

ผู้พึงปรารถนา ของปวงชน

The Desire of Ages

1

โดยเอลเลน จี. ไวท์

Ellen G. White

ผู้พึงปรารถนาของปวงชน (เล่ม 1) โดยเอลเลน จี. ไวท์
The Desire of Ages by Ellen G. White

แปลโดย สุนทรี ตันตระรุ่งโรจน์

แปลจากหนังสือ: The Desire of Ages (1898)

by Ellen G. White (1827-1915)

อ้างอิงจาก: Website: <https://egwwritings.org/book/b130>

พระคริสตธรรมคัมภีร์จาก พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน 2011

พิมพ์ครั้งที่ 1: ฉบับแปลใหม่ ตุลาคม ค.ศ. 2023 จำนวน 1,000 เล่ม
ราคา 200 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
ห้ามลอกเลียนแบบ ทำซ้ำ ไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
นอกจากได้รับอนุญาตก่อน

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ไวท์, เอลเลน โกลด์ (ฮาร์มอน),
ผู้พึงปรารถนาของปวงชน โดยเอลเลน จี.ไวท์.-- กรุงเทพฯ : ขาวประเสริฐ, 2566.
1096 หน้า.
1. คริสต์ศาสนา. I. สุนทรี ตันตระรุ่งโรจน์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
230
ISBN 978-616-92121-7-1

แบบปก/รูปเล่ม: พิษณุพรรณ จิตตาสยวงค์
พิมพ์ที่: ห้างหุ้นส่วน สามลดา จำกัด โทรศัพท์: 0 2462 0303

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ขาวประเสริฐ

12 ซอยปรีดี พนมยงค์ 37 ถนนสุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 0 2391 3595 โทรสาร 0 2381 1928

Website: www.adventist.or.th Email: sdam@adventist.or.th

คำนิยม

หนังสือผู้ฟังปรารภของปวงชนเป็นชีวประวัติของพระเยซูแบบละเอียด ที่กล่าวถึงการบังเกิด การเจริญเติบโต การทำพันธกิจ และคำสอนที่สำคัญของพระองค์ทั้งหมด ตามที่บันทึกในพระคริสตธรรมคัมภีร์ เป็นหนังสือที่มีเนื้อหาละเอียดมาก อ่านแล้วเข้าใจลึกและซึ้งใจมาก

จุดเด่นของเนื้อหาในหนังสือเล่มนี้คือสัจธรรมที่มีคุณค่าและละเอียดถี่ถ้วน เป็นหนังสือที่อธิบายชีวิตของพระเยซูพร้อมกับพันธกิจและคำสอนของพระองค์ที่ละเอียดที่สุด อธิบายความจริงได้อย่างถูกต้อง มีเหตุมีผล น่าเชื่อถือ เป็นเนื้อหาที่มีคุณค่าต่อชีวิตของมนุษย์ แต่ละบทมีการอธิบายถึงสาระที่เป็นความจริงและมีคุณค่าอย่างละเอียดเกินกว่าที่คนธรรมดาทั่วไปจะคิดได้

เนื้อหาช่วยให้เข้าใจสัจธรรมของชีวิตมากมาย สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตให้มีความสุข การทำงานและแก้ไขปัญหาต่างๆ ให้สำเร็จ การพัฒนาคนและอบรมลูกหลานให้มีชีวิตที่ดี ทั้งด้านการศึกษาจริยธรรม ความเชื่อ การประกอบอาชีพ และการใช้ชีวิตให้มีคุณค่า มีความสุข และมีความหวังอันเป็นนิรันดร์เกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้า

การอ่านและจับประเด็นสำคัญของเนื้อหาในหนังสือให้ครบถ้วน จะเข้าใจความจริงของชีวิตในโลกนี้ได้อย่างลึกซึ้ง ได้รับแง่คิดและกำลังใจในการดำเนินชีวิตเพื่อฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ ให้มีชีวิตที่ดี เหมือนพระเยซูที่เริ่มต้นพันธกิจจากรางหญ้าสู่กางเขนที่เต็มไปด้วยอุปสรรค เพื่อวางรากฐานสู่ความเป็นนิรันดร์

สามารถ วงศ์ณาไพศาล

หัวหน้าแผนกหนังสือวิญญานแห่งคำพยากรณ์
คริสตจักรเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

คำนำผู้แปล

ในเวลาเย็นวันนั้นเมื่อพระเจ้าพระผู้สร้างเสด็จมาในสวนเอเดนเพื่อตามหาชายและหญิงคู่แรกของโลกนี้ พวกเขาได้ไปซ่อนตัวเนื่องจากขัดขึ้นพระบัญชาของพระเจ้า จึงเป็นที่มาของคำประกาศที่ว่า “เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้าและพงศ์พันธุ์ของนางด้วย เขาจะทำให้หัวของเจ้าแหลก และเจ้าจะทำให้สันเท้าของเขافلซ้ำ” (ปฐมกาล 3:15) ความเป็นศัตรูระหว่างมนุษย์และซาตานได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อพระเจ้าประกาศกิตติคุณข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ต่อหน้าอาดัมและซาตาน หลังจากนั้นความเป็นศัตรูที่เริ่มต้นขึ้นในสวรรค์ก็ได้ย้ายสมรภูมิการต่อสู้มายังโลกใบนี้

ความเป็นศัตรูดำเนินมาอย่างต่อเนื่องต่อเนื่องจนถึงวันที่พระบุตรของพระเจ้ามาบังเกิดเป็นมนุษย์ พระเยซูทรงประกอบกิจเป็นเวลา 33 ปีในโลกนี้ แต่มีเหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นทำให้รัฐบาลโรมันตัดสินประหารพระเยซูและตรึงพระองค์บนกางเขน ความโหดร้ายสิ้นสุดลงด้วยชัยชนะของพระเยซูเมื่อพระองค์ “ตรัสว่า ‘สำเร็จแล้ว’” และสิ้นพระชนม์ แต่ทว่า ไม่มีผู้ใดฝังศพใดกักเก็บพระเยซูไว้ได้ ในวันที่สามพระเยซูทรงมีชีวิตรุ่งขึ้นมาจากความตาย หลังจากนั้นต่อมาอีก 40 วันพระองค์เสด็จกลับสวรรค์ พร้อมด้วยพระสัญญาว่าจะกลับมาอีกครั้งเพื่อรับทุกคนที่เชื่อและรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดกลับไปยังสวรรค์ในวันที่พระองค์เสด็จกลับมา

หนังสือ “ผู้พิชิตรารณของปวงชน” เล่มนี้เขียนโดยสุภาพสตรีชื่อ เอเลน จี. ไวท์ ดีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1898 ท่านเขียนหนังสือเล่มนี้ภายใต้การทรงดลใจของพระเจ้า เป็นเวลากว่าสองพันปีแล้วที่พระเยซูเสด็จมาประทับในโลกเป็นครั้งแรกในฐานะมนุษย์ เอเลน ไวท์ได้เขียนบรรยายเรื่องราวต่าง ๆ ไว้

ภาพเหตุการณ์พระราชกิจของพระองค์ตามที่บรรยายไว้มีความละเอียดชัดเจน
เสมือนว่าเราเป็นหนึ่งในฝูงชนที่อยู่ในเหตุการณ์ด้วยและชวนให้ตื่นตันทึ่ง
ติดตามและมีความหวัง เมื่อคุณใส่ใจอ่านและรับเชื่อพระเยซูให้เป็นพระผู้ช่วย
ให้รอดของตัวเองแล้ว คุณก็จะได้รับชีวิตนิรันดร์ ชีวิตของคุณในโลกจะ
มีสันติสุข

หนังสือฉบับภาษาไทย “ผู้พึงปรารถนาของปวงชน” เล่มนี้แปลจาก
ต้นฉบับภาษาอังกฤษที่ชื่อว่า “*The Desire of Ages*” (เดอะ ดีซาयरออฟเอจес)
ต้นฉบับเดิมใช้สำนวนภาษาอังกฤษของยุคศตวรรษที่ 19 ซึ่งเป็นภาษาที่
มีความงาม มีคำศัพท์และสำนวนภาษาที่เข้าใจยาก จัดเป็นความท้าทายของ
ทีมงานผู้แปลและผู้ตรวจทานความหมายโดยเฉพาะเรื่องหลักการใช้ภาษาไทย
และการสะกดคำ จนต้องตรวจสอบความถูกต้องด้วยพจนานุกรมทั้งภาษาไทย
และอังกฤษ

อย่างไรก็ตามดิฉันขอขอบคุณพระเจ้าที่ประทานตะลันต์ความสามารถ
ให้กับการทำงานครั้งนี้จนสำเร็จเป็นหนังสือที่พวกเราอ่านได้ ขอขอบคุณ
มิตรสหายจำนวนมากมาที่ได้มาช่วยกันอ่านจนถึงวินาทีสุดท้าย ขอขอบคุณ
ทีมงานมิตรสหายดังต่อไปนี้ พรวิไล ตันตระรุ่งโรจน์ เปี่ยมพร หยางกุลวัฒน์
พรวลี ปรปักษ์ขาม พรสุข ตันตระรุ่งโรจน์ สกฤณา ชำรงไทยสกุล อารี ลีพลมหา
ราชทิป ทากิยูชิ โสภณ แซ่ปึง เซนนี่ ปึง ประมวล งามหลอด สุวรรณิ์ ล้านศรี
กมลนันท์ ทวีรระยงกุล กรชนก กิตติวโลดม ลือศักดิ์ หยางกุลวัฒน์
ขอขอบคุณผู้สนับสนุนการพิมพ์จนได้มาเป็นรูปเล่มที่สวยงาม และเหนือสิ่งอื่นใด
ขอขอบคุณพระเจ้าที่ทรงนำในทุกขั้นตอนจนหนังสือเสร็จสมบูรณ์

ขอพระพรจากพระเจ้านี้แก่ทุกคนที่อ่านหนังสือเล่มนี้ อาเมน

สุนทรี ตันตระรุ่งโรจน์
1 พฤศจิกายน 2023

บทนำ

(จากต้นฉบับภาษาอังกฤษ)

ในหัวใจของมวลมนุษยชาติไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติใดหรืออยู่ในสถานะใดของชีวิตก็ตาม พวกเขาล้วนมีความปรารถนาที่ไม่อาจกล่าวออกมาได้ถึงบางสิ่งของตนเองไม่ได้ครอบครองเป็นเจ้าของอยู่ในปัจจุบัน ความปรารถนาก็พระเจ้าแห่งความเมตตาทรงเป็นผู้ปลูกฝังไว้ในตัวของมนุษย์คนนั้นด้วยพระองค์เอง เพื่อให้เขารู้สึกไม่พึงพอใจกับสภาพของตนเองหรือความสำเร็จที่ได้มาไม่ว่าจะเลวร้ายหรือดีหรือดีกว่าเดิม พระเจ้าทรงประสงค์ให้มนุษย์แสวงหาสิ่งดีเลิศที่สุดเพื่อไปให้ถึงพระพรนิรันดร์แห่งจิตวิญญาณของเขา {DA17.1}

ชาตานิยมบิดเบือนความปรารถนาในหัวใจมนุษย์โดยใช้เพทุบายและเล่ห์เหลี่ยม มันทำให้มนุษย์เชื่อว่าความสุข ความสำราญ ความร่ำรวย ความสบาย ชื่อเสียงและอำนาจจะสนองความปรารถนานี้ได้ แต่คนจำนวนมากที่ถูกชาตานิยมหลอกเช่นนี้กลับได้ค้นพบว่าสิ่งเหล่านี้ทำให้ความรู้สึกของพวกเขาสิ้นหวังส่งผลให้จิตวิญญาณของพวกเขาว่างเปล่าและไม่ได้รับความพึงพอใจเหมือนเดิม {DA17.2}

พระเจ้าทรงออกแบบไว้ว่า ความปรารถนาของหัวใจมนุษย์จะนำพวกเขาไปพบพระองค์ผู้ที่จะทำให้พวกเขาพึงพอใจได้แต่เพียงผู้เดียว ความปรารถนาที่มาจากพระเจ้าและจะนำพวกเขาไปหาพระองค์ เป็นการเติมและทำให้ความปรารถนานั้นเต็มอย่างไพบูลย์ การเติมเต็มนี้พบได้ในพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าองค์นิรันดร์ “เพราะว่าพระเจ้าพอพระทัยที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งหมดดำรงอยู่ในพระองค์” “เพราะว่าความเป็นพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์ทั้งสันดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์” และเป็นจริงด้วยเช่นกันที่ “พวกท่านได้รับความครบบริบูรณ์ในพระองค์” สำหรับทุกความปรารถนาที่พระเจ้าทรง

ปลูกฝังไว้และที่เกิดตามมา {DA17.3}

อีกภัยเรียกพระเจ้าพระองค์นั้นว่า “ความปรารถนาของประชาชาติทั้งสิ้น” เราก็เรียกพระองค์ได้เช่นกันว่า “ผู้พึงปรารถนาของปวงชน” เพราะพระองค์ทรงเป็น “พระมหากษัตริย์ผู้ทรงดำรงอยู่นิรันดร์” {DA17.4}

หนังสือเล่มนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเทิดทูนพระคริสต์ให้เป็นความปรารถนาที่จะทำให้มนุษย์ทุกคนได้รับความพึงพอใจ มีหนังสือมากมายที่เขียนและให้ข้อมูลดีเลิศเกี่ยวกับพระคริสต์ มีบทเรียงความมากมายที่ลำดับเหตุการณ์ชีวิตของพระองค์ตามแนวคิดและเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ของยุคใหม่ที่ให้มุมมองชีวิตด้านต่าง ๆ ของพระเยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธ แต่ถึงกระนั้นก็ขอสรุปด้วยความจริงใจว่าทั้งหมดนี้ยังไม่อาจบรรยายเรื่องของพระเยซูได้ถึงกึ่งหนึ่งเลย {DA17.5}

อย่างไรก็ตาม เป้าหมายของหนังสือเล่มนี้ไม่ได้มีไว้เพื่อนำเสนอเรื่องราวเพื่อให้กลมกลืนกับกิตติคุณข่าวประเสริฐ หรือนำเสนอเหตุการณ์สำคัญและบทเรียนอันประเสริฐจากชีวิตพระคริสต์ตามลำดับเวลา เป้าหมายของหนังสือเล่มนี้มีไว้เพื่อนำเสนอความรักของพระเจ้าตามที่เปิดเผยไว้ในพระบุตรของพระองค์และนำเสนอความงดงามของชีวิตของพระคริสต์ เพื่อให้ทุกคนได้มีส่วนร่วมในชีวิตของพระองค์ หนังสือเล่มนี้ไม่ได้มีไว้เพื่อตอบสนองความต้องการของคนที่ต้องการรู้หรืออยากเห็น หรือตอบข้อสงสัยของผู้ที่ขอบวิพากษ์วิจารณ์คุณงามความดีในพระลักษณะนิสัยพระองค์ได้ดังดูดสาวกให้เข้ามาหาพระองค์ การที่พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วย การที่ทรงสัมผัสด้วยความเห็นใจต่อความเจ็บป่วยและความต้องการของพวกเขา และความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดอยู่เสมอได้ทำให้พวกสาวกเปลี่ยนแปลงลักษณะอุปนิสัยจากการเป็นคนของโลกไปเป็นคนของสวรรค์ จากคนที่เห็นแก่ตัวไปเป็นคนที่ไม่เห็นแก่ตัว จากคนหัวใจคับแคบไม่ใส่ใจใครและมีอคติไปเป็นคนใจกว้างอย่างรอบรู้และมีรักอย่างสุดซึ้งต่อจิตวิญญาณของคนทุกชาติทุกเผ่าพันธุ์ จุดมุ่งหมายของหนังสือเล่มนี้ก็เพื่อนำเสนอพระผู้ไถ่องค์ประเสริฐเพื่อช่วยให้ผู้อ่านได้เข้าถึงพระองค์เป็นการส่วนตัวได้เข้าสนิทกับพระเจ้าด้วยใจจริง และได้พบพระองค์เช่นเดียวกับเหล่าสาวกในสมัยโบราณว่า พระเยซูผู้ทรงเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่ของเราทรงช่วยเราให้รอดได้

“อย่างเต็มที่” และทรงเปลี่ยนแปลงทุกคนที่เข้ามาหาพระเจ้าให้มีพระฉายาของพระองค์เอง แต่กระนั้น การจะเปิดเผยชีวิตของพระองค์เป็นสิ่งที่ไม่มีทางที่จะทำได้! การทำเช่นนั้นก็เปรียบเหมือนกับการพยายามเอาสีมาระบายลงบนผืนผ้าใบให้เป็นสายรุ้งที่มีชีวิต และเอามีกด้าเขียนตัวอักษรลงในกระดาษขาวให้เป็นดนตรีอันไพเราะเพราะพริ้งที่สุด {DA17.6}

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้เป็นสตรีที่มีประสบการณ์อันลึกซึ้งและยาวนานในเรื่องของพระเจ้า ท่านได้นำเสนอความงดงามของชีวิตพระเยซูในหลายแง่มุม ท่านนำเสนออัศจรรย์อันมีค่ามากมายที่ท่านนำออกมาจากหีบสมบัติอันล้ำค่า ท่านเปิดเผยขุมทรัพย์ที่ไม่เคยคิดฝันมาก่อนจากคลังสมบัติที่ไม่มีวันสิ้นสุดให้แก่ผู้อ่าน แสงสว่างใหม่แห่งพระสิริสง่าปรายออกมาจากพระวณะมากมายที่คนทั่วไปคุ้นเคย และคิดว่าตนเข้าใจความล้าลึกของข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นมานานแล้ว กล่าวสรุปสั้นๆ คือ ผู้เขียนได้เปิดเผยพระเยซูคริสต์ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นความไพบูลย์ในพระเจ้าทั้งสามพระภาค ทรงเป็นพระผู้ช่วยแห่งความเมตตาอย่างไม่จำกัดของคนบาปทั้งหลาย ทรงเป็นดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม ทรงเป็นมหาบุรุษโรหิตผู้เมตตา ทรงเป็นแพทย์ผู้รักษาความเจ็บป่วยและโรคต่างๆ ทุกชนิดของมนุษย์ ทรงเป็นมิตรสหายผู้เปี่ยมด้วยความเห็นใจ ทรงเป็นเพื่อนร่วมทางที่คอยดูแลช่วยเหลืออยู่เสมอ ทรงเป็นเจ้าชายแห่งราชวงศ์กษัตริย์ดาวิด ทรงเป็นโล่กำบังของประชาชน ทรงเป็นเจ้าชายแห่งสันติสุข ทรงเป็นกษัตริย์ผู้จะเสด็จมา ทรงเป็นพระบิดาในรันดร์ ทรงเป็นจุดรวมสูงสุดและทรงเป็นผลของความปรารถนาและความหวังของคนทุกคน {DA18.1}

ภายใต้พระพรของพระเจ้าจึงขอส่งมอบหนังสือเล่มนี้ให้แก่คนในโลกนี้พร้อมด้วยคำอธิษฐานว่า พระเจ้าโดยพระวิญญาณของพระองค์จะทรงทำให้ถ้อยคำในหนังสือเล่มนี้เป็นพระวณะแห่งชีวิตให้แก่จิตวิญญาณอีกมากมายที่ความหวังและความปรารถนาของพวกเขายังไม่ได้รับการเติมเต็ม เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ “รู้จักพระองค์ คือรู้จักฤทธิ์เดชแห่งการคืนพระชนม์ของพระองค์ และรู้จักการมีส่วนร่วมในความทุกข์ของพระองค์” และในที่สุด ตลอดชั่วนิรันดร์แห่งความสุขที่เบื้องพระหัตถ์ขวาของพระองค์พวกเขาจะได้ร่วมแบ่งปัน “ความ

ยืนดีอันเปี่ยมล้น” และ “ความเพลิดเพลนอยู่เป็นนิตย์” ซึ่งจะเป็นผลที่สูงงอม
ให้แก่ทุกคนที่ได้พบว่าโดยรวมแล้วพระองค์ทรง “โดดเด่นท่ามกลางคนนับหมื่น”
และทรงเป็น “ผู้เดียวที่น่าปรารถนา” {DA18.2}

สำนักพิมพ์

สารบัญ

เล่ม 1 (บทที่ 1-27)

บทที่	หน้า
1 “พระเจ้าสถิตกับเรา”	15
2 ประชากรที่ได้รับเลือกสรร	27
3 “ครบกำหนดแล้ว”	33
4 พระผู้ช่วยให้รอดของท่าน	41
5 การถวายพระบุตร	47
6 “เราได้เห็นดาวของท่าน”	57
7 ปฐมวัยของพระเยซู	67
8 ทรงเข้าร่วมเทศกาลปัสกา	77
9 เวลาแห่งความขัดแย้ง	89
10 เสี่ยงภัยจากถิ่นทุรกันดาร	101
11 บัพติศมา	117
12 การทดลอง	125
13 ชัยชนะ	141
14 “เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว”	151
15 ที่งานเลี้ยงสมรส	167
16 ในพระวิหารของพระองค์	181
17 นิโคเดมัส	197

เล่ม 2 (บทที่ 18-35)

18 “พระองค์ต้องยิ่งใหญ่ขึ้น”	209
19 ที่บ่อน้ำยาโคบ	215

20	“ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ”	231
21	สระน้ำเบธซาธาและสภาศันเฮตริน	237
22	การจำคุกและการตายของยอห์น	257
23	“แผ่นดินของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว”	273
24	“คนนี้เป็นลูกช่างไม้ . . . ไม่ใช่หรือ?”	281
25	การทรงเรียกริมชายฝั่งทะเล	293
26	ที่เมืองคาเปอร์นาอุม	303
27	“ทรงบันดาลให้ข้าพระองค์หายสะอาดได้”	317
28	เลวีมัทธิว	333
29	วันสะบาโต	347
30	“พระองค์จึงทรงตั้งสาวกสิบสองคน”	359
31	คำเทศนาบนภูเขา	371
32	นายร้อย	395
33	“ใครเป็นพี่น้องของเรา?”	403
34	คำเชิญ	413
35	“จงสงบเงียบ”	421

เล่ม 3 (บทที่ 36-52)

36	สัมผัสแห่งความเชื่อ	433
37	ผู้ประกาศข่าวประเสริฐรุ่นแรก	441
38	จงปลีกตัวออกมาพัก	457
39	“พวกท่านจงเลี้ยงพวกเขาเถิด”	465
40	คำคืนหนึ่งบนทะเลสาบ	477
41	วิกฤตที่แคว้นกาลิลี	487
42	ขนบธรรมเนียมประเพณี	505
43	สิ่งกีดขวางพังทลายไป	511

44	หมายเหตุสำคัญที่แท้จริง	519
45	เหตุการณ์บ่งบอกถึงเรื่องทางเขน	529
46	“การทรงจำแลงพระกาย”	543
47	พันธกิจ	551
48	ผู้ใดใหญ่ที่สุด	559
49	ณ เทศกาลอยู่เพิง	575
50	ท่ามกลางกับดัก	585
51	“ความสว่างแห่งชีวิต”	597
52	พระเจ้าทรงเป็นผู้เลี้ยง	615

เล่ม 4 (บทที่ 53-72)

53	การเดินทางครั้งสุดท้ายจากแคว้นกาลิลี	625
54	ชาวสะมาเรียผู้ใจดี	641
55	ไม่ใช่ด้วยการแสดงออกอย่างโอ้อวด	651
56	ทรงอวยพระพรเด็ก ๆ	659
57	“ท่านยังขาดอยู่อย่างหนึ่ง”	667
58	“ลาซารัส ออกมาเถิด”	675
59	อุปายของปุโรหิต	693
60	ธรรมเนียมปฏิบัติแห่งอาณาจักรใหม่	701
61	ศักดิ์เยส	709
62	งานเลี้ยงที่บ้านของซีโมน	715
63	“กษัตริย์ของเธอเสด็จมา”	733
64	ประชาชนที่ชะตาถูกกำหนดแล้ว	747
65	การชำระพระนิเวศอีกครั้ง	757
66	ความขัดแย้งรุนแรง	775
67	วิบัติแก่พวกฟาริสี	787

68	ณ ลานพระวิหารชั้นนอก	805
69	บนภูเขาเมะกอกเทศ	815
70	“คนหนึ่งที่เล็กน้อยที่สุดในพี่น้องของเรา”	829
71	พระผู้รับใช้ของคนรับใช้ทั้งปวง	837
72	“เพื่อระลึกถึงเรา”	851

เล่ม 5 (บทที่ 73-87)

73	“อย่าให้ใจของพวกท่านเป็นทุกข์เลย”	865
74	สวนเกตเสมณี	893
75	ทรงปรากฏตัวต่อหน้าอันนาสและบัลลังก์ศาลคายาฟาส	909
76	ยูดาส	931
77	ที่ห้องโถงพิพากษาของปีลาต	943
78	กางเขนกาลวารี	969
79	“สำเร็จแล้ว”	993
80	ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ	1005
81	“พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว”	1021
82	“หญิงเอ๋ย ร้องให้ทำไม?”	1031
83	การเดินทางไปยังหมู่บ้านเอมมาอุส	1039
84	“สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่าน”	1047
85	ณ ริมฝั่งทะเลสาบอีกครั้ง	1057
86	จงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ	1069
87	“เรากำลังจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของพวกท่าน”	1087

“พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้
คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์
เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ
แต่มีชีวิตนิรันดร์”

ยอห์น 3:16

“พระเจ้าสถิตกับเรา”

“เราจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล. . . แปลว่า พระเจ้าสถิตกับเรา” มัทธิว 1:23 “ความสว่างของ. . . เรื่องพระสิริของ. . . พระฉายาของพระเจ้า” “ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์” พระเยซูคริสต์ทรงเป็นหนึ่งในเดียวกับพระบิดามาตั้งแต่นิรันดร์กาล พระองค์ “ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้า” 2 โครินธ์ 4:4, 6 พระฉายาแห่งความยิ่งใหญ่และงามสง่า “ทรงเป็นแสงสว่างแห่งพระสิริของพระเจ้า” ฮีบรู 1:3 เพื่อสำแดงพระสิรินี้พระองค์จึงเสด็จมายังโลกใบนี้ พระองค์เสด็จมายังโลกที่ปกคลุมด้วยความมืดของบาปเพื่อเปิดเผยแสงแห่งความรักของพระเจ้า เพื่อให้ “พระเจ้าสถิตกับเรา” ดังนั้น จึงมีคำพยากรณ์กล่าวถึงพระองค์ว่า “เราจะเรียกนามของท่านว่าอิมมานูเอล” {DA 19.1}

เมื่อพระเยซูทรงอยู่ร่วมกับเรา

พระองค์ทรงเปิดเผยพระเจ้าให้แก่ทั้งมนุษย์และทูตสวรรค์ พระองค์ทรงเป็นพระวาตะของพระเจ้า คือการทำให้พระราชดำริของพระเจ้าเป็นเสียงดังพอที่จะได้ยิน ในคำอธิษฐานของพระองค์เพื่อสาวกทั้งหลายของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “ข้าพระองค์ทำให้พวกเขารู้จักพระนามของพระองค์” คือ “พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระกรุณาและพระคุณ พระองค์ก็รัวข้าทรงบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคง และความสัตย์จริง” “เพื่อความรักที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์นั้นจะอยู่ในเขา และข้าพระองค์อยู่ในเขา” ยอห์น 17:26, อพยพ 34:6 แต่การเปิดเผยเช่นนี้ไม่ได้มีไว้สำหรับบรรดาผู้ที่เกิดมาในโลกนี้เท่านั้น โลกเล็กๆ ใบนี้เป็นหนังสือบทเรียนของจักรวาล เป้าหมายแห่งพระคุณอันประเสริฐของพระเจ้าและความลึลับของความรักแห่งการทรงไถ่

ให้รอดเป็นสาระสำคัญที่ “พวกทูตสวรรค์ปรารถนาจะได้ดู” และเป็นบทเรียนให้พวกเขาศึกษาได้ตลอดชั่วนิรันดร์ ทั้งผู้ที่ได้รับการไถ่ให้รอดและผู้ที่ไม่เคยล้มลงในบาปจะค้นพบว่ากางเขนของพระคริสต์เป็นศาสตร์และบทเพลงของเขาจะมองเห็นว่าพระสิริที่ส่งมาจากพระพักตร์อันเปล่งด้วยรัศมีภาพของพระเยซูเป็นพระสิริแห่งความรักที่เสียสละตนเอง ให้เห็นว่าด้วยแสงสว่างที่ส่งมาจากกาลวารีกฎของความรักที่ละทิ้งตนเองเป็นกฎของชีวิตสำหรับโลกและสวรรค์ ให้เห็นว่าความรักที่ “ไม่เห็นแก่ตัว” มีแหล่งกำเนิดมาจากพระหทัย [หัวใจ] ของพระเจ้าและยังเห็นว่าในพระเจ้าพระผู้ทรงอ่อนโยนและมีใจอ่อนน้อมทรงเปิดเผยให้เราเห็นพระลักษณะนิสัยของพระองค์ผู้ประทับในความสว่างที่มนุษย์เข้าถึงไม่ได้ {DA 19.2}

ในปฐมกาล พระราชกิจแห่งการทรงสร้างทั้งหมดเปิดเผยให้เห็นถึงพระเจ้า พระคริสต์เองทรงเป็นผู้วางท้องฟ้าและวางรากฐานของแผ่นดินโลก พระหัตถ์ของพระองค์เองเป็นผู้ทรงแขวนโลกในห้วงอวกาศ

และทรงตกแต่งดอกไม้ในทุ่งนา “พระองค์ผู้ทรงสถาปนาภูเขาด้วยพระกำลังของพระองค์” “ทะเลเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสร้างมัน” สดุดี 65:6; 95:5 พระองค์เองทรงเป็นผู้ตกแต่งโลกให้สวยงามและบรรยากาศเต็มไปด้วยบทเพลง พระองค์ทรงจารึกข่าวสารแห่งความรักของพระบิดาไว้บนพื้นโลก และในอากาศและบนท้องฟ้า {DA 20.1}

บัดนี้บาปทำให้พระราชกิจอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าต้องเปราะเปื้อน แต่กระนั้นผลงานแห่งผีพระหัตถ์ยังคงอยู่ แม้จนกระทั่งบัดนี้ สรรพสิ่งทั้งหมดที่ทรงสร้างประกาศพระสิริแห่งความเป็นเลิศของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดที่ดำรงชีวิตเพื่อตนเองนอกจากหัวใจของมนุษย์ที่เห็นแก่ตัว ไม่มีนกที่เกาะอยู่กลางอากาศและไม่มีสัตว์ที่เคลื่อนไหวไปมาบนพื้นโลกเว้นเสียแต่จะรับใช้ชีวิตอื่น ไม่มีใบไม้ในป่าใหญ่หรือใบหญ้าอันต่ำต้อยในท้องทุ่งเว้นเสียแต่จะมีหน้าที่ในการรับใช้ ต้นไม้และพุ่มไม้ทุกต้นและใบไม้ทุกใบเป็นแหล่งแห่งชีวิตซึ่ง

ถ้าปราศจากสิ่งเหล่านี้แล้วมนุษย์ และสัตว์จะดำรงชีวิตอยู่ไม่ได้ และในทางกลับกันมนุษย์และสัตว์ก็รับใช้ชีวิตของตนไม้และพุ่มไม้และใบไม้ ดอกไม้ส่งกลิ่นหอมและเปิดเผยความสวยงามเพื่อเป็นพรให้แก่โลก ดวงอาทิตย์ส่องสว่างให้โลกอันกว้างใหญ่ ได้เบิกบานสำราญใจ มหาสมุทรเองซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดของน้ำพุ และป้อนน้ำทั้งหลายของเราก็รับสายธารจากทั่วสารทิศ แต่มันรับมาเพื่อให้ต่อไป ละอองน้ำที่ลอยขึ้นจากกลางน้ำ ตกลงมาเป็นหยาดน้ำฝนเพื่อรดแผ่นดินโลก ทำให้บังเกิดผลและแตกหน่อ {DA 20.2}

บรรดาทูตสวรรค์แห่งสง่าราศีมีความสุขด้วยการให้ พวกเขาให้ความรักและการคุ้มครองอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยแก่จิตวิญญาณทั้งหลายที่ล้มลงในบาปและไม่มี ความชอบธรรม ชาวสวรรค์ตามหา หัวใจของมนุษย์ พวกเขาंनाแสงสว่างจากพระบัลลังก์เบื้องบนลงมายังโลก ที่มีด รับใช้ด้วยความอ่อนโยนและอดทนต่อวิญญาณจิตของมนุษย์ เพื่อนำผู้หลงหายกลับมาสำนึกศีลธรรมร่วมกับพระคริสต์ด้วยความ

ใกล้ชิดที่เกินความเข้าใจของพวกเขา {DA 21.1}

แต่เมื่อเราหันความคิดออกไปจากตัวแทนขนาดเล็กทั้งหมดนี้แล้ว เราจะมองเห็นพระเจ้าในพระเยซู เมื่อมองไปยังพระเยซูเราจะมองเห็นว่าทรงเป็นพระสิริของพระเจ้าของเราที่มีแต่จะให้ “เราไม่ได้ทำอะไรตามใจชอบ” พระคริสต์ตรัส “พระบิดาผู้ทรงพระชนม์อยู่ทรงใช้เรามา และเรามีชีวิตเพราะพระบิดา” “เราไม่ได้แสวงหาเกียรติของเราเอง” แต่ “แสวงหาเกียรติให้ผู้ที่ใช้ [เรา] มา” ยอห์น 8:28; 6:57; 8:50; 7:18 พระดำรัสเหล่านี้แสดงถึงหลักการยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นกฎแห่งชีวิตสำหรับจักรวาล พระคริสต์ทรงรับทุกสิ่งจากพระเจ้า แต่พระองค์ทรงรับเพื่อประทานต่อ ดังนั้นในท้องพระโรงแห่งสวรรค์และในพระราชกิจของพระองค์เพื่อสรรพสิ่งทั้งปวงที่ทรงสร้างขึ้นนั้น ชีวิตของพระบิดาได้ถ่ายทอดไปยังทุกสิ่งโดยผ่านทางพระบุตร อันเป็นที่รักของพระองค์ และโดยผ่านทางพระบุตร คลื่นกระแสแห่งรักก็จะถ่ายทอดเป็นการสรรเสริญ และการรับใช้ด้วยความชื่นบาน

กลับไปยังพระเจ้าผู้ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของสรรพสิ่งทั้งปวง และโดยผ่านทางพระคริสต์ในลักษณะเช่นนี้ วงจรแห่งการให้ด้วยใจ โอบอ้อมอารีซึ่งเป็นกฎแห่งชีวิต จึงครบถ้วนสมบูรณ์ ซึ่งแสดงถึงพระลักษณะนิสัยของพระเจ้า พระผู้ประทานยิ่งใหญ่ (DA 21.2)

ในสวรรค์นั้นเองที่กฎนี้ถูกล่วงละเมิดไป บาปก่อตัวขึ้นจากการแสวงหาเพื่อตนเอง ลูซีเฟอร์ครอบงำผู้พิทักษ์ต้องการเป็นที่หนึ่งในสวรรค์ เขาหาทางคอยควบคุมชาวสวรรค์เพื่อจะหันเหพวกเขาออกจากพระผู้สร้างของพวกเขา และเพื่อนำพวกเขาให้จงรักภักดีต่อตัวเขาเอง ด้วยเหตุนี้เขาจึงนำเสนอพระเจ้าไปในทางที่ผิดและอ้างว่าพระองค์ทรงประสงค์ยกตัวพระองค์เองให้สูงส่ง เขาหาช่องทางที่จะนำอุปนิสัยอันชั่วช้าของเขาเองใส่ให้กับพระผู้สร้างผู้ทรงเปี่ยมด้วยรัก ด้วยการใช่วิธีนี้เขาหลอกหลอนสวรรค์ ด้วยการใช่วิธีนี้เขาล่อลวงมนุษย์ เขาทำให้พวกเขาสงสัยพระวาทะของพระเจ้าและคลางแคลงในคุณงามความดีของพระองค์ เนื่องจากพระเจ้า

ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความเที่ยงธรรม และศักดิ์สิทธิ์ยิ่งใหญ่อย่างน่าเกรงขาม ชาตานิยามให้มนุษย์มองว่าพระองค์ทรงโหดเหี้ยมร้ายกาจและไม่ให้อภัย ด้วยวิธีเช่นนี้เขาจึงดึงมนุษย์ให้เข้าร่วมกับเขาในการกบฏต่อพระเจ้า แล้วคำคินมีดมีดแห่งความทุกข์ยากลำบากจึงตกลงมายังโลก {DA 21.3}

โลกมีดมนไปเพราะการเข้าใจพระเจ้าผิด เพื่อขจัดเงาแห่งความโศกและนำโลกกลับไปยังพระเจ้า จะต้องตัดอำนาจหลอกลวงของชาตานิยามให้ขาด เรื่องนี้ทำให้สำเร็จโดยใช้กำลังบังคับไม่ได้ การใช้อำนาจบังคับเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับหลักการแห่งการปกครองของพระเจ้า พระองค์ทรงประสงค์แต่การรับใช้แห่งความรักเท่านั้น การบงการกำลังหรืออำนาจสั่งให้รักไม่ได้ มีเพียงความรักเท่านั้นที่จะปลุกความรักให้ตื่นขึ้นได้ การรู้จักพระเจ้าคือการรักพระองค์ จะต้องสำแดงให้เห็นว่าพระลักษณะนิสัยของพระเจ้าแตกต่างจากลักษณะของชาตานิยาม ทั้งจักรวาลมีพระเจ้าเพียงพระองค์เดียว ผู้ทรงประกอบกิจนี้ได้ มีเพียง

พระองค์ผู้ทรงหยั่งรู้ถึงความสูงและความลึกล้ำของความรักของพระเจ้าเท่านั้นที่จะทรงเปิดเผยออกมาให้เป็นที่ประจักษ์ได้ ในคำคืนที่มีดমনของโลก “ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม ซึ่งมีปีกรักษาโรคภัยได้” จะต้องปรากฏ มาลาคีย์ 4:2 {DA 22.1}

แผนการเพื่อไถ่มนุษยย์ให้รอดนั้นไม่ได้เกิดขึ้นภายหลังอาดัมล้มลงในบาป แผนการนี้เป็นการเปิดเผย “ข้อล้าลึก ซึ่งได้ปิดบังไว้ตั้งแต่โบราณกาล” โรม 16:25 เป็นการเปิดเผยหลักการซึ่งเป็นรากฐานของพระบัลลังก์ของพระเจ้ามาตั้งแต่อดีตนิรันดร์กาล พระเจ้าและพระคริสต์ทรงทราบมาตั้งแต่แรกเริ่มถึงการกบฏของซาตานและการล้มลงของมนุษยย์ เนื่องด้วยอำนาจการหลอกลวงของผู้ลวงละเมิด พระเจ้าไม่ได้ทรงกำหนดให้บาปต้องเกิดขึ้น แต่พระองค์ทรงเห็นล่วงหน้าว่าบาปจะเกิดขึ้นและทรงหาทางออกเพื่อรับมือกับเหตุการณ์ฉุกเฉินอันเลวร้ายน่ากลัวนี้ พระองค์ทรงรักโลกนี้มากจนกระทั่งพระองค์ทรงทำพันธสัญญาด้วยการประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ “เพื่อทุกคนที่วางใจในพระ

บุตรนั้นจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์” ยอห์น 3:16 {DA 22.2}

ลูซีเฟอร์พูดไว้แล้วว่า “ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้าเหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า. . . ข้าจะทำให้ตัวของข้าเองเหมือนองค์ผู้สูงสุด” อิสยาห์ 14:13, 14 แต่พระคริสต์ พระ “ผู้ทรงสภาพเป็นพระเจ้า ไม่ทรงถือว่าความทัดเทียมกับพระเจ้า เป็นสิ่งที่จะต้องยึดไว้ แต่ทรงสละพระองค์เองและทรงรับสภาพทาส ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษยย์ และทรงปรากฏอยู่ในสภาพมนุษยย์” ฟิลิปปี 2:6, 7 {DA 22.3}

นี่เป็นการเสียสละที่พระองค์ทรงกระทำด้วยความสมัครใจ พระเยซูน่าจะยังคงประทับอยู่เคียงข้างพระบิดา พระองค์น่าจะยังคงเก็บพระสิริของสวรรค์และความเคารพนับถือของทูตสวรรค์ไว้ แต่พระองค์ทรงเลือกที่จะมอบคทาคืนให้กับพระหัตถ์ของพระบิดาและทรงก้าวลงจากพระบัลลังก์ของจักรวาลเพื่อพระองค์จะทรงนำแสงสว่างไปให้ผู้ที่อยู่ในความมืดและประทานชีวิตแก่ผู้ที่กำลังพินาศ {DA 22.4}

เมื่อเกือบสองพันปีที่แล้วมี

เสียงลึกลับเสียงหนึ่งดังขึ้นในฟ้า
สวรรค์จากพระที่นั่งของพระเจ้าว่า
“พระองค์เจ้าข้า เครื่องสัตวบูชาและ
เครื่องบูชาอื่นๆ พระองค์ไม่ทรง
ประสงค์ แต่พระองค์ทรงจัดเตรียม
กายสำหรับข้าพระองค์. . . ข้า-
พระองค์มาแล้วเพื่อจะทำตามพระทัย
ของพระองค์ ตามที่มีเรื่องข้าพระองค์
เขียนไว้ในหนังสือม้วน” ฮีบรู 10:
5-7 ด้วยพระดำรัสที่ประกาศนี้ทำให้
พระประสงค์ของพระเจ้าที่ปิดซ่อน
ไว้ตั้งแต่อดีตกาลนิรันดร์เกิดขึ้นจริง
พระคริสต์กำลังจะเสด็จมายังโลก
ของเราและทรงมาบังเกิดเป็นเนื้อ
หนัง พระองค์ตรัสว่า “พระองค์ทรง
จัดเตรียมกายสำหรับข้าพระองค์”
หากพระองค์เสด็จมาพร้อมด้วยรัศมี
ภาพที่เป็นของพระองค์ขณะอยู่ร่วม
กับพระบิดาก่อนที่จะมีโลกใบนี้แล้ว
เราจะไม่อาจทนพระสิริเมื่ออยู่เบื้อง
พระพักตร์พระองค์ได้ การสำแดง
พระสิริของพระองค์จึงถูกปกปิดไว้
เพื่อให้เรามองได้และไม่ถูกทำลาย
ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ซ่อนอยู่
ในความเป็นมนุษย์ สงาราคีที่ตา
มองไม่เห็นซ่อนอยู่ภายใต้รูปกายของ
มนุษย์ที่ดวงตาเฝ้ามองได้ {DA 23.1}

เป้าหมายยิ่งใหญ่นี้พระเจ้าทรง
เปิดเผยล่วงหน้าให้เห็นแล้วด้วยแบบ
และสัญลักษณ์ พุ่มไม้ลุกเป็นไฟที่
พระคริสต์ทรงปรากฏต่อหน้าโมเสส
เปิดเผยพระเจ้า สัญลักษณ์ที่ทรง
เลือกมาเพื่อเป็นตัวแทนพระเจ้าคือ
พุ่มไม้ธัญธำมัยที่ดูเสมือนว่าไม่มีสิ่ง
ที่น่าดึงดูดใจ ความต่ำต้อยนี้ปิดซ่อน
พระเจ้าผู้ทรงไม่มีขอบเขตจำกัดเอา
ไว้ พระเจ้าแห่งความเมตตาเก็บซ่อน
พระสิริของพระองค์ในรูปแบบที่
ต่ำต้อยที่สุด เพื่อให้โมเสสมองเห็น
แล้วยังมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ เสาเมฆ
ในเวลากลางวันและเสาไฟในเวลา
กลางคืนทำหน้าที่นี้เช่นกัน พระเจ้า
ทรงสื่อสารกับคนอิสราเอล ทรงเปิด
เผยให้มนุษย์ทราบถึงน้ำพระทัยของ
พระเจ้าและประทานพระคุณของ
พระองค์แก่พวกเขา พระสิริของ
พระเจ้าถูกปิดซ่อนไว้และความ
ยิ่งใหญ่ถูกปิดบังไว้เพื่อสายตาอัน
อ่อนแอของมนุษย์ผู้มีขอบเขตจำกัด
อาจมองดูได้ ด้วยเหตุนี้พระคริสต์จึง
ต้องเสด็จมาใน “ร่างกายอันต่ำต้อย
ของเรา” ฟิลิปปี 3:21 “ทรงถือกำเนิด
เป็นมนุษย์” ฟิลิปปี 2:7 ในสายตา
ของโลก พระองค์ไม่มีความงดงามใด

เพื่อตั้งดูตให้พวกเขาปรารภนา แต่ถึงกระนั้น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้เสด็จมาบังเกิดเป็นเนื้อหนัง ทรงเป็นแสงสว่างของสวรรค์และของโลก พระสิริของพระองค์ถูกปิดบังไว้ ความยิ่งใหญ่และความงามสง่าถูกซ่อนไว้เพื่อพระองค์จะทรงเข้าใกล้ผู้ที่ทุกขโศกและถูกทดลองได้ {DA 23.2}

พระเจ้าตรัสบัญชาผ่านโมเสสเพื่อส่งต่อถึงชนชาติอิสราเอลว่า “ให้พวกเขาสร้างสถานนมัสการสำหรับเรา เพื่อเราจะอยู่ท่ามกลางพวกเขา” อพยพ 25:8 และพระองค์สถิตในสถานนมัสการท่ามกลางประชากรของพระองค์ สัญลักษณ์แห่งการสถิตด้วยของพระองค์มีอยู่กับพวกเขาตลอดเวลาการเดินทางอย่างอิดโรยท่ามกลางทะเลทราย ดังนั้น พระคริสต์ทรงจัดตั้งพลับพลาของพระองค์ท่ามกลางค่ายพักของมนุษย์ พระองค์ทรงกางเต็นท์ของพระองค์ข้างเต็นท์ของมนุษย์เพื่อพระองค์จะทรงร่วมสถิตอยู่ท่ามกลางเราและทำให้เราคุ้นเคยกับพระลักษณะนิสัยและชีวิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า “พระวาทะทรงเกิดเป็น

มนุษย์และทรงอยู่ท่ามกลางเรา เราเห็นพระสิริของพระองค์คือ พระสิริที่สมกับพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” ยอห์น 1:14 {DA 23.3}

เนื่องจากพระเยซูทรงอยู่ร่วมกับพวกเรา เรารู้ว่าพระเจ้าทรงคุ้นเคยกับการทดลองของเราและเห็นใจกับความโศกเศร้าของเรา บุตรชายและบุตรหญิงของอาดัมทุกคนจึงเข้าใจได้ว่าพระเจ้าผู้สร้างของเราทรงเป็นสหายของคนบาป เพราะในทุกคำสอนแห่งพระคุณ ทุกคำมั่นสัญญาแห่งความสุข ทุกการกระทำแห่งรัก ทุกการเชิญชวนของพระเจ้าที่นำเสนอผ่านชีวิตของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดในแผ่นดินโลก พวกเรามองเห็นว่า “พระเจ้าสถิตกับเรา” {DA 24.1}

ชาตานนำเสนอให้เห็นว่ากฎแห่งรักของพระเจ้าเป็นกฎที่เห็นแก่ตัว มันประกาศว่าคนเราไม่มีทางที่จะเชื่อปฏิบัติตามกฎหมายบัญญัติของพระเจ้าได้ การล้มลงในบาปของบรรพบุรุษคู่แรกพร้อมด้วยความทุกข์ยากทั้งหลายที่เป็นผลลัพธ์ตามมานั้น มันกล่าวโทษใส่พระเจ้าผู้สร้างและทำให้มนุษย์มองว่าพระเจ้าทรง

เป็นแหล่งกำเนิดของบาปและความ
ทุกข์ทรมานและความตาย พระเยซู
เสด็จมาเพื่อเปิดโปงการหลอกลวงนี้
พระองค์ทรงอยู่ท่ามกลางเราเพื่อ
ประทานแบบอย่างแห่งการเชื่อฟัง
เพื่อการนี้ พระองค์จึงทรงรับธรรมชาติ
ของมนุษย์และผ่านประสบการณ์
ต่างๆ ของเรา “พระองค์จึงต้องเป็น
เหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง” ฮีบรู 2:17
หากเราต้องทนแบกภาระใดซึ่งพระ
เยซูไม่ทรงทนรับมาก่อนแล้ว ซาตาน
อาจกล่าวหาในประเด็นนั้นว่าอำนาจ
ของพระเจ้านั้นไม่เพียงพอสำหรับเรา
ด้วยเหตุนี้พระเยซู “ทรงเคยถูก
ทดลองใจเหมือนเราทุกอย่าง” ฮีบรู
4:15 พระองค์ทรงทนต่อการทดลอง
ทุกอย่างที่เข้ามาหาเรา และพระองค์
ไม่ทรงใช้อำนาจใดเพื่อตัวพระองค์
เองที่ไม่ได้ประทานแก่เราอย่างเต็มที่
ในฐานะมนุษย์ พระองค์ทรงเผชิญ
หน้ากับการทดลองและเอาชนะด้วย
กำลังที่พระเจ้าประทานแด่พระองค์
พระองค์ตรัสว่า “ข้าพระองค์ยินดี
ทำตามพระทัยพระองค์ ธรรมชาติ
ของพระองค์อยู่ในจิตใจของข้าพระ
องค์” สดุดี 40:8 ขณะที่พระองค์ทรง
ประกอบกิจแห่งการดีและรักษา

ทุกคนที่รับความทุกข์จากซาตาน
พระองค์ทรงสำแดงให้คนทั้งหลาย
เห็นอย่างชัดเจนถึงลักษณะของ
กฎบัญญัติของพระเจ้า และธรรมชาติ
ของพระราชกิจแห่งการรับใช้ของ
พระองค์ ชีวิตของพระองค์ทรงเป็น
ประจักษ์พยานว่า การเชื่อและปฏิบัติ
ตามกฎบัญญัติของพระเจ้าเป็นสิ่งที่
พวกเราทำได้เช่นกัน {DA 24.2}

ด้วยความเป็นมนุษย์ของ
พระองค์ พระคริสต์ทรงสัมผัสมวล
มนุษยชาติ และด้วยความเป็น
พระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรง
ยึดพระบัลลังก์ของพระเจ้าไว้ใน
ฐานะบุตรของมนุษย์ พระองค์
ประทานแบบอย่างแห่งการเชื่อฟัง
และในฐานะบุตรของพระเจ้า พระองค์
ประทานอำนาจในการเชื่อฟัง พระ
คริสต์เองทรงเป็นผู้ตรัสจากฟุมไม์
บนภูเขาโฮเรบว่า “‘เราเป็นผู้ซึ่งเรา
เป็น’ . . . ‘ไปบอกชนชาติอิสราเอล
ดังนี้ว่า’ . . . เราเป็น ทรงใช้ข้าพเจ้า
มาหาท่านทั้งหลาย” อพยพ 3:14
นี่คือคำมั่นสัญญาแห่งการช่วยกู้
ชนชาติอิสราเอล ด้วยเหตุนี้เมื่อ
พระองค์เสด็จมา “พระเจ้าทรงปรากฏ
เป็นมนุษย์” พระองค์ทรงประกาศว่า

พระองค์เองทรงเป็นพระผู้ซึ่งเราเป็น
ทารกพระองค์น้อยแห่งเมืองเบธเลเฮม
ซึ่งเป็นพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงสุภาพ
และมีใจอ่อนน้อมคือ “พระเจ้าทรง
ปรากฏในเนื้อหนัง” 1 ทิโมธี 3:16
TKJV พระองค์ตรัสกับพวกเราว่า
“เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี” “เราเป็นอาหาร
ดำรงชีวิต” “เราเป็นทางนั้น เป็น
ความจริง และเป็นชีวิต” “สิทธิอำนาจ
ทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลก
ก็ดีทรงมอบไว้แก่เราแล้ว” ยอห์น
10:11; 6:51; 14:6; มัทธิว 28:18
เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น ทรงรับประกัน
ทุกคำมั่นสัญญาของพระเจ้า เรา
เป็นผู้ซึ่งเราเป็น [ตรัสบอกว่า] อย่า
กลัวเลย “พระเจ้าสถิตกับเรา” เป็น
เครื่องประกันการทรงช่วยกู้เราออก
จากบาปและเป็นความมั่นใจให้เรามี
อำนาจที่จะเชื่อปฏิบัติตามกฎบัญญัติ
ของสวรรค์ {DA 24.3}

ด้วยการถ่อมลงของพระคริสต์
เพื่อรับสภาพมนุษย์ พระองค์ทรง
สำแดงให้เห็นถึงพระลักษณะนิสัย
ที่ตรงกันข้ามกับอุปนิสัยของซาตาน
แต่พระองค์ทรงก้าวต่ำลงมากกว่า
นั้นทรงก้าวเข้าสู่เส้นทางแห่งความ
อภัยตลอด “พระองค์ทรงถ่อมตัวลง

ทรงยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา
กระทั่งมรณาทนกางเขน” ฟิลิปปี
2:8 ดั่งมหาปุโรหิตถอดเสื้อยศอัน
สง่างามของเขาและปฏิบัติหน้าที่ใน
ชุดผ้าป่านสีขาวของปุโรหิตธรรมดา
ฉันใด พระคริสต์ก็ทรงรับหน้าที่ผู้
รับใช้และถวายเครื่องเผาบูซาเช่นกัน
ฉันนั้น โดยพระองค์เองทรงเป็น
ปุโรหิตและพระองค์เองทรงเป็น
เหยื่อ “ท่านบาดเจ็บเพราะความ
ทรยศของเรา ท่านบอบช้ำเพราะ
ความบาปผิดของเรา การตีสอนที่
ตบบนท่านนั้นทำให้พวกเรามี
สวัสดิภาพ” อิสยาห์ 53:5 {DA 25.1}

พระคริสต์ทรงรับการปฏิบัติ
ในสิ่งที่เราสมควรรับ เพื่อว่าเราจะ
ได้รับการปฏิบัติในสิ่งที่พระองค์ทรง
สมควรรับ พระองค์ทรงรับโทษเพื่อ
บาปของเรา ซึ่งพระองค์ไม่สมควรมี
ส่วน เพื่อว่าเราจะได้รับการชำระให้
สะอาดปราศจากบาปด้วยความชอบ-
ธรรมของพระองค์ ซึ่งเราไม่มีส่วน
ร่วมด้วยเลย พระองค์ทรงรับทุกข
จนถึงมรณาซึ่งควรเป็นของเรา เพื่อ
เราจะได้รับชีวิตที่เป็นของพระองค์
ด้วยการที่ “ท่านถูกเขียนดีก็ทำให้
เราได้รับการรักษา” {DA 25.2}

โดยชีวิตและความมรณาของพระองค์ พระคริสต์ทรงปฏิบัติกิจสำเร็จลุล่วงมากกว่าการบูรณะความเสียหายที่เกิดจากบาปให้กลับคืนมา เป็นเป้าหมายของชาตानที่ จะแยกพระเจ้ากับมนุษย์ไปตลอดชั่วนิรันดร์ แต่ในพระคริสต์เราติดสนิทกับพระเจ้าได้มากยิ่งขึ้นกว่าก่อนที่เราจะล้มลงในบาปเสียอีก ในการรับสภาพธรรมชาติมนุษย์ของเรานั้น พระผู้ช่วยให้รอดทรงเชื่อมสัมพันธ์กับมนุษย์ด้วยสายสัมพันธ์ที่ไม่มีวันขาดตลอดไป พระองค์ทรงเชื่อมโยงกับเราตลอดยุคนิรันดร์กาล “พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์” ยอห์น 3:16 พระเจ้าประทานพระองค์ ไม่เพียงเพื่อแบกรับบาปของเราและสิ้นพระชนม์ด้วยการเป็นเครื่องถวายบูชาไถ่บาปของเราเท่านั้น แต่พระเจ้าประทานพระองค์แก่มวลมนุษยชาติที่ล้มลงในบาปด้วย เพื่อให้เรามั่นใจในการเป็นที่ปรึกษาแห่งสันติสุขอันไม่มีวันเปลี่ยนแปลงของพระองค์ พระเจ้าประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์แก่ครอบครัวของมนุษยชาติและคงรักษาไว้ซึ่งสภาพธรรม-

ชาติมนุษย์ของพระองค์ตลอดไป นี่คือการสัญญาที่พระเจ้าจะทรงปฏิบัติกิจให้สำเร็จ “ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เรา และการปกครองจะอยู่บนป้าของท่าน” อิสยาห์ 9:6 พระเจ้าทรงรับธรรมชาติมนุษย์ เอาไว้จากในความเป็นบุคคลของพระบุตรของพระองค์และนำธรรมชาติมนุษย์นี้ไปยังสถานที่สูงสุดของสวรรค์ บัดนี้ “บุตรมนุษย์” ทรงร่วมประทับอยู่บนบัลลังก์ของจักรวาล “บุตรมนุษย์” พระองค์นี้ที่ทรงพระนามว่า “ที่ปรึกษา महत्ศरर्य พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ และองค์สันติราช” อิสยาห์ 9:6 เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น พระองค์นี้คือผู้ไกลเกลี่ยระหว่างพระเจ้ากับมนุษยชาติ พระหัตถ์ของพระองค์ทรงวางอยู่บนทั้งสองฝั่ง พระองค์ผู้ทรง “บริสุทธิ์ ปราศจากอูบาส ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งหลาย” ไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียกเราเป็น พี่น้อง ฮีบรู 7:26; 2:11 ในพระคริสต์ ครอบครัวของโลกและครอบครัวของสวรรค์ผูกพันเข้าด้วยกัน พระคริสต์ผู้ทรงรับพระสิริแล้วทรงเป็นพี่ชายของเรา พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงได้รับ

การประดิษฐานขึ้นท่ามกลางมวลมนุษย์ และมนุษยชาติถูกโอบกอดไว้ในพระอู่ระ ของพระเจ้าแห่งรักอันไม่มีขอบเขต จำกัด {DA 25.3}

พระเจ้าทรงกล่าวถึงประชากร ของพระองค์ว่า “เราทั้งหลายจะเป็น เหมือนกับเพชรพลอยที่อยู่ในมงกุฏ คือถูกยกขึ้นเหมือนธงในแผ่นดิน ของพระองค์ ด้วยว่าความดีของ พระองค์มากมายเพียงใด และความ งดงามของพระองค์ยิ่งใหญ่มากไหน!” เสดคาริยาห์ 9:16 TKJV ความปีติ ยินดีของผู้ที่รอดจะเป็นประจักษ์ พยานถึงความเมตตาของพระเจ้า ตลอดนิรันดร์กาล “เพื่อว่าในยุคต่อไป พระองค์จะได้ทรงสำแดงพระคุณ ของพระองค์อันอุดมเหลือล้นในการ ซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระ เยซูคริสต์” “ประสงค์จะให้เทพผู้ ปกครองและศักดิ์เทพในสวรรค- สถานรู้จักปัญญาอันซับซ้อนของ พระเจ้าทางคริสต์จักร ณ บัดนี้ ทั้งนี้ ก็เป็นไปตามพระประสงค์นิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซู คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” เอเฟซัส 2:7; 3:10, 11 {DA 26.1}

พระราชกิจแห่งการทรงไถ่ของ

พระคริสต์ทำให้การปกครองของพระ เจ้าผ่านการพิสูจน์แล้วว่าชอบธรรม พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุดทรง เป็นที่รู้จักในฐานะพระเจ้าแห่งความ รัก คำกล่าวหาของซาตานถูกหักล้าง ไปและธาตุแท้ของมันถูกเปิดโปง การ ทรมานจะไม่มีทางเกิดขึ้นอีก บาปจะ ไม่มีทางเข้ามายังจักรวาลนี้ได้อีก ตลอดชั่ววันรันดร์กาลคนทั้งหลายจะ ปลอดภัยจากการละทิ้งพระเจ้า ความรักที่ยอมเสียสละตนทำให้ผู้ที่ อาศัยอยู่ในโลกและสวรรค์ได้เข้าร่วม สัมพันธ์กับพระผู้ทรงสร้างของพวกเขา ด้วยสายสัมพันธ์ที่ไม่มีวันเสื่อม สลาย {DA 26.2}

พระราชกิจแห่งการทรงช่วย ให้รอดจะสำเร็จสมบูรณ์ ที่ไหนมี บาปปรากฏมาก ที่นั่นจะมีพระคุณ ไพบูลย์ยิ่งขึ้นมากกว่านั้น โรม 5:20 โลกใบนี้ที่ซาตานอ้างว่าเป็นของเขา จะไม่เพียงแต่ได้รับการไถ่กลับคืน มาเท่านั้น แต่ยังจะได้รับการยกชู ให้สูงขึ้น โลกใบเล็กๆ ของเราซึ่ง อยู่ภายใต้การสาปแช่งของบาปและ เป็นเพียงจุดดำหนึ่งจุดในบรรดา สรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างอย่าง สง่างามนั้นจะได้รับเกียรติเหนือโลก

อื่นๆ ในจักรวาลของพระเจ้า ณ ที่นี้
ที่ซึ่งพระบุตรของพระเจ้าทรงมา
อาศัยในมนุษยชาติ ที่ซึ่งกษัตริย์
แห่งรัศมีภาพทรงดำรงชีวิต ทรง
ทนทุกข์และวายพระชนม์ ณ ที่นี้
เมื่อพระองค์จะทรงทำสรรพสิ่งให้
กลายเป็นใหม่แล้ว พระนิเวศของ
พระเจ้าจะมาตั้งอยู่ท่ามกลางมนุษย์
“พระองค์จะประทับกับเราทั้งหลาย
พวกเขาจะเป็นชนชาติของพระองค์

พระเจ้าเองจะสถิตกับเรา [และ
จะทรงเป็นพระเจ้าของเรา]” และ
ขณะที่ผู้ที่ได้รับความรอดเดิน
ภายใต้แสงสว่างของพระเจ้าตลอด
ทุกยุคทุกสมัยอย่างไม่รู้สิ้นสุดนั้น
พวกเขาจะสรรเสริญพระองค์สำหรับ
ของประทานที่ไม่อาจพรรณนาได้
ของพระองค์ว่า
อิมมานูเอล “พระเจ้าสถิตกับ
เรา” {DA 26.3}

“พระเจ้าสถิตกับเรา”
เป็นเครื่องประกันการทรงช่วยกู้เราออกจากบาป”
{DA 24.3}

ประชากรที่ได้รับเลือกสรร

กว่าหนึ่งพันปี ขาวยิวเผ่าคอย การเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอด พวกเขาตั้งความหวังสุดสไที่สุดไว้ กับเหตุการณ์นี้ พวกเขาเทิดทูน ถวายสรรเสริญพระนามของพระองค์ ในบทเพลงและคำพยากรณ์รวมทั้ง ในพิธีกรรมของพระวิหารและคำ อธิษฐานในบ้าน ถึงกระนั้น เมื่อ พระองค์เสด็จมา พวกเขาหา รู้จัก พระองค์ไม่ พระเจ้าผู้ทรงเป็นที่รัก ของพวกเขานั้นเป็นเสมือน “รากที่ แตกหน่อมาจากพื้นดินแห้งแล้ง” พระองค์ “ไม่” [ทรง] “มีความงาม หรือความสง่า” และพวกเขามอง ไม่เห็นความงามใดในพระองค์ที่จะ ให้พวกเขาปรารถนาพระองค์ “พระองค์เสด็จมายังบ้านเมืองของ พระองค์ แต่ชาวบ้านชาวเมืองของ พระองค์ไม่ต้อนรับพระองค์” อิสยาห์ 53:2 ยอห์น 1:11 {DA 27.1}

ถึงกระนั้นพระเจ้าทรงเลือก

ชนชาติอิสราเอลไว้แล้ว พระองค์ ทรงเรียกพวกเขาจากมวลมนุษย์ให้ เป็นผู้รักษาความรู้เรื่องพระบัญญัติ ของพระองค์ไว้ รวมถึงสัญลักษณ์ และคำพยากรณ์ที่ชี้ไปยังพระผู้ช่วย ให้รอด พระองค์ทรงประสงค์ให้ พวกเขาเป็นดั่งน้ำพุแห่งความรอด สำหรับโลก ดั่งอับราฮัมในดินแดน ที่เขาเดินทางไป ดั่งโยเซฟในประเทศ อียิปต์ และดั่งดาเนียลในราชวัง กรุงบาบิโลน ประชาชนชาวฮีบรู ทั้งหลายจะต้องเป็นเช่นนั้นท่าม กลางประชาชาติ พวกเขาจะต้อง เปิดเผยเรื่องของพระเจ้าให้แก่มนุษย์ {DA 27.2}

เมื่อพระเจ้าทรงเรียกอับราฮัม พระองค์ตรัสว่า “เราจะอวยพรเจ้า. . . เจ้าจะเป็นพร. . . บรรดาเผ่าพันธุ์ ทั่วโลกจะได้พรเพราะเจ้า” ปฐมกาล 12:2, 3 คำสอนเดียวกันนี้ได้กล่าว ข้างผ่านผู้เผยพระวจนะ แม้สงคราม

ได้ทำลายชนชาติอิสราเอลและพวกเขาตกเป็นเชลย พระสัญญาที่ยังคงเป็นของพวกเขา “คนที่เหลืออยู่ของยาโคบจะอยู่ท่ามกลางชนชาติมากมายเหมือนน้ำค้างจากพระยาห์เวห์เหมือนท่าฝนที่ตกบนหญ้า ซึ่งไม่รอคอยมนุษย์ หรือคอยเหล่าบุตรของมนุษย์” มีคาห์ 5:7 ในเรื่องพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม พระเจ้าทรงเปิดเผยผ่านทางอิสยาห์ว่า “พระนิเวศของเรานั้นเราจะเรียกว่านิเวศอิฐฐานสำหรับทุกชนชาติ” อิสยาห์ 56:7 {DA 27.3}

แต่ชนชาติอิสราเอลตั้งความหวังไว้กับความยิ่งใหญ่ของโลก ตั้งแต่สมัยที่พวกเขาเข้ายึดครองแผ่นดินคานาอัน พวกเขาเห็นห่างไปจากพระบัญญัติของพระเจ้าและติดตามทางของคนนอกศาสนา พระเจ้าประทานคำเตือนผ่านผู้เผยพระวจนะแต่ไม่เกิดผล พวกเขาตกอยู่ภายใต้การกดขี่ของคนต่างชาติ แต่ก็ไม่ได้ส่งผลให้กลับใจ การปฏิรูปทุกครั้งกลับตามมาด้วยการละทิ้งความเชื่อที่ยึดตกต่ำลงไปกว่าเดิม {DA 28.1}

หากชนชาติอิสราเอลเชื่อสัตย์ต่อพระเจ้า พระประสงค์ของพระเจ้า

น่าจะสำเร็จได้ด้วยเกียรติและคำสรรเสริญยกย่อง หากพวกเขาเดินอยู่บนเส้นทางแห่งการเชื่อฟังแล้ว พระองค์จะทรงตั้งให้พวกเขา “สูงเหนือบรรดาประชาชาติซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้าง ในเรื่องการสรรเสริญ ชื่อเสียงและเกียรติยศ” โมเสสกล่าวว่า “ชนชาติทั้งหลายในโลกจะเห็นว่าเขาเรียกท่านตามพระนามพระยาห์เวห์ และเขาทั้งหลายจะเกรงกลัวท่าน” “คนเหล่านั้นได้ยินถึงกฎเกณฑ์เหล่านี้แล้ว” จะกล่าวว่า “แท้จริงชนชาติใหญ่นี้เป็นประชาชนที่มีปัญญาและมีความเข้าใจ” เฉลยธรรมบัญญัติ 26:19; 28:10; 4:6 แต่เนื่องจากความไม่สัตย์ซื่อของพวกเขา มีเพียงความทุกข์ยากและความอัปยศอดสูเท่านั้นที่จะทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จได้ {DA 28.2}

พวกเขาถูกจับเป็นเชลยไปยังกรุงบาบิโลนและกระจายไปทั่วแผ่นดินของคนนอกศาสนา ท่ามกลางความทุกข์ยากนี้หลายคนเริ่มต้นเชื่อสัตย์ต่อพันธสัญญาของพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง ในขณะที่พวกเขาแขวนพิณเขาคู่ไว้บนต้นหลิว

และคร่ำครวญไว้อาลัยแด่พระนิเวศ
บริสุทธิ์ที่ทิ้งร้างอยู่นั้น [สดุดี 137:2]
แสงสว่างแห่งความจริงส่องผ่าน
พวกเขาและความรู้เรื่องพระเจ้าก็
ถูกเผยแพร่อไปในหมู่ประชาชน ระบบ
การถวายนูชาของคณนอกศาสนา
บิดเบือนระบบพิธีกรรมที่พระเจ้า
ทรงสถาปนาไว้ และหลายคนก็ถือ
รักษาพิธีกรรมของคนต่างศาสนา
อย่างจริงจังก็ได้เรียนรู้จากชาวฮีบรู
ถึงความหมายของพิธีที่พระเจ้าทรง
บัญญัติไว้และพวกเขาก็ฉวยรับเอา
พระสัญญาเรื่องพระเจ้าผู้ไถ่ไว้ด้วยความ
เชื่อ {DA 28.3}

เชลยจำนวนมากตกอยู่ภายใต้
การกดขี่ข่มเหง คนจำนวนไม่น้อย
สูญเสียชีวิตเนื่องจากปฏิเสธที่จะ
ละเลยวันสะบาโตและไปถือรักษา
พิธีกรรมฉลองเทศกาลของคนนอก
ศาสนา ในขณะที่บรรดาคนกราบไหว้
รูปเคารพลุกขึ้นบีบคั้นลบล้างความ
จริง พระยาห์เวห์ทรงนำผู้รับใช้ของ
พระองค์ให้เข้าเฝ้ากษัตริย์และ
ผู้ปกครองทั้งหลายเพื่อพวกเขาและ
ประชากรของพวกเขาจะได้รับแสง
สว่าง ครั้นแล้วครั้งเล่า กษัตริย์ผู้
ยิ่งใหญ่หลายองค์ยอมรับความ

ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่พวกเขาเคยชาว
ฮีบรูนมัสการ {DA 28.4}

การตกอยู่ภายใต้การควบคุม
ของชาวบาบิโลนทำให้ชนชาติ
อิสราเอลได้รับการเยียวหาภัยจาก
การกราบไหว้รูปเคารพ ต่อมาอีก
หลายศตวรรษพวกเขาต้องทนทุกข์
ภายใต้การกดขี่ข่มเหงของศัตรู
นอกศาสนาจนกระทั่งพวกเขาสำนึก
ได้ว่า ความเจริญรุ่งเรืองขึ้นอยู่กับ
การเชื่อปฏิบัติตามพระบัญญัติของ
พระเจ้า แต่สำหรับคนจำนวนมาก
การเชื่อฟังไม่ได้เกิดจากความรัก
แรงจูงใจเกิดจากความเห็นแก่ตัว
พวกเขาถวายนูชาการปรนนิบัติพระเจ้า
แต่เพียงภายนอกเพื่อให้ได้มาซึ่ง
ความยิ่งใหญ่ของประเทศชาติ พวกเขา
ไม่ได้เป็นแสงสว่างของโลกแต่
เก็บตัวเองให้ห่างจากโลกเพื่อหลีก
พ้นจากการทดลองในเรื่องการ
กราบไหว้รูปเคารพ ผ่านทางคำสอน
ที่ประทานผ่านโมเสส พระเจ้าทรงจำ
กัດพวกเขาในการเข้าร่วมกับผู้
ที่กราบไหว้รูปเคารพ แต่พวกเขากลับ
แปลความหมายของคำสอนนี้ผิดไป
คำสอนนี้มีไว้เพื่อขัดขวางพวกเขา
จากการเข้าร่วมวิถีดำเนินชีวิตของ

คนนอกศาสนา แต่พวกเขาใช้คำสอนเหล่านี้สร้างกำแพงขวางกั้นระหว่างชนชาติอิสราเอลกับประเทศอื่นๆ ชาวยิวมองว่ากรุงเยรูซาเล็มเป็นสวรรค์ของพวกเขา และแท้จริงแล้วพวกเขามีใจริษยาเกรงว่าพระยาห์เวห์จะทรงสำแดงความปราณีต่อเหล่าคนต่างชาติด้วย {DA 28.5}

หลังจากชนชาติยิวกลับจากกรุงบาบิโลน พวกเขาให้ความสนใจต่อคำสอนทางศาสนามากขึ้น มีการสร้างธรรมศาลาทั่วประเทศ เพื่อให้พวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ใช้เป็นสถานที่อธิบายพระบัญญัติ มีการสร้างโรงเรียนต่างๆ ซึ่งเมื่อผลงานเข้ากับบรรดาศิลปินและวิทยาการความรู้ต่างๆ แล้ว อ้างตนว่าสอนหลักการแห่งความชอบธรรม แต่ตัวแทนเหล่านี้ก็เสื่อมทรามไปในขณะที่เป็นเชลยอยู่ คนจำนวนมากรับแนวคิดและประเพณีของคนนอกศาสนาและนำมาใส่ในพิธีทางศาสนาของพวกเขา พวกเขาปฏิบัติตามพิธีของคนกราบไหว้รูปเคารพในหลายเรื่อง {DA 29.1}

ในขณะที่ชนชาติยิวเดินทางไปจากพระเจ้า พวกเขาแทบจะมอง

ไม่เห็นคำสอนในเรื่องพิธีกรรมของการนมัสการ พิธีกรรมเหล่านั้นพระคริสต์เองทรงเป็นผู้สถาปนาแต่ละขั้นตอน เป็นสัญลักษณ์ซึ่งไปยังพระองค์ และเปี่ยมด้วยชีวิตชีวาและความงามฝ่ายวิญญาณจิต แต่ชาวยิวสูญเสียชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณไป พวกเขายึดติดกับรูปแบบที่ไร้ชีวิต พวกเขาสนใจในเครื่องเผาบูชาและรูปแบบของพิธีกรรมแทนการฟังฟังในพระองค์ที่เครื่องถวายบูชาเหล่านั้นซึ่งไปถึง พวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์เพิ่มกฎข้อบังคับที่ตนเองตั้งขึ้นเพื่อทดแทนสิ่งที่พวกเขาทำหายไป และกฎข้อบังคับเหล่านี้ยิ่งเข้มงวดมากขึ้นเท่าใด การแสดงออกถึงความรักของพระเจ้ายิ่งลดน้อยลงไปมากขึ้นเท่านั้น พวกเขาวัดความบริสุทธิ์ของตนเองด้วยขนาดของพิธีกรรมของพวกเขา ในขณะที่จิตใจของพวกเขากลับเต็มด้วยความหยิ่งยโสและความหน้าซื่อใจคด {DA 29.2}

ด้วยคำสั่งห้ามอย่างพิถีพิถันและยุ่งยากทั้งหมดของพวกเขานี้ ทำให้ไม่มีทางรักษาพระบัญญัติได้ ผู้ที่ประสงค์จะปรนนิบัติพระเจ้าและ

พยายามปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของพวกธรรมจารย์จึงตกอยู่ภายใต้ภาระที่หนัก จิตใต้สำนึกที่ว่ารุ่นของพวกเขาคหาความสงบสุขไม่ได้ ชาตันทำงานด้วยวิธีนี้เพื่อให้ประชาชนท้อถอย เพื่อให้พวกเขาเข้าใจพระลักษณะนิสัยของพระเจ้าลดลง และทำให้ความเชื่อของพวกเขาเป็นที่เหยียดหยาม มันต้องการยืนยันคำกล่าวหาที่มันเคยประกาศสมัยที่มันกบฏในสวรรค์ว่า ข้อบังคับของพระเจ้าไม่ยุติธรรมและเชื่อปฏิบัติตามไม่ได้ มารยังกล่าวเน้นว่า แม้กระทั่งชนชาติอิสราเอลก็ยังรักษาพระบัญญัติไม่ได้ {DA 29.3}

ในขณะที่ชาวียิวประสงคให้พระเมสสิยาห์เสด็จมานั้นพวกเขาไม่เข้าใจพันธกิจที่แท้จริงของพระองค์ พวกเขาไม่ได้แสวงหาการทรงช่วยให้พ้นจากบาป แต่ต้องการการปลดปล่อยจากอำนาจของชาวโรมัน พวกเขามองหาการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ในฐานะผู้ครอบครองเพื่อเอาชนะอำนาจการกดขี่และยกชนชาติอิสราเอลให้สูงเทียมจักรวาลทั้งหมดนี้จึงปูทางให้พวกเขาปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอด {DA 29.4}

ในเวลาที่พระคริสต์เสด็จมาบังเกิด ประเทศชาติตกอยู่ภายใต้การกดขี่ของชนต่างชาติและตื่นตาด้วยความขัดแย้งภายใน ชาวียิวได้รับอนุญาตให้คงการปกครองที่แยกออกมาอย่างอิสระ แต่ไม่มีสิ่งใดปกปิดความจริงที่พวกเขาตกอยู่ภายใต้แอกของโรมหรือการยอมประนีประนอมต่อกฎระเบียบของอำนาจของพวกเขา ชาวโรมันอ้างสิทธิแต่งตั้งและถอดถอนมหาปุโรหิตและบ่อยครั้งพวกเขาแย่งชิงตำแหน่งนี้มาด้วยการฉ้อฉล ด้วยการติดสินบน และแม้กระทั่งด้วยการฆาตกรรมด้วยเหตุนี้ ระบบปุโรหิตจึงยิ่งเสื่อมทรามลงต่ำ แต่ถึงกระนั้น บรรดาปุโรหิตยังคงมีอำนาจมหาศาลและพวกเขาใช้อำนาจนี้เพื่อเป้าหมายที่เห็นแก่ตัวและเห็นแก่ค่าจ้างตอบแทน คนทั้งหลายตกอยู่ภายใต้ข้อเรียกร้องที่ไร้ความปรานีและยังถูกโรมฆูตริตภาชื่ออย่างหนักอีกด้วย สภาพการณ์เช่นนี้ทำให้เกิดความไม่พอใจกระจายไปทั่ว ทำให้ความวุ่นวายเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ความละโมภและความรุนแรง ความไม่วางใจและความเฉื่อยชาทาง

จิตวิญญาณกัฏกร่อนเนื้อในของ
ประเทศชาติ {DA 30.1}

ความเกลียดชังของชาวยิวที่มีต่อโรมและความภูมิใจในเชื้อชาติและความหยิ่งโสฝ่ายจิตวิญญาณทำให้ชาวยิวยึดติดกับระเบียบการนมัสการมากยิ่งขึ้น บุโรหิตพยายามรักษาชื่อเสียงของความชอบธรรมโดยใส่ใจอย่างพิถีพิถันต่อพิธีกรรมทางศาสนา ประชากรที่ตกอยู่ในความมืดและการกดขี่และผู้นำที่กระหายอำนาจ ต่างเฝ้าหวังคอยพระผู้เสด็จมาเพื่อทำลายศัตรูของ

พวกเขา และนำแผ่นดินของอิสราเอลกลับคืนมาอีกครั้ง พวกเขาศึกษาคำพยากรณ์แต่ขาดการมองเห็นฝ่ายจิตวิญญาณ ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงมองข้ามข้อพระคัมภีร์ที่ชี้ไปยังการเสด็จมาครั้งที่หนึ่งของพระคริสต์ด้วยความถ่อมตน และแปลความหมายข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงการเสด็จมาครั้งที่สองด้วยสง่าราศีผิดไป ความหยิ่งโสปิดบังสายตาของพวกเขา พวกเขาแปลความหมายของคำพยากรณ์ตามความปรารถนาที่เห็นแก่ตัว {DA 30.2}

“ประชาชาติที่พระเจ้าของเขาคือพระยาห์เวห์ก็เป็นสุข
คือชนชาติซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้เป็นมรดกของพระองค์”

สดุดี 33:12

“ครบกำหนดแล้ว”

“เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มา เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร” กาลาเทีย 4: 4, 5 {DA 31.1}

การเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดพยากรณ์ไว้แล้วในสวนเอเดน เมื่ออาดัมและเอวารับพระสัญญานี้เป็นครั้งแรกนั้น เขาทั้งสองหวังที่จะเห็นพระสัญญาสำเร็จในเร็ววัน พวกเขาต้อนรับบุตรชายหัวปีด้วยความชื่นชมโดยหวังว่าเขาน่าจะเป็นพระผู้ไถ่ แต่พวกเขาจะต้องคอยต่อไปเพื่อให้พระสัญญาสำเร็จ ผู้ที่รับพระสัญญาครั้งแรกสุด ตายไปโดยไม่ได้เห็นพระสัญญาสำเร็จ จากสมัยของเอโนค พระสัญญานี้ยังคงส่งต่อกันมาอีกโดยผ่านบรรพชนและผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย ทำให้การเสด็จมาบังเกิดของพระองค์เป็น

ความหวังที่มีชีวิตชีวา แต่ถึงกระนั้นพระองค์ไม่ได้เสด็จมา คำพยากรณ์ของดาเนียลเปิดเผยถึงเวลาของการเสด็จมา แต่พวกเขาแปลความหมายของข่าวนี้อย่างไม่ถูกต้อง ศตวรรษแล้วศตวรรษเล่าผ่านไป เสียงของผู้เผยพระวจนะยุคนี้ มือของผู้กดขี่ข่มเหงตกใส่ชนชาติอิสราเอลอย่างทารุณ และคนมากมายพร้อมที่จะอุทานขึ้นมาว่า “วันเหล่านั้นก็ไกลออกไป และนิมิตทุกเรื่องก็เหลว” เอเสเคียล 12:22 {DA 31.2}

แต่ดวงดาวที่แล่นไปบนเส้นทางโคจรตามที่กำหนดไว้ในท้องนภาอันกว้างใหญ่ พระประสงค์ของพระเจ้าไม่เคยเร่งรีบและไม่เคยชักช้า โดยทางสัญลักษณ์ของความมืดมิดยิ่งใหญ่และเตาที่ควันทิ้งอยู่ พระเจ้าทรงสำแดงให้อับราฮัมเห็นว่าชนชาติอิสราเอลจะตกเป็นทาสในประเทศอียิปต์และยังทรงเปิดเผยว่า

“ต่อมาเชื้อสายของเจ้าจะออกมาพร้อมกับทรัพย์สินสมบัติมากมาย” ปฐมกาล 15:14 อำนาจทั้งหมดของอาณาจักรหยิงโสของฟาโรห์ต่อต้านพระวจะนั้นอย่างไรผลตามพระสัญญาของพระเจ้า “ในวันนั้นเอง ประชากรทั้งหมดของพระยาห์เวห์ก็เคลื่อนออกจากแผ่นดินอียิปต์” อพยพ 12:41 ดังนั้นแหละในสภาของสวรรค์ เวลาของการเสด็จมาของพระคริสต์ถูกกำหนดแล้ว เมื่อเขื่อนาฬิกายิ่งใหญ่ของเวลาชี้ไปยังเวลาที่กำหนด พระเยซูเสด็จมาบังเกิดในบ้านเบธเลเฮม {DA 32.1}

“เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มา” พระเจ้าพระเจ้าผู้ทรงจัดเตรียมทรงเป็นผู้ชี้้นำการเคลื่อนไหวของประชาชาติและกระแสแรงกระตุ้นและอิทธิพลของมนุษย์ จนกระทั่งโลกสุกงอมพร้อมที่จะต้อนรับการเสด็จมาของพระเจ้าผู้ช่วย ประชาชาติทั้งหลายรวมกันเป็นหนึ่งภายใต้รัฐบาลเดียว พูดภาษาเดียวกันอย่างแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับว่าเป็นภาษาแห่งวรรณกรรม ชาวฮีบวที่กระจ่ายไปทั่ว

สารทิศเข้ามารวมกันที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมฉลองงานเลี้ยงประจำปี เมื่อเขาเหล่านั้นกลับไปยังต่างแดนก็จะกระจ่ายข่าวดีแห่งการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ไปทั่วโลก {DA 32.2}

ในช่วงเวลาเดียวกัน ระบบนอกศาสนาสูญเสียอำนาจของการครอบงำคนทั้งหลาย มนุษย์เปื้อนหน่ายการแห่แสดงกลางแจ้งและนิยาย พวกเขาปรารถนาศาสนาที่ทำให้ความพึงพอใจ ขณะที่ดูประหนึ่งว่าแสงแห่งความจริงไปจากมวลมนุษยาก็ยังมีจิตวิญญาณที่คอยตามหาแสงสว่างและพวกเขาทุกข์กังวลและโศกเศร้าใจ พวกเขาหิวกระหายความรู้ในพระเจ้าผู้ทรงชนม์ และต้องการความมั่นใจของชีวิตเบื้องหลังความตาย {DA 32.3}

ในขณะที่ชาวฮีบวเดินออกห่างจากพระเจ้า ความเชื่อจืดจางไปและความหวังยุดิที่จะส่องสว่างให้กับอนาคต พวกเขาแทบจะจับใจความคำสอนของผู้เผยพระวจะทั้งหลายไม่ได้ สำหรับคนทั้งหลายทั่วไป ความตายเป็นเรื่องลึกลับที่น่ากลัว ภายภาคหน้ามีแต่ความไม่แน่นอนและ

ความมืดมน ไม่ใช่มีแต่เสียงคร่ำครวญ
ของแม่ทั้งหลายแห่งบ้านเบธเลเฮม
เพียงลำพังเท่านั้น แต่ยังมีเสียงร้อง
ยิ่งใหญ่จากหัวใจของมวลมนุษยชาติ
ที่ผู้เผยพระวจนะส่งผ่านมาเมื่อหลาย
ศตวรรษก่อนที่ว่า จากหมู่บ้านรามาห์
“เป็นเสียงโอดครวญและร่ำไห้เสียง
ดัง คือนางราเชลร้องไห้คร่ำครวญ
เพราะบรรดาบุตรของตน นาง
ไม่รับฟังคำปลอบใจ เพราะบุตร
ทั้งหลายไม่อยู่แล้ว” มัทธิว 2:18
มนุษย์ “ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่ง
ความตาย” มัทธิว 4:16 ไม่ได้รับ
การปลอบประโลม พวกเขา รอคอย
การเสด็จมาของพระเจ้าพระเจ้าผู้ช่วยกู้
ด้วยตาละห้อย เมื่อนั้นความมืดจะ
ถูกขจัดออกไป และความลึกกลับของ
อนาคตจะได้กระจ่างแจ้ง {DA 32.4}

ในอาณานิคมรอบนอก
แผ่นดินยูเดีย ผู้คนต่างทำนายว่ามี
พระอาจารย์จะมาปรากฏ คนเหล่านี้
เป็นผู้ที่แสวงหาความจริง และพวกเขา
ได้รับวิญญานแห่งการทรงดลใจ
ครูเหล่านี้คนแล้วคนเล่าขึ้นมา
เหมือนดั่งดวงดาวในท้องฟ้าที่มีดมิด
คำพยากรณ์ของพวกเขาจุดประกาย
แสงแห่งความหวังในดวงใจของคน

นับพันในโลกของคนต่างชาติ
{DA 33.1}

เป็นเวลานานหลายร้อยปีที่
พระคัมภีร์ถูกแปลเป็นภาษากรีก
ภาษากรีกใช้กันอย่างแพร่หลายใน
อาณาจักรโรมัน มีชาวยิวกระจาย
อยู่ทั่วทุกแห่งหนและความหวังใน
การเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ก็
กระจายไปในหมู่ชนชาวต่างชาติได้
ระดับหนึ่ง ท่ามกลางคนที่ชาวยิว
จัดว่าเป็นคนนอกศาสนานั้นมีคน
อยู่กลุ่มหนึ่งที่เข้าใจคำพยากรณ์ของ
การเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ได้
ซาบซึ้งกว่าพวกธรรมาจารย์ของ
อิสราเอลเสียอีก มีบางคนหวังคอย
การเสด็จมาของพระองค์เพื่อการ
ช่วยให้รอดจากบาป นักปราชญ์
พยายามศึกษาความลึกลับขององค์
ประกอบของชาวฮีบรู แต่ความ
ดันทุรังของชาวยิวขัดขวางการแผ่
กระจายของแสงสว่าง พวกเขา
มุ่งมั่นที่จะแยกตัวเองออกจาก
ประเทศอื่นๆ และไม่ยินดีแบ่งปัน
ความรู้ที่พวกเขามีอยู่ในเรื่องพิธีกรรม
ทางศาสนาที่เป็นสัญลักษณ์ พระเจ้า
พระเจ้าทรงเป็นแบบจำลองตามที่
บ่งบอกไว้ในสัญลักษณ์จะต้องเสด็จ

มาเองเพื่ออธิบายถึงความสำคัญ
ของสิ่งเหล่านี้ {DA 33.2}

พระเจ้าตรัสกับโลกแล้วโดย
ผ่านทางธรรมชาติ ทางแบบจำลอง
และสัญลักษณ์ ทางบรรพชนและ
ผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย บทเรียนที่
ประทานให้แก่มนุษยชาติต้องเป็น
ภาษาของมนุษย์ พระเจ้าพระเจ้าผู้สื่อ
พันธสัญญาจะต้องเป็นผู้ตรัส พระ
สุรเสียงของพระองค์จะต้องดังขึ้นใน
พระวิหารของพระองค์เอง พระคริสต์
ต้องเสด็จมาเพื่อตรัสพระคำรัสที่
เข้าใจได้อย่างชัดเจนและแน่นอน
พระองค์ผู้ทรงเป็นต้นกำเนิดแห่ง
ความจริงจะทรงเป็นผู้แยกความจริง
ออกจากเกลบของคำพูดมนุษย์ซึ่ง
เป็นเหตุทำให้พระคำไม่เกิดผล
จะต้องอธิบายหลักการของการ
ปกครองของพระเจ้าและแผนการ
แห่งการไถ่ให้รอดให้ชัดเจน จะต้อง
จัดวางบทเรียนของพระคริสต์ธรรม
คัมภีร์พันธสัญญาเดิมไว้อย่างเต็ม
ที่ต่อหน้ามนุษย์ {DA 34.1}

ท่ามกลางชนชาติยิว ยังมีจิต
วิญญาณที่มั่นคง พวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์
ของเชื้อสายบริสุทธิ์ พวกเขาเป็น
ผู้ที่ถนอมรักษาความรู้ของพระเจ้าไว้

คนเหล่านี้ยังรอคอยความหวังแห่ง
คำมั่นสัญญาที่ทำไว้กับบรรพบุรุษ
พวกเขาตั้งความเชื่อให้เข้มแข็งโดย
ศึกษาคำมั่นสัญญาที่พระเจ้าทรง
โปรดประทานผ่านโมเสสว่า “พระเจ้า
ของท่านทั้งหลายจะประทานผู้เผย
พระวจนะคนหนึ่ง เหมือนอย่างเรา
แก่พวกท่านจากพี่น้องของพวกท่าน
เอง ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้นใน
ทุกสิ่งที่พระองค์จะตรัสกับพวกท่าน”
กิจการ 3:22 อีกครั้งพวกเขายังอ่าน
ต่อไปว่าพระเจ้าจะทรงเจิมพระเจ้า
พระผู้ “นำชาวดีมายังคนที่ทุกขใจ”
เพื่อ “ปลอบโยนคนชอกช้ำใจ และ
เพื่อประกาศอิสรภาพแก่บรรดา
เชลย” และ “ประกาศปีแห่งความ
โปรดปรานของพระยาห์เวห์”
อิสยาห์ 6:1, 2 เขาเหล่านั้นยังอ่าน
ต่อไปว่า พระองค์จะทรง “สถาปนา
ความยุติธรรมไว้ในโลก” อย่างไร
และจะ “รอคอยธรรมบัญญัติของ
ท่าน” อย่างไร บรรดาประชาชาติ
จะมายังความสว่างของพระองค์
และพวกพระราชมายังความสุขใส
แห่งรุ่งอรุณของพระองค์เจ้าอย่างไร
อิสยาห์ 42:4; 60:3 {DA 34.2}

คำพูดสุดท้ายของยาโคบ

ก่อนสิ้นใจให้ความหวังแก่พวกเขา “*คงจะไม่ขาดไปจากยูดาห์ ทั้งไม้เถาของผู้ปกครองจะไม่ขาดไปจากห้วงเท้าของเขา จนกว่าซีโลห์จะมา*” ปฐมกาล 49:10 อำนาจของอิสราเอลที่ตกต่ำลงแสดงว่าการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ใกล้เข้ามาแล้ว คำพยากรณ์ของดาเนียลวาดให้เห็นภาพแห่งพระสิริของการทรงครอบครองของราชอาณาจักรหนึ่งที่จะมาภายหลังอาณาจักรอื่นๆ ของโลก และผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า “*ราชอาณาจักรนั้นจะตั้งมั่นอยู่เป็นนิตย์*” ดาเนียล 2:44 ในขณะที่มีน้อยคนเข้าใจลักษณะพระราชกิจของพระคริสต์ แต่มีความคาดหวังที่เกิดขึ้นทั่วไปว่าจะมีเจ้าชายผู้ยิ่งใหญ่องค์หนึ่งเสด็จมาจัดตั้งอาณาจักรในอิสราเอล และเป็นผู้ช่วยกู้ประเทศชาติให้รอด {DA 34.3}

เวลาครบกำหนดมาถึงแล้ว มนุษยชาติที่ตกต่ำลงไปตามลอดยุคแห่งการล่องละเมิด ร้องเรียกการเสด็จมาของพระผู้ช่วย ชาตงานทำงานเพื่อให้เหวลิกระหว่างโลกกับสวรรค์ห่างกันจนข้ามกันไม่ได้ เขาใช้วิธีหลอกลวงจนทำให้มนุษย์

กล้าทำบาปมากยิ่งขึ้น เขาประสงค์ที่จะให้พระเจ้าหมดความอดทนและทำให้ความรักของพระองค์ที่มีต่อมนุษย์ดับสูญไป เพื่อพระองค์จะทรงทิ้งโลกให้อยู่ภายใต้อำนาจของซาตาน {DA 34.4}

ซาตานคอยปิดกั้นมนุษย์จากความรู้เรื่องพระเจ้า เพื่อหันเหความสนใจจากพระนิเวศของพระเจ้าและเพื่อจัดตั้งอาณาจักรของมันเอง การต่อสู้เพื่อความเป็นใหญ่ของมันดูเสมือนว่าเกือบได้ชัยชนะอย่างเต็มที่ที่จริงอยู่ว่าในทุกยุคพระเจ้าทรงมีตัวแทนของพระองค์ แม้ในท่ามกลางคนนอกศาสนา ยังมีคนที่พระคริสต์ทรงประกอบกิจผ่านพวกเขาเพื่อยกชูเหล่าคนทั้งหลายจากบาปและความตกต่ำของพวกเขา แต่คนเหล่านี้ถูกดูหมิ่นเหยียดหยามและเป็นที่เกลียดชัง คนจำนวนมากมายนายอย่างทารุณป่าเถื่อน เงามืดที่ซาตานทอดไว้อยู่เหนือพวกเขาทำให้มืดมนลงแล้วลงอีก {DA 35.1}

ซาตานหันมนุษย์ออกจากพระเจ้าโดยผ่านทางระบบนอกศาสนาตลอดหลายยุคแล้ว แต่มันได้ชัยชนะยิ่งใหญ่ด้วยการบิดเบือน

ความเชื่อของชนชาติอิสราเอล ด้วยการทำให้พวกเขาไคร่ครวญและบูชาความคิดของตนเอง คนนอกศาสนาสูญเสียความรู้ในเรื่องพระเจ้าและตกต่ำเสื่อมถอยลงไปเรื่อย ๆ ชนชาติอิสราเอลก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน หลักการเรื่องมนุษย์ช่วยตนเองให้รอดโดยการกระทำของตัวเองเป็นพื้นฐานของพวกนอกศาสนา บัดนี้ความเชื่อเช่นนี้เข้ามาเป็นหลักการของศาสนายิวแล้ว ชาตานปลุกฝังหลักการนี้ไว้ที่ใดก็ตามที่รับหลักการเช่นนี้ไว้ มนุษย์ก็จะไม่มีสิ่งใดขวางกั้นบาป {DA 35.2}

ข่าวสารแห่งความรอดสื่อมาถึงคนทั่วไปโดยผ่านสื่อตัวแทนมนุษย์ ชาวียูผูกขาดความจริงที่เป็นชีวิตนิรันดร์ไว้กับตัว พวกเขาักเก็บมานาแห่งชีวิตไว้จนเปื่อยเน่าไป ศาสนาที่พวกเขาพยายามปกปิดไว้ให้กับตัวเองกลับกลายเป็นสิ่งน่ารังเกียจ พวกเขาปล้นพระสิริของพระเจ้าและหลอกลวงโลกด้วยพระกิตติคุณเทียมเท็จ พวกเขาปฏิเสธที่จะมอบถวายตัวเองให้พระเจ้าเพื่อความรอดของโลกและปล่อยตัวเป็นสื่อของชาตานจนโลกพินาศ

{DA 36.1}

ประชากรที่พระเจ้าทรงเรียกให้เป็นหลักและพื้นฐานของความจริงได้กลายเป็นผู้แทนของชาตาน พวกเขาทำงานตามความปรารถนาของชาตานด้วยการเดินบนเส้นทางของการบิดเบือนพระลักษณะนิสัยของพระเจ้า และทำให้โลกมองพระองค์ว่าทรงเหี้ยมโหด ตัวปุโรหิตเองที่ปฏิบัติหน้าที่ในวิหารยังมองไม่เห็นความสำคัญของพิธีกรรมที่ปฏิบัติอยู่ พวกเขาหยุดที่จะมองเกินจากสัญลักษณ์ที่ชี้ไปยังสิ่งที่เป็นความหมายในการถวายเครื่องเผาบูชา ในการถวายบูชาพวกเขาทำราวกับว่าเป็นการแสดงของตัวละคร พิธีกรรมที่พระเจ้าเองทรงสถาปนา นั้นพวกเขาทำจนกลายเป็นสิ่งที่ทำให้จิตใจมืดบอดและหัวใจแข็งกระด้าง พระเจ้าไม่อาจทำอะไรให้มนุษย์โดยผ่านช่องทางนี้ได้อีกต่อไป ระบบทั้งหมดนี้จะต้องถูกกวาดล้างทิ้งไป {DA 36.2}

การหลอกลวงของบาปได้ไปถึงขีดสูงสุดแล้ว ตัวแทนทั้งหลายที่ทำให้จิตวิญญาณของมนุษย์เลวทรามทำงานอย่างเต็มที่ เมื่อพระบุตรของ

พระเจ้าทอดพระเนตรไปยังโลก พระองค์ทรงเห็นแต่ความทุกข์และความโศกเศร้า ด้วยความสงสาร พระองค์ทรงเห็นว่ามนุษย์ตกเป็นเหยื่อของความโหดเหี้ยมของชาตान พระองค์ทรงมองด้วยความสงสาร คนทั้งหลายที่ถูกทำให้เสื่อม ถูกสังหาร สูญหาย พวกเขาเลือกผู้ปกครองที่ผูกมัดพวกเขาให้อยู่ในการจองจำ ในสภาพที่มีนังและถูกหลอก พวกเขาวิ่งไปในขบวนมุ่งหน้าไปสู่ความพินาศนิรันดร์ ไปสู่ความตายที่ไม่มีความหวังของชีวิต ไปสู่ยามค่ำคืนที่ไม่มีรุ่งอรุณแห่งวันใหม่ สื่อตัวแทนของชาตानเข้าร่วมกันกับมนุษย์ ร่างกายของมนุษย์ที่สร้างมาเพื่อให้พระเจ้าทรงร่วมสถิตอยู่ กลายเป็นที่สิงของพวกผีมาร ตัวแทนเหนือธรรมชาติทำงานกับสามัญสำนึก เส้นประสาท อารมณ์ อวัยวะของมนุษย์เพื่อปล่อยตัวให้กับตัณหาเลวทรามที่สุด ตราประทับของฝูงมารอยู่บนใบหน้าของมนุษย์ ใบหน้าของมนุษย์สะท้อนความชั่วเป็นจำนวนมากที่สิงอยู่ในตัวของพวกเขา ลักษณะของภาพเช่นนี้ที่พระผู้ไถ่ทรงเห็น พระเจ้าผู้ทรงไรรู้

ขอบเขตจำกัด พระองค์ทรงความบริสุทธิ์ทอดพระเนตรปรากฏการณ์อะไรเช่นนี้เล่า! {DA 36.3}

บาปกลายเป็นศาสตร์หนึ่งไปแล้ว และความเลวทรามถูกเชิดชูให้เป็นส่วนหนึ่งของศาสนา การกบฏไชรากลงไปยังส่วนลึกของหัวใจ ความเป็นศัตรูรุนแรงที่สุดของมนุษย์คือการต่อต้านสวรรค์ เป็นการพิสูจน์ให้จักรวาลเห็นว่าเมื่อเดินเหินห่างออกจากพระเจ้าแล้ว จะยกมนุษย์ชาติขึ้นให้สูงไม่ได้ พวกเขาจะต้องได้องค์ประกอบใหม่แห่งชีวิตและอำนาจที่แผ่ออกจากพระองค์ผู้ทรงสร้างโลก {DA 37.1}

ด้วยความสนใจอันแรงกล้า โลกทั้งหลายที่ไม่เคยล้มลงในบาปเฝ้ามองด้วยความสนใจเพื่อให้พระยาห์เวห์ทรงลุกขึ้นกวาดล้างชาวโลกทิ้งไป และหากพระเจ้าทรงประกอบกิจเช่นนี้ ชาตानพร้อมมือปฏิบัติตามแผนเพื่อได้มาซึ่งความจงรักภักดีของเหล่าชาวสวรรค์ มันเคยประกาศว่าด้วยหลักการของการปกครองของพระเจ้า จะไม่มีทางอภัยจากบาปได้ หากทำลายโลกไป มันก็จะอ้างว่าค่า

กล่าวหาของมณฺเฑกต้อง มณฺเฑพร้อม
กล่าวร้ายพระเจ้าและขยายการกบฏ
ของมันไปยังโลกอื่นๆ เบื้องบน แต่
แทนที่จะทำลายโลก พระเจ้าประทาน
พระบุตรมาช่วยโลกให้รอด ถึงแม้
ความเลวทรามและการขัดขืนต่อต้าน
จะเห็นได้ทั่วไปในอาณาจักรของ
คนต่างชาติ หนทางเพื่อการฟื้นฟู
กลับคืนสู่สภาพที่ดีดังเดิมทรงจัดไว้
แล้ว ในวิกฤตที่ดูเหมือนว่าซาตาน
กำลังจะชนะ พระบุตรของพระเจ้า
เสด็จมาพร้อมด้วยของประทานแห่ง
พระคุณของพระเจ้า ตลอดทุกยุค
และทุกเวลาพระเจ้าทรงสำแดง
ความรักของพระองค์ต่อเผ่าพันธุ์
ของมนุษย์ที่ล้มลง แม้มนุษย์จะ
ดำรงชีวิตอย่างผิดๆ พระเจ้าก็ยัง
ทรงสำแดงพระกรุณาให้แก่พวกเขา
อย่างต่อเนื่อง และเมื่อครบกำหนด
พระเจ้าทรงได้รับเกียรติยศโดยการ
หลั่งพระคุณแห่งการรักษาลงมา

ท่วมโลก ซึ่งจะไม่มีสิ่งใดขัดขวาง
หรือหยุดยั้งพระคุณนี้ได้จนกว่า
แผนการแห่งการทรงไถ่จะสำเร็จ
{DA 37.2}

ซาตานปีติหรรษาที่ประสบ
ชัยชนะในการทำให้พระฉายาของ
พระเจ้าในมนุษย์เสื่อมลงไป และ
แล้วพระเยซูเสด็จมาเพื่อนำพระ
ฉายาของพระเจ้าพระผู้ทรงสร้าง
กลับมาคืนให้แก่มนุษย์ ไม่มีผู้ใด
นอกจากพระคริสต์ที่จะสร้างลักษณะ
อุปนิสัยที่บาปทำลายไปกลับคืนมา
ใหม่ได้ พระองค์เสด็จมาขับไล่
มารร้ายที่ควบคุมความปรารถนา
พระองค์เสด็จมาเพื่อยกชูเราให้
สูงขึ้นจากผงกลีดิน เพื่อบันทึก
อุปนิสัยที่เปลี่ยนให้กลับขึ้นมาใหม่
ตามรูปแบบของพระลักษณะนิสัย
ของพระองค์และทรงทำให้งดงาม
ด้วยพระสิริของพระองค์เอง {DA
37.3}

พระเจ้าช่วยให้รอดของท่าน

บทนี้อ้างอิงจาก ลูกา 2:1-20

พระเจ้าพระราชทานแก่พระสิริ ทรงโน้มต่ำลงมาเพื่อรับสภาพความเป็นมนุษย์ สภาพแวดล้อมในโลกของพระองค์โหดร้ายและอันตราย นรกอย่างไม่มีวันจบสิ้น พระสิริของพระองค์ถูกปิดซ่อนไว้เพื่อไม่ให้สภาพภายนอกอันงามสง่าของพระองค์ดึงดูดความสนใจ พระองค์ทรงปกปิดการแสดงออกทั้งหมด ความร่ำรวย เกียรติยศทางโลกและความยิ่งใหญ่ของมนุษย์ช่วยจิตวิญญาณให้รอดพ้นจากความตายไม่ได้ พระเยซูทรงตั้งพระทัยว่าจะไม่ให้ธรรมชาติทางฝ่ายโลกใดดึงดูดให้มนุษย์เข้าหาพระองค์ ความจริงอันงามสง่าแห่งสวรรค์เท่านั้นที่จะดึงดูดผู้ที่ต้องการติดตามพระองค์ คำพยากรณ์พระลักษณะนิสัยของพระเมสสิยาห์บอกไว้ล่วงหน้ามานานแล้ว และพระองค์ทรงประสงค์ให้มนุษย์รับพระองค์จากคำพยากรณ์

มีในพระวจนะของพระเจ้า {DA 43.1} ทูตสวรรค์ต่างพิศวงงงงวยกับแผนการแห่งการไถ่ให้รอดอันน่าสรรเสริญยกย่อง พวกเขาคอยเฝ้าติดตามว่าประชากรของพระเจ้าจะตอบรับพระบุตรของพระองค์ในสภาพมนุษย์อย่างไร ทูตสวรรค์มายังดินแดนของประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้แล้ว ประชาชาติอื่นต่างยุ่งกับนิทานคติธรรมและการกราบไหว้บูชาพระเทียมเท็จ ทูตสวรรค์มายังดินแดนที่ได้รับการเปิดเผยพระสิริของพระเจ้าและรับแสงสว่างของคำพยากรณ์ พวกเขาไปยังกรุงเยรูซาเล็มในสภาพที่ตามองไม่เห็น ไปยังผู้ที่ถูกแต่งตั้งให้อธิบายพระวจนะอันศักดิ์สิทธิ์และผู้ที่ปรนนิบัติรับใช้ในพระนิเวศของพระเจ้า ขาวของการใกล้เสด็จมาของพระคริสต์ได้ถูกประกาศไปยังเศคาริยาห์ ปุโรหิตที่ปรนนิบัติอยู่

หน้าแท่นเผาบูชาแล้ว ผู้ป่าวประกาศ
ล่วงหน้านั้นเกิดแล้ว พันธกิจของเขา
ได้รับการยืนยันด้วยการอัศจรรย์
และคำพยากรณ์ ข่าวของการเกิด
และความสำคัญของพันธกิจของเขา
ได้กระจายไปทั่ว ถึงกระนั้นกรุง
เยรูซาเล็มไม่ได้เตรียมพร้อมเพื่อ
ต้อนรับพระผู้ไถ่ของเธอ {DA 43.2}

ด้วยความประหลาดใจผู้สื่อข่าว
ชาวสวรรค์มองดูความไม่เอาใจใส่
ของประชากรที่พระเจ้าทรงเรียกให้มา
เป็นผู้สื่อแสงแห่งความจริงศักดิ์สิทธิ์
ให้กับโลก ชนชาติยิวได้ถูกปกป้องไว้
เพื่อเป็นพยานว่าพระคริสต์จะประสูติ
ทางพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมและของ
กษัตริย์ดาวิด ถึงกระนั้นพวกเขา
ไม่รู้ว่าถึงเวลากำหนดที่พระองค์จะ
เสด็จมาแล้ว การถวายเป็นเครื่องเผาบูชา
ประจำวันทั้งเช้าและเย็นในพระนิเวศ
ซึ่งไปยังพระเมษโปดกของพระเจ้า
แม้แต่ที่นี่ ก็ยังไม่มีใครเตรียมตัว
พร้อมเพื่อต้อนรับพระองค์ บุโรहित
และครูทั้งหลายของประเทศไม่รู้ว่า
เหตุการณ์ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งยุคกำลัง
จะเกิดขึ้น พวกเขากล่าวคำอธิษฐาน
ที่ไร้ความหมายและดำเนินพิธีนมัสการ
อย่างซ้าซากเพื่อให้สายตามนุษย์

มองเห็น แต่ในการแก่งแย่งเพื่อได้มา
ซึ่งทรัพย์สินถาวรและเกียรติยศทาง
ฝ่ายโลก พวกเขาไม่ได้เตรียมพร้อม
เพื่อการเสด็จมาบังเกิดของพระ
เมสสิยาห์ ความไม่เอาใจใส่เช่นเดียว
กันนี้แผ่ไปทั่วแผ่นดินของชนชาติ
อิสราเอล ความสุขที่ทำให้อั้วทั้งสวรรค์
ตื่นเต้นไม่ได้สัมผัสดวงใจที่เห็นแก่ตัว
และฝักใฝ่ในทางโลก มีน้อยคนที่หวัง
คอยพระผู้ที่สายตามนุษย์มองไม่เห็น
คณะทูตของสวรรค์ได้ถูกส่งไปหา
คนเหล่านี้ {DA 44.1}

เหล่าทูตสวรรค์อยู่กับโยเซฟ
และมารีย์ขณะเดินทางจากบ้าน
เกิดที่เมืองนาซาเร็ธไปยังนคร
ของดาวิด คำบัญชาของจักรพรรดิ
โรมันเพื่อให้ประชาชนในอาณานิคม
บริเวณอันกว้างไกลไปขึ้นทะเบียน
สำมะโนครัว คำสั่งนี้ครอบคลุมไปถึง
คนในแถบเทือกเขากาลิลี ดังกษัตริย์
ไฮรัสในอดีตผู้ทรงครองราชสมบัติ
ของอาณาจักรทางโลกเพื่อปลดปล่อย
เชลยของพระเจ้า กษัตริย์ซีซาร์
ออกัสตัส ได้รับบัญชาให้เป็นผู้กระทำ
พระประสงค์ของพระเจ้าให้สำเร็จ
โดยนำมารดาของพระเยซูไปยัง
บ้านเบธเลเฮม เธอสืบเชื้อสายของ

ดาวิดและพระบุตรของดาวิดจะต้องบังเกิดในเมืองของดาวิด ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้ากล่าวถึงบ้านเบธเลเฮมไว้ว่า “จากเจ้า จะมีผู้หนึ่งออกมาเพื่อเรา เป็นผู้ที่ประกาศในอิสราเอล ต้นตระกูลของท่านมาจากสมัยเก่า จากสมัยโบราณกาล” มีคาห์ 5:2 แต่ในเมืองที่สืบเชื้อสายพระราชวงศ์นี้ โยเซฟและมารีย์ไม่เป็นที่รู้จักและไม่ได้รับเกียรติใดเลย ด้วยความเหนื่อยอ่อนและไร้บ้านพักอาศัย เขาทั้งสองเดินทางไปตลอดทางอันคับแค้น จากประตูเมืองไปยังสุดฝั่งตะวันออกอีกฟากหนึ่งของหมู่บ้านเพื่อหาที่พักในคืนนั้นอย่างไรผล โรงแรมที่หนาแน่นด้วยผู้คนไม่มีที่สำหรับพวกเขา ในที่สุดพวกเขาได้ที่พักผ่อนในสถานที่แห่งหนึ่งที่ตั้งเป็นโรงเลี้ยงสัตว์ และพระเจ้าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลก ประสูติ ณ ที่แห่งนี้ {DA 44.2}

ไม่มีมนุษย์คนใดทราบเรื่องนี้ แต่ข่าวแห่งความชื่นชมยินดีปกคลุมทั่วทั้งสวรรค์ ชาวสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ที่มาจากโลกแห่งความสว่างเข้ามาใกล้โลกมากยิ่งขึ้น ด้วยใจอันสุดซึ้งและซาบซึ้ง ทั้งโลกสว่างขึ้นเนื่องจาก

พระองค์สถิตร่วมอยู่ด้วย ทูตสวรรค์จำนวนนับไม่ถ้วนชุมนุมกันอยู่เหนือเนินเขาของบ้านเบธเลเฮม พวกเขา รอคอยสัญญาเพื่อประกาศข่าวดีไปยังโลก หากผู้นำในแผ่นดินอิสราเอล ชื่อสัตย์ต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายแล้ว พวกเขาจะได้ร่วมรับความสุขจากการประกาศการเสด็จมาบังเกิดของพระเยซู แต่บัดนี้ข่าวนี้ได้ผ่านพวกเขาไปแล้ว {DA 47.1}

พระเจ้าทรงประกาศว่า “เพราะเราจะเทน้ำลงบนแผ่นดินที่กระหาย และลำธารลงบนพื้นดินแห้ง” “ความสว่างผุดขึ้นมาในความมืดให้คนเที่ยงธรรม” อิสยาห์ 44:3; สดุดี 112:4 สำหรับผู้ที่แสวงหาแสงสว่างและรับด้วยความยินดี ลำแสงอันสว่างเจิดจ้าจากพระที่นั่งของพระองค์จะส่องมายังพวกเขา {DA 47.2}

ในทุ่งหญ้าที่เด็กน้อยดาวิดเคยเลี้ยงฝูงแกะนั้น มีผู้เลี้ยงแกะกำลังเฝ้าฝูงแกะอยู่ในยามค่ำคืน ในคำคืนที่เจียบสงบพวกเขาพูดคุยถึงพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ทรงสัญญาไว้และอธิษฐานเผื่อการเสด็จมาของพระราชินีที่จะมายังพระบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิด “มีทูตสวรรค์องค์หนึ่ง

ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏ แก่พวกเขา และพระรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องล้อมรอบเขา และเขากลั่นึก ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเรานำข่าวดีมายังพวกท่าน เป็นความยินดีอย่างยิ่งที่จะมาถึงคนทั้งหลาย เพราะว่าในวันนี้ พระผู้ช่วยให้รอดของพวกท่านคือพระคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้ามาประสูติที่เมืองของดาวิด” {DA 47.3}

เมื่อคนเลี้ยงแกะได้ยินคำพูดเหล่านี้ จิตใจของพวกเขาย่อมล้นด้วยนิมิตแห่งพระสิริ พระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดมายังแผ่นดินอิสราเอลแล้ว! อานาจ สง่าราศีและความมีชัย มาพร้อมกับการเสด็จมาของพระองค์ แต่ทูตสวรรค์จะต้องเตรียมพวกเขา

ให้พร้อมเพื่อรับพระผู้ช่วยในสภาพที่ยากจนและต่ำต้อย ทูตสวรรค์พูดว่า “นี่จะเป็นหมายสำคัญสำหรับพวกท่าน คือท่านจะพบพระกุมารนั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า” {DA 47.4}

ผู้สื่อข่าวชาวสวรรค์ทำให้ความกลัวของพวกเขาหายไป พวกเขาบอกคนเหล่านั้นว่าจะเข้าเฝ้าพระเยซูได้อย่างไร ด้วยความห่วงใยอันอ่อนโยนในความอ่อนแอของมนุษย์ พวกเขาใช้เวลาเพื่อปรับตัวกับรัศมีอันเจิดจ้าของพระเจ้า และแล้วความชื่นชมยินดีและพระสิริไม่อาจถูกปกปิดได้อีกต่อไป ทิวทั้งทุ่งราบนั้นสว่างไปด้วยแสงของผู้สื่อข่าวของพระเจ้า โลกเจียบบงบไป ทั้งสวรรค์ก็มลงเพื่อฟังบทเพลง

“พระสิริจะมีแต่พระเจ้าในที่สูงสุด ส่วนบนแผ่นดินโลก สันติสุขจะมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลายที่พระองค์โปรดปรานนั้น” {DA 47.5}

โอ อยากให้ครอบครัวมนุษย์ในวันนี้สำนึกเห็นถึงคุณค่าของบทเพลงนี้! การประกาศในขณะนั้นเสียงเพลงที่ดังขึ้นในเวลานั้นจะดังไปจนถึงสิ้นสุดของยุคและดังกังวานไปจนถึงที่สุดปลายของโลก เมื่อ

ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมจะขึ้นมาด้วยปีกแห่งการรักษาโรค บทเพลงนั้นจะสะท้อนกลับมาด้วยเสียงของมหาชนดุจเสียงสายน้ำไหลจำนวนมากว่า “อาเลลูยา เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรง

ฤทธานุภาพสูงสุด ทรงครอบครอง
อยู่” วิวรณ์ 19:6 TKJV {DA 48.1}

ในขณะที่ทูตสวรรค์หายไป
แสงสว่างจางหายไป เงามืดปกคลุม
เหนือเนินเขาเมืองเบธเลเฮม แต่ภาพ
ที่สว่างเจิดจ้าที่สุดที่ดวงตามนุษย์
คนใดเคยเห็นมานั้น ยังคงอยู่ใน
ความทรงจำของพวกผู้เลี้ยงแกะ
“ต่อมาเมื่อทูตสวรรค์เหล่านั้นไปจาก
เขาขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกผู้เลี้ยงแกะ
ได้พูดกันว่า ‘บัดนี้ให้เราไปยังเมือง
เบธเลเฮม ดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น
ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแจ้งแก่เรา’
เขาก็รีบไป แล้วพบนางมารีย์กับ
โยเซฟ และพบพระกุมารนั้นนอน
อยู่ในรางหญ้า” {DA 48.2}

พวกเขาออกเดินทางด้วยใจ
ชื่นชมยินดี ประกาศเหตุการณ์
ทั้งหมดที่ได้เห็นและได้ยินออกไป
“คนทั้งหลายที่ได้ยินก็ประหลาดใจ
เกี่ยวกับเรื่องที่คนเลี้ยงแกะบอกกับ
เขา ส่วนนางมารีย์ก็เก็บสิ่งเหล่านั้น
ไว้และรำพึงอยู่ในใจ บรรดาคน
เลี้ยงแกะจึงกลับไปถวายพระเกียรติ
และสรรเสริญพระเจ้า” {DA 48.3}

สวรรค์และโลกในทุกวันนี้ไม่ได้
ห่างไกลเกินกว่าเมื่อครั้งคนเลี้ยงแกะ

ทั้งหลายฟังเพลงของทูตสวรรค์ มวล
มนุษยชาติยังคงเป็นเป้าหมายของ
การตามหาของสวรรค์ ดังเช่นคน
ทั่วไปที่มีอาชีพธรรมดาพบทูตสวรรค์
ในเวลาเที่ยงวันและพูดกับผู้สื่อข่าว
ชาวสวรรค์ในสวนองุ่นและในท้องทุ่ง
สำหรับเราผู้อยู่ในวิถีชีวิตที่ปกติ
สวรรค์อาจอยู่ใกล้ตัวเรามาก ทูตสวรรค์
จากบัลลังก์เบื้องบนของพระเจ้าจะ
คอยปรนนิบัติอย่างก้าวของเหล่าคน
ทั้งหลายที่เดินไปมาตามพระบัญชา
ของพระเจ้า {DA 48.4}

เรื่องราวที่เกิดขึ้นในบ้าน
เบธเลเฮมเป็นหัวข้อเรื่องที่ไม่มีความ
เล่าให้จบได้ ในเรื่องนั้นซ่อนไว้ซึ่ง
ความลึกลับของ “พระปัญญาและ
ความรอบรู้ของพระเจ้า” โรม 11:33
TKJV เราพิศวงประหลาดใจกับการ
เสียสละของพระผู้ช่วยในการเอา
บัลลังก์สวรรค์มาแลกกับรางหญ้า
และการทรงอยู่ร่วมกับทูตสวรรค์ที่
เคารพยกย่องพระองค์มาแลกกับ
สัตว์ต่างๆ ในรางหญ้า ความหยิ่งโส
ของมนุษย์และความพึงพอใจใน
ตนเองจะถูกปราบให้ราบลงไปอยู่
เบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า ถึง
กระนั้น สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงการ

เริ่มต้นของการถ่อมตนที่น่าอัศจรรย์ใจ เป็นการอับอายขายหน้าเสียเกียรติอย่างไม่มีสิ้นสุดที่พระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาทรงรับสภาพธรรมชาติของมนุษย์ หากแม้จะอยู่ในสมัยของอาดัมที่อยู่อย่างสภาพปราศจากบาปในสวนเอเดน แต่พระเยซูทรงรับสภาพมนุษย์ในยุคที่บาปทำให้เผ่าพันธุ์มนุษย์อ่อนแอไปแล้วถึงสี่พันปี พระองค์ยังทรงยอมรับผลของกฎยิ่งใหญ่ของการสืบทอดเชื้อสายเหมือนเช่นบุตรทุกคนของอาดัม ผลเหล่านี้เป็นเช่นไร เห็นได้จากประวัติศาสตร์ของบรรพบุรุษของพระองค์ในโลก พระองค์เสด็จมาด้วยการสืบสายเลือดของการร่วมทุกข์และการทดลองร่วมกับเราเพื่อประทานแบบอย่างของชีวิตที่ปราศจากบาป {DA 48.5}

ในสมัยที่ชาตานอยู่บนสวรรค์นั้น เขาเกลียดชังพระคริสต์ในฐานะที่พระองค์ทรงร่วมบัลลังก์กับพระเจ้า เขาเกลียดชังพระองค์มากยิ่งขึ้นเมื่อเขาถูกปลดจากตำแหน่ง เขาเกลียดชังพระองค์ผู้ทรงสัญญาที่จะช่วยมนุษยชาติที่บาปหนาให้รอดถึงกระนั้นในโลกที่ชาตานอ้างความ

เป็นใหญ่ พระเจ้ายังทรงอนุญาตให้พระบุตรของพระองค์เสด็จมาในสภาพทารกน้อยที่ช่วยตัวเองไม่ได้ และรับความอ่อนแอของมวลมนุษย์ พระองค์ทรงอนุญาตให้พระเยซูเผชิญหน้ากับภัยอันตรายของชีวิตที่มนุษย์ทุกคนเผชิญ เพื่อต่อสู้ในสงครามเหมือนเช่นบุตรทุกคนของมนุษยชาติต้องต่อสู้โดยเสี่ยงต่อความล้มเหลวและการสูญเสียอย่างนิรันดร์ {DA 49.1}

หัวใจของผู้ที่เป็นพ่อของคนทั้งหลายย่อมหวังในบุตรของตน เขามองหน้าของบุตรน้อยและหวาดกลัวเมื่อคิดถึงภัยอันตรายของชีวิต เขาต้องการปกป้องบุตรที่รักจากอำนาจของชาตาน คอยขัดขวางการทดลองและความขัดแย้ง แต่เพื่อเผชิญหน้ากับการต่อสู้ที่ขมขื่นกว่า และเผชิญกับความเสี่ยงที่หนักไปกว่า พระเจ้าทรงโปรดประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทางแห่งการดำเนินชีวิตจะมั่นคงสำหรับบุตรน้อยทั้งหลายของเรา “ในข้อนี้แหละเป็นความรัก” “โอ ฟาสวรรค์ จงตกตะลึงด้วยสิ่งนี้” เยเรมีย์ 2:12 {DA 49.2}

การถวายพระบุตร บทนี้อ้างอิงจาก ลูกา 2:21-38

ประมาณสี่สิบวันหลังพระคริสต์ประสูติ โยเซฟและมารีย์พาพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อถวายพระเจ้า และถวายเครื่องเผาบูชา เขาทั้งสองปฏิบัติตามกฎบัญญัติของชาวยิว และในฐานะของการเป็นตัวแทนของมนุษย์พระองค์ทรงต้องปฏิบัติตามกฎบัญญัติอย่างละเอียด พระองค์ทรงเข้าพิธีสัหนต์แล้ว เพื่อปฏิญาณถึงการเชื่อฟังพระบัญญัติ {DA 50.1}

สำหรับเครื่องถวายบูชาของผู้ที่เป็นแม่ พระบัญญัติกำหนดลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่งเพื่อใช้เป็นเครื่องเผาบูชาและนกพิราบหนุ่มหรือนกเขาสำหรับเครื่องเผาบูชาไถ่บาป แต่หากพ่อแม่เป็นคนยากจนไม่สามารถถวายลูกแกะแล้ว กฎบัญญัติอนุญาตให้ใช้นกเขาหนึ่งคู่หรือนกพิราบหนุ่ม

สองตัว ตัวหนึ่งสำหรับเครื่องเผาบูชา อีกตัวหนึ่งสำหรับเครื่องบูชาไถ่บาป {DA 50.2}

เครื่องบูชาเพื่อถวายพระเจ้าจะต้องไร้ตำหนิ เครื่องบูชาเหล่านี้เป็นตัวแทนพระคริสต์และสิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพระเยซูเองทรงไม่มีความผิดปกติทางกาย พระองค์ทรงเป็น “ลูกแกะที่ไร้ตำหนิและไร้จุดด่างพร้อย” 1 เปโตร 1:19 โครงสร้างทางกายของพระองค์ไม่ต่างพร้อยของความบกพร่อง พระวรกายของพระองค์แข็งแรงและสมบูรณ์ และพระองค์ทรงดำรงชีวิตอย่างสอดคล้องกับกฎของธรรมชาติตลอดชีวิต พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างทั้งทางกายและจิตวิญญาณ พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างในลักษณะที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้มวลมนุษยชาติเป็นโดยการเชื่อฟังปฏิบัติ

ตามพระบัญญัติของพระองค์ {DA 50.3}

การถวายบุตรหัวปีมีต้นกำเนิดมาแต่ยุคแรกเริ่ม พระเจ้าทรงสัญญาที่จะประทานพระเจ้าบุตรหัวปีแห่งสวรรค์เพื่อช่วยคนบาปให้รอด ทุกครอบครัวจะต้องรับของประทานนี้ด้วยการอุทิศถวายบุตรหัวปี เขาจะรับหน้าที่เป็นปุโรหิตในฐานะเป็นตัวแทนของพระคริสต์ท่ามกลางมนุษย์ {DA 51.1}

ในการช่วยกู้ชนชาติอิสราเอลออกจากประเทศอียิปต์นั้น มีพระบัญชาเรื่องของการให้อุทิศถวายบุตรหัวปีอีกครั้ง ในขณะที่ชนชาติอิสราเอลยังตกเป็นทาสของคนอียิปต์อยู่ พระยาห์เวห์ตรัสสั่งให้โมเสสไปหาฟาโรห์ กษัตริย์ของประเทศอียิปต์ และกล่าวว่า “เจ้าจงทูลฟาโรห์ว่า ‘พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า คนอิสราเอลเป็นบุตรชายของเรา บุตรหัวปีของเรา เราบอกแก่เจ้าว่า ‘จงปล่อยบุตรของเราให้ไปนมัสการเรา’ ถ้าเจ้าไม่ยอม เราจะประหารบุตรหัวปีของเจ้าเสีย”

อพยพ 4:22, 23 {DA 51.2}

แต่เมื่อโมเสสนำชาวของเขา

ไปแล้ว กษัตริย์ผู้หยิ่งผยองตรัสตอบกลับมาว่า “พระยาห์เวห์นั้นเป็นใครเล่า? เราจึงจะต้องฟังเสียงของพระองค์และปล่อยคนอิสราเอลไป เราไม่รู้จักพระยาห์เวห์ และยังกว่านั้น เราจะไม่ปล่อยคนอิสราเอลไปเป็นอันขาด” อพยพ 5:2 พระเจ้าทรงประกอบกิจโดยการใช้หมายสำคัญและการอัศจรรย์ และทรงพิพากษาลงโทษอันน่ากลัวมายังกษัตริย์ฟาโรห์ จนในที่สุด ทูตมรณะออกทำลายลูกหัวปีของทั้งมนุษย์และสัตว์ที่อยู่ท่ามกลางชาวอียิปต์ เพื่อให้ชนชาติอิสราเอลรอดพ้นจากการทำลายนี้ พวกเขาจะต้องฆ่าแกะและทาเลียดแกะบนวงกบประตู ทุกบ้านจะต้องทำเครื่องหมายไว้เพื่อว่าเมื่อทูตสวรรค์ผ่านมาตามพระบัญชาเพื่อนำความตายมา เขาจะผ่านบ้านของชนชาติอิสราเอลไป {DA 51.3}

หลังการพิพากษาลงโทษคนอียิปต์แล้ว พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “จงถวายลูกหัวปีทั้งหมดแก่เรา . . . ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ สิ่งนั้นเป็นของเรา” “เพราะลูกหัวปีทั้งหมดเป็นของเรา ในวันที่เราประหารลูกหัวปีทั้งหมดในแผ่นดิน

อีลิปตันั้น เราได้แยกลูกหัวปีทั้งหมด
ในอิสราเอล ทั้งของคนและสัตว์ไว้
เป็นของเรา เหล่านี้เป็นของเรา
เราคือยาห์เวห์” อพยพ 13:2
กัณดารวิถี 3:13 หลังจากการ
สถาปนาระเบียบต่างๆ ของพระ
วิหารแล้วเสร็จ พระเจ้าทรงเลือก
เผ่าเลวีเป็นตัวแทนของลูกหัวปีของ
คนอิสราเอลทั้งชนชาติเพื่อปฏิบัติ
รับใช้ในพระวิหาร แต่พระเจ้า
ยังคงสงวนลูกหัวปีไว้และต้อง
ไถ่คืนด้วยค่าไถ่ {DA 51.4}

ด้วยประการฉะนี้กฎบัญญัติ
ของการถวายบุตรหัวปีจึงมีความ
สำคัญเป็นพิเศษเฉพาะ ในแง่หนึ่ง
กฎบัญญัตินี้ระลึกถึงความมหัศจรรย์
แห่งการทรงช่วยกู้ชนชาติอิสราเอล
แต่ในอีกแง่หนึ่งยังเป็นสัญลักษณ์
ชี้ไปยังการช่วยกู้ยิ่งใหญ่ในภายภาค
หน้าซึ่งพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า
จะทรงเป็นผู้ปฏิบัติพระราชกิจนี้
ตั้งแต่เลือดที่ประพรมบนวงกบประตู
ที่ช่วยลูกหัวปีของอิสราเอลนั้น พระ
โลหิตของพระคริสต์มีอำนาจที่จะ
ช่วยโลกนี้ให้รอดได้ {DA 51.5}

การถวายพระคริสต์ในครั้ง
นี้มีความหมายอย่างมากยิ่งเพียงไร!

แต่ปุโรหิตมองไม่ทะลุผ่านมาน เขา
อ่านความลึกลับที่อยู่ไกลออกไป
ไม่ได้ การถวายทารกเป็นภาพปกติ
ทั่วไป วันแล้ววันเล่า ปุโรหิตรับ
เงินค่าไถ่ของการถวายทารกให้
พระเจ้า วันแล้ววันเล่าเขาปฏิบัติ
งานประจำของเขา ไม่ได้สนใจ
ผู้ปกครองหรือเด็ก นอกจากจะ
เห็นความร่ำรวยและฐานะสูงส่ง
ของผู้ปกครอง โยเซฟและมารีย์
ยากจนและเมื่อเข้ามาพร้อมบุตร
ของพวกเขา ปุโรหิตมองเห็นแต่
เพียงชายและหญิงที่แต่งตัวด้วย
อาภรณ์ของชาวกาลิลีและด้วย
เสื้อผ้าต่ำต้อยที่สุด ไม่มีสิ่งใดใน
ลักษณะภายนอกที่จะเรียกความ
สนใจและเขาทั้งสองมีแต่เพียง
ของถวายของชนชั้นที่ยากจน
ที่สุด {DA 52.1}

ปุโรหิตปฏิบัติพิธีตามภารกิจ
อย่างเป็นทางการของเขา เขา
รับทารกน้อยมาอุ้มไว้ในอ้อมแขน
และยกชูขึ้นหน้าแท่นเผาบูชา
หลังจากส่งทารกคืนให้ผู้เป็นแม่
และจารึกพระนาม “เยชู” ลงใน
ทะเบียนลูกหัวปี เขาไม่ได้คิด
เลยว่า เด็กน้อยในอ้อมแขนของ

เขาเป็นพระราชาแห่งสรวงสวรรค์ จอมราชาแห่งพระสิริ ปุโรหิต ไม่ได้คิดเลยว่า ทารกน้อยเป็น ผู้ที่โมเสสกล่าวถึงว่า “พระเจ้า ของท่านทั้งหลายจะประทาน ผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง เหมือน อย่างเราแก่พวกท่านจากพี่น้อง ของพวกท่านเอง ท่านทั้งหลาย จงเชื่อฟังผู้นั้นในทุกสิ่งที่พระองค์ จะตรัสกับพวกท่าน” กิจการ 3:22 เขาไม่ได้คิดว่าทารกน้อย องค์นี้ทรงเปี่ยมด้วยรัศมีที่โมเสส ทูลขอที่จะเข้าเฝ้า แต่พระเจ้า องค์หนึ่งทรงยิ่งใหญ่กว่าโมเสส อยู่ในอ้อมแขนของปุโรหิต และ เมื่อเขาขึ้นทะเบียนชื่อของทารก น้อย เขากำลังขึ้นทะเบียนชื่อของ พระองค์ผู้ทรงเป็นองค์ประกอบ ทั้งหมดของชาวยิว พระนามนั้น เป็นหลักฐานรับประกันแห่งความ ตายเพราะระบบการถวายบูชา และการถวายต่างๆ กำลังชราภาพ ไป แบบจำลองของการถวายบูชา เกือบจะมาบรรจบกับต้นแบบ แล้ว เงามบรรจบกับของแท้ {DA 52.2}

พระรัศมีเจิดจ้าเหนือพระ

ที่นั่งพระกรุณาธิคุณในพระวิหาร ได้จากไปแล้ว แต่พระสิริในทารก น้อยแห่งบ้านเบธเลเฮมที่ปกปิด ไว้่นั้นเป็นพระสิริที่เหล่าทูตสวรรค์ กราบนมัสการ ทารกน้อยผู้ไม่รู้ ประสาพระองค์นี้เป็นพงศ์พันธุ์ที่ พระเจ้าทรงสัญญาไว้ เป็นพงศ์พันธุ์ ที่แทนเผ่าบูชาตรงทางประตูเข้าสวน เอเดนขึ้นไปถึง นี่คือซิลพระผู้ประทาน สันติสุข พระองค์ทรงเป็นผู้ประกาศ แก่โมเสสว่าพระองค์เองทรงเป็น พระผู้ทรงเป็น พระองค์เองผู้ทรง เป็นเสาเมฆและเสาไฟที่นำชนชาติ อิสราเอล พระองค์เองคือผู้ที่ผู้เผย พระวจนะทำนายไว้มาเนิ่นนานแล้ว พระองค์เองทรงเป็นผู้ฟังปรารภนา แห่งประชาชาติทั้งหลาย ทรงเป็น รากเหง้าและเชื้อสายของดาวิดและ เป็นดาวประจำรุ่งอันสุกใส ทารก น้อยที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้มี พระนามที่ลงในสมุดทะเบียนของ ชนชาติอิสราเอลประกาศว่าพระองค์ ทรงเป็นพระเชษฐาของเรา ทรง เป็นความหวังของมนุษยชาติที่ ล้มลงในบาป ทารกน้อยผู้ทรงได้รับ การไถ่ด้วยค่าไถ่พระองค์นี้คือผู้ที่ จะทรงไถ่บาปของคนทั้งโลก พระองค์

ทรงเป็น “บุโรหิตใหญ่เหนือหมู่คน
ของพระเจ้า” องค์เที่ยงแท้ พระองค์
ทรงดำรงเป็นหัวหน้า “บุโรหิต
ตลอดกาล” ทรงเป็นผู้ไกลเกลียดผู้
“ประทับเบื้องขวาของพระเจ้าสูงสุด”
ฮีบรู 10:21; 7:24; 1:3 {DA 52.3}

เรื่องของจิตวิญญาณจะต้อง
วินิจฉัยโดยพึงพระวิญญาณ ใน
พระวิหาร พระบุตรของพระเจ้า
ทรงได้รับการถวายให้ประกอบกิจที่
เสด็จมาทำ บุโรหิตมองดูพระองค์
เหมือนเช่นมองเด็กอื่นทั่วไป แต่
ถึงแม้ว่าเขาจะไม่เห็นหรือตระหนัก
ได้ว่ามีความพิเศษอื่นใด การประทาน
พระบุตรของพระเจ้าให้แก่โลกได้รับการ
ยอมรับแล้ว เหตุการณ์นี้จะ
ไม่ผ่านไปโดยไม่มีใครรู้เห็นว่า
ทารกองค์นี้คือพระคริสต์ “มีชาย
คนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มชื่อสิเมโอน
เป็นคนชอบธรรมและยำเกรง
พระเจ้า ท่านคอยเวลาที่พวก
อิสราเอลจะได้รับการปลอบโยนใจ
และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็สถิตกับ
ท่าน พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรง
สำแดงแก่ท่านว่าท่านจะไม่ตาย
จนกว่าจะได้เห็นพระคริสต์ของ
องค์พระผู้เป็นเจ้า” {DA 55.1}

ขณะที่สิเมโอนเดินเข้ามายัง
วิหาร เขามองเห็นว่ามียูครอครบ
หนึ่งถวายเป็นบุตรหัวปีอยู่ต่อหน้าบุโรหิต
สภาพภายนอกบ่งบอกถึงความ
ยากจน แต่สิเมโอนเข้าใจการทรง
ดลใจของพระวิญญาณ และได้รับ
การดลใจอย่างสุดซึ้งว่าทารกน้อย
ที่กำลังถวายแด่พระเจ้าอยู่นั้นคือ
พระเจ้าพระผู้ทรงปลอบโยนใจของ
ชนชาติอิสราเอล เป็นพระองค์ที่
เขาปรารถนาจะเข้าเฝ้า ในสายตา
ของบุโรหิตแล้ว ดูประหนึ่งว่าสิเมโอน
ปลื้มปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง บุโรหิต
คืนทารกน้อยให้มารีย์และสิเมโอน
รับทารกมาไว้ในอ้อมแขนและถวาย
พระเจ้า ในขณะที่ความสุขที่เขา
ไม่เคยสัมผัสมาก่อนท่วมท้นอยู่ในใจ
ของเขา ในขณะที่เขายกขุทการก
น้อยขึ้นยังฟ้าสวรรค์ เขาพูดว่า
“ข้าแต่องค์เจ้านาย บัดนี้ขอทรงให้
ทาสของพระองค์ไปเป็นสุข ตาม
พระดำรัสของพระองค์ เพราะว่า
ตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอด
ของพระองค์แล้ว ซึ่งพระองค์ทรง
จัดเตรียมไว้ต่อหน้าชนชาติทั้งหลาย
เป็นความสว่างที่ส่องแก่คนต่างชาติ
และเป็นศักดิ์ศรีของพวกอิสราเอล

ชนชาติของพระองค์” {DA 55.2}

วิญญาณแห่งการเผยพระวจนะอยู่กับคนของพระเจ้าท่านนี้ และขณะที่โยเซฟและมารีย์ยืนรออยู่ด้วยความพิศวงกับคำพูดของเขา เขาได้อวยพรให้ทั้งสองและพูดกับมารีย์ว่า “นี่แน่ะ พระกุมารนี้ได้รับการเลือกสรรเพื่อเป็นเหตุให้หลายคนในพวกอิสราเอลล้มลงหรือลุกขึ้น และจะเป็นหมายสำคัญที่คนจะปฏิเสธ เพื่อที่ว่าความคิดในใจของคนจำนวนมากจะปรากฏแจ้ง ถึงหัวใจของท่านเองก็จะถูกดาบแทงทะลุด้วย” {DA 55.3}

เช่นเดียวกัน อันนาผู้เผยพระวจนะหญิงคนหนึ่งก็ได้เข้ามาและรับรองคำพยาานของสิเมโอนในเรื่องของพระคริสต์ ขณะที่สิเมโอนพูดอยู่นั้น ใบหน้าของอันนาสว่างเจิดจ้าขึ้นด้วยพระสิริของพระเจ้าและเธอกล่าวด้วยความซาบซึ้งใจขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงอนุญาตให้เธอเห็นพระคริสต์เจ้า {DA 55.4}

การศึกษาคำพยากรณ์ของผู้นำมัสการที่ถ่อมตนเหล่านี้ไม่ได้สูญเปล่า แต่สำหรับคนที่ดำรงอยู่

ในตำแหน่งผู้ปกครองและบรูโรหิตของอิสราเอลนั้น แม้ว่าพวกเขามีคำพยากรณ์อันล้ำค่าอยู่ต่อหน้า แต่พวกเขาไม่ได้ดำเนินในทางของพระเจ้า และตาของพวกเขามองไม่เห็นพระเจ้าพระผู้ทรงเป็นแสงสว่างแห่งชีวิต {DA 55.5}

ยุคปัจจุบันก็ยังเป็นเช่นนี้เหมือนกัน เหตุการณ์ที่ชาวสวรรค์ทั้งหมดใส่ใจอยู่นั้น ผู้นำทางศาสนาและผู้ที่มีมัสการในพระวิหารของพระเจ้าไม่รับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่ตรงหน้า มนุษย์ยอมรับพระคริสต์ในประวัติศาสตร์ แต่หันหลังให้กับพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์ ด้วยพระวจนะ พระคริสต์ทรงเรียกให้ละทิ้งตนเอง พระคริสต์ในสภาพของคนยากจนและตกอยู่ในความทุกข์ยาก ในสภาพที่ร้องขอการปลดปล่อย ในสภาพของการทำงานรับใช้แห่งความชอบธรรมที่เกี่ยวข้องกับความยากจนและงานตรากตรำและการดูหมิ่นนั้น จะไม่เป็นที่ยอมรับในวันนี้มากไปกว่าที่พระองค์ได้รับการยอมรับเมื่อนี่พันแปดร้อยปีที่แล้ว {DA 56.1}

มารีย์ครุ่นคิดถึงคำพยากรณ์

อันกว้างขวางและแผ่ออกไปไกล
ของสิเมโอน ขณะที่เขามองทารก
น้อยในอ้อมแขนของเธอ และ
ทบทวนคำพูดของคนเลี้ยงแกะ
ทั้งหลายแห่งทุ่งหญ้าเบธเลเฮม เธอ
เปี่ยมล้นด้วยความชื่นชมอย่าง
ซาบซึ้งใจและความหวังอันสดใส
คำพูดของสิเมโอนทำให้เธอคิดถึง
คำพยากรณ์ของอิสยาห์ที่ว่า “จะมี
หน่อหนึ่งแตกออกจากตอของเจสซี
และกิ่งหนึ่งซึ่งออกจากรากของเขา
นั้นจะเกิดผล และพระวิญญาณ
ของพระยาห์เวห์จะทรงอยู่บนท่าน
คือพระวิญญาณแห่งปัญญาและ
ความเข้าใจ พระวิญญาณแห่ง
คำปรึกษาและอนุภาพ พระ
วิญญาณแห่งความรู้และความ
ยำเกรงพระยาห์เวห์. . . ความ
ชอบธรรมจะเป็นสายคาดเอวของ
ท่านและความซื่อสัตย์จะเป็นผ้าคาด
ที่บั้นเอวของท่าน” “ชนชาติที่
ดำเนินในความมืด เห็นความสว่าง
ยิ่งใหญ่ บรรดาคนที่อาศัยอยู่ใน
แผ่นดินแห่งเงามัจจุราช แสงสว่าง
ส่องมาบนเขาทั้งหลาย. . . ด้วย
มีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตร
ชายคนหนึ่งประทานมาให้เราและ

การปกครองจะอยู่บนบ่าของท่าน
และเขาจะขนานนามของท่านว่า
“ที่ปรึกษามหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรง
มหิทธิฤทธิ์ พระบิดาอันไร้นิรันดร์ และ
องค์สันติราช” อิสยาห์ 11:1-5;
9:2-6 {DA 56.2}

แต่ถึงกระนั้น มารีย์ไม่เข้าใจ
พันธกิจของพระคริสต์ สิเมโอน
พยากรณ์ว่าพระองค์ทรงเป็นความ
สว่างส่องแสงแก่คนต่างชาติ และ
ทรงเป็นศักดิ์ศรีให้แก่ชนชาติอิสราเอล
ด้วยประการฉะนี้ ทูตสวรรค์ประกาศ
ไปแล้วว่า การเสด็จมาบังเกิดของ
พระผู้ช่วยให้รอดเป็นข่าวชื่นชม
ยินดีของคนทั้งปวง พระเจ้าทรง
แสวงหาทางแก้ความผิดอันคับแคบ
ของชาวยิวในเรื่องพระราชกิจของ
พระเมสสิยาห์ พระองค์ทรง
ประสงค์ให้มนุษย์เฝ้ามองพระองค์
ไม่เพียงแต่เป็นพระผู้ช่วยของ
ชนชาติอิสราเอล แต่เป็นพระ
ผู้ช่วยให้รอดของโลก แต่ว่าเวลา
หลายปีจะต้องล่วงเลยไปก่อนที่
มารดาของพระเยซูจะเข้าใจพันธกิจ
ของพระองค์ {DA 56.3}

มารีย์มองไปข้างหน้าเมื่อ
พระเมสสิยาห์จะทรงขึ้นประทับ

บนบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิด แต่
เรามองไม่เห็นบัปติสมาแห่ง
ความทุกข์ยากที่จะต้องเอาชนะ
โดยทางสิเมโอน พระเจ้าทรง
เปิดเผยให้ทราบว่าทางผ่านโลกนี้
ของพระเมสสิยาห์ไม่ใช่เป็นทาง
ที่ปราศจากอุปสรรค ในคำพูด
ที่กล่าวกับมารีย์ว่า “หัวใจของ
ท่านเองก็จะถูกดาบแทงทะลุด้วย”
นั่น พระเจ้าตรัสด้วยความเมตตา
กรุณาอันอ่อนโยนอย่างเป็นนัย
ถึงความปวดร้าวที่เธอเริ่มแบกรับ
เพื่อพระองค์ {DA 56.4}

“นี่แหละ” สิเมโอนกล่าว
“พระกุมารนี้ได้รับการเลือกสรร
เพื่อเป็นเหตุให้หลายคนในพวก
อิสราเอลล้มลงหรือลุกขึ้น และจะ
เป็นหมายสำคัญที่คนจะปฏิเสธ”
พวกเขาจะต้องล้มลงเพื่อลุกขึ้นอีก
เราจะต้องล้มลงบนพระศิลาและ
แตกสลายไปก่อนที่จะรับการยกชู
ขึ้นในพระคริสต์ จะต้องปลดอึดตา
ทิ้งไป ความหยิ่งยโสจะต้องถูก
ทำให้ถ่อมลงหากเราต้องการ
ที่จะรับอาณาจักรแห่งพระสิริทาง
จิตวิญญาณ ชาวยิวไม่ยอมรับเกียรติ
ที่ได้มาโดยการถ่อมตน ด้วยเหตุนี้

พวกเขาจึงไม่ยอมรับพระเจ้าพระ
ผู้ไถ่ของพวกเขา พระองค์ทรงเป็น
หมายสำคัญหนึ่งที่พวกเขาปฏิเสธ
{DA 56.5}

“เพื่อที่ว่าความคิดในใจของ
คนจำนวนมากจะปรากฏแจ้ง”
ภายใต้ความสว่างของชีวิตของ
พระผู้ช่วยให้รอด หัวใจของคน
ทั้งปวง แม้กระทั่งตั้งแต่พระเจ้า
พระผู้ทรงสร้างจนถึงเจ้าชายแห่ง
ความมืดถูกเปิดเผย ซาตาน
กล่าวร้ายว่าพระเจ้าเห็นแก่ตัว
และโหดเหี้ยม อ้างความเป็นเจ้า
ของในทุกสิ่งและไม่เคยเผื่อแผ่
ให้ผู้ใด เรียกร้องให้สรรพสิ่งที่ทรง
สร้างรับใช้พระองค์เพื่อพระสิริ
ของพระองค์เองและไม่เคยเสียสละ
เพื่อประโยชน์ของพวกเขา แต่ของ
ประทานของพระคริสต์เปิดเผยถึง
พระหทัยของพระบิดา เป็นการ
สำแดงว่าพระทัยของพระเจ้าที่มี
ต่อเรานั้นว่า “เป็นแผนงานเพื่อ
สวัสดิภาพ ไม่ใช่เพื่อทำร้ายเจ้า”
เยเรมีย์ 29:11 เรื่องนี้เป็นการ
เปิดเผยว่าในขณะที่พระเจ้าทรง
เกลียดชังบาปเท่าความตาย ความรัก
ของพระองค์ที่มีต่อคนบาปนั้น

หนักแน่นยิ่งกว่าความตาย เมื่อพระองค์ทรงรับภาระของการทรงช่วยพวกเราให้รอดแล้ว พระองค์จะไม่ทรงยอมสละสิ่งใด ไม่ว่าจะมีคุณค่ามากเพียงไรที่จำเป็นเพื่อการปฏิบัติกิจของพระองค์ให้สำเร็จบริบูรณ์ ไม่มีความจริงที่จำเป็นสำหรับความรอดของเราจะถูกกักเก็บไว้ ไม่มีการอัศจรรย์แห่งความเมตตาที่ถูกกละเลย ไม่มีสื่อของพระเจ้าจะถูกปล่อยปละละเลยไม่นำมาใช้ ความเอื้อเฟื้อกองสุมลงไปกับความเอื้อเฟื้อของประทานกองใส่แล้วใส่อีก คลังสมบัติทั้งหมดของสวรรค์เปิดไว้สำหรับผู้ที่พระองค์ทรงแสวงหาที่จะช่วยให้รอด เมื่อพระเจ้าทรงรวบรวมสมบัติของจักรวาลและเปิดแหล่งอำนาจของสวรรค์แล้ว พระองค์ทรงมอบทั้งหมดไว้ในพระหัตถ์ของพระคริสต์และตรัสว่า ทั้งหมดนี้มีไว้ให้มนุษย์ จงใช้ของประทานเหล่านี้เพื่อโน้มน้าวให้เขาเชื่อว่าไม่มีความรักใดในโลกหรือในสวรรค์ที่ยิ่งใหญ่กว่าความรักของเรา [พระเจ้า] ความสุขยิ่งใหญ่ที่สุดของเขาจะพบได้ด้วยการรักเรา [พระเจ้า] {DA 57.1}

ที่ทางเขนคาลวารี ความรักและความเห็นแก่ตัวเข้าประจันหน้ากัน นี่คือการเปิดเผยอย่างสุดยอยิ่งใหญ่ พระคริสต์ดำรงชีวิตเพื่อการปลอบประโลมและอวยพระพรและชาตानแสดงออกถึงความโหดเหี้ยมร้ายกาจของความเกลียดชังที่มีต่อพระเจ้า ด้วยการประหารพระองค์มันทำให้เป้าหมายแท้จริงของการกบฏมองเห็นได้อย่างชัดเจนคือการถอดพระเจ้าจากบัลลังก์และทำลายพระองค์ผู้ที่พระเจ้าทรงประสงค์สำแดงความรักผ่านพระองค์ {DA 57.2}

โดยชีวิตและความตายของพระคริสต์ ความคิดของมนุษย์ถูกเปิดเผยออกมาให้เห็นเช่นกัน จาการทรมานจนถึงทางเขน ชีวิตของพระเยซูคือชีวิตแห่งการละทิ้งตนเองและสามัคคีธรรมร่วมกันในความทุกข์ทรมาน เป็นการเปิดเผยความประสงค์ของมนุษย์ พระเยซูเสด็จมาพร้อมสัจธรรมของสวรรค์และทุกคนที่ฟังพระสุรเสียงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกชักนำให้เข้าไปหาพระองค์ ผู้ที่กราบไหว้ตนเองอยู่ฝ่ายอาณาจักร

ของชาตาน ด้วยทัศนะของพวกเขา
เองที่มีต่อพระคริสต์ ทุกคนจะ
แสดงออกว่าตนยืนอยู่ฝ่ายใด และ
ด้วยการทำเช่นนั้น ทุกคนจึงตัดสิน
ชะตาของตนเอง {DA 57.3}

เมื่อถึงวันพิพากษาครั้งสุดท้าย
จิตวิญญาณที่หลงหายทุกดวงจะเข้าใจ
ธรรมชาติของการปฏิเสธความจริง
ของตัวเอง เมื่อนำเสนอกางเขน
ขึ้นมาแล้วและจิตใจทุกดวงที่มีติดบอด
ในการล่องละเมิดจะประจักษ์ได้กับ
คุณลักษณะที่แท้จริงของกางเขนนั้น
ต่อหน้านิมิตเรื่องของกางเขนคาลวารี
ที่มีพระเจ้าผู้ทรงเป็นเหยื่ออันน่าพิศวง
ตรึงอยู่นั้น คนบาปจะถูกกำหนดโทษ
ทุกคำแก้ตัวอย่างหลอกลวงจะถูก
กวาดทิ้งไป การละทิ้งความเชื่อของ
มนุษย์จะปรากฏให้เห็นในลักษณะ
ที่ชั่วร้าย มนุษย์จะมองเห็นว่าทาง
เลือกของพวกเขาจะเป็นเช่นไร
ทุกข้อสงสัยและความเชื่อที่หลงผิด

ในความขัดแย้งอันยาวนานจะ
กระจ่างแจ้ง ในการพิพากษาแห่ง
จักรวาลพระเจ้าทรงหลุดจากการ
กล่าวโทษในเรื่องความชั่วที่มีอยู่
อย่างต่อเนื่อง พระองค์จะทรงสำแดง
ให้เห็นว่าพระบัญชาของพระเจ้า
ไม่ใช่อุปกรรมเสริมของบาป ไม่มี
ความบกพร่องในการปกครองของ
พระเจ้า ไม่มีสาเหตุของความไม่พึง
พอใจ เมื่อความในใจของคนทั้งปวง
ถูกเปิดเผย คนทั้งหลายที่จงรักภักดี
และผู้ที่กบฏจะร่วมกันประกาศว่า
“บรรดามรรคาของพระองค์ยุติธรรม
และสัตย์จริง ข้าแต่องค์พระผู้เป็น
เจ้า มีใครบ้างไม่เกรงกลัวพระองค์
และไม่ถวายพระเกียรติแด่พระนาม
ของพระองค์ . . . เพราะว่า
พระราชกิจอันชอบธรรมของ
พระองค์ปรากฏให้เห็นแล้ว” วิวรรณ์
15:3, 4 {DA 58.1}

“เราได้เห็นดาวของท่าน”

อ้างอิงจากมัทธิว 2

“พระเยซูได้ทรงบังเกิดที่บ้าน เบธเลเฮมแคว้นยูเดียในรัชกาลของ กษัตริย์เฮโรด ภายหลังมีพวกนัก ปราชญ์จากทิศตะวันออกมายังกรุง เยรูซาเล็ม ถามว่า ‘พระกุมารผู้ที่ ทรงบังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนั้นอยู่ที่ไหน? เราได้เห็น ดาวของท่านทางทิศตะวันออก และ เราจึงมาเพื่อจะนมัสการท่าน’”
มัทธิว 2:1, 2 {DA 59.1}

นักปราชญ์จากทิศตะวันออก เป็นนักปรัชญา พวกเขาเป็นส่วน หนึ่งของกลุ่มชนขนาดใหญ่และเป็น ผู้มีอิทธิพลที่เกิดในตระกูลสูงศักดิ์ เป็นเจ้าของสมบัติและความรู้มหาศาล ของประเทศชาติ ท่ามกลางคน เหล่านี้ มีนักปราชญ์จำนวนมากมามี ความสามารถทำให้ผู้อื่นเชื่อพวกเขาได้ง่าย บ้างก็เป็นคนซื่อตรงที่ ศึกษาหมายสำคัญของพระเจ้าใน

ธรรมชาติ และเป็นผู้ที่ได้รับการ ยกย่องในเรื่องของความซื่อตรงและ สติปัญญา ลักษณะอุปนิสัยเหล่านี้ มีในนักปราชญ์ที่เดินทางมาหา พระเยซู {DA 59.2}

แสงของพระเจ้าส่องสว่างเสมอ ท่ามกลางความมืดในหมู่คนนอก ศาสนา ขณะที่นักปราชญ์ศึกษา ดวงดาวบนท้องฟ้าและแสวงหาเพื่อ เรียนรู้ความลึกลับที่ซ่อนอยู่ใน เส้นทางโคจรแห่งความสว่าง พวกเขา มองเห็นพระสิริของพระเจ้าทรง สร้าง เพื่อค้นหาความรู้ที่ชัดเจน ยิ่งขึ้นพวกเขาหันไปศึกษาพระคัมภีร์ ของชาวฮีบรู ในดินแดนของพวกเขาเองมีการบันทึกถึงคำเผยพระวจนะ อันมีคุณค่ายิ่งที่ทำนายถึงการเสด็จ มาของพระอาจารย์จากพระเจ้า บาลาอัมเป็นคนหนึ่งในพวกมายากล แม้ว่าครั้งหนึ่งเขาผู้นี้เป็นผู้เผย

พระวณะของพระเจ้าก็ตามที่ โดย พระวิญญาณบริสุทธิ์ความรุ่งเรือง ของชนชาติอิสราเอลและการเสด็จ มาของพระเมสสิยาห์และคำพยากรณ์ ของเขาส่งต่อกันเป็นประเพณีศตวรรษ แล้วศตวรรษเล่า แต่พระคริสตธรรม คัมภีร์พันธสัญญาเดิมเปิดเผยเรื่อง การเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดแจ้ง กว่า พวกนักปราชญ์เรียนรู้ด้วยความ ชื่นชมยินดีว่าการเสด็จมาของ พระองค์ใกล้เข้ามาแล้ว และทั่วทั้งโลก จะต้องเต็มล้นด้วยความรู้ในเรื่อง พระสิริของพระเจ้า {DA 59.3}

นักปราชญ์เห็นแสงประหลาด บนท้องฟ้าในยามค่ำคืนที่พระสิริของ พระเจ้าปกคลุมอยู่เหนือเนินเขา บ้านเบธเลเฮม ขณะที่แสงจางหายไป มีดวงดาวดวงหนึ่งอันสว่างไสว เจิดจ้าปรากฏขึ้นและลอยอยู่กลาง อากาศ ดาวดวงนั้นไม่ใช่ดาวฤกษ์ หรือดาวนพเคราะห์และปรากฏ การณ์นี้ปลุกเร้าผู้ที่สนใจขึ้นด้วยความ ตื่นเต้น ดาวดวงนั้นเป็นกลุ่ม ทูตสวรรค์อันสว่างสดใสที่อยู่แต่ไกล แต่นักปราชญ์ไม่ทราบเรื่องเช่นนี้ ถึงกระนั้นพวกเขามีความรู้สึกว่า ดาวนั้นมีความหมายพิเศษสำหรับ

พวกเขา จึงนำเรื่องไปปรึกษาพวก ปุโรหิตและนักปราชญ์ทั้งหลายและ ค้นหาว่าหนังสือบันทึกโบราณ คำ พยากรณ์ของบาลาอัมกล่าวไว้ว่า “ดาวดวงหนึ่งจะออกมาจากยาโคบ และพระคทาอันหนึ่งจะมาจาก อิสราเอล” กันดารวิถี 24:17 เป็น ไปได้หรือไม่ที่ดาวประหลาดดวงนี้ เป็นตัวนำบอกถึงพระองค์ผู้ที่ทรง สัญญาว่าจะเสด็จมา? นักปราชญ์ ต้อนรับแสงแห่งความจริงที่สวรรค์ ส่งมาให้และบัดนี้ลำแสงสว่างไสว มากยิ่งขึ้น พวกเขาได้รับคำบัญชา ในฝันให้ไปหาพระเจ้าพระผู้ทรง เป็นเจ้าชายที่จะเสด็จมาบังเกิด {DA 60.1}

ตั้งอับราฮัมโดยความเชื่อเดิน ทางไปตามการทรงเรียกของพระเจ้า “โดยไม่รู้ว่าจะไปที่ไหน” ฮีบรู 11:8 ตั้งชนชาวอิสราเอลโดยความเชื่อ เดินตามเสาเมฆไปยังดินแดนแห่ง พระสัญญา คนต่างชาติเหล่านี้มุ่ง หน้าไปแสวงหาพระผู้ช่วยให้รอดที่ ทรงสัญญาไว้ ประเทศทางตะวันออก ดาษด้นด้วยของมีค่า และนักปราชญ์ ทั้งหมดไม่ได้ออกเดินทางมือเปล่า การมอบถวายของมีค่าแก่เจ้าชาย

หรือบุคคลที่ดำรงอยู่ในตำแหน่ง
สูงศักดิ์เป็นธรรมเนียมที่ปฏิบัติกัน
อยู่ทั่วไป และพวกเขานำของขวัญ
ล้ำค่าที่สุดที่หาได้เพื่อเป็นของถวาย
ให้พระองค์ผู้ประทานให้ครอบครั
วทั้งหลายของโลกได้รับพระพร พวกเขา
จำเป็นต้องเดินทางในยามค่ำคืน
เพื่อติดตามดวงดาว แต่พวกเขาใช้
เวลาอย่างเพลิดเพลินด้วยการกล่าว
ย้าข้อคิดที่สืบทอดกันมาและคำ
พยากรณ์ที่กล่าวถึงพระองค์ที่พวกเขา
แสวงหา ในการหยุดพักแต่ละ
ครั้งพวกเขาค้นหาคำพยากรณ์
และซาบซึ้งใจมากยิ่งขึ้นว่าพระเจ้า
ทรงนำพวกเขาอยู่ ในลักษณะภาย
นอกแล้ว พวกเขามีดวงดาวนำหน้า
ที่แสดงให้เห็นถึงการทรงนำ แต่
ภายในดวงใจพวกเขายังมีหลักฐาน
ของการสำแดงของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์พระเจ้าผู้ทรงดลใจและประทาน
ความหวังใจด้วย แม้เส้นทางเดินนั้น
ยาวไกล แต่ก็เป็นการเดินทางที่มี
ความสุข {DA 60.2}

นักปราชญ์เดินทางมาถึงดินแดน
ของประเทศอิสราเอลแล้วและเดิน
ลงเขามะกอกเทศ กรุงเยรูซาเล็ม
อยู่เบื้องหน้า และนี่แน่ะ ดาวที่นำหน้า

ตามทางอันอ่อนเปลี้ยนั้นหยุดอยู่ตรง
เหนือพระนิเวศ และอีกสักครู่หนึ่งก็
เลื่อนลงหายไป ด้วยความตื่นตะ
นึ่งพวกเขาเร่งเดินต่อไป มั่นใจว่า
ทุกคนคงพูดถึงเรื่องการเสด็จมา
บังเกิดของพระเมสสิยาห์ด้วยความ
ชื่นชมยินดี แต่การไต่ถามของ
พวกเขาพบแต่ความผิดหวัง เมื่อ
พวกเขาเข้าไปยังนครบริสุทธิแล้ว
จึงได้เดินมุ่งหน้าไปยังพระวิหาร ด้วย
ความแปลกประหลาดใจ พวกเขา
ไม่พบผู้ใดที่ดูเสมือนหนึ่งว่ารู้เรื่อง
การเสด็จมาบังเกิดของพระราชา
องค์ใหม่เลย คำถามของพวกเขา
ไม่ทำให้ผู้ใดชื่นชมยินดี แต่กลับนำ
มาซึ่งความประหลาดใจและความกลั
วมิใช่ปราศจากการระคนด้วยความ
เหยียดหยาม {DA 60.3}

พวกปุโรหิตปฏิบัติภารกิจไป
ตามประเพณีนิยม พวกเขาเชิดชู
เยนยอศาสนาของพวกเขาและ
ความเคร่งครัดในศาสนาของตนเอง
ในขณะที่พวกเขาตำหนิตชาวกรีก
และชาวโรมันว่าเป็นคนป่าเถื่อนและ
เป็นคนบาปยิ่งกว่ากลุ่มคนอื่นใด
นักปราชญ์ไม่ใช่เป็นคนกราบไหว้รูป
เคารพและในสายพระเนตรของ

พระเจ้าพวกเขาอยู่ในระดับที่สูงส่งกว่าคนเหล่านี้ที่อ้างตนว่าเป็นคนนมัสการพระเจ้า ถึงกระนั้นชาวียวมองพวกเขาเป็นคนนอกศาสนา การถามอย่างใจจดใจจ่อของพวกเขาไม่ได้รับการตอบสนองอย่างเห็นใจ แม้ในเหล่าคนที่รับหน้าที่เป็นผู้พิทักษ์พระวาที่อันบริสุทธิ์ {DA 61.1}

เรื่องการมาของนักปราชญ์แพร่ออกไปอย่างรวดเร็วทั่วกรุงเยรูซาเล็ม ภาระอันประหลาดของพวกเขาทำให้ประชาชนตื่นเต้น ขวนี้เข้าไปถึงพระราชวังกษัตริย์เฮโรด พระราชชาชาวเอโดมเจ้าเล่ห์นี้แตกตื่น กลัวคู่แข่งที่อาจเกิดขึ้นมาทางก้าวขึ้นบัลลังก์ของพระองค์ เปื้อนด้วยการฆาตกรรมนับไม่ถ้วน ประชาชนภายใต้การปกครองของพระองค์เกลียดชังพระองค์อันเนื่องด้วยสายเลือดต่างชาติของพระองค์ ความมั่นใจเดียวที่มีอยู่คือเป็นที่ชอบของอาณาจักรโรมัน แต่เจ้าชายองค์ใหม่นี้มีสิทธิพิเศษที่เหนือกว่า เพราะพระองค์ประสูติในราชอาณาจักร {DA 61.2}

กษัตริย์เฮโรดสงสัยว่าพวกปุโรหิตวางแผนร่วมกับคนแปลกหน้า

เพื่อก่อความไม่สงบที่นิยมทำกันทั่วไปและเพื่อถอดพระองค์ออกจากพระราชบัลลังก์ พระองค์ทรงปกปิดความไม่วางใจไว้แต่กระนั้นตั้งใจที่จะทำลายแผนการของพวกเขาด้วยเล่ห์กลที่เหนือกว่า พระองค์ทรงเรียกพวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ให้เข้าเฝ้าเพื่อถามถึงคำสอนของหนังสือคักดัสตีร์ในเรื่องสถานที่ประสูติของพระเมสสิยาห์ {DA 61.3}

การซักถามที่มาจากผู้แย้งชิงบัลลังก์และเป็นคำร้องจากคนแปลกหน้าเสียดแทงความหยิ่งยโสของเหล่าอาจารย์ชาวยิว ความไม่เอาใจใส่ต่อคำพยากรณ์ในหนังสือม้วนของพวกเขาทำให้ผู้ปกครองโหดเหี้ยมที่มีใจริษยาเดือดดาล พระองค์ทรงคิดว่าพวกเขาพยายามปกปิดความรู้ของพวกเขาในเรื่องนี้ ด้วยอำนาจที่พวกเขาไม่กล้าปฏิเสธ พระราชาเฮโรดตรัสสั่งให้พวกเขาศึกษาอย่างละเอียดและเพื่อประกาศสถานที่ประสูติของกษัตริย์ที่พวกเขาบอก “พวกเขาทูลว่า ที่บ้านเบธเลเฮม แคว้นยูเดีย เพราะว่าผู้เผยพระวจนะได้เขียนไว้ดังนี้”

‘บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดินยูเดีย
จะเป็นบ้านเล็กน้อยที่สุดในสายตาของ
บรรดาผู้ครองแผ่นดินยูเดียก็หาไม่ได้
เพราะว่าเจ้านายคนหนึ่งจะออกมาจากท่าน
ผู้ซึ่งจะครอบครองอิสราเอลชนชาติของเรา” มัทธิว 2:5-7 {DA 62.1}

บัดนี้เฮโรดเชิญนักปราชญ์ให้
เข้าเฝ้าเพื่อซักถามเป็นการส่วนตัว
คลื่นแห่งความโกรธและความกลัวซัด
ไปมาอย่างรุนแรงในพระหทัยของ
พระองค์ แต่พระองค์ทรงรักษา
ความสงบภายนอกไว้และต้อนรับ
แขกแปลกหน้าอย่างมีมารยาท ตรัส
ถามพวกเขาว่าดาวดวงนั้นออกมา
เวลาใดและแสดงออกว่าขึ้นชมกับ
การมาบังเกิดของพระคริสต์ พระองค์
ตรัสกับแขกผู้มาเยือนว่า “จงไป
ค้นหาพระกุมารนั้นเถิด เมื่อพบแล้ว
จงกลับมาแจ้งแก่เราเพื่อเราจะไป
นมัสการท่านด้วย” มัทธิว 2:8 เมื่อ
กล่าวเช่นนั้นแล้ว พระองค์ทรงรับสั่ง
ให้พวกเขาเดินทางต่อไปยังบ้าน
เบธเลเฮม {DA 62.2}

พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครอง
ของกรุงเยรูซาเล็มหาได้ขาดความรู้
เรื่องการเสด็จมาบังเกิดของพระคริสต์
ตามที่แสรังทำเป็นไม่รู้เรื่องไม่

รายงานเรื่องของทูตสวรรค์ที่เยือน
ผู้เลี้ยงแกะนั้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม
แล้ว แต่พวกธรรมาจารย์ถือว่าเรื่องนี้
หาได้มีคุณค่าเพียงพอที่จะใส่ใจ
พวกเขาเองน่าจะหาพระเยซูให้พบได้
และน่าจะเป็นผู้ที่พร้อมเพื่อพา
โหราจารย์ไปยังสถานที่ประสูติของ
พระองค์ แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
นักปราชญ์กลับเป็นผู้ที่มาเรียกร้อง
ให้พวกเขาสนใจเรื่องการเสด็จมา
บังเกิดของพระเยซู พวกเขาพูดว่า
“พระกุมารผู้ที่ทรงบังเกิดมาเป็น
กษัตริย์ของชนชาติยิวนั้นอยู่ที่ไหน?
เราได้เห็นดาวของท่านทางทิศ
ตะวันออก และเราจึงมาเพื่อจะ
นมัสการท่าน” {DA 62.3}

บัดนี้ความทะนงตนและความ
ริษยาปิดประตูให้กับแสงสว่าง หาก
รายงานที่ผู้เลี้ยงแกะและนักปราชญ์
นำมาเป็นที่ยอมรับแล้ว ก็จะทำให้
พวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ตก

ไปอยู่ในฐานะที่ไม่พึงประสงค์และพิสูจน์ว่าตนไม่ใช่เป็นผู้อธิบายความจริงของพระเจ้า ครูผู้คงแก่เรียนเหล่านี้ไม่ยอมก้มหัวลงเพื่อรับคำแนะนำจากผู้ที่พวกเขาถือว่าเป็นคนนอกศาสนา พวกเขาพูดกันว่าเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าทรงดำเนินผ่านพวกเขาไป เพื่อไปตรัสกับคนเลี้ยงแกะทั้งหลายที่ไร้การศึกษาหรือคนนอกศาสนาที่ไม่ได้เข้าพิธีสัหฺนัต พวกเขาตั้งใจเหยียดหยามรายงานที่ทำให้กษัตริย์เฮโรดและทั่วทั้งกรุงแตกตื่น พวกเขาไม่ยอมแม้ที่จะเดินทางไปยังบ้านเบธเลเฮมเพื่อดูว่าสิ่งเหล่านี้เป็นจริงหรือไม่ และพวกเขาทำให้อันตรายที่แท้จริงในเรื่องพระเยซูเป็นการคลั่งไคล้ที่ตื่นตระหนก นี่เป็นจุดเริ่มต้นของการปฏิเสธพระคริสต์ของพวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์จากจุดนี้ ความหยิ่งและความดื้อรั้นขยายเพิ่มขึ้นจนเป็นความเกลียดชัง พระผู้ช่วยให้รอด ขณะที่พระเจ้าทรงเปิดประตูให้แก่คนต่างชาติ ผู้นำชาวยิวกำลังปิดประตูให้กับตัวเอง {DA 62.4}

นักปราชญ์เดินทางจากกรุงเยรูซาเล็มไปตามลำพัง ขณะที่พวก

เขาก้าวออกไปจากประตูเมือง เงามืดกำลังทอดลงมาอยู่เหนือพวกเขา แต่ด้วยความชื้นชมอย่างล้นพ้น เพราะพวกเขาเห็นดาวดวงนั้นอีกครั้ง และดาวนั้นพาพวกเขาไปยังบ้านเบธเลเฮม พวกเขาไม่ได้รับคำบอกเล่าถึงสภาพอันต่ำต้อยของพระเยซูเหมือนเช่นที่ผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายได้รับ หลังจากได้เดินทางมาอย่างยาวไกล พวกเขาผิดหวังในความไม่ใส่ใจของผู้นำชาวยิว และเดินทางออกจากกรุงเยรูซาเล็มไปด้วยความมั่นใจที่น้อยกว่าเมื่อครั้งเข้าเมืองที่บ้านเบธเลเฮม พวกเขาไม่พบองค์รัชของพระราชวังคอยคุ้มครอง พระราชาที่เสด็จมาบังเกิด ไม่มีบุคคลอันทรงเกียรติของโลกคนใดเข้าเฝ้า พระเยซูทรงบรรทมอยู่ในรางหญ้า มีบิดามารดาของพระองค์ที่ไร้การศึกษาปกป้องดูแลอยู่ เป็นไปได้หรือท่านผู้นี้คือที่บันทึกไว้ว่าจะ “ยกเผ่าทั้งหลายของยาโคบขึ้น และเพื่อให้อิสราเอลที่เหลือกลับสู่สภาพดี” และพระองค์จะทรงเป็น “ความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ” และเป็น “ความรอด. . . ถึงสุดปลายแผ่นดินโลก” อิสยาห์ 49:6 {DA 63.1}

“เมื่อเข้าไปในบ้านก็พบพระ
กุมารกับนางมารีย์มารดา จึงก้มลง
นมัสการพระกุมารนั้น” พวกเขามอง
เห็นรัศมีภาพของพระเจ้าปิดซ่อน
อยู่ภายใต้ความต่ำต้อยของพระเยซู
พวกเขามอบถวายใจให้กับพระผู้ช่วย
ให้รอดและมอบของถวายทั้งหมด
ให้พระองค์ “ทองคำ กำยานและ
มดยอบ” เป็นความเชื่อยิ่งใหญ่เพียงไร
ของพวกเขา! พระดำรัสของพระเยซู
ที่ตรัสถึงนายร้อยชาวโรมันนั้นน่าจะ
นำมาบรรยายถึงโหราจารย์จาก
ตะวันออกได้ “เราไม่เคยพบศรัทธา
ที่ไหนมากเท่านี้แม้ในอิสราเอล”
มัทธิว 2:11; 8:10 {DA 63.2}

นักปราชญ์ทั้งหลายไม่ได้ล่วงรู้
ถึงแผนการของกษัตริย์เฮโรดที่มี
ต่อพระเยซู เมื่อเป้าหมายของการ
เดินทางสำเร็จลุล่วงแล้ว พวกเขา
เตรียมตัวพร้อมเพื่อกลับไปยังกรุง
เยรูซาเล็มรายงานถึงความสำเร็จ
แต่ในฝัน พวกเขาได้รับข่าวสารจาก
พระเจ้าว่าไม่ให้ติดต่อกับกษัตริย์
เฮโรดอีกต่อไป พวกเขาจึงเลี่ยง
กรุงเยรูซาเล็ม เดินทางกลับบ้าน
โดยใช้เส้นทางอื่น {DA 64.1}

ในเวลาเดียวกัน โยเซฟรับ

คำเตือนให้พามารีย์และพระกุมาร
อพยพหนีไปยังประเทศอียิปต์และ
ทูตสวรรค์กล่าวว่า “คอยอยู่ที่นั่น
จนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะว่า
เฮโรดจะแสวงหาพระกุมารเพื่อจะ
ประหารชีวิตเสีย” มัทธิว 2:13 โยเซฟ
ปฏิบัติตามโดยไม่ล่าช้า เพื่อความ
ปลอดภัย พวกเขาออกเดินทางใน
เวลากลางคืน {DA 64.2}

โดยผ่านทางนักปราชญ์ พระ
เจ้าทรงเรียกร้องชาวอียิวให้สนใจเรื่อง
การประสูติของพระบุตรของพระองค์
การค้นหาของพวกเขาในกรุงเยรู-
ซาเล็ม การปลุกให้คนทั่วไปสนใจ
และแม้กระทั่งความริษยาของกษัตริย์
เฮโรดซึ่งบังคับให้พวกปุโรหิตและ
พวกธรรมจารย์สนใจ หันเหความคิด
ไปยังคำพยากรณ์เรื่องของพระ
เมสสิยาห์และเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ที่
เกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ {DA 64.3}

ชาตาดั้งหน้าขวางกั้นปกปิด
แสงสว่างของพระเจ้าจากโลกและ
ใช้เล่ห์สูงสุดของมันเพื่อทำลายพระ
ผู้ช่วย แต่พระผู้ไม่ทรงเคยเจ็บหลัก
หรือวงซิมกำลังทรงคอยเฝ้าพระบุตร
สุดที่รักของพระองค์อยู่ พระเจ้าพระ
ผู้ประทานมานาจากสวรรค์แก่ชนชาติ

อิสราเอลและทรงเลี้ยงเอลียาห์ในช่วงเวลาภัตคารอาหารทรงเตรียมดินแดนต่างชาติเพื่อเป็นที่หลบภัยของมารีย์และพระกุมารเยซู และด้วยบรรณาการของนักปราชญ์ทั้งหลายจากดินแดนนอกศาสนา พระยาห์เวห์ทรงเตรียมความพร้อมเพื่อการเดินทางไปยังประเทศอียิปต์ และการดำรงชีวิตในดินแดนของคนต่างชาติ {DA 65.1}

นักปราชญ์เป็นกลุ่มคนแรกๆ ที่ได้ต้อนรับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ของบรรณาการของพวกเขาเป็นของถวายแรกสุดที่วางแทบพระบาทพระองค์ และโดยผ่านการถวายเหล่านี้ ช่างเป็นสิทธิพิเศษในการรับใช้ของพวกเขา! การถวายด้วยใจที่รักเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะประทานเกียรติ โดยให้โอกาสรับใช้พระองค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด หากเรามอบถวายใจให้พระเยซูแล้วเราก็จะนำของมาถวายพระองค์ด้วย เราจะมอบถวายทองคำและเงินของเรา สมบัติในโลกที่ล้ำค่าที่สุดของเรา ของประทานสูงสุดของเรา ฝายความคิดและฝายวิญญาณของเราอย่างเต็มที่ให้กับพระองค์

ผู้ทรงรักเราและทรงพลีชีพเพื่อเรา {DA 65.2}

ที่กรุงเยรูซาเล็ม กษัตริย์เฮโรดคอยนักปราชญ์กลับมาด้วยความร้อนใจ เวลาผ่านไป พวกเขาไม่ได้กลับมา พระองค์จึงเริ่มสงสัย ความไม่เต็มใจของพวกเขาในการชี้สถานที่ประสูติของพระเมสสิยาห์ ดูเหมือนหนึ่งว่าพวกเขารู้ทันแผนการของพระองค์ และนักปราชญ์ตั้งใจหลีกหนีพระองค์ พระองค์ทรงพระพิโรธเมื่อทรงคิดถึงเรื่องนี้ กลลวงของพระองค์พังทลายไป แต่พระองค์จะต้องเข้าหาความรุนแรง ทรงประสงค์นำพระราชาน้อยองค์นี้ขึ้นมาเป็นตัวอย่าง ชาวยิวหยิ่งยโสเหล่านั้นจะต้องเห็นว่าความพยายามนำกษัตริย์ขึ้นนั่งบนบัลลังก์จะได้สิ่งใดตอบแทน {DA 65.3}

พระองค์ทรงส่งทหารไปยังบ้านเบธเลเฮมทันที โดยบัญชาให้ฆ่าเด็กทุกคนที่มีอายุสองขวบลงมา บ้านอันสงบของนครดาวิดเป็นพยานเห็นถึงภาพอันโหดเหี้ยมที่ผู้เผยพระวจนะเปิดเผยให้เห็นเมื่อหกร้อยปีที่แล้วว่า “ในหมู่บ้านรามาห์ เป็น

เสียงโอดครวญและทำให้เสียงดัง
คือนางราเชลร้องไห้คร่ำครวญเพราะ
บรรดาบุตรของตน นางไม่รับฟัง
คำปลอบใจ เพราะบุตรทั้งหลาย
“ไม่อยู่แล้ว” มัทธิว 2:18 {DA 65.4}

ภัยพิบัติครั้งนี้ชาวียวนำมาใส่
ไว้ให้กับตนเอง หากพวกเขาจำเริญ
ด้วยความซื่อสัตย์และถ่อมตนต่อ
เบื้องพระพักตร์พระเจ้ามาตลอดแล้ว
พระองค์ก็ทรงสามารถประกอบกิจให้
พระพิโรธของกษัตริย์กลับไม่เป็นภัย
ได้ในพริบตาเดียว แต่พวกเขาแยก
ตัวเองออกไปจากพระเจ้าด้วยบาป
และการปฏิเสธพระวิญญาณบริสุทธิ์
ซึ่งเป็นโล่เดียวที่ป้องกันพวกเขาไว้
พวกเขาไม่ได้ศึกษาพระคัมภีร์ด้วย
ความต้องการที่จะปฏิบัติตามน้ำ
พระทัยของพระเจ้า พวกเขาค้นหา
คำของผู้เผยพระวจนะเพื่อที่จะใช้ในการ
ยกตนเองให้สูงขึ้น และแสดงให้เห็นว่า
พระเจ้าทรงเหยียดหยาม
ประเทศอื่น เป็นการโอ้อวดของ
พวกเขาเองที่ว่าพระเมสสิยาห์จะ
เสด็จมาเป็นกษัตริย์ของพวกเขา
ครอบครองศัตรูทั้งหลายและเหยียบย่ำ
คนนอกศาสนาด้วยพระพิโรธของ
พระองค์ ด้วยประการฉะนี้ พวกเขา

จึงกระตุ้นความเกลียดชังของผู้
ปกครองของพวกเขา โดยการแปล
ความหมายของพระราชกิจของ
พระคริสต์ไปในทางผิด ซาตานตั้งใจ
บงการเพื่อการทำลายพระผู้ช่วยให้
รอด แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ความ
พินาศกลับตกลงมาบนพวกเขาเอง
{DA 65.5}

การกระทำอันโหดเหี้ยมนี้
เป็นหนึ่งในการกระทำสุดท้ายของ
การปกครองของกษัตริย์เฮโรด
หลังจากการสังหารเหยื่อบริสุทธิ์
ไม่นาน กษัตริย์เฮโรดเองพบจุดจบ
ที่ไม่มีผู้ใดสามารถหันเหออกไปจาก
เขา พระองค์ตายอย่างน่าเวทนา
{DA 66.1}

ขณะที่โยเซฟยังอยู่ประเทศ
อียิปต์ ทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้บัญชา
ให้เขากลับไปยังดินแดนอิสราเอล
โยเซฟถือว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ที่สืบ
เชื้อสายเพื่อครองราชบัลลังก์ของ
กษัตริย์ดาวิด จึงประสงค์ไปตั้งบ้าน
ที่บ้านเบธเลเฮม แต่เมื่อทราบข่าวว่า
อารเคลาัสครอบครองแคว้นยูเดีย
แทนกษัตริย์เฮโรดผู้เป็นพระบิดา
โยเซฟก็ไม่กล้าไปที่นั่นกลัวว่าพระ
ราชาองค์นี้จะสืบทอดแผนการของ

พระบิดาต่อต้านพระคริสต์ ในบรรดา บุตรของกษัตริย์เฮโรด อารเคลาส มีอุปนิสัยคล้ายคลึงกษัตริย์เฮโรด มากที่สุด ในการขึ้นครองราชย์ของ เขามีการจลาจลเกิดขึ้นแล้วที่กรุง เยรูซาเล็มและทหารโรมันสังหาร ชาวยิวมาแล้วนับพัน {DA 66.2}

อีกครั้งหนึ่งโยเซฟได้รับการ ทรงนำให้หาที่ปลอดภัย เขากลับไป ยังเมืองนาซาเร็ธบ้านเดิมของเขา และ ณ ที่นี้พระเยซูทรงอาศัยอยู่ นานเกือบสามสิบปี “เพื่อจะสำเร็จ ตามพระวาทะซึ่งตรัสโดยผู้เผย พระวาทะว่าท่านจะได้ชื่อว่าชาวนา- ซาเร็ธ” มัทธิว 2:23 แคว้นกาลิลีอยู่ ภายใต้อำนาจปกครองของบุตรอีก คนหนึ่งของกษัตริย์เฮโรด แต่มีคน ต่างชาติปะปนกันอยู่อย่างหนาแน่น กว่าแคว้นยูเดีย ด้วยเหตุนี้ความ สนใจในเรื่องของชาวยิวจึงมีน้อยกว่า และในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่ง

และอำนาจของพระเยซูแล้ว จะเป็น เหตุให้ผู้มีอำนาจฝ่ายปกครองริษยา น้อยลง {DA 66.3}

เช่นนี้แหละเป็นลักษณะของ การต้อนรับพระผู้ช่วยให้รอดเมื่อ พระองค์เสด็จมายังโลก ดูเสมือนหนึ่ง ว่าไม่มีที่ใดที่จะให้สถานที่พักผ่อนหรือ ให้ความปลอดภัยแก่พระผู้ช่วยทารก น้อยองค์นี้เลย พระเจ้าทรงมอบพระ บุตรสุดที่รักของพระองค์ไว้กับมนุษย์ อย่างวางพระทัยไม่ได้ แม้ในขณะ ดำเนินในพระราชกิจแห่งการทรงไถ่ พวงเขาให้รอดก็ตาม พระองค์ทรง รับสั่งให้ทูตสวรรค์คอยเฝ้ารับใช้พระ เยซูและให้ถวายการปกป้องพระองค์ จนกว่าพระองค์จะทรงปฏิบัติพระ ราชกิจในโลกสำเร็จและสิ้นพระชนม์ ในมือของคนทั้งหลายที่พระองค์ เสด็จมาช่วยให้ได้รับความรอด {DA 67.1}

ปฐมวัยของพระเยซู

อ้างอิงจากลูกา 2:39, 40

พระเยซูทรงใช้เวลาวัยเด็ก และวัยหนุ่มในหมู่บ้านภูเขาลึกๆ แห่งหนึ่ง ไม่มีสถานที่ใดในโลกที่ไม่ได้รับเกียรติด้วยการมีพระองค์ ทรงร่วมสภิตด้วย พระราชวังของ พระราชาน่าจะได้รับเกียรติด้วยการร่วมสภิตของพระองค์ แต่พระองค์ ทรงดำเนินผ่านบ้านคนร่ำรวย พระราชวังของราชวงศ์และตำแหน่ง อันลือชื่อของนักการศึกษาไป เพื่อ ตั้งบ้านเรือนในเมืองนาซาเร็ธที่สงบเงียบและเป็นที่เหยียดหยาม {DA 68.1}

ข้อความสั้นๆ ที่บันทึกชีวิต ช่วงต้นของพระองค์นั้นช่างโดดเด่น อย่างอัศจรรย์ “พระกุมารนั้นก็เจริญวัยแข็งแรงขึ้น เติบโตด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับท่าน” ลูกา 2:40 ภายใต้แสงอาทิตย์แห่งพระพักตร์พระบิดา

“พระเยซูเจริญขึ้นในด้านสติปัญญา และด้านร่างกายเป็นที่ชอบต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้าคนทั้งหลายด้วย” ลูกา 2:52 สมองของพระองค์ว่องไวและฉลาดหลักแหลม พร้อมด้วยความเอาใจใส่และสติปัญญาที่เกินอายุ ถึงกระนั้นพระลักษณะนิสัยยังคงงามอย่างสมดุลงดงามและกำลังทางร่างกาย พัฒนาอย่างสม่ำเสมอตามกฎหมายของวัยเด็ก {DA 68.2}

ในวัยเด็ก พระเยซูทรงแสดงออกถึงอารมณ์อันน่ารักที่มีลักษณะเฉพาะ พระหัตถ์ของพระองค์พร้อมที่จะรับใช้ผู้อื่นอยู่เสมอ พระองค์ทรงแสดงออกถึงคุณสมบัติของความอดทนที่ไม่สิ้นสุด และความซื่อสัตย์ที่ไม่ยอมสละทั้งความถูกต้อง ด้วยหลักการที่มั่นคงตั้งศิลาชีวิตของพระองค์เปิดเผยถึงความ

ดิงามอย่างนอบน้อมสุภาพที่ไม่เห็น
แก่ตัว {DA 68.3}

ด้วยความจริงใจอันสุดซึ่ง
มารดาของพระเยซูคอยเฝ้ามองการ
เปิดเผยอำนาจของพระองค์ และ
คอยเฝ้ารอยประทับแห่งความ
สมบูรณ์ในพระลักษณะนิสัยของ
พระองค์ ด้วยความชื่นชมยินดี เธอ
พร้อมถวายกำลังใจแก่สมองอัน
แจ่มใสและพร้อมที่จะเรียนรู้ โดย
ทางพระวิญญาณบริสุทธิ์เธอรับ
สติปัญญาเพื่อร่วมมือกับทูตแห่ง
สวรรค์เพื่อพัฒนาพระกุมารองค์นี้
พระองค์ผู้เดี่ยวเท่านั้นผู้ทรงอ้างว่า
พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระองค์
{DA 69.1}

ตั้งแต่สมัยแรกเริ่ม คนที่
ซื่อสัตย์ในชนชาติอิสราเอลให้ความ
สนใจต่อการศึกษาของเยาวชน
พระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้แนะแนวว่า
แม้ในวัยทารกเด็กควรได้รับการสอน
ในคุณความดีและความยิ่งใหญ่ของ
พระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามที่
เปิดเผยไว้ในพระบัญญัติและแสดง
ให้เห็นในประวัติศาสตร์ของชนชาติ
อิสราเอล จะต้องนำบทเพลงและ
คำอธิษฐานและบทเรียนจากพระ

คัมภีร์มาปรับให้เข้ากับสมองที่เปิด
รับ พ่อและแม่ทั้งหลายจะต้องสอน
ลูกของพวกเขาเองว่าพระบัญญัติ
ของพระเจ้าเปิดเผยพระลักษณะนิสัย
ของพระองค์ และขณะที่พวกเขา
รับหลักการของพระบัญญัติเข้าไป
ในดวงใจ พระฉายาของพระเจ้าจะ
ประทับลงในจิตใจและจิตวิญญาณ
การสั่งสอนส่วนใหญ่เป็นแบบปาก
เปล่า แต่เยาวชนยังเรียนรู้การ
อ่านข้อเขียนภาษาฮีบรูและก็ยัง
เปิดม้วนหนังของพระคัมภีร์ภาค
พันธสัญญาเดิมออกเพื่อการศึกษา
เล่าเรียน {DA 69.2}

ในสมัยของพระคริสต์ เมือง
เล็กหรือเมืองใหญ่ใดที่ไม่ได้จัดให้มี
การเรียนทางด้านศาสนาไว้ให้แก่
เยาวชนจะถือว่าอยู่ภายใต้คำสาป
ของพระเจ้า แต่ถึงกระนั้นการเรียน
การสอนกลายเป็นเรื่องประเพณีนิยม
ไปเสียแล้ว ขนบธรรมเนียมแทบจะ
เข้าไปแทนที่พระคัมภีร์ การศึกษาที่
ถูกต้องจะนำเยาวชนให้ “แสวงหา
พระเจ้าและมุ่งหวังจะค้นหาและพบ
พระองค์” กิจการ 17:27 แต่ครูชาวยิว
ใส่ใจกับเรื่องของพิธีกรรม สิ่งไร้ค่า
รกรสของผู้เรียน และการเรียนนี้

ไม่เป็นที่ยอมรับในโรงเรียนระดับสูงของบัลลังก์เบ็องบน ประสพการณ์ของการรับพระวณะของพระเจ้าเป็นการส่วนตัวไม่มีส่วนในระบบของการศึกษา พวกเขาหมกมุ่นวุ่นอยู่กับสิ่งของภายนอก นักเรียนหาเวลาสงบเงียบเพื่ออยู่ร่วมกับพระเจ้าไม่ได้ พวกเขาไม่ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ที่ตรัสกับหัวใจ ในการค้นหาความรู้ พวกเขาหันไปจากพระเจ้า ผู้ทรงเป็นแหล่งของพระปัญญา แก่นแท้อันยิ่งใหญ่ของการรับใช้พระเจ้า ถูกขละเลย หลักการของพระบัญญัติ ถูกบดบัง การศึกษาที่ถือว่าสูงส่งนั้นเป็นอุปสรรคยิ่งใหญ่ของการพัฒนาที่แท้จริง พลั้งอำนาจของเยาวยชน ถูกควบคุมไว้ภายใต้การอบรมของพวกธรรมาจารย์ ความคิดของพวกเขาถดถอยและคับแคบไป {DA 69.3}

พระกุมารเยซูไม่ได้รับการสั่งสอนในโรงเรียนธรรมศาลา มารดาของพระองค์เป็นครูคนแรกทางฝ่ายมนุษย์ จากริมฝีปากของเธอและหนังสือม้วนของบรรดาผู้เผยพระวจนะ พระองค์ทรงเรียนเรื่องของสวรรค์ พระดำรัสอันเดียวกันที่

พระองค์ตรัสกับโมเสสเพื่อประทานให้กับชนชาติอิสราเอลเป็นคำสอนเดียวกันที่พระองค์ทรงเรียนจากตักของมารดาของพระองค์ ในขณะที่พระองค์ทรงเจริญวัยจากวัยเด็กเป็นเยาวยชนพระองค์ไม่ทรงไฝหาโรงเรียนของพวกธรรมาจารย์ พระองค์ไม่ต้องการการศึกษาจากแหล่งเช่นนี้ เพราะพระองค์ทรงมีพระเจ้าเป็นพระอาจารย์ {DA 70.1}

ในขณะที่พระผู้ช่วยปฏิบัติกิจแห่งการรับใช้นั้น คำถามที่มีขึ้นมาว่า “คนนี้รู้พระธรรมได้อย่างไรในเมื่อไม่เคยเรียนเลย?” ยอห์น 7:15 นั้นไม่ได้หมายความว่าพระเยซูอ่านไม่ออก แต่มีความหมายว่าพระองค์ไม่เคยรับการศึกษาของพวกธรรมาจารย์ พระองค์ทรงรับความรู้ได้เหมือนเช่นที่พวกเราเรียนรู้ ความรู้พระคัมภีร์อย่างแตกฉานของพระองค์แสดงให้เห็นว่าในช่วงเยาว์วัยพระองค์ทรงศึกษาพระคำของพระเจ้าอย่างเอาใจใส่เพียงไร และเบื้องพระพักตร์พระองค์มีหอสมุดขนาดใหญ่บรรจุผลงานแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า พระองค์ผู้ทรงสร้างสรรพสิ่ง ทรงศึกษาบทเรียนที่พระหัตถ์ของพระองค์

ทรงจารึกบนพื้นโลกและทะเลและ
ท้องฟ้า เว้นเสียจากสิ่งของอันไม่
บริสุทธิของทางโลกแล้ว พระองค์
ทรงรวบรวมคลังความรู้ทางวิทยา-
ศาสตร์จากธรรมชาติ พระองค์ทรง
ศึกษาชีวิตของพืชและสัตว์ และชีวิต
ของมนุษย์ ตั้งแต่ช่วงต้นของชีวิต
พระองค์ทรงมีเพียงพระประสงค์
เดียวคือ พระองค์ทรงดำรงชีวิตอยู่
เพื่อเป็นพระพรแก่ผู้อื่น เพื่อการนี้
พระองค์ทรงมีแหล่งข้อมูลในธรรมชาติ
พระองค์ทรงรับข้อคิดในแนวทาง
และวิธีใหม่เข้ามายังความคิดขณะที่
พระองค์ทรงศึกษาชีวิตของพืชและ
ชีวิตของสัตว์ พระองค์ทรงแสวงหา
ตัวอย่างที่มองเห็นได้ได้อย่างต่อ
เนื่อง เพื่อใช้นำเสนอพระคำแห่งชีวิต
ของพระเจ้า อุปมาที่พระองค์ทรง
ชื่นชอบใช้ในขณะทำงานรับใช้เพื่อ
สอนบทเรียนแห่งความจริง แสดง
ให้เห็นถึงวิญญาณของพระองค์ที่
เปิดรับอิทธิพลของธรรมชาติมาก
อย่างยิ่งเพียงไร และพระองค์ทรง
รวบรวมบทเรียนทางฝ่ายวิญญาณ
จากสิ่งรอบด้านของชีวิตประจำวัน
ของพระองค์ {DA 70.2}

ด้วยประการฉะนี้ สำหรับพระ

เยซูแล้วความสำคัญของพระวณะ
และพระราชกิจของพระเจ้าถูก
เปิดออกมาในขณะที่พระองค์ทรง
พยายามเข้าใจเหตุผลของสิ่งต่างๆ
ชาวสวรรค์คอยรับใช้อยู่รอบ
พระองค์ และการปลุกฝังความคิด
และการสื่อสารสัมพันธ์ที่บริสุทธิ์เป็น
ของพระองค์ ตั้งแต่พระองค์ทรงเริ่ม
ไฝหาความรู้ทางปัญญา พระองค์
ทรงเจริญขึ้นในพระคุณ ทางฝ่าย
วิญญาณและความรู้แห่งความจริง
อยู่อย่างสม่ำเสมอ {DA 70.3}

เด็กทุกคนหาความรู้เพิ่มเติม
ได้เหมือนพระเยซู ในขณะที่เราใส่ใจ
เรียนเพื่อให้รู้จักพระบิดาของเราใน
สวรรค์โดยทางพระวณะของพระองค์
ทูตสวรรค์จะเข้ามาอยู่ใกล้เรา จิตใจ
ของเราจะเข้มแข็งขึ้น ลักษณะ
อุปนิสัยของเราจะถูกยกระดับให้
สูงส่งขึ้นและละเอียดอ่อนมากยิ่งขึ้น
เราจะมีลักษณะอุปนิสัยคล้ายพระ
ผู้ช่วยของเรามากยิ่งขึ้น และในขณะ
ที่เราเฝ้ามองไปยังความงดงามและ
ความยิ่งใหญ่ในธรรมชาติ ความรัก
ของเราจะมุ่งหันไปหาพระเจ้า ใน
ขณะที่วิญญาณจิตมีความเกรงขาม
จิตวิญญาณจะฟื้นตื่นขึ้นด้วยการ

สัมผัสกับพระเจ้าโดยผ่านพระราชกิจ
ของพระองค์ การสื่อสารสัมพันธ์กับ
พระเจ้าโดยการอธิษฐานจะพัฒนา
ความสามารถทางปัญญาและทาง
ศีลธรรม และอำนาจทางวิญญาณ
จิตแข็งแกร่งขึ้นในขณะที่เราปลุกฝัง
ความคิดบนสิ่งที่อยู่ฝ่ายวิญญาณ
{DA 70.4}

ชีวิตของพระเยซูเป็นชีวิตที่
ดำเนินเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า
ขณะที่พระองค์ยังทรงอยู่ในวัยเด็ก
พระองค์ทรงดำริและตรัสอย่างเด็ก
แต่ไม่มีร่องรอยของบาปเปราะเปื้อน
พระฉายาของพระเจ้าในพระองค์
ถึงกระนั้นพระองค์ไม่ได้รับการ
ยกเว้นจากการทดลอง มีคำเลื่องลือ
ติดปากว่าชาวเมืองนาซาเร็ธที่
โดดเด่นในความชั่ว การประเมิน
คนเมืองนี้ในทางต่ำเห็นได้จาก
คำถามของนาธานาเอลที่ว่า “สิ่งดีๆ
จะมาจากนาซาเร็ธได้หรือ?” *ฟิลิป*
ตอบว่า ‘มาดูเถิด’” ยอห์น 1:46
พระเจ้าทรงจัดวางพระเยซูไว้ในที่ที่
พระลักษณะนิสัยของพระองค์จะถูก
ทดสอบ เป็นเรื่องจำเป็นที่พระองค์
ทรงต้องตื่นตัวอยู่เสมอเพื่อถนอม
รักษาความบริสุทธิ์ของพระองค์ไว้

พระองค์ทรงเผชิญกับความขัดแย้ง
ทั้งหมดที่เราเผชิญ เพื่อพระองค์จะ
ทรงเป็นแบบอย่างของเราทั้งใน
วัยเด็ก วัยหนุ่มและวัยผู้ใหญ่ {DA
71.1}

ซาตานไม่เคยเบื่อก่อนที่จะเอาชนะ
เด็กน้อยแห่งเมืองนาซาเร็ธ ตั้งแต่
ช่วงวัยแรกเริ่ม ทูตสวรรค์คุ้มครอง
พระเยซูไว้ ถึงกระนั้นชีวิตของ
พระองค์เป็นชีวิตที่ต่อสู้กับอำนาจ
ของความมืด หากโลกมีสักชีวิตหนึ่ง
ที่ปลอดจากมลทินแห่งความชั่วเป็น
ความผิดมหันต์และสร้างความงุนงง
ให้แก่เจ้าชายแห่งความมืด มันไม่ละ
วิธีใดของการทดลองเพื่อดักจับ
พระเยซู ไม่มีเด็กคนใดในบรรดา
มนุษยชาติที่จะเคยได้รับการเรียก
ให้ดำรงชีวิตบริสุทธิ์ท่ามกลางความ
ขัดแย้งอันรุนแรงของการทดลองเท่า
พระผู้ช่วยให้รอดของเรา {DA 71.2}

บิดามารดาของพระเยซู
ยากจนและพึ่งการทำงานตรากตรำ
ของแต่ละวัน พระองค์ทรงคุ้นเคย
กับความยากจน การละทิ้งตนเอง
และความอดสู ประสบการณ์เช่นนี้
เป็นการปกป้องพระองค์ให้อยู่อย่าง
ปลอดภัย ในชีวิตที่ขยันขันแข็ง

พระองค์ไม่ทรงมีเวลาว่างเปล่าอัน
ไร้จุดหมายเพื่อเปิดโอกาสให้การ
ทดลอง ไม่มีเวลาที่ไร้เป้าหมายไว้
สำหรับคบหาเพื่อนฝูงชั่ว เท้าที่
เป็นไปได้พระองค์ทรงปิดกั้นผู้ล่อลวง
ไม่ว่าจะเป็นการได้เปรียบหรือ
ความเพลิดเพลิน การปรบมือ
สรรเสริญหรือการตำหนิจะชักชวน
ให้พระองค์ยอมต่อการกระทำผิด
พระองค์ทรงเฉลียวฉลาดเพื่อ
มองให้เห็นความชั่วและเข้มแข็งใน
การต่อต้านความชั่วนั้น {DA 72.1}

พระคริสต์ทรงเป็นผู้เดียวใน
โลกผู้ทรงปราศจากบาป ถึงกระนั้น
พระองค์ทรงอยู่เกือบสามสิบปีท่าม
กลางคนชั่วของเมืองนาซาเร็ธ ข้อ
เท็จจริงนี้ตำหนิผู้ที่คิดว่าต้องพึง
สถานที่ โชคชะตาและความร่ำรวย
เพื่อดำรงชีวิตที่ปราศจากตำหนิ
การทดลอง ความยากจน ความ
ลำบาก เป็นการฝึกที่จำเป็นสำหรับ
การพัฒนาความบริสุทธิ์และความ
แข็งแกร่ง {DA 72.2}

พระเยซูทรงอาศัยอยู่ในบ้าน
ชาวนาและแบกภาระของบ้านอย่าง
สัตย์ซื่อและยินดี พระองค์ทรงเคย
เป็นผู้บัญชาการของสวรรค์และ

ทูตสวรรค์เคยยินดีปฏิบัติตาม
พระบัญชาของพระองค์ บัดนี้พระองค์
ทรงเป็นผู้รับใช้ที่เต็มใจ ทรงเป็น
บุตรที่เชื่อฟังและน่ารัก พระองค์
ทรงเรียนรู้การทำงานเพื่อเลี้ยงชีพ
และด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง
ทรงทำงานในร้านช่างไม้ของโยเซฟ
ด้วยอาการที่เรียบง่ายของคน
ทำงานทั่วไป พระองค์ทรงดำเนิน
ไปมาตามหมู่บ้านเล็กๆ นั้นระหว่าง
งานอันต่ำต้อยของพระองค์ พระองค์
ไม่ได้ทรงใช้อำนาจของความเป็น
พระเจ้าของพระองค์เพื่อลดภาระ
งานของพระองค์หรือทำให้งาน
ตรากตรำของพระองค์เบาลง
{DA 72.3}

ขณะที่พระเยซูทรงทำงานใน
วัยเด็กและในวัยหนุ่ม สมองและ
ร่างกายของพระองค์ก็พัฒนาไปด้วย
พระองค์ไม่ทรงใช้พลังกำลังฝ่ายกาย
ของพระองค์ไปอย่างสิ้นเปลืองแต่
ทรงรักษาไว้ให้สมบูรณ์เพื่อปฏิบัติ
พระราชกิจทุกสายงานของพระองค์
ให้ดีที่สุด พระองค์ไม่ทรงยอมที่จะ
เป็นผู้บกพร่องแม้ในการใช้เครื่องมือ
ต่างๆ พระองค์ทรงเป็นผู้ทำงานที่
สมบูรณ์แบบในฐานะคนทำงาน

เหมือนเช่นความสมบูรณ์แบบของ
พระลักษณะนิสัยของพระองค์ ด้วย
แบบอย่างของพระองค์เองพระองค์
ทรงสอนว่าเป็นหน้าที่ของเราที่จะ
ต้องขยัน เพื่อให้งานที่เราทำนั้น
ถูกต้องแม่นยำและทำไปได้อย่าง
ละเอียดถี่ถ้วน และงานที่ทำไปเช่นนี้
เป็นงานที่มีเกียรติ การฝึกฝนที่สอน
ให้มือทำประโยชน์และอบรมให้คน
หนุ่มสาวแบ่งรับภาระของชีวิตนั้น
เป็นที่ให้กำลังแก่ฝ่ายร่างกายและ
พัฒนาอวัยวะทุกส่วน ทุกคนควร
ต้องหางานทำเพื่อให้เป็นประโยชน์
แก่ตัวเองและช่วยเหลือผู้อื่น พระเจ้า
ทรงกำหนดให้การทำงานเป็นพระพร
และคณงานที่ขยันขันแข็งเท่านั้นที่
จะได้รับเกียรติและความสุขที่แท้จริง
ของชีวิต ความพึงพอพระทัยของ
พระเจ้าสถิตอยู่เหนือความมั่นใจอัน
เปี่ยมด้วยรักของบุตรและเยาวชน
ทั้งหลายที่แบ่งรับเอาส่วนของหน้าที่
การงานในบ้านด้วยความยินดี เป็น
ผู้แบ่งเบาภาระของพ่อและแม่ เด็ก
เหล่านี้จะก้าวออกจากบ้านไปเป็น
สมาชิกที่ทำประโยชน์แก่สังคม
{DA 72.4}

ตลอดชีวิตของพระเยซูในโลก

พระองค์ทรงเป็นผู้ปฏิบัติกิจอย่าง
สัตย์ซื่อและมั่นคงสม่ำเสมอ พระองค์
ทรงคาดหวังมาก ดังนั้นพระองค์จึง
ทรงมานะพยายามมาก หลังจากที่
พระองค์ทรงเข้าสู่พันธกิจแห่งการ
รับใช้แล้ว พระองค์ตรัสว่า “เราต้อง
ทำพระราชกิจของผู้ทรงใช้เรามา
เมื่อยังวันอยู่ กลางคืนอันเป็นเวลา
ที่ไม่มีใครทำงานนั้นกำลังใกล้เข้ามา”
ยอห์น 9:4 พระองค์ไม่ทรงหลบหนี
ภาระและความรับผิดชอบ เหมือน
เช่นคนมากมายที่อ้างตนว่าเป็น
ผู้ติดตามพระองค์ การที่พวกเขา
พยายามหลบหนีการฝึกฝนในด้านนี้
จึงทำให้คนมากมายอ่อนแอและ
ไร้ประสิทธิภาพ พวกเขาอาจมี
คุณสมบัติที่ล้ำค่าและเป็นคนน่ารัก
แต่พวกเขาเป็นคนขี้ลาดและแทบ
จะใช้การไม่ได้เมื่อความยากลำบาก
เข้าประจันหน้าและอุปสรรคเข้ามา
ล้อม โดยผ่านการฝึกแบบเดียวกัน
กับที่พระองค์ทรงเคยผ่านมาแล้ว
ลักษณะอุปนิสัยในเชิงบวกและมีพลัง
ความแน่วแน่และความเข้มแข็งของ
ลักษณะนิสัยที่พระคริสต์ทรงสำแดง
ให้เห็นนั้นจะต้องพัฒนาขึ้นในตัวเรา
และพระคุณที่พระองค์ทรงรับแล้ว

นั้นมีไว้สำหรับพวกเรา {DA 73.1}

ตลอดเวลาของการดำรงชีวิต อยู่ท่ามกลางมนุษย์ พระผู้ช่วยให้ รอดทรงร่วมรับส่วนของคนยากจน พระองค์ทรงตระหนักดีถึงความ ทุกข์ยากและความลำบากของพวก เขาด้วยประสบการณ์ของพระองค์ และพระองค์ทรงประเล้าประโลม และหนุนใจคนทำงานที่ถ่อมตน ทุกคน ผู้ที่เข้าใจคำสอนเรื่องชีวิต ของพระองค์อย่างแท้จริงจะไม่มี ความรู้สึกว่าจะต้องมีการแบ่งแยกระหว่างชนชั้นมนุษย์ ที่ว่าคนร่ำรวย จะได้รับเกียรติเหนือคนยากจน ที่คู่ควร {DA 73.2}

พระเยซูทรงประกอบพระราชกิจ ด้วยความร่าเริงยินดีและอย่างมี ใหลพริบ เพื่อนำศาสดาคำสอนของ พระคัมภีร์เข้าไปยังชีวิตประจำวัน และสถานที่ทำงาน จะต้องใช้ความ อุตทนและพลกำลังทางฝ่ายวิญญาณ อย่างมาก เพื่อจะแบกรับภาระของ ภารกิจฝ่ายโลกและถึงกระนั้นมุ่งสายตา ตรงไปยังพระสิริของพระเจ้า จุดนี้ แหละที่พระองค์ทรงเป็นพระผู้ทรง ช่วยได้ พระองค์ไม่ทรงเคยแบกรับ ภาระฝ่ายโลกมากจนไม่มีเวลาหรือ

ความคิดไว้สำหรับเรื่องของแผ่นดิน สวรรค์ บ่อยครั้งพระองค์ทรงแสดง ออกถึงความชื่นชมในใจด้วยการ ร้องเพลงสดุดีและเพลงของชาวสวรรค์ บ่อยครั้งผู้คนที่อาศัยอยู่ในเมือง นาสาเร็ธได้ยินพระองค์เปล่งพระ สรรเสริญสรรเสริญและถวายขอบคุณ พระเจ้า พระองค์ทรงสื่อสารกับสวรรค์ ด้วยบทเพลงและขณะที่มีตรสหาย ของพระองค์บ่นถึงความเหนื่อยอ่อน จากการทำงาน เสียงเพลงหวานขึ้น จากริมพระโอษฐ์ของพระองค์ให้ กำลังใจแก่พวกเขา บทเพลงสรร เสริญของพระองค์ดูเสมือนว่าปราบ ทูตชั่วไปและเป็นเหมือนเซนกลิ่น หอมของเครื่องหอมฟุ้งกระจายไป ทั่วทั้งห้อง ความคิดของผู้ฟังหันเห ออกไปจากการพลัดถิ่นในโลกไปยัง บ้านในแผ่นดินสวรรค์ {DA 73.3}

พระเยซูทรงเป็นบ่อน้ำพุเมตตา แห่งการรักษาสำหรับโลกใบนี้ และ ตลอดเวลาที่ทรงอยู่อย่างสันโดษใน เมืองนาซาเร็ธ ชีวิตของพระองค์ หลังไหลกระแสนแห่งความเมตตา และความนิ่มนวลออกมา คนชรา คนโศกเศร้าและแบกภาระบาป เด็ก ที่เล่นด้วยความไร้เดียงสาอย่างมี

ความสุข สัตว์เล็ก ๆ ในร่องสวน สัตว์
ใช้งานที่อดทน ทั้งหมดนี้มีความสุข
มากยิ่งขึ้นเมื่อมีพระองค์ทรงอยู่ร่วม
ด้วย พระองค์ผู้ทรงใช้พระดำรัสของ
พระองค์ยกชูโลกทรงก้มลงเพื่อช่วย
คนน้อยที่บาดเจ็บ ไม่มีสิ่งใดที่พระองค์
ทรงถือว่าไม่คู่ควรแก่การใส่ใจ ไม่มี
สิ่งใดที่พระองค์ทรงรังเกียจที่จะ
ปรนนิบัติรับใช้ {DA 74.1}

ด้วยสภาพเช่นนี้พระองค์ทรง
เติบโตขึ้นในด้านสติปัญญาและ
ด้านร่างกาย ทรงจำเริญขึ้นเป็นที่
ชอบจำเพาะพระเจ้าและต่อหน้า
คนทั้งปวง พระองค์ทรงดึงดูดความ
เห็นใจของคนทั้งหลายโดยการ
สำแดงตนเองว่าทรงเห็นใจเหล่า
คนทั้งหลาย บรรยากาศแห่งความ
หวังและกำลังใจที่อยู่รอบพระองค์
ทำให้พระองค์ทรงเป็นพระพรให้แก่
ทุกคนรอบครัว และบ่อยครั้งในธรรม
ศาลาในวันสะบาโตพระองค์ได้รับเชิญ
ให้อ่านบทเรียนของผู้เผยพระวจนะ
และหัวใจของผู้ฟังตื่นเต้นขณะที่
แสงใหม่ส่องจากพระวจนะบริสุทธิ์
ที่พวกเขาคุ้นเคย {DA 74.2}

แต่ถึงกระนั้นพระเยซูทรง
หลีกเลี่ยงการแสดงออกที่โอ้อวด

ตลอดเวลาที่พระองค์ทรงอาศัยอยู่
ในเมืองนาซาเร็ธ พระองค์ไม่ทรง
แสดงออกถึงฤทธิ์อำนาจของการ
ทำการอัศจรรย์ พระองค์ไม่ทรง
แสวงหาตำแหน่งอันสูงศักดิ์และ
ไม่ทรงปรารถนาเกียรติยศ ชีวิต
อันสงบและเรียบง่ายของพระองค์
และแม้กระทั่งการที่พระคัมภีร์ไม่ได้
บันทึกถึงชีวิตในช่วงแรกเริ่มของ
พระเยซูนั้นสอนบทเรียนที่สำคัญ
ชีวิตของเด็กที่สงบและเรียบง่ายนั้น
ชีวิตที่อิสระจากความตื่นเต้นอัน
จอมปลอมและสอดคล้องกับธรรม
ชาติมาก จะชูกำลังด้านร่างกาย
สติปัญญาและจิตวิญญาณเพิ่มมาก
ขึ้น {DA 74.3}

พระเยซูทรงเป็นแบบอย่าง
ของเรา คนมากมายสนใจช่วงชีวิต
การรับใช้ของพระองค์ในขณะที่ไม่
ให้ความสนใจต่อคำสอนของชีวิตในช่วง
ต้นของพระองค์ แต่ชีวิตของพระองค์
ในบ้านเป็นแบบอย่างสำหรับเด็ก
และเยาวชนทั้งหลาย พระผู้ช่วยทรง
ถ่อมตัวลงสู่ความยากจน เพื่อพระ
องค์จะสอนให้ทราบว่าเป็นความต่ำต้อย
เราเดินใกล้ชิดกับพระเจ้าได้ พระองค์
ทรงดำรงชีวิตเพื่อถวายเป็นความพึง

พอใจ ถวายเกียรติยศและพระสิริ
แต่พระบิดาของพระองค์ในสิ่งสามัญ
ทั่วไปของชีวิต พระราชกิจของพระ
องค์เริ่มต้นขึ้นจากอาชีพต่ำต้อย
ของช่างฝีมือที่ทำงานเพื่ออาหาร
ประจำวัน พระองค์ทรงประกอบ
พระราชกิจของพระองค์ขณะทำงาน
ที่โต๊ะช่างไม้ นั่นมีคุณค่าเทียบเท่ากับ
การทำการอัศจรรย์ท่ามกลางฝูงชน

และเยาวยชนทุกคนที่ติดตามแบบ
อย่างของพระคริสต์ในความสัตย์ซื่อ
และการเชื่อฟังขณะอยู่บ้านที่ต่ำต้อย
จะเอาพระดำรัสที่พระบิดาตรัสถึง
พระองค์โดยผ่านพระวิญญาณ
บริสุทธิ์มาเป็นของตนเองได้ที่ว่า
“ดูสิ ผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งเราเชิดชู
ผู้เลือกสรรของเรา ผู้ซึ่งใจเราปีติ
ยินดี” อิสยาห์ 42:1 {DA 74.4}

“พระเยซูเจริญขึ้นในด้านสติปัญญาและด้านร่างกาย
เป็นที่ชอบต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้าคนทั้งหลายด้วย”

ลูกา 2:52

ทรงเข้าร่วมเทศกาลปัสกา

อ้างอิงจากลูกา 2:41-51

ท่ามกลางชนชาวยิว ปีที่สิบสอง ของเด็กผู้ชายเป็นช่วงแบ่งระหว่าง วัยเด็กกับวัยหนุ่ม เด็กชายชาวฮีบรู ที่มีอายุครบในปีนี้จะเรียกว่าเป็น บุตรแห่งธรรมเนียมปฏิบัติและเป็นบุตร ของพระเจ้าด้วย เขาได้รับโอกาส พิเศษเพื่อรับการสั่งสอนเรื่องทาง ศาสนาและคาดหวังให้พวกเขาเข้าร่วมและปฏิบัติกิจในงานเทศกาล และพิธีกรรมทางศาสนา เพื่อปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมนี้ ในวัยเด็ก พระเยซูจึงทรงเข้าร่วมเทศกาลปัสกา ที่กรุงเยรูซาเล็ม เหมือนเช่นชนชาติ อิสราเอลที่สัตย์ซื่อทั้งหลาย โยเซฟ และมารีย์เดินทางไปเข้าร่วมเทศกาล ปัสกาทุกปี และเมื่อพระเยซูมีอายุ ครบตามกำหนด พวกเขาก็พา พระองค์ไปพร้อมกันด้วย {DA 75.1}

เทศกาลปัสกา เทศกาลเพ็น-เทคอสต์และเทศกาลอยู่เพิง เป็น

สามงานเทศกาลเลี้ยงประจำปี ที่ชายอิสราเอลต้องเข้าเฝ้าเบื้อง พระพักตร์พระเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็ม ในเทศกาลเลี้ยงทั้งหมดนี้เทศกาล ปัสกาเป็นเทศกาลที่มีคนเข้าร่วม มากที่สุด คนจำนวนมากเดินทาง มาจากประเทศต่าง ๆ ที่มีชาวยิว กระจายอยู่ ผู้เข้าร่วมนมัสการมากมายมาจากทุกมุมของแผ่นดิน ปาเลสไตน์ การเดินทางจากแคว้น กาลิลีใช้เวลาหลายวัน และพวกเขามักเดินทางกันมาเป็นกลุ่มใหญ่เพื่อ เป็นเพื่อนร่วมเดินทางด้วยกันและ เพื่อความปลอดภัย สตรีและผู้สูงอายุ นั่งวัวหรือลาผ่านทางเดินที่ชัน และขรุขระ ผู้ชายและเยาวชนที่ แข็งแรงกว่าเดินด้วยเท้า ช่วงเทศกาล ปัสกาตรงกับปลายเดือนมีนาคม หรือต้นเดือนเมษายนและทั่วทั้ง ประเทศสดชื่นด้วยดอกไม้และรื่นเริง

ด้วยเสียงเพลงของนก ตลอดทาง
มีอนุสรณ์ทางประวัติศาสตร์ของ
ชนชาติอิสราเอลตั้งอยู่และบิดา
มารดาทั้งหลายต่างเล่าเรื่องราวอัน
อัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงประกอบกิจ
เพื่อประชากรของพระองค์ในอดีต

ให้ได้ก่ก ฟัง ระหว่างการเดินทาง
พวกเขาให้ความเพลิดเพลินกันด้วย
บทเพลงและดนตรี และในที่สุดเมื่อ
มองเห็นหอสูงของกรุงเยรูซาเล็ม
พวกเขาจะเปล่งเสียงร้องเพลงอย่าง
มีชัยชนะด้วยกันว่า

“เยรูซาเล็มเอ๋ย แท้ของเรากำลังยืนอยู่ภายในประตูของเธอ

. . . ขอสันติภาพจงมีอยู่ภายในกำแพงของเธอ

และขอให้ความปลอดภัยอยู่ภายในป้อมของเธอ”

สดุดี 122:2-7 {DA 75.2}

เทศกาลปัสกาเป็นพิธีกรรม
ทางศาสนาที่เริ่มขึ้นเมื่อประชาชาติ
ฮีบรูก่อกำเนิดขึ้น ในวันสุดท้ายของ
การเป็นทาสในประเทศอียิปต์ เมื่อ
พวกเขามองไม่เห็นเครื่องหมายแห่ง
การช่วยกู้ พระเจ้าตรัสสั่งให้เตรียม
พร้อมเพื่อการปลดปล่อยในทันที
พระองค์ทรงเตือนฟาโรห์ถึงการ
พิพากษาสุดท้ายที่จะตกลงมายัง
ชาวอียิปต์และพระองค์ทรงแนะนำให้
ชาวฮีบรูรวบรวมครอบครัวให้อยู่
ภายในบ้านพักของตน เมื่อได้พร
มเลือดของลูกแกะที่ถูกฆ่านกบประตู
แล้ว พวกเขาต้องรับประทานเนื้อ
ลูกแกะปิ้ง พร้อมขนมปังไร้เชื้อและ
ผักสด พระเจ้าตรัสว่า “เจ้าจง

เลี้ยงกันดังนี้คือ ให้คาคเอา สวม
รองเท้าว และถือไม้เท้าไว้ในมือ และ
รีบกินโดยเร็ว การเลี้ยงนี้เป็นปัสกา
แปลว่า การผ่านวันของพระยาห์เวห์”
อพยพ 12:11 เวลาเที่ยงคืนบุตร
หัวปีทุกคนของชาวอียิปต์ถูกสังหาร
แล้วกษัตริย์ส่งข่าวไปยังชนชาติ
อิสราเอลว่า “จงลุกขึ้นและออกไป
จากประชากรของเรา ไปในมัสการ
พระยาห์เวห์ตามที่ขอไว้” อพยพ
12:31 ชาวฮีบรูออกจากประเทศ
อียิปต์ในฐานะประชาชาติที่อิสระ
พระเจ้าตรัสสั่งให้ถือรักษาเทศกาล
ปัสกาเป็นประจำทุกปี พระเจ้าตรัสว่า
“เมื่อลูกหลานของพวกท่านถามว่า
‘พิธีนี้หมายความว่าอะไร?’ พวก

ท่านจึงตอบว่า ‘เป็นการถวายสัตว
บูชาปัสกาแด่พระยาห์เวห์ผู้ทรงผ่าน
เว้นบ้านของชนชาติอิสราเอลใน
อียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงประหารคน
อียิปต์’ อพยพ 12:26, 27 ด้วย
ประการฉะนี้ เรื่องราวอันอัศจรรย์แห่ง
การทรงช่วยกู้นี้จะเล่าต่อกันซ้ำแล้ว
ซ้ำอีกจากคนรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง
{DA 76.1}

หลังจากงานเทศกาลปัสกา
แล้ว จะมีงานเทศกาลกินขนมปัง
ไร้เชื้อถวายแด่พระเจ้าเจ็ดวัน
ในวันที่สองของงานเทศกาลจะทำการ
ยี่นถวายเป็นฟ่อนข้าวผลแรก
ของการเก็บเกี่ยวแด่พระยาห์เวห์
พิธีกรรมทั้งหมดเป็นเงาชี้ไปยัง
พระราชกิจของพระคริสต์ การทรง
ช่วยกู้ชนชาติอิสราเอลออกจาก
ประเทศอียิปต์เป็นบทเรียนของการ
ทรงไถ่ โดยให้การถือเทศกาลปัสกา
เป็นเครื่องช่วยเตือนความทรงจำ
ลูกแกะที่ถูกฆ่า ขนมปังไร้เชื้อ ฟ่อน
ข้าวที่เกี่ยวข้องแรกหมายถึงพระเจ้าผู้ช่วย
ให้รอด {DA 77.1}

สำหรับคนส่วนใหญ่ในสมัย
ของพระคริสต์แล้ว การเฉลิมฉลอง
เทศกาลได้ถดถอยไปจนกลายเป็น

เพียงพิธีกรรม แต่ว่าเป็นเทศกาล
ที่มีความหมายสำคัญอย่างยิ่งเพียงไร
สำหรับพระบุตรของพระเจ้า! {DA
77.2}

เด็กน้อยเยชูทรงเฝ้ามองพระ
วิหารเป็นครั้งแรก พระองค์ทรงทอด
พระเนตรพสกปุโรหิตในเสื้อชุดยาว
สีขาวประกอบพิธีอันเคร่งขรึม พระ
องค์ทรงทอดพระเนตรเล็ดที่ไหล
จากเยื่อบนแท่นเผาบูชา พระองค์
ทรงก้มกราบอธิษฐานพร้อมกับ
ผู้ร่วมนมัสการอื่นๆ ขณะที่วันการ
เผาเครื่องหอมลอยขึ้นไปยังเบื้อง
พระพักตร์พระเจ้า พระองค์ทรงร่วม
พิธีอันน่าประทับใจของเทศกาลปัสกา
แต่ละวันผ่านไป พระองค์ทรงเข้าใจ
ความหมายได้แจ่มชัดขึ้น ดูเสมือน
หนึ่งว่ากิจกรรมที่นำไปทุกขั้นตอนนั้น
สัมพันธ์กับชีวิตของพระองค์เอง
แรงกระตุ้นใจใหม่ๆ กำลังเริ่มก่อตัว
ขึ้นภายในพระองค์ ในความเจียบ
และความซาบซึ้ง ดูประหนึ่งว่า
พระองค์ทรงกำลังศึกษาปัญหา
ยิ่งใหญ่ปัญหาหนึ่งอยู่ ความลึกกลับ
ของพระราชกิจของพระองค์กำลัง
เปิดเผยอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระ
ผู้ช่วยให้รอด {DA 78.1}

ขณะที่ทรงจดจ่อกับภาพของ
สิ่งเหล่านี้ นั่น พระองค์ไม่ทรงอยู่
เคียงข้างบิดามารดาของพระองค์
อีกต่อไป พระองค์ทรงปรารถนาอยู่
ลำพัง เมื่อประกอบพิธีกรรมทาง
ศาสนาของเทศกาลปีศาจเสร็จสิ้น
แล้ว พระองค์ยังคงเสด็จดำเนินไป
ยังรอบบริเวณลานพระวิหารและ
เมื่อผู้ร่วมมัสการทั้งหลายเดินทาง
ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระองค์
ก็ยังทรงคงอยู่ที่นั่น {DA 78.2}

ในการเดินทางไปยังกรุง
เยรูซาเล็มครั้งนี้ บิดามารดาของ
พระเยซูตั้งใจนำพระเยซูไปเชื่อม
สัมพันธ์กับบรรดาครูยิ่งใหญ่ของ
ชนชาติอิสราเอล ในขณะที่พระเยซู
ทรงเชื่อฟังปฏิบัติตามพระวาทะ
ของพระเจ้าอย่างละเอียดถี่ถ้วน
แต่พระองค์ไม่ทรงเห็นพ้องต้องกัน
กับพิธีกรรมและธรรมเนียมประเพณี
ของพวกธรรมาจารย์ โยเซฟและ
มารีย์หวังว่าจะนำพระเยซูให้เคารพ
พวกธรรมาจารย์ที่มีความรู้และ
เอาใจใส่ข้อกำหนดของพวกเขาให้
มากกว่านี้ แต่พระเจ้าทรงสอนพระ
เยซูขณะที่พระองค์ประทับอยู่ใน
พระวิหาร สิ่งที่พระองค์ทรงรับมา

นั้นพระองค์ทรงเริ่มแบ่งปันทันที
{DA 78.3}

ในยุคนั้น มีการจัดห้องหนึ่ง
ข้างพระวิหารไว้ให้เป็นโรงเรียนสอน
ศาสนาตามแบบอย่างของโรงเรียน
ของผู้เผยพระวจนะ ธรรมาจารย์ชั้น
ผู้นำและศิษย์ทั้งหลายชุมนุมกัน
ที่นี่ และเด็กน้อยเยซูเสด็จมายัง
ห้องนี้ พระองค์ประทับลงแทบเท้า
ของเหล่าผู้คงแก่เรียนทั้งหลายเพื่อ
สดับฟังคำสั่งสอนของพวกเขา ใน
ฐานะของผู้แสวงหาทางปัญญา
พระองค์ทรงตั้งคำถามครูเหล่านี้ใน
เรื่องของคำพยากรณ์และถามถึง
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้นที่ชี้
ไปยังการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์
{DA 78.4}

พระเยซูทรงนำเสนอตัวเองใน
ฐานะผู้หนึ่งที่กระหายหาความรู้เรื่อง
พระเจ้า คำถามของพระองค์แสดง
ให้เห็นถึงความจริงอันลึกซึ้งที่ถูกปิดบัง
มานานาน แต่ถึงกระนั้นก็ยังเป็น
ความจริงที่สำคัญสำหรับความรอด
ของจิตวิญญาณ ในขณะที่พวกคน
ฉลาดทำตัวให้เหมือนว่ามีปัญญาอัน
คับแคบและผิวเผินเพียงไรก็ตาม
ทุกคำถามที่นำเสนอมีบทเรียนของ

พระเจ้าและความจริงในมุมมองใหม่ พวกธรรมาจารย์กล่าวถึงการยกชูประชาชาติยิวให้สูงขึ้นอย่างยอดเยี่ยมเมื่อพระเมสสิยาห์เสด็จมา แต่พระเยซูทรงเสนอคำเผยพระวจนะของอิสยาห์และซักถามพวกเขาถึงความหมายของข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นที่ชี้ไปยังการทนทุกข์และความมรณาของพระเมสโปดกของพระเจ้า {DA 78.5}

แต่นักปรัชญาได้กลับด้วยคำถามและพวกเขาตะลึงกับคำตอบของพระองค์ ด้วยความถ่อมตนของเด็กชายตัวน้อย พระองค์ทรงกล่าวย่ำถึงพระวจนะในพระคัมภีร์ ประทานความหมายอันลึกซึ้งที่นักปราชญ์ทั้งหลายไม่เคยแม้จะคิดมาก่อน หากพวกเขาปฏิบัติตามคำตรัสแห่งความจริงที่ทรงเน้นเหล่านั้นแล้วก็จะส่งผลให้เกิดการปฏิรูปทางศาสนาในสมัยนั้นอย่างแน่นอน จะมีการปลุกให้ตื่นตัวเพื่อสนใจในเรื่องทางฝ่ายจิตวิญญาณ และเมื่อพระเยซูเริ่มพระราชกิจของพระองค์จะมีคนมากมายเตรียมพร้อมต้อนรับพระองค์ {DA 78.6}

พวกธรรมาจารย์ทราบดีว่า

พระเยซูไม่เคยเข้าเรียนในโรงเรียนของพวกเขา แต่กระนั้น พระองค์เข้าใจคำพยากรณ์ลึกซึ้งยิ่งกว่าพวกเขาเสียอีก พวกเขามองเห็นอนาคตอันยิ่งใหญ่ในเด็กชายชาวแคว้นกาลิลีที่ทรงมีพระอัจฉริยภาพอันรอบรู้พระองค์นี้ พวกเขาต้องการได้พระองค์มาเป็นนักเรียนคนหนึ่งเพื่อเป็นครูของชนชาติอิสราเอลต่อไป พวกเขาต้องการกำกับการศึกษาของพระองค์ โดยคิดว่าสมอบที่มีความคิดริเริ่มเช่นนี้จะต้องอยู่ภายใต้การอบรมสั่งสอนของพวกเขา {DA 80.1}

พระดำรัสของพระเยซูสัมผัสหัวใจของพวกเขาที่ไม่เคยมีคำพูดจากปากมนุษย์ใดสัมผัสได้เช่นนี้มาก่อน พระเจ้าทรงหาทางประทานแสงสว่างแก่พวกผู้นำชนชาติอิสราเอล และพระองค์ทรงใช้วิธีดังกล่าววิธีเดียวเพื่อเข้าถึงพวกเขาในความทะนงตนพวกเขาจะรู้สึกถูกดูหมิ่นที่จะต้องยอมให้ผู้อื่นสั่งสอน หากพระเยซูทรงสำแดงตนว่ากำลังสอนพวกเขาอยู่ พวกเขาคงรังเกียจที่จะฟัง แต่พวกเขาหลงกลวงตนเองว่ากำลังสอนพระองค์หรืออย่างน้อย

กำลังทดสอบพระองค์ในเรื่องความรู้พระคัมภีร์ ความสงบเสงี่ยมอันเยาวยัยและความสุภาพของพระเยซูปลดอาวุธอคติของพวกเขาไป พวกเขาเปิดใจให้กับพระวจนะขอพระเจ้า โดยไม่รู้ตัวและพระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสกับหัวใจของพวกเขา {DA 80.2}

พวกเขามองไม่เห็นเป็นอย่างอื่นนอกจากว่าคำพยากรณ์ไม่ได้รับรองความคาดหวังของพวกเขาในเรื่องของพระเมสสิยาห์ แต่พวกเขาไม่ยอมละทิ้งทฤษฎีที่ยกยอปอขึ้นความทะเยอทะยานของพวกเขา พวกเขาไม่ยอมรับว่าเข้าใจพระคำที่พวกเขาอ้างในการสอนผิดไป จากคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่งคำถามสงสัยส่งต่อๆ กันออกไปว่า เด็กหนุ่มท่านนี้ได้รับความรู้มาอย่างไร ทั้งๆ ที่ไม่เคยเล่าเรียน? แสงสว่างส่องเข้าไปในที่มืด แต่ “*ความมืดไม่อาจเอาชนะความสว่างได้*” ยอห์น 1:5 {DA 80.3}

ในขณะที่เดียวกันโยเซฟและมารีย์ยังคงอยู่ในความกังวลและความทุกข์ยิ่งใหญ่ ขณะที่พวกเขาเดินทางออกจากกรุงเยรูซาเล็ม ก็ไม่ได้เห็นพระเยซูแล้ว และไม่คิดว่าพระองค์

ยังคงอยู่ต่อในกรุง ประเทศในช่วงเวลานี้มีคนอยู่กันอย่างหนาแน่น กลุ่มคนจากแคว้นกาลิลีเป็นคาราวานขนาดใหญ่ ขณะที่เดินทางออกจากเมืองมีความวุ่นวายเกิดขึ้นพอสมควร ในขณะที่เดินทางไป ความเฟลิดเฟลินของการเดินทางร่วมกับมิตรสหายและผู้คุ้นเคยดึงดูดความสนใจของพวกเขา และไม่ได้สังเกตว่าพระเยซูไม่ทรงอยู่ร่วมกับพวกเขา จนกระทั่งค่ำแล้วและขณะที่พวกเขาหยุดพักผ่อน พวกเขาจึงตระหนักว่าขาดมือของเด็กช่วยงาน พวกเขาคิดกันเองว่าพระองค์ทรงอยู่ในกลุ่มที่มาด้วยกัน พวกเขาเองจึงไม่มีความหวังกังวลใจ แม้ว่าพระองค์ทรงเยาวยัย พวกเขาวางใจในพระองค์อย่างเต็มที่ โดยหวังว่าเมื่อพวกเขาต้องการความช่วยเหลือพระองค์จะเสด็จมาทันที โดยพระองค์ทรงคอยเฝ้าดูความต้องการของพวกเขาอยู่เสมอ แต่บัดนี้พวกเขาเริ่มวิตกขึ้นมาทันที พวกเขาหาพระองค์ในหมู่เพื่อนฝูงแต่ไม่พบ ในความวิตกพวกเขาคิดถึงเหตุการณ์ที่กษัตริย์เฮโรดประสงค์ทำลายพระองค์ในขณะยังทรงเป็นทารกน้อย ภัยมืด

ทว่มหวัใจของเขาท้งสองและดำหนิ
ตนเองอย่างขมขื่น {DA 80.4}

เมื่อพวกเขาเดินทางกลับไปยัง
กรุงเยรูซาเล็มแล้ว จึงได้เริ่มตามหา
พระองค์ ในวันรุ่งขึ้นขณะอยู่ร่วมกัน
กับผู้คนที่ทั้งหลายที่เข้ามาในมัสการ
ในพระวิหาร มีเสียงหนึ่งที่คุ้นเคย
ทำให้พวกเขาชะงัก พวกเขาจำเสียง
นี้ได้ไม่ผิด ไม่มีเสียงอื่นใดเหมือน
พระสุรเสียงของพระองค์ จริงจังและ
จริงใจ ถึงกระนั้นยังเปี่ยมล้นด้วย
สำเนียงของเสียงดนตรี {DA 81.1}

พวกเขาพบพระเยซูในโรงเรียน
ของพวกธรรมาจารย์ แม้ว่าจะมีความ
ปิติยินดีอย่างล้นพ้นเพียงไร พวกเขา
เขาไม่อาจลืมหความทุกข์และความ
กังวลได้ เมื่อพระเยซูทรงอยู่ร่วมกับ
เขาท้งสองอีกครั้ง ผู้เป็นแม่พูดด้วย
คำพูดที่แสดงถึงการว่ากล่าว
“ลูกเอ๋ย ทำไมถึงทำกับเราอย่างนี้
ดูซิ พ่อกับแม่เที่ยวตามหาลูกด้วย
ความทุกข์ใจ” {DA 81.2}

“พ่อกับแม่ตามหาลูกทำไม?”
พระเยซูตรัสตอบ “พ่อกับแม่ไม่รู้
หรือว่าลูกต้องอยู่ในพระนิเวศของ
พระบิดา?” และดูเหมือนว่า เขา
ท้งสองไม่เข้าใจพระดำรัสตรัสของ

พระองค์ พระองค์จึงทรงชี้ขึ้นไปยัง
เบื้องบน บนพระพักตร์มีแสงซึ่ง
ทำให้เขาท้งสองแปลกประหลาดใจ
สภาพของพระเจ้าทรงเปล่งรัศมีผ่าน
มายังพระพักตร์ความเป็นมนุษย์
ของพระองค์ ในขณะที่พบพระเยซู
อยู่ในพระนิเวศ เขาท้งสองได้ยิน
การสนทนาระหว่างพระองค์กับ
ธรรมาจารย์ท้งหลาย และท้งสอง
ตะลึงกับคำถามและคำตอบของ
พระองค์ พระดำรัสของพระองค์
เป็นจตุริเริ่มกระบวนแนวคิดที่
ไม่อาจลืมหเลือนได้ {DA 81.3}

และคำถามของพระองค์ที่
ประทานให้เขาท้งสองนั้นเป็นบท
เรียนบทหนึ่งที่สอนพวกเขา พระองค์
ตรัสว่า “พ่อกับแม่ไม่รู้หรือว่าลูกต้อง
อยู่ในพระนิเวศของพระบิดา?” พระ
เยซูทรงปฏิบัติพระราชกิจที่พระองค์
เสด็จมาปฏิบัติ แต่โยเซฟและมารีย์
ละเลยหน้าที่ของพวกเขา พระเจ้า
ประทานเกียรติสูงส่งด้วยการมอบ
พระบุตรให้แก่พวกเขา ทูตสวรรค์
บริสุทธิ์เป็นผู้นำวิถีของโยเซฟเพื่อ
รักษาชีวิตของพระเยซู แต่ตลอด
ท้งวันพวกเขาไม่เห็นพระองค์ผู้ซึ่ง
พวกเขาไม่ควรลืมหแม่เลี้ยววินาที

เดียว และเมื่อความกังวลได้รับการบรรเทาแล้ว พวกเขาไม่ได้ดีเตียนตนเอง แต่กลับกล่าวโทษใส่พระเยซู {DA 81.4}

เป็นเรื่องธรรมดาที่พ่อแม่ของพระเยซูถือว่าพระองค์เป็นบุตรของตนเอง พระองค์ทรงอยู่ร่วมกับพวกเขาทุกวัน ชีวิตของพระองค์ในหลายแง่มุมคล้ายชีวิตของเด็กอื่นๆ และเป็นเรื่องยากสำหรับเขาทั้งสองที่จะตระหนักว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พวกเขาตกอยู่ในภัยอันตรายของการไม่ซาบซึ้งในพระพรที่ทรงโปรดประทานให้อยู่ร่วมกับพระผู้ช่วยของโลก ความโศกเศร้าของการแยกตัวจากพระองค์และการด้อย่างนึมนวลของพระดำรัสตรัสมีจุดประสงค์เพื่อให้เขาทั้งสองตระหนักถึงความศักดิ์สิทธิ์ของหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย {DA 81.5}

ในคำตอบที่ประทานให้กับมารดา พระเยซูทรงสำแดงให้เห็นเป็นครั้งแรกว่าทรงเข้าใจความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระเจ้า ก่อนการเสด็จมาบังเกิดของพระองค์ทูตสวรรค์บอกกับมารีย์ว่า “บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะได้ชื่อว่าเป็น

บุตรของพระเจ้าสูงสุด องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าจะประทานบัลลังก์ของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองพงศ์พันธุ์ของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และแผ่นดินของท่านจะไม่มีวันสิ้นสุดเลย” ลูกา 1:32, 33 คำเหล่านี้มีารีย์ตรึงตรองไว้ในใจถึงกระนั้นในขณะที่เธอเชื่อว่าบุตรของเธอทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของชนชาติอิสราเอล เธอก็ไม่เข้าใจพันธกิจของพระองค์ บัดนี้เธอไม่เข้าใจพระดำรัสของพระองค์ แต่เธอทราบดีว่าพระองค์ทรงปฏิเสธความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับโยเซฟและทรงประกาศการเป็นพระบุตรของพระเจ้า {DA 81.6}

พระเยซูไม่ทรงละเลยความสัมพันธ์ของพระองค์ที่มีต่อบิดามารดาทางฝ่ายโลก จากกรุงเยรูซาเล็มพระองค์ทรงดำเนินกลับบ้านพร้อมพวกเขาและทรงรับภาระตรากตรำของชีวิต พระองค์ทรงเก็บซ่อนความลึกลับแห่งพระราชกิจของพระองค์ไว้ในใจ ทรงคอยเวลาที่ทรงจัดวางไว้สำหรับพระองค์เพื่อรับพระราชกิจอย่างนอบน้อม เป็นเวลา

สิบแปดปีหลังจากการตระหนักรู้ว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงรับความสัมพันธ์ของพระองค์กับบ้านที่เมืองนาซาเร็ธ และปฏิบัติพระราชกิจในฐานะบุตร พี่น้อง มิตรสหายและราษฎร {DA 82.1}

ในขณะที่พันธกิจของพระเยซู ถูกเปิดเผยให้แก่พระองค์ในวิหาร แล้วนั้น พระองค์ทรงหลีกเลี่ยงการคบหาฝูงชน พระองค์ทรงหวังที่จะกลับจากกรุงเยรูซาเล็มด้วยความสงบเงียบ พร้อมกับผู้ที่ทราบความลับของชีวิตพระองค์ โดยผ่านพิธีปลุก พระเจ้าทรงแสวงหาทางเพื่อเรียกหาประชากรของพระองค์ให้ออกจากความกังวลฝ่ายโลกและเพื่อเตือนให้พวกเขาระลึกถึงผลงานอันมหัศจรรย์ในการช่วยกู้พวกเขาออกจากอียิปต์ ในพระราชกิจนี้พระองค์ทรงประสงค์ให้พวกเขาเข้าใจพระสัญญาแห่งการทรงช่วยกู้จากบาป เหมือนเช่นเลือดของลูกแกะที่ถูกฆ่าคุ้มครองครอบครัวของชนชาติอิสราเอล ดังนั้นพระโลหิตของพระคริสต์จะช่วยจิตวิญญาณของพวกเขาให้รอด แต่พวกเขาจะรอดได้โดยพระคริสต์

เท่านั้น หากแต่โดยความเชื่อรับชีวิตของพระองค์เป็นชีวิตของพวกเขา พิธีกรรมสัญลักษณ์มีคุณความดีก็ต่อเมื่อพิธีกรรมนี้นำคนมนัสการทั้งหลายหันมุ่งไปหาพระคริสต์ว่า ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวเท่านั้น พระเจ้าทรงประสงค์ให้พวกเขาศึกษาด้วยการอธิษฐานและใคร่ครวญในเรื่องอันเกี่ยวกับพันธกิจของพระคริสต์ แต่ในขณะที่ฝูงชนเดินทางออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม ความตื่นเต้นของการเดินทางและบ่อยครั้งการสื่อสารสัมพันธ์ทางสังคมดึงดูดความสนใจของพวกเขาไป และลืมพิธีกรรมที่ได้เข้าร่วม พระผู้ช่วยให้รอดไม่ทรงถูกฝูงชนเหล่านั้นดึงดูดความสนใจไป {DA 82.2}

ในขณะที่โยเซฟและมารีย์ต้องเดินทางพร้อมกับพระเยซูกลับจากกรุงเยรูซาเล็มโดยลำพัง พระองค์ทรงหวังนำพาความคิดของเขาทั้งสองไปยังคำพยากรณ์ของการทนทุกข์ของพระผู้ช่วย พระองค์ทรงประสงค์ทำให้ความทุกข์โศกในเรือกางเขนกาลวารีของมารดาเบาลง พระองค์ทรงคิดถึงเธอในขณะนี้ มารีย์จะเห็นความทุกข์ทรมาน

สุดท้ายของพระองค์ และพระเยซูทรงปรารถนาให้เธอเข้าใจพันธกิจของพระองค์ เพื่อเธอจะเข้มแข็งขึ้นเมื่อดาบจะแทงทะลุจิตวิญญาณของเธอ ในขณะที่พระเยซูทรงถูกแยกออกไปจากเธอและเธอตามหาพระองค์ด้วยความทุกข์โศกถึงสามวัน ดังนั้นเมื่อพระองค์ทรงถูกถวายพลีชีพเพื่อบาปของโลก พระองค์จะหายไปจากเธอเป็นเวลาสามวัน และเมื่อพระองค์ทรงก้าวออกจากอุโมงค์ฝังศพ ความโศกเศร้าของเธอจะเปลี่ยนเป็นความชื่นชมยินดีอีกครั้งหนึ่ง แต่เธอจะแบกรับความโศกเศร้าของการวายพระชนม์ของพระองค์ได้ดีกว่าเพียงไรหากเธอเข้าใจพระคัมภีร์ที่พระองค์ทรงพยายามเบนความคิดของเธอเข้าไปหา {DA 82.3}

หากโยเซฟและมารีย์มุ่งเน้นใส่ใจในพระเจ้าด้วยการตรึกตรองใคร่ครวญและอธิษฐานแล้ว เขาทั้งสองจะตระหนักถึงความศักดิ์สิทธิ์ของภาระที่ได้รับมอบหมายและจะไม่ละสายตาออกไปจากพระเยซู โดยการละเลยไปหนึ่งวัน พวกเขาหลงไปจากพระผู้ช่วยให้รอด แต่

พวกเขาต้องเสียเวลาอย่างวุ่นวายใจไปถึงสามวันตามหาพระองค์ พวกเราก็มั่นกัน โดยคำพูดที่ไร้สาระการกล่าวร้ายหรือละเลยการอธิษฐาน เราอาจสูญเสียการทรงร่วมสถิตอยู่ด้วยของพระผู้ช่วยให้รอดในวันเดียว และอาจต้องใช้เวลาหลายวันค้นหาด้วยความทุกข์โศกเพื่อพบพระองค์ และนำสันติสุขที่สูญเสียไปกลับคืนมา {DA 83.1}

ในการคบหาสมาคมกับผู้อื่น เราควรใช้ความระมัดระวังเกลือกว่าเราจะลืมพระเยซู และดำเนินชีวิตผ่านไปโดยไม่ใส่ใจว่าพระองค์ไม่ทรงร่วมสถิตกับเรา เมื่อเราหมกมุ่นอยู่กับสิ่งของทางฝ่ายโลกจนเราไม่คิดถึงพระองค์ผู้ทรงเป็นศูนย์กลางของความหวังชีวิตนิรันดร์แล้ว เราก็ตัดตัวเองขาดจากพระเยซูและจากทูตแห่งฟ้าสวรรค์ ทูตสวรรค์บริสุทธิ์เหล่านี้อยู่ร่วมกับผู้ที่ไม่ประสงค์การทรงร่วมสถิตของพระผู้ช่วยให้รอดและไม่ตระหนักว่าพระองค์ไม่ทรงอยู่ร่วมด้วยไม่ได้ นี่คือสาเหตุว่าทำไมบ่อยครั้งการท้อถอยมีอยู่ท่ามกลางผู้ที่อ้างตนว่าเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ {DA 83.2}

คนมากมายเข้าร่วมพิธีกรรมทางศาสนาและฟื้นคืนขึ้นและรับการเล่าโลมจากพระวณะของพระเจ้า แต่โดยการละเลยการไคร่ครวญพระวณะ การแผ่ระวัง และอธิษฐาน พวกเขาสูญเสียพระพรไป และตกสู่สภาพแร้นแค้นยิ่งกว่าก่อนรับพระวณะเสียอีก บ่อยครั้งพวกเขาคิดว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างไม่ปราณี พวกเขามองไม่เห็นว่าการผิดมาจากตัวของพวกเขาเอง โดยการแยกตัวออกจากพระเยซู พวกเขาปิดแสงแห่งการทรงร่วมสถิตของพระเจ้าออกจากตัวเอง {DA 83.3}

จะเป็นการดีหากเราจะใช้เวลาสักหนึ่งชั่วโมงในแต่ละวันเพื่อไคร่ครวญอย่างเอาจริงเอาจังกับการศึกษาชีวิตของพระคริสต์ เราควรต้องศึกษารายละเอียดแต่ละจุดและให้ความสนใจคิดจับเอาแต่ละภาพ โดยเฉพาะภาพของเหตุการณ์ชีวิตช่วงสุดท้ายของพระองค์ ขณะที่เราให้ความสนใจในเรื่องการทรงเสียสละ

ยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่ประทานแก่เรา และความวางใจของเราที่มีต่อพระองค์จะมั่นคงยิ่งขึ้น ความรักของเราจะถูกปลุกให้ตื่นขึ้นและเราจะรับพระวิญญาณของพระองค์ได้ลึกซึ้งมากขึ้น หากเราจะได้รับความรอดในที่สุด เราต้องเรียนรู้บทเรียนของการสำนึกผิดและความถ่อมตนที่เชิงไม้กางเขน {DA 83.4}

เมื่อเราเชื่อมสัมพันธ์กัน เราจะเป็นพระพรให้แก่กันและกัน หากเราเป็นคนของพระคริสต์ เรื่องของพระองค์จะเป็นความคิดอันหวานชื่นที่สุดของเรา เราชื่นชอบที่จะพูดถึงพระองค์ และขณะที่เราพูดกับผู้อื่นถึงความรักของพระองค์ หัวใจของเราจะอ่อนโยนด้วยการทรงพอใจของพระเจ้า เมื่อเราเฝ้ามองความงามของพระลักษณะนิสัยของพระองค์ เราจะ “เปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระฉายาของพระองค์โดยมีศักดิ์ศรีเป็นลำดับขึ้นไป” 2 โครินธ์ 3:18 {DA 83.5}

“จะเป็นการดีหากเราจะใช้เวลา
สักหนึ่งชั่วโมงในแต่ละวัน
เพื่อใคร่ครวญอย่างเอาจริงเอจังกับ
การศึกษาชีวิตของพระคริสต์
โดยเฉพาะภาพของเหตุการณ์
ชีวิตช่วงสุดท้ายของพระองค์” {DA 83.4}

เวลาแห่งความขัดแย้ง

เด็กชาวยิวถูกรายล้อมด้วยข้อกำหนดของพวกธรรมาจารย์นับตั้งแต่อายุน้อย กฏเกณฑ์เข้มงวดกำหนดไว้ให้กับทุกการกระทำไปจนถึงรายละเอียดเล็กที่สุดของชีวิต ในฐานะชนชาติอิสราเอลออร์โธดอกซ์ ครุทั้งหลายในธรรมศาลาจะสอนกฎระเบียบนับไม่ถ้วนให้เยาวชนถือปฏิบัติ แต่พระเยซูไม่ทรงสนพระทัยในเรื่องเหล่านี้ ตั้งแต่วัยเด็กพระองค์ทรงปฏิบัติตัวอย่างอิสระจากกฎของพวกธรรมาจารย์ คัมภีร์พระธรรมฉบับพันธสัญญาเดิมเป็นบทเรียนการศึกษาประจำของพระองค์และคำกล่าวที่ว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า” เป็นพระดำรัสอยู่ที่ริมพระโอษฐ์ของพระองค์เสมอ {DA 84.1}

เมื่อพระองค์ทรงเริ่มเข้าพระทัยถึงสภาพความเป็นอยู่ของประชาชน พระองค์ทรงตระหนักว่าข้อบังคับ

ของสังคมและข้อกำหนดของพระเจ้าขัดแย้งกันอยู่เสมอ มนุษย์เหินห่างไปจากพระวาจาของพระเจ้าและยกชูทฤษฎีที่พวกเขาประดิษฐ์ขึ้นเอง พวกเขาถือขนบธรรมเนียมที่ไร้คุณธรรม พิธีกรรมของพวกเขาคือเพียงกรรมพิธีที่ถือปฏิบัติอย่างวกไปวนมา ความจริงอันศักดิ์สิทธิ์ที่ออกแบบมา เพื่อการสั่งสอนถูกปิดซ่อนจากคนทั้งหลายที่เข้าร่วมนมัสการ พระองค์ทรงตระหนักว่าพวกเขาไม่มีสันติสุขจากการนมัสการอันปราศจากความเชื่อ พวกเขาไม่รู้ถึงเสรีภาพฝ่ายจิตวิญญาณที่จะมาถึงพวกเขา ด้วยการรับใช้พระเจ้าในความจริง พระเยซูเสด็จมาเพื่อสอนความหมายของการนมัสการพระเจ้า และพระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ข้อบังคับของมนุษย์เข้าระคนกับคำสอนของพระเจ้า พระองค์ไม่ทรงโจมตีคำสอนหรือ

ข้อปฏิบัติของอาจารย์ที่มีความรู้
ทั้งหลาย แต่เมื่อมีผู้ใดตำหนินิสัย
อันเรียบง่ายของพระองค์แล้ว พระองค์
ก็จะทรงอธิบายเหตุผลการกระทำของ
พระองค์ด้วยพระวณะของพระเจ้า
{DA 84.2}

พระเยซูทรงเอาใจใส่คน
ทั้งหลายที่พระองค์ทรงสัมผัสด้วย
ความนุ่มนวลและความอ่อนน้อม
เนื่องจากว่าพระองค์ทรงอ่อนโยน
และสงบเสถียรไม่ก่อความรำคาญ
พวกธรรมจารย์และพวกผู้ปกครอง
ก็กักตักมาเองว่าพวกเขาโหม่นน้าว
พระองค์ได้ถ่ายทอดอิทธิพลคำสอน
ของพวกเขา พวกเขาโหม่นน้าว
พระองค์ให้รับหลักปฏิบัติและธรรม-
เนียมประเพณีที่ตกทอดจากธรรมา-
จารย์ของสมัยโบราณ แต่พระองค์
ทรงขอหลักฐานจากพระวณะศักดิ์-
สิทธิ์ พระองค์ทรงประสงค์รับฟัง
พระคำทุกตอนที่มาจากพระโอษฐ์
ของพระเจ้า แต่พระองค์ปฏิบัติตาม
คำสอนที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นมาเอง
ไม่ได้ ดูเสมือนว่าพระเยซูทรงเข้าใจ
พระทัยพระคัมภีร์ตั้งแต่ต้นจนจบ
และพระองค์ทรงเสนอพระวณะ
เหล่านั้นตามลำดับความสำคัญ พวก

ธรรมจารย์เสียหน้าที่ต้องให้เด็ก
สอน พวกเขาอ้างว่าการอธิบาย
พระคัมภีร์เป็นหน้าที่ของพวกเขา
และเป็นหน้าที่ของพระองค์ที่จะต้อง
ฟังคำอธิบายของพวกเขา พวกเขา
เดือดดาลที่พระองค์ทรงยืนกรานต่อ
ด้านคำพูดของพวกเขา {DA 85.1}

พวกเขาทราบดีว่าไม่มีหลัก
ฐานใดในพระคัมภีร์รองรับขนบธรรม-
เนียมประเพณีของพวกเขา พวกเขา
ตระหนักว่าในความเข้าใจเรื่องทาง
ฝ่ายจิตวิญญาณแล้ว พระเยซูทรง
เหนือกว่าพวกเขา แต่กระนั้นพวก
เขาโกรธเนื่องจากพระองค์ไม่ทรง
ปฏิบัติตามคำสั่งของพวกเขา เมื่อ
พวกเขาชักนำพระองค์ไม่ได้ จึงเข้า
ไปหาโยเซฟและมารีย์ เพื่อนำเรื่อง
ของการไม่ยอมปฏิบัติตามคำสอน
ไปตีแผ่ต่อหน้าพวกเขา ด้วยประการ
ฉะนี้พระองค์จึงทรงถูกประณาม
และตำหนิว่ากล่าว {DA 85.2}

ตั้งแต่เมื่อพระเยซูอายุยังน้อย
พระองค์ทรงเริ่มปฏิบัติด้วยตัวของ
พระองค์เองเพื่อเสริมสร้างพระ
ลักษณะอุปนิสัยของพระองค์ และ
แม้กระทั่งความเคารพและความรัก
ที่มีต่อบิดามารดาก็ยังหันเหพระองค์

ไปจากการเชื่อฟังพระวณะของ
พระเจ้าไม่ได้ “มีพระคัมภีร์เขียนไว้
ว่า” เป็นเหตุผลของการกระทำที่
แตกต่างจากธรรมเนียมของครอบครัว
แต่อิทธิพลของธรรมาจารย์ทั้งหลาย
ทำให้ชีวิตของพระองค์ดีขึ้น แม้
ในวัยเยาว์ พระองค์ทรงต้องรับ
บทเรียนที่ยากของการนั่งเงียบและ
ความอดทนอดกลั้น {DA 86.1}

น้องๆ ของพระองค์ที่เรียกกัน
ทั่วไปว่าเป็นบุตรของโยเซฟนั้นเข้า
ข้างพวกธรรมาจารย์ พวกเขาขึ้น
กรานว่าต้องถือประเพณีต่าง ๆ
เสมือนหนึ่งเป็นกฎข้อบังคับของ
พระเจ้า พวกเขายังถือว่าคำสอน
ของมนุษย์เหนือกว่าพระวณะของ
พระเจ้า และพวกเขาไม่พอใจที่พระ
เยซูทรงแยกแยะระหว่างความเท็จ
และความจริงได้อย่างชัดเจน พวก
เขาตำหนิพระเยซูที่ถือปฏิบัติพระ
บัญญัติของพระเจ้าอย่างเข้มงวดนั้น
ว่าตื้ออานหัวแข็ง พวกเขาตะลึงกับ
ความรู้และสติปัญญาที่พระองค์
ทรงสำแดงออกในการตอบพวก
ธรรมาจารย์ พวกเขารู้ดีว่านักปราชญ์
เหล่านั้นไม่ได้สอนพระองค์ ถึงกระนั้น
พวกเขามองไม่เห็นเป็นทางอื่นนอก

จากว่าพระองค์ทรงเป็นพระอาจารย์
ของพวกเขา พวกเขายอมรับว่า
การศึกษาของพระองค์นั้นอยู่ใน
ระดับสูงส่งกว่าของพวกเขา แต่มอง
ไม่เห็นว่าพระองค์ทรงเข้าถึงต้นไม้อัน
แห่งชีวิตซึ่งเป็นแหล่งความรู้ที่
พวกเขาละเลย {DA 86.2}

พระคริสต์ไม่ทรงเก็บตัวอย่าง
โดดเด่น และพระองค์ทรงทำให้
พวกฟาริสีขุนเคื่องเป็นพิเศษด้วย
การเหินห่างจากกฎระเบียบที่
เข้มงวดด้วยการปฏิบัติตัวเช่นนี้
พระองค์ทรงเรียนรู้ว่าขอบเขตของ
ความรู้ทางด้านศาสนาถูกกำแพง
ศาสนาสูงกั้นไว้ เนื่องจากเป็นเรื่อง
ศักดิ์สิทธิ์เกินไปสำหรับชีวิต
ประจำวัน กำแพงขวางกั้นนี้พระองค์
ทรงพังทลายลง ในการสัมผัสกับ
มนุษย์พระองค์ไม่ทรงถามว่า เจ้าถือ
ศาสนาอะไร? เจ้าอยู่คริสตจักรใด?
พระองค์ทรงใช้อำนาจแห่งการทรง
ช่วยคนทั้งหลายที่ต้องการความช่วยเหลือ
แทนที่จะทรงกักเก็บตัวอย่าง
สันโดษในอาศรม เพื่อสำแดงออกถึง
พระลักษณะนิสัยแห่งสวรรค์ของ
พระองค์ พระองค์กลับรับใช้
มนุษยชาติอย่างจริงจัง พระองค์

ทรงปลุกฝังหลักการที่ว่าศาสนาของพระคัมภีร์ไม่ใช่การบำเพ็ญทุกรกิริยาต่อร่างกาย พระองค์ทรงสอนว่าศาสนาที่บริสุทธิ์และปราศจากมลทินไม่ได้มีไว้สำหรับเวลาเฉพาหรือโอกาสพิเศษเท่านั้น ในทุกเวลาและทุกสถานที่พระองค์ทรงสำแดงความเอาใจใส่ต่อมนุษย์ด้วยความรักและส่องแสงแห่งความชื่นชมเมตตาไปรอบตัวพระองค์ สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดตำหนิพวกฟาริสี การกระทำเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าศาสนาไม่ได้ประกอบด้วยความเห็นแก่ตัว การอุทิศตนอย่างผิดปกติของพวกเขาคือผลประโยชน์ส่วนตนนั้นยังห่างไกลจากความเลื่อมใสในพระศาสนาที่แท้จริง สิ่งเหล่านี้ปลุกความโกรธแค้นของพวกเขามีต่อพระเยซูขึ้นมา ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงพยายามบีบบังคับให้พระเยซูยอมปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของพวกเขา {DA 86.3}

พระเยซูทรงปฏิบัติกิจเพื่อบรรเทาความทุกข์ทรมานทุกกรณีที่พระองค์ทรงประสบพบเจอ พระองค์ทรงมีเงินทองเพียงเล็กน้อยที่จะประทาน แต่บ่อยครั้งพระองค์ทรง

ปฏิเสธอาหารเพื่อช่วยคนที่ดูประหนึ่งว่ามีความขัดสนมากกว่าพระองค์ นื่องๆ ของพระองค์รู้สึกได้ว่าอิทธิพลของพระองค์หักล้างอิทธิพลของพวกเขา พระองค์ทรงมีไหวพริบที่ไม่มีนื่องๆ คนใดมีหรือปรารถนาที่จะมี เมื่อพวกเขาพุดรุนแรงกับคนยากจนต่ำต้อย พระเยซูจะทรงตามหาคนเหล่านี้และตรัสกับพวกเขาด้วยพระดำรัสที่ทำให้กำลังใจผู้ที่ตกอยู่ในความยากลำบาก พระองค์ประทานน้ำเย็นให้แก่วหนึ่ง และทรงจัดอาหารของพระองค์เองใส่มือของพวกเขาอย่างเจียบๆ ในขณะที่พระองค์ทรงบรรเทาความทุกข์ของพวกเขา ความจริงที่พระองค์ทรงสั่งสอนนั้นประสานเข้ากับการกระทำที่ก่อปรด้วยพระเมตตา และฝังลึกลงสู่ความทรงจำ {DA 87.1}

การกระทำทั้งหมดนี้ทำให้พี่น้องของพระองค์ไม่พอใจ ในฐานะที่พวกเขาแก่กว่าพระองค์ พวกเขาคิดว่าพระเยซูควรที่จะอยู่ภายใต้การชี้แนะของพวกเขา พวกเขากล่าวหาว่าพระองค์ทรงถือตนเหนือกว่าพวกเขา และตำหนิติเตียนว่าพระเยซูปฏิบัติตนเหนือ

กว่าพวกอาจารย์และพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองของประชาชน บ่อยครั้งพวกเขาข่มขู่และพยายามขู่เข็ญพระองค์ แต่พระองค์ทรงรอดพ้นได้โดยยึดพระคัมภีร์เป็นหลัก {DA 87.2}

พระเยซูทรงรักพี่ชายของพระองค์และปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยความเมตตาปราณีอย่างไม่แปรเปลี่ยน แต่พวกเขาก็อิจฉาพระองค์ และแสดงออกถึงความไม่เชื่อและเหยียดหยามอย่างออกหน้าออกตา พวกเขาไม่เข้าใจการกระทำของพระองค์ ความขัดแย้งยิ่งใหญ่แสดงออกมาให้เห็นในตัวของพระเยซู พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และถึงกระนั้นทรงเป็นเด็กชายคนหนึ่งที่จะช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระผู้สร้างโลก พระองค์ทรงเป็นเจ้าของโลกนี้ แต่กระนั้นความยากจนติดอยู่กับทุกอย่างก้าวในประสบการณ์ชีวิตของพระองค์ พระองค์มีความสง่างามและเป็นตัวของตัวเองที่โดดเด่นเหนือความหยิ่งยโสยิ่งใหญ่อย่างโลกและความโอ้อวดของโลก พระองค์ไม่ได้ทรงไฝหาความยิ่งใหญ่ฝ่ายโลก และแม้อยู่ในตำแหน่ง

ต่ำต้อยที่สุดพระองค์ก็ยังทรงฟังพอพระทัย สิ่งเหล่านี้ทำให้พี่น้องของพระองค์โกรธ พวกเขาอธิบายความสงบเสงี่ยมอย่างคงที่ของพระองค์ภายใต้ความทุกข์ยากและภาวะขาดแคลนไม่ได้ พวกเขาไม่เข้าใจว่าพระองค์ทรงยอมเป็นคนยากจนเพราะเห็นแก่พวกเรา เพื่อที่เรา*“จะได้เป็นคนมั่งคั่ง เนื่องจากความยากจนของพระองค์”* 2 โครินธ์ 8:9 พวกเขาเข้าใจความลึกลับของพันธกิจของพระองค์ไม่ได้ดีไปกว่ามิตรสหายของโยบที่เข้าใจความตกต่ำและความทุกข์ยากของเขา {DA 87.3}

พี่น้องของพระเยซูเข้าใจพระองค์ผิดเนื่องจากพระองค์ไม่เหมือนพวกเขา มาตรฐานของพระองค์ไม่ใช่มาตรฐานของพวกเขา ด้วยการมองไปยังมนุษย์ พวกเขาหันไปจากพระเจ้า และพวกเขาไม่มีอำนาจของพระองค์อยู่ในชีวิต พิธีกรรมทางศาสนาที่เขาปฏิบัติอยู่นั้นเปลี่ยนแปลงลักษณะอุปนิสัยไม่ได้ พวกเขา *“ถวายนางที่เปื้อนสระแห่ง ลุกผักชี และยี่หระ”* แต่กลับละเลย *“เรื่องที่สำคัญกว่าในธรรมเนียมปฏิบัติ คือความยุติธรรม*

ความเมตตาและความเชื่อ” มัทธิว 23:23 แบบอย่างของพระเยซูทำให้พวกเขาโกรธเคืองอยู่เสมอ สิ่งเดียวในโลกที่พระองค์ทรงเกลียดคือบาป พระองค์ทรงมองดูการกระทำผิดโดยปราศจากความปวดร้าวไม่ได้ เป็นสิ่งที่พระองค์ไม่อาจอำพราง ผู้เคร่งครัดระเบียบด้วยลักษณะภายนอกอย่างศักดิ์สิทธิ์ที่ปกปิดนิสัยรักบาปไว้นั้นจะแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากผู้ที่มีลักษณะอุปนิสัยอันร้อนรนเพื่อพระสิริของพระเจ้าเป็นสำคัญเสมอ เนื่องจากชีวิตของพระเยซูประณามความชั่วพระองค์จึงถูกต่อต้านทั้งในบ้านและนอกบ้าน พวกเขาวิจารณ์ความไม่เห็นแก่ตัวและความซื่อตรงของพระองค์ด้วยความเย้ยหยัน พวกเขาตราความอดทนนานและความเมตตากรุณาของพระองค์ว่าขี้ขลาด {DA 88.1}

ในบรรดาความขมขื่นที่ตกกับมวลมนุษยชาติ ไม่มีส่วนใดที่พระคริสต์ไม่ทรงลืมนวล ยังมีคนที่คอยพยายามดูหมิ่นพระองค์เนื่องด้วยการประสูติของพระองค์และแม้ในขณะที่เยาว์วัยพระองค์ยังต้องเผชิญกับสายตาอันหมิ่นประมาท

และการขูขิบที่ชั่วช้า หากพระองค์ทรงโต้ด้วยคำพูดและสายตาที่ไม่อดทนนาน หากพระองค์ทรงยอมแม้การกระทำชั่วเพียงครั้งเดียวต่อพี่น้อง พระองค์จะทรงลืมหเลวต่อการเป็นแบบอย่างที่ดีสมบูรณ์ ด้วยประการฉะนี้พระองค์จะลืมหเลวในการปฏิบัติกิจเพื่อแผนการแห่งการช่วยในรอดของเรา หากแม้พระองค์ทรงยอมรับว่ามีการยกเว้นให้บาปแล้ว ซาตานก็จะได้ชัยชนะและโลกจะต้องสาบสูญไปอย่างแน่นอน นี่เป็นเหตุที่ทำให้ผู้หลงกลวงพยายามทำให้ชีวิตของพระองค์ลำบากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อจะนำพระองค์ให้ทำบาป {DA 88.2}

แต่สำหรับทุกการทดลอง พระองค์ทรงมีคำตอบเดียวนั้นคือ “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า” พระองค์แทบจะไม่ทรงตำหนิการทำผิดของพี่น้องของพระองค์ แต่พระองค์ทรงใช้พระดำรัสของพระเจ้าเพื่อตรัสกับพวกเขา บ่อยครั้งพระองค์ถูกตำหนิว่าขี้ขลาดเนื่องจากพระองค์ปฏิเสธที่จะเข้าร่วมกิจกรรมต้องห้ามบางอย่าง แต่คำตอบของพระองค์คือ มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “ความยำเกรง

องค์เจ้านาย นั่นแหละคือปัญญา และการหันเสียจากความชั่วร้าย คือ ความเข้าใจ” โยบ 28:28 {DA 88.3}

มีบางคนต้องการคบหาสมาคม กับพระเยซูโดยสัมผัสได้ถึงสันติสุข เมื่ออยู่กับพระองค์ แต่คนจำนวนมากหลีกเลี่ยงพระองค์ เพราะถูกตำหนิตัวชีวิตที่ปราศจากต่างพร้อย ของพระองค์ สหายหนุ่มสาวเร่งรีบ ให้พระองค์ทำตามพวกเขา พระองค์ ทรงรำเริงและสดชื่น พวกเขาชื่นชอบ อยู่กับพระองค์และยินดีรับคำแนะนำ ที่มีพร้อมอยู่เสมอของพระองค์ แต่ พวกเขาทนไม่ได้กับศีลธรรมจรรยา ของพระองค์ และตราพระองค์ว่า ถิ่นถวนและพิถีพิถันเกินไป พระเยซู ทรงตอบว่า มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “คนหนุ่มจะรักษาวิถีทางของตนให้ บริสุทธิ์ได้อย่างไร? ก็โดยปฏิบัติ ตามพระวจนะของพระองค์” “ข้า พระองค์ได้เก็บรักษาพระดำรัสของ พระองค์ไว้ในใจ เพื่อข้าพระองค์จะ ไม่ทำบาปต่อพระองค์” สดุดี 119:9, 11 {DA 89.1}

บ่อยครั้ง มีคนถามพระองค์ว่า ทำไมพระองค์ทรงเก็บตัวอยู่อย่าง โดดเดี่ยว แตกต่างจากพวกเขา

ทุกคน? พระองค์ตรัสมีพระคัมภีร์ เขียนไว้ว่า “บรรดาผู้ที่ดีพร้อมใน ทางของตนก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนิน ตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระยาห์เวห์ บรรดาผู้ที่รักษาพระโอวาทของ พระองค์ก็เป็นสุข พวกเขาแสวงหา พระองค์ด้วยสุดใจ พวกเขาไม่ทำผิด แต่เดินตามพระมรรคาของพระองค์” สดุดี 119:1-3 {DA 89.2}

เมื่อมีคนทูลถามพระองค์ว่า ทำไมไม่เข้าร่วมสนุกสนานกับ เยาวชนของเมืองนาซาเร็ธ พระองค์ ตรัส มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “ข้า พระองค์ปีติยินดีในทางแห่งพระ โอวาทของพระองค์มากเท่ากับใน ความมั่งคั่งทั้งสิ้น ข้าพระองค์จะ ดริกครองข้อบังคับของพระองค์ จะใส่ใจในวิถีทั้งหลายของพระองค์ ข้าพระองค์จะปีติยินดีในกฎเกณฑ์ ของพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ลืม พระวจนะของพระองค์” สดุดี 119: 14-16 {DA 89.3}

พระเยซูไม่ทรงตื่นนอนต่อสู เพื่อสิทธิของพระองค์ บ่อยครั้ง พระองค์ทรงต้องทำงานอย่างยาก ลำบากโดยไม่จำเป็นเพราะพระองค์ ทรงยอมและไม่ทรงบ่น ถึงกระนั้น

พระองค์ไม่ทรงล้มเหลวหรือทอดย
พระองค์ทรงดำเนินชีวิตอยู่เหนือ
ปัญหาเหล่านั้น เสมือนหนึ่งอยู่
ภายใต้แสงสว่างเบื้องพระพักตร์
ของพระเจ้า พระองค์ไม่ทรงตอบโต้
เมื่อถูกปฏิบัติอย่างรุนแรงแต่รับการ
หมิ่นประมาทอย่างอดทน {DA 89.4}

ผู้คนถามพระองค์ครั้งแล้ว
ครั้งเล่าว่าทำไมพระองค์ยอมต่อ
การปฏิบัติอย่างหมิ่นประมาท แม้
กระทั่งจากพี่น้องของพระองค์เล่า?
พระองค์ตรัสมีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า
“ลูกเอ๋ย อย่าลืมคำสอนของข้า แต่
ให้ใจของเจ้าเฝ้ารักษาบัญญัติของข้า
เพราะสิ่งเหล่านี้จะเพิ่มวันเดือนปี
ของชีวิตให้ยืนยาวและทวีความ
สมบูรณ์พูนสุขแก่เจ้า อย่าให้ความ
จงรักภักดีและความซื่อสัตย์ทอดทิ้ง
เจ้า จงพันมันไว้รอบคอของเจ้า
จงเขียนมันไว้บนแผ่นจารึกแห่ง
หัวใจของเจ้า ดังนั้น จงหาความ
โปรดปรานและชื่อเสียงดีในสาย
พระเนตรพระเจ้า และในสายตา
มนุษย์” สุภาษิต 3:1-4 {DA 89.5}

นับตั้งแต่วันนั้นเมื่อปีตามารดา
พระเยซูพบพระองค์ในพระวิหาร
แนวทางการปฏิบัติของพระองค์เป็น

ความลึกลับสำหรับพวกเขา พระองค์
ไม่ทรงเข้าสู่การขัดแย้ง แต่ถึงกระนั้น
แบบอย่างของพระองค์เป็นบทเรียน
อยู่เสมอ ดูเสมือนหนึ่งว่าพระองค์
ทรงถูกแยกตัวไว้ต่างหาก ช่วงเวลา
แห่งความสุขของพระองค์คืออยู่กับ
ธรรมชาติและอยู่ร่วมกับพระเจ้า
ตามลำพัง เมื่อใดที่พระองค์ทรงมี
โอกาส พระองค์จะทรงหันออกไป
จากภาระงานที่อยู่เบื้องหน้า เพื่อไป
ยังท้องทุ่ง ใคร่ครวญในหุบเขาเขียว
เฝ้าทูลพระเจ้าอยู่ข้างภูเขารือ
ท่ามกลางต้นไม้ของป่าใหญ่ ในเวลา
เช้าตรู่จะพบพระองค์ในสถานที่เงียบ
สงบ เพื่อใคร่ครวญและค้นหาพระ
คัมภีร์หรืออธิษฐาน แล้วพระองค์
ออกจากช่วงเวลาที่สูงบเงียบกลับ
ไปยังบ้านเพื่อรับหน้าที่และวาง
แบบอย่างการทำงานอย่างอดทน
{DA 89.6}

ชีวิตของพระคริสต์สำแดงให้
เห็นถึงความเคารพและความรักที่
พระองค์ทรงมีให้กับมารดาของ
พระองค์ มารีย์เชื่อในใจว่าทารก
น้อยบริสุทธิ์ที่เธอให้กำเนิดองค์นี้
ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรง
สัญญามานับนานแล้ว ถึงกระนั้น

เธอไม่กล้าที่จะแสดงออกถึงความเชื่อของเธอ ตลอดชีวิตของพระองค์ในโลกเธอร่วมทุกข์กับพระองค์ ด้วยความเจ็บปวดเธอเป็นพยานถึงความทุกข์ที่ตกมายังพระองค์ในวัยเด็กและวัยหนุ่ม โดยการปกป้องการกระทำของพระองค์ที่เธอทราบดีว่าถูกต้อง เธอก็ตกอยู่ในที่นี้ลำบาก เธอมองเห็นว่าความสัมพันธ์ของครอบครัวและความห่วงใยอันอ่อนโยนต่อลูกๆ ของผู้เป็นแม่มีความสำคัญต่อการหล่อหลอมลักษณะอุปนิสัย บุตรชายและบุตรหญิงของโยเซฟทราบเรื่องนี้ดีและโดยอาศัยความกังวลของเธอ พวกเขาพยายามให้พระเยซูแก่การกระทำของพระองค์ให้เป็นไปตามมาตรฐานของพวกเขา {DA 90.1}

บ่อยครั้งมารีย์หัดทานพระเยซูและเรียกร้องให้พระองค์โน้มไปยังธรรมเนียมประเพณีของพวกธรรมาจารย์ แต่การรับเราไม่อาจเปลี่ยนนิสัยของการคิดใคร่ครวญถึงพระราชกิจของพระเจ้าและค้นหาทางเพื่อช่วยบรรเทาความทุกข์ของมนุษย์หรือแม้ความทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน เมื่อพวกเขาปฏิเสธและพวกธรรมาจารย์บังคับขอให้มารีย์

ช่วยควบคุมพระเยซู เธอเป็นทุกข์อย่างมากยิ่ง แต่สันติสุขเข้ามาในดวงใจของเธอเมื่อพระองค์เสนอข้อคิดจากพระคัมภีร์สนับสนุนการกระทำของพระองค์ {DA 90.2}

ในบางครั้งเธอโอนเอียงอยู่ระหว่างพระเยซูกับพี่น้องของพระองค์ พวกเขาไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตามที่พระเจ้าประทานมาให้ แต่มีหลักฐานมากมายแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า เธอเห็นพระองค์ทรงเสียสละเพื่อให้ผู้อื่นได้ดี การมีพระองค์ทรงร่วมสถิตอยู่ด้วยนำมาซึ่งบรรยากาศที่บริสุทธิ์ในบ้าน และชีวิตของพระองค์เปรียบเหมือนผงฟูทำงานอยู่ท่ามกลางสังคม อย่างไม่ไร้พิษภัยและไร้ตำหนิ พระองค์ทรงดำเนินไปท่ามกลางคนทั้งหลายที่สิ้นคิดหยาบโลน ไร้มารยาท ท่ามกลางคนเก็บภาษีอธรรม คนใจร้อนสุรุษสุราย ชาวสะมาเรียผู้อธรรม ทหารนอกศาสนา ชาวนาหยาบกร้านและฝูงชนหลากหลาย พระองค์ตรัสคำที่เห็นใจที่นี้คำหนึ่งและที่โน่นคำหนึ่ง ขณะทอดพระเนตรคนที่ตกอยู่ในความลำบากยังต้อง

แบกภาระที่หนัก พระองค์ทรงแบก
รับภาระของพวกเราและสอน
บทเรียนแห่งความรัก ความเมตตา
คุณความดีของพระเจ้าที่พระองค์
ทรงเรียนรู้จากธรรมชาติให้แก่พวก
เขาฟังอีกครั้ง {DA 90.3}

พระองค์ทรงสอนทุกคนให้
มองว่าตนเองได้รับตะลันต์อันทรง
คุณค่ามากมาย ซึ่งหากใช้ในทางที่
ถูกจะทำให้พวกเขาได้รับสมบัติ
นิรันดร์ พระองค์ทรงถอนรากแห่ง
ความว่างเปล่าออกจากชีวิต และ
โดยแบบอย่างของพระองค์เอง
พระองค์ทรงสั่งสอนว่า เวลาทุกวินาที
เต็มไปด้วยผลลัพธ์อันเป็นนิรันดร์
และจะต้องถนอมไว้ตั้งขุมทรัพย์
และใช้เพื่อเป้าหมายอันศักดิ์สิทธิ์
พระองค์ไม่ทรงดำเนินผ่านมนุษย์
คนใดไปโดยเห็นว่าไร้ค่าแต่ทรง
มุ่งแสวงหาเพื่อนำแผนการแห่งการ
ทรงช่วยให้รอดมาประยุกต์แก้ไข
จิตวิญญาณทุกคน ไม่ว่าพระองค์
จะทรงอยู่ร่วมในคนกลุ่มใด พระองค์
จะทรงเสนอบทเรียนที่เหมาะสม
สำหรับเวลาและเหตุการณ์ พระองค์
ทรงแสวงหาทางที่จะดลบันดาลใจ
พวกที่หยาบกร้านและสิ้นหวังด้วย

ความหวัง โดยตั้งความหวังใจให้แก่
พวกเราว่าพวกเราเปลี่ยนเป็นคน
ที่ไร้ตำหนิและไม่มีพิษภัยจนก้าวไป
ให้ถึงลักษณะอุปนิสัยที่จะแสดงออก
ว่าเป็นบุตรของพระเจ้าได้ บ่อยครั้ง
พระองค์ทรงพบพวกที่เดินถอย
ออกไปอยู่ภายใต้การควบคุมของ
ซาตานและไม่มีกำลังพอที่จะหนี
ออกจากกับดักของมาร สำหรับคน
ที่ท้อถอยเจ็บป่วย ตกอยู่ภายใต้
การทดลองและล้มลง พระเยซู
ตรัสคำแห่งความเห็นใจอย่างสุดซึ้ง
เป็นพระดำรัสที่พวกเขาต้องการ
และเข้าใจ คนอื่นๆ ที่พระองค์
ทรงพบอีกนั้นต้องต่อสู้ประจัญหน้า
กับศัตรูของจิตวิญญาณตัวต่อตัว
สำหรับคนเหล่านี้พระองค์ประทาน
กำลังใจให้พวกเขาบากบั่นอดทน
และให้ความมั่นใจว่าจะได้ชัยชนะ
เพราะทูตสวรรค์ของพระเจ้าอยู่
เคียงข้างพวกเขาและให้ชัยชนะผู้ที่
ได้รับการช่วยเหลือจากพระองค์เช่นนี้
ได้รับความมั่นใจว่าพระองค์ทรงเป็น
ผู้ที่พวกเขาวางใจได้อย่างเต็มที่
พระองค์จะไม่ทรงหักหลังเผยความลับ
ที่พวกเขาระบายสู่พระกรรณอัน
เห็นอกเห็นใจของพระองค์ {DA 91.1}

พระเยซูทรงเป็นแพทย์ผู้รักษา ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ พระองค์ ทรงสนพระทัยความทุกข์ยากที่ พระองค์ทรงพบเห็นในทุกแง่มุม และพระองค์ทรงนำการบรรเทา มาให้ทุกคนที่ตกอยู่ในความทุกข์ พระ ดำรัสอันเปี่ยมด้วยพระเมตตาของ พระองค์ประเล้าประโลมเหมือนเช่น พระโอสธ ไม่มีผู้ใดอาจบอกได้ว่า พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์ แต่พระคุณแห่งความเมตตาที่เป็น อำนาจแห่งรักของการรักษาออกจาก พระองค์ไปยังคนป่วยและคนที่ ตกทุกข์ ด้วยการไม่รูล้ำประการณะนี้ พระองค์ทรงประกอบกิจเพื่อประชาชน ทั้งหลายตั้งแต่ช่วงวัยเด็ก และนี่เป็น สาเหตุว่าทำไมหลังจากพระองค์เริ่ม เปิดตัวประกาศในที่สาธารณะแล้ว จึงมีคนมากมายรับฟังพระองค์ด้วย ความยินดี {DA 92.1}

แต่ถึงกระนั้น ตลอดชีวิตช่วง วัยเด็ก ช่วงเยาว์วัยและช่วงผู้ใหญ่ พระเยซูทรงดำเนินไปอย่างโดดเดี่ยว ด้วยชีวิตอันใสบริสุทธิ์และซื่อสัตย์ พระองค์ทรงยับยั้งตามลำพัง และไม่มีใครจากชนชาติทั้งหลาย อยู่กับเราเลย [โปรตุเกสฮีบราห์ 63:3] พระองค์ทรงแบกรับภาระหนักของ การช่วยมวลมนุษย์ให้รอด พระองค์ ทราบว่า มนุษยชาติทั้งหมดต้อง พินาศ นอกเสียจากว่าพวกเขาจะ ตัดสินใจเปลี่ยนหลักการและเป้าหมาย อย่างแน่วแน่ นี่เป็นภาระของพระองค์ และไม่มีผู้ใดซาบซึ้งภาระที่ตกอยู่กับ พระองค์ได้เลย พระองค์ทรงเปี่ยมล้น ด้วยความตั้งใจอันแรงกล้า พระองค์ ทรงปฏิบัติตามแผนการของชีวิต เพื่อพระองค์เองจะทรงเป็นแสงสว่าง ของมวลมนุษย์ {DA 92.2}

“สำหรับทุกการทดลอง พระองค์ทรงมีคำตอบเดียว นั่นคือ
‘มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า’....
‘ความยำเกรงองค์เจ้านาย นั้นแหละคือปัญญาและการหนีเสีย
จากความชั่วร้ายคือความเข้าใจ’”
โยบ 28:28 {DA 88.3}

เสียงก้องจากถิ่นทุรกันดาร

อ้างอิงจาก ลูกา 1:5-23; 57-80; 3:1-18; มัทธิว 3:1-12; มาระโก 1:1-8

ผู้นำหน้าคนหนึ่งของพระคริสต์ปรากฏตัวขึ้นท่ามกลางผู้ซื่อสัตย์ทั้งหลายในชนชาติอิสราเอลที่รอคอยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์อย่างเนิ่นนาน เศคาริยาห์ปุโรหิตวัยชราและเอลีซาเบธภรรยาของเขา “เป็นคนชอบธรรมต่อพระเจ้า” และในชีวิตอันสงบเงียบและบริสุทธิ์ แสงแห่งความเชื่อส่องสว่างตั้งดวงดาวท่ามกลางความมืดของวันแห่งความชั่วเหล่านั้น สามิภรรยาชอบธรรมผู้นี้ได้รับพระสัญญาที่จะได้บุตรชายคนหนึ่งเพื่อ “จะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าและจัดเตรียมมรรคาของพระองค์” {DA 97.1}

เศคาริยาห์อาศัยอยู่ใน “แถบภูเขาแคว้นยูเดีย” แต่เขาเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อปฏิบัติหน้าที่ในพระวิหารเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ซึ่งเป็นภารกิจในหน้าที่ปุโรหิตที่ต้อง

ปฏิบัติปีละ 2 ครั้ง “เมื่อเศคาริยาห์ทำหน้าที่ปุโรหิตเข้าเฝ้าพระเจ้าในคราวที่กองเวรของท่านเข้าประจำการ ท่านเป็นผู้ที่จับได้ฉลากตามธรรมเนียมของปุโรหิต จึงต้องเข้าไปในพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเผาเครื่องหอมบูชา” {DA 97.2}

เศคาริยาห์ยืนอยู่หน้าแท่นบูชาทองคำในวิสุทธิสถานของพระวิหาร ควันของเครื่องหอมพร้อมด้วยคำอธิษฐานของชนชาติอิสราเอลลอยขึ้นไปยังเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ในทันใดนั้นเขารู้สึกได้ถึงการสถิตอยู่ของพระเจ้า ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้ามา “ยืนอยู่ที่ข้างขวาแท่นเผาเครื่องหอม” ตำแหน่งการยืนของทูตสวรรค์แสดงถึงการทรงโปรด แต่เศคาริยาห์ไม่ทันสังเกตถึงเรื่องนี้ เป็นเวลาหลายปีแล้วที่เขาอธิษฐานขอการเสด็จมาของ

พระเจ้าช่วยให้ออด บัดนี้สวรรค์ได้
บัญชาให้ผู้สื่อข่าวมาประกาศว่าเกือบ
จะถึงเวลาแล้วที่คำอธิษฐานเหล่านี้
จะได้รับคำตอบ แต่ดูประหนึ่งว่า
พระเมตตาของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่
เกินไปที่เขายอมรับได้ เขา
หวาดกลัวและตำหนิตนเองอย่าง
เต็มที่ {DA 97.3}

แต่เขาได้รับคำท้าทายด้วย
ความมั่นใจอันชื่นชมยินดีว่า
“เศคาริยาห์เอ๋ย อย่างกลัวเลย เพราะ
พระองค์ทรงฟังคำอธิษฐานของท่าน
แล้ว นางเอลีซาเบธภรรยาของท่าน
จะให้กำเนิดบุตรชาย ท่านจงตั้งชื่อ
บุตรนั้นว่าโยห์น ท่านจะมีความยินดี
และเปรมปรีดิ์ และคนจำนวนมาก
จะชื่นชมยินดีที่บุตรนั้นเกิดมา เพราะ
ว่าเขาจะเป็นใหญ่เฉพาะพระพักตร์
องค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่ดื่มน้ำ
องุ่นหมักและเหล้าเลยและเขาจะ
เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
... เขาจะนำพงศ์พันธุ์อิสราเอล
หลายคนให้หันกลับมาหาองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของพวกเขา
เขาจะนำหน้าพระองค์ด้วยจิตวิญญาณ
และฤทธิ์เดชของเอลียาห์ ให้พ่อ
กลับคืนดีกับลูก และให้คนดื้อดำน

กลับได้ปัญญาของคนชอบธรรม
เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้
พร้อมสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า’
เศคาริยาห์จึงพูดกับทูตสวรรค์ว่า
‘ข้าพเจ้าจะรู้แน่ได้อย่างไร เพราะ
ข้าพเจ้าชราและภรรยาก็อายุมาก
แล้ว?’” {DA 98.1}

เศคาริยาห์ทราบดีว่าอับราฮัม
ได้บุตรชายคนหนึ่งในวันชราเพราะ
เขาเชื่อพระเจ้าผู้ทรงสัตย์ซื่อในพระ
สัญญา แต่ในเสียวินาทีนั้นปุโรหิต
วัยชราผู้นี้หันความคิดเข้าหาความ
อ่อนแอของมนุษย์ เขาลืมไปว่าเมื่อ
พระเจ้าทรงสัญญาแล้วพระองค์จะ
ทรงประกอบกิจให้สำเร็จ ความไม่เชื่อ
ของเขาช่างแตกต่างกับความเชื่อ
อันอ่อนหวานและเยาว์วัยของมารีย์
เหลือเกิน คำตอบของสาวน้อยแห่ง
เมืองนาซาเร็ธที่ให้การประกาศ
อันอัศจรรย์ของทูตสวรรค์คือ “นี่แน่ะ
ข้าพเจ้าเป็นทาสขององค์พระผู้เป็น
เจ้า ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเป็นไปตาม
คำของท่าน” ลูคา 1:38 {DA 98.2}

การให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง
แก่เศคาริยาห์ สอนความจริงยิ่งใหญ่
ฝ่ายจิตวิญญาณอย่างหนึ่งเหมือน
เช่นการกำเนิดบุตรชายของอับราฮัม

และของมารีย์ ความจริงนี้ที่เราเรียนรู้ได้ช้าและลืมหัดอย่างฉับพลัน โดยลำพังตัวเราเอง เราทำการดีใดๆไม่ได้ แต่สิ่งที่เราทำไม่ได้นั้น อำนาจของพระเจ้าจะทรงประกอบกิจในจิตวิญญาณทุกดวงที่ยอมจำนนและเชื่อ โดยความเชื่อว่าพระเจ้าประทานบุตรแห่งพระสัญญา โดยความเชื่อชีวิตฝ่ายวิญญาณจึงบังเกิดขึ้น และทำให้เรามีความสามารถกระทำการแห่งความชอบธรรมได้ {DA 98.3}

ทูตสวรรค์ตอบคำถามของเศคาริยาห์ว่า “เราคือกาเบรียลซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และพระองค์ทรงใช้ให้มาพูดกับท่าน และนำข่าวดีนี้มาแจ้ง” ห้าร้อยปีก่อนหน้านี้ กาเบรียลเปิดเผยให้ดาเนียลทราบถึงช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ที่จะมาถึง คือเวลาการเสด็จมาของพระคริสต์ ความรู้เรื่องยุคสุดท้ายของช่วงเวลาที่กำลังเข้ามาแล้วนั้นทำให้เศคาริยาห์อธิษฐานเพื่อการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์บัดนี้ ผู้สืบข่าวองค์เดียวกันที่นำคำพยากรณ์มาให้เราได้มาประกาศเวลาที่คำพยากรณ์จะสำเร็จแล้ว {DA 98.4}

คำพูดของทูตสวรรค์ที่ว่า “เราคือกาเบรียลซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า” นี้ แสดงให้เห็นว่าทูตองค์นี้มีตำแหน่งอันทรงเกียรติในพระบัลลังก์แห่งสรวงสวรรค์ เมื่อทูตองค์นี้นำข่าวมายังดาเนียลท่านพูดว่า “ไม่มีใครร่วมแรงกับเราต่อสู้อย่างพวกเขาเลย นอกจากมีคาเอลเจ้าผู้ครอบครองของท่าน” [พระคริสต] ดาเนียล 10:21 พระผู้ช่วยให้รอดตรัสถึงกาเบรียลในพระธรรมวิวรณ์ว่า “พระองค์ทรงใช้ทูตสวรรค์ไปแจ้งกับยอห์นผู้รับใช้ของพระองค์” วิวรณ์ 1:1 และทูตสวรรค์เปิดเผยกับยอห์นว่า “เราเป็นผู้ร่วมรับใช้เช่นเดียวกับท่านและพวกพี่น้องของท่าน ซึ่งเป็นพวกผู้เผยพระวจนะ” วิวรณ์ 22:9 ข้อคิดอันประเสริฐยิ่งเพียงไรที่ทูตสวรรค์อันทรงเกียรติซึ่งคอยเฝ้ารับใช้พระบุตรของพระเจ้านั้นได้รับเลือกให้เปิดเผยพระประสงค์ของพระเจ้าแก่มนุษย์ที่เป็นคนบาป {DA 99.1}

เศคาริยาห์แสดงออกว่าสงสัยในคำพูดของทูตสวรรค์ เขาจะไม่ได้พูดอีกจนกระทั่งเหตุการณ์ที่ทูตสวรรค์กล่าวไว้สำเร็จ “นี่แหละ” ทูตสวรรค์

กล่าวว่า “เพราะท่านไม่ได้เชื่อถ้อยคำ
ของเราที่จะสำเร็จตามกำหนด ท่าน
จะเป็นใบ้ พุดไม่ได้จนกว่าเหตุการณ์
เหล่านี้จะเกิดขึ้น” ในพิธีนมัสการนี้
ปุโรหิตมีหน้าที่อธิษฐานในที่สาธารณะ
เพื่อขอการอภัยบาปของปวงชนและ
ประชาชาติและเพื่อการเสด็จมาของ
พระเมสสิยาห์ แต่เมื่อเศคาริยาห์
พยายามทำหน้าที่นี้ เขาพุดไม่ได้แม้
สักคำเดียว {DA 99.2}

เมื่อเขาออกมาอวยพรคน
ทั้งปวง “ท่านเอาแต่ทำบุญไปกับ
พวกเขาและพุดไม่ได้อยู่อย่างนั้น”
พวกเขาคอยอยู่นานและเริ่มวิตก
เกลือกว่าเขาจะถูกตัดขาดด้วยการ
พิพากษาของพระเจ้า แต่ขณะที่เขา
เดินออกจากวิสุทธิสถานหน้าของเขา
เปล่งประกายด้วยพระสิริของพระเจ้า
“คนทั้งหลายจึงตระหนักว่าท่านได้เห็น
นิมิตในพระวิหาร” เศคาริยาห์สื่อให้คน

ทั้งหลายทราบถึงสิ่งที่เขาได้เห็นและ
ได้ยินและ “เมื่อหมดเวรของท่านแล้ว
ท่านก็กลับบ้าน” {DA 99.3}

ไม่นานหลังจากการกตามพระ
สัญญาเกิดแล้ว ผู้เป็นบิดาก็กลับมา
พุดได้อีกครั้ง “แล้วท่านกล่าวสรรเสริญ
พระเจ้า เพื่อนบ้านของท่านก็เกิด
ความกลัว และเหตุการณ์เหล่านี้ก็
เลื่องลือไปทั่วแถบภูเขาแคว้นยูเดีย
บรรดาคนที่ได้ยินก็จดจำไว้ในใจ และ
กล่าวว่า ‘การกคนนั้นจะเป็นอย่างไร
ต่อไปข้างหน้าละ!’” เรื่องทั้งหมดนี้
มุ่งหวังเพื่อเรียกความสนใจให้หัน
ไปยังการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์
ซึ่งยอห์นเป็นผู้ทำหน้าที่เตรียมมรรคา
{DA 99.4}

พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมา
ยังเศคาริยาห์และด้วยคำพุดอัน
งดงามเหล่านี้พยากรณ์ถึงภารกิจ
ของบุตรชายของเขาว่า

“การกเอ๋ย เขาจะเรียกเจ้าว่าผู้เผยพระวจนะของผู้สูงสุด
เพราะว่าเจ้าจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าและจัดเตรียมมรรคาของพระองค์
เพื่อจะให้ชนชาติของพระองค์รู้ถึงความรอด
ซึ่งมาทางการทรงยกโทษบาปเขาเหล่านั้น
โดยพระทัยเมตตาของพระเจ้าของเรา
แสงอรุณจากเบื้องสูงจึงมาเยี่ยมเยียนเรา

สองสว่างแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในความมืดและในเงาของความมรณา
เพื่อจะนำเท้าของเราไปในทางสันติสุข” {DA 100.1}

“การกน้อยนั้นก็เจริญวัยขึ้น และจิตวิญญาณก็มีกำลังทวีขึ้น ท่านไปอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารจนถึงวันที่ท่านมาปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล” ก่อนที่ยอห์นจะเกิดทูตสวรรค์ประกาศไว้แล้วว่าว่า “เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่ เฉพาะพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่ดื่มน้ำองุ่นหมักและเหล้าเลย และเขาจะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” พระเจ้าทรงเรียกให้บุตรชายของเศคาริยาห์ทำงานที่ยิ่งใหญ่ เป็นพระราชกิจยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมอบหมายให้แก่มนุษย์คนใด เพื่อทำพันธกิจนี้ให้สำเร็จ เขาต้องให้พระเจ้าประกอบกิจร่วมกับเขา และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงร่วมสถิตกับเขา หากเขารับฟังคำแนะนำของทูตสวรรค์ {DA100.2}

ยอห์นจะต้องก้าวไปข้างหน้า ในฐานะผู้สื่อข่าวของพระยาห์เวห์ เพื่อนำแสงสว่างของพระเจ้าไปยังมนุษย์ เขาจะต้องใส่ทิศทางใหม่ลงในการคิดของพวกเขา เขาจะต้องสร้างความประทับใจแห่ง

ความบริสุทธิ์ของข้อกำหนดของพระเจ้า ผู้สื่อข่าวที่ทำงานเช่นนี้จะต้องบริสุทธิ์ เขาจะต้องเป็นวิหารที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าสถิตอยู่ด้วย เพื่อให้ภารกิจของเขานี้สำเร็จได้เขาจะต้องมีร่างกายที่แข็งแรง และมีพลังทางฝ่ายปัญญาและจิตวิญญาณที่เข้มแข็ง ด้วยเหตุนี้เขาจึงจำเป็นต้องควบคุมความอยากอาหารและตัณหา เขาจะต้องควบคุมอำนาจทั้งหมดของเขาเพื่อสามารถยืนหยัดท่ามกลางมนุษย์โดยปราศจากผลกระทบของสิ่งแวดล้อม มั่นคง ตั้งหินและภูเขาของถิ่นทุรกันดาร {DA 100.3}

ในสมัยของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ความโลภในทรัพย์และการรักความเลิศหรูและความโอ้อวดมีอยู่อย่างแพร่หลาย ความสนุกสนานอย่างไร้ศีลธรรม การเลี้ยวและการดื่มก่อให้เกิดโรคทางกายและความเสื่อมโทรม ทำให้การเรียนรู้ทางฝ่ายวิญญาณเสื่อมซึ่มและความไวต่อบาปลดลง ยอห์นต้องลุกขึ้นยืนในฐานะ

นักปฏิรูป ด้วยการดำเนินชีวิตอย่าง
ละทิ้งตนและสวมใส่เสื้อผ้าเรียบง่าย
เขาจะทำงานในการดำเนินความ
พุ่มเพื่อยในยุคของเขา จึงเป็นที่มา
ของพระบัญชาที่ประทานไว้กับบิดา
มารดาให้ยอห์นซึ่งเป็นบทรียน
ของการประมาณตนที่ทูตสวรรค์
นำมาจากพระที่นั่งของสวรรค์
{DA 100.4}

การปลุกฝังลักษณะอุปนิสัย
ทำได้ง่ายที่สุดในช่วงวัยเด็กและ
วัยเยาว์ อำนาจของการควบคุมตน
ต้องได้มาในช่วงเวลานั้น ขณะอยู่
ข้างเตาผิงและนั่งคุยกันในครอบครัว
อิทธิพลต่างๆ ที่ปลูกฝังไว้นั้นส่งผล
ยั่งยืนเทียบเท่านิรันดร์กาล มาก
ยิ่งกว่าคุณสมบัติธรรมชาติอื่นใด
ลักษณะอุปนิสัยที่ฝังลึกในช่วงต้น
ของชีวิตเป็นตัวกำหนดว่าบุคคลนั้น
จะมีชัยชนะหรือจะพินาศในสงคราม
แห่งชีวิต ช่วงเยาว์วัยเป็นเวลาของ
การหว่าน เป็นช่วงเวลาที่กำหนด
ลักษณะของการเก็บเกี่ยวสำหรับ
ชีวิตนี้และชีวิตที่จะมาถึง {DA 101.1}

ในฐานะผู้เผยพระวจนะ ยอห์น
“จะนำหน้าพระองค์ด้วยจิตวิญญาณ
และฤทธิ์เดชของเอลียาห์ ให้พ่อ

กลับคืนดีกับลูกและให้คนต้อด้าน
กลับได้ปัญญาของคนชอบธรรม
เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้
พร้อมสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า”
ในการเตรียมมรรคาสำหรับการเสด็จ
มาครั้งที่หนึ่งของพระคริสต์ ยอห์น
เป็นตัวแทนของคนทั้งหลายที่เตรียม
การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของ
องค์พระผู้เป็นเจ้า โลกตกอยู่ในการ
ปล่อยตัวตามใจตนเอง ความเชื่อผิด
และนิยายชาดกมีดาษดื่นทั่วไป
กับดักของชาตานเพื่อทำลายจิต
วิญญาณแผ่ขยายอย่างกว้างขวาง
ทุกคนที่ต้องการก้าวถึงความบริสุทธิ์
ที่สมบูรณ์แบบในความยำเกรงของ
พระเจ้าจะต้องรับบทเรียนของการ
ประมาณตนและการควบคุมตนเอง
จะต้องควบคุมความอยากและค้นหา
ฝ่ายต่ำไว้ให้อยู่ภายใต้อำนาจฝ่ายสูง
ของจิตใจ การฝึกตนนั้นจำเป็นสำหรับ
กำลังความนึกคิดและสายตาฝ่าย
จิตวิญญาณซึ่งจะทำให้เราเข้าใจและ
ปฏิบัติตามพระวจนะความจริงอัน
ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า ด้วยเหตุผลนี้
การประมาณตนจึงจะต้องมีอยู่ใน
ภารกิจของการตระเตรียมสำหรับ
การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์

{DA 101.2}

โดยทางสายเลือดแล้ว บุตร
ของเศคาริยาห์จะต้องเข้ารับการ
อบรมให้เป็นปุโรหิต แต่การอบรมที่
ได้จากโรงเรียนของพวกธรรมาจารย์
เตรียมเขาให้พร้อมเพื่อรับพันธกิจ
ของเขาไม่ได้ พระเจ้าไม่ทรงบัญชา
ให้เขาไปหาครูสอนศาสนาศาสตร์
เพื่อเรียนรู้การแปลความหมาย
พระคัมภีร์ พระองค์ทรงเรียกให้เขา
ไปยังถิ่นทุรกันดารเพื่อเรียนรู้เรื่อง
ธรรมชาติและพระเจ้าของธรรมชาติ

{DA 101.3}

บ้านพักอันโดดเดี่ยวในดินแดน
อันเปล่าเปลี่ยวของยอห์นอยู่ท่าม
กลางเขาแห้งแล้ง หุบเขาลึกและ
ถ้ำโหดหิน แต่เขาเลือกที่จะละทิ้ง
ความสุขและความสบายของชีวิต
เพื่อเข้าไปรับการฝึกฝนอันเข้มงวด
ของถิ่นทุรกันดาร สภาพแวดล้อม
ของเขาที่นี้เหมาะกับนิสัยของความ
เรียบง่ายและการละทิ้งตนเอง ด้วย
การไม่ถูกรบกวนจากเสียงรบกวนวุ่นวาย
ของทางโลก เขาศึกษาบทเรียนของ
ธรรมชาติ ศึกษาการเปิดเผยของ
พระเจ้าและพระเจ้าพระผู้ทรงจัด
เตรียม บิดามารดาผู้ยำเกรงพระเจ้า

กล่าวคำพูดของทูตสวรรค์ที่มายัง
เศคาริยาห์ซ้ำแล้วซ้ำอีกอยู่เสมอให้
แก่ยอห์น ตั้งแต่วัยเด็กพันธกิจถูก
นำเสนอไว้ตรงหน้าเขาเสมอ และเขา
รับภาระอันศักดิ์สิทธิ์นี้ไว้ สำหรับ
ยอห์นแล้วความโดดเดี่ยวของถิ่น
ทุรกันดารเป็นที่ที่เขาต้อนรับด้วย
ความยินดีเพื่อหลีกเลี่ยงหนีจากสังคม
ที่มีแต่ความระแวงสงสัย ความไม่
วางใจ ความไม่เชื่อและความไม่
บริสุทธิ์ที่มีอยู่อย่างดาษดื่นทั่วไป
เขาไม่วางใจในพลังกำลังของตนเอง
เพื่อต่อต้านการทดลองและหลีกเลี่ยง
ไปจากการสัมผัสบาปอย่างต่อเนื่อง
เกลือกว่าเขาจะสูญเสียความรู้สึก
ถึงความเลวร้ายอย่างมหันต์ของบาป

{DA 101.4}

ตั้งแต่เกิด บิดามารดาได้อุทิศ
ถวายยอห์นให้พระเจ้าเป็นนาซีร์แล้ว
[คำว่า “นาซีร์” หมายถึงปลีกล้วย
ถวายแด่พระเจ้า โปรดดู กันดารวิถี
บทที่ 6] เขาปฏิญาณตนถวาย
ทั้งชีวิตแด่พระเจ้า เขาสวมใส่เสื้อผ้า
แบบปุโรหิตสมัยโบราณ เป็นเสื้อผ้า
ที่ทำด้วยผ้าขนสัตว์ มีหนังสัตว์คาดเอว
รับประทาน “ผักแดนและน้ำผึ้งป่า”
ที่พบได้ในถิ่นทุรกันดารและดื่มน้ำ

บริสุทธิ์จากภูเขา {DA 102.1}

แต่ยอห์นไม่ได้ใช้ชีวิตอย่าง
เกียจคร้าน ด้วยความเศร้าโศก
อย่างสันโดษหรือกักเก็บตัวเองอย่าง
เห็นแก่ตัวและบ่อยครั้งเขาจะเข้าไป
ร่วมวงกับผู้คน และเขาเป็นคนช่าง
สังเกตสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในโลก จาก
ที่พักอันสงบเขาเฝ้ามองเหตุการณ์
ต่างๆ ที่เปิดเผยให้เห็นด้วยสายตา
ที่ได้รับการดลใจจากพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ เขาศึกษาลักษณะอุปนิสัย
ของมนุษย์ เพื่อที่จะเข้าใจถึงวิธีที่จะ
เข้าถึงจิตใจของคนเหล่านั้นด้วย
ข่าวสารของสวรรค์ ภาระของ
พันธกิจอยู่บนป่าของเขาในความ
โดดเดี่ยว โดยการใคร่ครวญและเฝ้า
อธิษฐานเขาแสวงหาที่จะเก็บรวบรวม
จิตวิญญาณของเขาไว้เพื่อภาระงาน
แห่งชีวิตที่อยู่เบื้องหน้า {DA 102.2}

ถึงแม้จะอยู่ในถิ่นทุรกันดาร
เขาก็ยังไม่ได้รับการยกเว้นจากการ
ทดลอง เขาปิดทุกช่องทางที่ซาตาน
เข้าหาเขาเท่าที่พอจะทำได้ ถึงกระนั้น
เขาก็ยังถูกผู้ล่อลวงจู่โจม แต่สายตา
ฝ่ายวิญญาณจิตของเขานั้นโปร่งใส
เขาได้พัฒนาความแข็งแกร่งและ
ความแน่วแน่ของอุปนิสัย และโดย

การทรงช่วยของพระวิญญาณบริสุทธิ์
เขาตรวจจับการเข้ามาใกล้ของ
ซาตานและต้านอำนาจของมันได้
{DA 102.3}

ยอห์นได้โรงเรียนและที่พัก
ฝ่ายจิตวิญญาณในป่ากันดาร การ
ร่วมสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าปิดล้อม
เขาและมีหลักฐานอำนาจของพระเจ้า
โอบล้อมเขาไว้เหมือนโมเสสท่าม
กลางแถบภูเขามิเดียน เขาไม่ได้
เลือกอยู่อย่างสันโดษท่ามกลาง
ภูเขายิ่งใหญ่เหมือนเช่นผู้นำยิ่งใหญ่
ของชนชาติอิสราเอลที่อยู่ท่ามกลาง
ความโอะอาตระการของภูเขาที่เจียบ
สงบ แต่ตรงหน้าเขาคือภูเขาสูงของ
โมอับตรงฝั่งข้างโน้นของแม่น้ำ
จอร์แดนซึ่งกล่าวถึงพระองค์ผู้ทรง
จัดวางภูเขาไว้ให้อยู่อย่างถาวรมั่นคง
และโอบล้อมด้วยกำลัง ธรรมชาติ
อันน่าเศร้าสลดใจและน่ากลัวใน
บ้านป่ากันดารของเขาเป็นภาพที่
ทำให้มองเห็นสภาพจริงของชนชาติ
อิสราเอล สวนองุ่นอันอุดมสมบูรณ์
ของพระเจ้ากลายเป็นที่ทิ้งร้างว่าง
เปล่า แต่เหนือทะเลทราย ท้องฟ้า
โค้งลงอย่างสว่างไสวและงดงาม รุ่ง
แห่งพระสัญญาโค้งอยู่เหนือเมฆพายุ

หนาที่บ ดั้งนี้แหละเหนือความเสื่อม โทรมของชนชาติอิสราเอล พระสัญญาแห่งการทรงครองของพระเมสสิยาห์ส่องสว่างอยู่ มีสายรุ้งแห่งเมตตาที่ทรงสัญญาไว้ทอดอยู่เหนือเมฆแห่งความพิโรธนั้น {DA 102.4}

ในความเจียบสงบของยามคำคืน เขาอ่านพระสัญญาของพระเจ้าที่ประทานให้แก่อับราฮัมเรื่องพงศ์พันธุ์ที่มีมากเหมือนดั่งดวงดาวนับไม่ถ้วน แสงอรุณที่สาดส่องไปยังภูเขามอบบอกลงถึงพระองค์ผู้ทรงเป็น “เหมือนแสงอรุณเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นคือรุ่งเช้าที่ไม่มีเมฆ” 2 ซามูเอล 23:4 และในความสว่างเจิดจ้าของเที่ยงวันเขาเห็นการสำแดงอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ เมื่อ “พระสิริของพระยาห์เวห์จะปรากฏแล้วมนุษย์ทุกคนจะมองเห็นด้วยกัน” อิสยาห์ 40:5 {DA 102.5}

ด้วยวิญญานแห่งความเกรงขามแต่เปี่ยมด้วยความชื่นชมสรรเสริญ เขาศึกษาค้นหาม้วนหนังถึงการเปิดเผยเรื่องการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ นั่นคือพงศ์พันธุ์ที่ทรงสัญญาไว้ว่าจะทำให้หัวงูเหล็กคือชิโลห์ “ผู้ประทานสันติภาพ” ผู้จะทรงปรากฏตัวต่อเบื้องพระพักตร์

กษัตริย์ ผู้ทรงยุติการปกครองบนบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิด บัดนี้เวลามาถึงแล้ว มีผู้ครอบครองชาวโรมันประทับอยู่ในพระราชวังบนภูเขาศิโยน โดยพระดำรัสอันแน่นอนของพระเจ้า พระคริสต์เจ้าเสด็จมาบังเกิดแล้ว {DA 103.1}

การบรรยายของอิสยาห์ด้วยความปลื้มปิติที่กล่าวถึงพระสิริของพระเมสสิยาห์นั้นเป็นบทเรียนของยอห์นตลอดทั้งกลางวันและกลางคืน พระองค์ทรงเป็นกิงจากรากของเจสซี ทรงเป็นจอมราชันเพื่อปกครองในความชอบธรรม “ท่านจะพิพากษาคนจนด้วยความชอบธรรม” ทรงเป็น “ที่คุ้มกันจากพายุฝน. . . เหมือนร่มเงาของศิলামที่માในแผ่นดินที่แห้งแล้ง” ชนชาติอิสราเอลจะไม่ถูกขนานนามว่าเป็นที่ “ถูกทอดทิ้ง” หรือดินแดน “ที่ร้าง” แต่พระเจ้าจะทรงเรียกเขาว่า “ความปิติยินดีของเรา” และเรียกแผ่นดินของเขาว่า “เบธเลห์ (แต่งงานแล้ว)” หัวใจของคนที่ถูกเนรเทศโดดเดี่ยวจะเปี่ยมล้นด้วยนิมิตแห่งสง่าราศี {DA 103.2}

เขามองไปยังพระเจ้าพระราช

ในความสง่างามของพระองค์และ เขาก็ลืมหืมตาของเขาเอง เขามองไปยังความยิ่งใหญ่แห่งความบริสุทธิ์ และรู้สึกว่าเขาเองไม่มีความสามารถ และไร้คุณค่า เขาพร้อมที่จะก้าวออกไปในฐานะผู้ส่งสารของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ โดยได้รับความเคารพจากมนุษย์เพราะเขามองไปยังพระเจ้า เขายืนตัวตรงและไม่หวาดกลัวต่อเบื้องพระพักตร์ภักตริย์ทางฝ่ายโลก เพราะเขาได้กราบลงต่ำต่อบ้างพระพักตร์พระมหากษัตริย์ผู้ทรงอยู่

เหนือกษัตริย์ทั้งปวง {DA 103.3}

ยอห์นไม่เข้าใจลักษณะอาณาจักรของพระเมสสิยาห์อย่างถ่องแท้ เขามองหาทางเพื่อการช่วยกู้ชนชาติอิสราเอลให้หลุดพ้นจากศัตรูระดับชาติ แต่การเสด็จมาของพระผู้ทรงเป็นกษัตริย์แห่งความชอบธรรมและการจัดตั้งชนชาติอิสราเอลให้เป็นอาณาจักรบริสุทธิ์เป็นเป้าหมายอันยิ่งใหญ่แห่งความหวังของเขา ดังนั้น เขาเชื่อว่าเมื่อเขาเกิดคำพยากรณ์ที่ให้ไว้จะสำเร็จ

“และทรงระลึกถึงพันธสัญญา

บริสุทธิ์ของพระองค์. . .

เมื่อเราพ้นจากเงื้อมมือของพวกศัตรูแล้ว

จะโปรดให้เราปรนนิบัติพระองค์โดยปราศจากความกลัว

ด้วยความบริสุทธิ์และด้วยความชอบธรรม

เฉพาะพระพักตร์พระองค์ตลอดชีวิต” {DA 103.4}

เขามองเห็นประชาชนของเขา ถูกหลอก ฟังพอใจในตนเองและหลับอยู่ในบาปของพวกตน เขาหวังที่จะปลุกพวกเขาให้ก้าวไปถึงชีวิตที่บริสุทธิ์ยิ่งขึ้น ข่าวสารที่พระเจ้าประทานให้เขาประกาศนั้นมุ่งหวังที่จะปลุกพวกเขาให้ตื่นจากความเกียจคร้านและทำให้พวกเขาสำนึกกลัว

อันเนื่องจากความชั่วร้ายยิ่งใหญ่ของพวกเขา ก่อนที่เมล็ดแห่งพระกิตติคุณจะพบที่ฝังราก ดินแห่งจิตใจจะต้องแตกสลาย ก่อนที่พวกเขาจะแสวงหาเพื่อให้พระเยซูทรงรักษาพวกเขา พวกเขาจะต้องถูกปลุกให้ตื่นขึ้นจากภัยอันตรายของบาปและความบาป {DA 103.5}

พระเจ้าไม่ทรงส่งผู้สื่อสาร เพื่อยกยอปอปั่นคนบาป พระองค์ไม่ประทานข่าวสารแห่งสันติสุขเพื่อกล่อมคนไม่บริสุทธิ์ให้เข้าอยู่ในความมั่นคงแห่งความตาย พระองค์ทรงวางภาระหนักไว้บนจิตใต้สำนึกของผู้กระทำผิดและทิ่มแทงจิตวิญญาณด้วยธนูแห่งความสำนึกผิดชอบ ทูตสวรรค์ผู้ปรณินับัตริบใช้นำเสนอให้เขาเห็นถึงการพิพากษาอันน่ากลัวของพระเจ้าเพื่อให้เขาซาบซึ้งถึงความต้องการและเร่งรัดให้เขาร้องขึ้นว่า “ข้าพเจ้าต้องทำอย่างไรจึงจะได้รับความรัก?” แล้วพระหัตถ์ที่ถ่อมลงในผงคลีจะยกชูผู้สำนึกผิดนั้นขึ้น เสียงร้องที่ประณามบาปและทำให้ความหึงยโสและความทะเยอทะยานละลายใจถมขึ้นอย่างอ่อนโยนว่า “ท่านปรารถนาจะให้เราทำอะไรแก่ท่าน?” {DA 104.1}

ในช่วงที่ยอห์นเริ่มพันธกิจนั้น ประเทศชาติของพวกเขาดตกอยู่ในสภาพของความตื่นตระหนกและความไม่พอใจจนเข้าขั้นก่อจลาจล เมื่ออารเคลาส์ถูกปลด ประเทศยูเดียก็ตกอยู่ภายใต้การปกครองของอำนาจโรมโดยตรง การกดขี่

ข่มเหงและการขูดรีดของบรรดาผู้ปกครองชาวโรมัน และความมุ่งมั่นในการนำสัญลักษณ์และประเพณีนอกศาสนาเข้ามา เป็นการจุดกระตุ้นการจลาจลซึ่งยุติลงด้วยเลือดของผู้กล้าหาญที่สุดแห่งชนชาติอิสราเอล นับพันคน เรื่องทั้งหมดนี้สร้างความโกรธแค้นอย่างรุนแรงในระดับชาติต่อโรม และความหวังเพื่อให้หลุดพ้นจากอำนาจของเธอก็เพิ่มมากขึ้น {DA 104.2}

ท่ามกลางความขัดแย้งและความสับสนอลหม่าน มีเสียงหนึ่งดังขึ้นจากถิ่นทุรกันดาร เป็นเสียงที่ทำให้สะดุ้งและเข้มนวดกวดขัน แต่กระนั้นเป็นเสียงที่ให้ความหวัง “จงกลับใจใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” ด้วยพลังใหม่ที่ประหลาด ขาวนี้ขับเคลื่อนประชาชน ผู้เผยพระวจนะได้พยากรณ์ไว้ว่าการเสด็จมาของพระคริสต์เป็นเหตุการณ์ในอนาคตที่ห่างไกล แต่บัดนี้มีคำประกาศว่า การเสด็จมานั้นใกล้เข้ามาถึงตัวแล้ว การปรากฏตัวอย่างโดดเด่นยิ่งของยอห์นทำให้จิตใจของผู้ฟังหวนนึกถึงผู้เผยพระวจนะสมัยโบราณ ทำทางและการแต่งกายของ

เขามีลักษณะคล้ายผู้เผยพระวจนะ
เอลียาห์ เขาประณามความเสื่อม
โทรมของชาติและตำหนิบาปที่มีอยู่
อย่างแพร่หลายด้วยจิตวิญญาณและ
พลังอำนาจของเอลียาห์ คำพูดของ
เขาเรียบง่าย เจาะจงและน่าเชื่อถือ
หลายคนเชื่อว่าเขาเป็นผู้เผยพระ
วจนะที่กลับเป็นขึ้นจากความตาย
คนทั้งประเทศถูกปลุกให้ตื่นขึ้น ผู้
ชนจำนวนมากหลั่งไหลไปยังถิ่น
ทุรกันดาร {DA 104.3}

ยอห์นประกาศการเสด็จมา
ของพระเมสสิยาห์และเรียกร้องให้
ประชาชนทั้งหลายกลับใจ เขา
ให้พวกเขาได้รับบัพติศมาในแม่น้ำ
จอร์แดนเพื่อเป็นสัญลักษณ์ของการ
ชำระบาป ด้วยบทเรียนอันมีความ
หมายที่สำคัญเช่นนี้เขาประกาศว่า
ผู้ที่อ้างว่าตนเป็นคนที่พระเจ้าทรง
เลือกสรรนั้นประอะเปื้อนไปด้วยบาป
และหากจิตใจและชีวิตไม่ได้รับการ
ชำระพวกเขาจะไม่มีส่วนในแผ่นดิน
ของพระเมสสิยาห์ {DA 104.4}

พวกขุนนางและพวกธรรมาจารย์
ทหาร คนเก็บภาษีและชาวนาทั้งหลาย
ต่างเข้ามาฟังผู้เผยพระวจนะท่านนี้
ชั่วขณะหนึ่งข่าวคำเตือนอันเคร่ง

ขมิ้มจากพระเจ้าทำให้พวกตื่นตระหนก
หลายคนกลับใจและรับบัพติศมา
คนจากทุกระดับชั้นอาชีพยอมจำนน
ต่อข้อเรียกร้องของผู้ให้บัพติศมา
เพื่อเข้าไปร่วมอาณาจักรที่เขา
ประกาศ {DA 105.1}

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี
มากมายเข้ามาสารภาพบาปและ
ขอรับบัพติศมา พวกเขายกตนขึ้น
เหนือคนอื่น ๆ และนำคนให้ยกย่อง
ความเคร่งครัดในศาสนาของพวกเขา
บัดนี้ความผิดเร้นลับในชีวิตของ
พวกเขาถูกเปิดเผย แต่พระวิญญาณ
บริสุทธิ์ทรงตลใจยอห์นว่า คนมาก
มายเหล่านี้ไม่ได้สำนึกในบาปอย่าง
จริงใจ พวกเขาเป็นนักฉวยโอกาส
ในฐานะมิตรของผู้เผยพระวจนะ
พวกเขาหวังที่จะได้รับความชื่นชอบ
ของพระผู้ทรงเป็นเจ้าชายที่จะเสด็จมา
และโดยการขอรับบัพติศมาจากมือ
ของอาจารย์หนุ่มผู้โด่งดังท่านนี้
พวกเขาคิดที่จะแผ่อิทธิพลท่ามกลาง
ประชาชนทั้งหลาย {DA 105.2}

ยอห์นเผชิญหน้าพวกเขาด้วย
คำถามอันน่ากลัวว่า “พวกชาติผู้ชั่วร้าย
ใครเตือนพวกท่านหนีจากพระพิโรธ
ที่จะมานั้น เพราะฉะนั้นจงเกิดผล

ให้สมกับการกลับใจ อย่าที่กหักว่า
ตัวเองมีอับราฮัมเป็นบรรพบุรุษ
เพราะข้าพเจ้าบอกพวกท่านว่า พระ
เจ้าทรงสามารถให้บุตรแก่อับราฮัม
จากก้อนหินเหล่านี้ได้” {DA 105.3}

ชาวยิวแปลความหมายพระ
สัญญาของพระเจ้าที่ว่าชนชาติ
อิสราเอลได้รับความโปรดปรานอัน
เป็นนิรันดร์ผิดไป “พระยาห์เวห์
ผู้ทรงให้ดวงอาทิตย์เป็นแสงสว่าง
ตอนกลางวัน และทรงให้กฎเกณฑ์
แก่วงจันทร์และทรงให้บรรดา
ดวงดาวเป็นแสงสว่างตอนกลางคืน
ผู้ทรงกวนทะเลให้คลื่นกำเริบ
พระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์
จอมทัพ ตรัสดังนี้ว่า ‘หากกระเบียบ
ตายตัวนี้จะพรากไปจากหน้าเรา
แล้วเชื้อสายของอิสราเอลจึงจะ
สิ้นสุดจากการเป็นชนชาติหนึ่งต่อ
หน้าเราเป็นนิตย์’ พระยาห์เวห์ตรัส
ดังนี้แหละ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า
‘หากฟ้าสวรรค์เบื้องบนเป็นที่วัดได้
และรากฐานของพิภพเบื้องล่างเป็น
ที่ให้สำรวจได้แล้วเราจึงจะปลดเชื้อ-
สายทั้งสิ้นของอิสราเอลทิ้งไปเสีย
เพราะทุกสิ่งซึ่งเขาได้ทำนั้น’ พระ
ยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ” เยเรมีย์

31:35-39 ชาวยิวถือว่าการสืบเชื้อสาย
จากอับราฮัมเป็นสิทธิในการอ้าง
พระสัญญาข้อนี้ แต่พวกเขามอง
ข้ามข้อกำหนดของพระเจ้า ก่อนจะ
ประทานพระสัญญาพระองค์ตรัสไว้
แล้วว่า “เราจะบรรจุธรรมบัญญัติไว้ใน
เขาทั้งหลาย และเราจะจารึกมันไว้
บนดวงใจของเขาและเราจะเป็น
พระเจ้าของเขา และเขาจะเป็น
ประชากรของเรา. . . เราจะให้อภัย
ความผิดบาปของเขา และจะไม่
จดจำบาปของเขาอีกต่อไป” เยเรมีย์
31:33, 34 {DA 106.1}

สำหรับจิตใจของผู้ที่มีพระ
บัญญัติของพระเจ้าจารึกไว้แล้วนั้น
จะได้รับความมั่นใจถึงความโปรด-
ปรานของพระเจ้า พวกเขาได้เข้า
ร่วมเป็นหนึ่งในพระองค์ แต่ชาวยิว
แยกตัวเองออกจากพระเจ้าแล้ว
เพราะบาปพวกเขาตกสู่ความทุกข์
ภายใต้การพิพากษาของพระองค์
นี่เป็นเหตุที่ทำให้พวกเขาตกเป็น
ทาสของชนชาตินอกศาสนา การ
ล่วงละเมิดทำให้จิตใจของพวกเขา
มืดบอดไปเพราะในอดีตพระยาห์เวห์
ทรงโปรดปรานพวกเขาเป็นอย่างยิ่ง
พวกเขาแก้ตัวให้กับการทำบาป

พวกเขาทยอยบอับันว่าตนเองเหนือกว่าผู้อื่นและเป็นผู้มีสิทธิรับพระพรของพระองค์ {DA 106.2}

สิ่งเหล่านี้ “ได้เขียนไว้เพื่อเตือนสติเราผู้ซึ่งมาถึงวาระสุดท้ายของยุคนี้แล้ว” 1 โครินธ์ 10:11 บ่อยครั้งเพียงไรที่เราตีความหมายเรื่องพระพรของพระเจ้าผิดไปและอวดตัวว่าเราเองเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าอันสืบเนื่องจากความดีบางประการในตัวเรา! พระเจ้าไม่อาจประกอบกิจเพื่อเราในสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ได้ เราใช้ของประทานของพระองค์ไปเพิ่มความพึงพอใจในตนเองและทำให้ใจของเราแข็งกระด้างด้วยความไม่เชื่อและบาป {DA 106.3}

ยอห์นเปิดเผยให้ครุฑทั้งหลายของชนชาติอิสราเอลทราบ ว่า ความหยิ่งยโส ความเห็นแก่ตัวและความทารุณเหี้ยมโหดของพวกเขาแสดงให้เห็นว่าพวกเขาเป็นชาติผู้ร้าย แทนที่จะเป็นบุตรของอับราฮัมผู้ชอบธรรมและผู้เชื่อฟังซึ่งเป็นคำสาปแช่งอันโหดร้ายต่อประชาชนทั้งหลาย เมื่อคำนึงถึงแสงสว่างที่พวกเขาได้รับจากพระเจ้าแล้ว พวก

เขาคงอยู่ในสภาพที่แย่กว่าคนนอกศาสนาที่พวกเขาคิดว่าตนเองเหนือกว่าเสียอีก พวกเขาลืมไปแล้วว่าถูกตัดออกมาจากหินก้อนใดและขุดออกมาจากหลุมบ่อลึกใด พระเจ้าไม่ทรงต้องพึงพวกเขาเพื่อทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จ พระองค์ทรงเรียกอับราฮัมจากคนนอกศาสนาอย่างไร พระองค์ทรงเรียกคนอื่นๆ เพื่อเข้าร่วมรับใช้ พระองค์ได้เหมือนกัน ดูเสมือนว่าใจของพวกเขาปราศจากชีวิตเหมือนหินของทะเลทราย แต่พระวิญญาณของพระองค์ทรงกระตุ้นให้พวกเขากระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ และให้รับพระสัญญาที่สำเร็จแล้วของพระองค์ {DA 106.4}

ผู้เผยพระวจนะกล่าวต่อไปว่า “บัดนี้ขวนขวายไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว และทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องถูกตัดแล้วโยนทิ้งในกองไฟ” คุณค่าของต้นไม้ไม่ได้กำหนดด้วยชื่อแต่ด้วยผลของมัน หากต้นไม้เกิดผลที่ไร้ค่า ชื่อของมันก็ไม่อาจช่วยต้นไม้จากการถูกทำลาย ยอห์นประกาศให้ชาวยิวทราบว่า ฐานะของพวกเขาจำเพาะพระพักตร์พระเจ้านั้นถูก

กำหนดด้วยลักษณะอุปนิสัยและชีวิต ตำแหน่งอาชีพการงานนั้นไม่มีค่าหาก ชีวิตและลักษณะอุปนิสัยของพวกเขา ไม่ประสานเข้ากันเป็นหนึ่งกับพระ บัญญัติของพระเจ้า พวกเขาที่ไม่ใช่ ประชากรของพระองค์ {DA 107.1}

ด้วยคำพูดของเขาที่ตรวจสอบ หัวใจ ผู้ฟังสำนึกในความผิด พวกเขาเข้ามาหาโยนด้วยคำถามว่า “เราจะต้องทำอย่างไร?” โยห์นจึง ตอบว่า “ใครมีเสื้อสองตัวจงแบ่งปัน ให้แก่คนที่ไม่มี และใครมีอาหารก็ จงทำเหมือนกัน” เขาเตือนคนเก็บ ภาษีในเรื่องความไม่ยุติธรรมและเตือน ทหารในเรื่องความรุนแรง {DA 107.2}

โยห์นกล่าวว่าต่อไปว่า ทุกคน ที่เข้าร่วมเป็นพลเมืองในแผ่นดิน ของพระคริสต์จะต้องแสดงให้เห็น ถึงความเชื่อและการกลับใจ ชีวิต ของพวกเขาจะต้องแสดงออกให้เห็น ถึงความเมตตา ความสุจริตและ ความจงรักภักดี พวกเขาจะต้องช่วย คนยากจนและนำเครื่องบูชาถวาย พระเจ้า พวกเขาต้องปกป้องผู้ที่ไม่มี ทางช่วยเหลือตัวเองและเป็นแบบอย่าง ของความดีและความเห็นใจ ผู้ติดตามพระคริสต์ก็ควรแสดงออกให้

เห็นถึงอำนาจการเปลี่ยนแปลงของ พระวิญญาณบริสุทธิ์ จะต้องให้เห็น ถึงความยุติธรรม ความเมตตาและ ความรักของพระเจ้าในชีวิตประจำวัน ไม่เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะเป็นแกเลบ ที่โยนทิ้งลงในไฟ {DA 107.3}

“ข้าพเจ้าให้ท่านรับบัพติศมา ด้วยน้ำ” โยห์นกล่าว “แสดงว่ากลับ ใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังข้าพเจ้า ทรงยิ่งใหญ่กว่าข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะถือฉลอง พระบาทของพระองค์ พระองค์จะ ทรงให้พวกท่านรับบัพติศมาด้วย พระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ” มัทธิว 3:11 ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ ประกาศว่าพระเจ้าจะทรงชำระความ ผิดบาปจากประชากรของพระองค์ “ด้วยวิญญาณแห่งการพิพากษาและ วิญญาณแห่งการเผาไหม้” พระดำรัส ของพระเจ้าตรัสกับอิสราเอลว่า “เรา จะหั่นมือของเรามาสู่เจ้า เราจะกลุ่ งไล่ขี้แร่ของเจ้าออกเหมือนล้างด้วย น้ำต่าง เราจะเอาสิ่งเจือปนของเจ้า ออกให้หมด” อิสยาห์ 4:4; 1:25 ไม่ ว่าจะพบบาปที่ใด “พระเจ้าของเรา นั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ” ฮีบรู 12:29 ทุกคนที่ยอมจำนนต่ออำนาจ

ของพระเจ้า พระวิญญาณของพระองค์จะเผาผลาญบาปให้หมดไป แต่หากมนุษย์ยึดติดอยู่กับบาป พวกเขาจะหลอมละลายกับบาปให้เป็นเนื้อเดียวกัน และแล้วพระสิริของพระเจ้าซึ่งทำลายบาปจะทำลายพวกเขาไปด้วย หลังจากยาโคบปล้ำสู้กับพระเจ้าทรงเป็นทูตสวรรค์ทั้งคืนแล้ว เขาอุทานขึ้นมาว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นพระเจ้าต่อหน้าข้าพเจ้า แล้วพระองค์ทรงไว้ชีวิตข้าพเจ้า” ปฐมกาล 32:30 ยาโคบทำบาปยิ่งใหญ่ด้วยวิธีของเขาในการปฏิบัติต่อเอซาว แต่เขากลับใจใหม่แล้ว การล่วงละเมิดของเขาได้รับการอภัย และบาปของเขาถูกชำระให้สะอาดแล้ว ดังนั้น เขาจึงทนอยู่ได้เมื่อพระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองต่อหน้าเขา แต่ไม่ว่ามนุษย์จะเข้าเฝ้าพระเจ้า ณ ที่ใดก็ตาม หากเขายังจงใจหวงแหนดความชั่วไว้ พวกเขาจะถูกทำลาย เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา คนชั่วจะถูกเผาด้วย “ลมพระโอษฐ์ของพระองค์” และถูกทำลายด้วย “การเสด็จมาอันรุ่งโรจน์ของพระองค์” 2 เธสะโลนิกา 2:8 แสงแห่งพระสิริ

ของพระเจ้าซึ่งประทานชีวิตแก่ผู้ชอบธรรมจะสังหารคนอธรรม {DA 107.4}

ในสมัยของยอห์นผู้ให้บัพติศมา พระคริสต์ใกล้จะเสด็จมาปรากฏในฐานะผู้เปิดเผยพระลักษณะนิสัยของพระเจ้า การปรากฏตัวของพระองค์เองจะทำให้มนุษย์มองเห็นบาปของตนเอง หากเพียงแต่พวกเขายินยอมที่จะรับการชำระจากบาป พวกเขา ก็จะเข้าร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ได้ บุคคลที่มีใจบริสุทธิ์เท่านั้นที่อยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ {DA 108.1}

ด้วยประการฉะนี้ผู้ให้บัพติศมาจึงประกาศข่าวของพระเจ้าแก่ชนชาติอิสราเอล หลายคนตอบสนองคำสอนของเขา หลายคนยอมสละทุกสิ่งเพื่อเชื่อปฏิบัติตาม ผู้งชนจำนวนมากติดตามครุใหม่ไปยังสถานที่ต่างๆ มีคนไม่น้อยเก็บถนอมความหวังว่าท่านอาจเป็นพระเมสสิยาห์ แต่ขณะที่ยอห์นเห็นคนทั้งหลายหันมาหาเขา เขาหาทุกโอกาสเพื่อหันเหความเชื่อของพวกเขาให้มุ่งไปยังพระองค์ผู้ทรงกำลังเสด็จมา {DA 108.2}

บัญญัติศมา

อ้างอิงจาก มัทธิว 3:13-17; มาระโก 1:9-11; ลูกา 3:31-32

ข่าวเรื่องผู้เผยพระวจนะในถิ่นทุรกันดารและการประกาศข่าวประเสริฐของเขาแพร่ไปอย่างกว้างขวางทั่วแคว้นกาลิลี ชาวนี้อาศัยอยู่ในตำบลแถบภูเขาห่างไกลที่สุด และไปถึงชาวประมงริมทะเลสาบและได้รับการตอบสนองอย่างเอาจริงเอาจังที่สุดในหัวใจที่บริสุทธิ์จริงใจ มีการกล่าวถึงเรื่องนี้ที่ร้านช่างไม้ของโยเซฟที่เมืองนาซาเร็ธและพระเจ้าพระองค์นั้นทรงรับรู้ถึงการทรงเรียกนี้ เวลาของพระองค์มาถึงแล้ว พระองค์ทรงหันหลังให้กับงานตรากตรำประจำวันและทรงลามารดาและเสด็จตามเพื่อนร่วมชาติมุ่งหน้าไปยังลุ่มแม่น้ำจอร์แดน {DA 109.1}

พระเยซูและยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นลูกพี่ลูกน้องและมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดอันเนื่องจาก

เหตุการณ์ของการเกิดของพวกเขาถึงกระนั้นพวกเขาต่างไม่เคยพบกันโดยตรง พระเยซูทรงใช้ชีวิตที่เมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี ส่วนยอห์นอยู่ในถิ่นทุรกันดารของแคว้นยูเดียท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่แตกต่างอย่างมากเช่นนี้ ทั้งสองดำรงชีวิตอยู่อย่างสันโดษและไม่ได้ติดต่อกันเลย พระเจ้าทรงเป็นผู้จัดวางแผนไว้เช่นนี้ ไม่ทรงเปิดโอกาสใดเพื่อให้เป็นที่ยกย่องว่าทั้งสองร่วมกันวางแผนสนับสนุนข้ออ้างของกันและกัน {DA 109.2}

ยอห์นคุ้นเคยกับเหตุการณ์การประสูติของพระเยซู เขาเคยได้ยินว่าในสมัยเยาว์วัยพระเยซูเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และยังได้ยินถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในโรงเรียนของพวกธรรมาจารย์ เขาทราบชีวิตของพระองค์ปราศจากบาป และ

เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แต่เรื่องทั้งหมดนี้เขาไม่ได้รับหลักฐานสนับสนุนยืนยันอันใด ความจริงแล้วที่พระเยซูทรงอยู่อย่างไม่เป็นที่รู้จักมาเป็นเวลาหลายปี โดยไม่ทรงสำแดงหลักฐานพิเศษอื่นใดถึงพันธกิจของพระองค์ จึงเป็นการเปิดโอกาสให้สงสัยว่าพระองค์ทรงเป็นพระองค์ผู้ที่พระเจ้าทรงสัญญาขึ้นหรือไม่ถึงกระนั้นผู้ให้บังพัตติมาคอยด้วยความเชื่อ เขาเชื่อว่าในเวลาของพระเจ้าทุกสิ่งจะประจักษ์แจ้ง ยอห์นได้รับการเปิดเผยว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาขอรับบังพัตติมาจากมือของเขาและจะได้เห็นหลักฐานแห่งพระลักษณะนิสัยของพระเจ้า ด้วยประการฉะนี้เขาจึงนำเสนอพระองค์แก่ประชาชนทั้งหลายได้ {DA 109.3}

เมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อขอรับบังพัตติมา ยอห์นมองเห็นพระลักษณะนิสัยอันบริสุทธิ์ในพระองค์ที่เขาไม่เคยเห็นในมนุษย์คนใดมาก่อน บรรรยากาศรอบตัวของพระเยซูนั้นบริสุทธิ์และน่าเกรงขามยิ่งนัก ยอห์นได้ยินเรื่องบอกเล่าถึงอาชญากรรมมืดน่ากลัวจากท่ามกลางฝูงชนที่เข้ามาหา ยอห์น ณ ริมฝั่งแม่น้ำ

จอร์แดน และเคยเห็นจิตวิญญาณที่ต้องแบกรับภาระบาปหนานับไม่ถ้วนอยู่เสมอ แต่เขาไม่เคยสัมผัสมนุษย์คนใดที่แผ่บรรยากาศอิทธิพลของพระเจ้า เหตุการณ์ทั้งหมดนี้สอดคล้องกับสิ่งที่ทรงเปิดเผยให้แก่ยอห์นในเรื่องของพระเมสสิยาห์ แต่ถึงกระนั้นเขาปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำขอของพระเยซู เขาในฐานะคนบาปจะให้บังพัตติมาพระผู้ปราศจากบาปได้อย่างไร? และพระองค์ผู้ไม่ต้องการกลับใจยอมเข้าพิธีสารภาพความผิดเพื่อชำระล้างบาปได้อย่างไร? {DA 110.1}

เมื่อพระเยซูทรงขอรับบังพัตติมา ยอห์นถอยหลังและอุทานขึ้นว่า “ข้าพระองค์ต้องการจะรับบังพัตติมาจากพระองค์ ควรหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์?” พระเยซูตรัสตอบด้วยอำนาจหนักแน่นแต่นุ่มนวลว่า “บัดนี้ จงยอมเกิด เพราะสมควรที่พวกเราจะทำความชอบธรรมให้ครบถ้วนทุกประการ” และยอห์นก็ยอมจำนนนำพระผู้ช่วยให้รอดลงไปในแม่น้ำจอร์แดนและฝั่งพระเยซูไว้ได้ น้ำ ครั้นเมื่อ “เสด็จขึ้นจากน้ำ” พระเยซู “ทรงเห็นพระวิญญาณ

ของพระเจ้าเสด็จลงมาดูจนกพิราบ
สถิตบนพระองค์” {DA 111.1}

พระเยซูทรงรับบัพติศมาไม่ใช่
เพื่อสารภาพความผิดบาปในส่วน
ของพระองค์ พระองค์ทรงนับตัว
พระองค์เองเข้าร่วมกับคนบาป
ดำเนินบนหนทางที่เราต้องเดินและ
ทรงกระทำในสิ่งที่เราต้องทำ ชีวิต
ของการทนทุกข์และอดทนอดกลั้น
ของพระองค์ภายหลังการรับบัพติศมา
ก็เป็นแบบอย่างสำหรับพวกเราด้วย
เช่นกัน {DA 111.2}

เมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นจากน้ำ
พระองค์ทรงก้มลงอธิษฐานที่ริมฝั่ง
แม่น้ำ ยุคใหม่ที่สำคัญกำลังเปิด
ฉากขึ้นต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
ด้วยภาพที่กว้างใหญ่ขึ้น บัดนี้พระ
องค์กำลังก้าวเข้าสู่การขัดแย้งแห่ง
ชีวิตของพระองค์ แม้พระองค์ทรง
เป็นเจ้าของชายแห่งสันติภาพ แต่การ
เสด็จมาของพระองค์นี้จะต้องเป็น
เหมือนการชักดาบออกจากฝัก
อาณัติที่พระองค์เสด็จมาจัดตั้ง
ตรงกันข้ามกับอาณัติที่ชาวยิว
ปรารถนา พระองค์ผู้ทรงเป็นราก
ฐานของพิธีกรรมและเศรษฐกิจของ
ชนชาติอิสราเอลจะทรงถูกจัดว่า

เป็นศัตรูและผู้ทำลาย พระองค์ผู้
ทรงประกาศพระบัญญัติบนภูเขา
ซีนายจะทรงถูกประณามว่าเป็น
ผู้ลวงละเมิด พระองค์ผู้เสด็จมา
เพื่อทำลายอำนาจของซาตานจะ
ทรงถูกประณามว่าเป็นเบเอลเซบูล
นายผี ไม่มีผู้ใดในโลกเข้าใจพระองค์
และพระองค์ยังทรงต้องดำเนินเพียง
ลำพังในระหว่างพระราชกิจแห่งการ
รับใช้ของพระองค์ ตลอดชีวิตของ
พระองค์มารดาและพี่น้องทั้งหลาย
ไม่เข้าใจพระราชกิจของพระองค์
แม้กระทั่งสาวกของพระองค์ก็
ไม่เข้าใจพระองค์ พระองค์ประทับ
อยู่ในแสงสว่างอันนิรันดร์ ทรงเป็น
หนึ่งเดียวกับพระเจ้า แต่พระองค์
จะต้องใช้ชีวิตในโลกนี้อย่างโดดเดี่ยว
{DA 111.3}

ในฐานะที่ทรงเป็นหนึ่งในเดียว
กับเรา พระองค์ทรงต้องแบกรับภาระ
ความผิดและความทุกข์ของพวกเรา
พระผู้ทรงปราศจากบาปจำเป็นต้อง
สัมผัสความอับอายของบาป ผู้รัก
สันติจะต้องอยู่ร่วมกับความขัดแย้ง
ความจริงต้องอยู่ร่วมกับความเท็จ
ความบริสุทธิ์กับความชั่ว ทุกบาป
ทุกความขัดแย้ง ทุกต้นเหตุต่างพร้อม

จากการล่วงละเมิดทรมานวิญญาณ
จิตของพระองค์ {DA 111.4}

พระองค์ทรงต้องดำเนินไป
ตามทางโดยลำพัง ทรงต้องแบก
ภาระเพียงลำพัง การไถ่โลกให้รอด
ตั้งอยู่บนพระองค์ผู้ทรงละพระสิริ
และยอมรับความอ่อนแอของมนุษย์-
ชาติ พระองค์ทรงเข้าพระทัยและ
ตระหนักถึงสิ่งทั้งปวง แต่กระนั้น
พระประสงค์ของพระองค์ก็ยังคง
ตั้งมั่นแน่วแน่ การช่วยมนุษย์ที่
ล้มลงในบาปต้องพึ่งอ้อมพระกร
ของพระองค์และพระองค์ทรงยื่น
พระหัตถ์ของพระองค์คว้าพระหัตถ์
แห่งความรักของพระเจ้าพระผู้ทรง
ฤทธานุภาพไม่สิ้นสุด {DA 111.5}

ดูประหนึ่งว่าพระผู้ช่วยให้รอด
ทรงมองทะลุเข้าไปถึงสวรรค์ในขณะ
ที่พระองค์ทรงเปิดจิตวิญญาณใน
การอธิษฐาน พระองค์ทรงทราบดีว่า
บาปทำให้หัวใจมนุษย์แข็งกระด้าง
เพียงใด และเป็นการยากเพียงใด
สำหรับพวกเขาที่จะเข้าใจถึงพันธกิจ
ของพระองค์และรับของประทาน
แห่งความรอด พระองค์ทูลอ้อนวอน
ต่อพระบิดาขออำนาจเพื่อเอาชนะ
ความไม่เชื่อของพวกเขาเพื่อหัก

โซ่ตรวนที่ซาตานผูกมัดพวกเขาให้
ขาด และเอาชนะผู้ทำลายแทน
พวกเขา พระองค์ทรงขอหลักฐาน
ที่แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงรับ
มนุษยชาติทางพระบุตรของพระองค์
{DA 111.6}

ทูตสวรรค์ไม่เคยฟังคำอธิษฐาน
เช่นนี้มาก่อน พวกเขาาร้อนรนที่จะ
นำข่าวแห่งความมั่นใจและคำปลอบ
ประโลมใจไปยังพระผู้บัญชาการที่
พวกเขารัก แต่หาได้เป็นเช่นนั้นไม่
เพราะพระบิดาเองจะทรงเป็นผู้ตอบ
คำทูลขอของพระบุตรของพระองค์
ลำแสงแห่งพระสิริของพระองค์ส่ง
ตรงจากพระที่นั่ง ท้องฟ้าเปิดออก
และแสงอันบริสุทธิ์ที่สุดที่มีรูปทรง
สัณฐานคล้ายนกพิราบลงมาประทับ
บนพระเศียรของพระผู้ช่วยให้รอด
เป็นสัญลักษณ์แห่งความอ่อนสุภาพ
และความถ่อมตนที่เหมาะสมกับพระองค์
{DA 112.1}

ท่ามกลางฝูงชนจำนวนมหา-
ศาลที่ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน นอกจาก
ยอห์นแล้วมีเพียงไม่กี่คนที่ได้เห็น
นิมิตจากสวรรค์ ถึงกระนั้นความ
ศักดิ์สิทธิ์ของการประทับอยู่ของ
พระเจ้าก็อยู่ในที่ชุมนุมชนแห่งนี้

คนทั้งหลายยืนมองพระคริสต์ด้วยความนิงสงบ แสงสว่างซึ่งเป็นแสงที่ล้อมอยู่รอบพระบัลลังก์ของพระเจ้าอยู่เป็นนิตยปกคลุมพระวรกายของพระองค์ พระพิภคร์ของพระองค์ที่เงยขึ้นทรงรับเกียรติสิริที่พวกเขาไม่เคยเห็นในใบหน้าของมนุษย์คนใดมาก่อน มีเสียงหนึ่งดังมาจากสวรรค์ที่เปิดออกว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” {DA 112.2}

พระดำรัสแห่งการยอมรับนี้ประทานให้เพื่อสร้างแรงบันดาลใจแห่งความเชื่อแก่คนทั้งหลายที่ร่วมเป็นประจักษ์พยานในเหตุการณ์นี้ และทรงเสริมพลังกำลังให้แก่พระผู้ช่วยให้รอดในพันธกิจของพระองค์ แม้ว่าความบาปผิดของโลกจะตกอยู่บนพระคริสต์ แม้ว่าพระองค์จะรับความอัปยศอดสูจากการรับธรรมชาติที่ลึ้มลงในบาปของเราลงบนพระองค์เองก็ตามที่ พระสุรเสียงจากสวรรค์ก็ยังคงประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นิรันดร์ {DA 112.3}

ยอห์นทราบซึ่งใจเป็นอย่างยิ่งเมื่อเห็นพระเยซูทรงคุกเข่าอ่อนน้อม

ขอด้วยน้ำพระเนตรไหลรินเพื่อทูลขอการทรงเห็นชอบจากพระบิดา ในขณะที่ยอห์นมองเห็นรัศมีภาพของพระบิดาที่ล้อมรอบพระองค์และได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์ ยอห์นเห็นถึงหลักฐานของพระสัญญาที่พระเจ้าทรงโปรดประทาน เขามั่นใจว่าผู้ที่เขาได้รับบำเพ็ญมาให้นั้นคือพระผู้ช่วยของโลก พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทับอยู่บนเขาและด้วยมือที่ยื่นออกชี้ตรงไปทางพระเยซูเขาร้องขึ้นมาว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของโลกไป” ยอห์น 1:29 {DA 112.4}

ไม่มีผู้ใดในกลุ่มคนที่ได้ยินและแม้กระทั่งผู้พูดเองตระหนักถึงความสำคัญของคำว่า “พระเมษโปดกของพระเจ้า” บนภูเขาโมริยาห์ อับราฮัมได้ยินคำถามของลูกชายว่า “พ่อ . . . ลูกแกะสำหรับเครื่องบูชาอยู่ที่ไหน?” คุณพ่อตอบว่า “ลูกเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดหาลูกแกะสำหรับพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา” ปฐมกาล 22:7, 8 อับราฮัมมองเห็นสัญลักษณ์ของพระองค์ผู้ที่จะเสด็จมาวายชนม์เพื่อบาปของมนุษย์ในแกะตัวผู้ที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้แทนอิสอัค พระ

วิญญาณบริสุทธิ์พยากรณ์ถึงพระผู้ช่วยให้รอดผ่านทางอิสยาห์โดยใช้ภาพประกอบดังนี้ว่า “เหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า” “และพระยาห์เวห์ทรงวางความผิดบาปของเราทุกคนลงบนตัวท่าน” อิสยาห์ 53:7, 6 แต่ชนชาติอิสราเอลไม่เข้าใจบทเรียนนี้ พวกเขาหลายคนถือว่าเครื่องเผาบูชาที่เป็นเหมือนเช่นการเผาบูชาของพวกเขาเป็นการนอกศาสนา กล่าวคือเป็นของถวายเพื่อทำให้เทพเจ้าพึงพอใจ พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะสอนพวกเขาให้เข้าใจว่าความรักของพระองค์เองเป็นแหล่งของประทานที่ให้พวกเขาคืนดีกับพระองค์ {DA 112.5}

และพระดำรัสที่ตรัสกับพระเยซูชน ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดนว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” เป็นพระดำรัสที่ครอบคลุมถึงมวลมนุษยชาติทั้งปวง พระเจ้าตรัสกับพระเยซูในฐานะพระผู้แทนของเรา แม้ว่าเราจะมีบาปหนาและความอ่อนแอมากมาย เราจะไม่ถูกทอดทิ้งไปอย่างไรค่า “พระองค์ทรงบันดาลให้เราเป็นที่ชอบพระทัยในผู้ทรงเป็นที่รักของพระองค์” เอเฟซัส 1:6 TKJV พระสิริที่ประทับอยู่เหนือพระ

คริสต์เป็นคำปฎิญาณแห่งรักของพระเจ้าที่ประทานมาให้เราบ่งบอกให้เราทราบถึงอำนาจของการอธิษฐานคือการที่เสียงของมนุษย์จะไปถึงพระกรรณของพระเจ้า และคำทูลขอของเราได้รับการตอบรับที่พระบัลลังก์แห่งสวรรค์ โลกถูกตัดขาดจากสวรรค์และห่างไกลจากการมีส่วนร่วมเพราะบาป แต่ด้วยบรรยากาสแห่งพระสิริพระเยซูทรงเชื่อมโลกและสวรรค์เข้าด้วยกันอีกครั้ง ความรักของพระองค์โอบล้อมมนุษย์และขึ้นไปจนถึงที่สูงสุดของสวรรค์ แสงจากประตูที่เปิดอยู่ส่องลงมายังพระเศียรของพระผู้ช่วยให้รอดจะส่องลงมาถึงเรา ในขณะที่เราอธิษฐานทูลขอการทรงช่วยเพื่อต่อต้านการทดลอง พระสุรเสียงที่ตรัสกับพระเยซูจะตรัสกับจิตวิญญาณทุกดวงว่านี่คือบุตรที่รักของเรา เราชอบใจเจ้ามาก {DA 113.1}

“ท่านที่รักทั้งหลาย เดียวนี้เราเป็นลูกของพระเจ้า และเราจะเป็นอย่างไรต่อไปข้างหน้าเรายังไม่รู้ แต่เรารู้ว่าในเวลาที่เราจะเสด็จมาปรากฏนั้น เราจะเป็นเหมือนอย่างพระองค์ เพราะว่าเรา

จะเห็นพระองค์อย่างที่เราองค์ทรง
เป็นอยู่นั้น” 1 ยอห์น 3:2 พระผู้ไถ่
ของเราทรงเปิดทางเพื่อให้คนบาป
หนที่สุด คนที่มีความต้องการมาก
ที่สุด คนที่ถูกข่มเหงมากที่สุด และ
ถูกหมิ่นประมาทมากที่สุดได้พบ
ทางไปยังพระบิดา ทุกคนจะมีบ้าน
ในปราสาทที่พระเยซูทรงจัดเตรียม

อยู่ “พระองค์ผู้บริสุทธิ์ ผู้ทรงสัตย์
จริง ผู้ทรงมีลูกกัญญาของดาวิด
ผู้ทรงเปิดแล้วจะไม่มีใครปิดได้
ผู้ทรงปิดแล้วจะไม่มีใครเปิดได้ . . .
นี่แน่ะ เราจัดวางประตูที่เปิดไว้ตรง
หน้าพวกเจ้า ประตูนี้ไม่มีใครสามารถ
ปิดได้” วิวรณ์ 3:7, 8 {DA 113.2}

“ยอห์นเห็นถึงหลักฐานของพระสัญญาที่พระเจ้าทรงโปรดประทาน....

เขาร้องขึ้นมาว่า

‘จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป’”

ยอห์น 1:29 {DA 112.4}

“พระผู้ไถ่ของเราทรงเปิดทางเพื่อให้คนบาปหนาทที่สุด....
ได้พบทางไปยังพระบิดา....
นี่แหละ เราจัดวางประตูที่เปิดไว้ตรงหน้าพวกเจ้า
ประตูนี้ไม่มีใครสามารถปิดได้” จีวรณ 3:8 {DA 113.2}

การทดลอง

อ้างอิงจาก มัทธิว 4:1-11; มาระโก 1:12,13; ลูกา 4:1-13

“พระเยซูทรงเต็มเปี่ยมด้วย
พระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงกลับจาก
แม่น้ำจอร์แดน และพระวิญญาณ
ทรงนำพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร”
คำที่มาระโกใช้เขียนนั้นมีความหนัก
แน่นกว่า เขามั่นใจไว้ว่า “แล้วโดย
ทันที พระวิญญาณก็ทรงเร่งเร้า
พระองค์ให้เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร
และประทับอยู่ที่นั่นถึงสี่สิบวัน ทรง
ถูกซาตานทดลอง และประทับอยู่กับ
สัตว์ป่า” “ตลอดวันเหล่านั้นพระองค์
ไม่ได้เสวยอะไรเลย” {DA 114.1}

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็น
ผู้นำพระเยซูเข้าไปยังถิ่นทุรกันดาร
เพื่อเข้าไปสู่การทดลอง พระองค์
มิได้นำการทดลองเข้ามาหาพระองค์
เอง พระองค์เสด็จไปยังถิ่นทุรกันดาร
เพื่ออยู่ตามลำพัง เพื่อใคร่ครวญถึง
พันธกิจและภารกิจของพระองค์
โดยการอดพระกระยาหารและ

อธิษฐาน พระองค์ทรงเตรียมพระองค์
เองให้พร้อมเพื่อดำเนินบนเส้นทาง
เป็อนโลहितที่พระองค์จะต้องดำเนิน
แต่ซาตานทราบว่าจะช่วยให้อด
เสด็จไปยังถิ่นทุรกันดารและมาร
คิดว่านี่คือโอกาสเหมาะที่สุดที่จะ
เข้าหาพระองค์ {DA 114.2}

ประเด็นยิ่งใหญ่ของโลกเป็น
เดิมพันในความขัดแย้งระหว่าง
พระเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้าชายแห่งความ
สว่างกับหัวหน้าของอาณาจักรแห่ง
ความมืด หลังจากที่ซาตานล่อลวง
ให้มนุษย์ทำบาปได้แล้ว มันก็อ้างว่า
โลกเป็นของมัน มันแต่งตั้งตนเอง
ขึ้นเป็นเจ้าชายของโลกใบนี้ เมื่อมัน
ทำให้บิดาและมารดาของเผ่าพันธุ์
เราปฏิบัติตามธรรมชาติของมันแล้ว
มันก็คิดที่จะก่อตั้งอาณาจักรของมัน
ที่นี่ มันประกาศว่ามนุษย์เลือกให้
มันเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดของพวกเขา

โดยการควบคุมมนุษย์ไว้ได้มันจึงมีอำนาจเหนือโลก พระคริสต์เสด็จมาเพื่อหักล้างคำกล่าวอ้างของซาตาน พระคริสต์จะทรงยืนหยัดจงรักภักดีต่อพระเจ้าในฐานะบุตรมนุษย์ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เห็นว่าซาตานไม่ได้ควบคุมเผ่าพันธุ์มนุษย์ได้อย่างสมบูรณ์ และการอ้างว่าโลกเป็นของมันจึงเป็นความเท็จ คนทั้งหมดที่ประสงค์จะได้รับการช่วยกู้จากอำนาจของมันจะได้รับการปลดปล่อย อำนาจการครอบครองที่อาดัมสูญเสียไปอันเนื่องจากบาปนั้นกลับคืนมาอีกครั้ง {DA 114.3}

นับตั้งแต่มีการประกาศต่ออยู่ในสวนเอเดนว่า “เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้า และพงศ์พันธุ์ของนางด้วย” ปฐมกาล 3:15 นั้น ซาตานรู้ว่ามันครอบครองโลกไว้อย่างเด็ดขาดไม่ได้ เป็นที่ประจักษ์ว่ามีอำนาจหนึ่งที่ต่อต้านการปกครองของมันประกอบกิจอยู่ในมนุษย์ ด้วยความสนใจอย่างแรงกล้ามันเฝ้ามองการถวายเป็นเครื่องบูชาของอาดัมและบุตรทั้งหลายของเขาในพิธีกรรมเหล่านี้มันมองเห็นสัญลักษณ์ของการเชื่อมสัมพันธ์

ระหว่างโลกกับสวรรค์ มันตั้งตัวเองขึ้นเพื่อขัดขวางการเชื่อมสัมพันธ์นี้ มันบิดเบือนความจริงและตีความเกี่ยวกับพิธีกรรมที่ขึ้นไปยังพระเจ้าช่วยให้รอดในทางที่ผิด มนุษย์ถูกชักนำให้กลัวพระเจ้าในฐานะผู้ขึ้นชอบความพินาศของพวกเขาคือเครื่องบูชาที่ควรมีไว้เพื่อเปิดเผยความรักของพระองค์นั้นได้กลับนำขึ้นถวายเพื่อระงับพระพิโรธของพระองค์ ซาตานปลุกกระตมค้นหาชั่วช้าในมนุษย์เพื่อผูกมัดพวกเขาด้วยกฎของมัน เมื่อพระดำรัสของพระเจ้าได้ถูกบันทึกไว้เป็นตัวอักษรแล้ว ซาตานก็ศึกษาคำพยากรณ์ที่กล่าวถึงเรื่องการเสด็จมาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ยุคแล้วยุคเล่า มันทำงานกับคนทั้งหลายเพื่อทำให้พวกเขาตาบอดในเรื่องของคำพยากรณ์เหล่านี้ ด้วยหวังที่จะให้พวกเขาปฏิเสธพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จมา {DA 115.1}

เมื่อพระเยซูประสูติ ซาตานรู้ดีว่าพระองค์เสด็จมาพร้อมด้วยพระบัญชาของพระเจ้าเพื่อต่อสู้กับการปกครองของมัน มันสั่นสะท้านเมื่อได้ยินข่าวของทูตสวรรค์ยืนยืน

ถึงอำนาจของทารกน้อยผู้ทรงเป็น พระราชาผู้เสด็จมาบังเกิด ชาตานุ วัติว่าในสวรรค์พระคริสต์ทรงครอง ตำแหน่งในฐานะของผู้ที่พระบิดา ทรงรัก การที่พระบุตรของพระเจ้า เสด็จมายังโลกในฐานะมนุษย์ทำให้ มั่นคงนสนทนแก่หวั่นด้วยความ หวาดกลัว มันไม่อาจหยั่งถึงความ ลึกซึ้งของการเสียสละอันยิ่งใหญ่นี้ ใจอันเห็นแก่ตัวของมันไม่อาจเข้าใจ ความรักเช่นนี้ที่มีให้กับเผ่าพันธุ์ที่ ถูกหลอก พระสิริและสันติสุขของ สวรรค์และความสุขชื่นชมยินดีของ การสื่อสารกับพระเจ้าเป็นเรื่องที่ มนุษย์เข้าใจได้แต่เพียงเลือนราง แต่สิ่งทั้งหมดนี้ ลูซิเฟอร์เฝ้าดูพิทักษ์ เข้าใจได้อย่างดี เนื่องจากว่ามัน สูญเสียสวรรค์ไปแล้ว มันจึงมุ่งมัน หาทางแก้แค้นด้วยการนำผู้อื่นให้ เข้าร่วมทำบาปกับมัน มันทำให้ พวกเขาลดคุณค่าในเรื่องสิ่งของ ฝ่ายสวรรค์และทำให้พวกเขาฝึกฝั สิ่งของทางฝ่ายโลก {DA 115.2}

การประกอบกิจของพระเจ้า พระผู้บัญชาการของสวรรค์เพื่อ นำจิตวิญญาณของมนุษย์กลับไป ยังแผ่นดินของพระองค์นั้นไม่ใช่

ปราศจากอุปสรรค นับตั้งแต่ขณะที่ พระองค์ทรงเป็นทารกน้อยที่หมู่บ้าน เบธเลเฮม มารชั่วคอยจู่โจมพระองค์ อยู่อย่างต่อเนื่อง พระฉายาของ พระเจ้าทรงเปิดเผยให้เห็นใน พระคริสต์ และมีการตกลงกันในที่ ประชุมสภาของชาตานุว่าจะต้อง เอาชนะพระองค์ให้ได้ ไม่มีมนุษย์ใด ที่เข้ามาในโลกแล้วจะรอดพ้นจาก อำนาจของผู้ล่อลวง อำนาจจรรวมตัวมุ่งไปยังเส้นทางของพระองค์ เพื่อทำสงครามจู่โจมพระองค์และ หากเป็นไปได้เพื่อเอาชนะพระองค์ {DA 116.1}

เมื่อพระเจ้าช่วยรับบัพติศมา ชาตานุก็ร่วมเป็นพยานอยู่ที่นั่นด้วย มันเห็นพระสิริของพระเจ้าพระบิดา เสด็จประทับอยู่เหนือพระบุตรของ พระองค์ มันได้ยินพระสุรเสียงของ พระยาห์เวห์เป็นพยานถึงความเป็น พระเจ้าของพระเยซู นับตั้งแต่สมัย อาดัมทำบาป เผ่าพันธุ์มนุษย์ชาติ ถูกตัดขาดจากการสื่อสารสัมพันธ์ โดย ตรงกับพระเจ้า การสื่อสารสัมพันธ์ ระหว่างสวรรค์กับโลกกระทำผ่าน พระคริสต์ แต่บัดนี้พระเยซูเสด็จ มาแล้ว “ในสภาพเสมือนเนื้อหนัง

ที่บาป” โรม 8:3 พระบิดาเองทรงเป็นผู้ตรัส ก่อนหน้านั้นพระองค์ตรัสกับมนุษย์โดยผ่านทางพระคริสต์ แต่บัดนี้พระองค์ตรัสกับมนุษยชาติในพระคริสต์ ชาตานหวังว่าความเกลียดชังความชั่วของพระเจ้าจะตัดสินสวรรค์และโลกขาดออกจากกันนิรันดร์ แต่บัดนี้ทรงเปิดเผยให้เห็นว่าการเชื่อมโยงระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์กลับคืนมาแล้ว {DA 116.2}

ชาตานตระหนักดีว่ามันจะต้องเข้าครอบครอง หากไม่แล้วมันเองจะถูกครอง ประเด็นความขัดแย้งนี้ใหญ่เกินไปที่มันจะมอบหมายภาระนี้ให้กับบริวารทูตสวรรค์ชั่วของมัน มันเองต้องลงมือบัญชาการต่อสู้นี้ มันเอาพลังทั้งหมดของการละทิ้งพระเจ้าเข้าสู่โจมตีต่อต้านพระบุตรของพระเจ้า พระคริสต์ทรงเป็นเป้าของอาวุธของนรกทุกชนิด {DA 116.3}

มีคนมากมายมองว่าการต่อสู้ระหว่างพระคริสต์กับชาตานไม่มีความหมายพิเศษต่อชีวิตของพวกเขาเอง เป็นเรื่องไม่น่าสนใจเท่าไรนักสำหรับคนเหล่านี้ แต่ภายในอาณาบริเวณของหัวใจมนุษย์มีการต่อสู้นี้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก ไม่เคยมีใคร

คนใดเดินออกจากทางแห่งความชั่วไปสู่การรับใช้พระเจ้าโดยปราศจากการเผชิญหน้ากับการโจมตีของชาตาน การล่อลวงที่พระคริสต์ต้านได้นั้นเป็นการล่อลวงที่เราต้องยอมรับว่ายากที่จะต่อต้านได้ เป็นการล่อลวงที่โหมกระหน่ำใส่พระองค์ด้วยความรุนแรงอย่างเข้มข้น เนื่องจากพระลักษณะนิสัยของพระองค์ที่เหนือกว่าลักษณะอุปนิสัยของเรา ด้วยภาระบาปของโลกอันน่ากลัวที่อยู่บนพระคริสต์ พระองค์ทรงเอาชนะการทดลองในเรื่องของความอยาก ในเรื่องความรักโลกและในเรื่องการรักความโอ้อวดซึ่งนำไปสู่การทีกักคิดเอง การทดลองเหล่านี้ที่เอาชนะอาดัมและเอวามาแล้วและพร้อมที่จะเอาชนะพวกเราได้อย่างง่ายดาย {DA 116.4}

ชาตานยกเอาบาปของอาดัมขึ้นมาเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าพระบัญญัติของพระเจ้านั้นไม่ยุติธรรมและปฏิบัติตามไม่ได้ ในสภาพที่เป็นมนุษย์เหมือนเรา พระคริสต์จะทรงกู้ความล้มเหลวของอาดัมกลับคืนมา แต่เมื่ออาดัมถูกผู้ล่อลวงจู่โจม ไม่มีผลของบาปใดตกอยู่ในตัวของ

เขาเลย เขายืนอยู่ด้วยร่างกายที่
แข็งแรงสมบูรณ์ มีพลังทางความคิด
และทางกายที่แข็งแกร่ง สง่าราศี
ของสวนเอเดนล้อมอยู่รอบตัวเขา
และเขาสื่อสารกับชาวสวรรค์ทุกวัน
แต่พระเยซูไม่ทรงมีสภาพเช่นนี้เมื่อ
พระองค์เสด็จเข้าไปยังถิ่นทุรกันดาร
เพื่อไปรับมือกับซาตาน เป็นเวลา
สี่พันปีที่ผ่านมา พันธุ์มนุษย์ถดถอย
ด้านกำลังกาย กำลังทางปัญญาและ
ด้านคุณค่าทางศีลธรรม และพระองค์
ทรงรับความอ่อนแอของมนุษยชาติ
ที่เสื่อมโทรม ในสภาพเช่นนี้เท่านั้น
ที่พระเยซูจะทรงช่วยมนุษย์ให้พ้น
จากความเสื่อมโทรมในสภาพที่
ต่ำสุดได้ {DA 117.1}

หลายคนอ้างว่า เป็นไปไม่ได้
ที่พระคริสต์จะถูกล่อลวง ดังนั้นพระ
องค์จึงอยู่ในตำแหน่งของอาดัมไม่ได้
พระองค์จึงไม่ได้ช่วยชนะในส่วนที่
อาดัมล้มเหลว หากการทดลองของ
เรามีสภาพเลวร้ายยิ่งไปกว่าของ
พระคริสต์ไม่ว่าในแง่ใดแล้ว พระ
องค์ก็จะไม่ทรงสามารถช่วยเหลือ
พวกเราได้ แต่พระผู้ช่วยให้รอดของ
เราทรงรับสภาพของมนุษยชาติ
พร้อมด้วยความบกพร่องอ่อนแอ

ทั้งหมด พระองค์ทรงรับธรรมชาติ
ของมนุษย์พร้อมด้วยความเป็นไปได้
ที่จะแพ้ต่อการทดลอง ไม่มีการ
ทดลองใดของเราที่พระองค์ไม่ได้
ทรงผ่านมาก่อน {DA 117.2}

ในการทดลองสำหรับพระคริสต์
ความอยากอาหารเป็นฐานของการ
ทดลองอันยิ่งใหญ่อย่างแรกเช่น
เดียวกับสามภรรยาผู้บริสุทธิ์ในสวน
เอเดน เมื่อความพินาศเริ่มขึ้นที่ใด
การทรงช่วยให้รอดก็เริ่มขึ้นที่นั่น
การปล่อยตัวตามใจความอยาก
ทำให้อาตมัล้มลงในบาปذنใด
ชัยชนะของพระคริสต์จะได้มาด้วย
การปฏิเสธความอยากฉนั้น
“และพระองค์ทรงอดอาหารสี่สิบวัน
สี่สิบคืน ภายหลังพระองค์ก็ทรงหิว
ส่วนผู้ทดลองมาหาพระองค์ทูลว่า
‘ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า
จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็น
ขนมปัง’ พระองค์ตรัสตอบว่า ‘มี
พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘มนุษย์จะ
ดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียว
ไม่ได้ แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวจนะ
ทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของ
พระเจ้า’” {DA 117.3}

ตั้งแต่สมัยอาดัมจนถึงสมัย

ของพระคริสต์ การตามใจตนเอง
เพิ่มอำนาจให้กับความอยากอาหาร
และตัณหาจนถึงขั้นเกือบควบคุม
ไม่ได้ ด้วยประการจะนี้มนุษย์ตกต่ำ
และป่วยเป็นโรค และไม่มีทางเอาชนะ
ได้ด้วยลำพังตัวเขาเอง พระคริสต์
ทรงมีชัยแทนที่มนุษย์ด้วยการ
อดทนต่อการทดลองที่รุนแรงที่สุด
เพื่อเห็นแก่เรา พระองค์ทรงควบคุม
ตนเองได้มากยิ่งขึ้นกว่าความหิวหรือ
ความตาย และในชัยชนะครั้งนี้
ครอบคลุมประเด็นอื่นๆ ทั้งหมดที่
รวมอยู่ในการต่อสู้กับอำนาจแห่ง
ความมืด {DA 117.4}

เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปใน
ถิ่นทุรกันดารพระองค์ทรงถูกปิดล้อม
ด้วยพระสิริของพระบิดา ด้วยการ
จดจ่ออยู่กับการสื่อสารสัมพันธ์กับ
พระเจ้า พระองค์ทรงถูกยกสูงขึ้นเหนือ
ความอ่อนแอของมนุษย์ แต่เมื่อ
พระสิริปรากฏจากพระองค์ไปแล้วและ
ทรงละให้พระองค์ต่อสู้กับการทดลอง
การทดลองจู่โจมเข้าหาพระองค์ทุก
วินาที ธรรมชาติมนุษย์ถดถอยจาก
ความขัดแย้งที่รอคอยพระองค์อยู่
พระองค์ทรงอดพระกระยาหารและ
ทรงอธิษฐานเป็นเวลาสี่สิบวัน พระองค์

ทรงอ่อนเปลี้ยและซูบผอมเนื่องจาก
ความหิว อดโรยและซูบซีดด้วยความ
ปวดร้าวทางใจ “หน้าตาของท่านเสีย
โฉมมากเหลือที่จะเหมือนคน และ
รูปร่างของท่านก็เสียโฉมเหลือที่จะ
เหมือนมนุษย์” อิสยาห์ 52:14 บัดนี้
เป็นโอกาสของซาตานแล้ว บัดนี้มัน
คิดว่าจะเอาชนะพระคริสต์ได้แล้ว
{DA 118.1}

บัดนั้น รวากับว่าคำอธิษฐาน
ของพระองค์ได้รับคำตอบ มีผู้หนึ่ง
ที่มีรูปลักษณ์ของทูตสวรรค์จาก
สวรรค์เข้ามาหาพระผู้ช่วยให้รอด
อ้างว่าตนได้รับพระบัญชาจากพระเจ้า
เพื่อประกาศว่าการอดพระกายาหาร
ของพระคริสต์สิ้นสุดลงแล้ว เหมือน
เช่นพระเจ้าทรงบัญชาทูตสวรรค์องค์
หนึ่งไปห้ามมือของอับราฮัมในขณะ
ถวายเป็นเครื่องเผาบูชาฉันท
ใด พระบิดาทรงพอพระทัยพระคริสต์
ที่ทรงดำเนินบนเส้นทางเปื้อนโลหิต
จึงทรงรับสั่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมา
ช่วยพระองค์ให้หลุดพ้นจากความ
ทุกข์ฉันทนั้น นี่คือน้ำสาขาน้ำที่นำมาถึง
พระเยซู พระผู้ช่วยให้รอดทรงหมด
แรง พระองค์ทรงหิวพระกระยาหาร
ทันใดนั้นซาตานเข้ามาหาพระองค์

มันขึ้นไปยังก้อนหินที่กระจายเกล็ด
เกลื่อนอยู่บนพื้นทะเลทราย หินเหล่านั้น
มีลักษณะคล้ายขนมปัง ผู้ล่องลง
พูดขึ้นมาว่า “*ถ้าท่านเป็นพระบุตร
ของพระเจ้าจงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้
กลายเป็นขนมปัง*” {DA 118.2}

แม้มารจะปรากฏตัวดังทูต
สวรรค์แห่งความสว่าง แต่คำพูด
นำหน้าเหล่านี้เปิดเผยให้เห็นถึง
ลักษณะอุปนิสัยที่แท้จริงของมัน
“*ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า*”
เป็นคำพูดที่สื่อให้เห็นถึงการไม่ไว้วางใจ
หากพระองค์ทรงกระทำตาม
คำเสนอแนะของซาตานแล้ว ก็จะเป็นการ
ยอมรับข้อสงสัย ผู้ล่องลงวางแผน
เอาชนะพระคริสต์โดยใช้วิธีเดียวที่
ทำสำเร็จกับมนุษย์ตั้งแต่เริ่มแรก
วิธีที่ซาตานเข้าหาเอวานนั้นเต็มไปด้วย
เล่ห์เหลี่ยมเพียงใด! “*จริงหรือ? ที่พระเจ้าตรัสว่า ‘ห้ามพวกเจ้า
กินผลจากต้นไม้ทุกต้นในสวนนี้’*”
ปฐมกาล 3:1 คำพูดของผู้ล่องลงนั้น
เป็นจริงเพียงแค่นี้ แต่วิธีการพูด
ของมันนั้นซ่อนเร้นด้วยการหมิ่น
ประมาทพระวาระของพระเจ้า แผงด้วย
แง่ลบ สงสัยความสัตย์จริงของพระเจ้า
ซาตานหาทางที่จะปลุกฝัง

ความคิดของเอวาว่าพระเจ้าไม่ทรง
กระทำตามที่ตรัสไว้ และการสงวน
ผลไม้อันสวยงามเช่นนั้นขัดแย้งกับ
ความรักและความเห็นใจของพระองค์
ที่มีให้กับมนุษย์ บัดนี้ผู้ล่องลง
พยายามเร้าใจพระคริสต์ด้วยความ
รู้สึกของมันเองว่า “*ถ้าท่านเป็นพระ
บุตรของพระเจ้า*” คำพูดนั้นเต็มไปด้วย
ความขมขื่นในใจของมัน น้ำเสียง
ของมันแสดงออกถึงความไม่เลื่อมใส
จนถึงที่สุด พระเจ้าทรงปล่อยให้
พระบุตรของพระองค์อยู่ในสภาพ
เช่นนี้ได้อย่างไร? พระองค์ทรงละ
พระบุตรให้อยู่กับสัตว์ป่าในถิ่นทุร
กันดารโดยไม่มีอาหาร ไม่มีมิตร ไม่มี
ผู้ปลอบใจเช่นนี้ได้อย่างไร? มันพูด
เป็นนัยว่า พระเจ้าไม่ทรงตั้งพระทัย
ให้พระบุตรตกสู่สภาพเช่นนี้ “*ถ้า
ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า*” ก็จง
สำแดงอำนาจด้วยการปลดปล่อย
ตัวเองให้หลุดพ้นจากความหิวโหย
เช่นนี้ จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็น
ขนมปังเสีย {DA 118.3}

พระดำรัสจากสวรรค์ “*ท่านผู้
นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่าน
มาก*” มัทธิว 3:17 ยังคงดังก้องอยู่
ในหูของซาตาน แต่มันมุ่งมั่นที่จะ

ทำให้พระคริสต์ไม่เชื่อคำพยานนี้ พระดำรัสของพระเจ้าเป็นพระวจนะที่ประทานเพื่อให้พระเยซูทรงมั่นใจในพระราชกิจของพระเจ้า พระองค์เสด็จมาดำรงชีวิตในฐานะมนุษย์ท่ามกลางมนุษย์ และเป็นพระวจนะที่ประกาศให้ทราบถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับสวรรค์ของพระองค์ ชาตานิมีเป้าหมายทำให้พระองค์สงสัยในพระดำรัสนั้น หากความวางใจของพระคริสต์ในพระเจ้าหวั่นไหว ชาตานิก็มั่นใจว่าชัยชนะของการต่อสู้ทั้งหมดจะเป็นของมัน มันก็จะเอาชนะพระเยซูได้ มันหวังว่าภายใต้ความสิ้นหวังและความหิวอย่างรุนแรง พระคริสต์จะทรงสูญเสียความเชื่อในพระบิดาของพระองค์ และทรงทำการอัศจรรย์เพื่อพระองค์เอง หากพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น แผนการแห่งการไถ่ให้รอดก็สูญสลายไป {DA 119.1}

เมื่อชาตานิและพระบุตรของพระเจ้าเผชิญหน้ากันในความขัดแย้งครั้งแรกนั้น พระคริสต์ทรงดำรงตำแหน่งเป็นพระผู้บัญชาการของจอมทัพแห่งสวรรค์และชาตานิเป็นหัวหน้าของการจลาจลในสวรรค์

และมันก็ถูกขับออกไป บัดนี้ เห็นได้อย่างชัดเจนว่าสถานภาพของทั้งสองฝ่ายกลับกัน และในความได้เปรียบ ชาตานิฉวยโอกาสอย่างเต็มที่ที่มันเองที่กึกก้องขึ้นด้วยการพูดว่า ทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่มีอำนาจยิ่งใหญ่ที่สุดถูกขับออกจากสวรรค์แล้ว สภาพภายนอกของพระเยซูในเวลานี้บ่งบอกว่าพระองค์คือทูตสวรรค์นั้นที่ถูกขับออกมา พระองค์ทรงถูกพระเจ้าทอดทิ้งและถูกมนุษย์ละเลย เทพองค์หนึ่งจะสามารถรักษาสถานภาพความเป็นพระเจ้าได้ด้วยการสำแดงการอัศจรรย์ “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงส่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นขนมปัง” ผู้ล่อลวงเน้นย้ำว่าการกระทำด้วยอำนาจของการเปลี่ยนก้อนหินให้เป็นขนมปังเช่นนี้เป็นหลักฐานสำแดงถึงความเป็นพระเจ้าที่จะทำให้ความขัดแย้งนี้สิ้นสุดลง {DA 119.2}

พระเยซูสดับฟังจ้าวแห่งการหลอกลวงไม่ใช่ด้วยปราศจากการต่อสู้ดิ้นรน แต่พระบุตรของพระเจ้าไม่ต้องพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าต่อหน้าชาตานิหรืออธิบายถึงเหตุผลของการถ่อมตนของพระองค์ โดย

การยินยอมต่อข้อเรียกร้องของผู้ทรยศ ไม่มีสิ่งดีประการใดที่จะได้มา ไม่ว่าจะเป็นเพื่อมนุษย์หรือถวายพระสิริแด่พระเจ้า หากพระองค์ปฏิบัติตามข้อเสนอของศัตรูแล้ว ซาตานยังคงจะพูดต่อว่า จงสำแดงหมายสำคัญเพื่อเราจะเชื่อว่าท่านคือพระบุตรของพระเจ้า หลักฐานต่างๆ นั้นไร้ค่าเพื่อทำลายอำนาจการกบฏในใจของมัน และพระคริสต์ไม่ทรงต้องสำแดงฤทธิ์อำนาจใดเพื่อประโยชน์ของพระองค์เอง พระองค์เสด็จมาเพื่อแบกรับความทุกข์ยากเหมือนที่พวกเราจะต้องแบก เพื่อวางแบบอย่างแห่งความเชื่อและการยอมจำนนเชื่อฟัง พระองค์ไม่เคยกระทำการอัศจรรย์เพื่อตนเอง ไม่ว่าจะเป็นที่นี้หรือที่ใดๆ ของชีวิตบนโลกนี้ในเวลาต่อมา พระราชกิจอันอัศจรรย์ทั้งหมดของพระองค์กระทำเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นทั้งสิ้น ถึงแม้ว่าพระเยซูทรงจำซาตานได้ตั้งแต่นั้น ทว่าพระองค์ก็ไม่ทรงยั่วยุเพื่อที่จะเข้าประจันหน้ากับมัน ความทรงจำพระสุรเสียงจากสวรรค์เสริมพลังของพระองค์ พระองค์ทรงวางพระทัยในความรักของพระบิดาของ

พระองค์ พระองค์ไม่ทรงต่อกรกับการทดลอง {DA 119.3}

พระเยซูทรงเผชิญหน้ากับซาตานด้วยพระวาทะ พระองค์ตรัสว่า “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า” ในทุกการทดลอง อาวุธในการต่อสู้ของพระองค์คือพระวาทะของพระเจ้า ซาตานเรียกร้องให้พระคริสต์กระทำการอัศจรรย์เพื่อแสดงถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ แต่สิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าการอัศจรรย์ทั้งปวงคือคำตอบอันมั่นคงที่วางใจใน “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า” อาโมส 1:3 นี่เป็นหมายสำคัญที่ไม่อาจโต้แย้งได้ ตราบใดที่พระคริสต์ทรงยึดมั่นอยู่ในหลักการนี้ ผู้ล่อลวงเอาเปรียบพระองค์ไม่ได้ {DA 120.1}

การทดลองรุนแรงที่สุดโหมกระหน่ำเข้าหาพระคริสต์ในช่วงเวลาที่พระองค์ทรงอ่อนแอที่สุด ในสภาพเช่นนี้ ซาตานคิดว่าจะต้องชนะ ด้วยอุบายนั้นมันเอาชนะมวลมนุษย์มาแล้ว เมื่อกำลังทางกายอ่อนลงอำนาจทางใจจะอ่อนแอลงและความเชื่อจะหยุดวางใจในพระเจ้า ศัตรูเอาชนะผู้ที่ยึดมั่นในความถูกต้องอย่างยาวนานและกล้าหาญได้ โมเสส

อ่อนเปลี้ยกับการวนเวียนร่วมกับ
ชนชาติอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร
สี่สิบปี ในเสี้ยววินาทีเมื่อเขาปล่อย
ความเชื่อของเขาให้หลุดไปจาก
อำนาจของพระเจ้า เขาล้มลงขณะอยู่
ชายแดนของแผ่นดินแห่งคำมั่น
สัญญา เช่นเดียวกับเอลียาห์ผู้ยืน
หยัดอย่างไม่สั่นทอนต่อหน้ากษัตริย์
อาหับพร้อมทั้งผู้ทํานายของพระบาอัล
450 คนในแนวหน้าที่เผชิญกับชนชาติ
อิสราเอลทั้งประเทศ หลังจากวันอัน
น่ากลัวบนภูเขาคารเมล เมื่อผู้ทํานาย
เทียมเท็จถูกประหารและประชากร
ประกาศความจงรักภักดีต่อพระเจ้า
เอลียาห์หนีเอาตัวรอดเมื่อได้ยินคำขู่
ของพระนางเยเซเบลผู้กราบไหว้รูป
เคารพ ด้วยวิธีนี้ซาตานฉวยโอกาส
จากความอ่อนแอของมนุษย์ และมัน
ยังคงทำในทำนองเดียวกัน เมื่อใดที่
คนหนึ่งถูกเมฆหมอกปกคลุม ตกอยู่
ในสถานการณ์ที่ยุงเหยิงหรือรุ่มร่า
ด้วยความอดอยากหรือความทุกข์
ลำบาก ซาตานเตรียมพร้อมเพื่อล่อ
และทำให้ระคายเคือง มันจู่โจม
ลักษณะอุปนิสัยที่เป็นจุดอ่อนของ
เรา มันพยายามสั่นคลอนความไว
วางใจของเราในพระเจ้า พระองค์ทรง

เป็นผู้ปล่อยให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้เกิด
ขึ้น เราถูกล่อลวงให้ไม่วางใจพระเจ้า
และสงสัยในความรักของพระองค์
บ่อยครั้งผู้ล่อลวงเข้ามาหาเราเหมือน
เช่นที่มันเข้าหาพระคริสต์ โดยแผ่
ความอ่อนแอและความบกพร่องไว้
ต่อหน้าเรา มันหวังที่จะทำให้จิต
วิญญาณหมดกำลังใจและทำลาย
ความมั่นใจของเราในพระเจ้า และ
มันก็จะได้เหยื่อมาอย่างแน่นอน
หากเราเผชิญหน้ากับมันเหมือน
เช่นพระเยซูทรงเผชิญแล้ว เราจะ
รอดพ้นจากการพ่ายแพ้มากมาย
ด้วยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับ
ศัตรู เราเปิดโอกาสให้มันได้เปรียบ
{DA 120.2}

เมื่อพระคริสต์ตรัสกับผู้ล่อลวง
ว่า “มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหาร
เพียงอย่างเดียวไม่ได้ แต่ต้องดำรง
ชีวิตด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมา
จากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” พระองค์
ตรัสพระดำรัสที่ตรัสไว้เมื่อหนึ่งพัน
สี่ร้อยปีที่แล้วกับชนชาติอิสราเอลอีก
ครั้งหนึ่งว่า “พระเจ้าของท่านทรงนำ
ท่านในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี. . .
พระองค์ทรงทำให้ท่านถ่อมใจ ทรง
ปล่อยท่านให้หิว และทรงเลี้ยงท่าน

ด้วยมานาซึ่งท่านเองหรือปู่ย่าตายายของท่านก็ไม่ทราบว่าเป็นอะไร เพื่อพระองค์จะทรงทำให้ท่านเข้าใจว่ามนุษย์ไม่ได้ดำรงชีวิตอยู่ด้วยอาหารเพียงสิ่งเดียว แต่มนุษย์จะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์” เฉลยธรรมบัญญัติ 8:2, 3 ในถิ่นทุรกันดาร ขณะที่หนทางแห่งการยังชีพสูญสลายไป พระเจ้าประทานมานาจากสวรรค์ให้แก่ประชากรของพระองค์ และประทานให้อย่างเพียงพอและสม่ำเสมอ การประทานนี้มีไว้เพื่อสอนให้พวกเขาทราบว่า เมื่อพวกเขาวางใจในพระเจ้าและดำเนินตามพระมรรคาของพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ทรงทอดทิ้งพวกเขา บัดนี้พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงปฏิบัติตามบทเรียนที่พระองค์เองทรงสอนชนชาติอิสราเอล พระองค์ประทานการทรงช่วยแก่ชนชาวฮีบรูโดยผ่านพระวจนะของพระเจ้า และโดยพระวจนะเดียวกันนี้ก็จะทรงโปรดประทานการทรงช่วยให้แก่พระเยซูด้วย พระองค์ทรงรอคอยกาลเวลาของพระเจ้าเพื่อการบรรเทา พระองค์ทรงปฏิบัติตามพระดำรัสของพระเจ้า

จึงเสด็จมายังถิ่นทุรกันดาร และพระองค์ไม่ทรงต้องการรับประทานอาหาร โดยปฏิบัติตามข้อเสนอแนะของซาตาน พระองค์ทรงยืนยันต่อหน้าพยานทั่วทั้งจักรวาลว่า การตกอยู่ในความทุกข์ลำบากใดๆ ก็ตามจะได้รับหายนะน้อยกว่าที่จะเดินห่างจากพระประสงค์ของพระเจ้าไม่ว่าจะในลักษณะใด {DA 121.1}

“มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้ แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวจนะทุกคำ” บ่อยครั้งผู้ติดตามพระคริสต์ถูกนำไปในที่ซึ่งเขาไม่อาจรับใช้พระเจ้าและดำเนินกิจการทางโลกต่อไปได้ อาจดูประหนึ่งว่าการปฏิบัติตามข้อเรียกร้องอย่างเรียบง่ายของพระเจ้าจะตัดเขาออกจากวิถีทางของการเลี้ยงชีพ ซาตานทำให้เขาเชื่อว่าเขาจะต้องสละทิ้งความเชื่อที่มีอยู่ในตัวเขา แต่สิ่งเดียวในโลกที่เราวางใจได้คือพระวจนะของพระเจ้า “จงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงนี้ให้” มัทธิว 6:33 หากเราเดินออกไปจากพระประสงค์

ของพระบิดาในสวรรค์ของเราก็จะไม่เป็นการดีเลยแม้แต่ในชีวิตนี้ เมื่อเราเรียนรู้อำนาจแห่งพระวณะของพระเจ้า เราจะไม่ปฏิบัติตามข้อเสนอของซาตานเพื่อให้ได้มาซึ่งอาหารหรือเพื่อช่วยชีวิตของเรา คำถามเดียวที่เราควรถามคือ อะไรคือพระบัญชาของพระเจ้า? และพระองค์ทรงสัญญาไว้อย่างไร? เมื่อเราเรียนรู้เช่นนี้แล้ว เราจะปฏิบัติตามพระบัญชาและวางใจในพระสัญญา {DA 121.2}

ในการต่อสู้ยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้ายกับซาตาน ผู้ที่จงรักภักดีต่อพระเจ้า จะเห็นว่าการสนับสนุนทางฝ่ายโลกทุกทางจะถูกตัดขาด เนื่องจากพวกเขาปฏิเสธที่จะละเมิดพระบัญญัติของพระองค์เพื่อปฏิบัติตามอำนาจทางฝ่ายโลก พวกเขาจะถูกสั่งห้ามการซื้อหรือขาย ในที่สุดจะมีคำสั่งประกาศให้ประหารชีวิตพวกเขาเสีย โปรดดูวิวรณ์ 13:11-17 แต่พระสัญญาที่ทรงโปรดประทานแก่ผู้ที่เชื่อฟังคือ “เขาจะอาศัยอยู่บนที่สูง ที่ลี้ภัยของเขาจะเป็นป้อมหิน จะมีผู้ให้อาหารแก่เขา น้ำดื่มของเขาจะมีแน่” อิสยาห์ 33:16 บุตร

ของพระเจ้าจะดำรงชีวิตอยู่ได้โดยพระสัญญานี้ เมื่อการกัณธอาหารทำให้โลกนี้แห้งแล้งไป พวกเขาจะได้รับการเลี้ยงให้อิ่ม “เขาจะไม่อับอายในเวลาเลวร้าย ในยามขาดแคลนเขาจะมีบริบูรณ์” สดุดี 37:19 ในเวลาของความยากลำบากเมื่อผู้เผยพระวณะฮาบากูกมองไปยังข้างหน้าและคำพูดที่แสดงถึงความเชื่อของคริสตจักรกล่าวไว้ว่า “แม้ต้นมะเดื่อไม่มีดอกบาน หรือเถาองุ่นไม่มีผล ผลมะกอกก็ขาดไปทุ่งนามิได้ผลิตอาหาร แม้ฝูงแพะแกะขาดไปจากคอก และไม่มีฝูงวัวที่ในโรง ถึงกระนั้น ข้าพเจ้าจะร่าเริงในพระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดีในพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้า” ฮาบากูก 3:17, 18 {DA 121.3}

จากบรรดาบทเรียนทั้งหมดที่ได้จากการทดลองครั้งแรกและครั้งยิ่งใหญ่ของพระองค์เจ้าของเรานั้น ไม่มีบทเรียนใดสำคัญไปกว่าการควบคุมความอยากอาหารและกิเลสตัณหา ในทุกยุคทุกสมัยการทดลองที่เข้าหาธรรมชาติฝ่ายกายส่งผลต่อการทำให้มนุษย์ชาติเสื่อมโทรมและตกต่ำมากที่สุด ซาตานทำงาน

ผ่านการไม่ยับยั้งตนเพื่อทำลาย
พลังสมองและศีลธรรมที่พระเจ้าทรง
โปรดประทานให้เป็นสมบัติที่ประเมิน
ค่าไม่ได้ ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงไม่
ซาบซึ้งถึงสิ่งที่มีคุณค่าทางนิรันดร์
กาล โดยการหมกมุ่นอยู่กับการ
ปล่อยตัวให้กับตัณหาหยาบและ
ทราม ซาดานหาทางลบทุกร่อง
รอยของพระฉายาของพระเจ้าออกไป
จากจิตวิญญาณ {DA 122.1}

การปล่อยตัวตามใจตนอย่าง
ควบคุมไม่ได้และผลของโรคภัยต่าง ๆ
รวมถึงความตกต่ำที่มีอยู่ในช่วงเวลา
ที่พระคริสต์เสด็จมาครั้งที่หนึ่งนั้น
จะพบได้ทั่วไปอีกครั้งพร้อมกับความ
รุนแรงอันเลวร้ายก่อนการเสด็จมา
ครั้งที่สองของพระองค์ พระคริสต์
ตรัสว่าสภาพของโลกจะเป็นเหมือน
เช่นในสมัยก่อนวันน้ำท่วมโลก และ
เป็นเหมือนเช่นโสโดมและโกโมราห์
แค่ความคิดในใจทั้งหมดล้วนเป็น
เรื่องชั่วร้ายตลอดเวลา พวกเรา
กำลังอยู่ตรงรอยต่อของช่วงเวลา
อันน่ากลัวนั้น และเราควรนำบท
เรียนของการอดพระกระยาหารของ
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดฝังไว้ในใจของเรา
ความทุกข์ลำบากซึ่งไม่อาจบรรยาย

เป็นคำพูดที่พระคริสต์ทรงอดทนนี้
เท่านั้นที่เราจะประเมินความชั่วร้าย
ของการปล่อยตัวตามใจตนอย่าง
ไม่ควบคุมได้ แบบอย่างของพระองค์
เปิดเผยให้เห็นว่า ความหวังเดียว
ของชีวิตนิรันดร์จะได้อมาด้วยการให้
ความอยากอาหารและตัณหาทั้ง
หลายอยู่ภายใต้การควบคุมของน้ำ
พระทัยของพระเจ้า {DA 122.2}

ด้วยกำลังของเราเอง เรา
ปฏิเสธการร้องเรียกของธรรมชาติที่
ตกต่ำของเราเองไม่ได้ ซาดานนำ
การทดลองมาให้เราโดยผ่านช่อง
ทางนี้ พระคริสต์ทรงทราบดีว่าศัตรู
จะมายังมนุษย์ทุกคน มันจะหลอก
ทุกคนที่ไม่ได้วางใจในพระเจ้า โดย
ฉวยเอาความได้เปรียบของความ
อ่อนแอที่ตกทอดมาทางสายเลือด
และโดยคำเสนอแนะอย่างจอมปลอม
และพระเจ้าของเราทรงดำเนินผ่าน
ทางที่มนุษย์จะต้องเดินนั้นก็เพื่อ
เตรียมทางให้เราได้ชัยชนะ พระเจ้า
ไม่ทรงประสงค์ให้เราอยู่ในตำแหน่ง
ที่เสียเปรียบในการต่อสู้กับซาดาน
พระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้เราตกอยู่ใน
ความหวาดกลัวหรือความสิ้นหวัง
ภายใต้การจู่โจมของงู “จงมีใจกล้า

เกิด” พระองค์ตรัส “เพราะว่าเราชนะ
โลกแล้ว” ยอห์น 16:33 {DA122.3}

จงให้ผู้ที่อยู่กับอำนาจแห่ง
ความอยากอาหารหันเข้าหาพระ
ผู้ช่วยให้รอดในถิ่นทุรกันดารแห่ง
การทดลอง จงเฝ้ามองพระองค์ขณะ
อยู่ในความทุกข์ของกางเขนและ
ร้องขึ้นว่า “เรากระหายน้ำ” พระองค์
ทรงทนทุกข์ทุกอย่างเพื่อที่เราจะ
สามารถทนได้ ชัยชนะของพระองค์
เป็นของเรา {DA 123.1}

พระเยซูทรงวางพระทัยบน
พระปัญญาและผลกำลังของพระ
บิดาบนสวรรค์ พระองค์ตรัสว่า
“พระยาห์เวห์ องค์เจ้านายทรงช่วย
ข้าพเจ้า เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจะ
ไม่ถูกทำให้อับยศ. . . นี่แน่ะ พระ
ยาห์เวห์ องค์เจ้านายทรงช่วย
ข้าพเจ้า” พระองค์ทรงให้พระองค์
เองเป็นแบบอย่าง ตรัสกับพวกเราว่า
“ใครบ้างในพวกเจ้าที่เกรงกลัวพระ
ยาห์เวห์. . . เขาผู้ดำเนินในความมืด
และปราศจากความสว่าง? แต่ยัง
วางใจในพระนามพระยาห์เวห์ และ
พึ่งอาศัยพระเจ้าของเขา” อิสยาห์
50:7-10 {DA 123.2}

พระเยซูตรัสว่า “ผู้ครองโลก

กำลังจะมา ผู้นั้นไม่มีสิทธิอำนาจ
อะไรเหนือเรา” ยอห์น 14:30 ไม่มี
สิ่งใดในพระองค์ที่สนองต่อการหลอก
ลวงของซาตาน พระองค์ไม่ทรงยอม
ต่อบาป ไม่เคยแม้ด้วยความคิดที่จะ
ยอมต่อบาป เรากระทำตามเช่นนี้ได้
ความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์รวม
เข้าด้วยกันกับความเป็นพระเจ้า
พระองค์ทรงเหมาะเพื่อการต่อสู้
โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงร่วมสถิต
อยู่ด้วย และพระองค์เสด็จมาเพื่อ
ให้เรามีส่วนร่วมในธรรมชาติของ
พระเจ้า ตราบใดที่เราเข้าร่วมอยู่กับ
พระองค์ด้วยความเชื่อบาปไม่มี
อำนาจเหนือเรา พระเจ้าทรงจับมือ
แห่งความเชื่อของเรานำไปวางไว้ให้
มั่นคงในพระคริสต์ เพื่อเราจะก้าวไป
ถึงลักษณะนิสัยที่สมบูรณ์แบบได้
{DA 123.3}

แล้วเราจะทำการนี้ให้สำเร็จ
ได้อย่างไรนั้น พระคริสต์ทรงสำแดง
ให้เราเห็นแล้ว พระองค์ทรงเอาชนะ
การต่อสู้กับซาตานด้วยวิธีใด? ด้วย
พระวจนะของพระเจ้า โดยพระดำรัส
เท่านั้นที่เราจะต่อต้านการทดลองได้
“มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า” พระองค์
ตรัสและทรงโปรด “ประทานพระ

สัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่แก่เรา
เพื่อว่าโดยพระสัญญาเหล่านี้ พวก
ท่านจะพ้นจากความเสื่อมทรามที่มี
อยู่ในโลกอันเกิดจากความปรารถนา
ชั่ว และจะมีส่วนในพระลักษณะของ
พระเจ้า” ให้แก่เรา 2 เปโตร 1:4
พระสัญญาทุกข้อในพระวจนะของ
พระเจ้าเป็นของเรา เรามีชีวิตอยู่ได้
โดย “พระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจาก
พระโอษฐ์ของพระเจ้า” เมื่อการ
ทดลองรุกร้าเข้ามาหา จงอย่ามอดดู

เหตุการณ์รอบข้างหรือความอ่อนแอ
ของตัวเรา แต่จงมองไปยังอำนาจ
ของพระวจนะ พระกำลังทั้งหมดเป็น
ของคุณ ผู้ประพันธ์บทเพลงสดุดี
ตรัสว่า “ข้าพระองค์ได้เก็บรักษา
พระคำรัสขของพระองค์ไว้ในใจเพื่อ
ข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์”
“โดยอาศัยพระวจนะจากพระโอษฐ์
ของพระองค์ ข้าพระองค์ได้เลี้ยง
พันทางของคนโหดร้าย” สดุดี
119:11; 17:4 {DA 123.4}

“นับตั้งแต่มีการประกาศต่ออยู่ในสวนเอเดนว่า
‘เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้า
และพงศ์พันธุ์ของนางด้วย’ ปฐมกาล 3:15 นั้น ชาดานรู้ดีว่ามันครอบครองโลก
ไว้อย่างเด็ดขาดไม่ได้” {DA 115.1}

“ตั้งแต่สมัยอาดัมจนถึงสมัย
ของพระคริสต์ การตามใจตนเอง
เพิ่มอำนาจให้กับความอยากอาหาร
และค้นหาจนถึงขั้นเกือบควบคุม
ไม่ได้ ด้วยประการฉะนี้มนุษยชาติต่ำ
และป่วยเป็นโรค” {DA 117.4}

ชัยชนะ

อ้างอิงจาก มัทธิว 4:5-11; มาระโก 1:12,13; ลูกา 4:5-13

“แล้วมารก็นำพระองค์ไปยัง นครบริสุทธิ และให้พระองค์ประทับ ที่ยอดหลังคาพระวิหาร แล้วทูล พระองค์ว่า ‘ถ้าท่านเป็นพระบุตร ของพระเจ้า จงกระโดดลงไป เพราะ พระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า

‘พระเจ้าจะรับสั่งเรื่องท่านต่อบรรดาทูตสวรรค์ของพระองค์ และทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ ไม่ให้เท้าของท่านกระแทกหิน’” {DA 124.1}

บัดนี้ซาตานเข้ามาหาพระเยซู บนจุดยืนของพระองค์ ศัตรูจอม เจ้าเล่ห์นี้นำเสนอพระดำรัสที่ออกมา จากพระโอษฐ์ของพระเจ้า มันยังคง ปรากฏตัวเป็นทูตแห่งความสว่างและ แสดงตนว่ามันคุ้นเคยกับพระคัมภีร์ และเข้าใจถึงความสำคัญของสิ่งที่ จารึกไว้ในนั้น ดังคราวก่อนเมื่อพระเยซู ทรงใช้พระวจนะของพระเจ้าเพื่อ สนับสนุนความเชื่อของพระองค์ บัดนี้ ผู้ล่อลวงใช้พระวจนะเพื่อสนับสนุน การหลอกลวงของมัน มันอ้างว่ามัน เพียงทดลองความภักดีของพระเยซู

และบัดนี้มันขึ้นชมกับความมั่นคง ของพระองค์ในขณะที่พระผู้ช่วย แสดงออกถึงความวางใจในพระเจ้า ซาตานเรียกร้องให้พระองค์แสดง หลักฐานอีกประการหนึ่งเพื่อแสดงถึง ความเชื่อของพระองค์ {DA 124.2}

แต่อีกครั้งที่การทดลองเปิดฉาก ด้วยอาร์มภพที่สื่อความหมายถึง การไม่ไว้วางใจ “ถ้าท่านเป็นพระบุตร ของพระเจ้า” พระคริสต์ถูกล่อลวง ให้ตอบคำว่า “ถ้า” แต่พระองค์ทรง หลีกเลียงแม้แต่การยอมรับข้อสงสัย เพียงน้อยนิด พระองค์ไม่ทรงยอม

ให้ชีวิตได้รับภัยอันตรายด้วยการ
ให้หลักฐานใดแก่ซาตาน {DA 124.3}

ผู้ล่อลวงคิดที่จะฉวยโอกาส
ในขณะที่พระเยซูทรงสภาพเป็น
มนุษย์และเรงเร้าให้พระองค์เชื่อ
ในสิ่งที่มันอ้าง ในขณะที่ซาตาน
ชักชวนให้ทำบาปได้ แต่มันบังคับให้
ทำบาปไม่ได้ มันพูดกับพระเยซูว่า
“จงกระโดดลงไป” โดยที่มันรู้ดีแก่ใจ
ว่ามันผลักพระองค์ลงไปได้เพราะ
พระเจ้าจะทรงเข้าขัดขวางช่วยพระองค์
ซาตานก็บังคับพระเยซูให้กระโจน
ลงไปได้เช่นกัน นอกเสียจากว่า
พระคริสต์จะทรงยอมต่อการทดลอง
มันก็เอาชนะพระองค์ไม่ได้ ไม่มี
อำนาจใดๆ ในโลกหรือในนรกจะ
บังคับพระองค์ให้เห็นห่างจากพระทัย
ของพระบิดาของพระองค์ออกไป
แม้แต่เพียงเล็กน้อย {DA 125.1}

ผู้ล่อลวงไม่มีทางบังคับให้
พวกเราทำชั่ว มันบังคับจิตใจของ
เราไม่ได้นอกจากเรายอมให้มันมา
ควบคุมเรา ก่อนที่ซาตานจะครอบงำ
เหนือเราได้ ความตั้งใจของเราจะ
ต้องยินยอม เราต้องปล่อยความเชื่อ
ในพระคริสต์ให้หลุดมือไป แต่ทุก
ความปรารถนาชั่วที่เราหวงแหน

ไว้จะเป็นฐานที่มันให้กับมัน ทุกจุดที่
เราพลาดที่จะก้าวไปให้ถึงมาตรฐาน
ของพระเจ้าเป็นประตูเปิดให้มันเข้า
มาล่อลวงและทำลายพวกเรา และ
ทุกความล้มเหลวและความพ่ายแพ้
ในส่วนของเราเปิดโอกาสให้มัน
ดำเนินพระคริสต์ {DA 125.2}

เมื่อซาตานอ้างพระสัญญาว่า
“พระเจ้าจะรับสั่งเรื่องท่านต่อบรรดา
ทูตสวรรค์ของพระองค์” นั้น มันละ
ประโยคที่ว่า “ให้ระแวงระวังท่าน
ในทุกๆ ทางของท่าน” ซึ่งหมายถึง
วิถีทางทั้งหมดที่พระเจ้าทรงเลือก
พระเยซูปฏิเสศที่จะออกนอกเส้นทาง
แห่งความเชื่อฟัง ในขณะที่พระองค์
ทรงสำแดงถึงความไว้วางใจในพระ
บิดาอย่างสมบูรณ์แบบ พระองค์จะ
ไม่ทรงวางพระองค์เองในตำแหน่งที่
ทำให้พระบิดาต้องเข้าแทรกแซงเพื่อ
ช่วยพระองค์ให้รอดจากความตาย
พระองค์ไม่ทรงประสงค์บังคับพระเจ้า
ให้เสด็จมาช่วยกู้พระองค์ และด้วย
เหตุฉะนั้น จะทำให้พลาดที่จะประทอน
แบบอย่างแห่งความไว้วางใจและ
การยอมจำนนแก่มนุษย์ {DA 125.3}

พระองค์ทรงยืนยันกับซาตาน
ว่า “พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า ‘อย่า

ทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน” พระดำรัสเหล่านี้โมเสสพูดกับชนชาติอิสราเอลเมื่อพวกเขากระหายน้ำในถิ่นทุรกันดาร และยื่นคำขาดให้โมเสสหาน้ำให้พวกเขา โดยร้องเสียงดังว่า “*พระยาห์เวห์สถิตอยู่ท่ามกลางพวกข้าพเจ้าจริงหรือ?*” อพยพ 17:7 พระเจ้าทรงประกอบพระราชกิจอัศจรรย์เพื่อพวกเขา แต่เมื่อพวกเขาดกอยู่ในความทุกข์ พวกเขาสงสัยพระองค์และเรียกร้องให้พระเจ้าประทานหลักฐานเพื่อแสดงว่าพระเจ้าทรงร่วมสถิตอยู่กับพวกเขา ในความไม่เชื่อ พวกเขาหาทางทดสอบพระองค์ และซาตานเร่งเร้าให้พระคริสต์กระทำการเช่นนี้ด้วยเหมือนกัน พระเจ้าประทานคำยืนยันแล้วว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระองค์ และบัดนี้การขอหลักฐานเพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจาก็เป็นการทดสอบพระคำของพระเจ้า คือทดลองพระองค์นั่นเอง และการขอสิ่งที่พระเจ้าไม่ทรงสัญญานั้นก็เป็นการกระทำในทำนองเดียวกัน เป็นการแสดงออกถึงการไม่ไว้วางใจและการพิสูจน์หรือ

ทดลองพระองค์ เราต้องไม่ทูลขอวิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ ตามพระคำหรือไม่แต่เพราะพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ ไม่ใช่เพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงรักเรา แต่เพราะพระองค์ทรงรักเราแล้ว “*แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้วจะไม่ใช่เป็นที่พอพระทัยเลย เพราะว่าผู้ที่จะมาเฝ้าพระเจ้านั้น ต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จแก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์*” ฮีบรู 11:6 {DA 125.4}

แต่ความเชื่อนั้นไม่ได้จัดอยู่ในกลุ่มเดียวกับการที่กักเอาเอง ผู้ที่มีความเชื่อแท้จริงเท่านั้นจะปลอดภัยจากการที่กักเอาเอง เพราะการที่กักเอาเองเป็นความเชื่อเทียมเท็จของซาตาน ความเชื่อยึดมั่นในพระสัญญาของพระเจ้าและผลิตผลแห่งการเชื่อฟัง การที่กักเอาเองอ้างพระสัญญาของพระเจ้าเช่นกันแต่ใช้พระสัญญาตามแบบฉบับของซาตานคือเพื่อแก้ตัวให้กับการทำผิด ความเชื่อจะนำบรรพบุรุษคู่แรกของเราวางใจในความรัก

ของพระเจ้าและเชื่อฟังพระบัญชา
ของพระองค์ การที่กหักคิดเอาเอง
นำมาซึ่งการล่วงละเมิดธรรมบัญญัติ
ของพระเจ้าโดยเชื่อเอาเองว่าความรัก
ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าจะช่วยพวกเขา
จากผลของบาป การอ้างความเป็นที่
โปรดปรานของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์
โดยไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดแห่ง
ความเมตตาไม่ใช่ความเชื่อ ความ
เชื่อแท้ตั้งอยู่บนรากฐานแห่งพระ
สัญญาและการทรงนำของพระคัมภีร์
{DA 126.1}

บ่อยครั้งเมื่อชาดานล้มเหลวที่
จะปลุกกระตมให้ไม่ไว้วางใจ มันประสบ
ความสำเร็จในการนำเราไปสู่การ
ที่กหักเอาเอง หากมันนำเราไปสู่
เส้นทางแห่งการทดลองที่ไม่จำเป็น
ได้แล้ว มันก็มั่นใจได้ว่าชัยชนะเป็น
ของมัน พระเจ้าทรงพิทักษ์รักษา
ทุกคนที่ดำเนินอยู่บนเส้นทางแห่ง
การเชื่อฟัง แต่การเดินออกไปจาก
เส้นทางนี้คือการเสี่ยงภัยเข้าไป
สู่อาณาบริเวณของชาดาน ที่นั่น
เราจะหกล้มอย่างแน่นอน พระผู้ช่วย
ให้รอดทรงเชื่อเชิญพวกเราว่า “จง
เฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อจะไม่ต้อง
ถูกการทดลอง” มาระโก 14:38 การ

ใคร่ครวญพระวจนะและอธิษฐานจะ
ปกป้องเราไม่ให้วิ่งเข้าสู่เส้นทาง
แห่งภัยอันตรายโดยไม่มีการควบคุม
และด้วยวิธีนี้เราจะรอดพ้นจาก
ความฟ่ายแพ้มากมาย {DA
126.2}

ถึงกระนั้นเมื่อการทดลองโหม
กระหน่ำลงมาเราต้องไม่สูญเสีย
กำลังใจ บ่อยครั้งเมื่อตกอยู่ในสภาวะ
ความยากลำบาก เราจะสงสัยว่า
พระวิญญาณของพระเจ้ายังทรงนำ
เราอยู่หรือไม่ แต่พระวิญญาณทรง
เป็นผู้นำพระเยซูเข้าไปยังถิ่นทุร-
กันดารเพื่อให้ชาดานทดลอง เมื่อ
พระเจ้าทรงนำเราเข้าสู่การทดสอบ
พระองค์ทรงมีพระประสงค์เพื่อเป็น
ประโยชน์ต่อเรา พระเยซูไม่ได้ทรง
อวดอ้างพระสัญญาของพระเจ้าด้วย
การเข้าหาการทดลองด้วยตัวเองหรือ
เป็นทุกข์โศกหมดหวังเมื่อตกอยู่ใน
การทดลอง เราก็ไม่ควรทอดย
เช่นกัน “พระเจ้าทรงซื้อสัตย์
พระองค์จะไม่ทรงให้พวกท่านต้อง
ถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้
และเมื่อถูกทดลอง พระองค์จะทรง
ให้มีทางออกด้วย เพื่อพวกท่านจะ
มีกำลังทนได้” พระองค์ตรัสว่า “จง

ถวายเครื่องบูชาคือการขอบพระคุณ แต่พระเจ้าและกบฏของเจ้าต้ององค์ผู้สูงสุด และจงร้องทูลเราในวันยากลำบากเราจะช่วยกู้เจ้า และเจ้าจะถวายเกียรติแก่เรา” 1 โครินธ์ 10:13; สดุดี 50:14, 15 {DA 126.3}

ในการทดลองครั้งที่สองพระเยซูทรงเป็นฝ่ายชนะ และบัดนี้ซาตานเปิดเผยให้เห็นธาตุแท้ของมัน แต่มันไม่ได้แสดงตนเป็นสัตว์ประหลาดน่ารังเกียจที่มีเท้าแยกกีบและปีกของค้างคาว มันเป็นทูตสวรรค์ยิ่งใหญ่แม้จะล้มลงแล้วก็ตามที่ มันยังอวดอ้างว่าตนเองเป็นหัวหน้าของกองกบฏและเป็นจ้าวแห่งโลกนี้ {DA 129.1}

ซาตานนำพระเยซูไปบนภูเขาสูง มันทำให้อาณาจักรของโลกพร้อมด้วยรัศมีเจิดจ้าของทัศนียภาพอันกว้างใหญ่ทั้งหมดแล่นผ่านต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ แสงดวงอาทิตย์สาดส่องลงมายังเมืองแห่งวิหาร พระราชวังหินอ่อน พื้นนาอันอุดมและไร่่องุ่นที่ออกผลอย่างหนาแน่น ร่องรอยของความชั่วถูกปิดซ่อนไว้ พระเนตรของพระเยซูเผชิญกับความเศร้าหมองและความหายนะ

เมื่อไม่นานมานี้เองนั้น บัดนี้ทรงเพ่งมองทิวทัศน์อันงดงามและความรุ่งโรจน์ของอาณาจักรที่เกินคำบรรยาย และแล้วเสียงของผู้ล่อลวงดังขึ้นว่า “อำนาจและความรุ่งโรจน์ทั้งหมดนี้เราจะยกให้แก่ท่าน เพราะว่าเราได้รับมอบสิทธินี้ไว้แล้ว และเราปรารถนาจะให้ใครก็ได้ตามใจเรา ถ้าท่านกราบนมัสการเรา ทุกๆ สิ่งจะเป็นของท่าน” {DA 129.2}

พระราชกิจของพระเยซูสำเร็จได้โดยทางแห่งความทุกข์ยากเท่านั้น เบื้องหน้าของพระองค์เป็นชีวิตแห่งความเศร้าโศก ความยากลำบาก และความขัดแย้ง และความตาย อันน่าอัศจรรย์อัศจรรย์ที่สุด พระองค์ทรงต้องแบกบาปของทั้งโลก พระองค์ทรงต้องทนต่อการแยกออกจากความรักของพระบิดาของพระองค์ บัดนี้ผู้ล่อลวงเสนอที่จะปล่อยวางอำนาจที่เขาฉกชิงมา พระคริสต์อาจช่วยตัวเองออกจากอนาคตอันน่าหวาดกลัวได้โดยยอมรับอำนาจสูงสุดของซาตาน แต่การทำเช่นนั้นก็คือยอมแพ้ต่อชัยชนะในสงครามยิ่งใหญ่ ซาตานทำบาปในสวรรค์ก็ด้วยความพยายามยก

ตนเองขึ้นเหนือพระบุตรของพระเจ้า บัดนี้ หากมันชนะ ก็จะเป็นชัยชนะของการกบฏ {DA 129.3}

เมื่อซาตานประกาศกับพระคริสต์ว่า อำนาจและความรุ่งโรจน์ของโลกนี้ได้มอบสิทธิ์ไว้กับเราแล้ว และเราปรารถนาจะให้ใครก็ได้ตามใจเรานั้น เป็นคำพูดที่จริงแต่เพียงบางส่วนเท่านั้น และมันประกาศเช่นนั้นเพื่อเป้าหมายของการหลอกลวงซาตานจนชิงอำนาจการปกครองจากอาดัม แต่อาดัมเป็นผู้รักษาการแทนพระเจ้าพระผู้สร้าง ไม่ใช่เป็นการปกครองอิสระ โลกเป็นของพระเจ้า และพระองค์ทรงมอบทุกสิ่งไว้ให้พระบุตรของพระองค์ อาดัมจะต้องครอบครองภายใต้พระคริสต์ เมื่ออาดัมทรยศต่ออำนาจของตน และยกอำนาจให้ซาตาน พระคริสต์ยังทรงเป็นกษัตริย์ผู้ทรงธรรม ด้วยประการฉะนี้พระยาห์เวห์ทรงเคยตรัสกับกษัตริย์ในแบบคัดเนสซาร์ว่า “พระองค์ผู้สูงสุดทรงปกครองบรรดาราชอาณาจักรของมนุษย์ และประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์พอพระทัย และทรงตั้งผู้ต่ำต้อยที่สุดให้ปกครอง” ดาเนียล

4:17 ซาตานแสดงอำนาจแห่งการแย่งชิงได้ตามที่พระเจ้าทรงอนุญาตเท่านั้น {DA 129.4}

เมื่อผู้ล่อลวงบอกว่าจะมอบอาณาจักรและศักดิ์ศรีของโลกให้แก่พระคริสต์ มันกำลังเสนอว่าให้พระคริสต์สละตำแหน่งเจ้าของโลกที่แท้จริงและให้การปกครองอยู่ภายใต้อำนาจของซาตาน ชาวียูตั้งความหวังบนการปกครองเดียวกันนี้ พวกเขาหวังที่จะได้อาณาจักรของโลก หากพระคริสต์ยินยอมประทานอาณาจักรเช่นนี้แก่พวกเขา พวกเขาคงยินดีที่จะต้อนรับพระองค์ แต่การสาปแช่งของบาปพร้อมด้วยความระทมวิบัติทั้งหมดวางอยู่บนโลกนี้ พระคริสต์ตรัสสัญญาผู้ล่อลวงว่า “จงไปให้พ้น เจ้าซาตาน เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘จงกราบนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว’” {DA 130.1}

ผู้ที่ก่อการจลาจลในสวรรค์นำเสนอแผนดินโลกให้พระคริสต์เพื่อเป็นการซื้อความจงรักภักดีต่อหลักการของความชั่ว แต่พระองค์ไม่อาจซื้อกันได้ พระองค์เสด็จมา

เพื่อจัดตั้งอาณาจักรแห่งความชอบธรรมและพระองค์ไม่ทรงละทิ้งเป้าหมายนี้ ชาตานใช้วิธีล่อลวงอันเดียวกันนี้เข้าจู่โจมมนุษย์และมันได้รับความสำเร็จในมนุษย์ได้ดีกว่าในพระคริสต์ มันเสนออาณาจักรของโลกนี้แก่มนุษย์ด้วยเงื่อนไขของการยอมรับความยิ่งใหญ่ของมัน มันกำหนดให้พวกเขาละทิ้งความซื่อตรง ละทิ้งความสำนึกผิดชอบ ฝึกใฝ่อยู่กับ การปล่อยตัวตามใจตนเองอย่างเห็นแก่ตัว พระคริสต์ทรงเรียกร้องให้พวกเขาแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและความชอบธรรมก่อนแต่ชาตานเดินอยู่เคียงข้างพวกเขาและบอกว่าอะไรก็ตามที่เป็นความจริงอันเกี่ยวกับชีวิตนิรันดร์ เพื่อที่จะได้มาซึ่งความสำเร็จในโลกนี้ เจ้าจะต้องปรนนิบัติเรา เราทำความเป็นอยู่ของเจ้าไว้ในมือของเรา เราให้ความร่ำรวย ความสนุกสนาน เกียรติยศและความสุขแก่เจ้าได้ จงฟังข้อเสนอแนะของเราอย่าปล่อยตัวเคลิบเคลิ้มอยู่กับความคิดตามอำเภอใจของความซื่อสัตย์หรือการเสียสละ เราจะจัดเตรียมทางไว้ อยู่ต่อหน้าเจ้า ด้วยวิธีนี้คนจำนวนมากถูกหลอก พวกเขายินยอมที่จะ

มีชีวิตอยู่เพื่อรับใช้ปรนเปรอตนเอง และชาตานก็พอใจ ในขณะที่มันล่อพวกเขาด้วยความหวังของการครอบครองฝ่ายโลก มันก็เข้าควบคุมจิตวิญญาณ แต่มันเสนอให้พวกเขาในสิ่งที่ไม่ใช่เป็นของมันที่จะให้ได้ และอีกไม่นานจะถูกฉกชิงไปจากมัน ในทางกลับกันมันหลอกล่อตอบตาทพวกเขาด้วยตำแหน่งเพื่อรับมรดกของการเป็นบุตรของพระเจ้า {DA 130.2}

ชาตานเคยตั้งข้อสงสัยว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าหรือไม่ ในบทสรุปของการถูกขับออกไป มันมีหลักฐานที่ปฏิเสธไม่ได้ ความเป็นพระเจ้าฉายออกมาผ่านทางความทุกข์ทรมานของมนุษยชาติ ชาตานไม่มีอำนาจต่อต้านพระบัญชาด้วยความละเอียดและความโกรธแค้น มันถูกบังคับให้ถอยไปจากเบื้องพระพักตร์ของพระผู้ช่วยของโลก พระคริสต์ทรงได้รับชัยชนะอย่างสิ้นเชิง เช่นเดียวกับที่อาดัมล้มเหลวอย่างไม่เป็นท่า {DA 130.3}

เช่นนี้แหละเราดำเนินการทดลองและบังคับชาตานให้ถอยไปจากเราได้ ชัยชนะของพระเยซูได้มาโดย

การทรงยอมจำนนและมีความเชื่อ
ในพระเจ้า และพระองค์ตรัสกับ
พวกเราผ่านทางอัครทูตว่า “จง
นอบน้อมต่อพระเจ้า จงต่อสู้กับมาร
แล้วมันจะหนีท่านไป พวกท่านจง
เข้าใกล้พระเจ้า แล้วพระองค์จะเสด็จ
เข้ามาใกล้ท่าน” ยากอบ 4:7, 8 เรา
ช่วยตัวเองให้รอดจากอำนาจของ
ผู้ล่อลวงไม่ได้ มันครอบงำมนุษยชาติ
มาแล้ว และเมื่อเราพยายามยืนขึ้น
ด้วยกำลังของเรา เราจะติดกับดัก
ของมัน แต่ “พระนามของพระยาห์เวห์
เป็นหอรบแข็งเกร่ง คนชอบธรรม
วิ่งเข้าไปในนั้นและปลอดภัย” สุภาษิต
18:10 ซาตานจะสันสะท้านและหนี
ไปจากจิตวิญญาณอ่อนแอที่สุดที่
เข้าสืบทอดในพระนามยิ่งใหญ่ของ
พระเจ้า {DA 130.4}

หลังจากศัตรูจากไปแล้ว พระ
เยซูทรงล้มลงกับพื้นหมดเรี่ยวแรง
ไป พระพักตร์ซีดเผือดถึงความตาย
ทูตสวรรค์ที่คอยติดตามความขัดแย้ง
นั้นเฝ้ามองพระผู้บัญชาการสุดที่รัก
ของพวกเขาตกอยู่ในความทุกข์
ลำบากที่เกินคำบรรยายใดๆ ทั้งสิ้น
เพื่อเปิดทางแห่งความรอดให้แก่
พวกเรา พระองค์ทรงทนต่อการ

ทดสอบที่ยิ่งใหญ่กว่าการทดสอบใดๆ
ที่พวกเราจะต้องทน บัดนี้ทูตสวรรค์
เข้ามาปรนนิบัติพระบุตรของพระเจ้า
ขณะที่พระองค์ทรงเอนพระวรกาย
ลงอย่างผู้ที่ตายแล้ว พระองค์รับ
กำลังเพิ่มขึ้นจากอาหาร รับคำปลอบ
ประโลมจากข้าวแห่งความรักของ
พระบิดาและรับคำมั่นว่าทั้งสวรรค์
ชื่นชมกับชัยชนะของพระองค์ เมื่อ
พระเยซูทรงกลับมามีชีวิตชีวา
อีกครั้ง พระหทัยยิ่งใหญ่ของพระองค์
วอนหามนุษย์ด้วยพระเมตตา และ
พระองค์ทรงก้าวออกไปเพื่อปฏิบัติ
พระราชกิจที่ทรงเริ่มต้นมานั้นให้
สำเร็จ โดยไม่ทรงหยุดพักจนกว่าจะ
กำจัดศัตรูให้ราบคาบและกู้เผ่าพันธุ์
มนุษย์ที่ล้มลงในบาปให้ได้รับความ
รอด {DA 131.1}

เราจะไม่มีทางสำนึกถึงคุณถึง
ต้นทุนของการไถ่มนุษย์จนกว่าจะ
ถึงวันนั้นเมื่อผู้ที่ได้รับการไถ่ให้รอด
จะมายืนอยู่ร่วมกับพระผู้ไถ่อยู่เบื้อง
พระบัลลังก์ของพระเจ้า จากนั้นเมื่อ
รัศมีภาพเจิดจ้าของบ้านอันเป็น
นิรันดร์กระพริบสุกสกปรกของ
เราแล้ว เราจึงระลึกขึ้นได้ว่าพระเยซู
ทรงละทั้งหมดนี้ก็เพื่อเราและพระองค์

ไม่เพียงแต่ทรงถูกเนรเทศออกไป
จากพระที่นั่งของสวรรค์ แต่ยังเสี่ยง
ที่จะล้มเหลวและสูญเสียพระที่นั่งไป
ตลอดนิรันดร์ และแล้วเราจะถอดมงกุฏ
ของเราออกวางลงแทบพระบาทของ
พระองค์และร้องขึ้นด้วยเสียงเพลง

ว่า “พระเมษโปดกผู้ถูกปลงพระชนม์
แล้วนั้นทรงสมควรได้รับฤทธานภาพ
ทรัพย์สินสมบัติ พระปัญญา พระกำลัง
พระเกียรติ พระสิริ และคำสดุดี”
วิวรณ์ 5:12 {DA 131.2}

ซาตาน “ไม่มีทางบังคับให้พวกเราทำชั่ว....
ก่อนที่ซาตานจะครอบงำเหนือเราได้ ความตั้งใจของเราจะต้องยินยอม
เราต้องปล่อยความเชื่อในพระคริสต์ให้หลุดมือไป” {DA 125.2}

“เราดำเนินการทดลองและบังคับซาตานให้ถอยไปจากเราได้....
พระองค์ตรัสกับพวกเราผ่านทางอัศวทูตว่า
‘จงนอบน้อมต่อพระเจ้า จงต่อสู้กับมาร แล้วมันจะหนีท่านไป
พวกท่านจงเข้าใกล้พระเจ้า แล้วพระองค์จะเสด็จเข้ามาใกล้ท่าน’”
ยากอบ 4:7, 8 {DA 130.4}

“เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว”

อ้างอิงจาก ยอห์น 1:19-51

บัดนี้ยอห์นผู้ให้บัพติศมา เทศนาและให้บัพติศมาอยู่ที่หมู่บ้าน เบธานีไกลออกไปอีกฝั่งของแม่น้ำ จอร์แดน ไม่ไกลจากตรงจุดนี้พระเจ้า ทรงให้แม่น้ำหยุดไหลจนกระทั่ง ชนชาติอิสราเอลเดินผ่านไปได้หมด ห่างจากจุดนี้ไปเล็กน้อย บัอมปราการ ที่แข็งแกร่งของเมืองเยรีโคถูกกองทัพ แห่งฟ้าสวรรค์พังทลายไป ในเวลานี้ ความทรงจำของเรื่องเหล่านี้ถูกรื้อฟื้น ขึ้นอีกครั้งจนสร้างความตื่นเต้นต่อ ข่าวสารของผู้ให้บัพติศมา พระองค์ ผู้ทรงปฏิบัติกิจอันมหัศจรรย์ในอดีต จะไม่ทรงสำแดงอำนาจของพระองค์ เพื่อช่วยกู้ชนชาติอิสราเอลอีกหรือ? ความคิดเช่นนี้ก่อความตื่นเต้นขึ้น ในใจของประชาชนที่เข้ามาล้อมอยู่ ณ สองฝั่งของแม่น้ำจอร์แดนทุกวัน {DA 132.1}

คำเทศนาของยอห์นตรึง

ประชาชนระดับประเทศไว้จนเป็นเหตุ ให้ผู้มีอำนาจทางศาสนาต่างเข้ามา จับตามอง ภัยจากการจลาจลเป็น เหตุให้ชาวโรมันถือว่าการชุมนุม ทุกครั้งทำให้ชาวโรมันต้องจับตา มองด้วยความสงสัยและเรื่องใดก็ ตามที่สื่อให้เห็นว่าเป็นการปลุก ระดมประชาชนจะทำให้ผู้ปกครอง ชาวียตตกอยู่ในความหวาดกลัว ยอห์นไม่ได้ให้ความสำคัญต่ออำนาจ ของสภาชั้นเฮตรินด้วยการขออนุมัติ การทำงานของเขา และเขาตำหนิ พวกผู้ปกครองและประชาชนรวมทั้ง พวกฟาริสีและพวกสะดูสีด้วยเช่นกัน แต่ถึงกระนั้น ประชาชนคอยติดตาม เขาด้วยใจจดใจจ่อ ดูเสมือนว่าความ สนใจในการทำงานของยอห์นเพิ่มขึ้น เรื่อยๆ อย่างต่อเนื่อง แม้ว่ายอห์น ไม่ได้คล้อยตามสภาชั้นเฮตริน แต่ พวกสภายังถือว่าเนื่องจากยอห์น

เป็นอาจารย์สอนประชาชนในที่สาธารณะ ยอห์นต้องอยู่ภายใต้อำนาจการควบคุมของพวกเขา {DA 132.2}

สภาชั้นเฮตรินประกอบด้วยสมาชิกที่เลือกมาจากปุโรหิตและหัวหน้านักการปกครองและครูของบ้านเมือง มหาปุโรหิตใหญ่มักเป็นประธาน สมาชิกสภาทุกคนเป็นผู้มีวิญญู แม้จะไม่ถึงขั้นซราฟาเป็นผู้มีความรู้สูง ซึ่งไม่เพียงแต่เชี่ยวชาญในเรื่องศาสนาและประวัติศาสตร์ของชาวยิว พวกเขายังรู้เรื่องทั่วไปด้วย พวกเขาต้องไม่พิการทางกายและต้องเป็นชายที่แต่งงานแล้วและเป็นพ่อเพื่อที่จะเป็นคนที่เห็นอกเห็นใจและมีความเมตตาได้ดีกว่าผู้อื่น พวกเขาประชุมกันในห้องหนึ่งที่ติดกับพระวิหารของกรุงเยรูซาเล็ม ในสมัยที่ชาวยิวมีอิสรภาพ สภาชั้นเฮตรินเป็นศาลสูงของประเทศ มีอำนาจฝ่ายการปกครองรวมทั้งอำนาจทางฝ่ายศาสนาด้วย ถึงแม้บัดนี้สภาจะอยู่ภายใต้การปกครองของโรมันแล้วก็ตาม แต่สภานี้ก็ยังคงมีอำนาจและอิทธิพลอย่างสูงในการปกครองรวมทั้งในเรื่องทาง

ศาสนาด้วย {DA 133.1}

สภาชั้นเฮตรินรอช้าต่อไปอีกไม่ได้ที่จะสอบสวนเรื่องของการทำงานของยอห์น ยังมีคนจำการทรงเปิดเผยที่ประทานให้กับเศคาริยาห์ในวิหารและคำพยากรณ์ของผู้เป็นพ่อที่เห็นว่าบุตรชายของเขาจะเป็นผู้ประกาศเรื่องของพระเมสสิยาห์จากความวุ่นวายและการเปลี่ยนแปลงตลอดช่วงเวลาสามสิบปีที่ผ่านมา พวกเขาแทบจะลืมเรื่องนี้ไปหมดแล้ว บัดนี้พวกเขากลับหวนคิดถึงพันธกิจการรับใช้ของยอห์นขึ้นมาอีกครั้ง {DA 133.2}

เนิ่นนานมาแล้วตั้งแต่สมัยที่ชนชาติอิสราเอลมีผู้เผยพระวจนะเนิ่นนานมาแล้วตั้งแต่สมัยที่มีการปฏิรูปเหมือนเช่นที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนี้ ดูเสมือนว่าการเรียกร้องให้สารภาพบาปเป็นเรื่องใหม่และนำตื่นตระหนกตกใจกลัว มีคนจำนวนมากในกลุ่มผู้นำไม่ยอมออกไปฟังคำเรียกร้องและการดำนิบาปของยอห์นด้วยกลัวว่าความลับในชีวิตจะถูกเปิดเผย แต่กระนั้น ยอห์นเทศนาประกาศถึงเรื่องพระเมสสิยาห์โดยตรง เป็นที่ทราบกันว่าคำพยากรณ์

เรื่องเจ็ดสิบสัปดาห์ของดาเนียลซึ่งครอบคลุมเรื่องการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์นั้นกำลังจะสำเร็จและทุกคนกระตือรือร้นหวังที่จะมีส่วนร่วมในยุคแห่งความยิ่งใหญ่ของประชาชาติที่คาดว่าจะมาถึงความตื่นตัวของประชาชนเช่นนี้ที่ทำให้สภาน์เฮตรินจะต้องเลือกที่จะยอมรับหรือปฏิเสธงานของยอห์นบัดนี้อำนาจของสภาน์เฮตรินที่มีเหนือประชาชนกำลังเสื่อมถอยลงกลายเป็นปัญหาสาหัสว่าพวกเขาจะคงรักษาตำแหน่งของตนไว้ได้อย่างไร ด้วยความหวังที่จะได้ข้อสรุปบางอย่าง พวกเขาจึงจัดส่งตัวแทนของปุโรหิตและคนเลวีไปยังชายฝั่งแม่น้ำจอร์แดนเพื่อหารือกับครุคนใหม่ท่านนี้ {DA 133.3}

เมื่อกลุ่มผู้แทนเดินทางมาถึงมีฝูงชนกลุ่มใหญ่รวมตัวกันฟังยอห์นอยู่ พวกธรรมาจารย์โอหังมาถึงด้วยท่าทางที่เปี่ยมด้วยอำนาจเพื่อให้ประชาชนประทับใจและให้ผู้เผยพระวจนะยำเกรง เมื่อฝูงชนเห็นพวกเขามาจึงหลีกทางด้วยความเคารพแทบจะระคนกับความกลัวให้พวกเขาเดินผ่านไป บุคคลผู้มี

อำนาจที่สวมใส่เสื้อผ้าราคาแพงและด้วยความผยองในตำแหน่งและอำนาจของตนได้มายืนอยู่ต่อหน้าผู้เผยพระวจนะในถิ่นทุรกันดาร {DA 133.4}

“ท่านคือใคร?” พวกเขาทวงถาม {DA 134.1}

ยอห์นทราบดีว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ จึงตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์” {DA 134.2}

“ถ้าอย่างนั้นท่านเป็นใคร? ท่านเป็นเอลียาห์หรือ?”

“ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์”

“ท่านเป็นผู้เผยพระวจนะนั้นหรือ?” {DA 134.5}

“ไม่ใช่” {DA 134.6}

“แล้วท่านเป็นใคร? ขอให้ตอบมา จะได้ไปบอกคนที่ใช้เรามา ท่านจะตอบเรื่องตัวท่านว่าอย่างไร?” {DA 134.7}

“เราเป็นเสียงของคนที่ยังรอประกาศในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงทำมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป’ ตามที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้” {DA 134.8}

ข้อพระคัมภีร์ที่ยอห์นอ้างถึงนั้นเป็นคำพยากรณ์อันงดงามของ

อิสยาห์ “จงชูใจ จงชูใจประชากร
ของเรา จงพูดกับเยรูซาเล็มอย่าง
เห็นใจและจงบอกเมืองนั้นว่า ‘ความ
ลำบากของเธอสิ้นสุดลงแล้วและ
บาปของเธอได้รับการอภัยแล้ว’ . . .
เสียงหนึ่งร้องว่า ‘จงเตรียมมรรคา
ของพระยาห์เวห์ในถิ่นทุรกันดาร
จงทำทางหลวงในที่ราบแห้งแล้งให้
ตรงสำหรับพระเจ้าของเรา หุบเขา
ทุกแห่งจะถูกถมสูงขึ้น ภูเขาและ
เนินเขาทุกลูกจะปรับให้ต่ำลง ที่
ลุ่มๆ ดอนๆ จะทำให้เสมอ และที่
สูงๆ ต่ำๆ จะให้ราบเรียบ และพระ
สิริของพระยาห์เวห์จะปรากฏ แล้ว
มนุษย์ทุกคนจะมองเห็นด้วยกัน
เพราะพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์
ตรัสไว้แล้ว” อิสยาห์ 40:1-5 {DA
134.9}

ในสมัยโบราณ เมื่อกษัตริย์
เดินทางผ่านอาณาบริเวณในส่วน
ของอาณาจักรที่ไม่ได้ไปบ่อยนัก
จะส่งคนกลุ่มหนึ่งให้เดินทางนำ
หนักรถม้าหลวงเพื่อปรับทางสูงขึ้น
ให้ราบและถมหลุมบ่อให้เต็ม เพื่อให้
กษัตริย์เดินทางด้วยความปลอดภัย
และปราศจากอุปสรรค ผู้เผยพระ
วจนะใช้กวีตราบนี้อธิบายเรื่องพระ

ราชกิจของกิตติคุณชาวประเสริฐ
“หุบเขาทุกแห่งจะถูกถมสูงขึ้น ภูเขา
และเนินเขาทุกลูกจะปรับให้ต่ำลง”
เมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าสัมผัส
จิตวิญญาณด้วยอำนาจมหัศจรรย์
แห่งการปลุกให้ตื่น ความหยิ่งยโส
ของมนุษย์ก็จะถูกลดทอนลง ความสุข
ตำแหน่งและอำนาจทางโลกล้วนมอง
ว่าไร้ค่า “และความเย่อหยิ่งทุก
รูปแบบที่ตั้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้
ของพระเจ้า” จะถูกทำลายไป “และ
จะยึดกุมความคิดทุกประการให้มา
เชื่อฟังพระคริสต์” 2 โครินธ์ 10:5
และแล้วความถ่อมตนและความรัก
ที่เสียสละฝ่ายตนซึ่งมีค่าน้อยมาก
ท่ามกลางมนุษย์นั้นจะได้รับการ
ยกย่องว่าเป็นสิ่งที่มีค่าเพียงอย่างเดียว
นี่คือผลงานของพระกิตติคุณซึ่งเป็น
ส่วนหนึ่งของข่าวสารของยอห์น
{DA 135.1}

พวกธรรมาจารย์ถ้ามยอห์น
ต่อไปว่า “ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์
หรือเอลียาห์ หรือผู้เผยพระวจนะ
คนนั้นแล้ว ทำไมท่านถึงให้บัพติศมา”
คำว่า “ผู้เผยพระวจนะคนนั้น”
หมายถึงโมเสส ชาวยิวมีแนวโน้มที่
จะเชื่อว่าโมเสสจะเป็นขึ้นจากความ

ตายและรับไปสวรรค์ แต่พวกเขาไม่ทราบว่ามีเสสเป็นขึ้นจากความตายแล้ว เมื่อผู้ให้บัญญัติมาเริ่มประกาศ หลายคนคิดว่าเขาน่าจะเป็นโมเสสผู้เผยพระวจนะที่เป็นขึ้นจากความตายเพราะดูเสมือนหนึ่งว่าเขามีความรู้เรื่องคำพยากรณ์และประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลอย่างถ่องแท้ {DA 135.2}

พวกเขาก็เชื่อด้วยเช่นกันว่าก่อนพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาเอลียาห์เองจะมาปรากฏ ยอห์นตอบปฏิเสธความคาดหวังนี้ แต่คำตอบของเขามีความหมายที่ลึกซึ้งกว่า ต่อมาภายหลังพระเยซูตรัสถึงยอห์นว่า “ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับยอห์นผู้นี้แหละ คือเอลียาห์ที่จะมานั้น” มัทธิว 11:14 ยอห์นมาด้วยวิญญูณและอำนาจของเอลียาห์เพื่อทำงานเหมือนเช่นที่เอลียาห์เคยทำมาแล้ว หากชาวยิวต้อนรับยอห์นผลงานของยอห์นก็จะมีผลต่อชีวิตของพวกเขา แต่พวกเขาไม่ยอมรับข่าวสารของยอห์น ยอห์นไม่ใช่เอลียาห์สำหรับพวกเขา ยอห์นไม่อาจกระทำให้ภาระที่เขาได้รับมาเกิดผลสำเร็จให้กับชาวยิว {DA

135.3}

ในบรรดาคนที่มาชุมนุมกันริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดนครั้งนั้น มีหลายคนที่อยู่ในเหตุการณ์เมื่อพระเยซูรับบัญญัติมา แต่หมายสำคัญที่ทรงโปรดเปิดเผยนั้นมีคนเห็นเพียงไม่กี่คน ในช่วงหลายเดือนก่อนหน้านี้ คนมากมายปฏิเสธที่จะสนองต่อคำเรียกร้องของผู้ให้บัญญัติมาให้กลับใจ ด้วยเหตุนี้หัวใจของพวกเขาจึงแข็งกระด้างและการหยั่งรู้จึงมีดมนไป เมื่อพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงเป็นพยานถึงพระเยซูเมื่อพระองค์รับบัญญัติมา พวกเขาจึงไม่เข้าใจสายตาที่ไม่เคยหันด้วยความเชื่อไปยังพระองค์ที่ตาเปล่ามองไม่เห็นนั้นจะมองไม่เห็นการเปิดเผยพระสิริของพระเจ้า หูที่ไม่เคยเปิดเพื่อรับฟังพระสุรเสียงของพระองค์จะไม่ได้ยินเสียงของคำพยาน ในปัจจุบันก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน บ่อยครั้งพระคริสต์และทูตสวรรค์ผู้ปรนนิบัติรับใช้ร่วมสถิตอยู่กับประชากรในที่ชุมนุมชนของประชาชน และกระนั้นยังมีคนอีกมากมายที่ไม่เข้าใจ พวกเขามองไม่เห็นถึงความผิดปกติดังใด แต่สำหรับบางคนได้รับการทรงเปิด

เผยถึงการทรงร่วมสถิตอยู่ด้วยของ พระผู้ช่วยให้รอด สันติสุขและความสุข ดลบันดาลใจของพวกเขา พวกเขา ได้รับความปลอบประโลมใจ การ หนุนใจและรับพระพร {DA 136.1}

ตัวแทนจากรุงเยรูซาเล็มถาม ยอห์นต่อว่า “ทำไมท่านถึงให้บังเกิดขึ้น และพวกเขารอฟังคำตอบอยู่ ในทันใดนั้นยอห์นชำเลืองมองไปยังฝูงชน ดวงตาของเขาเปล่งประกาย ใบหน้า ของเขาสว่างเจิดจ้าขึ้น ทั้งตัวของเขา ถูกปลุกด้วยอารมณ์ที่สุดซึ้ง เขา ชูแขนและพูดด้วยเสียงอันดังว่า “ข้าพ-เจ้าให้บังเกิดขึ้นด้วยน้ำ แต่มีคนหนึ่ง ยืนอยู่ท่ามกลางพวกท่านที่ท่าน ไม่รู้จัก ท่านผู้นั้นมาภายหลังข้าพเจ้า แม้แต่สายรัดรองเท้าของท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่สมควรที่จะแก้” ยอห์น 1:26, 27 {DA 136.2}

ข่าวสารนี้ชัดเจนและเจียบขาด เป็นข่าวที่ผู้แทนเหล่านี้จะนำกลับไป รายงานต่อสภาชั้นเฮตรินได้ คำพูดของยอห์นหมายถึงผู้อื่นใดไป ไม่ได้ นอกจากพระองค์ผู้ที่พระเจ้า ทรงสัญญาไว้เนิ่นนานมาแล้ว พระ เมสสิยาห์ประทับอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว! ด้วยความพิศวงประหลาดใจ

พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองต่าง เหลียวมองรอบตัวเองเพื่อหวังที่จะพบ พระองค์ที่ยอห์นกล่าวถึง แต่พวกเขา แยกแยะพระองค์จากท่ามกลางฝูงชน ไม่ได้ {DA 136.3}

ในขณะที่พระเยซูรับบังเกิดขึ้น นั้น ยอห์นได้ชี้ไปยังพระองค์ว่าทรง เป็นพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า เป็น แสงสว่างใหม่ที่ส่องมายังพระราชกิจ ของพระเมสสิยาห์ ความคิดของ ผู้เผยพระวจนะมุ่งตรงไปยังถ้อยคำ ของพระธรรมอิสยาห์ที่ว่า “เหมือน ลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า” อิสยาห์ 53:7 ในเวลาหลายสัปดาห์ต่อมา ยอห์น ศึกษาคำพยากรณ์และคำสอนเรื่อง พิธีกรรมของการถวายบูชาด้วยความสนใจใหม่ เขาแยกพระราชกิจ สองส่วนของพระคริสต์ออกอย่าง ชัดแจ้งไม่ได้ นั่นคือ เครื่องถวาย บูชาที่ทุกชั่วระทมและพระราชา ผู้ทรงขึ้นครอง แต่เขามองเห็นว่าการเสด็จมาของพระองค์นั้นมีความ สำคัญที่ลึกซึ้งกว่าที่พวกปุโรหิตหรือ ประชาชนเข้าใจมาแล้ว เมื่อเขาเห็น พระเยซูประทับอยู่ท่ามกลางฝูงชน หลังจากที่พระองค์เสด็จกลับจาก ถิ่นทุรกันดารแล้ว เขาได้มองไปยัง

พระองค์ด้วยความมั่นใจเพื่อหา
หมายสำคัญบางอย่างในพระลักษณะ
นิสัยที่แท้จริงของพระองค์เพื่อนำมา
ให้แก่ประชาชน ด้วยความร้อนใจ
เขาคอยให้พระผู้ช่วยให้รอดเปิดเผย
พันธกิจของพระองค์ แต่ไม่มีพระ
ดำรัสหรือหมายสำคัญใดที่พระองค์
ทรงเปิดเผย พระเยซูไม่ได้ตอบสนอง
คำประกาศของผู้ให้บังพิศมาเกี่ยวกับ
พระองค์ แต่ยังคงประทับอยู่ท่าม
กลางสาวกทั้งหลายของยอห์น โดย
ไม่ทรงสำแดงหลักฐานใดเกี่ยวกับ
พระราชกิจพิเศษของพระองค์และ
ไม่ทรงกระทำการใดๆ เพื่อยกชู
พระองค์เองขึ้นให้เป็นที่ประจักษ์
แจ้ง {DA 136.4}

ในวันต่อมา เมื่อยอห์นเห็น
พระเยซูเสด็จมา พระรัศมีภาพของ
พระเจ้าสวมทับอยู่บนพระองค์
ผู้เผยพระวจนะชูมือขึ้นประกาศว่า
“จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า
ผู้ทรงรับบาปของโลกไป พระองค์
นี้แหละที่ข้าพเจ้ากล่าวไว้ว่า ‘ภายหลัง
ข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่า
ข้าพเจ้าเสด็จมา. . . ข้าพเจ้าเอง
ไม่รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์
เป็นที่ประจักษ์แก่อิสราเอล ข้าพเจ้า

จึงให้บังพิศมาด้วยน้ำ. . . ข้าพเจ้า
เห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาจาก
สวรรค์เหมือนดั่งนกพิราบ และ
สถิตกับพระองค์ ข้าพเจ้าเองไม่รู้จัก
พระองค์ แต่พระองค์ผู้ทรงใช้ข้าพเจ้า
มาให้บังพิศมาด้วยน้ำได้ตรัสกับ
ข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเห็นพระวิญญาณ
เสด็จลงมาสถิตอยู่กับคนใด คนนั้น
แหละจะเป็นคนให้บังพิศมาด้วย
พระวิญญาณบริสุทธิ์’ และข้าพเจ้า
ก็เห็นแล้วและเป็นพยานว่าพระองค์
นี้แหละเป็นพระบุตรของพระเจ้า”
ยอห์น 1:29-34 {DA 137.1}

ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์หรือ?
ด้วยความเกรงขามและอัศจรรย์ใจ
ฝูงชนต่างมองไปยังพระองค์ท่านนั้น
ที่เมื่อสักครู่นี้ได้รับการประกาศว่า
เป็นพระบุตรของพระเจ้า คำพูดของ
ยอห์นทำให้พวกเขาซาบซึ้งใจอย่าง
สุดซึ้ง ยอห์นพูดกับพวกเขาใน
พระนามของพระเจ้า วันแล้ววันเล่า
ในขณะที่พวกเขาฟังยอห์นตำหนิ
บาปของพวกเขาและก็นั่นใจเพิ่มขึ้น
ทุกวันว่าพระเจ้าแห่งสวรรค์ส่งเขามา
แต่พระผู้ทรงเป็นใหญ่กว่ายอห์น
ผู้ให้บังพิศมาท่านนี้เป็นผู้ใดเล่า?
ไม่มีส่วนใดของอาภรณ์และการวาง

ท่าทางของพระองค์ที่จะแสดงว่า ทรงฐานันดรสูงศักดิ์ ดูจากสภาพ ภายนอกแล้วพระองค์ทรงเป็นเพียง บุคคลธรรมดา สวมใส่เสื้อผ้าอัน ต่ำต้อยของคนยากจนเหมือนพวก เขา {DA 137.2}

เมื่อพระคริสต์รับบัพติศมา มี บางคนที่อยู่ท่ามกลางฝูงชนเห็นพระสิริ และได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ แต่ทว่าตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมา พระลักษณะของพระผู้ช่วยเปลี่ยน ไปมาก ในขณะที่พระองค์ทรงรับ บัพติศมา พวกเขาเห็นพระพักตร์ ของพระองค์เปล่งประกายด้วยรัศมี ภาพของสวรรค์ บัดนี้ ชีตเซียว อิดโรย และชูปผอม มีเพียงผู้เผย พระวจนะยอห์นเท่านั้นที่ยังคงจำ พระองค์ได้ {DA 137.3}

แต่ขณะที่ประชาชนเฝ้ามอง พระองค์ พวกเขามองเห็นพระพักตร์ ที่ทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาของ พระเจ้าประธานเข้ากับอำนาจอัน ทรงพลังของจิตใจ ทุกการชำเลื่อง มอง ทุกลักษณะของสี่พระพักตร์ ของพระองค์สำแดงออกถึงความ ถ่อมตนและเผยให้เห็นถึงความรัก ที่เอ่ยออกมาเป็นวาจาไม่ได้ ดู

ประหนึ่งว่าพระองค์ทรงถูกล้อม ด้วยบรรยากาศของการทรงดล บันดาลใจของพระวิญญาณ ในขณะที่ ท่าทีปฏิกิริยาของพระองค์อ่อนสุภาพ และทรงถ่อมอย่างไม่वादดี พระองค์ ทรงดลใจมนุษย์ด้วยความรู้สึกของ พลังอำนาจที่ซ่อนไว้ แต่ถึงกระนั้น ก็ไม่อาจปกปิดได้ทั้งหมด นี่หรือ พระเป็นเจ้าที่ชนชาติอิสราเอลรอคอย มาเนิ่นนานแล้ว? {DA 137.4}

พระเยซูเสด็จมาในสภาพ ยากจนและถ่อมตนเพื่อทรงเป็นทั้ง แบบอย่างและพระผู้ไถ่ของเรา หาก พระองค์ทรงปรากฏตัวในสภาพ หูเหวอย่างพระราชา พระองค์จะทรง สอนเรื่องของการถ่อมตนได้อย่างไร? พระองค์ทรงนำเสนอความจริงอัน เฉียบแหลมตั้งคำเทศนาบนภูเขาได้ อย่างไร? หากพระเยซูเสด็จมาและ อยู่อย่างพระราชาท่ามกลางมนุษย์ ความหวังของคนที่มีชีวิตอันต่ำต้อย จะอยู่ที่ไหน? {DA 138.1}

แต่สำหรับฝูงชนแล้ว ดูเสมือน หนึ่งว่าเป็นไปไม่ได้ที่พระองค์ผู้ที่ยอห์นชี้ไปนั้นจะตรงตามความคาดหวังอันสูงส่งของพวกเขา ด้วยเหตุนี้ หลายคนผิดหวังและงุนงงสับสน

มากยิ่งขึ้น {DA 138.2}

คำพูดที่พวกปุโรหิตและพวก
ธรรมาจารย์หวังอยากได้ยินในเวลานี้
ที่ว่าพระเยซูจะมานำอาณาจักรของ
ชนชาติอิสราเอลกลับคืนมานั้น
พวกเขายังไม่ได้ยินพระเยซูตรัสเลย
พวกเขารอและเฝ้าคอยกษัตริย์ที่
ทรงมีพระลักษณะเช่นนี้ กษัตริย์
ลักษณะนี้ที่พวกเขาพร้อมจะต้อนรับ
แต่พระองค์ผู้ทรงแสวงหาทางที่จะ
จัดตั้งอาณาจักรแห่งความชอบ
ธรรมและสันติสุขในดวงใจของ
พวกเขานั้น พวกเขาไม่ต้อนรับ
{DA 138.3}

วันต่อมาในขณะที่สาวกสอง
คนยืนอยู่เคียงข้างยอห์นนั้น ยอห์น
เห็นพระเยซูท่ามกลางฝูงชน อีก
ครั้งหนึ่ง ใบหน้าของผู้เผยพระวจนะ
เจิดจ้าขึ้นด้วยรัศมีภาพของพระเจ้า
ที่ดวงตามนุษย์มองไม่เห็น และเมื่อ
ยอห์นร้องขึ้นว่า “จงดูพระเมษโปดก
ของพระเจ้า” คำพูดนี้ทำให้ใจของ
สาวกตื่นเต้นด้วยความยินดี พวกเขา
ไม่เข้าใจเรื่องทั้งหมด พระนาม
พระเมษโปดกของพระเจ้า เป็น
พระนามที่ยอห์นใช้เรียกพระองค์
นั้นหมายความว่าอะไร ยอห์นเอง

ไม่ได้อธิบาย {DA 138.4}

พวกเขาจึงเดินจากยอห์น
มุ่งหน้าไปหาพระเยซู หนึ่งในสอง
คนนั้นคืออันดรูว์ น้องชายของซีโมน
และอีกคนหนึ่งคือยอห์นผู้ประกาศ
ข่าวประเสริฐ ทั้งสองนี้เป็นสาวก
สองคนแรกของพระเยซู เขาทั้งสอง
ได้รับการทรงดลบันดาลใจที่ไม่อาจ
ปฏิเสธได้ จึงติดตามพระเยซู ใจ
จดจ่อของพวกเขาร้อนรนที่จะทูล
พระองค์ แต่กระนั้นกลัวเกรงและ
นิ่งเงียบไป พวกเขามัวแต่ครุ่นคิดถึง
ประเด็นยิ่งใหญ่อันสำคัญอย่างไม่น่า
เชื่อที่ว่า “ท่านผู้นี้คือพระเมสสิยาห์
หรือ?” {DA 138.5}

พระเยซูทรงทราบว่าสาวก
ทั้งสองกำลังติดตามพระองค์อยู่
พวกเขาเป็นผลแรกของพันธกิจ
ของพระองค์ และในพระหทัยของ
พระอาจารย์ทรงมีความสุขขณะที่
จิตวิญญาณเหล่านี้ตอบสนองพระ
คุณของพระองค์ แต่เมื่อทรงหันหลัง
มาเพียงถามว่า “ท่านหาอะไร?”
พระองค์ทรงให้พวกเขาเลือกได้
อย่างอิสระว่าจะหันกลับไปหรือทูล
ความต้องการภายในใจออกมา
{DA 138.6}

พวกเขาตระหนักได้แต่ความ
มุ่งหวังเดียว มีพระเยซูเท่านั้นที่อยู่ใน
ความคิด พวกเขาอุทานขึ้นมาว่า
“รับบี . . . ท่านพักอยู่ที่ไหน?” การ
สนทนาสั้นๆ ริมทาง ให้สิ่งที่พวกเขา
ปรารถนาทั้งหมดไม่ได้ พวกเขา
ต้องการอยู่กับพระเยซูตามลำพัง มี
ความประสงค์นั่งแท่นพระบาทและ
ฟังพระดำรัสของพระองค์ {DA 138.7}

“‘มาตุเกิด’ เขาก็ไปและเห็น
ที่ซึ่งพระองค์ประทับและวันนั้นก็
พักอยู่กับพระองค์” {DA 139.1}

หากยอห์นและอันดรูว์มีใจที่
ไม่เชื่อเหมือนพวกปุโรหิตและพวก
ผู้ปกครองแล้ว พวกเขาก็คงไม่ได้เป็น
นักเรียนนั่งอยู่แท่นพระบาทของพระเยซู
พวกเขาคงเข้าเฝ้าพระเยซูในฐานะ
นักวิจารณ์ ประณามพระดำรัสของ
พระองค์ คนมากมายปิดประตูให้กับ
โอกาสอันประเสริฐที่สุด แต่สาวก
ชุดแรกไม่ได้ทำเช่นนั้น พวกเขาสนอง
ตอบการทรงเรียกของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ในคำเทศนาของยอห์นผู้ให้
บัพติศมา บัดนี้พวกเขายอมรับ
พระสุรเสียงของพระอาจารย์แห่ง
ฟ้าสวรรค์ สำหรับพวกเขาแล้วพระ
สุรเสียงของพระเยซูอุดมด้วยความ

สดใหม่และความจริงและความงดงาม
แสงของพระเจ้าส่องสว่างลงมายัง
คำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์
ภาคพันธสัญญาเดิม ความจริงและ
ข้อคิดในทุกแง่มุมโดดเด่นขึ้นในแสง
ใหม่นี้ {DA 139.2}

ความถ่อมตนและความเชื่อ
และความรักที่ทำให้จิตวิญญาณรับ
ปัญญาจากสวรรค์ ความเชื่อที่
ประกอบกิจด้วยความรักเป็นกุญแจ
ไขเข้าสู่ความรู้ และทุกคนที่รักจะ
“รู้จักพระเจ้า” 1 ยอห์น 4:7 {DA
139.3}

อัครสาวกยอห์นเป็นคนที่มีความรัก
จริงใจและรักอย่างสุดซึ้ง
กระตือรือร้น แต่ใคร่ครวญอย่าง
รอบคอบ เขาเริ่มเข้าใจพระสิริของ
พระคริสต์อย่างชัดเจนขึ้นคือ ไม่ใช่
รัศมีภาพอย่างหรรษาและมีอำนาจ
ทางฝ่ายโลกตามที่เขาได้รับการ
สั่งสอนให้ตั้งความหวังไว้ แต่ “พระ
สิริที่สมกับพระบุตรองค์เดียวของ
พระบิดา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและ
ความจริง” ยอห์น 1:14 เขาจดจ่อ
อยู่กับการใคร่ครวญถึงใจความสำคัญ
อันน่าอัศจรรย์ใจนี้ {DA 139.4}

อันดรูว์ต้องการแบ่งปันความสุข

ที่เปี่ยมล้นอยู่ในหัวใจของเขา เขาจึงไปหาซีโมนพี่ชายและพูดว่า “เราพบพระเมสสิยาห์แล้ว” ซีโมนไม่ต้องรอการเรียกซ้ำ เขาเองก็เคยได้ยินยอห์นผู้ให้บัพติศมาเทศนา เขาจึงเร่งรีบไปหาพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ทรงทอดพระเนตรมาทางเขา ทรงอ่านอุปนิสัยและประวัติชีวิตของเขา ธรรมชาติหุ่นหินพลันแล่น หัวใจเปี่ยมล้นด้วยความรักและความเห็นอกเห็นใจ ความทะเยอทะยานและความมั่นใจในตนเอง ประวัติศาสตร์ของการล้มลง การกลับใจ การทำงานรับใช้ และการยอมพลีชีพเพื่อพระองค์ ทั้งหมดนี้พระผู้ช่วยให้รอดทรงอ่านออกและพระองค์ตรัสว่า “ท่านคือซีโมนบุตรยอห์น คนจะเรียกท่านว่าเศฟาส” (ซึ่งแปลว่าศิลา)” {DA 139.5}

“รุ่งขึ้นพระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี พระองค์ทรงพบฟีลิปจึงตรัสกับเขาว่า ‘จงตามเรามา’” ฟีลิปปฏิบัติตามพระบัญชาและเข้าร่วมเป็นสาวกของพระคริสต์ทันที {DA 139.6}

ฟีลิปไปเรียกนาธานาเอล

ผู้ซึ่งอยู่ท่ามกลางฝูงชนเมื่อผู้ให้บัพติศมาเน้นบอกว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสโปดกของพระเจ้า ในขณะที่นาธานาเอลเฝ้ามองพระเยซูอยู่นั้น เขาคิดหวัง บุคคลผู้นี้ที่มีลักษณะของการตรากตรำทำงานหนักและยากจนจะเป็นพระเมสสิยาห์ได้อย่างไร? แต่ถึงกระนั้นนาธานาเอลก็ตัดสินใจจะทิ้งพระเยซูไปไม่ได้ เพราะข่าวสารของยอห์นนำความมั่นใจมาแก่เขาแล้ว {DA 139.7}

ในขณะที่ฟีลิปไปเรียกนาธานาเอลนั้น นาธานาเอลหลบเข้าไปอยู่ในหมู่ไม้เจียบบงบเพื่อใคร่ครวญพิจารณาถึงคำประกาศของยอห์นและคำพยากรณ์เรื่องพระเมสสิยาห์ เขาอธิษฐานว่า หากผู้ที่ยอห์นประกาศถึงนั้นเป็นพระผู้ช่วยแล้วขอทรงเปิดเผยให้เขาทราบด้วยและพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาสวมทับเขาด้วยความมั่นใจว่าพระเจ้าเสด็จมายังประชากรของพระองค์แล้ว และทรงให้เขาสัตว์แห่งความรอดเกิดมาเพื่อเขาทั้งหลาย ฟีลิปทราบว่าเป็นเพื่อนของเขากำลังศึกษาค้นคว้าคำพยากรณ์อยู่ และในขณะที่นาธานาเอลอธิษฐานอยู่ได้ทัน

มะเดื่อ ฟิลิปมาพบที่หลบซ่อนของเขา พวกเขาริษฐานด้วยกันอยู่เสมอในที่เงียบสงบซ่อนอยู่ได้ร่มไม้ {DA 140.1}

ข่าวสารที่ว่า “เราพบคนที่โมเสสกล่าวถึงในหนังสือธรรมบัญญัติ และคนที่พวกผู้เผยพระวจนะกล่าวถึง” นั้นดูเสมือนหนึ่งว่าตรงตามคำอธิบายของนาธานาเอล แต่ฟิลิปยังมีความเชื่อที่สั่นคลอนอยู่ เขาเสริมด้วยความสงสัยว่า “เยชูชาวนาซาเร็ธบุตรโยเซฟ” อีกครั้งอคติเกิดขึ้นในใจของนาธานาเอล เขาอุทานขึ้นมาว่า “สิ่งดีๆ จะมาจากนาซาเร็ธได้หรือ?” {DA 140.2}

ฟิลิปไม่ได้เข้าร่วมในความขัดแย้ง เขาพูดว่า “มาดูเถอะ” พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาธานาเอลมาหา พระองค์จึงตรัสเกี่ยวกับตัวเขาว่า “นี่แหละ ชาวอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มีอุปาย” ด้วยความประหลาดใจนาธานาเอลอุทานขึ้นว่า “ท่านรู้จักข้าพเจ้าได้อย่างไร?” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราเห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อก่อนที่ฟิลิปจะเรียกท่าน” {DA 140.3}

แต่นี่ก็เป็นการเพียงพอแล้ว พระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรง

สำแดงตนเป็นพยานให้นาธานาเอลเห็นในขณะที่เขาอธิบายอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น บัดนี้ตรัสกับเขาผ่านพระดำรัสของพระเยซู ถึงแม้เขาจะสงสัยและมีอคติบ้างก็ตามที่ แต่นาธานาเอลก็เข้ามาเฝ้าพระคริสต์แล้วด้วยความปรารถนาจริงใจที่จะแสวงหาความจริง และบัดนี้เขาได้ปฏิบัติตามความปรารถนาแล้ว ความเชื่อของเขาไปไกลกว่าความเชื่อของผู้ที่พาเขามาเฝ้าพระเยซู เขาทูลพระองค์ว่า “รับบี พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล” {DA 140.4}

หากนาธานาเอลไว้วางใจให้รับบีนำทางแล้ว เขาคงไม่มีทางพบพระเยซู เขามาเป็นสาวกคนหนึ่งด้วยการพินิจพิจารณาและตัดสินใจด้วยตัวเขาเอง ในปัจจุบันก็เป็นเช่นนั้นด้วยที่หลายคนถูกอคติครอบงำจนทำให้ไม่ได้รับสิ่งที่ดี หากพวกเขาเพียงยินยอมที่จะ “มาดูเถอะ” พวกเขาก็จะได้ผลที่แตกต่างมากกว่านี้เพียงไร {DA 140.5}

ไม่มีผู้ใดเข้าถึงความรู้แห่งความจริงของการช่วยให้รอดได้ในขณะที่วางใจในการชี้แนะของอำนาจ

ทางฝ่ายโลก พวกเราจะต้องศึกษาพระวจนะของพระเจ้าด้วยตัวเราเอง และอธิษฐานเพื่อการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเช่นนาธานาเอล พระผู้ทรงทอดพระเนตรนาธานาเอลที่ได้ตั้งมะเดื่อจะทรงทอดพระเนตรเห็นพวกเราอธิษฐานในที่ลี้ลับ ทูตสวรรค์จากโลกแห่งความสว่าง จะเสด็จเข้ามาใกล้ผู้ที่แสวงหาการทรงนำของพระเจ้าด้วยความถ่อมตน {DA 141.1}

ด้วยการทรงเรียกยอห์นและอันดรูว์ และซีโมน เปโตรและนาธานาเอล รากฐานของคริสตจักรได้เริ่มก่อตั้งขึ้นแล้ว ยอห์นนำพาสาวก 2 คนมาหาพระคริสต์ แล้วคนหนึ่งนั้นคืออันดรูว์ไปหาพี่ชายและเชิญให้มาเข้าเฝ้าพระผู้ช่วยให้รอด ต่อมาฟิลิปก็ได้รับการทรงเรียกและเขาไปตามหานาธานาเอล แบบอย่างเหล่านี้ควรสอนเราในเรื่องความสำคัญของการลงแรงส่วนบุคคลเพื่อเชิญชวนญาติสนิทมิตรสหายและเพื่อนบ้านยังมีผู้ที่อ้างว่าตนเป็นผู้ค้นเคยกับพระคริสต์มาตลอดชีวิต แต่ถึงกระนั้นไม่เคยลงแรงเป็นการส่วนตัวเพื่อนำพาจิตวิญญาณแม้สักดวงหนึ่ง

ดวงใดให้มาหาพระผู้ช่วยให้รอด พวกเราปล่อยภาระทั้งหมดนี้ไว้กับศาสนาจารย์ ศาสนาจารย์อาจมีคุณสมบัติที่เหมาะสมสำหรับงานนี้ แต่เขาไม่อาจทำงานที่พระเจ้าทรงจัดให้สมาชิกทำ {DA 141.2}

มีคนมากมายที่ต้องการการปรนนิบัติด้วยใจรักจากคริสเตียนมีคนมากมายดิ่งลงสู่ความพินาศ พวกเขาน่าจะได้รับความรอดหากเพื่อนบ้านที่เป็นชายและหญิงธรรมดาทั่วไปเพียงแต่ลงแรงทำงานเพื่อพวกเขา หลายคนกำลังรอคอยให้คนมาหาเป็นการส่วนตัว ในครอบครัวในละแวกเพื่อนบ้านและในเมืองที่เราอาศัยอยู่ มีงานคอยให้เราในฐานะผู้รับใช้ของพระคริสต์ หากเราเป็นคริสเตียน ภาระนี้จะเป็นงานที่เราชื่นชอบ ในทันทีที่ผู้หนึ่งกลับใจความปรารถนาที่จะประกาศให้ผู้อื่นทราบว่าเขาได้พบกับพระเยซูแล้วจะเกิดขึ้นในใจของเขา ความจริงแห่งการช่วยให้รอดและการชำระให้บริสุทธิ์จะถูกเก็บไว้ในใจของพวกเขาไม่ได้ {DA 141.3}

ทุกคนที่มอบถวายใจให้พระเจ้าแล้วจะเป็นช่องทางแห่งความสว่าง

พระเจ้าทรงแต่งตั้งให้เขาเป็นตัวแทน เพื่อส่งต่อความไพบูลย์แห่งพระคุณ ให้แก่ผู้อื่น พระสัญญาของพระองค์ คือ “เราจะทำให้พวกเขาอยู่กับสถานที่รอบๆ เนินเขาของเราเป็นแหล่งพร เราจะส่งฝนลงมาตามฤดูกาล เป็นท่าฝนแห่งพร” เอเสเคียล 34:26 {DA 141.4}

ฟิลิปพูดกับนาธานาเอลว่า “มาดูเถิด” เขาไม่ได้ขอให้นาธานาเอลฟังคำพยานของผู้อื่น แต่ให้เขาไปเข้าเฝ้าพระคริสต์ด้วยตัวของเขาเอง บัดนี้พระเยซูเสด็จขึ้นไปสวรรค์แล้ว สาวกของพระองค์เป็นตัวแทนของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์ และวิธีนำจิตวิญญาณกลับไพบารพระเจ้าที่เกิดผลที่สุดวิธีหนึ่งคือการให้พระเจ้าสำแดงพระลักษณะนิสัยของพระองค์ออกมาในชีวิตประจำวันของเรา อิทธิพลของเรที่มีต่อผู้อื่นขึ้นกับสิ่งที่เราพูดกับผู้อื่นไม่มากนัก มนุษย์อาจต่อต้านและโต้เหตุผลของเรา พวกเขาอาจต่อต้านขัดขวางคำอ้อนวอนของเรา แต่การดำรงชีวิตแห่งรักอย่างไม่เห็นแก่ได้นั้นจะได้ค่ากล่าวหาได้หมดชีวิตเสมอต้นเสมอปลายที่มีคุณ

ลักษณะอ่อนน้อมในพระคริสต์เป็นพลังในโลก {DA 141.5}

ความเชื่อมั่นจากภายในและประสบการณ์จะแสดงคำสอนของพระคริสต์ออกเป็นคำพูด และผู้ที่เรียนจากพระองค์จะเป็นครูตามแบบฉบับของพระเจ้า พระวาทะของพระเจ้าที่พูดจากปากของคนหนึ่งที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยพระวาทะนั้นแล้ว จะให้ชีวิตที่มีพลังอำนาจดึงดูดผู้ฟังและทำให้เขาสำนึกว่าเป็นความจริงที่มีชีวิต เมื่อใครคนหนึ่งรับความจริงเนื่องจากรักความจริงนั้น กิริยาท่าทางและน้ำเสียงของคำพูดก็จะแสดงออกให้เห็นถึงความรัก เขาจะเปิดเผยให้ผู้อื่นทราบถึงเรื่องที่เขาเองได้ยินได้เห็นและได้สัมผัสในพระวาทะแห่งชีวิต เพื่อผู้อื่นจะสามัคคีธรรมร่วมกับเขาโดยการเรียนรู้พระคริสต์ คำพยานซึ่งออกมาจากริมฝีปากที่ได้รับการเจิมด้วยถ่านที่คุกรุ่นจากแท่นเผาบูชาจะเป็นพระวาทะแห่งความจริงให้กับหัวใจที่เปิดรับและประกอบกิจแห่งการชำระลักษณะอุปนิสัยให้บริสุทธิ์ได้ {DA 142.1}

และผู้ที่แสวงหาเพื่อนำแสง

สว่างให้ผู้อื่นจะได้รับพระพรเอง “*เป็น
हां/นแห่งพระพร*” “*คนที่ให้น้ำ
คนอื่นย่อมได้น้ำตอบแทน*” สุภาสิต
11:25 พระเจ้าทรงช่วยคนบาปให้
รอดตามพระประสงค์ของพระองค์
โดยไม่ต้องการความช่วยเหลือจาก
เราเลย แต่เพื่อให้เราพัฒนาลักษณะ
อุปนิสัยเหมือนเช่นพระคริสต์ เรา
จะต้องมีส่วนร่วมในพระราชกิจของ
พระองค์ เพื่อเข้าสู่ความชื่นชมยินดี
ของพระองค์ คือความยินดีที่ได้เห็น
จิตวิญญาณได้รับการไถ่โดยการ
เสียสละของพระองค์ ด้วยเหตุนี้
เราจึงต้องเข้าร่วมในการทำงานรับใช้
เพื่อการไถ่ให้รอดของพวกเรา
{DA 142.2}

การแสดงออกครั้งแรกถึง
ความเชื่อของนาธานาเอลซึ่งหนัก
แน่น และจริงจังและจริงใจนั้นได้ไป
ถึงพระกรรมของพระเยซูตั้งเสียง
ดนตรีอันไพเราะ และ “*พระเยซูตรัส
ตอบเขาว่า ‘เพราะเราบอกท่านว่า
เราเห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อท่านจึง
เชื่อหรือ? ท่านจะเห็นเหตุการณ์ใหญ่
กว่านั้นอีก’*” พระผู้ช่วยทรงมองด้วย
ความชื่นชมไปยังการประกาศข่าวดี
แก่ผู้ถ่อมใจ รักษาผู้ที่ฟกช้ำและ

ประกาศอิสราเอลแก่ผู้ที่ถูกชาติาน
จองจำ เมื่อพระองค์ทรงคิดถึงพระพร
ที่ทรงโปรดนำมาให้แก่มนุษย์แล้วจึง
ตรัสต่อไปว่า “*เราบอกความจริงกับ
พวกท่านว่า ท่านจะเห็นท้องฟ้าแหวก
ออกและพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า
ขึ้นลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์*” {DA
142.3}

แท้จริงแล้วพระคริสต์ตรัสว่า
ณ Римฝั่งแม่น้ำจอร์แดนท้องฟ้าเปิด
ออกแล้วและพระวิญญาณสถฐาน
นกพิราบเสด็จลงมายังพระองค์แล้ว
ภาพนั้นเพียงแต่แสดงให้เห็นว่า
พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า
หากคุณเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็น
พระบุตรของพระเจ้าแล้ว ความเชื่อ
ของคุณจะได้รับการรับรอง คุณจะ
ได้เห็นสวรรค์เปิดออกและจะไม่มีวัน
ปิดไป พระองค์ทรงเปิดไว้ให้คุณแล้ว
ทูตสวรรค์ของพระเจ้านำคำอธิษฐาน
ของผู้ซัดสนและทุกข์ยากขึ้นไปยัง
พระบิดาเบื้องบนและนำพระพรและ
ความหวัง กำลังใจ การทรงช่วยและ
ชีวิตลงมาให้แก่บรรดาบุตรของมนุษย์
{DA 142.4}

ทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นลง
ไปมาระหว่างโลกกับสวรรค์อยู่เนื่อง

นิจ การอัศจรรย์ของพระคริสต์ทรง
กระทำด้วยอำนาจของพระเจ้าโดย
ผ่านการรับใช้ของทูตสวรรค์เพื่อ
ผู้เจ็บป่วยและผู้ที่มีความทุกข์ระทม
ทุกพระพรของพระเจ้ามาถึงเราโดย
ทางพระคริสต์ผ่านการรับใช้ของ
ผู้สื่อข่าวชาวสวรรค์ พระผู้ช่วยให้
รอดของเราได้รับธรรมชาติของมนุษย์

ไว้เพื่อรวมผลประโยชน์ของพระองค์
เข้ากับผลประโยชน์ของบุตรชาย
หญิงของอาดัมที่ล้มลงในบาป โดย
ความเป็นพระเจ้าทรงคว่ำพระบัลลังก์
ของพระองค์ไว้ และด้วยเหตุฉะนั้น
พระคริสต์ทรงเป็นสื่อกลางของการ
สื่อสารของมนุษย์กับพระเจ้าและ
ของพระเจ้ากับมนุษย์ {DA 143.1}

“การดำรงชีวิตแห่งรักอย่างไม่เห็นแก่ได้นั้นจะได้คำกล่าวหาได้หมด
ชีวิตเสมอต้นเสมอปลายที่มีคุณลักษณะอ่อนน้อมในพระคริสต์
เป็นพลังในโลก” {DA 141.5}

ทีมงานเลี้ยงสมรส

อ้างอิงจาก ยอห์น 2:1-11

พันธกิจของพระเยซูไม่ได้เริ่มขึ้นด้วยการประกอบพระราชกิจยิ่งใหญ่ต่อหน้าสภากาชาสเฮตรินที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่พระองค์ทรงเพิ่มความสุขให้กับงานมงคลสมรสด้วยการสำแดงอำนาจแห่งการประกอบกิจยิ่งใหญ่ที่ชุมนุมครอบครัวแห่งหนึ่งในหมู่บ้านเล็ก ๆ แคว้นกาลิลี ด้วยการปฏิบัติพระราชกิจนี้พระองค์ทรงสำแดงออกซึ่งความเห็นอกเห็นใจมนุษย์ และพระประสงค์ของพระองค์ที่จะประทานความสุขให้เขาเหล่านั้นในถิ่นทุรกันดารแห่งการทดลอง พระองค์ทรงดื่มถ้วยแห่งความทุกข์ด้วยตนเอง พระองค์ทรงก้าวออกมาเพื่อประทานถ้วยแห่งพระพรแก่มนุษย์โดยการอำนวยการของพระพรของพระองค์เพื่อสัมพันธ์ภาพอันบริสุทธิ์แก่ชีวิตของมนุษย์ {DA 144.1}

จากลุ่มแม่น้ำจอร์แดน พระเยซู

เสด็จกลับไปยังแคว้นกาลิลีแล้ว มีงานเลี้ยงฉลองสมรสที่หมู่บ้านคานา ซึ่งเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ ไม่ไกลจากเมืองนาซาเร็ธ เจ้าภาพเป็นญาติของโยเซฟและมารีย์ และเมื่อพระเยซูทรงทราบถึงการรวมญาติกันในครั้งนี้ จึงเสด็จไปยังหมู่บ้านคานา พระเยซูพร้อมด้วยสาวกได้รับเชิญให้เข้าร่วมงานด้วย {DA 144.2}

อีกครั้งหนึ่งพระเยซูทรงพบมารดาที่จากกันมาระยะหนึ่งแล้ว มารีย์ได้ยื่นถึงปรากฏการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้น ณ ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน เมื่อพระเยซูทรงรับบัพติศมา ชาวนีมาถึงเมืองนาซาเร็ธและทำให้เธอหวนคิดถึงภาพต่างๆ ที่เธอเก็บไว้ในใจมานานนับปีขึ้นมาใหม่ พันธกิจของยอห์นผู้ให้บัพติศมากระตุ้นความทรงจำของมารีย์อย่างสุดซึ้ง เหมือนกับที่กระตุ้นคนทั่วไปในแผ่นดิน

อิสราเอล มารีย์จำคำพยากรณ์ที่เปิดเผยเมื่อสมัยยอห์นเกิดได้ดี บัดนี้เรื่องของยอห์นที่เกี่ยวข้องกับพระเยซูจุดประกายความหวังของเธอขึ้นมาใหม่อีกครั้ง แต่ข่าวเรื่องพระเยซูเสด็จเข้าไปยังถิ่นทุรกันดารอย่างลึกลับก็มาถึงเธอเช่นกัน และความทุกข์ยากที่จะเกิดขึ้นในอนาคตทำให้เธอทุกข์ใจ {D 144.3}

ตั้งแต่วันที่มารีย์ได้ยินคำประกาศของทูตสวรรค์ในบ้านที่เมืองนาซาเร็ธนั้น เธอได้เก็บหลักฐานทั้งหมดที่แสดงว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ไว้ในใจ ชีวิตอันหวานชื่นอย่างไม่เห็นแก่ตัวของพระองค์ทำให้เธอมั่นใจว่าพระองค์ไม่ทรงเป็นผู้อื่นนอกจากทรงเป็นพระผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดประทาน ถึงกระนั้น ความสงสัยและผิดหวังยังตกลงมาถึงเธอ และเธอก็ยังหวังรอเวลาที่พระองค์จะเปิดเผยพระสิริของพระองค์ ความตายได้แยกเธอกับโยเซฟแล้ว โยเซฟเป็นผู้รับรู้เรื่องราวความอัศจรรย์ของการประสูติของพระเยซูร่วมกันกับเธอ บัดนี้ไม่มีผู้ใดที่เธอจะมอบความหวังและความกลัวได้อีกต่อไป สองเดือนที่ผ่านมาเป็น

ช่วงเวลาที่ทุกข์โศกมาก เธอกับพระเยซูจากกันแล้ว พระองค์ทรงเป็นความหวังใจของเธอเมื่อเธอต้องการคำปลอบประโลม เธอครุ่นคิดถึงคำพูดของสิเมโอน “หัวใจของท่านเองก็จะถูกดาบแทงทะลุด้วย” ลูกา 2:35 เธอหวนคิดถึงสามวันแห่งความทุกข์ระทมเมื่อเธอคิดว่าพระเยซูหายจากเธอไป ตลอดกาลและด้วยความหวังกังวลใจ เธอรอคอยการกลับมาของพระองค์ {DA 145.1}

มารีย์พบพระเยซูที่งานเลี้ยงมงคลสมรส พระองค์ยังทรงเป็นบุตรชายที่มีความสุภาพและรับผิดชอบต่อหน้าที่เหมือนเดิม แต่ถึงกระนั้นพระองค์ทรงไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว พระพักตร์ของพระองค์เปลี่ยนไป พระพักตร์ของพระองค์ทรงมีริ้วรอยของการต่อสู้ในถิ่นทุรกันดาร และการสำแดงออกถึงเกียรติยศและอำนาจครั้งใหม่เป็นหลักฐานถึงพันธกิจแห่งสวรรค์ มีชายหนุ่มกลุ่มหนึ่งอยู่กับพระองค์ สายตาของพวกเขาคอยติดตามพระองค์ด้วยความยำเกรงและพวกเขาทูลเรียกพระองค์ว่าพระอาจารย์

พระสหายเหล่านี้เล่าเหตุการณ์ที่พวกเขาได้เห็นและได้ยินมาที่พิธิบัพติศมาและที่อื่นๆ ให้มารีย์ฟัง พวกเขาสรุปด้วยการเปิดเผยว่า “เราพบคนที่โมเสสกล่าวถึงในหนังสือธรรมบัญญัติ และคนที่พวกผู้เผยพระวจนะกล่าวถึง” ยอห์น 1:45 {DA 145.2}

ในขณะที่บรรดาแขกเข้ามาในงาน หลายคนดูเหมือนหมกมุ่นอยู่กับหัวข้อที่น่าสนใจบางอย่าง ความตื่นตันที่ไม่เปิดเผยแผ่อยู่ทั่วทั้งกลุ่มชน มีคนกลุ่มเล็กกลุ่มน้อยต่างคุยกันอย่างกระตือรือร้นและแผ่วเบาด้วยความตั้งใจ และสายตาต่างหันมองไปยังพระบุตรของมารีย์ ในขณะที่มารีย์ฟังสาวกบอกเล่าเรื่องของพระเยซู เธอชื่นใจพร้อมด้วยความมั่นใจว่า ความหวังที่เธอยึดมั่นไว้นานจะไม่ใช่สูญเปล่า แต่ถึงกระนั้น เธอน่าจะเป็นผู้ประเสริฐยิ่งกว่าคนธรรมดาหากเธอไม่ได้นำเอาความสุขอันบริสุทธิ์แห่งสวรรค์มารวมเข้ากับวิถีในธรรมชาติของความเป็นแม่ ในขณะที่เธอเห็นสายตามากมายที่หันมองไปทางพระเยซู เธอหวังที่จะให้พระเยซูพิสูจน์ตนเอง

ให้ชุมชนกลุ่มนี้ทราบว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ได้รับเกียรติจากพระเจ้า เธอหวังที่จะได้มีโอกาสให้พระเยซูกระทำการอัศจรรย์ต่อหน้าพวกเขา {DA 145.3}

เป็นธรรมเนียมในสมัยนั้นของการจัดงานเลี้ยงฉลองมงคลสมรสที่กินเวลาหลายวัน ในงานเลี้ยงฉลองครั้งนี้ น้ำองุ่นหมดก่อนงานเลี้ยงจะสิ้นสุด เมื่อทราบว่าน้ำองุ่นหมด หลายฝ่ายก็กังวลและเศร้าเสียใจ เป็นเรื่องไม่ปกติที่จะปล่อยให้ น้ำองุ่นขาดในการขาดมิตรไมตรี ในฐานะที่มารีย์เป็นญาติของเจ้าภาพ เธอจึงมีส่วนในการจัดเตรียมงานเลี้ยงและบัดนี้เธอพูดกับพระเยซูว่า “เขาไม่มีเหล้าองุ่น” เป็นคำพูดในเชิงเสนอแนะว่า พระองค์ทรงต้องจัดหาสิ่งที่พวกเขาต้องการได้ แต่พระเยซูตรัสตอบว่า “หญิงเอ๋ย ไม่ใช่ธุระของท่าน เวลาของเรายังไม่ถึง” {DA 145.4}

คำตอบนี้แม้จะดูเหมือนอย่างสวนกลับเฉียบพลันก็ตามที แต่ก็ไม่ได้มีความเยือกเย็นหรือไร้มารยาท ขาดความเคารพ การเรียกมารดา

เช่นนี้เป็นไปตามประเพณีของชาว ตะวันออก เป็นคำที่ใช้กับบุคคลที่ ต้องแสดงความเคารพนับถือ การ ปฏิบัติทั้งหมดของพระคริสต์สอดคล้องกับพระบัญญัติที่พระองค์เอง ทรงเป็นผู้ประทาน “จงให้เกียรติแก่ บิดามารดาของเจ้า” อพยพ 20:12 บนทางเขน พระองค์ทรงสำแดงออก ถึงความเอ็นดูครั้งสุดท้ายที่มีต่อ มารดาของพระองค์ อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูทรงเรียกเธอเช่นนี้ ในขณะที่ พระองค์ทรงมอบเธอไว้ให้อยู่ใน ความดูแลของสาวกคนโปรดที่สุด ของพระองค์ ความรักที่แสดงออก มาทางน้ำเสียงและสายตาและกิริยา แปลความหมายพระคำรัสของ พระองค์ทั้งที่งานเลี้ยงฉลองมงคล สมรสและที่ทางเขน {DA 146.1}

เมื่อพระคริสต์ยังทรงพระเยาว์ พระองค์เสด็จเยี่ยมพระวิหารและ ในขณะที่ความล้าลึกของภารกิจ แห่งชีวิตของพระองค์ถูกเปิดเผย อยู่เบื้องพระพักตร์พระองค์ พระ คริสต์ตรัสกับมารีย์ว่า “ท่านไม่ทราบ หรือว่า ฉันต้องอยู่ในพระนิเวศแห่ง พระบิดาของฉัน” ลูกา 2:49 พระ คำรัสเหล่านี้เน้นย้ำจุดเด่นของทั้ง

ชีวิตและพันธกิจแห่งการรับใช้ของ พระองค์ ทุกสิ่งหยุดชะงักชั่วคราว อยู่กับพระราชกิจของพระองค์ซึ่งเป็น พระราชกิจยิ่งใหญ่แห่งการ ทรงไถ่ที่พระองค์เสด็จมาเพื่อปฏิบัติ ให้สำเร็จ บัดนี้พระองค์ทรงโปรด ประทานบทเรียนนี้ซ้ำอีกครั้ง อันตรายหนึ่งที่นาจะเกิดขึ้นได้อัน เนื่องจากรี้อยู่จะถือความสัมพันธ์ ของเธอกับพระเยซูมาเป็นการเรียกร้องสิทธิพิเศษจากพระองค์ และสิทธิ ในการชี้นำพระองค์ในการประกอบ พันธกิจของพระองค์ เป็นเวลาสามสิบปี พระองค์ทรงเป็นบุตรชายที่น่ารัก และเชื่อฟังมาตลอด และความรัก ของพระองค์ไม่เคยแปรเปลี่ยน และบัดนี้พระองค์ทรงต้องปฏิบัติกิจ ของพระบิดาของพระองค์ ในฐานะพระ บุตรของพระเจ้าพระผู้สูงสุดและ พระผู้ช่วยของโลก ไม่มีความสัมพันธ์ ไตในโลกที่จะเหนี่ยวรั้งพระองค์จาก พระราชกิจของพระองค์หรือมีอิทธิพล ต่อการดำรงชีวิตของพระองค์ พระ องค์ทรงต้องมีอิสระเสรีในการปฏิบัติ ตามพระทัยของพระเจ้า บทเรียนนี้ มีไว้สำหรับเราด้วย การอ้างสิทธิ ของพระเจ้าในเรานั้นมีความสำคัญ

ยังต่อความสัมพันธ์ของมวลมนุษย์
ไม่มีความสัมพันธ์ใดในโลกที่จะหันเห
เท้าของเราออกไปจากเส้นทางเดินที่
พระองค์ทรงจัดวางให้เราเดิน {DA
146.2}

ความหวังเดียวสำหรับความ
รอดของเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ล้มลงใน
บาปคือพระคริสต์ มารีย์จะได้รับ
ความรอดโดยผ่านพระเมษโปดก
ของพระเจ้าเท่านั้น ในตัวของเธอ
เองไม่มีความดีใดเลย สายสัมพันธ์
ของเธอกับพระเยซูไม่ได้ทำให้เธอมี
ความสัมพันธ์ทางฝ่ายจิตวิญญาณ
กับพระองค์พิเศษไปกว่ามนุษย์อื่น
เรื่องนี้บ่งบอกไว้ในพระดำรัสที่พระ
ผู้ช่วยตรัสไว้ พระองค์ทรงอธิบายให้
เห็นอย่างชัดเจนถึงความแตกต่าง
ระหว่างความสัมพันธ์ของพระองค์
กับเธอในฐานะบุตรมนุษย์และใน
ฐานะพระบุตรของพระเจ้า ความ
สัมพันธ์ทางสายเลือดระหว่างทั้งสอง
ไม่อาจจัดเธอให้มีฐานะเท่าเทียมกับ
พระองค์ {DA 147.1}

“เวลาของเรายังมาไม่ถึง” เป็น
พระดำรัสที่แสดงให้เห็นถึงความจริง
ที่ว่าทุกการกระทำในชีวิตของพระ
คริสต์ในโลกล้วนเป็นการกระทำให้

สำเร็จตามแผนการที่มีมาตั้งแต่ก่อน
นิจนิรันดร์กาล ก่อนที่พระองค์เสด็จ
มายังโลก แผนการนี้แผ่ไว้อยู่เบื้อง
พระพักตร์พระองค์ สมบูรณ์แบบใน
ทุกรายละเอียด แต่ขณะที่พระองค์ทรง
ดำเนินอยู่ท่ามกลางมนุษย์ พระองค์
ได้รับการนำทางที่ละชั้นตามน้ำ
พระทัยของพระบิดา พระองค์ไม่ทรง
ลังเลที่จะปฏิบัติตามเวลาที่ทรง
กำหนดไว้แล้ว พระองค์ทรงรอกระทั่ง
เวลานั้นมาถึงด้วยการยอมจำนนใน
ลักษณะเดียวกัน {DA 147.2}

ด้วยพระดำรัสที่พระองค์ตรัส
กับมารีย์ว่าเวลาของพระองค์ยังมา
ไม่ถึงนั้น พระองค์กำลังตรัสตอบ
ความในใจที่เธอไม่ได้พูดออกทาง
วาจา นั่นคือความคาดหวังที่เธอกับ
ประชากรทั้งหลายยึดมั่นไว้ เธอ
หวังว่าพระองค์จะทรงเปิดเผยว่า
พระองค์เองคือพระเมสสิยาห์และ
ขึ้นประทับบัลลังก์ของชนชาติ
อิสราเอล แต่เวลานั้นยังมาไม่ถึง
พระเยซูทรงยอมรับสภาพของความ
เป็นมนุษย์ไม่ใช้ในฐานะพระมหา
กษัตริย์ แต่ในฐานะของ “คนที่รับ
ความเจ็บปวด และค้ำคั้นกับความ
ทุกข์ยาก” อิสยาห์ 53:3 {DA 147.3}

แม้ว่ามารีย์มีความเข้าใจพันธกิจของพระคริสต์ไม่ถูกต้องก็ตามที่แต่เธอก็ยังคงวางใจพระองค์อย่างเต็มที่โดยไม่สงสัย พระองค์ทรงสนองความเชื่อนี้ด้วยการทำการอัศจรรย์ครั้งแรกเพื่อเป็นการให้เกียรติความไว้วางใจของมารีย์และเพื่อหนุนความเชื่อของสาวกทั้งหลายของพระองค์ สาวกจะต้องพบกับการทดลองมากมายและรุนแรงจนทำให้ไม่เชื่อ สำหรับพวกเขาแล้วคำพยากรณ์แสดงให้เห็นอย่างไรข้อโต้แย้งได้ว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์ พวกเขาหวังว่าผู้นำศาสนาจะยอมรับพระองค์ด้วยความมั่นใจที่มากกว่าความมั่นใจของพวกเขาเอง พวกเขาประกาศให้ประชาชนทราบถึงพระราชกิจประเสริฐของพระคริสต์และความไว้วางใจของพวกเขาเองในพันธกิจของพระองค์ แต่พวกเขาแปลกใจและผิดหวังอย่างขมขื่นอันเนื่องจากการแสดงออกถึงความไม่เชื่ออย่างเห็นได้ชัดของพวกเขาปฏิเสธและพวกธรรมจารย์อคติที่ฝังลึกและความเป็นศัตรูกับพระเยซู การอัศจรรย์ของพระเยซูในช่วงแรกเริ่มหนุนให้

สาวกเข้มแข็งขึ้นเพื่อพวกเขาจะยืนหยัดต่อต้านการขัดขวางนี้ {DA 147.4}

พระดำรัสของพระเยซูไม่มีทางทำให้เธอกระอักกระอ่วนใจ มารีย์บอกเจ้าหน้าที่บริการว่า “จงทำตามที่ท่านสั่งเจ้าเถิด” ด้วยเหตุนี้ เธอจึงกระทำในสิ่งที่เธอทำได้เพื่อเตรียมทางให้กับพระราชกิจของพระคริสต์ {DA 148.1}

ตรงบริเวณประตูทางเข้ามีโอ่งหินใส่น้ำขนาดใหญ่อยู่หกลบ และพระเยซูตรัสสั่งให้คนใช้ตักน้ำใส่โอ่งให้เต็ม พวกเขาจึงเทน้ำให้เต็มโอ่งเนื่องจากขณะนั้นเป็นเวลาที่ต้องการน้ำอย่างเร่งด่วน พระองค์จึงตรัสสั่งว่า “จงตักเอาไปให้เจ้าภาพเถิด’ เขาก็เอาไปให้” น้ำที่ไหลออกมาเป็นเหล้าองุ่นแทนที่จะเป็นน้ำที่เทลงในโอ่ง ทั้งเจ้าภาพของงานและแขกทั่วไปไม่ทราบว่เหล้าองุ่นหมด เมื่อเจ้าภาพได้ชิมเหล้าองุ่นที่คนใช้นำมาให้แล้ว พวกเขาพบว่าเหล้าองุ่นมีคุณภาพเหนือกว่าที่แจกจ่ายไปในช่วงเริ่มแรกของงานเลี้ยง เจ้าภาพจึงหันไปถามเจ้าบ่าวว่า “ใครๆ เขาก็เอาเหล้าองุ่นอย่างดีมา

ให้ก่อน เมื่อตีมันมากแล้วจึงเอาที่ไม่ค่อยดีมา แต่ท่านเก็บเหล้าองุ่นอย่างดีไว้จนถึงเดี๋ยวนี้” {DA 148.2}

สิ่งของที่โลกให้ก็เหมือนกับมนุษย์เลี้ยงแขกด้วยเหล้าองุ่นอย่างดีที่สุดก่อนแล้วจึงเลี้ยงด้วยเหล้าองุ่นไม่ดี โลกยื่นสิ่งที่ตาชื่นชอบและทำให้ความรู้สึกตื่นเต้น แต่ในที่สุดจะไม่นำมาซึ่งความพึงพอใจ เหล้าองุ่นกลับกลายเป็นความขมขื่นและความรื่นเริงกลายเป็นความเศร้าหมอง เริ่มต้นด้วยบทเพลงและความสนุกสนานเอยด้วยความเบื่อหน่ายและความรังเกียจ แต่ของประทานของพระเยซูนั้นสดและใหม่อยู่เสมอ งานเลี้ยงที่พระองค์ทรงจัดเตรียมให้จิตวิญญาณไม่เคยที่จะไม่ให้ความพึงพอใจและความสุข ของประทานใหม่เอี่ยมแต่ละชิ้นเพิ่มความสามารถของผู้รับให้สำนึกและชื่นชอบกับพระพรของพระเจ้า พระองค์ประทานพระคุณซ้อนพระคุณ จะไม่มีวันหมดสิ้น หากคุณอยู่ในพระองค์ เมื่อคุณรับของประทานอันอุดมในวันนี้จะเป็นเครื่องประกันว่าคุณจะได้ของประทานที่ยิ่งใหญ่กว่าในวันพรุ่งนี้ พระดำรัสของพระเยซูที่ประทานให้กับนาธา-

นาเอลเป็นกฎของพระเจ้าที่ปฏิบัติต่อเหล่าบุตรแห่งความเชื่อ ด้วยการเปิดเผยความรักของพระองค์ที่สดใหม่ พระองค์ทรงประกาศแก่หัวใจที่เปิดรับว่า “ท่านจึงเชื่อหรือ? ท่านจะเห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก” ยอห์น 1:50 {DA 148.3}

ของขวัญของพระคริสต์ในงานเลี้ยงมงคลสมรสมีความหมายเป็นสัญลักษณ์ นำหมายถึงบัพติศมาเข้าสู่ความตายของพระองค์ เหล้าองุ่นคือการหลั่งพระโลหิตเพื่อบาปของโลก น้ำที่เทลงในโอ่งได้มาโดยมนุษย์ แต่พระวาระของพระคริสต์เท่านั้นที่จะนำมาซึ่งคุณความดีที่ให้อชีวิต เช่นเดียวกับพิธีกรรมที่ซบไปยังความมรณาของพระผู้ช่วย โดยอำนาจของพระคริสต์ที่ประกอบกิจโดยความเชื่อเท่านั้นที่จะเกิดผลในการเลี้ยงบำรุงจิตวิญญาณ {DA 148.4}

พระดำรัสของพระคริสต์จัดเตรียมสิ่งสารพัดอย่างอุดมพอเพียงให้งานเลี้ยง พระคุณอันยิ่งใหญ่ที่ทรงโปรดประทานนั้นมืออย่างพอเพียงที่จะลบล้างความชั่วของมนุษย์ให้หมดและทำให้จิตวิญญาณกลับคืนมาใหม่

และเลี้ยงดูคำจุนเขา {DA 149.1}

ในงานเลี้ยงที่พระเยซูและสาวกเข้าร่วมครั้งแรกนั้น พระองค์ประทานถ้วยที่มีสัญลักษณ์เป็นความหมายซึ่งไปยังพระราชกิจแห่งการทรงช่วยมนุษย์ให้รอด ที่งานเลี้ยงครั้งสุดท้ายพระองค์ประทานถ้วยนี้อีกครั้งในขณะที่ทรงสถาปนาพิธีอสังคัตศีลพิธีซึ่งซึ่งไปยังความมรณาของพระองค์ “จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา” 1 โครินธ์ 11:26 และในขณะที่จะแยกย้ายจากพระผู้เป็นเจ้าด้วยความโศกเศร้า พระองค์ประทานคำปลอบประโลมของการที่จะได้พบกันใหม่อีกว่า “เราจะไม่ได้ดื่มจากผลของเถาองุ่นนี้อีกต่อไปจนกว่าจะถึงวันนั้น ที่เราจะดื่มกับพวกท่านอีกในแผ่นดินแห่งพระบิดาของเรา” มัทธิว 26:29 {DA 149.2}

เหล้าองุ่นที่พระคริสต์ประทานในงานเลี้ยงและที่พระองค์ประทานให้สาวกทั้งหลายเพื่อเป็นสัญลักษณ์ของพระโลหิตของพระองค์นั้นเป็นน้ำองุ่นใสบริสุทธิ์ของผลองุ่น ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์กล่าวถึงน้ำองุ่นใหม่ที่ “ได้จากพวงองุ่น” นั้นว่า “อย่าทำลายมันเสีย เพราะมีพรอยู่ในนั้น”

อิสยาห์ 65:8 {DA 149.3}

ในสมัยพระคริสตธรรมคัมภีร์พันธสัญญาเดิม พระคริสต์เองทรงเป็นผู้ประทานคำเตือนแก่ชนชาติอิสราเอลว่า “เหล้าองุ่นทำให้ชอบเยาะเย้ย และสุราก็ทำให้เกะกะระราน ใครยอมให้มันพาเงินไปก็ไม่มีปัญญา” สุภาษิต 20:1 และพระองค์เองไม่ทรงเป็นผู้ประทานเครื่องดื่มเช่นนี้ ชาตานล่อมนุษย์ให้ปล่อยตัวดื่มเพื่อทำให้เหตุผลมัวหมองและความเข้าใจทางฝ่ายวิญญาณมึนชา แต่พระคริสต์ทรงสอนให้เราควบคุมธรรมชาติฝ่ายต่ำของเรา ทั้งชีวิตของพระองค์ทรงเป็นแบบอย่างของการละทิ้งตนเพื่อทำลายอำนาจของความอยาก พระองค์ทรงทนทุกข์แทนเราในการทดสอบอันสาหัสที่มวลมนุษยชาติต้องดำเนินผ่าน พระคริสต์เองทรงเป็นผู้ชี้แนะให้ยอห์นผู้ให้บัพติศมาอย่าดื่มน้ำองุ่นหมักหรือเหล้า พระองค์เองทรงเป็นผู้แนะนำเรื่องการละเว้นเดียวกันนี้แก่ภรรยาของมาโนอาห์ ผู้วินิจฉัย 13:2-5 และพระองค์ทรงประกาศคำสาปแช่งแก่ผู้ที่ทำให้เพื่อนบ้านดื่ม ฮาบากุก

2:15 พระคริสต์ไม่ทรงขัดแย้งกับ คำสอนของพระองค์เอง เหล้าองุ่น ที่ไม่ได้ผ่านการหมักในการเลี้ยงแขก ที่งานมงคลสมรสเป็นเครื่องดื่ม บริบูรณ์ด้วยคุณค่าและทำให้สดชื่น น้ำองุ่นสดใหม่นี้จะทำให้การลิ้มรส เข้ากันได้เป็นอย่างดีกับความอยาก อาหารที่จะให้ประโยชน์กับร่างกาย {DA 149.4}

ขณะที่แขกในงานชื่นชมกับ คุณภาพของเหล้าองุ่นนั้น พวกเขา ถามคนใช้ถึงการอัศจรรย์ที่เกิดขึ้น คนกลุ่มนี้ตื่นตะลึงไปชั่วขณะกับการ อัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำโดย ไม่ได้คิดถึงพระองค์เลย เวลาผ่านไป สักครู่ใหญ่เมื่อพวกเขาคิดถึงพระองค์ ขึ้นมา ปรากฏว่าพระองค์เสด็จไป จากที่นั้นอย่างเงียบๆ แล้ว แม้แต่ สาวกก็ยังไม่ทันรู้ตัว {DA 149.5}

บัดนี้พวกเขาเริ่มหันความสนใจ ไปยังสาวก เป็นครั้งแรกที่สาวก ทั้งหลายมีโอกาสนประกาศยอมรับว่า พวกเขาเชื่อในพระเยซู พวกเขาเล่า ถึงสิ่งที่ได้เห็นและได้ยินจากริมฝั่ง แม่น้ำจอร์แดนและที่นั่นประกาย แห่งความหวังสว่างขึ้นในหัวใจของ คนมากมายว่า พระเจ้าทรงจัดผู้ช่วย

ปลดปล่อยประชากรของพระองค์ ชาวของการอัศจรรย์แพร่ไปทั่ว บริเวณนั้นและไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาไปรื้อฟื้นและพวกเขาผู้ปกครองค้นหา คำพยากรณ์ที่ชี้ไปยังการเสด็จมา ของพระคริสต์ด้วยความสนใจใหม่ มีความปรารถนาอย่างกระตือรือร้น ที่จะเรียนรู้พันธกิจของครูใหม่ พระผู้ทรงปรากฏตัวท่ามกลาง ประชากรอย่างสุภาพถ่อมตน {DA 150.1}

พันธกิจของพระคริสต์แตกต่าง อย่างโดดเด่นจากงานของผู้นำชาวยิว การให้ความสำคัญกับวัฒนธรรม ประเพณีและพิธีกรรมทำลายเสรีภาพ ที่แท้จริงของความนึกคิดและการ กระทำ พวกเขาดำเนินชีวิตอยู่ใน ความกลัวของการทำผิดกฎอย่าง ไม่มีที่สิ้นสุด เพื่อหลีกเลี่ยงการ สัมผัสกับสิ่งที่เปื้อน “มลทิน” พวกเขา ไม่เพียงแต่ถอยหนีออกห่างจาก คนต่างชาติแต่ยังหนีไปจากคน ส่วนใหญ่ของพวกเขาเอง โดยไม่ใส่ใจ ที่จะให้ประโยชน์แก่พวกเขาหรือคบ เขาเป็นมิตร เนื่องจากการที่พวกเขา ใส่ใจกับสิ่งเหล่านี้อยู่อย่างเสมอ สมอง ของพวกเขาจึงแคระแกร็นและทำให้

ชีวิตคับแคบอยู่ในวงจำกัด แบบ
อย่างการกระทำของพวกเขาส่งเสริม
ความทะนงในตนเองและทำให้คน
ทุกชนชั้นทนการกระทำของพวกเขา
ไม่ได้ {DA 150.2}

พระเยซูทรงเริ่มพระราชกิจ
แห่งการปฏิรูปด้วยการดำเนินใกล้ชิด
อย่างเห็นอกเห็นใจกับมนุษยชาติ
ในขณะที่พระเยซูทรงให้ความเคารพ
ต่อธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าอย่างสูงสุด
พระองค์ทรงดำเนินความเคร่งครัด
ในทางศาสนาที่หลอกลวงของพวกเขา
ฟาริสีและทรงพยายามปลดปล่อย
คนทั้งหลายออกจากกฎระเบียบ
อันไร้เหตุผลที่ผูกมัดพวกเขา พระองค์
ทรงแสวงหาทางที่จะทำลายกำแพง
ขวางกั้นระหว่างชนชั้นต่าง ๆ ของ
สังคมเพื่อรวบรวมคนทั้งหลายให้มา
อยู่ร่วมกันเป็นบุตรในครอบครัวเดียวกัน
พระองค์ทรงเข้าร่วมงานเลี้ยงมงคล
สมรสเพื่อวางแผนในขั้นตอนของ
การรวบรวมนี้ให้สำเร็จ {DA 150.3}

พระเจ้าทรงนำยอห์นผู้ให้
บัพติศมาไปอยู่ในถิ่นทุรกันดารเพื่อ
ปกป้องเขาจากอิทธิพลของพวกเขา
ปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์และเตรียม
เขาให้พร้อมเพื่อรับหน้าที่พิเศษ

แต่การอยู่อย่างสันโดษและโดดเดี่ยว
ของเขานั้นไม่ใช่เป็นแบบอย่างที่มี
ไว้ให้กับประชาชนทั่วไป ด้วยเห
ตนี้เองไม่ได้ชักนำให้ผู้ฟังละทิ้งภาระ
หน้าที่เดิม เขาร้องเรียกพวกเขาให้
แสดงหลักฐานของการกลับใจโดย
ความเชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าในสถานที่
ที่พระเจ้าทรงเรียกพวกเขา {DA
150.4}

พระเยซูทรงกำหนดการปล่อยตัว
ตามใจตนเองทุกรูปแบบ แต่ถึง
กระนั้นพระองค์ทรงมีธรรมชาติ
ของการเข้าสังคม พระองค์ทรง
ต้อนรับมิตรไมตรีของคนทุกชนชั้น
ทรงเยี่ยมครอบครัวของทั้งคนร่ำรวย
และคนยากจน คนที่มีการศึกษา
และคนขาดความรู้ และทรงหาทาง
ที่จะยกระดับความคิดของพวกเขา
จากปัญหาสามัญทั่วไปของชีวิตไปสู่
เรื่องทางฝ่ายจิตวิญญาณและนิรันดร์
กาล พระองค์ไม่ทรงเปิดโอกาสให้
กับการสำมะเลเทเมาและการตก
คะนองทางฝ่ายโลกทำให้ภารกิจของ
พระองค์มัวหมอง แต่ถึงกระนั้น
พระองค์ทรงมีความสุขกับภาพแห่ง
สันติสุขที่บริสุทธิ์และพระองค์รับรอง
การชุมนุมสังสรรค์ของสังคมโดย

ทรงสถิตร่วมอยู่กับพวกเขา งาน
มงคลสมรสของชาวยิวเป็นเหตุการณ์
ที่ประทับใจและความสุขของการ
เฉลิมฉลองไม่ได้ทำให้บุตรมนุษย์
ไม่ทรงพอพระทัย โดยการเข้าร่วม
งานเลี้ยง พระเยซูประทานเกียรติ
แก่งานมงคลสมรสว่าเป็นสถาบัน
ของพระเจ้า {DA 150.5}

ทั้งพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาค
พันธสัญญาเดิมและพระคริสตธรรม
คัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ใช้การ
แต่งงานเพื่อแสดงถึงการผูกพัน
รวมกันเป็นหนึ่งอย่างอ่อนโยนและ
ศักดิ์สิทธิ์ที่เกิดขึ้นระหว่างพระคริสต์
กับประชากรของพระองค์ ในพระ
หทัยของพระเยซูแล้วความชื่นชม
ยินดีของงานเลี้ยงฉลองมงคลสมรส
ชี้ไปถึงความชื่นชมของวันนั้นเมื่อ
พระองค์ทรงนำเจ้าสาวของพระองค์
กลับไปยังบ้านของพระบิดาและผู้ที่
ได้รับความรอดกับพระผู้ไถ่จะนั่ง
รับประทานอาหารร่วมกับพระเมษ
โปดก พระองค์ตรัสว่า “เจ้าบ่าว
เปรมปรีดีในเจ้าสาวอย่างไร พระ
เจ้าของท่านจะเปรมปรีดีในท่าน
อย่างนั้น” “ท่านจะไม่ถูกเรียกว่า
ผู้ถูกทอดทิ้งอีกต่อไป. . . แต่คน

เขาจะเรียกท่านว่าความปิติยินดี
ของเราอยู่ในเธอ. . . เพราะพระ
ยาห์வேห์ทรงปิติยินดีในท่าน”
“พระองค์จะทรงเปรมปรีดีเพราะ
เจ้าด้วยความยินดี และทรงสงบใน
ความรักของพระองค์ พระองค์จะ
ทรงเรไรเพราะเจ้าด้วยการร้องเพลง
เสียงดัง” อิสยาห์ 62:5, 4; เศฟันยาห์
3:17 เมื่ออัครสาวกยอห์นได้รับ
อนุญาตให้เห็นนิมิตเรื่องแผ่นดิน
สวรรค์ ท่านบันทึกไว้ว่า “ข้าพเจ้า
ได้ยินเสียงเหมือนอย่างเสียงมหาชน
เหมือนอย่างเสียงน้ำมากหลายและ
เหมือนอย่างเสียงฟาร์ร้องก็ยกก้องว่า
ฮาเลลูยา เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า
ทรงครอบครองอยู่ คือพระเจ้าของเรา
ผู้ทรงฤทธิ์ทุกประการสูงสุด ขอให้
เรายินดีและเปรมปรีดี และถวาย
พระเกียรติแด่พระองค์ เพราะงาน
อภิเษกสมรสของพระเมษโปดกมา
ถึงแล้ว และเจ้าสาวของพระองค์ก็
เตรียมตัวพร้อมแล้ว” “ความสุขมีแก่
คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมาในงาน
เลี้ยงอภิเษกสมรสของพระเมษโปดก”
วิวรณ์ 19:6, 7, 9 {DA 151.1}

พระเยซูทรงเห็นว่าจิตวิญญาณ
ทุกคนจะต้องได้รับการเชิญให้เข้า

ร่วมอาณาจักรของพระองค์ พระองค์ทรงสัมผัสหัวใจของประชาชนด้วยการคลุกคลีท่ามกลางพวกเขาเพื่อหวังให้พวกเขาได้รับคุณประโยชน์ พระองค์ทรงเข้าถึงพวกเขาตามทางหลวงสาธารณะ ในบ้านพักส่วนตัว ในเรือ ในธรรมศาลา ริมฝั่งทะเล และที่งานเลี้ยงมงคลสมรส พระองค์ทรงพบพวกเขาในที่ท่ามาหาเลี้ยงชีพประจำวันและแสดงออกถึงความสนใจในเรื่องสามัญทั่วไป พระองค์ทรงนำการสั่งสอนเข้าไปในครัวเรือน นำคนในครอบครัวให้มาอยู่ภายใต้อิทธิพลของการทรงอยู่ร่วมด้วยของพระเจ้า ความเห็นอกเห็นใจที่หนักแน่นของพระองค์เองช่วยในการเอาชนะจิตใจ บ่อยครั้งพระองค์เสด็จขึ้นไปยังภูเขาเพื่ออธิษฐานโดยลำพัง แต่นี่ก็เพื่อเตรียมพระองค์เองสำหรับการรับใช้ในชีวิตแห่งการปฏิบัติกิจ เมื่อเสร็จจากการอธิษฐานแล้วพระองค์ก็จะเสด็จออกไปช่วยเหลือคนเจ็บป่วย สั่งสอนผู้ไม่รู้และหักโซ่ตรวนของผู้ที่ถูกซาตานผูกมัดไว้ {DA 151.2}

โดยการสัมผัสและการเข้าร่วมสังสรรค์เป็นการส่วนตัวที่พระองค์

ทรงใช้ฝึกสาวกของพระองค์ ในบางครั้งพระองค์ทรงสั่งสอนพวกเขาขณะนั่งอยู่ร่วมกันบนภูเขา บางครั้งที่ยาขัณฑ์ทะเล หรือขณะเดินกันไปตามทาง พระองค์ทรงเปิดเผยความมหัศจรรย์ของอาณาจักรของพระเจ้า พระองค์ไม่ทรงใช้การเทศนาแบบวิธีที่มนุษย์ใช้อยู่ในทุกวันนี้ ที่ใดก็ตามเมื่อมีหัวใจเปิดรับข่าวประเสริฐของพระเจ้าแล้ว พระองค์จะทรงเปิดเผยความจริงแห่งทางสู่ความรอด พระองค์ไม่ได้ตรัสสั่งให้สาวกทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ ได้เพียงแต่ตรัสว่า “ตามเรามา” ในการเดินทางไปยังหมู่บ้านและเมืองใหญ่ พระองค์ทรงนำพวกเขาไปด้วย เพื่อให้พวกเขาเห็นว่าพระองค์ทรงสั่งสอนคนทั้งหลายอย่างไร พระองค์ทรงเชื่อมโยงความสนใจของพวกเขาให้เข้ากับของพระองค์ และพวกเขาเข้าร่วมกับพระองค์ในการรับใช้ในพระราชกิจของพระองค์ {DA 152.1}

ทุกคนที่ประกาศพระวาทะของพระเจ้าและรับพระกิตติคุณแห่งพระคุณจะต้องทำตามแบบอย่างของพระคริสต์ด้วยการใช้ชีวิตเชื่อมโยงพระองค์เองให้เข้ากับผล

ประโยชน์ของมนุษยชาติ เราจะต้องไม่ปฏิเสธการเข้าร่วมสังคม เราต้องไม่ปลีกตัวเองออกห่างไปจากผู้อื่น เพื่อจะเข้าไปให้ถึงคนทุกชนชั้น เราจะต้องไปหาพวกเขาในที่ที่พวกเขาอยู่ ไม่บ่อยนักที่พวกเขาจะเข้ามาหาเรา ไม่ใช่จากบนธรรมาส์เท่านั้น ที่ความจริงของพระเจ้าจะสัมผัสหัวใจ ยังมีสถานที่อื่นอีกเพื่อการรับแม้จะต่ำต้อยกว่าแต่ก็ให้ผลได้อย่างเต็มที่ สถานที่เหล่านั้นคือในบ้านของผู้ต่ำต้อยและในคุกหาสน์ของผู้ยิ่งใหญ่ บนโต๊ะร่วมสังสรรค์และในชุมนุมสังสรรค์ผลิตผลอย่างไสบริสุทธิ {DA 152.2}

ในฐานะสาวกของพระคริสต์ เราไม่ควรเข้าสมาคมกับชาวโลก เพียงเพื่อความสนุกสนาน เพื่อเข้าร่วมกับพวกเขาในการทำสิ่งที่ไม่เกิดประโยชน์ การเข้าร่วมเช่นนี้จะนำไปสู่ภัยอันตรายเท่านั้น เราไม่ควรรับรองเห็นชอบกับบาปด้วยคำพูดของเราหรือการกระทำของเรา ด้วยการนิ่งเฉยหรือการปรากฏตัวร่วมอยู่ด้วยกับพวกเขา ไม่ว่าเราจะไปที่ใด เราจะต้องนำพระคริสต์ไปกับเราด้วยและเปิดเผยให้ผู้อื่นถึง

คุณงามความดีของพระเจ้าช่วยให้รอดของเรา แต่สำหรับผู้ที่ยพยายามหวงแหนศาสนาของตนโดยการปกปิดไว้ในกำแพงศิลาจะสูญเสียโอกาสอันทรงคุณค่าเพื่อประกอบการดี คริสเตียนเข้ามาสัมผัสกับโลกผ่านความสัมพันธ์ทางสังคม ทุกคนที่ได้รับแสงสว่างจากพระเจ้าจะต้องส่องสว่างให้กับทางเดินของผู้ที่ยังไม่รู้จักพระองค์ผู้ทรงเป็นความสว่างแห่งชีวิต {DA 152.3}

เราทุกคนจะต้องเป็นพยานเพื่อพระเยซู เราจะต้องพัฒนาพลังอำนาจทางสังคมที่พระคุณของพระคริสต์ชำระให้บริสุทธิ์แล้ว จงนำจิตวิญญาณทั้งหลายให้กลับมาหาพระเจ้าช่วยให้รอด จงให้โลกมองเห็นว่าเราไม่ได้หมกมุ่นอยู่แต่ในสิ่งที่เราสนใจอย่างเห็นแก่ตัว แต่เราปรารถนาให้คนอื่นร่วมแบ่งรับพระพรและสิทธิพิเศษของเรา ให้พวกเขาเห็นว่าศาสนาของเราไม่ได้ทำให้เราใจดีใจดำหรือเป็นคนเกรี้ยวกราด ให้ทุกคนที่อ้างตนว่าได้พบพระคริสต์แล้ว รับผิดชอบเหมือนเช่นพระองค์ทรงทำเพื่อประโยชน์ของเพื่อนมนุษย์ {DA 152.4}

อย่าให้คนในโลกฝังใจว่า

คริสเตียนเป็นกลุ่มคนที่ทุกขโศก และไม่มีความสุขปรีดา หากตาของเราเฝ้ามองไปยังพระเยซู เราจะมองเห็นพระผู้ช่วยพระผู้ทรงเปี่ยมด้วยความเมตตา และจะรับแสงจากพระพักตร์ของพระองค์ ที่ได้ติดตามที่พระวิญญาณของพระองค์ทรงเข้าครอบครอง ที่นั่นก็จะมีแต่สันติสุข และจะมีความสุขเช่นกัน เพราะมีการวางใจในพระเจ้าอย่างสงบและศักดิ์สิทธิ์ {DA 152.5}

พระคริสต์ทรงพอพระทัยกับ

ผู้ติดตามของพระองค์เมื่อพวกเขาแสดงให้เห็นว่าแม้พวกเขาจะเป็นแค่มนุษย์ก็ยังเป็นผู้ร่วมรับธรรมชาติของพระเจ้าได้ พวกเขาไม่ใช่รูปปั้น แต่เป็นชายและหญิงที่มีชีวิต จิตใจของพวกเขาสดชื่นจากหยาดน้ำค้างแห่งพระคุณของพระองค์ จะเปิดและบานออกหันเข้าหาดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม แสงที่ส่องมายังพวกเขาจะสะท้อนออกไปยังผู้อื่น ด้วยผลงานที่สว่างเจิดจ้าเต็มไปด้วยความรักของพระคริสต์ {DA 153.1}

“เราทุกคนจะต้องเป็นพยานเพื่อพระเยซู...
ให้ทุกคนที่อ้างตนว่าได้พบพระคริสต์แล้วรับใช้เหมือนเช่นพระองค์”
{DA 152.4}

ในพระวิหารของพระองค์

อ้างอิงจาก ยอห์น 2:12-22

“ภายหลังเหตุการณ์นี้ พระองค์เสด็จต่อไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมพร้อมกับมารดาและบรรดาน้องชายและพวกสาวกของพระองค์ และพักอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน” {DA 154.1}

ในการเดินทางครั้งนี้ พระเยซูทรงเข้าร่วมฝูงชนขนาดใหญ่มุ่งหน้าไปยังนครหลวง พระองค์ยังไม่ประกาศพันธกิจของพระองค์อย่างเปิดเผย และพระองค์ทรงคลุกคลีอยู่ท่ามกลางฝูงชนอย่างไม่เปิดเผยตัวเอง ในโอกาสเช่นนี้เรื่องการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ที่ยอห์นประกาศอย่างโดดเด่นมากนั้นมักเป็นหัวข้อการสนทนาเสมอ ความหวังของการเป็นประเทศยิ่งใหญ่ปลุกความตื่นตัวของพวกเขา พระเยซูทรงทราบดีว่าพวกเขาจะผิดหวังในเรื่องนี้เพราะความหวังนี้ตั้งอยู่บนฐานของการตีความพระคัมภีร์ในทางที่ผิด ด้วย

ความจริงใจอย่างสุดซึ้งพระองค์ทรงอธิบายคำพยากรณ์และพยายามกระตุ้นให้ประชาชนใส่ใจศึกษาพระวจนะของพระเจ้า {DA 154.2}

ผู้นำชาวยิวเคยสอนประชาชนให้หมั่นสวดภาวนาที่กรุงเยรูซาเล็ม ในช่วงสัปดาห์ปัสกานี้มีกลุ่มชนขนาดใหญ่จากทั่วสารทิศของแผ่นดินปาเลสไตน์และแม้แต่จากดินแดนห่างไกลมารวมตัวกัน ลานพระวิหารเต็มไปด้วยฝูงชนหลากหลายคนมากมายนำเครื่องถวายบูชาติดตัวมาเพื่อใช้เป็นสัญลักษณ์ของการถวายบูชาที่ยิ่งใหญ่ไม่ได้ เพื่อความสะดวก จึงมีการซื้อและขายสัตว์ที่ลานวิหารชั้นนอก ณ บริเวณนี้ คนทุกชนชั้นเข้ามาซื้อของถวาย การแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ทุกสกุลเงินให้เป็นเหรียญตราของพระวิหารก็ทำกันที่นี่ {DA 154.3}

ชาวยิวทุกคนจะต้องถวายเงิน
ครึ่งเซเชลทุกปีเพื่อเป็นค่า “ไถ่ชีวิต”
ของพวกเขา และเงินที่เก็บรวบรวม
ได้นี้จะนำไปใช้ทะนุบำรุงพระวิหาร อพยพ
30:12-16 นอกจากนี้แล้วยังมีการ
ถวายเงินตามจิตศรัทธาอีกมากมาย
เพื่อรวบรวมเข้ากองคลังของพระ
วิหาร และมีการกำหนดว่าเงินเหรียญ
ตราต่างประเทศทั้งหมดจะต้องเปลี่ยน
เป็นเงินตราที่สถานนมัสการยอมรับ
การแลกเปลี่ยนเงินตราเปิดโอกาส
ทุจริตและการขูดรีด เป็นกิจกรรม
ที่เติบโตจนเป็นการค้าที่น่ารังเกียจ
ซึ่งเป็นแหล่งรายได้ของพวกปุโรหิต
{DA 155.1}

พ่อค้าโก่งราคาสัตว์และพวก
เขาแบ่งเงินกำไรกับพวกปุโรหิตและ
พวกผู้ปกครองผู้ซึ่งทำให้ตัวเองร่ำรวย
ด้วยการเอาเปรียบประชาชน ผู้มา
นมัสการได้รับการสั่งสอนว่าหาก
พวกเขาไม่นำของมาถวายบูชา
พระพรของพระเจ้าจะหลั่งลงมายัง
บุตรและที่นาของพวกเขาไม่ได้
ด้วยวิธีนี้พ่อค้าจึงโก่งราคาสัตว์ได้
สูง เพราะในเมื่อพวกเขาเดินทางมา
ไกลแสนไกลเช่นนี้แล้ว พวกเขาจะ
ไม่กลับไปโดยไม่ปฏิบัติกิจของการ

นมัสการที่ตั้งใจมา {DA 155.2}

มีการถวายเครื่องบูชาจำนวน
มากในช่วงเทศกาลปัสกาและปริมาณ
การขายก็สูงมาก ความสับสน
อลหม่านที่ตามมาทำให้ลานวิหารเป็น
ตลาดค้าวัวที่หนวกหูมากกว่าวิหาร
ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า มีเสียงแหลมสูง
ของการต่อรองราคา เสียงร้องของวัว
เสียงดังของแกะ เสียงร้องของนก
พิราบ ปนเปด้วยเสียงของเหรียญ
ตราและการโต้เถียงอย่างโกรธกัน
ความวุ่นวายใหญ่โตมโหฬารมากจน
ไปรบกวนผู้ที่มาร่วมนมัสการและ
คำทูลเพื่อมุ่งให้ถึงพระเจ้าองค์สูงสุด
หลงหายไปกับเสียงดังกระหึ่มที่แทรก
เข้ามายังพระวิหาร ชาวยิวภูมิใจความ
เคร่งครัดในศาสนา พวกเขาชื่นชม
พระวิหารและถือว่าหากพูดคำที่ไม่เป็น
มงคลต่อพระวิหารแล้วจะเป็นการ
หมิ่นประมาทพระเจ้า พวกเขาเคร่งครัด
กับการปฏิบัติตามธรรมเนียมที่เกี่ยวข้อง
กับพระวิหาร แต่ความหลงใหล
ในเงินทองทำให้พวกเขามองข้ามความ
อับอาย พวกเขาแทบจะไม่มีรู้สึกตัวว่า
ได้เดินเหินห่างไปจากเป้าหมายดั้งเดิม
ของพิธีที่พระเจ้าทรงสถาปนาด้วย
พระองค์เอง {DA 155.3}

เมื่อพระเจ้าเสด็จลงมายังภูเขาซีนาย สถานที่นั้นได้รับการเจิมด้วยการทรงร่วมสถิตของพระองค์ โมเสสได้รับพระบัญชาให้ล้อมภูเขาไว้และตั้งให้เป็นสถานศักดิ์สิทธิ์ และพระองค์ตรัสคำเตือนไว้ว่า “จงระวังตัวให้ดี อย่าขึ้นไปบนภูเขาหรือถูกต้องเชิงเขา นั้น ใครถูกต้องภูเขาต้องมีโทษถึงตาย ห้ามเอามือถูกต้องผู้นั้น แต่ให้อาหิณขว้างหรือยิงด้วยลูกศร จะเป็นสัตว์ก็ดีหรือเป็นมนุษย์ก็ดี ห้ามไว้ชีวิต” อพยพ 19:12, 13 ด้วยเหตุนี้จึงเป็นบทเรียนที่สอนว่า ที่ใดก็ตามที่พระเจ้าทรงสำแดงว่าทรงร่วมสถิตอยู่ด้วย สถานที่แห่งนั้นศักดิ์สิทธิ์ จะต้องถนอมบริเวณรอบวิหารของพระเจ้าให้เป็นที่ตั้งศักดิ์สิทธิ์ แต่ในความดิ้นรนเพื่อหากำไร สิ่งเหล่านี้หลงหายไปจากสายตา {DA 155.4}

พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองได้รับการทรงเรียกให้เป็นผู้แทนของพระเจ้าท่ามกลางประชาชาติ พวกเขา น่าจะเป็นผู้แก้ไขการใช้ลานวิหารในทางผิด พวกเขา น่าจะเป็นแบบอย่างของคนทั้งหลายในเรื่องของความถูกต้องและความเห็นใจ แทน

ที่จะใส่ใจแต่ผลกำไรของตนเอง พวกเขา น่าจะมีใจพร้อมที่จะช่วยเหลือผู้ที่ไม่สามารถซื้อของถวายบูชาที่ต้องการ แต่สิ่งเหล่านี้พวกเขาไม่ได้ทำ ความโลภทำให้ใจของพวกเขาแข็งกระด้างไป {DA 156.1}

บางคนที่มางานเลี้ยงฉลองนี้ ตกอยู่ในความทุกข์ระทม บางคนขัดสนและเจ็บป่วย คนตาบอด คนพิการ คนหูหนวกก็อยู่ที่นั่น บางคนต้องใช้ที่นอนหามกันมา หลายคนเข้ามานั้นมีสภาพยากจน มากจนไม่อาจที่จะซื้อแม้แต่ของถวายที่ต่ำต้อยที่สุดเพื่อถวายพระเจ้า ยากจนเกินกว่าที่จะซื้ออาหารรับประทานเพื่อให้อิ่มท้อง คนเหล่านี้ทุกข์เนื่องจากคำพูดของพวกปุโรหิต พวกปุโรหิตโอ้อวดในความเคร่งครัดในศาสนาของพวกเขา พวกเขาอ้างว่าตนเป็นผู้พิทักษ์ประชาชน แต่พวกเขาไม่มีความเห็นอกเห็นใจหรือความเมตตาสงสาร คนยากจน คนป่วย คนที่กำลังจะตายร้องขอความมั่นใจแต่กลับได้รับความผิดหวัง ความทุกข์ทรมานของพวกเขาไม่ได้ปลุกความสงสารจากหัวใจของพวกปุโรหิตเลย {DA 157.1}

ขณะที่พระเยซูเสด็จเข้ามายัง
พระวิหาร พระองค์ทรงรับทราบภาพ
เหตุการณ์ทั้งหมด พระองค์ทรงเห็น
การค้าที่ไม่ยุติธรรม พระองค์ทรง
เห็นความระทมทุกข์ของคนยากจน
ที่คิดว่าหากไม่มีการหลั่งเลือดแล้ว
พวกเขาจะไม่ได้รับการอภัยบาป
พระองค์ทรงเห็นวิหารชั้นนอกปรับ
เป็นตลาดการค้าที่ไม่บริสุทธิ์ สถานที่
ศักดิ์สิทธิ์กลับกลายเป็นตลาดแลก-
เปลี่ยนเงินตราขนาดใหญ่ {DA 157.2}

พระคริสต์ทรงตระหนักว่าจะ
ต้องทำอะไรสักอย่าง พิธีกรรมมาก
มายถูกกำหนดให้ประชาชนทำโดย
ไม่ได้สอนถึงความสำคัญ คนที่เข้า
ร่วมนมัสการถวายเครื่องบูชา
ไม่เข้าใจว่าของถวายเหล่านี้เป็น
สัญลักษณ์ของพระเจ้าพระผู้ทรง
เป็นเครื่องถวายบูชาสมบูรณ์แบบ
และพวกเขามีพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรง
เป็นสัญลักษณ์ของการถวายทั้งหมด
พระองค์ผู้ไม่ทรงเป็นที่รู้จักและไม่ได้
รับเกียรติประทับอยู่ท่ามกลางพวก
เขา ณ ที่นั้น พระองค์ทรงเป็นผู้
ประทานวิธีการถวาย พระองค์ทรง
เข้าพระทัยคุณค่าของความหมาย
ของสัญลักษณ์ และบัดนี้พระองค์ทรง

เห็นแล้วว่าความหมายถูกบิดเบือน
ไปและเข้าใจผิด การนมัสการด้วย
จิตวิญญาณกำลังเลือนหายไปอย่าง
รวดเร็ว ไม่มีการเชื่อมโยงใดผูก
พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองให้
เข้าด้วยกันกับพระเจ้าของพวกเขา
พระราชกิจของพระคริสต์คือการ
สถาปนาการนมัสการที่แตกต่างไป
จากที่เป็นอยู่นี้ {DA 157.3}

ด้วยการชำเลื่องมองอย่าง
ตรวจสอบ พระคริสต์ทรงจับภาพ
เบื้องพระพักตร์พระองค์ในขณะที่
ประทับอยู่บนบันไดของลานพระ
วิหาร ด้วยพระเนตรแห่งการเผย
พระวจนะพระองค์ทรงมองไปยัง
อนาคตกาลและมีไข่มองไปแค่เป็นปี
แต่มองไปหลายศตวรรษและตลอด
ทุกยุค พระองค์ทรงเห็นวิธีที่พวก
ปุโรหิตและพวกผู้ปกครองปฏิเสธ
สิทธิของผู้ยากไร้และสั่งห้ามประกาศ
พระกิตติคุณให้แก่คนยากจน พระ
องค์ทรงเห็นว่าความรักของพระเจ้า
จะถูกปกปิดจากคนบาปและมนุษย์
จะนำพระคุณของพระเจ้ามาเป็น
สินค้า ขณะที่พระองค์ทรงทอดพระ
เนตรภาพเหตุการณ์ พระพักตร์ของ
พระองค์เผยให้เห็นถึงความขุ่นเคือง

อำนาจและพลัง ความสนใจของ
ประชาชนถูกดึงดูดเข้าหาพระองค์
สายตาของคนที่ทำการค้าไม่บริสุทธิ์
จับจ้องไปที่พระพักตร์พระองค์ พวกเขา
เขาไม่อาจถอนสายตาออกจาก
พระองค์ได้ พวกเขาารู้สึกว่าชาย
ผู้นี้อ่านความคิดลึกๆ ของพวกเขา
ได้และค้นพบความในใจที่ซ่อนอยู่
บางคนพยายามปกปิดใบหน้าของ
ตน เสมือนหนึ่งว่าการกระทำชั่ว
ของเขาถูกจารึกอยู่บนใบหน้า
ที่สายพระเนตรอันเฉียบแหลมกำลัง
อ่านอยู่ {DA 157.4}

ความสับสนอลหม่านเจียบไป
เสียงการค้าผดกฏหมายและการ
ต่อรองยุติ เป็นความเจียบที่เจ็บปวด
ความรู้สึกกลัวเกรงครอบงำผู้ที่ชุมนุม
อยู่ที่นั่น เสมือนหนึ่งว่าพวกเขาถูก
เรียกตัวให้มาอยู่ต่อหน้าบัลลังก์
พิพากษาของพระเจ้าเพื่อตอบการ
กระทำของพวกเขา เมื่อพวกเขามอง
ไปยังพระคริสต์พวกเขามองเห็น
พระเจ้าส่องผ่านอาภรณ์มนุษยชาติ
พระเจ้ายิ่งใหญ่แห่งสวรรค์เป็นเหมือน
ดังพระเจ้าพระผู้พิพากษาประทับยืน
ขึ้นในวันสุดท้าย ครั้งนี้ไม่ได้มีพระสิริ
แห่งวันสุดท้ายนั้นที่ล้อมพระองค์ไว้

แต่ทรงกอปรด้วยอำนาจของการอ่าน
จิตใจเดียวกัน พระเนตรของพระองค์
กวาดไปยังมหาชนทั้งหมด เฟ่งพินิจ
แต่ละบุคคล ดูเสมือนหนึ่งว่าสันฐาน
ของพระองค์สูงส่งอยู่เหนือพวกเขา
ด้วยความมีเกียรติอย่างเปี่ยมด้วย
อำนาจและแสงสว่างของพระเจ้า
ส่องมายังพระพักตร์ของพระองค์
พระสุรเสียงที่พระองค์ตรัสดังก้อง
อย่างสดใส เหมือนดังพระสุรเสียง
ที่ตรัสบนภูเขาศิโนายประกาศพระ
บัญญัติที่พวกปุโรหิตและพวก
ผู้ปกครองกำลังล่องละเมิด พระ
สุรเสียงดังสะท้อนจากประตูโค้งต่างๆ
ของพระวิหาร *“เอาของพวกนี้ออกไป
อย่าทำให้พระนิเวศของพระบิดาเรา
กลายเป็นตลาด”* {DA 158.1}

พระองค์เสด็จลงบันไดอย่าง
ช้าๆ และชูแสที่รวบจากเชือกขณะ
เสด็จเข้ามายังพระวิหาร พระองค์
ตรัสสั่งกลุ่มชนที่ต่อรองกันอยู่ให้
ออกไปจากบริเวณพระวิหาร ด้วย
ความเร่าร้อนใจและอย่างกวัดขั่นที่
ไม่เคยสำแดงมาก่อน พระองค์ทรง
คว้าโต๊ะของคนแลกเงินตรา เหรียญ
เงินดกल्पพื้น ส่งเสียงดังเฉียบแหลม
ขณะกระทบกับทางเดินหินอ่อน

ไม่มีผู้ใดกล้าหักท้วงอำนาจของพระองค์ ไม่มีใครกล้าหยุดเก็บรวบรวมผลกำไรที่ได้มาอย่างผิดๆ พระเยซูไม่ทรงใช้แส้เชือกตีพวกเขาแต่ในพระหัตถ์ของพระองค์แสนเรียบง่ายนี้ดูเสมือนดาบลูกเป็นไฟที่น่ากลัว พนักงานของพระวิหาร พวกปุโรหิตที่ฉวยโอกาส พ่อค้าคนกลางและพ่อค้าขายวัว พร้อมด้วยแกะและควายวิ่งหนีกระเจิงไปจากสถานที่แห่งนั้น โดยเพียงคิดว่าขอหนีให้พ้นไปจากเบื้องพระพักตร์ที่กำลังคาดโทษพวกเขาอยู่ {DA 158.2}

ความหวาดกลัวแผ่อยู่เหนือฝูงชนที่รู้สึกได้ว่าอยู่ภายใต้เงามืดของพระเจ้า เสียงหวีดร้องน่ากลัวหลุดออกจากริมฝีปากซีดขาวของคนนับร้อย แม้แต่สาวกทั้งหลายก็ยังสั่นสะท้าน พวกเขาออกสั่นขวัญหายจากพระดำรัสตรัสของพระเยซูซึ่งไม่เหมือนอกกับปฏิกิริยาปกติ พวกเขาจำพระคำที่กล่าวถึงพระองค์ได้ว่า “*ความร้อนใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้เผาผลาญข้าพระองค์*” สดุดี 69:9 ในไม่ช้าฝูงชนที่ซุลมุนวุ่นวายพร้อมด้วยสินค้าของพวกเขา ก็ออกไปอยู่ห่างไกลจากบริเวณ

พระวิหารของพระเจ้า ลานวิหารปลอดจากการค้าที่ผิดกฎหมาย ความเงียบสนธิและความเคร่งขรึมแผ่ปกคลุมภาพแห่งความวุ่นวายในอดีตเมื่อพระเจ้าทรงสถิตอยู่ด้วยแล้วทำให้ภูเขาบริสุทธิ์ ในเวลานี้พระองค์ทรงทำให้พระวิหารที่สร้างขึ้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์บริสุทธิ์ด้วยเช่นกัน {DA 158.3}

พระเยซูทรงประกาศภารกิจของพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ ด้วยการชำระพระวิหารและทรงเริ่มปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ วิหารหลังนั้นที่สร้างขึ้นมาเพื่อให้พระเจ้าสถิตร่วมอยู่ด้วยมีเป้าหมายเพื่อเป็นบทเรียนสอนชนชาติอิสราเอลและโลก ตั้งแต่อดีตนิรันดร์กาลพระประสงค์ของพระเจ้าคือ ให้ทุกชีวิตที่พระองค์ทรงสร้างมาตั้งแต่ทูตสวรรค์แห่งความสว่างและบริสุทธิ์จนถึงมนุษย์จะต้องเป็นวิหารเพื่อให้พระเจ้าผู้สร้างทรงร่วมสถิตอยู่ด้วย เพราะบาปมวลมนุษยย์จึงยุติเป็นวิหารของพระเจ้า ความชั่วทำให้หัวใจของมนุษย์ดำและเปราะเปื้อนไป จึงสำแดงพระสิริของพระเจ้าไม่ได้อีกต่อไป แต่เมื่อพระบุตรของพระเจ้า

เสด็จมาบังเกิดเป็นเนื้อหนังจึงทำให้ เป้าหมายของพระเจ้าแห่งสวรรค์ สำเร็จ พระเจ้าสถิตในมนุษยชาติ และโดยพระคุณแห่งการทรงช่วยให้รอด ดวงใจของมนุษย์กลับมา เป็นวิหารของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าทรงออกแบบให้วิหารที่กรุง เยรูซาเล็มเป็นพยานอย่างต่อเนื่อง ถึงเป้าหมายสูงส่งที่เปิดเผยมายัง จิตวิญญาณทุกคนดวง แต่ชาวยิวไม่ เข้าใจความสำคัญของอาคารที่เขา ยกย่องด้วยความภาคภูมิใจ พวกเขา ไม่ได้มอบตัวถวายตนเป็นวิหาร บริสุทธิ์สำหรับพระวิญญาณของ พระเจ้า ลานพระวิหารที่กรุงเยรูซา- เล็มเต็มไปด้วยความสับสนอลหม่าน ของการคำที่ผิดกฎหมายอย่างไม่ บริสุทธิ์นั้นเป็นตัวแทนอย่างแท้จริง ของวิหารหัวใจที่เปราะเปื้อนด้วย การหลงในเรื่องราวโลกและความคิด ที่ไม่บริสุทธิ์ ในการชำระผู้ซื้อและผู้ขาย ทางฝ่ายโลกออกจากพระวิหารนั้น พระเยซูทรงประกาศพระราชกิจที่ จะชำระหัวใจจากการเปราะเปื้อน ของบาป นั่นคือจากความปรารถนา ทางฝ่ายโลก ตัณหาที่เห็นแก่ตัว นิสัยชั่วที่กีดกร่อนจิตวิญญาณ

“องค์เจ้านายผู้ซึ่งเจ้าแสวงหา นั้น จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์ อย่างกะทันหัน ทูตแห่งพันธสัญญา ผู้ซึ่งเจ้าพอใจนั้น ดูซี ท่านกำลังมา แล้ว แต่ใครจะทนอยู่ได้ในวันที่ท่าน มา? และใครจะยืนมั่นอยู่ได้เมื่อท่าน ปรากฏตัว? เพราะว่าท่านเป็น ประดุจไฟถลุงแร่ และประดุจสบู่ ของช่างชักฟอก ท่านจะนั่งลงอย่าง ช่างถลุงเงินและช่างชะล้างเงิน และ ท่านจะชำระบุตรหลานของเลวีให้ บริสุทธิ์ และถลุงพวกเขาอย่างถลุง ทองคำและถลุงเงิน” มาลาคีย์ 3:1-3 {DA 161.1}

“ท่านทั้งหลายรู้แล้วไม่ใช่หรือ ว่าพวกท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิต อยู่ในพวกท่าน? ถ้าใครทำลายวิหาร ของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำลาย คนนั้น เพราะว่าวิหารของพระเจ้า เป็นที่บริสุทธิ์ และพวกท่านเป็น วิหารนั้น” 1 โครินธ์ 3:16, 17 ไม่มี ผู้ใดขับไล่อำนาจแห่งความชั่วที่ เข้าร่วมจับกลุ่มครอบงำหัวใจของเขา ด้วยตัวของเขาเองได้ พระคริสต์ เท่านั้นที่ทรงชำระวิหารจิตวิญญาณได้ แต่พระองค์จะไม่ทรงใช้กำลังบุก

เข้าไป พระองค์ไม่เสด็จเข้าจิตใจของ
คนใดเหมือนเช่นที่เสด็จเข้าไปยัง
วิหารในอดีต แต่พระองค์ตรัสว่า
“นี่แหละ เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้า
ใครได้ยินเสียงของเราและเปิดประตู
เราจะเข้าไปหาเขาและจะรับประทาน
อาหารร่วมกับเขาและเขาจะรับ
ประทานอาหารร่วมกับเรา” วิวรณ์
3:20 พระองค์จะเสด็จมาไม่ใช่เพียง
วันเดียวเท่านั้น พระองค์ตรัสว่า
“เราจะอยู่ในเขาทั้งหลายและจะ
ดำเนินในหมู่พวกเขา. . . และเขา
จะเป็นประชากรของเรา” พระองค์
“จะทรงเหยียบความผิดทั้งหลายของ
เราไว้ พระองค์จะทรงเหยียบบาป
ทั้งสิ้นของเราลงไปในที่ลึกของ
ทะเล” 2 โครินธ์ 6:16; มีคาห์ 7:19
การทรงร่วมสถิตด้วยของพระองค์
จะชำระและทำให้จิตวิญญาณบริสุทธิ์
เพื่อให้เป็นวิหารบริสุทธิ์ถวายพระเจ้า
“เป็นที่สถิตของพระเจ้าโดยพระ
วิญญาณ” เอเฟซัส 2:21, 22 {DA
161.2}

ด้วยความหวาดกลัวพวก
ปุโรหิตและพวกผู้ปกครองหนีไปจาก
ลานพระวิหารและพวกหนีให้พ้นสาย
พระเนตรที่ตรวจอ่านหัวใจพวกเขาได้

ในขณะที่วังหนีเอาตัวรอดนั้นพวกเขา
พบคนอื่นๆ ที่กำลังมุ่งหน้ามายังพระ-
วิหารและได้เรียกร้องให้พวกเขาหัน
หลังถอยกลับไป บอกเล่าให้พวกเขา
ฟังเรื่องที่ได้เห็นและได้ยิน พระคริสต์
ทอดพระเนตรคนที่หนีไปด้วยความ
สงสารเพราะพวกเขากลัวและขาด
ความรู้ว่าองค์ประกอบของการ
นมัสการที่แท้จริงคืออะไร ด้วยจากนี้
พระองค์ทรงเห็นสัญลักษณ์ชี้ไปยัง
การกระจัดกระจายของชาวยิวทั่ว
ประเทศอันเนื่องจากความชั่วและ
ความต้อร้ายของพวกเขา {DA 162.1}

แล้วทำไมพวกปุโรหิตจึงหนี
เอาตัวรอดออกไปจากพระวิหารเล่า?
ทำไมพวกเขาจึงไม่ตั้งมั่นอยู่กับที่เล่า?
ผู้ที่ตรัสสั่งให้พวกเขาไปนั้นเป็นแค่
บุตรช่างไม้ชาวกาลิลียากจนคนหนึ่ง
ที่ปราศจากตำแหน่งหรืออำนาจใด
ในโลก ทำไมพวกเขาจึงไม่ต่อต้าน
พระองค์เล่า? ทำไมพวกเขาจึงละทิ้ง
ผลประโยชน์ที่ได้มาอย่างไม่ถูกต้อง
และหนีเอาตัวรอดเมื่อพระเจ้าผู้ทรงมี
ลักษณะภายนอกที่ถ่อมตนเช่นนั้น
ตรัสสั่งเล่า? {DA 162.2}

พระคริสต์ตรัสสั่งด้วยอำนาจ
ของพระราชา และในพระลักษณะ

และน้ำเสียงของพระองค์นั้นมีบางสิ่ง
ซึ่งไม่มีอำนาจใดปฏิเสธได้ ในทันที
ที่พระองค์ตรัสสั่ง พวกเขาดรห่นัก
ได้โดยไม่เคยคิดมาก่อนว่าแท้จริง
พวกเขาเป็นเพียงคนหน้าซื่อใจคด
และหวั่นไหว เมื่อพระเจ้าทรงสำแดง
ตนผ่านความเป็นมนุษย์ พวกเขา
ไม่เพียงแต่เห็นความโกรธเคืองบน
พระพักตร์ของพระคริสต์ แต่ตระหนัก
ถึงความสำคัญของพระดำรัสของ
พระองค์ พวกเขาเริ่มสับสนกับว่าอยู่
เบื้องพระบัลลังก์ของพระเจ้าทรงเป็น
ผู้พิพากษานี้วันใด ทรงตัดสินลงโทษ
พวกเขา ณ เวลานั้นและชั่วนี้วันใด
ในชั่วขณะหนึ่งพวกเขาเชื่อแน่ว่า
พระคริสต์คือผู้เผยพระวจนะ และ
หลายคนเชื่อว่าพระองค์คือพระเมส-
สิยาห์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงฉาย
คำพูดของผู้เผยพระวจนะที่เกี่ยวข้อง
กับพระคริสต์ไปยังความนึกคิดของ
พวกเขา พวกเขาจะยอมรับความ
เชื่อนี้หรือไม่? {DA 162.3}

พวกเขาไม่ยอมกลับใจ พวก
เขาารู้แล้วว่าความเห็นใจของพระ
คริสต์ต่อคนยากจนถูกปลุกให้ตื่น
ขึ้นมาแล้ว พวกเขาเห็นว่าตนมีความผิด
ฐานชุกโครโทกขณะค้าขายกับ

ประชาชน เนื่องจากพระคริสต์ทรง
อ่านความคิดของพวกเขาได้ พวกเขา
จึงเกลียดชังพระองค์ การตำหนิพวก
เขาอย่างเปิดเผย ทำให้พวกเขา
อับอายขายหน้าและอิจฉาอิทธิพล
ของพระเยซูต่อประชาชนที่เพิ่มมาก
ขึ้น พวกเขาตั้งใจทำลายพระองค์ใน
เรื่องของอำนาจที่พระองค์ใช้ขับไล่
พวกเขาและผู้ใดประทอนอำนาจนี้
แก่พระองค์เล่า {DA 162.4}

พวกเขากลับมายังวิหารอย่าง
ช้าๆ และอย่างพิถีพิถันตรง แต่
ด้วยความเกลียดชังในใจ แต่ในขณะที่
ที่พวกเขาไม่อยู่ มีการเปลี่ยนแปลง
เกิดขึ้นอย่างมากมายยิ่งเพียงไร! เมื่อ
พวกเขาหนีไป คนยากจนยังคงอยู่
ที่นั่น และคนเหล่านี้กำลังจ้องมอง
พระเยซู พระพักตร์ของพระองค์
แสดงถึงความรักและความเห็นใจ
ด้วยน้ำตาคลอพระองค์ตรัสกับผู้คน
ที่ตัวสั่นอยู่รอบพระองค์ว่า อย่างกลั
วเลย เราจะช่วยกู้เจ้า และเจ้าจะถวาย
เกียรติแก่เรา เพราะเหตุนี้เราจึงเกิด
มาและเข้ามาในโลก {DA 162.5}

ประชาชนออกันเข้ามาอยู่
เบื้องพระพักตร์พระคริสต์ด้วย
คำวิงวอนที่เร่าร้อนและน่าสงสาร

เวทนา พระอาจารย์เจ้าข้าฯ โปรด
อวยพระพรข้า พระกรรมของ
พระองค์ดับฟังทุกคำทูลขอ ด้วย
ความเมตตาสงสารที่มีมากกว่าของ
ผู้ที่เป็นแม่ พระองค์ทรงก้มลงไปยัง
เด็กตัวน้อยที่ทุกซักระหม่อม ทุกคนได้รับความ
เอาใจใส่ ทุกคนได้รับการรักษา
ให้หายจากโรคทุกชนิด คนไข้อาพาธ
สรรเสริญพระเจ้า คนตาบอดเฝ้ามอง
พระพักตร์ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของ
พวกเขา หัวใจของผู้ที่ตกอยู่ในความ
ทุกข์ยากได้รับความชื่นบานใจ {DA
163.1}

ขณะที่พวกปุโรหิตและเจ้า
หน้าที่วิหารเป็นพยานถึงพระราชกิจ
ยิ่งใหญ่นี้ เสียงที่ตกกระแทกหูของ
พวกเขาเป็นการเปิดเผยที่ยิ่งใหญ่
เพียงไร! คนทั้งหลายกำลังเล่าถึง
ความเจ็บปวดที่ทรมานพวกเขาอยู่
ความหวังที่สูญสลายไป วันแห่ง
ความปวดร้าวและคำคืนที่นอนไม่หลับ
เมื่อดูเหมือนว่าประกายแห่งความ
หวังสุดท้ายจะดับไป พระคริสต์ทรง
รักษาพวกเขา มีคนหนึ่งเล่าว่า ภาระ
ที่แบกนั้นหนักมาก แต่เราได้พบ
พระเจ้าผู้ช่วย พระองค์ทรงเป็นพระ
คริสต์ของพระเจ้า และเราจะถวาย

ชีวิตรับใช้พระองค์ บิดามารดาบอก
ลูกน้อยว่าพระองค์ทรงช่วยชีวิตเจ้า
จงเปล่งเสียงสรรเสริญพระองค์
เสียงของเด็กและเยาวชน บิดาและ
มารดา มิตรสหายและผู้สังเกตการณ์
ประสานด้วยคำถวายขอบพระคุณ
และสรรเสริญ ความหวังและความ
ชื่นชมยินดีท่วมล้นหัวใจ สันติสุข
เข้ามายังจิตใจของพวกเขา พวกเขา
ได้รับการรักษาทั้งทางฝ่ายจิต
วิญญาณและทางฝ่ายกาย และกลับ
บ้านไปและประกาศทั่วทุกแห่งถึง
ความรักของพระเจ้าที่ไม่มีสิ่งใด
เทียบเคียงได้ {DA 163.2}

เมื่อพระคริสต์ทรงถูกตรึงบน
ไม้กางเขน ผู้ที่พระองค์ทรงรักษา
ให้หายไม่ได้เข้าร่วมฝูงชนที่ก่อเหตุ
เรียกร้องให้ “เอา [พระองค์] ไปตรึง
เอา [พระองค์] ไปตรึงที่กางเขน”
ความเห็นอกเห็นใจของพวกเขาอยู่
ฝ่ายพระองค์ เพราะพวกเขาสัมผัส
ได้ถึงความเห็นใจและอำนาจอัน
มหัศจรรย์ยิ่งใหญ่ของพระองค์
พวกเขาทราบดีว่าพระองค์คือ
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา เพราะ
พระองค์ประทานสุขภาพที่สมบูรณ์
ทั้งฝ่ายกายและจิตวิญญาณแก่

พวกเขา พวกเขาฟังคำเทศนาของ
อัครสาวกและพระคำที่เข้าไปยังจิตใจ
ทำให้พวกเขาเข้าใจ พวกเขาจึงได้
เป็นตัวแทนแห่งความเมตตาของ
พระเจ้าและเป็นเครื่องมือแห่งความ
รอดของพระองค์ {DA 163.3}

ในเวลาไม่นานต่อมาฝูงชนที่
วิ่งหนีไปจากลานพระวิหารก็ทยอย
กันกลับมาย่างช้าๆ พวกเขาฟื้นคืน
ขึ้นจากความตกตลิ่งที่ครอบงำพวก
เขาไว้ แต่สีหน้ายังคงแสดงความ
ขลาดและความไม่มั่นใจ พวกเขา
มองดูการกระทำของพระเยซูด้วยความ
แปลกใจและมั่นใจว่าคำเผย
พระวจนะเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์
สำเร็จในพระองค์ ส่วนใหญ่แล้ว
บาปของการทำให้พระวิหารสูญเสีย
ความบริสุทธิ์จะต้องตกอยู่ที่พวก
ปุโรหิต เนื่องจากการจัดการของ
พวกเขา ลานวิหารจึงแปรเปลี่ยน
เป็นตลาดได้ จึงถือว่าในเรื่องนี้
ประชาชนค่อนข้างบริสุทธิ์ พวกเขา
ประทับใจกับอำนาจอย่างพระเจ้า
ของพระเยซู แต่สำหรับพวกเขา
แล้วอิทธิพลของพวกปุโรหิตนั้น
ยิ่งใหญ่ พวกเขาถือว่าพันธกิจของ
พระคริสต์เป็นเรื่องใหม่และยังสงสัย

สิทธิอำนาจของพระองค์ในการ
ขัดขวางสิ่งที่ฝ่ายอำนาจการปกครอง
ของวิหารอนุญาต พวกเขาขุ่นเคือง
เนื่องจากการคำอันไม่ถูกกฎหมาย
ของพวกเขาถูกขัดขวาง พวกเขา
จึงคัดค้านการประกอบกิจของพระ
วิญญาณบริสุทธิ์เพื่อการทำให้อำนาจ
ในเรื่องความบาป {DA 163.4}

พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครอง
จะต้องเป็นผู้นำหน้าเหนือกว่าคนอื่นใด
ที่จะยอมรับว่าพระเยซูคือผู้ที่พระเจ้า
ทรงเจิมไว้ เพราะในมือของพวกเขา
มีม้วนหนังสือศักดิ์สิทธิ์บรรยายภารกิจ
ของพระองค์ และพวกเขาทราบดีว่า
การชำระวิหารเป็นการสำแดงออก
ซึ่งอำนาจที่เหนือธรรมชาติของมนุษย์
พวกเขาเกลียดชังพระเยซูอย่างมาก
แต่พวกเขาหยุดคิดไม่ได้ว่าพระเยซู
อาจเป็นผู้เผยพระวจนะที่พระเจ้า
ประทานเพื่อนำความบริสุทธิ์ของ
วิหารกลับคืนมา ด้วยการคล้อยตาม
ที่เกิดจากความกลัวนี้พวกเขาจึงเข้า
ไปหาพระองค์ด้วยคำถามว่า “ท่าน
จะแสดงหมายสำคัญอะไรให้เราเห็น
ว่า ท่านมีสิทธิทำการเช่นนี้ได้?”
{DA 164.1}

พระเยซูทรงสำแดงหมาย

สำคัญให้พวกเขาได้เห็นแล้ว พระองค์
ประทานหลักฐานพระลักษณะนิสัย
ของพระองค์ที่เชื่อถือได้ด้วยการ
ส่องสว่างลงสู่หัวใจของพวกเขา
และประกอบกิจของพระเมสสิยาห์
บัดนี้เมื่อพวกเขาขอหมายสำคัญ
พระองค์ทรงตอบพวกเขาด้วยการ
ใช้อุปมาเพื่อสำแดงให้เห็นว่าพระ
องค์ทรงอ่านความคิดอันชั่วช้าของ
พวกเขาได้และทรงทำให้เห็นว่าการนี้
จะนำพวกเขาไปจนถึงที่ใด พระองค์
ตรัสว่า “ถ้าทำลายวิหารนี้ เราจะสร้าง
ขึ้นภายในสามวัน” {DA 164.2}

พระดำรัสของพระองค์นี้มีความ
หมายถึงสองประการ พระองค์
ไม่เพียงแต่ตรัสถึงการทำลายวิหาร
และการนมัสการของชาวยิวแต่ตรัส
ถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เอง
ด้วย นั่นก็คือการทำลายวิหารวรกาย
ของพระองค์ การนี้ชาวยิวกำลังวางแผน
อยู่แล้ว ในขณะที่พวกปุโรหิตและ
พวกผู้ปกครองทยอยกลับไปยังวิหารนั้น
พวกเขาเสนอที่จะฆ่าพระเยซูและ
เพื่อปลดปล่อยตัวเองให้หลุดพ้น
จากผู้ก่อวินาศกรรม ถึงกระนั้นเมื่อพระองค์
ทรงเผยจุดมุ่งหมายของพวกเขาคือ
หน้าพวกเขา พวกเขาไม่เข้าใจพระ

องค์ พวกเขาเข้าใจว่าพระดำรัสของ
พระองค์หมายถึงพระวิหารที่กรุง
เยรูซาเล็มและอุทานขึ้นด้วยความ
โกรธแค้นว่า “วิหารนี้เขาได้ใช้เวลา
ก่อสร้างถึงสี่สิบหกปีแล้ว และท่าน
จะสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวันหรือ?”
บัดนี้พวกเขารู้สึกว่าพระเยซูทรงมี
หลักฐานแสดงถึงความไม่เชื่อของ
พวกเขา และพวกเขายืนยันปฏิเสธ
พระองค์ {DA 164.3}

ในขณะนั้นพระเยซูไม่ทรง
มุ่งหวังให้ชาวยิวที่ไม่เชื่อรวมถึง
สาวกเข้าใจพระดำรัสของพระองค์
พระองค์ทรงทราบดีว่าศัตรูของพระองค์
จะแปลความหมายผิดและจะหัน
หลังต่อต้านพระองค์ เมื่อพระองค์
ถูกพิพากษา พวกเขาจะนำเรื่องนี้
ขึ้นมาใส่ร้ายพระองค์ และที่ศาลาวารี
พวกเขาจะโยนคำตำหนิใส่พระองค์
ว่าเป็นผู้เหินแสม แต่จะอธิบาย
สิ่งเหล่านี้ให้สาวกทราบในเวลานี้
จะทำให้พวกเขาทราบถึงความทุกข์
ทรมานของพระองค์และทำให้พวกเข
าเป็นทุกข์ที่ยังไม่พร้อมจะทนได้
และคำอธิบายจะเป็นการเปิดเผยให้
พวกเขียทราบผลของอคติและความ
ไม่เชื่อก่อนกำหนดเวลา บัดนี้พวก

เขาเดินเข้าไปสู่เส้นทางซึ่งจะดำเนินไปอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งพระองค์จะทรงเป็นดังลูกแกะนำไปยังผู้ประหาร {DA 164.4}

เพื่อเห็นแก่ผู้ที่เชื่อในพระองค์ พระคริสต์จึงตรัสพระดำรัสเหล่านี้ พระองค์ทรงทราบดีว่า เมื่อพระองค์ตรัสพระดำรัสเหล่านี้ซ้ำอีกครั้งที่งานเลี้ยงปัสกา พระดำรัสเหล่านี้จะตกถึงหูของคนที่นับพันและเพื่อนำออกไปยังทุกส่วนของโลก หลังจากที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากความตายแล้ว ความหมายของพระดำรัสเหล่านี้จะกระจ่างแจ้ง สำหรับคนจำนวนมากพระดำรัสนี้จะเป็นหลักฐานที่สรุปว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า {DA 165.1}

สืบเนื่องจากความมืดมนทางฝ่ายจิตวิญญาณ แม้แต่สาวกทั้งหลายของพระเยซูก็ยังพลาดอยู่เสมอที่จะเข้าใจบทเรียนของพระองค์ แต่บทเรียนมากมายเหล่านี้จะกระจ่างด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาต่อมา เมื่อพระองค์ไม่ได้ดำเนินร่วมอยู่กับพวกเขาอีกต่อไปแล้ว พระดำรัสของพระองค์ยังคงฝังลึกอยู่ในหัวใจของพวกเขา {DA 165.2}

เมื่ออ้างถึงพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระดำรัสของพระเจ้าช่วยให้รอดที่ว่า “ทำลายวิหารนี้ เราจะสร้างขึ้นภายในสามวัน” นั้นมีความหมายลึกซึ้งกว่าที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ พระคริสต์ทรงเป็นรากฐานและชีวิตของพระวิหารพิธีกรรมต่าง ๆ เป็นเครื่องหมายของการถวายบูชาพระบุตรของพระเจ้า ระบบปุโรหิตจัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นสัญลักษณ์แทนลักษณะการเป็นผู้กลางและพระราชกิจของพระคริสต์ แผนการทั้งหมดของการนมัสการด้วยการถวายบูชาเป็นเงาชี้ไปยังความตายของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเพื่อไถ่โลกกลับคืนมา การถวายเหล่านี้จะไม่มีประโยชน์เมื่อเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ของยุคที่ชี้ไปถึงนั้นสำเร็จลงแล้ว {DA 165.3}

เนื่องจากรากฐานพิธีกรรมทั้งระบบเป็นสัญลักษณ์หมายถึงพระคริสต์ จะไม่มีคำหาญแยกพิธีกรรมเหล่านี้ออกจากพระองค์ เมื่อชาวยิวประทับตราปฐิเสษพระคริสต์โดยมอบพระองค์ให้ถึงแก่ความมรณา พวกเขาปฐิเสษทุกสิ่งที่มีความสำคัญต่อพระวิหารและ

พิธีกรรมของพระวิหาร ความศักดิ์สิทธิ์ก็หมดไป พระวิหารถูกกำหนดให้พินาศ จากวันนั้นเป็นต้นมาการถวายบูชาและพิธีกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับพระวิหารหมดความหมายไป เหมือนเช่นการถวายบูชาของคาอิน พิธีกรรมเหล่านี้ไม่ได้แสดงออกถึงความเชื่อในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ด้วยการประหารพระคริสต์ เสมือนกับว่าชาวยิวได้ทำลายพระวิหารของพวกเขาไปแล้ว เมื่อพระคริสต์ถูกตรึงบนกางเขน ม่านภายในพระวิหารแยกขาดออกจากบนถึงล่างแสดงให้เห็นว่าการถวายบูชายิ่งใหญ่ครั้งสุดท้ายเกิดขึ้นแล้วและระบบการถวายบูชายุติลงตลอดกาล {DA 165.4}

“เราจะสร้างขึ้นภายในสามวัน” ดูเหมือนหนึ่งว่า ด้วยการมรณาของพระคริสต์อำนาจของความมืดได้ชัยชนะ และพวกเขาก็ได้ฉลอมในความมืด แต่พระเจ้าเสด็จออกมาในฐานะของผู้ครอบครอง จากอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟที่เปิดออก “พระองค์ทรงปลดพวกภูตผีที่ครอบครอง และพวกภูตผีที่มีอำนาจ พระองค์ทรงประทานพวกมันอย่างเปิดเผย

และมีชัยชนะเหนือพวกมัน” โคโลสี 2:15 โดยคุณความดีของการมรณาและการเป็นขึ้นจากความตาย พระองค์ทรง “เป็นผู้ปฏิบัติกิจในสถานศักดิ์สิทธิ์และในพลับพลาแท้ ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งไว้ ไม่ใช่มนุษย์ตั้ง” ฮีบรู 8:2 มนุษย์เป็นผู้กางพลับพลาของชาวยิว มนุษย์เป็นผู้สร้างพระวิหารของชาวยิว แต่พระวิหารเบื้องบนซึ่งเป็นแบบของพระวิหารในโลก เป็นพระวิหารที่ไม่ได้ก่อสร้างขึ้นด้วยสถาปนิกที่เป็นมนุษย์ “นี่แน่ะ ชายผู้ที่มีชื่อว่าพระเจ้าอังกูร. . . ท่านผู้นี้แหละจะเป็นผู้สร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์ และจะรับเกียรติศักดิ์ และจะนั่งและปกครองอยู่บนราชบัลลังก์ของท่าน และจะมีปุโรหิตผู้หนึ่งอยู่ข้างบัลลังก์ของท่าน” เเศคาริยาห์ 6:12, 13 {DA 165.5}

พิธีถวายบูชาที่ขึ้นไปยังพระคริสต์นั้นผ่านพ้นไปแล้ว แต่สายตาของมนุษย์หันเข้าหาการถวายบูชาองค์เที่ยงแท้เพื่อบาปของโลก ระบบปุโรหิตฝ่ายโลกสิ้นสุดไป แต่เรามองไปยังพระเจ้าผู้ทรงปฏิบัติกิจในพันธสัญญาใหม่และมองไปยัง “พระ

โลหิตประพรมที่มีเสียงร้องอันประเสริฐกว่าเสียงโลหิตของอาเบล” “ทางซึ่งจะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นไม่ได้ปรากฏแจ้ง คราวเมื่อพลับพลาเดิมยังตั้งอยู่. . . . แต่เมื่อพระคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมหาปุโรหิตแห่งสิ่งประเสริฐซึ่งจะมาถึงโดยทางพลับพลาอันใหญ่ยิ่งกว่า. . . . ที่ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือ. . . . พระองค์เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียว. . . . ทรงนำพระโลหิตของพระองค์เองเข้าไป และทรงสำเร็จการไถ่บาปชั่วนี้รันดร์แก่เรา” ฮีบรู 12:24; 9:8-12 {DA 166.1}

“เพราะเหตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถช่วยคนทั้งหลายที่เข้ามาใกล้พระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นอย่างเต็มที่ เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ทุกเวลา เพื่อทูลขอเผื่อคนเหล่านั้น” ฮีบรู 7:25 ถึงแม้การปฏิบัติกิจในพระวิหารของโลกได้ย้ายไปยังพระวิหารในสวรรค์แล้ว แม้ตามนุษย์จะมองไม่เห็นพระวิหารและมหาปุโรหิตยิ่งใหญ่ของเรา ถึงกระนั้นสาวกทั้งหลายก็จะไม่สูญเสียในสิ่งใด พวกเขาจะตระหนักว่าไม่มีการขาดตอนของการสื่อสารสัมพันธ์หรืออำนาจที่ลดลงอันเนื่องมาจากพระผู้ช่วย

ให้รอดไม่ได้ทรงร่วมสถิตอยู่ด้วยแล้ว ในขณะที่พระเยซูทรงปฏิบัติพระราชกิจในพระวิหารเบื้องบนพระองค์ยังทรงปฏิบัติโดยผ่านทางพระวิญญาณในคริสตจักรของพระองค์ในโลก พระองค์ทรงจากไปจากสายตา แต่พระองค์ทรงประกอบกิจตามพระสัญญา ในขณะที่ทรงลาไปจากโลก “นี่แน่ะ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” มัทธิว 28:20 ในขณะที่พระองค์ทรงมอบหมายอำนาจของพระองค์แก่ผู้รับใช้ในระดับที่ต่ำกว่า อำนาจอันเปี่ยมด้วยพลังยังคงร่วมสถิตอยู่กับคริสตจักร {DA 166.2}

“เพราะฉะนั้น เมื่อเรามีมหาปุโรหิตยิ่งใหญ่. . . . คือพระเยซูบุตรของพระเจ้า ขอให้เรายึดมั่นในหลักความเชื่อที่ประกาศไว้ เพราะว่าเราไม่ได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ทรงเคยถูกทดลองใจเหมือนเราทุกอย่าง ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป ฉะนั้นขอให้เราเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณด้วยความกล้า เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะพบพระคุณที่ช่วยเราในยามต้องการ” ฮีบรู 4:14-16 {DA 166.3}

“เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน
ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้า และพงศ์พันธุ์ของนางด้วย
เขาจะทำให้หัวของเจ้าแหลก
และเจ้าจะทำให้สิ้นเท้าของเขาฟกช้ำ” ปฐมกาล 3:15

นิโคเดมัส

อ้างอิงจาก ยอห์น 3:1-17

นิโคเดมัสดำรงตำแหน่งสูง อันทรงเกียรติในประชาชาติยิว เขามีการศึกษาสูงและความสามารถที่ไม่ธรรมดาและเป็นสมาชิกอันทรงเกียรติของสภาแห่งชาติ เขาตื่นตัวกับคำสอนของพระเยซูเหมือนเช่นคนอื่น ถึงแม้ว่าเขาจะรำรวย มีความรู้ และมีเกียรติ ชาวเมืองนาซาเร็ธผู้ถ่อมตนพระองค์นี้ยังดึงดูดความสนใจของเขาย่างน่าประหลาด บทเรียนทั้งหมดที่มาจากริมพระโอษฐ์ของพระองค์ประทับใจเขาและเขาปรารถนาที่จะเรียนรู้ความจริงอันมหัศจรรย์เหล่านี้ให้มากยิ่งขึ้น {DA 167.1}

การสำแดงอำนาจของพระคริสต์ในการชำระพระวิหารปลุกให้พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองเกลียดชังพระคริสต์อย่างมุ่งมั่น พวกเขากลัวอำนาจของชายแปลกหน้าพระองค์นี้ จะต้อง

ไม่ยอมทนให้ชาวกาลิลีที่ไม่มีชื่อเสียงพระองค์นี้แสดงความกล้าหาญอีกต่อไป พวกเขามุ่งมั่นที่จะหยุดยั้งพระราชกิจของพระองค์ แต่ไม่ใช่ทุกคนเห็นด้วยกับเป้าหมายนี้ มีบางคนกลัวที่จะต่อต้านพระองค์ผู้ทรงมีหลักฐานแสดงให้เห็นว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงประกอบกิจอยู่ พวกเขาจดจำเรื่องราวที่ผู้เผยพระวจนะถูกฆ่าตายเนื่องจากตำหนิบาปของผู้นำชนชาติอิสราเอล พวกเขาทราบดีว่าที่ชาวยิวตกอยู่ภายใต้การปกครองของประเทศที่ไม่รู้จักพระเจ้าเป็นผลของความดื้อรั้นในการปฏิเสธคำตักเตือนที่มาจากพระเจ้า พวกเขากลัวว่าในการวางแผนต่อต้านพระเยซู พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองกำลังเดินตามรอยเท้าของบรรพบุรุษของพวกเขาและจะนำหายนะใหม่ลงมายังประเทศชาติ นิโคเดมัสมีความรู้สึกเช่นเดียวกันนี้

ในการประชุมของสภาชนเฮตรินเมื่อมีการหารือถึงเรื่องของพระเยซูแล้ว นิโคเดมัสแนะนำให้ระวังและให้กระทำอย่างพอเหมาะ เขาผลัดกันว่าหากพระเยซูได้รับพระราชทานอำนาจจากพระเจ้าแล้ว การปฏิเสธคำตักเตือนของพระองค์จะเป็นเรื่องอันตราย ปุโรหิตไม่กล้าละเลยคำแนะนำนี้และชั่วขณะหนึ่งไม่ได้ต่อต้านพระผู้ช่วยให้รอดอย่างเปิดเผย {DA 167.2}

ตั้งแต่ นิโคเดมัสฟังพระดำรัสของพระเยซูแล้ว เขาตั้งใจศึกษาคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ และขณะที่เขายังค้นหา เขาก็ยิ่งมั่นใจว่านี่แหละคือพระองค์ที่จะเสด็จมา เขาร่วมกับคนอื่นๆ มากมายในชนชาติอิสราเอลที่ทุกชั่วระทมอย่างยิ่งเมื่อเห็นความเสื่อมเสียที่เกิดขึ้นในพระวิหาร เขาเห็นเป็นประจักษ์พยานในเหตุการณ์เมื่อพระเยซูทรงขับไล่ผู้ซื้อและผู้ขาย เขามองเห็นอำนาจอันมหัศจรรย์ของพระเจ้าที่เปิดเผยออกมา เขามองเห็นพระผู้ช่วยให้รอดต้อนรับคนยากจนและรักษาคนเจ็บป่วย เขามองเห็นสีหน้าแห่งความสุขและได้ยินเสียงสรรเสริญและเขาไม่อาจสงสัยว่าพระเยซูแห่งเมือง

นาซาเร็ธคือพระองค์ท่านนั้นที่พระเจ้าทรงโปรดประทาน {DA 168.1}

เขามีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเข้าเฝ้าทูลถามพระเยซู แต่กลัวที่จะไปเข้าเฝ้าพระองค์อย่างเปิดเผย เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ที่ผู้ปกครองชาวยิวยอมลดตัวเองลงเพื่อเข้าเฝ้าพระอาจารย์ที่คนรู้จักกันแต่น้อยนิด หากการพบพระองค์ครั้งนี้เข้าหุสมาชิกสภาชนเฮตรินแล้ว เขาคงจะถูกเหยียดหยามและถูกปรักปรำ เขาตั้งใจที่จะเข้าเฝ้าพระเยซูอย่างลับๆ โดยแก้ตัวว่าหากเขาเข้าเฝ้าพระเยซูอย่างเปิดเผย คนอื่นๆ อาจทำตามแบบอย่างของเขา เขาสืบถามและทราบสถานที่พักของพระเยซูบนภูเขามะกอกเทศ เขารอคอยจนกระทั่งคนทั้งเมืองหลับสนิทแล้วจึงไปเข้าเฝ้าพระองค์ {DA 168.2}

เมื่อ นิโคเดมัสมาอยู่เบื้องพระพักตร์พระเยซูแล้ว เขารู้สึกขวยเขินอย่างน่าประหลาด เขาพยายามปกปิดด้วยอารมณ์เยือกเย็นและความภูมิฐาน “ท่านอาจารย์” เขาพูด “เราทราบว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีใครทำหมายสำคัญที่ท่านทำนั้นได้ นอกจากพระเจ้าสถิตกับเขา” เขา

หวังที่จะเริ่มการสนทนาโดยกล่าวถึงความ
เป็นครูของพระคริสต์ซึ่งเป็น
ของประทานที่หายาก และยังคงกล่าวถึง
อำนาจอันประเสริฐของการสำแดง
การอัศจรรย์ เขามุ่งหวังให้คำพูดของ
เขาแสดงออกและเชิญชวนให้เกิด
ความมั่นใจ แต่ในความเป็นจริงแล้ว
เป็นคำพูดที่แสดงออกถึงความไม่เชื่อ
เขาไม่ได้ยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็น
พระเมสสิยาห์ แต่เป็นเพียงคุณคนหนึ่ง
จากพระเจ้า {DA 168.3}

แทนที่จะยอมรับคำท้าทาย
พระเยซูทรงเพ่งมองไปยังผู้พูดราว
กับว่ากำลังอ่านจิตวิญญาณของเขา
ในพระปัญญาอันไม่มีขอบเขตของ
พระองค์นั้น พระองค์ทรงมองเห็น
ผู้แสวงหาความจริงอยู่เบื้องพระพักตร์
พระองค์ พระองค์ทรงทราบจุดประสงค์
ของการเข้าเฝ้าในครั้งนี้ และความ
ปรารถนาที่จะให้ความเชื่อมั่นที่มีอยู่
ในความคิดของเขาลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น
พระองค์ทรงมุ่งตรงไปยังประเด็น
และตรัสอย่างเคร่งขรึมแต่กระนั้น
ก็เปี่ยมด้วยความเมตตาว่า “เราบอก
ความจริงกับท่านว่า ถ้าคนใดไม่ได้
เกิดใหม่คนนั้นไม่สามารถเห็นแผ่นดิน
ของพระเจ้า” ยอห์น 3:3 {DA 168.4}

นิโคเดมัสเข้ามาเฝ้าพระเป็นเจ้า
เพื่อหวังสนทนากับพระองค์ แต่พระ
เยซูทรงเปิดเผยรากฐานของหลัก
การแห่งความจริง พระองค์ตรัสกับ
นิโคเดมัสว่า สิ่งที่เขาต้องการนั้นไม่ใช่
ความรู้ทางทฤษฎี แต่เป็นการเกิดใหม่
ฝ่ายจิตวิญญาณ เจ้าไม่จำเป็นต้อง
สนองความอยากรู้อยากเห็นของเจ้า
แต่เจ้าต้องมีหัวใจใหม่ เจ้าจะต้องรับ
ชีวิตใหม่จากเบื้องบนก่อนจะซาบซึ้ง
คุณค่าของสิ่งที่มาจากสวรรค์ จนกว่า
การเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นและทำให้
ทุกสิ่งเป็นของใหม่ การมาสนทนา
โต้ตอบกับเราในเรื่องอำนาจของเรา
หรือภารกิจของเราจะไม่มีผลต่อ
ความรอดของเจ้า {DA 171.1}

นิโคเดมัสเคยฟังยอห์นผู้ให้
บัพติศมาเทศนาเรื่องการกลับใจและ
การรับบัพติศมาและการขึ้นสู่ประชาชน
ไปยังพระองค์ผู้จะเสด็จมาเพื่อให้
บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
เขาเองตระหนักถึงความบกพร่อง
ฝ่ายวิญญาณของชาวยิวและยิ่งกว่า
นั้นความดันทุรังและความทะเยอ
ทะยานทางฝ่ายโลกยังควบคุมพวกยิว
ไว้ เขาเคยหวังว่าเมื่อพระเมสสิยาห์
เสด็จมาสิ่งต่างๆ เหล่านี้ควรจะดีขึ้น

แต่ถึงกระนั้น ข่าวสารของผู้ให้พดิตมา
ที่ให้สำรวจจิตใจของตนเองก็ไม่ได้
ทำให้เขาสำนึกในบาป เขาเป็นฟาริสี
เคร่งครัดและภูมิใจในความดีที่เขาทำ
เขาได้รับการสรรเสริญอย่างกว้างขวาง
ว่าเป็นคนใจบุญและความใจกว้างของ
เขาในการสนับสนุนพิธีกรรมต่างๆ
ของพระวิหารและเขารู้สึกมั่นใจว่า
เขาเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า เขา
ตกใจกลัวเมื่อคิดถึงแผ่นดินที่บริสุทธิ์
เกินไปที่จะให้เขาได้เห็นในสภาพที่
เขาเป็นอยู่ในปัจจุบัน {DA 171.2}

เครื่องหมายของการเกิดใหม่
ที่พระเยซูทรงใช้นั้นไม่ใช่เป็นเรื่องใหม่
สำหรับนิโคเดมัส บ่อยครั้งจะมีการ
นำคำว่าเด็กเกิดใหม่มาเปรียบเทียบกับ
คนนอกศาสนาที่กลับใจมารับความ
เชื่อของชนชาติอิสราเอล ด้วยเหตุนี้
เขาจึงน่าจะเข้าใจว่าพระคริสต์มิได้
ทรงหมายถึงการเกิดตามตัวอักษร
โดยเหตุที่เขาเกิดมาเป็นคนอิสราเอล
เขาจึงถือว่าเขาเองมีสิทธิ์ที่จะได้อยู่
ในแผ่นดินของพระเจ้าอย่างแน่นอน
เขารู้สึกว่าเขาไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง
จึงทำให้เขาตะลึงกับพระดำรัส
ของพระผู้ช่วยให้รอด เขาขุ่นเคืองกับ
การที่พระองค์ทรงกล่าวอ้างถึงตัวเขา

ความหยิ่งยโสของความเป็นฟาริสี
กำลังต่อสู้ดิ้นรนกับความปรารถนา
อันจริงใจของผู้แสวงหาความจริง เขา
สงสัยว่าทำไมพระคริสต์ถึงตรัสเช่นนั้น
กับเขาโดยไม่ให้ความเคารพเขาใน
ฐานะผู้นำของชนชาติอิสราเอล {DA
171.3}

ด้วยอาการแปลกใจเผยออกมา
จากบุคลิกที่สำรวม เขาตอบพระคริสต์
ด้วยถ้อยคำเย้ยหยันมากกว่า “คนชรา
จะเกิดใหม่ได้อย่างไร?” เหมือนเช่น
คนมากมายเมื่อถูกความจริงที่แหลมคม
ปลุกให้ตื่นขึ้น เขาจึงกล่าวถึงความจริง
ที่ว่าคนธรรมดาไม่อาจที่จะรับสิ่งของ
ทางฝ่ายวิญญาณของพระเจ้าได้ ไม่มี
สิ่งใดในตัวเขาที่จะตอบสนองสิ่งของ
ทางจิตวิญญาณได้ เพราะจะเข้าใจ
เรื่องของฝ่ายวิญญาณได้ก็ต้องวินิจฉัย
โดยฟังพระวิญญาณ {DA 171.4}

แต่พระผู้ช่วยให้รอดไม่ทรงได้
ความขัดแย้งด้วยการโต้เถียง พระองค์
ทรงชูพระหัตถ์ขึ้นด้วยความภูมิฐาน
ที่เคร่งขรึมอย่างเจียบๆ พระองค์ทรง
ตอกย้ำความจริงด้วยความมั่นใจที่
หนักแน่นว่า “เราบอกความจริงกับ
ท่านว่า ถ้าใครไม่ได้เกิดจากน้ำและ
พระวิญญาณ คนนั้นจะเข้าในแผ่นดิน

ของพระเจ้าไม่ได้” นิคodemัสทราบดีว่า ในที่นี้พระคริสต์ทรงหมายถึงการรับ บัพติศมาด้วยน้ำและการเปลี่ยนใจใหม่ ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า เขามั่นใจว่าเขาอยู่เบื้องพระพักตร์ของพระองค์ที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาทำนายไว้ {DA 171.5}

พระเยซูตรัสต่อไปว่า “ที่เกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และที่เกิดจากพระวิญญาณก็เป็นวิญญาณ” โดยธรรมชาติแล้ว หัวใจมีแต่ความชั่ว และ “ผู้ใดจะเอาสิ่งสะอาดออกมาจากสิ่งมลทินได้? ไม่มีสักคน” โยบ 14:4 ไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์ประติษฐานจะรักษาจิตวิญญาณที่ตกอยู่ในบาปได้ “การเอาใจใส่เนื้อหนังนั้นคือการเป็นศัตรูต่อพระเจ้า ไม่ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของพระเจ้า และที่จริงไม่สามารถปฏิบัติตามได้” “ความคิดชั่วร้าย การฆ่าคน การเป็นขู้ การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การใส่ร้าย ก็ล้วนออกมาจากใจ” โรม 8:7 มัทธิว 15:19 จะต้องชำระบ่อน้ำพุของหัวใจให้บริสุทธิ์ก่อนที่จะธารน้ำจะบริสุทธิ์ได้ ผู้ที่พยายามไปให้ถึงสวรรค์โดยการลงแรงถือรักษาพระบัญญัติเองกำลังทำในสิ่งที่เป็นไปได้ การ

ถือศาสนาด้วยการปฏิบัติตามตัวอักษร เป็นเรื่องที่ไม่ปลอดภัย คนที่ทำเช่นนี้จะเป็นคนเคร่งศาสนาแต่เปลี่ยนนอกชีวิตคริสเตียนไม่ใช่เป็นการตัดแปลงหรือการกระทำสิ่งเก่าให้ดีขึ้น แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงธรรมชาติ จะต้องมีการตายต่อตนเองและต่อบาปและมีชีวิตใหม่ทั้งหมด การเปลี่ยนแปลงนี้จะเกิดขึ้นได้โดยอำนาจการประกอบกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น {DA 172.1}

นิโคเดมัสคงยังตะลึงงันอยู่ และพระเยซูทรงใช้ลมอธิบายความหมายของพระองค์ “ลมจะพัดไปที่ไหนก็พัดไปที่นั่น และท่านได้ยินเสียงลมนั้นแต่ไม่รู้วาลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่เกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน” {DA 172.2}

ในท่ามกลางกึ่งไม้จะได้ยินเสียงของลมเมื่อใบและกิ่งไม้ต่างเสียดสีกัน แต่กระนั้นเป็นสิ่งที่ตามองไม่เห็น และไม่มีมนุษย์คนใดทราบวาลมพัดมาจากทางไหนและมุ่งหน้าไปที่ใด การประกอบกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในหัวใจก็เป็นอย่างนั้น ไม่มีทางที่จะอธิบายเรื่องของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ชัดเจนได้ดีไปกว่าการอธิบาย

ด้วยการเคลื่อนไหวของลม คนคนหนึ่ง อาจบอกเวลาหรือสถานที่ที่แน่นอน หรือตามहारอรอยเหตุการณ์ทั้งหมด ของกระบวนการกลับใจไม่ได้ แต่นี่ ไม่ได้เป็นการพิสูจน์ว่าเขาไม่ได้กลับใจ โดยสื่อตัวแทนเหมือนเช่นลมที่มองไม่เห็น พระคริสต์ทรงประกอบกิจใน หัวใจอยู่เสมอ ความรู้สึกประทับใจ ที่ละเอียดที่ละน้อยนำจิตวิญญาณดวง หนึ่งเข้ามาหาพระคริสต์ได้โดยที่ผู้รับ อาจไม่รู้สึกรู้สีกตัว สิ่งเหล่านี้รับได้ด้วยการไคร่ครวญถึงพระองค์ โดยการ อ่านพระคัมภีร์หรือฟังคำเทศนาของ ผู้เทศนาที่ยังมีชีวิตอยู่ ในทันทีทันใด เมื่อพระวิญญาณเสด็จมาเรียกร้อง โดยตรงมากยิ่งขึ้น จิตวิญญาณนั้น จะยินดีมอบถวายตัวเองให้พระเยซู สำหรับคนมากมายแล้วจะมองดูว่า เป็นการกลับใจอย่างกระตือรือร้น แต่ แท้จริงเป็นผลของการร้องเรียกของ พระวิญญาณของพระเจ้าที่มีมา ช้านานซึ่งเป็นกระบวนการที่ทำอย่าง อดทนและยาวนาน {DA 172.3}

ในขณะที่ตัวเราเองมองไม่เห็น ลม แต่เรามองเห็นผลและสัมผัสกับลม ได้ เช่นเดียวกัน ผลของการประกอบกิจ ของพระวิญญาณในจิตใจจะสำแดง

ออกให้เห็นในทุกการกระทำของผู้ที่ ได้รับการสัมผัสด้วยอำนาจแห่งการ ทรงช่วยให้รอด เมื่อพระวิญญาณ ของพระเจ้าทรงเข้าครอบครองจิตใจ พระวิญญาณจะทรงเปลี่ยนแปลงชีวิต ความคิดที่บาปจะถูกกำจัดทิ้งไป การกระทำชั่วจะถูกปฏิเสธ ความรัก ความถ่อมใจและสันติสุขเข้าแทนที่ ความโกรธ ความอิจฉาและความ ขัดแย้งต่อสู้ ความสุขเข้าแทนที่ความ เศร้าโศกและสีหน้าสะท้อนแสงของ สวรรค์ ไม่มีผู้ใดมองเห็นมือที่ยกภาระ ออกหรือเห็นแสงที่ส่องลงมาจาก พระบัลลังก์เบื้องบน พระพรหลั่งลงมา เมื่อจิตวิญญาณมอบถวายตัวเองให้ พระเจ้าด้วยความเชื่อ แล้วอำนาจที่ ตามนุษย์มองไม่เห็นจะสร้างคนใหม่ขึ้น ให้มีพระฉายาของพระเจ้า {DA 173.1}

สมองอันมีขอบเขตจำกัดจะไม่มี ทางเข้าใจพระราชกิจแห่งการทรง ทรงช่วยให้รอด ความลึกลับของเรื่องนี้ เกินขีดความรู้ของมนุษย์ แต่ผู้ที่เคย ล้มรสความตายและได้กลับเป็นขึ้นมา สู่วิถีชีวิตจะเข้าใจความจริงของพระเจ้า ได้ดี เราจะเรียนรู้จุดเริ่มต้นของการ ไถ่ให้รอดได้ทีนี้โดยประสบการณ์ ส่วนตัวของเรา พระราชกิจนี้จะมีผล

ครอบคลุมไปจนถึงนิรันดร์กาล {DA 173.2}

ในขณะที่พระเยซูตรัสอยู่นั้น แสงสว่างแห่งความจริงส่องทะลุความคิดของผู้ปกครองท่านนี้ อิทธิพลอันนุ่มนวลและสงบเสงี่ยมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้เขาประทับใจ แต่ถึงกระนั้นเขายังไม่เข้าใจพระดำรัสของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้อย่างเต็มที่ เขาไม่ค่อยประทับใจกับความจำเป็นที่ต้องบังเกิดใหม่มากเท่ากับวิธีที่จะได้มาซึ่งการเกิดใหม่ เขาพูดขึ้นอย่างสงสัยว่า “เหตุการณ์อย่างนี้จะเป็นไปได้ได้อย่างไร?” {DA 173.3}

พระเยซูตรัสถามว่า “ท่านเป็นถึงอาจารย์ของคนอิสราเอล ท่านไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้เลยหรือ?” แน่นอนทีเดียว ผู้ที่มีหน้าที่สอนประชาชนเรื่องของศาสนาไม่ควรขาดความรู้ในเรื่องความจริงอันสำคัญเช่นนี้ พระดำรัสของพระองค์นำมาซึ่งบทเรียนที่ว่า แทนที่นิโคเดมัสจะรู้สึกไม่พอใจกับบทเรียนอันเรียบง่ายนั้น ตัวเขาเองน่าจะมีความคิดเห็นอันถ่อมตนเนื่องจากความไม่รู้ในเรื่องของฝ่ายวิญญาณ ถึงกระนั้นพระคริสต์ตรัสด้วยความภูมิใจอันเคร่งขรึมและทั้งสีหน้าและ

น้ำเสียงแสดงออกถึงความรักที่จริงใจ จนนิโคเดมัสไม่รู้สึกรู้สีก่อนเบื้องหน้าที่เขาตระหนักถึงสภาพอันต่ำต้อยของเขา {DA 173.4}

แต่ขณะที่พระเยซูทรงอธิบายว่า พันธกิจของพระองค์ในโลกคือการจัดตั้งอาณาจักรทางฝ่ายจิตวิญญาณ ไม่ใช่ของทางฝ่ายโลก ผู้ฟังของพระองค์ทุกขใจ เมื่อพระองค์ทรงเห็นเช่นนั้นจึงตรัสว่า “ถ้าเราบอกพวกท่านถึงสิ่งต่างๆ ทางฝ่ายโลกและพวกท่านไม่เชื่อ แล้วท่านจะเชื่อได้อย่างไรถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งต่างๆ ทางฝ่ายสวรรค์?” หากนิโคเดมัสไม่รับคำสอนของพระคริสต์ที่อธิบายการประกอบกิจของพระคุณในหัวใจแล้ว เขาจะเข้าใจลักษณะของแผ่นดินสวรรค์อันทรงสง่าได้อย่างไร? เมื่อเขาไม่เข้าใจลักษณะพระราชกิจของพระคริสต์ในโลกแล้ว เขาก็ไม่อาจเข้าใจพระราชกิจของพระองค์ในสวรรค์ได้ {DA 173.5}

ชาวยิวที่พระเยซูขับไล่ออกไปจากพระวิหารนั้นอ้างว่าตนเองเป็นบุตรของอับราฮัม แต่พวกเขาหนีไปจากเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เพราะพวกเขาทนพระสิริของพระเจ้า

ที่ทรงสำแดงออกมาทางพระองค์ไม่ได้ ด้วยประการฉะนี้ จึงแสดงให้เห็นว่า พวกเขาไม่เหมาะสมกับพระคุณของพระเจ้าเพื่อมีส่วนร่วมที่จะปฏิบัติกิจในพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ของพระวิหาร พวกเขาอ่อนรนเพื่อคงไว้ซึ่งความศักดิ์สิทธิ์ที่แสดงออกในลักษณะภายนอกแต่ละเลยความบริสุทธิ์ของจิตใจ ในขณะที่พวกเขายึดติดอยู่กับการปฏิบัติกฏบัญญัติตามตัวอักษร พวกเขาละเมิดวิญญาณของพระบัญญัติอยู่เสมอ ความต้องการยิ่งใหญ่ของพวกเขาคือการเปลี่ยนแปลงที่พระเยซูทรงอธิบายให้นิโคเดมัสฟังอยู่ในเวลานี้ นั่นก็คือการบังเกิดใหม่ทางศีลธรรม การชำระจากบาปและการเปลี่ยนแปลงความเข้าใจและความบริสุทธิ์ {DA 173.6}

ไม่มีข้อแก้ตัวใดๆ สำหรับสภาพตาบอดของชนชาติอิสราเอลอันเกี่ยวกับผลของการเกิดใหม่ ภายใต้การทรงดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อิสยาห์บันทึกไว้ว่า “ข้าพระองค์ทุกคนกลายเป็นเหมือนสิ่งที่เป็นมลทิน และความชอบธรรมทั้งหมดของพวกเขา ข้าพระองค์เหมือนเสื้อผ้าสกปรก” กษัตริย์ดาวิดอธิษฐานว่า “ข้าแต่

พระเจ้า ขอทรงเนรมิตสร้างใจสะอาดในข้าพระองค์ และขอทรงสร้างจิตใจหนักแน่นขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์” โดยทางเอเสเคียล พระสัญญาได้ทรงโปรดประทานมาว่า “เราจะให้ใจใหม่แก่พวกเขา และเราจะบรรจุวิญญาณใหม่ไว้ภายในของเจ้าทั้งหลาย เราจะนำใจหินออกจากเนื้อของเจ้า และให้ใจเนื้อแก่เจ้า เราจะใส่วิญญาณของเราไว้ภายในของเจ้าทั้งหลาย แล้วทำให้เจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษากฎหมายของเรา ทั้งทำตามนั้น” อิสยาห์ 64:6; สดุดี 51:10; เอเสเคียล 36:26, 27 {DA 174.1}

นิโคเดมัสเคยอ่านข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ด้วยความเข้าใจที่คลุมเครือ แต่บัดนี้ เขาเริ่มเข้าใจความหมายแล้ว เขาเข้าใจแล้วว่าการปฏิบัติธรรมบัญญัติตามตัวอักษรอย่างเคร่งครัด แต่เพียงเพื่อชีวิตภายนอกไม่อาจให้ผู้ใดได้รับสิทธิเข้าแผ่นดินสวรรค์ ในสายตาของมนุษย์ชีวิตของนิโคเดมัสเที่ยงธรรมและน่านับถือ แต่ต่อเบื้องพระพักตร์พระคริสต์เขารู้สึกว่าใจของเขาไม่สะอาดและชีวิตของเขาไม่บริสุทธิ์ {DA 174.2}

นิโคเดมัสกำลังถูกชักนำให้เข้าหาพระคริสต์ ขณะที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงอธิบายเรื่องการเกิดใหม่ให้เขาฟังอยู่นั้น เขาหวังที่จะได้รับการเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นในตัวเขา โดยวิธีใดที่จะทำให้สำเร็จได้เล่า? พระเยซูทรงตอบคำถามที่เขาไม่ได้เปล่งออกมาเป็นนิจว่า “โมเสสยกชูขึ้นในถิ่นทุรกันดารอย่างไร บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นอย่างนั้น เพื่อทุกคนที่วางใจพระองค์จะได้ชีวิตนิรันดร์” {DA 174.3}

นิโคเดมัสคุ้นเคยกับพื้นฐานทั้งหมดของเรื่องนี้เป็นอย่างดี สัญลักษณ์ของงูที่ถูกยกขึ้นอธิบายให้เขาเห็นถึงพันธกิจของพระผู้ช่วยให้รอด เมื่อพิษของงูร้ายทำให้ชนชาติอิสราเอลล้มตาย พระเจ้าตรัสสั่งให้โมเสสทำงูทองเหลืองและยกชูขึ้นท่ามกลางชุมนุมชน และแล้วประกาศด้วยเสียงดังทั่วค่ายว่า ทุกคนที่มองไปยังงูจะมีชีวิต ประชาชนทราบดีว่าตัวงูนั้นไม่มีอำนาจช่วยพวกเขา งูเป็นสัญลักษณ์แทนพระคริสต์ เช่นเดียวกับการชูหุ่นจำลองของงูร้ายเพื่อรักษาพิษร้ายจากงูฉกในใจ พระองค์ผู้ทรงได้รับการแต่งตั้ง “มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาป” จะมาเป็นพระผู้ช่วยให้

ให้รอดของพวกเขาฉันนั้น โรม 8:3 ชนชาติอิสราเอลมากมายถือว่าพิธีการถวายบูชามีอำนาจปลดปล่อยพวกเขาให้หลุดพ้นจากบาป พระเจ้าทรงประสงค์สอนพวกเขาให้ทราบว่าการกระทำเหล่านี้ไม่มีคุณค่ามากไปกว่างูทองเหลือง พิธีเหล่านั้นควรที่จะนำพวกเขาหันไปหาพระผู้ช่วยให้รอด ไม่ว่าทำไปเพื่อการรักษาบาดแผลหรือเพื่อการอภัยจากบาปของพวกเขา พวกเขาทำสิ่งใดเพื่อตัวเองไม่ได้ นอกจากแสดงออกซึ่งความเชื่อในพระองค์ผู้ทรงเป็นประธานของพระเจ้า พวกเขาจะต้องมองไปและมีชีวิต {DA 174.4}

ผู้ที่ถูกกักต้อาจริยที่จะมองไปพวกเขาอาจสงสัยว่าสัญลักษณ์ทองเหลืองนั้นมีประสิทธิภาพอย่างไร พวกเขาอาจขอคำอธิบายในเชิงวิทยาศาสตร์ แต่ไม่มีคำอธิบายใดๆ ที่จะประทานมาให้ พวกเขาจะต้องยอมรับพระดำรัสของพระเจ้าที่ตรัสผ่านโมเสส การปฏิเสธที่จะมองหมายถึงความพินาศ {DA 175.1}

ไม่ใช่โดยการพิพาทขัดแย้งและการปรึกษาหารือที่จะทำให้จิตวิญญาณได้รับความกระจ่าง เราจะ

ต้องมองไปและมีชีวิต นิโคเดมัสรับ
บทเรียนนี้แล้วและนำติดตัวไป เขา
ศึกษาพระคัมภีร์ด้วยมุมมองใหม่
ไม่ใช่เพื่อโต้เถียงในเรื่องของทฤษฎี
แต่เพื่อจะให้จิตวิญญาณได้ชีวิต เมื่อ
เขาถวายเป็นตัวเองเพื่อให้พระวิญญาณ
ทรงนำแล้ว เขาก็เริ่มมองเห็นแผ่นดิน
สวรรค์ {DA 175.2}

ทุกวันนี้ มีคนอีกนับพันต้อง
เรียนรู้ความจริงที่สอนนิโคเดมัสใน
เรื่องของงูที่ถูกยกขึ้น พวกเขาฟังการ
ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้า
เพื่อจะให้พระเจ้าทรงพอพระทัย เมื่อ
พวกเขาถูกชักนำให้มองไปยังพระเยซู
และเชื่อว่าพระองค์ทรงช่วยพวกเขา
โดยพระคุณแต่เพียงทางเดียวพวกเขา
ก็อุทานว่า “เหตุการณ์อย่างนี้จะ
เป็นไปได้หรือไม่?” {DA 175.3}

เช่นเดียวกับนิโคเดมัส พวกเรา
จะต้องยอมก้าวเข้าสู่ชีวิตด้วยวิธี
เดียวกันกับของคนบาป “ตัวเอ้” 1
ทิโมธี 1:15 นอกจากพระคริสต์แล้ว
“ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย เพราะว่า
นามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้
นั้น ไม่โปรดให้มีท่ามกลางมนุษย์ทั่วใต้ฟ้า”
กิจการ 4:12 โดยความเชื่อ พวกเรา
รับพระคุณของพระเจ้า แต่ความเชื่อ

ไม่ใช่พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา
ความเชื่อไม่ได้หาผลกำไรอะไรมาเพิ่ม
ให้เรา ความเชื่อเป็นมือที่เรายื่นไปจับ
พระคริสต์และรับคุณงามความดีของ
พระองค์มาใส่เรา ซึ่งเป็นทางแก้บาป
และแม้กระทั่งเรากลับใจจากบาป
ไม่ได้หากปราศจากการทรงช่วยของ
พระวิญญาณของพระเจ้า พระคัมภีร์
กล่าวถึงพระคริสต์ไว้ว่า “พระเจ้าทรง
ตั้งพระองค์ไว้ที่พระหัตถ์เบื้องขวา
ของพระองค์ ให้เป็นองค์พระผู้
นำ และองค์พระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้
ชนอิสราเอลกลับใจใหม่ แล้วจะทรง
อภัยบาปของเขาทั้งหลาย” กิจการ
5:31 แท้จริงแล้ว การกลับใจจะต้อง
มาจากพระคริสต์เหมือนเช่นกับการ
อภัย {DA 175.4}

แล้วเราจะรอดได้อย่างไร?
“โมเสสยกขึ้นในถิ่นทุรกันดาร
อย่างไร” บุตรมนุษย์ได้ทรงถูกยกขึ้น
แล้วและทุกคนที่ถูกงูหลอกและกัดจะ
ต้องมองไปและมีชีวิต “จงดูพระเมส-
โปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาป
ของโลกไป” ยอห์น 1:29 แสงที่สอง
มาจากกางเขนเปิดเผยให้เห็นความรัก
ของพระเจ้า ความรักของพระองค์
ทรงชักนำให้เราเข้ามาหาพระองค์

หากเราไม่ต่อต้านการทรงเรียกนี้แล้ว เราจะไปถึงทางเขนด้วยการกลับใจ จากบาปที่เราได้ตรึงพระผู้ช่วยให้รอด จากนั้นด้วยความเชื่อ พระวิญญาณ ของพระเจ้าจะทรงสร้างชีวิตใหม่ขึ้น ในวิญญาณจิต ความคิดและความปรารถนาจะเข้าสู่การเชื่อฟังตาม พระทัยของพระคริสต์ ใจและความคิด ถูกสร้างใหม่ตามพระฉายาของพระองค์ผู้ทรงประกอบกิจภายในเราเพื่อ ทำให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของพระองค์ และแล้วพระเจ้าจะทรงจารึกพระบัญญัติของพระเจ้าลงในความคิด และจิตใจ และเราจะพูดกับพระคริสต์ ด้วยกันว่า “ข้าแต่พระเจ้าของข้า พระองค์ ข้าพระองค์ยินดีทำตาม พระทัยพระองค์” สดุดี 40:8 {DA 175.5}

ในการสนทนากับนิโคเดมัสนั้น พระเยซูทรงเปิดเผยแผนการแห่งการ ช่วยให้รอดและพันธกิจของพระองค์ เพื่อโลกนี้ ไม่มีการสนทนาอื่นใดใน เวลาต่อมาที่พระองค์ทรงอธิบายอย่าง ชัดเจนสมบูรณ์ เป็นขั้นเป็นตอนถึง งานที่จำเป็นจะต้องทำในหัวใจของคน ทั้งหมดที่จะรับแผ่นดินสวรรค์เป็น มรดก ในช่วงระยะแรกเริ่มพันธกิจ

ของพระองค์ พระองค์ทรงเปิดเผย ความจริงแก่สมาชิกท่านหนึ่งของ สภาชั้นเฮดริน ให้แก่จิตใจของผู้ที่ รับไว้ได้อย่างว่องไวที่สุดและให้แก่ ครุคนหนึ่งที่แต่งตั้งไว้แก่ประชาชน แต่ผู้นำทั้งหลายของชนชาติอิสราเอล ไม่ต้อนรับแสงสว่างนี้ นิโคเดมัสเก็บ ซ่อนความจริงไว้ในใจและเป็นเวลา ถึงสามปีที่ปรากฏให้เห็นผลเพียง น้อยนิด {DA 176.1}

แต่พระเยซูทรงคุ้นกับดินที่ พระองค์ทรงหว่านเมล็ดลงไป พระ ดารัสที่พระองค์ตรัสกับผู้ฟังคนเดียว ในยามค่ำคืนบนภูเขาอันโดดเดี่ยวนั้น ไม่ได้สูญหายไปเปล่า ช่วงขณะหนึ่ง นิโคเดมัสไม่ได้รับพระคริสต์อย่าง เปิดเผย แต่เขาติดตามเฝ้ามองชีวิต ของพระองค์และใคร่ครวญถึงคำสอน ของพระองค์ ในสภาชั้นเฮดรินเขา ชัดขวางแผนของปุโรหิตเพื่อทำลาย พระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่าและในที่สุด เมื่อพระเยซูทรงถูกยกขึ้นบนทางเขน นิโคเดมัสหวนรำลึกถึงคำสอนของ พระองค์บนภูเขามะกอกเทศ “โมเสส ยกขึ้นในถิ่นทุรกันดารอย่างไร บุตร มนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นอย่างนั้น เพื่อ ทุกคนที่วางใจพระองค์จะได้ชีวิตนิรันดร์”

แสงสว่างจากการสนทนาลับนั้นได้
ส่องสว่างยังทางเขบนบนกาลวาริและ
นิโคเดมัสมองเห็นพระผู้ช่วยของ
โลกในพระเยซู {DA 176.2}

ภายหลังที่พระเยซูเสด็จกลับ
สวรรค์แล้ว เมื่อการกดขี่ข่มเหงทำให้
สาวกทั้งหลายกระจายออกไปทั่ว
สารทิส นิโคเดมัสก้าวออกมาในแนว
หน้าอย่างกล้าหาญ เขาทุ่มทรัพย์
สมบัติสนับสนุนคริสตจักรยุคแรกเริ่ม
ที่ชาวยิวหวังว่าการสิ้นพระชนม์ของ
พระคริสต์จะกวาดล้างทำลายคริสต-
จักรให้สิ้นไป ในช่วงเวลาแห่งภัย
อันตราย เขาผู้ที่เคยระวังระไวและ
สงสัยนั้นลุกขึ้นยืนอย่างศิลาหนุน
ความเชื่อของสาวกและเป็นผู้สนับสนุน
ด้านการเงินเพื่อประกาศพระ

กิตติคุณ ผู้คนที่เคยให้ความนับถือ
เขาในวันวานรังเกียจเหยียดหยาม
และกดขี่เขา เขากลายเป็นคนยากจน
ในทรัพย์สินทางฝ่ายโลก แต่ถึงกระนั้น
เขาไม่ได้สะดุดล้มในความเชื่อซึ่งมี
จุดเริ่มต้นในยามคำคืนที่เขาสนทนา
กับพระเยซู {DA 177.1}

นิโคเดมัสเล่าคำสนทนาใน
คำคืนนั้นให้ยอห์นฟังและยอห์นใช้
ปากกาบันทึกไว้เพื่อคนนับล้าน
จะได้รับคำสั่งสอน ความจริงที่สอนใน
คำคืนนั้นมีความสำคัญสำหรับวันนี้
เช่นเดียวกับคำคืนอันเคร่งขรึมภายใต้
เงามืดของภูเขาเมื่อผู้นำชาวยิวคนนั้น
มาเรียนรู้ทางแห่งชีวิตจากพระอาจารย์
ผู้ถ่อมตนแห่งแคว้นกาลิลี {DA 177.2}

“ไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์ประดิษฐ์จะรักษาจิตวิญญาณที่ตกอยู่ในบาปได้....
การเปลี่ยนแปลงนี้จะเกิดขึ้นได้โดยอำนาจการประกอบกิจ
ของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น” {DA 172.1}

“พระองค์ต้องยิ่งใหญ่ขึ้น”

อ้างอิงจาก ยอห์น 3:22-36

มีอยู่ช่วงเวลาหนึ่งอิทธิพลของผู้ให้บัพติศมาที่อยู่เหนือคนทั้งชาติ นั้นยิ่งใหญ่กว่าอิทธิพลของพวกเขา ผู้ปกครอง พวกปุโรหิตและพวกขุนนาง หากยอห์นจะประกาศตั้งตนขึ้นเป็นพระเมสสิยาห์และก่อกบฏต่อต้านอำนาจโรมแล้ว พวกปุโรหิตและประชาชนคงจะไปรวมตัวกันอยู่ใต้ร่มธงของเขาอย่างแน่นอน ซาตานเตรียมพร้อมเร่งเร้าผลักดันทุกความคิดใส่ยอห์นผู้ให้บัพติศมา เพื่อชักชวนให้เขาทะเยอทะยานเป็นผู้ครอบครองของโลก แต่ด้วยหลักฐานของอำนาจที่มีอยู่ต่อหน้าเขา เขายืนหยัดปฏิเสธสนับสนุนาม เขาเห็นความสนใจที่มุ่งไปยังตัวเขาไปยังพระเจ้าอีกพระองค์หนึ่ง {DA 178.1}

บัดนี้เขาตระหนักแล้วว่ากระแสความนิยมของประชาชนหันออกไป

จากตัวเขามุ่งไปยังพระผู้ช่วยให้รอดแล้ววันเล่าฝูงชนที่อยู่รอบตัวเขาลดลง เมื่อพระเยซูเสด็จมาจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังบริเวณรอบลุ่มน้ำจอร์แดน ฝูงชนห้อมล้อมเพื่อฟังพระองค์ จำนวนสาวกของพระเยซูเพิ่มขึ้นทุกวัน หลายคนเข้ามาขอรับบัพติศมา พระคริสต์เองไม่ทรงให้บัพติศมาใด แต่พระองค์ทรงอนุมัติให้สาวกทั้งหลายเป็นผู้ประกอบพิธีนี้ ด้วยวิธีนี้พระองค์ทรงประทับตรารับรองพันธกิจของผู้บุกเบิกทางของพระองค์ แต่สาวกของยอห์นมองความโดดเด่นของพระเยซูด้วยความอิจฉา พวกเขาเตรียมพร้อมตำหนิพระราชกิจของพระองค์ และในเวลาไม่นาน โอกาสนี้ก็มาถึง มีข้อสงสัยหนึ่งที่เกิดขึ้นระหว่างพวกเขาและชาวยิว นั่นคือบัพติศมาชำระจิตวิญญาณจากบาปได้หรือไม่ พวกเขา

เขายืนยันว่าบัปติศมาของพระเยซูมี
สาระสำคัญที่แตกต่างจากบัปติศมา
ของยอห์น ในไม่ช้าพวกเขาก็ถกเถียง
กันกับสาวกของพระเยซูถึงรูปแบบ
คำพูดที่เหมาะสมเพื่อใช้ในพิธี
บัปติศมา และต่อมาในที่สุดก็ถก
เถียงกันถึงสิทธิของสาวกของพระ
เยซูที่จะให้บัปติศมา {DA 178.2}

สาวกของยอห์นเข้ามาหาเขา
ด้วยคำร้องทุกข์ว่า “อาจารย์ คนที่
อยู่กับอาจารย์ที่ฟากแม่น้ำจอร์แดน
ข้างโน้น คนที่อาจารย์เป็นพยานถึง
นั้น นี่แหละ คนที่กำลังให้บัปติศมาและ
ทุกคนก็พากันไปหาเขา” ด้วยคำพูด
เช่นนี้ ชาตานำการทดลองมาสู่
ยอห์น ถึงแม้ดูเหมือนว่าภารกิจของ
ยอห์นกำลังจะปิดฉาก เขาก็ยังขัด
ขวางพระราชกิจของพระคริสต์ได้
หากเขาเห็นใจตัวเองและแสดงออก
ถึงความทุกข์และความผิดหวังที่ถูก
แทนที่แล้ว เขาก็จะหว่านเมล็ด
แห่งความแตกแยก ส่งเสริมให้เกิด
ความอิจฉาริษยาและขัดขวาง
ความก้าวหน้าของพระกิตติคุณอย่าง
จริงจังได้ {DA 179.1}

โดยธรรมชาติ ยอห์นมีคุณ
สมบัติที่บกพร่องและมีจุดอ่อนที่พบ

ได้ทั่วไปในมนุษย์ แต่สัมผัสแห่งรัก
ของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงเขาไปแล้ว
เขาอาศัยอยู่ในบรรยากาศที่ไม่ประอะ
เปื้อนด้วยความเห็นแก่ตัวและความ
ทะเยอทะยานใฝ่สูงและอยู่เหนือ
กลั่นไฉนแห่งความริษยา เขาไม่ได้
แสดงออกถึงความเห็นใจในความ
ไม่พอใจของสาวกทั้งหลายของเขา
แต่แสดงให้เห็นว่าเขาเข้าใจอย่าง
ชัดเจนถึงความสัมพันธ์ของเขามี
ต่อพระเมสสิยาห์และเขาต้อนรับ
พระองค์ผู้ที่เขาเตรียมทางให้ด้วยความ
ยินดียิ่ง {DA 179.2}

เขาพูดว่า “ไม่มีใครสามารถรับ
สิ่งใด นอกจากสิ่งที่พระเจ้าประทาน
จากสวรรค์ให้เขา พวกท่านเองก็เป็น
พยานว่า ข้าพเจ้าพูดว่าข้าพเจ้าไม่ได้
เป็นพระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระ
บัญชาให้นำเสด็จพระองค์ ท่านที่มี
เจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าว เพื่อน
เจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าวก็ชื่นชมยินดี
อย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว”
ยอห์นแทนตัวเองว่าเป็นสหาย ทำ
หน้าที่เป็นผู้สื่อสารระหว่างสองฝ่าย
ที่หมั่นหมายกันไว้แล้วเพื่อเตรียม
พร้อมสำหรับงานมงคลสมรส เมื่อ
เจ้าบ่าวรับเจ้าสาวแล้วหน้าที่ของ

สหายเจ้าบ่าวก็สิ้นสุด เขาชื่นชมกับความสุขของทั้งคู่ที่เขาได้ช่วยสนับสนุนให้มาพบกัน ดังนั้นแหละยอห์นได้รับการทรงเรียกเพื่อชี้แนะคนทั้งหลายให้หันไปหาพระเยซู และเป็นความชื่นชมของเขาที่ได้เป็นพยานเห็นถึงความสำเร็จของพระราชกิจของพระผู้ช่วยให้รอด เขาพูดว่า “เพราะฉะนั้นความปิติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยม พระองค์ต้องยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง” {DA 179.3}

ยอห์นมองไปยังพระผู้ไถ่ด้วยความเชื่อ เขาก้าวสูงขึ้นจนถึงชั้นละทิ้งตนเอง เขาไม่คิดที่จะดึงมนุษย์เข้าหาตัวเขา แต่ยกระดับความคิดของคนทั้งหลายให้สูงและสูงยิ่งขึ้น จนกระทั่งพวกเขาเข้าพักอยู่กับพระเมษโปดกของพระเจ้า ตัวเขาเองเป็นเพียงเสียงร้องดังขึ้นในถิ่นทุรกันดาร บัดนี้ด้วยความชื่นชมเขาได้รับความเจียบและไม่มีชื่อเสียงไว้ เพื่อดวงตาของคนทั้งปวงจะหันไปยังพระเจ้าผู้ทรงเป็นแสงสว่างแห่งชีวิต {DA 179.4}

คนทั้งหลายที่ชื่อสัตย์ต่อการทรงเรียกในฐานะผู้สื่อข่าวของพระเจ้าจะไม่แสวงหาเกียรติใส่ตนเอง ความรัก

พระคริสต์จะกลืนความรักตนเองไป ไม่มีการแก่งแย่งใดๆ จะทำให้อุดมการณ์อันล้ำค่าของพระกิตติคุณเสื่อมเสีย พวกเขาจะยอมรับว่ามีหน้าที่ต้องประกาศเหมือนเช่นยอห์นผู้ให้บัพติศมา “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป” ยอห์น 1:29 พวกเขาจะยกพระเยซูขึ้นและมนุษยชาติจะได้รับการยกสูงขึ้นในพระองค์ “องค์ผู้สูงเด่นและสูงส่ง ผู้ทรงดำรงอยู่ในนิรันดร์ ทรงพระนามว่าบริสุทธิ์ ตรัสดังนี้ว่า ‘เราดำรงอยู่ในที่สูงและบริสุทธิ์และอยู่กับผู้สำนึกผิด และมีวิญญาณจิตที่ถ่อม เพื่อฟื้นฟูวิญญาณจิตของผู้ที่ถ่อม และฟื้นฟูใจของผู้สำนึกผิด’” อิสยาห์ 57:15 {DA 179.5}

จิตวิญญาณของผู้เผยพระวจนะที่ละทิ้งตนเองจนหมดสิ้นคนนี้ได้เต็มล้นด้วยแสงสว่างของพระเจ้า ขณะที่เขาเห็นเป็นประจักษ์พยานถึงพระสิริของพระผู้ช่วยให้รอด คำพูดของเขาเป็นสำเนาของพระดำรัสของพระเยซูที่ตรัสกับนิโคเดมัส ยอห์นพูดว่า “พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็อยู่ฝ่ายโลกและพูดตามอย่างโลก พระองค์

ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง. . . เพราะพระองค์ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มานั้นทรงกล่าวพระดำรัสของพระเจ้า” พระคริสต์ตรัสไว้ว่า “เราจะทำสิ่งใดตามใจไม่ได้ เราได้ยืนอย่างไรเราก็พิพากษาอย่างนั้น” ยอห์น 5:30 พระองค์ได้รับการเปิดเผยว่า “พระองค์ทรงรักความชอบธรรม และทรงเกลียดความอธรรม เพราะเหตุนี้พระเจ้าซึ่งเป็นพระเจ้าของพระองค์ทรงเจิมพระองค์ไว้ด้วยน้ำมันแห่งความยินดีเหนือบรรดาพระสหายของพระองค์” ฮีบรู 1:9 พระบิดา “ไม่ได้ประทานพระวิญญาณอย่างจำกัด” {DA 180.1}

ผู้ติดตามพระคริสต์ก็ต้องเป็นเช่นนี้เหมือนกัน เราจะรับแสงสว่างของสวรรค์ได้ก็ต่อเมื่อเรายินดีละทิ้งตนเองเท่านั้น เราไม่อาจเข้าใจพระลักษณะนิสัยของพระเจ้าหรือรับพระคริสต์โดยความเชื่อได้นอกเสียว่าเราจะยอมนำความคิดทั้งหมดให้อยู่ภายใต้การควบคุมของการเชื่อฟังพระคริสต์ สำหรับทุกคนที่ปฏิบัติตัวเช่นนี้เขาจะได้รับพระวิญญาณอย่างไม่มีจำกัด ในพระคริสต์ “ความเป็นพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นดำรงอยู่

ในพระกายของพระองค์ และพวกท่านได้รับความครบบริบูรณ์ในพระองค์” โคโลสี 2:9, 10 {DA 181.1}

สาวกของยอห์นพูดกันว่า คนทั้งหลายกำลังเข้ามาหาพระคริสต์ แต่ยอห์นพูดด้วยความเข้าใจอันลึกซึ้งยิ่งกว่านี้ว่า “แต่ไม่มีใครรับคำพยานของพระองค์” มีคนจำนวนน้อยมากนักที่จะยอมรับพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจากบาป แต่ “คนที่รับคำพยานของพระองค์ก็รับรองว่าพระเจ้าทรงสัตย์จริง” ยอห์น 3:33 “คนที่วางใจในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์” ไม่จำเป็นต้องโต้เถียงกันว่าบัพติศมาของพระคริสต์หรือของยอห์นที่ชำระจากบาปได้ พระคุณของพระคริสต์ประทานชีวิตให้กับจิตวิญญาณ เมื่อปราศจากพระคริสต์บัพติศมาก็จะเป็นเหมือนเช่นพิธีกรรมอื่นๆ ที่ไม่มีคุณค่า “พระองค์ต้องยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง” {DA 181.2}

ความสำเร็จในพระราชกิจของพระคริสต์ที่ยอห์นต้อนรับด้วยความยินดีนั้นได้ถูกรายงานไปยังฝ่ายการปกครองที่กรุงเยรูซาเล็มด้วย พวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์อิจฉาอิทธิพลของยอห์นขณะที่พวกเขามอง

ประชาชนหันหน้าออกจากธรรมศาลา และมุ่งหน้าไปยังถิ่นทุรกันดาร แต่ ณ เวลานั้นมีพระเจ้าพระองค์หนึ่งผู้ทรงพลังยิ่งใหญ่กว่ากำลังดึงดูดฝูงชนไปหาพระองค์ ผู้นำชนชาติอิสราเอลเหล่านั้นไม่ยอมพูดเหมือนที่ยอห์นพูดไว้ว่า *“พระองค์ต้องยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง”* พวกเขาลุกขึ้นด้วยความมุ่งมั่นใหม่ที่จะหยุดยั้งการกระทำที่ดึงดูดคนออกไปจากพวกเขา {DA 181.3}

พระเยซูทรงทราบดีว่าพวกเขาจะไม่ละความพยายามที่จะสร้างความแตกแยกระหว่างสาวกของพระองค์กับสาวกของยอห์น พระองค์ทรงทราบว่าพายุกำลังก่อตัวเพื่อกวาดผู้เผยพระวจนะยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่ง ที่ทรงเคยโปรดประทานให้แก่มนุษย์ไป พระองค์ทรงปรารถนาหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ทั้งหมดที่จะทำให้เกิดความเข้าใจผิดหรือความแตกร้าง จึงทรงยุติพระราชกิจของพระองค์อย่างเจียบๆ และถอยไปยังแคว้นกาลิลี สำหรับเราผู้ที่จงรักภักดีต่อความจริงก็ควรทำทุกสิ่งที่จะหลีกเลี่ยงความขัดแย้งและความเข้าใจผิด เพราะเมื่อใดก็ตามที่มีเรื่องเช่นนี้

เกิดขึ้นจะมีการสูญเสียจิตวิญญาณเมื่อใดที่มีเหตุการณ์คุกคามทำให้เกิดความแตกแยก เราควรปฏิบัติตามแบบอย่างของพระเยซูและยอห์น ผู้ให้บัญญัติมา {DA 181.4}

ยอห์นได้รับการทรงเรียกให้เป็นผู้นำในฐานะนักปฏิรูป เนื่องจากเรื่องนี้ สาวกของยอห์นตกอยู่ในภัยอันตรายของการมุ่งความสนใจอยู่กับตัวเขา โดยคิดว่าความสำเร็จของงานต้องพึ่งในการกระทำของเขาและมองไม่เห็นความจริงที่ว่าเขาเป็นเพียงเครื่องมือที่พระเจ้าทรงประกอบกิจผ่านตัวเขาเท่านั้น แต่ผลงานของยอห์นนั้นไม่เพียงพอที่จะปูพื้นฐานของคริสตจักร เมื่อเขาปฏิบัติพันธกิจของพระเจ้าสำเร็จแล้วจะมีอีกพระราชกิจหนึ่งที่ต้องทำต่อไปซึ่งเป็นพระราชกิจที่การเป็นพยานของเขาทำให้สำเร็จไม่ได้ สาวกของเขาไม่เข้าใจในเรื่องนี้ เมื่อพวกเขาเห็นพระคริสต์เสด็จมาเพื่อรับพระราชกิจนี้ พวกเขาอิจฉาและไม่พอใจ {DA 181.5}

ภัยอันตรายอย่างเดียวกันนี้ยังมีอยู่ พระเจ้าทรงเรียกคนหนึ่งทำงานชิ้นหนึ่ง และเมื่อเขาทำไปได้

ถึงจุดที่เขาทำได้ด้วยคุณสมบัติของเขาแล้ว พระเจ้าจะทรงนำผู้อื่นเข้ารับช่วงดำเนินการต่อไป แต่มีหลายคนคิดเช่นเดียวกับสาวกของยอห์นว่าความสำเร็จของงานขึ้นกับการทำงานของคนทำคนแรก พวกเขามุ่งความใส่ใจในมนุษย์แทนที่จะพึ่งในพระเจ้า ความอิจฉาเข้ามาและพระราชกิจของพระเจ้ายิ่งเสื่อมเสียมัวหมองไป ผู้ที่ได้รับเกียรติมากเกินไปได้รับการทดลองให้ยึดอัตตาเป็นที่ยึด เขาไม่ตระหนักว่าเขาต้องพึ่งพระเจ้า คนเราถูกสอนมาให้พึ่ง

คำแนะนำของมนุษย์และด้วยเหตุนี้จึงหลงผิดและเหินห่างไปจากพระเจ้า {DA 182.1}

พระราชกิจของพระเจ้าไม่ต้องการภาพลักษณ์หรือตราประทับรับรองของมนุษย์ แต่ละช่วงของเวลาพระเจ้าทรงใช้ผู้คนที่แตกต่างกันเพื่อให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จบุคคลใดที่ยินยอมถ่อมตนพุดร่วมกับยอห์นผู้ให้บัพติศมาว่า “พระองค์ต้องยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง” แล้ว ผู้นั้นเป็นสุข {DA 182.2}

“ไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์ประดิษฐ์จะรักษาจิตวิญญาณที่ตกอยู่ในบาปได้....
การเปลี่ยนแปลงนี้จะเกิดขึ้นได้โดยอำนาจการประกอบกิจ
ของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น” {DA 172.1}

ที่บ่อน้ำยาโคบ

อ้างอิงจาก ยอห์น 4:1-42

พระเยซูเสด็จกลับแคว้นกาลิลี โดยผ่านทางสะมาเรีย เป็นเวลา เทียงวันเมื่อเสด็จมาถึงหุบเขาอัน ดงงามแห่งเมืองสิคาร์ บ่อน้ำของ ยาโคบตั้งอยู่ตรงปากทางเข้าหุบเขา พระองค์ทรงอ่อนเพลียจากการเดินทาง ทรงหยุดพักผ่อนที่นั่น ในขณะที่สาวกไปหาซื้ออาหาร {DA 183.1}

ชาวยิวและชาวสะมาเรียเป็น ศัตรูขมขื่นต่อกันและพยายามหลีกเลี่ยงการติดต่อกันให้มากที่สุด การค้าขายกับชาวสะมาเรียในกรณีที่เป็นจำเป็นนับว่าถูกต้องตามกฎหมาย แต่การติดต่อสมาคมด้วยนั้นเป็นเรื่องที่ต้องประณาม ชาวยิวจะไม่หยิบยืมสิ่งใดจากชาวสะมาเรีย ไม่ยอมรับความช่วยเหลือแม้กระทั่งเศษขนมปังหรือน้ำสักหนึ่งแก้ว สาวกออกไปซื้ออาหารจึงเป็นการกระทำที่ถูกต้องตามกฎหมายประเพณี

ของประเทศ การจะขอความช่วยเหลือจากชาวสะมาเรียหรือทำประโยชน์อันใดให้แก่พวกเขานั้น ไม่เคยอยู่แม้กระทั่งในความคิดสาวกของพระคริสต์ {DA 183.2}

ในขณะที่พระเยซูประทับอยู่ข้างบ่อน้ำ พระองค์ทรงเหนื่อยอ่อนจากความหิวและกระหายน้ำ การเดินทางตั้งแต่เช้านี้เป็นระยะทางที่ยาวไกล และบัดนี้ก็เป็นเวลาเที่ยงวัน ตะวันสาดส่องอย่างร้อนแรงลงบนพระองค์ ความกระหายของพระองค์เพิ่มมากขึ้นเมื่อทรงนึกถึงน้ำใสเย็นในบ่อที่อยู่ใกล้พระองค์ แต่ถึงกระนั้นพระองค์เองตักน้ำจากบ่อไม่ได้ เพราะไม่มีเชือกและภาชนะที่จะใช้ตักและบ่อน้ำก็ลึก พระองค์ทรงเป็นมนุษย์และทรงเฝ้าคอยให้ใครสักคนมาตักน้ำให้พระองค์ {DA 183.3}

หญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งเดินมาถึงบ่อน้ำและดูเหมือนจะมองไม่เห็นว่พระเยซูประทับอยู่ ณ ที่นั้น เธอตักน้ำเต็มภาชนะ ขณะที่กำลังหันหลังเดินจากไป พระเยซูทรงขอน้ำดื่ม คำขอเช่นนี้ไม่มีชาวตะวันออกคนใดคิดที่จะปฏิเสธ ในแถบตะวันออกเรียกน้ำว่า “เป็นของประทานจากพระเจ้า” การให้น้ำดื่มแก่คนเดินทางที่กระหายน้ำเป็นหน้าที่ศักดิ์สิทธิ์จนชาวอาหรับในแถบทะเลทรายหลายคนยินดีกระทำ แม้จะลำบากสักเพียงใดก็ตาม ความเกลียดชังระหว่างชาวยิวกับชาวสะมาเรียกัดกันไม่ให้เธอแสดงความเมตตาต่อพระเยซู แต่พระองค์ทรงแสวงหากุญแจเปิดเข้าสู่หัวใจดวงนี้และด้วยวิธีที่ได้มาโดยความรักจากพระเจ้า พระองค์ทรงขอโดยไม่ได้ทรงเป็นฝ่ายเสนอที่จะประทาน การเสนอความกรุณาอาจจะถูกปฏิเสธก็ได้ แต่ความไว้วางใจจะปลุกความไว้วางใจ พระเจ้าพระราชาแห่งสวรรค์เสด็จมายังจิตวิญญาณที่ถูกทอดทิ้งนี้เพื่อขอให้เธอรับใช้พระองค์ พระองค์ผู้ทรงสร้างมหาสมุทร ผู้ทรงควบคุมน้ำทั้งหลายในที่ลึก ผู้ทรง

เปิดสายธารน้ำและน้ำพุของแผ่นดินโลก ประทับพักเหนื่อยที่ข้างบ่อน้ำยาโคบ กำลังพึ่งพาความเมตตาจากคนแปลกหน้าแม้แต่ของขวัญจากน้ำดื่มเพียงแก้วเดียว {DA 183.4}

หญิงคนนี้มองเห็นว่าพระเยซูทรงเป็นชาวยิว ด้วยความแปลกใจ เธอลืมถวายเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงขอ แต่กลับพยายามหาเหตุผลอธิบายการขอนี้ “ทำไม” เธอพูด “ท่านซึ่งเป็นคนยิวจึงมาขอน้ำดื่มจากดินนี้ ซึ่งเป็นหญิงชาวสะมาเรีย?” {DA 184.1}

พระเยซูทรงตอบว่า “ถ้าเธอรู้จักของที่พระเจ้าประทาน และรู้จักผู้ที่พูดกับเธอว่า ‘ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง’ ก็คงจะขอจากท่านผู้นั้น และผู้นั้นก็คงจะให้น้ำดำรงชีวิตแก่เธอ” เจ้าสงสัยว่าเหตุใดเราจึงขอความกรุณาอันน้อยนิดอย่างน้ำดื่มจากบ่อน้ำใต้เท้าของพวกเรา ถ้าเจ้าขอจากเรา เราก็คงจะให้เจ้าดื่มน้ำแห่งชีวิตนิรันดร์ {DA 184.2}

หญิงคนนี้ยังไม่เข้าใจพระดำรัสของพระเยซูคริสต์แต่รู้สึกว่าเป็นพระดำรัสอย่างจริงจังที่มีความสำคัญ กิริยาการล้อเลียนของเธอเริ่มเปลี่ยน

ไป เธอคิดว่าพระเยซูทรงกล่าวถึง บ่อน้ำซึ่งอยู่ตรงหน้านั้นจึงทูลว่า “ท่านเจ้าคะท่านไม่มีถังตัก และ บ่อนี้ก็ลึก ท่านจะเอาน้ำดำรงชีวิตนั้น มาจากไหน? ท่านใหญ่กว่ายาโคบ บรรพบุรุษของเราผู้ให้บ่อน้ำนี้แก่เรา หรือ? ยาโคบเองก็ดื่มจากบ่อนี้รวม ทั้งบุตรทั้งหลายและสัตว์เลี้ยงของ ท่านด้วย” บุคคลที่เธอเห็นอยู่ตรง หน้าเป็นเพียงผู้เดินทางท่านหนึ่งที่ กระหายน้ำ เหนื่อยอ่อนจากการ เดินทาง และเปื้อนฝุ่น เธอคิดเปรียบ เทียบพระองค์กับยาโคบบรรพบุรุษ ผู้ทรงเกียรติ เธอหวังหาความรู้สึกล ตามธรรมชาติว่าคงไม่มีบ่อน้ำที่ไหน อีกแล้วที่ตักกว่าบ่อน้ำนี้ ซึ่งบรรพชน ทั้งหลายได้ฝากไว้ให้พวกเขา เธอ มองย้อนหลังไปยังบรรพบุรุษ มอง ไปยังเบื้องหน้าถึงวันที่พระเมสสิยาห์ จะเสด็จมาในขณะที่พระเมสสิยาห์ อันเป็นความหวังของบรรพบุรุษ ประทับอยู่ตรงหน้าเธอ และเธอหา ได้รู้จักพระองค์ไม่ มีจิตวิญญาณที่ หิวกระหายสักก็คนที่อยู่ใกล้น้ำแห่ง ชีวิตและยังมองไปข้างหน้า เผาคอย หาสายธารแห่งชีวิตอยู่ “อย่านึกในใจ ของตัวว่า ‘ใครจะขึ้นไปบนสวรรค์?’

(คือจะเชิญพระคริสต์ลงมา) ‘หรือ ใครจะลงไปยังที่ลึก?’ (คือจะเชิญ พระคริสต์ขึ้นมาจากความตาย). . . ‘ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่าน อยู่ในปากของ ท่าน และอยู่ในใจของท่าน’. . . ถ้า ท่านจะยอมรับด้วยปากของท่านว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในใจว่า พระเจ้าได้ทรงให้ พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด” โรม 10:6-9 {DA 184.3}

พระเยซูไม่ทรงตอบคำถาม ซึ่งเกี่ยวกับพระองค์เองทันที แต่ทรง กล่าวด้วยความเคร่งขรึมอย่างจริงจัง ว่า “ทุกคนที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก แต่คนที่ดื่มน้ำที่เราจะให้กับเขานั้น จะไม่มีวันกระหายอีกเลย น้ำที่เรา จะให้เขานั้นจะกลายเป็นบ่อน้ำพุ ในตัวเขาพุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์” {DA 187.1}

ผู้ใดที่แสวงหาเครื่องดับความ กระหายจากน้ำพุของโลกนี้เพียงแต่ จะกระหายอีก ทุกหนทุกแห่งมีมนุษย์ ที่ไม่พึงพอใจ พวกเขาโหยหาบางสิ่ง เพื่อสนองความปรารถนาของ จิตวิญญาณ มีพระเจ้าองค์เดียว เท่านั้นทรงสนองความต้องการ

นั้นได้ สิ่งที่โลกต้องการคือ พระคริสต์ ผู้ทรงเป็น “*ความปรารถนาของ ประชาชาติทั้งสิ้น*” อักกาย 2:7 TKJV พระคุณของพระเจ้าที่พระองค์เพียง ผู้เดียวเท่านั้นจะประทานได้เปรียบ เสมือนน้ำแห่งชีวิตที่ชำระล้างให้ บริสุทธิ ให้ความสดชื่นและชูกำลัง จิตวิญญาณได้ {DA 187.2}

พระเยซูไม่ทรงสื่อแนวคิดที่ว่า ผู้ที่รับน้ำแห่งชีวิตเพียงครั้งเดียวก็จะ ทำให้ผู้รับพึงพอใจ ผู้ที่ลืมนรสความรัก ของพระคริสต์แล้วจะปรารถนา รับ เพิ่มขึ้นอีกและจะไม่ประสงค์สิ่งอื่นใด ความมั่งคั่ง เกียรติยศและความสุข ทางฝ่ายโลกจะไม่ดึงดูดเขา จิตใจ ของเขาเรียกร้องอยากที่จะได้พระองค์ มากยิ่งขึ้นอยู่ตลอดเวลา และ พระองค์ผู้ทรงเปิดเผยให้เห็นถึงสิ่ง ที่จำเป็นทรงคอยที่จะดับความหิว และความกระหายน้ำ ทุกทรัพยากร และที่พึงของมนุษย์จะให้แต่ความ ผิดหวัง ถึงน้ำจะว่างเปล่า สระน้ำจะเหือดแห้งไป แต่พระผู้ไถ่ของเรา ทรงเป็นน้ำพุที่ไม่มีวันเหือดแห้ง เราดื่มแล้วดื่มอีกและมีน้ำสดใหม่ อย่างไม่สิ้นสุด ผู้ที่มีพระคริสต์สถิต ร่วมอยู่ด้วยจะเป็นน้ำพุแห่งพระพร

“*เป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพุ่งขึ้นถึงชีวิต นิรันดร์*” จากแหล่งน้ำนี้เขาจะรับกำลัง และพระคุณอย่างเพียงพอตามความ ต้องการทั้งหมดของเขา {DA 187.3}

ในขณะที่พระเยซูตรัสถึงน้ำ แห่งชีวิตอยู่นั้น หญิงนั้นเฝ้ามอง พระเยซูด้วยความสนใจอย่างพิศวง งงงวย พระองค์ทรงปลุกความสนใจ ของเธอแล้ว เธอปรารถนาที่จะได้ ของประทานที่พระองค์ตรัส เธอ เข้าใจแล้วว่าพระองค์ไม่ทรงหมายถึง น้ำในบ่อของยาโคบ เพราะเธอใช้และ ดื่มน้ำนี้มาตลอดและยังกระหายอยู่ เธอจึงทูลพระองค์ว่า “*ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ ไม่กระหายอีก และจะได้ไม่ต้องมา ดักที่นี่*” {DA 187.4}

บัดนี้พระเยซูทรงเปลี่ยนเรื่อง สนทนาทันที ก่อนที่จิตวิญญาณ ดวงนี้จะรับของประทานซึ่งพระองค์ พร้อมที่จะประทานให้นั้น เธอต้อง สำนึกบาปและยอมรับเสียก่อนว่า พระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของ เธอ พระองค์ตรัสกับเธอว่า “*ไปเรียก สามีของเธอมาที่นี่*” เธอตอบว่า “*ดิฉัน ไม่มีสามีค่ะ*” เธอกล่าวเช่นนั้นเป็น การปิดหนทางไม่ให้พูดถึงเรื่องนี้อีก

แต่พระผู้ช่วยตรัสต่อไปว่า “เธอพูดถูกที่ว่าไม่มีสามี เพราะเธอมีสามีถึงห้าคนแล้ว และคนที่มียู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามีของเธอ เรื่องนี้เธอพูดจริง” {DA 187.5}

ผู้ฟังตกใจจนตัวสั่น พระหัตถ์ลึกลับหนึ่งกำลังเปิดบันทึกประวัติของเธอ เปิดเผยถึงสิ่งที่เธอหวังจะซ่อนไว้ตลอดกาล ท่านผู้นี้เป็นใครหนอที่อ่านชีวิตของเธอได้? เธอคิดถึงชีวิตนิรันดร์ การพิพากษาในอนาคต เมื่อทุกสิ่งที่เก็บซ่อนอยู่ในเวลานี้จะถูกเปิดเผย ด้วยแสงสว่างนี้ความรู้สึกผิดชอบได้ถูกปลุกให้ตื่นขึ้นมาแล้ว {DA 187.6}

เธอปฏิเสธสิ่งใดไม่ได้อีกต่อไป แต่เธอพยายามหลีกเลี่ยงที่จะพูดเรื่องราวที่เธอไม่พึงพอใจที่จะกล่าวถึงด้วยความเคารพอย่างสุดซึ้งซึ่งเธอพูดขึ้นมาว่า “ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริง ๆ แล้วว่าท่านเป็นผู้เผยพระวจนะ” ด้วยหวังที่จะสยบความรู้สึกผิดชอบ เธอเปลี่ยนการสนทนาไปเรื่องความขัดแย้งด้านศาสนา หากท่านนี้เป็นผู้เผยพระวจนะ ท่านก็คงจะอธิบายข้อขัดแย้งซึ่งมีมาช้านานนี้ได้ {DA 188.1}

ด้วยความอดทนนาน พระเยซูทรงยอมให้เธอเป็นฝ่ายนำการสนทนาไปในทิศทางที่เธอประสงค์ ในขณะที่เดียวกันก็ทรงเผื่อรอโอกาสอีกครั้งที่จะให้เธอรับความจริงใส่ไว้ในใจ เธอกล่าวว่า “บรรพบุรุษของเรา นมัสการที่ภูเขานี้ แต่พวกท่านบอกว่าสถานที่ที่นมัสการนั้นต้องอยู่ที่เยรูซาเล็ม” ตรงที่เธอยืนอยู่นั้นมองเห็นภูเขากेरิซิม วิหารบนภูเขานั้นถูกรื้อถอนไปแล้ว เหลือเพียงแต่แท่นบูชา สถานที่ที่นมัสการเป็นเรื่องขัดแย้งกันระหว่างชาวยิวและชาวสะมาเรีย บรรพบุรุษบางคนของชาวสะมาเรียเคยเป็นส่วนหนึ่งของชนชาติอิสราเอล แต่เพราะบาปของพวกเขาสองพระเจ้าทรงอนุญาตให้พวกเขาถูกชนชาติที่กราบไหว้รูปเคารพปกครองเหนือพวกเขา เป็นเวลาหลายชั่วอายุคนที่พวกเขาต้องคลุกคลีอยู่ร่วมกันกับผู้ที่ยึดถือรูปเคารพพจนศาสนาของพวกเขาเองเปราะเปื้อนกับของคนเหล่านั้น เป็นความจริงอยู่ที่พวกเขาถือว่ารูปเคารพของพวกเขาเป็นเพียงเครื่องเตือนใจพวกเขาระลึกถึงพระเจ้าผู้ทรงชนม์ พระเจ้าผู้ทรงเป็นผู้ครอบครองจักรวาล

อย่างไรก็ตามประชาชนก็ถูกชักนำให้เคารพกราบไหว้เคารพรูปปั้นของพวกเข {DA 188.2}

ในสมัยของเอสรา เมื่อวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มถูกสร้างขึ้นใหม่ ชาวสะมาเรียปรารถนาเข้าร่วมการก่อสร้างด้วยกันกับชาวยิว สิทธินี้ถูกปฏิเสธและความเป็นศัตรูอันขมขื่นก่อตัวขึ้นระหว่างทั้งสองกลุ่ม ชาวสะมาเรียสร้างวิหารคู่แข่งขึ้นที่ภูเขาเกริซิม ณ ที่นี้พวกเขาได้นมัสการตามพิธีกรรมของโมเสสโดยไม่ได้ทิ้งรูปเคารพไปอย่างสิ้นเชิง แต่ความพิณาศได้มาสู่พวกเขา ข้าศึกทำลายวิหาร และดูประหนึ่งว่าพวกเขาตกอยู่ภายใต้คำสาป แต่กระนั้นก็ยังยึดมั่นอยู่ในประเพณีและพิธีการนมัสการ พวกเขาไม่ยอมรับวิหารในกรุงเยรูซาเล็มว่าเป็นที่ประทับของพระเจ้าหรือยอมรับว่าศาสนาของชาวยิวนั้นเหนือกว่าของพวกเขา {DA 188.3}

พระเยชูทรงตอบเธอว่า “หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถิด คงมีสักวันหนึ่งที่พวกเขาจะไม่ได้นมัสการพระบิดาทั้งที่ภูเขานี้หรือที่เยรูซาเล็ม สิ่งที่พวกเขอนมัสการนั้นเธอไม่รู้จัก

สิ่งที่พวกเรานมัสการนั้นพวกเรารู้จัก เพราะความรอดมาจากพวกยิว” พระเยชูทรงสำแดงให้เห็นว่า พระองค์หลุดพ้นจากอคติที่มีต่อชาวชาวสะมาเรีย บัดนี้ พระองค์ทรงตั้งพระทัยทำลายอคติที่ชาวสะมาเรียคนนี้มีต่อพวกยิว ในขณะที่ยังกล่าวถึงความเชื่อที่เปราะเปื้อนด้วยรูปเคารพ พระองค์ทรงประกาศว่าความจริงยิ่งใหญ่แห่งความรอดนั้นได้ทรงมอบไว้ให้แก่ชนชาติยิว และพระเมสสิยาห์จะทรงปรากฏมาจากท่ามกลางพวกเขา พระคำศักดิ์สิทธิ์เสนอให้เห็นถึงพระลักษณะนิสัยของพระเจ้าและหลักการของการปกครองของพระเจ้าอย่างชัดเจน พระเยชูทรงวางพระองค์ในหมู่ชนชาวยิวผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดประทานความรู้เกี่ยวกับพระองค์เอง {DA 188.4}

พระองค์ทรงประสงค์ที่จะยกความคิดของผู้ฟังให้อยู่เหนือพิธีกรรมและปัญหาของข้อขัดแย้งต่างๆ พระองค์ตรัสว่า “แต่วาระนั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อคนที่นมัสการอย่างแท้จริงจะนมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะว่าพระบิดา

ทรงแสวงหาคนเช่นนั้นมานมัสการ
พระองค์ พระเจ้าเป็นพระวิญญาณ
และคนที่นมัสการพระองค์จะต้อง
นมัสการด้วยจิตวิญญาณและความ
จริง” {DA 189.1}

ณ ที่นี้เองพระเยซูทรงประกาศ
ความจริงอันเดียวกับที่ประทานให้
แก้นิโคเดมัสเมื่อตรัสว่า “ถ้าคนใด
ไม่ได้เกิดใหม่ คนนั้นไม่สามารถเห็น
แผ่นดินของพระเจ้า” ยอห์น 3:3
ไม่ใช่ด้วยการแสวงหาภูเขาบริสุทธิ์
หรือวิหารศักดิ์สิทธิ์ที่มนุษย์จะสัมผัส
ใกล้ชิดกับสวรรค์ได้ ศาสนาไม่ได้
จำกัดอยู่ที่การแสดงออกภายนอก
และพิธีกรรม ศาสนาที่มาจากพระเจ้า
เท่านั้นที่จะนำเราให้เข้าถึงพระเจ้า
เพื่อรับใช้พระองค์ได้อย่างถูกต้องนั้น
เราจะต้องเกิดใหม่ด้วยพระวิญญาณ
ของพระเจ้า เป็นวิธีการชำระใจให้
บริสุทธิ์และสร้างความนึกคิดขึ้นใหม่
เพื่อให้เรารู้จักพระเจ้าและรักพระองค์
ได้ ทำให้เรายินดีที่จะเชื่อฟังปฏิบัติ
ตามข้อกำหนดทั้งหมดของพระองค์
นี่คือการนมัสการที่แท้จริง เป็นผล
ของการประกอบกิจของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ โดยพระวิญญาณคำอธิษฐาน
จริงใจทุกคำได้ถูกประพันธ์ขึ้นและ

เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ที่ใดเมื่อ
มีจิตวิญญาณสักดวงหนึ่งแสวงหา
พระเจ้าย่อมมองเห็นการประกอบกิจ
ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่นั่น และ
พระเจ้าเองจะทรงเปิดเผยพระองค์เอง
ให้แก่จิตวิญญาณดวงนั้น เพราะ
พระองค์ทรงแสวงหาผู้นมัสการเช่นนี้
พระองค์ทรงคอยที่จะต้อนรับเขาไว้
เป็นบุตรชายและบุตรหญิงของ
พระองค์ {DA 189.2}

ในขณะที่หญิงคนนั้นสนทนากับ
พระเยซู เธอประทับใจพระดำรัส
ของพระองค์ เธอไม่เคยฟังพระดำรัส
อันซาบซึ้งใจเช่นนี้จากปุโรหิตของ
ชาวสะมาเรียหรือของชาวยิวมาก่อน
ขณะที่ชีวิตในอดีตของเธอถูกแผ่
ออกต่อหน้าเธอ เธอรู้สึกได้ถึง
ความบกพร่องยิ่งใหญ่ของเธอ เธอ
ตระหนักถึงวิญญาณจิตที่หิวกระหาย
ซึ่งน้ำในบ่อน้ำแห่งสิคาร์ไม่อาจดับ
กระหายได้ ยังไม่เคยมีสิ่งใดที่
สัมผัสเธอได้ปลุกความรู้สึกถึง
ความต้องการอันสูงส่งเช่นนี้ พระเยซู
ทรงทำให้เธอตระหนักว่าพระองค์
ทรงอ่านความลับของชีวิตเธอได้
แต่ถึงกระนั้น เธอก็ยังรู้สึกว่าพระองค์
ทรงเป็นมิตรสหายของเธอ ทรงสงสาร

และทรงรักเธอ แม้พระลักษณะอัน
บริสุทธิ์ของพระองค์ประดामบาป
ของเธอ แต่พระองค์ก็ไม่ได้ตรัสคำใด
ที่ปรักปรำเธอเลย แต่ตรัสบอกให้
เธอรู้จักพระคุณของพระองค์ผู้ทรง
เปลี่ยนวิญญาณจิตได้ เธอเริ่มมีความ
เชื่อมั่นในพระลักษณะนิสัยของ
พระองค์ มีคำถามที่ผุดขึ้นในสมอง
ของเธอว่าอาจเป็นไปได้หรือไม่ว่า
ท่านผู้นี้คือพระเมสสิยาห์ที่เราเฝ้า
คอยมาเป็นเวลาช้านาน เธอพูดว่า
“ดิฉันทราบว่าพระเมสสิยาห์ (ที่
เรียกว่าพระคริสต์) จะเสด็จมา เมื่อ
พระองค์เสด็จมา พระองค์จะทรง
ชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา” พระเยซูตรัส
ตอบว่า “เราผู้ที่พูดกับเธอเป็นผู้นั้น”
{DA 189.3}

เมื่อเธอได้ฟังดังนั้นแล้ว จึงเกิด
ความเชื่อมั่นทันที เธอยอมรับคำสอน
จากพระโอษฐ์ของพระอาจารย์ ผู้
เสด็จมาจากสวรรค์ {DA 190.1}

หญิงคนนั้นสำนึกในพระกรุณา
คุณ เธอพร้อมรับการเปิดเผยอัน
สูงส่งเพราะเธอสนใจในพระคริสต์-
ธรรมคัมภีร์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์
ทรงเตรียมจิตใจของเธอให้พร้อมที่
จะรับแสงสว่างเพิ่มเติมมากขึ้น เธอ

ศึกษาพระสัญญาในพระคัมภีร์พันธ-
สัญญาเดิมมาแล้ว “พระยาห์เวห์
พระเจ้าของท่านจะโปรดให้ผู้เผย
พระวจนะเช่นเดียวกับข้าพเจ้านี้
เกิดขึ้นในหมู่พวกท่านจากที่ห้องของ
ท่าน พวกท่านจงเชื่อฟังเขา” เฉลย
ธรรมบัญญัติ 18:15 เธอปรารถนา
ที่จะเข้าใจคำพยากรณ์นี้ บัดนี้แสง
สว่างฉายเข้าสู่จิตใจของเธอ น้ำ
แห่งชีวิตซึ่งเป็นชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ
ที่พระคริสต์ประทานแก่จิตวิญญาณ
ที่กระหายทุกดวงนั้นพลุ่งขึ้นในใจ
ของเธอ พระวิญญาณบริสุทธิ์ของ
พระเจ้าทรงประกอบกิจอยู่ในใจของ
เธอ {DA 190.2}

คำอธิบายอันเรียบง่ายที่พระ
คริสต์ตรัสกับหญิงผู้นี้ไม่อาจตรัส
กับชาวยิวที่ยึดในความชอบธรรม
ของตนเองได้ พระคริสต์ทรงสงวน
คำพูดเมื่อตรัสกับพวกเขา สิ่งซึ่ง
พระองค์สงวนที่จะเปิดเผยแก่ชาวยิว
และซึ่งได้ขอให้สาวกทั้งหลายเก็บ
เป็นความลับในโอกาสต่อมานั้น
ได้ทรงเปิดเผยแก่เธอ พระเยซู
ทรงมองเห็นว่าเธอนำความรู้นี้ไป
ประกาศแก่ผู้อื่นและแบ่งพระกรุณา
คุณให้แก่พวกเขาได้ {DA 190.3}

เมื่อสาวกกลับจากการซื้ออาหาร พวกเขาแปลกใจที่เห็นพระเยซูทรงสนทนากับหญิงคนนี้ พระองค์ไม่ทรงดื่มน้ำที่ทรงปรารภนาเพื่อดับกระหายหรือหยุดรับประทานอาหารที่สาวกจัดหามาให้ เมื่อหญิงคนนั้นจากไป สาวกขอร้องให้พระองค์เสวยพระกระยาหาร พวกเขาเห็นว่าพระองค์ทรงนั่ง ทรงใช้พระตำรีย่างหนัก พระพักตร์ของพระองค์ทรงสว่างด้วยแสงเจิดจ้า และพวกเขากลัวว่าจะรบกวนพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงสื่อสารกับสวรรค์ แต่พวกเขารู้ดีว่าพระองค์ทรงอ่อนเปลี้ยและเหน็ดเหนื่อย และคิดว่าเป็นหน้าที่ของพวกเขาที่ต้องคอยเตือนพระองค์ถึงความต้องการฝ่ายกาย พระเยซูทรงทราบความหวังดีของพวกเขา และพระองค์ตรัสว่า “เรามีอาหารรับประทานที่พวกท่านไม่รู้” {DA 190.4}

สาวกพากันสงสัยว่าผู้ใดถวายอาหารให้พระองค์ แต่พระองค์ตรัสต่อไปว่า “อาหารของเราคือการทำตามพระประสงค์ของผู้ที่ทรงใช้เรา มาและทำให้งานของพระองค์สำเร็จ” ยอห์น 4:34 ในขณะที่พระดำรัสของ

พระองค์ที่ตรัสกับหญิงคนนั้นปลุกจิตใต้สำนึกให้ตื่นขึ้น พระเยซูทรงชื่นชมยินดี พระองค์ทรงเห็นเธอดื่มน้ำแห่งชีวิตทำให้พระองค์ทรงพอพระทัย หลุดจากความหิวและการกระหาย การประกอบพันธกิจที่พระองค์เสด็จมาจากสวรรค์ให้สำเร็จนั้นเพิ่มกำลังใจให้พระองค์เพื่อประกอบกิจต่อไปและทรงชูพระองค์ขึ้นอยู่เหนือความต้องการฝ่ายมนุษย์ การรับใช้จิตวิญญาณที่หิวและกระหายความจริงทำให้พระองค์มีใจมากยิ่งขึ้นกว่าการรับประทานหรือการดื่ม เป็นความสุขสบายและความสดชื่นที่มีไว้ให้แก่พระองค์ ความเมตตากรุณาเป็นชีวิตให้แก่จิตวิญญาณของพระองค์ {DA 190.5}

พระเจ้าช่วยให้รอดของเราทรงกระหายที่จะให้มนุษย์รู้จักพระองค์ พระองค์ทรงกระหายรับความเห็นใจและความรักจากผู้ที่พระองค์ทรงไถ่มาด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง พระองค์ทรงปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะให้ทุกคนเข้ามาหาพระองค์และได้ชีวิต ดุจมารดาที่เฝ้าดูรอยยิ้มของบุตรน้อยซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการ

เริ่มตอบสนองทางปัญญา ดังนั้น พระคริสต์ทรงเฝ้าคอยการสนองตอบพระคุณด้วยความรักอันเป็นเครื่องหมายแสดงถึงการเริ่มต้นชีวิตฝ่ายวิญญาณของจิตใจดวงนั้น {DA 191.1}

หญิงคนนั้นมีความสุขอย่างเหลือล้นเมื่อได้ฟังพระดำรัสของพระคริสต์ ความจริงที่เปิดเผยให้เธอนั้นช่างอัศจรรย์เหลือเกิน เธอทิ้งหมอน้ำกลับไปประกาศข่าวนี้ให้แก่ผู้อื่นในเมือง พระเยซูทรงทราบถึงเหตุผลที่เธอไป การทิ้งหมอน้ำไว้แสดงถึงผลของพระดำรัสของพระองค์ เป็นความปรารถนาจริงใจของเธอที่จะได้น้ำแห่งชีวิต เธอเลื่อมใสในงานที่มายังบ่อน้ำ เธอเลื่อมใสว่าพระองค์ทรงกระหายน้ำทั้งๆ ที่เธอตั้งใจถวายน้ำให้พระองค์ดื่ม ด้วยหัวใจที่เปี่ยมล้นด้วยความชื่นชมยินดีเธอเร่งรีบกลับไปเพื่อแบ่งปันความสว่างที่เธอได้รับให้แก่ผู้อื่น {DA 191.2}

“มานี่ มาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่งสารพัดที่ฉันเคยทำ” เธอกล่าวกับคนในเมือง “ท่านผู้นี้จะเป็นพระคริสต์ได้ไหม” คำพูดของเธอทำให้ผู้ฟัง

ประทับใจ มีความรู้สึกใหม่เกิดขึ้นบนใบหน้าของเธอ มีการเปลี่ยนแปลงในลักษณะท่าทางทั้งหมดของเธอ พวกเขาสนใจที่จะพบพระเยซู “คนทั้งหลายจึงพากันออกจากเมืองไปหาพระองค์” {DA 191.3}

ขณะที่พระเยซูยังประทับอยู่ข้างบ่อน้ำ พระองค์ทอดพระเนตรเห็นทุ่งนาที่อยู่เบื้องพระพักตร์พระองค์ แสงแดดสีทองอร่ามสาดส่องไปยังต้นข้าวเขียวขยู่ พระองค์ทรงใช้ภาพนี้เป็นสัญลักษณ์เพื่อทรงเน้นให้สาวกทั้งหลายมองเห็นว่า “พวกท่านบอกว่าอีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวแล้วไม่ใช่หรือ? ส่วนเราบอกพวกท่านว่า เเงยหน้าขึ้นดูนาเถิด ทุ่งนาเหลืองอร่ามและถึงเวลาเกี่ยวแล้ว” ในขณะที่ตรัสเช่นนั้น พระองค์ทอดพระเนตรเห็นฝูงชนเดินมา อีกสี่เดือนกว่าจะถึงฤดูเก็บเกี่ยว แต่บัดนี้มีผลพร้อมแล้วเพื่อการเก็บเกี่ยว {DA 191.4}

“คนเกี่ยว” พระองค์ตรัส “กำลังได้รับค่าจ้างและกำลังรวบรวมพืชผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทุกคนหว่านและคนเกี่ยวจะได้ชื่นชมยินดีด้วยกัน คำที่เขาพูดกันก็เป็นความ

จริงในเรื่องนี้ คือ ‘คนหนึ่งหว่านและ
อีกคนหนึ่งเกี่ยว’ ในที่นี้พระคริสต์
ทรงเน้นให้ผู้คนที่ได้รับพระกิตติคุณ
เห็นว่าพวกเขาเป็นหนี้พระเจ้าใน
เรื่องการรับใช้อันศักดิ์สิทธิ์ พวกเขา
จะต้องเป็นตัวแทนอันมีชีวิต พระองค์
ทรงเรียกร้องการรับใช้ของแต่ละคน
ไม่ว่าเราจะเป็นผู้หว่านหรือผู้เกี่ยว
เกี่ยว เราก็เป็นผู้รับใช้ทำงานถวาย
พระเจ้า คนหนึ่งหว่านโปรยเมล็ดพืช
อีกคนเก็บรวบรวมผลไว้ และทั้ง
ผู้หว่านและผู้เกี่ยวต่างก็ได้รับค่าจ้าง
ทั้งสองมีความชื่นชมยินดีร่วมกัน
เพราะผลของการปฏิบัติงานของ
พวกเขา {DA 191.5}

พระเยซูตรัสกับสาวกทั้งหลาย
ว่า “เราใช้พวกท่านไปเกี่ยวสิ่งที่ท่าน
ไม่ได้ไตร่ตรอง แต่คนอื่นอื่นไตร่ตรอง
และพวกท่านเข้าร่วมในการไตร่ตรอง
ของเขา” พระผู้ช่วยให้รอดทอดพระ
เนตรไปข้างหน้าถึงวันเก็บเกี่ยวยิ่ง
ใหญ่ในวันเพ็นเทคอสต์ เมื่อสาวก
ทั้งหลายจะนับผลงานครั้งนี้ว่าเป็น
ผลแห่งการปฏิบัติของตนไม่ได้
เพราะพวกเขากำลังเข้าไปยังงาน
ของผู้อื่น นับตั้งแต่อาดัมล้มลงใน
บาป พระคริสต์ทรงมอบเมล็ดพืช

แห่งความจริงไว้ให้แก่ผู้รับใช้ของ
พระองค์เพื่อหว่านไว้ในหัวใจของ
มนุษย์ และโดยฤทธิ์เดชสัพพัญญู
ที่ตามมนุษย์มองไม่เห็น พระองค์ทรง
จัดเตรียมหัวใจมนุษย์ไว้สำหรับการ
เก็บเกี่ยวอย่างเจียบๆ และอย่างเกิด
ผล น้ำค้าง สายฝนและแสงตะวัน
แห่งพระกรุณาคุณของพระเจ้าหลั่ง
ลงมาให้ความชุ่มชื้นและบำรุงเมล็ด
พืชแห่งความจริงที่หว่านไว้ บัดนี้
ใกล้เวลาที่พระคริสต์จะทรงรดต้นพืช
เหล่านี้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง
นับว่าเป็นสิทธิพิเศษของสาวกทั้ง
หลายที่มีส่วนร่วมในพระราชกิจกับ
พระเจ้า เป็นผู้ร่วมทำงานของพระ
คริสต์และร่วมทำงานกับเหล่าคน
บริสุทธิ์ตั้งแต่สมัยโบราณกาล ด้วย
การหลังพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวัน
เพ็นเทคอสต์มีหลายพันคนกลับใจ
ใหม่ในวันเดียว นี่เป็นผลงานจาก
การหว่านของพระคริสต์ เป็นการ
เก็บเกี่ยวการทำงานของพระองค์
{DA 192.1}

ด้วยพระดำรัสที่ตรัสกับหญิง
ที่ข้างบ่อน้ำนั้น พระองค์ทรงหว่าน
เมล็ดดีลงไปและนำมาซึ่งการเก็บ
เกี่ยวอย่างรวดเร็ว ชาวสะมาเรีย

ออกมาหาพระเยซูและรับฟังและเชื่อพระองค์ พวกเขาล้อมอยู่รอบพระองค์ที่บ่อน้ำและถามพระองค์มากมายและรับฟังคำอธิบายจากพระองค์ในเรื่องมากมายที่พวกเขาไม่เข้าใจ ขณะที่ฟังพระองค์ ความสับสนของพวกเขาก็เริ่มจางหายไป พวกเขาเป็นเหมือนคนที่อยู่ในความมืดยิ่งใหญ่ที่คอยติดตามลำแสงส่องมาอย่างกะทันหันจนได้พบเวลากลางวัน พวกเขาไม่พอใจกับการพบปะในเวลาอันสั้นเช่นนี้ พวกเขาต้องการเรียนรู้ให้มากยิ่งขึ้นและอยากให้มิตรสหายของพวกเขาฟังจากพระอาจารย์ผู้ทรงมหัศจรรย์ พระองค์นี้จึงทูลขอพระองค์ให้ไปร่วมประทับกับพวกเขาในเมือง พระเยซูประทับอยู่ในแคว้นสะมาเรียสองวัน และคนอื่นมากมายเชื่อพระองค์ {DA 192.2}

พวกฟาริสีเหยียดหยามความเรียบง่ายของพระเยซู พวกเขา mong ข้ามการอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงกระทำและเรียกร้องขอหมายสำคัญเพื่อใช้เป็นหลักฐานว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า แต่ชาวสะมาเรียไม่ได้เรียกร้องเครื่อง

หมายใดจากพระองค์และพระเยซูก็ไม่ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ใดท่ามกลางพวกเขา นอกจากที่ทรงเปิดเผยชีวิตเบื้องหลังของหญิงผู้หนึ่งที่ขังบ่อน้ำ ถึงกระนั้นคนมากมายยอมรับพระองค์ ด้วยความยินดี พวกเขาถามกับหญิงคนนั้นว่า “ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ที่เราเชื่อนั้นไม่ใช่เพราะคำพูดของเจ้า แต่เพราะเราได้ยินเอง และเรารู้ว่าท่านผู้นี้เป็นพระผู้ช่วยโลกให้รอดที่แท้จริง” {DA 192.3}

ชาวสะมาเรียเชื่อว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาเป็นพระผู้ไถ่ ไม่ใช่แค่ไถ่ชนชาติยิวเท่านั้น แต่ไถ่คนทั้งโลกด้วย พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสผ่านโมเสสพยากรณ์ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะที่พระเจ้าประทาน โดยผ่านทางยาโคบทรงประกาศว่าชนชาติทั้งหลายจะรวบรวมเข้ากับผู้นั้น และโดยผ่านทางอับราฮัมว่าประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้รับพระพร ชาวสะมาเรียยึดข้อพระคัมภีร์ดังกล่าวข้างต้นเป็นพื้นฐานความเชื่อในพระเมสสิยาห์ ชาวยิวแปลความหมายคำพยากรณ์ของผู้เผยพระวจนะในเวลาต่อมาผิด

ไป พวกเขาถือว่าการเสด็จมาด้วย
สง่าราศีของพระคริสต์ในครั้งที่สอง
คือสิ่งที่จะมีขึ้นในการเสด็จมาครั้ง
แรกของพระองค์ การเข้าใจผิดเช่นนี้
ทำให้ชาวสะมาเรียเลิกสนใจคำเผย
พระวจนะของผู้เผยพระวจนะอื่นๆ
ยกเว้นของโมเสส แต่เมื่อพระผู้ช่วย
จัดคำแปลต่างๆ ที่ผิดนี้ออกไปแล้ว
หลายคนก็ยอมรับคำพยากรณ์ใน
ช่วงหลังและรับพระคำของพระเยซู
คริสต์ที่ตรัสเกี่ยวกับแผ่นดินของ
พระเจ้า {DA 193.1}

พระเยซูทรงเริ่มรื้อผนังขวางกั้น
ระหว่างชาวยิวและชนต่างชาติและ
ประกาศความรอดให้แก่ชาวโลก
ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นยิวแต่
พระองค์ยังทรงคบหาสมาคมอย่าง
เสรีกับชาวสะมาเรียโดยไม่สนพระทัย
ขนบธรรมเนียมประเพณีของประชา
ชาติที่พวกฟาริสีกำหนด ท่ามกลาง
อคติ พระองค์ทรงรับความเอื้อเฟื้อ
เผื่อแผ่ของผู้ที่ถูกเหยียดหยาม ทรง
บรรทมอยู่ในบ้านของพวกเขาและ
เสวยอาหารร่วมโต๊ะเดียวกันกับ
พวกเขา ทรงร่วมรับประทานอาหาร
ที่มือของพวกเขাজัดเตรียม ทรง
สั่งสอนในบ้านเมืองของพวกเขและ

ทรงปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยพระทัย
อันเปี่ยมด้วยความเมตตาและด้วย
ความสุภาพอ่อนโยน {DA 193.2}

ในวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มมี
กำแพงเตี้ยกันเฉลี่ยงด้านนอกแยก
ส่วนชั้นนอกออกจากส่วนของอาคาร
ศักดิ์สิทธิ์อื่นๆ บนกำแพงนี้มีคำจารึก
เป็นภาษาต่างๆ ประกาศให้ทราบว่
ไม่มีใครนอกจากชาวยิวเท่านั้นที่
ได้รับอนุญาตเดินผ่านกำแพงนี้ได้
หากคนนอกศาสนาล่วงล้ำเข้าไปจะ
ทำให้วิหารเป็นมลทินและเขาจะ
ต้องรับโทษถึงชีวิต แต่พระเยซู
ผู้ทรงเป็นต้นแบบของพระวิหารและ
พิธีกรรมต่างๆ ในวิหารนั้นทรง
ชักนำคนต่างชาติให้เข้าหาพระองค์
ด้วยสายสัมพันธ์ของความเมตตา
มนุษย์ ในขณะที่พระคุณของพระองค์
ทรงนำความรอดที่ชาวยิวปฏิเสธมา
ให้แก่พวกเขา {DA 193.3}

การไปพักที่เมืองสะมาเรียของ
พระเยซูเป็นการทรงจัดเตรียมไว้เพื่อ
เป็นพระพรสำหรับสาวกผู้ยังคงอยู่
ภายใต้อิทธิพลของความเชื่อที่ไม่มี
เหตุผลของคนยิว พวกเขายังคงรู้สึก
ว่าความจงรักภักดีต่อชาติของตนเอง
กำหนดให้พวกเขาคงรักษาซึ่งความ

เป็นศัตรูกันกับชาวสะมาเรีย พวกเขาคงทนเห็นต่อการปฏิบัติตนของพระเยซู พวกเขาปฏิเสธที่จะทำตามแบบอย่างของพระองค์ไม่ได้ และในช่วงเวลาสองวันที่เมืองสะมาเรีย ความจงรักภักดีที่มีต่อพระองค์ทำให้พวกเขาควบคุมอคติไว้ได้ แต่ในใจก็ยังคงไม่ยอมคืนดีต่อกัน พวกเขาเรียนรู้ได้อย่างเชื่องช้าเหลือเกินว่าความเหยียดหยามและความเกลียดชังจะต้องหลีกทางให้กับความสงสารและความเห็นอกเห็นใจ แต่หลังจากพระเยซูเสด็จกลับสวรรค์แล้ว บทเรียนเหล่านี้ก็กลับมาหาพวกเขาด้วยความหมายใหม่ หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงหลั่งลงมาแล้ว พวกเขาหวนคิดถึงสายพระเนตรของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระดำรัสที่พระองค์ตรัส เกี่ยวกับความอ่อนโยนของพระองค์ที่ประทานให้แก่คนแปลกหน้าที่น่าเหยียดหยามเหล่านี้ เมื่อเปโตรไปเทศนาที่เมืองสะมาเรีย เขานำหัวใจเช่นเดียวกันนี้ไปในการทำงานของเขา เมื่อโยห์นได้รับการทรงเรียกให้ไปเมืองเอเฟซัสและเมืองสเมอร์นา เขาคิดถึงประสบการณ์ที่เมืองสิคาร์และสำนักในพระกรุณา

คุณของพระอาจารย์ผู้ทรงมองไปล่วงหน้าถึงเหตุการณ์ความทุกข์ยากที่จะต้องเผชิญนั้น จึงได้ประทานการทรงช่วยด้วยการวางแบบอย่างของพระองค์เอง {DA 193.4}

ในวันนี้พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดยังทรงปฏิบัติพระราชกิจอย่างเดียวกันมุ่งไปยังข้างหน้าเหมือนดังสมัยที่พระองค์ทรงเสอน้ำแห่งชีวิตให้แก่หญิงชาวสะมาเรีย ผู้ที่เรียกตนเองว่าเป็นสาวกของพระองค์อาจเกลียดชังและกีดกันผู้ถูกทอดทิ้ง แต่สภาพของชาติกำเนิดหรือเชื้อชาติใดไม่อาจพรากความรักของพระเจ้าออกไปจากเหล่าบุตรของมนุษย์ได้ พระเยซูตรัสกับจิตวิญญาณทุกคนว่า จะบาปหนาสักเพียงใดว่า ถ้าเจ้าขอจากเรา เราจะให้น้ำแห่งชีวิตแก่เจ้า {DA 194.1}

การเชื่อเชิญของพระกิตติคุณชาวประเสริฐไม่ควรถูกจำกัดให้อยู่ในวงแคบด้วยการประกาศให้แก่เพียงไม่กี่คนที่เราคิดว่าหากเขาได้รับแล้วจะเป็นเกียรติแก่เรา ชาวนี้จะต้องประกาศให้ทุกคน ที่ใดที่มีหัวใจเปิดพร้อมรับความจริงพระคริสต์ทรงพร้อมที่จะสอนพวกเขา พระองค์

ทรงสำแดงพระบิดาให้แก่พวกเขา และการนมัสการที่พระองค์ผู้ทรง พินิจหัวใจทรงพอพระทัย สำหรับ คนพวกนี้แล้วพระองค์ไม่ตรัสด้วย อุปมา พระองค์ตรัสกับพวกเขา เหมือนเช่นตรัสกับหญิงข้างบ่อน้ำ ว่า “เราผู้ที่พูดกับเธอเป็นผู้นั้น” {DA 194.2}

เมื่อพระเยซูเสด็จมาพักอยู่ที่ ข้างบ่อน้ำยาโคบนั้น พระองค์เสด็จ มาจากแคว้นยูเดีย พระราชกิจของ พระองค์ที่แคว้นยูเดียเกิดผลแต่น้อย ปุโรหิตและธรรมจารย์ปฏิเสธพระ องค์และแม้แต่ประชาชนที่อ้างตนว่า เป็นสาวกของพระองค์ก็ไม่ได้เห็น พระลักษณะนิสัยของพระเจ้าใน พระองค์ พระองค์ทรงอ่อนเปลี้ยและ เพลี้ยแรง แต่ถึงกระนั้นก็ไม่ทรงยอม ให้โอกาสผ่านไปที่จะตรัสกับหญิง คนหนึ่ง แม้ว่าเธอเป็นคนแปลกหน้า เป็นคนต่างชาติของชนชาติอิสราเอล และดำเนินชีวิตในบาปอย่างเปิดเผย {DA 194.3}

พระผู้ช่วยให้รอดไม่ทรงคอย ให้ผู้คนมาชุมนุมกันก่อน บ่อยครั้ง พระองค์ทรงเริ่มการสอนคนรอบข้าง เพียงไม่กี่คน แต่แล้วผู้ผ่านมาก็ละคน

ก็จะหยุดฟังจนกลายเป็นกลุ่มชน ขนาดใหญ่ที่ฟังพระคำรัสสอนของ พระเจ้าด้วยความอัศจรรย์ใจและ อย่างเกรงขามโดยผ่านทางพระ อาจารย์ที่สวรรค์ประทาน ผู้รับใช้ ของพระเจ้าไม่ควรถือว่าเขาจะพูดกับ คนไม่กี่คนอย่างจริงจังดังเช่นพูดกับ คนกลุ่มใหญ่ไม่ได้ อาจจะมีผู้ฟังขำ นั้นเพียงคนเดียวแต่ไม่มีใครที่จะรู้ว่า อิทธิพลของขำนั้นจะเป็นเช่นไร? แม้สาวกทั้งหลายก็คิดเช่นเดียวกันว่า เป็นเรื่องเล็กน้อยที่พระผู้ช่วยให้รอด ทรงเสียเวลากับหญิงชาวสะมาเรีย เพียงคนเดียว แต่พระองค์ทรงอธิบาย เหตุผลด้วยพระคำรัสที่จริงจังและ อย่างคล่องแคล่วกับเธอยิ่งกว่าทรง สนทนากับพระราชา พวกขุนนาง หรือปุโรหิต บทเรียนที่ทรงโปรด ประทานแก่หญิงนั้นนำกลับมาสอน ข้าแล้วข้าอีกจนไปถึงเขตแดนห่างไกล ที่สุดของแผ่นดินโลก {DA 194.4}

ในทันทีที่เธอได้มาพบพระ ผู้ช่วยให้รอด เธอก็นำผู้อื่นมาหา พระองค์ การกระทำของเธอพิสูจน์ ให้เห็นว่าเธอเป็นผู้ประกาศความจริง ได้ดีกว่าสาวกทั้งหลายของพระองค์ พวกเขามองว่าที่เมืองสะมาเรียไม่มี

อะไรที่น่าจะเกิดผลในทางที่ดีได้ พวกเขามุ่งมั่นคิดแต่งงานใหญ่ที่จะทำในอนาคตและมองไม่เห็นวาระรอบตัว พวกเขานี้เองก็พร้อมเก็บเกี่ยวแล้ว แต่ชาวสะมาเรียทั้งเมืองได้เข้ามาหาพระผู้ช่วยให้รอดโดยทางหญิง อันเป็นที่รังเกียจเหยียดหยามของ พวกเขา เธอนำแสงสว่างไปสู่เพื่อนร่วมชาติทันที {DA 195.1}

หญิงคนนี้เป็นตัวแทนของ การรับใช้ด้วยความเชื่อในทางปฏิบัติ

สาวกที่แท้จริงทุกคนบังเกิดใหม่ใน อาณาจักรของพระองค์ในฐานะ ผู้ประกาศพระกิตติคุณ ผู้ที่ดื่ม น้ำแห่งชีวิตจะเป็นน้ำพุแห่งชีวิตที่พุ่ง ขึ้น ผู้รับกลายเป็นผู้ให้ พระคุณ ของพระคริสต์ในวิญญาณจิตเปรียบ เสมือนน้ำพุในทะเลทรายที่พุ่งขึ้น เพื่อนำความชุ่มชื้นมาสู่ทุกคนและ ทำให้ผู้ที่พร้อมจะถึงซึ่งความพินาศ กระหายที่จะดื่มน้ำแห่งชีวิตนั้น {DA 195.2}

“ผู้ที่มีพระคริสต์สถิตร่วมอยู่ด้วยจะเป็นน้ำพุแห่งพระพร
‘เป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์’” {DA 187.3}

“ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมายสำคัญและ การอัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ”

อ้างอิงจาก ยอห์น 4:43-54

ชาวกาลิลีที่กลับจากการเข้า
ร่วมเทศกาลปีสการำรายงานเรื่อง
พระราชกิจอันอัศจรรย์ของพระเยซู
กลับมาด้วย การที่ผู้ทรงเกียรติใน
กรุงเยรูซาเล็มพิพากษาพระราชกิจ
ของพระองค์ได้เปิดโอกาสให้กับ
พระองค์ในแคว้นกาลิลี หลายคน
โอ้อวดถึงการใช้พระวิหารในทาง
ที่ผิด รวมทั้งความโลภและการแสดง
อย่างโอ้อวดของพวกปุโรหิต พวกเขา
หวังว่าพระผู้ทรงเป็นมนุษย์พระองค์นี้
ที่ทรงทำให้ผู้นำทั้งหลายนี้กระเจิง
ไปอาจเป็นพระผู้ช่วยกู้ที่พวกเขา
รอคอยด้วยความหวัง บัดนี้ดูประหนึ่ง
ว่า ชาวที่แพร่ออกไปนั้นจะยืนยันว่า
วันแห่งการรอคอยด้วยความหวัง
อันเจิดจ้าที่สุดมาถึงแล้ว มีรายงานว่า
ผู้เผยพระวจนะท่านนั้นยังทรงเปิด
เผยว่าตนเป็นพระเมสสิยาห์ด้วย

{DA 196.1}

แต่ชาวนาซาเร็ธไม่เชื่อพระองค์
ด้วยเหตุผลนี้ พระเยซูจึงไม่เสด็จไป
เยี่ยมหมู่บ้านนาซาเร็ธขณะเสด็จ
พระราชดำเนินไปยังหมู่บ้านคานา
พระผู้ช่วยให้รอดตรัสบอกสาวกของ
พระองค์ว่าผู้เผยพระวจนะจะไม่ได้
รับเกียรติในบ้านเมืองของตนเอง
มนุษย์ประเมินลักษณะอุปนิสัยจาก
สิ่งที่ตนเองซาบซึ้งได้เท่านั้น คนที่มี
ความคิดคับแคบและโน้มเอียงไปทาง
โลกตัดสินพระคริสต์จากชาติกำเนิด
อันต่ำต้อย ชุดอาภรณ์อันสมถะยาก
จนและงานตรากตรำประจำวัน พวกเขา
ไม่อาจชื่นชมกับความมบริสุทธิ
ของวิญญาณจิตที่ปราศจากรอยต่าง
ของบาป {DA 196.2}

ข่าวการเสด็จกลับไปยังหมู่บ้านคานาแพร่ไปทั่วแคว้นกาลิลี

โดยเร็ว เป็นชาวที่ให้ ความหวังแก่ ผู้ที่ตกอยู่ในความทุกข์ยากและความ ระทม ชาวดีนี้ นำความชื่นชมยินดี ไปให้กับข้าราชการชาวยิวคนหนึ่ง ที่เมืองคาเปอร์นาอุมที่ปฏิบัติกิจใน พระราชสำนักของพระมหากษัตริย์ บุตรชายคนหนึ่งของข้าราชการท่านนี้ ป่วย ตูประหนึ่งว่าป่วยด้วยโรคที่ รักษาให้หายขาดไม่ได้ แพทย์หมด หนทางรักษาจึงปล่อยให้เขารอ วันตาย แต่เมื่อผู้เป็นพ่อได้ยินถึง เรื่องของพระเยซู เขาตัดสินใจไป ขอให้พระองค์ช่วย เด็กมีอาการ อ่อนเพลียมากและต่างกวิตกว่า เด็กนี้จะมีชีวิตอยู่รอดได้จนกว่า ผู้เป็นพ่อจะกลับมาหรือไม่ แต่ ถึงกระนั้นข้าราชการท่านนี้คิดว่า เขาควรนำเสนอเรื่องนี้ด้วยตัวเขา เอง เขาหวังว่าคำทูลขอของผู้ เป็นพ่ออาจปลุกความสนใจของ แพทย์ผู้ประเสริฐยิ่งใหญ่พระองค์นี้ {DA 196.3}

เมื่อมาถึงหมู่บ้านคานา เขาพบ ผู้หญิงขนาดใหญ่ห้อมล้อมพระเยซู ด้วยความร้อนใจเขาเข้าไปถึงเบื้อง พระพักตร์พระผู้ช่วยให้รอด ความเชื่อ ของเขาสั่นคลอนเมื่อเขามองเห็นชาย

คนหนึ่งใส่เสื้อผ้าสมณะเรียบง่าย มีฝุ่นจับและเก่าจากการใส่เดินทาง เขาสงสัยว่าบุตรของท่านนี้จะประกอบกิจ อันใดตามคำทูลขอได้หรือ แต่ถึง กระนั้นเขาก็ยังขอเข้าเฝ้าพระเยซู เพื่อทูลพระองค์ถึงความในใจและ ร้องขอให้พระเยซูเสด็จไปบ้าน พร้อมกับเขา แต่ความทุกข์โศกของ เขานั้นไปถึงพระเยซูแล้ว ก่อนที่เขา จะออกเดินจากบ้าน พระผู้ช่วยทรง ทอดพระเนตรความทุกข์ของเขา แล้ว {DA 197.1}

แต่พระองค์ทรงทราบด้วยว่า ผู้เป็นพ่อได้ตั้งข้อแม้เรื่องความเชื่อ ในพระเยซูไว้ในความคิดของเขา หากการร้องทูลขอของเขาไม่ได้รับ การตอบสนองแล้ว เขาจะไม่ยอมรับ พระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ ในขณะที่ ข้าราชการรอคอยด้วยใจจดจ่อ อย่างมีความทุกข์ พระเยซูตรัสว่า “ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมายสำคัญ และการอัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ” {DA 198.1}

ทั้งๆ มีหลักฐานมากมายที่ แสดงว่าพระเยซูคือพระคริสต์ แต่ ผู้ทูลขอก็ยังคงตั้งใจที่จะตั้งความ เชื่อของเขาบนข้อแม้ของการได้รับ

คำตอบจากการทูลขอของเขา พระผู้ช่วยให้รอดทรงเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความสงสัยไม่เชื่อมั่นกับความเชื่ออันเรียบง่ายของชาวสะมาเรียที่ไม่ได้ขอการอัศจรรย์หรือหมายสำคัญใดๆ พระวณะของพระองค์ที่เป็นหลักฐานยืนยันถึงการทรงเป็นพระเจ้าของพระองค์ตลอดกาลนั้น เป็นพลังอำนาจโน้มน้าวที่เข้าถึงจิตใจของพวกเขา พระคริสต์ทรงปวดร้าวที่เห็นประชากรของพระองค์เองซึ่งได้รับพระคำอันศักดิ์สิทธิ์ปฏิเสธที่จะฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าที่ตรัสกับพวกเขาในพระบุตรของพระองค์ {DA 198.2}

แต่ถึงกระนั้น ข้าราชการท่านนี้ก็มีเชื่ออยู่ระดับหนึ่ง เพราะเขาได้มาขอสิ่งที่ดูเสมือนหนึ่งว่าเป็นพระพรที่มีค่าสำหรับเขามากที่สุด พระเยซูทรงมีของประทานที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ที่จะประทานแก่เขา พระเยซูทรงปรารถนาไม่เพียงแต่รักษาเด็กน้อยให้หายแต่ยังทรงหวังที่จะให้ข้าราชการและทุกคนในครอบครัวรับพระพรแห่งความรอดและจุดประกายแสงสว่างขึ้นที่เมืองคาเปอร์นาอุมซึ่งอีกไม่ช้าจะเป็นพื้นที่

สำหรับการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ แต่ข้าราชการท่านนี้จะต้องตระหนักถึงความต้องการของตนก่อนที่จะเขาจะหวังได้ พระคุณของพระคริสต์ ข้าราชการบริพารท่านนี้เป็นตัวแทนของคนจำนวนอีกมากมายในประเทศของเขา พวกเขาสนใจพระเยซูด้วยเป้าหมายที่เห็นแก่ตัว พวกเขาหวังที่จะได้รับประโยชน์พิเศษผ่านทางอำนาจของพระองค์และเอาความหวังของพวกเขาตั้งเป็นเดิมพันไว้อยู่บนของประทานทางฝ่ายโลก แต่พวกเขาไม่รู้ลึกถึงโรคฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเขาเอง และมองไม่เห็นว่าการที่พวกเขาต้องการพระคุณของพระเจ้า {DA 198.3}

ดังแสงจ้าของดวงสว่าง พระคำรัสของพระเจ้าเปิดหัวใจของข้าราชการท่านนี้ เขาเห็นว่าความตั้งใจของเขาที่แสวงหาพระเยซูนั้นเห็นแก่ตัว ความเชื่อที่สั่นคลอนของเขาเผยให้เขาเห็นลักษณะอุปนิสัยที่แท้จริงของเขา ด้วยความทุกข์ระทมที่สุดเขาสำนึกได้ว่า ความสงสัยของเขาอาจส่งผลเสียต่อชีวิตของบุตรชาย เขาทราบดีว่าเขาเฝ้าอยู่

เบื้องพระพักตร์ของพระองค์ผู้ทรง
อ่านความคิดและพระผู้ทรงกระทำ
ทุกสิ่งได้ เขาร้องทูลอ้อนวอนด้วย
ความเจ็บปวดว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า
ขอเสด็จไปก่อนที่จะถูกน้อยของข้าพ-
เจ้าจะตาย” ความเชื่อของเขายึด
พระคริสต์ไว้ เหมือนเช่นยาโคบที่
ปล้ำสู้กับทูตสวรรค์และร้องขึ้นว่า
“ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่านไป นอกจาก
ท่านจะอวยพรแก่ข้าพเจ้า” ปฐมกาล
32:26 {DA 198.4}

เขาได้รับชัยชนะเหมือนยาโคบ
พระผู้ช่วยไม่เสด็จไปจากจิตวิญญาณ
ที่เข้ามายังพระองค์เพื่อร้องทูลขอ
ความต้องการยิ่งใหญ่ “กลับไปเกิด”
พระองค์ตรัส “ลูกของท่านจะไม่ตาย”
ข้าราชการทูลลาไปจากเบื้องพระ
พักตร์ของพระผู้ช่วยด้วยสันติสุข
และความสุขที่เขาไม่เคยประสบมา
ก่อน เขาไม่เพียงแต่เชื่อว่าบุตรชาย
ของเขาจะหายจากความเจ็บป่วย
แต่เขายังวางใจด้วยความเชื่อมั่นที่
เข้มแข็งว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระ
ผู้ไถ่ {DA 198.5}

ในโมงเดียวกันนั้น ในบ้านที่
เมืองคาเปอร์นาอุม ผู้ที่พยาบาลเด็ก
น้อยที่ใกล้ตายเห็นการเปลี่ยน

แปลงอย่างกะทันหันและแปลก
ประหลาด เงามแห่งความตาย
ถูกยกออกไปจากใบหน้าของผู้ที่ทุกข
ทรมาน ความร้อนรนวุ่นวายของไข้สูง
หลีกทางให้กับแวแห่งความนุ่มนวล
ของสุขภาพดีที่กลับคืนมา ดวงตา
อันมัวหมองสว่างสดใสขึ้นด้วยปัญญา
และเรียวแรงที่กลับมาสู่ร่างอันอ่อน
เปลี้ยเพลียแรง ไม่มีร่องรอยของ
ความเจ็บป่วยเหลืออยู่ในเด็กคนนี้
เนื้อตัวที่อ่อนแรงกลับนุ่มนวลและ
ชุ่มชื้นขึ้น แล้วเขาก็กลับไปใน
ความเงียบ ไข้สูงลดลงในช่วงกลางวัน
ที่ร้อนแผดเผา คนในครอบครัวต่าง
อัศจรรย์ใจและชื่นชมยินดีเป็นอย่าง
ยิ่ง {DA 199.1}

หมู่บ้านคานาอยู่ไม่ไกลจาก
เมืองคาเปอร์นาอุม ข้าราชการท่านนี้
น่าจะกลับไปถึงบ้านในเย็นวันที่เขา
เข้าเฝ้าพระเยซู แต่เขาไม่ได้เร่งรีบ
เดินทางกลับ กว่าที่จะถึงเมืองคา-
เปอร์นาอุมก็เป็นเช้าของวันรุ่งขึ้น
ช่างเป็นการกลับบ้านที่ยิ่งใหญ่เพียง
ไร! เมื่อเขาเดินทางออกจากบ้านไป
หาพระเยซู หัวใจของเขาหนักอึ้ง
ด้วยความโศกเศร้า ดูประหนึ่งว่า
แสงแดดช่างโหดร้ายต่อเขา เสีย

เพลงของหมู่วิหคเป็นเสียงเย้ยหยัน บัดนี้ความรู้สึกเปลี่ยนแปลงไปจาก เดิมมากเพียงไร! ธรรมชาติทั้งปวง สวมลักษณะใหม่ เขามองด้วย ดวงตาคู่ใหม่ ขณะที่เขาเดินทางใน ความสงบเงียบของยามเช้าตรู่ ธรรมชาติทั้งมวลดูประหนึ่งว่ากำลัง สรรเสริญพระเจ้าร่วมกับเขา ขณะที่ เขายังอยู่ห่างจากบ้านนั้น พวกบ่าว ต่างวิ่งเข้ามาหาเขา ตื่นเต้นที่จะรีบ มาช่วยแบ่งเบาความกังวลที่พวกเขา มั่นใจว่าเขามีอยู่ เขาไม่ได้แสดงออก ถึงความแปลกใจในข่าวที่พวกบ่าว นำมา แต่เขาถามว่าเด็กอาการเริ่ม ดีขึ้นเวลาใด ด้วยความสนใจอย่าง สุดซึ้งที่พวกบ่าวไม่อาจเข้าใจได้ พวกเขาตอบว่า “*ใช้หายเมื่อวานนี้ เวลาบ่ายโมง*” ซึ่งเป็นเวลาเดียวกัน กับที่ความเชื่อของผู้เป็นพ่อยึดความ มั่นใจไว้ “*ลูกของท่านจะไม่ตาย*” ความรักของพระเจ้าสัมผัสเด็กน้อย ที่กำลังตาย {DA 199.2}

คุณพ่อรีบวิ่งไปหาบุตรชาย เขากอดเด็กน้อยไว้ในอ้อมกอดอย่าง แน่นรากับว่ากลับคืนมาจากการมรณตายและขอบคุณพระเจ้าครั้งแล้ว ครั้งเล่าสำหรับการทรงรักษาให้หาย

จากความเจ็บป่วย {DA 200.1}

ข้าราชการท่านนี้หวังที่จะรู้จัก พระคริสต์ให้มากขึ้น ต่อมาเมื่อเขา เรียนรู้คำสอนของพระคริสต์มากขึ้น แล้ว เขาและครอบครัวได้เข้ามาเป็น สาวก ความทุกข์ลำบากของพวกเขา ผ่านการชำระจนนำคนทั้งครอบครัว ไปสู่การกลับใจ ชาวดีของการอัศจรรย์ แพร์กระจายออกไป และที่เมืองคา-เปอรนาอุมซึ่งมีการอัศจรรย์เกิดขึ้น มากมายเป็นการปูทางไว้เพื่อพันธกิจ ส่วนบุคคลของพระคริสต์ {DA 200.2}

พระองค์ผู้ประทานพระพรให้ แก่ข้าราชการที่เมืองคาเปอรนาอุม ทรงมีพระประสงค์ใหญ่ยิ่งที่จะอวย พระพรพวกเราเช่นกัน แต่เหมือน เช่นคุณพ่อของเด็กที่ป่วย บ่อยครั้ง เรามักแสวงหาพระเยซูเพื่อหวังการ ตอบแทนด้วยสิ่งของทางฝ่ายโลก และเมื่อเราได้รับสิ่งที่เราทูลขอแล้ว เราจึงตั้งความหวังในความรักของ พระองค์ พระผู้ช่วยทรงประสงค์ที่จะ ประทานพระพรยิ่งใหญ่กว่าที่เราขอ และพระองค์ทรงชะลอตอบคำทูล ขอของเราเพื่อพระองค์จะเปิดเผยให้ เราเห็นความชั่วในใจของเราเองและ ความต้องการพระคุณของพระองค์

ด้วยใจจดจ่อของเรา พระองค์ทรง
ประสงค์ให้เราตัดความเห็นแก่ตัว
ที่นำเรามาแสวงหาพระองค์ทิ้งไป
ด้วยการสารภาพว่าเราหมดหนทาง
แล้วและขาดแคลนอย่างระทมใจ เรา
ต้องมอบถวายความหวังใจทั้งหมดไว้
ในความรักของพระองค์ {DA 200.3}

ข้าราชการท่านนี้ต้องการเห็น
คำอธิษฐานของเขาได้รับคำตอบก่อน
ที่เขาจะเชื่อ แต่เขาจะต้องยอมรับ
พระดำรัสของพระเยซูว่าคำทูลขอ
ของเขาได้ทรงโปรดสดับและพระพร
ได้ประทานให้แล้ว บทเรียนนี้เราจะ
ต้องเรียนด้วยเช่นกัน ไม่ใช่เป็นเพราะ
เราเห็นหรือรู้สึกว่าคุณเจ้าสดับฟัง
การทูลของเราแล้วเราจึงเชื่อ เราจะ
ต้องวางใจในพระสัญญาของพระองค์

เมื่อเราเข้ามาเฝ้าพระองค์ด้วยความ
เชื่อ ทุกการทูลขอของเราจะไปถึง
พระหทัยของพระเจ้า เมื่อเราได้ทูล
ขอพระพรจากพระองค์แล้วเราจะ
ต้องเชื่อว่าเราได้รับแล้วและขอ
พระคุณพระองค์ว่าเราได้รับแล้ว
แล้วเราจะทำภารกิจด้วยความมั่นใจ
ว่าจะได้พระพรนั้นในเวลาที่เราต้อง
การมากที่สุด เมื่อเราเรียนรู้ที่จะ
กระทำเช่นนี้เราจะมั่นใจว่าคำอธิษฐาน
ของเราได้รับคำตอบแล้ว พระเจ้า
ทรง “*ทำทุกสิ่งได้มากยิ่งขึ้นกว่า*” “*ตาม*
พระสิริอันอุดมของพระองค์” และ
“*การทำให้จอันทรงอำนาจและทรง*
พลังของพระองค์” เอเฟซัส 3:20,
16; 1:19 {DA 200.4}

สระน้ำเบธซาธาและสภากันเฮดริน

อ้างอิงจาก ยอห์น 5

“ที่ริมประตูเกาะในกรุงเยรูซาเล็ม มีสระน้ำ ภาษาฮีบรูเรียกสระนั้นว่า เบธซาธา ที่นั้นมีศาลาห้าหลัง ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยจำนวนมาก มีทั้งคนตาบอด คนง่อย และคนเป็นอัมพาตนอนอยู่ คอยน้ำกระเพื่อม” {DA 201.1}

ในบางฤดู น้ำในสระนี้จะกระเพื่อมและเชือกกันทั่วไปว่าเป็นการกระทำของอำนาจเหนือธรรมชาติ และผู้ใดก็ตามที่ก้าวลงสระเป็นคนแรกหลังจากน้ำเคลื่อนไหวจะหายจากโรคต่างๆ ที่เขาเป็นอยู่ คนนับร้อยที่ตกทุกข์อยู่จะเข้ามายังสถานที่แห่งนี้แต่กลุ่มชนมีขนาดใหญ่มาก จนเมื่อน้ำกระเพื่อม พวกเขาวิ่งกรูเข้าหาน้ำเหยียบย่ำชายหญิงและเด็กที่อ่อนแอกว่า หลายคนเข้าไปใกล้สระน้ำไม่ได้ หลายคนวิ่งไปจนถึงสระตายอยู่ริมขอบสระ รอบบริเวณ

สระมีการสร้างเพิงเพื่อให้ผู้ป่วยหลบไอร้อนของเวลากลางวันและความหนาวเหน็บในยามกลางคืน มีบางคนค้างคืนในเพิงเหล่านั้น พวกเขาคลานไปยังขอบสระวันแล้ววันเล่าเพื่อหวังจะหลุดพ้นจากความทุกข์ แต่พวกเขากลับได้เพียงความผิดหวัง {DA 201.2}

อีกครั้งหนึ่งพระเยซูเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงดำเนินไปตามลำพังในขณะที่ทรงใคร่ครวญพระวจนะและอธิษฐานอยู่ จนเสด็จมาถึงสระน้ำ พระองค์ทอดพระเนตรผู้ป่วยนำสงสารทั้งหลายที่ต่างเฝ้ามองในสิ่งที่พวกเขาคิดว่าเป็นโอกาสเดียวของการรักษา พระองค์ทรงประสงคที่จะสำแดงอำนาจแห่งการรักษาของพระองค์และรักษาทุกคนที่ทุกข์ทรมานให้หาย แต่วันนั้นเป็นวันสะบาโต ประชาชนเดินทางมุ่งหน้าไป

นมัสการยังพระวิหาร และพระองค์ทรงทราบดีว่าการรักษาเช่นนี้จะปลุกอคติของชาวยิวจนทำให้เวลาการประกอบพระราชกิจของพระองค์ถูกตัดให้สั้นลง {DA 201.3}

แต่พระเจ้าช่วยให้รอดทรงเห็นผู้ป่วยนำสมเพชเวทนามากอยู่รายหนึ่ง เป็นผู้ป่วยชายง่อยพิการที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้มานานถึง 38 ปีแล้ว สาเหตุส่วนใหญ่ของการป่วยของเขาเกิดจากบาปของเขาเองและคนถือว่าการเจ็บป่วยเป็นการพิพากษาลงโทษที่มาจากพระเจ้า ผู้ป่วยโดดเดี่ยวไร้มิตรคนนี้รู้สึกว่าเขาโดนตัดขาดจากพระเมตตาคุณของพระเจ้า ทนทุกข์ระทมเช่นนี้อยู่อย่างทรมาณมานานนับปี เมื่อถึงเวลาที่คาดว่าจะกระเพื่อม คนที่สงสารในความสิ้นหวังของเขาจะแบกหามเขาไปยังลานสระ แต่เมื่อถึงเวลาแห่งความหวังไม่มีผู้ใดอยู่เพื่อช่วยนำเขาลงสระน้ำ เขาเคยเห็นน้ำกระเพื่อมแต่เขาไม่เคยได้เข้าไปเกินขอบสระ คนอื่นๆ ที่แข็งแรงกว่าเขาจะกระโจนลงไปในสระก่อนเขา เขาแย่งชิงกับความเห็นแก่ตัวของฝูงชนไม่ได้ ความพยายามเพื่อก้าวให้ถึงเป้าหมายและความกังวลและ

ความผิดหวังอย่างต่อเนื่องนั้นทำให้เรียวแรงที่เหลืออยู่ลดน้อยถอยลงไปเรื่อยๆ {DA 202.1}

ชายป่วยนอนอยู่บนเสื่อและในบางครั้งบางครั้งเขาจะผงกศีรษะขึ้นเพื่อมองไปทางสระน้ำ จนกระทั่งในครั้งนี้พระพักตร์หนึ่งผู้ทรงเปี่ยมด้วยความอ่อนโยนและพระเมตตาทรงก้มลงมายังเขาและพระดำรัสที่ว่า “ท่านอยากจะทำเป็นปกติหรือเปล่า?” ปลุกความสนใจของเขาขึ้นมา ความหวังเข้ามาสู่หัวใจของเขา เขารู้สึกว่าเขาจะต้องได้รับความช่วยเหลือไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง แต่ความเจิดจ้าแห่งความหวังเลือนลางหายไปโดยไม่ช้า เมื่อเขาคิดขึ้นมาได้ว่าบ่อยครั้งเพียงไรที่เขาพยายามไปให้ถึงสระน้ำ และบัดนี้เขามีความหวังเล็กน้อยจนถึงเวลาที่น้ำจะกระเพื่อมขึ้นอีก เขาหันไปและพูดขึ้นอย่างเหนื่อยอ่อนว่า “ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมขึ้นนั้น ไม่มีใครเอาตัวข้าพเจ้าลงไปให้ถึงสระ แล้วพอจะลงไปเอง คนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว” {DA 202.2}

พระเจ้าไม่ทรงขอให้ผู้ที่ป่วยคนนั้นแสดงออกถึงความเชื่อในพระองค์ พระองค์ตรัสอย่างเรียบง่าย

ว่า “ลูกขึ้นเถิด จงยกแคร่ของท่าน
เดินไป” แต่ความเชื่อของชายผู้นี้ยึด
พระคำรัสนั้นไว้นั่น เส้นประสาท
และกล้ามเนื้อทุกมัดกลับมีชีวิตขึ้น
มาใหม่และแขนขาพิการของเขายับ
เพื่อประกอบกิจที่ให้ประโยชน์ได้
เขาตั้งใจปฏิบัติตามพระบัญชาของ
พระคริสต์โดยไม่สงสัยและกล้ามเนื้อ
ทั้งหมดของเขาตอบสนองตามความ
ตั้งใจของเขา เขาลุกขึ้นยืนและรู้ว่า
ตนเองเป็นคนมีชีวิตชีวา {DA 202.3}

พระเยซูไม่ได้ประทานคำมั่นใจ
แก่เขาว่าจะได้รับการทรงช่วยจาก
พระเจ้า ชายนี้อาจหยุดชะงักเพื่อ
ตั้งแง่สงสัยและจะสูญเสียโอกาสเดียว
ของการรักษา แต่เขาเชื่อพระคำรัส
ของพระคริสต์และโดยการปฏิบัติตาม
เขาก็ได้รับกำลัง {DA 203.1}

โดยความเชื่อเดียวกันนี้ เรา
รับการรักษาทางฝ่ายจิตวิญญาณได้
บาปตัดเราขาดจากชีวิตของพระเจ้า
จิตวิญญาณของเราเป็นอัมพาตไป
โดยตัวเราเองแล้วเราดำเนินชีวิต
บริสุทธิ์ไม่ได้ดีไปกว่าความสามารถ
ในการเดินของชายง่อย มีคนมาก
มายตระหนักว่าเขาช่วยเหลือตนเอง
ไม่ได้และประสงค์ที่จะได้ชีวิตฝ่าย

จิตวิญญาณที่จะนำเขาให้ประสาน
เข้าเป็นหนึ่งกับพระเจ้า พวกเขา
ดิ้นรนแสวงหาด้วยความผิดหวัง
ในความสิ้นหวังพวกเขาร้องขึ้นว่า
“โอ้ย ข้าพเจ้าเป็นคนน่าสมเพช
อะไรเช่นนี้? ใครจะช่วยให้พ้นจาก
ร่างกายแห่งความตายนี้” โรม 7:24
ให้ผู้ที่สิ้นหวังและดิ้นรนเหล่านี้มอง
ขึ้น พระผู้ช่วยให้รอดทรงก้มลงทอด
พระเนตรเหล่านผู้ที่พระองค์ทรงไถ่
ด้วยพระโลหิตของพระองค์แล้วและ
ตรัสด้วยความเอ็นดูและสงสารว่า
“ท่านอยากจะหายเป็นปกติหรือ
เปล่า?” พระองค์ทรงเรียกคุณให้
ลุกขึ้นด้วยสภาพร่างกายที่สมบูรณ์
และมีสันติสุข อย่ารอคอยจนคุณ
รู้สึกว่าได้รับการรักษาให้บริบูรณ์
แล้ว จงเชื่อพระคำรัสของพระองค์
และพระองค์จะทรงประกอบกิจ
ให้สำเร็จ จงวางความตั้งใจของคุณ
ไว้ข้างพระคริสต์ เต็มใจที่จะ
ปรนนิบัติรับใช้พระองค์ และในการ
ปฏิบัติตามพระคำรัสของพระองค์
คุณจะได้รับกำลัง ไม่ว่าจะเป็นการ
กระทำชั่วและกิเลสตัณหาอันเลวร้าย
ที่ผูกมัดจิตวิญญาณและร่างกายที่
ปล่อยตัวหมกมุ่นมาช้านานเพียงไร

พระคริสต์ทรงสามารถและทรงปรารถนาที่จะช่วยคนทั้งหลายให้หลุดพ้น พระองค์จะประทานชีวิตแก่จิตวิญญาณที่ “ตายโดยการละเมิดและการบาป” เอเฟซัส 2:1 พระองค์จะทรงปลดปล่อยผู้ที่ตกอยู่ภายใต้ความอ่อนแอและความโชคร้ายและอยู่ในโซ่ตรวนของบาป {DA 203.2}

ชายง่อยที่หายดีแล้วนั้นก้มลงเก็บที่นอนซึ่งเป็นเพียงผ้าปูขาดวันและผ้าห่มหนึ่งผืนขึ้นมา และขณะที่เขายึดตัวตรงด้วยความรู้สึกชื่นใจ เขาเหลียวหลังมองหาพระเจ้าพระเจ้าผู้ช่วย แต่พระเยซูหายไปใฝ่ชุมชนแล้ว ชายคนนี้ก็กลัวว่าหากเขาจะพบพระองค์อีกครั้งเขาคงจะจำพระองค์ไม่ได้ ขณะที่เขาเร่งฝีเท้าก้าวไปตามทางอย่างมั่นใจและอิสระเสรี สรรเสริญพระเจ้าและชื่นชมยินดีในริ้วแรงที่กลับคืนมาใหม่นั้น เขาพบฟาริสีหลายคนและรายงานทันทีถึงการหายจากอาการเจ็บป่วย เขาแปลกใจกับความเย็นชาในขณะที่พวกเขาฟังเรื่องที่เขาเล่า {DA 203.3}

พวกเขาถามสวนขึ้นด้วยคิ้วขมวดว่าทำไมจึงแบกที่นอนในวันสะบาโต พวกเขาเตือนด้วยความ

ดุติว่าการแบกภาระในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นผิดพระบัญญัติ ด้วยความชื่นชมยินดีชายคนนั้นลืมนึกไปว่าวันนั้นเป็นวันสะบาโต แต่ถึงกระนั้นเขาไม่รู้สึกรู้ว่าถูกตำหนิอันเนื่องจากการปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้า ผู้ทรงกอบประดัวอำนาจจากพระเจ้า เขาตอบอย่างกล้าหาญว่า “คนที่รักษาข้าพเจ้าให้หายสั่งว่า ‘จงยกแคร่ของท่านและเดินไป’” เมื่อพวกเขาถามว่า ใครเป็นผู้ที่สั่งให้ทำเช่นนั้น เขาไม่อาจตอบได้ แต่ผู้ปกครองเหล่านี้ทราบดีว่ามีพระเจ้าพระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่ทรงเปิดเผยตนเองถึงความสามารถของการทำการอัศจรรย์นี้ แต่พวกเขาต้องการพิสูจน์โดยตรงว่าเป็นพระเยซู เพื่อพวกเขาจะได้คาดโทษว่าพระเยซูทำผิดวันสะบาโต พวกเขาตัดสินว่าพระองค์ไม่เพียงแต่ทำผิดธรรมเนียมบัญญัติด้วยการรักษาคนป่วยในวันสะบาโตเท่านั้น แต่กระทำผิดในเรื่องของศาสนาโดยการสั่งให้เขาแบกที่นอน {DA 203.4}

ชาวยิวบิดเบือนพระบัญญัติจนกระทั่งกลายเป็นแอกแห่งการผูกมัด กฎระเบียบที่ไร้ความหมายของพวกเขาคือปากของชนชาติ

อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎระเบียบ
ไว้ซึ่งความหมายทั้งหลายที่ล้อมกรอบ
วันสะบาโตไว้ สำหรับพวกเขาแล้ว
ไม่ได้เป็นวันปิติยินดี วันบริสุทธิ์ของ
พระยาห์เวห์และวันมีเกียรติ พวก
ธรรมาจารย์และฟาริสีทำให้การถือ
รักษาวันสะบาโตเป็นภาระที่ทน
ไม่ไหว กฎเหล่านี้ไม่อนุญาตให้ชาวยิว
จุดไฟหรือแม้กระทั่งจุดเทียนไขใน
วันสะบาโต ผลที่ตามมาคือพวกเขา
พึงคนต่างชาติทำงานบริการมากมาย
ที่กฎระเบียบของพวกเขาห้ามพวกเขา
ทำเอง พวกเขาไม่ได้คิดย้อนเอาเอง
ว่าหากการกระทำเหล่านี้บาป ผู้ที่
พวกเขาจ้างมาทำงานเหล่านี้จะมี
ความผิดเสมือนหนึ่งพวกเขาทำงาน
เหล่านั้นเอง พวกเขาคิดว่าความรอด
นั้นจำกัดอยู่กับชาวยิวและสภาของ
คนอื่น ๆ ที่สิ้นหวังอยู่แล้วนั้นจะไม่
เลวร้ายลงไปกว่านี้ แต่พระเจ้าไม่ได้
ประทานบัญญัติที่ทุกคนจะปฏิบัติ
ตามไม่ได้ พระบัญญัติของพระองค์
ไม่สนับสนุนข้อจำกัดที่ไร้เหตุผลหรือ
ข้อจำกัดที่เห็นแก่ตัว {DA 204.1}

ในพระวิหาร พระเยซูทรงพบ
ชายที่หายโรคแล้ว เขามาเพื่อนำ
เครื่องถวายชำระบาปและเครื่อง

ถวายบูชาขอบคุณพระเจ้าสำหรับ
พระเมตตาคุณอันใหญ่หลวงที่เขา
ได้รับ เมื่อพระเยซูทรงพบเขาอยู่
ท่ามกลางผู้ที่มานมัสการ พระองค์
ทรงเปิดเผยให้เขารู้จักพระองค์
พร้อมตรัสคำเตือนว่า “นี่แน่ะ ท่าน
หายโรคแล้ว อย่าทำบาปอีก เพื่อจะ
ไม่มีเหตุเลวร้ายกว่านั้นเกิดกับท่าน”
{DA 204.2}

ชายที่หายป่วยชื่นชมยินดี
อย่างล้นพ้นเมื่อพบพระผู้ช่วยของเขา
เขาไม่เคยทราบถึงความอาฆาตแค้น
ที่พวกฟาริสีมีต่อพระเยซู จึงไปบอก
พวกฟาริสีที่ซักถามเขามาแล้วว่า
พระองค์ท่านนี้แหละที่ทรงรักษาเขา
ให้หาย “เพราะเหตุนี้พวกยิวยิ่งหา
โอกาสที่จะฆ่าพระองค์ ไม่ใช่เพราะ
พระองค์ฝ่าฝืนกฎวันสะบาโตเท่านั้น
แต่ยังเรียกพระเจ้าเป็นบิดาด้วย
ซึ่งเป็นการทำตัวเสมอพระเจ้า”
{DA 204.3}

พวกเขานำพระเยซูไปยังสภา
ชั้นเฮดรินเพื่อตอบข้อกล่าวหาเรื่อง
การทำผิดพระบัญญัติวันสะบาโต
หากในเวลาไม่นานชาติยิวเป็นประเทศ
อิสระ การกล่าวหานี้จะสนับสนุน
เป้าหมายของพวกเขาเพื่อประหาร

พระเยซู การปกครองของโรมันห้าม การกระทำนี้ ชาวยิวไม่มีสิทธิอำนาจ สิ่งโทษประหารชีวิตผู้ใดและคำกล่าวหา พระคริสต์ไม่ร้ายแรงพอในศาลของ ชาวโรมัน แต่พวกเขามีเป้าหมายอื่น ที่ปิดซ่อนไว้ แม้ว่าพวกเขามุ่งมั่น ต่อต้านพระราชกิจของพระคริสต์ แต่การกระทำของพวกเขากลับทำให้อิทธิพลของพระองค์ที่มีต่อประชาชน ยิ่งใหญ่ขึ้นกว่าของพวกเขาเสียอีก แม้ในกรุงเยรูซาเล็ม บัดนี้ฝูงชนที่ไม่เคยสนใจคำปราศรัยของพวกเขา บรรดาจารย์กลับสนใจคำสอนของพระองค์ พวกเขาเข้าใจพระวาทะของพระองค์และหัวใจของพวกเขา ได้รับความอบอุ่นและความปลอบประโลม พระองค์ตรัสถึงพระเจ้า ไม่ใช่ในฐานะของผู้พิพากษาที่อาฆาต แต่เป็นพระบิดาผู้ทรงเอ็นดูและ พระองค์ทรงเปิดเผยพระฉายาของ พระเจ้าตามที่สะท้อนออกมาจาก พระองค์เอง พระดำรัสของพระองค์ เป็นเสมือนน้ำมันขลิบจิตวิญญาณ ที่ฟกช้ำ ด้วยทั้งพระดำรัสและการ กระทำแห่งพระเมตตา พระองค์ทรง ทำลายอำนาจการกดขี่ของประเพณีเก่าแก่และบัญญัติที่มนุษย์ตราขึ้น

และทรงนำเสนอความรักอันบริบูรณ์ อย่างไม่มีวันหมดของพระเจ้า {DA 204.4}

ในคำเผยพระวาทะอันหนึ่งของ ยุคแรกสุดที่กล่าวถึงพระคริสต์บันทึกไว้ว่า “*คทาจะไม่ขาดไปจากยูดาห์ ทั้งไม้เท้าของผู้ปกครองจะไม่ขาดไป จากหว่างเท้าของเขา จนกว่าซีโลห์ จะมา และชนชาติทั้งหลายจะเชื่อ ฟังเขา*” ปฐมกาล 49:10 ประชาชน เข้ามาเฝ้าพระคริสต์ จิตใจที่นำเห็น ใจของฝูงชนยอมรับบทเรียนแห่ง ความรักและความกรุณามากกว่า พิธีกรรมอันเคร่งครัดที่ปุโรหิตกำหนด หากพวกปุโรหิตและพวกบรรดาจารย์ ไม่ขัดขวางแล้วคำสอนของพระองค์ อาจปฏิรูปโลกอย่างที่ไม่เคยเห็นมา ก่อน แต่เพื่อรักษาอำนาจของผู้นำ เหล่านี้ไว้ พวกเขาตั้งใจทำลาย อิทธิพลของพระเยซู คำกล่าวหา พระเยซูต่อหน้าสภานั้นเฮตรินและ การตำหนิคำสอนของพระองค์ อย่างเปิดเผยจะช่วยเรื่องนี้ให้เกิด ผลได้ เพราะประชาชนยังให้ความ เคารพผู้นำศาสนาของพวกเขา ผู้ใด กล้าตำหนิกฎระเบียบของบรรดา- จารย์หรือพยายามทำให้ภาระที่

พวกเขานำมาวางบนประชาชนให้เบาลงจะมีความผิดไม่เพียงแต่เป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้าแต่ยังเป็นการกบฏ ด้วยเหตุนี้พวกธรรมาจารย์หวังที่จะปลุกประชาชนให้สงสัยพระคริสต์ พวกเขากล่าวหาว่าพระคริสต์พยายามล้มล้างประเพณีที่ได้จัดวางไว้แล้ว ด้วยประการฉะนี้จึงก่อความแตกแยกขึ้นท่ามกลางประชาชนและเปิดทางให้ชาวโรมันปกครองพวกเขาได้อย่างเต็มที่ {DA 205.1}

แต่แผนการที่ธรรมาจารย์เหล่านี้ลงแรงกระทำอย่างกระตือรือร้นให้สำเร็จนั้นริเริ่มขึ้นในอีกสภาพหนึ่งที่ไม่ใช่สภาพเฮเดริน หลังจากซาตานเอาชนะพระคริสต์ในถิ่นทุรกันดารไม่ได้ มันก็รวบรวมกองกำลังของมันเข้ามาต่อต้านพันธกิจของพระองค์ และหากเป็นไปได้เพื่อสกัดกั้นพระราชกิจของพระองค์ สิ่งที่ยังทำไม่สำเร็จได้ด้วยความพยายามโดยตรงและเป็นส่วนตัว มันก็มุ่งมั่นทำให้เกิดผลด้วยกลยุทธ์ มันถอยหนีจากความขัดแย้งในถิ่นทุรกันดารไปได้ไม่นานเท่าไร มันก็ร่วมปรึกษาหารือกับสมุนของมัน

เพื่อพัฒนาแผนการต่อไปในการทำให้ความคิดของชาวยิวมืดบอดเพื่อทำให้พวกเขามองไม่เห็นพระเจ้าผู้ช่วยของพวกเขา มันวางแผนทำงานผ่านสื่อมนุษย์ในโลกของศาสนา ด้วยการตั้งใจให้พวกเขาเอาความโกรธแค้นของมันมาต่อต้านพวกที่ต่อสู้เพื่อความจริง มันจะนำพวกเขาให้ปฏิเสธพระคริสต์และทำให้ชีวิตของพระองค์เข้มแข็งที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยหวังที่จะทำให้พระองค์ท้อแท้ในพันธกิจของพระองค์ และผู้นำของชนชาติอิสราเอลเป็นเครื่องมือของซาตานในการทำศึกสงครามต่อสู้กับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด {DA 205.2}

พระเยซูเสด็จมาเพื่อ “ทำให้ธรรมเนียมปฏิบัตินั้นยิ่งใหญ่และมีเกียรติ” พระองค์ไม่ทรงกระทำการใดเพื่อลดเกียรติแต่เพื่อยกชู พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “ท่านจะไม่อ่อนล้าหรือชอกช้ำ จนกว่าท่านจะสถาปนาความยุติธรรมไว้ในโลก และแผ่นดินชายทะเลรอคอยธรรมเนียมปฏิบัติของท่าน” อิสยาห์ 42:21, 4 พระองค์เสด็จมาเพื่อปลดปล่อยวันสะบาโตจากข้อเรียกร้องอันหนักหน่วงที่ทำให้วันสะบาโตเป็นคำสาปแช่งมากกว่าเป็น

พระพร {DA 206.1}

ด้วยเหตุผลนี้พระองค์ทรงเลือกวันสะบาโตเพื่อประกอบกิจแห่งการรักษาที่สระน้ำเบธซาธา พระองค์น่าจะรักษาผู้ป่วยรายนี้ในวันอื่นของสัปดาห์ หรือพระองค์น่าจะรักษาเขาให้หายโดยไม่ต้องบัญชาให้เขาแบกที่นอน แต่การกระทำเช่นนี้ไม่ได้เปิดโอกาสตามที่พระองค์ทรงประสงค์ เป้าหมายที่เปี่ยมด้วยพระปัญญาอยู่เบื้องหลังทุกการกระทำในชีวิตของพระคริสต์บนโลก ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำมีความสำคัญอยู่ในตัวและในการสั่งสอน จากจำนวนผู้เจ็บป่วยข้างสระน้ำ พระองค์ทรงเลือกรายที่ป่วยหนักที่สุดเพื่อสำแดงอำนาจแห่งการรักษาและสั่งชายนี้อันแบกที่นอนไปเพื่อประกาศพระราชกิจยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้นกับเขา การกระทำเช่นนี้จะทำให้เกิดปัญหาของเรื่องที่ว่าควรหรือไม่ควรทำสิ่งใดในวันสะบาโต และเป็นการเปิดทางให้พระองค์ประณามกฎระเบียบของชาวยิวในเรื่องวันของพระผู้เป็นเจ้าและลบล้างประเพณีไปเสีย {DA 206.2}

พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า การช่วยบรรเทาคนที่มีความทุกข์

สอดคล้องกับพระบัญญัติวันสะบาโต เป็นการกระทำที่สอดคล้องกับภารกิจของทูตสวรรค์ของพระเจ้า ทูตเหล่านี้ขึ้นลงระหว่างสวรรค์กับโลกเสมอเพื่อรับใช้มนุษยชาติที่ตกอยู่ในความทุกข์ลำบาก พระเยซูทรงเปิดเผยว่า “พระบิดาของเรายังทรงทำงานอยู่เรื่อย ๆ และเราก็ทำด้วย” เวลาทั้งวันเป็นของพระเจ้าเพื่อใช้ทำการตามแผนการเพื่อเผ่าพันธุ์มนุษย์ หากชาวยิวตีความหมายของพระบัญญัติถูกต้องแล้ว พระยาห์เวห์ก็ทรงเป็นฝ่ายผิด พระราชกิจของพระองค์ที่ทรงปลุกจิตสำนึกและยกชูทุกชีวิตตั้งแต่พระองค์ทรงวางรากฐานของโลก พระองค์ผู้ทรงประกาศว่าการทำงานของพระองค์ดีและทรงสถาปนาวันสะบาโตเพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งการทรงสร้างนั้นก็ต้องให้พระราชกิจของพระองค์หยุดพัก และยุติกิจวัตรของจักรวาลที่ไม่เคยหยุดหย่อน {DA 206.3}

ควรหรือที่จะให้พระเจ้าบัญชาห้ามดวงอาทิตย์หยุดปฏิบัติหน้าที่ในวันสะบาโต ตัดลำแสงอันสดใสจากการทำให้โลกอบอุ่นและเลี้ยงบำรุงต้นพืช? ควรหรือที่จะให้ระบบต่างๆ

ของโลกหยุดนิ่งตลอดวันบริสุทธิ์? ควรหรือที่พระเจ้าจะบัญชาให้ล้าธารหยุดให้ความชุ่มฉ่ำแก่ทุ่งนาและป่าไม้ และทรงห้ามคลื่นแห่งท้องทะเลเคลื่อนและไหลเชี่ยวไป? แล้วจะให้ต้นข้าวสาลีและข้าวโพดในนาหยุดการเจริญ และช่อดอกองุ่นหยุดชะงักที่จะออกผล สีม่วงของมันหรือ? ต้นไม้และดอกไม้จะต้องไม่ชูดอกตูมหรือมีดอกบานในวันสะบาโตหรือ? {DA 206.4}

ในกรณีเช่นนี้แล้ว มนุษย์ก็จะขาดผลไม้มงคลของโลกและพระพรที่ทำให้ชีวิตเป็นที่ปรารถนา ธรรมชาติจะต้องดำเนินต่อไปตามวิถีที่ไม่แปรเปลี่ยน พระเจ้าทรงหยุดยั้งพระหัตถ์เพียงเสี้ยววินาทีไม่ได้ หากเป็นเช่นนั้นแล้วมนุษย์จะล้มลงหมดสติและตาย และมนุษย์มีงานที่ต้องทำเพื่อวันนี้เช่นกัน พวกเขาจะต้องเอาใจใส่สิ่งที่จำเป็นของชีวิต จะต้องคอยดูแลคนป่วย คอยเติมความขัดสนของผู้อายไร้ให้เต็ม ผู้ที่ละเลยการปลดปล่อยความทุกข์ในวันสะบาโตจะไม่มีโทษก็หาไม่ได้ พระเจ้าทรงสร้างวันพักผ่อนอันบริสุทธิ์ของพระองค์เพื่อมนุษย์ และการกระทำด้วยความเมตตาสอดคล้องกันอย่างบริบูรณ์กับ

ความมุ่งหมายที่ทรงจัดวางไว้ พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้สิ่งทรงสร้างใดต้องทนทุกข์ลำเค็ญสักชั่วโมงเดี๋ยวหากจะปลดปล่อยความเจ็บปวดในวันสะบาโตหรือในวันอื่น ๆ ได้ {DA 207.1}

มนุษย์เรียกหาพระเจ้าในวันสะบาโตมากกว่าในวันอื่น ๆ ประชากรของพระองค์จะหยุดทำงานประจำ และใช้เวลาใคร่ครวญพระวจนะและนมัสการพระองค์ พวกเขาทูลขอพระองค์ในวันสะบาโตมากกว่าในวันอื่น ๆ พวกเขาเรียกหาให้พระองค์ใส่พระทัยพวกเขาเป็นพิเศษ พวกเขาร้องขอพระพรที่ดีที่สุด พระเจ้าไม่ทรงปล่อยให้อาณัติผ่านพ้นไปก่อนที่จะประทานให้ตามคำเรียกร้องเหล่านี้ พระราชกิจของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ไม่เคยหยุดนิ่งและมนุษย์ไม่ควรหยุดพักจากการทำดี วันสะบาโตไม่ได้จัดตั้งไว้ให้เป็นเวลาของการอยู่อย่างเปล่าประโยชน์โดยไม่ทำอะไร พระบัญญัติสั่งห้ามการทำงานทางฝ่ายโลกในวันหยุดพักผ่อนในพระเจ้า จะต้องหยุดงานตรากตรำของการทำมาหาเลี้ยงชีพ ในวันนั้นไม่มีงานใดเพื่อความสนุกเพลิดเพลิน

ทางโลกหรือการแสวงหาผลกำไร เป็นสิ่งที่ทำได้อย่างถูกต้อง แต่พระเจ้าทรงหยุดจากพระราชกิจแห่ง การทรงสร้างและพักผ่อนในวัน สัปดาห์โตและทรงอวยพระพรแก่วันนั้น เช่นไร มนุษย์ก็ควรละทิ้งอาชีพการ ทำงานประจำวันและอุทิศเวลาอัน ศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นเพื่อการพักผ่อน ที่ถูกสุขลักษณะ เพื่อการนมัสการ และเพื่อการทำงานที่บริสุทธิ์เช่นนั้น พระราชกิจของพระคริสต์ในการ รักษาคนป่วยสอดคล้องกันอย่าง สมบูรณ์กับพระบัญญัติ เป็นการ ถวายเกียรติวันสัปดาห์โต {DA 207.2}

พระเยซูทรงยืนยันสิทธิของ ความเท่าเทียมกับพระเจ้าในการ ประกอบกิจอันศักดิ์สิทธิ์และเป็น พระราชกิจอันเดียวกันกับของ พระบิดาในสวรรค์ แต่เรื่องนี้ทำให้ พวกฟาริสีโกรธมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม ตาม ความเข้าใจของพวกเขา พระองค์ ไม่เพียงล่วงละเมิดพระบัญญัติของ พระเจ้า แต่ด้วยการทูลเรียกพระเจ้า ว่า “พระบิดาของตน” พระองค์ทรง ประกาศว่าพระองค์เองทรงเสมอภาค กับพระเจ้า ยอห์น 5:18, 19 {DA 207.3}

ชาวยิวทั้งประเทศทูลเรียก พระเจ้าว่าเป็นพระบิดาของตน ดังนั้นพวกเขาคงจะไม่โกรธเท่าไร นักหาพระคริสต์แทนตนในฐานะ เหมือนเช่นพวกเขา แต่พวกเขา กล่าวหาว่าพระองค์หมิ่นประมาท พระเจ้า แสดงให้เห็นว่าพวกเขา เข้าใจว่าพระองค์ทรงอ้างถึงตำแหน่ง สูงที่สุด {DA 207.4}

ศัตรูเหล่านี้ของพระคริสต์หา ข้อโต้แย้งอื่นใดไม่ได้เพื่อเผชิญหน้า กับความจริงที่พระเยซูทรงตอกย้ำ ลงจิตใต้สำนึกของพวกเขา พวกเขา อ้างได้แต่ประเพณีและขนบธรรมเนียม และเป็นข้ออ้างที่อ่อนและน่าเบื่อ หน่ายเมื่อเปรียบเทียบกับข้อโต้แย้ง ของพระเยซูที่อ้างจากพระวจนะของ พระเจ้าและธรรมชาติที่ไม่มีวันเสื่อม สลายได้ หากพวกธรรมาจารย์ ปรารถนาที่จะรับแสงสว่าง พวกเขา คงจะต้องยอมรับว่าพระเยซูตรัส ความจริง แต่พวกเขาหลีกเลี่ยง ข้อเท็จจริงที่พระองค์ตรัสถึงเรื่อง วันสัปดาห์โตและคอยปลุกปั่นความ โกรธแค้นต่อพระองค์อันเนื่องจาก พระองค์ทรงยืนยันความเสมอภาค กับพระเจ้า ความโกรธของผู้ปกครอง

ทั้งหลายหาที่มีสิ้นสุดไม่ หากพวก
ปุโรหิตและธรรมาจารย์ไม่เกรงกลัว
ประชาชนแล้ว พวกเขาคงลงมือฆ่า
พระเยซูทันที แต่ความรู้สึกลึกซึ้ง
ชมชอบเข้าข้างพระองค์ยังคงแรงอยู่
หลายคนมองว่าพระเยซูทรงเป็น
สหายรักษาโรคของพวกเราและทรง
ปลอบประโลมความเศร้าโศกของ
พวกเรา และพวกเขาก็ยอมรับว่า
การรักษาผู้ป่วยที่สระน้ำเบธซาธา
นั้นถูกต้อง ดังนั้นผู้นำถูกบังคับให้
ระงับความเกลียดชังไว้ชั่วคราว
{DA 208.1}

พระเยซูทรงตำหนิข้อกล่าวหา
ของการหมิ่นประมาทพระเจ้า พระ
องค์ตรัสว่าอำนาจของเราในการ
กระทำการที่พวกเจ้ากล่าวหาเรานั้น
ได้มาโดยที่เราเป็นบุตรของพระเจ้า
เราอยู่รวมเป็นหนึ่งในพระองค์ใน
ธรรมชาติ ในพระทัยและในเป้าหมาย
ในพระราชกิจแห่งการทรงสร้างและ
การทรงจัดเตรียมทั้งหมด เราร่วมมือ
กับพระเจ้า “พระบุตรจะทำได้
ตามใจไม่ได้นอกจากที่ได้เห็นพระ
บิดาทำ” ปุโรหิตและธรรมาจารย์
ทั้งหลายกำลังลองดีกับพระบุตรของ
พระเจ้าในพระราชกิจที่พระองค์

ได้รับบัญชาให้เสด็จมาทำในโลกนี้
บาปของพวกเราได้แยกพวกเราเอง
ออกจากพระเจ้า และด้วยความ
หยิ่งยโสพวกเรากำลังเดินออกห่าง
จากพระองค์อย่างอิสระเสรี พวกเข
ารู้สึกว่าตัวเองมีความพอเพียงใน
ทุกสิ่งและตระหนักว่าไม่ต้องการ
ปัญญาจากเบื้องบนเพื่อชี้นำการ
กระทำของพวกเรา แต่พระบุตร
ของพระเจ้าทรงยอมจำนนต่อพระ
ประสงค์ของพระบิดาและฟังฟังใน
อำนาจของพระองค์ พระคริสต์ทรง
ละทิ้งตนเองอย่างสิ้นเชิงโดยที่
พระองค์ไม่ทรงวางแผนใดสำหรับ
ตัวเอง และพระบิดาทรงเปิดเผยแผน
เหล่านี้แก่พระองค์วันต่อวัน เราจึง
ควรฟังพระเจ้าในลักษณะเดียวกันนี้
เพื่อชีวิตของพวกเราจะเป็นผล
สำเร็จอันเรียบง่ายตามพระประสงค์
ของพระองค์ {DA 208.2}

เมื่อโมเสสวางแผนสร้างสถาน
นมัสการเพื่อเป็นที่ประทับของพระเจ้า
นั้น เขาได้รับบัญชาให้สร้างตามแบบที่
เขาเห็นบนภูเขา โมเสสมีความร่อน
โรนทำงานรับใช้พระเจ้า ช่างผู้ชำนาญ
และมีฝีมือที่สุดคอยอยู่พร้อมที่จะ
ปฏิบัติตามคำชี้แนะ ถึงกระนั้นเขาจะ

ไม่ทำกระดิ่ง ลูกทิมพู ฟู ผัวระบาย
ผ้ามันหรือภาชนะใดๆ ในพระนิเวศ
นอกเสียจากทำตามแบบที่ได้ทรง
โปรดสำแดงให้เขาเห็น พระเจ้าทรง
บัญชาให้เขาขึ้นไปยังภูเขาลูกหนึ่งและเปิด
เผยให้เขาเห็นสิ่งของต่างๆ ในสวรรค์
พระเจ้าทรงปกปิดเขาไว้ด้วยพระสิริ
ของพระองค์เพื่อเขาจะเห็นแบบและ
ทำทุกสิ่งตามแบบเหล่านั้น พระองค์
ทรงประสงค์ที่จะประทับท่ามกลาง
ชนชาติอิสราเอลจึงทรงเปิดเผย
พระลักษณะนิรันดร์อันเป็นเลิศแห่ง
สง่าราศีแก่พวกเขา พระองค์
ประทานแบบอย่างเหล่านี้แก่พวก
เขาบนภูเขา เมื่อพระองค์ประทาน
พระบัญญัติจากภูเขาศีนายและเมื่อ
ขณะที่พระองค์เสด็จผ่านไปต่อหน้า
โมเสสและประกาศว่า “พระยาห์เวห์
พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วย
พระกรุณาและพระคุณ พระองค์
กรุณา ทรงบริบูรณ์ด้วยความรัก
มั่นคง และความสัตย์จริง ผู้ทรง
สำแดงความรักมั่นคงจนถึงพัน ๆ
ชั่วอายุคน ผู้ประทานอภัยการล่วง
ละเมิด การทรยศและบาป” อพยพ
34:6, 7 {DA 208.3}

ชนชาติอิสราเอลเลือกวิถีทาง

เดินของตนเอง พวกเขาไม่ได้สร้าง
ตามแบบ แต่พระคริสต์ผู้ทรงเป็น
พระนิเวศองค์เที่ยงแท้ของการทรง
ร่วมสถิตของพระเจ้าทรงปั้นแต่ง
รายละเอียดทุกขั้นตอนของชีวิตของ
พระองค์ในโลกให้เข้ากับพระประสงค์
ของพระเจ้า พระองค์ตรัสว่า “ข้าแต่
พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์
ยินดีทำตามพระทัยพระองค์ ธรรม
บัญญัติของพระองค์อยู่ในจิตใจของ
ข้าพระองค์” สดุดี 40:8 เช่นเดียวกัน
เราจะต้องสร้างอุปนิสัยของเราขึ้นเพื่อ
“เป็นที่สถิตของพระเจ้าโดยพระ
วิญญาณ” เอเฟซัส 2:22 และเราจะ
ต้องทำ “ตามแบบที่เราแจ้งแก่เจ้าบน
ภูเขา” ตามพระองค์ผู้ “ทรงทนทุกข์
เพื่อพวกท่าน พระองค์ทรงวางแบบ
อย่างแก่พวกท่าน เพื่อท่านจะได้
ดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์”
ฮีบรู 8:5; 1 เปโตร 2:21 {DA 209.1}

พระวาทะของพระคริสต์สอน
ว่าเราจะต้องคิดอยู่เสมอว่าเราผูกพัน
กับพระบิดาในสวรรค์อย่างแยกกัน
ไม่ออก ไม่ว่าเราจะมีฐานะเช่นใด เรา
ต้องฟังพระเจ้าผู้ทรงกำหนดการ
ทั้งหมดไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์
พระองค์ทรงมอบหมายงานแก่เรา

และประทานความสามารถและวิธีการเพื่อทำงานนั้น ตราบไตที่เรา มอบถวายความตั้งใจของเราแก่พระเจ้าและวางใจในอำนาจและพระปัญญาของพระองค์แล้ว พระองค์จะทรงนำเราไปในทางที่ปลอดภัย เพื่อให้เราทำส่วนที่ ได้รับมอบหมาย ในแผนการยิ่งใหญ่ของพระองค์ แต่ผู้ที่ฟังสติปัญญาและอำนาจของตนเองกำลังแยกตัวเองออกจากพระเจ้า แทนที่จะทำงานร่วมเป็นหนึ่งในกับพระคริสต์ เขากำลังทำตามแผนของศัตรูของพระเจ้าและของมนุษย์ให้สำเร็จ {DA 209.2}

พระเจ้าช่วยให้รอดตรัสต่อไปว่า “สิ่งใดที่พระบิดาทำ สิ่งนั้นพระบุตรจะทำเหมือนกัน. . . พระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วเป็นขึ้นมาและประทานชีวิตให้อย่างไร พระบุตรก็จะให้ชีวิตแก่คนที่ท่านปรารถนา จะให้อย่างนั้น” พวกสะดูสีเชื่อว่าร่างของคนตายจะไม่กลับเป็นขึ้นสู่ชีวิตอีก แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่าพระราชกิจยิ่งใหญ่อย่างหนึ่งของพระบิดาคือการปลุกคนตายให้กลับเป็นขึ้นมาใหม่และพระองค์ทรงมีอำนาจกระทำการเดียวกันนี้ “เวลา

กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อคนตายจะได้ยินเสียงพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาคนที่ได้ยินจะมีชีวิต” พวกเขาเชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากความตาย พระคริสต์ทรงประกาศว่า บัดนี้อำนาจที่ประทานชีวิตแก่ผู้ที่ตายแล้วประทับอยู่ท่ามกลางพวกเขา และพวกเขาจะได้เห็นการสำแดงความยิ่งใหญ่นี้ อำนาจเดียวกันนี้ที่ปลุกคนตายให้เป็นขึ้นมาเป็นอำนาจที่ประทานชีวิตแก่จิตวิญญาณที่ “ตายโดยการละเมิดและการบาป” เอเฟซัส 2:1 วิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์เจ้าคือ “ฤทธิ์เดชแห่งการคืนพระชนม์ของพระองค์” จะทำให้มนุษย์ “พ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย” ฟิลิปปี 3:10; โรม 8:2 อำนาจการครอบครองของความชั่วจะถูกทำลาย และจิตวิญญาณถูกปกป้องจากบาป โดยความเชื่อ ผู้ที่เปิดใจรับพระวิญญาณของพระคริสต์จะเข้าส่วนในอำนาจยิ่งใหญ่ที่จะนำกายของเขาออกจากหลุมฝังศพ {DA 209.3}

พระเจ้าผู้ถ่อมตนชาวเมืองนาซาเร็ธ พระองค์นี้สำแดงถึงคุณสมบัติอันประเสริฐที่แท้จริงของพระองค์

พระองค์ทรงก้าวขึ้นเหนือความเป็นมนุษย์ กระชากหน้ากากแห่งความบาปและความอับอายออกและเปิดเผยให้เห็นพระผู้ที่ทูตสวรรค์ถวายพระเกียรติ พระบุตรของพระเจ้า พระผู้สถิตอยู่ร่วมกับพระผู้ทรงสร้างจักรวาล ผู้ฟังของพระองค์ตะลึงไม่เคยมีผู้ใดพูดอย่างพระองค์หรือแสดงตนว่ามีสง่าราศีอันทรงเกียรติ เช่นนี้ พระดำรัสที่พระองค์ตรัสนั้นชัดเจนและเรียบง่าย เปิดเผยอย่างเต็มที่ถึงพันธกิจของพระองค์และหน้าที่ของโลก “เพราะว่าพระบิดาไม่ทรงพิพากษาใคร แต่ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร เพื่อทุกคนจะได้ถวายพระเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่พวกเขาถวายเกียรติแด่พระบิดา คนไหนไม่ถวายพระเกียรติแด่พระบุตร คนนั้นก็ไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา. . . . เพราะฉะนั้นพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองอย่างไร พระองค์ก็ทรงให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์เองอย่างนั้น และทรงให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะทำการพิพากษาเพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์” {DA 210.1}

พวกปุโรหิตและผู้ปกครองตั้งตัวเองขึ้นเป็นผู้พิพากษาดำเนินพระราชกิจของพระคริสต์ แต่พระองค์กลับประกาศตนเป็นผู้พิพากษาของพวกเขาและเป็นผู้พิพากษาของคนทั้งโลก โลกนี้ได้มอบไว้ให้แก่พระคริสต์แล้ว และโดยพระองค์ ทุกพระพรของพระเจ้าได้มาถึงเผ่าพันธุ์ที่ล้มลงในบาปแล้ว พระองค์ทรงเป็นพระผู้ไถ่ทั้งก่อนและหลังการเสด็จมาบังเกิดเป็นเนื้อหนัง ในทันทีที่บาปเกิดขึ้นก็มีพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ประทานแสงสว่างและชีวิตแก่คนทั้งมวล และแต่ละคนจะถูกพิพากษตามขนาดของแสงสว่างที่ได้รับ และพระผู้ประทานแสงสว่าง พระผู้ติดตามจิตวิญญาณด้วยการวิงวอนอย่างอ่อนโยน ทรงแสวงหาเพื่อนำพวกเขาออกจากบาปไปสู่ความบริสุทธิ์นั้น ทรงเป็นทั้งทนายและผู้พิพากษาของเขา นับตั้งแต่การเปิดฉากของการต่อสู้ครั้งยิ่งใหญ่ในสวรรค์ ชาตานยังคงรักษาอุดมการณ์ของมันโดยการหลอกลวง และพระคริสต์ยังทรงประกอบพระราชกิจอยู่ตลอดเวลาเพื่อเปิดโปงแผนของมันและทำลายอำนาจของ

มัน พระองค์เองผู้ทรงเผชิญกับเจ้าผู้หลอกลวงและตลอดทุกยุคพระองค์ทรงเป็นผู้แสวงหาทางที่จะจนถึงผู้ที่อยู่ในอุ้งมือของมันออกมา พระองค์ทรงเป็นผู้ที่จะพิพากษาจิตวิญญาณทุกคน {DA 210.2}

และพระเจ้า “ทรงให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะทำการพิพากษา เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์” เนื่องจากพระองค์ทรงลึมรสความเลวร้ายของความทุกข์ยากและการทดลองของมนุษย์ และทรงเข้าพระทัยความบอบบางและบาปของมนุษย์และพระองค์ทรงเอาชนะการทดลองของซาตานเพื่อเราและจะทรงปฏิบัติต่อจิตวิญญาณที่พระโลหิตของพระองค์ทรงหลั่งเพื่อช่วยเขาผู้นั้นอย่างยุติธรรมและเมตตา เนื่องด้วยเหตุนี้ บุตรมนุษย์ได้รับการแต่งตั้งให้ดำเนินการพิพากษา {DA 210.3}

แต่พันธกิจของพระคริสต์ไม่ใช่เพื่อการพิพากษา แต่เพื่อการทรงช่วยให้อรอด “เพราะว่าพระเจ้าทรงให้พระบุตรเข้ามาในโลกไม่ใช่เพื่อพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยกู้โลกให้อรอดโดยพระบุตรนั้น” ยอห์น 3:17

และพระเยซูทรงประกาศต่อหน้าสภากษัตริย์ว่า “ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและวางใจในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์และไม่ถูกพิพากษาแต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” ยอห์น 5:24 {DA 210.4}

พระองค์ทรงกำชับผู้ฟังว่าอย่าแปลกใจ โดยเปิดเผยให้พวกเขาเห็นความลึกลับของอนาคตในทัศนะที่กว้างขวางขึ้นว่า “ใกล้จะถึงเวลาที่ทุกคนที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพจะได้ยินเสียงของพระบุตร และจะก้าวออกมาคนที่ประพาศติดีก็เป็นขึ้นมาสู่ชีวิต คนที่ประพาศติชั่วก็เป็นขึ้นมาสู่การพิพากษา” {DA 211.1}

ความมั่นใจที่จะได้รับชีวิตในกายภาคหน้านี้เป็นเรื่องที่ชนชาติอิสราเอลรอคอยมาช้านาน และเป็นความหวังที่จะได้รับเมื่อพระเมสสิยาห์เสด็จมา ความสว่างเดียวที่ส่องมาถึงความหม่นหมองของหลุมศพกำลังส่องมายังพวกเขา แต่การถือปฏิญาณให้เชื่อ พระเยซูทรงฝ่าฝืนกฎประเพณีของธรรมาจารย์และละเลยอำนาจของพวกเขากับพวกเขา ไม่ยอมเชื่อ {DA 211.2}

เวลา สถานที่ โอกาสและความ
รุนแรงของความรู้สึกที่มีอยู่ขณะร่วม
ชุมนุมกันนี้รวมเข้าด้วยกันจนทำให้
พระดำรัสของพระเยซูที่ตรัสต่อหน้า
สภาชั้นเฮตรินได้รับความนิยมประทับใจ
มากยิ่งขึ้น อำนาจสูงสุดฝ่ายศาสนา
ของประเทศกำลังคอยหาทางที่จะ
เอาชีวิตของพระองค์ผู้ทรงประกาศ
ตนว่าเป็นผู้จะช่วยกู้ชนชาติอิสราเอล
กลับคืนมา พระเจ้าแห่งวันสะบาโต
กำลังอยู่หน้าบัลลังก์ศาลทางฝ่ายโลก
เพื่อให้การกับข้อกล่าวหาของการ
ทำผิดกฏวันสะบาโต เมื่อพระองค์
ทรงเปิดเผยพันธกิจของพระองค์
อย่างไม่เกรงกลัว ผู้พิพากษาของ
พระองค์มองพระองค์ด้วยความ
แปลกใจและอย่างบ้าคลั่ง แต่พวกเขา
ได้พระดำรัสของพระองค์ไม่ได้ พวก
เขาปรักปรำพระองค์ไม่ได้ พระองค์
ทรงปฏิเสธสิทธิอำนาจของปุโรหิต
และธรรมาจารย์ในการสอบสวน
พระองค์หรือแทรกแซงพระราชกิจ
ของพระองค์ พวกเขาไม่ได้รับมอบ
อำนาจเช่นนี้ คำอ้างของพวกเขาวาง
อยู่บนพื้นฐานของความมโหฬารและ
ความทะนงตนของพวกเขาเอง
พระองค์ปฏิเสธที่จะรับผิดตามคำ

กล่าวหาของพวกเขาหรือให้พวกเขา
ตรวจสอบ {DA 211.3}

แทนที่พระเยซูจะกล่าวคำ
ขอโทษต่อการกระทำที่พวกเขากล่าว
หาหรืออธิบายจุดประสงค์ของการ
กระทำการนั้น พระองค์ทรงกลับ
กล่าวหาผู้ปกครอง และผู้ที่ถูกกล่าวหา
กลับกลายเป็นผู้กล่าวหา พระองค์
ทรงตำหนิพวกเขาที่มีหัวใจดื้ออั้นและ
ความไม่รู้พระคัมภีร์ของพวกเขา
พระองค์ทรงประกาศว่า พวกเขา
ปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้า ด้วย
การปฏิเสธพระองค์ผู้ที่พระเจ้า
ประทานมา “พวกท่านคันดูใน
พระคัมภีร์เพราะท่านคิดว่าในนั้นมี
ชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเอง
เป็นพยานให้กับเรา” {DA 211.4}

พระสิริของพระบุตรของพระเจ้า
ส่องประกายลงในทุกหน้าของพระ
คริสตธรรมคัมภีร์พันธสัญญาเดิม
ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของประวัติศาสตร์
หรือคำสอนหรือคำเผยพระวจนะ
เท่าที่เป็นสถาบันของพระเจ้า ศาสนา
ยิวทั้งระบบอัดแน่นด้วยคำพยากรณ์
เรื่องของพระกิตติคุณ “บรรดาผู้เผย
พระวจนะก็เป็นพยานถึง” พระคริสต์
กิจการ 10:43 จากพระสัญญาที่

ประทานให้แก่อาดัมเรื่อยไปจนถึง การสืบทอดของเหล่าบรรพชนและ ระบบการปกครองด้านกฎหมาย แสงแห่งรัศมีภาพของสวรรค์เปิดเผย ไว้อย่างชัดเจนถึงทุกการกระทำของ พระผู้ไถ่ โหราจารย์เห็นดวงดาวของ หมู่บ้านเบธเลเฮม ซีโลห์ผู้ที่เสด็จ มา ขณะเหตุการณ์ในกายภาคหน้า แล่นผ่านสายตาของพวกเขาไปเป็น จาก ๆ อย่างลึกลับอัศจรรย์ การถวายเป็น เครื่องบูชาทุกครั้งแสดงให้เห็นถึง ความมรณาของพระคริสต์ เมื่อคืน ของการเผาเครื่องหอมที่ลอยขึ้นไป ทุกครั้ง ความชอบธรรมของพระองค์ ลอยขึ้นไปด้วย โดยเสียงแดรแห่ง ความชื่นชมยินดีพระนามของพระองค์ ดังก้องขึ้น ในความลึกลับอันน่า เกรงขามของความบริสุทธิ์ทั้งมวล พระสิริของพระองค์ทรงร่วมสถิต อยู่ด้วย {DA 211.5}

ชาวยิวมีพระคัมภีร์อยู่ในการ ครอบครองและเชื่อกันว่าความรู้ใน พระคำอย่างที่เราเห็นได้อย่างออกหน้า ออกตานี้ทำให้พวกเขาได้รับชีวิต นิรันดร์ แต่พระเยซูตรัสว่า “ท่านไม่มี พระดำรัสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน” การปฏิเสธพระดำรัสของพระคริสต์

จึงเป็นการปฏิเสธพระองค์ไปด้วย พระองค์ตรัสว่า “พวกท่านก็ยังไม่ยอม มหาเราเพื่อจะได้ชีวิต” {DA 212.1}

ผู้นำชาวยิวศึกษาคำสอนของ ผู้เผยพระวจนะในเรื่องของอาณาจักร ของพระเมสสิยาห์ แต่พวกเขากระทำ ไปไม่ใช่ด้วยความต้องการอย่างจริงจัง ที่จะเรียนรู้ความจริง แต่ด้วยจุด ประสงค์ของการค้นหาหลักฐานเพื่อ สนับสนุนความหวังอันทะเยอทะยาน ของพวกเขา เมื่อพระคริสต์เสด็จมา ในลักษณะที่ต่างจากความคาดหวัง ของพวกเขา พวกเขาจึงไม่ยอมรับ พระองค์ และเพื่อแก้ตัวเข้าข้าง ตนเองจึงพยายามพิสูจน์ว่าพระองค์ ทรงเป็นผู้หลอกลวง เมื่อพวกเขา เริ่มวางเท้าลงในทางเดินนี้ ก็เป็น การง่ายที่จะให้ซาตานช่วยเสริมแรง พวกเขาต้านพระคริสต์ คำที่พวกเขา รับฟังนั้นน่าจะใช้เป็นหลักฐาน สนับสนุนความเป็นพระเจ้าของ พระองค์แต่กลับถูกพวกเขานำมา แปลความหมายต่อต้านพระองค์ ด้วย เหตุนี้พวกเขาดัดแปลงความจริง ของพระเจ้าให้เป็นคำโกหกและพระ ผู้ช่วยตรัสกับพวกเขาเรื่องแห่งความ เมตตาอย่างตรงไปตรงมามากขึ้น

เพียงไร พวกเขาก็ยังตั้งหน้าต่อด้าน
แสงสว่างมากขึ้นเท่านั้น {DA 212.2}

พระเยซูตรัสว่า “เราไม่ยอมรับ
เกียรติจากมนุษย์” พระองค์ไม่ทรง
ประสงค์อิทธิพลของสภาชั้นเอตริน
ไม่ทรงประสงค์การยอมรับอย่างเป็นทางการ
ของพวกเขา พระองค์ไม่ได้
รับเกียรติใดด้วยการยอมรับของ
พวกเขา พระองค์ทรงเปี่ยมด้วย
เกียรติยศและอำนาจของพระเจ้า
แห่งฟ้าสวรรค์ หากพระองค์ทรง
ประสงค์ ทูตสวรรค์จะมาราบ
นมัสการพระองค์ พระบิดาจะทรง
เปิดเผยความเป็นพระเจ้าของ
พระองค์อีกครั้งหนึ่ง แต่เพื่อพวกเขา
และเพื่อประเทศชาติที่พวกเขาเป็น
ผู้นำอยู่นั้น พระองค์ทรงปรารถนา
ให้ผู้นำชาวยิวเหล่านี้เรียนรู้พระ
ลักษณะนิสัยของพระองค์และรับ
พระพรที่พระองค์ทรงนำมาให้แก่
พวกเขา {DA 212.3}

“เรามานในพระนามพระบิดา
ของเราและพวกท่านไม่ยอมรับเรา
ถ้าคนอื่นมาในนามของเขาเอง พวก
ท่านก็จะรับคนนั้น” พระเยซูเสด็จ
มาตามพระบัญชาของพระเจ้า เสด็จ
มาพร้อมด้วยพระฉายาของพระองค์

ประกอบกิจสำเร็จตามพระคำรัสของ
พระองค์และแสวงหาพระสิริของ
พระองค์ ถึงกระนั้นผู้นำของชนชาติ
อิสราเอลก็ยังไม่ยอมรับพระองค์ แต่
ว่าหากผู้คนที่มาโดยอ้างพระลักษณะ
นิสัยของพระคริสต์และหนุนด้วย
ความตั้งใจของตนเองและแสวงหา
เกียรติใส่ตนเองแล้ว พวกเขาจะ
ยอมรับ แล้วทำไมจึงเป็นเช่นนั้น?
เป็นเพราะว่าผู้ที่ไฝหาเกียรติยศใส่
ตนเองย่อมสนองความต้องการที่จะ
ให้ผู้อื่นยกตนเองขึ้น ชาวยิวสนอง
ต่อการเรียกหาเช่นนี้ พวกเขาจะ
ยอมรับครูเทียมเท็จเนื่องจากครู
เหล่านี้เียนยอความทะนงตนของ
ตนเองโดยยอมรับแนวคิดและชนบ
ธรรมนิยมประเพณีที่พวกเขารัก
หวงแหน แต่คำสอนของพระคริสต์
ไม่เข้ากับความคิดของพวกเขา เป็น
คำสอนเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณและเรียก
หาการละทิ้งตนเอง ด้วยเหตุนี้พวก
เขาจึงไม่ยอมรับพระคำ พวกเขา
ไม่คุ้นเคยกับพระเจ้าและสำหรับ
พวกเขาแล้วพระสุเสียงของพระเจ้า
ที่ตรัสผ่านพระคริสต์เป็นเสียงของ
คนแปลกหน้า {DA 212.4}

เรื่องเดียวกันนี้กำลังเกิดขึ้น

อีกครั้งในยุคของเรามีใช่หรือ? มีคนมากมายไม่ใช่หรือ แม้ในกลุ่มผู้นำศาสนาที่เข้าใจเชิงกระตือรือร้นต่อต้านพระวิญญาณบริสุทธิ์ จนทำให้พวกเขาไม่มีทางที่จะรู้จักพระสุรเสียงของพระเจ้า? พวกเขาปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้าเพื่อดำเนินตามขนบธรรมเนียมประเพณีของตนเองมิใช่หรือ? {DA 213.1}

พระเยซูตรัสว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านก็น่าจะเชื่อเรา เพราะโมเสสเขียนถึงเรา แต่ถ้าพวกท่านไม่เชื่อเรื่องที่โมเสสเขียนแล้ว ท่านจะเชื่อถ้อยคำของเราได้อย่างไร?” ผู้ที่ตรัสกับชนชาติอิสราเอลผ่านโมเสสคือพระคริสต์ หากพวกเขาฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าที่ตรัสผ่านผู้นำยิ่งใหญ่ของพวกเขา พวกเขา ก็จะเรียนรู้ได้จากคำสอนของพระคริสต์ หากเขาเชื่อโมเสส พวกเขาน่าจะเชื่อพระองค์ผู้ซึ่งโมเสสได้เขียนถึง {DA 213.2}

พระเยซูทรงทราบดีว่าพวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ตั้งใจเอาชีวิตพระองค์ ถึงกระนั้นพระองค์ยังคงอธิบายให้พวกเขาเห็นอย่างแจ่มแจ้งถึงความเป็นหนึ่งร่วมกับ

พระบิดาและความสัมพันธ์ของพระองค์กับโลก พวกเขามองเห็นว่าความขัดแย้งของเขามีสู่พระองค์นั้นเป็นเรื่องให้อภัยไม่ได้ แต่พวกเขาไม่ได้ระงับความเกลียดชังอย่างมาตกร ความกลัวครอบงำพวกเขาไว้ในขณะที่พวกเขาเห็นเป็นประจักษ์พยานถึงอำนาจอันเร้าใจที่มากับพระราชกิจแห่งการรับใช้ของพระองค์ แต่พวกเขาต่อต้านคำเรียกร้องของพระองค์และกักเก็บตนเองอยู่ในความมืด {DA 213.3}

พวกเขาประสบความล้มเหลวที่จะล้มล้างอำนาจของพระเยซูหรือบอกให้ประชาชนเลิกเคารพและสนใจพระองค์อย่างเห็นได้ชัด คนมากมายเหล่านี้รู้สึกว่าเป็นคนบาปจากพระดำริของพระองค์ ตัวผู้ปกครองเองรู้สึกถูกตำหนิขณะที่พระองค์ทรงตอกย้ำความผิดลงสู่จิตใต้สำนึก ถึงกระนั้นเรื่องนี้ได้แต่ทำให้พวกเขามุ่งมั่นต่อพระองค์มากยิ่งขึ้น พวกเขามุ่งมั่นอย่างแน่วแน่ที่จะเอาชีวิตพระองค์ พวกเขาส่งผู้สื่อข่าวออกทั่วประเทศเตือนคนว่าพระเยซูทรงเป็นนักหลอกลวง นักสืบถูกส่งออกไปเพื่อคอยติดตามพระเยซู

และส่งรายงานสิ่งที่พระองค์ตรัสและ
กระทำ บัดนี้พระเจ้าช่วยให้รอดอันทรง
เป็นที่รักยังกำลังประทับอยู่ภายใต้
เงาของกางเขนแล้ว {DA 213.4}

“พระเจ้าเสด็จมาเพื่อ
‘ทำให้ธรรมบัญญัตินั้นยิ่งใหญ่และมีเกียรติ’
พระองค์ไม่ทรงกระทำการใดเพื่อลดเกียรติแต่เพื่อยกชู”
{DA 206.1}

การจำคุกและการตายของยอห์น

อ้างอิงจาก มัทธิว 11:1-11; 14:1-11; มาระโก 6:17-28; ลูกา 7:19-28

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นคนแรก ที่ป่าวประกาศเรื่องอาณาจักรของ พระคริสต์และเป็นคนแรกที่ตกอยู่ใน ความทุกข์ทรมานด้วย จากบรรยากาศ แห่งเสรีภาพของถิ่นทุรกันดารและ ฝูงชนขนาดใหญ่ที่ห้อมล้อมฟังเขานั้น บัดนี้เขาถูกปิดล้อมด้วยกำแพงของคุก ไตดิน เขากลายเป็นนักโทษในป้อม ปราการของเฮโรด อันติปาส ในดินแดน ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ซึ่ง อยู่ภายใต้การปกครองของเฮโรด อันติปาส ยอห์นใช้เวลาส่วนใหญ่ทำ พันธกิจที่นั่น เฮโรดเองเคยฟังคำ เทศนาของผู้ให้บัพติศมา กษัตริย์ เสเพลเหลวไหลสั่นสะท้านเมื่อได้ยิน คำเชิญชวนให้กลับใจ *“เฮโรดทรงเกรง กลัวยอห์น เนื่องจากทรงทราบว่าท่าน เป็นคนชอบธรรม และบริสุทธิ์ . . . เมื่อเฮโรดทรงได้ยินคำสั่งสอนของ ท่านก็ทรงฉงนสนเท่ห์ แต่ก็ยังทรงยินดี*

ที่จะฟัง” ยอห์นปฏิบัติต่อเฮโรดด้วย ความภักดี ด้วยการประณามความ สัมพันธอันชั่วช้าที่เฮโรดมีกับนาง เฮโรเดียส ซึ่งเป็นภรรยาของน้องชาย ในชั่วขณะหนึ่งเฮโรดตื่นนอนอย่างอ่อน กำลังที่จะตัดโซ่ราคะตัดหนามที่ผูกมัด เขาอยู่ แต่นางเฮโรเดียสยี้ดพระองค์ ไว้แน่นยิ่งขึ้นด้วยกำลังของนางและ หาทางแก้แค้นผู้ให้บัพติศมาด้วยการ ยุให้เฮโรดจับเขาเข้าคุก {DA 214.1}

ยอห์นมีชีวิตของการทำงานที่ กระฉับกระเฉงว่องไว และความมิดมน ซึมเศร้าและไม่มีอะไรทำขณะอยู่ในคุก ส่งผลทำให้เขาเป็นทุกข์ สัปดาห์แล้ว สัปดาห์เล่าที่ผ่านไปไม่ก่อให้เกิดการ เปลี่ยนแปลงใด ความท้อแท้ใจและ ความสงสัยคับคูลานเข้ามาหาเขา สาวกของเขาไม่ได้ทอดทิ้งเขาไป พวกเขาได้รับอนุญาตให้เข้าไปใน เรือนจำและนำข่าวเรื่องพระราชกิจ

ของพระเยซูมารายงานและบอกให้เขาทราบว่ามีฝูงชนขนาดใหญ่ล้อมรอบพระองค์อย่างไร แต่พวกเขา ยังสงสัยว่า หากอาจารย์ท่านใหม่นี้ เป็นพระเมสสิยาห์แล้วทำไมพระองค์ จึงไม่ทำอะไรที่จะช่วยยอห์นออกจาก เรือนจำ พระองค์ทรงปล่อยให้ผู้นำชาว ซือสตัด์ท่านนี้สูญเสียเสรีภาพและอาจ ถึงกับการสูญเสียชีวิตได้อย่างไร? {DA 214.2}

ข้อสงสัยเหล่านี้ไม่ใช่ไร้ผลกระทบ ได้มีการนำเสนอความไม่แน่ใจซึ่ง ไม่น่าผุดขึ้นมานานไปสัปดาห์กับยอห์น ชาตานตืออกดีใจเมื่อได้ยินคำพูดของ พวกสาวกและคอยดูว่าจะทำให้จิต วิญญาณของผู้สื่อข่าวของพระเจ้า ท่านนี้פקชั่วอย่างไร โอ บ่อยครั้ง เพียงไร ผู้ที่คิดว่าตนเป็นคนดีของมิตร และร้อนใจที่จะแสดงออกถึงความ จริใจกลับกลายเป็นศัตรูอันตรายที่สุด! บ่อยครั้งแทนที่จะช่วยหนุนความเชื่อ ของเขา คำพูดของพวกเขากลับทำให้ หดหู่และท้อแท้ใจ! {DA 215.1}

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาไม่เข้าใจ ลักษณะอาณาจักรของพระคริสต์ เหมือนเช่นสาวกทั้งหลายของพระ ผู้ช่วยให้รอด เขาคาดหวังว่าพระเยซู

จะทรงขึ้นครองบัลลังก์ของกษัตริย์ ดาวิด และเมื่อเวลาผ่านไปพระผู้ช่วย ให้รอดไม่ทรงอ้างสิทธิอำนาจอย่าง พระราชา ยอห์นงงงวยและเป็นทุกข์ เขาเคยประกาศให้ประชาชนทราบ แล้วว่าเพื่อเตรียมมรรคาของพระเจ้า ให้พร้อม คำพยากรณ์ของอิสยาห์จะ ต้องสำเร็จ ภูเขาและเนินจะต้องทำให้ ต่ำลง ลุ่มๆ ดอนๆ จะต้องทำให้เสมอ และที่สูงๆ ต่ำๆ จะต้องราบเรียบ เขา หวังคอยให้ทำลายความสูงส่งของ ความหยิ่งและอำนาจของมนุษย์ทิ้งไป เขาชี้ให้เห็นว่าพระเมสสิยาห์เป็น พระผู้ทรงถือพลั่วไว้ในพระหัตถ์ และจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ อย่างราบเรียบและจะทรงเก็บข้าวไว้ใน ยุ้งฉางของพระองค์และเผาแกลบ ด้วยไฟที่ไม่รู้จักดับ ยอห์นผู้ที่มายัง ชนชาติอิสราเอลด้วยวิญญาณและ อำนาจของผู้เผยพระวจนะเอลียาห์ นั้นหวังคอยให้พระเป็นเจ้าสำแดง ตนเองในฐานะพระเจ้าผู้ทรงตอบด้วย ไฟ {DA 215.2}

ในขณะที่ผู้ให้บัพติศมาปฏิบัติ พันธกิจนั้น เขายืนขึ้นโดยปราศจาก ความกลัวในฐานะผู้ตักเตือนเรื่องบาป ทั้งในสังคมชั้นสูงและสังคมชั้นต่ำ

เขากล้าเผชิญกับษัตริย์เฮโรดด้วย คำตำหนิบาปอย่างตรงไปตรงมา โดยไม่ถือว่าชีวิตของเขามีค่าแก่ตนเอง เพื่อจะปฏิบัติพระราชกิจที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ และบัดนี้จากคุกมืดเขาเฝ้าคอยหาสิงโตแห่งเผ่ายูดาห์เพื่อจะรื้อถอนความหยิ่งยโสของผู้กดขี่ และช่วยกู้คนยากจนและคนที่ร้องไห้ แต่ดูเหมือนหนึ่งว่าพระเยซูทรงพอพระทัยกับการมีสาวกล้อมอยู่รอบพระกายและทรงรักษาและทรงสั่งสอนคนทั้งหลาย พระองค์ทรงเสวยพระกระยาหารที่โต๊ะอาหารของคนเก็บภาษี ในขณะที่แอ็กของโรมันที่อยู่บนชนชาติอิสราเอลนั้นหนักขึ้นทุกวัน ในขณะที่กษัตริย์เฮโรดและซุริกซ์ชั่วช้าของพระองค์กระทำการตามใจปรารถนา และเสียงร้องของผู้ยากไร้และผู้ที่ถูกอยู่ในความทุกข์ขึ้นไปถึงสวรรค์ {DA 215.3}

สำหรับผู้เผยพระวจนะในถิ่นทุรกันดารแล้วทั้งหมดนี้เป็นเรื่องลึกลับเกินที่เขาจะหยั่งถึงได้ ในบางช่วงเวลาเสียงกระซิบของมารทรมานวิญญาณจิตของเขาและเงาของความกลัวอันโหดร้ายคลืบคลานอยู่เหนือเขา เป็นไปได้หรือไม่พระเจ้าผู้ช่วยกู้ที่พวกเขา

หวังคอยมาเนิ่นนานแล้วยังไม่เสด็จมาปรากฏ? แล้วชาวที่เขาเองได้รับบัญชาให้เป็นพยานนั้นหมายความว่าอะไร? ยอห์นผิดหวังอย่างขมขื่นกับผลของการปฏิบัติกิจของเขา เขาคาดหวังว่าชาวของพระเจ้าจะเกิดผลเช่นเดียวกันกับสมัยเมื่อโยสิยาห์และเอสราอ่านธรรมบัญญัติ (2 พงศาวดาร 34 เนหะมีย์ 8:9) ที่เกิดผลแห่งการกลับใจอย่างจริงใจและหันกลับมาหาพระเจ้า เพื่อให้พันธกิจนี้สำเร็จ เขาได้มอบถวายทั้งชีวิตของเขาเพื่อการนี้ งานที่เขาทำไปแล้วไม่เกิดผลเลยหรือ? {DA 216.1}

ยอห์นเป็นทุกข์เมื่อเห็นว่าสาวกของเขาเองเก็บความไม่เชื่อในพระเยซูอันเนื่องจากรักของพวกเขาที่มีต่อยอห์น งานที่เขาทำเพื่อพวกเขาไม่เกิดผลเลยหรือ? เขาไม่เชื่อสัตย์ต่อพันธกิจของตนเอง จนบัดนี้เขาต้องถูกตัดขาดจากการทำงานรับใช้หรือ? หากพระเจ้าผู้ช่วยที่ทรงโปรดสัญญาไว้ นั้นเสด็จมาปรากฏและยอห์นสัตย์ซื่อต่อการทรงเรียกแล้ว บัดนี้พระเยซูจะไม่ทรงเข้ายึดอำนาจของผู้กดขี่และปลดปล่อยผู้นำชาวของพระองค์ไปสู่เสรีภาพหรือ? {DA 216.2}

แต่ผู้ให้บัพติศมาไม่ได้ละทิ้งความเชื่อของเขามีในพระคริสต์ ในความทรงจำ เสี่ยงจากสวรรค์และนกพิราบที่เสด็จลงมา ความบริสุทธิ์ไว้จุดต่างพร้อยของพระเยซู อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่กับยอห์นในขณะที่เขาเข้ามาอยู่เบื้องพระพักตร์พระผู้ช่วยและคำพยานของคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ล้วนเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าพระเยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธทรงเป็นพระเจ้าองค์ที่ทรงสัญญาไว้ {DA 216.3}

ยอห์นไม่ได้นำเรื่องความสงสัยและความกังวลนี้มาพูดคุยกับมิตรสหายทั้งหลายของเขา เขาตั้งใจส่งผู้สื่อข่าวไปทูลถามพระเยซู ภาระนี้เขามอบให้ศิษย์สองคนของเขา โดยหวังว่าการสนทนากับพระผู้ช่วยจะทำให้ความเชื่อของพวกเขามั่นคงและนำความมั่นใจมาให้พี่น้อง และเขาใคร่ปรารภนาพระดำรัสที่พระคริสต์ตรัสถึงพระองค์เองโดยตรง {DA 216.4}

สาวกของยอห์นนำข่าวสารมาทูลถามพระเยซูว่า “ท่านเป็นคนที่จะมาที่นี่ หรือว่าเราจะต้องรอคอยคนอื่น?” {DA 216.5}

เวลาผ่านไปเพียงไม่นานที่ผู้

ให้บัพติศมาชี้ตรงไปยังพระเยซูและประกาศว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป” “ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า” ยอห์น 1:29, 27 TKJV และบัดนี้มีคำถามว่า “ท่านเป็นคนที่จะมาที่นี่หรือ?” สำหรับธรรมชาติของมนุษย์แล้ว เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ขมขื่นและผิดหวังอย่างปวดร้าว หากยอห์นผู้บิกทางที่ซื่อสัตย์ล้มเหลวที่จะเข้าใจพันธกิจของพระคริสต์อย่างกระจ่างแจ้งแล้วจะคาดหวังสิ่งอื่นอันใดจากมหาชนที่แสวงหาแต่การสนองตนเองได้เล่า? {DA 216.6}

พระผู้ช่วยให้รอดไม่ทรงตอบคำถามของพวกเขาทันที ขณะที่พวกเขาเฝ้ารอคอยด้วยความสงสัยในความเงิบของพระคริสต์นั้น มีผู้ป่วยและผู้ที่ถูกทุกข์ได้เข้ามาเฝ้าพระองค์เพื่อขอรับการรักษา คนตาบอดคลำหาทางฝ่าฝูงชนเข้ามา มีคนป่วยทุกประเภท บางคนเดินขอทางเข้ามาเอง บ้างก็มีเพื่อนหามกันเข้ามา ต่างร้องรนเพื่อขอเข้ามาอยู่เบื้องพระพักตร์พระเยซู พระสุรเสียงของแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่เจาะทะลุที่หนวก พระดำรัสและการสัมผัสของพระองค์เปิดตาที่บอดให้

มองเห็นแสงตะวัน ทิวทัศน์ธรรมชาติ
ใบหน้าของมิตรสหายและพระพักตร์
ของพระเจ้าผู้ช่วยกู้ พระเยซูคริสต์ห้าม
โรคภัยและกำจัดอาการไข้สูง พระ
สุรเสียงของพระองค์ตกกระทบลงหู
ของผู้ที่กำลังสิ้นใจ และพวกเขาลุกขึ้น
ด้วยร่างกายที่แข็งแรงและมีกำลังวังชา
คนง่อยที่ถูกผีเข้าสิงปฏิบัติตามพระ
คำรัสของพระองค์ ความบ้าคลั่งไป
จากพวกเขาและพวกเขานำมัสการ
พระองค์ ในขณะที่พระองค์ทรงรักษา
โรคของพวกเขาอยู่นั้น พระองค์ทรง
สอนคนทั้งหลายไปด้วย ชาวนาและ
กรรมกรผู้ยากไร้ที่พวกเขาจะมาจารย์
ตราว่าเป็นคนไม่สะอาดนั้นล้อมอยู่ใกล้
พระองค์ และพระองค์ตรัสกับพวกเขา
ถึงเรื่องชีวิตนิรันดร์ {DA 216.7}

ด้วยประการฉะนี้ วันหนึ่งผ่าน
พ้นไป พวกสาวกของยอห์นเห็นและ
ได้ยินทั้งหมด ในที่สุดพระเยซูบัญชา
พวกเขาให้มาเฝ้าและตรัสสั่งให้ไป
บอกยอห์นในสิ่งที่เห็นและตรัสเพิ่ม
เติมว่า “ใครไม่มีเหตุสะดุดในตัวเรา
คนนั้นก็สุข” ลูกา 7:23 หลักฐาน
ความเป็นพระเจ้าของพระองค์เห็นได้
จากที่พระองค์ปรับเข้าหาความต้องการ
ของมนุษยชาติที่ตกอยู่ในความ

ทุกข์ พระองค์ทรงสำแดงพระสิริด้วย
การทรงโน้มพระกายของพระองค์ลง
สู่ระดับต่ำของพวกเรา {DA 217.1}

พวกสาวกได้ข้อมูลข่าวสาร
และเป็นการเพียงพอแล้ว ยอห์น
หวนคิดถึงคำพยากรณ์ที่กล่าวถึง
พระเมสสิยาห์ว่า “พระยาห์เวห์ทรง
เจิมข้าพเจ้าไว้เพื่อนำชาวติมายังคน
ที่ทุกข์ใจ พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้าไป
เพื่อปลอบโยนคนชอกช้ำใจและเพื่อ
ประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย
ทั้งประกาศการเปิดเรือนจำแก่ผู้ที่
ถูกจำจอง เพื่อประกาศปีแห่งความ
โปรดปรานของพระยาห์เวห์” อิสยาห์
61:1, 2 พระราชกิจของพระคริสต์
ไม่ใช่เพียงแค่ประกาศว่าพระองค์ทรง
เป็นพระเมสสิยาห์แต่จะสำแดงให้เห็น
ว่าลักษณะของแผ่นดินของพระองค์
ที่จะมาจัดตั้งนั้นเป็นเช่นไร ความจริง
เดียวกันที่เปิดเผยให้แก่เอลียาห์ในถิ่น
ทุรกันดารนั้นทรงเปิดเผยให้แก่ยอห์น
ด้วย เมื่อ “ลมพายุรุนแรงได้พัดพอง
ภูเขา และทำให้หินแตกเป็นเสี่ยงๆ
เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ แต่
พระยาห์เวห์ไม่ได้สถิตในลมนั้น ภาย
หลังลมก็เกิดแผ่นดินไหว แต่พระ
ยาห์เวห์ไม่ได้สถิตในแผ่นดินไหวนั้น

ภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟ” และหลังจากไฟ พระเจ้าตรัสกับผู้เผยพระวจนะด้วย “เสียงเบาๆ” 1 พงศกษัตริย์ 19:11, 12 พระเยซูจะทรงปฏิบัติพระราชกิจด้วยวิธีนี้ ไม่ใช่ด้วยการปะทะอาวุธและการคว่ำบัลลังก์และอาณาจักร แต่โดยการตรัสกับจิตใจของมนุษย์ด้วยชีวิตแห่งความเมตตาและเสียสละตน {DA 217.2}

หลักการการดำรงชีวิตของผู้ให้บัพติศมาเองที่เป็นชีวิตของการละทิ้งตนนั้น เป็นหลักการของอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ ยอห์นทราบดีว่าเรื่องทั้งหมดนี้เป็นหลักการและความหวังที่แปลกสำหรับเหล่าผู้นำของชนชาติอิสราเอล สิ่งที่เป็นหลักฐานเพื่อแสดงให้พวกเขาเห็นว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้านั้นเป็นเรื่องที่ทำให้พวกเขาไม่เชื่อ พวกเขามองหาพระเมสสิยาห์ที่พระเจ้าไม่เคยสัญญา ยอห์นมองเห็นว่าพันธกิจของพระผู้ช่วยให้รอดจะได้แต่เพียงความเกลียดชังและความเหี้ยมหยามเป็นสิ่งที่ตอบแทน เขาซึ่งเป็นผู้นำหน้านั้นเพียงแต่กำลังตีมั่วที่พระคริสต์เองทรงต้องตีให้หมดสิ้นจนถึงขีดตอนของถ้อยนั้น {DA 218.1}

พระดำรัสของพระผู้ช่วยให้รอดที่ว่า “ใครไม่มีเหตุสุดในตัวเอง คนนั้นก็เป็นผู้สุข” เป็นคำดำเหนียยห์อย่างอ่อนโยน พระดำรัสนี้ไม่ได้สูญไปเปล่า บัดนี้ยอห์นเข้าใจพันธกิจของพระคริสต์อย่างชัดเจนแล้ว เขามอบถวายตนเองให้พระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นหรือจะตายเพื่อเป็นประโยชน์สูงสุดให้กับงานแห่งการรับใช้ที่เขารัก {DA 218.2 }

หลังจากผู้สื่อข่าวกลับไปแล้ว พระเยซูตรัสกับประชาชนเรื่องของยอห์น พระหทัยของพระผู้ช่วยให้รอดทรงสำแดงพระเมตตาสงสารต่อพยานผู้สัตย์ซื่อที่บัดนี้ถูกกักขังอยู่ในคุกมืดของกษัตริย์เฮโรด พระองค์ไม่ทรงประสงค์ปล่อยให้ผู้คนสรุปว่าพระเจ้าทรงทอดทิ้งยอห์นไปแล้วหรือว่าความเชื่อของยอห์นพังทลายไปในวันแห่งความทุกข์ยากลำบาก พระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายออกไปยังถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร? คงไม่ใช่ดูต้นอ้อไหวเมื่อถูกลมพัดหรือ” {DA 218.3}

ต้นอ้อสูงที่ขึ้นตามชายฝั่งแม่น้ำจอร์แดนโอนเอียงไปตามสายลม เป็นภาพบรรยายให้เห็นได้อย่างเหมาะสมถึงลักษณะของธรรมาจารย์ที่ทำตัว

เป็นผู้ดำหนิและพิพากษาพันธกิจของ
ผู้ให้บัญญัติมา พวกเขาโอนไปเอนมา
ตามกระแสแนวคิดซึ่งเป็นที่นิยม พวก
เขาไม่ต้องการถ่อมตนเองลงเพื่อรับ
ข่าวสารที่ตรวจสอบหัวใจของผู้ให้
บัญญัติมา ถึงกระนั้นด้วยความกลัว
ประชาชน พวกเขาไม่กล้าต่อต้านงาน
ของเขาย่างเปิดเผย แต่ผู้สื่อข่าวของ
พระเจ้าไม่มีวิญญูณแห่งความขลาด
เช่นนี้ ผู้ชนที่ล้อมรอบพระคริสต์เคย
เป็นพยานถึงการทำงานของยอห์น
พวกเขาเคยได้ยินคำดำหนิบาปอย่าง
ปราศจากความกลัว ยอห์นพูดชัดเจน
อย่างเสมอต้นเสมอปลายกับพวก
ฟาริสีที่ทะนงในความชอบธรรมของ
ตน พวกเขาสะอื้นที่ทำได้เป็นปุโรหิต
กษัตริย์เฮโรดและข้าราชการบริวาร
ขุนนางและทหาร คนเก็บภาษีและ
ชาวนา เขาไม่ใช่ต้นอ้อที่หวั่นไหวโอน
เอียงไปตามสายลมของการเอนโย
หรืออคติของมนุษย์ ขณะอยู่ในคุก
ยอห์นก็ยังจงรักภักดีต่อพระเจ้าและ
รื้อร่นต่อความชอบธรรมเหมือนเช่น
กับสมัยที่เขาเทศนาข่าวของพระเจ้า
ในถิ่นทุรกันดาร เขามั่นคงตั้งศิลาใน
ความซื่อสัตย์ของเขาต่อหลักการ
{DA 218.4}

พระเยซูตรัสต่อไปว่า “แล้วท่าน
ออกไปดูอะไร? ดูคนที่นั่งห่มผ้าเนื้อดี
หรือ? นี่แหละ คนที่นั่งห่มผ้าเนื้อดีก็อยู่ใน
ในราชวัง” ยอห์นได้รับการทรงเรียก
ให้ดำหนิบาปและความฟุ่มเฟือยใน
สมัยของเขา และเครื่องแต่งกายอัน
เรียบง่ายและการละทิ้งตนของเขา
สอดคล้องกับลักษณะพันธกิจของเขา
ชุดอาภรณ์หุรรหาและความฟุ่มเฟือย
ของชีวิตนี้ไม่ใช่เป็นส่วนหนึ่งของ
ผู้รับใช้พระเจ้า แต่เป็นของคนเหล่านั้น
ที่อาศัย “อยู่ในราชวัง” เป็นของผู้
ปกครองของโลกนี้ที่มีอำนาจและความ
ร่ำรวยของโลกนี้ พระเยซูทรงประสงค์
หันความสนใจเพื่อให้ดูความแตกต่าง
ระหว่างเสื้อผ้าของยอห์นกับชุดที่
ปุโรหิตและผู้ปกครองสวมใส่ เจ้าหน้าที่
เหล่านี้ต่างแต่งกายของตนเองด้วย
ชุดหุรรหาและเครื่องประดับราคาแพง
พวกเขาชื่นชอบกับการโอ้อวดและ
หวังที่จะทำให้ตาของพวกเขาพราวและ
เพื่อเรียกร้องความสนใจให้มากยิ่งขึ้น
พวกเขาใส่ใจที่จะรับคำชมจากมนุษย์
มากกว่าที่จะได้หัวใจบริสุทธิ์ซึ่งเป็นที่
พอพระทัยของพระเจ้า ด้วยประการ
ฉะนี้จึงแสดงให้เห็นว่าพวกเขาจงรัก
ภักดีต่ออาณาจักรของโลกนี้มากกว่า
ต่อพระเจ้า {DA 218.5}

พระเยซูตรัสว่า “แล้วพวกท่าน
ออกไปดูอะไร? ดูผู้เผยพระวจนะหรือ?
นั่นทีเดียว และเรบอกท่านทั้งหลายว่า
เขาเป็นยิ่งกว่าผู้เผยพระวจนะอีก
คือเป็นผู้ที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า
{DA 219.1}

‘เราจะใช้ทูตของเรานำหน้าท่าน
ผู้นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน’ {DA 219.2}

“เรบอกความจริงกับพวกท่าน
ว่า ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้หญิงนั้น
ไม่มีใครยิ่งใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมา”
ในคำประกาศของทูตสวรรค์ที่ให้ไว้กับ
เศคาริยาห์ก่อนที่ยอห์นจะเกิดนั้นมี
อยู่ว่า “เขาจะเป็นใหญ่เฉพาะพระ
พักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า” ลูกา 1:15
ในการประเมินของพระเจ้าแห่งฟ้า
สวรรค์ อะไรคือองค์ประกอบของความ
ยิ่งใหญ่? ไม่ใช่ความยิ่งใหญ่ที่โลก
ยกย่อง ไม่ใช่ความร่ำรวยหรือยศศักดิ์
หรือเชื้อสายของสกุลผู้ดีหรือของ
ประทานฝ่ายปัญญาที่จะนำมาพิจารณา
หากความยิ่งใหญ่ฝ่ายปัญญาที่ปราศ
จากปัญญาจากเบื้องบนสมควรได้รับ
เกียรติแล้ว การเกิดทุนของเรานั้นก็มี
ไว้ให้ขาดาน ผู้ซึ่งมีพลังอำนาจทาง
ปัญญาที่ไม่มีมนุษย์ใดเคยเทียบเคียง
แต่เมื่อนำของประทานไปใช้ในทางที่
ผิดเพื่อตนเองแล้ว ของประทานที่ได้รับ

นั้นยิ่งมากเท่าใด คำสาปแช่งก็จะยิ่ง
ทวีคูณมากขึ้นเท่านั้น คุณค่าทาง
ศีลธรรมเป็นที่พระเจ้าทรงถือว่ามีความ
ความรักและความบริสุทธิ์เป็นคุณ
สมบัติที่มีค่ามากที่สุดของพระองค์
ยอห์นเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในสายพระเนตร
ของพระเจ้าเมื่อเขาปฏิเสธที่จะแสวงหา
เกียรติยศให้ตนเองขณะอยู่ต่อหน้า
ผู้สื่อข่าวของสภาชั้นเฮตริน ต่อหน้า
ประชาชนและต่อหน้าสาวกของตนเอง
เขาจะเว้นจากการแสวงหาเกียรติยศ
ให้กับตัวเอง แต่ชี้เรื่องทั้งหมดไป
ยังพระเยซูว่าพระองค์ทรงเป็นพระ
ผู้ทรงสัญญาไว้ ความสุขอย่างไม่เห็น
แก่ตัวในพระราชกิจแห่งการรับใช้
พระคริสต์ของยอห์นนี้แสดงให้เห็นถึง
ความดีอันสูงส่งที่สุดที่เคยแสดงออก
ให้เห็นในมนุษย์ {DA 219.3}

ภายหลังที่ยอห์นตายแล้ว คนที่
เคยได้ยินเขาพูดถึงพระเยซูให้คำพยาน

ไว้ว่า “ถึงยอห์นไม่ได้ทำหมายสำคัญอะไรเลย แต่ทุกสิ่งที่ยอห์นกล่าวถึงท่านผู้นี้เป็นความจริง” ยอห์น 10:41 พระเจ้าไม่ทรงโปรดประทานให้ยอห์นเรียกไฟจากสวรรค์หรือปลุกคนตายให้เป็นขึ้นเหมือนเช่นเอลียาห์ หรือถือไม้เท้าแห่งอำนาจของโมเสสในพระนามของพระองค์ เขาได้รับสั่งให้ประกาศการเสด็จมาของพระผู้ช่วยและเรียกร้องให้คนทั้งหลายเตรียมพร้อมเพื่อการเสด็จมาของพระองค์ เขาปฏิบัติหน้าที่อย่างซื่อสัตย์จนเมื่อคนทั้งหลายหวาดคิดถึงสิ่งที่เขาสอนเกี่ยวกับพระเยซู พวกเขาจะพูดว่า “แต่ทุกสิ่งที่ยอห์นกล่าวถึงท่านผู้นี้เป็นความจริง” และสาวกทุกคนของพระอาจารย์ได้รับบัญชาให้เป็นพยานของพระคริสต์ในลักษณะเช่นนี้ {DA 219.4}

ในฐานะผู้ประกาศการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ ยอห์น “เป็นยิ่งกว่าผู้เผยพระวจนะอีก” เมื่อในขณะที่ผู้เผยพระวจนะทั้งหลายมองเห็นการเสด็จมาของพระคริสต์แต่ไกล แต่สำหรับยอห์นแล้ว พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานให้เขาเห็นพระองค์ เพื่อได้ยืนยันคำยืนยันจากสวรรค์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์และเพื่อเป็นผู้นำเสนอแนะ

ให้ชนชาติอิสราเอลทราบว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระผู้ทรงโปรดประทานมาให้ ถึงกระนั้นพระเยซูยังตรัสว่า “ผู้ที่เล็กน้อยที่สุดในแผ่นดินสวรรค์ก็ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นอีก” {DA 220.1}

ผู้เผยพระวจนะยอห์นเป็นข้อต่อเชื่อมระหว่างยุคพันธสัญญาเดิมและยุคพันธสัญญาใหม่ ในฐานะตัวแทนของพระเจ้า เขาเปิดเผยถึงความสัมพันธ์ของพระบัญญัติและผู้เผยพระวจนะที่มีต่อระบบของคริสเตียน เขาเป็นแสงดวงเล็ก โดยที่แสงดวงใหญ่จะตามมาภายหลัง แสงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ส่องสว่างลงสู่จิตใจของยอห์นเพื่อเขาจะส่องความสว่างต่อไปยังประชากรของเขา แต่ไม่มีแสงสว่างอื่นใดที่เคยส่องสว่างหรือจะส่องลงมายังมนุษย์ที่ล้มลงในบาปในภายหลังเหมือนเช่นที่สว่างขึ้นจากคำสอนและแบบอย่างของพระเยซูจากเงาของพิธีถวายนูชาที่เป็นแบบอย่าง มนุษย์เข้าใจพระคริสต์และพันธกิจของพระองค์ได้เพียงสลัวๆ แม้กระทั่งยอห์นก็ยังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงชีวิตอมตะในกายภาคหน้าที่จะได้รับ โดยผ่านพระผู้ช่วยให้รอด

{DA 220.2}

นอกจากความสุขที่ยอห์นได้จากพันธกิจของเขาแล้ว ชีวิตของเขานั้นน่าเศร้า ไม่มีใครเคยได้ยินเสียงของเขานอกจากในถิ่นทุรกันดาร เขามีชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยว และไม่ได้รับอนุญาตให้เห็นผลของงานที่เขาทำ เขาไม่มีโอกาสได้อยู่ร่วมกับพระคริสต์และเป็นพยานถึงการเปิดเผยอำนาจของพระเจ้าที่ทรงร่วมสถิตกับแสงดวงใหญ่ เขาไม่ได้เห็นคนตาบอดกลับมามองเห็น คนหายป่วย และคนตายกลับมีชีวิต เขาไม่ได้เห็นแสงที่ส่องจากพระดาร์สทั้งหมดของพระคริสต์ที่สาดส่องรัศมีภาพมายังพระสัญญาของคำพยากรณ์ ในแง่แล้ว สวากเล็กน้อยที่สุดที่เห็นพระราชกิจยิ่งใหญ่ของพระคริสต์และได้ยินพระดาร์สของพระองค์ก็ถือว่าได้รับเกียรติที่ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมาและในแง่ตัวเองจึงกล่าวได้ว่ายิ่งใหญ่กว่ายอห์น {DA 220.3}

โดยผ่านฝูงชนขนาดใหญ่ที่มาฟังเขาเทศนาชื่อเสียงของยอห์นดังก้องไปทั่วแดนดิน พวกเขาใส่ใจอย่างสุดซึ้งเมื่อยอห์นถูกจับเข้าคุก แต่ถึงกระนั้นชีวิตที่ไร้ตำหนิและเป็นที่ยอมรับ

ของสังคมอย่างกว้างขวางทำให้เชื่อว่าไม่น่าจะมีการปฏิบัติต่อเขาอย่างรุนแรง {DA 220.4}

เฮโรดเชื่อว่ายอห์นคือผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าและทำนุบำรุงมัน ตั้งใจปล่อยเขาไปสู่อิสรภาพ แต่ยังมีข้อที่จะทำตามความตั้งใจเพราะกลัวนางเฮโรเดียส {DA 220.5 }

เฮโรเดียสรู้ว่าเธอทำให้เฮโรดเห็นด้วยกับการตายของยอห์นไม่ได้ และเธอตั้งใจใช้เล่ห์กลอุบายวางแผนเพื่อทำให้สำเร็จ ในวันเฉลิมพระชนมพรรษา เธอจัดงานเลี้ยงฉลองด้วยการเชิญข้าราชการระดับชาติและขุนนางของราชวังเข้าร่วม ในงานนี้จะมีการกินและดื่มสุราเมรัย เฮโรดจะเสียดสีสัมปชัญญะและอาจคล้อยตามการขึ้นของนางได้ {DA 221.1}

เมื่อวันยิ่งใหญ่นั้นมาถึง ขณะที่กษัตริย์และขุนนางทั้งหลายของพระองค์ร่วมฉลองกินดื่มกันอยู่นั้น เฮโรเดียสส่งบุตรสาวของเธอเข้าไปเต้นรำที่ห้องเลี้ยงฉลองเพื่อให้แขกได้รับความเพลิดเพลิน ซาโลเมอยู่ในวัยเริ่มแตกเนื้อสาว และความงามอย่างยั่วยวนกิเลสราคะของผู้ชมระดับขุนนาง การให้หญิงสาวราชสำนัก

ปรากฏตัวในงานเลี้ยงฉลองไม่ใช่เป็นธรรมเนียมประเพณีที่ถือปฏิบัติกัน และเฮโรดได้รับคำชมยกย่องเมื่อบุตรของปุโรหิตและขุนนางของอิสราเอลเต้นรำ เพื่อความเพลิดเพลินแก่แขกของพระราชา [หมายเหตุจากผู้แปล: คุณย่าของเฮโรเดียสเป็นหลานสาวของปุโรหิต ไฮเรียเนสที่สอง--Hyreanus II] {DA 221.2}

เหล้าองุ่นทำให้กษัตริย์มีนงัดค้นหาฝ่ายต่ำเข้ายึดครองตัวท่าน และความมีเหตุผลถูกสลัดทิ้งไป ท่านมองเห็นแต่เฉพาะห้องโถงแห่งความสนุกสำราญที่เต็มไปด้วยแขกสามะเลเทเมา โต๊ะเลี้ยงรับรอง เหล้าเปล่งประกายและแสงสว่างระยิบระยับ และสาวน้อยที่เต้นรำอยู่ตรงหน้าในเสียงนาฬิกาของความคิดไร้สติ ท่านปรารถนาที่จะแสดงการโอ้อวดที่จะยกชูตัวเองขึ้นต่อหน้าบุคคลยิ่งใหญ่ในราชอาณาจักร จึงประกาศสัญญาด้วยคำสาบานที่จะประทานแก่บุตรของเฮโรเดียสทุกสิ่งที่จะขอ แม้กระทั่งกึ่งหนึ่งของอาณาจักร {DA 221.3}

ซาโลเมรีบวิ่งไปหาแม่ของเธอ เพื่อขอความเห็นว่าการทูลขอสิ่งใด

คำตอบมีพร้อมอยู่แล้ว นั่นคือศีรษะของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ซาโลเมไม่เคยทราบถึงความกระหายอย่างอาฆาตแค้นที่มีอยู่ในใจของแม่เธอ เธอกลัวที่จะนำเสนอคำขอ แต่ความตั้งใจของเฮโรเดียสประสบความสำเร็จ หญิงสาวกลับไปพร้อมด้วยคำขออันน่ากลัว “หม่อมฉันขอศีรษะของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ใส่ถาดมาให้หม่อมฉันเดี๋ยวนี้เลยเพคะ” มาระโก 6:25 {DA 221.4}

เฮโรดตกตะลึงและสับสน ความรื่นเริงอันชั่วช้าหยุดชะงักและความเจ็บปวดทรมานปกคลุมภาพแห่งความสนุกสนาน กษัตริย์สั่นสะท้านไปด้วยความกลัว เมื่อคิดถึงการที่จะต้องปลิดเอาชีวิตของยอห์น แต่กระนั้นเมื่อเฮโรดลั่นคำปฏิญาณไปแล้วและไม่ประสงค์ที่จะแสดงออกถึงความหเลาะหะหรือความไม่รอบคอบ คำปฏิญาณได้ลั่นออกไปต่อหน้าแขกมีเกียรติ และทว่าหากมีสักคนหนึ่งทักท้วงที่จะให้ปฏิบัติตามคำสัญญาแล้ว เฮโรดก็คงยินดีปล่อยผู้เผยพระวจนะไป ท่านเปิดโอกาสให้พวกเขาพูดเพื่อนักโทษพวกเขาเคยเดินทางมาแต่ไกลเพื่อฟังยอห์นเทศนาและรู้ดีว่ายอห์น

ไม่ได้ทำผิดและเป็นผู้รับใช้พระเจ้า แต่ถึงแม้พวกเขาจะตกตะลึงกับคำขอของหญิงสาว พวกเขาทั้งหลายก็หลงใหลเกินกว่าที่จะหักท้วงขัดขวาง ไม่มีเสียงใดดังขึ้น เพื่อช่วยชีวิตผู้สื่อข่าวของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ บุคคลเหล่านี้หนึ่งอยู่ในตำแหน่งสูงแห่งความวางใจของประเทศและเป็นผู้แบกรับหน้าที่สำคัญ แต่ถึงกระนั้นพวกเขายังปล่อยตัวไปกับการกินและดื่มจนกระทั่งความรู้สึกมีินชาไปหัวของพวกเขามุ่งไปตามภาพของดนตรีและการเต้นระบำและสดีสัมป-ชัญญะหยุดนิ่งไป ด้วยความเงิบของพวกเขานี้ พวกเขาประกาศการตายของผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าเพื่อสนองความพยายามของหญิงคนหนึ่งที่ถูกทอดทิ้ง {DA 221.5}

เฮโรดคอยที่จะปลดปล่อยตนเองให้หลุดพ้นจากคำปฏิญาณด้วยความผิดหวัง และแล้วท่านก็ออกคำสั่งอย่างไม่เต็มใจเพื่อประหารผู้เผยพระวจนะ ในไม่ช้า ได้มีการยกศิระของยอห์นใส่ถาดเข้ามาถวายกษัตริย์และแขกของพระองค์ปากที่เดือนเฮโรดอย่างซื่อสัตย์เพื่อให้หันกลับจากชีวิตบาปนั้นถูกปิดไป

ตลอดกาล ท่านจะไม่ได้ยินเสียงเรียกร้องให้มนุษย์กลับใจอีก ความสนุกสำมะเลเทเมาของคำเค็นเดียวทำลายชีวิตของผู้เผยพระวจนะยิ่งใหญ่ที่สุดไป {DA 222.1}

โอ บ่อยครั้งเพียงไรที่ชีวิตของผู้ไร้ความผิดจะต้องสูญสิ้นไปอันเนื่องจากการกินอยู่อย่างไม่พอควรของผู้ทำหน้าที่ปกป้องความยุติธรรม! ผู้ที่เอาแก้วบรรจุยาพิษจ่อปากจะต้องรับผิดชอบความไม่ยุติธรรมที่เขากระทำภายใต้ความหลงใหลในอำนาจด้วยการทำให้ความรู้สึกมีินชานี้ทำให้ตัวเขาเองไม่สามารถตัดสินใจด้วยความสงบใจหรือมีทัศนคติที่ใสกระจ่างแยกแยะระหว่างถูกและผิดได้ เขาเปิดทางให้ซาตานทำงานผ่านตัวเขา ในการกดขี่และทำลายคนที่ไร้ความผิด “เหล่าอู่นทำให้ชอบเยาะเย้ย และสุราก็ทำให้เกะกะระรานใครยอมให้มันพาเงินไป ก็ไม่มีปัญญา” สุภาษิต 20:1 ด้วยประการฉะนี้ “ความยุติธรรมก็หันกลับ. . . และผู้พรวดจากความชั่วก็ทำให้ตัวเองถูกปล้น” อิสยาห์ 59:14, 15 ผู้มีอำนาจปกครองอยู่เหนือชีวิตเพื่อนมนุษย์ด้วยกันจะต้องร่วมรับผิดชอบอาชญา

กรรมเมื่อเขาคงอยู่ภายใต้การกินอยู่อย่างไม่ประมาทตน คนทั้งหมดที่ปกครองโดยใช้กฎหมายจะต้องเป็นผู้ปฏิบัติตามกฎหมาย พวกเขาจะต้องเป็นคนที่ควบคุมตนเองได้ พวกเขาจะต้องควบคุมกำลังทางฝ่ายกาย ความคิดและศีลธรรมอย่างเต็มที่เพื่อเขาจะมีความเข้มแข็งทางความคิดและมีความสำนึกอย่างสูงในเรื่องของความยุติธรรม {DA 222.2}

เมื่อยกศีรษะของยอห์นผู้ให้บัพติศมาให้เฮโรเดียสแล้ว เธอรับด้วยความพึงพอใจอย่างป่าเถื่อนอำมหิต เธอปลื้มปิติที่แก้แค้นได้สำเร็จและปลอบตนเองว่าจิตใต้สำนึกของเฮโรดจะไม่ถูกรบกวนอีกต่อไป แต่ผลของบาปที่เธอทำไปนั้นไม่ได้นำความสุขมาให้เธอ ชื่อเสียงของเธอดังไปในทางลบและเป็นที่หวาดกลัว ในเวลาเดียวกันเฮโรดทุกข์ทรมานมากยิ่งขึ้น โศกเศร้าใจมากกว่าเมื่อครั้งที่มีความตึงเครียดของผู้เผยพระวจนะเสียอีก อิทธิพลคำสอนของยอห์นไม่ได้เลือนหายไปแต่กลับแผ่กว้างออกไปทุกชั่วอายุจนถึงสิ้นสุดของยุค {DA 222.3}

บาปของเฮโรดลอยติดตามเขาอยู่ตลอดเวลา ท่านพยายามอยู่เสมอ

ที่จะหาทางให้ตัวเองหลุดพ้นจากจิตใต้สำนึกที่คอยย้ำเตือนถึงความผิดของตน ความเชื่อมั่นที่ท่านมีต่อยอห์นนั้นไม่ได้สั่นคลอนไป ขณะที่เฮโรดคิดถึงชีวิตที่ละทิ้งตนของยอห์นทั้งคำเชิญชวนอันเคร่งขรึมจริงจังและคำแนะนำที่มีเหตุผล แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่ายอห์นมาถึงความตายได้อย่างไร ท่านก็ไม่อาจอยู่อย่างสงบได้อีกต่อไป ในขณะที่ท่านปฏิบัติกิจของประเทศชาติรับการเทิดทูนสรรเสริญจากมนุษย์อยู่นั้น ท่านสวมใบหน้าที่มีรอยยิ้มและลักษณะท่าทางอันทรงเกียรติแต่จิตใจกลับซ่อนความว้าวุ่นอยู่ภายในซึ่งถูกกดตันด้วยความกลัวอยู่ตลอดเวลาว่าคำสาปแช่งจะตกอยู่กับตัวท่านเอง {DA 223.1}

เฮโรดประทับใจอย่างสุดซึ้งกับคำพูดของยอห์นที่ว่าไม่มีสิ่งใดปิดซ่อนจากพระเจ้าได้ ท่านมั่นใจว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ทุกแห่งหน และพระองค์ทรงเห็นความสนุกสนานสำมะเลเทเมาของห้องเลี้ยงรับรองและทรงได้ยินคำสั่งตีสรรเสริญของยอห์น และทรงเห็นความชื่นชมตื่นเต้นของเฮโรเดียสและความดูหมิ่นเหยียดหยามที่เธอแสดงออกต่อศีรษะที่ถูกตัดของผู้

ดักเตือนเธอ เรื่องมากมายที่เฮโรดเคย
ได้ยินจากปากของผู้เผยพระวจนะนั้น
บัดนี้กำลังพูดกับจิตใต้สำนึกของท่าน
อย่างชัดเจนด้วยเสียงที่ดังกว่าที่ยอห์น
เคยเทศนาในถิ่นทุรกันดารเสียอีก
{DA 223.2}

เมื่อเฮโรดได้ยินถึงพระราชกิจ
ของพระคริสต์นั้นท่านก็เป็นทุกข์
อย่างมากยิ่ง ท่านคิดว่าพระเจ้าทรง
ปลุกยอห์นให้เป็นขึ้นจากความตาย
แล้วและทรงบัญชาให้มาประณาม
บาปด้วยอำนาจที่ยิ่งใหญ่มากขึ้น
ท่านตกอยู่ในความกลัวตลอดเวลาว่า
ยอห์นจะมาแก้แค้นและจะสาปแช่ง
ท่านและครอบครัว เฮโรดกำลังเก็บ
เกี่ยวสิ่งที่พระเจ้าทรงประกาศไว้แล้ว
ถึงผลลัพธ์ที่เกิดจากวิถีของความบาป
ซึ่งได้แก่ “จิตใจที่หวาดหวั่น มีตาที่
มืดมัวลงและมีชีวิตที่ค่อยๆ วอดลง
และชีวิตของท่านก็จะแขวนอยู่ใน
ความสงสัยต่อหน้าท่าน ท่านจะ
ครั่นคร้ามอยู่ทั้งกลางวันและกลางคืน
ไม่มีความแน่ใจในชีวิตของท่านเลย
ในเวลาเช้าท่านจะกล่าวว่า ‘ถ้าเป็น
เวลาเย็นก็จะดี’ และในเวลาเย็นท่าน
จะกล่าวว่า ‘ถ้าเป็นเวลาเช้าก็จะดี’
เพราะความครั่นคร้ามที่ท่านมีอยู่นั้น

และเพราะสิ่งที่ตาของท่านจะเห็น” เฉลย
ธรรมบัญญัติ 28:65-67 ความคิด
ของคนบาปเองจะเป็นผู้ที่คอยกล่าว
หาตนเองและไม่มีการทรมานใดที่
จะปวดร้าวไปกว่าเหล็กในของจิต
ใต้สำนึกที่ทำให้ผิด ซึ่งทำให้เขาไม่ได้
พักผ่อนทั้งกลางวันและกลางคืน
{DA 223.3}

ความแปลกประหลาดอัน
ล้าลึกในชะตากรรมของยอห์นผู้ให้
บัพติศมาวนเวียนอยู่ในความคิดของ
คนจำนวนมาก พวกเขาสงสัยว่า
ทำไมพระเจ้าจึงปล่อยให้เขาทรมาน
และตายในเรือนจำ ความลึกลับของ
แผนการอันมีดมนนี้ สายตาของ
มนุษย์ไม่อาจมองทะลุผ่านได้ แต่
เรื่องนี้ไม่อาจสั่นคลอนความมั่นใจ
ของเราในพระเจ้าได้เมื่อเราระลึกว่า
ยอห์นเป็นผู้ร่วมทุกข์กับพระคริสต์
ทุกคนที่ติดตามพระคริสต์จะสวมมงกุฏ
ของการพลีชีพเสียสละ พวกเขาจะถูก
มนุษย์ที่เห็นแก่ตัวเข้าใจพวกเขาผิด
อย่างแน่นอนและเป็นเป้าจู่โจมอย่าง
รุนแรงร้ายกาจของซาตาน อาณาจักร
ที่มันจัดตั้งขึ้นก็เพื่อทำลายหลักการ
ของการเสียสละตนนี้ และมันจะทำ
สงครามต่อสู้กับทุกที่ที่แสดงออกถึง

หลักการนี้ {DA 223.4}

ชีวิตในวัยเด็ก วัยหนุ่มและวัยผู้ใหญ่ของยอห์นมีคุณสมบัติของความมั่นคงและเข้มแข็งทางศีลธรรม เมื่อเสียงของเขาดังขึ้นในถิ่นทุรกันดารว่า “จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป” มัทธิว 3:3 ซาตานหวนวิตกถึงเรื่องความปลอดภัยของอาณาจักรของมัน ความน่ากลัวของบาปเปิดเผยออกให้เห็นจนมนุษย์หวนวิตก อำนาจของซาตานที่ควบคุมคนมากมายที่อยู่ภายใต้มันนั้นพังทลายไป มันไม่มีความพยายามที่จะดึงดูดผู้ให้บังเกิดสมาออกจากชีวิตที่มอบถวายแด่พระเจ้าโดยปราศจากเงื่อนไข แต่มันก็ล้มเหลว และมันก็ล้มเหลวที่จะเอาชนะพระเยซู ซาตานพ่ายแพ้ต่อการทดลองในถิ่นทุรกันดารและความโกรธของมันนั้นรุนแรง บัดนี้มันต้องการนำความโศกเศร้ามายังพระคริสต์ด้วยการจู่โจมยอห์น มันจะทำให้พระองค์ทุกข์ทรมานในเมื่อมันล่อลวงพระองค์ให้ทำบาปไม่ได้ {DA 224.1}

พระเยซูไม่ทรงเข้าขัดขวางเพื่อช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรง

ทราบดีว่ายอห์นทนต่อการทดสอบได้ด้วยความยินดีพระผู้ช่วยทรงพร้อมที่จะเสด็จมาหา ยอห์นด้วยตนเองเพื่อขจัดความขมเฝ้าของคุกมืดให้สว่างสดใส แต่พระองค์ไม่ทรงประสงค์นำตนเข้าไปอยู่ในมือของศัตรูและทำให้พระราชกิจของพระองค์ตกอยู่ในภัยอันตราย พระองค์ทรงพร้อมและยินดีที่จะช่วยผู้รับใช้ซื่อสัตย์ แต่เพื่อเห็นแก่คนจำนวนนับพันในยุคต่อมาที่จะต้องดำเนินผ่านเรือนจำไปสู่ความตายแล้ว ยอห์นจำเป็นต้องถ่วงถ่วงของการยอมพลีชีพ ในขณะที่ผู้ติดตามของพระคริสต์ต้องอดโรยในคุกอย่างโดดเดี่ยวหรือตายด้วยคมดาบ ด้วยเครื่องหมายหรือด้วยไฟ ดูเหมือนว่าพระเจ้าและมนุษย์ทอดทิ้งพวกเขาไปแล้ว แต่สิ่งที่จะยังคงอยู่ในจิตใจของพวกเขาก็คือความคิดที่ว่ายอห์นผู้ให้บังเกิดสมาซึ่งเป็นบุคคลที่พระคริสต์ทรงเป็นพยานถึงความซื่อสัตย์นั้นยังต้องดำเนินผ่านประสบการณ์ในลักษณะเดียวกันนี้! {DA 224.2}

ซาตานได้รับอนุญาตให้ตัดชีวิตของผู้สืบทอดของพระเจ้าในโลกให้สั้นลง แต่ชีวิตที่ “ซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” นั้นผู้ทำลายเอื้อมไปไม่

ถึง โคโลสี 3:3 มันดีอกดีใจที่นำ
ความทุกข์มาให้กับพระคริสต์ แต่มัน
ล้มเหลวที่จะครอบครองยอห์น ความ
ตายเพียงแต่นำยอห์นให้อยู่เหนือ
อำนาจของการทดลองในสงครามนี้
ไปตลอดกาล ซาตานเผยลักษณะ
อุปนิสัยของมันเองออกมา มันเปิดเผย
ให้จักรวาลที่คอยเฝ้ามองอยู่นั้นเห็นถึง
ความเป็นศัตรูของมันที่มีต่อพระเจ้า
และมนุษย์ {DA 224.3}

ถึงแม้ว่ายอห์นไม่ได้รับการ
ช่วยกู้อย่างอัศจรรย์ แต่ยอห์นก็ไม่ได้
ถูกทอดทิ้ง มีทูตสวรรค์อยู่ร่วมเป็น
เพื่อนกับเขาตลอดเวลา ทูตสวรรค์
เหล่านี้เปิดเผยให้เขาเห็นถึงคำ
พยากรณ์เกี่ยวกับพระคริสต์และ
คำมั่นสัญญาอันมีค่าทั้งหลายในพระ
คัมภีร์ นี่คือความมั่นใจของเขา และ
จะเป็นความมั่นใจของประชากรของ
พระเจ้าตลอดยุคที่จะมาถึง คำมั่น
สัญญาที่มีไว้สำหรับยอห์นผู้ให้
บัพติศมาและคนทั้งหลายที่มาภายหลังว่า “นี่แหละ เราจะอยู่กับท่าน
ทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค”

มัทธิว 28:20 {DA 224.4}

พระเจ้าไม่ทรงเคยนำทางบุตร
ธิดาของพระองค์นอกเสียจากพวกเขา
จะเลือกให้พระองค์ทรงนำ หากเขา
ทั้งหลายจะเห็นสิ่งที่อยู่เบื้องปลาย
ตั้งแต่ตอนเริ่มต้นและเห็นสง่าราศี
ของพระประสงค์ที่เขาทั้งหลาย
กำลังทำให้สำเร็จในฐานะผู้ร่วมงาน
ของพระองค์ ไม่ใช่เอโนคที่ได้รับการ
เปลี่ยนแปลงเพื่อขึ้นสู่สวรรค์ หรือ
เอลียาห์ที่ขึ้นไปสวรรค์ด้วยรถม้า
เพลิงจะได้รับเกียรติยิ่งใหญ่หรือมาก
กว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมาที่ต้องพินาศ
ในคุกมืด “พระเจ้าทรงให้พระคุณแก่
ท่านเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ไม่ใช่
ให้ท่านทั้งหลายเชื่อในพระองค์เท่านั้น
แต่ให้ท่านทุกข์ยากเพราะเห็นแก่
พระองค์ด้วย” ฟิลิปปี 1:29 และใน
บรรดาของประทานที่สวรรค์ทรงโปรด
ประทานแก่มนุษย์นั้น การอยู่ร่วมใน
ความทุกข์กับพระคริสต์ถือเป็น
ความวางใจที่ทรงคุณค่าและเป็น
เกียรติสูงสุด {DA 224.5}

“แผ่นดินของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว”

“หลังจากยอห์นถูกจับแล้ว พระเยซูเสด็จมายังแคว้นกาลิลี ทรงประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าโดยตรัสว่า ‘เวลากำหนดมาถึงแล้วและแผ่นดินของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว จงกลับใจใหม่และเชื่อข่าวประเสริฐ’” มาระโก 1:14, 15 {DA 231.1}

การเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ได้ประกาศออกไปเป็นครั้งแรกสุดที่แคว้นยูเดีย เรื่องการเกิดของผู้เบิกทางได้พยากรณ์ให้กับเศคาริยาห์ ในขณะที่เขาปรนนิบัติอยู่หน้าแท่นบูชา ในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม ทูตสวรรค์ประกาศการเสด็จมาบังเกิดของพระเยซูที่บริเวณเนินเขาบ้านเบธเลเฮม นักปราชญ์เดินทางมายังกรุงเยรูซาเล็มแสวงหาพระองค์ ในพระวิหารสิเมโอนและอันนาได้เป็นพยานว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า “เมืองเยรูซาเล็ม และคนทั่วแคว้น

ยูเดีย” ได้ยินคำเทศนาของยอห์น ผู้ให้บัพติศมา และผู้แทนของสภาชั้นเฮตริน รวมทั้งประชาชนได้ยินคำพยานเรื่องของพระเยซู พระคริสต์ทรงรับสาวกกลุ่มแรกของพระองค์ที่แคว้นยูเดีย พระองค์ทรงปฏิบัติกิจส่วนใหญ่ในช่วงแรกที่นี่ การชำระพระวิหารด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งความเป็นพระเจ้าของพระองค์ การรักษาโรคอย่างอัศจรรย์ และบทเรียนแห่งความจริงของพระเจ้าที่เปล่งออกจากริมพระโอษฐ์ของพระองค์ ล้วนส่องประกายออกมาให้เห็นถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ เรื่องทั้งหมดนี้และหลังจากการรักษาที่สระน้ำเบธซาธา พระองค์ทรงประกาศต่อหน้าสภาชั้นเฮตรินถึงการทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ {DA 231.2}

หากผู้นำในแผ่นดินอิสราเอล

ต้อนรับพระคริสต์แล้ว พระองค์จะ
ประทานเกียรติยศแก่พวกเขาให้
เป็นผู้สื่อข่าวของพระองค์เพื่อประกาศ
พระกิตติคุณไปทั่วโลก พวกเขาเป็น
คนกลุ่มแรกที่ได้รับโอกาสให้เป็น
ผู้ประกาศอาณาจักรและพระคุณของ
พระเจ้า แต่ชนชาติอิสราเอลไม่รู้
วันเวลาที่พระเจ้าเสด็จมาเยี่ยม
พวกเขา ความอิจฉาและความไม่ไว
วางใจของผู้นำชาวยิวสูงจนจนเข้า
ขั้นความเกลียดชังอย่างเปิดเผย และ
หัวใจของประชากรได้หันออกไปจาก
พระเยซู {DA 231.3}

สภาชั้นเฮตรินปฏิเสธข่าวสาร
ของพระคริสต์ และมุ่งมั่นที่จะฆ่า
พระองค์ ดังนั้นพระเยซูจึงเสด็จไป
จากกรุงเยรูซาเล็ม ไปจากพวกปุโรหิต
ไปจากพระวิหาร ไปจากพวกผู้นำ
ศาสนา ไปจากประชาชนทั้งหลายที่
เคยได้รับการสั่งสอนเรื่องพระบัญญัติ
และทรงหันไปหากลุ่มชนอีกกลุ่มหนึ่ง
เพื่อประกาศข่าวของพระองค์ และ
รวบรวมผู้ที่ประกาศพระกิตติคุณ
ไปยังประชาชาติทั้งหลาย {DA 232.1}

ตั้งที่ผู้มีอำนาจฝ่ายศาสนาใน
สมัยของพระคริสต์ได้ปฏิเสธแสงสว่าง
และชีวิตของมนุษย์ฉันใด แสงสว่าง

และชีวิตก็ถูกปฏิเสธในยุคต่อๆ มา
ด้วยเช่นกันฉันนั้น ประวัติศาสตร์ได้
บันทึกครั้งแล้วครั้งเล่าถึงเรื่องของ
พระคริสต์ที่ทรงต้องถอยออกไป
จากแคว้นยูเดียซ้ำแล้วซ้ำอีก เมื่อ
นักปฏิรูปศาสนาเทศนาพระวจนะ
ของพระเจ้า พวกเขาไม่เคยคิดว่าจะ
ต้องแยกตัวเองออกไปจากคริสตจักร
ที่มีอยู่ในเวลานั้น แต่ผู้นำศาสนา
ไม่ยอมทนต่อแสงสว่าง ดังนั้นผู้ที่นำ
แสงสว่างมาจึงถูกบังคับให้หนีไปหา
คนอีกกลุ่มหนึ่งที่กำลังรอคอยความ
จริงอยู่ ในยุคของเราคนที่แสดงตน
ว่าเป็นผู้ติดตามนักการปฏิรูปนั้นมี
อยู่ไม่กี่คนที่ได้รับแรงกระตุ้นจาก
จิตวิญญาณของตนเอง มีน้อยคนที่
คอยฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าและ
พร้อมที่จะรับความจริงไม่ว่าจะนำ
เสนอในรูปแบบที่ถูกปิดบังซ่อนเร้น
อย่างไรก็ตาม บ่อยครั้งผู้ที่เดินตาม
รอยของนักปฏิรูปศาสนาถูกบังคับ
ให้ออกไปจากคริสตจักรที่พวกเขา
รักเพื่อจะได้ประกาศคำสอนอันเรียบ
ง่ายของพระวจนะของพระเจ้า และ
บ่อยครั้งด้วยคำสอนเดียวกันนี้ ผู้ที่
แสวงหาแสงสว่างจะถูกบังคับให้ออก
ไปจากคริสตจักรของบรรพบุรุษของ

ตนเพื่อที่พวกเขาจะยังคงเชื่อฟังได้
ต่อไป {DA 232.2}

พวกธรรมาจารย์ในกรุงเยรู-
ซาเล็มดูเหมือนชาวกาลิลีว่าเป็นคน
หยาบไม่สุภาพและไม่มีความรู้ แต่
กระนั้นคนเหล่านี้มีคุณสมบัติเหมาะ
กับพระราชกิจของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดมาก
กว่า พวกเขาเป็นคนจริงจังและจริงจัง
อยู่ภายใต้การควบคุมของผู้คลั่ง
ศาสนาที่น้อยกว่า สมอของพวกเขาก็
เปิดรับความจริงได้ดีกว่า การเสด็จ
ไปยังแคว้นกาลิลีนี้ พระเยซูไม่ได้
แยกตัวออกห่างหรืออยู่อย่างโดดเดี่ยว
ในเวลานั้นแคว้นกาลิลีเป็นบ้านของ
ประชากรจำนวนมากที่อยู่กันอย่าง
แออัด มีสัดส่วนของชนต่างชาติ
มากกว่าในแคว้นยูเดีย {DA 232.3}

ขณะที่พระเยซูเสด็จผ่านแคว้น
กาลิลี ทรงสั่งสอนและรักษาอยู่นั้น
ฝูงชนมากมายจากเมืองและชนบท
ต่าง ๆ พากันมาห้อมล้อมพระองค์ไว้
แม้กระนั้น ยังมีคนอีกมากมายมา
จากแคว้นยูเดียและแคว้นใกล้เคียง
บ่อยครั้งพระองค์ทรงมีความจำเป็น
ต้องหลบฝูงชน ประชาชนตื่นตัว
มาก จนในบางครั้งจำเป็นต้องระวัง
ตัวกลัวกว่าทางการโรมันจะตื่น

ตระหนักเพราะกลัวว่าจะก่อกบฏ ยัง
ไม่เคยมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นมา
ก่อนในโลกนี้ พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์
เสด็จเข้ามาใกล้มนุษย์แล้ว จิตวิญญาณ
ที่หิวโหยและกระหายที่เฝ้ารอการ
ช่วยชนชาติอิสราเอลให้รอดมา
เนิ่นนานนั้น บัดนี้กำลังดื่มด่ำพระคุณ
ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเปี่ยม
ด้วยพระเมตตา {DA 232.4}

สาระสำคัญในคำเทศนาของ
พระคริสต์คือ “เวลากำหนดมาถึงแล้ว
และแผ่นดินของพระเจ้ายกมาใกล้แล้ว
จงกลับใจใหม่และเชื่อข่าวประเสริฐ”
ด้วยเหตุนี้ กิตติคุณข่าวประเสริฐตามที่
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดประทานให้ นั้นจึงตั้ง
อยู่บนพื้นฐานของคำพยากรณ์ “เวลา”
ที่พระองค์ประกาศว่าถึงกำหนดแล้ว
นั้นเป็นช่วงเวลาที่ทูตสวรรค์กาเบรียล
เปิดเผยไว้กับดาเนียล ทูตสวรรค์กล่าว
ไว้ว่า “มี 70 สัปดาห์แห่งปีกำหนดไว้
สำหรับชนชาติของท่านและนครบริสุทธิ
ของท่าน เพื่อให้ยุคการละเมิดให้บาป
จบสิ้น และให้ลบมลทิน เพื่อนำความ
ชอบธรรมนิรันดร์เข้ามาเพื่อประทับ
ตราทั้งนิมิตและคำของผู้เผยพระวจนะ
ไว้และเพื่อจะเจิมอภิสุทธิสถาน” ดาเนียล
9:24 หนึ่งในวันของคำพยากรณ์หมายถึง

เวลา 1 ปี โปรดตุกันดารวิถี 14:4; เอเสเคียล 4:6 เจ็ดสิบสัปดาห์หรือ สี่ร้อยเก้าสิบวันหมายถึงสี่ร้อยเก้าสิบปี มีการกำหนดจุดเริ่มต้นสำหรับ ช่วงเวลานี้ว่า “จงสังเกตและเข้าใจว่า นับตั้งแต่การที่ถ้อยคำนั้นออกไป ให้ สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จนถึง สมัยประชุมผู้ถูกเจิมไว้ก็เป็นเวลา 7 สัปดาห์ และเยรูซาเล็มจะถูกสร้างขึ้นพร้อมด้วยคูและลานเมืองเป็นเวลา 62 สัปดาห์” เป็นเวลาหกสิบเก้า สัปดาห์หรือสี่ร้อยแปดสิบสามปี ดาเนียล 9:25 พระบัญชาเพื่อบูรณะ และสร้างกรุงเยรูซาเล็มฉบับสมบูรณ์ เกิดขึ้นด้วยการประกาศกฤษฎีกา ของอาร์ทาเซอรัสซีสลองจีมานัส (โปรดตุเอสรา 6:14; 7:1, 9) พระ บัญชานี้มีผลบังคับใช้ในฤดูใบไม้ร่วง ของปี ก.ค.ศ. 457 [ก.ค.ศ. แปลว่า ก่อนคริสต์ศักราช] นับจากช่วงเวลานี้ ไปอีก 483 ปีก็จะตรงกับช่วงฤดู ใบไม้ร่วงของปี ค.ศ. 27 ตามคำ พยากรณ์แล้วช่วงเวลานี้จะตรงกับ เวลาของพระเมสสิยาห์ผู้ทรงได้รับ การเจิมในปี ค.ศ. 27 เมื่อพระเยซู ทรงรับบัพติศมานั้น พระวิญญาณ บริสุทธิ์ได้ทรงเจิมพระองค์และหลัง

จากนั้นไม่นานต่อมาพระองค์ก็ทรง เริ่มปฏิบัติพระราชกิจ แล้วพระองค์ จึงทรงประกาศข่าวว่า “เวลากำหนด มาถึงแล้ว” {DA 233.1}

และแล้วทูตสวรรค์พูดต่อไปว่า “ท่านจะทำพันธสัญญาอย่างมั่นคงกับ คนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์” เป็น เวลาเจ็ดปีหลังจากที่พระเจ้าช่วยให้รอด เสด็จเข้ารับพันธกิจการรับใช้ที่ กิตติคุณข่าวประเสริฐจะต้องประกาศ ให้แก่ชาวยิวโดยเฉพาะ เป็นเวลา สามปีครั้งที่พระคริสต์ทรงประกาศเอง และในเวลาต่อมาพวกอัครสาวกเป็น ผู้ประกาศ “ท่านจะทำให้การถวาย สัตวบูชา และเครื่องบูชาอื่นๆ หยุดไป ครึ่งสัปดาห์” ดาเนียล 9:27 ในช่วง ฤดูใบไม้ผลิของปี ค.ศ. 31 พระคริสต์ ผู้ทรงเป็นเครื่องบูชาองค์ที่เที่ยงแท้ ถูกนำขึ้นถวายเป็นเครื่องบูชาบนภูเขา คาลวารี และแล้วผ้าม่านของวิหาร ขาดเป็นสองส่วน ซึ่งหมายความว่า ความศักดิ์สิทธิ์และความสำคัญ ของพิธีการถวายบูชาทั้งหลายนั้น จบสิ้นแล้ว เวลามาทถึงแล้วที่การถวาย สัตวบูชาและเครื่องบูชาอื่นๆ ในโลกนี้ ต้องสิ้นสุดลง {DA 233.2}

หนึ่งสัปดาห์ซึ่งเป็นระยะเวลา

เจ็ดปีนั้นสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 34 เมื่อ สเทเฟนถูกก้อนหินขว้างตาย ในที่สุด ชาวยิวตีตราประทับปฏิเสธรพระกิตติคุณ ฝ่ายศิษย์ทั้งหลายที่กระเจาไปตาม ที่ต่างๆ เนื่องจากการกดขี่ข่มเหงก็ได้ “ประกาศพระวจนะนั้น” กิจการ 8:4 อีกไม่นานต่อมา เขาโล่ผู้กดขี่กลับใจ เปลี่ยนชื่อใหม่เป็นเปาโล ทำหน้าที่ เป็นอัครสาวกประกาศกับคนต่างชาติ {DA 233.3}

เวลาของการเสด็จมาของ พระคริสต์ การทรงเจิมพระองค์ด้วย พระวิญญาณบริสุทธิ์ การมรณาของ พระองค์และการประกาศพระกิตติคุณ ให้แก่คนต่างชาตินั้น ล้วนเปิดเผย ไว้แล้วอย่างแม่นยำ ชาวยิวได้รับสิทธิ พิเศษเพื่อเข้าใจคำพยากรณ์เหล่านี้ และยอมรับว่าพันธกิจของพระเยซู สำเร็จตามคำพยากรณ์ พระคริสต์ ทรงเร่งเร้าให้สาวกตระหนักถึงความ สำคัญของการศึกษาคำพยากรณ์ พระองค์ทรงอ้างถึงคำพยากรณ์ที่ให้ ไว้กับดาเนียลที่กล่าวถึงเวลาของ พวกเขาว่า “ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด” มัทธิว 24:15 ภายหลังจากพระเยซู ทรงเป็นขึ้นจากความตายแล้ว พระองค์ ทรงอธิบายให้แก่สาวกเรื่อง “บรรดา

ผู้เผยพระวจนะ” “ที่เล็งถึงพระองค์ ทุกข้อ” ลูกา 24:27 พระผู้ช่วยให้รอด ตรัสผ่านผู้เผยพระวจนะทุกคน “พระ วิญญาณของพระคริสต์ผู้สถิตอยู่ใน พวกเขาได้ทรงแจ้งไว้ โดยทรงบอก ล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของ พระคริสต์ และพระสิริที่จะมาภายหลังความทุกข์เหล่านั้น” 1 เปโตร 1:11 {DA 234.1}

กาเบรียล ทูตสวรรค์ที่มีตำแหน่ง รองจากพระบุตรของพระเจ้าเป็น ผู้ที่นำข่าวของพระเจ้ามาให้ดาเนียล กาเบรียลทูตสวรรค์องค์เดียวกันนี้เอง เป็นผู้ที่พระคริสต์ทรงบัญชาให้มา เปิดเผยเรื่องของอนาคตแก่ยอห์น ผู้ที่พระองค์ทรงรัก และพระองค์ทรง อวยพระพรให้ทุกคนที่อ่านและฟัง คำพยากรณ์และถือรักษาข้อความ ที่เขียนไว้ในคำพยากรณ์นี้ วิวรรณ์ 1:3 {DA 234.2}

“แท้จริงพระยาห์เวห์องค์เจ้านายไม่ทรงทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด โดยไม่ เปิดเผยความลับ ให้แก่ผู้รับใช้ ของพระองค์ คือผู้เผยพระวจนะ” ในขณะที่ “สิ่งลับทั้งปวงเป็นของ พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย” อาโมส 3:7; เฉลยธรรมบัญญัติ 29:29

พระเจ้าประทานสิ่งเหล่านี้แก่เรา แล้วและพระพรของพระองค์จะทรงหลั่งลงมายังผู้ที่ศึกษาคำพยากรณ์เหล่านี้ด้วยความยำเกรงและการอธิษฐาน {DA 234.3}

ในขณะที่ข่าวของการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ประกาศเรื่องอาณาจักรแห่งพระคุณของพระองค์ ข่าวของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ก็จะเปิดเผยอาณาจักรแห่งพระสิริของพระองค์ ข่าวที่สองนี้วางอยู่บนพื้นฐานของคำพยากรณ์เหมือนเช่นข่าวแรก คำของทูตสวรรค์ที่มายังดาเนียล ที่เกี่ยวข้องกับยุคสุดท้ายจะเข้าใจได้ในเวลาปลายยุค ในเวลานั้น “คนเป็นอันมากจะวิ่งไปวิ่งมาและความรู้จะทวีขึ้น” “แต่คนชั่วจะยังทำการชั่วอยู่ และไม่มีคนชั่วสักคนหนึ่งจะเข้าใจ แต่บรรดาคนฉลาดจะเข้าใจ” ดาเนียล 12:4, 10 พระผู้ช่วยให้รอดเองประทานหมายสำคัญของการเสด็จมาของพระองค์และตรัสว่า “เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าแผ่นดินของพระเจ้าใกล้จะมาถึงแล้ว” “จงระวังตัวให้ดี เกรงว่าใจของท่านจะเต็มล้นไปด้วยการเสเพล การเมา

เหล้า และการหวนกังวลถึงชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะมาถึงท่านโดยไม่คาดฝัน” “จงเฝ้าระวังอยู่ทุกเวลา จงอธิษฐานเพื่อพวกท่านจะมีกำลังรอดพ้นเหตุการณ์ทุกอย่างที่จะเกิดขึ้นนั้น และจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้” ลูกา 21:31, 34, 36 {DA 234.4}

เรามาดังถึงช่วงเวลาที่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ทำนายไว้ล่วงหน้าแล้ว เวลาของยุคสุดท้ายมาถึงแล้ว ตราที่ปิดประทับนิมิตของผู้เผยพระวจนะถูกแกะออกแล้ว และคำเตือนสำคัญเหล่านี้ชี้ให้เราเห็นว่า การเสด็จมาของพระเป็นเจ้าด้วยพระสิริใกล้เข้ามาแล้ว {DA 235.1}

ชาวยิวตีความหมายและใช้พระคำของพระเจ้าไปในทางที่ผิดและพวกเขาไม่รู้เมื่อเวลามาถึง ช่วงเวลาพันธกิจแห่งการรับใช้ของพระคริสต์และอัครสาวกของพระองค์ ซึ่งเป็นเวลาช่วงสุดท้ายที่จะประทานพระคุณแก่ประชากรที่เลือกสรร พวกเขากลับไปใช้เวลานั้นวางแผนเพื่อทำลายผู้สืบข่าวของพระเจ้า ความทะเยอทะยานทางฝ่ายโลกดึงดูดพวกเขาและอาณาจักรฝ่ายวิญญาณที่มาถึงพวกเขาก็ไม่เกิดประโยชน์ใด ใน

ทุกวันนี้ อาณาจักรของโลกก็ดึงดูด
ความคิดของมนุษย์เช่นเดียวกัน และ
พวกเขาไม่เอาใจใส่คำพยากรณ์ที่
สำเร็จอย่างรวดเร็วและเครื่องหมาย
ที่แสดงการมาอย่างรวดเร็วไวของอาณ-
าจักรของ พระเจ้า {DA 235.2}

“แต่พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่อยู่
ในความมืดแล้ว วันนั้นไม่นานจะมาถึง
ท่านอย่างขโมยมา ท่านทุกคนเป็น

ลูกของความสว่าง และเป็นลูกของ
เวลากลางวัน เราไม่ได้เป็นของ
กลางคืนหรือของความมืด” ในขณะที่
ที่เราไม่ทราบเวลาของการเสด็จกลับ
มาของพระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่เรา
รู้ว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว “เพราะ
ฉะนั้นเราอย่าหลับเหมือนอย่าง
คนอื่น แต่ให้เราเฝ้าระวังและมีสติ”
1 เรสะโลนิกา 5:4-6 {DA 235.3}

“เวลาของการเสด็จมาของพระคริสต์ การทรงเจิมพระองค์ด้วย
พระวิญญาณบริสุทธิ์ การมรณาของพระองค์และการประกาศพระกิตติคุณ
ให้แก่คนต่างชาตินั้น ล้วนเปิดเผยไว้แล้วอย่างแม่นยำ” {DA 234.1}

“ทูตสวรรค์อยู่ใกล้ผู้ติดตามข้อสัจของพระคริสต์....
ทูตสวรรค์ขวางกั้นปกป้องเราจากภัยอันตรายทั้งตามองเห็น
และมองไม่เห็น เราได้รับการปกป้องโดยผ่านการเข้าขัดขวาง
ของทูตสวรรค์” {DA 240.3}

“คนนี้เป็นลูกช่างไม้... ไม่ใช่หรือ?”

บทนี้อ้างอิงจาก ลูกา 4:16-30

เงามีตหนึ่งทอดอยู่เหนือวัน
อันสดใสแห่งพันธกิจการรับใช้ของ
พระคริสต์ในแคว้นกาลิลี ประชาชน
ในเมืองนาซาเรธปฏิเสธพระองค์
พวกเขาพูดว่า “คนนี้เป็นลูกช่างไม้
... ไม่ใช่หรือ?” {DA 236.1}

ในช่วงวัยเด็กและวัยหนุ่ม
พระเยซูทรงร่วมนมัสการท่ามกลาง
พี่น้องในธรรมศาลาที่เมืองนาซาเรธ
นับตั้งแต่พระองค์เริ่มพันธกิจแห่ง
การรับใช้ พระองค์ทรงไปจากพวก
เขา แต่พวกเขาก็ไม่ได้ปิดหูปิดตา
กับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดกับพระองค์
เมื่อพระองค์ทรงปรากฏท่ามกลาง
พวกเขา ความสนใจและความคาดหวัง
ของพวกเขาก็ถูกปลุกปั่นขึ้นมาจน
ถึงขีดสูงสุด พระองค์ทรงคุ้นเคยกับ
รูปร่างและหน้าตาของคนที่นี่ตั้งแต่
วัยทารก มารดา น้องชายและน้อง
สาวของพระองค์อยู่ที่นี้ และในวัน

สะบาโตนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามา
ยังธรรมศาลาและประทับลงท่ามกลาง
ผู้ร่วมนมัสการ สายตาของคนทั้งหมด
หันไปทางพระองค์ {DA 236.2}

ในวันนมัสการปกติ ผู้ปกครอง
จะอ่านคำของผู้เผยพระวจนะและ
กำชับประชาชนให้ยังคงตั้งความหวัง
เฝ้ารอพระองค์ผู้จะเสด็จมา พระองค์
จะทรงจัดตั้งการปกครองแห่งพระสิริ
และกำจัดการกตขี้นไปให้หมด เขา
พยายามหนุ่ใจผู้ฟังด้วยการทบทวน
หลักฐานของการใกล้เสด็จมาของ
พระเมสสิยาห์ เขาบรรยายเรื่อง
ของการเสด็จมาด้วยพระสิริของ
พระองค์ ยกชูแนวคิดขึ้นอย่าง
โดดเด่นว่าพระองค์จะเสด็จมาใน
ฐานะผู้นำกองทัพเพื่อช่วยกู้ชนชาติ
อิสราเอล {DA 236.3}

เมื่อมีธรรมาจารย์อยู่ในธรรม
ศาลา ก็คาดได้ว่าเขาจะเป็นผู้เทศนา

และให้ชาวอิสราเอลคนหนึ่งเป็น
ผู้อ่านคัมภีร์ของผู้เผยพระวจนะ
ในวันสะบาโตนี้พระเยซูได้รับเชิญ
ให้เข้าร่วมพิธีนมัสการ พระองค์
“ทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระธรรม

เขาจึงส่งคัมภีร์อิสยาห์ผู้เผยพระ
วจนะให้แก่พระองค์” ลูคา 4:16, 17
พระคัมภีร์ที่พระองค์ทรงอ่านนั้นเป็น
ตอนที่ทุกคนเข้าใจว่าชี้ไปยังพระ
เมสสิยาห์

“พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับข้าพเจ้า
เพราะว่าพระองค์ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้
เพื่อนำข่าวดีมายังคนยากจน
พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพแก่พวกเชลย
ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก
ปล่อยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ
และประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” {DA 236.4}

“แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือ
ส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่. . . และตา
ของทุกคนที่อยู่ในธรรมศาลาก็จ้อง
ดูพระองค์. . . ทุกคนก็กล่าวชมเชย
พระองค์ และประหลาดใจในถ้อยคำ
ที่ประกอไปด้วยพระคุณซึ่งพระองค์
ตรัส” ลูคา 4:20-22 {DA 237.1}

พระเยซูประทับท่ามกลาง
ประชาชนในฐานะผู้อธิบายตัวจริง
ในเรื่องของคำพยากรณ์ที่กล่าวถึง
พระองค์เอง พระองค์ทรงอธิบาย
พระคำที่ทรงอ่านไปแล้ว พระองค์
ตรัสว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาเป็น

ผู้ช่วยเหลือผู้ที่ถูกกดขี่ ผู้ปลดปล่อย
คนที่ถูกบีบบังคับ ผู้ทรงรักษาคน
เจ็บป่วย ผู้ทรงทำให้คนตาบอดได้
เห็นอีกและผู้ทรงเปิดเผยแสงสว่าง
แห่งความจริงให้แก่โลก พระลักษณะ
ท่าทางอันน่าประทับใจและความ
สำคัญของพระดำรัสอันอัศจรรย์ใจ
ทำให้ผู้ฟังตื่นเต้นด้วยพลังที่ไม่มีผู้ใด
เคยรู้สึกมาก่อน คลื่นอิทธิพลของ
พระเจ้าทำลายทุกสิ่งกีดขวาง เหมือน
เช่นโมเสสพวกเขามองเห็นพระเจ้า
ที่ตามนุษย์มองไม่เห็น ในขณะที่
พระวิญญาณบริสุทธิ์ขับเคลื่อนหัวใจ

ของพวกเขา พวกเขาตอบสนอง
ด้วยอาเมนอย่างจริงใจและถวาย
สรรเสริญพระเป็นเจ้า {DA 237.2}

แต่เมื่อพระเยซูทรงประกาศว่า
“พระคัมภีร์ตอนนี้ที่พวกท่านได้อ่านกับ
หูก็สำเร็จแล้วในวันนี้” ทันใดนั้นเอง
พวกเขาหวนคิดถึงตนเองและคำ
เรียกร้องของพระผู้ที่ตรัสกับพวกเขา
ชนชาติอิสราเอลที่เป็นพงศ์พันธุ์ของ
อับราฮัมถูกมองว่าตกอยู่ในการ
จองจำ พวกเขาถูกกล่าวหาว่าเป็น
นักโทษที่ต้องการให้ช่วยกู้ออกจาก
อำนาจของความชั่ว เหมือนตกอยู่
ภายใต้ความมืดและต้องการแสง
สว่างแห่งความจริง ความเยอหยิ่ง
ทะนงตนของพวกเขาเช่นเคื่องและ
ความกลัวถูกปลุก พระดำรัสของ
พระเยซูบ่งบอกว่าพระราชกิจของ
พระองค์ที่กระทำเพื่อพวกเขานั้น
แตกต่างจากสิ่งที่พวกเขาคาดหวัง
ไว้อย่างสิ้นเชิง การกระทำของ
พวกเขาอาจถูกตรวจสอบอย่าง
ละเอียด ทั้ง ๆ ที่พวกเขาถือปฏิบัติ
พิธีกรรมอย่างเข้มงวด พวกเขาก็กัง
ต้องหลบให้พ้นสายพระเนตรตรวจ
สอบอันทะลุทะลวงของพระองค์
{DA 237.3}

พระเยซูองค์นี้คือผู้ใดเล่า?
พวกเขาต่างสงสัย พระองค์ผู้ทรง
อ้างสิทธิพระสิริของพระเมสสิยาห์
นั้นเป็นบุตรของช่างไม้และทำงาน
ในธุรกิจของพระองค์กับโยเซฟผู้เป็น
บิดา พวกเขาเคยเห็นพระองค์เดิน
ขึ้นลงตามเนินเขา พวกเขาคุ้นเคย
กับพี่น้องชายหญิงและคุ้นเคยกับ
ชีวิตและการทำงานของพระองค์
พวกเขาเห็นพระองค์เติบโตใหญ่ขึ้นมา
ตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยหนุ่มและจาก
วัยหนุ่มเป็นวัยผู้ใหญ่ แม้ว่าชีวิต
ของพระองค์ไร้ตำหนิพวกเขา
ก็ยังไม่ยอมเชื่อว่าทรงเป็นพระองค์ผู้
พระเจ้าทรงสัญญาไว้ {DA 237.4}

คำสอนของพระองค์ในเรื่อง
ของอาณาจักรใหม่แตกต่างอย่าง
มากเพียงไรจากคำสอนที่ฟังจาก
ผู้ปกครองของเขา! พระเยซูไม่มีอะไร
ที่จะช่วยกู้พวกเขาออกจากอำนาจ
ของโรม พวกเขาเคยได้ยินเรื่องของ
การอัศจรรย์ของพระองค์ และหวังว่า
พระองค์จะใช้อำนาจเพื่อเป็นประ
โยชน์ต่อพวกเขา แต่พวกเขามอง
ไม่เห็นว่าจะทำอะไรในแนว
ทางนี้ได้เลย {DA 238.1}

ในขณะที่พวกเขาต่างเปิดประตู

ให้กับความสงสัย หัวใจของพวกเขา จากที่อ่อนนุ่มไปชั่วขณะหนึ่งก็ยิ่ง แข็งกระด้างขึ้น ซาตานตั้งใจไม่ให้ ตาที่บอดในวันนั้นเปิดออก หรือ ให้จิตวิญญาณที่ตกอยู่ในเงื้อมมือได้รับการปลดปล่อย มันทำงานด้วยกำลัง ที่เข้มแข็งเพื่อผูกมัดพวกเขาให้อยู่ใน ความไม่เชื่อ พวกเขาไม่ยอมพิจารณา ถึงหมายสำคัญที่ได้ประทานมาให้ แล้วในขณะที่หัวใจของพวกเขา เปร้อร้อนด้วยความมั่นใจว่าพระผู้ไถ่ ของพวกเขากำลังตรัสกับพวกเขา อยู่ {DA 238.2}

แต่บัดนี้พระเยซูประทานหลักฐานเพื่อแสดงว่าพระองค์ทรงเป็น พระเจ้าโดยเปิดเผยความคิดอันลึกลับ ของพวกเขาว่า “พระองค์จึงตรัสกับ พวกเขาว่า ‘พวกท่านคงอยากจะ กล่าวกษัตริย์ขึ้นแก่เราเป็นแน่ คือ ‘หม่อมจรรักษาตัวเองเกิด’ และพวก ท่านคงอยากจะพูดว่า ‘สิ่งต่างๆ ที่เรา ได้ยินว่าท่านทำในเมืองคาเปอร์นาอุม จงทำในเมืองของตัวเองที่นี่ด้วยสิ’ พระองค์ตรัสต่อไปว่า ‘เราบอกความ จริงแก่พวกท่านว่า ไม่มีผู้เผยพระ วจนะคนใดได้รับการยอมรับในบ้าน เกิดของตัวเอง’ และเราบอกความ

จริงแก่พวกท่านว่า มีหญิงม่ายอยู่ มากมายท่ามกลางพวกอิสราเอลใน สมัยของเอลียาห์ เมื่อท้องฟ้าปิดถึง สามปีหกเดือนจนเกิดการกันดาร อาหารอย่างมากทั่วทั้งแผ่นดิน พระ เจ้าไม่ทรงใช้เอลียาห์ให้ไปหาหญิง ม่ายคนใดในพวกนั้นเลย เว้นแต่ หญิงม่ายในบ้านศารפתาแขวงเมื่อง ไซดอน และมีคนโรคเรื้อนอยู่มากมาย ท่ามกลางพวกอิสราเอลในสมัยของ เอลีชาผู้เผยพระวจนะด้วย แต่ไม่มีใครได้รับการรักษาให้หายเว้นแต่ นานาอามานชาวซีเรีย” ลูกา 4:23-27 {DA 238.3}

ด้วยการเชื่อมโยงเหตุการณ์ ต่าง ๆ ในชีวิตของผู้เผยพระวจนะ เหล่านี้ พระเยซูเผชิญหน้ากับข้อ สงสัยของผู้ฟังของพระองค์ พระเจ้า ไม่ทรงอนุญาตผู้รับใช้คนใดที่พระองค์ ทรงเลือกเพื่อทำงานพิเศษไปทำงาน กับคนที่หัวใจแข็งกระด้างและไม่เชื่อ แต่หัวใจของผู้ที่รู้สึกและศรัทธาที่จะ เชื่อจะได้รับสิทธิพิเศษเห็นหลักฐาน อำนาจของพระองค์ผ่านผู้เผยพระ วจนะ ในสมัยของเอลียาห์ ชนชาติ อิสราเอลเหินห่างไปจากพระเจ้า พวกเขายึดติดกับบาปของพวกเขา

และปฏิเสธคำเตือนของพระวิญญาณ
ที่ตรัสผ่านผู้สื่อข่าวของพระเจ้า ด้วย
ประการฉะนี้พวกเขาจึงตัดตัวเอง
ออกจากช่องทางที่พระเจ้าจะส่ง
พระพรมายังพวกเขา พระเจ้าเสด็จ
ดำเนินผ่านบ้านของชนชาติอิสราเอล
และประทานที่ลี้ภัยให้กับผู้รับใช้ของ
พระองค์ในดินแดนของคนนอก
ศาสนา ประทานแก่หญิงคนหนึ่ง
ที่ไม่ได้เป็นประชากรที่พระเจ้าทรง
เลือกสรร แต่หญิงคนนี้เป็นที่ชอบ
พระทัยพระเจ้าเพราะเธอปฏิบัติตาม
แสงสว่างที่เธอรับไว้และเธอเปิดหัวใจ
ออกรับแสงที่ยิ่งใหญ่กว่าที่พระเจ้า
ประทานผ่านผู้เผยพระวจนะของ
พระองค์ {DA 238.4}

ด้วยเหตุผลอันเดียวกันนี้พระเจ้า
เสด็จดำเนินผ่านคนโรคเรื้อนใน
ประเทศอิสราเอลไป แต่นาอามาน
ขุนนางนอกศาสนาที่สัสดีชื้อต่อแนว
คิดที่ถูกต้องและตระหนักถึงความ
ต้องการยิ่งใหญ่ของเขาอยู่ในสภาพ
ที่จะรับของประทานแห่งพระคุณของ
พระเจ้า เขาไม่เพียงได้รับการชำระ
จากโรคเรื้อนแต่ยังได้รับพระพรถึง
ความรู้เรื่องพระเจ้าองค์เที่ยงแท้
{DA 239.1}

สถานะของเราต่อเบื้องพระ
พักตร์พระเจ้าไม่เพียงแต่ขึ้นกับ
ปริมาณแสงสว่างที่เราได้รับ แต่ขึ้น
กับการใช้สิ่งที่เราถือครอง ด้วย
เหตุนี้คนนอกศาสนาที่เลือกทำในสิ่ง
ที่ถูกเท่าที่เขาแยกแยะได้จะอยู่ใน
สภาพที่ได้เปรียบกว่าผู้ที่รับแสง
สว่างมากและอ้างว่าตนรับใช้พระเจ้า
แต่ละเลยแสงสว่างและดำรงชีวิต
ประจำวันที่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่เขาเชื่อ
{DA 239.2}

พระดำรัสของพระเยซูที่ประ
ทานให้ผู้ฟังในธรรมศาลากระแทกไป
ถึงรากเหง้าของการถือว่าตนชอบ
ธรรมเป็นการตอกย้ำถึงความจริง
อันคมชัดที่ว่าพวกเขาเดินออกจาก
พระเจ้าและสละสิทธิ์การเป็นประชากร
ของพระองค์ คำพูดทุกคำเป็นเหมือน
มีดกรีดลึกลงไป ในขณะที่สภาพจริง
ของพวกเขาถูกดีแฉออกมา บัดนี้
พวกเขาเหยียดหยามความเชื่อที่
พระเยซูทรงดลใจพวกเขาในช่วงแรก
พวกเขาต่างไม่ยอมรับว่าพระองค์
ผู้ที่ทรงเติบโตขึ้นอย่างยากจนและ
ต่ำต้อยจะเป็นอย่างอื่นนอกจากคน
ธรรมดา {DA 239.3}

ความไม่เชื่อก่อให้เกิดความคิดชั่ว

ชาตานควบคุมพวกเขาและด้วยความโกรธแค้นพวกเขาร้องขึ้นต่อต้านพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พวกเขาหนีไปจากพระองค์ ผู้ทรงมีพันธกิจแห่งการรักษาและการช่วยกู้ให้กลับคืนดีเดิมบัดนี้พวกเขาแสดงออกถึงคุณสมบัติของผู้ทำลาย {DA 239.4}

เมื่อพระเยซูทรงกล่าวถึงพระพรที่ทรงโปรดประทานให้แก่คนต่างชาติความหยิ่งในชาติกำเนิดของผู้ฟังถูกปลุกและพระดำรัสของพระองค์จ่มหายไปกับเสียงดังอันวุ่นวาย คนเหล่านี้หยิ่งในศักดิ์ศรีว่าตนเป็นผู้ถือรักษาพระบัญญัติ แต่บัดนี้อคติของพวกเขาถูกรุกราน พวกเขาพร้อมที่จะก่อการฆาตกรรม คนในที่ประชุมลุกฮือและรุมกันจับพระเยซู พวกเขาผลักพระองค์ออกจากธรรมศาลาและออกไปนอกเมือง ดูเสมือนหนึ่งว่าทุกคนกระหายที่จะทำลายพระองค์ พวกเขาเร่งนำพระองค์ไปยังหน้าผาโดยมุ่งหวังผลึกพระองค์ให้หวั่นไหวตกลงเหวไป เสียงตะโกนและคำพูดหยาดคายดังไปทั่วท้องฟ้า บางคนเอาก้อนหินขว้างใส่พระองค์ แต่ในทันใดนั้นพระองค์หายตัวไป ผู้สื่อข่าวชาวสวรรค์ที่อยู่กับพระองค์ในธรรม

ศาลาก็อยู่ร่วมกับพระองค์ท่ามกลางฝูงชนที่บ้าคลั่ง พวกเขาปกป้องพระองค์จากศัตรูและนำพระองค์ไปยังที่ปลอดภัย {DA 240.1}

ทูตสวรรค์คอยปกป้องโลกและนำเขาออกจากกลางเมืองโซโดมไปสู่ความปลอดภัย ทูตสวรรค์ปกป้องเอลีซาในเมืองภูเขาเล็กๆ เมื่อภูเขารอบๆ นั้นเต็มไปด้วยม้าและรถม้าของกษัตริย์ซีเรีย และกองทัพยิ่งใหญ่ที่ติดอาวุธครบมือ เอลีซาเห็นกองทัพของพระเจ้าปกคลุมทั่วเนินเขาใกล้เคียง เป็นม้าและรถม้าไฟที่ล้อมผู้รับใช้ของพระเจ้าไว้ {DA 240.2}

ทูตสวรรค์อยู่ใกล้ผู้ติดตามซื่อสัตย์ของพระคริสต์เช่นเดียวกันตลอดทุกยุคทุกสมัย กองทัพชั้นขนาดใหญ่ตั้งแนวยาวต่อสู้ทุกคนที่พวกเขาต้องการเอาชนะ แต่พระคริสต์ทรงประสงค์ที่จะให้เรามองไปยังสิ่งที่ตามองไม่เห็น มองไปยังกองทัพชาวสวรรค์ที่ตั้งค่ายล้อมรอบทุกคนที่รักพระเจ้าเพื่อช่วยกู้พวกเขา ทูตสวรรค์ขว้างกันปกป้องเราจากภัยอันตรายทั้งตามองเห็นและมองไม่เห็น เราได้รับการปกป้องโดยผ่านการเข้าขัดขวางของทูตสวรรค์

เราจะไม่มีความรู้เลยจนกระทั่งเมื่อไปถึงความสว่างของนิรันดร์กาล เราจะได้เห็นการทรงนำของพระเจ้า แล้วเราจะเรียนรู้ว่าครอบครัวชาวสวรรค์ทั้งปวงสนใจครอบครัวที่อยู่เบื้องล่างนี้ และผู้สื่อข่าวจากพระบัลลังก์ของพระเจ้าคอยเฝ้าอย่างก้าวของเราในแต่ละวัน {DA 240.3}

เมื่อพระเยซูอยู่ในธรรมศาลา ทรงอ่านจากคำพยากรณ์ พระองค์ทรงหยุดตรงคำบรรยายคุณลักษณะสุดท้ายในเรื่องของพระราชกิจของพระเมสสิยาห์ เมื่อพระองค์ทรงอ่านพระวจนะที่ว่า “เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระยาห์เวห์” แล้วพระองค์ทรงละข้อความที่ว่า “และประกาศวันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของพวกเรา” ไป อิสยาห์ 61:2 เรื่องนี้มีความจริงเท่าเทียมกับคำพยากรณ์แรก และโดยความเจียมของพระเยซู พระองค์ไม่ทรงปฏิเสธความจริง แต่ข้อความสุดท้ายนี้เป็นข้อความที่ผู้ฟังของพระองค์ชื่นชอบที่จะใส่ใจและเป็นข้อความที่พวกเขาหวังที่จะให้สำเร็จขึ้นจริง พวกเขาประณามคำพิพากษาต่อคนนอกศาสนาโดยไม่ตระหนักว่าความผิด

ของพวกเขาตนยิ่งใหญ่กว่าของผู้อื่น พวกเขาเองต้องการความเมตตาอย่างมากยิ่ง ซึ่งเป็นความเมตตาที่พวกเขาพร้อมที่จะปฏิเสธคนนอกศาสนา ในวันนั้นที่พระเยซูทรงลุกขึ้นยืนท่ามกลางพวกเขา ในธรรมศาลาเป็นโอกาสของพวกเขาคือที่จะเปิดรับการทรงเรียกของพระเจ้าแห่งสรวงสวรรค์ พระองค์ผู้ “ทรงพอพระทัยในความเมตตา” มีคำห์ 7:18 ทรงขึ้นชอบที่จะช่วยเหลือทั้งหลายจากความพินาศ ซึ่งบาปของพวกเขาชักนำอยู่ {DA 240.4}

พระองค์จะทรงยอมปล่อยพวกเขาไปโดยไม่เรียกร้องให้พวกเขากลับใจอีกครั้งได้อย่างไร ในช่วงปลายพันธกิจของพระองค์ที่แคว้นกาลิลี พระองค์ทรงเยี่ยมบ้านในวัยเด็กอีกครั้ง นับตั้งแต่วันที่พวกเขาปฏิเสธพระองค์ที่นั่น กิตติศัพท์การเทศนาและการอัศจรรย์ของพระองค์แผ่ขยายไปทั่วแผ่นดิน บัดนี้ไม่มีผู้ใดปฏิเสธว่าพระองค์ทรงมีอำนาจเหนือกว่าอำนาจของมนุษย์ ประชาชนชาวเมืองนาซาเรธทราบดีว่าพระองค์ทรงกระทำการดีทั่วทุกแห่งและทรงรักษาทุกคนที่ถูก

ชาตานกคชี หมู่บ้านทั้งหมดที่อยู่รอบตัว พวกเขาที่ไม่มีการโอตครวญด้วยความเจ็บป่วยในบ้านใดเลยเพราะพระองค์เสด็จดำเนินท่ามกลางพวกเขาและทรงรักษาความเจ็บป่วยทั้งหมดของพวกเขา พระเมตตาคุณที่พระองค์ทรงเปิดเผยในการประกอบกิจทั้งหมดในชีวิตของพระองค์ ประจักษ์เป็นพยานว่าพระเจ้าทรงเจิมพระองค์ {DA 241.1}

ในขณะที่ชาวนาซาเร็ธฟังพระดำรัสของพระองค์อยู่นั้น พระวิญญาณของพระเจ้าก็ทรงดลใจพวกเขาอีกครั้ง แม้แต่ในเวลานี้พวกเขาก็ยังไม่ยอมรับว่าพระเจ้าพระองค์นี้ผู้ทรงเป็นมนุษย์และเติบโตขึ้นท่ามกลางพวกเขาทรงเป็นบุคคลอื่นและยิ่งใหญ่กว่าพวกเขา พวกเขายังคับแคบใจกับความทรงจำอันขมขื่นปวดร้าวที่ว่า ในขณะที่พระองค์ทรงอ้างตนว่าเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ นั้น พระองค์กลับทรงปฏิเสธอย่างจริงจังว่าพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของชนชาติอิสราเอล เพราะพระองค์ทรงทำให้เห็นว่าพวกเขาคู่ควรที่จะรับความพึงพอใจพระทัยจากพระเจ้าน้อยกว่าชายหญิงนอก

ศาสนา ด้วยเหตุนี้แม้ว่าพวกเขาจะสงสัยว่า “คนนี้มีสติปัญญาและการอิทธิฤทธิ์อย่างนี้มาจากไหน” มัทธิว 13:54 พวกเขาไม่ยอมรับพระองค์เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า เนื่องจากความไม่เชื่อของพวกเขา พระผู้ช่วยให้รอดทรงกระทำการอัศจรรย์มากมายท่ามกลางพวกเขาไม่ได้มีหัวใจเพียงไม่กี่ดวงที่เปิดรับพระพรของพระองค์และพระองค์จึงจากไปอย่างไม่สู้เต็มพระทัยนักโดยไม่มีวันหวนกลับมาอีก {DA 241.2}

ทันทีที่ชาวเมืองนาซาเร็ธยึดมั่นความไม่เชื่อไว้ มันก็ควบคุมพวกเขาต่อไป ความไม่เชื่อนี้ได้ควบคุมสภาชนเฮตรินและคนในชาติไว้ด้วย สำหรับพวกปุโรหิตและประชาชนแล้วการปฏิเสธครั้งแรกที่มีต่อการเปิดเผยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเป็นจุดเริ่มต้นของอวสาน เพื่อพิสูจน์ว่าการต่อต้านครั้งแรกของพวกเขาถูกต้อง พวกเขายังคงคอยถากถางพระดำรัสของพระคริสต์ การปฏิเสธพระวิญญาณของพวกเขานั้นสิ้นสุดลงที่ทางเขนคาลวารี สิ้นสุดลงในความพินาศของเมืองหลวงของพวกเขา

สิ้นสุดลงด้วยการกระจายประชากร
ไปทุกทิศของท้องฟ้า {DA 241.3}

โอ พระคริสต์ทรงปรารภนาที่
จะเปิดสมบัติแห่งความจริงอันล้ำค่า
แก่ชนชาติอิสราเอลมากเพียงไร! แต่
นี่เป็นสภาพตาบอดฝ่ายวิญญาณของ
พวกเขา จนเป็นไปไม่ได้ที่จะเปิดเผย
ความจริงอันเกี่ยวกับแผ่นดินของ
พระองค์แก่พวกเขา พวกเขายึด
ลัทธิความเชื่อและพิธีกรรมที่ไม่เกิด
ประโยชน์ไว้ ในขณะที่ความจริงของ
สวรรค์รอให้พวกเขาเปิดรับอยู่ พวกเขา
ใช้เงินไปกับแอลกอฮอล์และเนื้อ
ในขณะที่อาหารแห่งชีวิตอยู่แค่เอื้อม
ทำไมพวกเขาจึงไม่ยอมค้นหาพระ
วณะของพระเจ้าและแสวงหาด้วย
ความขยันขันแข็งเพื่อตรวจสอบว่า
ตนอยู่ในความเชื่อที่ผิดหรือไม่? พระ
คริสต์ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม
กล่าวไว้อย่างชัดเจนถึงรายละเอียด
ทั้งหมดของพันธกิจของพระคริสต์
และพระองค์ทรงอ้างจากคำพูดของ
ผู้เผยพระวณะครั้งแล้วครั้งเล่าและ
ทรงประกาศว่า “คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่าน
ได้อ่านกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้
แล้ว” หากพวกเขาค้นหาพระคัมภีร์
ด้วยความจริงใจ นำทฤษฎีของ

พวกเขามาทดสอบด้วยพระคำของ
พระเจ้าแล้วพระเยซูก็ไม่จำเป็นต้อง
กันแสงเพราะการไม่ยอมสำนึกผิด
พระองค์ไม่จำเป็นต้องประกาศว่า
“นี่แน่ะ นิเวศของพวกเจ้าจะถูกทอดทิ้ง”
ลูกา 13:35 พวกเขาน่าจะคุ้นเคยกับ
หลักฐานของความเป็นพระเมสสิยาห์
ของพระองค์และป้องกันเมืองอันน่า
ภาคภูมิใจของพวกเขาจากหายนะ
ของการกลายเป็นซากปรักหักพังได้
แต่ความคิดของชาวยิวนั้นคับแคบลง
เนื่องจากความดีที่ไร้เหตุผล
บทเรียนของพระคริสต์เปิดโปงลักษณะ
อุปนิสัยที่บกพร่องและเรียกร้องให้
พวกเขากลับใจ หากพวกเขายอมรับ
คำสอนของพระองค์ การกระทำของ
พวกเขาจะต้องเปลี่ยนแปลงและต้อง
สละทิ้งความหวังที่พวกเขาหวังไว้
หากพวกเขาต้องการให้พระเจ้าแห่งฟ้า
สวรรค์ประทานเกียรติแก่พวกเขา
พวกเขาจะต้องยอมสละเกียรติยศ
ของมนุษย์ทั้งไป หากพวกเขาเชื่อฟัง
พระดำรัสของรับบีองค์ใหม่พระองค์
นี้แล้ว พวกเขาจะต้องขัดแย้งกับ
ความเห็นของนักคิดและครูยิ่งใหญ่
ของยุคนั้น {DA 241.4}

ความจริงไม่เป็นที่นิยมในสมัย

ของพระคริสต์ ไม่เป็นที่นิยมกันในยุค
ของเรา ไม่เป็นที่นิยมตั้งแต่ครั้งแรก
ที่ชาตานทำให้มนุษย์ไม่พอใจใน
ความจริงด้วยการเสนอเรื่องเล่าโกหก
ที่นำไปสู่การยกตนเองขึ้น ทุกวันนี้
เราก็มเผชิญกับทฤษฎีและหลักคำสอน
ที่ไม่มีรากฐานในพระคำของพระเจ้า
มิใช่หรือ? มนุษย์ยึดหลักคำสอน
เหล่านั้นไว้นั่นเหมือนชาวียึด
ขนบธรรมเนียมประเพณีของพวกเขา
{DA 242.1}

ผู้นำชาวียเติมไปด้วยความ
ยโสโอหังฝ่ายจิตวิญญาณ ความ
ปรารถนาของพวกเขาในการเชิดชู
ตนเองแสดงออกมาแม้ในพิธีกรรม
ของพระวิหาร พวกเขาไฝหาตำแหน่ง
สูงที่สุดในธรรมศาลา พวกเขาขึ้นขอบ
ให้คนในตลาดคารวะและปลื้มปิติกับ
ยศตำแหน่งนำหน้าชื่อที่ดังออกมา
จากริมฝีปากของมนุษย์ เมื่อความ
เลื่อมใสที่แท้จริงลดน้อยถอยลง
พวกเขาก็หวงแหนประเพณีและ
พิธีกรรมมากยิ่งขึ้น {DA 242.2}

เนื่องจากความเข้าใจของพวกเขา
เขาถูกอคติที่เห็นแก่ตัวทำให้มืดมัวไป
พวกเขามองไม่เห็นการสานเข้าเป็น
หนึ่งของอำนาจในพระดำรัสของพระ

คริสต์กับชีวิตอันถ่อมตนของพระองค์
พวกเขาไม่ได้ขึ้นขอบความจริงที่ว่า
ความยิ่งใหญ่ที่แท้จริงทำได้โดย
ปราศจากการแสดงออกอย่างโอ้อวด
ได้ ความยากจนของพระเจ้ามนุษย์
พระองค์นี้ดูประหนึ่งว่าไม่สอดคล้อง
กับการทรงอ้างความเป็นพระเมสสิยาห์
ของพระองค์เลย พวกเขาสงสัยว่า
หากพระองค์ทรงเป็นผู้ที่พระองค์
ทรงอ้างแล้ว ทำไมพระองค์จึงไม่
โอ้อวด? หากพระองค์ทรงพึงพอ
พระทัยกับการไม่มีกองทหารติด
อาวุธประเทศชาติจะเป็นอย่างไร
ต่อไป? อำนาจและเกียรติยศที่พวก
เขาคิดหวังมานานจะนำประเทศทั้ง
หลายให้มาอยู่ภายใต้อำนาจของ
ชาวียได้อย่างไร? บุโรหิตไม่เคย
สอนว่าประเทศอิสราเอลจะต้อง
ปกครองทั่วทั้งโลกหรือ? และเป็น
ไปได้หรือไม่ที่อาจารย์ยิ่งใหญ่ทาง
ศาสนาจะเป็นฝ่ายผิด? {DA 242.3}

แต่ชาวียปฏิเสธพระเยซูไม่ใช่
เพียงเพราะพระองค์ไม่ทรงสำแดง
ออกอย่างโอ้อวดให้เห็นในชีวิตเท่า
นั้น พระองค์ทรงเป็นจุดศูนย์รวม
ของความบริสุทธิ์และพวกเขาเป็น
คนไม่บริสุทธิ์ พระองค์ทรงอยู่ร่วม

กับมนุษย์ในฐานะแบบอย่างของ
ความซื่อตรงที่ไร้ตำหนิ ชีวิตไร้ตำหนิ
ส่องสว่างลงบนหัวใจของพวกเขา
ความจริงใจของพระองค์เปิดโปง
ความไม่จริงใจของพวกเขาแสดงให้เห็น
ถึงความว่างเปล่าของความเคร่ง
ศาสนาที่เสแสร้งของพวกเขาและ
ทำให้พวกเขาค้นพบความชั่วที่มี
คุณลักษณะอันน่ารังเกียจ ส่องสว่าง
เช่นนี้พวกเขาไม่ต้อนรับ {DA 243.1}

หากพระคริสต์ทรงเอาใจใส่
พวกฟาริสี และสรรเสริญเยินยอ
ความรู้และความเคร่งครัดศาสนา
ของพวกเขาแล้ว พวกเขาคงจะ
ต้อนรับพระองค์ด้วยความชื่นชม
แต่เมื่อพระองค์ตรัสถึงแผ่นดินสวรรค์
ว่าเป็นแหล่งของการกระจายความ
เมตตาแก่มวลมนุษย พระองค์ทรง
กำลังเสนอด้านหนึ่งของศาสนาที่

พวกเขายอมรับไม่ได้ แบบอย่างและ
คำสอนของพวกเขาไม่เคยทำให้
การรับใช้พระเจ้าเป็นที่ปรารถนา
เมื่อพวกเขาเห็นพระเยซูสนพระทัย
ผู้คนที่พวกเขาเกลียดชังและต้องการ
ขับไล่ออกไปเสีย การขับไล่นี้น่าสนใจ
ยิ่งผยองที่เต็มไปด้วยต้นหาดำซา
อย่างเลวทรามที่สุด แม้พวกเขาจะ
โอ้อวดว่า ภายใต้อำนาจ “สิงโตแห่งเผ่า
ยูดาห์” (วิวรณ์ 5:5) ประชาชาติอิสราเอล
ควรได้รับการเช็ดหูให้เหนือกว่าประเทศ
ทั้งปวง แต่พวกเขาทนรับความ
ผิดหวังของความหวังอันทะเยอทะยาน
เช่นนี้ได้ดีกว่าที่จะยอมทนรับคำตำหนิ
ของพระคริสต์ในเรื่องบาปของพวกเขา
และการตำหนิที่พวกเขารู้สึก
เนื่องจากอยู่เบื้องพระพักตร์อัน
บริสุทธิ์ของพระองค์ {DA 243.2}

“ทูตสวรรค์อยู่ใกล้ผู้ติดตามข้อบัญญัติของพระคริสต์” {DA 240.3}

“พระเยซูประทับท่ามกลางประชาชนในฐานะผู้อธิบายตัวจริง
ในเรื่องของคำพยากรณ์ที่กล่าวถึงพระองค์เอง...

พระองค์ตรัสว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาเป็นผู้ช่วยเหลือผู้ที่ถูกกดขี่
ผู้ปลดปล่อยคนที่ถูกบีบบังคับ ผู้ทรงรักษาคนเจ็บป่วย ผู้ทรงทำให้คนตาบอด
ได้เห็นอีกและผู้ทรงเปิดเผยแสงสว่างและความจริงให้แก่โลก” {DA 237.2}

การทรงเรียกริมชายฝั่งทะเล

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 4:18-22; มาระโก 1:16-20; ลูกา 5:1-11

ฟ้าสาบเหนือทะเลสาบกาลิลี สาวกของพระเยซูที่เหน็ดเหนื่อยจากการตรากตรำทั้งคืนอย่างไรผลยังคงอยู่ในเรือประมงที่ลอยอยู่บนทะเลสาบ พระเยซูเสด็จมาเพื่อจะประทับอย่างเจียบๆ ริมฝั่งน้ำ ยามรุ่งอรุณเช่นนี้ พระองค์ทรงหวังที่จะหลบจากฝูงชนที่คอยติดตามพระองค์วันแล้ววันเล่า แต่ไม่นานต่อมาประชาชนเริ่มทยอยกันมาล้อมรอบพระองค์ จำนวนคนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จนล้อมพระองค์รอบด้าน ในขณะที่เดียวกันสาวกก็มาถึงฝั่งแล้วเพื่อจะหลีกเลี่ยงจากการกดดันของฝูงชนพระเยซูทรงก้าวลงเรือของเปโตรและตรัสบัญชาให้ถอยเรือออกจากฝั่ง ตรงนี้เองที่คนทั้งหมดมองเห็นพระเยซูได้ดีและฟังพระองค์ได้อย่างชัดเจน และบนเรือนั้นพระองค์ทรงสอนมหาชนที่อยู่บนชายหาด

{DA 244.1}

นี่เป็นภาพอะไรกันหนอเพื่อให้ทูตสวรรค์โคจรวนถึง เมื่อผู้บัญชาการอันทรงเกียรติของพวกเขาประทับอยู่ในเรือของชาวประมง แกว่งไปมาตามคลื่นลมปั่นป่วนและประกาศข่าวดีแห่งความรอดให้กับมหาชนที่ตั้งใจฟังและออกกันอยู่ริมฝั่งน้ำ! พระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งพระสิริจากสวรรค์ทรงประกาศเรื่องราวยิ่งใหญ่ของอาณาจักรของพระองค์ในที่กลางแจ้งให้ประชาชนธรรมดาทั่วไปฟัง ถึงกระนั้นก็คงไม่มีฉากอื่นใดสำหรับพระราชกิจของพระองค์ที่เหมาะสมกว่านี้ ทะเลสาบภูเขา ทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ไพศาล แสงแดดที่ปกคลุมพื้นโลก พระองค์ทรงใช้สิ่งของทั้งหมดนี้อธิบายบทเรียนของพระองค์และตราตรึงบทเรียนในจิตใจของพวกเขา และไม่มียาบทเรียน

ใดของพระคริสต์ที่จะไม่เกิดผล ทุก
ข่าวสารที่ออกจากริมพระโอษฐ์ของ
พระองค์เข้าถึงจิตวิญญาณของ
บางคนตั้งพระวณะแห่งชีวิตนิรันดร์
{DA 244.2}

จำนวนฝูงชนที่มายังริมชายฝั่ง
เพิ่มมากขึ้นทุกวินาที ชายชราคำยัน
ไม่เท้าเดินเข้ามา ชาวนาที่แข็งแรง
เดินทางมาจากเนินเขา ชาวประมง

เห็นเหนื่อยมาจากการทำงานตราก
ตรำในทะเลสาบ พ่อค้าและธรรมา-
จารย์ คนร่ำรวยและผู้คงแก่เรียน
คนแก่และเยาวชน ต่างนำผู้ป่วย
และผู้ทุกข์ทรมานเบียดเข้ามาฟัง
พระเจ้าพระอาจารย์จากเบื่องบน
ด้วยฉากร่มนี้ผู้เผยพระวจนะตั้งตา
รอเหตุการณ์เช่นนี้และได้บันทึก
ไว้ว่า

“แคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลี
ที่อยู่บนทางไปยังทะเล และฝั่งแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น
กาลิลีของพวกต่างชาติ
ประชาชนผู้นั้นอยู่ในความมืด
ได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่
และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย
ก็มีความสว่างส่องถึงพวกเขาแล้ว” {DA 245.1}

นอกจากฝูงชนบนฝั่งทะเลสาบ
เมืองเยนเนซารทแล้ว ในการเทศนา
ของพระเยซูที่ริมฝั่งน้ำนั้นพระองค์
ยังทรงมีผู้ฟังอื่นๆ อยู่ในพระตำริของ
พระองค์ พระองค์ทรงมองไปยังเวลา
ของยุคต่อมา พระองค์ทอดพระเนตร
เห็นคนสัตย์ซื่อของพระองค์ในคุก
และห้องพิพากษา ในการทดลองและ
ความโดดเดี่ยวเหงาใจและความทุกข์

ยาก ทุกจากแห่งความสุขและความ
ขัดแย้งและความสับสนงงงได้เปิด
ออกต่อเบื้องพระองค์ ด้วยพระดำรัส
ที่ตรัสกับคนที่รวมตัวกันรอบพระองค์
นั้น พระองค์ตรัสกับจิตวิญญาณอื่นๆ
เหล่านั้นด้วยพระดำรัสเดียวกัน เป็น
ข่าวแห่งความหวังในการทดลอง
เป็นคำปลอบประโลมในความเศร้า
โศกและเป็นแสงสว่างแห่งสวรรค์ใน

ความมืด โดยผ่านทางพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ เสียงที่พูดจากเรือของชาว
ประมงบนทะเลสาบกาลิลีจะได้ยิน
เป็นเสียงที่ตรัสพระดำรัสแห่งสันติสุข
กับจิตใจมนุษย์ไปจนถึงสิ้นยุค {DA
245.2}

เมื่อพระเยซูทรงสอนเสร็จ
พระองค์ทรงหันไปหาเปโตรและตรัส
ให้เขาถอยเรือออกไปที่น้ำลึกแล้วให้
หย่อนอวนลงจับปลา แต่เปโตรท้อใจ
ตลอดคืนเขาไม่ได้ปลาสักตัว ใน
ระหว่างช่วงเวลาที่โดดเดี่ยวเหงาใจ
เขานึกถึงชะตากรรมของยอห์นผู้ให้
บัพติศมาที่อดโรยอยู่อย่างโดดเดี่ยว
ในคุกมืดใต้ดิน เขานึกถึงกาลภาย
หน้าของพระเยซูและผู้ติดตามของ
พระองค์ คิดถึงความล้มเหลวของ
การทำงานในแคว้นยูเดียและความ
อาฆาตแค้นของปุโรหิตและธรรมา-
จารย์ แม้แต่อาชีพของเขาเองก็ยัง
ทำให้เขาผิดหวัง และขณะที่เขามอง
ดูอวนที่ว่างเปล่า อนาคตดูเหมือน
มืดมนด้วยความท้อแท้ “อาจารย์”
เขาพูด “เราทอดอวนมาตลอดทั้งคืน
แล้วไม่ได้อะไรเลย แต่ข้าพเจ้าก็จะ
หย่อนอวนลงตามคำของท่าน” {DA
245.3}

กลางคืนเป็นเวลาเหมาะที่สุด
เพื่อใช้อวนจับปลาในน้ำทะเลใสของ
ทะเลสาบ หลังจากเหน็ดเหนื่อย
ตลอดทั้งคืนโดยไม่ประสบความสำเร็จ
ดูเหมือนว่าเป็นการสิ้นหวังที่จะหย่อน
อวนในเวลากลางวัน แต่นี่เป็นพระ
บัญชาของพระเยซูและด้วยความรัก
ที่มีต่อพระอาจารย์ก็ทำให้พวกเขาสวาก
เชือฟัง ซีโมนและน้องชายของเขา
หย่อนอวนลงไปในขณะที่พวกเขา
พยายามดึงอวนเข้ามานั้น ปลา
จำนวนมากที่ติดอยู่ในนั้นก็เริ่มทำให้
อวนขาด พวกเขาจึงต้องเรียกยากอบ
และยอห์นมาช่วย เมื่อเอาปลา
ขึ้นมาหมดแล้ว เรือทั้งสองลำก็มีปลา
เต็มทั้งลำ จนทำให้เรือตกอยู่ในภัย
อันตรายที่จะจม {DA 246.1}

แต่เปโตรไม่ใส่ใจกับเรื่องของ
เรือหรือของที่บรรทุกอยู่ในเรือ การ
อัศจรรย์ครั้งนี้เหนือกว่าการอัศจรรย์
ครั้งอื่นใดที่เขาเคยพบเห็นมาก่อน
สำหรับเขาแล้วเป็นการเปิดเผยถึง
อำนาจของพระเจ้า ในพระเยซูเขา
มองเห็นพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงมี
อำนาจเหนือธรรมชาติที่อยู่ในการ
ควบคุมของพระองค์ การสถิตอยู่ร่วม
ด้วยของพระเจ้าเผยให้เขาเห็นถึง

ความไม่บริสุทธิ์ของตัวเอง ความรักที่เขามีไว้ถวายพระอาจารย์ของเขา ความอับอายต่อความไม่เชื่อของตัวเอง ความซาบซึ้งต่อการเสด็จลงมาของพระคริสต์ เหนือสิ่งอื่นใด ความตระหนักถึงความไม่สะอาดของเขาที่อยู่ต่อเบื้องพระองค์ ผู้ทรงความบริสุทธิ์ทำให้เขาตะลึงงัน ในขณะที่สหายของเขาคอยเก็บปลาในอวน เปโตรทรุดตัวลงแทบพระบาทของพระผู้ช่วยให้รอดทูลว่า “นายเจ้าข้า ขอท่านไปให้ห่างจากข้าพเจ้าเถิด เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นคนบาป” {DA 246.2}

การทรงปรากฏตัวด้วยความบริสุทธิ์อย่างเดียวกับที่ทำให้ผู้เผยพระวจนะดาเนียลล้มลงเหมือนคนตายต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้า เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็สิ้นเรี่ยวสิ้นแรง หน้าของข้าพเจ้าก็ซีดไป ข้าพเจ้าหมดแรง” เช่นเดียวกันเมื่ออิสยาห์เห็นพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาร้องขึ้นว่า “วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าพินาศแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนริมฝีปากไม่สะอาดและข้าพเจ้าอยู่ท่ามกลางชนชาติที่ริมฝีปากไม่สะอาด แต่ดวงตาของข้าพเจ้าได้เห็น

กษัตริย์ คือพระยาห์เวห์จอมทัพ” ดาเนียล 10:8; อิสยาห์ 6:5 เมื่อมนุษยชาติที่อ่อนแอและมีบาปถูกนำมาเทียบเคียงกับความบริบูรณ์ของพระเจ้า เขาก็รู้สึกได้ถึงความบกพร่อง และไม่บริสุทธิ์อย่างสิ้นเชิง ดังนั้นแหละทุกคนที่ได้เห็นความยิ่งใหญ่และความสง่างามของพระเจ้า ก็จะเป็นเช่นนั้น {DA 246.3}

เปโตรร้องอุทานขึ้นมาว่า “ขอท่านไปให้ห่างจากข้าพเจ้าเถิด เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นคนบาป” แต่กระนั้น เขาก็ยึดพระบาทของพระเยซูไว้แน่น ตระหนักว่าเขาแยกตัวออกจากพระองค์ไม่ได้ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปท่านจะเป็นผู้จับคน” หลังจากที่ยิสยาห์เห็นความบริสุทธิ์ของพระเจ้าและความไม่คู่ควรของตัวเองเองในการได้รับความไว้วางใจจากข่าวสารศักดิ์สิทธิ์ หลังจากเปโตรได้รับการชักนำให้ปฏิเสธตนเองและพึ่งในอำนาจของพระเจ้าแล้ว เขาจึงได้รับการทรงเรียกให้ทำงานเพื่อพระคริสต์ {DA 246.4}

จนถึงเวลานี้ไม่มีสาวกคนใดเข้าร่วมรับใช้ในพระราชกิจกับพระเยซูอย่างเต็มตัว พวกเขาเป็นประจักษ์

พยานการอัศจรรย์มากมายของพระองค์และสดับฟังคำสอนของพระองค์มาแล้ว แต่พวกเขายังไม่ได้ละทิ้งงานเดิมของพวกเขาไป การจำคุกของยอห์นผู้ให้บัพติศมาทำให้พวกเขาผิดหวังอย่างขมขื่น หากเรื่องเช่นนี้จะเป็นผลลัพธ์ของภารกิจของยอห์นแล้วพวกเขาคงมีความหวังอันน้อยนิดต่อพระอาจารย์ของพวกเขา เพราะผู้นำศาสนาทั้งหมดร่วมมือกันต่อต้านพระองค์ ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ พวกเขารู้สึกโล่งใจที่ได้กลับไปทำการประมงสักกระยะหนึ่ง แต่บัดนี้พระเยซูทรงเรียกพวกเขาให้ละทิ้งชีวิตในอดีตและเข้ามาร่วมรับผลประโยชน์กับพระองค์ เปโตรตอบรับการทรงเรียกแล้ว เมื่อมาถึงชายฝั่งพระเยซูตรัสบัญชาสาวกสามคนว่า “จงตามเรามา และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา” ทันใดนั้นพวกเขาละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างและติดตามพระองค์ {DA 246.5}

ก่อนที่พระเยซูจะทรงเรียกพวกเขาให้ละทิ้งอวนและเรือประมงไปนั้นพระองค์ประทานความมั่นใจแก่พวกเขาว่า พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมสิ่งที่พวกเขาต้องการ การใช้

เรือของเปโตรเพื่อรับใช้ในพันธกิจกิตติคุณข่าวประเสริฐได้รับการตอบแทนอย่างบริบูรณ์แล้ว พระองค์พระผู้ “ประทานอย่างบริบูรณ์แก่ทุกคนที่ทูลขอต่อพระองค์” ตรัสไว้ว่า “จงให้เขา แล้วพวกท่านจะได้รับด้วยแบบยัดสั้นแน่นพูนล้นเต็มหน้าตักของท่าน” โรม 10:12; ลูกา 6:38 ด้วยการวิตดวงเช่นนี้ พระองค์ทรงตอบแทนการรับใช้ของสาวก และการเสียสละทุกอย่างที่ถวายเพื่อพระราชกิจของพระองค์จะได้รับการตอบแทนตาม “พระคุณอันอุดมเหลือล้นของพระองค์” เอเฟซัส 3:20; 2:7 {DA 249.1}

ในคำคืนอันแสนเศร้าบนทะเลสาบ เมื่อพวกเขาแยกจากพระคริสต์สาวกก็ถูกกดดันอย่างหนักด้วยความไม่เชื่อและเหน็ดเหนื่อยจากงานตรากตรำที่ไร้ผล แต่การปรากฏตัวของพระองค์จุดประกายความเชื่อของพวกเขาขึ้นมาใหม่ และนำความสุขและความสำเร็จมาสู่พวกเขา เมื่อแยกตัวออกจากพระคริสต์แล้ว พวกเราก็คจะเป็นเช่นนี้เหมือนกัน การงานของเราจะไม่เกิดผล และเราจะกลางแคลงใจและบ่นได้ง่ายๆ แต่

เมื่อพระองค์เสด็จมาอยู่ใกล้และเมื่อได้รับใช้ภายใต้การทรงนำของพระองค์ พวกเราจะชื่นชมยินดีในหลักฐานอำนาจของพระองค์ ซาตานลงแรงทำให้จิตวิญญาณท้อแท้หมดกำลังใจ พระราชกิจของพระคริสต์คือการทรงดลบันดาลใจด้วยความเชื่อและความหวัง {DA 249.2}

บทเรียนล้าลึกของการอัศจรรย์ที่สื่อกับเหล่าสาวกก็เป็นบทเรียนสำหรับเราด้วยเช่นกัน กล่าวคือพระดำรัสของพระองค์ที่รวบรวมปลาจากทะเลจะทรงดลบันดาลใจมนุษย์ได้เช่นกัน และรวบรวมพวกเขาด้วยสายโซ่แห่งความรักของพระองค์เพื่อผู้รับใช้ของพระองค์จะได้ “เป็นผู้ออกคนตั้งหาปลา” {DA 249.3}

ชาวประมงแห่งทะเลสาบกาลิลีเหล่านั้นเป็นคนต่ำต้อยและไม่มีการศึกษา แต่พระคริสต์ผู้ทรงเป็นความสว่างของโลกทรงสามารถอย่างเหลือล้นเพื่อทำให้พวกเขามีคุณสมบัติเหมาะสมกับตำแหน่งที่ทรงเลือกให้แก่พวกเขา พระผู้ช่วยให้รอดไม่ทรงดูแลการศึกษา เพราะเมื่ออยู่ภายใต้การควบคุมโดยความรักของพระเจ้าและอุทิศตนเพื่อการรับใช้พระองค์

แล้ว วัฒนธรรมทางปัญญาก็เป็นพระพร แต่พระองค์เสด็จผ่านนักปราชญ์ในยุคของพระองค์ไปเพราะพวกเขามั่นใจในตนเองมากเกินไป จนไม่เห็นใจมนุษยชาติที่ทุกข์ทรมานและไม่อาจมาเป็นผู้ร่วมงานรับใช้พระเจ้าบรูซแห่งเมืองนาซาเร็ธได้ ในความดีอันของพวกเขา พวกเขาเหยียดหยามที่จะรับการสั่งสอนจากพระคริสต์ พระเยซูเจ้าทรงแสวงหาความร่วมมือกับผู้ที่ยอมเป็นช่องทางสื่อสารที่ไม่อุดตันของพระคุณของพระองค์ บทเรียนแรกที่ทุกคนจะเรียนรู้เพื่อเป็นผู้ร่วมงานกับพระเจ้าคือบทเรียนแห่งการไม่วางใจในตนเอง จากนั้นพวกเขาก็จะพร้อมที่จะรับพระลักษณะของพระคริสต์ คุณลักษณะนี้ไม่ได้มาจากการศึกษาจากโรงเรียนวิทยาศาสตร์ชั้นเลิศที่สุด แต่เป็นผลของปัญญาที่ได้จากพระเจ้า พระอาจารย์พระองค์เดียว {DA 249.4}

พระเยซูทรงเลือกชาวประมงที่ไม่มีการศึกษาเพราะพวกเขาไม่ได้เข้าเรียนภายใต้ประเพณีและขนบธรรมเนียมที่ผิด ๆ ในยุคสมัยของพวกเขา พวกเขาเป็นคนที่มีความสามารถตามสัญชาตญาณและพวก

เขาเป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตนและสอนได้ พวกเขาเป็นคนที่พระองค์สอนให้ทำงานรับใช้ ในพระราชกิจของพระองค์ได้ ในวิถีชีวิตทั่วไป มีหลายคนที่อดทนทำงานประจำวันอย่างตรากตรำ โดยไม่รู้ตัวว่าตนมีพลังซึ่งหากเรียกให้ลงมือทำงานแล้ว จะยกระดับเขาให้เท่าเทียมกับผู้ที่มีเกียรติยศสูงที่สุดในโลก ความสามารถที่นอนแน่นอยู่นั้นต้องการการกระตุ้นด้วยการสัมผัสของมือที่มีความชำนาญ คนเช่นนี้แหละที่พระเยซูทรงเรียกให้เป็นผู้ร่วมงานรับใช้กับพระองค์ และพระองค์ประทานให้พวกเขาได้รับประโยชน์จากการอยู่ร่วมกันกับพระองค์ ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายของโลกไม่เคยมีอาจารย์เช่นนี้มาก่อน เมื่อสาวกสำเร็จการฝึกอบรมจากพระผู้ช่วยให้รอด พวกเขาไม่ได้เป็นคนที่ขาดความรู้และไว้พัฒนาธรรมอีกต่อไป พวกเขาเป็นเหมือนพระองค์ทั้งความคิดและลักษณะอุปนิสัย แล้วคนทั้งหลายก็รู้ว่าคนเหล่านี้เคยอยู่กับพระเยซู {DA 250.1}

งานสูงส่งที่สุดของการศึกษาไม่ใช่เป็นเพียงการถ่ายทอดความรู้เท่านั้น แต่เป็นการส่งถ่ายพลังงาน

ที่ให้ชีวิตซึ่งจะรับได้โดยผ่านการสัมผัสของจิตใจกับจิตใจและจิตวิญญาณกับจิตวิญญาณ มีเพียงชีวิตเท่านั้นที่จะให้กำเนิดชีวิตได้ ช่างเป็นสิทธิพิเศษอะไรเช่นนี้ที่พวกเขาได้สัมผัสกับชีวิตของพระเจ้าทุกวันเป็นเวลาสามปี ซึ่งแรงผลักดันชีวิตทั้งปวงให้เป็นพรแก่โลกหลังจากชีวิตของพระองค์ ยอห์นสาวกอันเป็นที่รักเห็นอกว่าบรรดาสายทั้งหลายยอมจำนนอยู่ในอำนาจของชีวิตอันประเสริฐนั้นกล่าวว่า “ชีวิตที่ว่่านี้ปรากฏขึ้นเราได้เห็นและเป็นพยานและประกาศชีวิตนิรันดร์นี้กับพวกท่าน เป็นชีวิตที่ดำรงอยู่กับพระบิดา และมาปรากฏแก่เรา” “เราได้รับพระคุณชอบพระคุณจากความบริบูรณ์ของพระองค์” 1 ยอห์น 1: 2; ยอห์น 1:16 {DA 250.2}

ไม่มีสิ่งใดในตัวอัครสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่จะนำสง่าราศีมาให้กับพวกเขาเอง มีหลักฐานแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าความสำเร็จของการทำงานของพวกเขามาจากพระเจ้าเท่านั้น ชีวิตของคนเหล่านี้ ลักษณะอุปนิสัยที่พวกเขาพัฒนาและผลงานอันยิ่งใหญ่ที่พระ

เจ้าทรงประกอบกิจผ่านพวกเขาเป็น
ประจักษ์พยานถึงสิ่งที่พระองค์จะ
ทรงกระทำเพื่อทุกคนที่สอนได้และ
เชื่อฟัง {DA 250.3}

ผู้ที่รักพระคริสต์มากที่สุดจะ
ทำการดีในปริมาณมากที่สุด ผู้ที่
ละทิ้งตนและเปิดทางให้พระ
วิญญาณบริสุทธิ์ประกอบกิจใน
หัวใจของเขาและดำเนินชีวิตที่อุทิศ
ถวายพระเจ้าอย่างสมบูรณ์จะทำงาน
ให้เกิดผลได้อย่างไม่มีขอบเขตจำกัด
หากมนุษย์จะอดทนต่อการฝึกวินัย
ที่จำเป็นโดยไม่บ่นหรืออ่อนกำลัง
กลางทาง พระเจ้าจะทรงสอนพวกเขา
ทุกชั่วโมงและทุกวัน พระองค์
ทรงปรารถนาที่จะเปิดเผยพระคุณ
ของพระองค์ หากประชากรของ
พระองค์จะขจัดสิ่งกีดขวางไป
พระองค์จะทรงเทน้ำแห่งความรอด
เป็นสายธารที่อุดมสมบูรณ์ผ่านช่อง
ทางของมนุษย์ หากมนุษย์ที่มีชีวิต
อ่อนน้อมถ่อมตนได้รับการหนุนใจ
ให้ทำสิ่งที่ดีทั้งหมดที่พวกเขาจะ
ทำได้ ถ้ามือที่ขัดขวางจะไม่ไปวางไว้
เพื่อหยุดยั้งความกระตือรือร้นแล้ว
จะมีคนงานเป็นร้อยคนทำงานรับใช้
พระคริสต์แทนที่มีเพียงแค่คนเดียว

ในเวลานี้ {DA 250.4}

พระเจ้าทรงรับมนุษย์ในสภาพ
ที่เขาเป็นอยู่และอบรมสอนพวกเขา
ให้รับใช้พระองค์หากพวกเขายอม
จำนนต่อพระองค์ พระวิญญาณของ
พระเจ้าที่พวกเขาได้รับเข้ามาอยู่ใน
จิตวิญญาณจะทำให้ความสามารถ
ทั้งหมดตื่นตัวอย่างว่องไว ภายใต้
การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์
จิตใจที่อุทิศแด่พระเจ้าอย่างไม่สวณ
ไว้จะพัฒนาอย่างกลมกลืนและได้รับ
การเสริมกำลังให้เข้าใจและปฏิบัติ
ตามข้อกำหนดของพระเจ้า พระองค์
ทรงเปลี่ยนลักษณะอุปนิสัยที่อ่อนแอ
และรวนเรให้เข้มแข็งและมั่นคงเด็ด
เดี่ยว การอุทิศตนอย่างต่อเนื่องสร้าง
ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดระหว่างพระเยซู
กับสาวกของพระองค์จนคริสเตียน
เป็นเหมือนพระองค์ทั้งในจิตใจและ
ในลักษณะอุปนิสัย ด้วยการเชื่อม
สัมพันธ์กับพระคริสต์ เขาก็มีทัศน
ะที่ชัดเจนและกว้างขวาง ความเข้าใจ
จะลึกซึ้งขึ้นและการตัดสินใจจะสมดุล
มากยิ่งขึ้น ผู้ที่ปรารถนาจะทำงาน
รับใช้พระคริสต์พระองค์จะทรงปลุก
ให้มีชีวิตจากอำนาจที่ให้ชีวิตของ
ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมจน

ทำให้เขาเกิดผลเพื่อถวายพระสิริ
แด่พระเจ้า {DA 251.1}

คนที่มีการศึกษาสูงที่สุดใน
ด้านศิลปะและวิทยาศาสตร์เคยได้รับ
บทเรียนอันมีค่าจากคริสเตียนที่มี
ชีวิตอันอ่อนน้อมต่อมตนผู้ซึ่งโลก
ถือว่าเป็นคนที่ไม่มีการศึกษา แต่

สาวกที่ไม่โดดเด่นเหล่านี้ได้รับการ
ศึกษาในโรงเรียนสูงที่สุดเหนือกว่า
โรงเรียนอื่นใดทั้งหมด พวกเขาได้นั่ง
อยู่แทบพระบาทของพระองค์ผู้ตรัส
อย่าง “ไม่เคยมีใครพูดเหมือนอย่าง
คนนั้นเลย” {DA 251.2}

“พระเยซูทรงเลือกชาวประมงที่ไม่มีการศึกษา....
เมื่อสาวกสำเร็จการฝึกอบรมจากพระผู้ช่วยให้รอด....
พวกเขาเป็นเหมือนพระองค์ทั้งความคิดและลักษณะอุปนิสัย
แล้วคนทั้งหลายก็รู้ว่าคนเหล่านี้เคยอยู่กับพระเยซู” {DA 250.1}

“พระเยซูทรงเข้าหาประชาชนในจุดที่พวกเขาเป็นอยู่....
ภาษาของพระองค์บริสุทธิ์ ละเอียดและชัดเจนเหมือนสายน้ำไหล
พระสุรเสียงเป็นดังเสียงดนตรี....
พระองค์ทรงนำเสนอด้วยฤทธิ์อำนาจ” {DA 253.5}

ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

คาเปอร์นาอุมเป็นเมืองที่พระเยซูประทับระหว่างการเดินทางไปมา และเป็นเมืองที่เรียกกันทั่วไปว่า “เมืองของพระองค์” เมืองนี้ตั้งอยู่บนชายฝั่งของทะเลสาบกาลิลี และใกล้เขตแดนที่ราบอันสวยงามของเยนเนซารेत ความจริงแล้วเป็นเมืองที่ตั้งอยู่ตรงบริเวณนั้นเลย {DA 252.1}

ทะเลสาบน้ำลึกทำให้ที่ราบรอบชายฝั่งมีภูมิอากาศอบอุ่นเหมือนภูมิอากาศทางตอนใต้ ในสมัยของพระคริสต์ตรงบริเวณนี้มีต้นปาล์มและต้นมะกอกขึ้นอย่างอุดมสมบูรณ์ มีสวนผลไม้และสวนองุ่น ทุ่งหญ้าเขียวขจี และดอกไม้สีสดไสเบ่งบานอย่างอุดมสมบูรณ์ ต้นพืชทั้งหมดนี้ได้รับน้ำจากลำธารไหลอย่างมีชีวิตชีวาที่พุ่งออกมาจากหน้าผา ชายฝั่งของทะเลสาบและเนินเขาห่างออกไปที่

ล้อมอยู่รอบมีหมู่บ้านกระจายอยู่รอบบริเวณนั้น ทะเลสาบเต็มไปด้วยเรือประมง ทุกแห่งหนล้วนเต็มไปด้วยกิจกรรมอย่างมีชีวิตชีวา {DA 252.2}

ตัวเมืองคาเปอร์นาอุมเองเหมาะที่จะเป็นศูนย์กลางของการทรงงานของพระผู้ช่วยให้รอด เนื่องจากอยู่ตรงทางหลวงจากเมืองดามัสกัสไปยังกรุงเยรูซาเล็มและประเทศอียิปต์ และไปยังทะเลเมดิเตอร์เรเนียน จึงเป็นทางสัญจรที่ยิ่งใหญ่ ผู้คนจากหลายประเทศต่างเดินทางผ่านเมืองหรือหยุดพักในระหว่างการเดินทางไปมา ณ ที่นี้เองพระเยซูพบกับคนทุกชาติและทุกชนชั้น เศรษฐีและผู้ที่ยิ่งใหญ่รวมทั้งคนยากจนและคนที่ต่ำต้อย บทเรียนของพระองค์จะถูกนำไปยังประเทศอื่นๆ และไปยังครัวเรือนจำนวนมาก ด้วยเหตุนี้การศึกษาวิเคราะห์คำพยากรณ์จึงเป็นเรื่อง

นำตื่นเต้น ความสนใจมุ่งตรงไปยัง พระผู้ช่วยให้รอด และพันธกิจของ พระองค์ถูกนำขึ้นเสนอต่อหน้า ชาวโลก {DA 252.3}

แม้ว่าสภาพชั้นเฮตรินจะต่อต้าน พระเยซูก็ตาม ประชาชนต่างเฝ้ารอคอยการพัฒนาพันธกิจของพระองค์ ด้วยใจจดจ่อ ทั้งทั้งสวรรค์ต่างเคลื่อนไหวด้วยความสนใจ ทูตสวรรค์ต่างเตรียมทางให้กับการปฏิบัติกิจของพระองค์ คอยขับเคลื่อนในหัวใจของมนุษย์และนำพาพวกเขาเข้าหาพระผู้ช่วยให้รอด {DA 253.1}

ที่เมืองคาเปอร์นาอุม ลูกชายของขุนนางที่พระคริสต์ทรงรักษาให้หายนั้นเป็นพยานถึงอำนาจของพระองค์ และเจ้าหน้าที่ของสำนักและครอบครัวของเขาเป็นพยานถึงความเชื่อของพวกเขาด้วยความชื่นชมยินดี เมื่อเป็นที่ประจักษ์ว่าพระอาจารย์เองเสด็จมาประทับอยู่ท่ามกลางพวกเขา ทั้งเมืองถูกปลุกให้ตื่น ผุ่ชนแห่กันไปเข้าเฝ้าพระองค์ในวันสะบาโตประชาชนเข้ามาเบียดเสียดในธรรมศาลาจนคนจำนวนมากต้องถอยกลับไปเพราะหาทางเข้าไม่ได้ {DA 253.2}

ทุกคนที่ได้ยินพระผู้ช่วยให้รอด “ก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสอนของพระองค์เพราะพระดำรัสของพระองค์ประกอบด้วยสิทธิอำนาจ” “พระองค์ทรงสั่งสอนพวกเขาอย่างผู้มีสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนบรรดาธรรมาจารย์ของเขา” ลูกา 4:32; มัทธิว 7:29 คำสอนของพวกเขาธรรมาจารย์และพวกผู้ปกครองนั้นเยือกเย็นและเป็นทางการเหมือนท้องตามบท สำหรับพวกเขาแล้ว พระวณะของพระเจ้าไม่มีฤทธิ์อำนาจใด แนวคิดและประเพณีของพวกเขาเข้ามาแทนที่คำสอนของพระเจ้า พวกเขาทำตัวว่าอธิบายธรรมบัญญัติได้ด้วยความคิดค้นเคยกับพิธีกรรมที่ทำอยู่เป็นประจำ แต่ใจของพวกเขาเองหรือของผู้ที่ไม่ได้รับการกระตุ้นจากการทรงดลใจของพระเจ้า {DA 253.3}

พระเยซูไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องความขัดแย้งต่างๆ ในท่ามกลางชาวยิว การนำเสนอความจริงเป็นพระราชกิจของพระองค์ พระดำรัสของพระองค์ส่องแสงลงมายังคำสอนของเหล่าบรรพชนและผู้เผยพระวณะและพระคัมภีร์มาถึงมนุษย์ด้วยการเปิดเผยใหม่ ผู้ฟังของพระองค์ไม่เคย

เข้าใจความหมายพระวณะของ
พระเจ้าอย่างลึกซึ้งเช่นนี้มาก่อน
{DA 253.4}

พระเยซูทรงเข้าหาประชาชน
ในจุดที่พวกเขาเป็นอยู่ ในฐานะ
ผู้ทรงคุ้นเคยกับความกังวลใจของ
พวกเขา พระองค์ทรงทำให้ความจริง
งดงามด้วยการนำเสนออย่างตรงไป
ตรงมาและอย่างเรียบง่าย ภาษาของ
พระองค์บริสุทธิ์ ละเอียดและชัดเจน
เหมือนสายน้ำไหล พระสุรเสียงเป็น
ดังเสียงดนตรีสำหรับผู้ที่เคยฟังเสียง
ที่น่าเบื่อของพวกธรรมาจารย์ แต่
ในขณะที่คำสอนของพระองค์เรียบง่าย
พระองค์ตรัสอย่างผู้มีอำนาจ คุณ
ลักษณะนี้ทำให้คำสอนของพระองค์
แตกต่างจากคำสอนของคนอื่นทั้ง
หมด พวกธรรมาจารย์พูดด้วยความ
สงสัยและความลังเล รวากับว่า
จะตีความหมายของพระคัมภีร์ให้
เป็นแบบหนึ่งหรือจะทำให้มีความ
หมายที่ตรงข้ามกับแบบแรกก็ได้
ผู้ฟังเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับความ
ไม่แน่นอนมากขึ้นทุกวัน แต่พระเยซู
ทรงสอนพระคัมภีร์ด้วยฤทธิ์อำนาจ
ที่ไม่อาจปฏิเสธได้ ไม่ว่าจะเป็นหัว
ข้อเรื่องใด พระองค์ทรงนำเสนอด้วย

ฤทธิ์อำนาจราวกับว่าพระดำรัสของ
พระองค์ไม่อาจโต้แย้งได้ {DA 253.5}

กระนั้นพระองค์ตรัสอย่างจริง
จังมากกว่าอย่างฉุนเฉียว พระองค์
ตรัสตั้งผู้มีเป้าหมายแน่นอนที่จะต้อง
ทำให้สำเร็จ พระองค์ทรงเผยให้เห็น
ภาพความเป็นจริงของโลกอันเป็น
นิรันดร์ ทุกหัวข้อเปิดเผยให้เห็นถึง
พระเจ้า พระเยซูทรงมุ่งหวังทำลาย
มนต์เสน่ห์แห่งความหลงใหลที่ทำให้
มนุษย์หมกมุ่นอยู่กับสิ่งของทางโลก
พระองค์ทรงจัดวางสิ่งต่าง ๆ ของ
ชีวิตนี้ไว้ในความสัมพันธ์ที่ถูกต้อง
คือให้อยู่ภายใต้ผลประโยชน์ฝ่าย
นิรันดร์ แต่พระองค์ไม่ทรงละเลย
ความสำคัญของสิ่งเหล่านี้ พระองค์
ทรงสอนว่าสวรรค์และโลกเชื่อมโยง
กัน และความรู้เรื่องความจริงของ
พระเจ้าได้เตรียมมนุษย์ให้พร้อม
เพื่อทำหน้าที่ในชีวิตประจำวันได้ดี
ยิ่งขึ้น พระองค์ตรัสเหมือนผู้ทรง
คุ้นเคยกับสวรรค์ ทรงตระหนักถึง
ความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระเจ้า
แต่กระนั้นยังตระหนักถึงการทรงร่วม
เป็นหนึ่งในสมาชิกทุกคนในครอบครัวมนุษย์ {DA 254.1}

ข่าวสารแห่งความเมตตาของ

พระองค์นั้นหลากหลายเพื่อให้เหมาะกับผู้ฟังของพระองค์ พระองค์ทราบดีว่าจะ “คำชูผู้ยึดโรยด้วยถ้อยคำ” อย่างไร อีสยาห์ 50:4 เพราะพระองค์หลังลงบนริมพระโอษฐ์ของพระองค์เพื่อพระองค์จะทรงถ่ายทอดขุมทรัพย์แห่งความจริงแก่มนุษย์ด้วยวิธีที่น่าประทับใจที่สุด พระองค์ทรงมีไหวพริบประเสริฐเพื่อเผชิญหน้ากับความคิดอคติและทำให้พวกเขาประหลาดใจด้วยคำอธิบายที่ดึงดูดความสนใจ พระองค์ทรงเข้าถึงจิตใจด้วยคำอธิบายให้เห็นภาพต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันและถึงแม้เป็นสิ่งของธรรมดาที่เรียบง่ายก็ตาม ทั้งหมดก็ให้ความหมายลึกซึ้ง นกในอากาศ ดอกไม้ในทุ่ง เมล็ดพืช คนเลี้ยงแกะ และแกะ พระคริสต์ทรงใช้สื่อตัวแทนเหล่านี้อธิบายความจริงอมตะ และหลังจากนั้นตลอดไปเมื่อผู้ฟังของพระองค์มองไปยังสิ่งเหล่านี้ในธรรมชาติพวกเขาก็จะหวนรำลึกถึงพระดำรัสของพระองค์ คำอธิบายของพระคริสต์สอนบทเรียนของพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำอีก {DA 254.2}

พระคริสต์ไม่ทรงยกยอปอบันมนุษย์คนใด พระองค์ไม่ทรงตรัส

สิ่งใดเพื่อยกชูความเพ้อฝันและจินตนาการของพวกเขา พระองค์ไม่ทรงยกย่องสิ่งประดิษฐ์อันชาญฉลาดของพวกเขา แต่นักปรัชญาผู้ล้าเลิศที่ปราศจากอคติยอมรับคำสอนจากพระองค์และพบว่าคำสอนนั้นทดสอบปัญญาของพวกเขา พวกเขาประหลาดใจกับความจริงฝ่ายจิตวิญญาณที่แสดงออกด้วยภาพที่เรียบง่ายที่สุด คนมีการศึกษาสูงที่สุดต่างหลงใหลในพระดำรัสของพระองค์ และคนที่ไม่ได้รับการศึกษาได้ประโยชน์เสมอ พระองค์ทรงมีข่าวสารสำหรับคนไร้การศึกษา และพระองค์ยังทรงทำให้คนต่างชาติเข้าใจว่าพระองค์ทรงมีข่าวสารสำหรับพวกเขาด้วย {DA 254.3}

ความเห็นใจอันอ่อนโยนพร้อมด้วยสัมผัสแห่งการรักษามาถึงหัวใจที่อดโรยและเป็นทุกข์ แม้ท่ามกลางความวุ่นวายของศัตรูที่โกรธแค้น บรรยากาศแห่งความสงบสุขก็ยังล้อมรอบพระองค์ไว้ ความมั่งคั่งบนพระพักตร์ของพระองค์ ความน่ารักของพระลักษณะของพระองค์เหนือสิ่งอื่นใดความรักที่แสดงออกทางรูปลักษณ์และน้ำเสียงชักนำคน

ไม่เชื่อทั้งหมดที่ใจไม่แข็งกระด้าง หากไม่ใช่เพราะวิญญูณจิตที่อ่อนหวานและความเห็นอกเห็นใจที่ส่งประกายในทุกอุปลักษณ์ของการแสดงออกและพระดำรัสแล้ว พระองค์คงไม่มีทางดึงดูดประชาชนขนาดใหญ่ที่เข้าร่วมชุมนุมกันเช่นนี้ได้ คนตกทุกข์ได้ยากที่เข้ามาเฝ้าพระองค์รู้สึกได้ว่าพระองค์ทรงเชื่อมโยงความสนใจของพระองค์กับพวกเขาในฐานะมิตรสหายอ่อนโยนและซื่อสัตย์ และพวกเขาปรารถนาอยากรู้ความจริงที่พระองค์ทรงสั่งสอนให้มากยิ่งขึ้น สวรรค์มาอยู่ใกล้กับพวกเขาแล้ว พวกเขาปรารถนาที่จะอยู่ใกล้พระองค์เพื่อความรักแห่งการปลอบประโลมใจจะอยู่กับพวกเขาตลอดไป {DA 254.4}

พระเยซูทอดพระเนตรสีหน้าของผู้ฟังที่เปลี่ยนไปอย่างจริงจัง ใบหน้าที่แสดงออกถึงความสนใจและความสุขใจนำความพึงพอใจพระทัยมาที่พระองค์อย่างมากยิ่ง ขณะที่ลูกศรแห่งความจริงเจาะทะลุผ่านจิตวิญญาณ ทลายกำแพงขวางกั้นแห่งความเห็นแก่ตัวและดำเนิการสำนึกผิดและสำนึกในพระคุณได้ในที่สุด พระผู้ช่วย

จะทรงปลื้มปิติ เมื่อพระเนตรของพระองค์ทรงกวาดไปยังฝูงชนที่ฟังพระองค์อยู่ และท่ามกลางคนเหล่านี้ พระองค์ทรงจำใบหน้าของคนหนึ่งที่พระองค์เคยเห็นมาก่อนทำให้สีพระพักตร์ของพระองค์แจ่มใสขึ้นมาด้วยความสุข พระองค์ทรงมองเห็นว่าพวกเขาคือประชากรในอาณาจักรของพระองค์ แต่เมื่อความจริงที่ตรัสออกไปอย่างตรงไปตรงมาสัมผัสสัตว์บุชชาติที่หลงใหลในใจ พระองค์ทรงมองเห็นสีหน้าที่เปลี่ยนไปกลายเป็นเยือกเย็น เป็นใบหน้าที่แสดงออกถึงการปฏิเสธ ซึ่งบ่งบอกว่าแสงสว่างนั้นไม่เป็นที่ต้อนรับ เมื่อพระองค์ทรงเห็นมนุษย์ปฏิเสธข่าวสารแห่งสันติสุขพระหทัยของพระองค์ถูกทิ่มแทงทะลุเข้าไปถึงชั่วหัวใจ {DA 255.1}

ในธรรมศาลาพระเยซูตรัสถึงอาณาจักรที่พระองค์เสด็จมาจัดตั้ง พระองค์ตรัสถึงพันธกิจของการปลดปล่อยเชลยของซาตานให้เป็นอิสระ พระองค์ทรงถูกขัดจังหวะด้วยเสียงกรีดร้องแห่งความหวาดกลัว คนบ้าคนหนึ่งวิ่งออกมาจากท่ามกลางผู้คน ร้องว่า “พระเยซูชาวนาชาเรีว พระ

องค์มาอยู่กับเราทำไม? พระองค์จะมาทำลายเราหรือ? ข้ารู้ว่าพระองค์เป็นใคร พระองค์เป็นองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” {DA 255.2}

บัดนี้ มีแต่ความวุ่นวายสับสน และความตื่นตระหนก ความสนใจของประชาชนถูกเบี่ยงเบนไปจากพระคริสต์และไม่มีใครสนใจพระดำรัสของพระองค์ นี่คือจุดประสงค์ของซาตานในการนำเหยื่อของมันเข้าไปในธรรมศาลา แต่พระเยซูตรัสห้ามผืนนั้นว่า “‘นั่งเสีย จงออกมาจากตัวเขา’ ผืนนั้นก็ทำให้เขาล้มลงท่ามกลางฝูงชนแล้วก็ออกจากตัวเขา แต่ไม่ได้ทำอันตรายเขาเลย” {DA 255.3}

ซาตานทำให้จิตใจของผู้ตกทุกข์ได้ยากเศร้าหมองคนนี้มีตบอดไป แต่เบื้องพระพักตร์พระเจ้าช่วยให้รอด มีลำแสงแห่งความสว่างหนึ่งเจาะทะลุผ่านความมืดหมองนี้ แสงนี้ปลุกให้เขาปรารถนาอิสรภาพเพื่อหลุดพ้นจากการจองจำของซาตาน แต่มารต่อต้านอำนาจของพระคริสต์ เมื่อชายคนนี้พยายามอ่อนน้อมทูลขอให้พระเยซูช่วย วิญญาณชั่วก็นำคำพูดมาใส่ในปากของเขาและเขาร้องขึ้นด้วยความกลัวอย่างทรมาน

คนที่ถูกผีสิงพอเข้าใจว่าตนอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงปลดปล่อยให้เขามีอิสรภาพได้ แต่เมื่อเขาพยายามเข้าใกล้ให้อยู่ภายในเอื้อมพระหัตถ์ของพระองค์ ก็มีอีกความปรารถนาหนึ่งที่ครอบงำตัวเขาไว้ และมีอีกคำพูดหนึ่งออกจากปากของเขา ความขัดแย้งระหว่างอำนาจของซาตานและความปรารถนาเสรีภาพของเขานั้นรุนแรง {DA 255.4}

พระองค์ผู้ทรงเอาชนะซาตานในถิ่นทุรกันดารแห่งการล่อลวงมาแล้วได้มาเผชิญตัวต่อตัวกับศัตรูของพระองค์อีกครั้ง มารลงแรงด้วยความพยายามทั้งหมดกุมเหยื่อของมันไว้ หากมันแพ้ที่นี้ก็หมายถึงการยกชัยชนะให้พระเยซู ดูประหนึ่งว่าคนที่ตกทุกข์อยู่ต้องเสียชีวิตในการดิ้นรนกับศัตรูที่ทำลายความเป็นมนุษย์ของเขาไป แต่พระเจ้าผู้ช่วยตรัสด้วยฤทธิ์อำนาจและทรงปล่อยเหยื่อให้เป็นอิสระ ชายคนนั้นที่เคยถูกผีเข้าสิงยืนอยู่ต่อหน้าฝูงชนที่มีนงด้วยความสุขที่หลุดพ้นจากการจองจำ แม้ผีมารก็ยังเป็นพยานถึงอำนาจของพระเจ้าในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด {DA 256.1}

ชายคนนั้นสรรเสริญพระเจ้าที่ได้รับ การช่วยกู้ ดวงตาที่ไม่มานานี้ ลุกเป็นไฟจากความบ้ำคลั่งนั้น บัดนี้ส่องประกายด้วยปัญญาของ ความฉลาดและเอื้อล้นด้วยน้ำตา ขอบพระคุณ ประชาชนพูดไม่ออก ด้วยความประหลาดใจ ทันทีที่พวกเขา อ้าปากพูดได้นั้น พวกเขาร้อง อุทานโต้ตอบระหว่างกันว่า “นี่มัน อะไรกัน ต้องเป็นคำสอนใหม่ที่ ประกอบด้วยสิทธิอำนาจแน่ๆ เขา สิ่งได้แม้แต่ผีโสโครกและพวกมันก็ ยอมเชื่อฟังเขา” มาระโก 1:27 {DA 256.2}

สาเหตุอันเร้นลับของการตก ทุกข์ระกำลำบากจนทำให้ชายคนนี้ สร้างภาพแห่งความหวาดกลัวให้กับ มิตรสหายและเป็นภาระให้กับตัวเขา เองนั้นเกิดจากการใช้ชีวิตของเขาเอง เขาลุ่มหลงอยู่กับความเพลิดเพลิด ของบาป และเคยคิดที่จะทำให้ชีวิต เป็นงานฉลองรื่นเริงยิ่งใหญ่ เขาคิด ไม่ถึงว่าจะทำให้ตัวเองกลายเป็นคน ที่น่าหวาดกลัวต่อชาวโลกและนำ ความเสียหายมาให้กับครอบครัว เขา คิดว่าเวลาของเขานั้นทุ่มให้กับความ ไร้เงลาอย่างไร้เดียงสาได้ แต่ใน

ทันใดที่เขาก้าวลงสู่ทางเดินที่ดิ่งลงต่ำ เท้าของเขามุ่งลงต่ำไปอย่างรวดเร็ว การควบคุมตนไม่ได้ และความสนุก สนานบิดเบือนคุณลักษณะธรรมชาติ อันประเสริฐของเขาไป และชาตาน ควบคุมเขาได้อย่างเต็มที่ {DA 256.3}

ความสำนึกผิดมาสายเกินไป แล้ว เมื่อเขายอมเสียเงินทองและ ความสุขสำราญเพื่อเอาความเป็น คนที่สูญเสียไปกลับคืนมา เมื่อตกไปอยู่ใน อำนาจการควบคุมของมารชั่วแล้ว เขาก็ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ เขาวาง ตัวเองไว้ในดินแดนของศัตรู และ ชาตานครองตัวเขาทั้งหมด ผู้ล่อลวง นำเสนอเวทมนตร์ของขลังให้แก่เขา มากมาย แต่เมื่อชายน่าสังเวชคนนี้ ตกไปอยู่ใต้อำนาจของมัน ปีศาจก็ ไม่ยอมอ่อนข้อในความโหดเหี้ยม ทารุณ ผลที่ได้คือความโกรธแค้นที่ นากลัว ทุกคนที่ปล่อยตัวให้กับความ ชั่วก็จะเป็นเช่นนี้ ความเพลิดเพลิด อย่างลุ่มหลงของชีวิตในช่วงแรกเริ่ม จะสิ้นสุดลงในความมืดแห่งความ ลึนหวังหรือความบ้ำคลั่งของจิต วิญญาณที่ถูกทำลายไป {DA 256.4}

วิญญาณชั่วตนเดียวกันที่ ล่อลวงพระคริสต์ในถิ่นทุรกันดาร

และสิ่งอยู่ในคนบ้าคลั่งแห่งเมือง
คาเปอร์นาอุมก็คอยควบคุมพวกยิว
ที่ไม่เชื่อ แต่กับพวกคนเหล่านี้ มาร
ทำตัวเป็นคนเคร่งศาสนาและคอย
หาทางหลอกพวกเขาเพื่อชักชวน
ให้พวกเขาปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอด
สภาพของพวกเขานั้นสิ้นหวังกว่า
คนที่ถูกผีสิงเพราะพวกเขาไม่รู้ลึก
ถึงความต้องการพระคริสต์และด้วย
เหตุนี้อำนาจของซาตานจึงกุมพวก
เขาไว้นั่น {DA 256.5}

ในช่วงเวลาที่พระคริสต์ทรง
ลงมือปฏิบัติพันธกิจของพระองค์
ท่ามกลางมนุษย์นั้นเป็นเวลาที่อำนาจ
ของอาณาจักรแห่งความมืดกระทำ
การอย่างขยันขันแข็งที่สุด เป็นเวลา
หลายยุคมาแล้วที่ซาตานพร้อมด้วย
สมุนชั่วของมันคอยหาทางควบคุม
กายและใจของมนุษย์เพื่อนำบาป
และความระทมทุกข์มาให้แก่พวกเขา
และมันก็โทษความลำเค็ญทุกข์ยาก
ทั้งหมดใส่พระเจ้า พระเยซูทรงเปิด
เผยพระลักษณะนิสัยของพระเจ้า
ให้แก่มนุษย์ พระองค์ทรงทำลาย
อำนาจของซาตานและทรงปล่อย
เชลยของมันให้รับอิสรภาพ ชีวิตใหม่
และความรักและพลังจากสวรรค์

ขับเคลื่อนอยู่ในใจของมนุษย์ และ
เจ้าชายแห่งความชั่วร้ายถูกปลุกให้
ต่อสู้เพื่อคงอำนาจครอบครองความ
เป็นใหญ่ในอาณาจักรของมัน ซาตาน
ระดมกองกำลังทั้งหมดของมันและ
โต้พระราชกิจของพระคริสต์ในทุก
ขั้นตอน {DA 257.1}

ในการต่อสู้ครั้งยิ่งใหญ่ขั้นสุด
ท้ายระหว่างความชอบธรรมและบาป
ก็จะเป็นเช่นนี้ ในขณะที่ชีวิตใหม่
และแสงสว่างและอำนาจหลังจาก
เบื้องบนลงมานบนสาวกทั้งหลายของ
พระคริสต์นั้น ชีวิตใหม่อีกอันก็ได้ผุด
ขึ้นมาจากเบื้องล่างและเพิ่มพลังให้
กับตัวแทนของซาตาน เพิ่มพลังเข้มข้น
กับทุกองค์ประกอบของโลก ด้วย
ความเจ็บแสบแหลมที่ได้มาจากความ
ขัดแย้งตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา
เจ้าชายแห่งความชั่วทำงานภายใต้
การปิดบังอำพราง มันแต่งกายเป็น
ทูตแห่งความสว่าง และฝูงชน “หัน
ไปเชื่อฟังวิญญาณทั้งหลายที่ล่อลวง
และคำสอนของพวกผี” 1 ทิโมธี 4:1
{DA 257.2}

ในสมัยของพระคริสต์ผู้นำและ
ครูทั้งหลายของชนชาติอิสราเอล
ไม่มีอำนาจต่อต้านการทำงานของ

ซาตาน พวกเขาละเลยวิธีเดียวที่จะช่วยพวกเขาให้ต้านทานวิญญาณชั่วร้ายได้ โดยพระวณะของพระเจ้าพระคริสต์ทรงชนะผู้ชั่วร้ายมาแล้ว ผู้นำของอิสราเอลแสดงตนว่าเป็นผู้อธิบายพระวณะของพระเจ้า แต่พวกเขาศึกษาพระวณะนั้นเพียงเพื่อดำรงไว้ซึ่งขนบธรรมเนียมประเพณีของพวกเขาเท่านั้น และบงการให้ถือกฎระเบียบที่มนุษย์ตั้งขึ้นเอง ด้วยการตีความไปเองของพวกเขา แสดงออกถึงแนวคิดที่พระเจ้าไม่เคยประทานให้ พวกเขาปั้นแต่งเรื่องเวทมนตร์ของขลังขึ้นมาทำให้คำสอนอันชัดเจนของพระเจ้าคลุมเครือ พวกเขาโต้กันด้วยหลักวิชาที่ไม่สำคัญและปฏิเสธความจริงอันสำคัญที่สุด ด้วยประการฉะนี้ จึงประกาศคำสอนนอกกรีตออกไปอย่างแพร่หลาย พวกเขาปล้นอำนาจในพระวณะของพระเจ้าไปและวิญญาณชั่วทำงานตามความต้องการของพวกเขา {DA 257.3}

ประวัติศาสตร์นี้เกิดขึ้นช้าแล้วช้าอีก ด้วยพระคัมภีร์ที่วางอยู่ต่อหน้าพวกเขาและการแสดงตนว่าเคารพคำสอน ผู้นำศาสนามากมาย

ในยุคของเราทำลายความเชื่อของคนในพระวณะของพระเจ้า พวกเขาอยู่อยู่กับการซ้ำและพระคำและตั้งความคิดของตนเหนือคำสอนที่ชัดเจน พระวณะของพระเจ้าสูญเสียพลังของการสร้างชีวิตใหม่ในมือของพวกเขา นี่เป็นเหตุให้การสอนนอกกรีตวุ่นวายไปทั่ว และความชั่วกระจายไปอย่างแพร่หลาย {DA 258.1}

เมื่อซาตานบ่อนทำลายความเชื่อในพระคัมภีร์ได้แล้ว มันก็ชักนำมนุษย์ให้ไปหาแหล่งของแสงและอำนาจอื่น เพื่อทำให้เป้าหมายนี้สำเร็จ ซาตานลงมือเองเพื่อหาวิธีสอนมนุษย์ คนทั้งหลายที่หันหน้าออกไปจากคำสอนที่ชัดเจนของพระคัมภีร์และอำนาจของพระวิญญาณของพระเจ้าที่ช่วยให้รู้แจ้งเรื่องของบาปแล้ว ก็กำลังต้อนรับมารปีศาจให้มาควบคุมชีวิตของเขา การวิจารณ์จับผิดและการสงสัยพระคัมภีร์เปิดทางให้กับลัทธิทรวินิจฉัยและศาสนาที่ยึดหลักปรัชญาเทววิทยา ทั้งสองนี้คือรูปแบบศาสนาทันสมัยของลัทธินอกศาสนาสมัยโบราณที่พัฒนากันมาเพื่อเข้ายึดครองแม้กระทั่งคริสตจักรที่อ้างว่า

เชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า {DA 258.2}

สื่อตัวแทนของวิญญาณหลอกลวงทำงานของมันเคียงข้างกับการประกาศกิตติคุณข่าวประเสริฐ หลายคนยุ่งเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้เพียงเพราะความอยากรู้อยากเห็น แต่เมื่อเห็นผลของการทำงานที่มากกว่าอำนาจของมนุษย์ เขาก็ถูกหลอกให้จมลึกเข้าไปเรื่อยๆ จนเขาถูกควบคุมด้วยอำนาจที่เหนือกว่าความตั้งใจของเขาเอง เขาหนีให้พ้นจากอำนาจลึกลับนี้ไม่ได้ {DA 258.3}

เมื่อแนวปกป้องของจิตวิญญาณพังทลายไปแล้ว เขาก็จะไม่มีแนวป้องกันบาปอีกต่อไป เมื่อคนหนึ่งปฏิเสธการเหนี่ยวรั้งของพระวอนะของพระเจ้าและพระวิญญาณของพระองค์ ไม่มีใครรู้ว่าเขาคนนั้นจะตกลงต่ำไปถึงขนาดไหน บาปลับหรือกิเลสตัณหาร้ายแรงอาจยึดจับเขาเป็นชุลยจนเขาหมดหนทางช่วยเหลือตัวเองเหมือนอย่างคนที่ถูกผีสิงแห่งเมืองคาเปอร์นาอุม แต่กระนั้นสภาพของเขากียังไม่สิ้นหวัง {DA 258.4}

วิธีที่เราจะเอาชนะผู้ชั่วร้ายคือวิธีที่พระคริสต์ทรงใช้เพื่อเอาชนะมัน

มาแล้ว นั่นคือการพึ่งในอำนาจของพระวอนะ หากเราไม่ยินยอม พระเจ้าจะเข้าควบคุมจิตใจของเราไม่ได้ แต่เมื่อเราปรารถนาที่จะรู้และทำตามพระประสงค์ของพระองค์ พระสัญญาของพระองค์จะเป็นของเรา “และพวกท่านจะรู้จักสัจจะ และสัจจะจะทำให้ท่านเป็นไท” “ถ้าใครตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ คนนั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนี้มาจากพระเจ้าหรือว่าเราพูดตามใจชอบเอง” ยอห์น 8:32; 7:17 โดยความเชื่อในพระสัญญาเหล่านี้ มนุษย์ทุกคนจะได้รับการช่วยให้หลุดพ้นจากกับดักของความผิดพลาดและการควบคุมของบาปได้ {DA 258.5}

มนุษย์ทุกคนมีเสรีภาพที่จะเลือกที่จะให้อำนาจใดปกครองอยู่เหนือเขา ไม่มีใครตกต่ำจนเกินไป ไม่มีใครชั่วช้าจนเกินไป แต่พวกเขาจะได้รับการช่วยให้รอดในพระคริสต์คนที่ถูกผีสิงพูดได้แต่คำของซาตาน แทนคำอธิษฐาน แต่กระนั้นพระเจ้าทรงได้ยินคำทูลขอจากหัวใจที่ไม่เปล่งเป็นวาจา ไม่มีคำร้องขอใดจากจิตวิญญาณที่ต้องการความช่วยเหลือจะถูกมองข้ามถึงแม้จะไม่ได้พูด

ออกมาเป็นคำก็ตาม ผู้ที่ยอมเข้าสู่ความสัมพันธ์ร่วมทำพันธสัญญา กับพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะไม่ถูกทอดทิ้งให้ตกเข้าอยู่ใต้อำนาจของ ซาตานหรือความอ่อนแอของ ธรรมชาติของตัวเอง พระผู้ช่วย ให้รอดทรงเชิญพวกเขาว่า “ให้มัน ยอมอยู่ใต้การปกป้องของเรา ให้มัน สร้างสันติภาพกับเรา ให้มันสร้าง สันติภาพกับเรา” อิสยาห์ 27:5 วิญญาณแห่งความมิดจะต่อสู้เพื่อ วิญญาณที่ครั้งหนึ่งเคยอยู่ภายใต้ การปกครองของพวกมัน แต่ทูต สวรรค์ของพระเจ้าจะต่อสู้เพื่อวิญญาณ เหล่านั้นด้วยอำนาจที่เหนือกว่า องค์ พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “จะเอาเหยื่อไป จากนักรบได้หรือไม่? และจะช่วยเชลย ของผู้กดขี่ให้หลุดได้หรือไม่? พระ ยะห์เวห์ตรัสดังนั้นว่า “แน่นอนแม้แต่ เชลยของผู้มีกำลังก็ต้องถูกเอาไป และเหยื่อของผู้ร่ำรวยก็ต้องช่วย ให้หลุด เพราะเราเองจะต่อสู้กับ ผู้ต่อสู้เจ้า และเราเองจะช่วยบุตร ทั้งหลายของเจ้าให้รอด” อิสยาห์ 49:24, 25 {DA 258.6}

ในขณะที่ชุมนุมชนในธรรม ศาลายังคงตะลึงงันด้วยความเกรง

ขามอยู่นั้น พระเยซูเสด็จไปบ้านของ เปโตรเพื่อพักสักเล็กน้อย แต่ที่นี้ก็มี เเงตกอยู่เหนือพวกเขาด้วยเช่นกัน แม่ของภรรยาเปโตรนอนป่วยหนักมี “ไข้สูง” พระเยซูทรงประณามโรคและ คนป่วยลุกขึ้นปรนนิบัติพระอาจารย์ และสาวกของพระองค์ {DA 259.1}

ข่าวพระราชกิจของพระคริสต์ แพร่สะพัดไปทั่วเมืองคาเปอร์นาอุม อย่างรวดเร็ว ประชาชนต่างหวาดกลัว พวกธรรมาจารย์จึงไม่กล้าออกไปหา พระองค์เพื่อรับการรักษาในวันสะบาโต จนกระทั่งเมื่อดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า ไป ความซุลมุนวุ่นวายเกิดขึ้นทันที ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเมือง บ้างมา จากบ้าน ร้านรวง และจากตลาด ต่างมุ่งตรงไปยังบ้านอันต่ำต้อยที่ พระเยซูทรงใช้เป็นที่พักพิง คนเจ็บ ป่วยถูกหามมาบนแคร่ บางคนใช้ไม้ทำยันกายเดินโขยกเขยกมา บ้าง ก็มีเพื่อนช่วยพยุงมา พวกเขาเดิน โขชะตโขเซด้วยความอ่อนล้ามาเฝ้า ยังเบื้องพระพักตร์พระผู้ช่วยให้รอด {DA 259.2}

ชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่าที่พวกเขา พากันมาแล้วกลับไป เพราะไม่มีใคร ทราบว่าในวันรุ่งขึ้นจะยังมีโอกาสพบ

พระองค์ผู้ทรงเป็นแพทย์ผู้รักษาอยู่กับพวกเขาอีกหรือไม่ ชาวเมืองคาเปอร์นาอุมไม่เคยพบเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นเหมือนวันนี้มาก่อน บรรรยากาศต่างอบอวลไปด้วยเสียงโห่ร้องฉลองชัย และเสียงร้องด้วยความยินดีที่ได้รับการปลดปล่อยจากโรคร้ายไข้เจ็บที่พวกเขาต้องเผชิญ พระผู้ช่วยให้รอดทรงเปี่ยมล้นด้วยความสุขที่พระองค์ทรงก่อให้เกิดขึ้นมา ในขณะที่ที่ทรงมองเห็นความทุกข์ทรมานของคนที่เขาเข้ามาเฝ้าพระองค์ พระหทัยของพระองค์ทรงปั่นป่วนด้วยพระเมตตาสงสารและพระองค์ทรงชื่นชมยินดีในพลังอำนาจของพระองค์ที่ฟื้นฟูสุขภาพและความสุขให้กลับคืนสู่พวกเขา {DA 259.3}

พระเยซูจะไม่ทรงหยุดพักจากพระราชกิจจนกระทั่งทรงรักษาคนป่วยคนสุดท้ายให้หาย เป็นเวลาดีมากเมื่อฝูงชนทั้งหมดลาจากพระองค์ไป ทิวบริเวณบ้านของซีโมนก็มีแต่ความเงียบสงัด วันอันยาวนานที่เต็มไปด้วยเรื่องน่าตื่นเต้นผ่านพ้นไปและพระเยซูทรงหาเวลาหยุดพัก ขณะที่ชาวเมืองกำลังหลับอยู่นั้น “ในเวลาเช้ามีด” พระผู้ช่วยให้รอด “ทรงลุกขึ้น

เสด็จออกไปยังที่สงบและทรงอธิษฐานที่นั่น” {DA 259.4}

พระเยซูทรงใช้ชีวิตของพระองค์ในโลกด้วยประการฉะนี้ บ่อยครั้งพระองค์ทรงอนุญาตให้สาวกกลับไปเยี่ยมบ้านและหาเวลาพักผ่อน แต่พระองค์ทรงต้านพวกเขาอย่างอ่อนโยนเมื่อพวกเขาเชิญชวนพระองค์ให้ละงานของพระองค์เพื่อไปพักผ่อน พระองค์ทรงทำงานอย่างตรากตรำสอนคนที่ไม่มีความรู้ รักษาคนเจ็บป่วย ประทานสายตาแก่คนตาบอด ให้มองเห็น เลี้ยงอาหารฝูงชน และในเวลาพลบค่ำหรือในเวลารุ่งสาง พระองค์เสด็จออกไปยังวิหารของพระองค์ตามภูเขาสื่อสัมพันธ์กับพระบิดาของพระองค์ บ่อยครั้งพระองค์ใช้เวลาตลอดทั้งคืนอธิษฐานและใคร่ครวญพระวจนะ และทรงกลับมาในเวลารุ่งอรุณเพื่อทำงานท่ามกลางประชาชน {DA 259.5}

เช้าตรู่วันนั้น เปโตรและมิตรสหายได้ไปเข้าเฝ้าพระเยซู ทูลพระองค์ว่า ประชาชนในเมืองคาเปอร์นาอุมกำลังตามหาพระองค์ สาวกผิดหวังอย่างขมขื่นกับท่าทีในการต้อนรับของพระคริสต์ในครั้งนี้ เจ้า

หน้าที่ผู้มีอำนาจในกรุงเยรูซาเล็มพยายามสังหารพระองค์ แม้แต่ชาวเมืองของพระองค์เองก็พยายามเอาชีวิตของพระองค์ แต่ประชาชนของเมืองคาเปอร์นาอุมต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดีอย่างตื่นเต้น และความหวังของพวกเขาก็ถูกปลุกขึ้นมาใหม่อีกครั้ง อาจเป็นไปได้ว่าชาวกาลิลีที่รักเสรีภาพเหล่านี้จะกลายมาเป็นผู้สนับสนุนอาณาจักรใหม่ แต่ด้วยความประหลาดใจพวกเขาได้ยินพระดำรัสของพระคริสต์ที่ว่า “เราต้องไปประกาศข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าแก่เมืองอื่นๆ ด้วย พระองค์ทรงใช้เรามากก็เพราะเหตุนี้” {DA 260.1}

ความตื่นเต้นที่แผ่ซ่านไปทั่วเมืองคาเปอร์นาอุมจะมีภัยทำให้ผู้คนตกอยู่ในอันตรายของการหลงลืมเป้าหมายพันธกิจของพระองค์ พระเยซูไม่ทรงพอพระทัยที่จะดึงดูดความสนใจของประชาชนให้เข้ามาหาพระองค์เพียงแค่นั้นในฐานะผู้ประกอบกิจอันอัศจรรย์หรือเป็นผู้ทรงรักษาโรคภัยฝ่ายกายเท่านั้น แต่พระองค์ทรงประสงค์ชักนำมนุษย์ทั้งหลายให้เข้ามายังพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วย

ให้รอด ในขณะที่ประชาชนกระตือรือร้นที่จะเชื่อว่าพระองค์เสด็จมาเป็นพระราชอาเพื่อจัดตั้งอาณาจักรทางฝ่ายโลก พระองค์ทรงปรารถนาที่จะหันความคิดของพวกเขาออกจากทางโลกไปยังเรื่องของฝ่ายจิต วิญญาณ ความสำเร็จทางโลกเพียงอย่างเดียวอาจขัดขวางพระราชกิจของพระองค์ได้ {DA 260.2}

ความรู้สึกละเลียดใจที่ฝูงชนไม่แยแสได้สะท้อนพระทัยของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงให้การยกยูดนเองเข้ามาปะปนกับชีวิตของพระองค์ ความเคารพนับถือที่โลกมอบให้กับตำแหน่งหรือความมั่งคั่งหรือความสามารถเป็นเรื่องแปลกสำหรับบุตรมนุษย์ พระองค์ไม่ทรงใช้วิธีของมนุษย์เพื่อได้มาซึ่งความจงรักภักดีหรือความเคารพนับถือ หลายศตวรรษก่อนที่พระองค์จะเสด็จมาบังเกิดมีการพยากรณ์ถึงพระองค์ว่า “ท่านจะไม่ร้องเสียงดังหรือเปล่งเสียงของท่านหรือทำให้เสียงของท่านได้ยินตามถนน ไม่อ้อแอ้แล้ว ท่านจะไม่หักและใส่ตะเกียงริบหรี่นั้น ท่านจะไม่ดับท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปด้วยความซื่อสัตย์ ท่านจะไม่อ่อนล้า

หรือชอกช้ำจนกว่าท่านจะสถาปนา
ความยุติธรรมไว้ในโลก” อิสยาห์ 42:
24 {DA 260.3}

ฟาริสแสวงหาความโดดเด่น
มาใส่ตัวด้วยการถือรักษาพิธีกรรม
ทางศาสนาอย่างเคร่งครัดพิถีพิถัน
และโอ้อวดในการนมัสการและการ
ให้ทาน พวกเขาพิสูจน์ความกระตือ
รือร้นในศาสนาด้วยการทำให้เป็น
หัวข้อหลักของการสนทนา การ
โต้แย้งระหว่างนิกายที่ขัดแย้งกันทำ
กันอย่างเปิดเผยและยัดเยียด และ
ไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะได้ยินเสียง
ทะเลาะวิวาทกันตามท้องถนนจาก
ดอกเตอร์ผู้คงแก่เรียนทางกฎหมาย
{DA 261.1}

เรื่องทั้งหมดนี้แตกต่างจากชีวิต
ของพระเยซูอย่างมาก ในชีวิตของ
พระองค์นั้นไม่มีการถกเถียงด้วย
เสียงที่ดังหนวกหู ไม่มีการนมัสการ
อย่างโอ้อวด ไม่มีการกระทำเพื่อหวัง
การปรบมือเป็นประจักษ์พยาน
พระคริสต์ทรงซ่อนไว้อยู่ในพระเจ้า

และพระเจ้าทรงถูกเปิดเผยให้เห็น
ผ่านทางพระลักษณะนิสัยของพระบุตร
ของพระองค์ การเปิดเผยเช่นนี้เป็น
สิ่งที่พระเยซูประสงคิให้จิตใจมนุษย์
หันเข้าไปหาและให้ความเคารพนับถือ
{DA 261.2}

พระองค์ผู้ทรงเป็นดวงอาทิตย์
แห่งความชอบธรรมไม่ได้สาดส่อง
พระรัศมีภาพมายังโลกด้วยความงาม
แห่งพระสิริของพระองค์อย่างแรง
กล้าจนทำให้ตาพร่ามัว มีข้อความ
หนึ่งที่บันทึกถึงเรื่องของพระคริสต์
ไว้ว่า “การปรากฏของพระองค์ก็
แน่นอนเหมือนรุ่งอรุณ” โฮเซยา 6: 3
แสงตะวันยามเช้าค่อยๆ ฉายแสง
อย่างเจิบๆ และอ่อนโยนมายังโลก
ขับไล่เงามืดมืดและปลุกโลกให้มีชีวิต
ฉันใด ดวงอาทิตย์แห่งความชอบ
ธรรมก็จะค่อยๆ ปรากฏขึ้นในลักษณะ
เดียวกันนั้นพร้อมกับ “ปรีภักษา
โรคภัย” มาลาคีย์ 4:2 ของพระองค์
ฉันนั้น {DA 261.3}

“ทรงบันดาลให้ข้าพระองค์หายสะอาดได้”

อ้างอิงจากมัทธิว 8:2-4; 9:1-8, 32-34;

มาระโก 1:40-45; 2:1-12; ลูกา 5:12-28

ในบรรดาโรคที่รู้จักกันทางแถบ ตะวันออก โรคเรื้อนน่ากลัวที่สุด ลักษณะของโรคที่รักษาไม่ได้ และ ติดต่อกันง่าย และเกิดผลกระทบ อันน่ากลัวแก่ผู้ที่ติดโรคนี้ ทำให้คน กล้าหาญที่สุดหวาดกลัว ชาวยิวถือว่าโรคนี้เป็นการพิพากษาลงโทษ อย่างหนึ่งของบาปและเรียกกันว่า “ภัยพิบัติ” และ “กิจการของพระเจ้า” ด้วยลักษณะของโรคที่ฝังรากลึก รักษาให้หายขาดไม่ได้ และอันตรายถึงตาย จึงมักถือว่าโรคนี้เป็นสัญลักษณ์ ของบาป ตามบัญญัติพิธีกรรมแล้ว ผู้ป่วยโรคเรื้อนจะถูกประกาศว่าเป็น คนไม่สะอาด เขาจะถูกขับออกไป จากที่พำนักของมนุษย์ราวกับคนตาย ทุกสิ่งที่เขาสัมผัสจะเป็นมลทิน ลมหายใจของเขาทำให้อากาศเป็นพิษ ผู้ที่ต้องสงสัยว่าเป็นโรคจะถูกนำขึ้น

รายงานตัวต่อพวกปุโรหิตซึ่งเป็น ผู้ทำหน้าที่วินิจฉัยและลงความเห็น อาการโรคของเขา หากเขาถูกตัดสิน ว่าเป็นโรคเรื้อน เขาจะต้องแยกตัว เองออกไปจากครอบครัวของเขา ตัดขาดจากชุมชนอิสราเอลและ ถูกกำหนดให้คบเฉพาะกับผู้ที่ป่วย ด้วยโรคเดียวกันเท่านั้น ข้อกำหนด ของกฎในเรื่องนี้ไม่ผ่อนปรน แม้ กษัตริย์และผู้ปกครองก็ยังไม่ได้รับ การยกเว้น พระราชาองค์ใดเป็น โรคเรื้อนน่ากลัวนี้ จะต้องยอมสละพระ ราชอำนาจและหนีไปจากสังคม {DA 262.1}

คนโรคเรื้อนจะต้องไปจาก มิตรสหายและญาติสนิทและแบกรับ คำสาปแช่งของโรคภัยของเขาเอง เขาถูกบังคับให้เปิดเผยหายนะอัน ยิ่งใหญ่ของตัวเอง ต้องฉีกเสื้อผ้า

ของตนเองและส่งเสียงเตือนให้ทุกคนหลีกหนีไปให้ไกลจากตัวเขาที่สกปรก เสียงร้อง “มลทิน มลทิน” อันโหยหวนเศร้าสลดจากคนพลัดบ้านพลัดเมืองและโดดเดี่ยวเป็นสัญญาณที่ทำให้ผู้ฟังหวาดกลัวและรังเกียจ {DA 262.2}

ในแถบดินแดนที่พระเยซูทรงปฏิบัติพระราชกิจอยู่ มีคนมากมายที่ตกทุกข์ได้เช่นนี้ และข่าวการประกอบพระราชกิจของพระองค์มาถึงพวกเขาและจุดประกายแห่งความหวังขึ้นมา แต่นับจากสมัยของผู้เผยพระวจนะเอลีชาแล้ว ยังไม่เคยมีผู้ใดที่เป็นโรคนี้ได้รับการชำระให้หายสะอาด พวกเขาไม่กล้าหวังให้พระเยซูทรงทำสิ่งที่ไม่ทรงเคยทำให้แก่มนุษย์คนใดมาก่อนให้แก่พวกเขา อย่างไรก็ตาม ความเชื่อได้เริ่มเกิดขึ้นในหัวใจของคนหนึ่ง แต่กระนั้นชายผู้นี้ก็ไม่รู้ว่าจะเข้าเฝ้าพระเยซูได้อย่างไร ในสภาพที่ถูกกีดกันออกไปจากการติดต่อกับเพื่อนมนุษย์เช่นนี้ เขาจะเสนอตัวเองต่อพระเจ้าพระเจ้าผู้รักษาได้อย่างไร? และเขาสงสัยว่าพระคริสต์จะทรงรักษาเขาได้หรือไม่ พระองค์

จะทรงกัมพระพักตร์ลงทอดพระเนตรคนหนึ่งที่เชื่อว่าการก้มลงทูลขออยู่ภายใต้คำพิพากษาของพระเจ้าหรือไม่? พระองค์จะไม่ทรงกระทำเหมือนเช่นพวกฟาริสีและแม้แต่พวกแพทย์ที่ประกาศคำสาปแช่งใส่เขาและเตือนให้เขาออกไปให้ห่างจากที่ชุมนุมชนของมนุษย์หรือไม่? เขาคิดถึงเรื่องทั้งหมดของพระเยซูที่มีคนเคยเล่าให้เขาฟัง พระองค์ไม่เคยปฏิเสธผู้ใดที่มาทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ ชายผู้น่าสงสารคนนี้ได้ตัดสินใจที่จะไปหาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด แม้ว่าเขาจะถูกกักตัวอยู่นอกเมือง แต่เป็นไปได้ที่สักวันหนึ่งเขาอาจสวนทางกับพระองค์บนทางเดินในภูเขาหรือพบพระองค์ในขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่นอกเมืองก็ได้ อุปสรรคต่างๆ ล้วนยิ่งใหญ่แต่หนึ่งคือความหวังเดียวของเขา {DA 262.3}

คนโรคเรื้อนถูกนำพาให้เข้ามาเฝ้าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระเยซูทรงสั่งสอนอยู่ริมทะเลสาบและประชาชนล้อมอยู่รอบพระองค์ คนโรคเรื้อนยืนอยู่ห่างไกล เขาจับพระตำรัสจากริมฝีพระโอษฐ์ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้ไม่กี่คำ เขามองเห็นพระเยซูทรง

วางพระหัตถ์ลงบนผู้ป่วย เขามองเห็นคนง่อย คนตาบอด คนอัมพาต และคนที่กำลังตายด้วยโรคต่าง ๆ ลุกขึ้นด้วยพลานามัยที่สมบูรณ์และสรรเสริญพระเจ้าสำหรับการทรงช่วยกู้ ความเชื่อในหัวใจของเขา แข็งแกร่งขึ้น เขาค่อย ๆ ขยับมาใกล้และเข้าใกล้ฝูงชนที่ชุมนุมกันอยู่มากขึ้น เขาสั่งข้อกำหนดห้ามที่ควบคุมเขาอยู่ เขาสั่งความปลอดภัยของประชาชนรวมถึงถึงความหวาดกลัวที่คนทั้งหลายมีต่อเขา เขาคิดถึงแต่เพียงพระพรแห่งความหวังของการรักษา {DA 263.1}

ตัวเขาเองเป็นภาพที่น่ารังเกียจ โรคกัดกร่อนเขาไปอย่างน่ากลัวและร่างกายที่เปื่อยเน่าของเขานั้นน่าขยะแขยงมากจนไม่น่ามอง เมื่อประชาชนเห็นเขาแล้วต่างก็พากันถอยหนีไปด้วยความหวาดผวา พวกเขาเบียดเข้าหากันเพื่อหนีไปจากการสัมผัสกับตัวเขา บางคนพยายามห้ามเขาเข้าใกล้พระเยซูแต่ก็ล้มเหลว เขามองไม่เห็นและไม่ได้ยินเสียงของพวกเขา สีหน้าเหยียดหยามเหล่านั้นหายไปจากสายตาของเขา เขาเห็นแต่เพียงพระบุตรของพระเจ้า เขาได้

ยินแต่พระสุรเสียงของพระองค์ที่ประทานชีวิตให้แก่ผู้ที่กำลังจะตาย เขามุ่งหน้าเข้าไปหาพระเยซูและก้มตัวลงแทบพระบาทของพระองค์และร้องว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็ะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์หายสะอาดได้” {DA 263.2}

พระเยซูตรัสตอบว่า “เราพอใจแล้ว จงหายสะอาด” และทรงวางพระหัตถ์ลงบนเขา มัทธิว 8:3 {DA 263.3}

ทันใดนั้น เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นกับคนโรคเรื้อน ผิวหนังของเขา กลับผ่องใส เส้นประสาทไวต่อการสัมผัส กล้ามเนื้อเต่งตึง ผิวหยาบกร้านตกละเอียดที่เป็นลักษณะเฉพาะของคนโรคเรื้อนหายไปในพริบตา และกลายเป็นผิวหนังอันอ่อนนุ่ม สีสชมพูเหมือนผิวของเด็กที่สมบูรณ์ {DA 263.4}

พระเยซูตรัสกำชับชายคนนั้นไม่ให้เปิดเผยภารกิจที่ทรงกระทำ แต่ให้ตรงไปยังพระวิหารเพื่อแสดงตัวพร้อมเครื่องถวายบูชา พวกเขาปฏิเสธจะไม่ยอมรับเครื่องบูชานี้จนกว่าจะได้ตรวจและประกาศว่าชายคนนี้

หายโรคแล้วอย่างสมบูรณ์ ถึงแม้พวกเขาจะไม่ทำพิธีนี้ด้วยความยินดี แต่พวกเขาไม่อาจหลบเลี่ยงการตรวจสอบและให้คำตัดสินเรื่องของชายคนนี้ได้ {DA 264.1}

พระวณะในพระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่าพระคริสต์ทรงเร่งรีบกำชับชายคนนั้นถึงความจำเป็นของการเก็บเรื่องไว้ให้เงียบและลงมือปฏิบัติอย่างฉับไว “พระเยซูตรัสสั่งเขาว่า ‘อย่าเล่าให้ใครฟัง แต่จงไปแสดงตัวกับปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหายโรคแล้ว’” หากปุโรหิตทราบความจริงถึงเรื่องการรักษาคนโรคเรื้อนแล้ว ความเกลียดชังของพวกเขาที่มีต่อพระคริสต์อาจทำให้พวกเขาประกาศคำตัดสินเท็จ พระเยซูทรงประสงค์ให้ชายคนนี้ไปสำแดงตัวเองที่พระวิหารก่อนที่จะได้รับคำตัดสินที่ไม่ลำเอียง และคนโรคเรื้อนที่หายโรคจะได้รับอนุญาตให้กลับไปอยู่กับครอบครัวและบรรดามิตรสหายของเขา {DA 264.2}

พระคริสต์ทรงบัญชาให้ชาย

คนนี้เก็บเรื่องไว้ให้เงียบไว้เพราะทรงมีเป้าหมายอื่นอยู่ด้วย พระผู้ช่วยให้รอดทรงทราบดีว่าศัตรูของพระองค์หาทางอยู่อย่างไม่ลดละที่จะหยุดยั้งพระราชกิจของพระองค์ และหันประชาชนให้ออกไปจากพระองค์ พระองค์ทรงทราบว่าหากเรื่องราวการรักษาคนโรคเรื้อนดังก้องไปทั่วแล้ว คนอื่นที่ล้มป่วยด้วยโรคร้ายนี้จะเข้ามาห้อมล้อมพระองค์ไว้ และจะมีเสียงร้องดังขึ้นว่าประชาชนอาจจะเปราะเปื้อนจากการสัมผัสกับพวกเขา คนโรคเรื้อนมากมายไม่ได้ใช้ของประทานด้านสุขอนามัยที่ดีเพื่อเป็นพรให้แก่ตัวเองหรือแก่ผู้อื่น และการดึงดูดบรรดาคนโรคเรื้อนมายังพระองค์นั้น จะเป็นการเปิดโอกาสให้แก่ข้อกล่าวหาที่ว่าพระองค์ทรงทำผิดข้อห้ามของกฎเกณฑ์ทางพิธีกรรม ด้วยเหตุทั้งหมดนี้พระราชกิจของพระองค์ในการประกาศพระกิตติคุณก็จะถูกขัดขวาง {DA 264.3}

เหตุการณ์เกิดขึ้นตามคำเตือนของพระคริสต์ มีฝูงชนกลุ่มหนึ่งที่เป็นพยานของการรักษาคนโรคเรื้อน และพวกเขาใจจดจ่ออยากรู้คำตัดสิน

ของปุโรหิต เมื่อชายคนนั้นกลับไปหาเพื่อนของเขาก็เกิดความตื่นเต้นกันอย่างมาก แม้จะมีคำเตือนจากพระเยซูแล้ว ชายคนนั้นก็ไม่ได้พยายามปกปิดความจริงเรื่องที่เขาย้ายโรคแท้จริงแล้ว ก็เป็นไปไม่ได้ที่จะปกปิดเรื่องนี้ด้วย แต่คนโรคเรื้อนกลับป่าวประกาศเรื่องนี้ออกไปอย่างกว้างขวาง เขาคิดเองว่าเป็นเพราะความถ่อมตนของพระเยซูที่ทรงมอบข้อห้ามนี้แก่เขา เขาออกไปประกาศอำนาจของพระเจ้าพระผู้ทรงเป็นแพทย์ผู้รักษายิ่งใหญ่ เขาไม่เข้าใจว่าทุกการกระทำที่เขาแสดงออกจะทำให้พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองยิ่งมุ่งมั่นที่จะทำลายพระเยซูมากขึ้น ชายที่กลับคืนสู่สภาพที่ดีนี้รู้สึกว่พระพรของสุขภาพที่ดีนั้นมีค่ายิ่ง ยิ่งเขาชื่นชมปรีดีกับพลังของชายฉกรรจ์และการได้กลับไปอยู่ร่วมกับครอบครัวและสังคมของเขาอีกครั้ง และรู้สึกว่เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะหยุดการถวายเป็นเกียรติแด่พระผู้ทรงเป็นแพทย์รักษาเขาให้หาย แต่การกระทำของเขาในการป่าวประกาศเรื่องที่เกิดขึ้นไปอย่างโด่งดังกลับไปขัดขวางพระราชกิจของพระ

ผู้ช่วยให้รอด การกระทำนี้ทำให้ประชาชนมาห้อมล้อมพระองค์อย่างหนาแน่นจนกดดันให้พระองค์ต้องยุติพระราชกิจไปชั่วคราวะยะเวลาหนึ่ง {DA 264.4}

การกระทำทุกขั้นตอนในพันธกิจการรับใช้ของพระคริสต์นั้นมีเป้าหมายที่แผ่ออกไปอย่างกว้างไกล มีผลครอบคลุมมากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งที่มองเห็นจากการกระทำ ดังในเรื่องของคนโรคเรื้อน ในขณะที่พระเยซูทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งการรับใช้ให้แก่ทุกคนที่เข้ามาหาพระองค์นั้น พระองค์ทรงปรารถนาที่จะอวยพระพรแก่ผู้ที่ไม่ได้มาด้วย ในขณะที่พระองค์ทรงเรียกคนเก็บภาษีคนนอกศาสนาและคนสะมาเรียให้เข้ามาหาพระองค์นั้น พระองค์ทรงปรารถนาที่จะเข้าถึงบรรดาปุโรหิตและครูสอนทั้งหลายที่ปิดกั้นตัวเองด้วยอคติและธรรมเนียมประเพณี พระองค์ไม่ทรงละวิธีใดในความพยายามที่จะเข้าถึงคนเหล่านี้ การที่พระองค์ทรงส่งคนโรคเรื้อนที่หายแล้วให้ไปหาปุโรหิตนั้น พระองค์ประทานคำพยานที่ทรงมุ่งหวังปลดอคติของพวกเขา {DA 265.1}

พวกฟาริสีในกรานกล่าวหาว่าคำสอนของพระคริสต์ขัดแย้งกับพระบัญญัติที่พระเจ้าประทานให้โมเสส แต่พระบัญชาให้คนโรคเรื้อนที่หายโรคไปถวายเครื่องบูชาตามกฎหมายบัญญัตินั้นเป็นการหักล้างข้อกล่าวหานี้ เป็นพยานหลักฐานอย่างเพียงพอสำหรับทุกคนที่มั่นใจจะเชื่อ {DA 265.2}

ผู้นำที่กรุงเยรูซาเล็มส่งคนสอดแนมไปค้นหาข้ออ้างเพื่อประหารพระคริสต์ พระองค์ทรงโต้ตอบด้วยการประทานหลักฐานแห่งความรักของพระองค์ที่มีต่อมนุษยชาติและความเคารพยำเกรงของพระองค์ที่มีต่อพระบัญญัติและอำนาจของพระองค์ที่จะช่วยกู้จากบาปและความตายด้วยประการฉะนี้ พระองค์ทรงเป็นพยานถึงคนเหล่านั้นว่า “พวกเขาตอบแทนความดีของข้าพระองค์ด้วยความชั่วและตอบแทนความรักของข้าพระองค์ด้วยความเกลียดชัง” สดุดี 109:5 พระองค์ผู้ประทานคำสอน “จงรักศรัทธาของท่าน” ทรงเป็นแบบอย่างด้วยตัวพระองค์เองถึงหลักการของการไม่ตอบโต้ “อย่าทำชั่วตอบแทนชั่ว หรืออย่าด่าตอบการ

ด่า แต่ตรึงกันข้าม จงอวยพร” มัทธีว 5:44; 1 เปโตร 3:9 {DA 265.3}

บุโรहितคนเดียวกันกับที่ตัดสินเนรเทศคนโรคเรื้อนนั่นเป็นผู้ให้คำรับรองการหายโรคของเขา คำตัดสินที่ประกาศออกไปและที่บ้านทึบไว้นี้เป็นหลักฐานยืนยันสำหรับพระคริสต์คนที่หายโรคจึงกลับไปยังชุมชนชนคนอิสราเอลด้วยหลักฐานยืนยันของบุโรहितเองว่าไม่มีร่องรอยของโรคหลงเหลืออยู่ในตัวของเขา เขาเองเป็นพยานที่มีชีวิตสำหรับพระเจ้าผู้ทรงมีบุญคุณต่อเขา ด้วยความชื่นชมยินดี เขาถวายเครื่องบูชาของเขาและเทิดทูนพระนามของพระเยซู บุโรहितถูกโน้มน้าวด้วยอำนาจความเป็นพระเจ้าของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพวกเขาได้โอกาสที่จะรู้จักความจริงและได้รับประโยชน์จากแสงสว่างนั้น หากพวกเขาปฏิเสธ โอกาสนั้นก็จะผ่านพ้นไปโดยไม่มีวันหวนกลับมาอีก มีคนมากมายปฏิเสธแสงสว่างนี้ แต่กระนั้นแสงนี้ก็ได้ประทานมาให้โดยเปล่าประโยชน์ มีหัวใจมากมายที่ได้รับการสัมผัสแต่ไม่ได้แสดงสัญญาณใดๆ ออกมาอยู่ชั่วระยะหนึ่งในช่วงชีวิตของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดนั้น

ดูเสมือนหนึ่งว่าพระราชกิจของพระองค์ได้รับการตอบสนองด้วยความรักจากบรรดาปุโรหิตและครูผู้สอนแค่เพียงเล็กน้อย แต่ภายหลังที่พระองค์เสด็จกลับสวรรค์แล้ว “พวกปุโรหิตจำนวนมากก็มาเชื่อถือ” กิจการ 6:7 {DA 265.4}

พระราชกิจแห่งการรักษาของพระคริสต์เพื่อให้คนโรคเรื้อนหายจากโรคน่ากลัวของเขานั้นเป็นการสอนให้เห็นถึงพระราชกิจของพระองค์ในการชำระจิตวิญญาณจากบาป ชายที่มาหาพระเยซู “เป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว” พิชแห่งความตายแผ่ไปทั่วร่างกายของเขา สวากพยายามขัดขวางพระอาจารย์จากการสัมผัสคนนั้น เพราะผู้ที่แตะต้องคนโรคเรื้อนจะเป็นคนที่มีมลทินเสียเอง แต่เมื่อพระองค์ทรงวางพระหัตถ์ลงบนคนโรคเรื้อนนั้น พระเยซูไม่ทรงเป็นมลทิน การสัมผัสของพระองค์ประทานอำนาจที่ให้ชีวิต พระองค์ทรงชำระคนโรคเรื้อนให้หายสะอาด โรคเรื้อนแห่งความบาปก็เป็นเช่นนั้น คือ ผังรากลึก นำมาซึ่งความตาย และชำระล้างให้สะอาดด้วยกำลังอำนาจของมนุษย์ไม่ได้ “ศิโรตม์ก็จับ

ไปหมด ใจก็อ่อนเปลี้ยไปสิ้น ตั้งแต่ฝ่าเท้าถึงศีรษะ ไม่มีตรงไหนปรกติเลย ล้วนแต่ฟกช้ำและเป็นรอยเขี้ยว ทั้งยังเป็นแผลเลือดไหล” อิสยาห์ 1:5, 6 แต่เมื่อพระเยซูเสด็จมาอยู่ท่ามกลางมนุษยชาติ พระองค์ไม่ได้เปราะเปื้อนด้วยมลทิน การมาปรากฏของพระองค์นั้นมีคุณงามความดีให้กับคนบาป ใครก็ตามเมื่อกราบลงแทบพระบาทและทูลด้วยความเชื่อว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็จะทำให้ข้าพเจ้าหายสะอาดได้” จะได้ยินคำตอบกลับมาว่า “เราพอใจแล้ว จงหายสะอาด” มัทธิว 8:2, 3 {DA 266.1}

ในการรักษาโรคบางกรณี พระเยซูไม่ได้ประทานพระพรให้แก่ผู้ที่ต้องการทันที แต่สำหรับคนโรคเรื้อนแล้ว ในทันทีที่เขาทูลขอ พระองค์ก็ทรงโปรดประทานให้อย่างฉับพลัน เมื่อเราอธิษฐานขอพระพรทางฝ่ายโลก คำตอบอาจจะมาช้าหรือพระเจ้าอาจประทานสิ่งอื่นที่เราไม่ได้ทูลขอ แต่คำตอบจะไม่เป็นเช่นนั้นเมื่อเราขอการทรงช่วยเพื่อให้หลุดพ้นจากบาป พระเจ้าทรง

ประสงค์ชำระเราจากบาปเพื่อให้เราเป็นบุตรของพระองค์และเพื่อช่วยให้เราดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ พระคริสต์ “ทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเรา เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้าย ตามพระประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา” กาลาเทีย 1:4 “และนี่เป็นความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์ คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดที่เป็นพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟัง และถ้าเรารู้ว่าพระองค์ทรงฟัง เมื่อเราทูลขอสิ่งใด เราก็มั่นใจว่าเราได้รับสิ่งที่ทูลขอนั้นจากพระองค์” 1 ยอห์น 5:14, 15 “ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงซื่อสัตย์และเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเราและจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” 1 ยอห์น 1:9 {DA 266.2}

พระคริสต์ทรงสอนความจริงเดียวกันนี้อีกครั้งในการรักษาคนง่อยที่เมืองคาเปอร์นาอุม พระองค์ทรงประกอบการอัศจรรย์นี้เพื่อสำแดงฤทธิ์อำนาจของการอภัยบาป การรักษาคนง่อยผู้นี้ยังแสดงให้เห็นภาพของความจริงอันมีค่าอื่นๆ อีกหลายประการ เหตุการณ์นี้เป็นเรื่อง

ที่เต็มเปี่ยมด้วยความหวังและกำลังใจ และเนื่องจากเรื่องนี้เชื่อมโยงกับการถากถางเสียดสีของพวกฟาริสี จึงมีบทเรียนเตือนใจด้วยเช่นกัน {DA 267.1}

คนง่อยนี้สูญเสียความหวังทั้งหมดที่จะหายโรคเหมือนผู้ป่วยโรคเรื้อนคนนั้น โรคของเขาเป็นผลจากชีวิตที่ทำบาปและความเจ็บปวดของเขาทำให้เขาสำนึกผิดอย่างขมขื่น ก่อนหน้านี้เขาเคยอ้อนวอนขอให้พวกฟาริสีและแพทย์ทั้งหลายช่วยเหลือเพื่อหวังที่จะได้รับการบรรเทาจากความทุกข์ระทมของความคิดและความเจ็บปวดทางกาย แต่พวกเขากลับประกาศอย่างเย็นชาว่าเขาเป็นโรคที่รักษาให้หายไม่ได้และปล่อยให้เขาตกอยู่ภายใต้พระพิโรธของพระเจ้า พวกฟาริสีถือว่าโรคภัยไข้เจ็บเป็นหลักฐานถึงความไม่พอพระทัยของพระเจ้า และพวกเขาจะแยกตัวเองให้อยู่เหนือคนเจ็บป่วยและผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ แต่ถึงกระนั้นมืออยู่บ่อยครั้งที่บรรดาผู้ยกตนว่าเป็นผู้บริสุทธิ์เหล่านี้กลับทำผิดมากกว่าผู้ที่ตกอยู่ในความทุกข์ยากที่พวกเขาตำหนิเสียอีก

{DA 267.2}

ชายง่อยช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เลย และเมื่อมองไปรอบตัว เขามองไม่เห็นความช่วยเหลือจากทิศใด เขาก็จมลงสู่ความสิ้นหวัง แต่แล้วเขาได้ยินเรื่องพระราชกิจอันประเสริฐของพระเยซู มีคนบอกเขาว่าคนที่ทำบาปพอๆ กับเขาและช่วยเหลือตนเองไม่ได้ยังได้รับการรักษาให้หาย แม้คนโรคเรื้อนก็ยังหายสะอาด และเพื่อนๆ ที่นำเรื่องนี้มาบอกเขาก็หนุนใจให้เขาเชื่อว่าเขาเองก็อาจจะหายโรคได้เช่นกันหากเพียงแต่มีคนพาเขาไปหาพระเยซู แต่ความหวังของเขานั้นสลายไปเมื่อเขาคิดขึ้นมาได้ว่าเขาป่วยเป็นโรคนี้ได้อย่างไร เขากลั้วว่าพระเจ้าผู้ทรงเป็นแพทย์ผู้บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์จะทนไม่ได้กับสภาพของตัวเขา {DA 267.3}

แต่กระนั้น เขาก็ไม่ได้ปรารถนาการรักษาเพื่อให้ร่างกายแข็งแรง กลับคืนมาอีกครั้งมากไปกว่าการปลดเปลื้องจากภาระบาป หากเพียงแต่เขาจะได้เข้าเฝ้าพระเยซู และรับคำมั่นใจว่าจะได้รับการอภัยและมีสันติสุขของสวรรค์แล้วเท่านั้น

เขาก็พึงพอใจแล้วที่จะมีชีวิตอยู่หรือตายก็ได้ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เสียงร้องของชายที่กำลังจะตายคือ โอ ข้าอยากเข้าเฝ้าอยู่เบื้องพระพักตร์พระองค์! ไม่มีเวลาที่จะสูญเสียอีกต่อไปแล้ว เนื้อหนังของเขาเริ่มเปื่อยเน่า เขาขอให้เพื่อนๆ ช่วยเอาแคร่หามเขาไปหาพระเยซูและพวกเขาก็ทำด้วยความยินดี แต่ในบ้านและรอบบ้านที่พระผู้ช่วยให้รอดประทับอยู่นั้นมีฝูงชนชุมนุมกันอยู่อย่างหนาแน่น ผู้ป่วยและเพื่อนของเขาเข้าถึงพระองค์หรือแม้แต่จะเข้าไปให้ใกล้พอเพื่อจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ก็ยังไม่ได้ {DA 267.4}

พระเยซูทรงสั่งสอนอยู่ที่บ้านของเปโตร กิจวัตรที่ปฏิบัติกันประจำอยู่นั้นคือสาวกมักนั่งล้อมรอบพระองค์และ “มีพวกฟาริสีและพวกอาจารย์สอนธรรมบัญญัติมานั่งอยู่ด้วย เป็นคนที่มีมาจากทั่วทุกหมู่บ้านในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และกรุงเยรูซาเล็ม” พวกเขาเป็นคนสอดแนมเพื่อหาช่องกล่าวหาพระเยซู ถัดจากเจ้าหน้าที่เหล่านี้ออกไปเป็นมหาชนหลากหลาย มีทั้งคนที่กระตือรือร้น คนที่น่านับถือ คนอยากรู้

อยากเห็นและคนไม่เชื่อ คนหลาย
ชนชาติและชนทุกระดับสังคมก็มา
อยู่ที่นั่น “ฤทธิ์เดชขององค์พระผู้
เป็นเจ้าก็อยู่กับพระองค์เพื่อที่จะ
รักษาโรคได้” พระวิญญาณแห่งชีวิต
สถิตอยู่ท่ามกลางผู้มาร่วมชุมนุม
แต่พวกฟาริสีและพวกอาจารย์สอน
ธรรมบัญญัติไม่รู้ถึงการทรงร่วม
สถิตอยู่ด้วย พวกเขาไม่ตระหนักถึง
ความต้องการและจึงไม่มีการรักษา
สำหรับพวกเขา “พระองค์ทรงให้
คนอดอยากอิมด้วยสิ่งดี และทรง
ทำให้คนมั่งมีไปมือเปล่า” ลูกา 1:53
{DA 267.5}

ผู้แบกหามคนง่อยพยายาม
แหวกฝ่าฝูงชนเข้าไปครั้งแล้วครั้งเล่า
แต่ก็ไม่ประสบผล คนป่วยมองดูรอบ
ตัวเองด้วยความทุกข์ที่พูดไม่ออก
เมื่อความช่วยเหลือที่ต้องการมาอยู่
ใกล้ตัวเช่นนี้ เขาจะยอมละทิ้งความ
หวังนี้ไปได้อย่างไร? เขาเสนอให้
เพื่อน ๆ แบกเขาขึ้นไปยังหลังคาบ้าน
และรื้อถอนหลังคาบ้านเพื่อเอาตัว
เขาหย่อนลงไปยังแทบพระบาท
พระเยซู การกระทำนี้ทำให้การพูดคุย
หยุดชะงักไป พระผู้ช่วยให้รอดทรง
จ้องใบหน้าเศร้าหมองและทรงมอง

เห็นสายตาที่เพ่งมองพระองค์ พระ
องค์ทรงเข้าพระทัยเหตุการณ์ได้ดี
พระองค์ทรงชักนำวิญญาณจิตที่
งุนงงและสงสัยให้มาหาพระองค์
ขณะที่คนง่อยยังอยู่ที่บ้านนั้น พระ
ผู้ช่วยให้รอดทรงกระทำให้เขารู้สึก
สำนึกบาปได้ เมื่อเขากลับใจจากบาป
และเชื่อในฤทธิ์อำนาจของพระเยซู
ว่าจะทำให้เขาหายบริบูรณ์ได้แล้ว
พระเมตตาคุณที่ประทานชีวิตของ
พระผู้ช่วยให้รอดก็เริ่มอวยพรหัวใจ
ปรารถนาของเขาก่อนแล้ว พระเยซู
ทรงเฝ้าดูแสงประกายแรกเริ่มของ
ความเชื่อ ซึ่งเติบโตขึ้นจนเขาเชื่อว่า
พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยเพียง
พระองค์เดียวของคนบาปและได้
ทรงเห็นความเชื่อนั้นเติบโตใหญ่ขึ้น
เรื่อย ๆ ผ่านทางความพยายามทุก ๆ
อย่างก้าวที่จะเข้ามาให้ถึงเบื้องพระ
พักตร์ของพระองค์ {DA 268.1}

บัดนี้ พระดำรัสมาถึงหูของ
ผู้ที่ทนทุกข์ทรมานกับเสียงดนตรี พระ
ผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “ลูกเอ๋ย จงขึ้น
ใจเถิด บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว”
{DA 268.2}

ภาระแห่งความหดหู่สิ้นหวัง
แล่นออกไปจากจิตวิญญาณของ

ชายป่วย สันติสุขของการอภัยโทษ
เข้ามาอยู่ในจิตวิญญาณของเขาและ
เปล่งประกายออกมาจากใบหน้า
ของเขา ความเจ็บป่วยทางกายหายไป
และทั้งตัวของเขาได้รับการเปลี่ยนแปลง
คนง่อยที่ช่วยเหลือตัวเอง
ไม่ได้นั้นได้รับการรักษาให้หายดีแล้ว!
คนบาปหนาได้รับการอภัย! {DA
268.3}

ด้วยความเชื่ออันใสบริสุทธิ์
เขาได้รับพระดำรัสของพระเยซูเป็นของ
ประทานที่ให้ประโยชน์แก่ชีวิตใหม่
เขาไม่เรียกร้องขอสิ่งอื่นใดมากไป
กว่านี้ ได้แต่นอนนิ่งอยู่อย่างสุข
สงบใจ ดีใจเกินที่จะพูด แสงสว่าง
แห่งสรวงสวรรค์ส่องให้สีหน้าของ
เขามีประกาย และประชาชนมอง
ภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยความ
ตะลึง {DA 268.4}

พวกธรรมจารย์คอยจ้องดู
ด้วยใจจดจ่อว่าพระคริสต์จะทรง
จัดการกับเรื่องนี้อย่างไร พวกเขา
ยังจำได้ดีว่าชายคนนี้เคยมาขอร้อง
ให้พวกเขาช่วยและพวกเขาปฏิเสธ
ที่จะให้ความหวังและความเห็นใจ
แก่เขา แต่นี้ยังไม่พอ พวกเขายัง
ประกาศด้วยว่าชายผู้นี้ตกอยู่ภาย

ใต้คำสาปของพระเจ้าเนื่องจากบาป
ของเขา สิ่งเหล่านี้เข้ามายังสมอง
ของพวกเขาอย่างชัดเจนเมื่อมอง
เห็นชายที่นอนป่วยอยู่ต่อหน้าพวก
เขา พวกเขามองเห็นว่าทุกคนสนใจ
คอยดูภาพเหตุการณ์นี้ และหัวน
วิตกอย่างยิ่งว่าตนเองจะสูญเสีย
อิทธิพลเหนือประชาชนไป {DA
268.5}

ผู้ทรงเกียรติเหล่านี้ไม่ได้แลกเปลี่ยนคำพูดด้วยกันเลย แต่ด้วย
ต่างคนต่างมองหน้ากันแล้ว พวก
เขาคำนึงความคิดของแต่ละคนออก
ไปได้อย่างเดียวกันว่าจะต้องทำอะไร
สักอย่างเพื่อหยุดยั้งคลื่นความรู้สึก
พระเยซูทรงประกาศอภัยบาปของ
คนง่อยแล้ว พวกเขาฟาริสีจับใจความ
พระดำรัสนี้ว่าเป็นการหมิ่นประมาท
พระเจ้าและก็เกิดความคิดขึ้นมาว่า
พวกเขาควรเสนอจุดนี้เป็นบาป
ที่สมควรตาย พวกเขาพูดกันในใจ
ว่า “ทำไมคนนี้พูดอย่างนี้ หมิ่น
ประมาทพระเจ้านี้ ใครจะอภัยบาป
ได้นอกจากพระเจ้าองค์เดียว”
มาระโก 2:7 {DA 269.1}

พระเยซูทรงเพ่งมองพวกเขา
พวกเขาซ่อนความขลาดไว้และ

ต้องการถอยหนี พระองค์ตรัสว่า “ทำไมพวกท่านจึงคิดการชั่วอยู่ในใจ? การที่พูดว่า ‘บาปต่างๆ ของท่าน ได้รับอภัยแล้ว’ กับการพูดว่า ‘จงลุกขึ้นเดินไปเถิด’ แบบไหนจะง่ายกว่ากัน? ทั้งนี้เพื่อให้ท่านรู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะอภัยบาปได้” พระองค์จึงตรัสสั่งคนง่อยว่า “จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านของท่าน” {DA 269.2}

และแล้วผู้ที่นอนมากับแคร่เมื่อเข้ามาเฝ้าพระเยซูนั้นก็ลุกขึ้นยืนด้วยกำลังและขาที่ว่องไวของวัยหนุ่ม เลือดที่ไหลพลังชีวิตไหลผ่านเส้นเลือดของเขา อวัยวะทุกส่วนของร่างกายทำงานทันที ปรกายแห่งความสุขสมบูรณ์เข้าแทนที่สภาพซีดเซียวใกล้ความตาย “คนง่อยก็ลุกขึ้น แล้วยกแคร่ของตนทันที เดินออกไปต่อหน้าคนทั้งหลาย ทุกคนก็ประหลาดใจและสรรเสริญพระเจ้ากล่าวว่า ‘เราไม่เคยเห็นอะไรอย่างนี้เลย’” {DA 269.3}

โอ ความรักอันประเสริฐยิ่งของพระคริสต์ พระองค์ทรงโน้มก้มลงมาเพื่อรักษาคนที่ทำบาปผิดและได้รับความทุกข์ลำบาก! ความเป็น

พระเจ้าทรงร่วมทุกข์โศกและบรรเทาความเจ็บป่วยต่างๆ ของมนุษยชาติที่ทุกข์ระทมใจ! โอ อำนาจประเสริฐยิ่งที่สำแดงท่ามกลางเหล่าบุตรของมวลมนุษย์! ผู้ใดเล่าจะสงสัยข่าวสารแห่งการช่วยให้รอด? ผู้ใดเล่าจะดูแคลนพระเมตตาคุณของพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเปี่ยมด้วยความเห็นใจ? {DA 269.4}

ร่างกายที่กำลังเปื่อยเน่าจะกลับคืนสู่สุขภาพที่ดีแข็งแรงขึ้นมาใหม่ได้นั้นจะต้องใช้พลังอำนาจที่ไม่น้อยไปกว่าอำนาจแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า พระสุรเสียงเดียวกันที่ตรัสประทานชีวิตให้ชายที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นมาจากผงคลีดินได้ ตรัสประทานชีวิตให้ชายง่อยที่กำลังจะตาย และอำนาจเดียวกันนี้ที่ประทานชีวิตให้แก่เนื้อหนังได้ทำให้เกิดหัวใจใหม่ พระองค์ผู้ที่ในขณะสร้างโลก “ตรัส โลกก็เกิดขึ้นมา” และเมื่อ “ทรงบัญชา มันก็ตั้งมั่นคง” สดุดี 33:9 นั้น ได้ตรัสประทานชีวิตให้แก่จิตวิญญาณที่ตายในความผิดและความบาป การรักษาร่างกายให้หายนั้นเป็นหลักฐานแสดงถึงอำนาจที่ทำให้หัวใจเกิดใหม่ พระ

คริสต์ตรัสบัญชาให้ชายง่อยลุกขึ้น
เดินนั้นก็ “เพื่อให้ท่านรู้ว่า” พระองค์
ตรัส “บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจใน
โลกที่จะอภัยบาปได้” {DA 269.5}

พระคริสต์ทรงรักษาชายง่อย
ทั้งทางด้านจิตวิญญาณและด้านร่างกาย การรักษาทางฝ่ายจิตวิญญาณ
ให้หายจะส่งผลให้การรักษาทาง
กายหายกลับสู่ปกติตามมาด้วย
เราต้องไม่มองข้ามบทเรียนนี้ ใน
โลกทุกวันนี้มีคนนับพันที่กำลังเจ็บ
ป่วยด้วยโรคทางกาย พวกเขามี
สภาพเหมือนเช่นคนง่อยที่กำลัง
รอคอยพระดำรัสที่ว่า “บาปต่างๆ
ของท่านได้รับอภัยแล้ว” การะบาป
พร้อมด้วยความไม่สงบและความ
ปรารถนาที่ไม่เคยรู้จักพอของบาป
นั้นเป็นรากฐานโรคภัยของเขา พวกเขา
จะไม่พบการบรรเทาจากโรคภัย
จนกว่าจะเข้ามาเฝ้าพระผู้ทรงรักษา
ของจิตวิญญาณ สันติสุขที่มีเพียง
พระองค์ผู้เดียวจะประทานให้ได้นั้น
จะมอบความว่องไวให้แก่ปัญญาและ
สุขภาพที่ดีให้แก่ร่างกาย {DA 270.1}

พระเยซูเสด็จมา “เพื่อทำลาย
กิจการของมาร” “พระองค์ทรงเป็น
แหล่งชีวิต” และพระองค์ตรัสว่า

“เรามาเพื่อพวกเขาจะได้ชีวิตและ
จะได้อย่างครบบริบูรณ์” พระองค์
ทรง “เป็นวิญญาณผู้ประทานชีวิต”
1 ยอห์น 3:8; ยอห์น 1:4; 10:10;
1 โครินธ์ 15:45 และในปัจจุบันพระองค์
ยังทรงมีพลังอำนาจที่ให้ชีวิตเช่น
เดียวกับครั้งเมื่อสมัยที่ทรงอยู่ในโลก
เมื่อทรงรักษาคคนป่วยและตรัสอภัย
ให้คนบาป พระองค์ “ผู้ทรงอภัย
ความชั่วทั้งสิ้นของเจ้า” พระองค์
“ผู้ทรงรักษาโรคทั้งสิ้นของเจ้า” สดุดี
103:3 {DA 270.2}

ผลที่เกิดกับประชาชนจากการ
รักษาชายง่อยคือ ดูประหนึ่งว่าสวรรค์
ได้เปิดออกและแสดงให้เห็นรัศมีภาพ
ของโลกที่ดีกว่า ในขณะที่ชายหาย
ป่วยเดินฝ่าฝูงชนไปและสรรเสริญ
พระเจ้าในทุกย่างก้าวพร้อมทั้งแบก
ภาระของเขาที่เบาอย่างขนนกนั้น
ประชาชนต่างถอยหลังหลีกทางให้
และจ้องมองเขาด้วยสีหน้าที่ประหม่า
ตกใจกลัวอย่างเหลือเชื่อและกระซิบ
คุยกันเบาๆ ว่า “วันนี้เราได้เห็นสิ่ง
ที่เหลือเชื่อ” {DA 270.3}

พวกฟาริสีตกตะลึงจนพูด
ไม่ออกและพ่ายแพ้อย่างราบคาบ
พวกเขามองว่านี่ไม่ใช่โอกาสที่จะใช้

ความอิจฉาของพวกเขาอยู่ยงคงทน
พระราชกิจประเสริฐที่กระทำในชาย
ผู้ที่พวกเขามอบให้ไปอยู่กับพระ
พิโรธของพระเจ้า นั่นประทับใจ
ประชาชนอย่างล้นเหลือจนลืมหอง
รับปีไปชั่วขณะหนึ่ง พวกเขามองเห็น
ว่าพระคริสต์ทรงประกอบด้วยอำนาจ
ที่พวกเขาถือว่าเป็นของพระเจ้าเท่านั้น
แต่ถึงกระนั้นลักษณะท่าทางอ่อน
สุภาพและงามสง่าของพระองค์ช่าง
แตกต่างกับลักษณะที่หยิ่งยโสของ
พวกเขาเองเหลือเกิน พวกเขารู้สึก
อีกอึ้งใจและขวยเขิน ตระหนักแต่
ไม่ยอมรับว่าผู้ทรงฤทธิ์องค์หนึ่งมา
สถิตอยู่ร่วมด้วย ยิ่งหลักฐานที่แสดง
ว่าพระเยซูทรงมีอำนาจในโลกที่จะ
อภัยบาปได้มีความหนักแน่นมาก
เท่าไร พวกเขาก็ยิ่งจะยึดตัวเองให้
ติดแน่นกับความไม่เชื่อมากยิ่งขึ้น
เท่านั้น จากบ้านของเปโตรที่พวกเขา
ได้เห็นคนง่อยหายป่วยกลับคืนสู่
สภาพดีด้วยพระดำรัสของพระองค์
นั้น พวกเขาเดินจากไปเพื่อค้นหา
อุปายใหม่ที่จะหยุดยั้งพระบุตรของ
พระเจ้า {DA 270.4}

ฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์
รักษาโรคทางกายไม่ว่าจะร้ายแรง

หรือฝังรากลึกเพียงไรก็ตามให้หาย
ได้ แต่โรคทางฝ่ายจิตวิญญาณ
จะยึดผู้ที่ปิดตาต่อต้านแสงสว่าง
อย่างมั่นคงถาวรมากยิ่งขึ้น โรค
เรื้อนและความง่อยไม่ได้รุนแรงมาก
ไปกว่าโรคความดีอันตันทุรังและ
ความไม่เชื่อ {DA 271.1}

ในบ้านของชายง่อยที่หายป่วย
แล้วนั้น มีความปิติชื่นชมยินดีอย่าง
ใหญ่หลวงเมื่อเขากลับมายังครอบครัว
ของเขาพร้อมทั้งหิ้วแคร่ที่หามเขา
ออกไปอย่างทุลักทุเลเพียงเมื่อไม่นาน
มานี้กลับมามาอย่างสบาย พวกเขาห้อม
ล้อมชายนี้ด้วยน้ำตาแห่งความชื่นชม
ยินดี แทบไม่กล้าเชื่อสิ่งที่ตามองเห็น
เขายืนอยู่ต่อหน้าคนในบ้านด้วยกำลัง
ของชายฉกรรจ์ แขนไว้ชีวิตที่พวกเขา
เห็นมาตลอดนั้นพร้อมที่จะทำตาม
ความตั้งใจของเขา ลำตัวที่ครั้งหนึ่ง
เคยเหี่ยวแห้งและซีดคล้ำนั้นบัดนี้
สดใสและเปล่งปลั่ง เขาเดินได้ด้วย
อย่างก้าวที่มั่นคงและคล่องแคล่ว
ความสุขและความหวังจรรี้อยู่บน
ทุกส่วนของใบหน้าของเขาและแสดง
ออกถึงความบริสุทธิ์และสันติสุขที่
เข้ามาแทนที่รอยแผลของบาปและ
ความทุกข์ระทม เสี่ยงสรรเสริญแห่ง

ความชื่นชมยินดีดังออกมาจากบ้าน
หลังนั้น และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติ
ผ่านทางพระบุตรของพระองค์ผู้ทรง
นำความหวังมาให้ผู้สิ้นหวังและกำลัง
ให้แก่ผู้ที่ถูกจองจำ ชายคนนี้และ
ครอบครัวของเขาพร้อมแล้วที่จะ
สละชีวิตเพื่อพระเยซู ไม่มีความ

สงสัยที่จะทำให้ความเชื่อของเขา
มัวหมอง ไม่มีความไม่เชื่อที่จะทำให้
ความจงรักภักดีที่มีต่อพระองค์
ผู้ประทานความสว่างเข้ามายัง
บ้านที่มีตมณหลังนี้ต้องมีตำหนิ
{DA 271.2}

เมื่อพระเยซูตรัสว่า “ลูกเอ๋ย จงชื่นใจเถิด บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว”
ภาระแห่งความหตุ้สิ้นหวังแล่นออกไปจากจิตวิญญาณของชายป่วย
สันติสุขของการอภัยโทษเข้ามาอยู่ในจิตวิญญาณของเขาและเปล่งประกาย
ออกมาจากใบหน้าของเขา ความเจ็บป่วยทางกายหายไปและทั้งตัวของเขา
ได้รับการเปลี่ยนแปลง” {DA 268.2; DA 268.3}

“เมื่อมนุษย์สำนึกถึงความยิ่งใหญ่ของการทรงช่วยให้รอดแล้ว
การเสียสละตนในชีวิตของพระคริสต์จะแสดงออกให้เห็นในชีวิตของพวกเขา
ไม่ว่าพระองค์จะทรงนำไปทางใด
พวกเขาก็ยินดีจะติดตาม” {DA 273.5}

เลวีมัทธิว

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 9:9-17; มาระโก 2:14-22; ลูกา 5:27-29

บรรดาเจ้าหน้าที่ของชาวโรมัน
ในแผ่นดินปาเลสไตน์ ไม่มีคนกลุ่ม
ใดเป็นที่เกลียดชังมากไปกว่าพวก
คนเก็บภาษี ความจริงคือภาษีที่
รัฐบาลต่างชาติกำหนดเรียกเก็บนั้น
สร้างความเคืองใจให้ชาวยิวมาอย่าง
ต่อเนื่อง ซึ่งเป็นเครื่องคอยเตือนใจ
อยู่เสมอว่าอิสรภาพของพวกเขาถูก
พรากไปแล้ว และพวกคนเก็บภาษี
ไม่ได้เป็นเพียงแค่เครื่องมือของการ
กดขี่ข่มเหงของพวกโรมันเท่านั้น
ในส่วนของพวกเขาเองแล้ว พวกเขา
ยังคอยเอาเปรียบประชาชนด้วยการ
กรโชกทรัพย์เพื่อเพิ่มความร่ำรวย
ให้กับตนเอง คนยิวที่ชาวโรมันแต่ง
ตั้งให้รับหน้าที่จะถูกมองว่าทรยศ
ต่อเกียรติภูมิของชาติของตน
ประชาชนดูเหมือนคนพวกนี้ว่าเป็น
ผู้ละทิ้งความเชื่อและจัดพวกเขาให้
อยู่กับกลุ่มสังคมที่เลวทรามที่สุด

{DA 272.1}

เลวี มัทธิวอยู่ในคนกลุ่มนี้
หลังจากพระคริสต์ทรงเลือกสาวก
สี่คนที่แขวงเยนเนซาเรทแล้ว พระ
องค์ได้ทรงเรียกเขา พวกฟาริสีตัด
สินมัทธิวแล้วจากหน้าที่การงานของ
เขา แต่พระเยซูทรงเห็นว่าชายคนนี้มี
หัวใจเปิดกว้างยอมรับความจริง
มัทธิวฟังคำสอนของพระผู้ช่วยให้
รอดมาแล้ว ในขณะที่พระวิญญาณ
แห่งการทรงโน้มน้าวของพระเจ้า
เผยให้เขาเห็นบาปหนาของเขาแล้ว
เขาก็ปรารถนาที่จะแสวงหาการทรง
ช่วยจากพระคริสต์ แต่เขาคุ่นเคยกับ
การกีดกันของพวกธรรมจารย์และ
ไม่เคยคิดว่าพระเจ้าพระอาจารย์
ยิ่งใหญ่จะทอดพระเนตรเขา {DA
272.2}

วันหนึ่งในขณะที่มัทธิวนั่งอยู่
ตรงด่านเก็บภาษี เขาเห็นพระเยซู

เสด็จพระราชดำเนินเข้ามาใกล้เขาด้วยความประหลาดใจอย่างยิ่งเขาได้ยินพระดำรัสที่รับสั่งตรงมายังตัวเขาว่า “จงตามเรามาเถิด” {DA 273.1}

มัทธิว “ลุกขึ้น สละทิ้งทุกสิ่ง และตามพระองค์ไป” ไม่มีความลังเล ไม่มีการตั้งแง่สงสัยใดๆ ไม่มีแนวคิดของการแลกเปลี่ยนธุรกิจร่ำรวยกับความยากจนและความยากลำบาก การที่เขาจะอยู่กับพระเยซู เพื่อจะได้ฟังพระวาจาของพระองค์ และร่วมกับพระองค์ในพระราชกิจก็เป็นการเพียงพอแล้ว {DA 273.2}

สาวกที่ได้รับการทรงเรียกก่อนหน้านี้ก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน เมื่อพระเยซูทรงเรียกเปโตรและเพื่อนให้ติดตามพระองค์ พวกเขาทิ้งเรือ แห และอวนทันที สาวกบางคนยังมีเพื่อนๆ ที่ต้องฟังพวกเขาเพื่อการดำรงชีวิต แต่เมื่อพระเจ้าช่วยในรอดทรงเชิญพวกเขา พวกเขาไม่ได้ลังเลและตั้งข้อสงสัยว่าจะดำรงชีวิตของตนต่อไปอย่างไร จะเลี้ยงดูครอบครัวของตนอย่างไร? พวกเขาเชื่อฟังคำทรงเรียกและในเวลาต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถามพวกเขาว่า “เมื่อเราใช้พวกท่านออกไป

โดยไม่มีถุงเงินหรือย่ามหรือรองเท้า ท่านขาดอะไรบ้างไหม?” พวกเขาทูลตอบว่า “ไม่ขาดเลย” ลูกา 22:35 {DA 273.3}

การทดสอบเดียวกันได้มาถึงมัทธิวในความมั่งคั่งของเขา และมาถึงอันดรูว์และเปโตรในความยากจนของพวกเขา แต่ละคนก็อุทิศถวายตนเหมือนกัน ในช่วงเวลาที่ของความสำเร็จเมื่ออวนเต็มไปด้วยปลา และแรงผลักดันของชีวิตในอดีตยังมีอยู่อย่างหนักแน่นที่สุด พระเยซูทรงเชื้อเชิญสาวกที่ริมฝั่งทะเลให้ทิ้งทุกสิ่งเพื่อรับใช้ในพันธกิจข่าวประเสริฐ ดังนั้นจิตวิญญาณทุกคนจะถูกทดสอบว่าความปรารถนาเพื่อประโยชน์ทางโลกหรือเพื่อสามัคคีธรรมร่วมกับพระคริสต์อย่างไรจะหนักแน่นที่สุด {DA 273.4}

หลักการนั้นเข้มงวดอยู่เสมอ ไม่มีใครคนใดจะประสบความสำเร็จในการรับใช้พระเจ้าได้วันเดียวแต่หัวใจทั้งหมดของเขาอยู่ในการทำงานรับใช้และถือว่าทุกสิ่งล้วนด้อยค่าเมื่อเทียบกับคุณค่าอันสูงยิ่งของการได้รู้จักพระเยซูคริสต์ ไม่มีผู้ใดอุทิศตนเพียงบางส่วนจะมาเป็นสาวกของ

พระคริสต์ได้ ยิ่งจะเป็นผู้ร่วมงานก็ไม่ได้เลย เมื่อมนุษย์สำนึกถึงความยิ่งใหญ่ของการทรงช่วยให้รอดแล้ว การเสียสละตนในชีวิตของพระคริสต์จะแสดงออกให้เห็นในชีวิตของพวกเขา ไม่ว่าพระองค์จะทรงนำไปทางใด พวกเขาที่ยินดีจะติดตาม {DA 273.5}

การทรงเรียกมักทิวให้เข้าร่วมเป็นสาวกคนหนึ่งของพระคริสต์ทำให้เกิดความโกรธเคืองอย่างมากยิ่ง การที่ครูสอนศาสนาคนหนึ่งเลือกคนเก็บภาษีเป็นหนึ่งในผู้เข้าร่วมอย่างใกล้ชิดทำผิดต่อประเพณีทางศาสนา สังคมและธรรมเนียมของประเทศชาติ พวกฟาริสีหวังว่าจะหันเหกระแสความรู้สึกต่อต้านพระเยซูด้วยการเข้าหาอคติของผู้คน {DA 273.6}

ในท่ามกลางคนเก็บภาษี มีเรื่องน่าสนใจหนึ่งถูกปลุกปั่นขึ้นมาอย่างกว้างขวาง ใจของพวกเขาก็ดึงดูดเข้าหาพระอาจารย์ผู้เสด็จมาจากพระเจ้า ด้วยความยินดีที่ได้มาเป็นสาวกใหม่คนหนึ่งของพระเยซู มักทิวปรารถนาที่จะนำเพื่อนร่วมงานในอดีตของเขามาหาพระองค์ด้วย ดังนั้น เขาจึงจัดงานเลี้ยงที่บ้าน

ของเขาเองและเชิญญาติและมิตรสหายของเขามาร่วมงาน งานนี้ไม่ใช่มีเฉพาะคนเก็บภาษีเท่านั้นแต่ยังประกอบด้วยคนอื่นๆ อีกมากมาย ที่มีชื่อเสียงในทางไม่น่าเชื่อถือและเป็นคนที่เพื่อนบ้านประณามว่าเสื่อมเสียทางศีลธรรมจรรยา {DA 273.7}

งานเลี้ยงรับรองนี้จัดขึ้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระเยซู และพระองค์ไม่ทรงลังเลที่จะตอบรับคำเชิญอันเป็นมิตรนี้ พระองค์ทรงทราบดีว่างานนี้จะสร้างความชื่นเคืองใจแก่พวกฟาริสีและจะลดคุณค่าของพระองค์ในสายตาของประชาชน แต่ไม่มีข้อสงสัยในนโยบายใดที่จะควบคุมการเคลื่อนไหวของพระองค์สำหรับพระองค์แล้วความเป็นเลิศภายนอกไม่มีค่าอะไรเลย สิ่งที่ดีงดูดพระหทัยของพระองค์คือจิตวิญญาณที่กระหายน้ำแห่งชีวิต {DA 274.1}

พระเยซูประทับเป็นแขกผู้มีเกียรติที่โต๊ะของคนเก็บภาษี ด้วยความเห็นอกเห็นใจและพระเมตตาคุณที่มีต่อสังคม พระองค์ทรงสำแดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงยอมรับศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และมนุษย์ปรารถนา

ที่จะมีค่าควรแก่ความเชื่อมั่นของพระองค์ พระวณะของพระองค์หลังด้วยพลังแห่งความสุขที่ให้ชีวิตลงมายังหัวใจที่กระหายของพวกเขา แรงกระตุ้นใหม่ถูกปลุกขึ้นและมีความเป็นไปได้ที่ชีวิตใหม่เปิดกว้างให้กับคนเหล่านี้ที่ถูกสังคมทอดทิ้ง {DA 274.2}

ในการสังสรรค์กันเช่นนี้ มีคนไม่น้อยประทับใจกับคำสอนของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด คนเหล่านี้ไม่ได้ยอมรับพระองค์จนกระทั่งพระองค์เสด็จกลับสวรรค์แล้ว เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงหลั่งลงมาและสามพันคนกลับใจในวันเดียว ท่ามกลางคนเหล่านี้ มีหลายคนที่ได้ยินพระวณะแห่งความจริงเป็นครั้งแรกที่โตะของคนเก็บภาษี และพวกเขาบางคนกลายเป็นผู้ประกาศพระกิตติคุณ สำหรับมัทธิวเอง แบบอย่างของพระเยซูในงานเลี้ยงเป็นบทเรียนที่คงอยู่ตลอดเวลา คนเก็บภาษีที่ถูกดูแคลนกลายเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่อุทิศตนที่สุดคนหนึ่งในพันธกิจแห่งการรับใช้ของเขาเองด้วยการดำเนินตามพระอาจารย์ของเขาอย่างใกล้ชิด {DA 274.3}

เมื่อพวกธรรมาจารย์ได้รับรายงานว่าพระเยซูเสด็จไปงานเลี้ยงของมัทธิว พวกเขาฉวยโอกาสกล่าวหาพระองค์ แต่พวกเขาเลือกที่จะทำงานผ่านพวกสาวก โดยการปลุกอคติของพวกเขา พวกเขาหวังจะทำให้พวกสาวกเหินห่างไปจากพระอาจารย์ เป็นนโยบายของพวกเขาที่จะกล่าวโทษพระคริสต์ต่อหน้าสาวกและสาวกต่อไปยังพระคริสต์ โดยเล็งลูกศรไปยังที่น้ำจะเกิดบาดแผลได้มากที่สุด นี่เป็นวิธีการทำงานของซาตานนับตั้งแต่เกิดความบาดหมางในสวรรค์ และทุกคนที่พยายามทำให้เกิดความไม่ลงรอยกันและก่อให้เกิดความแตกแยกกันก็ถูกกระตุ้นโดยวิญญาณของมัน {DA 275.1}

“ทำไมอาจารย์ของพวกท่านจึงรับประทานอาหารด้วยกันกับพวกคนเก็บภาษี และพวกคนบาป?” พวกธรรมาจารย์ที่มีใจริษยาทวงถาม {DA 275.2}

พระเยซูไม่ทรงรอให้สาวกของพระองค์ตอบข้อกล่าวหา แต่พระองค์เองตรัสตอบว่า “คนแข็งแรงไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการ ท่านจงไปเรียนความหมายของคัมภีร์

ข้อนี้ที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ ด้วยว่า เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาป” พวกฟาริสีอ้างว่าตนเป็นคนสมบูรณ์ฝ่ายจิตวิญญาณ ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องการแพทย์ ในขณะที่พวกเขามองว่าคนเก็บภาษี และคนต่างชาติกำลังพินาศด้วยโรคฝ่ายจิตวิญญาณ ไม่ใช่พระราชกิจของพระองค์ในฐานะแพทย์ที่จะช่วยให้ถึงทุกชนชั้นที่ต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์หรือ? {DA 275.3}

แต่ถึงแม้พวกฟาริสีจะคิดว่าตัวเองสูงส่งมาก แท้จริงแล้วพวกเขาตกอยู่ในสภาพที่เลวร้ายยิ่งกว่าคนที่พวกเขาดูหมิ่นเสียอีก พวกคนเก็บภาษีเป็นคนหัวดีอรรัน ถือถือและพึ่งตนเองน้อยกว่า จึงเปิดรับอิทธิพลของความจริงได้ดีกว่า พระเยซูตรัสกับพวกธรรมาจารย์ว่า “ท่านจงไปเรียนความหมายของคัมภีร์ข้อนี้ที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’” ด้วยประการฉะนี้ พระองค์ทรงสำแดงให้เห็นว่าในขณะที่พวกเขาอ้างว่าอธิบายพระวจนะของพระเจ้าได้ แต่พวกเขาแทบจะไม่มีความรู้เรื่องของพระวิญญาณ

เลย {DA 275.4}

พวกฟาริสีรีบไปสักครุใหญ่ แต่กลับมุ่มม่นมากยิ่งขึ้นเพื่อสร้างความเป็นศัตรูต่อกัน และแล้วต่อมาพวกเขาเข้าหาสาวกของยอห์นผู้ให้บัพติศมาและพยายามยุให้พวกเขาต่อต้านพระผู้ช่วยให้รอด พวกฟาริสีเหล่านี้ไม่ยอมรับพันธกิจของผู้ให้บัพติศมา ด้วยความเหยียดหยามพวกเขาเข้าไปยังชีวิตที่ปฏิเสธตนของเขา นิสัยเรียบง่ายของเขา เสื้อผ้าที่หยาบและยังประกาศว่าเขาเป็นผู้นับถือศาสนา เนื่องจากเขาประณามพวกเขาว่าเป็นคนหน้าซื่อใจคด พวกเขาจึงต่อต้านคำพูดของเขา และพยายามปลุกปั่นผู้คนให้ต่อต้านเขาด้วย พระวิญญาณของพระเจ้าทรงขับเคลื่อนอยู่ในใจของคนเยาะเย้ยเหล่านี้ ทรงทำให้พวกเขารู้จักบาป แต่พวกเขาปฏิเสธคำปรึกษาของพระเจ้าและประกาศว่ายอห์นถูกปีศาจเข้าสิง {DA 275.5}

บัดนี้เมื่อพระเยซูเสด็จมาคลุกคลีอยู่กับประชาชน เสวยและดื่มที่โต๊ะของพวกเขา พวกเขากล่าวหาว่าพระองค์ตะกละและเมาเหล้า คนที่ตั้งข้อหานี้เองเป็นคนทำผิดด้วยข้อ

กล่าวหาเช่นนี้ เมื่อนำเสนอพระเจ้า
ไปในทางที่ผิดและชาตานปั้นแต่ง
พระองค์ด้วยคุณลักษณะของชาตาน
เอง ผู้สื่อข่าวของพระเจ้าย่จะถูก
คนชั่วเหล่านี้บีบเบียนเช่นนี้แหละ
{DA 276.1}

พวกฟาริสีจะไม่ยอมคำนึงว่า
การที่พระเยซูทรงร่วมรับประทานอาหารกับคนเก็บภาษีและคนบาป
นั้นก็เพื่อนำแสงสว่างไปให้แก่ผู้ที่ยัง
ตกอยู่ในความมืด พวกเขาไม่ยอมที่จะ
รับรู้ว่าพระวจนะทุกคำที่พระอาจารย์
ตรัสไว้จะเป็นเมล็ดที่จะงอกและเกิดผล
เพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้า พวกเขา
ตั้งใจไว้แล้วว่าจะไม่ยอมรับแสงสว่าง
และแม้กระทั่งพวกเขาปฏิเสธพันธกิจ
ของผู้ให้บัพติศมา บัดนี้พวกเขาพร้อม
ที่จะผูกมิตรกับสาวกของเขา โดย
หวังที่จะได้มาซึ่งความร่วมมือต่อต้าน
พระเยซู พวกเขานำเสนอว่าพระเยซู
ทรงเป็นผู้ทำลายประเพณีโบราณ
และพวกเขาเปรียบเทียบความ
เคร่งศาสนาของผู้ให้บัพติศมากับ
แนวทางของพระเยซูในการเข้าร่วม
งานเลี้ยงสังสรรค์กับคนเก็บภาษี
และคนบาป {DA 276.2}

ในเวลานี้สาวกของยอห์นตก

อยู่ในสภาพของความโศกเศร้าอย่าง
มาก เป็นช่วงเวลาก่อนที่พวกเขาได้
เข้าเฝ้าพระเยซูเพื่อนำข่าวสารที่
ยอห์นฝากไปให้พระองค์ อาจารย์
ที่พวกเขารักยังคงอยู่ในเรือนจำ
และในแต่ละวันที่ผ่านไป พวกเขา
ได้แต่ทุกข์คร่ำครวญร้องไห้ และ
พระเยซูไม่ทรงแสดงออกว่าจะ
พยายามหาทางช่วยยอห์นออกจาก
เรือนจำ และดูเหมือนว่าจะสร้างความ
เสื่อมเสียให้กับคำสอนของเขาด้วย
หากยอห์นเป็นผู้ที่พระเจ้าประทาน
มาแล้ว ทำไมพระเยซูและสาวก
ของพระองค์จึงดำเนินแนวทางที่
แตกต่างไปอย่างมากเช่นนี้เล่า?
{DA 276.3}

สาวกของยอห์นไม่เข้าใจพระ
ราชกิจของพระคริสต์ได้อย่างชัดเจน
พวกเขาคิดว่าการกล่าวหาของพวก
ฟาริสีอาจมีมูลเหตุบ้าง พวกเขา
ปฏิบัติตามกฎหลายข้อที่พวกธรรมา-
จารย์กำหนดและแม้กระทั่งหวังว่า
จะได้รับความชอบธรรมจากการ
ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ การถือ
อดอาหารเป็นพิธีกรรมที่ชาวยิว
ปฏิบัติเพื่อสร้างบุญ และคนที่เข้ม
งวดที่สุดในหมู่พวกเขาจะถืออด

อาหารสัปดาห์ละสองวัน พวกฟาริสี และสาวกของยอห์นอดอาหารอยู่ เมื่อสาวกคนหนึ่งของยอห์นเข้ามาเฝ้า พระเยซูทูลถามว่า “ทำไมเราและพวกฟาริสีถืออดอาหาร แต่พวกสาวกของท่านไม่ถือ?” {DA 276.4}

พระเยซูทรงตอบพวกเขา อย่างอ่อนโยน พระองค์ไม่ทรงพยายามแก้ไขแนวคิดของการถืออดอาหารที่ผิด ๆ ของพวกเขา แต่เพียงเพื่อช่วยพวกเขาให้เข้าใจ พันธกิจของพระองค์เองให้ถูกต้อง และพระองค์ทรงทำเช่นนี้ด้วยการ ยกตัวอย่างภาพประกอบแบบเดียวกับที่ผู้ให้บัญญัติมาเองใช้ในการเป็นพยานถึงพระเยซู ยอห์นเคยกล่าวไว้ว่า “ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าว เพื่อนเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าวก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง เมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว เพราะฉะนั้นความปีติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยม” ยอห์น 3:29 สาวกของยอห์นคงนึกถึงคำพูดเหล่านี้ของอาจารย์ของพวกเขา ได้ พระเยซูยกตัวอย่างภาพประกอบนี้และตรัสว่า “ท่านจะให้เพื่อน ๆ ของเจ้าบ่าวอดอาหารขณะที่เจ้าบ่าวยังอยู่กับเขาอย่างนั้นหรือ?” {DA 276.5}

เจ้าชายแห่งฟ้าสวรรค์ประทับอยู่ท่ามกลางประชากรของพระองค์ ของขวัญยิ่งใหญ่ที่สุดจากพระเจ้าประทานให้โลกแล้ว ความชื่นชมยินดีจะมีให้กับคนยากจน เพราะพระคริสต์เสด็จมาเพื่อให้พวกเขาเป็นทายาทแห่งอาณาจักรของพระองค์ ความชื่นชมยินดีจะมีให้กับคนร่ำรวย เพราะพระองค์จะสอนพวกเขาถึงวิธีที่จะได้รับความร่ำรวยนิรันดร์ ความชื่นชมยินดีจะมีให้กับคนขาดความรู้ เพราะพระองค์จะทรงทำให้พวกเขามีปัญญา นำไปสู่ความรอด ความชื่นชมยินดีจะมีให้กับคนมีความรู้ เพราะพระองค์ทรงเปิดความล้าลึกที่ลึกซึ้งกว่าที่พวกเขาเคยหยั่งถึง ความจริงที่ถูกปิดซ่อนตั้งแต่การวางรากฐานของโลก จะเปิดออกให้กับมนุษย์ด้วยพันธกิจของพระผู้ช่วยให้รอด {DA 277.1}

ยอห์นผู้ให้บัพติศมามีความสุขเมื่อได้พบกับพระผู้ช่วยให้รอด เป็นวโรกาสแห่งความชื่นชมยินดีอย่างมากยิ่งเพียงไรสำหรับสาวกที่ได้ร่วมเดินและสนทนากับพระเจ้าผู้ใหญ่อิ่งแห่งฟ้าสวรรค์! นี่ไม่ใช่เวลาที่พวกเขาจะโศกเศร้าและถืออดอาหาร พวกเขาต้องเปิดใจเพื่อรับแสงสว่าง

แห่งพระสิริของพระองค์เพื่อพวกเขา
จะส่องแสงสว่างแก่ผู้ที่นั่งอยู่ใน
ความมืดและในเงามืดแห่งความตาย
{DA 277.2}

ข้างเป็นภาพที่สว่างไสวซึ่ง
พระวณะของพระคริสต์ทรงยกขึ้น
มา แต่มีเงาหนาที่บดบังพระเนตรของ
พระองค์มองเห็นได้เพียงพระองค์
เดียว “แต่วันนั้นจะมาถึง” พระองค์
ตรัส “เมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากสหายไป
ในวันนั้นสหายจะถืออดอาหาร”
TKJV เมื่อพวกเขาเห็นพระเจ้าของ
พวกเขาถูกทรยศและถูกตรึง พวก
สาวกจะโศกเศร้าและอดอาหาร ใน
พระดำรัสสุดท้ายของพระองค์ที่ตรัส
กับพวกเขาในห้องชั้นบน พระองค์
ตรัสว่า “อีกหน่อยพวกท่านจะไม่เห็น
เรา และต่อไปอีกหน่อยพวกท่านก็จะ
เห็นเรา? เราบอกความจริงกับพวก
ท่านว่า ท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญ
แต่โลกจะชื่นชมยินดี พวกท่านจะ
เป็นทุกข์ แต่ความทุกข์ของท่านจะ
กลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี”
ยอห์น 16:19, 20. {DA 277.3}

เมื่อพระองค์จะเสด็จออกจาก
อุโมงค์ฝังศพ ความเศร้าโศกของ
พวกเขาจะเปลี่ยนเป็นความปิติยินดี

หลังจากที่พระองค์เสด็จขึ้นไปยัง
สวรรค์แล้ว พระองค์จะไม่ทรงอยู่ร่วม
กับพวกเขา แต่โดยทางองค์ผู้ช่วย
พระองค์จะยังคงสถิตอยู่ร่วมกับพวก
เขา และพวกเขาจะไม่ใช้เวลากับการ
ทุกข์โศก นี่คือนสิ่งที่ซาตานต้องการ
มันต้องการให้พวกเขาทำให้โลกรู้สึก
ว่าพวกเขาถูกหลอกและผิดหวัง แต่
โดยความเชื่อพวกเขาต้องมองไปยัง
พระนิเวศเบื้องบนที่ซึ่งพระเยซูทรง
ปรนนิบัติเพื่อพวกเขาอยู่ พวกเขา
จะต้องเปิดใจรับพระวิญญาณบริสุทธิ์
ผู้ทรงเป็นตัวแทนของพระองค์และ
ชื่นชมยินดีในแสงสว่างแห่งการทรง
ร่วมสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ แต่ถึง
กระนั้นวันแห่งการทดลองและการ
ทุกข์ยากจะมาถึง เมื่อพวกเขาจะต้อง
เข้าสู่ความขัดแย้งกับผู้ปกครองของ
โลกนี้และผู้นำของอาณาจักรแห่งความ
มืด เมื่อพระคริสต์ไม่ได้สถิตอยู่กับ
พวกเขาด้วยตาที่มองเห็นได้แล้ว และ
พวกเขาพลาดที่จะหยั่งรู้ถึงองค์ผู้ช่วย
เมื่อนั้น การถืออดอาหารจึงเป็นสิ่ง
ที่เหมาะสม {DA 277.4}

พวกฟาริสีพยายามยกระดับ
ตัวเองด้วยการปฏิบัติตามรูปแบบที่
เคร่งครัด ในขณะที่หัวใจของพวกเขา

เต็มไปด้วยความอิจฉาและการทะเลาะวิวาท “นี่แน่ะ” พระคัมภีร์กล่าวว่า “เจ้าอดอาหารเพียงเพื่อวิวาทและต่อสู้และเพื่อต่อยด้วยหมัดต่อธรรมชาติของการอดอาหารอย่างเจ้าในวันนี้ จะไม่ทำให้เสียงของเจ้าได้ยินไปถึงที่สูง นี่คือการอดอาหารที่เราเลือกหรือ? คือวันที่คนถ่อมตัวเองลงหรือ? คือการก้มศีรษะของเขาลงเหมือนต้นอ้อเล็ก แล้วบุผ้ากระสอบและขี้เถ้าเป็นที่รองนั่งหรือ? เจ้าจะเรียกการอดอาหารนี้ว่าอดอาหารหรือ? และเป็นวันที่พระยาห์เวห์โปรดปรานหรือ?” อิสยาห์ 58:4, 5 {DA 278.1}

การอดอาหารที่แท้จริงไม่ใช่เป็นเพียงแค่พิธีกรรม พระคัมภีร์อธิบายถึงการอดอาหารที่พระเจ้าทรงเลือก กล่าวคือ “การแก้พันธะธรรมชาติ การแก้สายรัดของแอก การปลดปล่อยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ และการหักแอกทั้งหมดเสีย” “ท่มชีวิตของเจ้าแก่ผู้หิวโหย และทำให้ผู้ถูกข่มใจได้อิ่มเอิบ” อิสยาห์ 58:6,10 นี่บ่งบอกถึงจิตวิญญาณและลักษณะงานของพระคริสต์ ทั้งชีวิตของพระองค์คือการเสียสละตนเพื่อการกอบกู้โลกให้รอด ไม่ว่าจะอดอาหารในถิ่น

ทุรกันดารแห่งการทดลองหรือรับประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีในงานเลี้ยงของมัทธิว พระองค์ทรงสละชีวิตเพื่อไถ่ผู้หลงหาย การแสดงออกถึงวิญญาณแห่งการอุทิศตนที่แท้จริง ไม่ใช่ทำการจมอยู่กับการไว้ทุกข์ ด้วยการทรมานร่างกายและการเสียสละสารพัดมากมายอย่างไร้ความหมาย แต่เป็นการแสดงออกให้เห็นด้วยการยอมจำนนตนต่อการรับใช้พระเจ้าและมนุษย์ด้วยความเต็มใจ {DA 278.2}

พระเยซูตรัสคำอุปมาต่อเนื่องเพื่อตอบสาวกของยอห์น พระเยซูตรัสอุปมาหนึ่งว่า “ไม่มีผู้ใดฉีกท่อนผ้าจากเสื้อใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้นเสื้อใหม่นั้นจะขาดเสียไปทั้งท่อนผ้าที่เอามาจากเสื้อใหม่นั้นก็จะไม่สมกับเสื้อเก่าด้วย” จะต้องไม่นำข่าวสารของยอห์นผู้ให้บัพติศมา มาผสมผสานเข้ากับประเพณีและความเชื่อที่มลาย ความพยายามที่จะเอาความเสแสร้งของฟาริสีมาผสมให้เข้ากันกับการอุทิศตนของยอห์นนั้นเพียงแค่จะสร้างความร้าวฉานแตกแยกระหว่างทั้งสอง {DA 278.3}

หลักการคำสอนของพระคริสต์ ก็ไม่อาจนำมารวมเข้าด้วยกันกับ รูปแบบของระบบฟาริสี พระคริสต์ เสด็จมาไม่ใช่เพื่อปิดช่องโหว่ที่เกิดขึ้น จากคำสอนของยอห์น พระองค์จะ ทรงแยกความแตกต่างระหว่างของ เก่าและของใหม่ให้เห็นอย่างชัดเจน ยิ่งขึ้น พระเยซูทรงอธิบายข้อเท็จจริง นี้ให้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า “ไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนัง เก่าขาดไป และน้ำองุ่นจะรั่ว ถุงหนัง ก็จะเสียไปด้วย” ภาชนะทำด้วยหนัง ที่ใช้บรรจุน้ำองุ่นหมักใหม่นั้น เมื่อ เวลาผ่านไปภาชนะหนึ่งนี้จะแห้งและ กรอบ และจะไม่มีค่าที่จะนำกลับมา ใช้เหมือนเดิม พระเยซูนำเสนอสภาพ ของผู้นำชาวยิวจากตัวอย่างคำอธิบาย นี้ พวกปุโรหิตพวกธรรมจารย์และ พวกผู้ปกครองที่ยึดติดกับสภาพ ที่เคยชินของพิธีกรรมและประเพณี หัวใจของพวกเขาคดเล็งลงเหมือน ถุงหนังแห้งที่พระองค์ทรงใช้เปรียบ พวกเขา ในขณะที่พวกเขายังคง พึ่งพอใจกับศาสนาตามตัวบทกฎหมาย จึงเป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะเปลี่ยน มาเป็นผู้ดูแลความจริงอันมีชีวิต

ของสวรรค์ พวกเขาคิดว่าความชอบ ธรรมของตนเองเพียงพอแล้วและ ไม่ปรารถนาที่จะนำองค์ประกอบใหม่ เข้ามาในศาสนาของพวกเขา พวกเขา ไม่ยอมรับว่าความโปรดปราน ของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์เป็นสิ่งที่อยู่ นอกเหนือจากตัวพวกเขา พวกเขา เชื่อมโยงความโปรดปรานนี้เข้ากับ คุณความดีของตนเองเนื่องจากการ ทำดีของพวกเขา ความเชื่อที่กระทำ ด้วยความรักและชำระจิตวิญญาณ ให้บริสุทธิ์จะรวมเข้าไม่ได้กับศาสนา ของพวกฟาริสีซึ่งประกอบขึ้นด้วย พิธีการและคำสั่งห้ามของมนุษย์ ความพยายามที่จะรวมคำสอนของ พระเยซูเข้ากับศาสนาที่จัดตั้งขึ้นนั้น จะไม่เกิดผล ความจริงอันทรงพลังที่ มีชีวิตของพระเจ้าเป็นเหมือนเช่น น้ำองุ่นที่หมักอยู่นั้นจะไปทำให้ถุงหนัง เก่าที่ผูกพันของประเพณีฟาริสีแตก {DA 278.4}

พวกฟาริสีคิดว่าตนฉลาดเกิน ที่จะรับฟังคำสั่งสอน ชอบธรรมเกิน ที่ต้องการความรอดและมีเกียรติ สูงเกินที่จะต้องการเกียรติที่มาจาก พระคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดทรงหัน หลังให้พวกเขาเพื่อแสวงหาผู้อื่นที่

จะรับข่าวสารแห่งสวรรค์ ชาวประมง
ที่ไม่ได้รับการอบรมฝึกฝน คนเก็บ
ภาษีที่ตลาด หญิงชาวสะมาเรีย คน
ทั่วไปที่ย่อมฟังพระองค์ด้วยความ
ยินดี พระองค์ทรงพบขวดใหม่ของ
พระองค์เพื่อใส่เหล้าองุ่นหมักใหม่
เครื่องมือที่จะใช้ในพระกิตติคุณคือ
จิตวิญญาณที่ยินดีรับแสงสว่างซึ่ง
พระเจ้าประทานให้แก่พวกเขา คน
เหล่านี้คือตัวแทนเพื่อส่งต่อความรู้
แห่งความจริงให้แก่โลก หากโดย
พระคุณของพระคริสต์ประชากรของ
พระองค์จะเปลี่ยนเป็นถุงหนังใหม่
พระองค์ก็จะเติมพวกเขาให้เต็มด้วย
เหล้าองุ่นหมักใหม่ {DA 279.1}

คำสอนของพระคริสต์แม้ว่าจะ
ถูกนำเสนอว่าเป็นเหล้าองุ่นหมักใหม่
นั้นก็ไม่ใช่คำสอนใหม่แต่ประการใด
แต่เป็นการเปิดเผยในสิ่งที่สอนไว้
ตั้งแต่แรกเริ่ม แต่สำหรับพวกฟาริสี
แล้ว พวกเขาสูญเสียความสำคัญ
และความมั่งคั่งดั้งเดิมของความ
จริงของพระเจ้าไปแล้ว สำหรับพวก
เขาแล้วคำสอนของพระคริสต์เป็น
เรื่องใหม่ในเกือบทุกมิติและพวกเขา
มองไม่เห็นคุณค่าและไม่เป็นที่ยอมรับ
{DA 279.2}

พระเยซูทรงเน้นให้เห็นถึง
อำนาจของคำสอนเทียมเท็จที่จะ
ทำลายความซาบซึ้งถึงคุณค่าและ
ความปรารถนาที่จะแสวงหาความจริง
“ไม่มีใคร” พระองค์ตรัส “เมื่อเต็มเหล้า
องุ่นหมักเก่าแล้ว จะอยากได้เหล้าองุ่น
หมักใหม่ เพราะเขาย่อมจะกล่าวว่า
‘ของเก่ามันดีกว่า’” ความจริงทั้งหมด
ที่ได้มอบไว้ให้กับโลกโดยผ่านทาง
บรรพชนและผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย
เปล่งประกายออกมาในความมั่งคั่ง
ใหม่ในพระดำรัสของพระคริสต์
แต่พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี
ต่างไม่ปรารถนาเหล้าองุ่นหมักใหม่
อันล้ำค่า พวกเขาไม่มีความคิดหรือ
หัวใจให้กับคำสอนของพระคริสต์จน
กว่าจะกำจัดขนบธรรมเนียมประเพณี
และการปฏิบัติเก่าๆ ให้หมดไป
พวกเขายึดติดกับรูปแบบที่ตายแล้ว
และหันออกจากความจริงและพลัง
อำนาจอันมีชีวิตของพระเจ้า {DA
279.3}

เรื่องนี้แหละเป็นที่มาซึ่งความ
พินาศของชาวยิวและจะเป็นที่มาของ
ความพินาศจิตวิญญาณมากมายใน
สมัยของเราด้วย คนนับพันยังคง
ทำผิดแบบเดียวกันกับความผิด

ของพวกฟาริสีที่พระคริสต์ทรงตำหนิในงานเลี้ยงของมัทธิว แทนที่จะละทิ้งความคิดที่ยึดมั่นหรือทัศนคติที่คลั่งไคล้ หลายคนปฏิเสธความจริงที่พระบิดาแห่งความสว่างประทานพวกเขาเชื่อมั่นในตนเองและพึงสติปัญญาของตนเองและไม่ตระหนักถึงความยากจนทางจิตวิญญาณ พวกเขายืนยันกรานว่าความรอดได้มาโดยการประพฤติดีด้วยการทำงานสำคัญบางประการได้ เมื่อพวกเขาเห็นว่าไม่มีทางที่จะสานตัวตนของตนเองเข้าไปในงานได้แล้ว พวกเขาก็ปฏิเสธความรอดที่ได้ทรงจัดเตรียมไว้ {DA 280.1}

ศาสนาตามบทกฎหมายนำจิตวิญญาณให้ไปถึงพระคริสต์ไม่ได้ เพราะเป็นศาสนาที่ปราศจากความรักและไม่มีพระคริสต์ การถืออดอาหารหรือการอธิษฐานที่กระทำด้วยวิญญาณเพื่อทำให้ตนชอบธรรมเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนในสายพระเนตรของพระเจ้า การนมัสการในรูปแบบที่ศักดิ์สิทธิ์ พิธีกรรมทางศาสนาที่วากวน การแสดงถึงความถ่อมตนแต่เพียงภายนอก การถวายเครื่องบูชาอย่างโอ้อวดระการตาประกาศว่า

ผู้กระทำสิ่งเหล่านี้ถือว่าตนเองนั้นชอบธรรมและมีสิทธิ์ขึ้นสวรรค์ แต่ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นการหลอกลวง ความประพฤติของเราไม่มีทางซื้อความรอดได้ {DA 280.2}

ในสมัยของพระคริสต์เป็นเช่นใด ในเวลานี้ก็จะเป็นเช่นนั้น พวกฟาริสีไม่ทราบถึงสภาพอันแร้นแค้นทางจิตวิญญาณของพวกเรา ข่าวสารที่มาถึงพวกเขา คือ “เพราะเจ้าพูดว่า ‘ข้าเป็นเศรษฐีและข้าร่ำรวยแล้ว ข้าไม่ต้องการสิ่งใดเลย’ เจ้าไม่รู้ว่าเจ้าเป็นคนน่าสมเพชน่าสังเวช เจ้ายากจน ตาบอด และเปลือยกาย เราแนะนำเจ้าให้ซื้อทองคำที่หลอมด้วยไฟจากเรา เพื่อเจ้าจะได้มั่งมีและให้ซื้อเสื้อผ้าสีขาว เพื่อจะได้สวมให้พ้นจากความอับอายที่ต้องเปลือยกาย และซื้อยาหยอดตาของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้เห็น” วิวรรณ์ 3:17, 18 ความเชื่อและความรักเป็นทองคำที่ผ่านไฟหลอมมาแล้ว แต่สำหรับคนมากมายทองคำหมองไปแล้วและสมบัติอันมีค่าก็สูญหายไป สำหรับพวกเขาแล้วความชอบธรรมของพระคริสต์เป็นเสื้อคลุมที่พวกเขาไม่ได้เอามาสวม เป็นน้ำพุที่พวกเขา

ไม่ได้แตะ มีคำกล่าวถึงพวกเขาว่า
“แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง คือว่า
เจ้าละทิ้งความรักครั้งแรกของเจ้า
เพราะฉะนั้นจงระลึกถึงสภาพเดิมที่
เจ้าตกลงมาแล้วนั้น จงกลับใจใหม่
และทำตามทีที่ประพจน์ในตอนแรก
มีฉะนั้นเราจะมาหาเจ้า และจะย้าย
คันประทีปของเจ้าออกจากที่ของมัน
นอกจากว่าเจ้าจะกลับใจใหม่” วิวรณ์
2:4, 5 {DA 280.3}

“เครื่องบูชาที่พระเจ้าทรง
ปรารถนาคือจิตใจที่แตกสลาย ใจที่
แตกสลายและสำนึกผิดนั้น ข้าแต่

พระเจ้า พระองค์จะไม่ทรงดูถูก” สดุดี
51:17 มนุษย์คนใดจะมาเชื่อพระเยซู
ได้อย่างเต็มตัวนั้น เขาจะต้องกำจัด
ตัวตนทั้งปวงเสียก่อน เมื่อเขาปฏิเสธ
ตนแล้ว พระยาห์เวห์จึงทรงสร้างเขา
ให้เป็นคนใหม่ได้ ถูกลงจึงบรรจ
เหล้าองุ่นหมักใหม่ได้ ความรักของ
พระคริสต์จะทำให้ผู้เชื่อคนนั้นมีชีวิต
ใหม่ คนที่หันหน้ามองไปยังพระเจ้า
ผู้ทรงเบิกทางความเชื่อและผู้ทรง
ทำให้ความเชื่อนั้นสมบูรณ์จะเปิดเผย
พระลักษณะนิสัยของพระคริสต์
ออกมาให้ประจักษ์ {DA 280.4}

“คำสอนของพระคริสต์....
เปิดเผยในสิ่งที่สอนไว้ตั้งแต่แรกเริ่ม” {DA 279.3}

“จงระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ จงทำงานทั้งสิ้นของเจ้าหกวัน
แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า
ในวันนั้นห้ามทำงานใดๆไม่ว่าเจ้าเอง หรือบุตรชายบุตรหญิงของเจ้า
หรือทาสทาสีของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ใน
ประตูเมืองของเจ้า เพราะในหกวันพระยาห์เวห์ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน
ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น แต่ในวันที่เจ็ดทรงพัก
เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์ทรงอวยพรวันสะบาโต
และทรงตั้งวันนั้นไว้เป็นวันบริสุทธิ์” อพยพ 20:8-11

วันสะบาโต

วันสะบาโตเป็นวันที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ให้เป็นวันบริสุทธิ์เมื่อพระเจ้าสร้างโลก พระองค์ทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ มีจุดเริ่มต้น “เมื่อเหล่าดาวรุ่ง แสงสว่างสรรเสริญและบรรดาบุตรพระเจ้าให้ร้องด้วยความชื่นบาน?” โยบ 37:7 สันติสุขปกคลุมทั่วทั้งโลกไว้เพราะแผ่นดินโลกเข้าประสานกับสวรรค์ “พระเจ้าทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างไว้ ดุสิทรงเห็นว่าดียิ่งนัก” ปฐมกาล 1:31 {DA 281.1}

เนื่องจากพระองค์ทรงพักผ่อนในวันสะบาโต “พระเจ้าจึงทรงอวยพรวันที่เจ็ด ทรงตั้งไว้เป็นวันบริสุทธิ์” ทรงจัดตั้งไว้เพื่อใช้ในพระราชกิจอันบริสุทธิ์ พระองค์ประทานวันสะบาโตให้อาדםเพื่อเป็นวันพักผ่อน เป็นอนุสรณ์พระราชกิจแห่งการทรงสร้างโลก และดังนั้นจึงเป็นเครื่องหมาย

แห่งอำนาจและความรักของพระองค์ พระคัมภีร์กล่าวว่า “พระองค์ทรงให้การอัศจรรย์ต่างๆ ของพระองค์เป็นที่ระลึกถึง” “สรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง” ประกาศ “สภาพของพระเจ้าซึ่งตามนุษย์มองไม่เห็น” “ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมานั้น” “คือฤทธานุภาพอันถาวรและเทวสภาพของพระองค์” ปฐมกาล 2:3; สดุดี 111:4; โรม 1:20 {DA 281.2}

พระบุตรของพระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง “ในปฐมกาลพระวาเททรงดำรงอยู่ และพระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า. . . พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นมาโดยพระวาเทในบรรดาสิ่งที่เป็นอยู่นั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่เป็นอยู่นอกเหนือพระวาเท” ยอห์น 1:1-3 เนื่องจากวันสะบาโตเป็นอนุสรณ์แห่งการทรงสร้าง จึงเป็นเครื่องหมายแห่งความรักและ

อำนาจของพระคริสต์ {DA 281.3}

วันสะบาโตเชิญชวนให้เราคิดคำนึงถึงธรรมชาติ และนำให้เราสัมผัสพันธ์กับพระเจ้าพระผู้สร้าง ในเสียงเพลงของหมู่วิหค เสียงไบไบสะบัดพริ้วไหวไปมาและเสียงดนตรีของทะเล เรายังได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ เป็นพระสุรเสียงเดียวกันกับที่ตรัสกับอาดัมและเอวาในยามเย็นของคำคืน และในขณะที่เรามองดูอำนาจของพระองค์ในธรรมชาติ เราจะพบความประเล้าประโลมใจ

เพราะพระวาทาทิทรงสร้างสรรค์สิ่งนั้นคือพระวาทาทิที่ประทานชีวิตแก่มนุษย์ พระองค์ “ผู้ตรัสว่าให้แสงสว่างส่องออกมาจากความมืด ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงพระสิริของพระเจ้า ที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์” 2 โครินธ์ 4:6 {DA 281.4}

แนวคิดเช่นนี้เป็นบ่อเกิดของบทเพลงที่ว่า

“พระองค์ทรงทำให้ข้าพระองค์ยินดีด้วยพระราชกิจของพระองค์
ข้าพระองค์ร้องเพลงด้วยความยินดี เนื่องด้วยผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์

ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระราชกิจของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก

พระดำริของพระองค์สุดลึกล้ำ” สดุดี 92:4, 5 {DA 282.1}

แล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสผ่านผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ว่า “ท่านทั้งหลายจะเปรียบพระเจ้าเหมือนกับใคร? หรือเปรียบพระองค์คล้ายกับอะไร? . . . พวกท่านรู้แล้วไม่ใช่หรือ? ท่านเคยได้ยินไม่ใช่หรือ? พวกท่านได้รับการบอกกล่าวตั้งแต่ต้นแล้วไม่ใช่หรือ? ท่านไม่เข้าใจเรื่องราวฐาน

ของแผ่นดินโลกหรือ? คือพระองค์ประทับเหนือหลังคาโค้งของแผ่นดินโลก และชาวแผ่นดินโลกก็เป็นเหมือนตึกแต่น พระองค์ทรงขึงฟ้าสวรรค์เหมือนขึงม่านและทางมันออกเหมือนเต็นท์สำหรับอาศัย. . . องค์บริสุทธิ์ตรัสว่า ‘พวกเจ้าจะเปรียบเรากับผู้ใด? และมีใครที่เสมอเหมือนเรา?’ จงเงย

ตาของพวกเขาท่นขึ้น แล้วมองดูว่าใคร
สร้างสิ่งเหล่านี้? พระองค์ทรงนำพวก
มันออกมาเป็นกลุ่มๆ ตามจำนวน
เรียกชื่อของมันทั้งหมด เพราะพลัง
ของพระองค์นั้นมีมากมาย และกำลัง
ของพระองค์นั้นใหญ่หลวงนัก จึงไม่
ขาดหายไปแม้แต่วงเดียว โอ
ยาโคบเอ๋ย ทำไมท่านจึงกล่าวว่า
อิสราเอลเอ๋ย ทำไมท่านจึงพูดว่า
‘ทางของข้าพเจ้าถูกปิดไว้จากพระ
ยาห์வேห์และความยุติธรรมที่ควรเป็น
ของข้าพเจ้านั้นก็ผ่านพระเจ้าของ
ข้าพเจ้าไป?’ ท่านรู้แล้วไม่ใช่หรือ?
ท่านเคยได้ยินไม่ใช่หรือ? พระ
ยาห์வேห์ทรงเป็นพระเจ้าเนื่องนิตย์
เป็นผู้สร้างที่สูญปลายแผ่นดินโลก
พระองค์ไม่ทรงอ่อนเปลี้ยหรือเหน็ด
เหนื่อย. . . พระองค์ประทานกำลัง
แก่คนอ่อนเปลี้ยและผู้ไม่มีพลังนั้น
พระองค์ทรงให้มีเรี่ยวแรงมาก”
“อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า
อย่าขาดเพราะเราเป็นพระเจ้าของ
เจ้า เราจะเสริมกำลังเจ้า เราจะช่วย
เจ้าเราจะชูเจ้าด้วยมือขวาอันชอบ
ธรรมของเรา” “ที่สูญปลายแผ่นดิน
โลกทุกแห่งจงหันมาหาเราและรับ
ความรอด เพราะเราเป็นพระเจ้าและ

ไม่มีผู้อื่น” นี่เป็นข่าวสารที่จารึกไว้ใน
ธรรมชาติ ซึ่งกำหนดให้วันสะบาโต
เป็นเครื่องหมายของความทรงจำ เมื่อ
พระเจ้าตรัสบัญชาให้คนอิสราเอลถือ
รักษาวนสะบาโตให้เป็นวันบริสุทธิ์นั้น
พระองค์ตรัสว่า “เพื่อจะเป็นหมาย
สำคัญระหว่างเรากับเจ้า เพื่อเจ้าจะ
ทราบว่าเป็นเราคือยาห์வேห์เป็นพระเจ้า
ของเจ้าทั้งหลาย” อิสยาห์ 40:18-29;
41:10; 45:22; เอเสเคียล 20:20
{DA 282.2}

พระบัญญัติที่พระเจ้าประทาน
จากภูเขาซีนายรวมวันสะบาโตเข้า
เป็นส่วนหนึ่งไว้ในนั้น แต่ไม่ใช่ครั้งแรก
ที่ทรงเปิดเผยเพื่อให้นักบุญทราบ
ถึงวันพักผ่อน ประชาชนอิสราเอลทราบ
เรื่องนี้ก่อนไปถึงภูเขาซีนาย ตลอด
ทางที่มุ่งหน้าไปสู่ที่นั่น พวกเขาถือ
รักษาวนสะบาโตแล้ว เมื่อพวกเขา
ทำผิดวันสะบาโต พระเจ้าทรงตำหนิ
พวกเขาว่า “พวกเจ้าจะขัดขึ้นบัญญัติ
และกฎหมายของเรานานสักเท่าไร?”
อพยพ 16:28 {DA 283.1}

วันสะบาโตไม่ทรงประทานไว้
ให้กับชนชาติอิสราเอลเท่านั้น แต่ได้
ทรงโปรดประทานให้กับคนทั่วทั้งโลก
ด้วย เรื่องนี้ทรงเปิดเผยไว้แล้วให้แก่

มนุษย์ที่สวนเอเดน และจะไม่วัน
สูญสิ้นไปเหมือนพระบัญญัติสิบ
ประการข้ออื่นๆ พระบัญญัติข้อที่สี่
เป็นส่วนหนึ่งของพระบัญญัติสิบ
ประการ พระคริสต์ตรัสถึงพระบัญญัติ
ที่มีบัญญัติข้อที่สี่รวมอยู่ด้วยนั้นว่า
“จนกว่าฟ้าและดินจะสว่างไป แม้อักษร
ที่เล็กที่สุดหรือขีดขีดหนึ่ง ก็จะไม่ม
วันสูญไปจากธรรมบัญญัติ จนกว่า
ทุกสิ่งจะเกิดขึ้น” ตราบใดที่ฟ้าและ
แผ่นดินดำรงอยู่ วันสะบาโตจะดำรง
อยู่ต่อไป เป็นหมายสำคัญแสดงถึง
อำนาจของพระเจ้าพระผู้ทรงสร้าง
และเมื่อสวนเอเดนจะกลับคืนมาตั้ง
ขึ้นใหม่ในโลกอีกครั้ง คนทั้งหลาย
ภายใต้ดวงอาทิตย์จะถวายเกียรติ
แด่วันพักผ่อนบริสุทธิของพระเจ้า
“จากวันสะบาโตถึงอีกวันสะบาโต”
มนุษย์ทั้งหมดของแผ่นดินโลกใหม่
แห่งพระสิริจะขึ้นไป “นมัสการต่อ
หน้าเรา พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ”
มัทธิว 5:18; อีซยาห์ 66:23 {DA
283.2}

ไม่มีสถาบันอื่นใดที่พระเจ้า
ทรงโปรดประทานให้ชาวยิวที่จะ
แยกพวกเขาออกจากประชาชาติ
รอบข้างได้ดีกว่าวันสะบาโต พระเจ้า

ทรงออกแบบไว้ว่าผู้ที่ถือรักษาวิน
บงบอกถึงการเป็นผู้นำการพระองค์
เพื่อเป็นเครื่องหมายถึงการแยก
พวกเขาออกจากคนกราบไหว้รูป
เคารพและเป็นสัญลักษณ์แห่งความ
สัมพันธ์ของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้า
องค์เที่ยงแท้ แต่เพื่อที่จะถือรักษ
วันสะบาโตให้บริสุทธิ์ได้นั้นมนุษย์
เองจะต้องเป็นคนบริสุทธิ์ โดยความ
เชื่อพวกเขาจะต้องมีส่วนร่วมกับ
ความชอบธรรมของพระคริสต์ เมื่อ
พระเจ้าบัญชาชนชาติอิสราเอล
ว่า “ระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวัน
บริสุทธิ์” นั้น พระเจ้าตรัสด้วยว่า
“เจ้าทั้งหลาย [จง] เป็นคนบริสุทธิ์
ของเรา” อพยพ 20:8; 22:31 ด้วย
ประการฉะนี้วันสะบาโตเท่านั้นจะ
แยกชนชาติอิสราเอลออกมาให้เป็น
ผู้ที่นมัสการพระเจ้า {DA 283.3}

ขณะที่ชาวยิวเดินออกไปจาก
พระเจ้า พวกเขาพลาดที่จะรับความ
ชอบธรรมของพระคริสต์ด้วยความ
เชื่อมาเป็นของตนเอง วันสะบาโต
ไม่มีความสำคัญสำหรับพวกเขา
ชาตानหาทางยกตนขึ้นให้สูงและ
ชักนำมนุษย์ให้ห่างจากพระคริสต์
และมันพยายามบิดเบือนวันสะบาโต

เพราะเป็นเครื่องหมายอำนาจของพระคริสต์ ผู้นำชาวยิวทำตามความประสงค์ของชาตानสำเร็จด้วยการกำหนดภาระหนักให้กับวันพักผ่อนของพระเจ้า ในสมัยของพระคริสต์วันสะบาโตถูกบิดเบือนไปจนทำให้การถือรักษาวันบริสุทธิ์นี้สะท้อนลักษณะอุปนิสัยของมนุษย์ที่เห็นแก่ตัวและปราศจากเหตุผล แทนพระลักษณะนิสัยของพระบิดาบนสวรรค์ผู้ทรงเปี่ยมด้วยความรัก พวกธรรมาจารย์ทำตัวให้เป็นผู้แทนของพระเจ้าด้วยการออกกฎหมายที่มนุษย์ไม่มีทางถือรักษาได้ พวกเขาชักนำผู้คนให้เชื่อว่าพระเจ้ทรงเป็นทราชาและชักจูงให้คิดว่าการถือรักษาวันสะบาโตตามที่พระองค์ทรงกำหนดนั้นทำให้มนุษย์มีใจแข็งกระด้างและเหี้ยมโหด พระคริสต์ทรงมีภารกิจที่จะกำจัดความเข้าใจผิดนี้ถึงแม้ว่าพวกธรรมาจารย์ติดตามพระองค์ด้วยความมุ่งร้ายอย่างไรก็ตามปราณี พระองค์ไม่ได้แม้แต่จะแสดงออกว่าคล้อยตามข้อกำหนดของพวกเขา แต่ทรงมุ่งหน้าต่อไปที่จะถือรักษาวันสะบาโตตามพระบัญญัติของพระเจ้า {DA 283.4}

มีอยู่วันสะบาโตหนึ่ง ขณะที่พระเยซูและสาวกกลับจากสถานนมัสการ พวกเขาเดินผ่านนาข้าวที่มีรวงข้าวกำลังสุก พระเยซูทรงทำงานต่อเนื่องจนเกินเวลา และขณะที่เดินผ่านทุ่งนา สาวกเริ่มเด็ดรวงข้าวและขยี้รวงข้าวในมือและรับประทานในวันอื่นๆ การกระทำนี้จะไม่เป็นเหตุทำให้เกิดเสียงวิพากวิจารณ์ เพราะผู้ที่เดินผ่านทุ่งนาสวนองุ่นมีสิทธิเด็ดสิ่งที่เขาปรารถนามารับประทานโปรดดู เฉลยธรรมบัญญัติ 23:24, 25 แต่การกระทำนี้ในวันสะบาโตถือว่าล่วงละเมิดความบริสุทธิ์ของวันสะบาโต ไม่เพียงการเก็บเมล็ดข้าวที่ถือว่าเป็นการเก็บเกี่ยว แต่การขยี้เมล็ดข้าวก็ถือว่าเป็นการสีข้าว ด้วยเหตุนี้ ในความเห็นของพวกธรรมาจารย์แล้วเป็นการกระทำผิดถึงสองเท่า {DA 284.1}

พวกคนสอดแนมร้องเรียนพระเยซูทันทีว่า “ดูซิ พวกสาวกของท่านทำสิ่งที่ต้องห้ามในวันสะบาโต” มัทธิว 12:2 {DA 284.2}

เมื่อพระเยซูถูกกล่าวหาว่าทำผิดเรื่องของวันสะบาโตที่สระน้ำเบธซาธา พระองค์ทรงปกป้องตนเอง

ด้วยการยืนยันว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และประกาศว่าพระองค์ทรงประกอบกิจอย่างสอดคล้องกันกับพระบิดา บัดนี้ พวกสาวกถูกโจมตี พระองค์ทรงได้ผู้กล่าวหาด้วยการยกแบบอย่างในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมถึงการกระทำของผู้ที่อยู่ในภารกิจแห่งการรับใช้พระเจ้าในวันสะบาโต {DA 284.3}

ครูชาวยิวภูมิใจที่พวกตนมีความรู้พระคัมภีร์ และในคำตอบของพระเจ้าช่วยให้รอดมีการตำหนิความไม่รู้พระคำศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาไปโดยปริยาย พระองค์ตรัสว่า “พวกท่านไม่ได้อ่านเรื่องที่ดาวิดทำเมื่อหิวหรือ? ทั้งตัวท่านและพรรคพวกด้วย ท่านเข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้าและรับประทานขนมปังเนาะพระพักตร์ทั้งให้พรรคพวกด้วยซึ่งบัญญัติห้ามใครรับประทานนอกจากพวกปุโรหิตเท่านั้น” “พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า ‘วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ ไม่ได้ทรงสร้างมนุษย์ไว้เพื่อวันสะบาโต’” “พวกท่านไม่ได้อ่านในธรรมเนียมบัญญัติหรือ? ที่ว่าพวกปุโรหิตในพระวิหารย่อมละเมิดกฎวันสะบาโตแต่ไม่มีความผิด แต่เราบอกท่านว่าที่เป็น

ใหญ่กว่าพระวิหารอยู่ที่นี้” “บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโตด้วย” ลูกา 6:3-4 มาระโก 2:27-28 มัทธิว 12:5-6 {DA 285.1}

หากดาวิดแก้หิวด้วยการรับประทานขนมปังที่จัดวางไว้สำหรับพิธีบริสุทธิ์เป็นเรื่องถูกต้องแล้ว การที่สาวกได้ตรวงข้าวในช่วงเวลาบริสุทธิ์ของวันสะบาโตเพื่อให้อิ่มท้องนั้นก็ เป็นสิ่งที่ถูกต้องด้วย นอกจากนี้ ปุโรหิตในพระวิหารปฏิบัติงานในวันสะบาโตหนักยิ่งกว่าในวันอื่นๆ การทำงานเดียวกันในธุรกิจทางฝ่ายโลกจะถือว่าบาป แต่งานที่ปุโรหิตทำนั้นเป็นพระราชกิจของพระเจ้า พวกเขากำลังทำพิธีต่างๆ ที่ชี้ไปยังอำนาจการไถ่ของพระคริสต์และงานของพวกเขาสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของวันสะบาโต แต่บัดนี้พระองค์เสด็จมาเองแล้ว สาวกที่ทำงานให้พระคริสต์นั้นกำลังปรนนิบัติรับใช้ในพระราชกิจของพระองค์และเป็นงานที่จำเป็นต้องทำให้เสร็จในวันสะบาโต จึงเป็นเรื่องที่ถูกต้อง {DA 285.2}

พระคริสต์ทรงประสงค์สอนสาวกและศิษย์ของพระองค์ว่า การ

รับใช้ในพระราชกิจของพระเจ้าเป็น
เรื่องสำคัญที่ต้องมาเป็นอันดับแรก
เป้าหมายพระราชกิจของพระเจ้า
ในโลกนี้คือการช่วยมนุษย์ให้รอด
จากบาป ดังนั้น สิ่งที่ต้องทำใน
วันสะบาโตเพื่อให้พระราชกิจนี้
สำเร็จ ก็เป็นไปตามพระบัญญัติ
วันสะบาโต จากนั้นพระเยซูทรง
สรุปความสำคัญของการโต้เถียง
ด้วยการประกาศว่า พระองค์ทรง
“เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโต”
พระองค์ทรงอยู่เหนือความขัดแย้ง
และเหนือกฎบัญญัติทั้งปวง พระเจ้า
พระผู้ทรงเป็นผู้พิพากษานิรันดร์
ทรงทำให้สาวกพ้นจากความผิดด้วย
การอ้างจากบทบัญญัติอันเดียวกัน
กับที่พวกเขาถูกกล่าวหาว่าล่วง
ละเมิด {DA 285.3}

พระเยซูไม่ทรงปล่อยให้เรื่องนี้
ผ่านไปโดยไม่ทรงตำหนิตัวของ
พระองค์ พระองค์ทรงเปิดเผยว่าใน
สภาพดาที่บอดนั้น พวกเขาเข้าใจ
เป้าหมายของวันสะบาโตผิดไป พระ
องค์ตรัสว่า “ถ้าพวกท่านเข้าใจความ
หมายของพระคัมภีร์ที่ว่า ‘เราประสงค์
ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตว
บูชา’ พวกท่านก็คงจะไม่ตัดสินลงโทษ

พวกที่ไม่มีความรัก” มัทธิว 12:7
พิธีกรรมมากมายที่ปราศจากชีวิต
ไม่อาจทดแทนความซื่อสัตย์จริงใจ
และความรักอันอ่อนโยนที่ขาดไป
ซึ่งเป็นคุณสมบัติของผู้นับถือ
พระเจ้าองค์เที่ยงแท้ {DA 285.4}

พระคริสต์ทรงย้ำถึงความจริง
อีกครั้งว่า พิธีกรรมของการถวายบูชา
นั้นไม่มีคุณค่าในตัวของพิธีกรรมเอง
เป็นเพียงสื่อกลางไม่ใช่เป้าหมาย จุด
ประสงค์ของพิธีกรรมนี้เพื่อชี้นำมนุษย์
ไปหาพระผู้ช่วยให้รอด แล้วจึงนำ
พวกเขาให้เข้าประสานร่วมเป็นหนึ่ง
กับพระเจ้า การรับใช้แห่งความรักนั้น
พระเจ้าทรงถือว่ามีค่า เมื่อขาดสิ่งนี้
ไปการปฏิบัติตามพิธีกรรมนั้นเป็นที่
น่าพึงรังเกียจต่อพระองค์ เรื่องของ
วันสะบาโตก็เช่นเดียวกัน วันสะบาโต
มีไว้เพื่อให้มนุษย์สื่อสารสัมพันธ์กับพระ
เจ้า แต่เมื่อความคิดของพวกเขา
วอกวนอยู่กับพิธีกรรมอันน่าเบื่อหน่าย
เป้าหมายของวันสะบาโตก็ถูกขัดขวาง
การถือรักษาแต่เพียงภายนอก
เป็นการหลอกลวง {DA 286.1}

ในอีกวันสะบาโตหนึ่ง ขณะ
พระเยซูเสด็จเข้าไปในธรรมศาลา
พระองค์ทรงพบชายมือลีบคนหนึ่ง

พวกฟาริสีเฝ้ามองพระองค์อย่างใจจดใจจ่อเพื่อดูว่า พระองค์จะทรงกระทำการใด พระผู้ช่วยให้รอดทรงทราบดีว่าการรักษาในวันสะบาโตจะทำให้พระองค์ทรงถูกมองว่าเป็นผู้ล่วงละเมิดพระบัญญัติ แต่พระองค์ไม่ทรงรือหรือที่จะทลายกำแพงแห่งข้อกำหนดของประเพณีซึ่งเป็นเครื่องกีดขวางวันสะบาโต พระเยซูตรัสสั่งชายนั้นให้เดินก้าวเข้ามาหา แล้วตรัสถามว่า “ในวันสะบาโต ควรจะทำการดีหรือทำการร้าย ควรจะช่วยชีวิตหรือทำลายชีวิต?” ในหมู่ชาวยิวมีกฎเกณฑ์หนึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่า หากมีโอกาสนี้จะทำความดี แต่ไม่ทำก็คือการทำชั่ว หากละเลยที่จะช่วยชีวิตก็คือการฆ่า ด้วยเหตุนี้พระเยซูทรงเผชิญหน้ากับธรรมาจารย์บนพื้นฐานความเชื่อของพวกเขา “คนทั้งหลายก็นั่งอยู่ พระองค์ทอดพระเนตรดูรอบๆ ด้วยพระพิโรธและเสียพระทัย ที่จิตใจของพวกเขากระด้าง แล้วพระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า ‘จงเหยียดมือออกเถิด’ เขาก็เหยียดออก และมือของเขาก็หายเป็นปกติ” มาระโก 3:4-5 {DA 286.2}

เมื่อมีคนถามพระเยซูว่า “การ

รักษาโรคในวันสะบาโตนั้นต้องห้ามหรือไม่?” พระองค์ตรัสตอบว่า “ถ้าใครในพวกท่านมีแกะตัวหนึ่ง และแกะตัวนั้นตกบ่อในวันสะบาโต คนนั้นก็จะต้องลากแกะตัวนั้นขึ้นมาไม่ใช่หรือ? มนุษย์คนหนึ่งย่อมประเสริฐยิ่งกว่าแกะมากทีเดียว เพราะฉะนั้นจึงอนุญาตให้ทำการดีได้ในวันสะบาโต” มัทธิว 12:10-12 {DA 286.3}

ผู้สอดแนมทั้งหลายไม่กล้าตอบพระเยซูเมื่ออยู่ต่อหน้ามหาชน เพราะกลัวว่าจะนำพาตัวเองตกลงสู่ความยุ่งยาก พวกเขารู้ดีว่าพระองค์ตรัสความจริง พวกเขายอมปล่อยให้คนหนึ่งตกอยู่ในความทุกข์มากกว่าที่จะทำผิดกฎระเบียบประเพณี ในขณะที่จะปลดปล่อยสัตว์เดรัจฉานให้พ้นทุกข์ เนื่องจากจะนำความสูญเสียมายังเจ้าของสัตว์หากปล่อยปละละเลยสัตว์ตัวนั้นไป ด้วยการทำเช่นนี้พวกเขาเอาใจใส่สัตว์เดรัจฉานมากกว่ามนุษย์ผู้ที่ได้รับการทรงสร้างตามแบบพระฉายาของพระเจ้า เรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงงานของศาสนาเทียมเท็จทั้งหมด ศาสนาเทียมเท็จเหล่านี้มีจุดเริ่มต้นจากความปรารถนาของมนุษย์ที่จะยกชูตนเองให้เหนือพระเจ้า

แต่สุดท้ายทำให้มนุษย์ตกต่ำถดถอยลงไปถึงกว่าสัตว์เดรัจฉานเสียอีก ศาสนาใดที่ต่อสู้กับอำนาจยิ่งใหญ่ของพระเจาก็ปล้นเอาสง่าราศีของมนุษย์ซึ่งเป็นของเขาเมื่อพระเจ้าทรงสร้างโลกและซึ่งจะคืนให้ในพระคริสต์ ศาสนาเทียมเท็จสอนผู้นับถือว่าให้ละเลยความต้องการของมนุษย์ ความทุกข์และสิทธิของเขา พระกิตติคุณเชิดชูคุณค่าของมวลมนุษยชาติว่าเป็นผลการไถ่ด้วยพระโลหิตของพระคริสต์ และสอนให้ดูแคลความต้องการและความทุกข์ยากของมนุษย์ พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เราจะทำให้การหาคนนั้นยากกว่าการหาทองคำ นพคุณและการหามนุษย์ยากกว่าการหาทองคำแห่งโอฟีร์” อิสยาห์ 13:12 {DA 286.4}

เมื่อพระเยซูทรงได้กลับพวกฟาริสีด้วยคำถามว่า การทำดีหรือการทำชั่ว จะช่วยชีวิตหรือจะผลาญชีวิตเสียในวันสะบาโตเป็นเรื่องถูกต้องตามกฎหมายบัญญัติหรือไม่นั้น พระองค์ทรงเปิดโปงความมั่งร้ายของพวกเขาเอง พวกเขากำลังตามล่าเอาชีวิตของพระองค์ด้วยความโกรธแค้นอันขมขื่น ในขณะที่พระองค์

ทรงช่วยชีวิตและนำความสุขมาให้กับมหาชน การจะลงมือฆ่าพระองค์ในวันสะบาโตตามที่พวกเขาวางแผนไว้ จะดีกว่ารักษาคณเฑาะว์ตกทุกข์ตามที่พระองค์ทรงกระทำการอยู่นั้นหรือ? การมีใจที่อำมหิตพยายามในวันบริสุทธิ์ของพระเจ้า มีความชอบธรรมมากกว่าความรักที่มีต่อมนุษย์ ซึ่งแสดงออกด้วยการกระทำแห่งความเมตตาหรือ? {DA 287.1}

ในการรักษาชายที่มีมือข้างหนึ่งลีบนั้น พระเยซูทรงตำหนิประเพณีของชาวยิว และทรงให้พระบัญญัติข้อที่สี่เป็นไปตามที่พระเจ้าทรงโปรดปรานไว้ แล้วพระองค์ทรงเปิดเผยว่า “เพราะฉะนั้นจึงอนุญาตให้ทำการดีได้ในวันสะบาโต” พระองค์ทรงให้เกียรติวันสะบาโตด้วยการขจัดกฎระเบียบที่ไร้เหตุผลของชาวยิวทิ้งไป ในขณะที่ผู้ที่บ่นติเตียนพระองค์กำลังลบหลู่วันบริสุทธิ์ของพระองค์ {DA 287.2}

คนทั้งหลายที่เชื่อว่าพระคริสต์ทรงลบล้างพระบัญญัติไปแล้วนั้นก็สอนว่าพระเยซูทรงทำผิดในเรื่องวันสะบาโต และตัดสินสาวกในความผิดเดียวกันนี้ ดังนั้นคนเหล่านี้มี

จุดยืนเดียวกันกับพวกยิวในสมัยนั้นที่
 เสียดสีพระองค์ ในเรื่องนี้พวกเขา
 ขัดแย้งกับคำพยานที่พระคริสต์เอง
 ตรัสไว้ว่า “เราประพฤติตามบัญญัติ
 ของพระบิดาและติดสนิทอยู่กับ
 ความรักของพระองค์” ยอห์น 15:10
 พระผู้ช่วยให้รอดรวมทั้งสาวกของ
 พระองค์ไม่ได้ทำผิดพระบัญญัติวัน
 สัปดาห์ใด พระคริสต์ทรงเป็นตัวแทน
 อันมีชีวิตของพระบัญญัติ ในชีวิต
 ของพระองค์จะไม่พบการทำผิด
 พระบัญญัติบริสุทธิ์ ในขณะที่พระ
 องค์ทอดพระเนตรประชาชาติหนึ่งที่
 คอยจ้องจับพระองค์เพื่อหาเหตุตัดสิน
 กำหนดโทษพระองค์นั้น พระองค์
 ตรัสอย่างไม่มีใครโต้แย้งได้ว่า “มี
 ใครในพวกท่านที่อาจชี้ให้เห็นว่าเรา
 มีบาป?” ยอห์น 8:46 {DA 287.3}

พระผู้ช่วยให้รอดไม่ได้เสด็จมา
 เพื่อยกเลิกสิ่งที่บรรพชนหรือผู้เผย
 พระวจนะทั้งหลายกล่าวไว้ ทั้งนี้
 เนื่องจากว่า พระองค์เองทรงเป็น
 ผู้ตรัสผ่านบุคคลเหล่านี้ ความจริง
 ทั้งหมดของพระเจ้ามาจากพระองค์
 แต่อัณมณีที่ประเมินค่าไม่ได้เหล่านี้
 ถูกวางไว้ในตำแหน่งที่ผิด แสงอัน
 ล้ำค่าถูกนำไปใช้ในงานที่ผิด พระเจ้า

ทรงประสงค์นำพวกเขาออกจาก
 แนวคิดที่ไม่ถูกต้อง และนำไปในกรอบ
 แห่งความจริง งานนี้ทำให้สำเร็จได้
 ด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้าเท่านั้น
 โดยการเอาความจริงและความผิด
 เชื่อมเข้าด้วยกัน ความจริงนี้จึงก่อ
 ประโยชน์ให้กับงานของศัตรูของ
 พระเจ้าและมนุษย์ พระคริสต์เสด็จ
 มาเพื่อจัดวางความจริงนี้ให้อยู่ใน
 ที่ที่จะถวายพระสิริแด่พระเจ้าและ
 ประกอบกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย-
 ชาติให้รอด {DA 287.4}

พระเยซูตรัสว่า “วันสะบาโต
 นั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ ไม่ได้ทรง
 สร้างมนุษย์ไว้เพื่อวันสะบาโต”
 สถาบันที่พระเจ้าทรงสถาปนาขึ้น
 มานี้ก็เพื่อประโยชน์ของมนุษย์
 “เพราะว่าทุก ๆ สิ่งก็เป็นไปเพื่อ
 ประโยชน์ของท่าน” “ไม่ว่าจะเป็น
 เปาโล หรืออ پولโล หรือเคเฟาส หรือ
 โลก หรือชีวิต หรือความตายหรือ
 ปัจจุบัน หรืออนาคต ทุกสิ่งนั้นล้วน
 เป็นของท่าน และท่านทั้งหลายเป็น
 ของพระคริสต์ และพระคริสต์ทรง
 เป็นของพระเจ้า” 2 โครินธ์ 4:15; 1
 โครินธ์ 3:22, 23 พระเจ้าประทาน
 พระบัญญัติสิบประการซึ่งมีบัญญัติ

วันสะบาโตรวมอยู่ด้วยนั้นแก่มนุษย์ เพื่อเป็นพระพร โมเสสกล่าวไว้ว่า “พระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้เราทำตามกฎเกณฑ์เหล่านี้ทั้งสิ้น คือให้ยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา เพื่อเป็นผลดีแก่เราเสมอ เพื่อจะทรงรักษาชีวิตของเราไว้ให้คงอยู่จนทุกวันนี้” เฉลยธรรมบัญญัติ 6:24 และพระเจ้าประทานข่าวสารต่อไปนี้ให้แก่ชนชาติอิสราเอลโดยผ่านผู้ประพันธ์สดุดีว่า “จงปรนนิบัติพระยาห์เวห์ด้วยความยินดี จงเข้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ด้วยการร้องเพลง จงรู้เถิดว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าคือพระองค์เองที่ทรงสร้างเราทั้งหลายและเราก็เป็นของพระองค์ เราเป็นประชากรของพระองค์ เป็นแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ จงเข้าประตูของพระองค์ด้วยการขอบพระคุณ และเข้าบริเวณพระนิเวศของพระองค์ ด้วยการสรรเสริญ” สดุดี 100:2-4 และพระเจ้าตรัสกับคนทั้งหมดที่ “รักษาวันสะบาโต ไม่ทำให้วันนั้นเสื่อมเสีย” ว่า “เราจะนำพวกเขามายังภูเขาริสุทธิของเรา และทำให้เขาขึ้นมานอยู่ในนิเวศอธิษฐานของเรา” อิสยาห์ 56:6, 7 {DA 288.1}

“บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโตด้วย” เป็นพระวจนะอันเปี่ยมด้วยคำสอนและคำปลอบประโลมใจ เนื่องจากว่าวันสะบาโตทรงโปรดสร้างไว้ให้แก่มนุษย์ จึงเป็นวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นวันของพระคริสต์ เพราะ “พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นมาโดยพระวาตะ ในบรรดาสิ่งที่เป็นอยู่นั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่เป็นอยู่นอกเหนือพระวาตะ” ยอห์น 1:3 เนื่องจากว่าพระองค์ทรงเป็นผู้สร้างสรรพสิ่ง พระองค์จึงทรงเป็นผู้สร้างวันสะบาโตด้วย โดยพระองค์เองทรงเป็นผู้จัดตั้งวันสะบาโตไว้เป็นอนุสรณ์ของพระราชาภิเษกแห่งการทรงสร้าง วันสะบาโตชี้ไปที่พระองค์ว่าทรงเป็นพระผู้สร้างและทรงเป็นพระผู้ชำระให้บริสุทธิ์ เป็นวันที่ประกาศว่าพระองค์ผู้ทรงสร้างสิ่งสารพัดในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกและโดยพระองค์ทุกสิ่งในโลกประสานเข้าด้วยกันนั้น ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และโดยอำนาจของพระองค์เราทั้งหลายจึงคืนดีกับพระเจ้าได้ พระองค์ตรัสถึงชนชาติอิสราเอลว่า “เราให้สะบาโตของเราแก่เขาทั้งหลาย เป็นหมายสำคัญระหว่างเราและเขา

เพื่อเขาจะรู้ว่าเราคือยาร์เวห์ เป็น
ผู้ทำให้พวกเขาบริสุทธิ์” เอเสเคียล
20:12 ดังนั้นวันสะบาโตเป็นสัญลักษณ์
แห่งอำนาจการชำระให้บริสุทธิ์ พระ
เจ้าจึงทรงโปรดประทานวันสะบาโต
แก่ทุกคนที่พระคริสต์ทรงชำระให้
บริสุทธิ์ เพื่อเป็นเครื่องหมายแห่ง
อำนาจการชำระให้บริสุทธิ์ของพระ
องค์ โดยทางพระคริสต์ วันสะบาโต
ประทานให้กับทุกคนที่มาเป็นส่วน
หนึ่งของชนชาติอิสราเอลของพระเจ้า
{DA 288.2}

และพระยาร์เวห์ตรัสว่า “ถ้า
เจ้าหันเห้จากการเหยียบย่ำวัน
สะบาโต คือจากการทำตามใจของ
เจ้าในวันบริสุทธิ์ของเราและเรียก
สะบาโตว่าวันปิติยินดี และเรียก
วันบริสุทธิ์ของพระยาร์เวห์ว่าวันมี
เกียรติ . . . แล้วเจ้าจะปิติยินดีใน

พระยาร์เวห์” อิสยาห์ 58:13-14
สำหรับทุกคนที่รับวันสะบาโตเป็น
หมายสำคัญของอำนาจแห่งการทรง
สร้างและการไถ่แล้ว เขาจะได้รับ
ความปิติยินดี เมื่อเขาเห็นพระคริสต์
ในวันสะบาโต เขาจะมีความชื่นชม
ยินดีในพระองค์ วันสะบาโตนำให้เขา
เห็นว่าผลงานแห่งการทรงสร้างเป็น
หลักฐานอำนาจยิ่งใหญ่แห่งการทรง
ช่วยให้รอด ในขณะที่วันสะบาโตเตือน
สติให้คิดถึงสันติสุขของสวนเอเดน
ที่สูญไป แต่ก็บอกให้ทราบถึงสันติสุข
ที่จะได้กลับคืนมาโดยทางพระผู้ช่วย
ให้รอด และทุกสิ่งในธรรมชาติประกาศ
ย้ำเน้นถึงคำเชิญชวนที่ว่า “บรรดาผู้
เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จง
มาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลาย
ได้หยุดพัก” มัทธิว 11:28 {DA 289.1}

“พระองค์จึงทรงตั้งสาวกสิบสองคน”

บทนี้อ้างอิงจาก มาระโก 3:13-19; ลูกา 6:12-16

“แล้วพระองค์เสด็จขึ้นภูเขา และพอพระทัยจะเรียกผู้ใด พระองค์ก็ทรงเรียกผู้นั้น แล้วเขาได้มาหาพระองค์ พระองค์จึงทรงตั้งสาวกสิบสองคนไว้ให้พวกเขาอยู่กับพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงใช้เขาไปประกาศ และให้มีอำนาจรักษาโรคต่างๆ และขับผีออกได้” {DA 290.1}

ณ บริเวณใต้ร่มต้นไม้เชิงเขา ห่างจากทะเลสาบกาลิลีเพียงเล็กน้อย พระเยซูทรงแต่งตั้งอัครสาวกสิบสองคนและประทานคำเทศนาบนภูเขาที่นี่ด้วย พระองค์ทรงขึ้นขอบที่จะพักผ่อนในท้องทุ่งและบนเนินเขา และคำสอนส่วนใหญ่ของพระองค์ก็ประทานภายใต้ท้องฟ้าที่เปิดกว้างมากกว่าในพระวิหารหรือธรรมศาลา ไม่มีธรรมศาลาแห่งใดใหญ่พอเพื่อรองรับฝูงชนที่ติดตามพระองค์ แต่ไม่ใช่ด้วยเหตุนี้เท่านั้นที่พระองค์

ทรงเลือกสอนในท้องทุ่งและป่าละเมาะ พระเยซูทรงขึ้นขอบทิวทัศน์ของธรรมชาติ สำหรับพระองค์แล้วที่พักเงียบสงบแต่ละที่เป็นวิหารศักดิ์สิทธิ์ {DA 290.2}

มนุษย์สองคนแรกที่อาศัยอยู่บนโลกเลือกได้ต้นไม้ในสวนเอเดนเป็นวิหารสถานของตน ที่นั่นพระคริสต์ทรงสื่อสารกับบิดาของมวลมนุษยชาติ เมื่อพวกเขาถูกขับออกจากสวนแห่งสวรรค์ พ่อแม่คู่แรกของเรายังคงนมัสการตามท้องทุ่งและป่าละเมาะ และที่นั่นพระคริสต์ทรงพบกับพวกเขาพร้อมด้วยพระกิตติคุณแห่งพระคุณของพระองค์ พระคริสต์เองทรงเป็นผู้ตรัสกับอับราฮัมใต้ต้นไม้โอ๊คที่มัมเร ตรัสกับอิสอัคในขณะที่เขาออกไปอธิษฐานในทุ่งนาช่วงเย็น ตรัสกับยาโคบบนเนินเขาที่บ้านเบธเอล กับโมเสสท่ามกลางภูเขา

มีเตียน และกับเด็กชายดาวิดในขณะ
เฝ้าฝูงแกะของเขา เป็นเวลานาน
ถึงสิบห้าศตวรรษภายใต้พระบัญชา
ของพระคริสต์ที่ทุกปีชาวฮีบรู
เดินทางออกจากบ้านหนึ่งสัปดาห์
และเข้าพักอาศัยในเพิงที่สร้างจาก
กิ่งก้านใบเขียว “จากต้นมะจั่ว ใบ
อินทผลัมกิ่งไม้ที่มีใบมาก กิ่งต้นหลิว
แห่งธารน้ำ” เลวีนิติ 23:40 TKJV
{D A 290.3}

ในการฝึกอบรมสาวกของพระ
องค์นั้น พระเยซูทรงเลือกสถานที่
ห่างไกลออกไปจากความสับสนของ
เมือง ไปยังความเงียบสงบของท้อง
ทุ่งและเนินเขา เพื่อให้สอดคล้องกับ
บทเรียนเรื่องการปฏิเสธตนได้มาก
ยิ่งขึ้นตามที่พระองค์ทรงปรารถนาที่
จะสอนพวกเขา และในระหว่างพันธกิจ
พระองค์ทรงขึ้นชอบที่จะรวบรวมผู้
คนให้มาล้อมอยู่รอบพระองค์ภายใต้
ท้องฟ้าสีคราม นั่งอยู่บนพื้นหญ้า
ของเนินเขา หรือบนชายหาดข้าง
ทะเลสาบ ณ ที่นี้ซึ่งรายล้อมด้วย
ผลงานแห่งการทรงสร้างของพระองค์
เอง พระองค์ทรงเปลี่ยนความคิด
ของผู้ฟังจากสิ่งประดิษฐ์ให้ไปหาสิ่ง
ที่เป็นธรรมชาติได้ การเติบโตและ

การพัฒนาของธรรมชาติเปิดเผย
หลักการของอาณาจักรของพระองค์
ในขณะที่มีมนุษย์เงยหน้าขึ้นมอง
เนินเขาของพระเจ้าและเห็นพระราชกิจ
แห่งการทรงสร้างอันอัศจรรย์จาก
พระหัตถ์ของพระองค์ พวกเขาได้รับ
บทเรียนอันล้ำค่าแห่งความจริงอัน
ศักดิ์สิทธิ์ คำสอนของพระคริสต์ถูก
กล่าวเน้นย้ำผ่านทางสิ่งต่างๆ ใน
ธรรมชาติ ทุกคนที่เข้าไปในท้องทุ่ง
โดยมีพระคริสต์อยู่ในใจก็จะเป็นเช่นนี้
พวกเขาจะรู้สึกถึงอิทธิพลอันศักดิ์สิทธิ์
ที่ล้อมอยู่รอบตัวพวกเขา สิ่งต่างๆ ใน
ธรรมชาติให้บทเรียนอุปมาของพระเจ้า
ของเราและกล่าวซ้ำถึงคำปรึกษาของ
พระองค์ โดยการสื่อสารกับพระเจ้า
ในธรรมชาติ ความคิดจะถูกยกชูให้สูง
ขึ้นและจิตใจจะได้พัก {DA 291.1}

บัดนี้ได้เวลาแล้วที่จะต้องเริ่ม
ลงมือจัดตั้งคริสตจักรเพื่อว่าเมื่อพระ
คริสต์เสด็จจากไปแล้วคริสตจักรจะเป็น
ตัวแทนของพระองค์บนแผ่นดินโลก
ไม่มีพระนิเวศราคาแพงให้พวกเขาใช้
แต่พระเจ้าช่วยให้อวดทรงแสดงของ
พระองค์ไปยังที่สงบที่พระองค์ทรง
ขึ้นชอบและในความคิดของพวกเขา
ประสบการณ์อันศักดิ์สิทธิ์ในวันนั้น

ถูกเชื่อมโยงกับความงามของภูเขา และหุบเขาและทะเลไปตลอดกาล {DA 291.2}

พระเยซูทรงเรียกสาวกของพระองค์เพื่อบัญชาให้พวกเขาออกไปเป็นพยานของพระองค์เพื่อประกาศให้โลกรู้ถึงสิ่งที่พวกเขาได้เห็นและได้ฟังเกี่ยวกับพระองค์ หน้าที่การงานของพวกเขามีความสำคัญที่สุดที่มนุษย์คนใดเคยได้รับเรียกให้ทำและมีความสำคัญรองมาจากพระราชกิจของพระคริสต์เท่านั้น พวกเขาต้องเป็นคณกรร่วมกับพระเจ้าเพื่อช่วยโลกให้รอด ตั้งในพระคริสต์ธรรมคัมภีร์พันธสัญญาเดิม บรรพชนสิบสองตระกูลเป็นตัวแทนของชนชาติอิสราเอล อัครสาวกสิบสองคนจะยืนขึ้นมาเป็นตัวแทนของคริสตจักรแห่งพระกิตติคุณข่าวประเสริฐ {DA 291.3}

พระเจ้าช่วยให้รอดทรงทราบลักษณะอุปนิสัยของคนທີ່พระองค์ทรงเลือก ความอ่อนแอและข้อผิดพลาดทั้งหมดของพวกเขาถูกเปิดไว้อยู่เบื้องพระพักตร์พระองค์ พระองค์ทรงเข้าใจภัยอันตรายที่พวกเขาต้องเผชิญ ความรับผิดชอบที่จะต้องแบก และพระหทัยของพระองค์ก็ถวิลหาพวกเขา

เขาที่ได้รับการทรงเลือกเหล่านี้ พระองค์อยู่ตามลำพังบนภูเขาใกล้ทะเลสาบกาลิลีอีริฐานตลอดคืน เมื่อพวกเขาในขณะที่พวกเขาอนหลับอยู่ตรงเชิงเขา ด้วยแสงแรกของรุ่งอรุณพระองค์ทรงเรียกพวกเขาให้มาเฝ้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงมีเรื่องสำคัญที่จะตรัสกับพวกเขา {DA 291.4}

สาวกเหล่านี้เข้าร่วมสัมพันธ์กับพระเยซูในการรับใช้อย่างแข็งขันมาระยะหนึ่งแล้ว ยอห์นและยากอบ อันดรูว์และเปโตรกับฟีลิป นาธานาเอล และมีทธิวนสนิทกับพระองค์มากกว่าคนอื่น และเห็นการอัศจรรย์ของพระองค์มากมาย เปโตร ยากอบและยอห์นมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดสนิทสนมกับพระองค์อยู่ตลอดเวลามากกว่าคนอื่น ๆ เป็นพยานเห็นการอัศจรรย์ของพระองค์และฟังพระดำรัสของพระองค์ ยอห์นใกล้ชิดสนิทสนมกับพระเยซูกว่าคนอื่นจนมีความโดดเด่นในฐานะผู้ที่พระเยซูทรงรัก พระเจ้าช่วยให้รอดทรงรักพวกเขาทุกคน แต่ยอห์นมีจิตวิญญาณที่เปิดรับกว้างที่สุด เขาอายุน้อยกว่าคนอื่น ๆ และด้วยความไว้วางใจแบบเด็กเล็กๆ เขาเปิด

หัวใจให้กับพระเยซู ด้วยเหตุนี้เราจึงมีความเห็นอกเห็นใจกับพระคริสต์มากและคำสอนฝ่ายจิตวิญญาณที่ลึกซึ้งที่สุดของพระผู้ช่วยให้รอดจึงส่งผ่านเขาไปยังประชากรของพระองค์ {DA 292.1}

ชื่อของฟิลิปปรากฏขึ้นมาอย่างโดดเด่นในฐานะหัวหน้าของการแบ่งกลุ่มอัครสาวก เขาเป็นสาวกคนแรกที่พระเยซูตรัสพระบัญชาอย่างชัดเจนว่า “ตามเรามา” ฟิลิปมาจากเบธไซดาซึ่งเป็นเมืองของอันดรูว์และเปโตร เขาฟังคำเทศนาของยอห์นผู้ให้บัพติศมาและได้ยินการประกาศของเข่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเมษโปดกของพระเจ้าฟิลิปแสวงหาความจริงด้วยความจริงใจ แต่เขาก็เชื่อด้วยความเชื่องมงาย แม้ว่าเขาจะเข้าร่วมกับพระคริสต์แล้ว แต่คำที่เขาฝากบอกต่อไปให้กับนาธานาเอลแสดงออกให้เห็นว่าเขามีความไม่เชื่อมั่นอย่างเต็มที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า แม้ว่าพระสุรเสียงจากสวรรค์จะประกาศว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าแล้วก็ตาม สำหรับฟิลิปแล้วพระองค์คือ “พระเยซูชาวนาซาเร็ธ

บุตรชายโยเซฟ” ยอห์น 1:45 อีกครั้งหนึ่งฟิลิปก็ได้แสดงออกให้เห็นถึงการขาดความเชื่อ เมื่อคราวเลี้ยงฝูงชนห้าพันคน พระเยซูทรงประสงค์ทดสอบเขาด้วยการถามว่า “เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้” คำตอบของฟิลิปแสดงออกถึงความไม่เชื่อ “สองร้อยเหรียญเดनาริอันก็ไม่พอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กคนละน้อย” ยอห์น 6:5, 7 พระเยซูทรงโศกเศร้า แม้ว่าฟิลิปเคยเห็นพระราชกิจของพระองค์และรู้สึกได้ถึงอำนาจของพระองค์แล้วก็ตาม แต่เขาก็ไม่มีความเชื่อ เมื่อชาวกรีกสอบถามฟิลิปเรื่องของพระเยซู เขาไม่ได้ฉวยโอกาสแนะนำพวกเขาให้รู้จักกับพระผู้ช่วยให้รอด แต่เขาไปบอกอันดรูว์ อีกครั้งหนึ่งในช่วงไม่กี่ชั่วโมงสุดท้ายก่อนการตรึงกางเขน คำพูดของฟิลิปมีลักษณะที่บั่นทอนความเชื่อ “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าจะเสด็จไปที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร?” พระผู้ช่วยให้รอดตรัสตอบว่า “เราเป็นทางนั้นเป็นความจริง และเป็นชีวิต. . . ถ้าพวกท่านรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระ

บิดาของเราด้วย” ฟิลิปตอบด้วยความไม่เชื่อว่า “ขอสำแดงพระบิดาให้พวกข้าพระองค์เห็น ก็พอใจข้าพระองค์แล้ว” ยอห์น 14:5-8 ใจที่เชื่อซ้าอ่อนแอในความเชื่อเช่นนี้คือสาวกที่อยู่กับพระเยซูมานานถึงสามปี {DA 292.2}

ด้วยความสุข ให้เรามาเปรียบเทียบความไม่เชื่อของฟิลิปที่แตกต่างจากความไว้วางใจอย่างไ้เตียงสาของนาธานาเอล นาธานาเอลเป็นชายที่มีลักษณะความจริงใจอย่างมาก มีความเชื่อที่ยึดมั่นในความเป็นจริงที่มองไม่เห็น แต่ถึงกระนั้นฟิลิปเป็นนักเรียนในโรงเรียนของพระคริสต์ และพระอาจารย์ก็ทรงอดทนกับความไม่เชื่อและความเชื่อซ้าของเขา เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงหลั่งลงมายังเหล่าสาวก ฟิลิปกลายเป็นครูตามแนวทางของพระเจ้า เขาทราบดีว่าเขาต้องพูดอะไรและเขาสอนด้วยความมั่นใจที่ทำให้ผู้ที่ฟังเขาแล้วเกิดความเชื่อมั่น {DA 293.1}

ในขณะที่พระเยซูทรงเตรียมสถาปนาแต่งตั้งสาวกอยู่นั้น มีอยู่คนหนึ่งที่ไม่ได้รับการทรงเรียก เขาผลักดันตนเองให้เข้าไปอยู่ท่ามกลาง

พวกเขาด้วย เขาคนนั้นคือยูดาส อิสคาริโอท ชายผู้ประกาศตนว่าเป็นผู้ติดตามของพระคริสต์ บัดนี้เขาก้าวเข้ามาอยู่แนวหน้าเรียกร้องให้ตนมีตำแหน่งอยู่วงในของสาวก ด้วยความจริงใจและการแสดงออกอย่างเห็นได้ชัดถึงความจริงใจเขาประกาศว่า “อาจารย์เจ้าข้า ท่านไปทางไหน ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทางนั้น” พระเยซูไม่ทรงขับไล่ใส่ส่งเขาไปหรือแม้แต่ต้อนรับเขา แต่พระองค์ตรัสพระดำรัสอันน่าเศร้าใจว่า “สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศยังมีรังแต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ” มัทธิว 8:19, 20 ยูดาสเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ และด้วยการเข้าร่วมกับอัครสาวก เขาหวังว่าจะได้รับตำแหน่งสูงในอาณาจักรใหม่ พระเยซูทรงวางแผนที่จะตัดความหวังนี้ทิ้งไปด้วยพระดำรัสที่กล่าวถึงความยากจนของพระองค์ {DA 293.2}

สาวกทั้งหลายร้อนใจอยากได้ยูดาสเข้าร่วมเป็นหนึ่งในจำพวกเขาทั้งหลาย เขามีรูปร่างหน้าตาที่เห็นว่าเป็นผู้มีอำนาจ เป็นคนฉลาดหลักแหลมและมีความสามารถบริหารและพวกเขายกยูดาสให้กับ

พระเยซูว่าเป็นผู้ที่จะช่วยพระองค์
อย่างมากในงานของพระองค์ พวกเขา
เขาประหลาดใจที่พระเยซูทรงต้อนรับ
เขาด้วยความเอ็นดู {DA 294.1}

สาวกผิดหวังอย่างมากยิ่งเมื่อ
พระเยซูไม่ทรงพยายามหาทางร่วมมือ
กับผู้นำของชนชาติอิสราเอล พวกเขา
รู้สึกว่าเป็นความผิดพลาดที่ไม่เสริม
สร้างความแข็งแกร่งในพระราชกิจ
ของพระองค์โดยรับการสนับสนุน
จากผู้มีอิทธิพลเหล่านี้ หากพระองค์
ทรงปฏิเสธยูดาสพวกเขาก็คงจะ
สงสัยในพระปัญญาของพระอาจารย์
ประวัติศาสตร์ในช่วงปลายของยูดาส
จะแสดงให้เห็นพวกเขาเห็นถึงภัยอันตราย
ของการยอมให้ความคิดเห็นทางโลก
มีน้ำหนักตัดสินความเหมาะสมของ
มนุษย์ในการรับใช้พระราชกิจของ
พระเจ้า การร่วมมือกับคนเช่นนี้ตาม
ที่สาวกต่างต้องการเป็นการทรยศ
ให้พระราชกิจตกอยู่ในมือของศัตรู
ที่เลวร้ายที่สุด {DA 294.2}

ถึงกระนั้นก็ตามเมื่อยูดาสเข้า
ร่วมกับสาวกเขาก็ไม่ใช่ไม่ตระหนัก
ได้ถึงความมั่งคั่งของพระลักษณะ
นิสัยของพระคริสต์เลย เขารู้สึกถึง
อิทธิพลของอำนาจของพระเจ้าผู้ทรง

ชักนำจิตวิญญาณให้เข้ามาหาพระ
ผู้ช่วยให้รอด พระผู้ไม่หักไม้อ่อนที่ซ้ำ
แล้วและไม่ดับไล่ตะเกียงริบหรี่นั้น
จะไม่ขับไล่ไสส่งจิตวิญญาณนี้ไป
แม้มีเพียงความปรารถนาเดียวที่มุ่ง
เข้าหาแสงสว่าง พระผู้ช่วยให้รอด
ทรงอ่านใจของยูดาส พระองค์ยังได้
ถึงส่วนลึกของความชั่วช้าซึ่งยูดาส
จะจมลงหากไม่ได้รับพระคุณของ
พระเจ้า ด้วยการเชื่อมโยงชายคนนี้
ให้เข้ากับพระองค์ พระองค์ทรง
จัดวางเขาไปไว้ในที่ที่เขาสัมผัสกับ
ความรักที่หลั่งออกมาอย่างไม่เห็น
แก่ตัวของพระองค์ในทุกวัน หากเขา
เปิดใจให้กับพระคริสต์พระคุณของ
พระเจ้าจะขับไล่ปีศาจแห่งความเห็น
แก่ตัวและแม้แต่ยูดาสก็จะกลายมา
เป็นประชากรคนหนึ่งในอาณาจักร
ของพระเจ้า {DA 294.3}

พระเจ้าทรงรับมนุษย์ในสภาพ
ที่พวกเขาเป็นอยู่โดยมีองค์ประกอบ
ของความเป็นมนุษย์อยู่ในลักษณะ
อุปนิสัยของพวกเขา และทรงฝึกฝน
พวกเขาเพื่อทำงานรับใช้พระองค์
หากพวกเขาจะยอมฝึกวินัยและ
เรียนรู้จากพระองค์ พวกเขาไม่ได้รับ
เลือกเพราะพวกเขาเป็นคนสมบูรณ์

แบบ แม้พวกเขาจะไม่สมบูรณ์แบบ
ก็ตาม โดยอาศัยความรู้และการปฏิบัติ
ตามความจริง โดยพระคุณของพระ
คริสต์พวกเขาก็ยังจะเปลี่ยนไปตาม
พระฉายาของพระองค์ได้ {DA 294.4}

ยูดาสมิโอกาสเช่นเดียวกันกับ
สาวกคนอื่นๆ เขาฟังบทเรียนล้ำค่า
อันเดียวกัน แต่การปฏิบัติตามความ
จริงซึ่งพระคริสต์ทรงกำหนดนั้น
ขัดแย้งกับความปรารถนาและจุด
ประสงค์ของยูดาส และเขาจะไม่ยอม
จำนนความคิดของเขาเพื่อรับปัญญา
จากพระเจ้าแห่งสวรรค์ {DA 294.5}

พระเจ้าช่วยให้รอดทรงปฏิบัติ
อย่างอ่อนโยนต่อผู้ที่จะทรยศพระองค์
เพียงใด! ในคำสอนของพระเยซู
พระองค์อาศัยหลักธรรมแห่งความ
เมตตากรุณาจุ่มเข้าถึงรากเหง้า
ของความโลภ พระองค์ทรงนำเสนอ
ลักษณะอันชั่วร้ายของความโลภต่อ
ยูดาส และบ่อยครั้งสาวกคนนี้ตระ
หนักว่าลักษณะอุปนิสัยของเขาถูก
ดีแผ่ออกให้คนอื่นเห็นและบาปของ
เขาถูกเปิดเผย แต่เขาก็ไม่ยอม
สารภาพและละทิ้งความอธรรมของ
เขา เขาพึ่งพาตัวเอง และแทนที่จะ
ด้านการล่อลวง เขากลับยังคงปฏิบัติ

ตามแนวทางอันหลอกลวงน้อยลงของ
เขาต่อไป พระคริสต์ทรงอยู่ตรงเบื้อง
หน้าเขา ทรงเป็นแบบอย่างที่มีชีวิต
ของรูปแบบที่เขาจะเป็นหากเขา
เก็บเกี่ยวผลประโยชน์ที่ได้จากการ
ไกล่เกลี่ยและพันธกิจของพระเจ้า
แต่ไม่มีการตอบสนองใดเกิดขึ้นจาก
บทเรียนแล้วบทเรียนเล่าที่ตกใส่หู
ของยูดาส {DA 295.1}

พระเยซูมิได้ทรงตำหนิความ
โลภของเขาอย่างรุนแรง แต่ด้วย
ความอดทนนานของพระเจ้า พระองค์
ทรงทนกับผู้หลงผิดคนนี้ แม้ยัง
ประทานหลักฐานว่าพระองค์ทรง
อ่านใจเขาได้เหมือนหนังสือที่กาง
ออก พระองค์ทรงนำเสนอสิ่งสูง
ที่สุดที่สุดแก่เขาเพื่อให้ทำในสิ่งที่
ถูกต้องและด้วยการปฏิเสธแสงสว่าง
ของพระเจ้าแห่งสวรรค์ยูดาสจะไม่มี
ข้อแก้ตัวใดเลย {DA 295.2}

แทนที่จะเดินในความสว่าง
ยูดาสเลือกที่จะคงเก็บรักษาข้อบก
พร่องของตนไว้ ความปรารถนาชั่ว
ตัณหาอาฆาตแค้น ความคิดชั่วร้าย
และบุดบึ้งถูกถนอมเก็บไว้จนขาด
ควบคุมชายคนนี้ได้เต็มที่ ยูดาส
จึงกลายเป็นตัวแทนของศัตรูของ

พระคริสต์ {DA 295.3}

เมื่อเขาเข้ามาร่วมสัมพันธ์กับพระเยซู เขามีลักษณะอุปนิสัยอันล้ำค่าบางประการที่น่าจะเป็นพระพรต่อคริสตจักร หากเขาเต็มใจที่จะสวมแอกของพระคริสต์ เขาอาจอยู่ท่ามกลางบรรดาหัวหน้าอัครสาวก แต่เขากลับทำใจแข็งกระด้างเมื่อข้อบกพร่องถูกเปิดโปง และในความทะนงตนและใจทรยศเขาเลือกความทะเยอทะยานที่เห็นแก่ตัวของเขาเอง และด้วยเหตุนี้เขาจึงทำตัวเองให้เป็นคนไม่เหมาะสมกับงานที่พระเจ้าจะประทานให้เขาทำ {DA 295.4}

สาวกทุกคนมีความบกพร่องอย่างร้ายแรงเมื่อพระเยซูทรงเรียกพวกเขาให้เข้ามารับใช้ร่วมกับพระองค์ แม้แต่ยอห์นซึ่งมีความสนิทสนมอันใกล้ชิดกับพระองค์ผู้ทรงอ่อนโยนและต่ำต้อย ก็ไม่ได้เป็นคนที่อ่อนน้อมถ่อมตนและยอมจำนนมาแต่กำเนิด เขาและพี่ชายถูกตั้งสมญานามว่า “ลูกพี่ว๊อง” ในขณะที่พวกเขาอยู่กับพระเยซู เมื่อมีใครสักคนดูแคลนพระองค์ พวกเขาจะแสดงออกอย่างขุ่นเคืองและโต้ตอบ อารมณ์ชั่ววูบอาฆาตแค้น นิสัยตำหนิติเตียนมี

ในสาวกที่พระองค์ทรงรัก เขาเป็นคนหยิ่งและทะเยอทะยานใฝ่สูงที่จะเป็นคนแรกในอาณาจักรของพระเจ้า แต่วันแล้ววันเล่า ด้วยการเปรียบเทียบวิญญาณรุนแรงของตัวเอง เขาเฝ้ามองและเห็นความอ่อนโยนและความอดทนอดกลั้นของพระเยซู และได้ยินบทเรียนเรื่องความถ่อมตนและความอดทนนาน เขาเปิดใจรับอิทธิพลของพระเจ้าและไม่เพียงแต่เป็นผู้ฟัง แต่เป็นผู้ปฏิบัติตามพระวจาของพระผู้ช่วยให้รอด ตัวตนของเขาถูกเก็บซ่อนไว้ในพระคริสต์ เขาเรียนรู้ที่จะสวมแอกของพระคริสต์ และแบกรับภาระของพระองค์ {DA 295.5}

พระเยซูทรงว่ากล่าวสาวกของพระองค์ พระองค์ทรงเตือนและประทานคำตักเตือนให้แก่พวกเขา แต่ยอห์นและพี่ชายไม่ละทิ้งพระองค์ไป พวกเขาเลือกพระเยซูแม้ถูกตำหนิก็ตาม พระผู้ช่วยให้รอดไม่ทรงปล่อยพวกเขาไปเพราะความอ่อนแอและความผิดพลาด พวกเขาดำเนินต่อไปจนถึงที่สุดเพื่อแบ่งรับการทดลองของพระองค์และเรียนรู้อะไรชีวิตของพระองค์ โดยการมองไปยังพระ

คริสต์ ลักษณะอุปนิสัยของพวกเขา
เปลี่ยนไป {DA 296.1}

อัศวินมีนิสัยและอารมณ์ที่
แตกต่างกันมาก เลวี มัทธวคนเก็บ
ภาษี ซีโมนผู้ร้อนแรงที่เกลียดชัง
อำนาจโรมอย่างไม่ประนีประนอม
เปโตรผู้ใจกว้างและใจหุนหันพลันแล่น
ยูดาสะที่มีใจโหดร้าย โรมัสผู้จริงจัง
แต่กระนั้นก็ซื่อสัตย์และซื่อสัตย์ ฟิลิป
ผู้มีใจเชื่อซื่อสัตย์และสงสยอยู่เสมอ
และบุตรชายของเศเบดีที่ทะเลเยอ
ธานและพูดตรงไปตรงมากับ
พี่น้องของพวกเขา คนเหล่านี้พร้อม
ด้วยความบกพร่องที่แตกต่างกัน
ทั้งที่สืบทอดมาทางสายเลือดและที่
พัฒนาขึ้นได้มาอยู่รวมกัน แต่ใน
พระคริสต์และโดยทางพระคริสต์
พวกเขาเข้ามาอาศัยอยู่ในครอบครัว
ของพระเจ้า เรียนรู้ที่จะเป็นหนึ่ง
เดียวกันในความเชื่อ ในหลักคำสอน
และในพระวิญญาณ พวกเขาจะพบ
กับการทดสอบ ความเจ็บใจ และ
ความคิดเห็นที่แตกต่างกัน แต่
ขณะที่พระคริสต์ทรงร่วมสวดอยู่
ในใจจะไม่มี ความขัดแย้งไม่ลงรอย
กัน ความรักของพระองค์จะนำไปสู่
ความรักซึ่งกันและกัน บทเรียนของ

พระอาจารย์จะนำไปสู่การประสาน
ความแตกต่างทั้งหมดเข้าด้วยกัน
นำสาวกเข้าสู่ความสามัคคีจนกว่า
พวกเขาจะมีใจเดียวกันและมีวิจรรณ
ญาณเป็นหนึ่งเดียว พระคริสต์ทรง
เป็นศูนย์กลางที่ยิ่งใหญ่และพวกเขา
จะเข้าหากันในสัดส่วนที่เหมาะสม
เมื่อเข้าใกล้จุดศูนย์กลางนั้น {DA
296.2}

เมื่อพระเยซูทรงสอนสาวกเสร็จ
แล้ว พระองค์ทรงรวบรวมกลุ่มคน
ขนาดเล็กที่พระองค์ทรงเลือกให้มา
ล้อมอยู่รอบพระองค์ ลูกเข้าท่าม
กลางพวกเขาและวางพระหัตถ์ลง
บนศีรษะของพวกเขา พระองค์ทรง
อธิษฐานอุทิศถวายพวกเขาเพื่อ
ทำงานอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
ด้วยประการฉะนี้สาวกของพระเจ้า
จึงได้รับการแต่งตั้งให้ทำงานใน
พันธกิจพระกิตติคุณ {DA 296.3}

พระคริสต์ไม่ทรงเลือกทูตสวรรค์
ที่ไม่เคยล้มลงในบาป แต่ทรงเลือก
มนุษย์ผู้ซึ่งมีความปรารถนาอย่าง
เดียวกันกับผู้ที่พวกเขาต้องการจะ
ช่วยให้รอดให้เป็นตัวแทนของพระองค์
ท่ามกลางมนุษย์ พระคริสต์ทรงรับ
ความเป็นมนุษย์เพื่อพระองค์จะทรง

เข้าถึงมนุษยชาติ ความเป็นพระเจ้า ต้องการความเป็นมนุษย์ เพราะการนำความรอดมาให้โลกนั้นต้องการทั้งพระเจ้าและมนุษย์ ความเป็นพระเจ้า ต้องการความเป็นมนุษย์เพื่อเปิดช่องทางการสื่อสารระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ผู้รับใช้และผู้สืบทอดของพระคริสต์ก็เป็นเช่นเดียวกันนี้ มนุษย์ต้องการอำนาจภายนอกและอำนาจที่เหนือกว่าตนเองเพื่อนำเขากลับคืนสู่พระฉายาของพระเจ้าและเสริมให้เขามีกำลังทำงานรับใช้พระเจ้าได้ แต่สิ่งนี้ไม่ได้ทำให้สื่อตัวแทนมนุษย์เป็นสิ่งไม่จำเป็น มนุษยชาติยึดมั่นในอำนาจของพระเจ้า พระคริสต์สถิตอยู่ในดวงใจโดยความเชื่อ และโดยทางการร่วมมือกับพระเจ้า อำนาจของมนุษย์จึงมีประสิทธิภาพที่จะประกอบการดีได้ {DA 296.4}

พระเจ้าพระผู้ทรงเรียกชาวประมงในแคว้นกาลิลีก็ยังคงเชิญคนทั้งหลายให้มารับใช้พระองค์ และพระองค์ก็ทรงเติมพระทัยที่จะสำแดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ผ่านทางเราเหมือนที่ผ่านทางสาวกกลุ่มแรก ไม่ว่าเราจะไม่สมบูรณ์และบาปหนาเพียงไร พระเจ้าทรงยื่นข้อเสนอให้

เราเป็นหุ้นส่วนกับพระองค์และให้เราฝึกงานกับพระคริสต์ พระองค์ทรงเชื่อเชิญเราให้เข้ามาภายใต้คำสั่งสอนจากพระเจ้าเพื่อว่าเราจะเข้าร่วมเป็นหนึ่งในเดียวกับพระคริสต์ และจะได้ร่วมทำงานรับใช้พระเจ้า {DA 297.1}

“แต่ถ้าเรามีทรัพย์สินสมบัตินี้อยู่ในภพนี้ดิน เพื่อให้เห็นว่าฤทธิ์เดชอันเลิศนั้นเป็นของพระเจ้า ไม่ได้มาจากตัวเราเอง” 2 โครินธ์ 4:7 TKJV นี่คือเหตุผลว่าทำไมจึงมอบหมายการประกาศพระกิตติคุณไว้กับมนุษย์ที่ล้มลงในบาปแทนที่จะฝากไว้กับทูตสวรรค์ เป็นที่ประจักษ์แล้วว่าอำนาจที่ประกอบกิจผ่านความอ่อนแอของมนุษยชาติคือฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า และด้วยเหตุนี้เราจึงได้รับการหนุนใจที่จะเชื่อว่าอำนาจที่ช่วยผู้อื่นที่อ่อนแอเหมือนกับตัวเราสามารถช่วยตัวเราได้ และ *“เพราะท่านเองก็มีความอ่อนแอ”* คอร *“ปฏิบัติอย่างนุ่มนวลต่อคนที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์และที่หลงผิด”* อีปสุ 5:2 เมื่อเคยตกอยู่ในภัยอันตราย พวกเขากำลังคุ้นเคยกับภัยอันตรายและความยากลำบากในระหว่างทาง

และด้วยเหตุนี้จึงได้รับการทรงเรียก
ให้เข้าถึงผู้อื่นที่ตกอยู่ในสภาพอันตราย
เช่นเดียวกัน ยังมีจิตวิญญาณที่งวายน
ตกอยู่ในความสงสัย แบกรับภาระ
ความอ่อนแอ มีความเชื่อที่อ่อนแอ
และไม่อาจยื่นมือคว้าพระเจ้าที่ตา
มองไม่เห็น แต่มีมิตรคนหนึ่งติดตามเขา
มองเห็นได้เข้ามาหาพวกเขาในฐานะ
ตัวแทนของพระคริสต์เพื่อเป็นตัว
เชื่อมที่จะผูกความเชื่ออันสั่นคลอน
ให้ยึดติดกับพระคริสต์ {DA 297.2}

เราต้องร่วมแรงร่วมใจกับเหล่า
ทูตในสรวงสวรรค์ในการนำเสนอ
พระเยซูให้กับโลก ทูตสวรรค์ทั้งหลาย
รอคอยด้วยความกระตือรือร้นอย่าง
ร้อนรนใจ เพื่อให้เราร่วมมือกับพวก
เขา เพราะมนุษย์ต้องเป็นช่องทาง
สื่อสารกับมนุษย์ และเมื่อเราอุทิศ
ถวายทั้งตัวแด่พระคริสต์แล้ว เหล่า
ทูตสวรรค์ปลื้มปิติที่พวกเขาพูดผ่าน
เสียงของเราเพื่อเปิดเผยความรัก
ของพระเจ้าได้ {DA 297.3}

“โดยการมองไปยังพระคริสต์ ลักษณะอุปนิสัยของพวกเขาเปลี่ยนไป”
{DA 296.1}

“พระเจ้าทรงรับมนุษย์ในสภาพที่พวกเขาเป็นอยู่....
แม้พวกเขาจะไม่สมบูรณ์แบบก็ตาม
โดยอาศัยความรู้และการปฏิบัติตามความจริง
โดยพระคุณของพระคริสต์พวกเขาก็ยังจะเปลี่ยนไปตามพระฉายา
ของพระคริสต์ได้” {DA 294.4}

คำเทศนาบนภูเขา

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 5; 6; 7

เป็นเรื่องไม่บ่อยนักที่พระคริสต์ทรงรวบรวมเฉพาะสาวกของพระองค์เพื่อให้รับฟังพระดำรัสของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงเลือกเฉพาะผู้ฟังที่เข้าใจทางแห่งชีวิตเท่านั้น การเข้าถึงมหาชนที่ขาดความรู้และหลงผิดเป็นพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ประทานบทเรียนแห่งความจริงของพระองค์เพื่อให้บทเรียนเหล่านี้เข้าถึงจิตใจที่มีตม พระองค์เองทรงเป็นพระเจ้าแห่งความจริง ทรงยืนด้วยเอวที่คาดไว้และพระหัตถ์ที่กางออกอยู่เสมอเพื่ออำนวยการพระพร และด้วยพระดำรัสแห่งการตักเตือน การวิงวอนและการให้กำลังใจ พระองค์ทรงแสวงหาเพื่อยกระดับคนทั้งหลายที่เข้ามาเฝ้าพระองค์ {DA 298.1}

คำเทศนาบนภูเขาแม้จะประทานให้แก่สาวกโดยเฉพาะ แต่ก็ตรัสในขณะที่มีมหาชนฟังอยู่ด้วย หลังจากการ

แต่งตั้งอัครสาวกแล้ว พระเยซูเสด็จไปยังชายทะเลกับพวกเขา ในช่วงเวลาเช้าตรู่ที่ประชาชนเริ่มทยอยมารวมตัวกัน นอกจากฝูงชนที่มาจากเมืองต่างๆ ของแคว้นกาลิลีแล้ว ยังมีที่มาจากแคว้นยูเดีย แม้กระทั่งจากกรุงเยรูซาเล็ม เพอเรีย เดคาโปลิส อิดูเมอาเลยไปจนถึงทางตอนใต้ของยูเดีย และจากเมืองไทระและไซดอน ซึ่งเป็นเมืองของฟินิเซียทางชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน “ผู้คนมากมายเมื่อได้ยินถึงสิ่งที่พระองค์ทรงทำนั้นก็มาหาพระองค์” พวกเขา “เพื่อจะฟังพระองค์และให้พระองค์ทรงรักษาโรคของเขา. . .” ฤทธิ์เดชชานออกจากพระองค์และรักษาพวกเขาให้หายได้ทุกคน” มาระโก 3:8; ลูกา 6:17-19 {DA 298.2}

ชายหาดแคบๆ ไม่มีแม่ที่ยืนให้แก่ทุกคนที่ปรารถนาจะฟังพระ

สุรเสียงของพระองค์ พระเยซูจึงนำทางเสด็จกลับไปยังไหล่เขา เมื่อมาถึงพื้นที่ราบแห่งหนึ่งซึ่งเป็นสถานที่ร่มรื่นพอสำหรับการร่วมชุมนุมใหญ่ พระองค์จึงทรงนั่งลงบนพื้นหญ้า และสาวกและมหาชนก็ทำตามแบบอย่างของพระองค์ {DA 298.3}

สาวกมักนั่งล้อมรอบไปใกล้ชิดพระเยซูอยู่เสมอ ประชาชนเบียดเสียดเข้าประชิดพระองค์ตลอดเวลา แต่กระนั้นสาวกก็รู้ดีว่าจะต้องไม่ปล่อยให้ประชาชนมาผลักดันพวกตนให้ห่างออกจากเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ พวกเขานั่งใกล้พระองค์เพื่อจะได้ไม่พลาดพระดำรัสสักคำเดียวของพระองค์ พวกเขาเป็นผู้ฟังที่ตั้งใจ และกระตือรือร้นที่จะเข้าใจความจริงที่พวกเขาจะต้องนำออกไปประกาศยังทุกแดนดินและส่งต่อไปทุกยุค {DA 299.1}

ด้วยความรู้สึกว่าจะมีเหตุการณ์บางอย่างที่มากกว่าปกติกำลังจะเกิดขึ้น บัดนี้พวกเขาจึงพากันเข้าประชิดพระอาจารย์มากยิ่งขึ้น พวกเขาเชื่อว่าอาณาจักรของพระองค์กำลังจะถูกสถาปนาขึ้นในไม่ช้า และจากเหตุการณ์ในตอนเช้าพวกเขารวบรวม

ความเชื่อมั่นว่าจะมีคำประกาศบางอย่างเกิดขึ้น ความรู้สึกของความคาดหวังเช่นนี้แพร่กระจายไปทั่วมหาชนด้วยเช่นกัน และความกระตือรือร้นที่แสดงออกบนสีหน้าเป็นหลักฐานของความสนใจอย่างลึกซึ้ง ขณะที่ผู้คนนั่งอยู่บนเนินเขาเขียวขจีเพื่อรอฟังพระดำรัสของพระอาจารย์ หัวใจของพวกเขาเฝ้าฟังครุ่นคิดอยู่กับความรู้โรจน์อันไพบูลย์ของอนาคต พวกธรรมมาจารย์และพวกฟาริสีคอยเฝ้ารอวันที่พวกเขาจะมีอำนาจเหนือชาวโรมันที่พวกเขาเกลียดชังและครอบครองความมั่งคั่งและความงดงามของอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ของโลก ชาวนาและชาวประมงผู้ยากไร้หวังว่าจะได้ยินคำรับรองว่าชีวิตที่เลวร้ายของพวกเขา อาหารที่ไม่เพียงพอ ชีวิตที่ลำบาก และความกลัวการขัดสนจะเปลี่ยนเป็นความสุขอันเต็มเปี่ยม และความวันเวลาของความทุกข์สบาย พวกเขาหวังว่าพระคริสต์จะประทานอาภรณ์เลิศล้ำราคาแพงมาทดแทนเสื้อผ้าเนื้อหยาบซึ่งเป็นผ้าคลุมในเวลากลางวันและผ้าห่มในยามค่ำคืน หัวใจทุกดวงตื่นเต้นด้วยความหวัง

อันภาคภูมิใจว่าในไม่ช้าชนชาติอิสราเอลจะได้รับเกียรติต่อหน้าชนชาติทั้งหลายในฐานะผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรและกรุงเยรูซาเล็มจะได้รับการยกย่องให้เป็นประมุขของอาณาจักรสากล {DA 299.2}

พระคริสต์ทรงทำให้ความหวังในความยิ่งใหญ่ทางโลกพังทลายไปในคำเทศนาบนภูเขาพระองค์ทรงพยายามแก้ไขผลที่เกิดจากการศึกษาที่ผิดและทำให้ผู้ฟังของพระองค์มีแนวคิดถูกต้องเกี่ยวกับอาณาจักรของพระองค์และพระลักษณะนิสัยของพระองค์ แต่กระนั้นพระองค์ก็ไม่ทรงวิจารณ์ข้อผิดพลาดของประชาชนโดยตรง พระองค์ทรงเห็นความทุกข์ยากของโลกอันเนื่องมาจากบาป แต่พระองค์ไม่ทรงพรรณนาอย่างชัดแจ้งต่อหน้าพวกเขาถึงความน่าเวทนาของพวกเขา พระองค์ทรงสอนพวกเขาถึงสิ่งที่ดีกว่าอย่างเทียบไม่ได้ซึ่งพวกเขาไม่เคยรู้จักมาก่อน พระองค์ตรัสถึงเงื่อนไขของการเข้าไปยังอาณาจักรของพระเจ้าโดยที่ไม่ได้ทรงโจมตีแนวคิดของพวกเขาในเรื่องนี้ ทรงปล่อยให้พวกเขาหาข้อสรุปลักษณะของอาณาจักรนี้

เอง ความจริงที่พระองค์ทรงสอนมีความสำคัญต่อเราไม่น้อยไปกว่าต่อฝูงชนที่ติดตามพระองค์ในวันนั้น พวกเราจำเป็นต้องเรียนรู้หลักการพื้นฐานของอาณาจักรของพระเจ้าไม่น้อยไปกว่าพวกเขา {DA 299.3}

พระดำรัสแรกของพระคริสต์ที่ประทานให้แก่ประชาชนบนภูเขา คือพระคำแห่งพระพร พระองค์ตรัสว่าความสุขเป็นของผู้ซึ่งตระหนักถึงความยากจนขัดสนทางจิตวิญญาณของพวกเขาและตระหนักว่าต้องการการไถ่บาป ชาวประเสริฐจะต้องประกาศให้แก่คนยากจน ไม่ใช่ให้แก่ผู้ที่หยิ่งยโสทางจิตวิญญาณซึ่งเป็นผู้ที่อ้างว่าตนร่ำรวยและไม่ต้องการสิ่งใด แต่เปิดเผยให้แก่ผู้มีวิญญาณจิตที่ถ่อมและสำนึกผิด มีน้ำพุเพียงแห่งเดียวที่เปิดไว้ให้แก่บาป เป็นน้ำพุสำหรับคนที่ขัดสนฝ่ายจิตวิญญาณ {DA 299.4}

คนที่มีใจหยิ่งผยองจะดั้นรณรงค์ต่อสู้เพื่อให้ได้ความรอดจากบาป แต่ทั้งตำแหน่งแห่งชัยชนะของเราในสวรรค์และความเหมาะสมที่จะเข้าแผ่นดินสวรรค์นั้นจะได้มาจากความชอบธรรมของพระคริสต์ องค์

พระผู้เป็นเจ้าไม่อาจทำสิ่งใดเพื่อให้มนุษย์กลับคืนสู่สภาพปกติได้ตราบนานกว่าเขาจะได้รับการโน้มน้าวให้ยอมรับว่าตนเองอ่อนแอและขจัดการพึ่งพาตนเองออกไปจนหมด และยอมจำนนอยู่ในการควบคุมของพระเจ้า จากนั้นเขาจึงจะได้รับของขวัญที่พระเจ้าทรงรอคอยที่จะประทานให้แก่เขา ไม่มีสิ่งใดจะถูกยับยั้งไปจากจิตวิญญาณที่ตระหนักถึงความต้องการของตัวเขาเอง เขามีช่องทางอันไม่จำกัดที่จะเข้าถึงพระองค์ผู้ทรงดำรงด้วยความครบบริบูรณ์ทั้งสิ้น “องค์ผู้สูงเด่นและสูงส่ง ผู้ทรงดำรงอยู่ในนิรันดร์ ทรงพระนามว่าบริสุทธิ์ ตรัสดังนี้ว่า ‘เราดำรงอยู่ในที่สูงและบริสุทธิ์และอยู่กับผู้สำนึกผิดและมีวิญญาณจิตที่ถ่อมเพื่อฟื้นฟูวิญญาณจิตของผู้ที่ถ่อมและฟื้นฟูใจของผู้สำนึกผิด’” อิสยาห์ 57:15 {DA 300.1}

“คนที่โสโครกเศร้า ก็เป็นสุข เพราะว่าเขาทั้งหลายจะได้รับการหนุนใจ” โดยพระวจนะคำเหล่านี้พระคริสต์ไม่ได้ทรงสอนว่าการโสโครกเศร้าไว้ทุกข์มีอำนาจลบล้างความผิดของบาปด้วยตัวของมันเอง พระองค์ไม่ทรง

อนุญาตให้มีการเสแสร้งถ่อมตนหรือตั้งใจแสดงความอ่อนน้อมถ่อมตนออกมา การโสโครกเศร้าไว้ทุกข์ที่พระองค์ตรัสมิใช่ประกอบด้วยความเศร้าโศกและการคร่ำครวญ ในขณะที่เราเสียใจเพราะบาป เราต้องชื่นชมยินดีในสิทธิพิเศษอันล้ำค่าที่ได้เป็นบุตรของพระเจ้า {DA 300.2}

บ่อยครั้งเราเสียใจเพราะการกระทำชั่วของเรานำผลที่ไม่น่าพึงพอใจมาสู่ตัวเราเอง แต่ไม่ใช่การกลับใจ ความเสียใจต่อบาปอย่างแท้จริงเป็นผลจากการประกอบกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณทรงเผยให้เห็นถึงหัวใจที่ไม่สำนึกในพระมหากษัตริย์คุณที่ทำให้พระผู้ช่วยให้รอดถูกดูหมิ่นและเสียพระทัยและทรงนำเราที่สำนึกผิดไปยังดินทางเขน ทุกบาปที่ทำลงไปจะทำให้พระเยซูบาดเจ็บใหม่อีกครั้ง และในขณะที่เราเฝ้ามองพระองค์ที่เราแสวง เราจะร้องไห้คร่ำครวญถึงบาปที่ได้นำความทุกข์ระทมมาสู่พระองค์ ความโสโครกเศร้าไว้ทุกข์เช่นนี้จะนำไปสู่การละทิ้งบาป {DA 300.3}

ชาวโลกคงจะตำหนิความเสียใจเช่นนี้ว่าเป็นความอ่อนแอ แต่นี้เป็น

พลังที่ผูกมัดคนสำนึกผิดเข้ากับพระเจ้าผู้ทรงไว้ขอบเขตด้วยห่วงเชื่อมที่ตัดให้ขาดไม่ได้ การเสียใจนี้แสดงให้เห็นว่าทูตสวรรค์ของพระเจ้ากำลังนำความดีงามที่สูญหายไปเนื่องจากจิตใจแข็งกระด้างและการล่วงละเมิดให้กลับคืนมา น้ำตาแห่งการสำนึกผิดเป็นเพียงเม็ดฝนที่นำพาน้ำมาก่อน แสงสว่างแห่งความศักดิ์สิทธิ์ ความเสียใจนี้ป่าวประกาศความสุขซึ่งจะเป็นน้ำพุอันมีชีวิตในจิตวิญญาณ “เพียงแต่ยอมรับความผิดของเจ้าว่าเจ้าได้กบฏต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า” “เราจะไม่มองดูพวกเจ้าด้วยความโกรธ เพราะเรามีความรักมั่นคง พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ” เยเรมีย์ 3:13, 12 “เพื่อจัดเตรียมให้กับพวกที่ไว้ทุกข์ในศิโยน” พระองค์ทรงกำหนด “ให้มังกฎแทนที่แก่พวกเขา และให้น้ำมันแห่งความยินดีแทนการไว้ทุกข์ เสื้อคลุมแห่งการสรรเสริญแทนจิตวิญญาณที่ท้อแท้” อิสยาห์ 61:3 {DA 300.4}

และสำหรับผู้โศกเศร้าจากการทดลองและความเสียใจก็ยังคงได้รับการปลอบประโลม ความขมขื่นที่เกิดจากความหดหู่เศร้าใจและความ

อภัยสอดส่องดีกว่าการปล่อยตัวหลงระเหิงไปกับบาป โดยความเจ็บปวดรวดร้าว พระเจ้าทรงเปิดเผยให้เราเห็นจุดต่างในอุปนิสัยของเรา เพื่อว่าโดยพระคุณเราจะเอาชนะความผิดพลาดของเราได้ ประวัติชีวิตที่เกี่ยวข้องกับตัวเราที่เราไม่เคยรู้จักถูกเปิดเผยให้เราเห็น และเมื่อการทดสอบมาถึงแล้ว เราจะยอมรับคำตำหนิว่ากล่าวและรับคำปรึกษาของพระเจ้าหรือไม่ เมื่อเรாதกอยู่ในการทดลองเราจะต้องไม่กลัดกลุ้มเป็นทุกข์และบ่น เราจะต้องไม่ขัดขึ้นหรือกังวลจนตัวเราเองหลุดออกไปจากพระหัตถ์ของพระคริสต์ เราต้องถ่อมจิตวิญญาณลงต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า หนทางของพระเจ้าจะดูมืดมัวสำหรับผู้ที่ยังปรารถนาจะเห็นสิ่งต่าง ๆ ในแง่มุมที่ตนเองพึงพอใจ เป็นหนทางที่ดูแล้วมืดมนและไร้ความสุขต่อธรรมชาติมนุษย์ของเรา แต่วิถีของพระเจ้าเป็นหนทางแห่งความเมตตาและที่ สุดปลายคือการช่วยให้รอด เอลียาห์ไม่รู้ว่าตนเองกำลังทำอะไรรออยู่ในทะเลทราย เมื่อท่านพูดว่าพอเสียที่กับชีวิตและอธิษฐานขอความตาย ด้วยพระ

เมตตาคุณ พระเจ้าไม่ทรงตอบรับ คำทูลขอของเขา ยังมีงานใหญ่ที่ เอลียาห์จะต้องทำและเมื่อเขาทำงาน เสร็จแล้ว เขาจะไม่พินาศพร้อมกับ ความท้อแท้และความโดดเดี่ยวใน ถิ่นทุรกันดาร การลงไปยังผงคลี แห่งความตายไม่ได้มีไว้สำหรับเขา แต่เขากลับได้ขึ้นไปยังบัลลังก์เบื้อง บนด้วยรัศมีภาพพร้อมกับขบวน รถม้า {DA 301.1}

พระวณะของพระเจ้าสำหรับ ความเสียใจคือ “เราได้เห็นวิถีของ เขาแล้ว แต่เราจะรักษาเขาให้หาย เราจะนำเขาและฟื้นฟูจิตใจให้แก่เขา และให้แก่ผู้ไว้ทุกข์ของเขา” “เราจะ กลับความโศกเศร้าของเขาให้เป็น ความชื่นบาน เราจะปลอบโยนเขา และให้ความยินดีแก่เขาแทนการไว้ ทุกข์” อีสยาห์ 57:18; เยเรมีย์ 31:13 {DA 301.2}

“คนที่สุภาพอ่อนโยนก็เป็นสุข” ความยากลำบากที่เราต้องเผชิญอาจ ลดลงไปได้มากด้วยความสุภาพ อ่อนโยนซึ่งซ่อนอยู่ในพระคริสต์ หากเรามีความสุภาพถ่อมตนของ พระอาจารย์ของเราแล้ว เราก็คงอยู่ เหนือการดูหมิ่น การปฏิเสธ และ

ความรำคาญที่เราต้องเผชิญอยู่ทุกวัน สิ่งเหล่านี้จะหยุดทอดเงาอยู่เหนือ จิตวิญญาณของเรา หลักฐานสูงสุด ของความเป็นผู้สูงส่งในชีวิตคริสเตียน คือการควบคุมตนเอง ผู้ที่ชนะตกอยู่ ภายใต้อาณาการุณโหดร้ายพลาดที่ จะรักษาความสงบและความวางใจ ของจิตวิญญาณก็ได้ปล้นสิทธิอันชอบ ในการเปิดเผยความสมบูรณ์แบบของ พระลักษณะนิสัยของพระเจ้าไปจาก พระองค์ จิตใจที่ถ่อมคือกำลังที่ให้ ชัยชนะแก่ผู้ติดตามพระคริสต์ เป็น สัญญาณของการเชื่อมโยงระหว่างตัว เขากับบัลลังก์เบื้องบน {DA 301.3}

“เพราะพระยาห์เวห์แม้สูงส่ง พระองค์ก็ทรงดูแลคนต่ำต้อย แต่ พระองค์ทรงรู้จักคนโอหังได้แต่ไกล” สดุดี 138:6 คนเหล่านั้นที่แสดงออก ถึงความอ่อนน้อมถ่อมตนของพระ คริสต์จะได้รับความเอาใจใส่อย่างอ่อน โยนจากพระเจ้า พวกเขาอาจเป็นผู้ ที่ชาวโลกเหยียดหยาม แต่พวกเขามี ค่าสูงส่งในสายพระเนตรของพระองค์ ไม่เพียงแต่คนฉลาด คนที่ยิ่งใหญ่ และคนที่มีใจเอื้อเฟื้อเท่านั้นที่จะได้รับ ใบนุญดาไปยังบัลลังก์แห่งสรวง สวรรค์ และไม่ใช่ว่าเพียงแต่คนงานที่มี

งานยุ่งเต็มมือที่ทำความกระตือรือร้นและร่วมกิจกรรมอย่างไม่เคยหยุดพักเท่านั้น ไม่ใช่แน่นอน คนยากจนฝ่ายจิตวิญญาณที่กระหายหาการทรงร่วมสติของพระเจ้า ผู้ที่มีใจถ่อมซึ่งมีเป้าหมายสูงสุดคือทำตามพระทัยของพระเจ้า คนเหล่านี้จะมีประตูมากมายเปิดให้แก่พวกเขา พวกเขาจะอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ชำระเสื้อผ้าแล้วและทำให้ขาวสะอาดด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก “เพราะเหตุนี้ เขาทั้งหลายจึงได้อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้า และปรนนิบัติพระองค์ในพระวิหารของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งจะทรงคุ้มครองพวกเขา” วิวรณ์ 7:15 {DA 301.4}

“คนที่หิวและกระหายความชอบธรรมก็เป็นสุข” ความรู้สึกว่าคุณไร้อำนาจจะนำหัวใจให้หิวและกระหายความชอบธรรม และความปรารถนา นี้จะไม่พบกับความผิดหวัง ผู้ที่จัดหาห้องว่างในใจของพวกเขาไว้ถวายพระเยซูจะตระหนักได้ถึงความรักของพระองค์ ทุกคนที่ปรารถนาจะรับพระลักษณะนิสัยของพระเจ้าจะได้รับ

ความอิมใจ พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เคยปล่อยจิตวิญญาณที่เฝ้ามองพระเยซูทิ้งไว้โดยปราศจากการช่วยเหลือ พระองค์จะทรงรับสิ่งต่างๆ ของพระคริสต์และจะทรงเปิดเผยให้แก่พวกเขา หากสายตาจับจ้องไปยังพระคริสต์ พระวิญญาณจะไม่ทรงหยุดประกอบกิจจนกว่าจิตวิญญาณดวงนั้นจะถูกปรับเปลี่ยนไปจนเหมือนพระฉายาของพระองค์ ความรักบริสุทธิ์จะขยายจิตวิญญาณให้ใหญ่ขึ้นจนทำให้มีความสามารถที่จะบรรลุเป้าหมายที่สูงยิ่งขึ้น เพื่อเพิ่มความรู้ในเรื่องของสวรรค์จนไม่ขาดความครบบริบูรณ์ “ผู้คนที่หิวและกระหายความชอบธรรมก็เป็นสุข เพราะว่าพระเจ้าจะทรงให้อิม” {DA 302.1}

ผู้มีใจเมตตาจะได้รับความเมตตาและผู้ที่มีจิตใจบริสุทธิ์จะได้เห็นพระเจ้า ทุกความคิดที่ไม่บริสุทธิ์ทำให้จิตวิญญาณเป็นมลทิน ทำให้ความรู้สึกทางศีลธรรมบกพร่องและบดบังการทรงดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทำให้สายตาทางจิตวิญญาณมืดมัวลงจนมนุษย์มองไม่เห็นพระเจ้า พระเจ้า อภัยและประทานการอภัยให้แก่คนบาปที่กลับใจได้ แต่ถึงแม้จะ

รับการอภัยแล้วก็ตาม จิตวิญญาณก็เปโระเปื่อนไปแล้ว ผู้ใดที่ต้องการเข้าใจความจริงด้านจิตวิญญาณที่ชัดเจนจะต้องหลีกเลี่ยงคำพูดและความคิดที่ไม่บริสุทธิ์ {DA 302.2}

แต่พระดำรัสของพระคริสต์ครอบคลุมมากยิ่งขึ้นกว่าอสรภาพจากความไม่บริสุทธิ์ทางราคะตัณหามากยิ่งขึ้นกว่าอสรภาพจากมลทินทางพิธีกรรมซึ่งชาวยิวหลีกเลี่ยงอย่างเข้มงวดกวาดขึ้น ความเห็นแก่ตัวก็ดขวางเราออกจากการเฝ้ามองพระเจ้า จิตวิญญาณที่แสวงหาตนเองจะตัดสินพระเจ้าว่าเป็นเหมือนตนเอง เราจะไม่เข้าใจพระองค์ผู้ทรงเป็นความรักจนกว่าเราจะละทิ้งสิ่งนี้ไป หัวใจที่ไม่เห็นแก่ตัว จิตใจที่ถ่อมตน และวางใจเท่านั้นที่จะมองเห็นว่าพระเจ้าทรง “เปี่ยมด้วยพระกรุณา และพระคุณ พระองค์ก็ริ้วชำ ทรงบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคง และความสัตย์จริง” อพยพ 34:6 {DA 302.3}

“คนที่สร้างสันติก็เป็นสุข” สันติสุขของพระคริสต์มีแหล่งกำเนิดจากความจริง สันติสุขประสานปรองดองกับพระเจ้า โลกเป็นศัตรูกับพระ

บัญญัติของพระเจ้า คนบาปเป็นศัตรูกับพระผู้สร้างของพวกเขา และผลที่ตามมาจึงทำให้พวกเขาเป็นศัตรูต่อกัน แต่ผู้ประพันธ์เพลงสดุดีทรงเปิดเผยว่า “บรรดาผู้ที่รักษารบรมบัญญัติของพระองค์มีความสมบูรณ์พูนสุขอย่างมาก ไม่มีสิ่งใดทำให้พวกเขาสะดุดได้” สดุดี 119:165 มนุษย์ผลิตสันติสุขไม่ได้ แผนการของมนุษย์เพื่อการชำระให้บริสุทธิ์และยกระดับบุคคลหรือสังคมจะประสบกับความล้มเหลวในการทำให้เกิดสันติสุข เพราะสัมผัสหัวใจไม่ได้ ฤทธิ์อำนาจเดียวที่จะสร้างหรือคงสันติสุขอย่างแท้จริงไว้ให้ดำรงอยู่ต่อไปคือพระคุณของพระคริสต์ เมื่อพระคุณนี้ถูกฝังลงในหัวใจ จะขับไล่ตัณหาชั่วที่ก่อให้เกิดความสับสนอลหม่านและความขัดแย้ง “ต้นสนสามใบจะออกขึ้นแทนต้นหนาม ต้นน้ำมันเขียวจะออกขึ้นแทนต้นไมยราบ” ทะเลทรายแห่งชีวิต “จะเปรมปรีดิ์และผลิดอกอย่างต้นดอกฝรั่น” อิสยาห์ 55:13; 35:1 {DA 302.4}

มหาชนรู้ลึกประหลาดใจกับคำสอนนี้ ซึ่งเป็นคำสอนที่แตกต่างจากคำสอนและแบบอย่างของพวกเขา

ฟาริสี ประชาชนมาถึงจุดที่คิดว่าความสุขได้จากการครอบครองสิ่งของในโลกนี้ ชื่อเสียงและเกียรติยศของมนุษย์เป็นสิ่งที่ละโมภปรารถนา พวกเขารู้สึกชื่นชอบเมื่อได้รับการขนานนามว่า “รับบี” และถูกยกย่องว่าฉลาดและเคร่งศาสนาโดยมีคุณงามความดีเดินนำหน้าตนในที่สาธารณะ เรื่องนี้ถือเป็นยอดมกฏแห่งความสุข แต่ต่อหน้ามหาชนพระเยซูทรงประกาศว่าการได้รับผลประโยชน์และเกียรติยศทางโลกเป็นแค่รางวัลที่คนเหล่านี้จะได้รับ พระองค์ตรัสอย่างแน่วแน่และพลังอำนาจที่น่าเชื่อถือมีอยู่ในพระดำรัสของพระองค์ ประชาชนนี้จึงไปและความรู้สึกหวาดกลัวคืบคลานเข้ามาอยู่เหนือพวกเขา พวกเขาต่างมองกันด้วยความสงสัยใคร่ในพวกเขาจะรอดหากคำสอนของพระอาจารย์ท่านนี้เป็นจริง? หลายคนเชื่อมั่นว่าพระอาจารย์ผู้อัศจรรย์ท่านนี้ได้รับการทรงดลใจจากพระวิญญาณของพระเจ้าและความในใจที่พระองค์ตรัสนั้นมาจากพระเจ้า {DA 305.1}

หลังจากที่พระเยซูทรงอธิบายถึงองค์ประกอบของความสุขที่แท้จริง

และจะได้มาโดยวิธีใดแล้ว พระองค์ทรงย้ำอย่างเจาะจงถึงหน้าที่ของสาวกว่า พวกเขาเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรเพื่อนำคนอื่นให้เข้ามาสู่เส้นทางแห่งความชอบธรรมและชีวิตนิรันดร์ พระองค์ทรงตระหนักดีว่าบ่อยครั้งพวกเขาจะต้องตกอยู่ในความทุกข์ยากของความผิดหวังและความท้อแท้ใจ พวกเขาจะพบกับการต่อต้านอย่างเด็ดขาด พวกเขาจะถูกสบประมาท และคำพยานของพวกเขาจะถูกปฏิเสธ พระองค์ทรงทราบดีว่าในการปฏิบัติภารกิจของพวกเขาให้สำเร็จ คนที่ถ่อมตนซึ่งตั้งใจฟังพระดำรัสของพระองค์ต้องทนแบกคำกล่าวร้าย การทรมาน การจองจำติดคุกและความตาย และพระองค์ตรัสต่อไปว่า {DA 305.2}

“คนที่ถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ก็เป็นสุข เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขาทั้งหลาย” “เมื่อพวกเขาจะติเตียนข่มเหง และนินทาว่าร้ายท่านทั้งหลายต่างๆ เป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข จงชื่นชมและยินดี เพราะว่าบำเหน็จของพวกท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะพวกเขาข่มเหงบรรดาผู้เผย

พระวณะที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน”
{DA 305.3}

ชาวโลกรักบาปและชังเกลียดความชอบธรรม และนี่คือสาเหตุของการเป็นศัตรูกับพระเยซู ทุกคนที่ปฏิเสธความรักอันไร้ขอบเขตของพระองค์จะพบว่าศาสนาคริสต์เป็นองค์ประกอบของความวุ่นวาย ความสว่างของพระคริสต์ขับไล่ความมืดที่ปกปิดบาปของพวกเขาไว้ เปิดเผยถึงความจำเป็นต้องปฏิรูป ในขณะที่ผู้ยอมรับอิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์เริ่มทำสงครามกับตัวเอง คนที่ยึดมั่นในบาปจะทำสงครามกับความจริงและตัวแทนของความจริง {DA 306.1}

ด้วยประการฉะนี้ความขัดแย้งต่อสู้อย่างเกิดขึ้นและผู้ติดตามของพระคริสต์ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ทำการลำบากให้แก่ประชาชน แต่การสามัคคีธรรมร่วมกับพระเจ้าเป็นเหตุของการเป็นศัตรูกับโลก พวกเขากำลังทนแบกความอับอายของพระคริสต์ พวกเขากำลังเดินอยู่บนเส้นทางที่ผู้สูงศักดิ์ที่สุดของโลกเคยเหยียบย่ำมาก่อน ไม่ใช่ด้วยความเศร้าโศก แต่ด้วยความชื่นชมยินดี

หากพวกเขาจะต้องเผชิญกับการกดขี่ข่มเหง การทดสอบร้อนแรง แต่ครั้งเป็นสื่อตัวแทนของพระเจ้าเพื่อการขัดเกลา แต่ละขั้นตอนทำให้พวกเขาเหมาะที่จะเป็นผู้ทำงานร่วมกับพระองค์ ความขัดแย้งแต่ละครั้งเป็นส่วนหนึ่งของสงครามแห่งความชอบธรรม และแต่ละครั้งจะเพิ่มความสุขให้แก่ชัยชนะครั้งสุดท้าย เมื่อมีภาพเช่นนี้อยู่ในความคิดคำนึงแล้ว การทดสอบความเชื่อและความอดทนนานของพวกเขาจะเป็นสิ่งที่เขายอมรับได้ด้วยความชื่นชมยินดีมากกว่าด้วยความหวาดกลัวและการหลบหลีก โดยความกระตือรือร้นที่จะทำให้ภาระผูกพันที่มีต่อโลกให้สำเร็จและมุ่งความปรารถนาของพวกเขาไปยังความเห็นชอบจากพระเจ้า ผู้รับใช้ของพระองค์จะทำทุกหน้าที่ให้สำเร็จโดยไม่คำนึงถึงความเกรงกลัวหรือความเห็นชอบของมนุษย์ {DA 306.2}

“ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก” พระเยซูตรัส อย่าปลีกตัวเองออกไปจากโลกเพื่อหนีการกดขี่ข่มเหง คุณต้องอยู่ท่ามกลางมนุษย์เพื่อกลืนแห่งความรักของพระเจ้าจะเป็น

เกลือเพื่อรักษาโลกจากความเน่าเปื่อย {DA 306.3}

หัวใจทั้งหลายที่ตอบสนองต่ออิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นช่องทางเพื่อให้พระพรของพระเจ้าไหลผ่าน หากผู้ที่รับใช้พระเจ้าถูกนำออกจากโลกและพระวิญญาณของพระองค์ถูกถอนจากท่ามกลางมนุษย์แล้ว โลกนี้จะถูกปล่อยให้รกร้างและถูกทำลายซึ่งเป็นผลมาจาก การครอบครองของซาตาน แม้ ว่าคนอธรรมจะไม่รู้จักตาม พวกเขาเป็นหนี้บุญคุณพระพรแห่งชีวิตนี้ของการมีประชากรของพระเจ้าที่พวกเขาถูกและกตขี้อยู่ในโลก แต่ถ้าคริสเตียนเป็นแค่เพียงในนามเท่านั้น พวกเขา ก็เป็นเหมือนเกลือที่หมดรสชาติซึ่งไม่มีอิทธิพลแห่งความดีในโลก โดยการเป็นตัวแทนของพระเจ้าในทางผิดพวกเขาเลวร้ายยิ่งกว่าคนที่ไม่เชื่อ {DA 306.4}

“ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก” ขาวยิวคิดที่จะจำกัดประโยชน์ของความรอดให้อยู่เฉพาะกับชาติของตนเอง แต่พระคริสต์ทรงสำแดงให้พวกเขาเห็นว่าความรอดเป็นเหมือนแสงตะวัน เป็นของคน

ทั้งโลก ศาสนาของพระคัมภีร์มิได้ถูกจำกัดอยู่ในระหว่างปกหนังสือหรือภายในผาผนังของตัวคริสตจักรแห่งหนึ่ง ไม่ใช่มีไว้เพื่อนำออกมาเป็นครั้งคราวเพื่อประโยชน์ของเราเองและจากนั้นก็เก็บไว้ด้วยความระมัดระวังอีกครั้ง ศาสนาของพระคัมภีร์มีไว้เพื่อชำระชีวิตประจำวันให้บริสุทธิ์ เพื่อเปิดเผยตนเองให้เห็นจากการติดต่อของทุกธุรกิจและจากความสัมพันธ์ทางสังคมทั้งหมดของเรา {DA 306.5}

ลักษณะอุปนิสัยที่ซื่อสัตย์ไม่ได้สร้างขึ้นจากภายนอกและนำมาสวมใส่แต่จะแผ่ออกมาจากภายใน หากเราต้องการนำผู้อื่นให้อยู่ในเส้นทางแห่งความชอบธรรม หลักการแห่งความชอบธรรมจะต้องถูกประดิษฐานขึ้นในใจของเราเอง การแสดงออกถึงความเชื่อของเราอาจประกาศทฤษฎีของศาสนาได้ แต่การปฏิบัติด้วยศรัทธาแรงกล้าของเราต่างหากที่จะยึดถือพระวจนะแห่งความจริงเอาไว้ชีวิตที่เสมอดันเสมอปลาย คำสอนหนาที่บริสุทธิ์ ความซื่อสัตย์มั่นคงไม่เอนเอียง วิญญาณจิตที่มีพลังและเมตตาแบบอย่างที่เหมาะสมพระเจ้าและ

ทั้งหมดนี้เป็นสื่อกลางที่แสงสว่างจะ
ถ่ายทอดออกไปยังโลก {DA 307.1}

พระเยซูยังไม่ทรงแตะข้อ
กำหนดใจของพระบัญญัติ แต่พระองค์
ไม่ทรงปล่อยให้ผู้ฟังสรุปกันเองว่า
พระองค์เสด็จมาเพื่อยกเลิกข้อกำหนด
เหล่านี้ พระองค์ทรงทราบดีว่าผู้สวด
นมเตรียมพร้อมถวายทุกพระดำรัส
ของพระองค์เพื่อนำมาใช้ตามเปา
ประสงค์ของพวกเขา พระองค์ทรง
ทราบถึงอคติที่มีอยู่ในจิตใจของผู้ฟัง
หลายคนของพระองค์ และพระองค์
ไม่ได้ตรัสสิ่งใดที่จะทำให้ความเชื่อ
ของพวกเขาสั่นคลอนในศาสนาและ
สถาบันที่ได้ทรงโปรดประทานไว้แก่
พวกเขาผ่านทางโมเสส พระคริสต์
เองทรงเป็นผู้ประทานพระบัญญัติ
แห่งศีลธรรมและกฎบัญญัติแห่ง
พิธีกรรม พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อ
ทำลายความเชื่อมั่นในคำสั่งสอนของ
พระองค์เอง เป็นเพราะพระองค์ทรง
ให้ความเคารพพระบัญญัติและผู้เผย
พระวจนะเป็นอย่างสูงจึงเป็นเหตุที่
ทำให้พระองค์ทรงพยายามฝ่ากำแพง
ประเพณีซึ่งล้อมรอบชาวยิวไว้ ใน
ขณะที่พระองค์ทรงปิดการตีความ
กฎหมายที่ผิดทั้ง พระองค์ทรงปกป้อง

สาวกของพระองค์ด้วยความระมัด
ระวังไม่ให้เกิดสิ่งซึ่งความจริงที่
สำคัญที่ทรงมอบไว้ให้กับชาวฮีบรู
{DA 307.2}

พวกฟาริสีภาคภูมิใจในตัวเอง
ที่เชื่อปฏิบัติตามธรรมเนียมบัญญัติ แต่
กระนั้นพวกเขารู้ถึงหลักการของการ
ปฏิบัติในชีวิตประจำวันแต่น้อยจน
ทำให้พวกเขาฟังพระดำรัสของพระ
ผู้ช่วยให้รอดว่าเป็นเรื่องนอกกริต ใน
ขณะที่พระองค์ทรงกวาดขยะที่ความ
จริงถูกฝังอยู่ข้างใต้ให้หมดไป พวก
เขากลับคิดว่าพระองค์ทรงกำลังกวาด
ความจริงทิ้งไป พวกเขากะชิบต่อ
กันว่าพระองค์ทรงทำให้ธรรมเนียมบัญญัติ
หมดความหมาย พระองค์ทรงอ่าน
ความคิดของพวกเขาและทรงตอบ
พวกเขาว่า {DA 307.3}

*“อย่าคิดว่าเรามาล้มเลิกธรรมเนียม
บัญญัติและคำของบรรดาผู้เผยพระ
วจนะ เราไม่ได้มาล้มเลิก แต่มาทำให้
สมบูรณ์ทุกประการ”* ในที่นี้พระเยซู
ทรงหักล้างข้อกล่าวหาของพวกฟาริสี
พันธกิจของพระองค์ที่เสด็จมาในโลก
ก็เพื่อปกป้องข้อเรียกร้องอันศักดิ์สิทธิ์
ของธรรมเนียมบัญญัติซึ่งพวกเขากล่าวหา
ว่าพระองค์ทรงละเมิด ถ้าธรรมเนียมบัญญัติ

ของพระเจ้าปรับเปลี่ยนหรือยกเลิก
ได้แล้ว พระคริสต์ก็ไม่จำเป็นต้องมา
ตกทุกข์ทรมานเพื่อรับผลของการ
ล่วงละเมิดของเรา พระองค์เสด็จมา
เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ของธรรม
บัญญัติที่มีต่อมนุษย์ และแสดงตัว
อย่างคำสอนของธรรมบัญญัตินั้น
ด้วยชีวิตแห่งการเชื่อฟังของพระองค์
เอง {DA 307.4}

พระเจ้าประทานธรรมบัญญัติ
บริสุทธิ์ของพระองค์ให้แก่เราเพราะ
พระองค์ทรงรักมนุษย์ พระองค์ทรง
เปิดเผยหลักการแห่งความชอบธรรม
เพื่อปกป้องคุ้มครองเราจากผลของการ
ละเมิด ธรรมบัญญัติเป็นการแสดง
ออกถึงพระทัยของพระเจ้า เมื่อรับ
ไว้ในพระคริสต์ก็จะเปลี่ยนมาเป็น
ความคิดของเรา ความคิดนี้จะยกเรา
ให้สูงเหนืออำนาจของความปรารถนา
และแนวโน้มตามธรรมชาติ และเหนือ
การล่อลวงที่นำไปสู่บาป พระเจ้าทรง
ปรารถนาให้เรามีความสุขและพระองค์
ประทานหลักธรรมของบัญญัติให้แก่
เราเพื่อว่าเมื่อเราเชื่อปฏิบัติตามเรา
จะมีความสุข เมื่อครั้งพระเยซูประสูติ
ทูตสวรรค์ร้องเพลงว่า

“พระสิริจะมีแต่พระเจ้าในที่

สูงสุด ส่วนบนแผ่นดินโลก สันติสุข
จงมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลาย” ลูกา
2:14

พวกเขาประกาศหลักการของ
ธรรมบัญญัติซึ่งพระองค์เสด็จมาเพื่อ
ขยายให้ใหญ่ขึ้นและเทิดทูนให้สูงส่ง
ยิ่งขึ้น {DA 308.1}

ในคราวที่พระเจ้าทรงประกาศ
พระบัญญัติจากภูเขาซีนายนั้น พระ
องค์ทรงเปิดเผยให้มนุษย์ทราบถึง
ความบริสุทธิ์ของพระลักษณะนิสัย
ของพระองค์ เพื่อว่าด้วยการเปรียบ
เทียบถึงความแตกต่างจะได้เห็นบาป
อันหนักหนาของพวกเขาเอง ทรง
โปรดประทานพระบัญญัติเพื่อให้
พวกเขาู้แจ้งในเรื่องบาปและเพื่อ
เปิดเผยว่าพวกเขาเองต้องการพระ
ผู้ช่วยให้รอด การประกอบกิจนี้จะ
เกิดขึ้นเมื่อนำหลักการของพระบัญญัติ
มาใช้ในหัวใจโดยทางพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ พระบัญญัติยังคงทำงานนี้
อยู่ในเวลานี้ หลักการของพระบัญญัติ
เปิดเผยให้เห็นอย่างชัดเจนในชีวิต
ของพระคริสต์ และเมื่อพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ของพระเจ้าสัมผัสหัวใจ และ
เมื่อแสงสว่างของพระคริสต์เปิดเผย
ให้มนุษย์เห็นถึงความต้องการพระ

โลหิตแห่งการชำระและความชอบธรรมในการชำระบาปของพระองค์แล้ว พระบัญญัติก็ยังคงเป็นสื่อตัวแทนนำเราไปยังพระคริสต์เพื่อเราจะได้รับการชำระบาปโดยความเชื่อ “*ธรรมเนียมปฏิบัติของพระยาห์เวห์ดีพร้อม และฟื้นฟูชีวิต*” สดุดี 19:7 {DA 308.2}

“*จนกว่าฟ้าและดินจะล่องไป*” พระเยซูตรัส “*แม้อักษรที่เล็กที่สุดหรือขีดขีดหนึ่งก็จะมีวันสูญไปจากธรรมเนียมปฏิบัติ จนกว่าทุกสิ่งจะเกิดขึ้น*” ดวงอาทิตย์ที่สองแสงในท้องนภาพื้นโลกอันมั่นคงที่คุณอาศัยอยู่เป็นประจักษ์พยานของพระเจ้าว่าพระบัญญัติของพระองค์มั่นคงไม่เปลี่ยนแปลงและถาวรนิรันดร์ แม้ว่าสิ่งเหล่านี้จะล่องล้นไปแต่ธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าจะยั่งยืน “*ฟ้าและดินจะล่องไปก็ยังง่ายกว่าขีดขีดหนึ่งในธรรมเนียมปฏิบัติหลุดหายไป*” ลูกา 16:17 ระบบของแบบจำลองที่ชี้ไปยังพระเยซูในฐานะพระเมสโปดกของพระเจ้าถูกยกเลิกเมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ แต่ธรรมเนียมปฏิบัติสืบประการนั้นเปลี่ยนแปลงไม่ได้เช่นเดียวกับบัลลังก์ของพระเจ้า {DA 308.3}

เนื่องจาก “*ธรรมเนียมปฏิบัติของพระยาห์เวห์ดีพร้อม*” ทุกการเปลี่ยนแปลงที่ทำต่อธรรมเนียมปฏิบัติจะต้องเป็นการกระทำที่ชั่ว ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าและสอนผู้อื่นให้ทำเช่นนั้นจะถูกพระคริสต์ประณาม ชีวิตแห่งการเชื่อฟังของพระเจ้าช่วยให้รอดรักษาข้อเรียกร้องของธรรมเนียมปฏิบัติเอาไว้ สิ่งนี้พิสูจน์ให้เห็นว่ามนุษยชาติถือรักษาธรรมเนียมปฏิบัติได้ และแสดงให้เห็นถึงลักษณะอุปนิสัยอันดีเลิศที่จะพัฒนาได้เมื่อเชื่อปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติทุกคนที่เชื่อฟังและปฏิบัติตามเหมือนที่พระองค์ทรงทำมาแล้วนั้นกำลังประกาศว่าธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า “*ศักดิ์สิทธิ์ ยุติธรรมและดีงาม*” โรม 7:12 ในทางกลับกันทุกคนที่ฝ่าฝืนธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้ายังกองสนับสนุนคำอ้างของชาตานที่ว่าธรรมเนียมปฏิบัตินั้นไม่ยุติธรรมและปฏิบัติตามไม่ได้ ด้วยเหตุนี้พวกเขารับรองการหลอกลวงของศัตรูยิ่งใหญ่และหลอ่ล่ยริตพระเจ้า พวกเขาเป็นบุตรของคนชั่วซึ่งเป็นคนแรกที่กบฏต่อต้านธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าเมื่อปล่อยให้พวกเขาเข้าไปยังสวรรค์

อีกครั้ง ก็จะเป็นการนำองค์ประกอบของความขัดแย้งและกบฏและทำอันตรายต่อสวัสดิภาพของจักรวาล ไม่มีสักคนเดียวที่สนใจจะเลยหลักการของธรรมเนียมปฏิบัติแม้เพียงข้อเดียวที่จะเข้าไปยังอาณาจักรแห่งสวรรค์ได้ {DA 308.4}

พวกธรรมาจารย์ถือว่าความชอบธรรมของพวกเขาเป็นใบอนุญาตเข้าแผ่นดินสวรรค์ แต่พระเยซูทรงเปิดเผยว่าความชอบธรรมนั้นไม่เพียงพอและไม่คู่ควร พิธีการภายนอกและความรู้ความจริงทางทฤษฎีถือเป็นส่วนประกอบความชอบธรรมของระบอบฟาริสี พวกธรรมาจารย์อ้างความบริสุทธิ์โดยการลงแรงของพวกเขาเองในการถือรักษาธรรมบัญญัติ แต่ผลงานของพวกเขาได้แยกความชอบธรรมออกจากศาสนา ในขณะที่พวกเขาพิถีพิถันในการถือรักษาพิธีกรรม ชีวิตของพวกเขาไร้ศีลธรรมและเสื่อมด้อยค่าสิ่งที่พวกเขาเรียกว่าความชอบธรรมนั้นไม่มีทางพาพวกเขาเข้าอาณาจักรของสวรรค์ได้ {DA 309.1}

การหลอกลวงยิ่งใหญ่ที่สุดที่มีต่อความคิดมนุษย์ในสมัยของพระ

คริสต์คือ แค่เพียงเห็นด้วยกับความจริงก็จัดว่าเป็นความชอบธรรมแล้ว แต่จากประสบการณ์ทั้งหมดของมนุษย์ ความรู้ความจริงในเชิงทฤษฎีผ่านการพิสูจน์แล้วว่าไม่เพียงพอที่จะช่วยจิตวิญญาณให้รอดได้ ความรู้เช่นนี้ไม่เกิดผลของความชอบธรรม การเอาใจใส่อย่างหวงแหนในสิ่งที่เรียกว่าความจริงตามศาสนศาสตร์บ่อยครั้งจะมาพร้อมกับความเกลียดชังความจริงที่เป็นของแท้ดังที่แสดงออกให้เห็นในชีวิต ประวัติศาสตร์อันมีดมนที่สลับบทหนึ่งนั้นเต็มไปด้วยการบันทึกของอาชญากรรมที่ก่อขึ้นโดยนักศาสนาที่คลั่งไคล้ พวกฟาริสีอ้างว่าตนเป็นบุตรของอับราฮัมและโออวดว่าตนเป็นผู้ครอบครองคำพยากรณ์ของพระเจ้า แต่กระนั้นข้อได้เปรียบเหล่านี้ไม่ได้ปกป้องรักษาพวกเขาจากความเห็นแก่ตัว ความมั่งร่ำรวย ความโลภหาผลประโยชน์ใส่ตนและความหนาชื่อใจคอดันต่ำซ้ำที่ที่สุด พวกเขาคิดว่าตัวเองเป็นนักศาสนายิ่งใหญ่ที่สุดในโลก แต่ความเชื่อมั่นในศาสนาของพวกเขาพาพวกเขาตรึงพระเจ้าแห่งพระสิริบนกางเขน {DA 309.2}

ภัยอันตรายแบบเดียวกันยังคงมีอยู่ หลายคนก็ทักว่าตนเองเป็นคริสเตียนเพียงเพราะสมัครรับหลักการทางศาสนาบางประการ แต่พวกเขาไม่ได้นำความจริงไปลงมือปฏิบัติในชีวิต พวกเขาไม่ได้เชื่อและชื่นชอบกับสิ่งเหล่านี้ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้รับกำลังและพระคุณที่มาจากพระเจ้า โดยการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงมนุษย์แสดงว่าตนมีความเชื่อในความจริง แต่หากความเชื่อนี้ไม่ได้ทำให้เขามีความจริงใจ มีเมตตา อดทนนาน หักห้ามข่มใจ และมีจิตใจใฝ่หาสิ่งที่มุ่งหน้าไปยังสวรรค์แล้ว ผู้ที่แสดงตนเช่นนี้ก็จะนำคำสาปมาใส่ตัวและอิทธิพลของพวกเขาจะเป็นดังคำสาปแช่งต่อโลก {DA 309.3}

ความชอบธรรมที่พระคริสต์ทรงสอนนั้นคือการปรับเปลี่ยนหัวใจและชีวิตเพื่อให้เข้ากับพระประสงค์ของพระเจ้าที่ทรงเปิดเผยไว้แล้ว คนบาปหนาจะกลายเป็นคนชอบธรรมได้ก็ต่อเมื่อพวกเขามีความเชื่อในพระเจ้าและรักษาความสัมพันธ์อันมีชีวิตกับพระองค์ และแล้วการเป็นอย่างพระเจ้าที่แท้จริงจะยกระดับความคิดและทำให้ชีวิตมีเกียรติ จาก

นั้นรูปแบบภายนอกของศาสนาก็จะกลมกลืนเข้ากับความจริงภายในของคริสเตียน และแล้วพิธีกรรมต่างๆ ที่กำหนดไว้ในการนมัสการพระเจ้าก็จะไม่ใช่พิธีกรรมที่ไร้ความหมายเหมือนอย่างของพวกฟาริสีที่หน้าซื่อใจคด {DA 310.1}

พระเยซูทรงหยิบเรื่องธรรมเนียมปฏิบัติขึ้นมาอธิบายต่างหาก และทรงอธิบายความลึกและความกว้างของข้อกำหนดของธรรมเนียมปฏิบัติแทนที่จะนำจุดแข็งของธรรมเนียมปฏิบัติเพียงอนุภาคเดียวออกไป พระองค์กลับทรงแสดงให้เห็นว่าหลักการของธรรมเนียมปฏิบัตินั้นส่งผลอันกว้างไกลอย่างมากเพียงไรและเปิดโปงความผิดมหันต์ของชาวยิวที่แสดงออกให้เห็นถึงการเชื่อฟังแต่เพียงเปลือกนอกอย่างไร พระองค์ทรงเปิดเผยถึงการล่วงละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าด้วยความคิดชั่วหรือสายตามักมากในโลกียวิสัย บุคคลหนึ่งที่เข้าร่วมกับความอยุติธรรมเล็กน้อยที่สุดก็ได้ละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติและลดคุณค่าธรรมชาติฝ่ายศีลธรรมของตัวเองเองลงไป การฆาตกรรมก่อตัวขึ้นในจิตใจเป็นอันดับแรกก่อน

คนที่ปล่อยให้ความเกลียดชังมีที่อยู่ในจิตใจของเขาก็กำลังนำอย่างเท้าเข้าไปสู่ทางของฆาตกรและเครื่องบูชาของเขาก็คือสิ่งที่น่าขยะแขยงต่อพระเจ้า {DA 310.2}

ชาวยิวบ่มเพาะจิตวิญญาณแห่งการแก้แค้น ในความเกลียดชังที่มีต่อชาวโรมันนั้น พวกเขาประณามอย่างรุนแรงและทำให้คนชั่วพึงพอใจด้วยการแสดงคุณสมบัติต่างๆ ของเขา ด้วยประการฉะนี้พวกเขากำลังฝึกตนเองเพื่อทำความชั่วที่คนชั่วชกนำพวกเขาไป ในชีวิตฝ่ายศาสนาของพวกเขาฟาริสีไม่มีสิ่งใดที่จะนำเสนอให้คนต่างชาตินับถือศรัทธาได้ พระเยซูทรงเชิญชวนให้พวกเขาอย่าหลงตัวเองด้วยความคิดที่ว่าพวกเขาสามารถลุกขึ้นต่อสู้ผู้กดขี่ของพวกเขาได้และเก็บถนอมความปรารถนาที่จะล้างแค้นความอยุติธรรมของพวกเขา {DA 310.3}

จริงอยู่มีความขุ่นเคืองบางประการที่ทำให้เราโกรธอย่างสมเหตุสมผลได้แม้ในท่ามกลางผู้ติดตามของพระคริสต์ เมื่อพวกเขาเห็นว่าพระเจ้าได้รับการหลู่เกียรติและพระราชกิจของพระองค์เสื่อมเสียชื่อเสียง

เมื่อพวกเขาเห็นว่าคนบริสุทธิ์ถูกกดขี่ ความโกรธอันชอบธรรมก็จะถูกปลุกขึ้นในจิตใจของเขาได้ ความโกรธเช่นนี้ที่เกิดขึ้นในคนที่มีความรู้สึกถูกผิดด้านศีลธรรมอันว่องไวนั้นไม่ใช่บาป แต่สำหรับผู้ที่ไม่คิดว่าเมื่อถูกอารมณ์ปลุกปั่นขึ้นมาแล้วก็ปล่อยตัวให้โกรธหรือเคืองนั้นกำลังเปิดหัวใจให้กับซาตาน หากเราจะอยู่ร่วมกันเป็นหนึ่งกับสวรรค์จะต้องกำจัดความขมขื่นและความเกลียดชังให้หมดไป {DA 310.4}

พระเจ้าช่วยให้รอดสอนต่อไปมากกว่านี้ พระองค์ตรัสว่า “ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา และกลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน” มีคนมากมายที่กระตือรือร้นทำงานรับใช้ในด้านศาสนาในขณะที่เขามีความขัดแย้งอย่างไม่มีความสุขระหว่างพวกเขาและพี่น้อง พวกเขาจะปรับคืนดีกันเสียก่อน พระเจ้าทรงกำหนดให้พวกเขาพยายามอย่างเต็มที่เพื่อนำความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว

กันกลับคืนมา จนกว่าพวกเขาจะทำ
เช่นนี้พระองค์ก็ไม่อาจจะทรงรับการ
รับใช้ของพวกเขาได้ พระองค์ทรง
เน้นย้ำให้เห็นหน้าที่ของคริสเตียน
อย่างชัดเจน {DA 310.5}

พระเจ้าทรงหลังพระพรของ
พระองค์ลงบนทุกคน “พระองค์ทรง
ให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่อง
สว่างแก่คนดีและคนชั่วเสมอกัน และ
ให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและคน
อธรรม” “พระองค์ทรงพระกรุณา
ทั้งต่อคนอกตัญญูและคนชั่ว” ลูกา
6:35 พระองค์ทรงเชิญให้เราเป็น
เหมือนพระองค์ “จงอวยพรแก่คนที่
แข่งด่าทอท่าน” พระเยซูตรัส “จงทำดี
กับคนที่เกลียดชังท่าน. . . เพื่อว่า
พวกท่านจะเป็นบุตรของพระบิดา
ของท่านผู้สถิตในสวรรค์” นี่คือหลัก
การของธรรมบัญญัติและเป็นบ่อเกิด
แห่งชีวิต {DA 311.1}

พระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับ
บุตรทั้งหลายของพระองค์นั้นสูงกว่า
ที่ความคิดสูงสุดของมนุษย์จะเอื้อม
ถึงได้ “พวกท่านจงเป็นคนดีพร้อม
เหมือนอย่างที่เราบิดาของท่าน
ผู้สถิตในสวรรค์ทรงดีพร้อม” พระ
บัญญัตินี้เป็นพระสัญญา แผนการไถ่

ทรงมุ่งหมายไว้เพื่อกู้คืนพวกเราออก
จากอำนาจของซาตานอย่างสมบูรณ์
พระคริสต์ทรงแยกจิตวิญญาณที่
สำนึกผิดออกจากบาปเสมอ พระองค์
เสด็จมาเพื่อทำลายกิจการของมาร
และพระองค์ทรงเตรียมหลังพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่ผู้ที่กลับใจ
ทุกคนเพื่อป้องกันเขาจากบาป {DA
311.2}

เราจะต้องไม่นำเครื่องมือของ
ผู้ล่อลวงขึ้นอ้างแก้ตัวให้กับการ
กระทำผิดแม้เพียงครั้งเดียว ซาตาน
ดีอกดีใจเมื่อมันได้ยินผู้อ้างตนว่า
ติดตามพระคริสต์แก้ตัวให้กับจุด
บกพร่องของลักษณะอุปนิสัย ข้อ
แก้ตัวเหล่านี้เองที่นำไปสู่บาป ไม่มี
ข้อแก้ตัวใดให้กับการทำบาป บุตร
ทุกคนของพระเจ้าที่กลับใจเชื่อ
พระองค์จะเข้าถึงอารมณ์ที่บริสุทธิ์
ซึ่งเป็นชีวิตที่เหมือนพระคริสต์ {DA
311.3}

ต้นแบบสมบูรณ์ในอุดมคติของ
ลักษณะอุปนิสัยคริสเตียนคือให้เป็น
เหมือนพระคริสต์ บุตรมนุษย์ทรงมี
ชีวิตดีพร้อมฉันใด ผู้ติดตามของ
พระองค์ต้องมีชีวิตดีพร้อมเช่นกัน
ฉันนั้น พระเยซูทรงเป็นเหมือนกับ

พี่น้องทุกอย่าง พระองค์ทรงมีเนื้อ
หนังเหมือนพวกเรา พระองค์ทรงหิว
ทรงกระหายและทรงเหนื่อยล้า
พระองค์ทรงดำรงชีวิตด้วยอาหารและ
สดชื่นด้วยการนอนหลับ พระองค์
ทรงแบกรับชะตากรรมของมนุษย์
แต่กระนั้นพระองค์ทรงเป็นพระบุตร
ของพระเจ้าผู้รู้จุดต่างพริ้ว พระองค์
ทรงเป็นพระเจ้าในสภาพเนื้อหนัง
พระลักษณะนิสัยของพระองค์จะเป็น
ของพวกเรา พระยาห์เวห์ตรัสถึง
ผู้ที่เชื่อในพระองค์ว่า *“เราจะอยู่ใน
เขาทั้งหลายและจะดำเนินในหมู่
พวกเขา เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา
และเขาจะเป็นประชากรของเรา”*
2 โครินธ์ 6:16 {DA 311.4}

พระคริสต์ทรงเป็นบันไดที่
ยาโคบเห็น ฐานวางอยู่บนพื้นโลก
และขั้นสูงสุดยื่นขึ้นไปถึงประตูสวรรค์
จนถึงธรณีประตูแห่งพระสิริเลที่ยี่เดียว
หากบันไดนั้นมาไม่ถึงโลกแม้เพียง
ขั้นเดียว พวกเราจะต้องพินาศอย่าง
แน่นอน แต่พระคริสต์ทรงเอื้อมถึง
เราในที่ที่เราอยู่ พระองค์ทรงรับ
ธรรมชาติของเราและทรงได้ชัยชนะ
เพื่อว่าพวกเราเมื่อรับธรรมชาติของ
พระองค์เราจะได้เป็นผู้มีชัย พระองค์

เสด็จมา *“ในสภาพเหมือนเนื้อหนัง
ที่บาป”* โรม 8:3 บัดนี้ด้วยสภาพของ
พระเจ้า พระองค์ทรงวางพระหัตถ์
บนบัลลังก์ของสวรรค์ และในความ
เป็นมนุษย์พระองค์ทรงเอื้อมมาถึง
พวกเรา พระองค์ทรงเชิญให้เราบรรลุ
ให้ถึงพระสิริของพระลักษณะนิสัย
ของพระองค์โดยความเชื่อในพระองค์
ด้วยเหตุนี้เราจะเป็นคนดีพร้อมได้
เหมือน *“พระบิดาของท่าน ผู้สถิตใน
สวรรค์ทรงดีพร้อม”* {DA 311.5}

พระเยซูทรงสำแดงให้เห็นแล้ว
ว่าความชอบธรรมประกอบด้วยอะไร
และทรงเน้นให้เห็นว่าพระเจ้าทรง
เป็นแหล่งกำเนิดความชอบธรรม
บัดนี้พระองค์ทรงเปลี่ยนไปตรัสถึง
เรื่องของหน้าที่ในทางปฏิบัติ ในการ
ทำทาน ในคำอธิษฐาน และในการ
ถืออดอาหาร พระองค์ตรัสว่าอย่า
ให้สิ่งเหล่านี้ดึงดูดความสนใจหรือ
เพื่อรับคำชมใส่ตน ให้บริจาคมด้วยความ
จริงใจ เพื่อประโยชน์ของผู้
ยากไร้ที่ตกทุกข์ได้ ในคำอธิษฐานให้
จิตวิญญาณสื่อสารกับพระเจ้า ใน
การถืออดอาหารไม่ให้เดินไปด้วย
ศีรษะก้มลงต่ำและด้วยใจที่คิดแต่ตน
ใจของฟาริสีเป็นดินร้างและไม่เกิด

ประโยชน์ไม่มีเมล็ดใดของสวรรค์
เจริญงอกงามได้ ผู้ที่ยอมจำนนต่อ
พระเจ้าอย่างไม่สงวนตัวที่สุดจะถวายเป็น
การรับใช้ที่ทรงยอมรับได้มากที่สุด
เพื่อว่าโดยการร่วมสามัคคีธรรมกับ
พระเจ้ามนุษย์จึงกลายเป็นคนทำงาน
ร่วมกับพระองค์ในการนำเสนอพระ
ลักษณะนิสัยของพระองค์ในความ
เป็นมนุษย์ {DA 312.1}

การรับใช้ที่ถวายเป็นด้วยความ
บริสุทธิ์ใจให้ผลตอบแทนยิ่งใหญ่
“พระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตร
เห็นในที่ลับ จะประทานบำเหน็จ
แก่ท่าน” โดยการดำรงชีวิตของเรา
ด้วยพระคุณของพระคริสต์ ลักษณะ
อุปนิสัยของเราจะถูกสร้างขึ้น ความ
สวยงามน่ารักดั้งเดิมจะเริ่มกลับคืน
มายังจิตวิญญาณ พระเจ้าจะทรงให้
ความรู้ในเรื่องคุณลักษณะของพระ
ลักษณะนิสัยของพระคริสต์ให้แก่
พวกเขา และพระฉายาของพระเจ้า
จะเริ่มส่องออกไป ใบหน้าของชาย
และหญิงที่ดำเนินและรับใช้พระเจ้า
จะแสดงออกถึงสันติสุขของสวรรค์
พวกเขาถูกล้อมด้วยบรรยากาศของ
สวรรค์ สำหรับจิตวิญญาณเหล่านี้
อาณาจักรของพระเจ้าได้เริ่มขึ้นแล้ว

พวกเขามีความสุขของพระคริสต์
คือความสุขของการเป็นพระพรต่อ
มนุษยชาติ พวกเขาได้รับเกียรติ
ที่ได้รับการยอมรับเพื่อให้พระอาจารย์
ทรงใช้ พวกเขาได้รับความไว้วางใจ
ให้ทำงานรับใช้พระองค์ในพระนาม
ของพระองค์ {DA 312.2}

“ไม่มีใครเป็นข้าสองเจ้าบ้าง
สองนายได้” เรารับใช้พระเจ้าด้วย
หัวใจที่แยกส่วนไม่ได้ ศาสนาของ
พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ไม่ใช่แรงจูงใจ
หนึ่งในท่ามกลางศาสนาอื่น ๆ แรง
จูงใจนี้จะต้องเลิศที่สุด แผ่กระจาย
และควบคุมแรงจูงใจอื่น ๆ ไม่ใช่
เปรียบเทียบเหมือนสีดัมแต่งผ้าใบที่นั้น
นิดที่นี้หน่อย แต่จะต้องแผ่ซ่านไป
ทั้งชีวิตราวกับเอาผืนผ้าใบนั้นจุ่มลง
ในสีจนกระทั่งด้ายทุกเส้นของผ้าถูก
ย้อมเป็นสีเข้มและสีก็จะไม่ซีดจาง
{DA 312.3}

“ตาเป็นประทีปของร่างกาย
เพราะฉะนั้นถ้าตาของท่านปกติ
ทั้งตัวของท่านก็พลอยสว่างไปด้วย
แต่ถ้าตาของท่านมืดปกติ ทั้งตัวของ
ท่านก็พลอยมืดไปด้วย” ความบริสุทธิ์
และความแน่วแน่ของเป้าหมายเป็น
เงื่อนไขของการรับความสว่างจาก

พระเจ้า ผู้ที่ปรารถนาเข้าใจความจริง ต้องเต็มใจที่จะยอมรับทุกสิ่ง ที่ความจริงเปิดเผย เขาประนีประนอมกับความผิดไม่ได้ ความลึกลับและถาวร ความเต็มใจเพียงกึ่งเดียวให้กับความจริง หมายถึงการเลือกความมืดมนของความผิดพลาดและการหลอกลวงของซาตาน {DA 312.4}

นโยบายทางโลกและหลักการแห่งความชอบธรรมที่ไม่ผันแปรออกนอกเส้นทางจะไม่ผสมเข้ากันเช่นเดียวกับสีของรุ้ง ระหว่างทั้งสองนี้ มีเส้นแบ่งกว้างหนาทรงชัดเจนที่พระเจ้าแห่งนิรันดร์กาลได้ทรงขีดไว้ พระฉายาของพระคริสต์แตกต่างอย่างโดดเด่นจากของซาตานตั้งแต่วินาทีเมื่อเทียบกับยามเที่ยงคืน และผู้ที่ดำเนินชีวิตของพระคริสต์เท่านั้นที่จะเป็นผู้ร่วมงานของพระองค์ หากเก็บถนอมบาปเดียวไว้ในจิตวิญญาณ หรือการปฏิบัติที่ผิดถูกเก็บถนอมไว้ในชีวิต ทั้งตัวของเขาก็เปราะเปื้อน บุคคลนั้นกลายเป็นเครื่องมือของความอธรรม {DA 313.1}

ทุกคนที่เลือกรับใช้พระเจ้าจะต้องวางใจอยู่ในการดูแลของพระองค์ พระคริสต์ทรงชี้ไปยังนกที่บินอยู่บน

ท้องฟ้า ดอกไม้ในทุ่งนาและเน้นให้ผู้ฟังของพระองค์พิจารณาผลงานแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า พระองค์ตรัสว่า “ท่านไม่ประเสริฐกว่าพวกมันหรือ?” มัทธิว 6:26 ขนาดของความเอาใจใส่ที่พระเจ้าประทานให้กับสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้นเป็นสัดส่วนกับการจัดลำดับของสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ พระเจ้าทรงเฝ้าดูนกกระจอก สีนํ้าตาลตัวน้อย ดอกไม้ในทุ่งหญ้าที่ปกคลุมโลกตั้งพรหมได้รับการดูแลเอาใจใส่จากพระบิดาบนสวรรค์ พระอาจารย์ศิลาปีนเอกทรงคำนึงถึงดอกกลีบลี ทรงแสร้างดอกไม้เหล่านั้นให้มีความสวยงามมากจนโดดเด่นกว่า กษัตริย์ซาโลมอน พระองค์ทรงห่วงใยมนุษย์มากเพียงใด พระองค์ทรงเอาใจใส่มนุษย์ที่ทรงสร้างมาตามพระฉายาและพระสิริของพระเจ้ามากเพียงไร พระองค์ทรงปรารถนาที่จะเห็นบุตรทั้งหลายของพระองค์เปิดเผยลักษณะอุปนิสัยที่เหมือนพระลักษณะนิสัยของพระองค์ ตั้งแสงตะวันที่ส่องให้เกิดโทณสีที่คลั่งกันไปยังดอกไม้ พระเจ้าประทานความงดงามของพระลักษณะนิสัยที่มีความงดงามของพระองค์มาให้

เช่นกัน {DA 313.2}

ทุกคนที่เลือกอาณาจักรแห่งความรัก ความชอบธรรมและสันติสุขของพระคริสต์จนถึงถือว่าผลประโยชน์ของอาณาจักรนี้สูงยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด คนเหล่านี้จะเชื่อมโยงกับโลกที่อยู่เบื้องบนและพระพรทุกประการที่จำเป็นสำหรับชีวิตนี้เป็นของพวกเขา ในหนังสือแห่งการทรงจัดเตรียมซึ่งเป็นหนังสือแห่งชีวิตเราแต่ละคนได้รับจัดสรรคนละหนึ่งหน้า หน้าหนังสือนั้นประกอบด้วยรายละเอียดของประวัติของเรา แม้แต่เส้นผมบนศีรษะของเราก็นับไว้แล้ว บรรดาบุตรของพระเจ้าไม่เคยหายไปจากน้ำพระทัยของพระองค์ {DA 313.3}

“เพราะฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงวันพรุ่งนี้” มัทธิว 6:34 เราต้องเดินตามพระคริสต์วันต่อวัน พระเจ้าไม่ประทานความช่วยเหลือสำหรับวันพรุ่งนี้ พระองค์ไม่ประทานวิธีดำเนินชีวิตบนเส้นทางในโลกให้แก่นุตรทั้งหลายในครั้งเดียว กล่าว พวกเขาจะสับสน พระองค์ทรงบอกพวกเขาเท่าที่พวกเขาจะจดจำได้และปฏิบัติตาม กำลังและพระปัญญาที่ประทานมิไว้เพื่อเหตุฉุกเฉินในปัจจุบัน

“แต่ถ้าใครในพวกท่านขาดสติปัญญา” ในวันนี้ “ให้คนนั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ประทานให้กับทุกคนด้วยพระทัยกว้างขวางและไม่ทรงตำหนิ แล้วเขาก็จะได้รับตามที่ทูลขอ” ยากอบ 1:5 {DA 313.4}

“อย่าพิพากษา เพื่อพระเจ้าจะไม่ทรงพิพากษาท่านทั้งหลาย” อย่าคิดว่าตัวเองดีกว่าคนอื่นและตั้งตนขึ้นตัดสินความพวกเขา เนื่องจากคุณแยกแยะแรงจูงใจไม่ได้ คุณจึงตัดสินคนอื่นไม่ได้ ในการดำเนินเขา คุณกำลังตัดสินตัวคุณเอง เพราะคุณแสดงให้เห็นว่าคุณมีส่วนร่วมกับการขาดานซึ่งเป็นผู้กล่าวหาพี่น้อง พระเจ้าตรัสว่า “จงพิจารณาตัวเองดูว่า ท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในความเชื่อหรือไม่ จงพิสูจน์ตัวเอง” นี่คืองานของเรา “แต่ถ้าเราวินิจฉัยตัวเอง เราคงไม่ต้องถูกพิพากษา” 2 โครินธ์ 13:5; 1 โครินธ์ 11:31 {DA 314.1}

ต้นไม้ที่ดีจะให้ผลดี หากผลไม้นั้นกินไม่ได้และไร้ค่า ต้นไม้นั้นก็เป็นต้นไม้ชั่ว ดังนั้นผลที่เกิดในชีวิตจึงเป็นพยานถึงสภาพของหัวใจและความเป็นเลิศของลักษณะอุปนิสัย ผลงานดีซื้อความรอดไม่ได้ แต่เป็น

หลักฐานของความเชื่อที่กระทำโดยความรักและชำระจิตวิญญาณให้บริสุทธิ์ และแม้ว่ารางวัลนิรันดร์จะไม่ทรงโปรดประทานให้เพราะคุณความดีของเรา แต่ก็จะเป็นไปตามสัดส่วนของงานที่ได้ทำผ่านพระคุณของพระคริสต์ {DA 314.2}

ด้วยประการฉะนี้พระคริสต์ทรงกำหนดหลักธรรมแห่งอาณาจักรของพระองค์ และทรงสำแดงให้พวกเขาเห็นว่าหลักธรรมนี้เป็นกฎยิ่งใหญ่แห่งชีวิต เพื่อสร้างความประทับใจให้กับบพเรียนพระองค์จึงทรงเพิ่มคำอธิบายไว้ว่าการไถ่บาปคำพูดของเรานั้นยังไม่เพียงพอ โดยการเชื่อฟังพวกเขาจะต้องนำมาเป็นพื้นฐานของลักษณะอุปนิสัย อัดตาแปรเปลี่ยนไป

เรื่อยเหมือนทราย หากคุณอาศัยทฤษฎีและสิ่งประดิษฐ์ของมนุษย์ในการสร้างบ้าน บ้านของคุณก็จะพังทลายลงอย่างแน่นอน โดยลมแห่งการทดลอง พายุของการทดสอบจะกวาดบ้านทิ้งไป แต่หลักธรรมเหล่านี้ที่พระเจ้าประทานจะยั่งยืน จงรับพระองค์ไว้และสร้างบ้านของคุณบนพระวจนะของพระองค์ {DA 314.3}

“ทุกคนที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตามก็เปรียบเสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างบ้านของตนไว้บนศิลา แล้วฝนก็ตกและน้ำก็ไหลเชี่ยวลมก็พัดปะทะบ้านนั้น แต่บ้านไม่ได้พังลง เพราะว่ารากตั้งอยู่บนศิลา” มัทธิว 7:24, 25 {DA 314.4}

“การรับใช้ที่ถวายด้วยความบริสุทธิ์ใจให้ผลตอบแทนยิ่งใหญ่....

โดยการดำรงชีวิตของเราด้วยพระคุณของพระคริสต์
ลักษณะอุปนิสัยของเราจะถูกสร้างขึ้น” {DA 312.2}

“เราจะต้องไม่นำเครื่องมือของผู้ล่อลวงขึ้นอ้างแก้ตัวให้กับ
การกระทำผิดแม้เพียงครั้งเดียว....ข้อแก้ตัวเหล่านี้เองที่นำไปสู่บาป
ไม่มีข้อแก้ตัวใดให้กับการทำบาป” {DA 311.3}

นายร้อย

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 8:5-13; ลูกา 7:1-17

พระคริสต์ตรัสกับขุนนางผู้หนึ่ง ซึ่งมีลูกชายที่พระองค์ทรงรักษาให้หายแล้วนั้นว่า “ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ” ยอห์น 4:48 พระองค์ทรงเสerahพระทัยที่ชนชาติของพระองค์เองต้องการหมายสำคัญพิสูจน์ความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ ครั้นแล้วครั้งเล่าพระองค์ทรงประหลาดพระทัยกับความไม่เชื่อของพวกเขา แต่พระองค์กลับทรงประหลาดพระทัยในความเชื่อของนายร้อยที่ได้เข้ามาเฝ้าพระองค์ไม่ได้ตั้งแง่สงสัยในอำนาจของพระผู้ช่วยให้รอด ไม่ได้แม้แต่จะขอให้พระองค์เสด็จไปประกอบการอัศจรรย์ด้วยพระองค์เองแต่ทูลว่า “ขอพระองค์ตรัสเท่านั้น” เขาทูล “บ่าวของข้าพระองค์ก็จะหายโรค” {DA 315.1}

บ่าวของนายร้อยป่วยเป็น

โรคอัมพาตและนอนแน่นิ่งจนจะตาย ชาวโรมันถือว่าคนรับใช้ก็คือทาสที่ซื้อขายกันในตลาดและจะได้รับการปฏิบัติอย่างทารุณและโหดร้าย แต่นายร้อยคนนี้มีศรัทธาผูกพันอย่างอ่อนโยนกับคนรับใช้ของเขาและมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะให้คนรับใช้หายป่วย เขาเชื่อว่าพระเยซูทรงรักษาให้หายได้ เขาไม่เคยเห็นพระผู้ช่วยให้รอดมาก่อน แต่กิตติศัพท์ที่เขาได้ยินสร้างแรงบันดาลใจที่เพิ่มความเชื่อให้แก่เขา ถึงแม้ศาสนาของชาวยิวจะมีระเบียบพิธีการ แต่ชาวโรมันคนนี้เชื่อมั่นว่าศาสนาของพวกยิวเหนือกว่าศาสนาของตน เขาฟื้นฟูอุปสรรคของอคติและความเกลียดชังในระดับชาติที่แยกผู้บุกรุกออกจากผู้ถูกปกครอง เขาเคารพพิธีกรรมของการนมัสการพระเจ้าและแสดง

ความกรุณาต่อชาวยิวในฐานะผู้
นมัสการพระองค์ ในคำสอนของ
พระคริสต์ตามที่เขาได้รับรายงานนั้น
เขาพบสิ่งที่ตอบสนองความต้องการ
ของจิตใจ ทุกสิ่งที่อยู่ในจิตวิญญาณ
ของเขาตอบสนองต่อพระดำรัสของ
พระผู้ช่วยให้รอด แต่เขารู้สึกว่า
ตนเองไม่คู่ควรที่จะเข้ามาเฝ้าอยู่
เบื้องพระพักตร์พระเยซู เขาจึง
วิงวอนขอให้ผู้ปกครองชาวยิวเป็น
ผู้ร้องขอการรักษาส่งให้แก่คนรับใช้
ของเขา เพราะพวกเขาคุ้นเคยกับ
พระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ น่าจะรู้วิธีเข้า
หาพระองค์เพื่อให้ได้รับความโปรด
ปรานจากพระองค์ {DA 315.2}

เมื่อพระเยซูเสด็จมายังเมือง
คาเปอร์นาอุม พระองค์พบกับคณะ
ผู้ใหญ่มงคนของพวกยิวซึ่งทูล
พระองค์ถึงความปรารถนาของนาย
ร้อย พวกเขาทูลอ้อนวอนพระองค์ว่า
“นายร้อยคนนั้นเป็นคนที่พระองค์
สมควรจะทำการนี้ให้ เพราะว่าท่าน
รักชนชาติของเราและสร้างธรรม
ศาลาให้เรา” {DA 316.1}

พระเยซูเสด็จออกเดินทาง
มุ่งไปยังบ้านของนายร้อยทันที แต่
ฝูงชนเบียดเสียดกันจึงทำให้การ

ดำเนินไปได้อย่างช้าๆ ชาวการเสด็จ
มาของพระองค์นำหน้าพระองค์ไป
แล้ว และด้วยความไม่เชื่อมั่นใน
ตนเอง นายร้อยจึงส่งข้อความถึง
พระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า
ขออย่าได้ลำบากเลย เพราะว่าข้า
พระองค์เป็นคนที่ไม่สมควรจะรับ
พระองค์เข้าใต้ชายคาบ้านของข้า
พระองค์” แต่พระผู้ช่วยให้รอดยัง
ทรงดำเนินมุ่งหน้าไปบ้านของนาย
ร้อยต่อไป และนายร้อยพยายาม
เดินทางไปเข้าเฝ้าพระองค์จนใน
ที่สุดได้เข้ามาถึงพระองค์จึงทูล
พระองค์จนจบข้อความนั้นว่า “เพราะ
ฉะนั้นข้าพระองค์จึงเห็นว่าเป็นการ
ไม่สมควรด้วยที่จะไปหาพระองค์”
“ขอเพียงแต่รับสั่ง ทาสของข้า
พระองค์ก็จะหายโรค เพราะว่าข้า
พระองค์เองก็อยู่ใต้อำนาจทหารและ
มีทหารที่อยู่ใต้อำนาจ ถ้าข้าพระองค์
บอกคนนั้นว่า ‘ไป’ เขาก็จะไป ถ้า
บอกคนนั้นว่า ‘มา’ เขาก็จะมา ถ้า
บอกทาสของข้าพระองค์ว่า ‘ทำการนี้’
เขาก็จะทำ” ข้าพระองค์เป็นตัวแทน
ของรัฐบาลโรมและทหารของข้า
พระองค์ยอมรับว่าอำนาจของ
ข้าพระองค์ยิ่งใหญ่ฉันทิ พระองค์

ผู้ทรงเป็นตัวแทนของอำนาจของพระเจ้าผู้ทรงไว้ขอบเขตจำกัดและทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นก็เชื่อฟังพระองค์เช่นกัน ฉะนั้น พระองค์ตรัสบัญชาสั่งให้โรคออกไป และมันก็จะเชื่อฟังพระองค์ พระองค์ตรัสบัญชาผู้สื่อข่าวชาวสวรรค์ และพวกเขาก็จะนำคุณความดีแห่งการรักษามาให้ขอเพียงแค่ตรัสรับสั่ง ทาสของข้าพระองค์ก็จะหายเป็นปกติ {DA 316.2}

“เมื่อพระเยซูทรงได้ยินคำเหล่านั้นแล้วก็ประหลาดพระทัยจึงทรงเหลียวหลังตรัสกับฝูงชนที่ตามพระองค์มาว่า ‘เราบอกพวกท่านว่าเราไม่เคยพบความเชื่อมากเท่านี้แม้แต่ในอิสราเอล’” พระองค์ตรัสกับนายร้อยว่า “ท่านมีศรัทธาแล้ว จงได้ผลตามศรัทธานั้น” ในทันใดนั้นเอง บ่าวของเขาก็หายเป็นปกติ” {DA 316.3}

ผู้ใหญ่ชาวยิวบางคนก็แนะนำนายร้อยให้รู้จักพระคริสต์ได้แสดงให้เห็นว่าพวกเขาห่างไกลจากการเป็นผู้ครอบครองจิตวิญญาณของข้าวประเสริฐมากเพียงไร พวกเขาไม่ยอมรับว่าความต้องการยิ่งใหญ่

ของเราคือพระเมตตาคุณของพระเจ้าเท่านั้น ในความชอบธรรมของตนเองพวกเขายกย่องนายร้อยเพราะคุณความดีที่เขาแสดงต่อ “ชาติของเรา” แต่นายร้อยพูดถึงตัวเองว่า “ข้าพระองค์เป็นคนที่ไม่สมควร” หัวใจของเขาสัมผัสได้ถึงพระคุณของพระคริสต์ เขาเห็นความไม่คู่ควรของตนเองแต่กระนั้นเขาไม่กลัวที่จะขอความช่วยเหลือ เขาไม่ไว้วางใจในความคิดของตนเอง ข้อคิดเห็นที่แสดงออกมาเป็นความต้องการยิ่งใหญ่ของเขา ความเชื่อของเขายึดพระคริสต์ในพระลักษณะนิสัยที่แท้จริงของพระองค์ไว้ เขาไม่ได้เชื่อพระองค์เพียงในฐานะผู้ทำการอัศจรรย์เท่านั้นแต่ในฐานะมิตรและพระผู้ช่วยให้รอดของมนุษยชาติ {DA 316.4}

คนบาปทุกคนก็จะเข้ามาถึงพระคริสต์ได้ในลักษณะเช่นเดียวกันนี้ “ไม่ใช่เพราะความชอบธรรมที่เราทำเอง แต่ด้วยพระเมตตาของพระองค์” ที่ช่วยเราให้รอด ทิตัส 3:5 เมื่อซาตานย้ำบอกว่าคุณเป็นคนบาปและไม่มีหวังที่จะรับพระพรของพระเจ้า ให้บอกมันว่าพระคริสต์เสด็จมาในโลกเพื่อช่วยคนบาปให้

รอด เราไม่มีสิ่งใดที่จะนำเสนอตัวเรา
เองกับพระเจ้า เว้นเสียแต่คำวิงวอน
ที่เราอาจเรียกร้องได้ในเวลานี้และ
ตลอดไปซึ่งเป็นสภาพที่หมดหนทาง
ของเรา เราจึงจำเป็นต้องได้อำนาจ
ของการไถ่ให้รอดของพระองค์ เรา
ต้องละทิ้งการพึ่งตนเองให้หมด เรา
ต้องมองไปยังกางเขนกาลวาริและ
พูดว่า {DA 317.1}

“สิ่งควรค่าใดหาจะมีไม่ในมือฉัน
กางเขนท่านนั้นฉันยึดไว้มั่น”
{DA 317.2}

ตั้งแต่วัยเด็กชาวยิวได้รับการ
สั่งสอนในเรื่องพระราชกิจของพระ
เมสสิยาห์ พระคำแห่งการ دلใจของ
ปิตุลาและผู้เผยพระวจนะและคำสอน
เชิงสัญลักษณ์ของการถวายนบูชา
เป็นของพวกเขามาช้านาน แต่พวก
เขาละเลยแสงสว่าง และบัดนี้พวก
เขาไม่เห็นสิ่งน่าปรารถนาอันใดใน
ตัวของพระเยซู แต่นายร้อยที่เกิด
ในศาสนานอกรีต ได้รับการศึกษา
เรื่องการบูชารูปเคารพของจักรวรรดิ
โรมและผ่านการฝึกเป็นทหารซึ่งดู
เหมือนจะถูกตัดขาดจากชีวิตฝ่าย
วิญญาณด้วยการศึกษาและสภาพ
แวดล้อมของเขาและยังถูกปิดกั้น

เพิ่มขึ้นอีกจากความตื้อรั้นของชาวยิว
และการดูถูกที่เพื่อนร่วมชาติของเขา
มีต่อชนชาติอิสราเอล ชายคนนั้นมอง
เห็นความจริงที่ลูกหลานของอับราฮัม
ตาบอดมองไม่เห็น เขาไม่รอดูว่า
ชาวยิวจะรับผู้ที่อ้างว่าเป็นพระ
เมสสิยาห์ของพวกเขหรือไม่ ใน
ขณะที่ “ความสว่างแท้ที่ทำให้มนุษย์
ทุกคนเห็นความจริงได้นั้นกำลังเข้า
มาในโลก” ยอห์น 1:9 ส่องลงมาที่
เขา เขามองเห็นพระสิริของพระบุตร
ของพระเจ้าแม้จะอยู่ไกลออกไป
{DA 317.3}

สำหรับพระเยซูแล้วนี่คือ
ผลงานของข่าวประเสริฐที่จะต้อง
ทำให้สำเร็จท่ามกลางคนต่างชาติ
พระองค์ทรงรอคอยด้วยความชื่นชม
ยินดีที่จะรวบรวมจิตวิญญาณจาก
ทุกประชาชาติมาสู่อาณาจักรของ
พระองค์ ด้วยความโศกเศร้าอย่าง
สุดซึ่งพระองค์ทรงกล่าวให้ชาวยิว
เห็นถึงผลของการปฏิเสธพระคุณ
ของพระองค์ “เราบอกพวกท่านว่า
คนจำนวนมากที่มาจากทิศตะวันออก
และทิศตะวันตกจะมาร่วมงานเลี้ยง
กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบใน
แผ่นดินสวรรค์ แต่ทนายาททั้งหลาย

ของแผ่นดินนั้นจะถูกขับไล่ไสส่งออกไปในที่มืด ที่นั่นจะมีเสียงร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” อนิจจา มีคนอีกมากสักเท่าไรที่ยังคงกำลังเตรียมรับความผิดหวังร้ายแรงอย่างเดียวกันนี้! ในขณะที่จิตวิญญาณในความมืดมิดของคนต่างแดนยอมรับพระคุณของพระองค์ แต่มีสักกี่คนในดินแดนคริสเตียนที่แสงส่องสว่างมาถึงพวกเขาก็เพียงพอจะถูกเพิกเฉย {DA 317.4}

ห่างจากเมืองคาเปอร์นาอุมกว่ายี่สิบไมล์ [32.2 กิโลเมตร] บนพื้นที่ราบสูงซึ่งมองเห็นที่ราบเอสตราลอนอันกว้างใหญ่และสวยงาม นั่นเป็นที่ตั้งของหมู่บ้านนาอิน และพระเยซูทรงย่างพระบาทของพระองค์ไปที่นั่น สาวกหลายคนและผู้คนอื่นๆ ก็อยู่เคียงข้างพระองค์ และตลอดการเดินทางมีประชาชนเข้ามารวมกลุ่มเพื่อหวังที่จะรอคอยพระดำรัสแห่งรักและพระเมตตาสงสารของพระองค์ บ้างเพื่อนำคนป่วยของพวกเขามาให้พระองค์รักษา และบ้างก็เพื่อหวังที่จะคอยให้พระองค์ผู้ทรงอำนาจยิ่งใหญ่เปิดตัวเป็นกษัตริย์ของประเทศอิสราเอล มหาชน

รวมกลุ่มกันเดินตามพระองค์ เป็นกลุ่มคนที่มีความคาดหวังและความยินดีขณะเดินตามพระองค์ขึ้นไปตามเส้นทางที่เต็มไปด้วยหินมุ่งหน้าไปยังประตูของหมู่บ้านบนภูเขา {DA 318.1}

เมื่อเดินเข้าใกล้หมู่บ้าน พวกเขาเห็นขบวนศพที่กำลังเคลื่อนด้วยฝัก้าวช้าๆ และแสนเศร้าออกมาจากประตูหมู่บ้านมุ่งหน้าไปยังสุสานบนแคร่หามศพที่อยู่ด้านหน้าคือร่างของผู้ตายและรอบๆ คือคนร้องไห้ไว้ทุกข์ซึ่งทำให้บรรยากาศเต็มไปด้วยเสียงร้องโหยหวนของพวกเขาดูเหมือนว่าคนทั้งเมืองได้มาชุมนุมรวมตัวกันเพื่อแสดงความเคารพผู้ตายและแสดงความเห็นใจต่อญาติของเขา {DA 318.2}

ภาพนี้เป็นภาพที่ปลุกความเห็นอกเห็นใจ ผู้ตายเป็นลูกชายคนเดียวของแม่และเธอก็เป็นหม้าย ผู้โศกเศร้าที่โดดเดี่ยวเดินตามผู้เลี้ยงดูและผู้ปลอบประโลมเพียงคนเดียวในโลกของเธอไปยังหลุมฝังศพ “เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นมารดาคนนั้น พระองค์ทรงสงสารนาง” ขณะที่เธอเดินไปอย่างไม่มอง

หน้าเหลียวหลังและร้องไห้โดยไม่
สังเกตถึงการเสด็จมาปรากฏของ
พระองค์ พระองค์เสด็จเข้ามาใกล้
เธอและตรัสอย่างแผ่วเบาว่า “อย่า
ร้องไห้” พระเยซูกำลังจะเปลี่ยน
ความโศกเศร้าของเธอให้เป็นความ
สุข แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงห้าม
ที่จะแสดงความเห็นอกเห็นใจอัน
อ่อนโยนนี้ไม่ได้ {DA 318.3}

“พระองค์เสด็จเข้าไปใกล้แต่
ต้องโง่” แม้แต่การสัมผัสกับความ
ตายก็ไม่ทำให้พระองค์เป็นมลทิน
ผู้ห้ามหยุดนิ่งและเสียงคร่ำครวญ
ของผู้ไว้ทุกข์ก็หยุด กลุ่มคนทั้งสอง
ยืนห่อหม่อมโง่ศพคาดหวังบางสิ่ง
จากเหตุการณ์ พระเจ้าองค์หนึ่ง
ผู้กำจัดโรคและปราบมารประทับอยู่
ท่ามกลางพวกเขา ความตายจะอยู่
ภายใต้อำนาจของพระองค์ด้วยหรือ?
{DA 318.4}

พระดำรัสของพระองค์ดังขึ้น
มาด้วยน้ำเสียงที่ชัดเจนและทรงพลัง
อำนาจว่า “ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่ง
ท่านให้ลุกขึ้น” เสียงนั้นทิ่มแทงหู
ของคนตาย ชายหนุ่มลืมตา พระเยซู
ทรงจับมือของเขาและยกเขาขึ้น
เขาจ้องมองไปยังคุณแม่ที่ร้องไห้

อยู่ข้างๆ เขา แม่และลูกกอดกัน
ในอ้อมกอดยาวนานและแนบแน่น
อย่างมีความสุข ผุ่งชนมดมด้วย
ความเจียบราวกับถูกมนต์สะกด
“ทุกคนก็เกิดความเกรงกลัว” พวก
เขานิ่งไปและยืนด้วยความเคารพ
อยู่สักครู่ราวกับอยู่เบื้องพระเจ้า
จากนั้นพวกเขา “สรรเสริญพระเจ้า
ว่า ‘ผู้เผยพระวจนะยิ่งใหญ่มาเกิด
ท่ามกลางเราแล้ว พระเจ้าเสด็จมา
เยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์’”
ขบวนแห่ศพได้เดินทางกลับหมู่บ้าน
นาอินอย่างขบวนแห่งชัยชนะ “แล้ว
กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไป
ตลอดทั่วยูเดียและทั่วแคว้นแคว้นโดย
รอบ” {DA 318.5}

พระองค์ผู้ประทับอยู่ข้างมารดา
ผู้โศกเศร้าที่ประตูหมู่บ้านนาอินทรง
เฝ้ามองความโศกเศร้าของทุกคนที่
ยืนอยู่ข้างโลศพ พระองค์ทรงเห็นอก
เห็นใจและสัมผัสได้ถึงความเศร้าโศก
ของพวกเรา หัวใจแห่งรักและสงสาร
ของพระองค์เป็นหัวใจของความอ่อน
โยนที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง พระดำรัส
ของพระองค์ที่ปลุกคนตายให้มีชีวิต
นั้นยังคงมีประสิทธิภาพในปัจจุบันนี้
ไม่น้อยไปกว่าเมื่อครั้งตรัสกับชาย

หนุ่มแห่งหมู่บ้านนาอิน พระองค์ตรัสว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดีทรงมอบไว้แก่เราแล้ว” มัทธิว 28:18 อำนาจนั้นไม่ได้ลดลงไปแม้เวลาล่วงผ่านไปหลายปีหรือหมดไปเนื่องจากกิจกรรมแห่งพระคุณของพระองค์ที่ล้นเหลือออกไปอย่างไม่หยุดหย่อน สำหรับทุกคนที่เชื่อในพระองค์ พระองค์ยังทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงชนม์ {DA 319.1}

พระเยซูทรงเปลี่ยนความเศร้าโศกของแม่ให้เป็นความปิติยินดีเมื่อพระองค์ประทานบุตรชายของเธอลับคืนมา แม้ว่าชายหนุ่มคนนี้แค่ได้รับชีวิตทางโลกนี้อีกครั้งเพื่อมาทนรับความโศกเศร้า ความทุกข์ยากลำบากและภัยอันตรายของโลกใบนี้และต้องเดินผ่านความตายอีกครั้ง แต่พระเยซูทรงปลอบประโลมความโศกเศร้าจากการที่เรามีผู้ที่เสียชีวิตด้วยข่าวสารแห่งความหวังอันไม่สิ้นสุดว่า เรา “เป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว แต่นี่แน่ะเรายังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และเราถือลูกกุญแจทั้งหลายแห่งความตาย” “บุตรทั้งหลายมีเลือด

และเนื้อเช่นกันอย่างไร พระองค์ก็ทรงมีส่วนเช่นนั้นด้วยอย่างนั้น เพื่อโดยทางความตายนั้น พระองค์จะทรงทำลายมารผู้มีอำนาจแห่งความตาย และจะทรงปลดปล่อยบรรดาคนเหล่านั้นที่ตกเป็นทาสมาตลอดชีวิตเนื่องจากความกลัวตาย” วิรุณ 1:18; อีบรู 2:14, 15 {DA 320.1}

ซาตานกักขังคนตายไว้ในอ้อมมือของมันไม่ได้เมื่อพระบุตรของพระเจ้าทรงเรียกให้พวกเขากลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่ มันกักขังจิตวิญญาณดวงหนึ่งที่มีความเชื่อและรับพระคำแห่งอำนาจของพระคริสต์ไว้ในความตายแห่งจิตวิญญาณไม่ได้ พระเจ้าตรัสกับทุกคนที่ตายในบาปว่า “คนที่หลับอยู่ จงตื่นขึ้นและจงเป็นขึ้นจากตาย” เอเฟซัส 5:14 พระดำรัสนั้นคือชีวิตนิรันดร์ เช่นเดียวกับพระวณะของพระเจ้าที่เรียกมนุษย์คนแรกให้มีชีวิตก็ยังให้ชีวิตแก่เราในขณะนี้ด้วย พระวณะของพระคริสต์ที่ว่า “ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งท่านให้ลุกขึ้น” ให้ชีวิตแก่ชายหนุ่มของหมู่บ้านนาอินฉันใด คำที่ว่า “ลุกขึ้นจากความตาย” ก็เป็นชีวิตแก่จิตวิญญาณที่รับพระดำรัสนั้นไว้เช่นกันฉันนั้น พระเจ้า

“ทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของ
ความมืด และทรงย้ายเราเข้ามาไว้ใน
อาณาจักรของพระบุตรที่รักของ
พระองค์” โคโลสี 1:13 พระดำรัส
ทั้งหมดนี้นำเสนอไว้ให้แก่เราใน
พระวจนะของพระองค์ หากเรารับ
พระวจนะนั้นไว้ เราก็จะได้รับการ
ช่วยกู้ให้รอด {DA 320.2}

และ “ถ้าพระวิญญาณของ
พระองค์ ผู้ทรงให้พระเยซูเป็นขึ้น
มาจากตายสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย
พระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูคริสต์เป็น
ขึ้นมาจากตายแล้วนั้น จะทรงทำให้
กายซึ่งต้องตายของพวกท่านเป็น
ขึ้นมาใหม่ โดยพระวิญญาณของ

พระองค์ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน” “คือว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจาก
สวรรค์ด้วยพระดำรัสสั่ง ด้วยเสียง
เรียกของหัวหน้าทูตสวรรค์และด้วย
เสียงแตรของพระเจ้า และทุกคนที่
ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมา
ก่อน หลังจากนั้นพระเจ้าจะทรงรับ
พวกเราซึ่งยังมีชีวิตอยู่ขึ้นไปในเมฆ
พร้อมกับคนเหล่านั้น และจะได้พบ
องค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่าง
นั้นแหละ เราก็จะอยู่กับองค์พระผู้
เป็นเจ้าเป็นนิตย์” โรม 8:11; 1 เธสะ
โลนิกา 4:16, 17 นี่คือการปลอบโยน
ที่พระองค์ทรงกำชับให้เราปลอบโยน
ซึ่งกันและกัน {DA 320.3}

“เมื่อซาตานยื่นปากบอกว่าคุณเป็นคนบาปและไม่มีหวังที่จะรับพระพรของพระเจ้า
ให้บอกมันว่าพระคริสต์เสด็จมาในโลกเพื่อช่วยคนบาปให้รอด” {DA 317.1}

“ใครเป็นพี่น้องของเรา?”

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 12:12-50; มาระโก 3:20-35

บุตรชายทั้งหลายของโยเซฟ ไม่มีความเห็นใจพระเยซูในพันธกิจของพระองค์เลย ข่าวสารที่มาถึงพวกเขาในเรื่องของชีวิตและการปฏิบัติกิจของพระองค์ทำให้พวกเขาตะลึงงันและผิดหวัง พวกเขาได้ยืนยันว่า พระองค์ทรงอุทิศเวลาตลอดทั้งคืนอธิษฐาน และมหาชนขนาดใหญ่ห้อมล้อมพระองค์ไว้ตลอดทั้งวันและไม่มีเวลาให้กับตัวของพระองค์เองแม้กระทั่งการรับประทานอาหาร มิตรสหายของพระองค์รู้ดีว่าพระองค์กำลังบั่นทอนสุขภาพของพระองค์เองด้วยการทำงานอย่างไม่หยุดหย่อน พวกเขาไม่เข้าใจทัศนะของพระองค์ที่ปฏิบัติต่อพวกฟาริสีและบางคนก็กลัวว่าพระองค์จะไม่มีวันลงรอยกับพวกเขา {DA 321.1}

พวกน้องๆ ของพระองค์ได้ยินเรื่องทั้งหมดนี้แล้วและก็ยังได้ยินคำ

กล่าวหาของพวกฟาริสีว่าพระองค์ยังทรงขับผีมารด้วยอำนาจของซาตาน พวกเขาสัมผัสได้อย่างจริงจังถึงการตำหนิที่มาถึงพวกเขาเองผ่านความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระเยซู และรู้ว่าพระดำรัสและพระราชกิจของพระองค์สร้างความปั่นป่วนเพียงไร และพวกเขาไม่เพียงแต่ตื่นตระหนกกับพระดำรัสอันห้าวหาญของพระองค์เท่านั้น แต่ยังไม่พอใจที่พระองค์ทรงประณามพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกเขาหลงความเห็นว่าจะต้องโน้มน้าวและยับยั้งพระองค์เพื่อให้ยุติการทำงานในลักษณะเช่นนี้และจึงได้ชักชวนมารีย์ให้เข้าร่วมความคิดเช่นนี้กับพวกเขา โดยเชื่อว่าจะด้วยความรักที่พระองค์ทรงมีต่อเธอ พวกเขาจะได้มีชัยชนะเหนือพระองค์เพื่อให้พระองค์เป็นคนที่รอบคอบมากกว่านี้ {DA 321.2}

ก่อนหน้านี้ไม่นาน พระเยซูทรงทำการอัศจรรย์ครั้งที่สองด้วยการรักษาชายคนหนึ่งที่มีผีเข้าสิงเขาตาบอดและเป็นใบ้ และพวกฟาริสีได้ย้าข้อกล่าวหาว่า “คนนี้ขับผีออกโดยนายผี” มัทธิว 9:34 พระคริสต์ตรัสอย่างตรงไปตรงมากับพวกเขาว่าการยกผลงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เป็นผลงานของชาตanan พวกเขาได้ตัดตัวเองขาดจากน้ำพุแห่งพระพร ผู้ที่ต่อต้านพระเยซูเองโดยไม่ตระหนักถึงพระลักษณะนิสัยของความเป็นพระเจ้าของพระองค์อาจได้รับการอภัย เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์อาจนำพวกเขาให้เห็นความผิดพลาดและกลับใจในภายหลัง ไม่ว่าจะเป็นบาปอะไรก็ตาม หากจิตวิญญาณกลับใจและเชื่อ พระโลหิตของพระคริสต์ก็จะชำระความผิดไป แต่ผู้ที่ปฏิเสธการประกอบกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้นำตัวของเขาเองไปวางไว้ในที่ที่การกลับใจและความเชื่อเข้ามาถึงเขาไม่ได้ โดยทางพระวิญญาณที่พระเจ้าทรงประกอบกิจในหัวใจ เมื่อมนุษย์ปฏิเสธพระวิญญาณด้วยความตั้งใจและประกาศ

ว่าพระวิญญาณนั้นมาจากชาตanan พวกเขาจงใจตัดช่องทางที่พระเจ้าจะสื่อกับพวกเขา เมื่อท้ายที่สุดแล้วพวกเขายังปฏิเสธพระวิญญาณ พระเจ้าก็จะทรงประกอบกิจอันใดเพื่อจิตวิญญาณดวงนั้นไม่ได้อีกต่อไป {DA 321.3}

พวกฟาริสีที่พระเยซูตรัสคำเตือนนี้ ก็ไม่ได้เชื่อข้อกล่าวหาที่พวกเขาเอามาใส่ให้กับพระองค์ ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งอันทรงเกียรติสักคนเดียวในเวลานั้นที่ไม่ได้รู้สึกว่าการช่วยเหลือให้รอดทรงโน้มมนำชักนำพวกเขาอยู่ ในใจของพวกเขาเอง พวกเขาได้ยินพระสุรเสียงของพระวิญญาณที่ประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ได้รับการทรงเจิมของอิสราเอล อ่อนวอนให้พวกเขาเปิดตัวยอมรับให้มาเป็นสาวกของพระองค์ ภายได้แสงของเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ พวกเขาตระหนักได้ถึงความจริงที่ไม่บริสุทธิ์ของพวกเขาและปรารถนาความชอบธรรมที่พวกเขาไม่สามารถสร้างขึ้นเองได้ แต่หลังจากที่พวกเขาปฏิเสธพระองค์แล้ว การรับพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์เกินไป เมื่อได้ก้าวอย่างต่ำลงไป

เส้นทางแห่งความไม่เชื่อแล้ว พวกเขาก็อ้างอิงกันว่าที่ย่อมรับความผิดพลาดของตน และเพื่อหลีกเลี่ยงการยอมรับความจริง พวกเขาพยายามใช้ความรุนแรงอย่างสิ้นหวังที่จะโต้แย้งคำสอนของพระผู้ช่วยให้รอด หลักฐานแห่งอำนาจและความเมตตาของพระองค์ทำให้พวกเขาจู่โจม พวกเขายกพระผู้ช่วยให้รอดจากการทำการอัศจรรย์ไม่ได้ พวกเขาสั่งห้ามการสอนของพระองค์ไม่ได้ แต่พวกเขาทำทุกสิ่งทุกอย่างด้วยอำนาจของตนเพื่อเป็นตัวแทนของพระองค์ในทางที่ผิดและปลอมแปลงพระวณะของพระองค์ พระวิญญาณแห่งการโน้มน้าวของพระเจ้าก็ยังคงติดตามพวกเขาอยู่ และพวกเขาต้องสร้างสิ่งกีดขวางมากมายเพื่อดำเนินงานอำนาจนี้ สื่อตัวแทนยิ่งใหญ่ทรงพลังที่สุดที่จะนำมาใช้ในหัวใจของมนุษย์ได้พยายามต่อสู้กับพวกเขา แต่พวกเขาก็ไม่ยอมจำนน {DA 322.1}

พระเจ้าไม่ทรงบังตาของมนุษย์หรือทำให้ใจของพวกเขาแข็งกระด้างไป พระองค์ประทานแสงสว่างให้พวกเขาเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดและ

นำพวกเขาไปในเส้นทางที่ปลอดภัย โดยการปฏิเสธแสงนี้เองที่ทำให้ตามืดบอดและหัวใจก็แข็งกระด้างไป บ่อยครั้งกระบวนการดำเนินไปอย่างค่อยเป็นค่อยไปและแทบที่จะรู้สึกไม่ได้ แสงสว่างเข้ามาสู่จิตวิญญาณโดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้าผ่านผู้รับใช้ของพระองค์ หรือโดยสื่อของพระวิญญาณโดยตรง แต่เมื่อละเลยลำแสงเพียงลำแสงเดียว การรับรู้ทางจิตวิญญาณด้านชาไปเป็นบางส่วน และเมื่อแสงสว่างเปิดเผยครั้งที่สองก็จะมองเห็นชัดเจนได้น้อยลง ดังนั้นความมืดจึงเพิ่มมากขึ้นจนกระทั่งเป็นเวลาค่าคืนในจิตวิญญาณ ด้วยประการฉะนี้ ผู้นำชาวยิวจึงกลายเป็นเช่นนี้ไป พวกเขาถูกชักชวนให้เชื่อว่ามีอำนาจของพระเจ้าสถิตอยู่กับพระคริสต์ แต่เพื่อที่จะต่อต้านความจริงพวกเขายกเลิกงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้กับซาตาน ในการทำเช่นนี้พวกเขาจงใจเลือกการหลอกลวง พวกเขายอมจำนนต่อซาตานและต่อแต่นี้ไปพวกเขาจึงถูกอำนาจของมันควบคุม {DA 322.2}

มีอยู่เรื่องหนึ่งที่เชื่อมโยงอย่าง

ใกล้เคียงกับคำเตือนของพระคริสต์ในเรื่องบาปที่ทำต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นคือคำเตือนเกี่ยวกับคำพูดที่ไร้สาระและชั่ว คำพูดที่บ่งบอกถึงความในใจ “ปากนั้นพูดสิ่งที่มาจากใจ” แต่คำพูดนั้นบ่งบอกมากกว่าลักษณะอุปนิสัย คำพูดมีอำนาจปฏิสัมพันธ์กับลักษณะอุปนิสัย มนุษย์รับอิทธิพลจากคำพูดของตัวเอง บ่อยครั้งภายใต้ความหุนหันชั่ววูบที่ซาตานกระตุ้น พวกเขาพูดถึงความอิจฉา ริษยาหรือความชั่วร้ายโดยแสดงออกถึงสิ่งที่พวกเขาไม่ได้เชื่อจริง แต่การแสดงออกนั้นตอบสนองต่อความคิด พวกเขาถูกคำพูดของตัวเองหลอกและเชื่อว่าเป็นจริงตามที่ซาตานยุยงให้พูด เมื่อแสดงความคิดเห็นหรือตัดสินใจใดแล้ว บ่อยครั้งพวกเขามักจะหยิ่งเกินกว่าที่จะถอนคำพูด และพวกเขาจะพยายามพิสูจน์ว่าตัวเองเป็นฝ่ายถูกจนกว่าพวกเขาจะมาถึงจุดที่เชื่อว่าตัวเองเป็นเช่นนั้น เป็นเรื่องอันตรายที่จะพูดคำสงสัย เป็นเรื่องอันตรายที่จะตั้งแง่สงสัยและตำหนิติเตียนแสงสว่างจากพระเจ้า นิสัยของการตำหนิติเตียนอย่างเลินเล่อและไม่เคารพส่งผลต่อลักษณะ

อุปนิสัยคือส่งเสริมความไม่เคารพ และการไม่เชื่อ มีหลายคนที่ไม่ปล่อยตัวให้กับนิสัยนั้นจนตกอยู่ในภัยอันตรายโดยไม่รู้ตัว จนกระทั่งเขาพร้อมที่จะตำหนิติเตียนและปฏิเสธการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเยซูตรัสว่า “ส่วนเราบอกพวกท่านว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องรับผิดชอบถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา เพราะว่าพวกท่านจะพันผิดหรือถูกตัดสินลงโทษ ก็เพราะคำพูดของท่าน” {DA 323.1}

จากนั้นพระองค์ทรงเพิ่มคำเตือนให้แก่ผู้ที่ประทับใจในพระคำรัสของพระองค์และผู้ที่ฟังพระองค์ด้วยความยินดีแต่ยังไม่ยอมจำนน มอบถวายตนเองให้พระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ด้วย จิตวิญญาณจะถูกทำลายได้ไม่ใช่แค่จากการต่อต้านเท่านั้นแต่จากการละเลยด้วย “เมื่อผีโสโครกออกมาจากใครแล้ว” พระเยซูตรัส “มันก็ต้องเหี่ยวไปในที่กันดารน้ำเพื่อแสวงหาที่หยุดพัก แต่เมื่อไม่พบมันจึงกล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไปที่บ้านของข้า ที่ข้าจากมานั้น’ และเมื่อมาถึงก็พบว่าบ้านนั้นว่าง

ถูกปิดกวดและจัดเป็นระเบียบ
มันจึงไปพาผีอื่นอีกเจ็ดตัวที่ร้ายกว่า
ตัวมันเองเข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น แล้ว
ในที่สุดคนนั้นก็ตกอยู่ในสภาพที่เลว
ร้ายกว่าตอนแรก คนในยุคชั่วร้ายนี้
ก็จะเป็นอย่างนั้น” {DA 323.2}

ในสมัยของเราก็เหมือนเช่น
ในอดีตที่ดูเหมือนว่าอำนาจควบคุม
ของซาตานเหนือคนมากมายถูก
ทำลายไปชั่วขณะหนึ่ง โดยพระคุณ
ของพระเจ้าพวกเขาได้รับการปลด
ปล่อยจากวิญญาณชั่วที่ควบคุม
อยู่เหนือจิตวิญญาณ พวกเขาชื่นชม
ยินดีในความรักของพระเจ้า แต่
เช่นเดียวกับกลุ่มผู้ฟังพื้นหิน
ในอุปมาเรื่องผู้หว่านพืช พวกเขา
ไม่ได้อยู่ในความรักของพระองค์
พวกเขาไม่ยอมจำนนต่อพระเจ้า
ทุกวันเพื่อให้พระคริสต์ทรงร่วมสถิต
อยู่ในใจ และเมื่อวิญญาณชั่วกลับ
มาอีกครั้งพร้อมกับ “ผีอื่นอีกเจ็ดตัว
ที่ร้ายกว่าตัวมันเองเข้าไปอาศัย
อยู่ที่นั่น” พวกเขาก็ถูกอำนาจชั่ว
ครอบงำจนหมดสิ้น {DA 323.3}

เมื่อจิตวิญญาณดวงหนึ่งยอม
มอบถวายตนเองให้พระคริสต์ อำนาจ
ใหม่อีกอำนาจหนึ่งจะทรงเข้าครอบ

ครองหัวใจดวงใหม่นั้น มีการเปลี่ยน
แปลงเกิดขึ้นซึ่งมนุษย์ไม่มีวันจะทำ
ได้ด้วยตัวของเขาเอง การประกอบกิจ
นี้เป็นพระราชกิจที่เหนือธรรมชาติ
โดยนำองค์ประกอบที่เหนือธรรมชาติ
มาสู่ธรรมชาติของมนุษย์ จิตวิญญาณ
ที่ยอมจำนนต่อพระคริสต์จะเปลี่ยน
เป็นป้อมปราการของพระองค์ เป็น
ป้อมปราการที่พระองค์ทรงครองอยู่
ในโลกที่กบฏและพระองค์ทรงตั้ง
พระทัยว่าจะไม่ให้อำนาจอื่นใดนอก
จากของพระองค์เองปรากฏในป้อม
ปราการนี้ ซาตานจู่โจมเข้าไปใน
จิตวิญญาณที่สื่อตัวแทนชาว
สวรรค์รักษาและปกป้องไม่ได้
แต่หากเราไม่ยอมอยู่ภายใต้การ
ควบคุมของพระคริสต์เราก็จะถูก
ผู้ร้ายเข้าครอบงำ เราต้องอยู่ภายใต้
การควบคุมของอำนาจใดอำนาจหนึ่งใน
สองอำนาจยิ่งใหญ่ในที่แย่งชิงความ
เป็นใหญ่ในโลกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
พวกเราไม่จำเป็นต้องจงใจเลือกจะใช้
อาณาจักรแห่งความมืดเพื่อไปอยู่
ภายใต้การปกครองของมัน เราเพียง
แค่ละเลยที่จะร่วมเป็นพันธมิตรกับ
อาณาจักรแห่งความสว่างเท่านั้น
หากเราไม่ร่วมมือกับหน่วยงานของ

สวรรค์ ชาตาก็จะเข้าครอบครองหัวใจและจะยึดหัวใจนั้นไว้เป็นที่พำนักของมัน เครื่องป้องกันความชั่วเดียวคือพระคริสต์ทรงร่วมสถิตในใจ โดยความเชื่อในความชอบธรรมของพระองค์ หากเราไม่ติดสนิทกับพระเจ้าอย่างมีชีวิตชีวาแล้ว เราก็คงไม่มีทางต่อต้านผลกระทบชั่วที่เกิดขึ้นจากการรักตนเอง การปล่อยตัวตามใจตน และการล่อลวงให้ทำบาปได้ เราอาจจะทิ้งนิสัยเลวมากมาย และเราอาจจะปลื้มตัวออกไปจากชาตานได้อยู่ช่วงระยะหนึ่ง แต่หากไม่มีการเชื่อมต่อกับชีวิตกับพระเจ้าด้วยการยอมมอบถวายตัวเราเองให้กับพระองค์ในทุกๆ วินาทีแล้ว เราก็คงจะถูกครอบงำอีก หากเราไม่ได้ทำความคุ้นเคยกับพระคริสต์เป็นการส่วนตัวและสื่อสารกับพระองค์อย่างต่อเนื่องแล้ว เราก็คงตกไปอยู่ภายใต้การควบคุมของศัตรู และในที่สุดจะทำตามที่ยั่วยุ {DA 324.1}

“แล้วในที่สุดคนนั้นก็ตกอยู่ในสภาพที่เลวร้ายกว่าตอนแรก” พระเยซูตรัส “คนในยุคชั่วร้ายนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น” ไม่มีใครคนใด

จะแข็งแกร่งต่างเท่ากับผู้ที่ดูหมิ่นคำเชื่อเชิญแห่งความเมตตาและดูถูกเหยียดหยามพระวิญญาณแห่งพระคุณ การแสดงออกถึงบาปที่ทำต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พบบ่อยที่สุดคือดูหมิ่นคำเชิญให้กลับใจอย่างไม่ลดละของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ทุกอย่างก้าวในการปฏิเสธพระคริสต์คือก้าวที่นำไปสู่การปฏิเสธความรอดและไปสู่การทำบาปต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ {DA 324.2}

เมื่อประชาชนชาวอียิปต์ปฏิเสธพระคริสต์พวกเขาทำบาปที่ไม่อาจให้อภัยได้ และด้วยการปฏิเสธคำเชิญแห่งพระเมตตาเราอาจทำผิดพลาดเช่นเดียวกัน เราถวายเป็นการหมิ่นประมาทแด่พระเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้าชายแห่งชีวิตและทำให้พระองค์อับอายต่อหน้าธรรมศาลาของชาตานและต่อหน้าจักรวาลแห่งฟ้าสวรรค์เมื่อเราปฏิเสธที่จะฟังผู้สื่อสารที่ได้รับมอบหมายของพระองค์และหันไปพึ่งตัวแทนของชาตานแทน มันก็จะดึงดูดวิญญาณให้ออกห่างไปจากพระคริสต์ ตราบใดที่มีใครสักคนทำเช่นนั้นเขาก็ไม่มีทางพบความหวังหรือการอภัย และในที่สุดเขาก็จะหมดความ

อาลยตายอยากที่จะคืนดีกับพระเจ้า {DA 324.3}

ขณะที่พระเยซูยังคงสอนประชาชนอยู่นั้น สาวกของพระองค์นำข่าวมาทูลว่ามารดาและพี่น้องของพระองค์คอยอยู่ข้างนอกและปรารถนาจะพบพระองค์ พระองค์ทรงทราบความในใจของพวกเขาและ “พระองค์จึงตรัสกับผู้ที่มาทูลนั้นว่า ‘ใครเป็นมารดาของเรา? ใครเป็นพี่น้องของเรา?’ พระองค์ทรงชี้ไปทางสาวกทั้งหลายของพระองค์และตรัสว่า ‘นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา เพราะว่าใครก็ตามที่ทำตามพระทัยพระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา’” {DA 325.1}

ทุกคนที่ต้องการต้อนรับพระคริสต์โดยความเชื่อต่างก็ผูกพันกับพระองค์ด้วยสายสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด ยิ่งกว่าความเป็นเครือญาติฝ่ายมนุษย์เสียอีก พวกเขาจะร่วมเป็นหนึ่งในพระองค์เหมือนที่พระองค์ทรงเป็นหนึ่งในร่วมกับพระบิดา ในฐานะที่เป็นผู้เชื่อและผู้ปฏิบัติตามพระวจนะของพระองค์ มารดาของพระองค์จึงมีความสัมพันธ์กับพระองค์ใน

แบบที่ใกล้ชิดซึ่งช่วยให้เธอให้อวดได้มากกว่าความสัมพันธ์ที่เธอมีกับพระองค์ตามธรรมชาติ พี่น้องของพระองค์ไม่ได้รับผลประโยชน์ใดจากความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระองค์นอกจากว่าพวกเขาจะยอมรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของพวกเขา {DA 325.2}

พระคริสต์จะทรงได้รับการสนับสนุนจากเครือญาติทางโลกของพระองค์มากเพียงไรหากพวกเขาเชื่อว่าพระองค์เสด็จมาจากสวรรค์และร่วมมือกับพระองค์ในการทำงานรับใช้พระเจ้า! ความไม่เชื่อของพวกเขาทอดเงาอยู่เหนือชีวิตของพระเยซู เรื่องนี้เป็นส่วนหนึ่งของความขมขื่นของจอแห่งความทุกข์ระทมที่พระองค์ทรงหลังเพื่อพวกเรา {DA 325.3}

ความเป็นปฏิกิริยาที่ก่อตัวขึ้นในหัวใจของมนุษย์ที่ต่อต้านพระกิตติคุณนั้น พระบุตรของพระเจ้าทรงรับรู้ได้อย่างดีที่สุด และเป็นความเจ็บปวดที่สุดสำหรับพระองค์ เพราะพบในบ้านของพระองค์เอง เพราะหัวใจของพระองค์เองทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาและความรัก และพระองค์ทรงชื่นชมความอ่อนโยน

ในความสัมพันธ์ของครอบครัว พวก
น้องๆ ของพระองค์ปรารถนาให้
พระองค์ยอมรับความคิดของพวกเขา
ทุกๆ ที่แนวทางดังกล่าวไม่สอดคล้อง
กับพันธกิจอันสูงส่งของพระ
องค์เลยอย่างสิ้นเชิง พวกเขามองว่า
พระองค์ต้องรับคำปรึกษาจากพวก
เขา พวกเขาดัดสินพระองค์จาก
มุมมองของมนุษย์และคิดว่าหาก
พระองค์ตรัสเฉพาะสิ่งที่พวกธรรมา
จารย์และพวกฟาริสียอมรับได้พระ
องค์ก็จะหลีกเลี่ยงการพิพาทที่พระ
องค์จะปลุกปั่นให้เกิดขึ้น พวกเขาคิดว่า
พระองค์ทรงเข้าข้างตัวพระองค์เอง
ในการอ้างสิทธิอำนาจจากพระเจ้า
และวางตนต่อหน้าพวกธรรมาจารย์
ในฐานะผู้ดำเนินบาปของพวกเรา
พวกเราเห็นว่าพวกฟาริสีหาทางกล่าวหา
พระองค์อยู่และพวกเราารู้สึกว่าพระ
องค์ทรงเปิดโอกาสให้แก่พวกฟาริสี
อย่างเพียงพอแล้ว {DA 326.1}

ด้วยการใช้สายวัดอันสั้น พวก
เขาไม่เข้าใจพันธกิจที่พระองค์เสด็จ
มาเพื่อประกอบกิจให้สำเร็จ และ
ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีความเห็นอกเห็นใจ
ต่อพระองค์ในการทนทุกข์ คำพูด
หยาบโผนและไม่ซบซึ้งในพระคุณ

แสดงออกว่าพวกเขาไม่เข้าใจพระ
ลักษณะนิสัยของพระองค์อย่างถ่อง
แท้ และมองไม่เห็นความเป็นพระเจ้า
ที่ผสานเข้ากันกับความเป็นมนุษย์
บ่อยครั้งพวกเขาจะเห็นว่าพระองค์
ทรงเศร้าพระทัยอย่างมากแต่แทนที่
จะปลอบโยนพระองค์ เจตนาและ
คำพูดของพวกเขากลับทำร้ายพระ
หทัยของพระองค์มากขึ้น ธรรมชาติ
อันอ่อนไหวของพระองค์ถูกทรมาน
ความตั้งใจของพระองค์ถูกเข้าใจผิด
พระราชกิจของพระองค์ไม่ได้เป็นที่
เข้าใจ {DA 326.2}

บ่อยครั้ง ที่น้องๆ ของพระองค์
นำเสนอหลักปรัชญาของพวกฟาริสี
ซึ่งเก่าและโบราณมาก และที่กักกว่า
พวกเขามีความสามารถสอนพระองค์
ผู้ทรงเข้าใจความจริงและความลึกลับ
ทั้งหมด พวกเขาประณามพระองค์
อย่างเสรีในสิ่งที่พวกเขาไม่เข้าใจ
คำดำเนินของพวกเขายิ่งให้พระองค์
ได้เร็วและจิตวิญญาณของพระองค์
ก็เหนื่อยล้าและเจ็บปวด พวกเข
อ้างว่าตนเชื่อในพระเจ้าและคิดว่า
พวกเขากำลังปกป้องและต่อสู้เพื่อ
เข้าข้างพระเจ้าในขณะที่พระเจ้าสถิต
อยู่ท่ามกลางพวกเขาในเนื้อหนังแต่

พวกเขาหารู้จักพระองค์ไม่ {DA 326.3}

สิ่งเหล่านี้ทำให้เส้นทางในการดำเนินของพระองค์เต็มไปด้วยขวากหนาม พระคริสต์ทรงเจ็บปวดมากเพียงไรจากความเข้าใจผิดในครอบครัวของพระองค์เอง จนทำให้พระองค์โสมงพระทัยที่จะไปในที่ที่ไม่มีเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้น มีบ้านอยู่หลังหนึ่งที่พระองค์ทรงขึ้นขอบที่จะไปเยือน นั่นคือบ้านของลาซารัสและมารีย์และมารธา เพราะในบรรยากาศแห่งความศรัทธาและความรัก พระวิญญาณของพระองค์ได้พัก แต่กระนั้น ยังไม่มีใครในโลกที่เข้าใจพันธกิจของพระองค์หรือรับรู้ถึงภาระที่พระองค์ทรงแบกรับเพื่อนมนุษย์ชาติ บ่อยครั้งพระองค์ทรงพบความสำราญพระทัยอย่างโสมงออกเมื่ออยู่โดดเดี่ยวและสื่อสารสัมพันธ์กับพระบิดาในสวรรค์ {DA 326.4}

ผู้ที่ได้รับการทรงเรียกให้ทนทุกข์เพื่อเห็นแก่พระคริสต์รวมทั้งผู้ซึ่งต้องทนกับความเข้าใจผิดและความไม่ไว้วางใจแม้ในบ้านของพวกเราเองก็จะได้รับการปลอบประโลมจากความคิดที่ว่าพระเยซู

ทรงอดทนอดกลั้นอย่างเดียวกัน พระองค์ทรงเห็นใจพวกเรา พระองค์ทรงเสนอให้พวกเราได้พบกับมิตรภาพในพระองค์และความสำราญในแบบเดียวกับที่ทรงได้รับเมื่อพระองค์ทรงสื่อสารสัมพันธ์กับพระบิดา {DA 327.1}

ผู้ที่รับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดจะไม่ถูกทอดทิ้งให้เป็นเด็กกำพร้าที่แบกรับความทุกข์ยากของชีวิตแต่เพียงลำพัง พระองค์ทรงรับพวกเราในฐานะสมาชิกของครอบครัวแห่งสวรรค์ พระองค์ทรงเชิญชวนให้พวกเราเรียกพระบิดาของพระองค์ว่าพระบิดาของพวกเราเป็น “เด็กเล็ก ๆ” ของพระองค์ที่แนบชิดติดกับพระหทัยของพระเจ้า ผู้ผูกพันกับพระองค์ด้วยสายสัมพันธ์ที่อ่อนโยนและมั่นคงที่สุด พระองค์ทรงปฏิบัติต่อพวกเราด้วยความอ่อนโยนอย่างเหลือล้นเกินความรู้สึกของพ่อหรือแม่ที่มีต่อเรา ในขณะที่เราช่วยเหลือตัวเราเองไม่ได้ จดจำพระเจ้าทรงอยู่เหนือมนุษย์ {DA 327.2}

ในเรื่องความสัมพันธ์ของพระคริสต์กับประชากรของพระองค์นั้น มีภาพประกอบหนึ่งที่สวยงามใน

ธรรมเนียมปฏิบัติที่ประทานให้ชนชาติอิสราเอลเมื่อต้องประสบกับความยากจน ชาวฮีบรูคนหนึ่งที่ถูกบังคับให้เสียมรดกไปและขายตัวเองไปเป็นทาสนั้น หน้าที่การไถ่ถอนตัวเขาและมรดกของเขาจะตกไปอยู่กับญาติสนิทที่สุดของเขา โปรดตุ เลวีนิติ 25:25, 47-49; นางรูธ 2:20 ดังนั้นพระราชกิจของการไถ่เราและมรดกของเราที่สูญเสียไปเพราะบาปจึงตกอยู่กับพระองค์ผู้ทรงเป็น “ญาติสนิท” ของเรา เพราะการไถ่เรานี้แหละที่พระองค์เสด็จมาเป็นญาติสนิทของพวกเรา พระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงใกล้ชิดกับเรามากยิ่งกว่าคุณพ่อคุณแม่ พี่น้อง มิตรสหาย หรือคนรัก “อย่ากลัวเลย” พระองค์ตรัส “เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว เราได้เรียกเจ้าตามชื่อ เจ้าเป็นของเรา” “เพราะว่าเจ้ามีค่าในสายตาของเรา เจ้าได้รับเกียรติและเราเองรักเจ้า

เราจึงให้คนเพื่อแลกกับเจ้า และให้ชนทั้งหลายเพื่อแลกกับชีวิตของเจ้า” อิสยาห์ 43:1, 4 {DA 327.3}

พระคริสต์ทรงรักชาวสวรรค์ที่ล้อมอยู่รอบพระบัลลังก์ของพระองค์ แต่อะไรจะอธิบายได้ถึงความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงรักเราเล่า? เราเข้าใจไม่ได้ เราทราบได้แต่เพียงว่าเป็นเรื่องจริงในประสบการณ์ของเราเอง และหากเรายึดความสัมพันธ์ทางญาติสนิทกับพระองค์แล้ว เราควรปฏิบัติต่อคนที่เป็นพี่น้องชายและหญิงของพระเจ้าของเราด้วยความอ่อนโยนเพียงไร! เราไม่ควรที่จะเร่งรีบยอมรับการอ้างความสัมพันธ์ให้เร็วขึ้นหรือไม่? เมื่อพระเจ้าทรงรับเราเป็นบุตรบุญธรรมแล้ว ไม่ควรหรือที่เราจะถวายพระเกียรติพระบิดาและให้เกียรติแก่ญาติสนิทของเรา? {DA 327.4}

คำเชิญ

บทนี้อ้างอิงจากมัทธิว 11:28-30

“บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและ
แบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเรา
จะให้ท่านทั้งหลายได้หยุดพัก” {DA
328.1}

พระเยซูคริสต์พระดำรัสแห่ง
การปลอบโยนเหล่านี้กับมหาชนที่
ติดตามพระองค์ พระผู้ช่วยให้รอด
ตรัสไว้แล้วว่าโดยทางพระองค์เท่านั้น
ที่มนุษย์จะได้รับความรู้เรื่องพระเจ้าได้
พระองค์ตรัสถึงสาวกของพระองค์ว่า
เป็นผู้ที่ได้รับมอบความรู้เรื่องสวรรค์
ที่ทรงโปรดประทานมาให้ แต่พระองค์
ไม่ทรงปล่อยให้ใครรู้สึกตัวเองถูก
ปิดกั้นจากการดูแลและความรักของ
พระองค์ ทุกคนที่เหน็ดเหนื่อยและ
แบกภาระหนักให้เข้ามาหาพระองค์
ได้ {DA 328.2}

พวกอาลักษณ์และพวกธรรมา-
จารย์ที่ปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา
อย่างละเอียดถี่ถ้วนก็ยังรู้สึกขาดบาง

สิ่งที่พิธีกรรมแห่งการชดใช้บาป
ไม่อาจให้ความพึงพอใจได้ พวกคน
เก็บภาษีและคนบาปอาจแสวงหาเป็น
พอใจกับราคาและการฝึกฝนทางโลก
แต่ในใจของพวกเขาไม่มีความ
วางใจและความกลัว พระเยซูทอด
พระเนตรคนที่ทุกข์ใจและแบกภาระ
หนัก คนที่ความหวังพังทลาย และ
คนที่กำลังไขว่คว้าความสุขทางโลกเพียง
เพื่อจะทำความปรารถนาของจิตใจ
สงบลง และพระองค์ทรงเชิญทุกคน
ให้แสวงหาการหยุดพักในพระองค์
{DA 328.3}

พระองค์ทรงบอกประชาชนที่
ตรากตรำเหน็ดเหนื่อยด้วยความ
อ่อนโยนว่า “จงเอาแอกของเราแบก
ไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรา
สุภาพอ่อนโยนและใจอ่อนน้อม และ
จิตใจของท่านจะได้หยุดพัก”
{DA 328.4}

ด้วยพระดำรัสเหล่านี้พระคริสต์ตรัสกับมนุษย์ทุกคน ไม่ว่าพวกเขาจะรู้หรือไม่ ทุกคนเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก ทุกสิ่งทับถมลงใส่พวกเขาด้วยภาระที่พระคริสต์ทรงยกออกไปได้ ภาระหนักที่สุดที่เราแบกไว้คือภาระของบาป ถ้าปล่อยให้เราแบกรับภาระนี้มันก็จะบดขยี้เรา แต่พระองค์ผู้ทรงรับบาปทรงเข้ามารับบาปนั้นแทนเราแล้ว “พระยาห์เวห์ทรงวางความผิดบาปของเราทุกคนลงบนตัวท่าน” อีสายห์ 53:6 พระองค์ทรงแบกรับภาระความผิดของเรา พระองค์จะรับภาระจากไหล่ที่อ่อนล้าของเราและจะมอบการพักผ่อนให้แก่เรา พระองค์จะทรงแบกภาระของความกังวลและความทุกข์โศกไว้ด้วยพระองค์ทรงเชิญชวนให้เราวางภาระทั้งหมดของเราไว้กับพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงอุ้มเราไว้ในพระหทัยของพระองค์ {DA 328.5}

พระเจ้าพระเชษฐาของเผ่าพันธุ์มนุษย์ประทับบนบัลลังก์นิรันดร์ พระองค์ทอดพระเนตรจิตวิญญาณทุกดวงที่หันหน้าเข้าหาพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ทรงทราบจากประสบการณ์ว่าจุดอ่อนของ

มนุษยชาติคืออะไร ความต้องการของเราคืออะไรและจุดแข็งของการทดลองของเราอยู่ที่ไหน เพราะพระองค์ทรงเคยถูกทดลองใจเหมือนเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป ลูกของพระเจ้าที่กำลังกลัวจนตัวสั่นเอ๋ย พระองค์ทรงเฝ้ามองคุณอยู่ คุณถูกทดลองใจหรือไม่? พระองค์จะทรงช่วยคุณให้หลุดพ้น คุณอ่อนกำลังหรือไม่? พระองค์ทรงทำให้เข้มแข็งได้ คุณไม่มีความรู้หรือไม่? พระองค์จะทรงทำให้รู้แจ้ง คุณบาดเจ็บหรือไม่? พระองค์ทรงรักษาได้ พระเจ้า “ทรงนับจำนวนดาว” และยัง “ทรงรักษาคนที่ใจแตกสลาย และทรงพันแผลให้เขา” สดุดี 147:4, 3 “จงมาหาเรา” เป็นพระดำรัสเชิญของพระองค์ ไม่ว่าความวิตกกังวลและการทดลองของคุณจะเป็นเช่นไร จงนำปัญหาของคุณไปกางไว้ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ วิญญาณจิตของคุณจะถูกเสริมไว้ด้วยความแข็งแกร่งหนทางจะถูกเปิดออกเพื่อให้คุณได้ปลดปล่อยตัวเองออกจากความลำบากใจและความยากลำบาก ยิ่งเมื่อคุณรู้ว่าตนเองอ่อนแอและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้มากเท่าใด คุณก็จะยิ่งเข้มแข็งในพระกำลังของพระองค์

มากขึ้นเท่านั้น การละของคุณยิ่งหนัก
คุณก็จะยิ่งได้พระพรแห่งการพักมาก
ขึ้นเมื่อคุณมอบถวายภาระไว้กับ
พระเจ้าผู้ทรงแบกภาระของคุณไว้
การพักผ่อนที่พระคริสต์ทรงเสนอ
ให้มันขึ้นอยู่กับเงื่อนไข แต่เงื่อนไข
เหล่านี้ระบุไว้อย่างชัดเจนแล้ว เป็น
เงื่อนไขที่ทุกคนปฏิบัติตามได้ พระ
องค์ตรัสบอกเราแล้วว่าจะพบการ
พักผ่อนในพระองค์ได้อย่างไร {DA
329.1}

“จงเอาแอกของเราแบกไว้”
พระเยซูตรัส แอกเป็นเครื่องมือเพื่อ
การทำงาน เราเอาโคสวมแอกเพื่อ
ใช้ให้มันทำงาน และแอกเป็นเครื่องมือ
จำเป็นเพื่อช่วยให้มันทำงานได้อย่างมี
ประสิทธิภาพ ด้วยการใช้อาพอธิยา
นี้พระคริสต์สอนพวกเราว่า เราได้รับ
การทรงเรียกให้รับใช้ตราบเท่าที่ยังคง
มีชีวิตอยู่ เราต้องรับแอกของพระองค์
เพื่อพวกเราจะเป็นเพื่อนร่วมงานกับ
พระองค์ {DA 329.2}

แอกที่ผูกมัดไว้กับการทำงาน
รับใช้คือพระบัญญัติของพระเจ้า
บัญญัติยิ่งใหญ่แห่งรักที่เปิดเผย
ในสวนเอเดนและที่ประกาศจากภูเขา
ซีนายและที่ในพันธสัญญาใหม่ได้ถูก

จารึกไว้ในใจคือสิ่งที่ผูกมัดคนงาน
มนุษย์ไว้กับพระประสงค์ของพระเจ้า
หากพวกเราถูกปล่อยให้ทำตามความ
โน้มน้าวใจของตนเองและไปตามที่
ความต้องการของเราชักนำไปแล้ว
เราก็จะตกเข้าไปในฝันของซาตานและ
กลายเป็นผู้ครอบครองคุณลักษณะ
ของมัน ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงตีกรอบ
เราไว้ให้อยู่กับน้ำพระทัยของพระองค์
ซึ่งสูงส่ง ประเสริฐและยกชูเราให้สูงขึ้น
พระองค์ทรงประสงค์ให้เรารับหน้าที่
แห่งการรับใช้อย่างอดทนและซาญ
ฉลาด แอกแห่งการรับใช้นี้พระคริสต์
เองก็ทรงแบกไว้ในขณะที่ทรงดำรง
เป็นมนุษย์อยู่ พระองค์ตรัสว่า “ข้าแต่
พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์
ยินดีทำตามพระทัยพระองค์ ธรรม
บัญญัติของพระองค์อยู่ในจิตใจของ
ข้าพระองค์” สดุดี 40: 8 “เพราะว่า
เราลงมาจากสวรรค์ ไม่ใช่เพื่อทำตาม
ความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อทำ
ตามพระประสงค์ของผู้ทรงใช้เรา”
ยอห์น 6:38 ความรักที่มีต่อพระเจ้า
ความกระตือรือร้นเพื่อพระสิริของ
พระองค์ และความรักที่มีต่อมนุษย
ชาติที่ล้นลงในบาปได้นำพระเยซูมา
ยังโลกเพื่อทนทุกข์และสิ้นพระชนม์

นี่คือพลังควบคุมชีวิตของพระองค์ พระองค์ทรงเชิญชวนให้เรานำหลัก การนี้มาใช้ด้วยเช่นกัน {DA 329.3}

หัวใจของคนมากมายกำลัง เจ็บปวดร้าวรานภายใต้ภาระแห่ง ความกังวลเพราะพวกเขาพยายาม ไปให้ถึงมาตรฐานของโลก พวกเขา เลือกใช้มาตรฐาน ยอมรับความสับสน อลหม่านและรับธรรมเนียมของโลก ด้วยเหตุนี้ลักษณะอุปนิสัยของพวกเขา จึงเปราะเปื้อนและชีวิตของพวกเขา ก็เหนื่อยล้า เพื่อตอบสนองต่อ ความทะเยอทะยานและความปรารถนา ทางโลก พวกเขาจึงได้ทำลายความ รู้สึกผิดชอบและเพิ่มภาระแห่งความ สำนึกผิดให้แก่ตัวเอง ความกังวลอย่าง ต่อเนื่องได้บั่นทอนพลังชีวิตให้หมดไป พระเจ้าของเราทรงปรารถนาให้พวก เขาละทิ้งแอกแห่งความเป็นทาสนี้ พระองค์ทรงเชื้อเชิญให้พวกเขายอมรับ แอกของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “*แอกของเรา ก็พอเหมาะ และภาระ ของเราก็เบา*” พระองค์ทรงเชิญให้ พวกเขาแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน และพระสัญญาของพระองค์คือทุกสิ่ง ที่จำเป็นสำหรับพวกเขาในชีวิตนี้จะ

ได้รับการเพิ่มเติมให้ ความกังวลทำให้ตาบอดและมองไม่เห็นอนาคต แต่พระเยซูทรงมองเห็นจุดจบตั้งแต่ เริ่มต้น ในทุกๆ ความทุกข์ยากลำบาก พระองค์ทรงเตรียมหนทางเพื่อบรรเทา ทุกข์ พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ทรงจัด เตรียมหนทางมากมายให้เราโดยที่ เราไม่รู้ บรรดาผู้ที่ยอมรับหลักการ เดียวที่สำคัญที่สุดคือการรับใช้และ การถวายเกียรติแด่พระเจ้าเป็นสิ่ง สูงสุดจะพบว่าความสับสนอลหม่าน อันตรธานหายไปและหนทางเรียบง่าย ปรากฏอยู่ต่อหน้าเท้าของพวกเขา {DA 330.1}

“*เรียนจากเรา*” พระเยซูตรัส “*เพราะว่าเราสุภาพอ่อนโยนและ ใจอ่อนน้อม และจิตใจของพวกท่าน จะได้หยุดพัก*” เราต้องเข้าเรียนใน โรงเรียนของพระคริสต์เพื่อรับบท เรียนแห่งความอ่อนโยนและความ สุภาพของพระองค์ การไถ่บาปคือ กระบวนการที่จิตวิญญาณได้รับการ ฝึกฝนเพื่อสวรรค์ การฝึกอบรมนี้ หมายความว่ารู้เรื่องพระคริสต์ ซึ่ง หมายความว่าปลดปล่อยให้เป็นอิสระ จากแนวคิด นิสัยและการปฏิบัติที่ ได้รับจากโรงเรียนของเจ้าชายแห่ง

ความมืด จะต้องช่วยจิตวิญญาณ
ให้หลุดพ้นจากทุกสิ่งที่เป็นปฏิกษ
ต่อความภักดีในพระเจ้า {DA 330.2}

ในพระหทัยของพระคริสต์ที่เป็น
หนึ่งเดียวกับพระเจ้าอย่างสมบูรณ์
แบบนั้น มีสันติสุขที่สมบูรณ์แบบ
การปรบมือแสดงความชื่นชมไม่เคย
ทำให้พระองค์ปิติยินดีหรือคำตำหนิ
หรือความผิดหวังไม่เคยทำให้พระองค์
เศร้าสลดพระทัย ท่ามกลางการต่อ
ด้านที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและการปฏิบัติที่
โหดเหี้ยมที่สุด พระองค์ยังทรง
กล้าหาญ แต่หลายคนที่ไม่แสดงตนว่า
เป็นผู้ติดตามของพระองค์กลับมีจิตใจ
ที่หวงกังวลและทุกข์ใจเพราะพวกเขา
กลัวที่จะวางใจในพระเจ้า พวกเขา
ไม่ยอมจำนนอย่างหมดสิ้นต่อพระองค์
เพราะพวกเขากลัวผลที่จะตามมา
จากการยอมจำนนนี้ หากพวกเขา
ไม่ยอมจำนนเช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็จะ
ไม่มีทางพบความสงบสุขได้ {DA
330.3}

การรักตนเองนำความไม่สงบ
สุขมาให้ เมื่อเรายังเกิดจากเบื้องบน
จิตใจแบบเดียวกับที่อยู่ในพระเยซู
จะอยู่ในตัวเรา เป็นจิตใจที่ชักนำ
พระองค์ให้ถ่อมพระองค์เองลงมาเพื่อ

ช่วยเราทั้งหลายให้ได้รับความรอด
แล้วเราก็จะไม่แสวงหาตำแหน่งสูงสุด
เราจะปรารถนาที่จะนั่งแท่นพระบาท
ของพระเยซูและเรียนจากพระองค์
เราจะเข้าใจว่าคุณค่างานของเรา
ไม่ได้ประกอบด้วยการโอ้อวดและ
การส่งเสียงดังในโลกและทำตัวขยัน
ขันแข็งและกระตือรือร้นด้วยกำลัง
ของเราเอง คุณค่างานของเราเป็น
สัดส่วนโดยตรงกับการหลังของ
พระวิญญาณบริสุทธิ์ ความไว้วางใจ
ในพระเจ้านำมาซึ่งคุณลักษณะของ
จิตใจที่บริสุทธิ์มากขึ้นเพื่อที่โดยความ
อดทนเราจะได้ครอบครองจิตวิญญาณ
ของเรา {DA 330.4}

แอกที่วางไว้บนโคก็ใช้เพื่อ
ช่วยให้มันลากสัมภาระและทำให้
ภาระเบา แอกของพระคริสต์ก็เป็น
เช่นนี้เหมือนกัน เมื่อความตั้งใจของ
เราและพระประสงค์ของพระเจ้ากลม
กลืนกันจนแยกกันไม่ออก และเรา
ใช้ของประทานของพระองค์เพื่อให้
เป็นพระพรแก่ผู้อื่นแล้ว เราจะพบว่า
ภาระของชีวิตจะเบาลง ผู้ที่ดำเนิน
ชีวิตไปในทางของพระบัญญัติของ
พระเจ้าจะร่วมดำเนินไปกับพระคริสต์
และในความรักของพระองค์หัวใจก็

จะได้พัก เมื่อโมเสสอธิษฐานว่า “ขอโปรดสำแดงพระมรรคาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ แล้วข้าพระองค์จะรู้จักพระองค์” พระเจ้าตรัสตอบเขาว่า “เราเองจะไปกับเจ้า และให้เจ้าได้พัก” และข่าวสารที่ผ่านมาจากผู้เผยพระวจนะคือ “จงยืนที่ถนน และมองให้ดีและถามหาทางโบราณนั้น ว่าทางดีอยู่ที่ไหน แล้วจงเดินในทางนั้น และให้จิตใจของเจ้าได้ความสงบ” อพยพ 33:13, 14 เยเรมีย์ 6:16 และพระองค์ตรัสว่า “ถ้าเจ้าเชื่อฟังบัญญัติของเราแล้วความสมบูรณ์พูนสุขของเจ้าจะเป็นเหมือนแม่น้ำ และความชอบธรรมของเจ้าจะเหมือนคลื่นทะเล” อิสยาห์ 48:18 {DA 331.1}

ผู้ที่ยอมรับพระคริสต์ตามพระวาทะของพระองค์และยอมจำนนถวายจิตวิญญาณของตนให้พระองค์เก็บถนอมรักษาไว้และถวายชีวิตของพวกเขาให้เป็นตามพระบัญชาของพระเจ้าแล้ว จะได้พบสันติสุขและความสงบ ไม่มีสิ่งใดในโลกที่จะทำให้พวกเขาเศร้าสลดได้เมื่อพระเยซูทรงทำให้พวกเขาปีติยินดีจากการที่พระองค์ทรงร่วมสถิตอยู่ด้วย ใน

การยอมรับอย่างสมบูรณ์แบบจะมีสันติสุขที่สมบูรณ์แบบ พระเจ้าตรัสว่า “พระองค์จะทรงพิทักษ์ผู้มีใจแน่วแน่ไว้ในสวัสดิภาพที่สมบูรณ์ เพราะเขาวางใจในพระองค์” อิสยาห์ 26:3 ชีวิตของเราอาจดูยุ่งเหยิง แต่ในขณะที่เรามอบถวายตัวเองให้กับพระเจ้าผู้ทรงประกอบกิจ พระองค์จะทรงนำเอารูปแบบชีวิตและลักษณะอุปนิสัยที่จะเป็นไปตามพระสิริของพระองค์เองออกมา และลักษณะอุปนิสัยนั้นที่แสดงออกถึงพระสิรินั้น ซึ่งก็คือลักษณะนิสัยของพระคริสต์จะได้รับการต้อนรับเข้าสู่พระอุทยานของพระเจ้า เผ่าพันธุ์ที่ปรับปรุงใหม่แล้วในชุดสีขาวจะร่วมเดินไปกับพระองค์เพราะพวกเขานั้นคู่ควร {DA 331.2}

เมื่อเราเข้าสู่การพักผ่อนโดยทางพระเยซู สวรรค์ก็ได้เริ่มต้นในโลกนี้แล้ว เราตอบสนองคำเชิญของพระองค์ที่ว่า เชิญมาเรียนจากเรา และด้วยการมาเช่นนี้เราก็ได้เริ่มต้นชีวิตนิรันดร์ สวรรค์คือการเข้าใกล้พระเจ้าอย่างไม่มีที่สิ้นสุดโดยผ่านทางพระคริสต์ ยิ่งเราอยู่ในสวรรค์แห่งความสุกสกปรกขึ้นเท่าไร พระสิริ

ก็จะเปิดอกให้พวกเรามากยิ่งขึ้น
เท่านั้น และยังเราได้อธิษฐานพระเจ้า
มากขึ้นเท่าไร ความสุขของเราจะยิ่ง
ท่วมท้นขึ้นเท่านั้น ในขณะที่เรา
ดำเนินไปกับพระเยซูในชีวิตนี้ ความ
รักของพระองค์และความรู้สึกพึง
พอใจกับการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์
จะเติมเราให้เต็ม สิ่งของทั้งหมดที่
ธรรมชาติของมนุษย์สามารถรับได้
พวกเราจะได้รับได้ที่นี้ แต่สิ่งเหล่านี้จะ
เปรียบกับสิ่งที่ได้รับในกายภาคหน้า
ได้หรือไม่? ที่นั่น “เขาทั้งหลายจึงได้
อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้า และ

ปรนนิบัติพระองค์ในพระวิหารของ
พระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืนและ
พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งจะทรง
คุ้มครองพวกเขา พวกเขาจะไม่หิว
หรือกระหายอีกเลย ดวงอาทิตย์และ
ความร้อนจะไม่แผดเผาเขาอีกต่อไป
เพราะว่าพระเมษโปดกผู้ทรงอยู่
กลางพระที่นั่งนั้นจะทรงเลี้ยงดูพวก
เขา และจะทรงนำเขาไปยังน้ำพุแห่ง
ชีวิตและพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตา
ทุกหยดจากตาของเขาทั้งหลาย”
วิวรณ์ 7:15-17 {DA 331.3}

พระเยซูทรงเชิญพวกเราว่า “จงเอาແຂກຂອງເຈົ້າແບກໄວ້
แล้วเรียนจากเขา เพราะว่าเราสุภาพอ่อนโยนและใจอ่อนน้อม
และจิตใจของพวกท่านจะได้หยุดพัก” {DA 329.4}

เมื่อพระเยซู “ตรัสกับทะเลเดดซีว่า ‘จงสงบเจียบ’ พายุหยุด คลื่นลมสงบลง
เมฆม้วนตัวจากไปและดวงดาวก็ส่องสว่าง เรือจอดนิ่งบนทะเลที่เจียบสงบ
แล้วพระเยซูทรงหันไปหาสาวกของพระองค์ตรัสถามอย่างเศร้าใจว่า
‘ทำไมพวกเจ้ากลัว พวกเจ้าไม่มีความเชื่อหรือ?’”

มาระโก 4:40 {DA 335.2; DA 335.3}

“จงสงบเงียบ”

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 8:23-34; มาระโก 4:35-41; 5:1-20; ลูกา 8:22-39

วันนั้นเป็นวันหนึ่งที่มีความหมายสำคัญในชีวิตของพระเยซู ณ ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลี พระองค์ตรัสอุปมาเรื่องแรกของพระองค์โดยใช้ภาพประกอบที่คุ้นเคยเพื่ออธิบายให้ประชาชนฟังอีกครั้งถึงธรรมชาติของอาณาจักรของพระองค์และวิธีที่จะสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ พระองค์ทรงเปรียบพระราชกิจของพระองค์เองกับงานของผู้หว่านพืช และการพัฒนาอาณาจักรของพระองค์กับการเติบโตของเมล็ดมัสตาร์ดและผลของเชื้อฟูในก้อนแป้งขนมปัง พระองค์ทรงบรรยายภาพการแยกคนชอบธรรมและคนชั่วซึ่งจะเกิดขึ้นครั้งสุดท้ายอย่างยิ่งใหญ่ไว้ในอุปมาเรื่องข้าวสาลีและข้าวละมานและอวนจับปลา ความจริงล้ำค่าอันเหลือล้นที่พระองค์ทรงสอนนั้นอธิบายด้วยเรื่องของสมบัติที่ซ่อนอยู่และ

ไข่มุกอันล้ำค่า ส่วนในคำอุปมาเรื่องเจ้าของบ้านพระองค์ทรงสอนสาวกของพระองค์ว่าพวกเขาจะต้องทำงานอย่างไรในฐานะตัวแทนของพระองค์ {DA 333.1}

ตลอดทั้งวันพระองค์ทรงสั่งสอนและรักษา และเมื่อถึงเวลาเย็นฝูงชนก็ยังคงล้อมกันอยู่รอบพระองค์ วันแล้ววันเล่าพระองค์ทรงปรนนิบัติพวกเขา จนแทบจะไม่ได้หยุดพักรับประทานอาหารหรือพักผ่อน การดำเนินคดีเย็นและการตีความอย่างผิดๆ และมุ้งร้ายที่พวกฟาริสีคอยตามจับพระองค์อยู่ตลอดเวลา นั้นทำให้พระราชกิจของพระองค์ดำเนินไปด้วยความยุ่งยากและลำบากมากยิ่งขึ้น และในช่วงท้ายวันนี้ จะเห็นได้ว่าพระองค์ทรงเห็นดเห็น้อย่างถึงที่สุด พระองค์ทรงมุ่งที่จะพักผ่อนในสถานที่สันโดษสักแห่งหนึ่งในอีกฟากของทะเลสาบ

{DA 333.2}

ชายฝั่งตะวันออกของเยนเน-
ชาเรทไชว่าจะปลอดภัยผู้คนอาศัย
เพราะมีเมืองตั้งกระจุกกระจายอยู่
ริมทะเลสาบ แต่กระนั้นก็ยังเป็นพื้นที่
รกร้างเมื่อเทียบกับฝั่งตะวันตก มี
ประชากรนอกศาสนามากกว่าชาวยิว
และพวกเขาสื่อสารกับชาวกาลิลี
เพียงเล็กน้อย ด้วยเหตุนี้จึงเอื้อ
อำนาจที่พิภพอันสงบโดดเดี่ยวให้แก่
พระเยซูตามที่พระองค์ทรงแสวงหา
และบัดนี้พระองค์ทรงบัญชาให้สาวก
ของพระองค์ไปที่นั้นกับพระองค์
{DA 333.3}

หลังจากที่พระองค์ทรงส่ง
มหาชนกลับไปแล้ว พวกเขาก็พา
พระองค์ลงเรือ “อย่างที่เป็นอยู่” และ
รีบออกเดินทาง แต่พวกเขาไม่ได้
ไปเพียงลำพัง มีเรือประมงลำอื่นๆ
ที่จอดอยู่ใกล้ชายฝั่งและผู้คนก็แออัด
กันลงเรือติดตามพระเยซูไป พวกเขา
กระตือรือร้นที่จะเข้าเฝ้าและคอยฟัง
พระองค์ทรงสั่งสอน {DA 334.1}

ในที่สุดพระผู้ช่วยให้รอดก็ทรง
หลุดพ้นจากแรงกดดันของฝูงชน
และด้วยความเหนื่อยล้าและทรงหิว
พระกระยาหาร พระองค์ทรงเอน

พระกายลงที่ทำยเรือและในไม่ช้าก็
หลับไป เป็นคำคืนที่สงบและน่ารื่นรมย์
ความเงียบบกคลุมอยู่เหนือทะเลสาบ
แต่ทันใดนั้นความมืดปกคลุมทั่วท้องฟ้า
ลมพัดอย่างแรงกระหน่ำลงมาตาม
ช่องเขาของแถบชายฝั่งด้านตะวันออก
และพายุรุนแรงก็พัดมายังทะเลสาบ
{DA 334.2}

ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว
และความมืดของยามคำคืนก็อยู่เหนือ
ทะเลปั่นป่วน ลมที่พัดโหมกระหน่ำ
อย่างรุนแรงและขู่จะกลืนเรือลำนั้น
คลื่นซัดเข้ามาในเรือของสาวกด้วย
ความโกรธเกรี้ยว ชาวประมงที่แข็งแกร่ง
เหล่านั้นใช้ทั้งชีวิตอยู่ในทะเลสาบ
และนำเรือฝ่าพายุเข้าฝั่งได้อย่าง
ปลอดภัยหลายครั้งมาแล้ว แต่บัดนี้
ความบึกบึนและความเชี่ยวชาญไร้
ซึ่งความหมาย พวกเขาช่วยตัวเอง
ไม่ได้ในขณะที่ตกเข้าไปอยู่ในอ้อมมือ
ของพายุ และพวกเขาก็สิ้นหวังใน
ขณะที่เห็นน้ำเต็มลำเรือ {DA 334.3}

ขณะที่หมกมุ่นอยู่กับความ
พยายามที่จะช่วยตัวเองให้รอด พวก
เขาลืมไปว่าพระเยซูประทับอยู่ในเรือ
ด้วย บัดนี้ เมื่อเห็นว่าการลงแรงนั้น
ไร้ผลและเห็นแต่ความตายอยู่เบื้อง

หน้า พวกเขากำลังนึกขึ้นมาได้ว่าใครเป็นผู้ที่บัญชาให้พวกเขาลงเรือข้ามทะเลสาบ ความหวังเดียวของพวกเขาอยู่ในพระเยซู เมื่อทำอะไรไม่ถูกและสิ้นหวังพวกเขากำลังร้องว่า “*พระอาจารย์ พระอาจารย์!*” แต่ความมืดที่บดบังพระองค์จากสายตาของพวกเขา เสียงของพวกเขาถูกเสียงคำรามของพายุกลบไปและไม่มีเสียงตอบกลับมา ความสงสัยและความกลัวครอบงำพวกเขาไว้ พระเยซูทรงทอดทิ้งพวกเขาแล้วหรือ? พระองค์ผู้ทรงพิชิตโรคร้ายและปีศาจและแม้กระทั่งความตายจะไม่มีอำนาจที่จะช่วยสาวกของพระองค์ในเวลานี้หรือ? พระองค์ไม่ทรงใส่ใจพวกเขาในความทุกข์ยากหรือ? {DA 334.4}

พวกเขาร้องขอความช่วยเหลืออีกครั้ง แต่ไม่มีคำตอบนอกจากเสียงกรีดร้องของลมและพายุที่กระแทกอย่างหนักแล้ว เรือกำลังจะจม อีกสี่วันนาที่ พวกเขาจะถูกคลื่นลมสลาตันกลืนไปอย่างแน่นอน {DA 334.5}

ทันใดนั้น แสงฟ้าแลบฟุ้งทะเลลุผ่านความมืดและพวกเขาก็เห็นพระเยซูบรรทมอยู่โดยไม่ถูกความสับสนอลหม่านรบกวน ด้วยความประหลาด

ใจและสิ้นหวังพวกเขาร้องกันขึ้นมาว่า “*พระอาจารย์ พระองค์ไม่ทรงเป็นห่วงว่าพวกเรากำลังจะพินาศหรือ?*” พระองค์ทรงบรรทมอย่างสุขสบายได้อย่างไรในขณะที่พวกเขาตกอยู่ในภัยอันตรายและต่อสู้กับความตาย? {DA 334.6}

เสียงร้องของพวกเขาปลุกพระเยซูตื่น ในขณะที่แสงจ้าของสายฟ้าแลบส่องให้พวกเขามองเห็นพระองค์ พวกเขาเห็นความสงบของสวรรค์อยู่บนพระพักตร์ของพระองค์ เขามองเห็นความรักอันอ่อนโยนและละทิ้งตนบนพระพักตร์พระองค์ หัวใจของพวกเขาหันไปยังพระองค์ และร้องขึ้นมาว่า “*องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์โปรดช่วยเถิด เรากำลังจะจมอยู่แล้ว*” {DA 335.1}

ไม่เคยมีจิตวิญญาณดวงไหนจะไม่ได้รับความช่วยเหลือเมื่อร้องเรียกเช่นนั้น ในขณะที่สาวกจับไม้พายเพื่อพยายามครั้งสุดท้าย พระเยซูก็ทรงลุกขึ้น พระองค์ทรงยืนอยู่ท่ามกลางสาวกของพระองค์ ในขณะที่พายุโหมกระหน่ำ คลื่นซัดเข้าใส่พวกเขาและสายฟ้าส่องสว่างตึงกับพระพักตร์ของพระองค์ พระองค์

ทรงยกพระหัตถ์ที่บ่อยครั้งใช้เพื่อประกอบกิจแห่งความเมตตาและตรัสกับทะเลเดี๋ยวดว่า “จงสงบเรียบ” {DA 335.2}

พายุหยุด คลื่นลมสงบลง เมฆม้วนตัวจากไปและดวงดาวก็ส่องสว่างเรืองจодหนึ่งบนทะเลที่เรียบสงบ แล้วพระเยซูทรงหันไปหาสาวกของพระองค์ตรัสถามอย่างเศร้าใจว่า “ทำไมพวกเจ้ากลัว? พวกเจ้าไม่มีความเชื่อหรือ?” มาระโก 4:40 {DA 335.3}

ความเจียบบกคลุมอยู่เหนือสาวกทั้งหลาย แม้แต่เปโตรเองก็ไม่ได้แสดงออกถึงความน่าเกรงขามที่เต็มล้นอยู่ในหัวใจของเขา เรือที่ออกเดินทางไปพร้อมกับพระเยซูก็ตกอยู่ในภัยอันตรายเช่นเดียวกับพวกสาวก ความหวาดกลัวและความสิ้นหวังเกาะกุมคนในเรือไว้ แต่พระบัญชาของพระเยซูนำความสงบมายังภาพที่โกลาหล ความรุนแรงของพายุผลัดกันเรือต่างๆ ให้มาอยู่บริเวณใกล้เคียงกัน และทุกคนบนเรือก็เห็นการอัศจรรย์ที่เกิดขึ้น ความสงบที่ตามมาทำให้ทุกคนลืมความกลัวไป ผู้คนต่างกระซิบกันว่า “ท่านผู้นี้เป็นใครกันแน่ แม้แต่ลมและทะเลก็เชื่อฟัง

ท่าน?” {DA 335.4}

เมื่อสาวกปลุกพระเยซูให้ตื่นมาเผชิญกับพายุนั้น พระองค์ทรงสงบนิ่งอย่างสมบูรณ์ ไม่มีร่องรอยความหวาดกลัวในพระดำรัสหรือสีพระพักตร์เพราะไม่มีความหวาดกลัวในพระทัยของพระองค์ แต่พระองค์ไม่ได้พักสงบนิ่งในพลังอำนาจที่ทรงครอบครองอยู่ ไม่ใช่ฐานะ “เจ้าแห่งพื้นดินและทะเลและท้องฟ้า” ที่ทำให้พระองค์นิ่งสงบได้เช่นนี้ อำนาจนั้นพระองค์ทรงละไว้แล้ว และพระองค์ตรัสว่า “เราจะทำสิ่งใดตามใจไม่ได้” ยอห์น 5:30 พระองค์ทรงวางพระทัยในอำนาจของพระบิดา ด้วยความเชื่อคือการมีความเชื่อในความรักและความห่วงใยของพระเจ้าที่ทำให้พระเยซูทรงพักสงบนิ่งได้ และพลังอำนาจของพระดำรัสนั้นที่ทำให้พายุนิ่งสงบก็คือฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า {DA 336.1}

โดยความเชื่อพระเยซูทรงพักสงบนิ่งอยู่ภายใต้การดูแลของพระบิดาฉันใด พวกเราก็จะต้องพักสงบนิ่งอยู่ใต้การดูแลของพระผู้ช่วยให้รอดด้วยเช่นกันฉันนั้น หากพวกสาวกวางใจในพระองค์ พวกเขาก็না

จะซ่อนตัวอยู่ในความสงบสุข ความกลัวของพวกเขาในช่วงเวลาแห่งภัยอันตรายเผยให้เห็นถึงความไม่เชื่อของพวกเขา ความพยายามที่จะช่วยตัวเองทำให้พวกเขาเสื่อมพระเยซูไป และมีเพียงเมื่อรู้สึกสิ้นหวังที่จะพึ่งตนเองเท่านั้นที่ทำให้พวกเขาหันไปหาพระองค์ผู้ทรงช่วยพวกเขาได้ {DA 336.2}

บ่อยครั้งเพียงไรที่ประสบการณ์ของสาวกเป็นของเราด้วยเช่นกัน! เมื่อพายุแห่งการล่อลวงเข้ามาหาสายฟ้าแลบผ่าลงมาอย่างดุเดือดและคลื่นซัดเข้ามาท่วมเรา เราดิ้นรนต่อสู้ในพายุเพียงลำพังจนลืมนึกว่ามีพระเจ้าองค์หนึ่งทรงช่วยเราได้ เราวางใจในกำลังของเราเองจนความหวังของเราสูญสิ้นไปและเราพร้อมที่จะพินาศแล้วเราจึงระลึกถึงพระเยซู และถ้าเราร้องทูลขอให้พระองค์ทรงช่วยเราให้รอด เราจะไม่ร้องให้อย่างสูญเปล่า แม้พระองค์จะทรงดำหนิความไม่เชื่อและความมั่นใจในตนเองของเราอย่างเศร้าพระทัยก็ตาม แต่พระองค์ก็ไม่เคยทำให้เราผิดหวังที่จะให้ความช่วยเหลือตามที่เรากำลังการ ไม่ว่า จะอยู่บนบกหรืออยู่ในทะเล หากเรา

มีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอยู่ในใจของเรา เราก็ไม่จำเป็นต้องกลัว การมีความเชื่ออย่างมีชีวิตในพระเจ้าจะทำให้ทะเลแห่งชีวิตราบรื่นและจะช่วยให้พ้นจากอันตรายด้วยวิธีที่ดีที่สุด ตามการทรงนำของพระองค์ {DA 336.3}

ยังมีบทเรียนทางจิตวิญญาณอีกบทหนึ่งในการอัศจรรย์ของการห้ามคลื่นลมให้สงบ ประสบการณ์ของมนุษย์ทุกคนเป็นประจักษ์พยานถึงความจริงของพระวจนะในพระคัมภีร์ “คนอธรรมนั้นเหมือนทะเลที่กำลังเดือดซึ่งนิ่งสงบอยู่ไม่ได้ . . . ไม่มีสันติสุขแก่คนอธรรม พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัส” อิสยาห์ 57:20, 21 บาปทำลายความสงบสุขของเราไปแล้ว ตราบใดที่ตัวตนของเราไม่ถูกควบคุมให้สงบ เราจะไม่มีความพบกับ การหยุดพักได้ ไม่มีอำนาจใดของมนุษย์จะสามารถควบคุมตัณหาที่ครองความเป็นใหญ่ในใจได้ ในเรื่องนี้ พวกเราทำอะไรไม่ได้เช่นเดียวกับสาวกที่ไม่อาจทำให้คลื่นลมบ้าสงบลงได้ แต่พระองค์ผู้ทรงบัญชาความสงบให้แก่คลื่นลมของทะเลสาบกาลิลีได้ตรัสพระดำรัสแห่ง

ความสงบแก่จิตวิญญาณทุกดวง ไม่ว่าลมพายุจะร้ายแรงเพียงไร ผู้ที่หันไปหาพระเยซูด้วยเสียงร้องว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์โปรดช่วยเถิด” จะได้รับการช่วยให้รอด พระคุณของพระองค์ที่ทำให้จิตวิญญาณกลับคืนดีกับพระเจ้าจะปราบความขัดแย้งของตัณหามนุษย์ และในความรักของพระองค์หัวใจจะพักสงบ “พระองค์ทรงทำให้พายุสงบลงและคลื่นทะเลก็นิ่ง แล้วเขาทั้งหลายก็ยินดีเพราะมีความสงบและพระองค์ทรงนำเขามาถึงเมืองท่าที่เขาปรารถนา” สดุดี 107:29, 30 “เพราะฉะนั้น เมื่อเราถูกชำระให้ชอบธรรมด้วยความเชื่อแล้ว เราจึงอยู่อย่างสงบสุขเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” “ผลงานของความชอบธรรมจะเป็นสันติสุขและผลลัพท์ของความชอบธรรมคือความเจียบสงบและความวางใจเป็นนิรันดร์” โรม 5:1; อีสายห์ 32:17 {DA 336.4}

ในเวลาเช้าตรู่พระผู้ช่วยให้รอดและสหายของพระองค์ได้มาถึงฝั่งและแสงของดวงอาทิตย์ขึ้นสาดส่องลงมาเหนือทะเลและแผ่นดินราวกับ

พระพรแห่งความสงบ แต่ไม่ช้านักหลังจากที่ก้าวเท้าขึ้นบก สายตาของพวกเขาแปรปรวนกับภาพหนึ่งที่น่ากลัวกว่าความเกรี้ยวกราดของพายุร้าย จากที่ซ่อนเร้นลับแห่งหนึ่งท่ามกลางสุสาน มีคนบ้ำสองคนวิ่งกรูเข้าหาพวกเขาราวกับจะฉีกพวกเขาเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ที่คอของสองคนนั้นมีชิ้นส่วนของโซ่ที่พวกเขาทำให้ขาดเพื่อหนีออกจากการกักขัง เนื้อตัวของพวกเขาบาดเจ็บจากหินคมที่กรีดตัวเองจนเลือดไหลเป็นทาง ตาของพวกเขาจ้องผ่านเส้นผมที่ยาวและจับตัวเป็นก้อน ดูเหมือนว่าลักษณะความเป็นมนุษย์ถูกปีศาจที่เข้าสิงในตัวพวกเขากำจัดทิ้งไปแล้ว และพวกเขาดูคล้ายสัตว์ป่ามากกว่ามนุษย์ {DA 337.1}

สาวกและพวกหนีไปด้วยความหวาดกลัว แต่พบว่าพระเยซูไม่ได้อยู่กับพวกเขา พวกเขาจึงหันกลับไปหาพระองค์ พระองค์ประทับอยู่ตรงที่เดิม พระองค์ผู้ห้ามพายุผู้ทรงเผชิญหน้ากับซาตานและเอาชนะมันมาแล้ว ไม่ได้หนีไปต่อหน้าพวกปีศาจเหล่านี้ เมื่อคนที่ซบถัดฟันและน้ำลายฟุ้งปากทั้งสองนี้เข้ามา

ใกล้พระเยซู พระองค์ทรงยกพระหัตถ์
ที่ทรงห้ามคลื่นลมให้หยุดนิ่งขึ้น พวก
เขาก็เข้ามาใกล้ไม่ได้ พวกเขาเฝ้าอยู่
เบื้องพระพักตร์ด้วยความโกรธแค้น
และช่วยตัวเองไม่ได้ {DA 337.2}

ด้วยสิทธิอำนาจ พระองค์ตรัส
สั่งให้วิญญาณโสโครกออกจากตัว
พวกเขา พระดำรัสของพระองค์ทะลุ
ผ่านสมองมืดทึบของชายผู้เคราะห์
ร้ายทั้งสอง พวกเขาสำนึกได้แต่เพียง
เลื่อนกลางว่าพระเจ้าองค์หนึ่งมาสถิต
อยู่ใกล้ ทรงเป็นผู้ที่สามารถช่วยพวก
เขาจากปีศาจที่ทรมานพวกเขาได้
ทั้งสองกราบลงแทบพระบาทของ
พระผู้ช่วยให้รอดเพื่อนมัสการพระองค์
แต่เมื่อพวกเขาอ้าปากจะทูลอ่อนวอน
ขอพระเมตตาของพระองค์ ปีศาจก็
พูดผ่านพวกเขาด้วยความเดือดดาล
ว่า “ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้า
สูงสุด พระองค์มาอยู่กับข้าทำไม?
ขออย่าทรมานข้าเลย” {DA 337.3}

พระเยซูทรงถามว่า “เจ้าชื่อ
อะไร” และคำตอบก็คือ “ชื่อกองพล’
เพราะว่ามีผีหลายตัวสิงเขาอยู่” มัน
ใช้คนที่ตกทุกข์ได้ยากเป็นตัวกลาง
สื่อสาร มันอ่อนวอนขอพระเยซูไม่ให้
ส่งพวกมันออกไปนอกประเทศ

บริเวณรอบภูเขาไม่ไกลนักมีสุกร
ฝูงใหญ่กำลังหาอาหารกินอยู่ พวก
ปีศาจเหล่านี้ขอให้พวกเขาได้เข้าไป
สิงสุกรและพระเยซูทรงอนุญาต
ให้พวกมันไป ทันใดนั้นความแตกตื่น
ก็เข้าครอบงำฝูงสัตว์ พวกมันวิ่งดิ่งลง
หน้าผาอย่างบ้าคลั่งและไม่อาจหยุด
ตรงชายฝั่งจนตกลงไปในทะเลสาบ
และพินาศไป {DA 338.1}

ในขณะที่เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงอย่างอัศจรรย์ได้เกิดขึ้นกับคน
ที่ถูกผีสิง แสงสว่างส่องเข้าไปในจิตใจ
ของพวกเขา ดวงตาของพวกเขา
เปล่งประกายความฉลาด หน้าตาที่
ผิดรูปจนเหมือนรูปลักษณ์ของซาตาน
มาเป็นเวลาช้านานแล้วนั้นอ่อนโยน
สุภาพไปในบัดดล มือเปื้อนเลือด
สงบนิ่งและเสียงร้องแห่งความปีติ
ยินดีของชายทั้งสองก็ดังขึ้นสรรเสริญ
พระเจ้าสำหรับการทรงช่วยพวกเขา
ให้รอด {DA 338.2}

จากหน้าผาผู้เฝ้าฝูงสุกรเห็น
เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น พวกเขา
จึงรีบวิ่งนำข่าวกลับไปรายงานนาย
จ้างและประกาศให้ประชาชนทั้งหลาย
ฟัง ด้วยความหวาดกลัวและตกตะลึง
คนทั้งเมืองแห่กันมาเข้าเฝ้าพระเยซู

คนที่ถูกผีสิงสร้างความหวาดกลัวให้แก่ชุมชนแห่งนี้ ไม่มีใครที่เดินทางผ่านทางนี้ด้วยความปลอดภัย เพราะพวกเขาจะวิ่งเข้าหาคนที่เดินผ่านมาทุกคนด้วยความโกรธเกรี้ยวของผีมาร แต่บัดนี้คนทั้งสองสวมใส่เสื้อผ้าและนั่งอย่างนิ่งสงบอยู่แทบพระบาทของพระเยซู ฟังพระดำรัสของพระองค์และถวายเกียรติแด่พระนามของพระองค์ผู้ทรงทำให้พวกเขาหายเป็นปกติ แต่ผู้คนที่เห็นภาพอันอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นนั้นไม่ได้ชื่นชมยินดีด้วยพวกเขาถือว่าการสูญเสียสุกรสำคัญกว่าการปลดปล่อยเชลยที่ถูกซาตานควบคุมไว้ {DA 338.3}

การทรงอนุญาตให้การสูญเสียนี้เกิดขึ้นเป็นความเมตตาปราณีต่อเจ้าของสุกร พวกเขาหมกมุ่นอยู่กับสิ่งของทางโลกและไม่สนใจผลประโยชน์อันยิ่งใหญ่ของชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ พระเยซูทรงปรารภนาที่จะทำลายมนต์สะกดแห่งความไม่ใส่ใจอย่างเห็นแก่ตัวเพื่อพวกเขาจะยอมรับพระคุณของพระองค์ แต่ความเสียใจและความขุ่นเคืองต่อการสูญเสียสิ่งของทางโลกที่ไม่จริงทำให้จิตใจของพวกเขามืดบอดต่อพระเมตตาคุณ

ของพระผู้ช่วยให้รอด {DA 338.4}

การสำแดงอำนาจเหนือธรรมชาตินี้ปลุกความมกมายของประชาชนและปลุกปั่นความหวาดกลัวของพวกเขา การมีพระเจ้าผู้ทรงเป็นคนแปลกหน้าพระองค์นี้อยู่ท่ามกลางพวกเขาอาจจะทำให้มีภัยพิบัติอื่นตามมาก็ได้ พวกเขากลัวเรื่องความเสียหายทางการเงิน และตัดสินใจที่จะไม่ให้พระองค์อยู่ด้วย คนทั้งหลายที่ข้ามทะเลสาบมาพร้อมกับพระเยซูเล่าถึงเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นในคืนก่อนเล่าถึงภัยอันตรายในพายุลมร้ายและวิธีที่คลื่นลมและทะเลสงบลง แต่คำพูดของพวกเขาั้นไร้ผล ด้วยความหวาดกลัวประชาชนมาล้อมรอบพระเยซูวิงวอนให้พระองค์ออกไปจากพวกเขา และพระองค์ทรงปฏิบัติตามโดยทรงลงเรือข้ามไปยังฝั่งตรงข้ามทันที {DA 339.1}

ชาวเมืองเก-ราซามีหลักฐานของเหตุการณ์จริงอยู่ต่อหน้าต่อตาของพวกเขาที่แสดงให้เห็นถึงอำนาจและพระเมตตาคุณของพระคริสต์ พวกเขาเห็นคนถูกผีสิงกลับคืนสู่สภาพปกติ แต่พวกเขากลับเสียผลประโยชน์ทางโลกจึงปฏิบัติต่อพระองค์

ผู้ทรงปราบเจ้าชายแห่งความมืดต่อหน้าต่อตาพวกเขาทราบว่าพระองค์เป็นผู้บุกรุก พระเจ้าผู้ทรงเป็นของขวัญจากสวรรค์ถูกขับออกไปจากประตูของพวกเขา เราไม่มีโอกาสหันหนีไปจากตัวตนของพระคริสต์เหมือนเช่นที่ชาวเมืองเก-ราซากระทำ แต่ก็ยังมีอีกหลายคนปฏิเสธที่จะเชื่อฟังพระวามะของพระองค์เพราะการเชื่อฟังเกี่ยวข้องกับความเสี่ยงผลประโยชน์ทางโลกบางอย่าง ด้วยเกรงว่าการสถิตอยู่ของพระองค์อาจจะทำให้พวกเขาขาดทุนด้านการเงินหลายคนจึงปฏิเสธพระคุณของพระองค์และขับไล่พระวิญญาณของพระองค์ไปจากพวกเขา {DA 339.2}

แต่คนถูกผีสิงที่กลับคืนสู่สภาพดีแล้วนั้นมีความรู้สึกแตกต่างออกไปราวฟ้ากับดิน พวกเขาปรารถนาที่จะอยู่ร่วมกับพระผู้ไถ่ของพวกเขาในขณะที่อยู่เบื้องพระพักตร์ของพระองค์ พวกเขาารู้สึกได้ถึงความอบอุ่นปลอดภัยจากปีศาจที่ทรمانชีวิตและทำลายชีวิตความเป็นลูกผู้ชาย ขณะที่พระเยซูกำลังจะก้าวลงเรือพวกเขาก็คอยแนบชิดติดสนิทกับพระองค์ คุณเข้าแทบ

พระบาทของพระองค์ และอ้อนวอนพระองค์ให้รับพวกเขาไว้กับพระองค์เพื่อที่จะได้ฟังพระวามะของพระองค์ แต่พระเยซูตรัสบัญชาให้พวกเขากลับบ้านและเล่าสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงประกอบกิจเพื่อพวกเขา {DA 339.3}

นี่เป็นงานที่ผากไว้ให้พวกเขาทำ นั่นคือให้ไปบ้านของคนนอกศาสนาและบอกถึงพระพรที่พวกเขาได้รับจากพระเยซู เป็นการยากสำหรับพวกเขาที่จะลาพระผู้ช่วยให้รอดความยากลำบากครั้งใหญ่จะรุมเร้าพวกเขาอย่างแน่นนอนเมื่อคบหาสมาคมกับเพื่อนร่วมชาติของพวกเขาและการแยกตัวออกไปจากสังคมเป็นเวลานานดูเหมือนจะทำให้พวกเขาขาดคุณสมบัติที่จะทำงานที่พระองค์ทรงระบุมอบหมายไว้ แต่ทันทีที่พระเยซูทรงชี้แจงให้พวกเขาเห็นถึงหน้าที่แล้ว พวกเขาก็พร้อมลงมือปฏิบัติ พวกเขาไม่เพียงบอกครอบครัวและเพื่อนบ้านของตนเองเกี่ยวกับพระเยซูเท่านั้น แต่พวกเขาไปทั่วเมืองทศบุรีและไปทุกที่ประกาศถึงอำนาจแห่งการช่วยให้รอดและอธิบายให้เห็นว่าพระองค์ทรงปลดปล่อย

พวกเขาจากอำนาจของผีมารได้
อย่างไร ในการทำงานนี้พวกเขาจะ
ได้รับพระพรที่ยิ่งใหญ่กว่าการที่ยัง
คงอยู่กับพระองค์เพียงเพื่อตนเองจะ
ได้รับประโยชน์ การทำงานเผยแผ่
ข่าวดีเรื่องการทรงช่วยให้รอดจะนำ
เราให้เข้ามาอยู่ใกล้ชิดกับพระผู้ช่วย
ให้รอด {DA 339.4}

สองคนที่หายจากการถูกผีสิง
เป็นมิชชันนารีสองคนแรกที่พระคริสต์
ทรงส่งออกไปประกาศพระกิตติคุณ
ในแถบเทศบุรี สองคนนี้มีโอกาสได้ยิน
คำสอนของพระคริสต์เพียงไม่กี่นาที
ไม่เคยมีคำเทศนาใดๆ จากพระโอษฐ์
ของพระองค์ตกระทบแกว่งของ
พวกเขา พวกเขาสั่งสอนประชาชน
เหมือนพวกสาวกที่ฟังพระคริสต์
สอนอยู่ทุกวันไม่ได้ แต่พวกเขามี
หลักฐานในตัวของพวกเขาเองที่
แสดงว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมส-
สียาห์ พวกเขาเล่าในสิ่งที่พวกเขา
ทราบ เล่าในสิ่งที่พวกเขาได้เห็นและ
ได้ยินและได้สัมผัสจากอำนาจของ
พระคริสต์ นี่คือนี่สิ่งที่ทุกคนซึ่งหัวใจ
ของเขาได้รับการสัมผัสจากพระคุณ
ของพระเจ้าสามารถทำได้ ยอห์น
สาวกผู้เป็นที่รักเขียนว่า “เราขอแจ้ง

เกี่ยวกับสิ่งที่มีมาตั้งแต่ปฐมกาล
ซึ่งเราได้ยิน ได้เห็นกับตา ได้พิณิจดู
และจับต้องด้วยมือของเรานั้น คือ
พระวาตะแห่งชีวิต. . . สิ่งที่เราได้
เห็นและได้ยินนั้น เราก็อธิบายให้
พวกท่านรู้” 1 ยอห์น 1:1-3 ในฐานะ
พยานของพระคริสต์เราต้องบอกสิ่ง
ที่เราารู้ สิ่งที่เราได้เห็น ได้ยินและได้
สัมผัส หากเราติดตามพระเยซูไป
ที่ละก้าวแล้ว เราจะมีเรื่องเล่าที่ตรง
ประเด็นเพื่อบอกถึงหนทางที่พระองค์
ได้ทรงนำเรา เราสามารถเล่าได้ว่า
เราเคยพิสูจน์พระสัญญาของพระองค์
อย่างไรและพบว่าพระสัญญานั้นเป็น
จริง เราเป็นพยานถึงสิ่งที่เรารู้เกี่ยวกับ
พระคุณของพระคริสต์ นี่คือการเป็น
พยานที่พระเจ้าทรงเรียกเชิญให้เรา
ทำและเพราะขาดคำพยานนี้เองที่
ทำให้โลกกำลังพินาศ {DA 340.1}

แม้ว่าชาวเมืองกาดาร่าไม่ต้อนรับ
พระเยซู แต่พระองค์ก็ไม่ได้ปล่อย
ให้พวกเขาตกเข้าไปอยู่ในความมืด
ที่พวกเขาเลือก เมื่อพวกเขาร้อง
ขอให้พระองค์ออกไปจากพวกเขานั้น
พวกเขายังไม่ได้ยินพระวาทะของ
พระองค์ พวกเขาไม่มีความรู้ในเรื่อง
ที่พวกเขาบอปิด ดังนั้นพระองค์จึง

ทรงส่องความสว่างมาให้พวกเขา
อีกครั้งและส่งมาทางผู้ที่พวกเขาจะ
ต้องไม่ปฏิเสธที่จะฟัง {DA 340.2}

ด้วยการทำลายฝูงสุกร ชาตาน
มีเป้าประสงค์ที่จะหันประชาชนออก
ไปจากพระผู้ช่วยให้รอด และขัดขวาง
การประกาศพระกิตติคุณในแถบ
ภูมิภาคนั้น แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้
ได้ปลุกปั่นทั่วทั้งประเทศซึ่งไม่มี
เหตุการณ์ใดที่จะทำได้เช่นนี้ จนทำ
ให้ความสนใจเบนไปทางพระคริสต์
แม้ว่าพระผู้ช่วยให้รอดจะไปจากที่
นั้นแล้ว แต่ชายที่พระองค์ทรงรักษา
ก็ยังคงเป็นพยานถึงฤทธิ์เดชของ
พระองค์อยู่ที่นั่น ผู้ที่เคยเป็นสื่อของ
เจ้าชายแห่งความมืดเปลี่ยนมาเป็น
ช่องทางแห่งความสว่าง เป็นผู้สื่อสาร
ของพระบุตรของพระเจ้า ประชาชน
ประหลาดใจขณะที่พวกเขาฟังข่าวที่
น่าอัศจรรย์ใจ ประตูปานหนึ่งได้ถูก
เปิดออกสำหรับข่าวประเสริฐไปทั่ว
ภูมิภาคแห่งนั้น เมื่อพระเยซูเสด็จกลับ
ไปยังแคว้นทศบุรีอีกครั้ง ประชาชน
วิ่งกรูกันเข้ามาเฝ้าพระองค์ และเป็น
เวลาสามวันที่ไม่ใช่แค่ประชากรที่
อาศัยอยู่ในเมืองเดียวแต่คนนับพัน
จากทั่วสารทิศรอบแคว้นนั้นได้พา

กันมาฟังข่าวสารแห่งการทรงช่วย
ให้รอด แม้แต่พลังปีศาจก็ยังต้อง
สยบอยู่ภายใต้การควบคุมของพระ
ผู้ช่วยให้รอดของเรา และผลงานของ
ความชั่วถูกควบคุมเพื่อให้เกิดผลดี
{DA 340.3}

การเผชิญหน้ากับคนที่ถูกผีสิง
ในเมืองกาตาราเป็นบทเรียนสำหรับ
สาวกทั้งหลาย บทเรียนนี้แสดงให้เห็น
ถึงความลึกซึ้งของความตกต่ำเสื่อม
โทรมที่ชาตานมุ่งหมายจะลากเผ่า
พันธุ์มนุษย์ให้ตกลงไป และเห็นถึง
พันธกิจของพระคริสต์ที่จะปลดปล่อย
มนุษย์จากอำนาจของมัน มนุษย์ที่
น่าสมเพชเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ใน
สุสานฝังศพ ที่ถูกปีศาจครอบงำและ
ตกเป็นทาสของกิเลสอันน่ารังเกียจ
ที่ควบคุมไม่ได้ ทั้งหมดนี้แสดงให้เห็น
ว่ามนุษย์จะเป็นเช่นไรเมื่อถูกปล่อย
ให้ตกไปอยู่ภายใต้การปกครองของ
อำนาจของชาตาน อิทธิพลของ
ชาตานส่งผลต่อมนุษย์อยู่ตลอดเวลา
เพื่อหันเหความรู้สึก เพื่อควบคุมจิตใจ
ให้คิดทำชั่ว และเพื่อปลุกปั่นความ
รุนแรงและเพื่อก่ออาชญากรรม มัน
ทำให้ร่างกายอ่อนกำลังลง ทำให้
ปัญญามืดหมองและจิตวิญญาณเสื่อม

โทรม เมื่อใดก็ตามที่มนุษย์ปฏิเสธ คำเชิญของพระเจ้าช่วยให้รอด พวกเขา ก็ได้จำนนตัวเองไปอยู่กับซาตาน ใน ทุกวันนี้ประชาชนจำนวนมากในทุก สถาบันของสังคม ทั้งในครอบครัว ในธุรกิจและแม้แต่ในคริสตจักรก็กำลัง ทำเช่นนั้น และเพราะเหตุนี้ความ รุนแรงและอาชญากรรมจึงปกคลุม ไปทั่วทั้งโลกและความมืดมนทาง ศีลธรรมราวกับผ้าห่อศพก็กำลัง ปกคลุมที่อยู่อาศัยของมนุษย์ ซาตาน ใช้การล่อลวงเพื่อนำมนุษย์ไปสู่ความ ชั่วเลวทรามที่ตกต่ำลงเป็นลำดับลงไป เรื่อยๆ จนกระทั่งได้รับผลของความ เสื่อมโทรมชั่วช้าเลวทรามและความ พินาศอย่างถึงที่สุด เราจะได้รับการ ป้องกันจากอำนาจของมันก็ต่อเมื่อ มีพระเยซูสถิตร่วมอยู่ด้วย ต่อหน้า มนุษย์และทูตสวรรค์ทั้งหลาย ซาตาน ถูกเปิดโปงว่าเป็นศัตรูและผู้ทำลาย มนุษย์ ส่วนพระคริสต์ทรงเป็นมิตร สหายและพระเจ้าช่วยให้รอด พระ วิญญาณของพระองค์จะพัฒนาทุกสิ่ง ในมนุษย์ที่จะทำให้ลักษณะอุปนิสัย สูงส่งและทำให้ธรรมชาติได้รับเกียรติ

พระวิญญาณของพระองค์จะเสริม สร้างมนุษย์ให้สูงขึ้นเพื่อถวายพระสิริ ต่อพระเจ้าทั้งในด้านร่างกาย จิต วิญญาณและจิตใจ “เพราะว่าพระเจ้า ไม่ได้ประทานใจที่ฉลาดกลัวแก่เรา แต่ประทานใจที่ประกอบด้วยฤทธา นุภาพ ความรัก และการบังคับ ตนเองแก่เรา” 2 ทิโมธี 1:7 พระองค์ ทรงเรียกเราให้ “ร่วมในศักดิ์ศรีของ พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” ทรงเรียกเรา “ให้เป็นตามพระ ฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์” 2 เธสะโลนิกา 2:14; โรม 8:29 {DA 341.1}

และโดยอำนาจของพระคริสต์ จิตวิญญาณที่เสื่อมทรามลงจนกลายเป็นเครื่องมือของซาตานยังจะเปลี่ยน ให้เป็นผู้สื่อสารแห่งความชอบธรรมได้ และพระบุตรของพระเจ้ายังทรงใช้ให้ พวกเราออกไปเพื่อ “บอกพวกเขา ถึงสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำแก่ ท่านว่ามากเพียงไร และเล่าถึงพระ เมตตาที่พระองค์ทรงสำแดงแก่ท่าน” {DA 341.2}

สัมผัสแห่งความเชื่อ

บทนี้อ้างอิงจากมัทธิว 9:18-26; มาระโก 5:21-43; ลูกา 8:40-56

เมื่อพระเยซูเสด็จกลับจากเขตแดนกาธารราไปยังฝั่งตะวันตกของทะเลสาบแล้ว พระองค์ทรงพบกลุ่มชนขนาดใหญ่รวมตัวกันรอคอยพระองค์ และพวกเขาต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี พระองค์ยังคงอยู่ริมฝั่งทะเลสาบอีกระยะหนึ่ง ทรงสอนและรักษาแล้วจึงทรงปลีกตัวเข้าไปพักที่บ้านของเลวีมัทธิวเพื่อพบปะกับคนเก็บภาษีในงานเลี้ยงรับรอง ณ ที่บ้านแห่งนี้โยธนาเยธรรมศาลาได้มาเฝ้าพระองค์ {DA 342.1}

ด้วยความทุกขใจเป็นอย่างมากยิ่ง ผู้ปกครองชาวยิวท่านนี้ได้มาเข้าเฝ้าพระเยซูและทรุดตัวลงแทบพระบาทของพระองค์และร้องทูลว่า “ลูกสาวเล็ก ๆ ของข้าพระองค์ป่วยหนัก ขอพระองค์เสด็จไปวางพระหัตถ์บนเธอ เพื่อเธอจะหายโรคและมีชีวิตอยู่” {DA 342.2}

พระเยซูจึงเสด็จไปกับนายธรรมศาลาท่านนี้ทันทีเพื่อไปยังบ้านของเขา แม้ว่าพวกเขาจะได้เห็นผลงานแห่งความเมตตาของพระองค์มากมายแล้วก็ตามที่ แต่พวกเขาก็ประหลาดใจที่พระองค์ปฏิบัติตามคำวิงวอนของธรรมจารย์ผู้จองหองถึงกระนั้นพวกเขาก็ตามพระอาจารย์ของพวกเขาไปและผู้คนก็ติดตามไปด้วยความตื่นเต้นและด้วยความคาดหวังที่สูง {DA 342.3}

บ้านของผู้ปกครองอยู่ไม่ไกลนัก แต่พระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์ก็มุ่งหน้าไปได้อย่างช้า ๆ เพราะฝูงชนเบียดเสียดออกันรอบพระองค์ทุกด้าน บิดากังวลและร้อนใจในความล่าช้า แต่พระเยซูทรงสงสารประชาชนจึงทรงหยุดตรงโน้นบ้างตรงนี้บ้างเพื่อช่วยบรรเทาความทุกข์ลำบากหรือปลอบประโลมจิตใจของ

ผู้ที่มีปัญหา {DA 342.4}

ในขณะที่พวกเขายังอยู่ระหว่างทาง ผู้ส่งสารคนหนึ่งได้แทรกตัวฝ่าฝูงชนเพื่อนำข่าวมาให้ไยรัสว่าลูกสาวของเขาตายแล้ว และไม่มีประโยชน์ที่จะไปรบกวนพระอาจารย์อีกต่อไป คำพูดนั้นเข้ามายังพระภรรณของพระเยซู “อย่ากลัว” พระองค์ตรัส “จงเชื่อเท่านั้น แล้วลูกจะหายดี” {DA 342.5}

ไยรัสยิ่งหาทางเข้าไปให้ชิดใกล้ พระผู้ช่วยให้รอดมากขึ้นและพวกเขาก็เดินทางพร้อมกันไปที่บ้านของนายธรรมศาลาด้วยความเร่งรีบ คนรับจ้างร้องไห้ไว้ทุกข์และคนเป่าขลุ่ยก็อยู่ที่บ้านแล้ว ทำให้บรรยากาศมีเสียงดังอลหม่าน ฝูงชนที่เบียดเสียดกันอยู่และความโกลาหลสะท้อนพระทัยของพระองค์เป็นอย่างยิ่ง พระองค์ทรงพยายามที่จะให้ทุกคนอยู่ในความสงบ ตรัสว่า “พวกท่านร้องไห้วันวายไปทำไม? เด็กคนนั้นยังไม่ตาย เพียงแต่นอนหลับอยู่เท่านั้น” พวกเขาไม่พอใจกับพระดำรัสของพระองค์ ผู้ทรงเป็นคนแปลกหน้า พวกเขาเห็นแล้วว่าเด็กตกอยู่ในอ้อมกอดแห่งความตายแล้วและพวกเขาก็หัวเราะ

เยาะพระองค์ พระเยซูมีพระดำรัสสั่งให้พวกเขาทั้งหมดออกไปนอกบ้าน พระองค์ทรงพาบิดามารดาของเด็กหญิงและสาวกสามคนคือเปโตร ยากอบและยอห์นไปกับพระองค์ ทั้งหมดเดินเข้าไปในบ้านแห่งความตายด้วยกัน {DA 343.1}

พระเยซูเสด็จดำเนินไปอยู่ข้างเตียงและทรงจับมือเด็กมาไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์และตรัสเสียงแผ่วเบาด้วยภาษาพื้นบ้านของเด็กน้อยที่เธอคุ้นเคยว่า “เด็กหญิงเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด” {DA 343.2}

ทันใดนั้นก็มีการเคลื่อนไหวเกิดขึ้นในร่างกายที่ไร้ชีวิต ซีพอร์แห่งชีวิตเริ่มต้น ริมฝีปากอ้าออกด้วยรอยยิ้ม ดวงตาเปิดออกราวกับว่าเพิ่งตื่นนอนและเด็กน้อยมองรอบข้างด้วยความประหลาดใจที่เห็นคนกลุ่มหนึ่งอยู่ต่อหน้าเธอ เธอลุกขึ้นและพ่อแม่ก็กอดเธอไว้พร้อมกับร้องไห้ด้วยความชื่นชมยินดี {DA 343.3}

ท่ามกลางฝูงชนในระหว่างทางไปยังบ้านของนายธรรมศาลา พระเยซูทรงพบหญิงยากจนคนหนึ่งที่ต้องทนทุกข์ทรมานจากโรคร้ายซึ่งสร้างภาระให้กับชีวิตของเธอมานาน

ถึงสิบสองปี เธอใช้เงินทั้งหมดไปกับการหาแพทย์และการรักษาซึ่งในที่สุดได้แค่เพียงคำประกาศว่าเธอป่วยด้วยโรคที่รักษาให้หายไม่ได้ แต่เธอกลับมีความหวังใหม่เกิดขึ้นเมื่อเธอได้ยินถึงการรักษาที่พระคริสต์ทรงกระทำ เธอมั่นใจว่าเพียงแค่เธอได้ไปหาพระองค์เท่านั้นเธอก็จะหายเป็นปกติด้วยความอ่อนแอและทุกข์ทรมานเธอมาyingชายทะเลที่พระองค์กำลังสอนอยู่ และพยายามแหวกฝูงชนเพื่อเข้าไปให้ถึงพระองค์ แต่ก็ไร้ผล อีกครั้งเธอติดตามพระองค์จากบ้านของเลวีมัทธว แต่ก็ยังเข้าไม่ถึงพระองค์ เธอเริ่มสิ้นหวังจนกระทั่งพระองค์เสด็จฝ่าฝูงชนเข้ามาใกล้บริเวณที่เธอยืนอยู่ {DA 343.4}

โอกาสทองได้มาถึงแล้ว เธอยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์นายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่! แต่ท่ามกลางความสับสน เธอไม่อาจทูลพระองค์หรือแม้แต่จะแค่เหลือบมองพระองค์ ด้วยความกลัวที่จะสูญเสียโอกาสเพียงครั้งเดียวที่จะได้รับการบรรเทาทุกข์ เธอจึงเบียดขึ้นไปข้างหน้าและพูดกับตัวเองว่า “ถ้าฉันได้จะต้องเพียงฉลองพระองค์ ฉันก็จะหายโรค” ขณะที่

พระองค์กำลังดำเนินผ่านไป เธอก็เอื้อมมือไปข้างหน้าและประสบความสำเร็จและได้แค่เพียงขอบชายฉลองพระองค์เท่านั้น แต่ในวินาทีนั้นเธอรู้ตัวว่าเธอหายเป็นปกติแล้ว ความเชื่อทั้งชีวิตของเธอมุ่งตรงไปยังการสัมผัสอันนั้น และในทันใดสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงเข้าแทนที่ความเจ็บปวดกับความอ่อนแอของเธอ {DA 343.5}

เธอพยายามถอยออกไปจากฝูงชนด้วยหัวใจที่สำนึกในพระคุณ แต่ทันใดนั้นพระเยซูก็ทรงหยุดและผู้คนก็หยุดชะงักตามพระองค์ด้วยพระองค์ทรงเหลือवलหลังและทรงถามด้วยน้ำเสียงที่ได้ยินอย่างชัดเจนเหนือความสับสนอลหม่านของฝูงชนว่า “ใครจะต้องเสียของเรา?” ประชาชนตอบคำถามนี้ด้วยการมองอย่างแปลกใจ เพราะพระองค์แทบจะถูกกระแทกจากทุกด้านและเบียดเสียดไปมาอย่างเห็นได้ชัด คำถามนี้จึงดูแปลกประหลาด {DA 344.1}

เบโตรซึ่งพร้อมที่จะพูดอยู่เสมอ ได้ทูลพระองค์ว่า “‘พระอาจารย์ฝูงชนที่อยู่ล้อมรอบพระองค์กำลังเบียดเสียดพระองค์’ แต่พระเยซู

ตรัสว่า ‘มีคนหนึ่งแต่ละต้องตัวเรา เพราะเรารู้สึกได้ว่าฤทธิ์ชานออก จากตัวเรา’” พระผู้ช่วยให้รอดทรง แยกแยะการสัมผัสด้วยความเชื่อ ออกจากการสัมผัสที่ไม่ตั้งใจของ ผุ้ชนได้ จะต้องไม่ปล่อยความไว้วางใจเช่นนี้ให้ผ่านไปโดยไม่ได้กล่าว ถึง พระองค์ทรงประสงค์ที่จะตรัส คำปลอบโยนกับหญิงยากจนคนนั้น ซึ่งจะทำให้เธอมีความสุข พระดำรัส นั้นเป็นพระดำรัสที่จะเป็นพระพร ให้แก่ผู้ติดตามของพระองค์เมื่อใกล้ ถึงเวลาสิ้นยุค {DA 344.2}

ขณะที่พระองค์ทรงมองไปยัง หญิงคนนั้น พระเยซูตรัสยืนยันว่า มีใครสักคนสัมผัสพระองค์ เมื่อเธอ ตระหนักว่าไม่อาจปกปิดได้อีกต่อไป แล้ว เธอจึงเดินก้าวออกมาด้วย อาการตัวสั่นสะท้านและทึ่งตัวลง แพทย์พระบาทของพระองค์ เธอทูล เล่าเรื่องความทุกข์ทรมานของเธอ และวิธีที่เธอพบกับการบรรเทาทุกข์ ด้วยน้ำตาแห่งความซาบซึ้ง พระเยซู ตรัสอย่างแผ่วเบาว่า “ลูกหญิงเอ๋ย ที่หายโรคนั้นก็เพราะลูกเชื่อ จงไป เป็นสุขเถิด” พระองค์ไม่ทรงเปิด โอกาสให้กับความเชื่อที่มลายที่อ้าง

ว่าการรักษาเกิดขึ้นได้จากเพียงแค่ สัมผัสเสื้อของพระองค์ เรื่องนี้ไม่ได้ เกิดจากการสัมผัสพระองค์แค่เพียง ภายนอก แต่โดยความเชื่อซึ่งยึด อำนาจของพระเจ้าไว้ที่ทำให้เกิดการ รักษาขึ้น {DA 344.3}

ผุ้ชนที่งุนงงซึ่งเบียดเสียด อยู่ใกล้พระคริสต์สัมผัสไม่ได้ถึงพลัง แห่งชีวิต แต่เมื่อหญิงผู้ทุกข์ทรมาน ยื่นมือของเธอมาสัมผัสพระองค์พร้อม ทั้งเชื่อว่าเธอจะหายเป็นปกติ เธอก็ ได้สัมผัสกับฤทธิ์อำนาจของการรักษา เรื่องทางฝ่ายจิตวิญญาณก็เป็นเช่นนี้ เหมือนกัน การพูดถึงเรื่องศาสนา อย่างผิวเผินปกติธรรมดาและอธิษฐาน โดยปราศจากความกระหายทาง จิตวิญญาณและความเชื่อที่มีชีวิตนั้น จะไม่เกิดผลอันใดเลย ความเชื่อ พระคริสต์แต่เพียงในนามโดยการ แค่ยอมรับว่าพระองค์เป็นพระผู้ช่วย ให้รอดของโลกละก็ไม่มีทางนำการ รักษามาให้จิตวิญญาณได้ ความเชื่อ ที่นำไปสู่ความรอดไม่ใช่เป็นเพียงแค่ การยอมรับความจริงด้วยสติปัญญา ผู้ที่เฝ้ารอให้มีความรู้ทั้งหมดก่อนแล้ว จึงค่อยลงมือฝึกฝนความเชื่อจะ ไม่สามารถรับพระพรจากพระเจ้าได้

การเชื่อในเรื่องที่เกี่ยวกับพระคริสต์นั้นเป็นการไม่เพียงพอ แต่เราต้องเชื่อในพระองค์ ความเชื่อเดียวที่จะทำให้ประโยชน์แก่เราคือตัวเราเองจะต้องเชื่อและยอมรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยส่วนตัวของเรา เมื่อมีความเชื่อเช่นนี้แล้วเราเองจะได้รับปันส่วนคุณความดีของพระองค์ คนมากมายถือว่าความเชื่อเป็นความคิดเห็น ความเชื่อที่นำไปสู่ความรอดคือการดำเนินการที่ผู้รับพระคริสต์นำตัวเองเข้าไปผูกสัมพันธ์ในพันธสัญญากับพระเจ้า ความเชื่อแท้คือชีวิต ความเชื่อที่มีชีวิตหมายถึงความมีชีวิตชีวาที่เพิ่มขึ้น ความเชื่ออย่างวางใจ จิตวิญญาณที่มีความเชื่ออย่างมีชีวิตนี้จะเปลี่ยนเป็นพลังแห่งชัยชนะ {DA 347.1}

หลังจากรักษาหญิงคนนั้นให้หายแล้ว พระเยซูทรงประสงค์ให้เธอประกาศยอมรับพระพรที่เธอได้รับของประทานที่ข่าวประเสริฐมอบให้ จะต้องไม่เก็บไว้อย่างลับๆ หรือเพื่อชื่นชมในที่ลับ ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงเชิญชวนให้เราเปิดเผยคุณความดีของพระองค์ “พวกเจ้าเป็นสักขีพยานของเรา เราคือพระเจ้า”

อิสยาห์ 43:12 {DA 347.2}

คำประกาศยอมรับความซื่อสัตย์ของพระองค์คือสื่อตัวแทนของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เพื่อเปิดเผยพระคริสต์ให้แก่ชาวโลก เราจะต้องยอมรับพระคุณของพระองค์ตามที่ได้เปิดเผยผ่านผู้บริสุทธิ์ในสมัยโบราณ แต่วิธีที่ได้ผลที่สุดคือคำพยานจากประสบการณ์ของเราเอง เราเป็นพยานของพระเจ้าเมื่อเราเปิดเผยอำนาจของพระเจ้าที่ประกอบกิจในตัวเรา แต่ละคนมีชีวิตที่แตกต่างกัน และมีประสบการณ์ที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน พระเจ้าทรงปรารถนาให้คำสรรเสริญของเราขึ้นไปยังพระองค์ โดยมีลักษณะที่เฉพาะของเราแต่ละคน คำกล่าวยอมรับที่มีคุณค่าเหล่านี้ซึ่งกล่าวถวายพระเกียรติแด่พระคุณของพระองค์เมื่อได้รับการสนับสนุนด้วยชีวิตที่มีลักษณะเหมือนพระคริสต์แล้ว จะมีพลังที่ปฏิเสธไม่ได้เพื่อประกอบกิจของการช่วยจิตวิญญาณให้ได้รับความรอด {DA 347.3}

เมื่อคนโรคเรื้อนสิบคนมาหาพระเยซูเพื่อขอการรักษา พระองค์ทรงให้พวกเขาไปแสดงตัวต่อปุโรหิต ระหว่างทางพวกเขาได้รับการชำระ

แต่มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่กลับมาถวายพระสิริแด่พระองค์ ส่วนคนอื่นๆ เดินตามทางต่อไปสืบทอดพระองค์ผู้ทรงทำให้พวกเขาหายป่วย มีสักกี่คนที่ยังทำแบบเดียวกัน! พระเจ้าทรงประกอบกิจอย่างต่อเนื่องเพื่อทำประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ พระองค์ประทานพระพรอันอุดมของพระองค์ พระองค์ทรงปลุกคนป่วยให้ลุกขึ้นจากความอ่อนแอ พระองค์ทรงช่วยกู้มนุษย์จากภัยอันตรายซึ่งพวกเขา มองไม่เห็น พระองค์ทรงบัญชาให้ทูตสวรรค์ช่วยพวกเขาให้ออกจากความทุกข์ยาก เพื่อปกป้องพวกเขาจากความ “กลัวโรคภัยที่ไล่มาในความมืด” และ “ความหายนะซึ่งทำลายในเที่ยงวัน” สดุดี 91:6 แต่พวกเขาไม่ได้รับความประทับใจ พระองค์ประทานทรัพย์สมบัติทั้งหมดจากสวรรค์เพื่อไถ่พวกเขา ถึงกระนั้นพวกเขาก็ไม่แยแสในความรักยิ่งใหญ่ของพระองค์ ด้วยความไม่ซาบซึ้งในพระคุณ พวกเขาปิดใจต่อต้านพระคุณของพระเจ้า เหมือนเช่นพุ่มไม้ที่ขึ้นในทะเลทราย พวกเขาไม่เคยทราบถึงความดีมาถึงเมื่อใด และจิตวิญญาณของพวกเขาก็อาศัย

อยู่ในถิ่นทุรกันดารอันแห้งแล้ง {DA 348.1}

เพื่อประโยชน์ของตัวเราเอง เราต้องเก็บของขวัญทุกชิ้นของพระเจ้าให้สดใหม่อยู่ในความทรงจำของเรา ด้วยการทำเช่นนี้ ความเชื่อจะแข็งแกร่งขึ้นเพื่อจะอ้างสิทธิ์ได้มากขึ้นและเพื่อรับได้มากยิ่งขึ้น เพราะในพระพรน้อยนิดที่สุดที่เราได้รับจากพระเจ้าจะทำให้กำลังใจยิ่งใหญ่แก่เราได้มากกว่าการอ่านเรื่องราวความเชื่อและประสบการณ์ของผู้อื่นทั้งหมด จิตวิญญาณที่ตอบสนองต่อพระคุณของพระเจ้าจะเป็นเหมือนสวนที่มีน้ำรดอย่างชุ่มฉ่ำ สุขภาพของเขาจะดีขึ้นอย่างรวดเร็ว ความสว่างของเขาจะปรากฏออกมาจากที่มีดมืดและพระสิริของพระเจ้าจะปรากฏออกมาจากตัวของเขา ดังนั้นให้เราระลึกถึงความรักความกรุณาของพระเจ้าและความเมตตาอันอ่อนโยนของพระองค์ที่มีอย่างอเนกอนันต์ เหมือนดั่งชนชาติอิสราเอล ให้เราตั้งแท่นศิลาคำพยานและจารึกเรื่องราวอันล้ำค่าที่พระเจ้าทรงประกอบกิจในตัวเราไว้บนนั้น และในขณะที่เราทบทวนการปฏิบัติของพระองค์ที่

ทรงมีต่อเราในขณะที่เราเดินทางไป
ยังแผ่นดินสวรรค์ ขอให้เรามีหัวใจที่
หลอมละลายด้วยการสำนึกในพระคุณ
และประกาศว่า “ข้าพเจ้าจะเอาอะไร
ตอบแทนพระยาห์เวห์? สำหรับ
ความดีทั้งสิ้นของพระองค์ที่มีต่อ

ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยกถวายแห่ง
ความรอด และร้องออกพระนาม
พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจะแก้บนแด่
พระยาห์เวห์ต่อหน้าประชาชนทั้งปวง
ของพระองค์” สดุดี 116:12-14
{DA 348.2}

“พระเยซูตรัสต่อไปว่า เมื่อท่านทั้งหลายรับเราต่อหน้ามนุษย์
เราก็จะรับท่านต่อหน้าพระเจ้าและทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ด้วย” {DA 357.1}

“พระราชกิจการสร้างอาณาจักรของพระคริสต์จะต้องมุ่งหน้าดำเนินต่อไป
ถึงแม้เมื่อดูจากภายนอกงานนั้นจะเคลื่อนไปได้ช้าและดูเหมือนว่า
ความเป็นไปไม่ได้จะต่อต้านความก้าวหน้าก็ตาม”
{DA 370.2}

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐรุ่นแรก

บทนี้อ้างอิงจากมัทธิว 10; มาระโก 6:7-11; ลูคา 9:1-6

อัครสาวกเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเยซู และพวกเขาติดตามพระองค์ขณะที่พระองค์เสด็จด้วยพระบาทไปทั่วแคว้นกาลิลี พวกเขาแบ่งปันกับพระองค์ในงานตราก-ตรำและความทุกข์ยากลำบากที่เขามายังพวกเขา พวกเขาฟังคำสอนของพระองค์ ร่วมเดินและสนทนาไปกับพระบุตรของพระเจ้า และจากคำสั่งสอนของพระองค์ที่ได้รับในแต่ละวันพวกเขาได้เรียนรู้วิธีการทำงานเพื่อยกระดับมนุษยชาติให้สูงขึ้น ขณะที่พระเยซูทรงปรนนิบัติประชาชนจำนวนมากที่มารวมตัวกันรอบพระองค์นั้น พวกสาวกของพระองค์ก็ร่วมอยู่ด้วย พวกเขากระตือรือร้นที่จะทำตามพระบัญชาและเพื่อแบ่งเบาภาระของพระองค์ พวกเขาช่วยจัดระเบียบคนที่ย่างเข้ามาทั้งนำคนเจ็บป่วยเข้าเฝ้าพระผู้ช่วย

ให้รอด และส่งเสริมความสะอาดสบายของทุกคน พวกเขาคอยมองหาผู้ที่สนใจฟังและช่วยอธิบายพระคัมภีร์ให้แก่พวกเขาเหล่านั้น และลงมือด้วยตนเองเพื่อให้ประชาชนได้ประโยชน์ทางฝ่ายจิตวิญญาณด้วยวิธีต่าง ๆ พวกเขาเอาสิ่งที่เรียนจากพระเยซูมาสอน และได้รับประสบการณ์ที่ดีมากมายในแต่ละวัน แต่พวกเขาต้องการประสบการณ์ของการทำงานตามลำพัง พวกเขา ยังคงต้องการคำสั่งสอน ความอดทน และความอ่อนโยนอีกมาก บัดนี้ในขณะที่ตัวพระองค์เองยังทรงอยู่กับพวกเขาเพื่อจะชี้ให้เห็นข้อผิดพลาดและให้คำปรึกษาและแก้ไขพวกเขา พระผู้ช่วยให้รอดจึงทรงส่งพวกเขาออกไปในฐานะตัวแทนของพระองค์ {DA 349.1}

ขณะที่พวกเขาอยู่กับพระองค์

บ่อยครั้งที่พวกสาวกมักจะงงวุ่นกับคำสอนของพวกปุโรหิตและพวกฟาริสี แต่พวกเขาได้นำความสับสนมาทูลพระเยซู พระองค์ทรงวางความจริงของพระคัมภีร์ซึ่งตรงกันข้ามกับประเพณีมาไว้ตรงหน้าพวกเขาด้วยการทำเช่นนี้พระองค์ทรงเสริมสร้างความเชื่อมั่นของพวกเขามีต่อพระวจนะของพระเจ้าและทำให้พวกเขาหลุดพ้นจากความกลัวพวกธรรมาจารย์และตกเป็นทาสของประเพณีได้อย่างมากแล้ว ในการฝึกอบรมเหล่าสาวกนั้น แบบอย่างชีวิตของพระผู้ช่วยให้รอดมีประสิทธิภาพมากกว่าการสอนด้วยหลักคำสอนแต่เพียงอย่างเดียว เมื่อพวกเขาแยกตัวจากพระองค์แล้ว พวกเขาหวนคิดถึงทุกการสำแดงออก พระสุรเสียงและพระดำรัสของพระองค์อย่างชัดเจน บ่อยครั้งเมื่อขัดแย้งกับศัตรูของข้าวประเสริฐ พวกเขาจะพูดทวนพระดำรัสของพระองค์ออกมาและเมื่อเห็นผลลัพธ์ที่มีต่อผู้คนแล้วพวกเขาก็รู้สึกชื่นชมยินดีเป็นอย่างมาก {DA 349.2}

พระเยซูทรงเรียกสาวกทั้งสิบสองคนมาหาพระองค์และบัญชา

ให้พวกเขาออกไปที่ละสองคนไปตามเมืองและหมู่บ้านต่าง ๆ ไม่มีการบัญชาให้ใครคนใดออกไปคนเดียว แต่เป็นการให้พี่ชายไปกับน้องชายและเพื่อนไปกับเพื่อน ด้วยวิธีเช่นนี้พวกเขาจะได้ช่วยเหลือและให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ปรีกษาหาหรือและอธิษฐานด้วยกัน จุดแข็งของคนหนึ่งช่วยเสริมจุดอ่อนของอีกคน ในเวลาต่อมาพระองค์ทรงจัดส่งเจ็ดสิบคนออกไปประกาศข่าวประเสริฐในลักษณะเดียวกันนี้ด้วย ในยุคปัจจุบันของรายงานประกาศข่าวประเสริฐจะประสบผลสำเร็จมากขึ้นเมื่อเราใส่ใจเอาแบบอย่างนี้ไปทำให้มากกว่านี้ {DA 350.1}

ข่าวสารของสาวกเหล่านั้นมีลักษณะเหมือนกับข่าวสารของยอห์นผู้ให้บัพติศมาและข่าวสารของพระคริสต์เอง นั่นคือ “แผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” พวกเขาต้องไม่ไปขัดแย้งกับประชาชนในเรื่องที่ว่าพระเยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธทรงเป็นพระเมสสิยาห์หรือไม่ แต่ในพระนามของพระองค์พวกเขาต้องทำงานแห่งความเมตตาเช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงประกอบกิจมาแล้ว “จงรักษา

คนเจ็บป่วยให้หาย จงทำให้คนตาย
แล้วเป็นขึ้น จงทำให้คนโรคเรื้อน
หายสะอาด และจงขับผีออก ท่าน
ทั้งหลายได้รับเปล่าๆ ก็จงให้เปล่าๆ”
{DA 350.2}

ในช่วงเวลาที่พระเยซูปรนนิบัติ
รับใช้นั้น พระองค์ทรงใช้เวลารักษา
คนป่วยมากกว่าเทศนา การอัศจรรย์
ของพระองค์เป็นพยานให้กับความจริง
ของพระวาทะของพระองค์ว่าพระองค์
เสด็จมาไม่ใช่เพื่อทำลายแต่เพื่อ
ช่วยให้รอด ความชอบธรรมนำหน้า
พระองค์ และพระสิริของพระยาห์เวห์
ระวางหลังพระองค์ ไม่ว่าพระองค์จะ
เสด็จไปที่ใด ชาวดีแห่งพระเมตตา
ของพระองค์ได้นำหน้าพระองค์ไป
ที่ใดที่พระองค์เสด็จผ่าน บรรดาผู้ที่
ได้รับความเมตตาจากพระองค์ต่าง
ได้รับความปิติยินดีในเรื่องสุขภาพ
และได้นำพลังอำนาจที่พบใหม่มา
ลงมือปฏิบัติ ผู้คนต่างพากันมาล้อม
พวกเขาเพื่อฟังพวกเขาเล่าพระราชกิจ
ของพระเจ้า พระสุรเสียงของพระองค์
เป็นเสียงแรกที่พวกเขาเคยได้ยิน
พระนามของพระองค์เป็นคำพูดแรก
ที่พวกเขาเคยพูด พระพักตร์ของ
พระองค์เป็นใบหน้าแรกที่พวกเขา

เคยได้มอง ทำไมพวกเขาจึงไม่รัก
พระเยซูและสรรเสริญพระองค์เล่า?
ขณะที่พระองค์เสด็จผ่านเมืองเล็ก
เมืองใหญ่ พระองค์ทรงเป็นดังกระแสน้ำ
ที่จำเป็นสำหรับชีวิตซึ่งแผ่ชีวิต
และความสุขไปยังทุกที่ที่พระองค์
เสด็จผ่าน {DA 350.3}

บรรดาผู้ติดตามพระคริสต์จะ
ต้องลงแรงทำงานเหมือนที่พระองค์
ทรงทำมาแล้ว เราจะต้องให้อาหาร
แก่คนหิว สวมเครื่องนุ่งห่มแก่คน
เปลือยกาย และปลอบประโลมคน
ที่ตกทุกข์และเจ็บป่วย เราต้องปฏิบัติ
ต่อผู้ที่หมดหวังและสร้างแรงบันดาลใจ
ให้กับผู้ที่สิ้นหวัง และพระสัญญา
นี้ก็จะสำเร็จในตัวเราด้วยที่ว่า “ความ
ชอบธรรมของเจ้าจะเดินนำหน้าเจ้า
และพระสิริของพระยาห์เวห์จะระวาง
หลังเจ้า” อิสยาห์ 58:8 ความรักของ
พระคริสต์ซึ่งแสดงออกด้วยการรับใช้
อย่างไม่เห็นแก่ตัวจะมีประสิทธิภาพ
ในการปฏิรูปผู้ทำความชั่วได้มากกว่า
ดาบหรือศาลยุติธรรม สิ่งเหล่านี้
จำเป็นเพื่อสร้างความหวาดกลัวให้
กับผู้ฝ่าฝืนกฎหมาย แต่มิเช่นนั้น
ผู้เปี่ยมด้วยความรักทำได้มากกว่านี้
บ่อยครั้ง หัวใจจะแข็งกระด้างเมื่อ

ได้รับคำเตือน แต่จะหลอมละลายในความรักของพระคริสต์ มิซซันนารีไม่เพียงแต่บรรเทาความเจ็บป่วยทางกายเท่านั้น แต่เขายังนำคนบาปไปหาแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่องค์นี้ได้ พระองค์ทรงชำระจิตวิญญาณจากโรคเรื้อนของบาปได้ พระเจ้าทรงออกแบบว่าผู้เจ็บป่วย ผู้โชคร้าย และผู้ที่ถูกวิญญาณชั่วเข้าสิงจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ผ่านทางผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงปรารถนาที่จะเป็นผู้พลบโยนในแบบที่โลกไม่เคยรู้จักมาก่อนโดยผ่านทางมนุษย์ที่เป็นตัวแทนของพระองค์ {DA 350.4}

ในการเดินทางประกาศข่าวประเสริฐครั้งแรกของสาวกนั้น พวกเขาจะต้องไปหา “เกาะหลงของวงศ์วานอิสราเอล” เท่านั้น ในเวลานั้นถ้าพวกเขาประกาศข่าวประเสริฐให้แก่คนต่างชาติหรือชาวสะมาเรีย พวกเขาก็จะสูญเสียอิทธิพลของตนที่มีต่อชาวยิวไป การกระตุ้นอคติของพวกเขาฟาริสีจะทำให้พวกเขาเข้าไปยุ่งกับความขัดแย้งซึ่งจะทำให้พวกเขาหมดกำลังใจตั้งแต่เริ่มลงมือปฏิบัติงาน แม้กระทั่งอัครสาวกเองก็ยัง

ต้องใช้เวลานานเพื่อทำความเข้าใจว่าข่าวประเสริฐจะต้องประกาศไปให้แก่ชนทุกชาติ ตราบจนพวกเขาเข้าใจความจริงข้อนี้แล้วเท่านั้นพวกเขาจึงพร้อมที่จะทำงานรับใช้คนต่างชาติได้ หากชาวยิวจะยอมรับข่าวประเสริฐแล้ว พระเจ้าก็ทรงตั้งเป้าหมายที่จะทำให้พวกเขาเป็นผู้สื่อข่าวของพระองค์ไปยังคนต่างชาติด้วยเหตุนี้พวกเขายิ่งต้องเป็นคนกลุ่มแรกที่ได้ยินข่าวนี้ {DA 351.1}

ทั่วท้องทุ่งนาที่เป็นพื้นที่การทำงานของพระคริสต์มีจิตวิญญาณที่ตื่นตัวกับความต้องการของตนเอง พวกเขาหิวและกระหายความจริงเวลามาถึงแล้วที่จะต้องส่งข่าวสารแห่งความรักไปให้แก่หัวใจที่โหยหาเหล่านี้ และสาวกในฐานะตัวแทนจะต้องไปหาคนเหล่านี้ ด้วยวิธีนี้จะนำผู้เชื่อให้มองพวกเขาในฐานะครูที่ได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้า และเมื่อพระผู้ช่วยให้รอดจะถูกพรากไปจากพวกเขาแล้ว พวกเขาก็จะไม่ถูกทอดทิ้งโดยปราศจากครูผู้สอน {DA 351.2}

ในการเดินทางออกไปทำงานครั้งแรกนี้พวกสาวกจะต้องไปเฉพาะ

สถานที่ที่พระเยซูทรงเคยเสด็จไป ล้วงหน้าและผูกมิตรไว้แล้วเท่านั้น การเตรียมตัวสำหรับการเดินทางของพวกเขาก็ต้องเรียบง่ายที่สุด จะต้องไม่มีสิ่งใดหันเหความคิดของพวกเขาออกไปจากงานอันยิ่งใหญ่ หรือปลุกระดมการต่อต้านและปิดประตูจากการทำงานที่ขยายออกไป พวกเขาจะต้องไม่รับการแต่งกายของครูสอนศาสนาหรือเลียนแบบการแต่งกายใดที่จะแยกพวกเขาออกจากชาวนาซารัต์ต่ำต้อย พวกเขาจะต้องไม่เข้าไปในธรรมศาลา และเรียกประชาชนให้เข้ามาด้วยกันนมัสการในที่ชุมชน พวกเขาจะต้องลงแรงไปทำงานตามบ้าน พวกเขาต้องไม่เสียเวลาไปกับการทักทายโดยไม่จำเป็นหรือไปตามบ้านเพื่อความบันเทิง แต่ในทุกแห่งพวกเขาต้องยอมรับการต้อนรับจากผู้ที่มีค่า คู่ควรผู้ซึ่งต้อนรับพวกเขาด้วยใจจริงราวกับกำลังถวายเป็นการต้อนรับพระคริสต์เอง พวกเขาจะต้องเข้าไปยังที่อยู่อาศัยพร้อมกับคำทักทายอันงดงามว่า “ขอให้บ้านนี้มีสันติสุข” ลูกา 10:5 บ้านนั้นจะได้รับพระพรจากคำอธิษฐานของพวกเขา จาก

บทเพลงสรรเสริญของพวกเขาและจากการเปิดพระคัมภีร์ในแวดวงครอบครัว {DA 351.3}

สาวกเหล่านี้จะต้องเป็นผู้ประกาศความจริงเพื่อเตรียมมรรคาสำหรับการเสด็จมาของพระอาจารย์ของพวกเขา ข่าวสารที่พวกเขาต้องนำเสนอคือพระวจนะแห่งชีวิตนิรันดร์ และชะตากรรมของคนเหล่านี้ขึ้นอยู่กับการยอมรับหรือปฏิเสธข่าวสารนี้ เพื่อสร้างความประทับใจให้แก่ประชาชนถึงความจริงจังของข่าวสารนี้ พระเยซูจึงตรัสสั่งสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าใครไม่ต้อนรับและไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากบ้านนั้นหรือเมืองนั้น จงเสกมัดผงคลีที่ติดเท้าของพวกเขาออกเสีย เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น” {DA 352.1}

บัดนี้สายพระเนตรของพระเจ้าช่วยให้รอดทรงเพ่งมองทะลุไปยังอนาคต พระองค์ทรงมองเห็นอาณาเขตที่กว้างใหญ่ขึ้นซึ่งหลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระองค์แล้ว เหล่าสาวกจะต้องเป็นพยานเพื่อพระองค์

สายพระเนตรแห่งการเผยพระวจนะของพระองค์นำผู้รับใช้ของพระองค์ให้มองไปตลอดทุกยุคทุกสมัยจนกว่าพระองค์จะเสด็จมาครั้งที่สอง พระองค์ทรงเปิดเผยให้ผู้ติดตามเห็นถึงความขัดแย้งที่พวกเขาจะต้องเผชิญ พระองค์ทรงเปิดเผยให้เห็นถึงลักษณะและแผนการของการสู้รบ พระองค์ทรงแผ่ภัยอันตรายที่จะต้องเผชิญ และการละทิ้งตนที่กำหนดให้ต้องมีต่อหน้าพวกเขา พระองค์ทรงประสงค์ให้พวกเขาคำนวณต้นทุน เพื่อไม่ให้ศัตรูจับกุมพวกเขาไว้โดยไม่ทันรู้ตัว การทำสงครามของพวกเขาไม่ใช่เป็นการต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด “แต่ต่อสู้กับพวกภูตผีที่ครอบครอง พวกภูตผีที่มีอำนาจ พวกภูตผีที่ครอบพิภพในยุคมีดนี้ ต่อสู้กับพวกวิญญาณชั่วในสวรรค์สถาน” เอเฟซัส 6:12 พวกเขาต้องต่อสู้กับกองกำลังภูตผีปีศาจที่มีอำนาจเหนือธรรมชาติ แต่พวกเขาได้รับความมั่นใจว่าจะได้รับความช่วยเหลือที่เหนือธรรมชาติ หน่วยข่าวกรองทั้งหมดของสวรรค์อยู่ในกองกำลังนี้ และกองกำลังนี้ไม่ได้มีแค่ทูตสวรรค์เท่านั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงเป็นตัวแทนผู้บัญชาการ

กองกำลังของพระเจ้าเสด็จลงมาบัญชาการสู้รบ เราอาจมีความผิดพลาดมากมาย บาปและความผิดของเราอาจมหันต์ แต่พระคุณของพระเจ้ามีไว้ให้ทุกคนที่แสวงหาพระคุณด้วยการสำนึกผิด ฤทธานุภาพของพระเจ้าผู้ทรงอำนาจไม่สิ้นสุดจะเข้ามาสนับสนุนผู้ที่วางใจในพระเจ้า {DA 352.2}

“นี่แหละ” พระเยซูตรัส “เราใช้ท่านทั้งหลายไปดุดะแผนอยู่ท่ามกลางพวกหมาป่า เพราะฉะนั้นจงเฉลียวฉลาดเหมือนงู และไม่มีพิษมีภัยเหมือนนกพิราบ” พระคริสต์เองไม่เคยยกเลิกความจริงแม้สักคำ แต่พระองค์ตรัสด้วยความรักเสมอ พระองค์ทรงใช้ปฏิภาณและความรอบคอบ การใส่พระทัยอย่างเมตตาในการปฏิสัมพันธ์กับประชาชนอย่างยอดเยี่ยมที่สุด พระองค์ไม่เคยหยาบคาย ไม่เคยตรัสคำรุนแรงโดยไม่จำเป็น ไม่เคยก่อความเจ็บปวดอย่างไม่จำเป็นกับจิตใจที่อ่อนไหว พระองค์ไม่เคยตำหนิความอ่อนแอของมนุษย์ พระองค์ทรงประณามความหน้าซื่อใจคด ความไม่เชื่อและความชั่วช้าอย่างไม่เกรงกลัว แต่น้ำพระเนตรคลออยู่ในพระสุรเสียงของพระองค์ขณะที่พระองค์

ทรงเปล่งคำดำหนิอย่างรุนแรง พระองค์ทรงกันแสงให้กับกรุงเยรูซาเล็ม เมืองที่พระองค์ทรงรักซึ่งปฏิเสธที่จะรับพระองค์ผู้ทรงเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต พวกเขาปฏิเสธพระองค์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด แต่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยความอ่อนโยนสงสารและด้วยความเศร้าโศกอย่างแสนสาหัสจนทำให้พระทัยของพระองค์แตกสลาย จิตวิญญาณทุกดวงนั้นมีค่าในสายพระเนตรของพระองค์ ในขณะที่พระองค์ทรงดำรงไว้ด้วยศักดิ์ศรีของพระเจ้า พระองค์ก็ยังทรงก้มลงมายังสมาชิกของครอบครัวพระเจ้าด้วยความเอาใจใส่อย่างอ่อนโยนที่สุดในตัวมนุษย์ทุกคนพระองค์ทรงมองเห็นจิตวิญญาณที่ลุ่มลงในบาปซึ่งเป็นพันธกิจของพระองค์ที่จะต้องช่วยให้รอด {DA 353.1}

ผู้รับใช้ทั้งหลายของพระคริสต์จะต้องไม่ทำตามคำสั่งของหัวใจฝ่ายธรรมชาติ พวกเขาต้องมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระเจ้าเลือกว่าภายใต้การย่วย อดตจะลูกและกระหน่ำชุตวาจาที่ไม่เหมาะสมออกมาซึ่งไม่ใช่วาจาที่เป็นน้ำค้างหรือ

ฝนตกแผ้วเบาสดต้นพืชเขียวเงาให้พื้นสดชื่นขึ้น นี่คือนิสัยที่ซาตานต้องการให้พวกเขาทำ เพราะเป็นวิธีของมัน ตัวที่โกรธแค้นคือพญานาคและความโกรธและการตำหนิกล่าวโทษที่เปิดเผยให้เห็นนั้นเป็นวิญญาณของซาตาน แต่ผู้รับใช้ของพระเจ้าจะต้องเป็นตัวแทนของพระองค์ พระองค์ทรงประสงค์ให้พวกเขาซื้อขายด้วยเงินตราของสวรรค์ซึ่งคือความจริง ประทับด้วยพระฉายาและเครื่องหมายของพระองค์เอง อำนาจที่พวกเขาจะเอาชนะความชั่วคืออุทยานภาพของพระคริสต์ พระสิริของพระคริสต์คือกำลังของพวกเขา พวกเขาต้องจับตาอยู่ที่คุณความดีของพระองค์ แล้วพวกเขาจึงจะนำเสนอข่าวประเสริฐด้วยขันเชิงและความอ่อนโยนได้ และจิตวิญญาณที่ยังคงเงียบสงบอยู่ภายใต้การย่วยจะพูดเพื่อเข้าข้างความจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่า การโต้เถียงอย่างรุนแรง {DA 353.2}

ผู้ที่เข้าสู่ความขัดแย้งกับศัตรูแห่งความจริงจะไม่เพียงต้องพบเจอมนุษย์เท่านั้นแต่ต้องพบกับซาตาน และตัวแทนของมันด้วย ให้พวกเขาจดจำพระดำรัสของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

ที่ว่า “ไปเถอะ เราใช้พวกท่านออกไปเหมือนอย่างลูกแกะที่อยู่ในท่ามกลางฝูงหมาป่า” ลูกา 10:3 จงให้พวกเขาหยุดพักในความรักของพระเจ้าและจิตวิญญาณจะสงบนิ่งแม้ตัวเองจะถูกข่มเหง องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเอาโล่ป้องกันของพระองค์สวมให้แก่พวกเขา พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์จะส่งอิทธิพลต่อความคิดและหัวใจ เพื่อเสียงโต้ตอบของพวกเขาจะไม่ประสานเข้ากับเสียงหอนของหมาป่า {DA 353.3}

พระเยซูทรงสั่งสอนสาวกของพระองค์ต่อไปว่า “จงระวังผู้คนให้ดี” พวกเขาจะต้องไม่วางใจอย่างไร้ข้อกังขาในผู้ที่ไม่รู้จักพระเจ้าและเปิดใจรับคำปรึกษาของพวกเขา เพราะการทำอย่างนี้จะเปิดโอกาสให้ตัวแทนของซาตานได้เปรียบ บ่อยครั้งที่สิ่งประดิษฐ์ของมนุษย์ขัดต่อแผนการของพระเจ้า ผู้ที่สร้างพระวิหารของพระเจ้าจะต้องสร้างตามรูปแบบที่แสดงไว้บนภูเขา นั่นคือตามแบบของพระเจ้า พระเจ้าได้รับการหล่อพระเกียรติและชาวประเสริฐถูกทรยศเมื่อผู้รับใช้ของพระองค์ฟังพาคำแนะนำของมนุษย์ที่ไม่อยู่ภายใต้

การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ปัญญาทางโลกเป็นความโง่เขลาต่อพระเจ้า ผู้ที่ฟังพาคำปัญญาเช่นนี้จะหลงผิดอย่างแน่นอน {DA 354.1}

“เขาทั้งหลายจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล . . . จะมอบพวกท่านให้เจ้าเมืองและกษัตริย์ เพราะเราเพื่อว่าพวกท่านจะได้เป็นพยานแก่พวกเขาและแก่พวกต่างชาติ” มัทธิว 10:17, 18 การกดขี่ข่มเหงจะเผยแผ่ความสว่างออกไป ผู้รับใช้ของพระคริสต์จะถูกนำมาอยู่ตรงหน้าบุคคลยิ่งใหญ่ของโลกซึ่งอาจไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐนอกจากด้วยวิธีนี้ ความจริงถูกนำเสนออย่างผิดๆ ให้แก่คนเหล่านี้มาตลอด พวกเขาได้รับฟังข้อกล่าวหาเท็จที่มีต่อความเชื่อของสาวกของพระคริสต์ บ่อยครั้งหนทางเดียวที่จะเรียนรู้ลักษณะที่แท้จริงของความจริงคือจากคำพยานของผู้ที่ถูกนำตัวขึ้นศาล เพราะความเชื่อของพวกเขา ภายใต้อการตรวจสอบคนเหล่านี้จำเป็นต้องตอบและผู้พิพากษาของพวกเขาต้องฟังคำพยาน พระคุณของพระเจ้าจะประทานแก่ผู้รับใช้ของพระองค์เพื่อเผชิญกับภาวะฉุกเฉิน พระเยซูตรัส

ว่า “เมื่อถึงเวลานั้น คำที่พวกท่านจะพูดนั้นพระเจ้าจะประทานแก่พวกท่าน เพราะว่าผู้ที่พูดไม่ใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของพวกท่านผู้ตรัสผ่านท่าน” ในขณะที่พระวิญญาณของพระเจ้าส่องสว่างให้แก่จิตใจผู้รับใช้ของพระองค์ ความจริงจะถูกนำเสนอด้วยพลังของพระเจ้าและด้วยความล้ำค่า ผู้ที่ปฏิเสธความจริงจะยืนหยัดที่จะกล่าวหาและกดขี่พวกสาวก แต่ภายใต้การสูญเสียและความทุกข์ทรมานแม้กระทั่งถึงตาย บุตรของพระเจ้าจะต้องแสดงความอ่อนโยนตามแบบอย่างของพระเจ้าของพวกเขาให้ประจักษ์ ด้วยเหตุนี้ จะทำให้มองเห็นความแตกต่างระหว่างผู้แทนของชาดากับตัวแทนของพระคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดจะได้รับการยกชูขึ้นต่อหน้าผู้ปกครองและประชาชน {DA 354.2}

เหล่าสาวกจะยังไม่ได้รับความกล้าหาญและความทรหดของผู้พลีชีพ จนกว่าพวกเขาต้องการพระคุณนี้ ในเวลานั้น พระสัญญาของพระผู้ช่วยให้รอดจึงจะสำเร็จและเกิดขึ้นจริง เมื่อเปโตรและยอห์นต้องขึ้นเป็น

พยานต่อหน้าสภานั่นเฮดริน ผู้คนต่าง “ก็อัศจรรย์ใจ แล้วจำได้ว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู” กิจการ 4:13 ในกรณีของสเตเฟนมีคำเขียนไว้ว่า “พวกสมาชิกสภาต่างจ้องดูสเตเฟน เห็นหน้าของท่านเหมือนหน้าทูตสวรรค์” “คนเหล่านั้นไม่สามารถต่อสู้ถ้อยคำที่ท่านกล่าวโดยสติปัญญาและพระวิญญาณบริสุทธิ์” กิจการ 6:15, 10 เปาโลเขียนถึงการพิจารณาคติของเขาเองที่ศาลของซีซาร์ว่า “ในการแก้คดีเบื้องต้นของข้าพเจ้านั้น ไม่มีใครอยู่เคียงข้างข้าพเจ้าสักคนเดียว พวกเขาทิ้งข้าพเจ้าไปหมด ขออย่าให้พวกเขาต้องรับโทษเลย อย่างไรก็ตามก็ต้องรู้ พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่ใกล้และประทานกำลังแก่ข้าพเจ้า เพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้รับการประกาศออกไปอย่างเต็มทีผ่านทางข้าพเจ้า และคนต่างชาติทั้งหมดจะได้ยินแล้วข้าพเจ้าจะได้รับการช่วยให้รอดจากปากสิงโต” 2 ทิโมธี 4:16, 17 {DA 354.3}

ผู้รับใช้ของพระคริสต์ไม่จำเป็นต้องเตรียมเขียนคำปราศรัยสำเร็จรูป เพื่อนำเสนอในกรณีที่ถูกนำตัวเข้าสู่

การพิจารณาคดี การเตรียมตัวของ พวกเขาจะต้องทำในแต่ละวันโดยการ สะสมความจริงอันล้ำค่าจากพระคำ ของพระเจ้าและโดยการอธิษฐานเสริม ความเชื่อของพวกเขา เมื่อพวกเขา ถูกนำตัวขึ้นศาล พระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงนำให้พวกเขาระลึกถึงความจริง ที่ต้องการได้ {DA 355.1}

การลงแรงอย่างจริงจังทุกวัน เพื่อจะรู้จักพระเจ้าและพระเยซูคริสต์ ผู้ที่พระองค์ทรงใช้มา จะนำพลังและ ประสิทธิภาพมาสู่จิตวิญญาณ ความรู้ ที่ได้รับจากการค้นหาพระคัมภีร์อย่าง ขยันขันแข็งจะแวบเข้ามาถึงความ ทรงจำในเวลาที่ต้องการอย่างเหมาะสม แต่ถ้าผู้ใดละเลยที่จะทำให้ตนเอง คู่เคียงกับพระวจนะของพระคริสต์ ถ้าพวกเขาไม่เคยทดสอบอำนาจของ พระคุณของพระองค์ในความยาก ลำบากแล้ว พวกเขาก็ไม่อาจคาดหวัง ได้ว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะช่วยให้ พวกเขาจดจำถ้อยคำของพระองค์ได้ พวกเขาจะต้องรับใช้พระเจ้าทุกวัน ด้วยความรักที่ไม่ไปแบ่งให้กับผู้อื่น จากนั้นก็วางใจในพระองค์ {DA 355.2}

ความเป็นศัตรูต่อชาวประเสริฐ อาจจะเข้มข้นมากจนถึงขั้นมองข้าม

สายสัมพันธ์ทางโลกที่รักใคร่ที่สุด สาวกของพระคริสต์จะถูกสมาชิก ในครัวเรือนของพวกเขาเองทรยศ จนถึงตาย “คนทั้งหลายจะเกลียดชัง พวกท่าน เพราะนามของเรา” พระองค์ ตรัสเพิ่มเติมต่อไปว่า “แต่คนที่สู้ทน จนถึงที่สุดจะรอด” มาระโก 13:13 แต่พระองค์ทรงบัญชาพวกเขาว่า อย่าเข้าหาการข่มเหงโดยไม่จำเป็น พระองค์เองมักจะละทิ้งงานในที่หนึ่ง เพื่อไปยังอีกที่หนึ่งเพื่อหลีกเลี่ยงจากผู้ที่ต้องการชีวิตของพระองค์ เมื่อ ครั้นที่พระองค์ถูกปฏิเสธที่เมือง นาซาเร็ธและชาวเมืองของพระองค์ เองก็พยายามฆ่าพระองค์นั้น พระองค์ จึงลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมและ ที่นั่นผู้คนต่างประหลาดใจในคำสอน ของพระองค์ “เพราะพระดำรัสของ พระองค์ประกอบด้วยสิทธิอำนาจ” ลูกา 4:32 ดังนั้นผู้รับใช้ของพระองค์ จะต้องไม่ทอดถอนใจจากการถูกกดขี่ ข่มเหง แต่ให้แสวงหาสถานที่ที่พวกเขา ยังสามารถตรากตรำทำงานเพื่อ ความรอดของดวงวิญญาณได้ {DA 355.3}

บ่าวไม่ได้เหนือกว่านาย เจ้าชาย แห่งสวรรค์ถูกเรียกว่าเบเอลเซบูลและ

สาวกของพระองค์ก็จะถูกใส่ร้ายด้วยเช่นกัน แต่ไม่ว่าจะเกิดภัยอันตรายใด ผู้ติดตามของพระคริสต์จะต้องยืนหยัดอยู่ในหลักการของพวกเขา พวกเขาต้องหมั่นการปกปิด พวกเขาคงอยู่อย่างไม่แสดงจุดยืนเพื่อคอยให้มั่นใจว่าปลอดภัยแล้วถึงจะประกาศยอมรับเชื่อความจริงไม่ได้ พวกเขาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นคนยามเตือนมนุษย์ถึงภัยอันตราย และจะต้องบอกความจริงที่ได้รับจากพระคริสต์ให้คนทั้งหลายทราบอย่างเสรีและอย่างเปิดเผย พระเยซูตรัสว่า “สิ่งที่เรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวในที่แจ้ง และสิ่งที่ได้ยื้นจากการกระซิบ จงตะโกนจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน” {DA 355.4}

พระเยซูเองไม่ทรงเคยซื้อสันติสุขโดยการประนีประนอม หัวใจของพระองค์เต็มล้นด้วยความรักที่มีต่อเผ่าพันธุ์มนุษย์ แต่พระองค์ไม่เคยยอมผ่อนผันต่อบาปของพวกเขา พระองค์ผู้ทรงเป็นมากกว่ามิตรสหาย ทรงรักพวกเขาเกินกว่าจะทนนิ่งเฉยขณะที่พวกเขาดำเนินตามเส้นทางของการทำลายจิตวิญญาณของตนเอง พวกเขาเป็นจิตวิญญาณที่พระองค์

ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง พระองค์ทรงทำงานอย่างตรากตรำเพื่อที่มนุษย์จะเชื่อสัตย์ต่อตัวเอง และเชื่อสัตย์ต่อผลประโยชน์ชั่วฉินันต์อันสูงส่งยิ่งขึ้นของเขา ผู้รับใช้ของพระคริสต์ได้รับการทรงเรียกให้ทำงานเดียวกันนี้ และพวกเขาควรระวังเกลือกว่าในขณะที่พยายามป้องกันความบาตหมานั้น พวกเขากลับยอมละทิ้งความจริงไป พวกเขาต้อง “ประพฤตินิสัยซึ่งทำให้เกิดความสงบสุข” (โรม 14:19) แต่สันติสุขที่แท้จริงจะไม่มีทางได้มาด้วยการประนีประนอมหลักการ และไม่มีใครจะยึดมั่นในหลักการโดยปราศจากการกระตุ้นให้เกิดการต่อต้านขึ้น ศาสนาคริสต์ที่ฝึกฝนในด้านจิตวิญญาณจะถูกเหล่าบุตรที่ไม่เชื่อฟังต่อต้าน แต่พระเยซูทรงย้ำสาวกของพระองค์ว่า “อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่สามารถฆ่าจิตวิญญาณ” ผู้ที่แน่วแน่อสัตย์เชื่อต่อพระเจ้าไม่จำเป็นต้องกลัวอำนาจของมนุษย์หรือการเป็นศัตรูกับซาตาน ในพระคริสต์ชีวิตนิรันดร์ของพวกเขาจะปลอดภัยความกลัวเดียวของพวกเขาคือการปล่อยความจริงไปและนั่นเป็นการทรยศความ

วางใจที่พระเจ้าทรงให้เกียรติมอบให้
แก่พวกเขา {DA 356.1}

ชาตงานทำงานเพื่อเติมความ
สงสัยลงในหัวใจมนุษย์ มันทำให้
พวกเขามองว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้
พิพากษาที่เกรี้ยวกราด มันล่อลวง
ให้พวกเขาทำบาป แล้วหลังจากนั้น
ก็ทำให้คิดว่าตัวเองเลวเกินกว่าที่จะ
เข้ามาใกล้พระบิดาแห่งสรวงสวรรค์
หรือทำให้พระองค์ทรงเมตตาสงสาร
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเข้าพระทัย
เรื่องทั้งหมดนี้ พระเยซูทรงให้ความ
มั่นใจแก่บรรดาสาวกของพระองค์
ถึงความเห็นใจของพระเจ้าที่มีต่อ
พวกเขาในยามที่พวกเขาขัดสนและ
อ่อนแอ พระบิดาสัมผัสได้แม้แต่แรง
กระเพื่อมที่สั่นไปถึงพระหทัยโดย
ไม่ต้องมีการถอนใจ ไม่ต้องมีความ
เจ็บปวดที่สัมผัสได้ ไม่ต้องมีความ
เศร้าโศกที่ทิ่มแทงจิตใจ {DA 356.2}

พระคัมภีร์อธิบายให้เราเข้าใจ
ว่าพระเจ้าผู้สถิตในที่สูงอันบริสุทธิ์
ของพระองค์ไม่ได้ทรงอยู่หนึ่งเดียว
ไม่ได้ทรงดำรงอยู่ในความเงิบ
และโดดเดี่ยว แต่ทรงแวดล้อม
ด้วยสิ่งมีชีวิตที่บริสุทธิ์นับจำนวน
เป็นแสนๆ เป็นล้านๆ ทั้งหมดนี้ต่าง

เฝ้าคอยที่จะปฏิบัติตามน้ำพระทัย
ของพระองค์ พระองค์ทรงสื่อสาร
กับทุกอาณาเขตการปกครองของ
พระองค์ผ่านทางช่องทางที่พวกเรา
ไม่เข้าใจ แต่ความสนพระทัยของ
พระองค์และความสนใจของชาว
สวรรค์ทั้งหมดรวมศูนย์อยู่ในจุดต่าง
ขนาดเล็กของโลกใบหนึ่งและใน
จิตวิญญาณที่พระองค์ประทาน
พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ลงมา
เพื่อไถ่ชีวิตนั้น จากพระบัลลังก์
พระเจ้าทรงโน้มพระองค์ลงต่ำเพื่อ
สดับเสียงร้องไห้ของผู้ถูกกดขี่ ทุก
คำอธิษฐานที่จริงใจนั้น พระองค์ทรง
ตอบว่า “เราอยู่นี่” พระองค์ทรงยกชู
บรรดาผู้ที่เจ็บปวดเศร้าใจและถูกบีบ
บังคับ ในความทุกข์ยากทั้งหมดของ
เรานั้น พระองค์ทรงร่วมทุกข์อยู่ด้วย
ในทุกการทดลองและทุกการทดสอบ
ทูตสวรรค์ที่อยู่เบื้องพระพักตร์จะมา
อยู่ใกล้เพื่อช่วยให้รอด {DA 356.3}

นกกระจอกแม่สักตัวเดียวจะ
ไม่ตกลงบนพื้นโดยที่พระบิดาไม่ทรง
ทราบ ความเกลียดชังของชาตงานต่อ
พระเจ้าทำให้มันเกลียดทุกวัตถุที่อยู่
ภายใต้การดูแลของพระผู้ช่วยให้รอด
มันลงแรงทำให้พระราชกิจแห่งการ

ทรงสร้างของพระเจ้ามัวหมอง และมันขึ้นชอบการทำลายแม้กระทั่งสิ่งมีชีวิตที่พูดไม่ได้ ภายใต้การดูแลปกป้องของพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงอนุรักษ์นกไว้เพื่อร้องเพลงแห่งความสุขให้เราชื่นชมปรีดา แต่พระองค์ไม่ทรงเคยลืมแม้แต่นกกระจอก “เพราะฉะนั้นอย่ากลัวเลยพวกท่าน ก็ประเสริฐกว่านกกระจาบหลายตัว” {DA 356.4}

พระเยซูตรัสต่อไปว่า เมื่อท่านทั้งหลายรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะรับท่านต่อหน้าพระเจ้าและทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ด้วย ท่านทั้งหลายจะเป็นพยานของเรากับโลก ซึ่งเป็นช่องทางที่พระคุณของเราจะไหลผ่าน เพื่อเยียวยารักษาโลก ดังนั้นเราจึงเป็นตัวแทนของท่านในสวรรค์ พระบิดาไม่ทรงมองเห็นลักษณะอุปนิสัยที่บกพร่องของท่าน แต่พระองค์ทรงเห็นท่านที่สวมเสื้อคลุมแห่งความสมบูรณ์แบบของเรา เราเป็นสื่อกลางที่พระพรจากพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะมายังท่าน และทุกคนที่ยอมรับเราด้วยการแบ่งปันการเสียสละของเรา แก่ผู้หลงหายจะได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้ร่วมแบ่งรับพระสิริและความสุข

ของผู้ที่ได้รับการไถ่ให้รอดแล้ว {DA 357.1}

ผู้ที่จะประกาศยอมรับพระคริสต์จะต้องมีพระคริสต์สถิตอยู่ด้วย เขาจะไม่มีทางสื่อสารในสิ่งที่เขาไม่เคยรับสาวกอาจจะพูดถึงหลักข้อเชื่อได้อย่างคล่องแคล่ว พวกเขาอาจจะกล่าวซ้ำพระดำรัสที่พระคริสต์ตรัสไว้ด้วยพระองค์เองได้ แต่หากพวกเขาไม่ได้ครอบครองความอ่อนโยนและความรักเหมือนพระคริสต์แล้ว พวกเขาก็ไม่ได้ยอมรับพระองค์ จิตวิญญาณที่ตรงกันข้ามกับจิตวิญญาณของพระคริสต์จะปฏิเสธพระองค์ไม่ว่าเขาจะอ้างตัวว่าอย่างไรก็ตาม มนุษย์ปฏิเสธพระคริสต์ได้ด้วยการพูดจาดูหมิ่น ด้วยการพูดอย่างโง่เขลา ด้วยคำพูดเท็จหรือไม่ปรานี พวกเขาอาจปฏิเสธพระองค์โดยหลีกเลี่ยงภาระหน้าที่ของชีวิต โดยการแสวงหาความสุขที่เป็นบาป พวกเขาอาจปฏิเสธพระองค์โดยลอกเลียนแบบอย่างคนในยุคนี้ โดยการประพฤติที่ไม่สุภาพ โดยขึ้นชอบแต่ความคิดเห็นของตนเอง โดยอ้างเหตุผลเพื่อแก้ตัว โดยการเก็บถนอมความสงสัยไว้โดยยืมปัญหาลวงหน้าและหมกตัว

อยู่ในความมืด ด้วยวิธีการทั้งหมดนี้ พวกเขาประกาศว่าพระคริสต์ไม่ได้ อยู่ในพวกเขา และ “ผู้ใดจะไม่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์” พระองค์ตรัส “เราก็จะไม่ยอมรับผู้นั้นเฉพาะพระพักตร์พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ด้วย” {DA 357.2}

พระเจ้าช่วยให้รอดทรงย้ำเตือนสาวกของพระองค์ว่า อย่าหวังที่จะเอาชนะการเป็นปฏิปักษ์ที่โลกมีต่อชาวประเสริฐและอย่าหวังว่าเมื่อช่วงเวลาหนึ่งผ่านพ้นไปการต่อต้านของโลกก็จะยุติลง พระองค์ตรัสว่า “เราไม่ได้้นำสันติภาพมาให้ แต่เรานำดาบมา” การสร้างความขัดแย้งนี้ไม่ได้เป็นผลกระทบจากชาวประเสริฐ แต่เป็นผลจากการต่อต้านที่มีต่อชาวประเสริฐ ในบรรดาการข่มเหงทั้งหมด การข่มเหงที่ทนได้ยากที่สุดคือความขัดแย้งในครอบครัวซึ่งเป็นความหมองเหม็นจากมิตรทางโลกที่เรารักมากที่สุด แต่พระเยซูตรัสว่า “ใครที่รักบิดามารดา ยิ่งกว่ารักเรา ก็ไม่มีค่าควรกับเรา และใครที่รักบุตรชายหญิง ยิ่งกว่ารักเรา คนนั้นก็ไม่มีค่าควรกับเราและใครที่ไม่รับกางเขนของตน และตามเราไป คนนั้นก็ไม่มีค่าควร

กับเรา” {DA 357.3}

พันธกิจของผู้รับใช้พระคริสต์ จัดเป็นเกียรติอันสูงส่งและเป็นความไว้วางใจอันศักดิ์สิทธิ์ “ผู้ที่ต้อนรับท่านทั้งหลาย” พระองค์ตรัส “ก็ต้อนรับเรา และผู้ที่ต้อนรับเราก็คือต้อนรับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา” ไม่มีการกระทำแห่งความเมตตาที่แสดงออกให้แก่พวกเขาในพระนามของพระองค์ จะไม่ได้รับการยอมรับหรือรางวัลตอบแทน และในการยอมรับเดียวกันนี้ พระองค์ได้ทรงรวมคนอ่อนแอและต่ำต้อยที่สุดของคนในครอบครัวของพระเจ้าเอาไว้ด้วย “ถ้าผู้ใดจะเอาน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่ง ให้คนเล็กน้อย เหล่านี้คนใดคนหนึ่งดื่ม” คือคนที่อยู่ในฐานะบุตรแห่งความเชื่อและความรู้ในพระคริสต์ “เพราะเป็นสาวกของเรา เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า คนนั้นจะไม่ขาดบำเหน็จแน่นอน” {DA 357.4}

พระเจ้าช่วยให้รอดสิ้นสุดการสั่งสอนของพระองค์ด้วยประการเช่นนี้ สาวกสิบสองคนที่ได้รับเลือกก็ออกเดินทางในพระนามของพระคริสต์เหมือนอย่าง que พระองค์เสด็จออกไปเพื่อ “ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คน

ยากจน . . . ให้รักษาคคนที่ชอกช้ำ อิสระ และให้ประกาศปีแห่งความ
ระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสราภาพแก่ โปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า”
บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอด ลูกา 4:18, 19 TKJV {DA 358.1}
ว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ฟกช้ำเป็น

“ความเชื่อเดียวที่จะให้ประโยชน์แก่เราคือตัวเราเองจะต้องเชื่อ
และยอมรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยส่วนตัวของเรา
เมื่อมีความเชื่อเช่นนี้แล้วเราเองจะได้รับปันส่วนคุณความดีของพระองค์”
{DA 347.1}

“การลงแรงอย่างจริงจังทุกวันเพื่อจะรู้จักพระเจ้าและพระเยซูคริสต์....
จะนำพลังและประสิทธิภาพมาสู่จิตวิญญาณ
ความรู้ที่ได้รับจากการค้นหาพระคัมภีร์อย่างขยันขันแข็ง
จะแวบเข้ามาถึงความทรงจำในเวลาที่ต้องการอย่างเหมาะสม” {DA 355.2}

จงปลีกล้วยออกมาพัก

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 14:1, 2, 12, 13; มาระโก 6:30-32; ลูกา 9:7-10

เมื่อกลับจากการเดินทางประกาศข่าวประเสริฐครั้งแรกแล้วนั้น “พวกอัครทูตมาห้อมล้อมพระเยซู และทูลถึงสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาทำและสั่งสอน แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘มาเถิด จงปลีกล้วยออกมาหาที่สงบเพื่อหยุดพักสักหน่อยหนึ่ง’ เพราะว่ามีคนไปมามากมายจนไม่มีเวลาแม้แต่จะรับประทานอาหาร” {DA 359.1}

สาวกเข้ามาเฝ้าพระเยซูและทูลพระองค์ทุกเรื่อง ความสัมพันธ์อันใกล้ชิดระหว่างพวกเขากับพระองค์ส่งเสริมให้พวกเขานำประสบการณ์ทั้งที่พอใจและไม่พอใจมาวางไว้ตรงเบื้องพระพักตร์พระองค์ รวมถึงความสุขของพวกเขาก็ได้เห็นผลลัพธ์จากการทำงานและความทุกข์ของพวกเขาจากความล้าเพล และความผิดพลาดต่างๆ และความอ่อนแอของพวกเขา พวกเขาทำผิดพลาดในการ

ทำงานครั้งแรกในฐานะผู้ประกาศข่าวประเสริฐและขณะที่พวกเขาเล่าประสบการณ์ของตนเองให้พระคริสต์ฟังอย่างตรงไปตรงมานั้น พระองค์ทรงเห็นว่าพวกเขาต้องการคำสอนชี้แนะมาก พระองค์ยังทรงเห็นด้วยว่าพวกเขาอดโรยจากการทำงานและต้องการการหยุดพัก {DA 359.2}

แต่สถานที่ที่พวกเขาอยู่ในเวลานั้น พวกเขาไม่มีความเป็นส่วนตัวตามที่ต้องการได้ “เพราะว่ามีคนไปมามากมายจนไม่มีเวลาแม้แต่จะรับประทานอาหาร” ผู้คนต่างหลังไหลมาล้อมอยู่รอบพระคริสต์ พวกเขาร้อนใจที่จะได้รับการรักษาให้หาย และกระตือรือร้นที่จะฟังพระดำรัสของพระองค์ หลายคนรู้สึกว่าคุณคงดูตลกเข้าหาพระองค์เพราะพระองค์ดูเหมือนจะเป็นน้ำพุแห่งพระพร

ทั้งหมดสำหรับพวกเขา หลายคน
ที่ออกันอยู่รอบพระคริสต์เพื่อรับ
ประโยชน์อันล้ำค่าในด้านสุขภาพ
ได้รับพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้
รอดของพวกเขาแล้ว คนอื่นๆ อีก
จำนวนมากกลัวที่จะยอมรับพระองค์
เนื่องมาจากพวกฟาริสีนั้น ก็ได้กลับใจ
ใหม่ในช่วงพระวิญญูณปริสุทธิหลัง
ลงมาและได้ประกาศยอมรับพระองค์
ในฐานะพระบุตรของพระเจ้าต่อหน้า
พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองที่
โกรธแค้น {DA 359.3}

แต่บัดนี้พระคริสต์ทรงปรารถนา
ที่จะพักเพื่ออยู่กับสาวกของพระองค์
เป็นการส่วนตัว เพราะพระองค์ทรง
มีเรื่องรับสั่งกับพวกเขามากมาย ใน
เรื่องงาน พวกเขาได้ประสบกับการ
ทดสอบในเรื่องความขัดแย้งและได้
เผชิญหน้ากับการต่อต้านรูปแบบ
ต่างๆ จนกระทั่งบัดนี้ พวกเขาปรึกษา
พระคริสต์ทุกเรื่อง แต่เป็นเวลาระยะ
หนึ่งแล้วที่พวกเขาโดดเดี่ยวและบาง
ครั้งก็หนักใจว่าจะต้องทำอะไรดี
พวกเขาได้รับกำลังใจมากในขณะ
ทำงาน เพราะพระคริสต์ไม่ได้ส่งพวก
เขาไปโดยปราศจากพระวิญญูณ
ของพระองค์ และโดยความเชื่อใน

พระองค์พวกเขาได้ทำการอัศจรรย์
มากมาย แต่บัดนี้พวกเขาต้องการ
อาหารแห่งชีวิต พวกเขาจำเป็นต้อง
หาที่พักสักแห่งหนึ่งซึ่งเป็นที่ที่พวก
เขาจะสื่อสารสัมพันธ์กับพระเยซูและรับ
คำแนะนำสำหรับการทำงานในอนาคต
{DA 360.1}

“แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า
‘มาเถิด จงปลีกตัวออกมาหาที่สงบ
เพื่อหยุดพักสักหน่อยหนึ่ง’” พระคริสต์
ทรงเปี่ยมด้วยความอ่อนโยนและ
ความเมตตาต่อทุกคนที่รับใช้ใน
พระราชกิจของพระองค์ พระองค์จะ
ทรงอธิบายให้สาวกเข้าใจว่าพระเจ้า
ไม่ทรงประสงค์การเสียสละ แต่
ประสงค์ความเมตตา พวกเขาทุ่มเท
จิตวิญญูณทั้งหมดให้ประชาชนและ
การทำเช่นนั้นทำให้พลังของร่างกาย
และจิตใจหมดไป เป็นหน้าที่ของพวกเขา
ที่จะต้องหยุดพัก {DA 360.2}

ขณะที่สาวกมองเห็นความ
สำเร็จที่เกิดจากการทำงานรับใช้ของ
พวกเขา พวกเขาตกอยู่ในภัยอันตราย
จากการที่พวกเขาจะรับชื่อเสียง
เกียรติยศมาเป็นของตัวเอง ตกอยู่ใน
ภัยอันตรายจากความเย่อหยิ่งทาง
จิตวิญญูณและนั่นจะทำให้ตกอยู่ใน

การล่อลวงของซาตาน งานยิ่งใหญ่
อยู่ตรงหน้าพวกเขาและก่อนอื่น
พวกเขาต้องเรียนรู้ว่าความเข้มแข็ง
ของพวกเขาไม่ได้อยู่ในตัวของเขา
เองแต่อยู่ในพระเจ้า เหมือนเช่น
โมเสสในถิ่นทุรกันดารซีนาย เหมือน
ดาวิดท่ามกลางเนินเขาเยรูซาเลมหรือ
เอลียาห์ริมลำธารเครีท พวกเขา
จำเป็นต้องแยกตัวเองออกจาก
กิจกรรมที่วุ่นวายเพื่อสื่อสารสัมพันธ์กับ
พระคริสต์ กับธรรมชาติและกับหัวใจ
ของพวกเขาเอง {DA 360.3}

ขณะที่สาวกไม่อยู่เพราะออก
เดินทางไปประกาศข่าวประเสริฐนั้น
พระเยซูเสด็จออกเยี่ยมตามหัวเมือง
และหมู่บ้านต่าง ๆ ทรงสั่งสอนและ
ประกาศข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักร
ของพระเจ้า ประมาณช่วงเวลานี้เอง
ที่พระองค์ได้รับข่าวการเสียชีวิตของ
ยอห์นผู้ให้บัพติศมา เหตุการณ์นี้
นำจุดจบซึ่งย่างพระบาทของพระองค์
เองกำลังก้าวไปมาให้เห็นตรงหน้า
อย่างชัดเจน เงามืดกำลังรวมตัวกัน
อย่างหนาที่บรอบเส้นทางของพระองค์
พวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์คอย
หาทางล้อมกรอบความตายของ
พระองค์ สายสืบตามรอยพระบาท

พระองค์ และรอบทิศมีอุปบายเพื่อ
การทำลายพระองค์เพิ่มขึ้นอย่าง
ทวีคูณ ข่าวการเทศนาของอัครสาวก
ทั่วแคว้นกาลิลีไปถึงเฮโรด ทำให้
เฮโรดสนพระทัยพระเยซูและพระ
ราชกิจของพระองค์ “คนนี่แหละคือ
ยอห์นผู้ให้บัพติศมา” พระองค์ตรัส
“ท่านเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว”
และพระองค์ทรงแสดงความปรารถนา
ที่จะเห็นพระเยซู เฮโรดทรงอยู่ใน
ความหวาดกลัวมาตลอดว่าการ
ปฏิบัติกลับกำลังดำเนินการอยู่โดยมี
เป้าหมายเพื่อปลดพระองค์ออกจาก
บัลลังก์และหักแอกโรมันออกจาก
ชนชาติยิว กระแสความไม่พอใจและ
การจลาจลมีอยู่แพร่หลายท่ามกลาง
ผู้คน เห็นได้อย่างชัดเจนว่าการ
ทำงานอย่างเปิดเผยของพระเยซู
ในแคว้นกาลิลีดำเนินต่อไปได้อีก
ไม่นาน จากแห่งความทุกข์ทรมาน
ของพระองค์ใกล้เข้ามาและพระองค์
ทรงปรารถนาที่จะปลีกรตัวออกไป
จากความสับสนของมหาชนสักช่วง
เวลาหนึ่ง {DA 360.4}

ด้วยใจเศร้าสลดสาวกของยอห์น
นำร่างที่ขาดวินไปฝัง แล้วพวกเขา
“ก็มาทูลพระเยซูให้ทรงทราบ” สาวก

เหล่านี้คือฉาพระคริสต์เมื่อดูเหมือนว่าพระองค์จะดึงดูดผู้คนออกไปจากยอห์น พวกเขาเข้าข้างพวกฟาริสี กล่าวหาพระองค์เมื่อพระองค์ประทับกับคนเก็บภาษีในงานเลี้ยงของมัทธี พวกเขาสงสัยพันธกิจอันสูงส่งของพระเจ้าเพราะพระองค์ไม่ได้ปลดปล่อยยอห์นผู้ให้บัพติศมาให้เป็นอิสระ แต่ในเวลานี้อาจารย์ของพวกเขาตายแล้วและพวกเขาก็หวังจะได้รับความปลอบประโลมใจในความทุกข์ที่ยิ่งใหญ่นี้ และต้องการคำแนะนำในเรื่องการงานในอนาคต พวกเขาเข้ามาเฝ้าพระเยซูและประสานผลประโยชน์ของพวกเขาให้เข้ากับของพระองค์ พวกเขาก็กังวลเรื่องเวลาเงียบบงบเพื่อสนทนากับพระผู้ช่วยให้รอดด้วยเช่นกัน {DA 361.1}

ใกล้เมืองเบธไซดาทางตอนเหนือสุดของปลายทะเลสาบเป็นพื้นที่ที่โดดเดี่ยว ในเวลานี้งามสดใสด้วยสีเขียวสดของฤดูใบไม้ผลิที่เปิดกว้างให้เป็นที่พักผ่อนต้อนรับพระเยซูและสาวกของพระองค์ พวกเขาเดินทางโดยเรือมุ่งหน้าไปยังที่นั่น ที่แห่งนี้พวกเขาอยู่ห่างออกไปจากเส้นทางสัญจรรวมถึงความ

วุ่นวายและความวุ่นของเมืองใหญ่ ทิวทัศน์ธรรมชาติของมันเองทำให้เกิดความสงบด้วย ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ทำให้ประสาทสัมผัสสุขสบายที่นี่พวกเขาสดับฟังพระวจนะของพระคริสต์โดยไม่ต้องฟังคำขัดจังหวะที่โกรธแค้นรวมถึงการตอบโต้และการกล่าวหาของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ที่นี่พวกเขามีความสุขช่วงสั้นๆ กับการเข้าร่วมสามัคคีธรรมในสังคมขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา {DA 361.2}

การพักผ่อนของพระคริสต์และสาวกนี้ไม่ใช่การพักผ่อนเพื่อสนองความต้องการของตนเองที่ต้องการพักเวลาการพักของพวกเขาไม่ได้ใช้ไปเพื่อความเพลิดเพลินอย่างสนุกสนาน พวกเขาพูดคุยกันเรื่องการทำงานของพระเจ้าและหาทางที่จะเพิ่มประสิทธิภาพของการทำงาน สาวกเคยอยู่กับพระคริสต์มาแล้วและเข้าใจพระองค์ได้ดี พระองค์ไม่จำเป็นต้องตรัสกับพวกเขาด้วยคำอุปมา พระองค์ทรงแก้ไขข้อผิดพลาดของพวกเขาและอธิบายให้พวกเขาเข้าใจถึงวิธีที่ถูกต้องในการเข้าถึงประชาชน พระองค์ทรงเปิดชุมทรวัยอันล้ำค่า

ของความจริงอันศักดิ์สิทธิ์ให้แก่พวกเขาอย่างเต็มที่มากยิ่งขึ้น พวกเขาได้รับกำลังจากอำนาจของพระเจ้า และได้รับแรงบันดาลใจด้วยความหวังและความกล้าหาญ {DA 361.3}

แม้ว่าพระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์ได้และประทานอำนาจให้แก่สาวกของพระองค์เพื่อทำการอัศจรรย์ได้ก็ตาม ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงบัญชาให้ผู้รับใช้ที่เหน็ดเหนื่อยของพระองค์แยกตัวออกไปยังชนบทและพักผ่อน เมื่อพระองค์ตรัสว่าการเก็บเกี่ยวนั้นยิ่งใหญ่และคนงานมีน้อย พระองค์ไม่ได้ทรงเร่งเร้าให้สาวกของพระองค์ทำงานอย่างไม่หยุดหย่อน แต่ตรัสว่า “จงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของนา ให้ทรงส่งคนงานมาเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์” มัทธิว 9:38 พระเจ้าทรงกำหนดงานให้ทุกคนทำตามความสามารถของเขา (เอเฟซัส 4: 11-13) และพระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้คนเพียงไม่กี่คนต้องแบกภาระความรับผิดชอบในขณะที่คนอื่นๆ ไม่มีภาระและปราศจากการตรากตรำของจิตวิญญาณ {DA 361.4}

เป็นที่แน่นอนว่าถ้อยคำแห่ง

ความเห็นใจของพระคริสต์ที่ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ในวันนี้เป็นข้อความเดียวกันกับที่พระองค์ตรัสกับสาวกของพระองค์ในอดีต พระองค์ตรัสกับผู้ทั้งหมดแรงและอ่อนล้าว่า “จงปลีกตัวออกมา. . . เพื่อหยุดพักสักหน่อยหนึ่ง” ไม่เป็นเรื่องฉลาดเลยที่จะให้คนใดคนหนึ่งรับความเครียดและความตื่นเต้นของงานตลอดเวลา ถึงแม้จะเป็นการทำงานเพื่อช่วยจิตวิญญาณมนุษย์ก็ตาม เพราะว่าเมื่อเป็นเช่นนี้แล้วความเคร่งครัดทางศาสนาส่วนบุคคลจะถูกละลาย และเราจะใช้พลังของจิตใจและจิตวิญญาณและร่างกายไปเกินกำลัง สาวกของพระคริสต์ต้องการสิ่งที่จำเป็นสำหรับละทิ้งตนและการเสียสละด้วย แต่ก็ต้องระมัดระวังเกลือกว่าโดยการลงแรงอย่างกระตือรือร้นมากเกินไปชาตानจะฉวยโอกาสในความอ่อนแอของความเป็นมนุษย์ และพระราชกิจของพระเจ้าจะเสียหาย {DA 362.1}

ในการประเมินค่าของพวกเขา บรรดาจารย์แล้ว ภาพรวมของศาสนาจะต้องเต็มไปด้วยกิจกรรมอยู่ตลอดเวลา พวกเขาต้องพึงการปฏิบัติเพื่อ

แสดงให้เห็นว่าพวกเขามีความเคร่งครัดทางศาสนาที่เหนือกว่าคนอื่น ๆ ด้วยการทำเช่นนี้ พวกเขาจึงแยกจิตวิญญาณออกจากพระเจ้าและสร้างตนให้พึ่งพาตนเอง ภัยอันตรายแบบเดียวกันนี้ยังคงมีอยู่ ขณะที่มนุษย์มีกิจกรรมเพิ่มมากขึ้นและประสบความสำเร็จในทุกอย่างของพระเจ้าที่ลงมือทำ พวกเขาจะตกลงสู่ภัยอันตรายของการวางใจในแผนการและวิธีการของมนุษย์ มีแนวโน้มที่จะอธิษฐานน้อยลงและมีความเชื่อ้อยลง เราตกอยู่ในภัยอันตรายของการละลายตาไปจากการพึ่งพระเจ้าเช่นเดียวกับพวกสาวก และทำให้กิจกรรมของเรากลับกลายมาเป็นผู้ช่วยให้รอดแทน เราจะต้องมองไปยังพระเยซูตลอดเวลาโดยตระหนักว่า โดยพระราชอำนาจของพระองค์ที่ประกอบกิจอยู่ในเรา ในขณะที่เราต้องทำงานอย่างจริงจังเพื่อความรอดของผู้หลงหายนั้น เราก็จะต้องใช้เวลาเพื่อใคร่ครวญเพื่ออธิษฐาน และเพื่อศึกษาพระวจนะของพระเจ้าด้วย การงานที่ทำได้สำเร็จด้วยการอธิษฐานอย่างหนักและถูกชำระด้วยพระคุณของพระ

คริสต์เท่านั้น ที่สุดท้ายจะพิสูจน์ให้ปรากฏความจริงถึงประสิทธิผลเพื่อการดี {DA 362.2}

ไม่มีใครสักคนในโลกนี้มีชีวิตแบกรับภาระและความรับผิดชอบเหมือนชีวิตของพระเยซู แต่กระนั้น มีอยู่บ่อยครั้งเพียงไรที่พบพระองค์ทรงอธิษฐานอยู่! พระองค์ทรงสื่อสารสัมพันธ์กับพระบิดาอย่างสม่ำเสมอเพียงไร! ครั้นแล้วครั้งเล่าประวัติศาสตร์ชีวิตของพระองค์ในโลกได้บันทึกไว้ว่า “ในเวลาเช้ามีดพระองค์ทรงลุกขึ้นเสด็จออกไปยังที่สงบและทรงอธิษฐานที่นั่น” “มหาชนมาชุมนุมกันเพื่อจะฟังพระองค์และรับการรักษาโรคต่าง ๆ แต่พระองค์มักจะเสด็จออกไปยังที่เปลี่ยวและทรงอธิษฐาน” “ในเวลาต่อมาพระเยซูเสด็จไปที่ภูเขาสาเลมเพื่อจะอธิษฐาน พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระเจ้าตลอดทั้งคืน” มาระโก 1:35; ลูกา 5:15, 16; 6:12 {DA 362.3}

ชีวิตของพระผู้ช่วยให้รอดที่อุทิศตนอย่างเต็มที่เพื่อประโยชน์ของผู้อื่นนั้น เป็นเรื่องจำเป็นที่พระองค์ทรงต้องปลีกตัวออกจากเส้นทางสัญจรและจากฝูงชนที่ติดตามพระองค์

วันแล้ววันเล่า พระองค์จะต้องหัน
ออกไปจากชีวิตที่ทำกิจกรรมอย่าง
ไม่หยุดหย่อนและการสัมผัสกับความ
ต้องการของมนุษย์ เพื่อแสวงหาการ
พักผ่อนและการสื่อสารสัมพันธ์ร่วมกับ
พระบิดาของพระองค์โดยไม่ถูก
รบกวน ในฐานะบุคคลหนึ่งที่อยู่ร่วม
กับพวกเราและมีส่วนร่วมในความ
ต้องการและความอ่อนแอของพวกเรา
พระองค์ทรงฟังพระเจ้าอย่างเต็มที่และ
ในที่ลับแห่งการอธิษฐานพระองค์
ทรงแสวงหาพระกำลังของพระเจ้า
เพื่อพระองค์จะทรงพร้อมเมื่อเสด็จ
ออกไปรับหน้าที่และการทดลอง
ในโลกแห่งความบาป พระเยซูทรง
สู้ทนต่อการดิ้นรนและการทรมาน
ทางจิตวิญญาณ ในการสื่อสารสัมพันธ์
กับพระเจ้า พระองค์ทรงปลดปล่อย
ความเศร้าโศกที่โหมกระหน่ำใส่
พระองค์ ณ จุดนี้ พระองค์ทรงพบ
กับการปลอบประโลมใจและความ
ปิติยินดี {DA 362.4}

โดยทางพระคริสต์ เสียงร้อง
ของมนุษยชาติไปถึงพระบิดาพระ
ผู้ทรงเปี่ยมด้วยความสงสารที่ไม่มี
วันสิ้นสุด ในฐานะมนุษย์ พระองค์
ทรงวิงวอนที่พระบัลลังก์ของพระเจ้า

จนกระทั่งความเป็นมนุษย์ของพระ
องค์บรรจบด้วยกระแสของสวรรค์อย่าง
เต็มที่ที่จะเชื่อมต่อความเป็นมนุษย์
เข้ากับความเป็นพระเจ้า โดยการ
สื่อสารสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง พระองค์
จึงได้รับชีวิตจากพระเจ้าเพื่อพระองค์
จะส่งชีวิตต่อไปให้กับชาวโลก ประสพ
การณ์ของพระองค์จะต้องเป็นของ
พวกเราด้วยเช่นกัน {DA 363.1}

พระองค์ทรงบัญชาพวกเราว่า
“จงปลีกตัวออกมา” หากเรายอม
เชื่อฟังพระวาทะของพระองค์ เราก็
จะเข้มแข็งและมีประโยชน์เพิ่มมาก
ยิ่งขึ้น พวกสาวกตามหาพระเยซูและ
ทูลเรื่องทั้งหมดให้กับพระองค์ และ
พระองค์ทรงหนุนใจและทรงสั่งสอน
พวกเขา หากวันนี้เราจะใช้เวลาเฝ้า
พระเยซูและทูลความต้องการของเรา
ต่อพระองค์แล้ว เราก็จะไม่ประสบกับ
ความผิดหวัง พระองค์จะสถิตอยู่ข้าง
มือขวาของเราเพื่อช่วยเรา เราต้อง
การความเรียบง่ายมากขึ้น ต้องการ
ความไว้วางใจและความเชื่อมั่นใน
พระผู้ช่วยให้รอดของเรามากยิ่งขึ้น
พระองค์ผู้ทรงมีพระนามว่า “พระเจ้า
ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์
และองค์สันติราช” พระองค์ผู้ที่ได้รับ

การบันทึกไว้ว่า “การปกครองจะอยู่
บนบ่าของท่าน” ทรงเป็นที่ปรึกษา
มหัศจรรย์ เราได้รับเชิญให้ขอสติ
ปัญญาจากพระองค์ พระองค์จะ
“ประทานให้กับทุกคนด้วยพระทัย
กว้างขวางและไม่ทรงตำหนิ” อิสยาห์
9:6; ยากอบ 1:5 {DA 363.2}

ในทุกคนที่อยู่ภายใต้การฝึก
อบรมของพระเจ้าจะเปิดเผยให้เห็น
ว่าชีวิตของเขาจะไม่ลงรอยกับทาง
ฝ่ายโลก กับประเพณีหรือการปฏิบัติ
ต่างๆ ของทางโลก และทุกคนต้อง
มีประสบการณ์เป็นการส่วนตัวใน
การได้มาซึ่งความรู้ในพระทัยของ
พระเจ้า เราต้องสดับฟังเสียงของ
พระองค์ที่ตรัสกับหัวใจของเราเป็น
การส่วนตัว เมื่อทุกเสียงเงียบลงและ
เรารอคอยพระองค์ในความสงบเงียบ

นั้น การนิ่งเงียบของจิตวิญญาณจะ
ทำให้พระสุรเสียงของพระเจ้าชัดเจน
ยิ่งขึ้น พระองค์ทรงกำชับพวกเรว่า
“จงนิ่งเสีย และรู้เถิดว่า เราคือพระ
เจ้า” สดุดี 46:10 ณ ที่นี้เพียงที่เดียว
เท่านั้นที่เราจะพบการหยุดพักที่
แท้จริง และนี่คือการเตรียมตัวที่มี
ประสิทธิผลสำหรับทุกคนที่ทำงาน
เพื่อพระเจ้า ท่ามกลางฝูงชนที่เร่งรีบ
วิ่งไปมาและความตึงเครียดของ
กิจกรรมอันหนักหน่วงของชีวิต
จิตวิญญาณที่ได้รับความสดชื่นด้วย
ประการนี้จะถูกล้อมด้วยบรรยากาศ
แห่งแสงสว่างและความสงบสุข ชีวิต
จะส่งกลิ่นหอมออกมาและจะเผยให้
เห็นอำนาจของพระเจ้าที่จะเข้าถึง
หัวใจของมนุษย์ {DA 363.3}

“พวกท่านจงเลี้ยงพวกเขาเถิด”

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 14:13-21; มาระโก 6:32-44;
ลูกา 9:10-17; ยอห์น 6:1-13

พระคริสต์เสด็จพร้อมสาวกของพระองค์ไปพักในสถานที่เงียบสงบ แต่ช่วงเวลาแห่งความเงียบอย่างสงบสุขต้องยุติลง สาวกทั้งหลายคิดว่าพวกเขาได้หยุดพักจากการทำงานโดยไม่มีใครจะมาบกรวนอีกต่อไป แต่ทันใดเมื่อมหาชนคิดถึงพระอาจารย์จากพระเจ้า พวกเขาต่างถามกันว่า “พระองค์อยู่ที่ไหน” มีบางคนในหมู่พวกเขาต่างคอยสังเกตว่าพระคริสต์และสาวกของพระองค์มุ่งหน้าไปที่ใด หลายคนเดินเท้าเพื่อไปร่วมกับพวกเขา ในขณะที่อีกหลายคนลงเรือข้ามฟากตามไป เทศกาลปัสกาใกล้เข้ามาแล้ว และกลุ่มผู้แสวงบุญที่เดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มก็มารวมตัวกันเพื่อเข้าเฝ้าพระเยซู ด้วยคนจำนวนมากมารวมตัวกันจนกระทั่งมีผู้ชาย

ห้าพันคนโดยไม่นับพวกผู้หญิงและเด็ก ก่อนที่พระคริสต์จะมาถึงฝูงชนขนาดใหญ่รอคอยพระองค์อยู่แล้ว แต่พระองค์เสด็จขึ้นฝั่งโดยไม่มีใครเห็นและได้ใช้เวลาเล็กน้อยอยู่ร่วมกับสาวก {DA 364.1}

จากบนไหล่เขาพระองค์ทรงมองดูมหาชนที่กำลังเคลื่อนไหวกว้างไกล และพระทัยของพระองค์ปั่นป่วนด้วยความเห็นใจ พระองค์ทรงถูกขัดจังหวะและการพักผ่อนถูกช่วงชิงไป แต่กระนั้นพระองค์ก็ไม่ทรงหงุดหงิด พระองค์ทรงมองเห็นความจำเป็นอันยิ่งใหญ่ที่เรียกร้องความสนใจของพระองค์ในขณะที่ทรงเฝ้าดูประชาชนที่กำลังมาและจะยังมีมามากขึ้นอีก พระองค์ “ทรงสงสารเขาทั้งหลาย เพราะพวกเขาถูกรังควานและไร้ที่พึ่งเหมือนฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง” พระองค์

เสด็จออกไปจากสถานที่พักผ่อนของพระองค์ และทรงพบสถานที่แห่งหนึ่งที่เหมาะสมกับการรับใช้พวกเขา พวกเขาไม่ได้รับความช่วยเหลือใดจากพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครอง แต่น้ำธารงชีวิตที่บำบัดรักษาโรคได้หลั่งไหลออกมาจากพระคริสต์ในขณะที่พระองค์ทรงสอนมหาชนถึงทางแห่งความรอดบาป {DA 364.2}

ประชาชนทั้งหลายสดับฟังถ้อยคำแห่งความเมตตาที่ไหลออกมาอย่างไม่จำกัดจากพระโอษฐ์ของพระบุตรของพระเจ้า พวกเขาได้ยินถ้อยคำแห่งพระคุณ เรียบง่ายและธรรมดาตามากจนแทบจะเหมือนกับยารักษาโรคในกิเลอาดสำหรับจิตวิญญาณ การรักษาด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้านำความชื่นชมยินดีและชีวิตมาสู่ผู้คนที่กำลังจะตายและนำความผ่อนคลายและกำลังวังชามาให้แก่คนที่เจ็บป่วย วันนั้นเป็นเหมือนกับสวรรค์อยู่บนโลก และพวกเขาไม่รู้เลยว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไรแล้วที่พวกเขาไม่ได้รับประทานอาหารใดเลย {DA 365.1}

เวลาผ่านไปแล้วทั้งวัน ดวงอาทิตย์กำลังลับขอบฟ้าไปทางทิศ

ตะวันตก แต่กระนั้นประชาชนก็ยังคงวนเวียนกันอยู่ในบริเวณนั้น พระเยซูทรงตรากตรำทำงานตลอดทั้งวันโดยไม่ได้อะไรเลยพระกระยาหารหรือพักผ่อน พระพักตร์ของพระองค์ซีดเซียวจากความเหน็ดเหนื่อยและความหิว และเหล่าสาวกวิงวอนขอให้พระองค์หยุดพักจากงานตรากตรำ แต่พระองค์ไม่อาจถอนตัวไปจากฝูงชนที่ออดอ้อนเข้ามาหาพระองค์ได้ {DA 365.2}

ในที่สุดพวกสาวกก็เข้ามาเฝ้าพระองค์เพื่ออ้อนวอนให้คนทั้งหลายกลับไปเสียเพื่อเห็นแก่พวกเขาตนเองหลายคนมาจากที่ไกลและไม่ได้รับประทานอาหารเลยตั้งแต่เช้าพวกเขาอาจไปหาซื้ออาหารได้จากในเมืองและหมู่บ้านโดยรอบ แต่พระเยซูตรัสว่า “พวกท่านจงเลี้ยงพวกเขาเถิด” แล้วจึงหันไปหาฟีลิปถามว่า “พวกเราจะซื้ออาหารให้คนเหล่านี้กินได้ที่ไหน?” พระองค์ตรัสเพื่อทดสอบความเชื่อของสาวก ฟีลิปมองเห็นแต่หัวดำๆ สุดสายตาของเขาและคิดในใจว่าจะเป็นไปได้อย่างไรที่จะจัดหาอาหารเพื่อให้อาสาสมัครเหล่านี้รับประทานอิ่มได้ เขาจึงตอบว่า

สองร้อยเดนาริอันก็ยังไม่พอซื้ออาหารให้พวกเขาแบ่งกินกันคนละเล็กน้อย พระเยซูทรงถามว่าในชนกลุ่มนี้มีอาหารมากแค่ไหน “ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่ง” อันดรูว์กล่าว “มีขนมปังบาร์เล่ย์ห้าก้อนกับปลาสองตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้?” พระเยซูทรงรับสั่งให้นำอาหารมาให้พระองค์ จากนั้นพระองค์ทรงสั่งให้สาวกจัดประชาชนให้นั่งลงกับพื้นหญ้าเป็นกลุ่มๆ กลุ่มละ 50 หรือ 100 คน เพื่อความเป็นระเบียบและคนทั้งหมดจะได้เห็นเป็นประจักษ์ พยานว่าพระองค์กำลังจะประกอบกิจอันใด เมื่อจัดระเบียบเรียบร้อยแล้ว พระเยซูก็ทรงรับอาหารมาและ “ก็แหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ และขอพระพร แล้วทรงหักขนมปังส่งให้พวกสาวก พวกสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง” “ทุกคนจึงได้กินจนอิ่ม ส่วนเศษขนมปังและปลาที่เหลือนั้นพวกเขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองตะกร้าเต็ม” {DA 365.3}

พระองค์ผู้ทรงสอนประชาชนถึงแนวทางที่จะได้มาซึ่งสันติสุขและความสุขทรงสนพระทัยในความจำเป็นทางโลกของพวกเขาเช่นเดียว

กับทางฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเขาด้วย ประชาชนต่างก็อดโรยและสลบไสล มีแม่ที่อุ้มทารกน้อยในอ้อมแขนของพวกเธอและเด็กตัวน้อยๆ ยึดเกาะกระโปรงของแม่ไว้นั่นแหละ หลายคนยืนอยู่นานนับชั่วโมง พวกเขาสนใจพระดำรัสของพระคริสต์อย่างมากยิ่งจนไม่คิดถึงการนั่งลง และฝูงชนก็แออัดมากจนอาจมีอันตรายจากการเหยียบกันเองได้ พระเยซูประทานโอกาสให้พวกเขาพักผ่อนและทรงรับสั่งให้นั่งลง ที่นั่นมีหญ้าขึ้นมากและทุกคนพักผ่อนได้อย่างสบาย {DA 365.4}

พระคริสต์ไม่เคยทำการอัศจรรย์นอกจากเพื่อจัดหาสิ่งที่จำเป็นอย่างแท้จริง และทุกการอัศจรรย์ล้วนมีคุณประโยชน์เพื่อนำประชาชนไปยังต้นไม้อแห่งชีวิตซึ่งมีใบเพื่อรักษาประชาชาติ อาหารเรียบง่ายที่ส่งผ่านมือของสาวกทั้งหลายนั้นบรรจุกาลสั่งสอนล้ำค่าที่สมบูรณ์แบบ เป็นมื้ออาหารอย่างสมถะอันเรียบง่ายที่ทรงจัดเตรียมแก่พวกเขา ปลาและขนมปังข้าวบาร์เล่ย์เป็นอาหารประจำวันของชาวประมงรอบทะเลสาบกาลิลี หากพระคริสต์ทรง

จัดวางอาหารอันโอชะต่อหน้าประชาชน ซึ่งมีแต่อาหารที่ปรุงเพียงเพื่อสนองความอยากคงไม่สืบทอดเรียนใดที่เป็นประโยชน์ต่อพวกเขา พระคริสต์ทรงใช้บทเรียนนี้สอนพวกเขาว่าอาหารธรรมชาติที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้แก่มนุษย์นั้นถูกบิดเบือนไปแล้ว และมนุษย์ไม่มีทางขึ้นชออบงานเลี้ยงหรูหราที่ถูกจัดเตรียมขึ้นเพื่อสนองรสชาติอาหารที่ถูกบิดเบือนเมื่อเทียบกับคนกลุ่มนี้ที่ขึ้นชออบการพักผ่อนและอาหารเรียบง่ายที่พระคริสต์ทรงจัดเตรียมไว้ในสถานที่ซึ่งห่างไกลจากที่อยู่อาศัยของมนุษย์ {DA 366.1}

หากมนุษย์ในปัจจุบันมีนิสัยที่เรียบง่ายและดำเนินชีวิตสอดคล้องกับกฎของธรรมชาติเหมือนเช่นอาดัมและเอวาในสมัยแรกเริ่มแล้ว จะมีเสบียงอาหารที่อุดมสมบูรณ์สำหรับความต้องการของครอบครัวมนุษย์ ความขัดสนในจินตนาการจะมีน้อยลงและโอกาสที่จะทำงานในวิถีทางของพระเจ้าจะมีมากขึ้น แต่ความเห็นแก่ตัวและการหลงระเหิรไปกับรสชาติที่ผิดธรรมชาติได้นำบาปและความทุกข์ยากมาสู่โลกที่เหลือเพียงในด้านหนึ่งแต่ขัดสนในอีกด้านหนึ่ง

{DA 367.1}

พระเยซูไม่ทรงลงแรงดึงดูดประชาชนให้เข้ามาหาพระองค์ด้วยการตอบสนองใจที่ปรารถนาความหรูหราฟุ่มเฟือย สำหรับฝูงชนขนาดใหญ่ที่เหนื่อยล้าและหิวโหยมาตลอดวันอันน่าตื่นเต้นและยาวนานแล้วนั้น อาหารเรียบง่ายที่พระองค์ประทานย้าเตือนพวกเขาไม่ใช่ถึงความมั่นใจในฤทธิ์อำนาจของพระองค์เท่านั้น แต่ในความมั่นใจของการทรงดูแลเอาใจใส่อันอ่อนโยนสำหรับความต้องการทั่วไปในชีวิตที่พระองค์ทรงมีให้แก่พวกเขาด้วย พระผู้ช่วยให้รอดไม่ทรงเคยสัญญากับผู้ติดตามของพระองค์ว่าจะประทานความฟุ่มเฟือยหรูหราทางโลกให้แก่พวกเขา อาหารของพวกเขาอาจจะธรรมดาและแม้กระทั่งมีน้อย ชะตาชีวิตของพวกเขาอาจถูกห้อมล้อมด้วยความยากจน แต่พระวาระของพระองค์สัญญาไว้ว่าความต้องการของพวกเขาจะได้รับการเติมเต็ม และพระองค์ทรงสัญญาสิ่งที่ดีกว่าสิ่งใด ๆ อื่นใดทางโลก นั่นคือความปลอบประโลมจากการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์เอง {DA 367.2}

ด้วยการเลี้ยงประชาชนห้าพัน คนนั้น พระเยซูทรงยกม่านกันโลกรรรมชาติออกไปและเปิดเผยให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจประกอบกิจอยู่อย่างต่อเนื่องเพื่อเกิดผลดีแก่พวกเรา พระเจ้าทรงประกอบการอัศจรรย์อยู่ทุกวันจากผลผลิตของการเก็บเกี่ยวของพื้นแผ่นดิน โดยผ่านสื่อตัวแทนของธรรมชาติ พระราชกิจอย่างเดียวกันก็เกิดขึ้นอีกเหมือนกับที่เกิดขึ้นไปแล้วในการเลี้ยงมหาชนมนุษย์เตรียมดินและหว่านเมล็ดพืชแต่ชีวิตจากพระเจ้าที่ทำให้เมล็ดเริ่มงอกแตกหน่อ ฝนและอากาศและแสงแดดของพระเจ้าที่ทำให้เกิด “ลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง” มาระโก 4:28 พระเจ้าเองทรงเป็นผู้ประทานอาหารที่ได้จากการเก็บเกี่ยวพืชผลในทุ่งนาเพื่อเลี้ยงคนนับล้านอยู่ทุกวัน มนุษย์ได้รับการทรงเรียกให้ร่วมมือกับพระเจ้าในการดูแลรักษาพืชและจัดเตรียมก่อนขนมปัง และเพราะเหตุนี้พวกเขาจึงมองไม่เห็นสื่อตัวแทนของพระเจ้า พวกเขาไม่ได้ถวายพระสิริแด่พระเจ้าที่เหมาะสมกับพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์

อำนาจของพระองค์ที่ประกอบกิจอยู่นั้นพวกเขาหลงความเห็นว่าเป็นการกระทำจากธรรมชาติหรือสื่อเครื่องมือของมนุษย์ พวกเขาสรรเสริญมนุษย์แทนพระเจ้า และของประทานอันทรงพระคุณของพระองค์ถูกบิดเบือนนำไปใช้อย่างเห็นแก่ตัวและทำให้เกิดการสาปแช่งแทนคำอำนวยการ พระเจ้าทรงแสวงหาหนทางที่จะเปลี่ยนแปลงเรื่องทั้งหมดนี้ พระองค์ทรงปรารถนาให้ประชาสัมพัทธ์ที่เชื่องซึมของเราฟื้นคืนขึ้นใหม่เพื่อเข้าใจพระเมตตากรุณาของพระองค์และถวายพระสิริแด่พระองค์ สำหรับอำนาจของพระองค์ พระองค์ทรงปรารถนาให้เรายอมรับและมองเห็นพระองค์ในของประทานเหล่านี้ เพื่อให้ของประทานเป็นพระพรแก่เราตามที่ทรงมุ่งหมายไว้ เพื่อให้เป้าหมายนี้สำเร็จ พระคริสต์จึงทรงทำการอัศจรรย์นี้ {DA 367.3}

หลังจากที่พระเยซูทรงเลี้ยงมหาชนจนอิ่มแล้ว ก็ยังมีอาหารเหลืออยู่อย่างมากมาย แต่พระองค์ผู้ทรงมีแหล่งทรัพยากรแห่งฤทธิ์อำนาจทั้งหมดอย่างไม่จำกัดในพระองค์ตรัสบัญชาว่า “จงเก็บเศษอาหารที่เหลือ

ไว้ อย่าให้มีสิ่งใดตกหล่น” พระดำรัสเหล่านี้มีความหมายมากกว่าการเอาขนมปังเก็บลงตะกร้า แต่เป็นบทเรียนทวิคูณ จะต้องไม่ปล่อยให้สิ่งใดสิ้นเปลืองไป เราต้องไม่ปล่อยให้ความได้เปรียบทางโลกหลุดมือไป เราต้องไม่ละเลยสิ่งใดที่ดูเหมือนว่าให้ประโยชน์แก่มนุษย์ จงรวบรวมทุกสิ่งที่จะบรรเทาความต้องการของผู้ที่หิวโหยในโลกได้ และจะต้องเอาใจใส่อย่างเดียวกันในเรื่องทางจิตวิญญาณด้วย เมื่อตะกร้าเศษอาหารถูกรวบรวมเข้ามาแล้ว ประชาชนต่างก็คิดถึงมิตรสหายที่บ้าน พวกเขาต้องการแบ่งปันขนมปังที่พระคริสต์ทรงอวยพระพรแล้ว ของในตะกร้าถูกแบ่งให้กับฝูงชนที่อยากได้และถูกนำออกไปทั่วแดนดินรอบทิศ เช่นเดียวกันทุกคนที่อยู่ในงานเลี้ยงจะต้องแบ่งปันอาหารที่เสด็จมาจากสวรรค์ให้แก่คนอื่นเพื่อจิตวิญญาณที่หิวกระหายจะได้รับความพึงพอใจ พวกเขาต้องกล่าวซ้ำถึงสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้ในเรื่องการอัศจรรย์ของพระเจ้า ไม่มีสิ่งใดจะต้องสูญเสียไป ไม่มีคำเดียวที่เกี่ยวข้องกับความรอดนิรันดร์จะถูกทิ้งลงกับพื้นอย่างไร

ประโยชน์ {DA 368.1}

การอัศจรรย์เรื่องขนมปังสอนบทเรียนของการพึ่งพระเจ้า เมื่อพระคริสต์ทรงเลี้ยงคนห้าพันนั้นพระองค์ไม่ทรงมีอาหารอยู่ใกล้ เห็นได้อย่างชัดเจนว่าพระองค์ไม่ทรงมีสิ่งใดที่จะรับสั่ง ณ ที่แห่งนี้ พระองค์อยู่ท่ามกลางห้าพันคนในถิ่นทุรกันดาร โดยไม่นับสตรีและเด็ก พระองค์ไม่ได้เชิญมหาชนมาติดตามพระองค์ หรือไม่ได้มีพระบัญชาสั่ง พวกเขาเข้ามาโดยไม่ได้รับคำเชิญ แต่พระองค์ทรงทราบว่าหลังจากที่พวกเขาพึ่งพระดำรัสสอนของพระองค์เป็นเวลานาน พวกเขาก็จะหิวและเป็นลม เพราะพระองค์ทรงร่วมเป็นหนึ่งในพวกเขาในเรื่องความต้องการอาหาร พวกเขาอยู่ห่างไกลบ้านและยามค่ำคืนกำลังมืดคลานเข้ามา หลายคนไม่มีเงินซื้ออาหาร พระผู้ทรงอดพระกระยาหารสี่สิบวันในถิ่นทุรกันดารเพราะเห็นแก่พวกเขาจะไม่ยอมให้คนหิวอาหารกลับบ้าน พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้พระเยซูอยู่ตรงนั้น และพระองค์ทรงพึ่งพระบิดาของพระองค์ในสวรรค์เพื่อทรงจัดหาวิธีบรรเทาความขัดสน {DA 368.2}

เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์คับขัน เราต้องหวังพึ่งในพระเจ้า เราต้องใช้สติปัญญาและวิจารณ์ญาณในทุกการกระทำของชีวิต เพื่อเราจะไม่ก้าวไปอย่างไร้สติจนนำตัวเราเองเข้าไปสู่การทดลอง เราต้องไม่ดิ่งลงไปในความยากลำบากโดยละเอียดวิธีการที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้และใช้ความสามารถที่พระองค์ประทานแก่เราในทางที่ผิด คนงานของพระคริสต์ต้องเชื่อฟังคำสอนของพระองค์โดยไม่สงสัย งานที่ให้เป็นของพระเจ้าและหากเราจะทำเพื่อให้เป็นพระพรแก่ผู้อื่นแล้ว เราต้องปฏิบัติตามแผนของพระองค์ จะต้องไม่เอาตนเป็นที่ตั้ง อัดตารับเกียรติใดๆ ไม่ได้ หากเราวางแผนตามแนวคิดของเราเอง พระเจ้าจะทรงปล่อยให้เราอยู่ในความผิดพลาดของเรา แต่ถ้าเราทำตามคำชี้แนะของพระองค์แล้วถูกนำเข้าไปสู่สถานการณ์คับขัน พระองค์จะทรงให้เราออกมา เราต้องไม่ยอมแพ้เมื่อตกอยู่ในความท้อแท้ใจ แต่ในทุกกรณีฉุกเฉินเราต้องแสวงหาความช่วยเหลือจากพระองค์ผู้ทรงมีทรัพยากรอันไม่จำกัดอยู่ใต้พระบัญชาของพระองค์ บ่อยครั้งเราอาจจะถูก

ห้อมล้อมด้วยสถานการณ์ที่ยากลำบาก หลังจากนั้นเราต้องพึ่งพระเจ้าด้วยความไว้วางใจอย่างเต็มที่ พระองค์จะรักษาทุกชีวิตที่ตกอยู่ในความยุ่งยากใจจากการพยายามที่จะดำเนินตามทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า {DA 369.1}

พระคริสต์ทรงเชิญชวนเราผ่านทางผู้เผยพระวจนะว่าให้ “แบ่งอาหารของเจ้ากับคนหิว” และ “ทำให้ผู้ถูกข่มใจได้อิ่มเอิบ” “เมื่อเห็นคนเปลือยกายก็คลุมกายเขาไว้” และ “นำคนยากจนไร้บ้านเข้ามาในบ้าน” อิสยาห์ 58:7-10 พระองค์ทรงบัญชาว่า “พวกท่านจงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน” มาระโก 16:15 แต่บ่อยครั้งเพียงใดที่ใจของเราพ่ายแพ้และความเชื่อล่มสลาย ในขณะที่เราเห็นถึงความต้องการอย่างมหาศาล และเงินทองที่เรามีในมือนั้นน้อยนิด เมื่อเรามองขนมปังข้าวบาร์เลย์หักก้อนกับปลาตัวน้อยสองตัวเราก็อุทานขึ้นมาเหมือนอันดรูว์ว่า “จะพออะไรกับคนมากอย่างนี้?” บ่อยครั้งที่เราลังเลไม่เต็มใจที่จะถวายทั้งหมดที่เรามีและกลัวที่จะใช้จ่ายรวมถึงการจ่ายให้แก่คนอื่น

แต่พระเยซูตรัสบัญชาพวกเขาว่า “พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด” พระบัญชา
นี้คือพระสัญญาและเบื้องหลังพระ
สัญญานี้คือพลังอำนาจเดียวกับที่เลี้ยง
มหาชนที่ข้ามทะเลสาบ {DA 369.2}

การกระทำของพระคริสต์ใน
การทรงจัดหาสิ่งจำเป็นทางกายให้
แก่มหาชนที่หิวโหยนั้นมีบทเรียน
ทางจิตวิญญาณอันลึกซึ้งสำหรับ
คนงานทั้งหมดของพระองค์รวมอยู่
ด้วย พระคริสต์ทรงรับจากพระบิดา
พระองค์ทรงส่งต่อให้สาวก พวกเขา
ส่งต่อไปกับฝูงชน และประชาชนส่ง
ต่อๆ กันไป ดังนั้นทุกคนที่ติดสนิท
กับพระคริสต์จะได้รับอาหารแห่งชีวิต
ซึ่งเป็นอาหารแห่งสวรรค์เพื่อส่งต่อ
ให้แก่ผู้อื่น {DA 369.3}

ด้วยการพึ่งพระเจ้าอย่างเต็มที่
พระเยซูทรงหยิบขนมปังก้อนเล็กๆ
ขึ้นมา และถึงแม้จะเป็นเพียงอาหาร
ส่วนเล็กๆ สำหรับครอบครัวสาวก
ของพระองค์เอง พระองค์ก็ไม่ได้เชิญ
พวกเขารับประทาน แต่ทรงเริ่มแจก
จ่ายให้แก่พวกเขา ทรงบัญชาให้
พวกเขานำไปแจกประชาชน อาหาร
เพิ่มทวีขึ้นในพระหัตถ์ของพระองค์
และมือของเหล่าสาวกจะไม่มีวันว่าง

เปล่าเมื่อพวกเขายื่นมือไปหาพระ
คริสต์ผู้ทรงเป็นอาหารแห่งชีวิต
คลังเก็บอาหารขนาดเล็กนี้มีเพียงพอ
สำหรับคนทั้งหมด เมื่อความขัดสน
ของประชาชนได้รับการเติมเต็มอย่าง
เพียงพอแล้ว เศษอาหารถูกรวบรวม
เข้ามาแล้ว พระคริสต์กับสาวกของ
พระองค์จึงรับประทานอาหารอันทรง
คุณค่าที่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงจัด
เตรียมให้ด้วยกัน {DA 369.4}

สาวกเป็นช่องทางของการสื่อ
สารระหว่างพระคริสต์และประชาชน
นี้ควรเป็นข้อหนุนใจที่ยิ่งใหญ่สำหรับ
สาวกของพระองค์ในปัจจุบันนี้ด้วย
พระคริสต์ทรงเป็นศูนย์กลางที่ยิ่งใหญ่
ทรงเป็นแหล่งที่มาของพละกำลัง
ทั้งหมด สาวกของพระองค์จะต้องรับ
เสบียงของเขาที่ได้รับการจัดสรรจาก
พระองค์ ผู้ที่ฉลาดที่สุดและผู้ที่มีจิตใจ
ฝึกฝนในจิตวิญญาณมากที่สุดจะ
แบ่งปันได้เฉพาะสิ่งที่พวกเขาได้รับ
มาเท่านั้น ด้วยตัวของพวกเขาเอง
พวกเขาไม่อาจจัดหาสิ่งที่จิตวิญญาณ
ต้องการได้ เราได้เฉพาะสิ่งที่เรา
ได้รับจากพระคริสต์เท่านั้น และเรา
จะได้รับก็ต่อเมื่อเรามอบให้แก่ผู้อื่น
เท่านั้น ในขณะที่ยังคงแบ่งปันต่อไป

เราก็ยังคงได้รับต่อไป และยิ่งเราให้มากขึ้นเท่าไร เราก็จะยิ่งได้รับมากขึ้นเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เราจึงเชื่อวางใจ รับและแบ่งปันได้อย่างต่อเนื่องตลอดเวลา {DA 370.1}

พระราชกิจการสร้างอาณาจักรของพระคริสต์จะต้องมุ่งหน้าดำเนินต่อไป ถึงแม้เมื่อดูจากภายนอกงานนั้นจะเคลื่อนไปได้ช้าและดูเหมือนว่าความเป็นไปไม่ได้จะต่อต้านความก้าวหน้าก็ตาม พระราชกิจนี้เป็นของพระเจ้าและพระองค์จะทรงจัดหาวิธีและจะทรงส่งผู้ช่วยสาวกที่ซื่อสัตย์จริงใจผู้ซึ่งในมือเต็มล้นไปด้วยอาหารเพื่อฝูงชนที่อดอยาก พระเจ้าไม่ทรงเพิกเฉยผู้ที่ทำงานด้วยความรักเพื่อมอบพระวณะแห่งชีวิตแก่จิตวิญญาณที่กำลังพินาศ ผู้ซึ่งในทางกลับกันได้ยื่นมือออกรับอาหารให้กับจิตวิญญาณอื่นๆ ที่หิวโหย {DA 370.2}

ในการทำงานของเราเพื่อพระเจ้านั้น เรายังพบกับภัยอันตรายของการพึ่งพาความสามารถของมนุษย์ที่มีพรสวรรค์และศักยภาพที่เขาทำได้มากเกินไป ด้วยเหตุนี้เราจึงมองไม่เห็นพระเจ้าผู้ทรงเป็นนายช่างใหญ่ บ่อยครั้งเกินไปที่

คนงานของพระคริสต์พลาดที่จะตระหนักถึงความรับผิดชอบส่วนตัวของตนเอง เขาตกอยู่ในภัยอันตรายของการยกภาระของตนไปให้กับองค์กรต่างๆ แทนที่จะวางใจพึ่งพาพระองค์ผู้ทรงเป็นแหล่งพลกำลังทั้งหมด ในงานของพระเจ้าการวางใจในปัญญามนุษย์หรือพึ่งในจำนวนคนเป็นความผิดอย่างมหันต์ การทำงานเพื่อพระคริสต์ให้ประสบความสำเร็จนั้นไม่ได้ขึ้นกับตัวเลขหรือตัวเลขดังมากนักเท่าพึ่งในความบริสุทธิ์ของจุดประสงค์ รวมถึงความเรียบง่ายของความเชื่อที่จริงใจและความไว้วางใจ ความรับผิดชอบส่วนบุคคลเราจะต้องแบกรับเอาไว้ เราต้องรับหน้าที่ส่วนบุคคลมาทำเอง การลงแรงเป็นการส่วนตัวเพื่อคนที่ยังไม่รู้จักพระคริสต์เป็นสิ่งที่จะต้องทำเอง แทนที่จะโยกย้ายหน้าที่ความรับผิดชอบของคุณไปให้คนที่คุณคิดว่าได้รับของประทานที่ยิ่งใหญ่กว่าคุณ ขอให้คุณลงมือทำงานตามความสามารถของคุณ {DA 370.3}

เมื่อมีคำถามเกิดขึ้นในใจของคุณว่า “พวกเราจะซื้ออาหารให้คนเหล่านี้กินได้ที่ไหน?” อย่าให้คำตอบ

ของคุณเป็นการตอบสนองของความไม่เชื่อ เมื่อสาวกได้ยินคำสั่งของพระผู้ช่วยให้รอดว่า “พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด” ความยุ่งยากต่างๆ ก็ผุดขึ้นในใจของพวกเขา พวกเขาถามขึ้นว่า พวกเราจะไปซื้ออาหารในหมู่บ้านกันใช่ไหม? ดังนั้นในปัจจุบันนี้เมื่อประชาชนขาดอาหารแห่งชีวิต คนของพระเจ้าจะตั้งคำถามว่า เราจะไปเชิญคนจากทางไกลให้มาและเลี้ยงพวกเขาใช่ไหม? แต่พระคริสต์ตรัสว่าอย่างไร? “ให้ทุกคนนั่งลงเถิด” และพระองค์ทรงเลี้ยงพวกเขาที่นั่น ดังนั้นเมื่อจิตวิญญาณที่ต้องการความช่วยเหลือรายล้อมอยู่รอบข้างคุณ ให้คุณมั่นใจว่าพระคริสต์สถิตอยู่ที่นั่น จงทูลกับพระองค์ด้วยความจริงใจ จงหาขนมปังบาร์เล่ย์ของคุณเองไปถวายพระเยซู {DA 370.4}

วิธีที่เรามีและถือครองอยู่ในมืออาจดูแล้วไม่เพียงพอสำหรับงาน แต่หากเราจะเคลื่อนไปข้างหน้าด้วยความเชื่อคือเชื่อวางใจในอำนาจของพระเจ้าที่มีเพียงพอสำหรับทุกสิ่งแล้ว แหล่งทรัพยากรจะเปิดออกต่อหน้าต่อตาเรา หากงานนั้นมาจากพระเจ้า

พระองค์เองจะทรงจัดเตรียมหนทางเพื่อความสำเร็จ พระองค์จะทรงตอบแทนการพึ่งพาอย่างซื่อสัตย์เรียบง่ายที่มีต่อพระองค์ สิ่งเล็กน้อยที่ถูกใช้อย่างชาญฉลาดและประหยัดมัธยัสถ์ในการรับใช้พระเจ้าแห่งสวรรค์จะมีเพิ่มมากขึ้นในทุกๆ กิจกรรมของการแจกจ่าย ในพระหัตถ์ของพระคริสต์อาหารจำนวนเล็กน้อยยังคงไม่ลดน้อยลงจนกว่าประชาชนที่อดอยากจะรับประทานให้อิ่มอย่างเต็มที่ หากเราไปหาพระเจ้าผู้ทรงเป็นแหล่งที่มาของพลังทั้งหมดด้วยมือแห่งความเชื่อที่ยื่นออกไปเพื่อรับแล้ว เราก็จะได้รับการสนับสนุนในงานของเราถึงแม้จะตกอยู่ภายใต้สถานการณ์ที่ถูกคุกคามมากที่สุดก็ตาม และจะทรงทำให้เราสามารถแจกจ่ายอาหารแห่งชีวิตแก่ผู้อื่นได้ {DA 371.1}

พระยาห์เวห์ตรัสว่า “จงให้เขาแล้วพวกท่านจะได้รับด้วย” “นี่แหละคนที่หิวแ่เพียงเล็กน้อยก็จะเก็บเกี่ยวได้เพียงเล็กน้อย คนที่หิวมากก็จะเก็บเกี่ยวได้มาก. . . และพระเจ้าสามารถประทานพรทุกอย่างแก่ท่านทั้งหลายอย่างเหลือล้น เพื่อ

ว่าเมื่อมีทุกอย่างเพียงพออยู่เสมอ
ท่านยังมีเหลือล้นสำหรับการดี
ทุกอย่างด้วยตามที่เขียนไว้ว่า

‘เขาแจกจ่าย เขาให้แก่บรรดา
คนยากจน

ความชอบธรรมของเขาดำรง
อยู่เป็นนิตย์”

“และพระองค์ผู้ประทานเมล็ด
พืชแก่คนที่หว่าน และอาหารแก่คน

ที่กินก็จะประทานเมล็ดพืชแก่พวก
ท่าน และจะทรงเพิ่มพูนเมล็ดพืช
ของท่าน ทั้งจะทรงให้การเก็บเกี่ยว

แห่งความชอบธรรมของท่านเจริญ
ขึ้นโดยทรงให้ท่านทั้งหลายมั่งคั่งขึ้น

ในทุกสิ่ง เพื่อบริจาดด้วยใจกว้างขวาง
อยู่เสมอ และจะทำให้เกิดการขอบ

พระคุณพระเจ้าผ่านเรา” ลูคา 6:38; 2
โครินธ์ 9:6-11 {DA 371.2}

“บรรดาผู้ติดตามพระคริสต์จะต้องลงแรงทำงาน
เหมือนที่พระองค์ทรงทำมาแล้ว เราจะต้องให้อาหารแก่คนหิว

สวมเครื่องนุ่งห่มแก่คนเปลือยกาย

และปลอบประโลมคนที่ตกทุกข์และเจ็บป่วย” {DA 350.4}

“เพื่อประโยชน์ของตัวเอง
เราต้องเก็บของขวัญทุกชิ้นของพระเจ้าให้สดใหม่อยู่ในความทรงจำของเรา
ด้วยการทำเช่นนี้ ความเชื่อจะแข็งแกร่งขึ้นเพื่อจะอ้างสิทธิ์ได้มากขึ้น
และเพื่อรับได้มากยิ่งขึ้น” {DA 348.2}

คำคืนหนึ่งบนทะเลสาบ

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 14:22-33; มาระโก 6:45-52; ยอห์น 6:14-21

พลบค่ำยามเย็นหนึ่งของฤดูใบไม้ผลิ ณ ที่ราบปฏด้วยผืนหญ้า ประชาชนหนึ่งรับประทานอาหารที่พระคริสต์ทรงจัดเตรียม พระวาทะที่พวกเขาได้ยินในวันนั้นได้มาถึงพวกเขาตั้งแต่พระสุรเสียงของพระเจ้าพระราชกิจแห่งการรักษาที่พวกเขาเห็นเป็นประจักษ์พยานว่าอำนาจของพระเจ้าเท่านั้นที่ประกอบกิจเหล่านี้ได้ แต่การอัศจรรย์ของขนมปังดึงดูดความสนใจของทุกคนในฝูงชนขนาดใหญ่ นั่น คนทั้งหมดเป็นผู้ร่วมกันรับผลประโยชน์ ในสมัยของโมเสสพระเจ้าทรงเลี้ยงชนชาติอิสราเอลในทะเลทรายด้วยมานา และบุคคลท่านนี้ผู้ทรงเลี้ยงพวกเขาในวันนั้นคือผู้ใดเล่า นอกเสียจากจะทรงเป็นพระองค์ผู้ที่โมเสสได้พยากรณ์ไว้ล่วงหน้ามิใช่หรือ? ไม่มีอำนาจของมนุษย์ใดใช้ขนมปังข้าวบาร์เลย์

ห้ำก้อนและปลาเล็กๆ เพียงสองตัวเลี้ยงคนที่หิวโหยหลายพันคนได้ และพวกเขาต่างพูดต่อ ๆ กันว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นผู้เผยพระวจนะคนนั้นที่จะมาในโลก” {DA 377.1}

ตลอดทั้งวันความเชื่อมั่นของพวกเขาเพิ่มพูนยิ่งขึ้น พระราชกิจอันดีเลิศนั้นสร้างความมั่นใจให้พวกเขาว่า พระผู้ทรงกอบกู้ยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว ความหวังของประชาชนเพิ่มมากขึ้นและมากยิ่งขึ้น พระองค์ท่านนี้แหละที่จะทำให้แผ่นดินยูเดียเป็นสวรรค์บนโลก เป็นดินแดนที่อุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง พระองค์ทรงสนองความต้องการของทุกคน พระองค์ทรงสามารถโค่นอำนาจของชาวโรมันที่พวกเขาเกลียดชังได้ พระองค์ทรงปลดปล่อยชนชาติยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็มได้ พระองค์ทรงรักษาทหารที่บาดเจ็บจากการสู้รบได้

พระองค์ทรงจัดหาอาหารให้กับทั้ง กองทัพ พระองค์ทรงสามารถเข้า ยึดครองประชาชนและมอบอธิปไตย ที่พวกเขาขอคอยมานานแล้วแก่ ประเทศอิสราเอลได้ {DA 377.2}

ด้วยความกระตือรือร้นอย่าง ตื่นเต้น ประชาชนพร้อมที่จะสถาปนา พระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์ทันที พวกเขา เห็นว่าพระองค์ไม่ทรงพยายามดึงดูด ความสนใจหรือรับเกียรติไว้ให้กับ พระองค์เอง ในเรื่องนี้พระองค์ทรง แตกต่างอย่างเด่นชัดจากพวกปุโรหิต และพวกผู้ปกครอง และพวกเขา กลัวว่าพระองค์จะไม่มีวันเรียกร้อง สิทธิในบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิด พวกเขาจึงปรึกษาหารือกันและตกลง จะใช้กำลังจับพระองค์และบังคับและ ประกาศแต่งตั้งพระองค์ขึ้นเป็น กษัตริย์ของประเทศอิสราเอล สวกร่วมมือกันกับฝูงชนเพื่อประกาศว่า บัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิดเป็นมรดก อันชอบธรรมของพระอาจารย์ของ พวกเขา พวกเขาถือว่าเป็นความ สุกาพถ่อมตนของพระคริสต์ที่ทำให้ พระองค์ปฏิเสธเกียรติยศเช่นนี้ จึงให้ ประชาชนยกย่องพระเจ้าผู้ปลดปล่อย ของพวกเขา ให้พวกปุโรหิตและพวก

ผู้ปกครองที่หยิ่งยโสถูกบังคับให้ถวาย เกียรติแด่พระองค์ผู้เสด็จมาพร้อมกับ สิทธิอำนาจของพระเจ้า {DA 378.1}

ด้วยความร้อนรน พวกเขา จัดเตรียมที่จะดำเนินการตามความ มุ่งหมายของพวกเขา แต่พระเยซู ทรงมองเห็นการกระทำและเข้า พระทัยในสิ่งที่พวกเขาไม่เข้าใจ หาก พวกเขาดำเนินต่อไปในแนวทางนี้ ผลลัพธ์อะไรจะตามมา แม้แต่ในเวลานี้ พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองคอย ตามล่าชีวิตของพระองค์อยู่ พวกเขา กล่าวหาว่าพระองค์ดึงผู้คนออกไป จากพวกเขา ความรุนแรงและการ จลาจลจะเกิดขึ้นตามความพยายาม ที่จะสถาปนาพระองค์ขึ้นครองบัลลังก์ และงานของอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ จะถูกขัดขวาง โดยไม่รอช้าพระองค์ จะต้องหยุดยั้งการเคลื่อนไหวที่เกิด ขึ้น พระเยซูทรงบัญชาให้สาวกของ พระองค์ลงเรือและกลับไปยังเมือง คาเปอร์นาอุมทันที ให้ละพระองค์ ไว้เพื่อส่งประชาชนทั้งหลายแยกย้าย กันกลับ {DA 378.2}

ก่อนหน้านี้ไม่เคยมีพระบัญชา ใดจากพระคริสต์ที่ดูเหมือนว่าปฏิบัติ ตามได้ยาก สวกรห้วงมานาน

แล้วที่จะให้มีการผลักดันเพื่อสถาปนาพระเยซูขึ้นครองบัลลังก์ พวกเขาทนไม่ได้กับแนวคิดที่ว่าความตื่นตันทันนี้จะลงเอยอย่างสูญเปล่า ผู้ชนที่ชุมนุมกันเพื่อถือเทศกาลปัสกานั้นต่างกระวนกระวายหวังจะได้ศาสตาศาพยากรณ์คนใหม่ สำหรับผู้ติดตามของพระองค์ ดูเหมือนว่านี่เป็นโอกาสทองของการสถาปนาเจ้านายอันเป็นที่รักของพวกเขาขึ้นประทับบัลลังก์แห่งชนชาติอิสราเอลท่ามกลางความทะเยอทะยานใหม่ี่เป็นเรื่องยากที่จะให้พวกเขาเดินทางออกไปก่อนและปล่อยให้พระเยซูอยู่ตามลำพังบนชายฝั่งที่รกร้างว่างเปล่า พวกเขาประท้วงต่อต้านการจัดการของพระองค์ แต่บัดนี้พระเยซูตรัสกับพวกเขาด้วยอำนาจที่ไม่เคยสำแดงต่อหน้าพวกเขามาก่อน พวกเขาทราบดีว่าหากต่อต้านต่อไปจะไม่เกิดผลอันดีแน่และพวกเขาก็กินหลังมุงหน้าไปทางทะเลอย่างเงียบๆ {DA 378.3}

บัดนี้พระเยซูทรงบัญชาประชาชนให้แยกย้ายกันไป และท่าทีของพระองค์เด็ดขาดมากจนพวกเขาต่างไม่กล้าฝ่าฝืน คำสรรเสริญและ

คำเทิดทูนสิ้นสุดลงที่ริมฝีปากของพวกเขา ในขณะที่กำลังดำเนินการเพื่อจับกุมพระองค์อยู่นั้น ย่างเท้าของพวกเขาถูกห้าม สี่หน้าแห่งความยินดีและกระตือรือร้นจางหายไปจากใบหน้าของพวกเขา ท่ามกลางเขาเหล่านั้น บางคนมีจิตใจเข้มแข็งและมุ่งมั่นแน่วแน่ แต่ท่าทางดังพระราชอาของพระเยซูและพระบัญชาที่ตรัสสั่งอย่างสงบไม่ก็คำปราบความวุ่นวายและทำลายแผนของพวกเขาไป พวกเขามองเห็นอำนาจหนึ่งที่น่าเหนือกว่าอำนาจใดบนโลกและได้ปฏิบัติตามโดยปราศจากข้อสงสัย {DA 378.4}

เมื่ออยู่ลำพังแล้ว พระเยซู*“เสด็จขึ้นไปบนภูเขาตามลำพังเพื่ออธิษฐาน”* เป็นเวลาหลายชั่วโมงที่พระองค์ทรงอ่อนน้อมต่อพระเจ้า เป็นคำอธิษฐานไม่ใช่เพื่อตัวพระองค์เอง แต่เพื่อคนทั้งหลายเหล่านั้น พระองค์ทรงอธิษฐานขออำนาจที่จะเปิดเผยให้มนุษย์ได้เห็นถึงพระลักษณะนิสัยของพระเจ้าในพันธกิจของพระองค์ เพื่อไม่ให้ซาตานทำให้พวกเขาตาบอดกับการเข้าใจและทำให้การตัดสินใจของพวกเขาผิดเพี้ยนไป พระผู้ช่วย

ให้รอดทรงทราบว่าวันเวลาของ พันธกิจส่วนบุคคลของพระองค์ใกล้ จะสิ้นสุดลงแล้ว และมีเพียงไม่กี่ คนที่ยอมรับพระองค์เป็นพระผู้ไถ่ ในความทุกข์ยากลำบากและความ ขัดแย้งของจิตวิญญาณ พระองค์ได้ ทรงอธิษฐานเพื่อสาวกของพระองค์ พวกเขาต้องถูกทดสอบอย่างสาหัส ความหวังของพวกเราที่เก็บถนอม มานานซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนความเข้าใจ ผิดที่เป็นที่นิยมนั้นจะทำให้ผิดหวัง อย่างน่าเจ็บปวดและน่าอัปยศที่สุด แทนที่พระองค์จะได้รับการเทิดทูน ขึ้นบนบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิดพวก เขากลับต้องเห็นพระองค์ถูกตรึงบน ไม้กางเขน นี่คือการราชาภิเษกที่ แท้จริงของพระองค์ แต่พวกเขาไม่ เข้าใจเรื่องนี้ และผลที่ตามมาคือการ ทดลองอย่างรุนแรงจะมาถึงพวกเขา ซึ่งเป็นเรื่องยากที่พวกเขาจะมองเห็น ว่ามันเป็นการทดลอง ถ้าปราศจาก พระวิญญาณบริสุทธิ์ช่วยส่องสว่าง และขยายความเข้าใจของพวกเขา แล้ว ความเชื่อของสาวกก็จะล้มเหลว เป็นเรื่องเจ็บปวดสำหรับพระเยซูที่ แนวคิดส่วนใหญ่ของพวกเราเกี่ยวกับ อาณาจักรของพระองค์นั้นจำกัดอยู่

ที่ความยิ่งใหญ่และเกียรติยศทางโลก เพื่อพวกเขาแล้วภาระนี้จึงเป็นสิ่งที่ หนักในพระทัยของพระองค์ พระองค์ จึงทรงเทศาภิวงของพระองค์ออกมา ด้วยความทุกข์ทรมานและด้วย น้ำตาอันขมขื่น {DA 379.1}

สาวกไม่ได้ถอยเรือออกจากฝั่ง ทันทีตามพระบัญชา พวกเขารอสัก ครู่ใหญ่ ด้วยหวังว่าพระองค์จะเสด็จ ตามพวกเขามา แต่เมื่อเห็นว่าความ มีดกำลังมาอย่างรวดเร็ว พวกเขาจึง “ลงเรือข้ามฟากไปยังคาเปอร์นาอุม” พวกเขาจากพระเยซูไปด้วยจิตใจที่ ไม่พอใจและไม่อดทนต่อพระองค์ มากขึ้นกว่าเดิมเมื่อนับตั้งแต่ยอมรับ พระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของ พวกเขา พวกเขាប់น้มน้ำเพราะ ไม่ได้รับอนุญาตให้ประกาศแต่งตั้ง พระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์ พวกเขา ดำเนินตัวเองที่ยอมทำตามพระบัญชา ของพระองค์อย่างรวดเร็ว พวกเขา ให้เหตุผลว่าถ้าพวกเขายืนกราน หนักแน่นมากกว่านี้ พวกเขาอาจ บรรลุเป้าหมายของพวกเขาก็ได้ {DA 379.2}

ความไม่เชื่อเข้าครอบงำจิตใจ ของพวกเขา ความรักในเกียรติยศ

ทำให้พวกเขาตาบอด พวกเขาเห็นว่า พวกฟาริสีเกลียดชังพระเยซูและ พวกเขากระตือรือร้นที่จะเห็นพระองค์ ได้รับการเทิดพระเกียรติขึ้นให้สูงส่ง อย่างที่พวกเขาคิดว่าพระองค์ควรจะเป็น การเข้าร่วมกิจการกับครูผู้มีความสามารถประกอบการอัศจรรย์ ยิ่งใหญ่แต่กระนั้นกลับถูกใส่ร้ายว่าเป็นคนหลอกลวงถือเป็นการทดลอง ที่พวกเขาต้องทนรับอย่างยากลำบาก พวกเขาจะต้องถูกจัดเป็นสาวกของผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จอยู่เช่นนั้น หรือ? พระคริสต์จะไม่ยืนยันสิทธิอำนาจของพระองค์ในฐานะกษัตริย์ หรือ? เหตุใดพระองค์ผู้มีความยิ่งใหญ่กล่าวจึงไม่ทรงเปิดเผยตัวตนใน ลักษณะที่แท้จริงของพระองค์และ ทำให้หนทางของพวกเขাজีบปวด น้อยลง? เหตุใดพระองค์จึงไม่ช่วย ยอห์นผู้ให้บัพติศมารอดจากความ ตายอันทารุณโหดร้าย สาวกคิดหา เหตุผลดังที่กล่าวมานี้จนกระทั่ง พวกเขานำความมืดทางจิตวิญญาณ มาสู่ตนเอง พวกเขาถามกันว่าพระ เยชูทรงเป็นคนหลอกลวงตามที่พวก ฟาริสีกล่าวอ้างหรือไม่? {DA 380.1}

วันนั้นเหล่าสาวกได้เป็นพยาน

เห็นถึงพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของ พระคริสต์ ดูเหมือนว่าสวรรค์ลงมา ยังโลกแล้ว การระลึกถึงวันนั้นที่มีค่า และรุ่งโรจน์น่าจะทำให้พวกเขาเต็มไปด้วยความเชื่อและความหวัง หาก พวกเขาได้สนทนากันในเรื่องเหล่านี้ ด้วยความอímเอมใจแล้วพวกเขาก็จะ ไม่ตกลงสู่การล่อลวง แต่ความ ผิดหวังของพวกเขาก็ได้ยึดครองความ คิดของพวกเขาไว้ พระดำรัสของ พระคริสต์ที่ว่า “จงเก็บเศษอาหาร ที่เหลือไว้ อย่าให้มีสิ่งใดตกหล่น” ถูกมองข้ามไป เวลาทั้งหมดนั้น เป็นพระพรยิ่งใหญ่สำหรับสาวกแต่ พวกเขาลืมไปหมดแล้ว พวกเขา อยู่ท่ามกลางทะเลอันปั่นป่วน ความ คิดของพวกเขานั้นสับสนวุ่นวายและ ไร้เหตุผล และองค์พระผู้เป็นเจ้ายัง ประทานสิ่งอื่นแก่พวกเขาเพื่อให้ จิตวิญญาณของพวกเขাজีบปวด และครอบครองความคิดของพวกเขา ไว้ พระเจ้ามักจะทรงทำเช่นนี้เมื่อ มนุษย์สร้างภาระและปัญหาให้กับ ตนเอง สาวกไม่จำเป็นต้องสร้าง ความยุ่งยาก บัดนี้ภัยอันตรายกำลัง คืบคลานใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว {DA 380.2}

พายุรุนแรงกำลังโหมกระหน่ำใส่พวกเขาและพวกเขาไม่ได้เตรียมพร้อมที่จะรับมือกับมัน อากาศแปรปรวนที่เกิดขึ้นอย่างกระทันหันหันข้างแตกต่างจากสภาพอากาศที่ดีตลอดทั้งวัน และเมื่อพายุพัดกระหน่ำพวกเขาก็กลัว ต่างลี้ภัยความบาดหมาง ความไม่เชื่อ และความไม่อดทนนานของตนเอง ทุกคนลงมือเพื่อช่วยไม่ให้เรือจม จากเมืองเบรไชตาไปทางทะเลเพื่อไปยังจุดที่พวกเขาคาดว่าจะได้พบกับพระเยซูนั้นเป็นเพียงระยะทางสั้นๆ และในสภาพอากาศที่ปกติจะใช้เวลาการเดินทางเพียงไม่กี่ชั่วโมง แต่บัดนี้พวกเขาถูกพัดให้ออกห่างจากเป้าหมายไกลออกไปเรื่อยๆ พวกเขาพยายามพายต่อไปจนถึงยามที่สี่ของคำคินนั้น จากนั้นพวกเขาหนุ่มที่เหนื่อยล้าก็ยอมแพ้ให้แก่ความพินาศ พายุและความมืดของทะเลสอนให้พวกเขารู้ว่าพวกเขาช่วยเหลือตนเองไม่ได้ และพวกเขาก็โหยหาการปรากฏตัวของพระอาจารย์ของพวกเขา {DA 380.3}

พระเยซูไม่ทรงเคยลืมพวกเขา พระองค์ผู้ทรงเฝ้าดูพวกเขาอยู่บนฝั่ง เห็นกลุ่มชายที่หวาดกลัวกลุ่มนั้น

กำลังต่อสู้กับพายุ พระองค์ไม่ทรงละสายพระเนตรจากสาวกของพระองค์ไปแม้ชั่วขณะ พระเนตรของพระองค์คอยติดตามเรือบรรทุกสัมภาระอันมีค่าที่ถูกพัดไปมาด้วยความเป็นห่วงอย่างลึกซึ้งที่สุด เพราะคนเหล่านี้จะเป็นแสงสว่างของโลก ตั้งแต่นั้นหนึ่งที่เฝ้าดูลูกน้อยด้วยความรักอันอ่อนโยนฉันใด พระอาจารย์ผู้ทรงเปี่ยมด้วยความเห็นอกเห็นใจก็ทรงเฝ้าดูสาวกของพระองค์เช่นนั้น เมื่อจิตใจของพวกเขาสงบลง ความทะเยอทะยานที่ไม่บริสุทธิ์ถูกลบและด้วยความถ่อมตนพวกเขาอธิษฐานอ่อนน้อมขอความช่วยเหลือ การวิงวอนของพวกเขาก็ได้รับคำตอบ {DA 381.1}

ในวินาทีที่พวกเขาเชื่อว่าตัวเองหลงทาง มีแสงหนึ่งที่เปล่งประกายขึ้นมาเผยให้เห็นร่างลึกลับหนึ่งกำลังดำเนินบนผิวน้ำทะเลเข้ามาหาพวกเขา แต่พวกเขาหารู้ไม่ว่านั้นคือพระเยซู ผู้ทรงมุ่งหน้ามาเพื่อช่วยเหลือพวกเขา พระองค์จึงถูกตราหน้าว่าเป็นศัตรู ความหวาดกลัวครอบงำพวกเขา มือที่มีกลิ่นเหนียวแฉะเหมือนเหล็กซึ่งจับไม้พายอยู่ก็ปล่อยไม้พายไป เรือโยกไปตาม

แรงคลื่น ตาทุกดวงต่างจับจ้องไปยัง ภาพของชายคนหนึ่งที่กำลังดำเนิน อยู่บนฟองคลื่นสีขาวของทะเลอัน บันปวน {DA 381.2}

พวกเขาคิดว่านี่เป็นภาพลวงตา ที่บ่งบอกถึงความพินาศของพวกเขา จึงร้องเสียงดังด้วยความหวาดกลัว พระเยซูทรงก้าวไปข้างหน้าราวกับว่าจะเสด็จดำเนินผ่านพวกเขาไป แต่แล้วพวกเขาก็จำพระองค์ได้และ ร้องขึ้นด้วยเสียงดังเพื่อขอความช่วยเหลือจากพระองค์ พระอาจารย์ อันเป็นที่รักยิ่งของพวกเขาหันกลับมา เสียงของพระองค์ทำให้ความกลัว ของพวกเขาเงียบลง “ทำใจดีๆ เกิด นี่เราเองอย่างกลัวเลย” {DA 381.3}

ในทันทีที่พวกเขาสนใจในความ จริงอันแสนวิเศษนี้ได้ เปโตรแทบ จะควบคุมความสุขของตนเองไม่ได้ เขาจึงได้ร้องขึ้นราวกับตนเองแทบ จะยังไม่อยากเชื่อแต่ก็ต้องเชื่อว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าเป็นพระองค์ แน่แล้วขอตรัสให้ข้าพระองค์เดินบน น้ำไปหาพระองค์’ พระองค์ตรัสว่า ‘มาเถิด’” {DA 381.4}

เมื่อมองตรงไปยังพระเยซู เปโตรเดินได้อย่างมั่นคง แต่ด้วย

ความพึงพอใจในตนเองเขาจึงมอง กลับไปที่เพื่อนร่วมทางในเรือและ ดวงตาของเขาก็หันออกไปจากพระ ผู้ช่วยให้รอด ลมพัดโหมกระหน่ำ อย่างอีกทีก็ครึกโครม คลื่นซัดสูง เข้ามาค้นกลางระหว่างเขากับพระ อาจารย์และเขาก็กลัว ช่วงขณะที่ พระคริสต์ถูกซ่อนจากสายตาของ เขาและความเชื่อของเขาสลายไป เขาก็เริ่มจมลง แต่ในขณะที่คลื่น กำลังส่งเสียงแห่งความตาย เปโตร ก็ละสายตาจากผืนน้ำที่เกรี้ยวกราด และจับจ้องไปที่พระเยซู พลันร้องว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ช่วยข้าพระองค์ ด้วย” ทันใดนั้นพระเยซูทรงจับมือ ที่ยื่นออกมาตรัสว่า “ช่างมีความ เชื่อน้อย ท่านสงสัยทำไม?” {DA 381.5}

ทั้งสองจับมือเดินเคียงข้างก้าว เข้าไปในเรือด้วยกัน แต่บัดนี้เปโตร นั่งและเงียบไป เขาไม่มีเหตุผลใดที่จะ โอ้อวดกับเพื่อนสาวก เพราะโดย ความไม่เชื่อและการยกชูตนขึ้นเขา จึงเกือบจะสูญเสียชีวิต เมื่อเขาละ สายตาออกไปจากพระเยซู ความ มั่นคงของย่างก้าวของเขาก็หายไป และเขาก็จมลงไปกลางคลื่นทะเล

{DA 381.6}

เมื่อปัญหามาถึงเรา บ่อยครั้ง
เพียงไรที่เราจะทำตัวเหมือนเปโตร!
เรามองไปที่คลื่นลมแทนที่จะจับจ้อง
ไปที่พระผู้ช่วยให้รอด ฝ่าเท้าของเรา
สิ้นไถลและน้ำที่โอหังก็ไหลบ่ามาท่วม
จิตวิญญาณของเรา พระเยซูไม่ได้
ร้องเรียกให้เปโตรมาหาพระองค์
เพียงเพื่อให้เขาพินาศ พระองค์ไม่ได้
เรียกให้เราติดตามพระองค์แล้วทอด
ทิ้งเราไป “อย่ากลัวเลย” พระองค์ตรัส
“เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว เราได้เรียก
เจ้าตามชื่อ เจ้าเป็นของเรา เมื่อเจ้า
ลุยข้ามน้ำ เราจะอยู่กับเจ้า และเมื่อ
ข้ามแม่น้ำ มันจะไม่ท่วมเจ้า เมื่อเจ้า
เดินผ่านไฟ เจ้าจะไม่ถูกไหม้ และ
เปลวเพลิงจะไม่เผาเจ้า เพราะเรา
คือยาห์เวห์เป็นพระเจ้าของเจ้า
องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลผู้ช่วยให้
รอดของเจ้า” อีสยาห์ 43:1-3 {DA
382.1}

พระเยซูทรงอ่านลักษณะ
อุปนิสัยของสาวกของพระองค์ออก
พระองค์ทรงทราบดีว่าความเชื่อของ
พวกเขาจะถูกทดสอบอย่างเจ็บปวด
เพียงไร ด้วยเหตุการณ์ในทะเลนี้
พระองค์ทรงประสงค์เปิดเผยให้

เปโตรมองเห็นถึงความอ่อนแอของ
ตัวเขาเอง นั่นคือเพื่อแสดงให้เขา
เข้าใจว่าความปลอดภัยเดียวของเขา
อยู่ที่การพึ่งอำนาจของพระเจ้าอย่าง
ต่อเนื่อง ท่ามกลางพายุแห่งการ
ล่อลวงเขาจะเดินได้อย่างปลอดภัย
ก็ต่อเมื่อเขาไม่วางใจในตนเอง
อย่างเด็ดขาดแต่พึ่งพระผู้ช่วยให้รอด
เมื่อเขาอยู่ในจุดที่เขาคิดว่าตัวเอง
เข้มแข็งจะทำให้เขาอ่อนแอ และจน
กระทั่งเมื่อเขามองเห็นความอ่อนแอ
ของตนแล้ว เขาจึงจะตระหนักได้ว่า
เขาต้องการพึ่งพระคริสต์ หากเขา
รับทเรียนที่พระเยซูทรงหาทางสอน
เขาจากประสบการณ์ในทะเลแล้ว
เขาคงจะไม่ล้มลงเมื่อการทดสอบ
ครั้งใหญ่มาถึงตัวเขา {DA 382.2}

วันแล้ววันเล่าพระเจ้าทรงสั่ง
สอนเหล่าบุตรทั้งหลายของพระองค์
โดยสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน
พระองค์กำลังเตรียมพวกเขาให้ทำ
หน้าที่ส่วนของตนในเวทีที่กว้างขึ้น
ตามการทรงจัดเตรียมของพระเจ้า
ได้กำหนดไว้ ผลที่เกิดขึ้นจากการ
ทดสอบประจำวันจะเป็นตัวกำหนด
ชัยชนะหรือความพ่ายแพ้ในวิกฤต
ครั้งใหญ่ของชีวิต {DA 382.3}

ผู้ที่ล้มเหลวในการตระหนักว่าตนเองต้องพึ่งพาพระเจ้าอย่างต่อเนื่องจะพ่ายแพ้ต่อการทดลอง บัดนี้เราอาจคิดว่าเท้าของเราตั้งมั่นคง และเราจะไม่วันหวั่นไหว เราอาจพูดด้วยความมั่นใจว่า “ฉันรู้ว่าฉันเชื่อใครอยู่ ไม่มีสิ่งใดจะสั่นคลอนความเชื่อของฉันในพระเจ้าและในพระวาระของพระองค์ได้” แต่ซาตานกำลังวางแผนที่จะใช้ความได้เปรียบทางลักษณะอุปนิสัยที่ตกทอดมาทางสายเลือดและที่ปลูกฝังขึ้นมา และเพื่อทำให้เราตาบอดมองไม่เห็นความจำเป็นและข้อบกพร่องของ

ตัวเราเอง มีเพียงการตระหนักถึงความอ่อนแอของตัวเราเองและมองไปที่พระเยซูอย่างแน่วแน่เท่านั้นที่เราจะเดินอย่างมั่นคงปลอดภัยได้ {DA 382.4}

ในทันทีที่พระเยซูเสด็จประทับในเรือ ลมก็หยุด “ทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะไปนั้น” คำคืนแห่งความสยดสยองตามมาด้วยแสงสว่างของรุ่งอรุณ สาวกและคนอื่นๆ ที่อยู่บนเรือต่างกราบลงแทบพระบาทของพระเยซูด้วยใจขอบพระคุณและกล่าวว่า “พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงแล้ว!” {DA 382.5}

“เราต้องปฏิบัติตามแผนของพระองค์ จะต้องไม่เอาตนเป็นที่ตั้ง
อึดตารับเกียรติใดๆ ไม่ได้ หากเราวางแผนตามแนวคิดของเราเอง
พระเจ้าจะทรงปล่อยให้เราอยู่ในความผิดพลาดของเรา” {DA369.1}

“พระเจ้าทรงประกอบการอัศจรรย์อยู่ทุกวันจากผลผลิต
ของการเก็บเกี่ยวของพื้นแผ่นดิน....มนุษย์เตรียมดินและหว่านเมล็ดพืช
แต่ชีวิตจากพระเจ้าที่ทำให้เมล็ดเริ่มงอกแตกหน่อ
ฝนและอากาศและแสงแดดของพระเจ้าที่ทำให้เกิด
‘ลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวงแล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง’”
มาระโก 4:28 {DA 367.3}

วิกฤตที่แคว้นกาลิลี

บทนี้อ้างอิงจาก ยอห์น 6:22-71

เมื่อพระคริสต์ทรงห้ามประชาชนสถาปนาพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์นั้น พระองค์ทรงทราบว่าจุดเปลี่ยนในประวัติศาสตร์ของพระองค์มาถึงแล้ว มหาชนที่ต้องการยกพระองค์ขึ้นบัลลังก์ในวันนี้จะหันไปจากพระองค์ในวันรุ่งขึ้น ความผิดหวังจากความทะเยอทะยานที่เห็นแก่ตัวของพวกเขาจะเปลี่ยนความรักของพวกเขาเป็นความเกลียดชังและคำสรรเสริญเป็นคำสาปแช่ง กระนั้นพระองค์ก็ไม่ได้ใช้มาตรการใดเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดวิกฤตนี้ ตั้งแต่แรกแล้ว พระองค์ไม่ทรงเคยมอบความหวังทางโลกใดๆ ให้แก่ผู้ติดตามของพระองค์ สำหรับคนที่ปรารถนาจะเป็นสาวกของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “*หมาจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็มีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ*” มัทธิว 8:20 หากมนุษย์สามารถครองโลก

ร่วมกับพระคริสต์ได้ มหาชนก็คงจะถวายความจงรักภักดีแต่พระองค์แล้ว แต่พระองค์ไม่อาจยอมรับการรับใช้พระองค์ในลักษณะเช่นนี้ได้ บรรดาคนเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับพระองค์ในเวลานี้ มีคนจำนวนมากที่ถูกความหวังของอาณาจักรฝ่ายโลกดึงดูด คนเหล่านี้จะต้องไม่ถูกหลอก พวกเขายังไม่เข้าใจคำสอนทางจิตวิญญาณของการอัศจรรย์ในเรื่องขนมปังอย่างลึกซึ้ง จะต้องทำให้พวกเขาเข้าใจเรื่องนี้อย่างชัดเจน และการเปิดเผยใหม่นี้จะนำการทดสอบมาใกล้ตัวมากยิ่งขึ้นด้วย {DA 383.1}

การอัศจรรย์เรื่องขนมปังถูกรายงานไปอย่างแพร่หลายทั้งใกล้และไกล และในเช้าตรู่วันรุ่งขึ้นผู้คนต่างพากันไปเข้าเฝ้าพระเยซูที่เมืองเบธไซดา พวกเขาพากันมา

เป็นกลุ่มขนาดใหญ่ทั้งทางบกและทางทะเล บรรดาผู้ที่จากพระองค์ไปในคืนก่อนได้เดินทางกลับมากด้วยความคาดหวังว่าจะพบพระองค์ยังคงอยู่ที่นั่น เพราะไม่มีเรือลำใดนำพระองค์ข้ามไปอีกฟากหนึ่ง พวกเขาตามหาแต่ก็ไม่พบพระองค์ และหลายคนก็กลับไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมก็ยังคงตามหาพระองค์ต่อไป {DA 383.2}

ในขณะเดียวกัน พระองค์ก็เสด็จมาถึงเมืองเยนเนซาเรทหลังจากที่ทรงหายตัวไปเพียงแคว้นเดียวทันทีที่ประชาชนรู้ว่าพระองค์เสด็จขึ้นฝั่งแล้ว ผู้คนต่าง “รีบไปทั่วตลอดแคว้นแคว้นล้อมรอบ เริ่มเอาคนเจ็บป่วยใส่แคร่หามมายังที่เขายืนข่าวว่าพระองค์อยู่นั้น” มาระโก 6:55 {DA 384.1}

หลังจากนั้นไม่นานพระองค์เสด็จไปยังธรรมศาลาและคนเหล่านั้นที่มาจากเมืองเบธไซดา ก็พบพระองค์ที่นั่น พวกเขาเรียนรู้จากพวกสาวกของพระองค์ว่าพระองค์ทรงข้ามทะเลมาได้อย่างไร ความรุนแรงของพายุร้ายและการพายเรือได้คลื่นลมหลายชั่วโมงแต่ไปไม่ถึง

ไหน การปรากฏกายของพระคริสต์ด้วยการดำเนินบนน้ำซึ่งทำให้พวกเขากลัว พระดำรัสแห่งความมั่นใจการผจญภัยของเปโตรและผลลัพธ์ที่ตามมาพร้อมกับพายุที่นิ่งสงบอย่างกะทันหันและเรือที่เข้าเทียบท่าเป็นเรื่องทั้งหมดที่พวกเขาถามเล่าด้วยความจริงใจให้แก่ฝูงชนที่ฟังด้วยความฉงนสนเท่ห์ ฝูงชนไม่พอใจกับการฟังเพียงเท่านั้น พวกเขาพากันมาล้อมพระเยซูและทูลถามว่า “ท่านอาจารย์ท่านมาที่นี่เมื่อไร?” พวกเขาหวังว่าจะได้ฟังรายละเอียดเรื่องอัครธรรมที่เกิดขึ้นจากพระโอษฐ์ของพระองค์เอง {DA 384.2}

พระเยซูไม่ทรงสนองความอยากรู้อยากเห็นของพวกเขา พระองค์ตรัสด้วยความเศร้าพระทัยว่า “ท่านตามหาเราไม่ใช่เพราะเห็นหมายสำคัญ แต่เพราะได้กินขนมปังอิม” พวกเขาไม่ได้แสวงหาพระองค์จากแรงจูงใจที่มีคุณค่าแต่เพราะอิมท้องด้วยขนมปัง พวกเขายังหวังที่จะได้รับผลประโยชน์ทางโลกโดยการผูกติดอยู่กับพระองค์ พระผู้ช่วยให้รอดทรงบัญชาพวกเขาว่า “อย่าทำงานเพื่อแสวงหาอาหารที่เสื่อมสูญ

ได้ แต่จงแสวงหาอาหารที่คงทนอยู่จนถึงชีวิตนิรันดร์” อย่าแสวงหาผลประโยชน์ทางวัตถุ อย่าไปทุ่มแรงส่วนใหญ่ให้กับการเลี้ยงดูชีวิตในปัจจุบัน แต่ให้แสวงหาอาหารฝ่ายจิตวิญญาณแม้กระทั่งสติปัญญาซึ่งจะยั่งยืนอยู่นานจนถึงชีวิตนิรันดร์ เรื่องนี้พระบุตรของพระเจ้าเพียงพระองค์เดียวเท่านั้นที่ประทานให้ได้ “เพราะพระเจ้าคือพระบิดาทรงรับรองท่านผู้นี้แล้ว” {DA 384.3}

ชั่วขณะหนึ่งความสนใจของผู้ฟังถูกปลุกขึ้น พวกเขาอุทานว่า “เราจะต้องทำอะไรบ้างถึงจะทำงานของพระเจ้าได้?” พวกเขาได้ปฏิบัติงานมากมายและอย่างยากลำบากเพื่อที่จะได้รับการรับรองว่าพวกเขาจะเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า และพวกเขาพร้อมที่จะรับฟังการปฏิบัติใหม่ซึ่งจะทำให้พวกเขาได้รับคุณงามความดีที่ยิ่งใหญ่มากขึ้น คำถามของพวกเขาหมายถึง เราควรจะทำอย่างไรเพื่อที่เราจะคู่ควรกับสวรรค์? เราจะต้องจ่ายราคาเท่าไรเพื่อจะได้รับชีวิตที่จะมาถึง? {DA 385.1}

“พระเยซูตรัสตอบเขาว่า งานของพระเจ้าคือการวางใจในผู้ที่พระ

องค์ทรงใช้มา” ราคาของสวรรค์คือพระเยซู ความเชื่อใน “พระเมสโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป” เป็นทางนำไปสู่สวรรค์ ยอห์น 1:29 {DA 385.2}

แต่ประชาชนไม่ได้เลือกที่จะรับข้อความแห่งความจริงนี้ของพระเจ้า พระเยซูทรงประกอบกิจของพระเมสสิยาห์ตามที่คำพยากรณ์บอกไว้ล่วงหน้า แต่พวกเขาไม่ได้เห็นเป็นประจักษ์พยานพระราชกิจของพระองค์ตามที่ความหวังอันเห็นแก่ตัวของพวกเขาได้วาดภาพไว้ แน่نونที่เดียวพระคริสต์ทรงเลี้ยงฝูงชนด้วยขนมปังบาร์เล่ย์มาครั้งหนึ่งแล้ว แต่ในสมัยของโมเสสพระเจ้าทรงเลี้ยงชนชาติอิสราเอลด้วยมานานานถึงสี่สิบปีและพวกเขาคาดหวังพระเมสสิยาห์ประทานพระพรที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ได้ หัวใจที่ไม่รู้สึกพึงพอใจของพวกเขาสงสัยว่า ในเมื่อพระเยซูทรงทำการอัศจรรย์มากมายตามที่พวกเขาได้เห็นเป็นประจักษ์พยานมาแล้วนั้น ทำไมพระองค์จึงไม่ประทานสุขภาพอนามัย กำลังและความร่ำรวยมั่งคั่งแก่ประชากรของพระองค์ และปลดปล่อยพวกเขาจากผู้ที่กดขี่

และยกพวกเขาขึ้นให้มีอำนาจและ
เกียรติยศเล่า? จริงอยู่ที่พระองค์ทรง
อ้างว่าพระเจ้าทรงส่งพระองค์มาแต่
กลับปฏิเสธที่จะเป็นกษัตริย์ของ
ชนชาติอิสราเอล เป็นเรื่องลึกลับที่
พวกเขาไม่เข้าใจ พวกเขาเข้าใจการ
ปฏิเสธของพระองค์ผิดไป หลายคน
สรุปว่าพระองค์ไม่กล้าแสดงสิทธิตาม
คำอ้างของพระองค์เพราะพระองค์เอง
ทรงสงสัยพระลักษณะความเป็น
พระเจ้าในภารกิจของพระองค์ ด้วย
ประการฉะนี้พวกเขาจึงเปิดใจให้กับ
ความไม่เชื่อ และเมล็ดพันธุ์ที่ซาตาน
หว่านไว้นี้ก็เกิดผลตามชนิดของมัน
ออกมาเป็นความเข้าใจผิดและการ
เอาใจออกห่าง {DA 385.3}

บัดนี้ธรรมจารย์คนหนึ่งถาม
อย่างเย้ยหยันขึ้นมว่า “ถ้าอย่างนั้น
ท่านจะให้หมายสำคัญอะไรเพื่อที่เรา
จะเห็นและวางใจท่าน? ท่านจะทำอะไร?
บรรพบุรุษของเราได้กินมานานในถิ่น
ทุรกันดารตามที่มิคาเขียนไว้ว่า ท่าน
ให้พวกเขากินอาหารจากสวรรค์”
{DA 385.4}

ชาวยิวให้เกียรติโมเสสในฐานะ
ผู้ให้มานา โดยยกย่องสรรเสริญผู้
เป็นเครื่องมือคนนี้และมองไม่เห็น

พระองค์ผู้ทรงทำให้พระราชกิจนี้
สำเร็จ บรรพบุรุษของพวกเขาบ่นต่อ
ว่าโมเสส อีกทั้งยังสงสัยและปฏิเสธ
พันธกิจของพระเจ้าที่โมเสสกระทำ
บัดนี้ด้วยจิตวิญญาณอันเดียวกัน
เหล่าบุตรทั้งหลายปฏิเสธพระเจ้า
ผู้ทรงนำชาวสะมาเรียให้แก่พวกเขาเอง
“พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า ‘เราบอก
ความจริงกับพวกท่านว่า ไม่ใช่โมเสส
ที่ให้อาหารจากสวรรค์นั้นแก่ท่าน’”
พระเจ้าผู้ประทานมานาประทับอยู่
ท่ามกลางพวกเขา พระคริสต์เองทรง
เป็นผู้นำชาวฮีบรูผ่านถิ่นทุรกันดาร
และทรงเลี้ยงพวกเขาด้วยอาหาร
จากสวรรค์ทุกวัน อาหารนั้นเป็น
ต้นแบบของอาหารแท้จากสวรรค์
พระวิญญาณที่ให้ชีวิตซึ่งไหลมาจาก
ความบริบูรณ์อันไม่มีที่สิ้นสุดของ
พระเจ้าคือมานาที่แท้จริง พระเยซู
ตรัสว่า “อาหารของพระเจ้านั้นคือ
ท่านที่ลงมาจากสวรรค์ และประทาน
ชีวิตให้กับโลก” ยอห์น 6:33 {DA
385.5}

ด้วยยังคงคิดว่าอาหารที่พระ
เยซูทรงอ้างถึงเป็นอาหารทางฝ่าย
กาย ผู้ฟังบางคนจึงร้องอุทานขึ้นมา
ว่า “ท่านเจ้าข้า ขอโปรดให้อาหาร

นั้นแก่เราตลอดไปเกิด” จากนั้นพระเยชูตรัสอย่างชัดเจนว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต” {DA 386.1}

พระคริสต์ทรงใช้ตัวอย่างภาพที่ชาวียิวคุ้นเคย โมเสสได้กล่าวภายใต้การทรงดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า “มนุษย์ไม่ได้ดำรงชีวิตอยู่ด้วยอาหารเพียงสิ่งเดียว แต่มนุษย์จะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์” และผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์เขียนว่า “เมื่อพบพระวจนะของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็กินเสีย พระวจนะของพระองค์เป็นความชื่นบานแก่ข้าพระองค์ และเป็นความปิติยินดีแห่งจิตใจของข้าพระองค์” เฉลยธรรมบัญญัติ 8:3; เยเรมีย์ 15:16 พวกธรรมาจารย์เองก็มีคำกล่าวว่า การรับประทานขนมปังนั้นมีความสำคัญทางจิตวิญญาณในตัวเองอันได้แก่ การศึกษาธรรมบัญญัติและการประพฤติดีและมักกล่าวกันอยู่เสมอว่า เมื่อพระเมสสิยาห์เสด็จมา ชาวอิสราเอลทุกคนจะอิม คำสอนของผู้เผยพระวจนะทำให้เข้าใจบทเรียนฝ่ายจิตวิญญาณอันลึกซึ้งในเรื่องการอัครของขนมปัง บทเรียนนี้

พระคริสต์ทรงหาทางที่จะเปิดเผยให้แก่ผู้ฟังของพระองค์ในธรรมศาลา หากพวกเขาเข้าใจพระคัมภีร์ พวกเขา ก็จะเข้าใจพระดำรัสของพระองค์ เมื่อพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต” เมื่อวันก่อนนี้เองฝูงชนจำนวนมากที่อ่อนเปลี้ยและเหนื่อยล้า ได้รับประทานขนมปังที่พระองค์ประทานขนมปังทำให้ร่างกายของพวกเขา มีกำลังวังชาและทำให้สดชื่นขึ้นมาได้ ฉะนั้นพระคริสต์ก็จะทำให้พวกเขาได้รับความเข้มแข็งทางจิตวิญญาณจนถึงชีวิตนิรันดร์เช่นกัน ฉะนั้น “คนที่มาหาเรา” พระองค์ตรัสว่า “จะไม่หิว และคนที่วางใจในเราจะไม่กระหายอีกเลย” แต่พระองค์ทรงกล่าวเพิ่มเติมว่า “ท่านเห็นเราแล้วแต่ไม่วางใจ” {DA 386.2}

พวกเขาเคยเห็นพระคริสต์จากคำพยานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และจากการเปิดเผยเรื่องพระเจ้าที่มีต่อจิตวิญญาณของพวกเขา หลักฐานที่เกิดขึ้นจริงเกี่ยวกับอำนาจของพระองค์ได้ปรากฏอยู่ต่อหน้าพวกเขาวันแล้ววันเล่า แต่กระนั้นพวกเขาก็ยังทูลขอหมายสำคัญอื่นเพิ่มเติม หากประทานหลักฐานนี้ให้แก่พวกเขาแล้ว

พวกเขาก็คงยังไม่เชื่อเช่นเดิม ถ้าพวกเขาไม่เชื่อมั่นในสิ่งที่พวกเขาได้เห็นและได้ยินแล้ว ก็เป็นการเปล่าประโยชน์ที่จะแสดงการอัศจรรย์เพิ่มเติมให้แก่พวกเขา ความไม่เชื่อจะหาข้อแก้ตัวให้แก่ความสงสัยได้อยู่เสมอ และจะหาเหตุผลเพื่อแก้ต่างให้แก่หลักฐานที่ชัดเจนที่สุด {DA 386.3}

อีกครั้งที่พระคริสต์ทรงอ่อนน้อมหัวใจที่ดื้อรั้นเหล่านั้น “ผู้คนที่มาหาเรา เราจะไม่ขับไล่เลย” ทุกคนที่รับพระองค์ด้วยความเชื่อ พระองค์ตรัสว่าจะได้ชีวิตนิรันดร์อย่างแน่นอน ไม่มีผู้ใดจะต้องพินาศ ไม่จำเป็นต้องให้พวกฟาริสีและพวกสะดูสีโต้แย้งกันถึงเรื่องชีวิตในอนาคต ไม่จำเป็นต้องให้ใครคร่ำครวญอย่างสิ้นหวังเพื่อคนตายของพวกเขาอีกต่อไป “เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระบิดาของเรา ที่จะให้ทุกคนที่เห็นพระบุตรและวางใจพระองค์มีชีวิตนิรันดร์ และเราเองจะให้คนนั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย” {DA 386.4}

แต่พวกผู้นำของประชาชนโกรธ “พวกเขาพูดกันว่า ‘คนนี่คือเยซูลูกของโยเซฟไม่ใช่หรือ? พ่อแม่ของเขาเราก็รู้จัก แล้วเดี๋ยวนี้เขาพูดได้อย่างไร

ว่า ‘เราลงมาจากสวรรค์?’” พวกเขาพยายามปลุกอคติโดยอ้างถึงพระกำเนิดอันต่ำต้อยของพระเยซูอย่างดูแคลน พวกเขาถูกเหี้ยมหยามชีวิตของพระองค์ในฐานะกรรมกรชาวกาลิลีและถูกครอบครองของพระองค์ว่ายากจนและต่ำต้อย คำอ้างของช่างไม้ไร้การศึกษาคนนี้ไม่คู่ควรแก่ความสนใจของพวกเขา และเนื่องจากการประสูติที่ลึกลับของพระองค์ พวกเขาจึงพูดเป็นนัยว่าพระองค์ทรงมีบิดามารดาที่น่ากังขา ด้วยเหตุนี้สภาพการณ์ความเป็นมนุษย์ในเรื่องการประสูติของพระองค์จึงเป็นดั่งสัญลักษณ์แห่งรอยต่างพร้อยในประวัติของพระองค์ {DA 387.1}

พระเยซูไม่ทรงพยายามอธิบายความลึกลับเรื่องการประสูติของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงตอบคำถามเกี่ยวกับการเสด็จลงมาจากสวรรค์ของพระองค์เหมือนที่พระองค์ไม่ทรงตอบคำถามเรื่องการข้ามทะเลสาบของพระองค์ พระองค์ไม่ได้เรียกร้องให้สนใจการอัศจรรย์ต่างๆ ที่เกิดกับชีวิตของพระองค์ พระองค์ทรงตั้งพระทัยให้ตัวพระองค์เองไม่มีชื่อเสียงและทรงยอมรับสภาพของผู้รับใช้ แต่

พระดำรัสและพระราชกิจของพระองค์ เผยให้เห็นพระลักษณะนิสัยของพระองค์ ทุกคนที่เปิดใจรับแสงสว่างจากพระเจ้าจะรู้ว่าพระองค์ทรงเป็น “พระบุตรองค์เดียวของพระบิดา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” ยอห์น 1:14 {DA 387.2}

อคติของพวกฟาริสีอยู่ลึกลงไปกว่าที่คำถามข้อบอกรอกออกมา อคติที่มีรากเหง้ามาจากความวิปริตของจิตใจของพวกเรา ทุกพระดำรัสและพระราชกิจของพระเยซูกระตุ้นการเป็นปฏิปักษ์ในตัวของพวกเรา เพราะจิตวิญญาณที่พวกเราเก็บถนอมไว้ไม่อาจพบเสียงตอบที่ผสมผสานเข้ากับพระองค์ได้เลย {DA 387.3}

“ไม่มีใครมาถึงเราได้้นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา และเราจะให้คนนั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย มีคำเขียนไว้ในหนังสือผู้เผยพระวจนะว่า ‘พระเจ้าจะทรงสั่งสอนพวกเราทุกคน’ ทุกคนที่ได้ยินได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา” ไม่มีใครจะมาถึงพระคริสต์ได้้นอกจากผู้ที่ตอบสนองต่อภาพแห่งความรักของพระบิดา แต่พระเจ้าทรงกำลังชักนำหัวใจทั้ง

หลายให้เข้ามาหาพระองค์ และมีเพียงผู้ที่ต่อต้านการชักนำของพระองค์เท่านั้นที่จะปฏิเสธการเข้ามาเฝ้าพระคริสต์ {DA 387.4}

ในพระดำรัสที่ว่า “พระเจ้าจะทรงสั่งสอนพวกเราทุกคน” พระเยซูทรงอ้างถึงคำพยากรณ์ของอิสยาห์ว่า “บุตรทุกคนของเจ้าจะได้รับการสั่งสอนจากพระยาห์เวห์ และบุตรทั้งหลายของเจ้าจะมีสวัสดิภาพเป็นอย่างมาก” อิสยาห์ 54:13 ข้อพระคัมภีร์นี้ชาวอียวกประโยชน์มาให้แก่ตัวพวกเราเอง พวกเราโอ้อวดว่าพระเจ้าทรงเป็นพระอาจารย์ของพวกเรา แต่พระเยซูทรงสำแดงให้เห็นว่า คำกล่าวอ้างนี้ไร้ประโยชน์มากเพียงใด เพราะพระองค์ตรัสว่า “ทุกคนที่ได้ยินได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา” โดยทางพระคริสต์เท่านั้นที่พวกเขาจะได้รับความรู้เรื่องพระบิดา มนุษยชาติไม่อาจทนมองพระสิริของพระบิดาได้ บรรดาผู้ที่ได้รับการสั่งสอนเรื่องพระเจ้าเป็นผู้ที่คอยติดตามฟังพระสุรเสียงของพระบุตรของพระองค์ และพวกเขาจะจดจำพระเจ้าได้จากพระเยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธผู้ทรงเปิดเผยพระบิดาผ่านทางธรรมชาติ

และการสำแดงให้เห็น {DA 387.5}
“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มีชีวิตนิรันดร์” TKJV ยอห์นผู้เป็นที่รักของพระเยซูได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประกาศต่อคริสตจักรต่างๆ ผ่านทางท่านว่า “พยานหลักฐานนั้นก็คือ พระเจ้าประทานชีวิตนิรันดร์แก่เรา และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ คนที่มีพระบุตรก็มีชีวิต” ยอห์น 5:11, 12 และพระเยซูตรัสว่า “เราเองจะให้คนนั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย” พระคริสต์ทรงเป็นเนื้อเดียวกับเราเพื่อที่เราจะเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ทางจิตวิญญาณ โดยคุณความดีของการเป็นหนึ่งเดียวกันนี้ที่ทำให้พวกเราก้าวออกจากหลุมฝังศพได้ ซึ่งไม่ใช่เป็นเพียงการสำแดงฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์เท่านั้น แต่เพราะโดยความเชื่อชีวิตของพระองค์จึงกลายมาเป็นของพวกเรา ผู้ที่มองเห็นพระคริสต์ในพระลักษณะนิสัยที่แท้ของพระองค์ และต้อนรับพระองค์เข้ามาในหัวใจจะมีชีวิตนิรันดร์ พระคริสต์ทรงอยู่ในเราผ่านทางพระวิญญาณ และพระวิญญาณของพระเจ้าเมื่อรับเข้าสู่

หัวใจโดยความเชื่อแล้ว เป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตนิรันดร์ {DA 388.1}

ประชาชนได้อ้างกับพระคริสต์เรื่องมานาซึ่งเป็นอาหารที่บรรพบุรุษของพวกเขาเคยรับประทานในถิ่นทุรกันดารราวกับการจัดสรรอาหารในครั้งนั้นเป็นการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่กว่าที่พระเยซูได้ทรงกระทำ แต่พระองค์ทรงสำแดงให้พวกเขาเห็นว่าของประทานนั้นมีค่าน้อยนิดเพียงใดเมื่อเทียบกับพระพรที่พระองค์เสด็จมาประทาน มานาแค่บำรุงเลี้ยงให้มีชีวิตอยู่ต่อไปในโลกนี้เท่านั้น มานาขัดขวางการบุกรุกของความตายไม่ได้ หรือประกันความเป็นอมตะก็ไม่ได้ แต่อาหารแห่งชีวิตที่มาจากสวรรค์บำรุงจิตวิญญาณจนถึงชีวิตนิรันดร์ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต บรรพบุรุษของท่านได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารแล้วก็ยังเสียชีวิต แต่ฉันเป็นอาหารที่ส่งมาจากสวรรค์เพื่อให้นคนที่ได้กินแล้วไม่ตาย เราเป็นอาหารดำรงชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าใครกินอาหารนี้ คนนั้นจะมีชีวิตนิรันดร์” บัดนี้พระคริสต์ได้ทรงเพิ่มอีกภาพหนึ่งขึ้นมาจากเดิม โดยผ่านทาง

ตายเท่านั้นที่พระองค์จะประทานชีวิตให้แก่มนุษย์ได้ และด้วยพระดำรัสที่ตรัสต่อมาพระองค์ได้ทรงเน้นไปที่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ว่าเป็นหนทางแห่งความรอดจากบาป พระองค์ตรัสว่า “อาหารที่เราจะให้เพื่อชีวิตของโลกนั้นก็คือเลือดเนื้อของเรา” {DA 388.2}

ที่กรุงเยรูซาเล็มชาวยิวกำลังจะฉลองเทศกาลปัสกาเพื่อรำลึกถึงคำคืนแ่ห่งการช่วยกู้ชนชาติอิสราเอลขณะที่ทูตสวรรค์ผู้ทำลายล้างบุกบ้านของคนอียิปต์ พระเจ้าทรงประสงค์ให้พวกเขามองเห็นพระเมษโปดกของพระเจ้าจากตัวลูกแกะที่ถวายสำหรับเทศกาลปัสกานั้น และผ่านทางสัญลักษณ์นี้ทรงประสงค์ให้พวกเขารับพระองค์ผู้ประทานพระองค์เองเพื่อชีวิตของโลก แต่ชาวยิวกลับยกชูสัญลักษณ์ให้มีความสำคัญเหนือสิ่งอื่นทั้งปวงโดยไม่ใส่ใจความหมายของสัญลักษณ์นั้น พวกเขามองไม่เห็นพระวรกายของพระเจ้า พระดำรัสของพระคริสต์สอนความจริงเดียวกันกับที่ใช้เป็นสัญลักษณ์ในเทศกาลปัสกานั้น แต่ก็ยังไม่มีใครเข้าใจ {DA 388.3}

บัดนี้พวกธรรมาจารย์ร้องอุทานขึ้นมาด้วยความโกรธว่า “คนนี้จะเอาเนื้อของเขาให้เรากินได้อย่างไร?” เป็นคำถามที่มีลักษณะคล้ายกับคำถามของนิโคเดมัสเมื่อเขาถามว่า “คนชราจะเกิดใหม่ได้อย่างไร?” ยอห์น 3:4 พวกเขาเข้าใจความหมายของพระดำรัสของพระเยซูในระดับหนึ่ง แต่ไม่เต็มใจที่จะยอมรับ ด้วยการตีความพระดำรัสของพระองค์แบบผิดๆ พวกเขาหวังว่าจะทำให้ประชาชนเกิดอคติต่อต้านพระองค์ {DA 389.1}

พระคริสต์ไม่ได้ลดความสำคัญของการใช้ตัวแทนเชิงสัญลักษณ์ พระองค์ตรัสย้ำความจริงด้วยภาษาที่หนักแน่นยิ่งขึ้นว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ถ้าท่านไม่ได้กินเนื้อและไม่ได้ดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ก็จะไม่มีชีวิตในตัวท่าน คนที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราจะมีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้คนนั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้ และโลหิตของเราก็เป็นเครื่องดื่มแท้ คนที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเรา คนนั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา” {DA 389.2}

การจะกินเนื้อและดื่มพระโลหิต
ของพระคริสต์คือการรับพระองค์เป็น
พระผู้ช่วยให้รอดเป็นการส่วนตัวของ
เราเอง โดยเชื่อว่าพระองค์ทรงอภัย
บาปของเราและเราได้รับความครบ
บริบูรณ์ในพระองค์ เราจะมีส่วนใน
พระลักษณะของพระองค์ได้ด้วยการ
เฝ้ามองความรักของพระองค์ ด้วย
การใคร่ครวญความรักนั้น และด้วย
การดื่มความรักนั้นเข้าไป อาหารมี
ประโยชน์ต่อร่างกายอย่างไร พระ
คริสต์ก็ต้องเป็นเช่นนั้นต่อจิต
วิญญาณ อาหารจะไม่ให้ประโยชน์กับ
เราเว้นแต่เราจะรับประทานอาหารนั้น
และเว้นแต่อาหารนั้นจะเป็นส่วนหนึ่ง
ของเรา ดังนั้นพระคริสต์จึงไม่มีค่า
สำหรับเราหากเราไม่รู้จักพระองค์
ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัว
ความรู้ทางทฤษฎีจะไม่ทำให้เกิดผล
ดีต่อเรา เราต้องรับประทานพระองค์
เชิงุพระองค์เข้ามาอยู่ในใจ เพื่อให้
ชีวิตของพระองค์เป็นชีวิตของเรา
จะต้องดูดซึมความรักของพระองค์
และพระคุณของพระองค์เข้ามาผสาน
เป็นส่วนหนึ่งของตัวเราเอง {DA
389.3}

แต่ถึงกระนั้นภาพอธิบาย

เหล่านี้ก็ยังนำเสนอสิทธิพิเศษของ
ความสัมพันธ์ที่ผู้เชื่อมีต่อพระคริสต์
ไม่ได้ พระเยซูตรัสว่า “พระบิดาผู้
ทรงพระชนม์อยู่ทรงใช้เรามา และ
เรามีชีวิตเพราะพระบิดาอย่างไร
คนที่กินเราก็มะมีชีวิตเพราะเราอย่าง
นั้น” พระบุตรของพระเจ้าทรงดำเนิน
ชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อในพระบิดา
ฉันใด เราก็ต้องดำเนินชีวิตด้วย
ความเชื่อในพระคริสต์เช่นเดียวกัน
ฉันนั้น พระเยซูทรงยอมจำนนต่อ
พระประสงค์ของพระเจ้าอย่างเต็มที่
จนมีเพียงพระบิดาพระองค์เดียว
เท่านั้นที่ปรากฏในชีวิตของพระองค์
แม้พระองค์ทรงเคยถูกทดลองใจ
เหมือนอย่างเราทุกประการ แต่
พระองค์ก็ยังทรงดำรงอยู่ในโลกอย่าง
ไม่เปราะเปื้อนด้วยความชั่วร้ายที่
รายล้อมพระองค์ ดังนั้นเราจึงต้อง
มีชัยชนะเหมือนที่พระคริสต์ทรงชนะ
มาแล้ว {DA 389.4}

คุณเป็นผู้ติดตามของพระคริสต์
หรือ? ดังนั้นทุกสิ่งที่เขียนไว้เกี่ยวกับ
ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณนั้นก็เขียนขึ้น
เพื่อคุณ และคุณจะได้รับได้โดยการให้
ตัวคุณเองเข้าร่วมเป็นหนึ่งในพระ
เยซู ความกระตือรือร้นของคุณอ่อน

กำลังลงหรือไม่? รักแรกของคุณ
เป็นชาไปหรือเปล่า? ขอให้คุณยอมรับ
ความรักของพระคริสต์ที่ทรงเสนอให้
อีกครั้ง ขอให้รับประทานเนื้อของ
พระองค์ ให้ดื่มโลหิตของพระองค์
และคุณจะได้มาเป็นหนึ่งเดียวร่วมกัน
กับพระบิดาและพระบุตร {DA 389.5}

บรรดาชาวียที่ไม่เชื่อปฏิเสธ
ที่จะเข้าใจสิ่งอื่นใดนอกจากความ
หมายตรงตามตัวอักษรที่สุดในคำ
ตรัสของพระผู้ช่วยให้รอด ตามกฎ
พิธีกรรมแล้วพวกเขาถูกห้ามลัทธิ
เลือด และบัดนี้พวกเขาตีความหมาย
ภาษาของพระคริสต์ออกมาเป็นคำ
ปราศรัยที่กล่าวล่วงเกินสิ่งศักดิ์สิทธิ์
และพวกเขาก็โต้แย้งกันเองในเรื่องนี้
แม้แต่นักหลายคนก็ยังพูดกันว่า
“คำสอนเรื่องนี้ยากนัก ใครจะรับได้?”
{DA 390.1}

พระผู้ช่วยให้รอดทรงตอบ
พวกเขาว่า “เรื่องนี้ทำให้พวกท่าน
สะดุดหรือไม่? ถ้าท่านเห็นบุตรมนุษย์
เสด็จขึ้นไปยังที่ที่พระองค์อยู่แต่ก่อน
นั้น จะว่าอย่างไร? พระวิญญาณเป็นผู้
ให้ชีวิต เนื้อหนังนั้นไม่มีประโยชน์
อะไร ถ้อยคำที่เรากล่าวกับพวกท่าน
มาจากพระวิญญาณและเป็นชีวิต”

{DA 390.2}

ชีวิตของพระคริสต์ที่ประทาน
ชีวิตให้แก่โลกได้นั้นมีอยู่ในพระวจนะ
ของพระองค์ โดยพระวจนะของ
พระองค์ พระเยซูทรงรักษาโรคและ
ขับผีออก โดยพระวจนะของพระองค์
พระองค์ทรงทำให้ทะเลเหือดแห้ง
และปลุกคนตายให้เป็นขึ้นมาใหม่
และผู้คนต่างเป็นพยานว่าพระวจนะ
ของพระองค์มีฤทธิ์เดช พระองค์ตรัส
พระวจนะของพระเจ้าดังที่พระองค์
ได้ตรัสผ่านศาสดาพยากรณ์และ
อาจารย์ทั้งหมดในพันธสัญญาเดิม
พระคัมภีร์ทั้งเล่มเป็นการสำแดง
เปิดเผยให้เห็นพระคริสต์ และพระ
ผู้ช่วยให้รอดทรงปรารถนาที่จะตรา-
ตรึงความเชื่อของผู้ติดตามพระองค์
ไปที่พระวจนะของพระองค์ เมื่อพระ
องค์ไม่ทรงร่วมสถิตอยู่กับพวกเขา
อีกต่อไปแล้ว พระวจนะจะเป็นแหล่ง
กำเนิดของฤทธิ์อำนาจของพวกเขา
พวกเขาจะต้องดำเนินชีวิต “ด้วย
พระวจนะทุกคำ ซึ่งออกมาจาก
พระโอษฐ์ของพระเจ้า” เช่นเดียวกับ
พระอาจารย์ของพวกเขา มัทธิว
4:4 {DA 390.3}

ชีวิตฝ่ายกายของเราจะดำรง

อยู่ได้ด้วยอาหารฉันใด ชีวิตฝ่ายจิต วิญญาณก็ต้องได้รับการบำรุงเลี้ยง ด้วยพระวจนะฉันนั้น และจิตวิญญาณ ทุกดวงจะต้องรับชีวิตจากพระวจนะ ของพระเจ้าด้วยตัวของเขาเอง เรา ต้องรับประทานอาหารเพื่อได้รับสาร อาหารมาบำรุงร่างกายของเราเอง ฉันใด เราก็ตองรับพระวจนะมาสู่ ตัวเราเองฉันนั้น เราจะต้องไม่รับพระ วจนะแบบง่าย ๆ ผ่านทางการฟังจาก สมอของผู้อื่น เราจะต้องศึกษา พระคัมภีร์ด้วยความเอาใจใส่ ทูล ขอร้องทรงช่วยของพระวิญญาณ บริสุทธิเพื่อจะเข้าใจพระวจนะของ พระองค์ เราต้องยกเอาพระคัมภีร์ สักข้อหนึ่งขึ้นมาและใคร่ครวญศึกษา ข้อความนั้นจนกระทั่งมั่นใจถึงน้ำ พระทัยของพระเจ้าสำหรับเราที่ บันที่กอยู่ในพระคำข้อนั้น เราต้อง ใคร่ครวญจนกระทั่งแนวคิดของข้อ พระคำนั้นเป็นความคิดของเรา และ เราจะรู้ว่า “พระยาห์เวห์ตรัสว่าอย่างไร” {DA 390.4}

ในบรรดาพระสัญญาและคำ เตือนต่าง ๆ ของพระองค์ พระเยซู ทรงหมายถึงตัวฉัน พระเจ้าทรงรัก โลกมากดังนี้ จนประทานพระบุตร

องค์เดียวของพระองค์เพื่อโดยความ เชื่อในพระองค์ฉันจะไม่พินาศ แต่มี ชีวิตนิรันดร์ ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้อง กับพระวจนะของพระเจ้าเป็นประสบ- การณ์ของฉัน คำอธิษฐานและพระ สัญญารวมถึงคำสั่งสอนและคำเตือน เป็นของฉัน “ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับ พระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิต อยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรง มีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้า ดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้า ดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตร ของพระเจ้าผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” กาลาเทีย 2:20 เมื่อได้รับความเชื่อและ หลักธรรมแห่งความจริงเอาไว้ใน ลักษณะเช่นนี้แล้ว สิ่งเหล่านี้จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของตัวเราและเป็นแรง ผลักดันของชีวิต พระวจนะของพระ เจ้าเมื่อรับเข้าสู่จิตวิญญาณแล้ว จะ หล่อหลอมความคิดและเริ่มมีบทบาท ในการพัฒนาลักษณะอุปนิสัย {DA 390.5}

เมื่อสายตาแห่งความเชื่อเพ่ง มองตรงไปยังพระเยซูอยู่เสมอ เรา จะได้รับกำลังที่เข้มแข็ง พระเจ้าจะ ประทานการเปิดเผยอันล้ำค่าที่สุด

แก่ประชากรของพระองค์ที่หิวและ
กระหาย พวกเขาจะค้นพบว่าพระ
คริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัว
ในขณะที่พวกเขากินพระวจานะของ
พระองค์ พวกเขาจะพบว่าพระวจานะ
นั้นคือจิตวิญญาณและชีวิต พระวจานะ
ทำลายธรรมชาติที่เป็นของทางโลก
และประทานชีวิตใหม่ในพระเยซู
คริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จ
มายังจิตวิญญาณในฐานะองค์ผู้ช่วย
ตัวแทนที่ทำหน้าที่เปลี่ยนแปลง
ด้วยพระคุณของพระองค์ผู้นี้ จะทำ
ให้พระฉายาของพระเจ้าได้รับการ
ทรงสร้างขึ้นใหม่อีกครั้งในพวก
สาวกซึ่งจะเปลี่ยนเป็นคนใหม่
ความรักเข้าแทนที่ความเกลียดชัง
และหัวใจได้รับลักษณะที่คล้ายคลึง
กับพระหทัยของพระเจ้า นี่คือการ
หมายของการมีชีวิตอยู่ “ด้วยพระ
วจานะทุกคำ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์
ของพระเจ้า” นี่คือการรับประทาน
อาหารที่ลงมาจากสวรรค์ {DA 391.1}

พระคริสต์ได้ตรัสถึงความจริง
อันศักดิ์สิทธิ์นี้วันหนึ่งในเรื่องความ
สัมพันธ์ระหว่างตัวพระองค์เองกับ
ผู้ติดตามของพระองค์ พระองค์ทรง
ทราบลักษณะอุปนิสัยของผู้ที่อ้างว่า

เป็นสาวกของพระองค์ และพระวจานะ
ของพระองค์ทดสอบความเชื่อของ
พวกเขา พระองค์ทรงประกาศว่า
พวกเขาต้องเชื่อและปฏิบัติตาม
คำสอนของพระองค์ ทุกคนที่รับ
พระองค์จะมีส่วนในพระลักษณะของ
พระองค์และทำให้สอดคล้องเข้ากับ
ลักษณะนิสัยของพระองค์ การนี้เกี่ยว
ข้องกับการละทิ้งความทะเยอทะยาน
ที่พวกเขาเก็บถนอมไว้ ความสอดคล้อง
นี้ต้องการการยอมจำนนตน
อย่างสิ้นเชิงให้พระเยซู พระเจ้าทรง
เรียกพวกเขาให้เสียสละส่วนตน ให้
มีจิตใจอ่อนโยนและถ่อมตน พวกเขา
จะต้องดำเนินไปตามทางแคบที่บุรุษ
แห่งกาลวาริทรงเคยดำเนินมาแล้ว
ถ้าพวกเขาประสงค์ที่จะมีส่วนร่วม
รับของขวัญแห่งชีวิตและรัศมีภาพ
แห่งสวรรค์ {DA 391.2}

การทดสอบเช่นนี้ยิ่งใหญ่เกินไป
ความกระตือรือร้นของผู้ที่พยายาม
จับพระองค์และบังคับให้พระองค์ขึ้น
เป็นกษัตริย์นั้นเริ่มเฉยเมยเย็นชาลง
พวกเขาประกาศว่าคำสนทนาใน
ธรรมศาลานี้ได้เปิดตาพวกเขาแล้ว
บัดนี้พวกเขาจะไม่ถูกหลอกอีกแล้ว
ในสมองของพวกเขา คำตรัสของ

พระองค์เป็นคำสารภาพอย่างตรงไปตรงมาว่าพระองค์ไม่ใช่พระเมสสิยาห์ และไม่มีรางวัลตอบแทนใดทางโลกที่จะได้รับจากการเชื่อมสัมพันธ์กับพระองค์ พวกเขาเคยต้อนรับอำนาจในการทำการอัศจรรย์ของพระองค์ พวกเขากระตือรือร้นที่จะได้รับการปลดปล่อยจากโรคและความทุกข์ทรมาน แต่พวกเขาไม่เห็นชอบกับชีวิตที่เสียสละตนของพระองค์ พวกเขาไม่สนใจอาณาจักรวิญญาณลึกลับที่พระองค์ตรัสถึง คนที่ไม่จริงใจและคนเห็นแก่ตัวที่เคยแสวงหาพระองค์ก็ไม่ต้องการพระองค์อีกต่อไป หากพระองค์ไม่ทรงยอมอุทิศอำนาจและอิทธิพลของพระองค์เพื่อให้พวกเขาได้รับอิสรภาพจากชาวโรมันแล้วพวกเขาก็จะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพระองค์อีก {DA 391.3}

พระเยซูตรัสกับพวกเขาอย่างชัดเจนว่า “แต่ในพวกท่านมีบางคนไม่เชื่อ” ทรงกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า “เพราะเหตุนี้เราจึงบอกพวกท่านว่า ‘ไม่มีใครมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาจะโปรดคนนั้น’” พระองค์ปรารถนาให้พวกเขาเข้าใจว่าถ้าพวกเขาไม่ถูกดึงดูดเข้าหาพระองค์นั้นเป็นเพราะ

หัวใจของพวกเขาไม่เปิดรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ “แต่คนทั่วไปจะไม่รับสิ่งเหล่านี้ซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้า เพราะว่าเขาเห็นว่าเป็นเรื่องโง่ และเขาไม่สามารถเข้าใจ เพราะจะเข้าใจสิ่งเหล่านี้ได้ก็ต้องวินิจฉัยโดยพียงพระวิญญาณ” 1 โครินธ์ 2:14 โดยความเชื่อจิตวิญญาณจึงได้เห็นพระสิริของพระเยซู พระสิรินี้ถูกซ่อนไว้นานกว่าความเชื่อจะถูกจุดประกายขึ้นในจิตวิญญาณผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ {DA 391.4}

จากการดำเนินความไม่เชื่อของพวกเขานี้ที่สาธารณะสาวกเหล่านี้ยังคงตีตัวออกห่างจากพระเยซูมากยิ่งขึ้น พวกเขาไม่พอใจอย่างมากและปรารถนาที่จะทำร้ายพระผู้ช่วยให้รอดและสนองความร้ายกาจของพวกฟาริสี พวกเขาหันหลังให้กับพระองค์และเดินจากพระองค์ไปด้วยความรังเกียจ พวกเขาเลือกแล้ว คือเลือกเปลือกนอกที่ปราศจากจิตวิญญาณและเลือกกลบที่ไม่มีเมล็ดข้าว หลังจากนั้นการตัดสินใจของพวกเขาก็ไม่เคยย้อนกลับมาอีกเลย เพราะพวกเขาไม่ได้เดินกับพระเยซู

อีกต่อไป {DA 392.1}

“พระองค์ทรงถือพลั่วอยู่ในพระหัตถ์แล้ว และจะทรงขำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว พระองค์จะทรงรวบรวมเมล็ดข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง” มัทธิว 3:12 นี่เป็นช่วงเวลาหนึ่งของการชำระ แกลบถูกแยกออกจากข้าวสาลีด้วยพระวจนะแห่งความจริง ด้วยเหตุที่พวกเขาทะนงตนและถือว่าตนชอบธรรมมากเกินไปที่จะรับคำตักเตือนและรักโลกมากเกินไปที่จะยอมรับชีวิตแห่งความอ่อนน้อมต่อมตน คนจำนวนมากจึงหันไปจากพระเยซู คนมากมายกำลังทำสิ่งเดียวกันนี้อยู่ จิตวิญญาณทั้งหลายกำลังถูกทดสอบในวันนี้เช่นเดียวกับสาวกเหล่านั้นในธรรมศาลาของเมืองคาเปอร์นาอุม เมื่อความจริงถูกนำเข้ามาในหัวใจ พวกเขาได้มองเห็นว่าชีวิตของตนไม่เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า พวกเขาเห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนแปลงตัวเองทั้งหมด แต่พวกเขาไม่เต็มใจที่จะรับงานปฏิเสชนตนเองนี้ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงรู้สึกโกรธเมื่อบาปของพวกเขาถูกเปิดโปง พวกเขาจากไปอย่างขุ่นเคืองไม่เว้นแม้แต่เหล่าสาวก

ที่ทักพระเยซูและพิมพ์ว่า “คำสอนเรื่องนี้ยากนัก ใครจะรับได้?” {DA 392.2}

คำชมเชยและคำยืนยันเป็นที่ยืนชอบของพวกเขา แต่ความจริงกลับไม่ได้รับการต้อนรับ พวกเขา มีหูที่ฟังไม่ได้ยิน เมื่อฝูงชนเดินตามและมหาชนได้รับประทานจนอิ่ม และได้ยินเสียงโห่ร้องแห่งชัยชนะเสียงของพวกเขาที่ดังขึ้นเป็นคำสรรเสริญแต่เมื่อการค้นหาโดยพระวิญญาณของพระเจ้าได้เปิดเผยบาปของพวกเขาให้เห็นและทรงอ้อนวอนให้พวกเขาทิ้งบาปเหล่านั้นเสีย พวกเขากลับหันหลังให้กับความจริงและไม่ยอมดำเนินร่วมกับพระเยซู อีกต่อไป {DA 392.3}

ขณะที่กลุ่มสาวกที่ไม่จงรักภักดีเหล่านั้นไปจากพระคริสต์ วิญญาณอีกชนิดหนึ่งที่แตกต่างจากเดิมก็เข้ามาควบคุมพวกเขาไว้ พวกเขามองไม่เห็นสิ่งน่าดึงดูดใดในตัวพระองค์ ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งพวกเขาเคยคิดว่าน่าสนใจที่สุด พวกเขาตามหาศัตรูของพระองค์เพราะเข้ากันได้ดีกับจิตวิญญาณและงานของพวกเขา พวกเขาตีความคำตรัสของพระองค์ผิดไป

บิดเป็นพระดำรัสของพระองค์และ
ประณามแรงจูงใจของพระองค์ พวก
เขายังคงทำตามแนวทางของตนต่อ
ไปด้วยการรวบรวมทุกข่าวที่สามารถ
ใช้ต่อต้านพระองค์ได้ และความโกรธ
แค้นถูกปลุกปั่นขึ้นด้วยคำรายงาน
เท็จเหล่านี้จนทำให้ชีวิตของพระองค์
ตกอยู่ในภัยอันตราย {DA 392.4}

ชาวแพร์สะพัดอย่างรวดเร็วว่า
พระเยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธทรงยอมรับ
เองว่าไม่ใช่พระเมสสิยาห์ และด้วย
เหตุนี้กระแสความนิยมในแคว้นกาลิลี
จึงกลายเป็นหันมาต่อต้านพระองค์
เช่นเดียวกับที่เคยเกิดขึ้นเมื่อหลายปี
ก่อนในแคว้นยูเดีย อนิจจาอิสราเอล
เอ๋ย! พวกเขาปฏิเสธพระผู้ช่วยให้
รอด เพราะพวกเขาโหยหาผู้มีอำนาจ
ครอบครองที่จะให้อำนาจทางฝ่าย
โลกแก่พวกเขา พวกเขาต้องการ
อาหารที่เลื่องลือแต่ไม่ใช่อาหารที่
คงทนจนถึงชีวิตนิรันดร์ {DA 393.1}

ด้วยพระทัยที่วอนหา พระเยซู
ทรงเฝ้ามองสาวกที่เคยเป็นของพระ
องค์เดินไปจากพระองค์ผู้ทรงเป็น
ชีวิตและความสว่างของมนุษย์ การ
ตระหนักรู้ว่าความเห็นอกเห็นใจของ
พระองค์ไม่เป็นที่ชื่นชม ความรักของ

พระองค์ไม่ได้รับการตอบสนอง พระ
เมตตาคุณของพระองค์ถูกมองข้าม
และความรอดของพระองค์ถูกปฏิเสธ
สิ่งเหล่านี้ทำให้พระองค์ทรงเศร้า
พระทัยจนไม่อาจเปล่งออกมาทางวาจา
การพัฒนาเช่นนี้เองที่ทำให้พระองค์
เป็นคนที่ได้รับความเศร้าโศกและคุ้นเคย
กับความระทมทุกข์ {DA 393.2}

โดยไม่พยายามขัดขวางคนที่
จากไปพระเยซูจึงหันไปหาสาวก
สิบสองคนและตรัสว่า “พวกท่านก็จะ
จากเราไปด้วยหรือ?” {DA 393.3}

เปโตรตอบด้วยการถามว่า
“องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกข้าพระองค์
จะจากไปหาใครได้?” “พระองค์ทรง
มีถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์” เขาพูด
เสริมต่อว่า “และข้าพระองค์ทั้งหลาย
ก็เชื่อและแน่ใจแล้วว่า พระองค์ทรง
เป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า
ผู้ทรงดำรงพระชนม์” TKJV {DA
393.4}

“พวกข้าพระองค์จะจากไปหา
ใครได้?” พวกครูของชนชาติอิสราเอล
เป็นทาสของรูปแบบนิยม พวกฟาริสี
และพวกสะดูสีขัดแย้งกันอยู่ตลอดเวลา การจะก้าวออกไปจากพระเยซู
คือการตกเข้าไปอยู่ท่ามกลางผู้ยึดติด

ในพิธีกรรมประเพณีและธรรมเนียมปฏิบัติและคนทะเลาะเถียงกันที่แสวงหาความรุ่งโรจน์ของตนเอง นับตั้งแต่พวกเขาได้รับพระคริสต์ เหล่าสาวกก็พบสันติสุขและมีความปีติยินดีมากกว่าชีวิตในอดีตทั้งหมดที่ผ่านมา พวกเขาจะกลับไปหาคนที่เหยียดหยามและกดขี่พระองค์ผู้ทรงเป็นมิตรกับคนบาปได้อย่างไร? พวกเขา รอคอยพระเมสสิยาห์มาเนิ่นนานแล้ว บัดนี้พระองค์เสด็จมาแล้ว และพวกเขาไม่อาจไปจากเบื้องพระพักตร์พระองค์เพื่อกลับไปหาคนที่กำลังตามล่าชีวิตของพระองค์และยังข่มเหงพวกเขาที่ได้มาเป็นผู้ติดตามของพระองค์ {DA 393.5}

“พวกข้าพระองค์จะจากไปหาใครได้?” ไม่ใช่เงินออกไปจากคำสอนของพระคริสต์รวมทั้งบทเรียนแห่งความรักและพระเมตตาของพระองค์ เพื่อออกไปยังความมืดมิดของความไม่เชื่อและความชั่วร้ายของโลกใบนี้ ในขณะที่คนมากมายที่เห็นถึงพระราชกิจอันมหัศจรรย์ต่างๆ ทอดทิ้งพระผู้ช่วยให้รอด เปโตรกลับแสดงออกถึงความเชื่อของสาวกทั้งหมดว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์” แต่คิด

ว่าจะต้องสูญเสียสมอแห่งจิตวิญญาณของพวกเขาทำให้พวกเขารู้สึกกลัวและเจ็บปวดยิ่งนัก การปราศจากพระผู้ช่วยให้รอดก็คือการล่องลอยไปตามทะเลอันมืดมิดและปั่นป่วน {DA 393.6}

พระดำรัสและการกระทำมากมายของพระองค์ดูกลับต่อสมออันจำกัดของมนุษย์ แต่ทุกพระดำรัสและทุกการกระทำล้วนมีจุดประสงค์ที่ชัดเจนในพระราชกิจแห่งการไถ่บาปของเรา แต่ละอย่างถูกจัดวางไว้เพื่อเกิดผลเฉพาะ หากเรามีความสามารถเข้าใจพระประสงค์ทั้งหลายของพระองค์แล้ว ทั้งหมดก็จะเปิดเผยให้เห็นว่า มีความสำคัญ สมบูรณ์ครบถ้วนและประสานเป็นหนึ่งเดียวกับพันธกิจของพระองค์ {DA 393.7}

ถึงแม้ว่าบัดนี้เราไม่อาจเข้าใจพระราชกิจและหนทางของพระเจ้าได้ แต่เรายังพอจะมองเห็นความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ซึ่งเป็นรากของการปฏิบัติทั้งหมดที่พระองค์ทรงกระทำต่อมนุษย์ ผู้ที่มีชีวิตใกล้ชิดกับพระเยซูจะเข้าใจถึงเรื่องความลึกลึกของความเป็นพระเจ้าได้มาก เขาจะรับรู้ถึงความเมตตาที่ให้คำตักเตือน

ที่ทดสอบลักษณะอุปนิสัยและที่นำแสงสว่างมายังเป้าหมายของหัวใจ {DA 394.1}

เมื่อพระเยซูทรงนำเสนอความจริงที่เป็นบททดสอบซึ่งทำให้สาวกจำนวนมากหันออกไปจากพระองค์นั้น พระองค์ทรงทราบดีถึงผลที่จะได้รับจากพระดำรัสของพระองค์ แต่พระองค์ทรงมีเป้าหมายแห่งพระเมตตาที่จะต้องกระทำให้สำเร็จ พระองค์ทรงมองเห็นล่วงหน้าแล้วว่า ในช่วงเวลาแห่งการทดลองนั้น สาวกที่รักของพระองค์ทุกคนจะถูกทดสอบอย่างรุนแรง ความทุกข์ทรมานของพระองค์ในสวนเกทเสมนีรวมถึงการทรมานและการตรึงกางเขนของพระองค์จะเป็นเหตุการณ์ทารุณโหดร้ายที่สุดของพวกเขา หากไม่ทรงมอบการทดสอบให้แก่พวกเขาก่อนแล้ว หลายคนที่ถูกพันธกับพระองค์เพราะแรงจูงใจที่เห็นแก่ตัวจะยังคงมีความสัมพันธ์ข้องเกี่ยวกับพวกเขา เมื่อพระอาจารย์ของพวกเขาถูกตัดสินลงโทษในห้องโถงพิพากษา เมื่อฝูงชนที่เคยคิดจะยกพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์ของพวกเขาตะโกนร้องใส่พระองค์และใส่ร้ายป้ายสีพระองค์

เมื่อฝูงชนที่เย้ยหยันเสียดสีตะเบ็งเสียงว่า “ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสีย!” เมื่อพวกเขาผิดหวังกับความทะเยอทะยานของทางโลก เมื่อกลุ่มคนที่แสวงหาผลประโยชน์ส่วนตนเหล่านี้ละทิ้งความจงรักภักดีที่พวกเขาเคยมีต่อพระเยซูแล้ว สิ่งเหล่านี้จะทำให้สาวกเศร้าเสียใจมากขึ้นอย่างหนักหน่วงเพิ่มขึ้นจากความโศกเศร้าและความผิดหวังที่มีอยู่แล้ว ซึ่งเกิดจากความหวังอันเป็นที่รักยิ่งของพวกเขาถูกทำลายลง ในช่วงเวลาแห่งความมืดมิดนั้น ผู้ที่ไปจากพระองค์อาจเป็นตัวอย่างที่ชักนำคนอื่นให้จากไปด้วย แต่พระเยซูทรงนำวิกฤตให้เกิดขึ้นในขณะที่มีการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์สามารถทำให้ความเชื่อของผู้ติดตามที่แท้จริงของพระองค์แข็งแกร่งขึ้นได้ {DA 394.2}

พระผู้ไถ่ผู้ทรงเปี่ยมด้วยความเห็นอกเห็นใจทรงทราบอย่างเต็มอกถึงชะตาที่รอคอยพระองค์อยู่ ทรงปูทางให้แก่สาวกด้วยความอ่อนโยนและทรงเตรียมพวกเขาให้พร้อมรับมือกับการทดลองที่ยิ่งใหญ่และทรงเสริมกำลังพวกเขาสำหรับการทดสอบครั้งสุดท้าย! {DA 394.3}

ขนบธรรมเนียมประเพณี

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 15:1-20; มาระโก 7:1-23

พวกอาลักษณ์และพวกฟาริสี คาดว่าจะได้พบพระเยซูในเทศกาล ปัสกา จึงวางกับดักพระองค์ไว้ แต่พระเยซูทรงทราบจุดประสงค์ของ พวกเขาจึงไม่เสด็จไปยังที่ชุมนุมชน แห่งนี้ “พวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์ บางคนที่มาจากกรุงเยรูซาเล็มมา ห้อมล้อมพระองค์” เนื่องจากพระองค์ ไม่ได้เสด็จไปหาพวกเขา พวกเขา จึงเข้ามาหาพระองค์ ดุราวกับว่า ชั่วขณะหนึ่งนั้น ชาวกาลิลียอมรับ ว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์ และ เมื่อเป็นอย่างนั้นอำนาจการปกครอง แบบลำดับชั้นของแถบนั้นก็จะถูก ทำลายไป พันธกิจของสาวกสิบสอง คนที่ป่งบอกว่าพวกเขาจะสานต่อ พระราชกิจของพระคริสต์และนำ สาวกเข้าสู่การขัดแย้งโดยตรงกับ พวกธรรมาจารย์มากยิ่งขึ้นได้ ปลุกความริษยาในตัวผู้นำของกรุง

เยรูซาเล็มขึ้นใหม่อีกครั้ง สายลับที่ พวกเขาส่งไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม ในช่วงแรกเริ่มของพันธกิจของ พระองค์ซึ่งพยายามเอาข้อกล่าวหา เรื่องการละเมิดวันสะบาโตมาผูกมัด พระองค์นั้นก็ถูกทำให้สับสน แต่ พวกธรรมาจารย์ก็ยังคงมุ่งมั่นดำเนิน ตามเป้าหมายที่วางไว้ บัดนี้มีการ ส่งตัวแทนกลุ่มใหม่เพื่อคอยติดตาม การเคลื่อนไหวของพระองค์และ เพื่อรวบรวมข้อกล่าวหาใส่พระองค์ {DA 395.1}

เช่นเคย เรื่องราวการร้องเรียน คือการที่พระองค์ทรงละเลยขนบ ธรรมเนียมคำสอนที่ขัดขวางพระ บัญญัติของพระเจ้า คำสอนเหล่านี้ ถูกออกแบบมาอย่างเชี่ยวชาญเพื่อ ปกป้องการถือรักษาพระบัญญัติ แต่ พวกเขานับถือคำสอนว่าศักดิ์สิทธิ์ กว่าพระบัญญัติเสียเอง เมื่อใดที่คำ

สอนขัดแย้งกับพระบัญญัติของพระเจ้า
ที่ประทานจากภูเขาซีนาย พวกเขา
จะเข้าข้างคำสอนของพวกธรรมาจารย์
{DA 395.2}

ในบรรดากฎข้อบังคับต่างๆ
ข้อที่ต้องถือรักษาอย่างเข้มงวดที่สุด
คือ พิธีกรรมการชำระ การไม่ทำตาม
ระเบียบที่กำหนดไว้สำหรับก่อนรับ
ประทานอาหารจะนับว่าเป็นบาป
อันเลวร้าย ซึ่งจะต้องได้รับโทษทั้งใน
โลกนี้และในโลกหน้า และการทำลาย
ผู้ล่วงละเมิดกฎนี้จะนับว่าเป็นการ
ทำคุณประโยชน์ {DA 395.3}

กฎที่เกี่ยวข้องกับการชำระนั้น
มีจำนวนนับไม่ถ้วน ช่วงเวลาหนึ่งของ
ชีวิตนี้แทบไม่เพียงพอที่จะเรียนรู้ได้
ทั้งหมด ชีวิตของผู้ที่พยายามปฏิบัติ
ตามข้อกำหนดต่างๆของพวกธรรมา-
จารย์จัดเป็นการดิ้นรนอย่างยาวนาน
กับการชำระมลทินตามพิธีการ ซึ่ง
เป็นพิธีการชำระล้างและการชำระให้
บริสุทธิ์ที่วนเวียนไปมาอย่างไม่ม้วน
ล้นสุด ในขณะที่ผู้คนหมกมุ่นอยู่กับ
ลักษณะพิเศษอันไร้ค่าและข้อปฏิบัติ
ที่พระเจ้าไม่ทรงกำหนดเหล่านี้ ความ
สนใจของพวกเขาก็หันเหไปจากหลัก
การอันยิ่งใหญ่แห่งพระบัญญัติ

ของพระองค์ {DA 396.1}

พระคริสต์และสาวกของพระ
องค์ไม่ได้ปฏิบัติตามพิธีชำระล้าง
เหล่านี้ และผู้สวดนมรรวบรวมการ
เพิกเฉยนี้เพื่อเป็นหลักฐานที่จะใช้
กล่าวหาของพวกเขา อย่างไรก็ตาม
พวกเขาไม่ได้โจมตีพระคริสต์โดยตรง
แต่เข้ามาเฝ้าพระองค์ด้วยการตำหนิ
พวกสาวกของพระองค์ พวกเขากล่าว
ต่อหน้าฝูงชนว่า “ทำไมสาวกของ
ท่านจึงละเมิดคำสอนที่สืบทอดมา
จากบรรพบุรุษ? เพราะว่าพวกเขา
ไม่ได้ล้างมือเมื่อรับประทานอาหาร”
{DA 396.2}

เมื่อใดก็ตามที่ข่าวสารแห่ง
ความจริงเข้าถึงจิตวิญญาณด้วย
อำนาจพิเศษ ชาตานจะปลุกปั่น
ตัวแทนของมันให้เริ่มการโต้เถียง
ด้วยปัญหาที่ไม่สำคัญ ด้วยวิธีเช่นนี้
มันจึงหาทางที่จะดึงความสนใจออก
จากประเด็นที่แท้จริง เมื่อใดก็ตามที่
กิจอันดีได้เริ่มต้นขึ้นผู้จับผิดก็พร้อม
จะโต้แย้งในเรื่องของรูปแบบหรือ
วิธีการ เพื่อดึงความคิดออกจาก
ความเป็นจริงแห่งชีวิต เมื่อใดเหมือน
ว่าพระเจ้าทรงกำลังจะประกอบกิจ
ในรูปแบบพิเศษเพื่อประชากรของ

พระองค์ ก็ขออย่าให้พวกเขาถูกล่อลวงเข้าสู่การโต้เถียงซึ่งมีแต่จะทำให้เกิดการทำลายจิตวิญญาณ คำถามที่เราควรเป็นห่วงมากที่สุดคือ ฉันเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าด้วยความเชื่อที่ช่วยให้รอดหรือไม่? ชีวิตของฉันประสานเข้ากับพระบัญญัติของพระเจ้าหรือไม่? “คนที่วางใจในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ คนที่ไม่เชื่อฟังพระบุตรก็จะไม่ได้เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้ายึดอยู่กับเขา” “ถ้าเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์เราจะมั่นใจได้ว่าเรารูจักพระองค์” ยอห์น 3:36; 1 ยอห์น 2:3 {DA 396.3}

พระเยซูไม่ทรงพยายามปกป้องตัวพระองค์เองหรือสาวกของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงอ้างถึงข้อกล่าวหาพระองค์ แต่ทรงดำเนินการต่อไปเพื่อแสดงให้เห็นถึงวิญญาณที่ปลุกเร้ากลุ่มคนเหล่านี้ที่ยึดถือพิธีกรรมของมนุษย์ พระองค์ทรงยกตัวอย่างสิ่งที่พวกเขาทำซ้ำแล้วซ้ำอีกและสิ่งที่พึงจะทำก่อนที่มาตามหาพระองค์ “วิเศษจริงนะ ที่พวกท่านได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้า เพื่อจะได้ยึดถือคำสอนที่รับมาจากบรรพบุรุษ

เพราะโมเสสสั่งไว้ว่า ‘จงให้เกียรติบิดามารดาของเจ้า’ และด้วย ‘ใครประณามบิดามารดาจะต้องมีโทษถึงตาย’ แต่พวกท่านกลับสอนว่า ‘ใครที่กล่าวกับบิดามารดาว่า ‘ของสิ่งใดของข้าพเจ้าที่อาจเป็นประโยชน์ต่อท่าน สิ่งนั้นเป็นโกระบาน’” (แปลว่าเป็นของถวายแด่พระเจ้าแล้ว) พวกท่านจึงไม่อนุญาตให้คนนั้นเลี้ยงดูบิดามารดาของตนอีกต่อไป” พวกเขาปิดพระบัญญัติข้อที่ห้าทิ้งไปราวกับว่าจะไม่มีผลลัพธ์ใดตามมา แต่กลับเคร่งครัดที่จะทำตามธรรมเนียมประเพณีของพวกผู้ปกครอง พวกเขาสอนประชาชนว่าการอุทิศถวายทรัพย์สินให้พระวิหารเป็นหน้าที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งกว่าการเลี้ยงดูพ่อแม่ของพวกเขา และสอนว่าไม่ว่าจะมีความขัดแย้งมากถึงเพียงใดก็ตาม การเอาส่วนหนึ่งที่ถวายแล้วไปให้แก่พ่อหรือแม่จะเป็นการลบหลู่ศาสนา ลูกที่ไม่สำนึกในหน้าที่เพียงแค่ว่าคำว่า “โกระบาน” เหนือสมบัติของเขา ก็เท่ากับได้มอบถวายสิ่งนั้นแด่พระเจ้า และเขาสามารถเก็บสิ่งนั้นไว้เพื่อใช้เองตลอดชีวิตของเขา และหลังจากเขาตายจึงเหมาะสมที่จะนำ

ไปใช้ในพระวิหาร ด้วยประการฉะนี้ เขาจึงมีอิสระเสรี ทั้งในชีวิตนี้และในความตายที่จะไม่ให้เกียรติและหลอกพ่อแม่ภายใต้ผ้าคลุมของการเสแสร้งว่าได้อุทิศเพื่อพระเจ้า {DA 396.4}

ไม่ว่าจะด้วยคำพูดหรือการกระทำ พระเยซูไม่ทรงเคยลดภาระหน้าที่ของมนุษย์ในเรื่องการถวายของขวัญและเงินถวายแด่พระเจ้า พระคริสต์เองทรงเป็นผู้ประทานแนวทางทั้งหมดของธรรมบัญญัติในเรื่องเงินถวายสิบลดและเงินถวายอื่นๆ ขณะที่ทรงอยู่ในโลกพระองค์ทรงชื่นชมหญิงยากจนที่ถวายทรัพย์สมบัติทั้งหมดเข้าคลังของพระวิหาร แต่ในส่วนของพวกเขาปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ความกระตือรือร้นเพื่อพระเจ้าตามที่เห็นนั้นเป็นการเสแสร้งเพื่อปกปิดความปรารถนาที่มุ่งแสวงหาประโยชน์ใส่ตน ประชาชนถูกพวกเขาหลอก พวกเขาแบกรับภาระอันหนักอึ้งซึ่งพระเจ้าไม่ได้ทรงกำหนดไว้ แม้แต่สาวกของพระคริสต์ก็ไม่ได้หลุดพ้นจากแอกที่ผูกติดพวกเขาด้วยอคติที่สืบทอดมาตามสายเลือดและด้วยข้อกำหนดจากอำนาจของพวกธรรมาจารย์ บัดนี้โดยการ

เปิดเผยให้เห็นถึงธาตุแท้ของพวกธรรมาจารย์ พระเยซูทรงหาทางที่จะปลดปล่อยทุกคนที่ปรารถนาอย่างจริงใจที่จะรับใช้พระเจ้าให้หลุดพ้นจากพันธะของประเพณี {DA 397.1}

“พวกหน้าซื่อใจคด “ พระองค์ตรัสกับสายลับเจ้าเล่ห์ว่า “อิสยาห์พยากรณ์ถึงท่านทั้งหลายถูกต้องแล้วว่า ‘ชนชาตินี้ให้เกียรติเราแต่ปาก ใจของพวกเขาห่างไกลจากเรา พวกเขาหมิ่นการเราโดยเปล่าประโยชน์ เพราะเอากฎเกณฑ์ของมนุษย์มาสอนว่าเป็นพระดำรัสสอน’” คำตรัสของพระคริสต์เป็นการกล่าวโทษระบบฟาริสีทั้งระบบ พระองค์ทรงประกาศว่าพวกธรรมาจารย์กำลังตั้งตนขึ้นเหนือพระเจ้าด้วยการวางข้อกำหนดของพวกเขาไว้อยู่เหนือพระบัญญัติของพระเจ้า {DA 397.2}

เหล่าผู้แทนจากกรุงเยรูซาเล็มโกรธจัด พวกเขาตั้งข้อกล่าวหาพระคริสต์ว่าเป็นผู้ละเมิดพระบัญญัติที่ประทานจากภูเขาศินายไม่ได้ เพราะพระองค์ตรัสในฐานะผู้ปกป้องพระบัญญัติจากประเพณีของพวกเขา หลักธรรมบัญญัติอันยิ่งใหญ่ของพระบัญญัติที่พระองค์ทรงนำเสนอ

ปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัดว่าแตกต่างจากข้อบังคับห้ามหยุมหยิมที่มนุษย์ประดิษฐ์คิดขึ้นเอง {DA 397.3}

พระเยซูทรงอธิบายกับมหาชนและต่อมาภายหลังทรงอธิบายกับสาวกอย่างละเอียดมากขึ้นว่ามลทินความต่างพร้อยไม่ได้มาจากภายนอกแต่มาจากภายใน ความบริสุทธิ์และไม่บริสุทธิ์นั้นอยู่ที่จิตวิญญาณ กล่าวคือการกระทำชั่ว คำพูดชั่ว ความคิดชั่วและการล่วงละเมิดธรรมชาติของพระเจ้าที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทินมิใช่มาจากการละเลยพิธีกรรมภายนอกที่มนุษย์สร้างขึ้น {DA 397.4}

พวกเขาถามมองเห็นว่าเมื่อคำสอนเทียมเท็จของพวกผู้สวดนมถูกเปิดโปงพวกเขาก็โกรธจัด พวกเขาได้เห็นใบหน้าที่โกรธและได้ยินคำพูดที่ถึงพม่าที่ออกมาอย่างไม่พอใจและผูกพยาบาท พวกเขาทูลพระองค์ถึงผลกระทบจากพระดำรัสของพระองค์โดยลืมนึกไปว่าบ่อยครั้งเพียงไรที่พระคริสต์ประทานหลักฐานว่าพระองค์ทรงอ่านใจได้ราวกับเป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่เปิดอยู่ ด้วยความหวังว่าพระองค์จะประณิประนอมกับเจ้าหน้าที่ที่โกรธแค้น พวกเขาจึง

ทูลพระเยซูว่า “พระองค์ทรงทราบหรือไม่ว่า เมื่อพวกฟาริสีได้ยินคำตรัสนั้นเขาทั้งหลายไม่พอใจมาก?” {DA 398.1}

พระองค์ตรัสตอบว่า “ฉันไม่ทุกต้นซึ่งพระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ไม่ได้ทรงปลูกไว้จะต้องถูกถอนออกเสีย” ขนบธรรมเนียมและประเพณีที่พวกธรรมาจารย์ได้ยกชูอย่างสูงส่งนั้นมาจากโลกนี้มิใช่มาจากสวรรค์ ไม่ว่าพวกเขาจะมีอำนาจเหนือประชาชนมากเพียงไร พวกเขาไม่อาจผ่านการทดสอบของพระเจ้าได้ สิ่งประติษฐ์ทุกอย่างของมนุษย์ที่เข้ามาแทนที่พระบัญญัติของพระเจ้าจะไร้ค่าในวันนั้นเมื่อ “พระเจ้าจะทรงเอาการงานทุกอย่างเข้าสู่การพิพากษาพร้อมด้วยสิ่งเร้นลับทุกอย่างไม่ว่าดีหรือชั่ว” ปัญญาจารย์ 12:14 {DA 398.2}

การนำคำสอนของมนุษย์ไปแทนที่พระบัญญัติของพระเจ้ายังดำเนินต่อไปอย่างไม่รู้จักจบสิ้น แม้แต่ท่ามกลางคริสเตียนก็ยังมีสถาบันและธรรมเนียมที่มีพื้นฐานไม่ได้ดีไปกว่าประเพณีของเหล่าบรรพบุรุษสถาบันในลักษณะเช่นนั้นที่วางอยู่

บนฐานอำนาจของมนุษย์เพียงอย่างเดียวได้เข้ามาแทนที่ข้อกำหนดของพระเจ้า มนุษย์ยึดมั่นอยู่กับขนบธรรมเนียมประเพณี และเคารพนับถือขนบธรรมเนียมของพวกเขาเอง และเก็บความเกลียดชังต่อผู้ที่พยายามแสดงให้เห็นข้อผิดพลาดของตนไว้ในใจ ในปัจจุบันนี้เมื่อมีการเรียกร้องให้เราสนใจพระบัญญัติของพระเจ้าและความเชื่อของพระเยซู เราจะเห็นความเป็นศัตรูแบบเดียวกับที่แสดงออกในสมัยพระคริสต์ มีคำเขียนบรรยายถึงประชากรที่เหลื่ออยู่ของพระเจ้าว่า “และพยานาคก็โกรธแค้นหญิงนั้น มันจึงออกไปทำสงครามกับพงศ์พันธุ์ที่เหลื่ออยู่ของนาง คือคนทั้งหลายที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้าและยึดถือคำพยานของพระเยซู” วิวรณ์ 12:17 {DA 398.3}

แต่ “ต้นไม้ทุกต้น ซึ่งพระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ ไม่ได้ทรงปลูกไว้จะต้องถูกถอนออกเสีย” พระเจ้า

ทรงวิงวอนให้เรารับพระวจนะของพระบิดาในรันดร์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และโลกแทนที่จะรับอำนาจของผู้ที่เราขนานนามกันว่าเป็นบิดาของคริสตจักร พระวจนะของพระบิดาในรันดร์เท่านั้นที่มีความจริงซึ่งไม่ผสมกับข้อผิดพลาด กษัตริย์ดาวิดตรัสไว้ว่า “ข้าพระองค์ลืมนึกว่าครุฑทั้งหมดของข้าพระองค์ เพราะพระโอวาทของพระองค์เป็นคำภาวนาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์เข้าใจมากกว่าผู้อาวุโส เพราะข้าพระองค์รักษาข้อบังคับของพระองค์” สดุดี 119:99, 100 ให้ทุกคนที่ยอมรับอำนาจของมนุษย์ ขนบธรรมเนียมของคริสตจักร หรือประเพณีของบรรพบุรุษใส่ใจระวังคำเตือนที่ถ่ายทอดมาในพระวจนะของพระคริสต์ที่ว่า “พวกเขามั้สการเราโดยเปล่าประโยชน์ เพราะเขาถูกเกณฑ์ของมนุษย์มาสอนว่าเป็นพระดำรัสสอน” {DA 398.4}

สิ่งกีดขวางพังทลายไป

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 15:21-28; มาระโก 7:24-30

หลังจากพระเยซูทรงเผชิญหน้า กับพวกฟาริสีแล้ว พระองค์เสด็จออกจากเมืองคาเปอร์นาอุมและข้ามทะเลสาบกาลิลีไปพักที่เนินเขาตรงเขตแดน แคว้นฟินิเซีย เมื่อพระองค์ทรงหันหน้าไปทางทิศตะวันตก ทรงมองเห็น บริเวณที่ราบกว้างใหญ่ด้านล่าง เป็น เมืองโบรานไทระและไซดอนที่รายล้อมด้วยวิหารของคนต่างชาติ พระราชวังอันโอ่อ่า ตลาดการค้าและท่าเรือที่เต็มไปด้วยการขนส่งสินค้า อีกฟากเป็นทะเลสีครามอันกว้างใหญ่ของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ซึ่งผู้ประกาศข่าวประเสริฐทั้งหลายจะนำข่าวแห่งความชื่นชมยินดีไปยัง ศูนย์กลางของอาณาจักรยิ่งใหญ่ของโลกเหนือน่านน้ำนั้น แต่เวลานั้นยังมาไม่ถึง พระราชกิจที่อยู่เบื้องพระพักตร์พระองค์คือการเตรียมสาวกของพระองค์สำหรับพันธกิจ

ของพวกเขา พระองค์เสด็จมาแถบนี้ ก็เพื่อหาที่พักซึ่งพวกเขาไม่ได้พักเมื่ออยู่เมืองเบธไซดา แต่กระนั้นนี่ไม่ใช่เป้าหมายเดียวของการเดินทางมาครั้งนี้ {DA 399.1}

“ดูเถิด มีหญิงชาวคานาอันคนหนึ่งมาจากเขตแดนนั้นร้องทูล พระองค์ว่า ‘โอ พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด ลูกสาวของข้าพระองค์มีผีสิงอยู่เป็นทุกข์ลำบากยิ่งนัก’” มัทธิว 15:22 TKJV คนในเขตนี้เป็นชนเผ่าคานาอันเก่าแก่ พวกเขาเป็นชนกราบไหว้รูปเคารพและเป็นที่เหยียดหยามและเกลียดชังของชาวยิว หญิงคนหนึ่งที่มาเข้าเฝ้าพระองค์เป็นคนในกลุ่มนี้ เธอเป็นคนต่างชาติจึงถูกกีดกันจากผลประโยชน์ต่างๆ ที่ชาวยิวได้ในแต่ละวัน มีชาวยิวจำนวนมากอาศัยอยู่ท่ามกลางชาวฟินิเซีย

และข่าวพระราชกิจของพระคริสต์ได้มาถึงคนในภูมิภาคนี้ บางคนได้ยื่นพระตำรับของพระองค์แล้วและได้เห็นประจักษ์พยานของพระราชกิจอันประเสริฐของพระองค์ หญิงคนนี้ได้ยื่นถึงผู้เผยพระวจนะท่านนี้แล้วและได้รับรายงานว่ารักษาได้ทุกโรค ขณะที่ฟังถึงเรื่องอำนาจของพระองค์ ความหวังก็เกิดขึ้นในใจของเธอ ด้วยแรงบันดาลใจจากความรักของผู้เป็นแม่ เธอตั้งใจที่จะนำเสนอเรื่องของลูกสาวต่อพระองค์ เธอมีความมุ่งมั่นอย่างเต็มที่ที่จะนำความทุกข์เสนอพระเยซู พระองค์ทรงต้องรักษาลูกสาวของเธอ เธอแสวงหาความช่วยเหลือจากพระต่างชาติมาแล้วและไม่ได้รับความบรรเทา และบางครั้งเธอก็ถูกทดลองให้คิดว่า อาจารย์ชาวยิวจะทำอะไรให้เธอได้เล่า? แต่ข่าวสารที่มาถึงเธอคือ พระองค์ทรงรักษาได้ทุกโรค ไม่ว่าคนที่เข้าขอความช่วยเหลือจากพระองค์จะร่ำรวยหรือยากจน เธอตั้งใจว่าจะไม่ยอมปล่อยความหวังเดียวของเธอไป {DA 399.2}

พระคริสต์ทรงทราบสถานการณ์ของหญิงคนนี้ได้ พระองค์ทรงทราบว่าเธอปรารถนาที่จะเข้ามาเฝ้าพระองค์

และพระองค์ทรงเข้ามาอยู่ในเส้นทางของเธอ ด้วยการประทานความช่วยเหลือในความทุกข์ของเธอ พระองค์ทรงสำแดงแบบอย่างชีวิตจริงเพื่อเป็นบทเรียนการสอนของพระองค์ เพื่อการนี้พระองค์จึงทรงนำสาวกของพระองค์เข้ามายังภูมิภาคนี้ พระองค์ทรงปรารถนาให้พวกเขาเห็นถึงการขาดความรู้ที่มีอยู่ในเมืองและในหมู่บ้านที่อยู่ใกล้เคียงดินแดนอิสราเอล ประชาชนที่ได้รับทุกโอกาสเพื่อให้เข้าใจความจริงนั้นไม่เคยทราบถึงความต้องการของผู้คนที่อยู่รอบตัว ไม่มีการลงแรงใดๆ เพื่อช่วยจิตวิญญาณที่อยู่ในความมืด กำแพงที่ความภาคภูมิใจของชาวยิวตั้งขึ้นปิดกั้นแม้กระทั่งเหล่าสาวกจากความเห็นอกเห็นใจต่อคนนอกศาสนา แต่กำแพงนี้จะต้องถูกพังทลายลง {DA 400.1}

พระคริสต์ไม่ทรงตอบคำอ่อนวอนขอของหญิงนั้นทันที พระองค์ทรงต้อนรับตัวแทนของเชื้อชาติหนึ่งที่ถูกดูหมิ่นเช่นเดียวกับที่ชาวยิวจะทำ ในเรื่องนี้พระองค์ทรงตั้งพระทัยให้สาวกของพระองค์ประทับใจกับท่าทีที่เย็นชาและไร้หัวใจที่ชาวยิวจะ

ปฏิบัติต่อคนเช่นนี้ดังที่เห็นได้จากวิธีที่พระองค์ทรงต้อนรับหญิงคนนั้นและท่าทีของการแสดงความเห็นอกเห็นใจซึ่งพระองค์จะทรงให้พวกเขาปฏิบัติต่อความทุกข์ดังกล่าว ดังที่จะเห็นได้จากการตอบสนองคำร้องขอของเธอในเวลาต่อมา {DA 400.2}

แต่ถึงแม้พระเยซูจะไม่ทรงตอบหญิงคนนี้ก็ไม่ได้สูญเสียความเชื่อในขณะที่พระองค์ดำเนินต่อไปราวกับว่าไม่ได้ยินเธอ นั่นเธอก็ยังคอยติดตามพระองค์ อ้อนวอนวิงวอนต่อไป พวกสาวกรำคาญกับคำเรียกร้องรบเร้าของเธอ จึงขอให้พระเยซูขับไล่เธอไป พวกเขาเห็นว่าอาจารย์ของพวกเขาปฏิบัติต่อเธอด้วยความเฉยเมย และด้วยเหตุนี้จึงคิดว่าอคติของชาวยิวที่มีต่อชาวคานาอันเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ แต่หญิงคนนี้ทูลคำวิงวอนต่อพระเจ้าช่วยให้อัครทูตทรงเมตตาสงสาร พระเยซูตรัสตอบสาวกว่า “เราไม่ได้รับใช้มาหาใครเว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล” ถึงแม้ว่าคำตอบนี้ดูเหมือนจะเป็นไปตามอคติของชาวยิว แต่เป็นคำตอบเพื่อตำหนิสาวกโดยนัย ซึ่งต่อมาภายหลังพวกเขาจึงเข้าใจว่าเป็นการเตือนให้

ระลึกถึงสิ่งที่พระองค์ตรัสสอนพวกเขาบ่อยครั้ง นั่นคือพระองค์เสด็จมาในโลกเพื่อช่วยทุกคนที่ยอมรับพระองค์ให้อรอด {DA 400.3}

หญิงคนนี้แสดงถึงความต้องการด้วยความจริงใจมากขึ้นจนก้มกราบแทบพระบาทและร้องขึ้นมาว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอโปรดลูกด้วยเถิด” ดูประหนึ่งว่าพระเยซูยังคงปฏิเสธคำวิงวอนของเธอตามอคติที่ไร้ความรู้สึกของชาวยิว ทรงตอบว่า “การเอาอาหารของลูกโยนให้กับสุนัขก็ไม่สมควร” นี่แทบจะเป็นการยืนยันอย่างจริงจังว่าเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องที่จะเอาพระพรที่ประทานให้กับคนที่พระเจ้าทรงโปรดปรานมาทุ่มเทให้กับคนแปลกหน้าและคนต่างถิ่นที่ห่างไกลจากชนชาติอิสราเอล คำตอบเช่นนี้น่าจะทำให้คนที่แสวงหาด้วยใจไม่สู้จริงจังนักท้อใจไปเลย แต่หญิงคนนี้ก็กลับมองว่าโอกาสของเธอมาถึงแล้ว ภายใต้การปฏิเสธที่ชัดเจนของพระเยซู เธอมองเห็นถึงความเมตตาสงสารที่พระองค์ไม่อาจปิดซ่อนไว้ได้ “จริงเจ้าข้า” เธอตอบ “แต่สุนัขนั้นย่อมกินเศษที่ตกจากโต๊ะนายของมัน” ในขณะที่ลูกๆ ในบ้านกินข้าวที่

โตะของพ่อแม่ แม้กระทั่งสุนัขก็ยัง
ไม่ถูกทอดทิ้ง พวกมันยังได้สิทธิ์กิน
เศษขนมปังอย่างเหลือเฟือมากมาย
ที่หล่นจากโตะ ดังนั้น ในขณะที่มี
พระพรมากมายประทานให้กับชน
ชาติอิสราเอล จะไม่มีพรใดสำหรับ
เธอด้วยหรือ? เธอถูกมองว่าเป็นสุนัข
และถ้าอย่างนั้นเธอจะไม่มีสิทธิ์ของ
สุนัขที่จะกินเศษขนมปังจากโตะอัน
อุดมสมบูรณ์หรือ? {DA 401.1}

พระเยซูเพิ่งเสด็จมาจากพื้นที่
ที่พระองค์ทรงปรนนิบัติรับใช้อยู่เมื่อ
ไม่นานมานี้เอง เพราะพวกธรรมา-
จารย์และพวกฟาริสีหาทางเอาชีวิต
ของพระองค์ พวกเขาบ่นพึมพำและ
ตำหนิ พวกเขาแสดงออกถึงความ
ไม่เชื่อและความขมขื่น และปฏิเสธ
ความรอดที่เสนอให้แก่พวกเขาอย่าง
เสรี ณ ที่แห่งนี้พระคริสต์พบกับคน
เชื่อชาติหนึ่งที่อากัปกและถูกเหยียด
หยามซึ่งไม่ได้รับการสนับสนุนจาก
แสงสว่างแห่งพระวanges ของพระเจ้า
กระนั้นเธอก็ยอมจำนนต่ออิทธิพล
อันศักดิ์สิทธิ์ของพระคริสต์ในทันที
และมีความเชื่อโดยไม่มีสงสัยว่า
พระองค์ทรงโปรดปรานที่จะประทาน
ตามคำขอของเธอ เธอทูลขอเศษ

ขนมปังที่หล่นจากโตะของพระองค์
หากเธอมีสิทธิพิเศษของสุนัข เธอ
ก็ยินดีที่จะถูกปฏิบัติอย่างสุนัข เธอ
ไม่มีอคติต่อชาติหรือศาสนาหรือ
ความภาคภูมิใจใดที่จะมีอิทธิพลต่อ
วิถีทางของเธอ และเธอรับพระเยซู
เป็นพระเจ้าในทันทีและให้พระองค์
เป็นผู้ที่จะทำทุกสิ่งที่เธอขอจาก
พระองค์ {DA 401.2}

พระผู้ช่วยให้รอดทรงพอพระทัย
พระองค์ทรงทดสอบความเชื่อ ความ
วางใจของเธอในพระองค์แล้ว โดย
การปฏิบัติของพระองค์ที่ทรงแสดง
ออกต่อเธอ พระองค์ทรงแสดงให้เห็น
ว่าเธอที่ถูกสังคมของชนอิสราเอล
ทอดทิ้งนั้น บัดนี้ไม่ใช่คนต่างชาติ
อีกต่อไป แต่เป็นบุตรคนหนึ่งใน
ครอบครัวของพระเจ้า ในฐานะบุตร
คนหนึ่ง เธอมีสิทธิ์ที่จะรับส่วนแบ่ง
ของประทานของพระบิดา บัดนี้
พระคริสต์ประทานตามคำขอของ
เธอและทรงเสร็จสิ้นการสอนบทเรียน
ให้แก่สาวก พระองค์ทรงหันไปทอด
พระเนตรเธอด้วยความสงสารและ
ความรักดีว่า “หญิงเอ๋ย ความเชื่อ
ของท่านก็มาก ให้เป็นไปตามความ
ต้องการของท่านเถิด” ตั้งแต่นั้น

ลูกสาวของเธอก็หายเป็นปกติ ฝีมือ
ไม่มารบกวนเธออีกต่อไป หญิงคนนี้
จากไป ประกาศการยอมรับพระเจ้าผู้ช่วย
ให้รอดของเธอและมีความสุขที่
พระองค์ทรงตอบคำอธิษฐานของเธอ
{DA 401.3}

นี่เป็นการอัศจรรย์เดียวที่
พระเยซูทรงกระทำในการเดินทาง
ครั้งนี้ เพื่อการอัศจรรย์นี้ พระองค์
เสด็จไปยังพรมแดนของเมืองไทระ
และเมืองไซดอน พระองค์ทรง
ปรารถนาที่จะปลดปล่อยความทุกข์
ใจของหญิงคนนี้ และในขณะเดียวกัน
ทรงวางแบบอย่างพระราชกิจแห่ง
ความเมตตาของพระองค์ที่สำแดง
ต่อคนที่ถูกดูหมิ่นคนหนึ่ง เพื่อ
ประโยชน์ของสาวกของพระองค์
เมื่อพระองค์ไม่ได้ประทับร่วมอยู่กับ
พวกเขาอีกต่อไป พระองค์ทรง
ปรารถนาที่จะนำพวกเขาออกจาก
แวดวงของการทำดีที่สงวนไว้เฉพาะ
ชนชาวยิว เพื่อทำประโยชน์ให้คนอื่น
นอกเหนือจากคนของพวกเขาเอง
{DA 402.1}

พระเยซูทรงปรารถนาที่จะ
เปิดเผยความลึกลับอันลึกซึ้งของ
ความจริงซึ่งถูกซ่อนไว้นานที่ว่า

คนต่างชาติควรต้องเป็นทนาย
ร่วมกับชาวยิวและ “เป็นผู้มีส่วนร่วม
ในพระสัญญาในพระเยซูคริสต์
โดยทางข่าวประเสริฐ” เอเฟซัส 3:6
ความจริงนี้พวกสาวกรับรู้ได้ซึ่งซ้ำ
มาก และพระเจ้าพระอาจารย์ประทาน
บทเรียนแล้วบทเรียนเล่าแก่พวก
เขา ในการตอบแทนความเชื่อของ
นายร้อยที่เมืองคาเปอร์นาอุมและ
เทศนาประกาศพระกิตติคุณแก่
ชาวเมืองสิคาร์ พระองค์ประทาน
หลักฐานแล้วว่าไม่ทรงมีส่วนร่วมใน
ความใจแคบของพวกยิว แต่ชาว
สะมาเรียมีความรู้เรื่องพระเจ้าอยู่บ้าง
และนายร้อยได้แสดงความกรุณาต่อ
ชนชาติอิสราเอล บัดนี้พระเยซูนำ
สาวกเข้าสัมผัสกับคนต่างชาติ
คนหนึ่งที่พวกเขาถือว่าไม่มีสิทธิ
พิเศษใดเหนือกว่าคนร่วมชาติของ
เธอที่จะหวังความโปรดปรานใดจาก
พระองค์ พระองค์ทรงวางแบบอย่าง
ว่าจะปฏิบัติต่อคนเช่นนี้อย่างไร
สาวกคิดว่าพระองค์ประทานของ
ประทานแห่งพระคุณของพระองค์
อย่างเอื้อเฟื้อเกินไป พระองค์จะทรง
สำแดงให้พวกเขาเห็นว่าพระองค์
ไม่ทรงตีกรอบจำกัดความรักของ

พระองค์เฉพาะเผ่าพันธุ์หรือเชื้อชาติ-
หนึ่งเชื้อชาติใดโดยเฉพาะ {DA 402.2}

เมื่อพระองค์ตรัสว่า “เราไม่ได้
รับใช้มาหาใคร เว้นแต่แกะหลงของ
วงศ์วานอิสราเอล” นั้นพระองค์ตรัส
ความจริงและในการประกอบกิจของ
พระองค์เพื่อหญิงชาวคานาอันคนนั้น
พระองค์ทรงทำตามหน้าที่ของพระองค์
ผู้หญิงคนนี้เป็นหนึ่งในแกะหลงที่
ชนชาติอิสราเอลควรเข้าไปช่วยเหลือ
เป็นพันธกิจที่พวกเขาได้รับมอบ
หมาย พระคริสต์ทรงลงมือปฏิบัติ
ภารกิจที่พวกเขาละเลย {DA 402.3}

การกระทำนี้เปิดใจของสาวก
อย่างเต็มที่เพื่อรับมือกับงานที่จัดวาง
ไว้ต่อหน้าพวกเขาท่ามกลางคนต่าง
ชาติ พวกเขามองเห็นการทำประโยชน์
มากมายนอกแคว้นยูเดีย พวกเขา
มองเห็นจิตวิญญาณที่แบกความทุกข์
ที่ไม่เคยประจักษ์ต่อคนที่ได้รับความ
โปรดปรานเป็นพิเศษ ในบรรดาคน
ทั้งหลายที่พวกเขาได้รับการสั่งสอน
ให้เหยียดหยามนั้นยังมีจิตวิญญาณ
โหยหาความช่วยเหลือจากพระเจ้า
แพทย์ผู้ทรงรักษา พวกเขาหิวกระ
หายแสงแห่งความจริงที่ได้ทรงโปรด
ประทานแก่ชาวยิวอย่างเหลือเฟือ

{DA 402.4}

ภายหลังต่อจากนั้น เมื่อชาวยิว
ต่อต้านเหล่าสาวกอย่างไม่ลดละ
มากขึ้นเรื่อย ๆ เพราะพวกสาวก
ประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วย
ให้รอดของโลกและเมื่อกำแพงขวางกั้น
ระหว่างชาวยิวและคนต่างชาติ
พังทลายลงด้วยการสิ้นพระชนม์ของ
พระคริสต์ บทเรียนนี้และบทเรียน
อื่นๆ ในลักษณะเดียวกันที่เล็งไปยัง
พระราชกิจแห่งการประกาศพระ
กิตติคุณข่าวประเสริฐที่ไม่ถูกประเพณี
หรือเชื้อชาติจำกัด ส่งอิทธิพลอย่าง
มากต่อผู้แทนของพระคริสต์ในการ
กำกับทิศทางการทำงานของพวกเขา
{DA 402.5}

การเสด็จเยือนแคว้นฟีนิเซีย
ของพระผู้ช่วยให้รอดและทรงทำการ
อัศจรรย์ที่นั่นมีจุดประสงค์ที่กว้าง
ไกลกว่านี้ พระราชกิจนี้ไม่ได้ทำไปเพื่อ
หญิงที่ทุกข์ทรมานเพียงคนเดียว
หรือแม้แต่สาวกของพระองค์และผู้
ที่ได้รับผลจากการทำงานของพวกเขา
แต่ยังรวมถึง “เพื่อพวกท่านจะได้
เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตร
ของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว
ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของ

พระองค์” ยอห์น 20:31 สื่อตัวแทนเดียวกันที่ขวางกั้นมนุษย์ออกจากพระคริสต์เมื่อหนึ่งพันแปดร้อยปีที่แล้วก็ยังคงทำงานอยู่ในทุกวันนี้ วิญญาณที่ก่อกำแพงกั้นระหว่างชาวยิวและคนต่างชาตินี้ยังคงทำงานอย่างขยันขันแข็ง ความเย่อหยิ่งและอคติ ก่อกำแพงแบ่งแยกที่แข็งแกร่งระหว่างชนชั้นต่าง ๆ ของมนุษย์ พวกเขาแนะนำพระคริสต์และพันธกิจของพระองค์อย่างผิดๆ และฝูงชนรู้สึกว่าการก่อกำแพงจะถูกปิดกั้นจากพันธกิจของชาวประเสริฐ แต่อย่าให้พวกเขารู้สึกว่าถูกปิดกั้นจากพระคริสต์ ไม่มีสิ่งกีดขวางใดที่มนุษย์หรือซาตานจะก่อกำแพงขึ้นที่ความเชื่อจะทะลุผ่านไม่ได้ {DA 403.1}

ด้วยความเชื่อหญิงชาวฟินิเซียจึงวิ่งเข้าไปใส่สิ่งกีดขวางที่กองทับถมขึ้นระหว่างชาวยิวและคนต่างชาติ เธอต้านความท้อแท้โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่เธอเห็นที่ทำให้เธอสงสัย เธอวางใจในความรักของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระคริสต์ทรงปรารถนาให้เราวางใจ พระองค์ด้วยลักษณะเช่นนี้ พระพรแห่งความรอดมีไว้ให้กับจิตวิญญาณทุกคน ไม่มีสิ่งใดนอกจากการเลือก

ของเขาเองที่ขวางกั้นใครก็ตามที่เข้ามามีส่วนร่วมในพระสัญญาของพระคริสต์โดยกีดกันชาวประเสริฐ {DA 403.2}

ชนชั้นวรรณะเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจต่อพระเจ้า พระองค์ทรงไม่ยอมรับทุกเรื่องที่มีลักษณะเช่นนี้ จิตวิญญาณของมนุษย์มีค่าเท่าเทียมกันในสายพระเนตรของพระองค์ “พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติมาจากคนๆ เดียวให้อยู่ทั่วพิภพโลก และทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาทั้งหลายอยู่ด้วย เพื่อพวกเขาจะได้แสวงหาพระเจ้าและมุ่งหวังจะค้นหาและพบพระองค์ ที่จริงพระองค์ไม่ทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย” ทุกคนได้รับเชิญให้มาหาพระองค์และมีชีวิตโดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างของอายุหรือยศฐาณะ หรือเชื้อชาติ หรือสิทธิพิเศษทางศาสนา “ทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะไม่ได้รับความอับอาย” “จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท” “คนมั่งคั่งและคนยากจนเหมือนกันอยู่อย่างหนึ่งคือพระยาห์เวห์ทรงสร้างพวกเขาทั้งสิ้น” “องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทุกคน

และประทานอย่างบริบูรณ์แก่ทุกคน จะรอด” กิจการ 17:26, 27; กาลาเทีย
ที่ทูลขอต่อพระองค์ เพราะว่าผู้ที่ร้อง 3:28; สุภาพิต 22:2; โรม 10:11-13
ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า {DA 403.3}

“ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ”

ยอห์น 12:28

“เมื่อเราติดตามพระองค์

พระคำรัสนี้จะเป็นคติพจน์ประจำใจในชีวิตของเราด้วย” {DA 409.3}

หมายสำคัญที่แท้จริง

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 15:29-39; 16:1-12; มาระโก 7:31-37; 8:1-21

“ต่อมาพระองค์เสด็จจากเขตแดนเมืองไทรส และทรงผ่านเมืองไซดอนไปยังทะเลสาบกาลิลี ไปตามเขตแดนแคว้นทศบุรี” มาระโก 7:31 {DA 404.1}

แถบดินแดนของแคว้นทศบุรีนี้เองที่คนถูกผีเข้าสิงแห่งเมืองเก-ราชาได้รับการรักษาให้หาย ประชาชนที่ขึ้นตระหนกกับฝูงสุกรที่ถูกทำลาย พวกเขาแทบจะบังคับพระเยซูให้ออกไปจากท่ามกลางพวกเขา แต่พวกเขาได้ฟังผู้สืบทอดที่ยังคงอยู่ที่นั่น และแล้วพวกเขาก็ปรารถนาที่จะเข้าเฝ้าพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาในภูมิภาคนั้นอีกครั้ง มีฝูงชนกลุ่มหนึ่งมาล้อมอยู่รอบพระองค์ และชายหูหนวกเดินโซซัดโซเซคนหนึ่งถูกนำมาเข้าเฝ้าพระองค์ พระเยซูไม่ได้รักษาคนนั้นให้หายด้วยพระดำรัสดังที่ทรงทำตามธรรมเนียม

ปฏิบัติของพระองค์ พระองค์ทรงนำเขาเดินออกห่างไปจากฝูงชนเล็กน้อย เอนิ้วพระหัตถ์เข้าไประหว่างหูของเขา และสัมผัสลิ้นของเขาและเงยพระพักตร์ขึ้นไปยังสวรรค์ ทรงถอนหายใจเมื่อทรงนึกถึงผู้ที่ไม่ยอมเปิดรับฟังความจริงและลึนที่ปฏิเสธที่จะยอมรับพระผู้ไถ่ เมื่อพระองค์ตรัสคำว่า “จงเปิดออก” ชายคนนั้นก็พูดได้เป็นปกติ และประกาศเรื่องราวการรักษาของเขาออกไปโดยเพิกเฉยพระบัญชาที่สั่งห้ามบอกเรื่องนี้กับผู้อื่น {DA 404.2}

พระเยซูเสด็จขึ้นไปยังภูเข และที่นั่นฝูงชนก็พากันมาเฝ้าพระองค์ พวกเขาบางคนป่วยและคนง่อยมาวางไว้แทบพระบาทของพระองค์ พระองค์ทรงรักษาพวกเขาทั้งหมดและประชาชนชาวต่างชาติเหล่านี้ต่างถวายพระสิริแด่พระเจ้าแห่งชนชาติอิสราเอล เป็นเวลาสามวันที่พวกเขาชุมนุมกันอยู่

รอบพระผู้ช่วยให้รอด นอนใต้ท้องฟ้า ในยามค่ำคืนและตลอดทั้งวันเอาใจใส่ อย่างกระตือรือร้นฟังพระวาจาของ พระคริสต์และคอยติดตามพระราชกิจ ของพระองค์ เมื่อถึงเย็นวันที่สาม อาหารของพวกเขาทั้งหมด พระเยซู จะไม่ทรงส่งพวกเขาไปในขณะที่ยัง หิวอยู่และพระองค์ทรงบัญชาให้สาวก ของพระองค์นำอาหารมาเลี้ยงพวกเขา อีกครั้งหนึ่งพวกเขาถูกเผยให้เห็นถึง ความไม่เชื่อ ที่เมืองเบธไซดาพวกเขา เห็นแล้วว่า ด้วยพระพรของพระคริสต์ อาหารเพียงเล็กน้อยของพวกเขากลับ มีอย่างเหลือเฟือเพื่อที่จะเลี้ยงมหาชนได้ แต่ถึงกระนั้นบัดนี้พวกเขาก็ไม่ได้ทำ ทุกอย่างอย่างเต็มที่ด้วยการวางใจใน อำนาจของพระองค์ที่จะเพิ่มจำนวน อาหารนั้นเพื่อเลี้ยงฝูงชนที่หิวโหย ยิ่งกว่านั้นผู้ที่พระองค์ทรงเลี้ยงที่เมือง เบธไซดาเป็นชาวยิว แต่คนเหล่านี้ เป็นคนต่างชาติและคนนอกศาสนา อคติของชาวยิวยังคงฝังแน่นอยู่ในใจ ของเหล่าสาวกและพวกเขาตอบ พระเยซูว่า “ในถิ่นทุรกันดารแบบนี้จะ หาอาหารให้พวกเขากินอีกได้ที่ไหน?” แต่ด้วยความเชื่อฟัง พวกเขาได้นำ อาหารที่มีอยู่มาถวายพระองค์ คือ

ขนมปังเจ็ดก้อนและปลาสองตัว ฝูงชนรับประทานอิมกันทุกคน เก็บ เศษอาหารได้เจ็ดตะกร้า มีชาย สี่พันคนไม่นับผู้หญิงและเด็กที่ได้รับ ประทานจนอิ่ม แล้วพระเยซูจึงทรง บัญชาให้พวกเขากลับไปด้วยความ ชื่นชมยินดีและสำนึกในพระคุณ {DA 404.3}

จากนั้นพระองค์เสด็จลงเรือ พร้อมกับสาวก ทรงแล่นเรือข้าม ทะเลสาบไปยังเมืองมักดาลาทาง ตอนใต้สุดของที่ราบเยนเนซาเรท ที่ชายแดนไทโรและไซดอนจิต วิญญาณของพระองค์ทรงรับความ ชุ่มชื่นจากหญิงชาวซีเรียฟีนิเซีย คนหนึ่งที่มอบถวายความไว้วางใจ ให้พระองค์ คนต่างชาติของแคว้น ทศบุรีต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี บัดนี้พระองค์เสด็จมาขึ้นฝั่งที่แคว้น กาลิลีอีกครั้ง ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระองค์ ทรงสำแดงอำนาจอย่างยิ่งใหญ่ที่สุด เป็นสถานที่ที่ทรงประกอบพระราชกิจ แห่งความเมตตาและประทานคำสอน ของพระองค์มากที่สุด แต่ต้องเผชิญ กับความไม่เชื่ออย่างเหี้ยมหยาม {DA 405.1}

พวกสะดูสีได้ส่งตัวแทนให้เข้า

ร่วมกับคณะผู้แทนกลุ่มหนึ่งของพวกฟาริสี พวกสะดูสีเป็นคนร่ำรวย และมีความงามสง่าอย่างขุนนาง พวกเขาเป็นพรรคของปุโรหิต เป็นผู้ชอบเยาะเย้ยสงสัยและเป็นชนชั้นสูงของชาติ ทั้งสองกลุ่มนี้เป็นศัตรูกันอย่างดุเดือด พวกสะดูสีคอยเอาใจอำนาจปกครองเพื่อคงไว้ซึ่งตำแหน่งและอำนาจของตนเอง ในทางตรงกันข้ามพวกฟาริสีถนอมเก็บความเกลียดชังที่มีต่อชาวโรมันซึ่งเกิดขึ้นอย่างแพร่หลายและเฝ้าคอยวันที่พวกเขาจะเหวี่ยงแอกของผู้ครอบครองทิ้งไป แต่บัดนี้พวกฟาริสีและพวกสะดูสีรวมตัวกันต่อต้านพระคริสต์ ความเหมือนจะเข้าได้กับความเหมือน และความชั่วไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนจะผูกมิตรกับความชั่วเพื่อทำลายสิ่งดี {DA 405.2}

บัดนี้พวกฟาริสีและพวกสะดูสีมาเข้าเฝ้าพระคริสต์เพื่อขอหมายสำคัญจากสวรรค์ ในสมัยของโยชูวา เมื่อชนชาติอิสราเอลออกไปสู้รบกับชาวคานาอันที่เมืองเบธโฮโรน ดวงอาทิตย์หยุดนิ่งตามคำสั่งของผู้นำ จนกระทั่งได้รับชัยชนะ และสิ่งมหัศจรรย์มากมายที่คล้ายคลึงกัน

ปรากฏให้เห็นในประวัติศาสตร์ของพวกเรา หมายสำคัญดังกล่าวบางอย่างอยู่ภายใต้พระบัญชาของพระเยซู แต่หมายสำคัญเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่ชาวยิวต้องการ ไม่มีหลักฐานแก่ภายนอกที่จะเป็นประโยชน์ต่อพวกเขา สิ่งที่พวกเขาต้องการนั้นไม่ใช่การรู้แจ้งทางปัญญา แต่จิตวิญญาณที่ปรับปรุงใหม่ {DA 406.1}

“โอ คนหน้าซื่อใจคด” พระเยซูตรัส “พวกท่านรู้จักวิจัยความเป็นไปของแผ่นดินและท้องฟ้า?” โดยการศึกษาท้องฟ้าพวกเขาพยากรณ์เรื่องดินฟ้าอากาศได้ “เพราะอะไรท่านถึงวิจัยความเป็นไปของยุคนี้ไม่ได้” พระดำรัสของพระคริสต์เอง ซึ่งตรัสด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ตัดสินบาปของพวกเราเป็นหมายสำคัญที่พระเจ้าประทานให้เพื่อความรอดของพวกเรา และมีหมายสำคัญอีกมากมายที่ส่งตรงมาจากสวรรค์เพื่อรับรองพันธกิจของพระองค์ บทเพลงของทูตสวรรค์ที่มาถึงคนเลี้ยงแกะ ดวงดาวที่นำทางนักปราชญ์ นักพิราบและเสียงจากสวรรค์เมื่อพระองค์รับบัพติศมาแล้ว เป็นพยานให้กับพระองค์ {DA 406.2}

“พระองค์ถอนพระทัยแล้วตรัสว่า ‘ทำไมคนยุคนี้ถึงแสวงหาหมายสำคัญ?’” “จะไม่ประทานหมายสำคัญแก่คนยุคนี้” “จะไม่ประทานหมายสำคัญให้ เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ผู้เผยพระวจนะ” โยนาห์อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืนอย่างไร บุตรมนุษย์จะอยู่ใน “ท้องแผ่นดินสามวันสามคืนอย่างนั้น” และการเทศนาของโยนาห์เป็นหมายสำคัญให้กับชาวนีเนเวห์ฉันใด การเทศนาของพระคริสต์ก็เป็นหมายสำคัญให้กับคนในยุคของพระองค์ฉันนั้น แต่การตอบรับพระดำรัสนั้นแตกต่างกันอย่างมากยิ่งเพียงไร! ประชากรในเมืองยิ่งใหญ่ของพวกนอกศาสนาตัวสั้นเมื่อได้ยินคำเตือนจากพระเจ้ากษัตริย์และขุนนางถ่อมตนลง ทั้งคนชนชั้นสูงและชนชั้นต่ำร่วมร้องทูลหาพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และพระเมตตาคุณของพระองค์ก็ทรงโปรดประทานให้แก่พวกเขา “ชาวนีเนเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนในยุคนี้” พระคริสต์ตรัส “และกล่าวโทษพวกเขา เพราะว่าชาวนีเนเวห์กลับใจใหม่ เพราะการประกาศของโยนาห์และผู้ที่ใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี้” มัทธิว

12:40, 41 {DA 406.3}

การอัศจรรย์ทุกประการที่พระคริสต์ทรงกระทำนั้นเป็นหมายสำคัญแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงประกอบกิจที่ได้พยากรณ์ไว้แล้วล่วงหน้าว่าเป็นพระราชกิจของพระเมสสิยาห์ แต่สำหรับพวกฟาริสีพระราชกิจแห่งความเมตตาเหล่านี้เป็นการยืนยันถึงการฝ่าฝืนพระบัญญัติ ผู้นำชาวยิวเหล่านี้มองความระทมทุกข์ของมนุษย์อย่างไร้ความเมตตาปราณี ในหลายกรณีที่มีความเห็นแก่ตัวและการกดขี่ของพวกเขาทำให้เกิดความทุกข์เวทนาที่พระคริสต์ทรงช่วยปลดปล่อย ดังนั้นสำหรับพวกเขาแล้วการอัศจรรย์ของพระองค์จึงเป็นเหตุของการกล่าวโทษพระองค์ {DA 406.4}

สิ่งที่ชักนำชาวยิวให้ปฏิเสธพระราชกิจของพระผู้ช่วยให้รอดเป็นหลักฐานชั้นสูงสุดที่แสดงถึงพระลักษณะความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ความสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดของการอัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระองค์เห็นได้จากข้อเท็จจริงที่ว่าทรงทำเพื่อเป็นพระพรแก่มวลมนุษยชาติ หลักฐานยิ่งใหญ่ที่สุดที่แสดงว่าพระองค์ทรงมา

จากพระเจ้าคือชีวิตของพระองค์ที่เปิดเผยถึงพระลักษณะนิสัยของพระเจ้า พระองค์ทรงประกอบกิจและตรัสพระดำรัสของพระเจ้า ชีวิตเช่นนี้คือการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาการอัศจรรย์ทั้งหมด {DA 406.5}

ในสมัยของเราเมื่อข่าวสารแห่งความจริงถูกนำเสนอออกไปมีหลายคนทำตัวเหมือนชาวยิวที่ร้องว่าโปรดแสดงหมายสำคัญให้แก่เรา โปรดทำการอัศจรรย์ให้พวกเรา พระคริสต์ไม่ทรงทำการอัศจรรย์ตามคำเรียกร้องของพวกฟาริสี พระองค์ไม่ทรงทำการอัศจรรย์ตามคำเสนอแนะอย่างประจบประแจงของชาตान พระองค์ไม่ได้ประทานอำนาจแก่เราเพื่อแก้ต่างให้ตัวเราเองหรือเพื่อสนองความต้องการของคนไม่เชื่อและหยิ่งยโส แต่ข่าวประเสริฐก็ไม่ได้ปราศจากหมายสำคัญที่ชี้บ่งบอกว่ามีแหล่งกำเนิดมาจากพระเจ้า การหลุดพ้นจากพันธนาการของชาตานไม่ใช่การอัศจรรย์หรือไม่? การเป็นศัตรูกับชาตานไม่ใช่เรื่องธรรมชาติของจิตใจมนุษย์แต่เป็นพระคุณของพระเจ้าที่ปลูกฝังไว้ เมื่อคนหนึ่งถูก

ควบคุมด้วยความดีอันเอาแต่ใจได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระและมอบถวายตนอย่างหมดใจให้แก่การชักนำของตัวแทนจากพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์การอัศจรรย์ก็ได้เกิดขึ้นแล้ว เช่นเดียวกัน เมื่อคนหนึ่งที่ถูกอยู่ภายใต้ความคิดเพื่อเจ้อของความเชื่อที่ผิดได้มาเข้าใจความจริงฝ่ายศีลธรรมทุกครั้งเมื่อมีจิตวิญญาณกลับใจและเรียนรู้ที่จะรักพระเจ้าและถือรักษาพระบัญญัติของพระองค์ พระสัญญาของพระเจ้ก็สำเร็จในตัวของเขาแล้ว “เราจะให้ใจใหม่แก่พวกเจ้า และเราจะบรรจุวิญญาณใหม่ไว้ภายในของเจ้าทั้งหลาย” เอเสเคียล 36:26 การเปลี่ยนแปลงในจิตใจมนุษย์และการเปลี่ยนแปลงลักษณะอุปนิสัยเป็นการอัศจรรย์ที่เปิดเผยถึงพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงชนม์ตลอดกาล ทรงประกอบกิจเพื่อกู้จิตวิญญาณกลับคืนมา ในการเทศนาพระวจนะของพระเจ้านั้นหมายสำคัญที่ควรจะต้องแสดงออกมาในเวลานี้และตลอดไปคือการสถิตร่วมอยู่ด้วยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อให้พระวจนะมีอำนาจฟื้นฟูในตัวผู้ฟัง นี่เป็นประจักษ์พยานของพระเจ้าต่อหน้าโลกถึงพันธกิจอันศักดิ์สิทธิ์

ของพระบุตรพระองค์ {DA 407.1}

ผู้ที่ปรารถนาหมายสำคัญจากพระเยซูได้ทำให้หัวใจของตนเองแข็งแกร่งด้วยความไม่เชื่อจนพวกเขาไม่เข้าใจพระลักษณะนิสัยของพระองค์ที่เหมือนพระฉายาของพระเจ้า พวกเขาไม่ต้องการเห็นพันธกิจของพระองค์สำเร็จแล้วตามที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ ในอุปมาเรื่องของเศรษฐีและลาซารัสนั้น พระเยซูตรัสกับพวกฟาริสีว่า “ถ้าพวกเขาไม่ฟังโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะ แม้จะมีใครเป็นขึ้นมาจากตาย เขาก็ยังจะไม่เชื่อ” ลูกา 16:31 ไม่มีหมายสำคัญใดที่ประทานให้ทั้งในสวรรค์หรือบนโลกจะเป็นประโยชน์ต่อพวกเขา {DA 407.2}

พระเยซูทรง “ถอนพระทัย” และทรงหันหลังไปจากกลุ่มคนที่หาเรื่องตำหนิติเตียนแล้วเสด็จกลับลงเรือพร้อมสาวก พวกเขาเล่นข้ามทะเลสาบไปอย่างเจียบๆ ด้วยความเศร้า แต่อย่างไรก็ตามพวกเขาไม่ได้กลับไปยังสถานที่ที่พวกเขาจากมา แต่มุ่งหน้าเดินทางไปยังเมืองเบธไซดา ใกล้กับบริเวณที่เลี้ยงคนห้าพันคนเมื่อมาถึงอีกด้านอันไกลโพ้นที่สุดแล้ว

พระเยซูตรัสว่า “จงสังเกตและระวังเชื้อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี” ชาวยิวคุ้นเคยมาตั้งแต่สมัยของโมเสสเรื่องกำจัดเชื้อ [เชื้อทำขนมปังหรือผงฟูทำขนมปัง-ผู้แปล] ออกจากบ้านของพวกเขาในช่วงเทศกาลปัสกา และด้วยประการฉะนี้พวกเขาจึงได้รับการสอนให้ถือว่าเชื้อนี้เป็นบาปชนิดหนึ่ง กระนั้นสาวกก็ไม่เข้าใจพระเยซูในการเดินทางออกจากเมืองมักดาลาอย่างกะทันหันนั้น พวกเขาลืมเอาขนมปังติดตัวไปด้วยและมีขนมปังอยู่เพียงก้อนเดียว ด้วยสภาพการณ์เช่นนี้พวกสาวกจึงเข้าใจว่าพระคริสต์กำลังเตือนพวกเขาอย่าไปซื้อขนมปังจากพวกฟาริสีหรือพวกสะดูสี บ่อยครั้งที่การขาดความเชื่อและขาดความเข้าใจในเรื่องทางจิตวิญญาณนำพวกเขาให้เข้าใจพระวจนะของพระองค์ผิดไป บัดนี้พระเยซูทรงตำหนิพวกเขาที่คิดว่าพระองค์ผู้ทรงใช้ปลาเพียงไม่กี่ตัวและขนมปังไม่กี่ก้อนเลี้ยงหลายพันคนนั้นตรัสหมายความว่าถึงเฉพาะอาหารเลี้ยงร่างกายยังมีภัยอันตรายของการอ้างเหตุผลอย่างเจ้าเล่ห์ของพวกฟาริสีและพวกสะดูสีที่อาจเป็นเชื้อที่ปนเปื้อนพวก

สาวกทำให้ไม่เชื่อและทำให้พวกเขา
คำนึงถึงพระราชกิจของพระคริสต์
อย่างไม่เอาใจใส่ {DA 407.3}

พวกสาวกมีแนวโน้มที่จะคิดว่า
พระอาจารย์ของพวกเขาควรสอน
สิ่งที่พวกเขาเรียกร้องให้สำแดงหมาย
สำคัญจากฟ้าสวรรค์ พวกเขาเชื่อว่า
พระองค์ทรงมีความสามารถอย่าง
เต็มที่ที่จะทำสิ่งนี้ได้และเชื่อว่าหมาย
สำคัญนี้จะสยบศัตรูของพระองค์ให้
เจียบไป พวกเขามองไม่เห็นความ
หน้าซื่อใจคดของพวกที่คอยหาเรื่อง
ดิเตียนตำหนิเหล่านี้ {DA 408.1}

หลายเดือนต่อมา “ในช่วงนั้น
มีฝูงชนนับพันๆ ชุมชุมเบียดเสียด
กันอยู่ พระเยซูทรงเริ่มตรัสกับบรรดา
สาวกของพระองค์ก่อนว่า ‘ท่าน
ทั้งหลายจงระวังเชื้อของพวกฟาริสี
คือความหน้าซื่อใจคด’” ลูกา 12:1
{DA 408.2}

เชื้อขมปังที่อยู่ในก้อนแป้ง
ทำงานอย่างเงียบๆ เปลี่ยนก้อนแป้ง
ให้เป็นเนื้อของขมปัง ดังนั้นหาก
ปล่อยให้ความหน้าซื่อใจคดมีอยู่ใน
หัวใจ มันจะแทรกซึมเข้าไปในลักษณะ
อุปนิสัยและชีวิต ตัวอย่างที่โดดเด่น
อย่างหนึ่งในเรื่องความหน้าซื่อใจคด

ของพวกฟาริสีนั้น พระคริสต์ทรง
เคยตำหนิแล้วในการประณามการ
ปฏิบัติแบบ “โกธะบาน” ซึ่งเป็นการ
ละเลยหน้าที่ที่กตัญญูทุกเวลาที่ต่อ
บุพการี แต่ถูกปกปิดไว้ภายใต้การ
เสแสร้งทำเป็นใจกว้างถวายให้แก่
พระวิหาร พวกธรรมาจารย์และ
พวกฟาริสีกำลังสอดแทรกหลัก
การที่หลอกลวง พวกเขาปกปิดแนว
โน้มที่แท้จริงของหลักคำสอนของ
พวกเขาและใช้ทุกโอกาสเพื่อปลุกฝัง
หลักคำสอนเข้าสู่สมองของผู้ฟัง
อย่างแนบเนียน หลักการเทียมเท็จ
เหล่านี้เมื่อรับเข้าไปจะทำงานเหมือน
เชื้อขมปังในก้อนแป้ง เข้าแทรกซึม
และเปลี่ยนแปลงลักษณะอุปนิสัย
คำสอนอันหลอกลวงนี้แหละที่ทำให้
ประชาชนรับพระวจนะของพระคริสต์
ได้อย่างยากลำบาก {DA 408.3}

อิทธิพลแบบเดียวกันนี้กำลัง
ทำงานอยู่ในยุคปัจจุบันผ่านผู้ที่
พยายามอธิบายพระบัญญัติของ
พระเจ้าในลักษณะที่เป็นไปตาม
หลักปฏิบัติของพวกเขา คนกลุ่มนี้
จะไม่โจมตีพระบัญญัติอย่างเปิดเผย
แต่นำเสนอทฤษฎีการคาดเดาซึ่ง
บ่อนทำลายหลักการของพระบัญญัติ

พวกเขาอธิบายเพื่อมุ่งทำลายอำนาจ
ของพระบัญญัตินั้น {DA 408.4}

ความหนาซื่อใจคดของพวกเขา
ฟาริสีเป็นผลผลิตจากการแสวงหา
ผลประโยชน์เพื่อตนเอง การเชิดชู
เกียรติตนเองเป็นเป้าหมายชีวิตของ
พวกเขา การกระทำเช่นนี้เป็นสิ่งที่
ชักนำให้พวกเขาบิดเบือนพระคัมภีร์
และใช้พระคัมภีร์ไปในทางที่ผิด และ
ทำให้พวกเขาตาบอดมองไม่เห็น
เป้าหมายแห่งพันธกิจของพระคริสต์
แม้แต่นางของพระคริสต์ก็ยังตกอยู่
ในภัยอันตรายของการเก็บถนอม
ความชั่วอันเจ้าเล่ห์นี้ไว้ ผู้ที่จัดว่า
ตัวเองเป็นผู้ติดตามพระเยซู แต่
ไม่ยอมละทิ้งทุกสิ่งเพื่อเป็นสาวก
ของพระองค์ จะยังคงอยู่ภายใต้
อิทธิพลของการคิดหาเหตุผลแบบ
พวกฟาริสี พวกเขาโอนไปเอนมา
อยู่ระหว่างความเชื่อและความไม่เชื่อ
และพวกเขามองไม่เห็นขุมทรัพย์
แห่งปัญญาที่ซ่อนอยู่ในพระคริสต์
แม้แต่ตัวสาวกเอง จากลักษณะภายนอก
ดูเหมือนว่าพวกเขาได้ละทิ้งทุกสิ่ง
เพื่อเห็นแก่พระเยซู แต่ก็ไม่หยุดที่จะ
แสวงหาสิ่งยิ่งใหญ่สำหรับตนเอง
จิตวิญญาณเช่นนี้เองที่เป็นตัวกระตุ้น

ให้เกิดการแก่งแย่งว่าใครจะได้เป็น
ใหญ่ที่สุด จิตวิญญาณเช่นนี้เองที่เข้า
มาคั่นอยู่ระหว่างพวกเขากับพระคริสต์
ทำให้พวกเขาไม่ค่อยเห็นใจพันธกิจ
แห่งการเสียสละตนของพระองค์ และ
เข้าใจความลึกซึ้งของการไถ่บาป
ได้ช้า หากปล่อยให้เชื่อนี้ทำงานของ
มันจนเสร็จสมบูรณ์จะก่อให้เกิดความ
เสียหายและความเสื่อมโทรม เช่น
เดียวกับจิตวิญญาณที่แสวงหาเพื่อ
ตัวเอง เมื่อถูกทะนุถนอมเก็บเอาไว้
จะทำให้จิตวิญญาณเปราะเปื้อนและ
ถูกทำลาย {DA 409.1}

เช่นเดียวกับสมัยโบราณ บาบ
ที่หลอกลวงอย่างมีเล่ห์เหลี่ยมนี้ได้
แพร่สะพัดไปในบรรดาผู้ติดตาม
พระยาห์เวห์ในทุกวันนี้อย่างมากยิ่ง
เพียงใด! บ่อยครั้งเพียงใดที่การรับใช้
ของเราเพื่อพระคริสต์และการสื่อ
สัมพันธ์ระหว่างกันถูกทำให้มัวหมอง
ด้วยความปรารถนาอย่างลับ ๆ ที่
มุ่งหวังจะยกตนขึ้น! ความคิดพร้อม
อยู่เสมอที่จะรับคำชมมาใส่ตนและ
ใคร่อยากได้ความเห็นชอบของมนุษย์!
การรักตนเองและความปรารถนาที่
จะเดินในทางที่ง่ายกว่าที่พระเจ้าทรง
กำหนดไว้เป็นสิ่งที่ชักนำไปสู่การเอา

ทฤษฎีและประเพณีของมนุษย์มา แทนที่พระบัญญัติของพระเจ้า พระ คริสต์ตรัสกับสาวกของพระองค์เอง ว่า “จงสังเกตและระวังเชื้อของพวก ฟาริสี และพวกสะดูสีให้ดี” {DA 409.2}

ศาสนาของพระคริสต์คือความ จริใจอันบริสุทธิ์ ความกระตือรือร้น เพื่อพระสิริของพระเจ้าคือแรงจูงใจ ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปลุกฝังไว้ และการประกอบกิจอย่างเกิดผลของ พระวิญญาณเท่านั้นที่จะปลุกฝังแรง จูงใจนี้ได้ มีเพียงอำนาจของพระเจ้า เท่านั้นที่สามารถกำจัดการยกตน และความหน้าซื่อใจคดให้ออกไปได้ การเปลี่ยนแปลงนี้เป็นหมายสำคัญ ของการประกอบกิจของพระองค์

เมื่อความเชื่อที่เรายอมรับทำลาย ความเห็นแก่ตัวและการเสแสร้ง เมื่อ ความเชื่อนี้้นำเราไปสู่การแสวงหา พระเกียรติสิริของพระเจ้าไม่ใช่เพื่อ ตนเองแล้ว เราจะรู้ได้ว่าเรากำลัง ดำเนินไปในแนวทางที่ถูกต้อง “ข้า แต่พระบิดา ขอให้พระนามของ พระองค์ได้รับเกียรติ” ยอห์น 12:28 TKJV เป็นหัวใจสำคัญในชีวิตของ พระคริสต์ และเมื่อเราติดตามพระองค์ พระดำรัสนี้จะเป็นคติพจน์ประจำใจ ในชีวิตของเราด้วย พระองค์ทรง บัญชาให้เรา “ดำเนินชีวิตเหมือน พระองค์” และ “ถ้าเราประพฤติตาม พระบัญญัติของพระองค์ เราจะมั่นใจ ได้ว่าเรารูจักพระองค์” 1 ยอห์น 2:6, 3 {DA 409.3}

“เราจะให้ใจใหม่แก่พวกเจ้า และเราจะบรรจุวิญญาณใหม่ไว้ภายในของเจ้า ทั้งหลาย เราจะนำใจหินออกจากเนื้อของเจ้า และให้ใจเนื้อแก่เจ้า”

เอเสเคียล 36: 26

กษัตริย์ดาวิดตรัสไว้ว่า
“ข้าพระองค์ฉลาดกว่าครุทั้งหมดของข้าพระองค์
เพราะพระโอวาทของพระองค์เป็นคำภาวนาของข้าพระองค์”
สดุดี 119:99

เหตุการณ์บ่งบอกถึงเรื่องกางเขน

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 16:13-28; มาระโก 8:27-38; ลูกา 9:18-27

พระราชกิจของพระคริสต์บนโลกกำลังเร่งปิดฉากลงอย่างรวดเร็ว อยู่เบื้องพระพักตร์พระองค์ ภาพโครงร่างที่ชัดเจนแสดงให้เห็นว่าพระบาทของพระองค์กำลังมุ่งหน้าไปสู่ทิศทางใด แม้ก่อนที่พระองค์เสด็จมารับสภาพของมนุษย์ พระองค์ทรงมองเห็นทางเดินตลอดสายที่ทรงต้องดำเนินเพื่อช่วยมนุษย์ที่หลงหายไปแล้วให้รอด ทุกความเจ็บปวดที่ทิ่มแทงพระหทัย ทุกคำสบประมาทที่กองอยู่บนพระเศียรของพระองค์ ทุกความคับแค้นใจที่พระองค์ทรงต้องทนสันั้นได้เปิดเผยให้พระองค์ทอดพระเนตรก่อนที่จะพระองค์จะทรงถอดมงกุฎและเสื้อคลุมพระราชาและก้าวลงจากพระบัลลังก์เพื่อเอาความเป็นมนุษย์สวมทับความเป็นพระเจ้า เส้นทางเดินทั้งหมดจากรางหญ้ามุ่งหน้าไปยังกางเขนกาลวาริ อยู่ในสายพระเนตรของพระองค์ พระ

องค์ทรงทราบถึงความปวดร้าวที่จะเกิดกับพระองค์ พระองค์ทรงทราบทั้งหมด แต่กระนั้นพระองค์ตรัสว่า “นี่แหละ ข้าพระองค์มาแล้ว ในหนังสือม้วนก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยินดีทำตามพระทัยพระองค์ ธรรมบัญญัติของพระองค์อยู่ในจิตใจของข้าพระองค์” สดุดี 40:7, 8 {DA 410.1}

แม้ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ พระองค์ทรงเห็นผลของพันธกิจของพระองค์ ชีวิตในโลกของพระองค์ที่เต็มไปด้วยงานตรากตรำและการเสียสละส่วนตน ได้รับความสดชื่นของการสนับสนุนจากความหวังว่าพระองค์จะไม่ดำเนินผ่านเส้นทางทั้งหมดนี้โดยเปล่าประโยชน์ โดยการมอบชีวิตของพระองค์เพื่อชีวิตของมนุษย์ พระองค์จะเอาโลกกลับคืนสู่ความ

ภักดีต่อพระเจ้า แม้ว่าพระองค์จะต้องรับบัปติสมาด้วยพระโลหิตเสียก่อน แม้ว่าบาปหนักของโลกจะต้องวางลงบนจิตวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ แม้ว่าเงาของความวิบัติที่บรรยายเป็นคำพูดไม่ได้อยู่เหนือพระองค์ แต่ด้วยความยินดีที่อยู่เบื้องพระพักตร์พระองค์ พระองค์ทรงสู้ทนต่อทางเขน และทรงถือว่าความอับอายนั้นไม่เป็นสิ่งสำคัญ {DA 410.2}

ภาพที่จัดวางไว้อยู่เบื้องพระพักตร์พระองค์ถูกปิดซ่อนไว้จากสายตาที่ได้รับการคัดเลือกไว้เพื่อทำพันธกิจของพระองค์ แต่ใกล้จะถึงเวลาที่พวกเขาต้องเห็นความทุกข์ทรมานของพระองค์ พวกเขาต้องเห็นพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขารักและไว้วางใจถูกมอบไว้ในมือของศัตรูของพระองค์และนำขึ้นไปแขวนไว้บนกางเขนกาลวารี อีกไม่นานต่อมา พระองค์จะต้องปล่อยให้พวกเขาเผชิญหน้ากับโลกโดยปราศจากความปลอมประโลมของการสถิตร่วมด้วยของพระองค์ พระองค์ทรงทราบว่าคุณค่าที่เกลียดชังและความไม่เชื่ออันขมขื่นจะกดขี่ข่มเหงพวกเขา และพระองค์

ทรงปรารถนาที่จะเตรียมพวกเขาให้พร้อมกับการทดลองของพวกเขา {DA 410.3}

บัดนี้พระเยซูและสาวกได้เข้ามาในเมืองแห่งหนึ่งที่อยู่รอบเขตเมืองซีซารียาฟีลิปปี พวกเขาอยู่เลยออกไปจากแคว้นกาลิลีในดินแดนที่การบูชารูปเคารพนั้นมีอยู่อย่างดาษดื่น ณ ที่แห่งนี้พวกเขาหลุดพ้นจากอิทธิพลการควบคุมของพวกลัทธิยิวและเข้าใกล้กับการกราบไหว้บูชาของคนนอกศาสนามากขึ้น รอบตัวพวกเขาเต็มไปด้วยรูปแบบของความเชื่อมากมายที่มีอยู่ในทุกภาคของโลก พระเยซูทรงประสงค์ให้ภาพเหล่านี้ทำให้พวกเขารู้สึกถึงความรับผิดชอบที่มีต่อประชาชาตินอกศาสนา ในระหว่างที่พระองค์ประทับอยู่ในภูมิภาคนี้ พระองค์ทรงพยายามที่จะปลุกตัวจากการสั่งสอนประชาชนและใช้เวลาเพื่อสอนสาวกของพระองค์อย่างเต็มที่ {DA 411.1}

พระองค์กำลังจะตรัสกับพวกเขาถึงความทุกข์ทรมานที่รอคอยพระองค์อยู่ แต่ก่อนอื่น พระองค์เสด็จออกไปตามลำพังและทรงอธิษฐานขอให้จิตใจของพวกเขาพร้อมที่จะรับพระวาทะ

ของพระองค์ เมื่อกลับเข้ามาพร้อมกับพวกเขาอีกครั้ง พระองค์ไม่ได้สื่อในสิ่งที่พระองค์ปรารถนาจะให้ในทันที ก่อนที่จะทำเช่นนั้น พระองค์ประทานโอกาสให้พวกเขาสารภาพความเชื่อของพวกเขากับพระองค์เพื่อพวกเขาจะเสริมกำลังรับการทดลองที่กำลังจะมาถึง พระองค์ตรัสถามว่า “คนทั่วไปพูดกันว่าบุตรมนุษย์เป็นใคร?” {DA 411.2}

ด้วยความเศร้าใจสาวกถูกบังคับให้สารภาพว่าชนชาติอิสราเอลไม่ยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา ความจริงแล้วเมื่อบางคนเห็นการอัศจรรย์ของพระองค์ก็ประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้ลงชนที่อิมด้วยอาหารที่เมืองเบธไซดาต้องการที่จะประกาศแต่งตั้งพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล หลายคนพร้อมที่จะยอมรับพระองค์เป็นผู้เผยพระวจนะ แต่ไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ {DA 411.3}

ในเวลานี้ พระเยซูทรงตั้งคำถามที่สองที่เกี่ยวข้องกับพวกสาวก “แล้วพวกท่านว่าเราเป็นใคร?” เปโตรตอบว่า “พระองค์เป็นพระคริสต์พระบุตร

ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” {DA 411.4}

ตั้งแต่แรก เปโตรเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ คนอื่นมากมายเมื่อฟังยอห์นผู้ให้บัพติศมาเทศนาแล้วได้สำนึกถึงบาป และพวกเขาก็ได้ยอมรับพระคริสต์แล้ว ก็เริ่มสงสัยในพันธกิจของยอห์นเมื่อเขาถูกจับเข้าคุกและถูกประหารชีวิต และบัดนี้พวกเขาสงสัยว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่พวกเขาหวังคอยมาเนิ่นนานแล้วหรือเปล่า สาวกหลายคนที่ตั้งความหวังอย่างแรงกล้าว่าพระเยซูจะขึ้นครองบัลลังก์ของดาวิดก็ละทิ้งพระองค์เมื่อพวกเขารู้ว่าพระองค์ไม่มีพระประสงค์เช่นนั้น แต่เปโตรและพรรคพวกไม่หันเหไปจากความจงรักภักดี ความโอนไปเอนมาของผู้ที่สรรเสริญในวันก่อนและประณามในวันนี้ไม่ได้ ทำลายความเชื่อแท้จริงของผู้ติดตาม พระผู้ช่วยให้รอด เปโตรประกาศว่า “พระองค์เป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” เขาไม่รอเกี้ยวรอยต่ออย่างพระราชามาสวมมงกุฎให้พระเจ้าของเขา แต่ยอมรับพระองค์ในความอัปยศอดสูของพระองค์ {DA 411.5}

เปโตรได้แสดงความเชื่อแทนสาวกสิบสองคน แต่กระนั้นสาวกทั้งหลายก็ยังแทบไม่เข้าใจพันธกิจของพระคริสต์ แม้การต่อต้านและการบิดเบือนความจริงของพวกเขาปฏิเสธและพวกเขาก็ปฏิเสธไม่ได้ทำให้พวกเขาหันเหไปจากพระคริสต์ก็ตามแต่เรื่องนี้ก็ยังคงทำให้พวกเขางงวอยอยู่อย่างมากยิ่ง พวกเขามองไม่เห็นทางอย่างชัดเจน อิทธิพลของการฝึกเรียนรู้ในช่วงแรกของชีวิต การสั่งสอนของพวกเขาธรรมาจารย์ อำนาจของระบบธรรมเนียมประเพณียังคงขัดขวางมุมมองความจริงของพวกเขา ครั้งแล้วครั้งเล่าแสงสว่างอันล้ำค่าจากพระเยซูได้ส่องมายังพวกเขา แต่บ่อยครั้งที่พวกเขาเป็นเหมือนคนคลำทางไปในเงามืด แต่ในวันนี้ก่อนที่พวกเขาจะต้องเผชิญหน้ากับการทดลองครั้งยิ่งใหญ่ของความเชื่อ พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาประทับอยู่เหนือพวกเขาด้วยฤทธิ์เดช ช่วงเวลาสั้นๆ สายตาของพวกเขาหันไปจาก “สิ่งที่มองเห็น” เพื่อหันไปหา “สิ่งที่มองไม่เห็น” 2 โครินธ์ 4:18 พวกเขามองเห็นพระสิริของพระบุตรของพระเจ้าภายใต้ความ

เป็นมนุษย์ที่ปกปิดพระองค์อยู่ {DA 412.1}

พระเยซูตรัสตอบเปโตรว่า “*ซีโมนบุตรโยนาห์เอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะมนุษย์ไม่ได้เปิดเผยเรื่องนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ทรงเปิดเผยให้ทราบ*” {DA 412.2}

ความจริงที่เปโตรประกาศยอมรับนั้นเป็นรากฐานของความเชื่อของผู้เชื่อ เป็นความจริงที่พระคริสต์เองทรงประกาศว่าเป็นชีวิตนิรันดร์ แต่การเป็นเจ้าของความรู้ไม่ใช่เหตุผลเพื่อทำให้ตนได้รับเกียรติ เปโตรได้รับการเปิดเผยนี้ไม่ใช่ได้โดยผ่านสติปัญญาหรือคุณความดีใด โดยลำพังมนุษยชาติเองจะไม่มีทางได้บรรลุถึงความรู้เรื่องพระเจ้าได้ “*มันสูงกว่าฟ้าสวรรค์ ท่านจะทำอะไรได้? ลึกกว่าแดนคนตาย ท่านจะทราบอะไรได้?*” โยบ 11:8 ด้วยการยอมรับพระวิญญาณเท่านั้นที่เราจะได้รับการเปิดเผยถึงสิ่งล้ำลึกของพระเจ้า ซึ่งเป็น “*สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่ใจมนุษย์คิดไม่ถึง*” “*พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านี้กับเราทางพระวิญญาณ เพราะว่าพระวิญญาณ*

ทรงหยั่งรู้ทุกสิ่งแม้เป็นความล้าลึก
ของพระเจ้า” 1 โครินธ์ 2: 9, 10
“ความลึกลับของพระเยซูคริสต์มีอยู่
แก่คนที่ยำเกรงพระองค์” และข้อเท็จ
จริงที่ว่าเปโตรมองเห็นพระสิริของ
พระคริสต์เป็นหลักฐานว่า “พระเจ้า
. . . . ทรงสั่งสอนพวกเขาทุกคน”
สดุดี 25:14 TKJV ยอห์น 6:45 นั้น
แหละ แนนอนเลยทีเดียว “ซีโมน
บุตรโยนาห์เอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะ
มนุษย์ไม่ได้เปิดเผยเรื่องนี้แก่ท่าน
แต่พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์
ทรงเปิดเผยให้ทราบ” {DA 412.3}

พระเยซูตรัสต่อไปว่า “เรา
บอกท่านว่าท่านคือเปโตร และบน
ศิลานี้ เราจะสร้างคริสตจักรของเรา
ไว้และพลังแห่งความตายจะมีชัยต่อ
คริสตจักรไม่ได้” คำว่าเปโตรหมายถึง
หิน เขาเป็นหินที่กลิ้งได้ เปโตร
ไม่ใช่ศิลาที่คริสตจักรจะก่อตั้งขึ้น
เมื่อเขาปฏิเสธพระอาจารย์ของเขา
ด้วยคำสาปแช่งและคำสบถประทุ
นรกก็มีชัยอยู่เหนือเขา คริสตจักร
ถูกสร้างขึ้นบนพระเจ้านั่นที่
ประทุนรกเอาชนะไม่ได้ {DA 412.4}

หลายศตวรรษก่อนที่พระผู้ช่วย
ให้รอดเสด็จมา โมเสสเคยเน้นว่า

พระเจ้าทรงเป็นพระศิลาแห่งความ
รอดของชนชาติอิสราเอล ผู้ประพันธ์
เพลงสดุดีเคยร้องบทเพลงนี้มาแล้ว
ว่าทรงเป็น “ศิลาแข็งแกร่ง” อิสยาห์
เขียนไว้แล้วว่า “เราวางศิลา
ก้อนหนึ่งในศิโยน คือศิลาที่ทดสอบ
แล้ว เป็นศิลามุมเอกล้ำค่า เป็นราก
ฐานมั่นคง” เฉลยธรรมบัญญัติ 32:4;
สดุดี 62:7; อิสยาห์ 28:16 ภายใต้
การทรงดลใจของพระเจ้า เปโตรเอง
เอาคำพยากรณ์นี้ใช้กับพระเยซู เขา
เขียนไว้ว่า “ในเมื่อพวกท่านได้ชิม
แล้วว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดีเลิศ
จงมาหาพระองค์ พระศิลาที่มีชีวิต
ที่แม้ถูกมนุษย์ปฏิเสธแล้ว แต่กลับ
เป็นศิลาที่ทรงเลือกสรร และล้ำค่า
ในสายพระเนตรพระเจ้า และพวก
ท่านเองเป็นดังศิลาที่มีชีวิต จงรับ
การสร้างขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่าย
วิญญาณ” 1 เปโตร 2:3-5 {DA 413.1}

“ใครจะมาวางรากอื่นอีกไม่ได้
แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซู
คริสต์” 1 โครินธ์ 3:11 “บนศิลานี้”
พระเยซูตรัส “เราจะสร้างคริสตจักร
ของเราไว้” อยู่เบื้องพระพักตร์ของ
พระเจ้าและต่อหน้าชาวสวรรค์ผู้มี
ปัญญาทั้งปวง อยู่ต่อหน้ากองทัพ

นรกที่ตาเปล่ามองไม่เห็น พระคริสต์ทรงวางคริสตจักรของพระองค์ไว้บนพระศิลาอันมีชีวิต พระศิลานั้นคือพระองค์เอง ซึ่งเป็นกายของพระองค์ที่แตกหักและชอกช้ำเพื่อเรา พลังแห่งความตายจะมีชัยเหนือคริสตจักรไม่ได้ {DA 413.2}

ขณะที่พระคริสต์ตรัสถ้อยคำเหล่านี้ คริสตจักรอ่อนกำลังเพียงใด! มีผู้เชื่อเพียงหยิบมือเดียว กองทัพของปีศาจและคนชั่วหันหน้าเข้าหาต่อต้านคนกลุ่มนี้ แต่กระนั้น ผู้ติดตามพระคริสต์จะต้องไม่กลัว พวกเขาถูกสร้างขึ้นบนพระศิลาแห่งความแข็งแกร่งของพวกเขา พวกเขาไม่มีทางถูกโค่นล้มได้ {DA 413.3}

เป็นเวลาถึงหกพันปีที่ความเชื่อถูกสร้างขึ้นบนพระคริสต์ เป็นเวลาถึงหกพันปีที่กระแสน้ำเชี่ยวและพายุร้ายแห่งความโกรธแค้นของซาตานโหมกระหน่ำใส่พระศิลาแห่งความรอดของเรา แต่พระศิลานี้ยังคงตั้งมั่นอยู่อย่างไม่หวั่นไหว {DA 413.4}

เปโตรแสดงออกด้วยทางวาจาถึงความจริงซึ่งเป็นรากฐานความเชื่อของคริสตจักร และบัดนี้พระเยซูประทานเกียรติให้แก่เขาในฐานะ

ตัวแทนของผู้เชื่อทั้งหมดเมื่อพระองค์ตรัสว่า “เราจะมอบลูกกุญแจต่าง ๆ แห่งแผ่นดินสวรรค์ให้ไว้แก่ท่าน สิ่งใดที่ท่านกล่าวห้ามในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกกล่าวห้ามในสวรรค์ และสิ่งใดที่ท่านกล่าวอนุญาตในโลก สิ่งนั้นก็จะได้รับอนุญาตในสวรรค์” {DA 413.5}

“ลูกกุญแจต่าง ๆ แห่งแผ่นดินสวรรค์” คือพระวาทะของพระคริสต์ พระวาทะทั้งหมดในพระคัมภีร์ ศักดิ์สิทธิ์เป็นของพระองค์และรวมอยู่ในที่นี่ด้วย พระวาทะเหล่านี้มีอำนาจที่จะเปิดและปิดสวรรค์ พระวาทะเหล่านี้ประกาศเงื่อนไขที่จะรับหรือปฏิเสธมนุษย์คนใดคนหนึ่ง ด้วยประการฉะนี้ งานของผู้ที่ประกาศพระวาทะของพระเจ้าจะเป็นกลืนของชีวิตที่นำไปสู่ชีวิตหรือเป็นกลืนของความตายที่นำไปสู่ความตาย งานของพวกเขาเป็นพันธกิจที่ต้องชั่งด้วยผลลัพธ์นิรันดร์ {DA 413.6}

พระผู้ช่วยให้รอดไม่ได้มอบหมายงานของการประกาศพระกิตติคุณให้แก่เปโตรเป็นรายบุคคล ในเวลาต่อมาเมื่อพระองค์ประทานพระบัญชาซ้ำอีกครั้งแก่เปโตร พระองค์ทรงนำ

มาใช้กับคริสตจักรโดยตรง เนื้อหาอันเดียวกันก็กล่าวไว้ให้กับสาวกสิบสองคนที่เป็นตัวแทนของผู้เชื่อของทั้งคริสตจักร หากพระเยซูทรงมอบหมายอำนาจพิเศษใดให้กับสาวกคนหนึ่งคนใดมากกว่าคนอื่นแล้ว เราจะไม่พบพวกเขาแย้งชิงว่าใครจะเป็นใหญ่ที่สุด พวกเขาจะยอมทำตามพระประสงค์ของอาจารย์ของพวกเขาและให้เกียรติผู้ที่พระองค์ทรงเลือก {DA 414.1}

แทนที่จะแต่งตั้งคนหนึ่งให้เป็นหัวหน้าของพวกเขาพระคริสต์ตรัสกับสาวกว่า “อย่าให้ใครเรียกว่า ‘ท่านอาจารย์’” “อย่าให้ใครเรียกท่านทั้งหลายว่า ‘บรมครู’ เพราะว่าบรมครูของพวกท่านมีเพียงผู้เดียวคือพระคริสต์” มัทธิว 23:8, 10 {DA 414.2}

“พระคริสต์ทรงเป็นศิระของชาย” พระเจ้าผู้ทรงวางทุกสิ่งไว้ใต้เท้าของพระผู้ช่วยให้รอดนั้น “ประทานพระคริสต์แก่คริสตจักรให้เป็นเจ้านายเหนือทุกๆ สิ่ง คริสตจักรเป็นพระกายของพระคริสต์ ซึ่งเป็นความบริบูรณ์ของพระองค์ ผู้ทรงเติมทุกอย่างในทุกแห่งให้เต็มบริบูรณ์” 1 โครินธ์ 11:3 เอเฟซัส 1:22, 23 คริสตจักร

สร้างขึ้นบนพระคริสต์ผู้ทรงเป็นรากฐาน คือให้เชื่อฟังพระคริสต์ในฐานะศิระะ ไม่ใช่วางใจในมนุษย์ หรือไปอยู่ภายใต้การควบคุมของมนุษย์หลายคนอ้างว่าการได้รับความไว้วางใจให้ดำรงตำแหน่งในคริสตจักรทำให้พวกเขามีอำนาจสั่งคนอื่น ๆ ให้เชื่อและทำตามเขา การอ้างเช่นนี้พระเจ้าไม่ทรงอนุมัติ พระผู้ช่วยให้รอดทรงเปิดเผยว่า “พวกท่านทุกคนเป็นพี่น้องกัน” ทุกคนต้องสัมผัสกับการล่อลวงและมีแนวโน้มของการทำผิดได้ เราต้องไม่พึ่งมนุษย์ที่มีขอบเขตจำกัดคนใดมาเป็นผู้นำ พระศิลาแห่งความเชื่อคือการทรงร่วมสถิตอย่างมีชีวิตของพระคริสต์ในคริสตจักร คนอ่อนแอที่สุดจะต้องพึ่งในพระศิลา นี้ และคนที่คิดว่าตนเข้มแข็งที่สุดจะเป็นคนที่อ่อนแอที่สุดนอกเสียจากว่าเขาจะรับพระคริสต์มาเป็นพละกำลังของเขา “คนที่วางใจในมนุษย์ และให้เนื้อหนังเป็นกำลังของเขา. . . คนนั้นก็เป็นที่แช่งสาป” พระเจ้าทรงเป็น “พระศิลา พระราชกิจของพระองค์ก็สมบูรณ์” “ทุกคนที่เข้ามาลี้ภัยในพระองค์ก็เป็นสุข” เยเรมีย์ 17: 5 เฉลยธรรมบัญญัติ 32:4 สดุดี 2:12

{DA 414.3}

หลังจากเปโตรประกาศยอมรับพระเยซูแล้ว พระองค์ทรงกำชับพวกสาวกห้ามบอกคนใดว่าพระองค์คือพระคริสต์ พระองค์ประทานพระบัญชาให้แก่พวกเขาเพราะพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีมุ่งมั่นต่อต้านพวกเขา ยิ่งกว่านี้ผู้คนและแม้แต่สาวกยังมีความคิดที่ผิดๆ เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ หากมีการประกาศต่อสาธารณชนเกี่ยวกับพระองค์จะทำให้พวกเขาไม่ทราบถึงลักษณะของพระราชกิจของพระองค์ที่ถูกต้อง แต่วันแล้ววันเล่าพระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์แก่พวกเขาในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงต้องการให้พวกเขามีความคิดที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ {DA 414.4}

สาวกทั้งหลายยังคงคาดหวังว่าพระคริสต์จะขึ้นครองราชย์ในฐานะเจ้าชายของทางโลก แม้ว่าพระองค์ทรงปิดบังแผนการณ์ของพระองค์มาเนิ่นนาน พวกเขาก็ก็นับถือว่าพระองค์คงจะไม่อยู่อย่างยากจนและอย่างไม่เป็นที่รู้จักตลอดไป เวลาใกล้มาถึงแล้วเมื่อพระองค์จะทรงจัดตั้ง

อาณาจักรของพระองค์ พวกสาวกไม่ยอมแม้ที่จะให้ความคิดต่าง ๆ ต่อไปนี้ผ่านสมอของพวกเขาคือพวกเขาไม่มีทางเอาชนะความเกลียดชังของพวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์และคนชาติเดียวกันจะปฏิเสธพระองค์จนกำหนดโทษพระองค์ให้เป็นผู้หลอกลวงและจับพระองค์ตรึงกางเขนในฐานะผู้ร้าย แต่เวลาของอำนาจมีดกำลังเข้ามาใกล้ และพระเยซูทรงต้องเปิดเผยความขัดแย้งที่อยู่เบื้องหน้าให้กับสาวกของพระองค์ พระองค์ทรงเส้าพระทัยในขณะที่ทรงรอคอยความทุกข์ยากที่กำลังจะมา {DA 415.1}

จนบัดนี้พระองค์ทรงหลีกเลี่ยงการเปิดเผยให้พวกเขาทราบถึงสิ่งหนึ่งสิ่งใดอันเกี่ยวข้องกับความทุกข์ทรมานและความตายของพระองค์ในการสนทนาของพระองค์กับนิโคเดมัส พระองค์ตรัสว่า “โมเสสยกชูขึ้นในถิ่นทุรกันดารอย่างไร บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นอย่างนั้น เพื่อทุกคนที่วางใจพระองค์จะได้ชีวิตนิรันดร์” ยอห์น 3:14, 15 แต่พวกสาวกไม่ได้ยินเรื่องนี้และหากพวกเขาได้ยินก็คงจะไม่เข้าใจ แต่บัดนี้พวกเขา

อยู่กับพระเยซู คอยฟังพระดำรัสของพระองค์ คอยติดตามพระราชกิจของพระองค์โดยไม่ได้นิ่งถึงสภาพแวดล้อมอันต่ำต้อยของพระองค์และการต่อต้านของพวกเขาปฏิเสธและของประชาชน พวกเขาวิ่งหนีกับเปโตรให้คำพยานว่า “พระองค์เป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่ก้นอนาคตจะถูกยกออกไป “ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูทรงเริ่มเผยแก่บรรดาสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม และจะต้องทรงทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้ใหญ่ พวกหัวหน้านักโรหิต และพวกธรรมาจารย์ และทรงถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามพระองค์จะทรงเป็นขึ้นใหม่” {DA 415.2}

สาวกฟังด้วยความเศร้าโศกและประหลาดใจอย่างพูดไม่ออก พระคริสต์ทรงรับคำประกาศยอมรับของเปโตรว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และบัดนี้พระดำรัสของพระองค์ที่บ่งบอกถึงความทุกข์ทรมานและความตายของพระองค์ดูเหมือนว่าจะไม่มีทางเข้าใจได้ เปโตรอยู่อย่างนิ่งเฉยต่อไปไม่ได้

อีกแล้ว เขาจับยึดพระอาจารย์ไว้ราวกับว่าต้องการดึงพระองค์ออกมาจากเคราะห์กรรมที่กำลังจะมาถึง เปโตรอุทานว่า “อย่าให้เป็นเช่นนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า จะให้เหตุการณ์เช่นนั้นเกิดกับพระองค์ไม่ได้” {DA 415.3}

เปโตรรักพระเจ้าของเขา แต่พระเยซูไม่ทรงชมเชยเขาในเรื่องการแสดงความปรารถนาเพื่อปกป้องพระองค์จากความทุกข์ทรมาน คำพูดของเปโตรไม่ถือเป็นการช่วยเหลือและให้ความปลอบประโลมใจ พระเยซูในการทดลองครั้งยิ่งใหญ่ที่อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ การทำเช่นนั้นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ของพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อโลกที่หลงหายไป หรือกับบทเรียนของการเสียสละส่วนตนที่พระเยซูเสด็จมาสอนด้วยแบบอย่างของพระองค์เอง เปโตรไม่ปรารถนาที่จะเห็นไม้กางเขนในพระราชกิจของพระคริสต์ ความฝังใจที่ได้จากคำพูดของเขานั้นค้านกับสิ่งที่พระคริสต์ปรารถนาจะให้กับผู้ติดตามของพระองค์ และพระผู้ช่วยให้รอดได้รับการทรงดลพระทัยที่ต้องตรัสคำตักเตือน

อย่างรุนแรงที่สุดที่ไม่เคยหลุดออก
จากริมพระโอษฐ์ของพระองค์ “จง
ไปให้พ้น เจ้าซาตาน เจ้าเป็นเครื่อง
กีดขวางเราเพราะเจ้าไม่ได้คิดอย่าง
พระเจ้า แต่เจ้าคิดอย่างมนุษย์” {DA
415.4}

ซาตานพยายามทำให้พระเยซู
ท้อและหันจากพันธกิจของพระองค์
และด้วยความรักที่มีต่อบอดเปโตร
กำลังถ่ายทอดเสียงของการทดลอง
เจ้าชายแห่งความชั่วเป็นผู้กำหนด
ความคิด คำยุยงของเขายู้งงเบื้องหลัง
การอุทธรณ์ที่หุนหันพลันแล่น ใน
ถิ่นทุรกันดารซาตานเสนอให้พระคริสต์
เป็นผู้มีอำนาจครองโลกด้วยเงื่อนไข
เพียงแค่ว่าจะทิ้งเส้นทางแห่งความ
อภัยสอดส่องและการเสียสละ บัดนี้เขา
กำลังนำเสนอการทดลองแบบเดียว
กันนี้ให้กับสาวกของพระคริสต์ เขา
หาทางที่จะนำเปโตรให้ไปจ้องมอง
สง่าราศีของโลกเพื่อเขาจะมองไม่เห็น
ไม้กางเขนที่พระเยซูทรงประสงค์ให้
สายตาของพวกเขากลับมาทางนี้ และ
โดยผ่านทางเปโตร ซาตานก็ทดสอบ
การล่อลวงใส่พระเยซูอีกครั้งหนึ่ง แต่
พระผู้ช่วยให้รอดไม่ทรงใส่พระทัย
พระองค์ทรงคำนึงถึงสาวกของพระ

องค์ ซาตานขวางอยู่ระหว่างเปโตร
กับพระอาจารย์ของเขาเพื่อไม่ให้
หัวใจของสาวกสัมผัสได้ถึงนิมิตที่
พระองค์ทรงต้องถ่อมพระองค์เองลง
เพื่อเขา พระดำรัสที่พระคริสต์ตรัส
ไปนั้นไม่ได้ตรัสกับเปโตร แต่ตรัสกับ
ผู้หนึ่งที่พยายามแยกเขาออกจาก
พระผู้ไถ่ของเขา “อ้ายซาตาน
จงถอยไปข้างหลังเรา” อย่ามาขวาง
กั้นระหว่างเรากับผู้รับใช้ของเราที่
ทำผิด ให้เราเข้ามาหาเปโตรโดย
ตรงเพื่อเราจะเปิดเผยให้เขาเห็นถึง
ความล้าลึกแห่งความรักของเรา
{DA 416.1}

สำหรับเปโตรแล้วเป็นบทเรียน
ที่เข้มข้นและเป็นบทเรียนที่เขาเรียนรู้
ได้อย่างแข็งแกร่งว่า เส้นทางของ
พระคริสต์บนโลกนี้จะต้องผ่านความ
ทุกข์ทรมานและความอภัยสอดส่อง
สาวกคนนั้นกลัวที่จะสามัคคีธรรม
ทนทุกข์ทรมานร่วมกับพระอาจารย์
ของเขา แต่ในความร้อนแรงของ
เตาไฟเขาต้องเรียนรู้พระพรที่จะ
ได้รับ ต่อจากนั้นไปอีกนาน เมื่อ
ร่างกายที่แข็งแกร่งกระฉับกระเฉง
โค้งงออันเนื่องมาจากกาลเวลาของอายุ
และการะการงาน เขาเขียนบันทึกไว้

ว่า “ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าแปลกใจกับความทุกข์ยากแสนสาหัสที่กำลังเกิดขึ้นกับพวกท่าน เพื่อทดสอบพวกท่านนั้น ราวกับว่าสิ่งประหลาดเกิดกับพวกท่าน แต่จงชื่นชมยินดีเสมอ ที่ได้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อพระสิริของพระองค์ปรากฏ พวกท่านก็จะชื่นชมยินดีจนเนื้อเต้น” 1 เปโตร 4:12, 13 {DA 416.2}

บัดนี้พระเยซูทรงอธิบายให้สาวกของพระองค์ฟังว่าชีวิตของการละทิ้งตนเองของพระองค์เป็นแบบอย่างของชีวิตที่พวกเขาควรทำตาม พระองค์เชิญชวนสาวกของพระองค์ และคนที่เกลไถลอยู่รอบพระองค์ ด้วยการตรัสว่า “ถ้าใครต้องการจะติดตามเรา ให้คนนั้นปฏิเสธตนเอง รับกางเขนของตนแบกและตามเรา” ไม่กางเขนเกี่ยวข้องกับอำนาจการปกครองของอาณาจักรโรม เป็นเครื่องมือแห่งความตายที่โหดร้ายและน่าอัปยศที่สุด อาชญากรต่ำช้าที่สุดถูกกำหนดให้แบกกางเขนไปยังจุดประหารและบ่อยครั้งที่เอากางเขนใส่ป่าพวกเขา พวกเขาจะต่อต้านอย่างรุนแรงด้วยความสิ้นหวังจน

หมดแรง และจะต้องเอาเครื่องมือแห่งความทรมานผูกติดกับตัว แต่พระเยซูทรงเรียกร้องให้ผู้ติดตามของพระองค์แบกกางเขนตามพระองค์ไป สำหรับสาวกแล้ว แม้ว่าพวกเขาจะเข้าใจพระดำรัสของพระองค์ได้แต่เป็นเพียงบางส่วน ก็ยังชี้ให้เห็นถึงการยอมจำนนต่อความอัปยศอดสูที่เข้มข้นที่สุด นั่นคือยอมแม้จะต้องตายเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ไม่มีภาพใดที่พระราชดำรัสของพระผู้ช่วยให้รอดจะบรรยายถึงการมอบถวายตนอย่างสมบูรณ์แบบได้เช่นนี้อีกแล้ว แต่ทั้งหมดนี้พระองค์ทรงรับไว้เพื่อพวกเขา พระเยซูไม่ทรงถือว่าสวรรค์เป็นสถานที่ที่น่าปรารถนาในขณะที่เราทั้งหลายยังหลงหายอยู่ พระองค์ทรงก้าวออกจากพระบัลลังก์แห่งสวรรค์เพื่อมารับการจำหนึและการดูหมิ่นและความตายแห่งความอัปยศ พระองค์ผู้ทรงร่ำรวยด้วยสมบัติล้ำค่าแห่งสวรรค์ทรงมารับสภาพคนยากจน เพื่อโดยความยากจนเราจะได้มีมั่งมี เราต้องเดินไปตามเส้นทางที่พระองค์ทรงดำเนิน {DA 416.3}

การที่จะรักจิตวิญญาณที่พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเขาเหล่านั้น

หมายถึงการตรึงตัวเราเองไว้บนทางเขน ผู้ที่เป็นบุตรของพระเจ้าควรมองว่าตัวเองเป็นข้อต่อข้อหนึ่งของสายโซ่ที่ส่งลงมาเพื่อช่วยโลกให้รอด เป็นหนึ่งร่วมกับพระคริสต์ในแผนการแห่งความเมตตาเพื่อออกไปกับพระองค์ตามหาและช่วยคนที่หลงหาย คริสเตียนทั้งหลายจะต้องตระหนักอยู่เสมอว่าเราได้ถวายตัวแด่พระเจ้า และด้วยลักษณะอุปนิสัยยพวกเขาจะต้องเปิดเผยพระคริสต์ให้แก่โลก การเสียสละส่วนตน ความเห็นอกเห็นใจความรักที่แสดงออกในชีวิตของพระคริสต์จะต้องเปิดเผยออกมาอีกครั้งในชีวิตของผู้ปฏิบัติงานถวายพระเจ้า {DA 417.1}

“เพราะว่าใครต้องการจะเอาชีวิตรอด คนนั้นจะเสียชีวิต แต่ใครยอมเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ คนนั้นจะได้ชีวิตรอด” ความเห็นแก่ตัวคือความตาย ไม่มีอวัยวะใดของร่างกายจะมีชีวิตอยู่ได้ หากอวัยวะนั้นจำกัดการให้บริการไว้ให้กับตัวเอง หัวใจที่ไม่ส่งเลือดอันมีชีวิตไปยังมือและศีรษะจะสูญเสียพลังไปอย่างรวดเร็ว ตั้งเลือดอันมีชีวิตของเรา ความรักของพระคริสต์

ก็กระจายไปทั่วทุกส่วนของกายอัน ลีกลับอัศจรรย์ของพระองค์ เราเป็นสมาชิกที่อยู่ร่วมกัน และจิตวิญญาณใดปฏิเสธที่จะให้ก็จะพินาศ และ *“ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร”* พระเยซูตรัส *“เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร เพราะว่าผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา”* เล่า {DA 417.2}

พระองค์ทรงเน้นให้พวกเขา มองไปให้ไกลโพ้นออกไปจากความยากจนและความอับยศอดสูในปัจจุบัน พระองค์ทรงเน้นให้สาวกมองไปยังการเสด็จมาด้วยรัศมีภาพของพระองค์ ไม่ใช่ในความยิ่งใหญ่ตระการของบัลลังก์บนโลก แต่ด้วยพระสิริของพระเจ้าและกองกำลังชาวสวรรค์ และแล้วพระองค์ตรัสว่า *“พระองค์จะทรงตอบแทนแต่ละคนตามการกระทำของเขา”* เพื่อให้กำลังใจแก่พวกเขา พระองค์ทรงสัญญาว่า *“เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนยังจะไม่ลิ้มรสความตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราช-*

อาณาจักรของพระองค์” แต่สาวก
ไม่เข้าใจพระดำรัสของพระองค์ พระ
สิริดูเหมือนอยู่ห่างไกลเกินไป สายตา
ของพวกเขาจับจ้องไปยังภาพที่ใกล้
ชีวิตแสนเชื่องของทางโลก ความ
อภัยและความทุกข์ทรมาน พวกเขา
จะต้องละทิ้งความคาดหวังอย่าง
เจิดจรัสในเรื่องอาณาจักรของพระ
เมสสิยาห์ไปเสียหรือ? พวกเขาจะ
ไม่ได้เห็นพระเป็นเจ้าของพวกเขา
ขึ้นครองพระบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิด
หรือ? เป็นไปได้หรือที่พระคริสต์จะ
ต้องดำเนินชีวิตอย่างถ่อมตน พเนจร
ไร้บ้าน ถูกดูหมิ่น ถูกปฏิเสธและถูก
ประหารชีวิต? ความโศกเศร้าบีบคั้น
หัวใจของพวกเขาเพราะพวกเขารัก
พระอาจารย์ของพวกเขา ความสงสัย
ยังรังควานจิตใจของพวกเขาด้วย
เพราะพระบุตรของพระเจ้าที่ต้องพบ
กับความอภัยอันเหี้ยมโหดเช่นนี้
เป็นเรื่องที่พวกเขาไม่เข้าใจ พวกเขา
ตั้งแง่สงสัยว่าทำไมพระองค์จะต้อง
มุ่งหน้าไปยังกรุงเยรูซาเล็มด้วย
ความสมัครใจเพื่อพบกับการถูก
ปฏิบัติกับสิ่งที่พระองค์ทรงบอก
เล่าว่าจะต้องเผชิญที่นั่น พระองค์จะ
ยอมปล่อยให้ตัวเองไปรับชะตา

เช่นนี้ได้อย่างไร และทิ้งพวกเขาไป
อยู่ในความมืดมิดยิ่งกว่าที่พวกเขา
หาทางคล้อยก่อนที่พระองค์จะเปิด
เผยตัวเองให้แก่พวกเขา {DA 417.3}

สาวกคิดอย่างมีเหตุมีผลว่า
ในแคว้นซีซารียาฟีลิปปี พระคริสต์
อยู่ไกลเกินที่กษัตริย์เฮโรดและ
คายาฟาจะมาถึงพระองค์ได้ พระ
องค์ไม่ต้องกลัวความเกลียดชังของ
ชาวยิวหรืออำนาจของชาวโรมันที่นั่น
ทำไมไม่ทำงานที่นั่นซึ่งห่างไกลจาก
พวกฟาริสีเล่า? ทำไมพระองค์จึง
ต้องทรงยอมปล่อยให้ตัวเองตาย
เล่า? หากพระองค์จะสิ้นพระชนม์
อาณาจักรของพระองค์จะถูกสถาปนา
ขึ้นอย่างมั่นคงจนประตูนรกเอาชนะ
เหนือมันไม่ได้มันได้อย่างไร? สำหรับ
สาวกแล้วนี่เป็นเรื่องลึกลับอย่าง
แน่นอน {DA 418.1}

ในเวลานี้พวกเขากำลังเดิน
เรียบไปตามชายฝั่งของทะเลสาบ
กาลิลีมุ่งหน้าไปยังเมืองที่ความหวัง
ทั้งหมดของพวกเขาจะอับปาง พวกเขา
ไม่กล้าโต้แย้งกับพระคริสต์ แต่
คุยกันด้วยน้ำเสียงที่ต่ำและเศร้า
สร้อยอันเกี่ยวกับว่าอนาคตจะเป็น
อย่างไร แมตทกอยู่ท่ามกลางปัญหา

ต่าง ๆ นานา พวกเขาก็นั่งนิ่ง ๆ อยู่ ด้วยประการฉะนี้ พวกเขามอง
อยู่กับความคิดที่ว่าจะมีสถานการณ์ และสงสัย หวังและกลัวอยู่เป็นเวลา
ที่ไม่คาดฝันบางอย่างอาจมาพลิก นานถึงหกวันแห่งความมืดมิดอัน
ชะตาที่กำลังรอพระองค์ของพวกเขา ยาวนาน {DA 418.2}

พระเจ้าทรงเป็น “พระศิลา พระราชกิจของพระองค์ก็สมบูรณ์”

“ทุกคนที่เข้ามาลี้ภัยในพระองค์ก็เป็นสุข”

“คนที่วางใจในมนุษย์

และให้เนื้อหนังเป็นกำลังของเขา...คนนั้นก็เป็นที่แห่งสาป”

เฉลยธรรมบัญญัติ 32:4 สดุดี 2:12 เยเรมีย์ 17:5

“การทรงจำแลงพระกาย”

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 17:1-8; มาระโก 9:2-8; ลูกา 9:28-36

จวนจะค่ำแล้วพระเยซูทรงเรียกสาวกสามคนคือเปโตร ยากอบ และยอห์น และนำพวกเขาเดินข้ามทุ่งนามุ่งหน้าตามทางขรุขระไปยังภูเขาคาโดมที่โดดเดี่ยว พระผู้ช่วยให้รอดและสาวกของพระองค์ใช้เวลาเดินทางและสอนมาตลอดทั้งวัน การป็นภูเขาจึงเพิ่มความเหนื่อยล้าให้แก่พวกเขา พระคริสต์ทรงยกภาระหนักออกจากจิตใจและร่างกายของคนจำนวนมากที่ประสบความทุกข์ทรมาน พระองค์ทรงส่งกระแสแห่งชีวิตที่ทรงพลังผ่านไปยังร่างกายอันอ่อนแอของพวกเขา แต่ความเป็นมนุษย์ก็ยังโอบล้อมพระองค์ไว้ และขณะที่ทรงปีนไต่สูงขึ้น พระองค์พร้อมด้วยสาวกก็รู้สึกเหนื่อยล้า {DA 419.1}

แสงของดวงอาทิตย์ที่กำลังลับขอบฟ้ายังคงอ้อยอิ่งอยู่เหนือยอดเขา และแสงทองของความเจิดจ้าที่ค่อยๆ

เลื่อนลงนั้นได้ส่องไปตามทางของพวกเขา แต่ในไม่ช้าแสงทั้งบนเนินเขาและหุบเขาก็ดับมืดไปหมด ดวงอาทิตย์หายไประหว่างขอบฟ้าตะวันตก และนักเดินทางที่โดดเดี่ยวถูกความมืดมิดของยามค่ำคั่นห่อหุ้มไว้ ความมืดรอบตัวพวกเขาดูเหมือนประสานเข้ากันได้ดีกับชีวิตที่เศร้าโศกของพวกเขา เมฆหนาที่รวบรวมตัวกันอยู่รอบพวกเขา {DA 419.2}

สาวกไม่กล้าพอที่จะทูลถามพระคริสต์ว่ากำลังมุ่งหน้าไปที่ใด หรือเพื่อจะไปทำอะไร บ่อยครั้งพระองค์ทรงใช้เวลาทั้งคืนบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน พระองค์ผู้ทรงใช้พระหัตถ์สร้างภูเขาและหุบเขาทรงเข้าได้ดีกับธรรมชาติ และชื่นชอบความเงียบสงบ สาวกเดินตามการทรงนำของพระคริสต์ แต่ถึงกระนั้นพวกเขาสงสัยว่าทำไมพระอาจารย์ของพวกเขาจึงต้องนำพวกเขา

เขาขึ้นมาด้วยความยากลำบากใน
เมื่อพวกเขาเหนื่อยล้าเช่นนี้ และ
พระองค์เองก็ทรงต้องการการพักผ่อน
เช่นกัน {DA 419.3}

ในไม่ช้าพระคริสต์ตรัสว่าจะ
ไม่เดินต่อแล้ว พระองค์ดำเนินห่าง
ออกไปเล็กน้อย บุรุษแห่งความโศก
เศร้าร้องทูลด้วยเสียงดังและน้ำตา
พระองค์ทรงอธิษฐานวิงวอนร่ำไห้
อย่างหนัก พระองค์ทรงอธิษฐาน
ขอกำลังที่จะทนต่อการทดสอบเพื่อ
มนุษยชาติ พระองค์เองจะต้องยึดมั่น
ในพระเจ้าผู้ทรงอำนาจทุกอย่าง
เพราะการทำเช่นนั้นเท่านั้นที่พระองค์
จะทรงคำนึงถึงเรื่องของอนาคตได้
และพระองค์ทรงเทความปรารถนา
ในใจที่ทรงมีต่อสาวกของพระองค์
เพื่อว่าในชั่วโมงแห่งอำนาจมีนั้น
ความเชื่อของพวกเขาจะไม่เพียงพอล้ำ
น้ำค้างปกคลุมอย่างหนักบนร่างที่
โน้มโค้งของพระองค์ แต่พระองค์
ไม่ทรงใส่พระทัย เจ้ามืดของยาม
คำคืนรวมตัวกันหนาที่บรอบพระ
วรกายของพระองค์ แต่พระองค์
ไม่ทรงคำนึงถึงความมืดนี้เลย เวลา
ผ่านไปอย่างช้าๆ ในช่วงแรกพวก
สาวกพร้อมใจกันอธิษฐานร่วมกับ

พระองค์ด้วยความจงรักภักดีจริงใจ
แต่ไม่นานพวกเขาก็พ่ายแพ้แก่ความ
เหนื่อยล้า และแม้ในขณะที่พยายาม
รักษาความสนใจในภาพที่อยู่ตรงหน้า
แต่พวกเขาก็หลับไป พระเยซูทรงบอก
พวกเขาแล้วถึงความทุกข์ทรมานของ
พระองค์ พระองค์ทรงพาพวกเขาไป
กับพระองค์เพื่อให้อธิษฐานร่วมกับ
พระองค์ แม้ในเวลานี้พระองค์ยังทรง
กำลังอธิษฐานเมื่อพวกเขาอยู่ พระ
ผู้ช่วยให้รอดทรงเห็นความเศร้าโศก
ของพวกสาวก และทรงปรารถนาที่
จะทำให้ความเศร้าโศกของพวกเขา
เบาลงโดยการรับรองว่าความเชื่อ
ของพวกเขาไม่ได้ไร้ประโยชน์ ไม่ใช่
ทุกคนแม้แต่สาวกสิบสองคนที่จะได้รับ
การเปิดเผยในสิ่งที่พระองค์ปรารถนา
จะประทานให้ มีเพียงสาวกสามคน
เท่านั้นที่ทรงโปรดคัดสรรไว้ให้อยู่ร่วม
กับพระองค์บนภูเขา เพื่อจะเป็นพยาน
ถึงความปวดร้าวของพระองค์ในสวน
เกทเสมนี บัดนี้ภาระในการอธิษฐาน
อันอ่อนของพระองค์คือการที่พวก
เขาจะได้รับการสำแดงพระสิริที่พระ
องค์ทรงมีร่วมกับพระบิดาก่อนที่โลก
นี้เกิดขึ้น เพื่อเปิดเผยอาณาจักรของ
พระองค์ต่อสายตามนุษย์ และสาวก

ของพระองค์จะได้รับการเสริมกำลัง เพื่อให้เห็นถึงความเป็นพระเจ้า เพื่อปลอบประโลมพวกเขาในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ทรมานอันแสนสาหัสของพระองค์ เพื่อให้เพียบพร้อมด้วยความรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ค้ำประกัน ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าแน่นอน และการสิ้นพระชนม์อย่างอัปยศอดสูของพระองค์เป็นส่วนหนึ่งของแผนการไถ่บาป {DA 419.4}

คำอธิษฐานของพระองค์ไปถึงพระบิดาแล้ว ในขณะที่พระองค์ทรงก้มพระเศียรลงต่ำกับพื้นหิน ในทันใดนั้นสวรรค์ก็เปิดออก ประตูทองคำแห่งเมืองของพระเจ้าเปิดออกกว้าง และรัศมีอันศักดิ์สิทธิ์ส่องลงมายังภูเขาปกคลุมพระวรกายของพระผู้ช่วยให้รอด ความเป็นพระเจ้าจากภายในพระองค์ส่องประกายผ่านความเป็นมนุษย์ และบรรจบกับพระสิริที่ลงมาจากเบื้องบน พระคริสต์ทรงลุกขึ้นจากท่าหมอบราบและประทับยืนด้วยความสง่างามของพระเจ้า ความทุกข์ทรมานของจิตวิญญาณหมดไป บัดนี้พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงเหมือน “แสงอาทิตย์” ฉลองพระองค์ก็ “ขาวผ่องดุจแสงสว่าง” {DA 421.1}

เมื่อสาวก [ทั้งสาม] ตื่นขึ้น พวกเขามองเห็นลำแสงจ้าแห่งรัศมีภาพที่ทำให้ภูเขาสว่าง ด้วยความกลัวและความประหลาดใจพวกเขาจึงพระวรกายอันเจิดจรัสของพระอาจารย์ของพวกเขา เมื่อพวกเขาทนมองแสงเจิดจ้าอันประหลาดได้แล้ว พวกเขาก็เห็นว่าพระเยซูไม่ได้อยู่เพียงลำพัง เคียงข้างพระกายของพระองค์ มีชาวสวรรค์สององค์กำลังสนทนากับพระองค์อย่างสนิทสนม นั่นคือโมเสสที่เคยสนทนากับพระเจ้าบนภูเขาซีนาย และเอลียาห์ซึ่งได้รับสิทธิพิเศษอันสูงส่งที่ไม่เคยประทานให้แก่บุตรชายคนใดของอาดัม นั่นคือไม่ให้ตกไปอยู่ภายใต้อำนาจแห่งความตาย {DA 421.2}

บนภูเขาปิสกาห์เมื่อสิบห้าศตวรรษก่อนหน้า โมเสสได้แต่ยืนเฝ้ามองดินแดนแห่งพระสัญญา แต่เพราะบาปของเขาที่นำพุมะรีบาห์ เขาก็เข้าไปยังดินแดนนั้นไม่ได้ ความยินดีปรีดาที่เกิดจากการนำกองทัพอิสราเอลเข้ารับมรดกของบรรพบุรุษของพวกเขาไม่ได้มีให้แก่โมเสส คำวิงวอนอันเจ็บปวดรวดเร็วของเขาที่ว่า “ขอทรงอนุญาตให้

ข้าพระองค์เข้าไปดูแผ่นดินดีที่อยู่
 ฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน
 ดูแดนเทือกเขางดามและเลบานอน
 ด้วย” ถูกปฏิเสธ เฉลยธรรมบัญญัติ
 3:25 ความหวังอันยาวนานถึงสี่สิบปี
 ที่นำความสว่างมาให้แก่ความมืดมิด
 ของการพเนจรในทะเลทรายได้ถูก
 ปฏิเสธลง หลุมฝังศพในถิ่นทุรกันดาร
 เป็นจุดหมายปลายทางของการ
 ตรากตรำเหน็ดเหนื่อยและปวดร้าวใจ
 แต่ในการนี้ “พระองค์ผู้ทรงสามารถ
 ทำทุกสิ่งได้มากกว่าที่เราทูลขอ
 หรือคิด” เอเฟซัส 3:20 ได้ทรงตอบ
 คำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์
 โมเสสเดินเข้าไปอยู่ใต้อำนาจของ
 ความตาย แต่เขาไม่ได้คงอยู่ในหลุม
 ฝังศพ พระคริสต์เองทรงเรียกเขาให้
 ออกมารับชีวิต ชาดานผู้ล่อลวงอ้าง
 ว่าร่างของโมเสสเป็นของมันเพราะ
 บาปของเขา แต่พระคริสต์พระเจ้าผู้ช่วย
 ให้รอดทรงนำเขาออกมาจากหลุม
 ฝังศพ ยูดา 9 {DA 421.3}

บนภูเขาแห่งการจำแลงพระ
 กาย โมเสสเป็นประจักษ์พยานของ
 ชัยชนะที่พระคริสต์ทรงมีเหนือบาป
 และความตาย เขาเป็นตัวแทนของ
 ผู้ที่จะออกมาจากหลุมฝังศพเมื่อ

ผู้ชอบธรรมเป็นขึ้นจากความตาย
 เอลียาห์ซึ่งพระเจ้าทรงรับขึ้นสวรรค์
 โดยไม่พบกับความตายเป็นตัวแทน
 ของผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่บนโลกเมื่อพระ
 คริสต์เสด็จมาครั้งที่สองและคนเหล่านี้
 “จะถูกเปลี่ยนใหม่ทุกคนในช่วงขณะ
 เดียว ในพริบตาเดียวเมื่อเปาเปตร
 ครั่งสุดท้าย” เมื่อ “สิ่งที่เสื่อมสลายได้
 นี้ต้องสวมด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายไม่ได้
 และสภาพที่ต้องตายนี้ต้องสวมด้วย
 สภาพที่ไม่ตาย” 1 โครินธ์ 15:51-53
 แสงสว่างของสวรรค์ปกคลุมพระเยซู
 ไว้ ในลักษณะเดียวกับที่จะทรงปรากฏ
 เมื่อพระองค์จะเสด็จมา “ครั้งที่สอง
 ปราศจากความบาป. . . ให้เขาถึง
 ความรอด” เพราะ “เมื่อพระองค์จะ
 เสด็จมาด้วยพระรัศมีของพระบิดา
 พร้อมกับพวกทูตสวรรค์บริสุทธ”
 ฮีบรู 9:28; มาระโก 8:38 พระสัญญา
 ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ประทานแก่
 สาวกนั้นบัดนี้สำเร็จแล้ว บนภูเขา
 แห่งนี้ พระเจ้าทรงนำเสนอด้วย
 ภาพย่ออาณาจักรแห่งรัศมีภาพที่จะ
 มาในอนาคตนั่นคือพระคริสต์องค์
 ราชัน โมเสสผู้เป็นตัวแทนของ
 วิสุทธิชนที่กลับเป็นขึ้นจากความ
 ตายและเอลียาห์ตัวแทนของผู้ที่

จะได้ขึ้นไปสวรรค์โดยไม่ผ่านความตาย {DA 421.4}

สาวกยังไม่เข้าใจภาพที่เห็น แต่พวกเขาชื่นชมปรีดาที่พระอาจารย์ผู้ทรงอดทนนาน ผู้ทรงมีใจอ่อนสุภาพ และถ่อมตน ผู้ทรงพเนจรไปมาอย่างคนต่างถิ่นที่ช่วยตัวเองไม่ได้ ทรงได้รับเกียรติเป็นที่พึงพอพระทัยจากพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ พวกเขาเชื่อว่าเอลียาห์ลงมาเพื่อประกาศการขึ้นครองราชย์ของพระเมสสิยาห์ และอาณาจักรของพระคริสต์เกือบจะถูกสถาปนาขึ้นแล้วในโลก ความทรงจำเรื่องความกลัวและความผิดหวังจะถูกกำจัดทิ้งไปหมดสิ้นตลอดกาล ที่นั่นพระสิริของพระเจ้าได้ถูกเปิดเผยไว้แล้ว พวกเขาหวังที่จะอยู่ต่อไปตลอดชั่วอายุขัยว่า “พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี่ก็ดี ถ้าพระองค์ต้องพระประสงค์ พวกข้าพระองค์จะทำพลับพลาสามหลังที่นี่สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง” พวกสาวกมั่นใจว่าโมเสสและเอลียาห์ได้รับบัญชาให้ลงมาเพื่อปกป้องพระอาจารย์ของพวกเขา และเพื่อสถาปนาอำนาจของพระองค์

ในฐานะพระราช {DA 422.1}

แต่ไม้กางเขนจะต้องมาก่อน มงกุฏ ประเด็นหลักที่พวกเขาปรึกษาหารือกับพระเยซูไม่ใช่เรื่องการสถาปนาพระคริสต์ขึ้นในฐานะกษัตริย์ แต่เป็นเรื่องความมรณาที่จะเกิดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูทรงดำเนินอย่างโดดเดี่ยวท่ามกลางมนุษย์ ทรงแบกรับความอ่อนแอของการเป็นมนุษย์ และทรงรับภาระความโศกเศร้าและบาปของมนุษย์ ในขณะที่ความมืดของการทดลองที่กำลังจะมาถึงกดดันพระองค์อยู่นั้น พระองค์ทรงโดดเดี่ยวทางจิตวิญญาณในโลกที่ไม่รู้จักพระองค์ แม้แต่สาวกที่รักของพระองค์ยังหมกมุ่นอยู่กับความสงสัยและความเศร้าโศกและความหวังอันทะเยอทะยานของพวกเขาเอง พวกเขายังไม่เข้าใจความลึกซึ้งของพันธกิจของพระองค์ พระองค์ทรงเคยอาศัยอยู่ท่ามกลางความรักและสามัคคีธรรมของสวรรค์ แต่ในโลกที่พระองค์สร้างขึ้นนั้นพระองค์ทรงอยู่อย่างโดดเดี่ยว บัดนี้สวรรค์ได้ส่งผู้สื่อข่าวมาหาพระเยซู ไม่ใช่ทูตสวรรค์ แต่เป็นคนที่อดทนต่อความทุกข์ทรมานและความเศร้าโศก เป็นคนที่เห็นใจ

พระเจ้าช่วยให้ออดได้เมื่อชีวิตทางโลกของพระองค์ถูกทดลอง โมเสสและเอลียาห์เคยเป็นเพื่อนร่วมงานรับใช้กับพระคริสต์ พวกเขาเคยร่วมแบ่งปันความปรารถนาของพระองค์เพื่อความรอดของมนุษย์ โมเสสเคยวิงวอนเพื่อชนชาติอิสราเอล “แต่บัดนี้ขอพระองค์โปรดยกโทษบาปของพวกเขา มิฉะนั้น ขอพระองค์ทรงลบชื่อของข้าพระองค์เสียจากหนังสือที่พระองค์ทรงจดไว้” อพยพ 32:32 เอลียาห์มีประสบการณ์ความโดดเดี่ยวฝ่ายจิตวิญญาณเพราะเป็นเวลาสามปีครึ่งของการกัณดารอาหารที่เขาต้องแบกรับภาระความเกลียดชังและความวิบัติของชนชาตินี้ เขายืนหยัดเพื่อพระเจ้าเพียงลำพังบนภูเขาการเมล เขาหนีไปยังทะเลทรายด้วยความปวดร้าวและความสิ้นหวังเพียงลำพัง ชายเหล่านี้ซึ่งได้รับเลือกให้อยู่เหนือทูตสวรรค์ทุกองค์ที่อยู่รอบพระบัลลังก์ได้มาสนทนากับพระเยซูเกี่ยวกับเหตุการณ์ความทุกข์ทรมานของพระองค์และเพื่อปลอบโยนพระองค์ด้วยความมั่นใจในความเห็นอกเห็นใจของสวรรค์ ความหวังของโลกและความรอดของมนุษย์ทุกคนเป็น

ภาระในคำสนทนาของพวกเขา {DA 422.2}

พวกเขาสามารถพาความหวัง พวกเขาจึงได้ยื่นคำสนทนาระหว่างพระคริสต์และผู้สื่อข่าวชาวสวรรค์เพียงเล็กน้อย พวกเขาล้มเหลวที่จะเฝ้าระวังและอธิษฐานจนไม่ได้รับสิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะประทานแก่พวกเขา นั่นคือความรู้เรื่องการทนทุกข์ของพระคริสต์และพระสิริที่จะตามมา พวกเขาสูญเสียพระพรที่น่าจะเป็นของพวกเขาผ่านทางมีส่วนร่วมในการเสียสละตนของพระองค์ สวาทเหล่านี้มีจิตใจแข็งขาคีที่จะเชื่อและซาบซึ้งเพียงเล็กน้อยต่อขุมทรัพย์ที่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทำให้พวกเขาแข็งแกร่งขึ้น {DA 425.1}

แต่กระนั้นพวกเขาก็ยังได้รับแสงสว่างอันยิ่งใหญ่ พวกเขาได้รับความมั่นใจว่าสวรรค์ทั้งหมดรู้ดีถึงบาปของชนชาติยิวที่ปฏิเสธพระคริสต์ พวกเขาได้รับความเข้าใจเรื่องพระราชกิจของพระผู้ไถ่อย่างกระจ่างมากขึ้น พวกเขาเห็นกับตาและได้ยินกับหูของพวกเขาเองถึงสิ่งที่เกินความเข้าใจของมนุษย์ พวกเขา “เป็นสักขีพยานถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์”

2 เปโตร 1:16 และพวกเขาตระหนักว่าแท้จริงแล้วพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ผู้ซึ่งเหล่าปีตูลาและพวกผู้เผยพระวจนะได้เป็นพยานถึงและชาวสวรรค์แห่งจักรวาลยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นเช่นนั้น {DA 425.2}

ในขณะที่พวกเขายังคงจ้องมองภาพเหตุการณ์บนภูเขา “มีเมฆสุกใสมาปกคลุมพวกเขาไว้ แล้วมีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า ‘ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมากจงเชื่อฟังท่านเถิด’” ขณะที่พวกเขามองเมฆแห่งพระสิริที่สว่างไสวกว่าแสงนำทางของชนชาติอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร

ในขณะที่พวกเขาได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสด้วยความตระการอันน่ากลัวที่ทำให้เขาสั่นสะเทือนสาวกก็ล้มพับลงไปกับพื้น พวกเขายังคงหมอบอยู่กับพื้น ปิดหน้าจนกระทั่งพระเยซูเสด็จดำเนินมาใกล้ตัวพวกเขาและตรัสด้วยพระสุรเสียงอันคุ้นเคยขับไล่ความกลัวว่า “จงลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย” ด้วยความพยายามที่จะเงยหน้าขึ้นพวกเขาจึงเห็นว่ารัศมีภาพจากสวรรค์ได้จากไปแล้วภาพของโมเสสและเอลียาห์ก็หายไป พวกเขาอยู่บนภูเขาตามลำพังกับพระเยซู {DA 425.3}

“พระเยซูทรงอธิบายให้สาวกของพระองค์ฟังว่าชีวิตของการละทิ้งตนเองของพระองค์เป็นแบบอย่างของชีวิตที่พวกเขาควรทำตาม” {DA 416.3}

“ทุกคนได้รับเชิญให้มาหาพระองค์และมีชีวิต
โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างของอายุหรือยศฐาณะ หรือเชื้อชาติ
หรือสิทธิพิเศษทางศาสนา” {DA 403.3}

พันธกิจ

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 17:9-21; มาระโก 9:9-29; ลูกา 9:37-45

เวลาทั้งคืนในภูเขาคาซาเนีย
และขณะดวงอาทิตย์ขึ้นเหนือขอบฟ้า
พระเยซูและสาวกของพระองค์ก็
เสด็จลงไปยังที่ราบ สาวกทั้งหลาย
ต่างพากันครุ่นคิดอยู่ด้วยความรู้สึก
เกรงขามและในความเจ็บ แม้กระทั่ง
เปโตรเองก็ยังไม่มีความเข้าใจที่จะพูด
พวกเขาเองจะยินดีปรีดาหากจะยัง
คงรื้อรอยอยู่ในสถานศักดิ์สิทธิ์ที่นั่น
ซึ่งสัมผัสด้วยแสงจากสวรรค์และที่
ซึ่งพระบุตรของพระเจ้าทรงสำแดง
พระสิริของพระองค์ แต่มีงานที่จะต้อง
ทำเพื่อประชาชน พวกเขาต่าง
ตามหาพระเยซูทั้งใกล้และไกล
{DA 426.1}

ตรงเชิงเขามีฝูงชนกลุ่มใหญ่
รวมตัวกันอยู่ เป็นกลุ่มคนที่นำโดย
สาวกที่เหลืออยู่ สาวกทราบดีว่า
พระองค์เสด็จไปที่ใด ขณะที่พระ
ผู้ช่วยให้รอดเสด็จมาใกล้ พระองค์

ทรงกำชับสหายทั้งสามว่าอย่าเปิดเผย
เรื่องที่เราเห็น พระองค์ตรัส
ว่า “นิมิตซึ่งท่านทั้งหลายเห็นนั้น
อย่าเล่าให้ใครฟังจนกว่าบุตรมนุษย์
จะเป็นขึ้นมาจากความตาย” การ
เปิดเผยที่สาวกเห็นนั้นพวกเขาต้อง
เก็บไว้ใคร่ครวญในหัวใจของตนเอง
ไม่ต้องประกาศให้คนอื่นรับรู้ หาก
เล่าให้มหาชนฟังก็เพียงแต่ปลุกความ
เย้ยหยันหรือความพิศวงไร้สาระ และ
แม้ใครสาวกทั้งเก้าคนก็ไม่อาจเข้าใจ
ภาพเหตุการณ์จนกระทั่งหลังจาก
พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากความตาย
แล้ว สาวกคนโปรดทั้งสามก็ช่าง
เชื่องช้าเสียในอะไรที่จะเข้าใจ ทั้งๆ
ที่เห็นจากข้อเท็จจริงที่ว่าพระคริสต์
ตรัสถึงเหตุการณ์ทั้งหมดที่ปรากฏ
ต่อพระองค์แล้ว พวกเขาก็กังขา
คำถามท่ามกลางพวกเขาตัวเอง
ว่าการเป็นขึ้นจากความตายหมายถึง

อะไร แต่กระนั้นพวกเขาไม่ได้ขอให้
พระเยซูอธิบาย พระดำรัสของ
พระองค์อันเกี่ยวข้องกับอนาคต
ทำให้พวกเขาโศกเศร้า พวกเขา
ไม่มุ่งค้นหาคำการเปิดเผยเพิ่มเติม
เกี่ยวกับเรื่องที่พวกเขาเชื่อด้วย
ความยินดีว่าจะไม่มีทางเกิดขึ้น
{DA 426.2}

เมื่อประชาชนในที่ราบเห็น
พระเยซู พวกเขาถึงวังงูเข้าไปเฝ้า
พระองค์ด้วยการแสดงออกถึงความ
เคารพและความสุข กระนั้น สาย
พระเนตรของพระองค์ทรงเห็นว่า
พวกเขามีความกระวนกระวาย
อย่างมากยิ่ง สวรรค์แสดงออกถึง
ความทุกข์ มีเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นที่
ทำให้พวกเขาผิดหวังและอับอาย
ขายหน้าอย่างขมขื่น {DA 427.1}

ขณะรอกันอยู่ตรงเชิงเขา มี
พ่อคนหนึ่งพาลูกชายมาหาเพื่อขอ
สวามช่วยให้ลูกชายหลุดพ้นจากผีไ้
ที่ทรมานเขาอยู่ เมื่อครั้งที่พระเยซู
ทรงบัญชาให้สวามสืบสองคนไป
ประกาศเทศนาทั่วแคว้นกาลิลีนั้น
พระองค์ประทานอำนาจเหนือ
วิญญาณโสโครก เพื่อขับไล่พวกมัน
ให้ออกไป ในขณะที่พวกเขาเดินทาง

ออกไปด้วยความเชื่อเข้มแข็งวิญญาณ
ชั่วเชื่อฟังคำพูดของพวกเขา บัดนี้
ในพระนามของพระคริสต์พวกเขา
สั่งให้วิญญาณที่ทรมานอยู่ออกจาก
เหยื่อของมันไป แต่ปีศาจเพียงแค
่เย้ยหยันพวกเขาด้วยการแสดงพลัง
ของมันใหม่อีกครั้ง พวกเขาหา
เหตุผลอธิบายความพ่ายแพ้ไม่ได้
พวกเขารู้สึกว่าได้นำความเสื่อมเสีย
มาสู่ตัวเองและพระอาจารย์ของ
พวกเขา และในฝูงชนมีพวกธรรมา
จารย์ที่ใช้โอกาสนี้ทำให้พวกเขา
อับอายขายหน้าอย่างมากที่สุด คน
เหล่านี้ล้อมอยู่รอบสวามและกระหน่ำ
ปัญหาใส่พวกเขาเพื่อหาทางพิสูจน์
ว่าพวกเขาและพระอาจารย์เป็นคน
หลอกลวง พวกธรรมาจารย์ประกาศ
อย่างมีชัยว่า ณ ที่นี้มีวิญญาณชั่ว
ที่ทั้งสวามและพระคริสต์ไม่มีทาง
พิชิตได้ ประชาชนมีแนวโน้มที่จะ
เข้าข้างพวกธรรมาจารย์ และความ
รู้สึกถูกรังและเหยียดหยามแผ่ไปทั่ว
ฝูงชน {DA 427.2}

แต่ทันใดนั้นข้อกล่าวหาหยุดไป
ฝูงชนเห็นพระเยซูและสวามสามคน
กำลังเดินกันมา ด้วยความรู้สึกขยะ
แขยงที่เกิดขึ้นในทันที ประชาชน

หันหน้าไปต้อนรับพวกเขา การสนทนาอย่างสนิทสนมกับรัศมีภาพแห่งสวรรค์ตลอดคืนยังทิ้งร่องรอยไว้บนพระผู้ช่วยและมิตรสหายของพระองค์ บนใบหน้าของพวกเขา มีแสงสว่างที่ทำให้ผู้พบเห็นแล้วตกตะลึง พวกธรรมาจารย์ถอยหลังกลับด้วยความกลัวในขณะที่ประชาชนต้อนรับพระเยซู {DA 427.3}

พระผู้ช่วยให้รอดเสด็จมายังที่เกิดเหตุแห่งความขัดแย้งราวกับว่าพระองค์ทรงเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด และทรงจ้องไปยังพวกธรรมาจารย์ถามว่า “พวกท่านถกเถียงกับพวกเขาด้วยเรื่องอะไร?” {DA 427.4}

แต่เสียงที่กล่าวอย่างห้าวหาญและท้าทายก่อนหน้านี้อีกกลับเจียบไป ความเจียบปกคลุมอยู่เหนือคนทั้งปวง ในเวลานี้คุณพ่อที่ทุกข์ใจเดินฝ่าฝูงชนและหมอบลงแทบพระบาทของพระเยซู เล่าเรื่องราวความทุกข์ยากและความผิดหวังของเขา {DA 427.5}

“ท่านอาจารย์” เขากล่าว “ข้าพเจ้าได้พาลูกชายมาหาท่าน เพราะมีผีใบ้เข้าสิง เมื่อไหร่ก็ตามที่ผีเข้าสิงตัวเขา มันจะทำให้เขา

ลัมซึก. . . ข้าพเจ้ามาขอให้พวกสาวกของท่านขับมันออก แต่พวกเขาไม่สามารถทำได้” {DA 428.1}

พระเยซูทอดพระเนตรไปรอบเห็นฝูงชนที่ยืนตะลึงงัน พวกธรรมาจารย์ที่คอยตำหนิติเตียนและสาวกที่งุนงง พระองค์ทรงอ่านความไม่เชื่อในทุกหัวใจ และด้วยพระสุรเสียงที่เต็มไปด้วยความเศร้าโศกทรงอุทานว่า “โอ นี่เป็นยุคที่ขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับพวกท่านนานแค่ไหน? และจะต้องอดทนกับพวกท่านนานเพียงไร?” จากนั้นพระองค์ทรงกล่าวกับบิดาที่ทุกข์ใจว่า “จงพาเด็กคนนั้นมาหาเราเถิด” {DA 428.2}

เมื่อนำเด็กชายคนนั้นเข้ามาแล้ว และขณะที่สายพระเนตรของพระผู้ช่วยให้รอดมองมาที่ตัวเขา วิญญาณชั่วก็เหวี่ยงเขาลงกับพื้นทำให้เขาชักด้วยความเจ็บปวดอย่างทรมาน เขากำลังเกลือกกับพื้นและน้ำลายฟูมปาก ส่งเสียงกรีดร้องน่ากลัวดังก้องไปในอากาศ {DA 428.3}

อีกครั้งหนึ่งพระเจ้าพระผู้ทรงเป็นเจ้าชายแห่งชีวิตและเจ้าชายแห่งความมิดได้มาประจัญหน้ากัน

ในสนามรบ พระคริสต์เสด็จมาเพื่อ
ทำให้พันธกิจของพระองค์ของการ
“ประกาศอิสรภาพแก่พวกเชลย. . . .
ปล่อยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ”
สำเร็จ ลูกา 4:18 ซาตานลงแรงจับ
เหยื่อให้อยู่ใต้การควบคุมของมัน
ทูตสวรรค์แห่งความสว่างและกอง
กำลังของทูตสวรรค์ชั่วที่ตามอง
ไม่เห็นกำลังล้อมอยู่รอบเพื่อติดตาม
ความขัดแย้งนี้ พระเยซูทรงยอม
ให้วิญญาณชั่วแสดงฤทธิ์อำนาจ
อยู่ชั่วขณะหนึ่ง เพื่อให้ผู้ที่มองดู
เหตุการณ์เข้าใจถึงการช่วยกู้ที่กำลัง
จะเกิดขึ้น {DA 428.4}

ฝูงชนหายใจไม่เต็มท้องขณะ
มองดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้เป็นพ่อ
มองดูด้วยความหวังและความกลัว
บนความทุกข์ปวดร้าวใจ พระเยซู
ตรัสถามว่า “เขาเป็นอย่างนี้มานาน
เท่าไร?” คุณพ่อเล่าเรื่องของความ
ทุกข์ทรมานที่มีมานานนับปี และ
แล้วร่ายกับว่าเขาอดทนต่อไปอีก
ไม่ไหวแล้วจึงร้องอุทานขึ้นมาว่า
“ถ้าท่านสามารถช่วยได้ก็โปรด
สงสารและช่วยเราทั้งสองด้วย” “ถ้า
ท่านสามารถช่วยได้!” แม้จนถึง
กระทั่งบัดนี้ ผู้เป็นพ่อก็ยังตั้งแ่

สงสัยในฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์
{DA 428.5}

พระเยซูตรัสตอบว่า “ใครเชื่อ
ก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง” ในส่วนของพระ
คริสต์ไม่มีคำว่าขาดอำนาจ การรักษา
ของลูกชายขึ้นอยู่กับความเชื่อของ
ผู้เป็นพ่อ ด้วยน้ำตาที่ไหลพุ่งออกมา
เมื่อตระหนักถึงความอ่อนแอของ
ตัวเอง พ่อจึงทิ้งตัวลงให้กับความ
เมตตาของพระคริสต์พร้อมกับร้องว่า
“ข้าพเจ้าเชื่อ และขอโปรดช่วยใน
ส่วนที่ขาดอยู่ด้วยเถิด” {DA 428.6}

พระเยซูทรงหันไปหาผู้ที่กำลัง
ตกอยู่ในความทุกข์และตรัสว่า “เจ้า
ผีไปให้หนวก เราสั่งให้เจ้าออกจาก
ตัวเขา และอย่ากลับเข้ามาสิงใน
ตัวเขาอีก” มีเสียงกรีดร้องดังขึ้น
ฉับพลันอย่างทุกข์ทรมาน ดูเหมือน
ว่าด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ ปีศาจ
กำลังจะคร่าเอาชีวิตไปจากเหยื่อ
ของมัน และแล้วเด็กชายคนนี้ก็
นอนแน่นิ่งและดูจากสภาพภายนอก
แล้วไม่มีชีวิตเหลืออยู่ ฝูงชนกระซิบบ
ว่า “เขาตายแล้ว” แต่พระเยซูทรง
จับมือเขาไว้และพยุงเขาขึ้นด้วย
สภาพที่สมบูรณ์ทั้งจิตใจและร่างกาย
มอบคืนให้แก่พ่อของเขา คุณพ่อและ

ลูกสรรเสริญพระนามของพระผู้ทรง
ช่วยกู้ชีวิตให้รอดของพวกเขา ผู้ชน
ทั้งหมด “ต่างก็ประหลาดใจมากใน
ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า” ในขณะที่
พวกธรรมาจารย์เดินจากไปด้วยความ
บึ้งตึงในสภาพที่ฟ่ายแพ้และคอดก
{DA 428.7}

“ถ้าท่านสามารถช่วยได้ก็โปรด
สงสารและช่วยเราทั้งสองด้วย” มี
จิตวิญญาณที่แบกภาระบาปสักกี่ดวง
ได้สะท้อนกล่าวคำอธิษฐานนี้ และ
คำตอบจากพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรง
เปี่ยมด้วยความสงสารที่ทรงมีให้
สำหรับทุกคน คือ “ใครเชื่อ ก็ทำให้
ได้ทุกสิ่ง” ความเชื่อเป็นสิ่งที่เชื่อมเรา
เข้ากับสวรรค์และทำให้เรามีความ
เข้มแข็งเพื่อรับมือกับอำนาจแห่ง
ความมืด ในพระคริสต์พระเจ้าทรง
จัดเตรียมวิธีเอาชนะทุกนิสัยที่บาปชั่ว
และต่อต้านทุกการทดลอง ไม่ว่า
การทดลองนั้นจะหนักหนาเพียงไร
แต่หลายคนรู้สึกว่าคุณเขาขาด
ความเชื่อ และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึง
ดีตัวออกห่างจากพระคริสต์ ขอให้
จิตวิญญาณเหล่านี้มอบถวายตัวเอง
ในสภาพที่ไร้ค่าและช่วยตัวเองไม่ได้
ให้ไปอยู่ภายใต้พระเมตตาของพระ

ผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเปี่ยมด้วยความ
เห็นอกเห็นใจ อย่ามองมาที่ตัวเอง
แต่จงมองไปยังพระคริสต์ พระองค์
ผู้ทรงรักษาคนป่วยและขับผีออก
เมื่อพระองค์ทรงดำเนินอยู่ท่ามกลาง
มนุษย์ก็ยังทรงเป็นพระผู้ไถ่ผู้ทรง
ฤทธานุภาพองค์เดียวกันในวันนี้
ความเชื่อจะได้มาจากพระวจนะของ
พระเจ้า ดังนั้น ให้ยึดมั่นในพระ
สัญญาของพระองค์ที่ว่า “คนที่มาหา
เรา เราจะไม่ขับไล่เลย” ยอห์น 6:37
จงกราบลงแทบพระบาทของพระองค์
พร้อมกับร้องว่า “ข้าพระองค์เชื่อ
พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ยังขาด
ความเชื่อนั้น ขอพระองค์ทรงโปรด
ช่วยให้เชื่อเถิด” มาระโก 9:24 TKJV
คุณจะไม่วันพินาศเมื่อคุณทำเช่นนี้
ไม่มีวันพินาศเลย {DA 429.1}

ในช่วงเวลาสั้นๆ สวาคคน
โปรตเห็นรัศมีภาพและความอัปยศ
อดสูสุดขีด พวกเขาเห็นความเป็น
มนุษย์ทรงจำแลงพระกายไปสู่พระ
ฉายของพระเจ้า และความตกต่ำ
ของมนุษย์จนเป็นเหมือนซาตาน
จากภูเขาก่อนที่พระองค์ทรงสนทนากับ
ผู้สื่อข่าวชาวสวรรค์และพระสุรเสียง
อันเจิดจ้าแห่งพระสิริประกาศว่า

พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พวกเขาเห็นพระเยซูเสด็จลงจาก ภูเขามาพบกับภาพที่น่าเวทนาและ น่ารังเกียจที่สุด เด็กชายบ้าคลั่ง หน้าตาบูดเบี้ยว ขบเขี้ยวกีดพันด้วย อาการชักกระตุกอย่างทุรนทุราย ที่ไม่มีอำนาจมนุษย์ใดปลดปล่อยได้ และเพียงไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ พระผู้ไถ่ยิ่งใหญ่พระองค์นี้ประทับ อย่างสง่าผ่าเผยเปี่ยมด้วยพระสิริ ต่อหน้าสาวกที่งุนงง ทรงก้มลงต่ำ เพื่อยกเหยื่อของซาตานที่เกลือกกลิ้ง อยู่กับพื้นดิน พระองค์ทรงนำเขากลับคืนสู่บิดาและครอบครัวด้วย สุขภาพจิตใจและร่างกายที่ดีดังเดิม {DA 429.2}

นี่เป็นบทเรียนอุทธาหรณ์แห่ง การไถ่บาป พระเจ้าองค์บริสุทธิ์ ตักดีลสิทธิ์จากพระสิริของพระบิดา ทรงก้มลงต่ำเพื่อมนุษย์ที่หลงทางไป เหตุการณ์นี้ยังแสดงถึงพันธกิจของ สาวกอีกด้วย ชีวิตของบรรดาคนงาน ของพระคริสต์จะไม่ใช้เพียงแค่อยู่ ร่วมกับพระเยซูบนยอดเขาในช่วง เวลาที่ได้รับความเจิดจ้าทางฝ่าย จิตวิญญาณเท่านั้น ยังมีงานในพื้นที่ ราบที่รอพวกเขาอยู่อีกด้วย จิต

วิญญาณที่ถูกซาตานผูกมัดไว้เป็น ทาสกำลังรอคอยพระคำแห่งความเชื่อ และคำอธิษฐานเพื่อปลดปล่อยพวกเขาสู่เสรีภาพ {DA 429.3}

สาวกเฝ้ากันยังคงครุ่นคิดถึง ความจริงอันขมขื่นของความล้มเหลว ของตนเอง และเมื่อพระเยซูประทับ อยู่ตามลำพังกับพวกเขาอีกครั้ง พวกเขาทูลถามว่า “ทำไมพวกข้า พระองค์ขับผีนั้นออกไม่ได้?” พระ เยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “เพราะเหตุ พวกท่านไม่มีความเชื่อ ด้วยเรา บอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น’ มัน ก็จะเลื่อน และไม่มีสิ่งใดที่เป็นไป ไม่ได้สำหรับท่านเลย แต่ผีชนิดนี้ จะไม่ยอมออก เว้นไว้โดยการ อธิษฐานและการอดอาหาร” TKJV ความไม่เชื่อของพวกเขาก็ปิดกั้น พวกเขาจากความเห็นนอกเหนือใจต่อ พระคริสต์อย่างลึกซึ้ง และการที่ พวกเขาไม่เอาใจใส่ในพระราชกิจ อันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าที่ทรงโปรด มอบแก่พวกเขาเป็นสิ่งที่ทำให้ พวกเขาพ่ายแพ้ในการต่อสู้กับอำนาจ

ของความมืด {DA 429.4}

ถ้อยคำของพระคริสต์ที่ชี้ไปยัง การสิ้นพระชนม์ของพระองค์นำมา ซึ่งความเศร้าและความสงสัย และการเลือกสาวกสามคนเพื่อตามพระ เยซูไปยังภูเขาคาโนทำให้เกิดความอิจฉา ริษยาในท่ามกลางสาวกแก๊คน แทน ที่จะส่งเสริมความเข้มแข็งของความ เชื่อด้วยการอธิษฐานและการใคร่ ครวญพระวณะของพระคริสต์ พวก เขากลับหมกมุ่นอยู่กับความท้อแท้ และความคับแค้นใจที่สร้างขึ้นมาเอง ในสภาพแห่งความมืดเช่นนี้พวกเขา ได้เข้าร่วมกับซาตานในการขัดแย้ง {DA 431.1}

เพื่อจะได้ชัยชนะในความ ขัดแย้งเช่นนี้ พวกเขาจะต้องทำงาน ด้วยจิตวิญญาณที่แตกต่างไปจาก เดิม ความเชื่อของพวกเขาจะต้อง แข็งแกร่งขึ้นด้วยการอธิษฐานอย่าง ร้อนรนและการอดอาหารและหัวใจ ที่ถ่อมลง พวกเขาต้องละทิ้งตนเอง และเติมพระวิญญาณและฤทธิ์เดช ของพระเจ้าให้เต็ม การทูลวิงวอน พระเจ้าอย่างจริงจังพากเพียรด้วย ความเชื่อซึ่งเป็นความเชื่อที่จะนำไป สู่การฟังฟังพระเจ้าอย่างสิ้นเชิงและ

อุทิศตนเพื่องานรับใช้ของพระองค์ อย่างไม่สงวนตัว ด้วยการทำเช่นนี้ เท่านั้นที่จะอัญเชิญพระวิญญาณ บริสุทธิให้เสด็จมาช่วยมนุษย์ใน สงครามการต่อสู้กับพวกภูตผีที่ ครอบครอง พวกภูตผีที่มีอำนาจ พวกภูตผีที่ครองพิภพในยุคมืดนี้ และพวกวิญญาณชั่วในสวรรค์สถาน {DA 431.2}

“ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ด พันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง” พระเยซูตรัส “ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงเลื่อนจาก ที่นี้ไปที่โน่น’ มันก็จะเลื่อน” แม้ว่า เมล็ดพันธุ์ผักกาดจะมีขนาดเล็กมาก แต่มันก็บรรลุด้วยกฎแห่งชีวิตอัน ลึกลับเช่นเดียวกันกับที่ทำให้เกิด การเจริญเติบโตของต้นไม้ใหญ่ที่ สูงตระหง่านยิ่งใหญ่ที่สุด เมื่อนำ เมล็ดพันธุ์ผักกาดไปปลูกลงดิน จมูก [ส่วนสืบพันธุ์ขนาดเล็กของพืช- ผู้แปล] ขนาดเล็กที่มีแร่ธาตุทุกชนิด ที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้เพื่อเป็น อาหารของมันนั้นจะทำให้เมล็ดนั้น เติบโตใหญ่มันคงขึ้นอย่างรวดเร็ว หาก คุณมีความเชื่อเช่นนี้คุณจะยึดมั่นใน พระวณะของพระเจ้าและในทุกสื่อ ตัวแทนที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้

ด้วยประการเช่นนี้ความเชื่อของคุณ ไม่อาจเอาชนะเหมือนเช่นภูเขาสี
จะเข้มแข็งและจะนำการทรงช่วย คงอยู่ชั่วนิรันดร์ แต่กลับจะอันตรธาน
ของอำนาจจากสวรรค์มายังตัวคุณ หายไปเมื่อได้ยินเสียงเรียกแห่งความ
อุปสรรคที่ขาดานกองขวางทางของ เชื่อ “สิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับ
คุณไว้แม้จะดูอย่างชัดแจ้งว่าเรา พวกท่านจะไม่มีเลย” {DA 431.3}

พระเยซูทรงสัญญาไว้แล้วว่า
“ถ้าพวกท่านสองคนจะรวมใจกันทูลขอสิ่งหนึ่งสิ่งใดในโลก
พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ก็จะทรงทำสิ่งนั้นให้ เพราะว่ามีสองสามคน
ประชุมกันที่ไหนในนามของเรา เราจะอยู่ท่ามกลางพวกเขาที่นั่น”
มัทธิว 18:19, 20

ผู้ใดใหญ่ที่สุด

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 17:22-27; 18:1-20;

มาระโก 9:30-50; ลูคา 9:46-48

เมื่อพระเยซูเสด็จกลับไปถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว พระองค์ไม่ทรงหลบเข้าไปพักยังสถานที่อันมีชื่อที่เคยสั่งสอนประชาชน แต่เสด็จไปกับสาวกอย่างเงียบๆ เพื่อเข้าไปยังบ้านชั่วคราวของพระองค์ ในช่วงเวลาที่เหลือ พระองค์ประทับอยู่ในแคว้นกาลิลี พระองค์ทรงมีเป้าหมายสอนสาวกมากกว่าการทรงงานกับมหาชน {DA 432.1}

ในการเดินทางผ่านแคว้นกาลิลี พระคริสต์ทรงพยายามเตรียมจิตใจของสาวกของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง เพื่อเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ที่อยู่เบื้องหน้าพระองค์ พระองค์ตรัสบอกพวกเขาว่าพระองค์จะต้องเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับความมรณาและจะกลับเป็นขึ้นมาจากความตายอีกครั้ง และพระองค์ทรงประกาศ

เพิ่มเติมอย่างแปลกประหลาดและเคร่งขรึมว่าพระองค์จะต้องถูกทรยศไปอยู่ในมือศัตรูของพระองค์ ในเวลานี้พวกเขาไม่เข้าใจพระดำรัสของพระองค์ด้วยซ้ำ แม้ว่าเงาของความเศร้าโศกจะตกลงมายังพวกเขาก็ตาม แต่วิญญาณแห่งการแย่งชิงความเป็นใหญ่ยังมีอยู่ในใจของพวกเขา พวกเขาถกเถียงระหว่างกันเองว่าใครยิ่งใหญ่ที่สุดในราชอาณาจักร ความขัดแย้งนี้พวกเขาคิดที่จะปกปิดจากพระเยซูและพวกเขาไม่ได้เข้าไปอยู่ใกล้ชิดอย่างสนิทสนมกับพระองค์เหมือนเคย แต่เดินเถลไถลอยู่ด้านหลังเพื่อให้พระองค์เสด็จดำเนินไปข้างหน้าในขณะที่เดินทางเข้าไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม พระเยซูทรงอ่านความคิดของพวกเขาออก และพระองค์ทรงปรารภนาที่จะประทาน

คำปรึกษาและสั่งสอนพวกเขา แต่สำหรับเรื่องนี้พระองค์ทรงรอเวลาที่เจียบสบก่อนเมื่อหัวใจของพวกเขาพร้อมที่จะเปิดกว้างเพื่อรับพระวจนะของพระองค์ {DA 432.2}

ไม่นานหลังจากที่พวกเขาไปถึงเมือง มีคนเก็บรายได้ของพระวิหารได้เข้ามาหาเปโตรและถามว่า “อาจารย์ของท่านไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ?” ค่าบำรุงพระวิหารนี้ไม่ใช่ภาษีพลเรือน แต่เป็นเงินช่วยเหลือทางศาสนาซึ่งชาวยิวทุกคนต้องชำระเป็นประจำทุกปีเพื่อสนับสนุนพระวิหาร การปฏิเสธที่จะจ่ายค่าบำรุงพระวิหารถือว่าเป็นการไม่เชื่อสัตย์ต่อพระวิหารในการประเมินของพวกธรรมาจารย์แล้วเป็นบาปหนึ่งที่เลวร้ายที่สุดทัศนคติของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่มีต่อกฎระเบียบของพวกธรรมาจารย์และการดักเตือนอย่างชัดเจนที่ให้กับผู้พิทักษ์ธรรมนิยมประเพณีถือเป็นข้ออ้างกับการกล่าวหาที่ว่าพระองค์ทรงพยายามลบล้างพิธีต่างๆ ของพระวิหาร บัดนี้ศัตรูของพระองค์เห็นโอกาสที่จะสร้างความเสื่อมเสียให้กับพระองค์ พวกเขาได้คนเก็บค่าบำรุงพระวิหารเป็นพันธมิตรร่วมอุดมการณ์

ทันที {DA 432.3}

เปโตรมองเห็นว่าในคำพูดของคนเก็บค่าบำรุงมีการพูดเป็นนัยที่เกี่ยวข้องกับความภักดีของพระคริสต์ที่มีต่อพระวิหาร ด้วยการแสดงออกอย่างออกหน้าเพื่อเกียรติของพระอาจารย์ของเขา เขาตอบอย่างฉับพลันว่าพระเยซูชำระค่าบำรุงโดยไม่ได้ปรึกษาพระองค์ {DA 433.1}

เปโตรเข้าใจจุดประสงค์ของผู้ถามได้แต่เพียงบางส่วน มีคนอยู่บางกลุ่มได้รับการยกเว้นจากการชำระค่าบำรุง ในสมัยของโมเสสเมื่อคนเลวีได้ถูกแยกออกเพื่อปฏิบัติรับใช้ในพระวิหาร พวกเขาไม่ได้รับมรดกในท่ามกลางประชาชน พระยาห์เวห์ตรัสว่า “คนเลวีจึงไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกกับพวกพี่น้องของตน พระยาห์เวห์เองทรงเป็นมรดกของเขา” เฉลยธรรมบัญญัติ 10:9 ในสมัยของพระคริสต์ ยังถือว่าพวกปุโรหิตและพวกเลวีได้รับการอุทิศไว้เป็นพิเศษเพื่อรับใช้ในพระวิหารและไม่ต้องชำระค่าบำรุงพระวิหารประจำปี ด้วยการกำหนดให้พระเยซูชำระค่าบำรุงนี้ พวกธรรมาจารย์กำลังปิดกั้นสิทธิความเป็นผู้เผยพระวจนะหรือ

ความเป็นครูของพระเยซูและปฏิบัติกับพระองค์เหมือนปฏิบัติต่อคนสามัญชนทั่วไป การปฏิเสธที่จะชำระค่าบำรุงแสดงว่าพระองค์ไม่เคารพพระวิหาร แต่ในทางกลับกัน เมื่อมีการชำระค่าบำรุงพระวิหาร จะถือว่าพวกเขาแสดงออกถึงการปฏิเสธพระองค์เป็นผู้เผยพระวจนะ {DA 433.2}

ก่อนหน้านี้เพียงเล็กน้อย เปโตรยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า แต่บัดนี้เขาพลาดโอกาสของการนำเสนอพระลักษณะนิสัยของพระอาจารย์ของเขา ด้วยคำตอบที่ให้กับผู้เก็บค่าบำรุงว่าพระเยซูจะชำระส่วย เขารับรองกระแสแนวคิดที่ผิดในเรื่องของพระเยซูที่พวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ลงแรงประกาศไปทั่ว {DA 433.3}

เมื่อเปโตรเดินเข้ามาในบ้านแล้ว พระผู้ช่วยให้รอดไม่ทรงอ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่ตรัสถามว่า “ซีโมนเอ๋ย ท่านคิดอย่างไร? กษัตริย์ของโลกเก็บภาษีและส่วยจากใคร? จากโอรสหรือจากคนอื่น?” เปโตรทูลตอบว่า “เก็บจากคนอื่น” และพระเยซูตรัสว่า “ถ้าเช่นนั้นโอรสก็

ไม่ต้องเสีย” ในขณะที่ประชาชนในประเทศเสียมารยาทเพื่อทะนุบำรุงพระราชอาของพวกเขาน โอรสทั้งหลายของพระองค์ได้รับการยกเว้น ดังนั้นชนชาติอิสราเอลเองซึ่งเป็นคนของพระเจ้าก็มีหน้าที่ทะนุบำรุงพระราชกิจของพระองค์ แต่พระเยซูพระบุตรของพระเจ้าไม่ได้ตกไปอยู่ภายใต้ข้อบังคับนี้ หากพวกปุโรหิตและคนเลวีได้รับการยกเว้นเนื่องจากมีความเกี่ยวพันกับพระวิหาร พระองค์ผู้ทรงมีพระวิหารเป็นพระนิเวศน์ของพระบิดาของพระองค์นั้นจะต้องรับสิทธิพิเศษมากยิ่งขึ้นไปอีก {DA 433.4}

หากพระเยซูทรงชำระค่าบำรุงโดยไม่หักทวง พระองค์ก็คงจะยอมรับคำอ้างของพวกเขามากกว่าโดยปริยายว่าถูกต้อง และด้วยการทำเช่นนี้เป็น การปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระองค์ แต่ในขณะที่พระองค์ทรงตระหนักถึงข้อดีของการทำตามคำร้องขอ พระองค์ทรงปฏิเสธฐานของคำกล่าวอ้างนั้น ด้วยการจัดเตรียมเงินค่าบำรุง พระองค์ประทานหลักฐานพระลักษณะนิสัยของพระเจ้าของพระองค์ เป็นการสำแดงออกให้เห็นว่าพระองค์ทรงอยู่ร่วมกับพระเจ้า

และดังนั้นจึงไม่ได้อยู่ภายใต้ข้อกำหนดของการต้องชำระค่าบำรุงเพื่อแสดงความเป็นประชากรของอาณาจักร {DA 434.1}

“ท่านจงไป” พระองค์ทรงแนะเปโตร “ตกเบ็ดที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรกขึ้นมาก็ให้เปิดปากมัน แล้วท่านจะพบเหรียญอันหนึ่ง จงเอาไปชำระค่าบำรุงพระวิหารสำหรับเรา กับท่านเถิด” {DA 434.2}

แม้ว่าพระองค์จะทรงเอาความเป็นมนุษย์มาสวมทับความเป็นพระเจ้า การอัศจรรย์นี้เปิดเผยพระสิริของพระองค์ เป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงข้อความที่กษัตริย์ดาวิดเปิดเผยไว้ว่า “เพราะสัตว์ทุกตัวในป่าเป็นของเรา ทั้งสัตว์เลี้ยงบนภูเขาดังพันยอด เรารู้จักนกแห่งขุนเขาทุกตัว และสัตว์ในท้องทุ่งเป็นของเรา ถ้าเราหิว เราจะไม่บอกเจ้า เพราะพิภพและสารพัดที่อยู่ในนั้นเป็นของเรา” สดุดี 50:10-12 {DA 434.3}

ในขณะที่พระเยซูอธิบายไว้อย่างชัดเจนว่าพระองค์ไม่ได้อยู่ภายใต้ข้อบังคับของการชำระค่าบำรุงพระวิหาร พระองค์ก็ไม่ได้เข้าไปแสดงความขัดแย้งกับพวกยิวในเรื่องนี้

เพราะพวกเขาคงจะแปลความหมายพระดำรัสของพระองค์ผิดไปและหันเข้าต่อต้านพระองค์ เกือบกว่าพระองค์จะทรงสร้างความบาดหมางด้วยการไม่ชำระค่าบำรุง พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่กำหนดให้ทำอย่างไม่ยุติธรรม บทเรียนนี้มีค่ายิ่งสำหรับสาวกของพระองค์ การเปลี่ยนแปลงอย่างยิ่งใหญ่จะเกิดขึ้นในความสัมพันธ์ของพวกเขากับพิธีกรรมในพระวิหารในเวลาอีกไม่นานต่อมา และพระคริสต์ทรงสอนพวกเขาไม่ให้วางตนเป็นปฏิปักษ์ต่อกันเพื่อสร้างระเบียบเท่าที่พอจะทำได้ พวกเขาต้องหลีกเลี่ยงการให้โอกาสการตีความหมายความเชื่อของพวกเขไปในทางที่ผิด ในขณะที่คริสเตียนจะต้องไม่ยอมสละทิ้งหลักการแห่งความจริงก็ตามที่พวกเขาต้องหลีกเลี่ยงความขัดแย้งเท่าที่จะทำได้ {DA 434.4}

เมื่อพระคริสต์และสาวกอยู่ตามลำพังในบ้านในขณะที่เปโตรเดินไปยังทะเล พระเยซูบัญชาเรียกสาวกอื่นๆ ให้เข้ามาหาพระองค์และตรัสถามว่า “ระหว่างทางพวกท่านโต้แย้งกันเรื่องอะไร?” เมื่อพระเยซูทรงอยู่ต่อหน้าพวกเขา และด้วยคำถามของ

พระองค์ ทำให้เรื่องทั้งหมดที่พวกเขา
ขัดแย้งกันในระหว่างทางก็ปรากฏให้
พวกเขามองเห็นปัญหาด้วยมุมมอง
ที่แตกต่างออกไปจากความขัดแย้ง
ความอับอายและการตำหนิตัวเอง
ทำให้พวกเขาเงิบ พระเยซูตรัสบอก
พวกเขาแล้วว่าพระองค์จะต้องสิ้น
พระชนม์เพื่อเห็นแก่พวกเขา และ
ความทะเยอทะยานอย่างเห็นแก่ตัว
ของพวกเขาช่างตรงกันข้ามอย่าง
เจ็บปวดกับความรักอย่างไม่เห็นแก่ตัว
ของพระองค์ {DA 434.5}

เมื่อพระเยซูตรัสบอกพวกเขา
ว่าพระองค์จะต้องถูกประหารและ
แล้วจะกลับเป็นขึ้นมาจากความตาย
อีก พระองค์ทรงพยายามชักชวน
ให้พวกเขาร่วมสนทนาในเรื่องการ
ทดสอบความเชื่อครั้งใหญ่ของพวก
เขา หากพวกเขาพร้อมที่จะรับสิ่งที่
พระองค์ทรงปรารถนาที่จะแจ้งให้
พวกเขาทราบ พวกเขาจะต้องรอด
จากความปวดร้าวและความสิ้นหวัง
อันขมขื่น พระดำรัสของพระองค์จะ
นำมาซึ่งการปลอบใจในชั่วโมงแห่ง
การสูญเสียและความผิดหวัง แต่ถึง
แม้พระองค์จะตรัสอย่างชัดเจนถึงสิ่ง
ที่รอคอยพระองค์อยู่ แต่การกล่าวถึง

ความจริงที่ว่าในไม่ช้าพระองค์จะเสด็จ
ไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้งนั้นทำให้
พวกเขามีความหวังว่าราชอาณาจักร
กำลังจะจัดตั้งขึ้น สิ่งนี้นำไปสู่การ
ตั้งคำถามว่าใครควรได้ไปนั่งใน
ตำแหน่งสูงที่สุด เมื่อเปโตรกลับมา
จากทะเลแล้ว พวกสาวกได้เฝ้าคำถาม
ของพระผู้ช่วยให้รอดมาแล้วให้เปโตร
ฟังและในที่สุดก็มีคนหนึ่งเสี่ยงถาม
พระเยซูว่า “ใครเป็นใหญ่ที่สุดใน
แผ่นดินสวรรค์?” {DA 435.1}

พระผู้ช่วยให้รอดทรงรวบรวม
สาวกทั้งหลายให้มาล้อมอยู่รอบ
พระองค์และตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้า
ใครต้องการจะเป็นคนแรก ก็ให้คนนั้น
เป็นคนสุดท้าย และเป็นคนปรนนิบัติ
คนทั้งหลาย” ในพระดำรัสที่พระองค์
ตรัสนี้มีน้ำเสียงของความเคร่งขรึม
และซาบซึ้งน่าประทับใจซึ่งพวกเขา
ฟังแล้วไม่เข้าใจ สิ่งที่พระคริสต์ทรง
เข้าพระทัยพวกเขามองไม่เห็น พวก
เขาไม่เข้าใจธรรมชาติของอาณาจักร
ของพระคริสต์และความไม่รู้นี้เป็น
สาเหตุของการแย่งชิงความเป็นใหญ่
อย่างที่ปรากฏ แต่สาเหตุที่แท้จริงมี
ความลึกซึ้งมากกว่านั้น ด้วยการ
อธิบายลักษณะของอาณาจักร พระ

คริสต์ทรงรับความขัดแย้งของ พวกเขาได้ไปสักกระยะหนึ่ง แต่ก็ ไม่อาจเข้าถึงสาเหตุที่แท้จริง แม้ กระทั่งเมื่อพวกเขาได้รับรู้อย่างเต็มที่ แล้วก็ตาม ขั้นตอนของการดำเนินงาน อาจจุดประกายปัญหาขึ้นมาใหม่ได้ ด้วยประการฉะนี้ จะเป็นการนำ หายนะเข้ามายังคริสตจักรเมื่อพระ คริสต์ทรงจากไปแล้ว การแย่งชิง ตำแหน่งสูงสุดเป็นผลงานเดียวกัน กับวิญญาณที่เริ่มก่อตัวตั้งแต่สมัย การพิพาทยิ่งใหญ่ในโลกเบื้องบน และซึ่งนำพระคริสต์ลงมาจากสวรรค์ ให้มาสิ้นพระชนม์ นิमितหนึ่งเกี่ยวกับ ลูซิเฟอร์ได้ปรากฏขึ้นมาอยู่เบื้อง พระพักตร์นั่นคือเมื่อ “*โอรสแห่ง รุ่งอรุณ*” ด้วยวิสัยทัศน์ที่เหนือกว่า ทูตสวรรค์ทั้งหมดที่ล้อมรอบพระ บัลลังก์และสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด กับพระบุตรของพระเจ้า ลูซิเฟอร์ เคยพูดไว้ว่า “ข้าจะทำให้ตัวของข้า เองเหมือนองค์ผู้สูงสุด” อิสยาห์ 14:12, 14 และความปรารถนาเพื่ อยกตนขึ้นให้สูงนำความขัดแย้งมาสู่ ราชสำนักในสวรรค์และเนรเทศกอง กำลังมหาศาลของพระเจ้าไป หาก ลูซิเฟอร์ปรารถนาที่จะเป็นเหมือน

พระเจ้าองค์สูงสุดอย่างจริงใจแล้ว เขาก็คงจะไม่ละทิ้งตำแหน่งของเขา ในสวรรค์ เพราะวิญญาณของพระองค์ ผู้ทรงสูงเด่นนั้นสำแดงออกด้วยการ รับผิดชอบต่อไม่เห็นแก่ตัว ลูซิเฟอร์ ปรารถนาอำนาจของพระเจ้า แต่ ไม่ประสงค์พระลักษณะนิสัยของ พระองค์ เขาแสวงหาตำแหน่งสูงสุด สำหรับตัวเองและทุกคนที่หนุนด้วย วิญญาณของเขาจะทำเช่นเดียวกันนี้ ด้วยประการฉะนี้ การเหินห่าง ความ ขัดแย้งและการต่อสู้กันจะปรากฏให้ เห็นอย่างแน่นอน การครอบครอง เป็นรางวัลของฝ่ายที่มีกำลังมากที่สุด อาณาจักรของซาตานเป็นอาณาจักร ของการบังคับ ทุกคนถือว่าคนอื่น ๆ เป็นอุปสรรคที่จะขวางกั้นความก้าว หน้าของตนเองหรือเป็นก้อนหินเพื่ อวางให้ตนเหยียบเพื่อให้สูงขึ้นไปสู่ ตำแหน่งที่สูงขึ้น {DA 435.2}

ในขณะที่ลูซิเฟอร์ถือว่าการ ทำตัวเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นสิ่ง ที่ควรแย่งชิงเอามาให้ได้ พระคริสต์ องค์ผู้ทรงสูงเด่น “*ทรงสละพระองค์ เองและทรงรับสภาพทาส ทรงถือ กำเนิดเป็นมนุษย์ และทรงปรากฏ อยู่ในสภาพมนุษย์*” พระองค์ทรง

ถ่อมตัวลง ทรงยอมเชื่อฟังจนถึง
ความมรณา กระทั่งมรณานกางเขน”
ฟิลิปปี 2:7, 8 ในเวลานี้ไมก์กางเขน
อยู่เบื้องหน้าพระองค์แล้ว และสาวก
ของพระองค์เองก็เต็มล้นไปด้วยการ
ไขว่คว้าเพื่อตนเอง ซึ่งเป็นหลักการ
ที่แท้จริงของอาณาจักรของซาตาน
จนทำให้พวกเขาเข้าร่วมความเหินห่าง
กับพระเป็นเจ้าของพวกเขาไม่ได้
หรือแม้แต่จะเข้าใจพระองค์ในขณะที่
พระองค์ตรัสถึงความอัปยศอดสูเพื่อ
พวกเขา {DA 436.1}

ด้วยความอ่อนโยนอย่างมากยิ่ง
แต่กระนั้นด้วยการเน้นอย่างเคร่งครัด
พระเยซูทรงเอาใจใส่แก้ไขความชั่ว
พระองค์ทรงสำแดงให้เห็นว่าหลัก
การใดที่ส่งอิทธิพลในอาณาจักรแห่ง
สวรรค์และความยิ่งใหญ่ที่แท้จริง
ประกอบด้วยอะไรบ้าง ตามการ
ประเมินด้วยมาตรฐานของบัลลังก์
พิพากษาเบื้องบน ผู้ที่ถูกกระตุ้นด้วย
ความทะนงตนและชื่นชอบพอใจกับ
ความโดดเด่นนั้นกำลังคิดถึงแต่ตัวเอง
และรางวัลผลตอบแทนที่พวกเขาจะ
ได้รับมากกว่าการถวายของขวัญที่
พวกเขาได้รับกลับคืนพระเจ้า
อาณาจักรแห่งแผ่นดินสวรรค์จะ

ไม่มีที่สำหรับพวกเขาเพราะพวกเขา
ถูกจัดให้เป็นแนวร่วมกับซาตาน
{DA 436.2}

ความอ่อนน้อมถ่อมตนจะต้อง
มาก่อนที่จะได้เกียรติยศ เพื่อจะได้
อยู่ตรงตำแหน่งในที่สูงส่งต่อหน้า
มนุษย์ พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรง
เลือกคนทำงานรับใช้ที่รับหน้าที่อัน
ต่ำต้อยต่อเบื้องพระเจ้าอย่างเช่น
ยอห์นผู้ให้บัพติศมา สาวกที่มีลักษณะ
เหมือนเด็กเล็กมากที่สุดจะเป็นผู้ร่วม
ทำงานเพื่อพระเจ้าที่มีประสิทธิภาพ
มากที่สุด ชาวสวรรค์ร่วมมือกับคน
ที่แสวงหาทางเพื่อช่วยจิตวิญญาณ
ให้รอดแต่ไม่ใช่เพื่อยกตนเองขึ้นให้สูง
ผู้ที่ตระหนักได้ถึงความต้องการอย่าง
ลึกซึ้งใจของการทรงช่วยของพระเจ้า
จะทูลขอในสิ่งนี้ และพระวิญญาณ
บริสุทธิ์จะประทานให้เขาเหลือบมอง
เห็นพระเยซูผู้ทรงจะเสริมกำลังและ
ยกระดับจิตวิญญาณของเขาให้
สูงส่งขึ้น จากการสื่อสารสัมพันธ์ร่วมกับ
พระคริสต์เขาจะออกไปทำงานเพื่อ
คนที่กำลังพินาศเพราะบาปของ
พวกเขา เขาได้รับการเจิมสำหรับ
พันธกิจของเขา และเขาประสบความสำเร็จ
สำเร็จในขณะที่คนมากมายที่มีความรู้

และมีปัญญาล้มเหลว {DA 436.3}

แต่เมื่อมนุษย์ยกตนขึ้นโดย
รู้สึกว่าคุณจำเป็นต่อความสำเร็จ
ในแผนการยิ่งใหญ่ของพระเจ้า พระ
เจ้าจะทรงกันเขาออกไปก่อน มีหลัก
ฐานแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนแล้วว่า
พระเจ้าไม่จำเป็นต้องพึ่งในตัวของ
พวกเขา พระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้
หยุดนิ่งเนื่องจากพวกเขาถอนตัวเอง
ออกไปจากพระราชกิจแต่กลับรุก
ไปข้างหน้าด้วยพลังที่ยิ่งใหญ่กว่า
{DA 436.4}

สำหรับสาวกของพระเยซูแล้ว
การสอนพวกเขาถึงลักษณะอาณัติ
จักรของพระองค์นั้นไม่เพียงพอ สิ่ง
ที่พวกเขาต้องการคือหัวใจที่เปลี่ยน
ใหม่เพื่อนำพวกเขาให้เข้าประสาน
ร่วมเป็นหนึ่งกับหลักการของอาณัติ
จักรของพระองค์ พระเยซูทรงเรียก
เด็กเล็กๆ คนหนึ่งเข้ามาหาพระองค์
และทรงอุ้มมาวางไว้ท่ามกลางพวก
เขา เมื่อทรงกอดเจ้าตัวน้อยไว้ใน
อ้อมพระกรแล้วพระองค์ตรัสด้วย
ความอ่อนโยนว่า “ถ้าพวกท่านไม่
กลับใจและเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ก็
จะเข้าในแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้เลย”
ความเรียบง่าย การลืมนอง และ

ความรักอย่างวางใจของเด็กน้อย
เป็นคุณลักษณะที่พระเจ้าแห่งฟ้า
สวรรค์ให้คุณค่า นี่คือนิยามของ
ความยิ่งใหญ่ที่แท้จริง {DA 437.1}

อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูทรงอธิบาย
ให้สาวกทั้งหลายฟังว่าอาณาจักรของ
พระองค์ไม่ได้มีเกียรติอย่างภูมิฐาน
สง่างามและการแสดงออกอย่าง
โอ้อวดตามอย่างชาวโลก ที่แท้
พระบาทของพระเยซูเกียรติยศ
เหล่านี้จะไม่ใช่ที่ต้องการ คนร่ำรวย
และคนยากจน คนที่มีการศึกษาสูง
และคนไม่มีการศึกษาพบกันอย่าง
ไม่ต้องคำนึงถึงการแบ่งชนชั้นวรรณะ
หรือความได้เปรียบทางฝ่ายโลก
ทุกคนมาพบกันในฐานะจิตวิญญาณ
ที่ได้รับการไถ่ด้วยพระโลหิตเหมือน
กันเพราะต้องพึ่งในพระเยซูพระผู้
ทรงไถ่เพื่อนำพวกเขากลับไปหา
พระเจ้า {DA 437.2}

จิตวิญญาณที่จริงใจบริสุทธิ์และ
สำนึกผิดมีค่าในสายพระเนตรของ
พระเจ้า พระองค์ทรงตีตราประทับ
ของพระองค์บนมนุษย์ไม่ใช่โดย
ยศฐาบันดาศักดิ์ ไม่ใช่ด้วยความ
มั่งคั่ง ไม่ใช่ด้วยความยิ่งใหญ่ทาง
ปัญญาของพวกเขา แต่ด้วยความ

เป็นหนึ่งในเดียวกับพระคริสต์
พระเจ้าแห่งรัศมีภาพทรงพอพระทัย
คนทั้งหลายที่สุภาพอ่อนโยนและ
ใจอ่อนน้อม กษัตริย์ดาวิดตรัสว่า
“พระองค์ประทานโล่แห่งความรอด
ของพระองค์แก่ข้าพระองค์. . .
[และ]การถ่อมพระองค์” ซึ่งเป็นองค์
ประกอบหนึ่งของลักษณะอุปนิสัย
ของมนุษย์ “ก็ทำให้ข้าพระองค์เป็น
ใหญ่ขึ้น” สดุดี 18:35 {DA 437.3}

“ใครก็ตามที่ยอมรับเด็กเล็กๆ
เช่นนี้คนหนึ่ง ในนามของเรา” พระ
เยซูตรัส “คนนั้นยอมรับเรา และใคร
ก็ตามที่ยอมรับเรา คนนั้นก็ไม่ใช่เพียง
แต่ยอมรับเราเท่านั้น แต่ยอมรับ
พระองค์ผู้ทรงใช้เรามาด้วย” “พระ
ยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘สวรรค์เป็น
พระที่นั่งของเรา และแผ่นดินโลก
เป็นแท่นวางเท้าของเรา. . . แต่
ต่างหากที่เราจะมองคือผู้ถ่อมใจและ
สำนึกผิดในวิญญานจิตและตัวสัน
เพราะถ้อยคำของเรา” อิสยาห์ 66:1,
2 {DA 437.4}

พระคำรัสของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด
ปลูกให้สาวกรู้สึกไม่ไว้วางใจในตนเอง
คำตอบนี้ไม่ได้เน้นเจาะจงถึงใครคนใด
โดยเฉพาะ แต่ยอห์นถูกกระตุ้นให้

ถามถึงการกระทำของเขาเรื่องหนึ่ง
ว่าถูกต้องหรือไม่ ด้วยเจตนาอย่าง
เด็กเล็กเขาทูลเรื่องนั้นต่อพระเยซู
“พระอาจารย์” เขากล่าว “พวกข้า
พระองค์เห็นคนหนึ่งขับมือออกโดย
พระนามของพระองค์ และพวกข้า
พระองค์ห้ามเขา เพราะเขาไม่ได้ตาม
พวกเรา” {DA 437.5}

ยากอบและยอห์นคิดว่าใน
การห้ามชายคนนี้พวกเขาได้ทำเพื่อ
เกียรติยศของพระเจ้าของพวกเขา
พวกเขาเริ่มที่จะมองเห็นว่าพวกเขา
หลงแผนเพื่อตนเอง พวกเขายอมรับ
ความผิดพลาดและยอมรับคำตำหนิ
ของพระเยซู “อย่าห้ามเขาเลย เพราะ
ว่าไม่มีใครทำการอัครจริยในนาม
ของเราแล้วเพียงชั่วครู่ก็จะสามารถ
พูดให้ร้ายเรา” ไม่มีผู้ใดที่แสดงว่า
ตนเป็นมิตรกับพระคริสต์จะต้องถูก
ขับออกไป มีคนมากมายที่ประทับใจ
ในพระลักษณะนิสัยและพระราชกิจ
ของพระคริสต์ และเปิดใจต้อนรับ
พระองค์ด้วยความเชื่อและสาวก
ที่อ่านความตั้งใจของพวกเขาไม่ได้
จะต้องระมัดระวังไม่ไปทำให้จิต
วิญญานเหล่านี้ห่อถอย เมื่อพระเยซู
ไม่ได้ประทับอยู่ท่ามกลางพวกเขา

เป็นการส่วนตัวอีกต่อไปแล้วและงานต่าง ๆ ก็ตกไปอยู่ในมือของพวกเขา พวกเขาจะต้องไม่หลงระเหิรไปกับใจคับแคบและผูกขาด แต่ให้แสดงออกถึงความเห็นอกเห็นใจที่กว้างไกลเช่นเดียวกับที่พวกเขาเคยเห็นในพระอาจารย์ของพวกเขา {DA 437.6}

ความจริงแล้วเมื่อมีใครสักคนที่ไม่เห็นด้วยกับแนวคิดและทัศนะมีส่วนตัวของเราทั้งหมด เราต้องไม่ใช่เป็นข้ออ้างอันชอบธรรมที่จะห้ามเขาทำงานรับใช้พระเจ้า พระคริสต์ทรงเป็นพระอาจารย์องค์ยิ่งใหญ่ เราต้องไม่ประณามหรือสั่งการ แต่ด้วยความถ่อมตนต่างคนจะต้องมานั่งแทบทพระบาทของพระเยซูและเรียนจากพระองค์ จิตวิญญาณทุกดวงที่พระเจ้าทรงโปรดทำให้ยอมเป็นช่องทางที่พระคริสต์จะเปิดเผยความรักแห่งการให้อภัยของพระองค์ได้ เราควรระมัดระวังอย่างมากยิ่งเพียงใดเกลือกว่าเราจะทำให้ผู้ถือความสว่างของพระเจ้าคนหนึ่งหมดกำลังใจไปและด้วยการทำเช่นนี้ขวางกั้นลำแสงที่จะส่องไปยังโลก! {DA 438.1}

ความเกียจครลาดหรือความ

เย็นชาที่สาวกแสดงต่อผู้ที่พระคริสต์ทรงเชิญชวน เหมือนดังการกระทำของยอห์นที่ห้ามคนทำการอัศจรรย์ในนามของพระคริสต์ อาจส่งผลให้เท้าของเขาหันสู่เส้นทางของศัตรูและทำให้สูญเสียจิตวิญญาณไป พระเยซูตรัสว่าแทนที่จะทำเช่นนั้นควร “เอาหินไม่ก้อนใหญ่ผูกคอคนนั้นแล้วถ่วงเขาเสียที่ทะเลลึกก็จะดีกว่า” และพระองค์ตรัสเสริมว่า “ถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดทิ้งเสีย การที่จะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือด้วน ยังดีกว่ามีทั้งสองมือแต่ต้องลงไปสู่นรกในไฟที่ไม่มีวันดับ ถ้าเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดทิ้งเสีย การที่จะเข้าสู่ชีวิตด้วยเท้าด้วนยังดีกว่ามีเท้าทั้งสองข้างแต่ต้องถูกทิ้งลงนรก” มาระโก 9:43-45 {DA 438.2}

ทำไมจึงใช้ภาษาอันขึงขังเช่นนี้ที่ว่าไม่มีใครใหญ่กว่าคนอื่น? “เพราะว่าบุตรมนุษย์มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด” สาวกของพระองค์จะแสดงความเอาใจใส่ต่อจิตวิญญาณของเพื่อนมนุษย์น้อยกว่าที่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงสำแดงไว้แล้วหรือ? จิตวิญญาณทุกดวงมีมูลค่าเหลือคณานับ และบาป

ของการหันเหจิตวิญญาณดวงหนึ่ง
ไปจากพระคริสต์นั้นน่ากลัวเพียงใด
และสำหรับเขาแล้ว ความรักและการ
ถ่อมตนและความระทมทุกข์ของ
พระผู้ช่วยให้รอดไม่เกิดผลในตัวเขา
{DA 438.3}

*“วิบัติแก่โลกนี้ที่ทำให้มีการ
หลงผิด การหลงผิดย่อมจะต้องมี”*
มัทธิว 18:7 โลกที่ถูกซาตานปลุกปั่น
จะต่อต้านผู้ติดตามของพระคริสต์
และพยายามทำลายความเชื่อของ
พวกเขา แต่วิบัติแก่คนนั้นที่ได้รับ
พระนามของพระคริสต์แล้วและกระนั้น
ยังลงแรงทำงานนี้อยู่ คนที่อ้างว่า
รับใช้พระเจ้า แต่แสดงตนเป็นตัวแทน
พระลักษณะนิสัยของพระองค์ไปใน
ทางที่ผิด และประชาชนจำนวนมาก
ถูกหลอกและนำไปในทางที่ผิดจะทำให้
พระองค์ของเราอับอาย {DA 438.4}

จะเป็นการดีที่เราจะกำจัด
นิสัยหรือกิจวัตรใดที่นำไปสู่บาปและ
ทำให้พระคริสต์เสื่อมพระเกียรติทั้ง
ไปแม้จะต้องเสียสละมากเพียงไร
ก็ตาม สิ่งทีหู่พระเกียรติพระเจ้าจะ
ไม่เอื้อประโยชน์ใดให้แก่จิตวิญญาณ
พระพรของสวรรค์จะหลั่งลงมา
ยังมนุษย์ที่ละเมิดหลักการอันถูกต้อง

นิรันดร์ไม่ได้ และบาปหนึ่งที่ถนอม
เก็บไว้ก็เพียงพอที่จะนำความเสื่อม
เสียมาให้กับลักษณะอุปนิสัยและนำ
คนอื่นไปในทางที่ผิดได้ หากจะต้อง
ตัดเท้าหรือมือไป หรือแม้จะต้อง
ควักตาทิ้งไปเพื่อช่วยร่างกายจาก
ความตายแล้ว เราจะต้องเอาจริง
เอาจริงอย่างมากเพียงไรเพื่อกำจัด
บาปที่นำความตายมายังจิตวิญญาณ!
{DA 439.1}

ในพิธีกรรมของการถวายเครื่อง
เผาบูชาทุกครั้งจะมีการเติมเกลือลงใน
เครื่องเผาบูชา การทำเช่นนี้ เหมือน
เช่นการถวายเครื่องหอม เป็นการ
แสดงให้เห็นว่าความชอบธรรมของ
พระคริสต์เท่านั้นที่จะทำให้การถวาย
บูชาเป็นที่พระเจ้าทรงยอมรับ เมื่อ
พระเยซูทรงกล่าวถึงกิจวัตรที่ปฏิบัติ
อยู่นี้ พระองค์ตรัสว่า *“เพราะว่าทุกคน
จะต้องถูกคลุกเคล้าด้วยไฟอย่างกับ
คลุกด้วยเกลือ”* “ท่านทั้งหลายจงมี
เกลือในตัวและจงอยู่ด้วยกันอย่าง
สงบสุข” ทุกคนที่จะถวายตัวเป็น
*“เครื่องบูชาอันบริสุทธิ์ที่มีชีวิตและ
เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า”* โรม 12:1
จะต้องได้รับเกลือแห่งการช่วยให้รอด
ซึ่งก็คือความชอบธรรมของพระผู้ช่วย

ให้รอดของเรา จากนั้นพวกเขาจะมา เป็น “เกลื่อแห่งโลก” ยับยั้งความชั่วร้ายท่ามกลางมนุษย์ตั้งเกลื่อปกป้องจากความเปื้อยเน่า มัทธิว 5:13 แต่หากเกลื่อหมดรสเค็ม หากมีการอ้างว่ายำเกรงพระเจ้าแต่เพียงในนามโดยไม่มีความรักของพระคริสต์ ก็จะไม่มีความหวังที่จะประกอบภารดี ชีวิตจะไม่มีอิทธิพลเพื่อการช่วยโลกให้รอด พลังงานและประสิทธิภาพในการเสริมสร้างอาณาจักรของพระเยซูนั้นขึ้นกับการรับพระวิญญาณของพระองค์ เจ้าจะต้องเป็นผู้ร่วมรับพระคุณเพื่อที่จะได้กลิ่นแห่งชีวิตที่นำไปสู่ชีวิต และแล้วจะไม่มีใครแย่งชิงกัน ไม่มีการแสวงหาผลประโยชน์ฝ่ายตน ไม่มีความปรารถนาเพื่อตำแหน่งสูงที่สุด คุณจะมีความรักที่จะไม่แสวงหาเพื่อตนเองแต่เพื่อความร่ำรวยมั่งคั่งของผู้อื่น {DA 439.2}

จงให้คนบาปที่กลับใจแล้ว จ้องมองไปยัง “พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป” ยอห์น 1:29 และด้วยการเฝ้ามอง เขาจะได้รับการเปลี่ยนแปลง ความกลัวเปลี่ยนเป็นความสุข ความสงสัยเป็นความหวัง ความซาบซึ้งใน

พระคุณปรากฏออกมา หัวใจหินแตกสลายไป กระแสแห่งความรักไหลบ่าเข้าสู่จิตวิญญาณ พระคริสต์ในตัวของเขากลายเป็นบ่อน้ำพุในตัวของเขาพลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์ เมื่อเราเห็นพระเยซูทรงเป็นบุรุษผู้แบกรับความเจ็บปวดและค้นเค้ยกับความทุกข์ยาก ประกอบพระราชกิจเพื่อช่วยคนที่สูญหายถูกดูถูกเหยียดหยามเย้ยหยัน ถูกขับไล่จากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองจนกว่าพระราชกิจของพระองค์จะสำเร็จ เมื่อเราเฝ้ามองพระองค์ในสวนเกทเสมนี เหนือของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตเม็ดใหญ่ไหลออกมา และบนไม้กางเขนทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน เมื่อเราเห็นสิ่งนี้ ตัวตนของเราจะไม่ไฝหาความเห็นชอบอีกต่อไป เมื่อเรามองไปยังพระเยซู เราจะอับอายต่อความเป็นชาของเรา ความเฉื่อยชาของเรา การแสวงหาฝ่ายตนของเรา เราจะยินดีพร้อมที่จะเป็นทุกสิ่งหรือไม่เป็นที่รู้จักเลย เพื่อเราจะรับใช้ด้วยใจเพื่อพระอาจารย์ เราจะชื่นชมยินดีที่จะแบกรับกางเขนเดินตามพระเยซู เพื่อทนสู้กับการทดลองความอับอายหรือการกดขี่เพื่อเห็น

แก่พระองค์ {DA 439.3}

“พวกเราซึ่งมีความเชื่อเข้มแข็ง
ควรจะอดทนต่อข้อบกพร่องของคน
ที่อ่อนแอ ไม่ควรทำอะไรตามความ
พอใจของตัวเอง” โรม 15:1 ไม่ควร
ปฏิบัติอย่างไม่เอาใจใส่ต่อจิตวิญญาณ
ที่เชื่อในพระคริสต์แม้ว่าความเชื่อ
ของเขาอาจอ่อนแอและการก้าวเดิน
ของเขาอาจโง่งงเหมือนเด็กเล็ก
โดยความได้เปรียบที่เรามีเหนือกว่า
คนอื่น ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาและ
การขัดเกลาให้สุภาพยิ่งขึ้น ความ
สูงศักดิ์ของลักษณะอุปนิสัย การ
ฝึกฝนในทางของคริสเตียน ประสบ
การณ์ด้านศาสนา เราเป็นหนี้ของคน
ที่ได้รับสิทธิพิเศษที่น้อยกว่า เท่าที่
อยู่ในอำนาจที่เราจะทำได้เราต้อง
คอยรับใช้พวกเขา หากเราเข้มแข็ง
เราจะต้องยกแขนของคนที่อ่อนแอ
ทูตสวรรค์แห่งพระสิริที่คอยเฝ้าอยู่
เฉพาะพระพักตร์พระบิดาของเรา
ผู้สถิตในสวรรค์มีความสุขที่ได้คอย
รับใช้บุตรน้อยๆ ของพระองค์ จิต
วิญญาณที่อ่อนกำลัง ที่มีลักษณะ
อุปนิสัยอันเป็นที่น่ารังเกียจมากมาย
จะต้องได้รับการดูแลพิเศษอยู่ภายใต้
พวกเขา ทูตสวรรค์จะอยู่ในที่ที่พวก

เขาต้องการมากที่สุดเสมอ อยู่กับ
ผู้ที่ต้องต่อสู้อย่างหนักที่สุดกับตัว
ของเขาเองและอยู่ในสภาพแวดล้อม
อันสิ้นหวังที่สุดและในพันธกิจนี้ผู้
ติดตามที่สัตย์ซื่อของพระคริสต์จะ
ร่วมมือประสานกัน {DA 440.1}

หากบุตรน้อยๆ คนหนึ่งพ่ายแพ้
และทำผิดต่อคุณ เป็นหน้าที่ของคุณ
ที่จะหาทางบรรณะให้กลับคืนสู่สภาพ
ดีดั้งเดิม อย่าคอยให้เขาเป็นคนเริ่ม
คืนดีกับคุณ “พวกท่านคิดอย่างไร?”
พระเยซูตรัส “ถ้าชายคนหนึ่งมีแกะ
อยู่ร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงไปจาก
ฝูง คนนั้นจะไม่ละแกะเก้ายิบเก้าตัว
ไว้บนภูเขา แล้วไปเที่ยวหาตัวที่หลง
ไปนั้นหรือ? เราบอกความจริงกับ
ท่านทั้งหลายว่าถ้าคนนั้นพบมัน เขา
จะมีความเปรมปรีดิ์มากยิ่งขึ้นที่มี
แกะเก้ายิบเก้าตัวที่ไม่ได้หลงไปนั้น
พระบิดาของพวกท่านผู้สถิตใน
สวรรค์ก็ทรงเป็นอย่างนั้นแหละ
พระองค์ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กละ
น้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศ
ไปเลย” {DA 440.2}

ด้วยจิตวิญญาณที่อ่อนโยน
“โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะ
ถูกทดลองด้วย” กาลาเทีย 6:1 ให้

ไปหาคนที่ทำผิด “และชีวิตความผิด ต่อเขาสองต่อสองเท่านั้น” อย่าทำให้เขาอับอายด้วยการเปิดเผยความผิดของเขาต่อผู้อื่นหรือนำความเสื่อมเสียมาสู่พระคริสต์โดยเปิดเผยบาปหรือความผิดพลาดของผู้ที่ได้รับพระนามของพระองค์ต่อสาธารณชนบ่อยครั้งให้พูดความจริงอย่างชัดเจนกับผู้ที่ทำผิด ชักนำให้เขาเห็นข้อผิดพลาดเพื่อเขาจะปฏิรูปได้ แต่คุณจะต้องไม่ตัดสินหรือประณาม อย่าพยายามหาเหตุผลเข้าข้างตนเอง ขอให้ใช้ความพยายามทั้งหมดของคุณนำเขากลับคืนสู่สภาพดีดังเดิมในการรักษาบาดแผลของจิตวิญญาณ มีความจำเป็นจะต้องมีการสัมผัสที่ละเอียดอ่อนที่สุด ความรู้สึกไวที่สุด มีเพียงความรักที่ไหลออกมาจากพระองค์ผู้ทรงทนทุกขบถทางเขนคาลวารีที่ทรงจัดการได้ ด้วยความอ่อนโยนสงสาร ให้พี่น้องจัดการกับพี่น้อง โดยรู้ดีแก่ใจว่าเมื่อคุณทำสำเร็จคุณ “ได้ช่วยชีวิตหนึ่งให้รอดพ้นจากความตาย และได้ปกปิดการบาปเป็นอันมากไว้” ยากอบ 5:20 TKJV {DA 440.3}

แต่แม้ความพยายามนี้อาจ

ไม่ประสบผลตามที่ต้องการ พระเยซูตรัสต่อไปว่า แล้วก็ให้ “พาทีกคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย” อิทธิพลจากการทำงานร่วมมือกันอาจได้ผลในขณะการทำงานครั้งแรกไม่ประสบผลสำเร็จเนื่องจากการที่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของปัญหา พวกเขาน่าจะทำตัวเป็นกลาง และความจริงในการนี้จะทำให้คำปรึกษามีน้ำหนักที่มากขึ้นต่อผู้ที่ทำผิด {DA 441.1}

ถ้าเขาไม่ฟังพวกเขาจนถึงเวลานั้นให้นำเรื่องไปยังกลุ่มผู้เชื่อทั้งหมด ให้สมาชิกของคริสตจักรในฐานะตัวแทนของพระคริสต์สามัคคีรวมใจกันอธิษฐานและวิงวอนขอร้องด้วยความรักเพื่อให้ผู้กระทำความผิดได้รับการฟื้นฟูกลับคืนมา พระวิญญาณบริสุทธิ์จะตรัสผ่านผู้รับใช้ของพระองค์วิงวอนให้คนพเนจรกลับไปหาพระเจ้า อัครสาวกเปาโลพูดด้วยการตลใจว่า “โดยที่พระเจ้าทรงขอร้องท่านทั้งหลายผ่านทางเรา เราจึงวิงวอนท่านในนามของพระคริสต์ให้คืนดีกับพระเจ้า” 2 โครินธ์ 5:20 ผู้ที่ปฏิเสธการทาบพามาให้เป็นหนึ่งเดียวกันนี้ได้ทำลายสายสัมพันธ์ที่ผูกมัดเข้ากับพระคริสต์และ

ด้วยเหตุนี้เขาจึงตัดตัวเองขาดจากการสมาคมศีลธรรมของคริสตจักร พระเยซูตรัสว่า ต่อจากนี้ไป “ให้ถือว่าเขาเป็นเหมือนคนต่างชาติหรือคนเก็บภาษี” แต่อย่าถือว่าเขาถูกตัดขาดจากพระเมตตาคุณของพระเจ้า อย่าให้ข้อดีพี่น้องของเขาดูหมิ่นหรือทอดทิ้งเขา แต่จงปฏิบัติต่อเขาด้วยความอ่อนโยนและความเมตตาเหมือนแกะหลงทางตัวหนึ่งซึ่งพระคริสต์ยังคงแสวงหาที่จะนำมาสู่คอกของพระองค์ {DA 441.2}

คำสั่งสอนของพระคริสต์เกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้ทำผิดนั้น เป็นการสอนซ้ำคำสั่งสอนของโมเสสที่ให้ไว้กับชนชาติอิสราเอลให้เจาะจงมากยิ่งขึ้นว่า “ห้ามเกลียดชังพี่น้องของเจ้าอยู่ในใจ แต่เจ้าจงตักเตือนเพื่อนบ้านของเจ้า เพื่อเจ้าจะไม่ต้องรับโทษเพราะเขา” เลวีนิติ 19:17 นั่นคือถ้าคนใดละเลยหน้าที่ที่พระคริสต์ทรงบัญชาให้พยายามฟื้นฟูคนที่หลงผิดและทำบาปกลับคืนสู่สภาพดีดั้งเดิมแล้ว เขาได้กลายเป็นผู้ร่วมในบาปนั้นด้วย สำหรับความชั่วที่เราจะขัดขวาง เราจะต้องมีความรับผิดชอบเสมือนหนึ่งว่าเราลงมือทำ

เอง {DA 441.3}

แต่เราต้องนำเสนอความผิดให้คนทำผิดเอง เราต้องไม่ปล่อยให้เป็นเรื่องของการวิจารณ์และตำหนิต่ามกลางพวกเราตนเอง หรือแม้หลังจากที่ประกาศในคริสตจักรแล้ว เราก็มไม่มีสิทธิเล่าต่อให้คนอื่นฟัง การรู้เรื่องความผิดของคริสเตียนจะเป็นเพียงแต่หินสะดุดให้แก่คนในโลกที่ยังไม่เชื่อ และด้วยการจมอยู่กับเรื่องเหล่านี้ เราเองจะได้รับแต่อันตราย เพราะโดยการเพ่งมองที่เราจะได้รับการเปลี่ยนแปลง เมื่อเราลงแรงแก้ความผิดพลาดของพี่น้อง พระวิญญาณของพระคริสต์จะนำเราให้ปกป้องเขาเท่าที่จะทำได้ ป้องกันจากคำติเตียนแม้จากพี่น้องของเขาเอง และปกป้องจากโลกที่ไม่เชื่อได้มากยิ่งขึ้น พวกเราเองเป็นคนทำผิดและต้องการความเมตตา สงสารและการอภัยของพระคริสต์ และตามที่เราประสงค์ให้พระองค์ปฏิบัติต่อเราอย่างไรพระองค์ทรงประสงค์ให้เราปฏิบัติต่อกันและกันอย่างนั้น {DA 441.4}

“สิ่งใดๆ ที่พวกท่านจะกล่าวห้ามในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกกล่าวห้าม

ในสวรรค์ และสิ่งใดๆ ที่พวกท่านจะ
กล่าวอนุญาตในโลก สิ่งนั้นก็จะได้รับ
อนุญาตในสวรรค์” คุณกำลังทำหน้าที่
เป็นทูตของสวรรค์และเป้าหมาย
การทำงานของคุณคือนิจนิรันดร์
{DA 442.1}

แต่เราจะไม่ต้องแบกความรับผิดชอบ
ยิ่งใหญ่เพียงลำพัง ไม่ว่า
ที่ใดก็ตามเมื่อมีคนเชื่อปฏิบัติตาม
พระวจนะของพระเจ้า ที่นั่นพระคริสต์
ทรงร่วมสถิตอยู่ด้วย ไม่ใช่แค่การร่วม
ชุมนุมกันในคริสตจักรเท่านั้น แต่ที่ใด
ที่สาวกมีแค่เพียงน้อยคนประชุมใน
พระนามของพระองค์ พระองค์ทรง
อยู่ที่นั่น และพระองค์ตรัสว่า “ถ้า
พวกท่านสองคนจะร่วมใจกันทุกข้อ
สิ่งหนึ่งสิ่งใดในโลก พระบิดาของเรา
ผู้สถิตในสวรรค์ก็จะทรงทำสิ่งนั้นให้”
{DA 442.2}

พระเยซูตรัสว่า “พระบิดาของ

เรา ผู้สถิตในสวรรค์” เพื่อเป็นการ
ช่วยเตือนความจำของสาวกว่า ด้วย
การทรงดำรงในความเป็นมนุษย์
พระองค์ทรงติดต่อสัมพันธ์กับพวก
เขาแล้ว ทรงมีส่วนร่วมไปกับพวกเขา
ในการทดลองและทรงมีความเห็นอก
เห็นใจกับพวกเขาในความทุกข์ยาก
ด้วย โดยความเป็นพระเจ้า พระองค์
ทรงเชื่อมต่อกับบัลลังก์ของพระเจ้าที่
ไม่มีขอบเขตจำกัด เป็นพระสัญญา
แห่งความมั่นใจอันประเสริฐยิ่งเพียง
ไร! ชาวสวรรค์ที่มีปัญญารวมตัวกัน
เป็นหนึ่งในเดียวกับมนุษย์ด้วยความ
เห็นอกเห็นใจและทำงานเพื่อช่วย
ผู้ที่หลงหายให้ได้รับความรอด และ
พลังอำนาจทั้งหมดของสวรรค์เข้า
ประสานกันกับความสามารถของ
มนุษย์เพื่อชักนำจิตวิญญาณเข้าหา
พระคริสต์ {DA 442.3}

ณ เทศกาลอยู่เพิง

บทนี้อ้างอิงจาก ยอห์น 7:1-15; 37-39

ชาวยิวจะต้องเข้าร่วมชุมนุมกันที่กรุงเยรูซาเล็มปีละสามครั้ง เพื่อประกอบกิจทางศาสนา พระเจ้าทรงนำที่ตาเปล่ามองไม่เห็นของชนชาติอิสราเอลที่ปกคลุมด้วยเสาเมฆนั้นทรงเป็นผู้กำหนดทิศทางแก่ชุมนุมชนเหล่านี้ ในช่วงที่ชาวยิวตกเป็นเชลย พวกเขาฉลองเทศกาลเหล่านี้ไม่ได้ แต่เมื่อพวกเขากลับมายังท้องถิ่นของตนเองแล้วจึงได้เริ่มต้นฉลองอนุสรณ์ต่าง ๆ อีกครั้ง พระเจ้าทรงประสงค์ให้เทศกาลประจำปีเหล่านี้เตือนความทรงจำของประชาชนให้รำลึกถึงพระองค์ แต่ทว่าพวกเขาปฏิเสธและพวกผู้นำของประเทศแทบมองไม่เห็นจุดประสงค์ของการฉลองเทศกาลเหล่านี้เสียแล้ว พระองค์ผู้ทรงสถาปนาการชุมนุมระดับชาติและทรงเข้าพระทัยความสำคัญของการเฉลิมฉลอง

ได้ทอดพระเนตรถึงการบิดเบือนของพวกเขา {DA 447.1}

เทศกาลอยู่เพิงเป็นงานเทศกาลของการรวมตัวปิดท้ายของปี พระเจ้าทรงออกแบบเพื่อให้ประชาชนใช้เวลานี้ใคร่ครวญถึงคุณความดีและพระเมตตาของพระองค์ ทั้งแผ่นดินอยู่ภายใต้การทรงนำของพระองค์ โดยได้รับพระพรจากพระองค์ การดูแลของพระองค์ดำเนินไปอย่างสงบต่อเนื่องตลอดทั้งกลางวันและกลางคืน ดวงอาทิตย์และสายฝนบันดาลให้แผ่นดินเกิดผล การเก็บเกี่ยวได้รวบรวมเข้ามาจากหุบเขาและที่ราบของแผ่นดินปาเลสไตน์ ผลมะกอกก็เก็บเข้ามาและน้ำมันอันล้ำค่าได้ถูกบรรจุเก็บไว้ในขวดต้นปาล์มให้ผลผลิต พวงองุ่นสีม่วงของเถาวัลย์ผ่านเครื่องคั้นน้ำองุ่น {DA 447.2}

งานเทศกาลดำเนินติดต่อกัน
เจ็ดวัน และเพื่อการเฉลิมฉลองนี้
ชาวปาเลสไตน์รวมทั้งคนอีกจำนวน
มากมายจากดินแดนอื่นๆ ก็ได้
ออกจากบ้านของตนและเดินทาง
มายังกรุงเยรูซาเล็ม ผู้คนจากทั้งใกล้
และไกลต่างเดินทางมา นำสัญลักษณ์
แสดงความชื่นชมยินดีติดมือของ
พวกเขามาด้วย คนสูงวัยและคน
หนุ่มสาว คนร่ำรวยและคนยากจน
ทุกคนนำของขวัญมาเพื่อเป็นเครื่อง
บรรณาการแห่งการขอบพระคุณ
ถวายพระองค์ผู้ประทานปีทองแห่ง
ความอุดมสมบูรณ์ของพระองค์ รอย
รถของพระองค์มีความไพบูลย์ย่อย
หยด สดุดี 65:11 ทุกสิ่งที่นำความ
สุขสำราญมาสู่ความพึงพอใจของ
สายตาและการแสดงออกถึงความสุข
ทั่วไปถูกนำมาจากป่า ทำให้เมืองมี
ลักษณะเป็นป่าอันสวยงาม {DA
448.1}

งานเทศกาลนี้ไม่ได้เป็นเพียงการ
ขอบพระคุณสำหรับการเก็บเกี่ยว
เท่านั้น แต่เป็นอนุสรณ์รำลึกถึงการ
ทรงปกป้องดูแลชนชาติอิสราเอลของ
พระเจ้าในถิ่นทุรกันดาร เพื่อเป็นการ
รำลึกถึงชีวิตของการอยู่เด่นที่ของ

พวกเขา ในช่วงของงานเทศกาลนี้ ชน
ชาติอิสราเอลอาศัยอยู่ในเพิงหรือ
กระโจมทำด้วยกิ่งก้านใบเขียว ที่ปัก
เหล่านี้สร้างขึ้นตามถนน ในลานของ
พระวิหารหรือบนหลังคาบ้าน เนินเขา
และหุบเขารอบกรุงเยรูซาเล็มก็มีที่
พักอาศัยทำด้วยใบไม้กระจายอยู่เป็น
หย่อมๆ ทั่วไปและดูราวกับว่ามีชีวิต
ชีวาด้วยผู้คน {DA 448.2}

ในช่วงงานเทศกาลนี้ผู้ร่วม
นมัสการเฉลิมฉลองด้วยบทเพลง
ศักดิ์สิทธิ์และโมทนาสาธุการขอบคุณ
พระเจ้า ก่อนงานเทศกาลเพียง
เล็กน้อยเป็นวันลบบาป เป็นวัน
ของการสารภาพบาปของพวกเขา
ประชาชนได้รับการประกาศว่าอยู่
อย่างสันติกับพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์
แล้ว ด้วยประการฉะนี้ จึงเป็นการ
ปูทางให้กับงานเทศกาล เสียงเพลง
“จงขอบพระคุณพระยาห์เวห์ เพราะ
พระองค์ประเสริฐเพราะความรัก
มั่นคงของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์”
สดุดี 106:1 ดั่งขึ้นอย่างมีชัยใน
ขณะที่ดนตรีทุกประเภทผสมผสาน
ไปด้วยเสียงโห่ร้องโฮฮันนาที่ร้อง
อย่างประสานร่วมกัน พระวิหาร
เป็นศูนย์กลางแห่งความสุขของทั่ว

ทั้งโลก ณ ที่แห่งนี้พิธีของการถวาย
เครื่องบูชามีขึ้นอย่างโอ่อ่า ณ ที่แห่งนี้
สองด้านของบันไดหินอ่อนของอาคาร
ศักดิ์สิทธิ์มีนักร้องประสานเสียงชาว
เลวียืนเรียงแถวนำการร้องเพลงสรร-
เสริญ มหาชนที่นมัสการโบกกิงปาล์ม
และไม้เมอเทิล ขับร้องเพลงรับเสียง
สะท้อนดังก้องจากที่ใกล้และไกลขาน
รับกันอย่างไพเราะจนส่งเสียงร้อง
สรรเสริญสะท้อนดังก้องไปรอบเนิน
เขาที่ล้อมอยู่รอบ {DA 448.3}

ในเวลากลางคืน พระวิหารและ
ลานของวิหารสว่างไสวด้วยแสงที่
ประดิษฐ์ขึ้นมา เสียงดนตรี การโบกกิง
ปาล์ม เสียงร้องชื่นชมยินดีโฮชันนา
ชุมนุมชนขนาดใหญ่ที่ล้อมอยู่ได้
ตะเกียงแขวน ปุโรหิตที่จัดแถวอย่าง
มีระเบียบ และความยิ่งใหญ่ตระการ
ของพิธีกรรมรวมเข้าด้วยกันเป็น
ภาพที่สร้างความประทับใจแก่ผู้มา
เห็น แต่มีอยู่พิธีหนึ่งของงานเทศกาล
ที่สร้างความประทับใจมากที่สุด
เป็นพิธีที่สร้างความชื่นชมยิ่งใหญ่
เป็นพิธีหนึ่งที่ฉลองการรำลึกถึง
เหตุการณ์ในขณะเดินทางในถิ่น
ทุรกันดาร {DA 448.4}

ในทันทีที่ฟ้าสว่างปุโรหิตก็จะ

เป่าแตรเงินด้วยเสียงแหลมสูงอย่าง
ยาวนาน และเสียงแตรตอบรับและ
เสียงร้องขานรับแห่งความชื่นชมยินดี
ของประชาชนจากเพิงที่พักสะท้อน
อยู่เหนือเนินเขาและหุบเขา เพื่อต้อนรับ
วันเทศกาลรื่นเริง จากนั้นปุโรหิต
จึงเอาคนโทตักน้ำที่ไหลมาจากห้วย
ซิดโรนและชูขึ้นสูง ในขณะที่เสียงแตร
ยังคงดังอยู่นั้น เขาก็เดินขึ้นขึ้นบันได
กว้างของพระวิหาร ก้าวไปตามจังหวะ
ดนตรีอย่างช้าๆ และเป็นจังหวะ ใน
ขณะเดียวกันร้องเพลงไปพลางว่า
“เยรูซาเล็มเอ๋ย ทำของเรากำลังใจยืน
อยู่ภายในประตูของเธอ” สดุดี 122:2
{DA 448.5}

เขาถือคนโทน้ำไปยังแท่นบูชา
ซึ่งตั้งอยู่ตรงใจกลางลานของปุโรหิต
ณ บริเวณนี้มีอ่างเงินอยู่สองใบ
ปุโรหิตยืนอยู่ข้างอ่างแต่ละใบ เขา
เทน้ำในคนโทหนึ่งลงในอ่างหนึ่ง
คนโทน้ำอ่างหนึ่งลงในอีกอ่าง และของ
เหลวทั้งสองไหลลงไปยังท่อที่ไหล
ต่อไปยังห้วยซิดโรน และลำเลียงต่อ
ไปยังทะเลตาย พิธีน้ำศักดิ์สิทธิ์แสดง
ให้เห็นถึงน้ำพุที่พุ่งออกมาจากศิลา
ตามพระบัญชาของพระเจ้าเพื่อดับ
การกระหายของชนชาติอิสราเอล

และแล้วเสียงร้องแห่งความปลาบ
ปลื้มปิติยินดีดังขึ้น “พระยาห์เวห์เอง
ทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพ-
เจ้า” “ท่านทั้งหลายจะตักน้ำจากบ่อ
น้ำแห่งความรอดด้วยความชื่นบาน”
อิสยาห์ 12: 2, 3 {DA 449.1}

ขณะที่บุตรชายของโยเซฟ
เตรียมตัวเพื่อเข้าร่วมเทศกาลอยู่เพิง
นั้น พวกเขาเห็นว่าพระคริสต์ไม่ทรง
แสดงท่าทีว่าจะเข้าร่วมงานเทศกาล
เลย พวกเขามองพระองค์ด้วย
ความวิตกกังวล นับตั้งแต่การอัศจรรย์
ของการรักษาที่ข้างสระน้ำเบธซาธา
พระองค์ไม่ทรงเข้าร่วมการชุมนุมระดับ
ชาติเลย เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง
อย่างไร้สาระกับผู้นำในกรุงเยรูซาเล็ม
นั้น พระองค์ทรงจำกัดพระราชกิจ
ของพระองค์อยู่ที่แคว้นกาลิลี การ
ละเลยของพระองค์อย่างเห็นได้ชัด
ที่จะเข้าร่วมการชุมนุมทางศาสนา
ที่ยิ่งใหญ่ และความเป็นศัตรูของ
พวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ที่
แสดงออกต่อพระองค์นั้นสร้างความ
งุนงงสับสนให้กับคนรอบข้างพระองค์
และแม้กระทั่งต่อสาวกและญาติของ
พระองค์เองด้วย ในคำสอนของ
พระองค์เอง พระองค์ทรงกล่าวถึง

การเชื่อฟังปฏิบัติตามพระบัญญัติ
ของพระเจ้า และกระนั้นพระองค์เอง
ก็ดูเหมือนว่าไม่ใส่ใจพระทัยในพิธีกรรม
ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้ด้วย การ
คลุกคลีกับคนเก็บภาษีและคนอื่นๆ
ที่มีชื่อเสียงไม่ดี ความไม่สนพระทัย
ในธรรมเนียมปฏิบัติและปัดป้องข้อ
กำหนดของประเพณีในเรื่องวัน
สะบาโต รวมทั้งหมดแล้วทำให้ดู
เหมือนว่าพระองค์เป็นปฏิปักษ์กับ
เจ้าหน้าที่ศาสนา ทำให้ตั้งแง่สงสัย
ขึ้นมามากมาย พี่น้องของพระองค์
คิดว่าเป็นความผิดพลาดที่พระองค์
จะตีตัวออกห่างไปจากบุคคลสำคัญ
ที่ยิ่งใหญ่และมีการศึกษาของระดับ
ประเทศชาติ พวกเขาคิดว่าคนเหล่านี้
จะต้องเป็นฝ่ายถูกและพระเยซูเป็น
ฝ่ายผิดที่เอาตนเองไปเป็นปฏิปักษ์
กับพวกเขา แต่พวกเขาเป็นพยาน
เห็นถึงชีวิตที่ไร้อำนาจของพระองค์
และแม้ว่าพวกเขาไม่ได้จัดตนเอง
เข้าอยู่ฝ่ายสาวกของพระองค์ พวกเขา
ประทับใจอย่างสุดซึ้งกับพระราชกิจ
ของพระองค์ ความนิยมของพระองค์
ในแคว้นกาลิลีเป็นเรื่องน่ายินดีสำหรับ
ความทะเยอทะยานของพวกเขา
พวกเขายังคงหวังว่าพระองค์จะให้

หลักฐานเพื่อแสดงถึงอำนาจของ
พระองค์ซึ่งจะทำให้พวกฟาริสีเห็น
ตามที่พระองค์ทรงอ้างไว้ หากพระ
องค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์พระเจ้า
แห่งชนชาติอิสราเอลก็จะเป็นเช่น
ไรละ! พวกเขาก็กดขี่ความคิดนี้
ไว้ด้วยความพึงพอใจอย่างภาคภูมิใจ
{DA 450.1}

ด้วยความกระวนกระวายใจ
ในเรื่องนี้เป็นอย่างมากจนพวกเขา
เร่งรีบให้พระคริสต์เดินทางไปยังกรุง
เยรูซาเล็ม “จงออกจากที่นี่” พวกเขา
กล่าว “ไปแคว้นยูเดียเพื่อให้พวก
สาวกเห็นกิจการที่กำลังทำอยู่ เพราะ
ว่าไม่มีใครแอบทำอะไรเจียบๆ ใน
เมื่ออยากให้ตัวเองปรากฏ ถ้าจะทำ
สิ่งเหล่านี้ก็จงแสดงตัวให้ปรากฏต่อ
โลกเถิด” คำว่า “ถ้า” นี้แสดงออกถึง
ความสงสัยและความไม่เชื่อ พวกเขา
ถือว่าพระองค์ซื่อซลาดและอ่อนแอ
ถ้าพระองค์รู้ตัวว่าตนเองเป็นพระ
เมสสิยาห์ ทำไมถึงเก็บตัวและไม่ทำ
อะไรอย่างน่าประหลาดเช่นนี้เล่า?
หากพระองค์ทรงมีอำนาจเช่นนี้
ทำไมไม่เดินทางมุ่งหน้าไปยังกรุง
เยรูซาเล็มด้วยความกล้าและยืนยัน
ในสิ่งที่ตนอ้างเล่า? ทำไมไม่ปฏิบัติ

พระราชกิจอันยอดเยี่ยมที่รายงาน
เกี่ยวกับพระองค์ในแคว้นกาลิลีที่กรุง
เยรูซาเล็มเล่า? พวกเขายกย่องว่า อย่า
มัวแต่เก็บตัวในอาณาเขตที่ห่างไกล
โดดเดี่ยวและประกอบกิจยิ่งใหญ่เพื่อ
ประโยชน์ของชาวนาและชาวประมง
ที่ไร้ความรู้ จงไปเสนอตัวเองในเมือง
หลวง ดึงพวกปุโรหิตและพวกผู้
ปกครองให้มาสนับสนุน และร่วมมือ
จัดตั้งอาณาจักรใหม่ {DA 450.2}

น้องๆ ของพระเยซูใช้เหตุผล
จากแรงจูงใจที่เห็นแก่ตัวที่บ่อยครั้ง
พบได้ในใจของคนเหล่านั้นที่มีความ
ทะเยอทะยานต้องการแสดงออกอย่าง
โอ้อวด วิญญาณเช่นนี้เป็นวิญญาณ
ที่ปกครองชาวโลก พวกเขายุ่นเคือง
เพราะแทนที่จะแสวงหาบัลลังก์ทาง
โลก พระคริสต์ทรงประกาศว่าทรง
เป็นอาหารแห่งชีวิต พวกเขาคิดหวัง
เมื่อสาวกจำนวนมากละทิ้งพระองค์
พวกเขาเองก็หันออกจากพระองค์
เพื่อหลีกเลี่ยงหนทางของการยอมรับ
สิ่งที่พระราชกิจของพระองค์เปิดเผย
ว่าพระองค์ทรงเป็นพระองค์ที่พระเจ้า
ประทานให้โลก {DA 451.1}

“พระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า
‘ยังไม่ถึงเวลาของเรา แต่เวลาของ

พวกน้องนั้นได้ทุกเมื่อ โลกเกลียดชังพวกน้องไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการงานของโลกนี้ชั่วร้าย พวกน้องจึงขึ้นไปทำงานเทศกาล เราจะไม่ขึ้นไปทำงานเทศกาลนี้ เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา' เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้วพระองค์ก็ประทับในแคว้นกาลิลีต่อไป" น้องๆ ของพระองค์พูดด้วยน้ำเสียงที่แสดงอำนาจเพื่อกำหนดทางเดินให้พระองค์ปฏิบัติตาม พระองค์ทรงโยนคำตำหนิกลับไปหาพวกเขา ไม่ทรงจัดพวกเขาให้อยู่ในกลุ่มของสาวกที่ละทิ้งตน แต่จัดรวมกับชาวโลก "โลกเกลียดชังพวกน้องไม่ได้" พระองค์ตรัส "แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการงานของโลกนี้ชั่วร้าย" โลกนี้ไม่เกลียดชังคนที่มีจิตวิญญาณเหมือนกันกับโลกนี้ โลกรักพวกคนเหล่านี้ราวกับว่าเป็นของมันเอง {DA 451.2}

สำหรับพระคริสต์แล้วโลกไม่ได้เป็นสถานที่ไร้อภัย สะดวกสบายและมุ่งไฝหาผลประโยชน์เพื่อตนเอง พระองค์ไม่ทรงเฝ้าคอยโอกาสเพื่อยึดอำนาจและความรุ่งเรืองของโลก โลกไม่มีรางวัลดังกล่าวยื่นให้กับ

พระองค์ โลกเป็นสถานที่ซึ่งพระบิดาของพระองค์ทรงบัญชาให้พระองค์เสด็จมา ทรงโปรดประทานชีวิตของพระองค์ให้แก่โลกเพื่อประกอบกิจของแผนการยิ่งใหญ่แห่งการไถ่โลกให้รอด พระองค์ทรงประกอบกิจให้แก่เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ล้มลงในบาป แต่พระองค์จะต้องไม่ทอดทิ้งกักตักเอาเอง ไม่เร่งเข้าสู่ภัยอันตราย ไม่เร่งเข้าหาวิกฤต เหตุการณ์แต่ละฉากมีเวลาที่กำหนดไว้แล้ว พระองค์ทรงต้องคอยด้วยความอดทน พระองค์ทรงทราบดีว่าจะต้องได้รับความเกลียดชังของโลก พระองค์ทรงทราบดีว่าพระราชกิจของพระองค์จะนำไปสู่ความตาย แต่การเอาตัวเข้าไปก่อนถึงกำหนดเวลาจะไม่เป็นไปตามพระประสงค์ของพระบิดาของพระองค์ {DA 451.3}

จากกรุงเยรูซาเล็มมีรายงานว่าการก่อกวนเรื่องการอัครรรยของพระคริสต์ได้แพร่ไปยังทุกที่ที่ชาวอียิปต์กระจัดกระจายไปและแม้ว่าเป็นเวลาหลายเดือนมาแล้วที่พระองค์ไม่ได้เสด็จไปเข้าร่วมงานเทศกาล แต่ประชาชนก็ยังไม่ลดละที่จะสนใจพระองค์ หลายคนจากทั่วทุกมุมโลก

ที่มาร่วมเทศกาลอยู่เพิงตั้งความหวังที่จะได้พบพระองค์ ในช่วงเริ่มต้นของงานเทศกาลมีคนมากมายถามถึงพระองค์ พวกฟาริสีและพวกผู้ปกครองมองหาการเสด็จมาของพระองค์โดยหวังว่าจะมีโอกาสดำหนดโทษพระองค์ พวกเขาคิดด้วยใจจดใจจ่อว่า “คนนั้นอยู่ที่ไหน?” แต่ไม่มีใครรู้ ในใจของพวกเขาคิดถึงพระองค์มาเป็นอันดับหนึ่ง ด้วยความกลัวพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครอง จึงไม่มีใครกล้ายอมรับพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์และทุกแห่งหนมีการพูดคุยถึงพระองค์อย่างเงิบๆ แต่กระนั้นอย่างเอาจริงเอาจัง หลายคนเข้าข้างพระองค์ว่าทรงเป็นพระองค์ที่พระเจ้าประทาน ในขณะที่คนอื่นๆ ประณามว่าพระองค์ทรงเป็นผู้หลอกลวงประชาชน {DA 451.4}

ในขณะเดียวกัน พระเยซูเสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็มอย่างเงิบๆ แล้วพระองค์ทรงเลือกเส้นทางที่คนมักใช้ไม่บ่อยนักเพื่อหลีกเลี่ยงคนเดินทางที่มุ่งหน้าจากทุกทิศไปยังเมืองหลวง หากพระองค์ทรงเข้าร่วมกลุ่มคนเดินทางใดสักกลุ่มที่มุ่งหน้าไปร่วมฉลองเทศกาลแล้ว ขว้านี้คงจะดึงดูดความ

สนใจในขณะที่พระองค์ทรงก้าวเข้าสู่เมืองหลวงและการแสดงออกอย่างนิยมชมชอบเข้าข้างพระองค์ การปรากฏตัวเช่นนี้จะปลุกให้ผู้มีอำนาจต่อต้านพระองค์ เพื่อหลีกเลี่ยงเหตุการณ์เช่นนี้ พระองค์ทรงเลือกเดินทางโดยลำพัง {DA 452.1}

ในท่ามกลางงานเทศกาลขณะที่ความตื่นเต้นเรื่องพระองค์มาถึงจุดสูงสุดนั้น พระองค์เสด็จเข้าไปยังลานพระวิหารต่อหน้าฝูงชนเนื่องจากพระองค์ไม่ทรงอยู่ในงานจึงมีการพูดกันอย่างกว้างขวางว่าพระองค์ไม่กล้าเข้ามาอยู่ท่ามกลางอำนาจของพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครอง คนทั้งหมดแปลกใจเมื่อพระองค์ทรงปรากฏตัว ทุกเสียงเงิบไป ทุกคนประหลาดใจกับความภูมิฐานและความกล้าหาญของพระองค์ที่ทรงปรากฏตัวอยู่ท่ามกลางศัตรูที่มีอำนาจยิ่งใหญ่ที่กระหายชีวิตของพระองค์ {DA 452.2}

พระเยซูประทับอยู่ท่ามกลางความสนใจของฝูงชนขนาดใหญ่ตรัสกับพวกเขาด้วยคำพูดที่ไม่มีมนุษย์คนใดเคยเอ่ยมาก่อน พระดำรัสของพระองค์แสดงออกถึงความรู้

ในเรื่องพระบัญญัติและสถาบันของ
ชนชาติอิสราเอล เรื่องระบบการถวาย
บูชาและคำสอนของผู้เผยพระวจนะ
ที่เหนือกว่าของพวกปุโรหิตและ
พวกธรรมาจารย์มาก พระองค์ฟัง
หลายสิ่งกีดขวางของพิธีการและ
ธรรมเนียมประเพณี ดูเหมือนว่าภาพ
ของชีวิตในอนาคตแผ่ออกต่อเบื้อง
พระพักตร์พระองค์ ในฐานะพระเจ้า
องค์หนึ่งผู้ทรงมองเห็นพระเจ้าที่
ตาเปล่ามองไม่เห็น พระองค์ตรัสด้วย
อำนาจอย่างหนักแน่นถึงเรื่องของ
ทางโลกและของแผ่นดินสวรรค์ เรื่อง
ของมนุษย์และของพระเจ้า พระดำรัส
ของพระองค์นั้นขัดถ้อยขัดคำและ
โน้มน้าวใจ และอีกครั้งหนึ่งเหมือน
เช่นที่เมืองคาเปอร์นาอุม ประชาชน
ต่างตะลึงด้วยความอัศจรรย์ใจใน
คำสอนของพระองค์ “เพราะพระดำรัส
ของพระองค์ประกอบด้วยสิทธิอำนาจ”
ลูกา 4:32 ด้วยการใช้ตัวอย่างที่หลากหลาย
หลาย พระองค์ทรงเตือนผู้ฟังถึง
หาหนะที่จะติดตามทุกคนที่ปฏิเสธ
พระพรที่พระองค์เสด็จมาประทาน
พระองค์ประทานการพิสูจน์ทุก
ประการที่จะทำได้เพื่อแสดงให้เห็น
ว่าพระองค์เสด็จมาจากพระเจ้าและ

พยายามทุกวิถีทางเพื่อนำพวกเขา
ให้กลับใจ พระองค์จะไม่ถูกคนใน
ชาติตัวเองปฏิเสธและประหารหาก
พระองค์จะช่วยพวกเขาให้หลุดพ้น
จากความผิดของการกระทำนี้
{DA 452.3}

ทุกคนพิศวงในความรู้ของ
พระองค์เรื่องธรรมบัญญัติและคำ
พยากรณ์ และต่างคนต่างถามกันว่า
“คนนี้รู้พระธรรมได้อย่างไรในเมื่อ
ไม่เคยเรียนเลย?” ไม่มีใครคนใดจะ
มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเป็นครูสอน
ศาสนานอกเสียจากว่าเขาเคยผ่าน
การอบรมจากโรงเรียนของพวกธรรมา-
จารย์และทั้งพระเยซูและยอห์นผู้ให้
บัพติสมาถูกยกขึ้นเป็นตัวอย่างของ
คนไม่มีความรู้ เพราะไม่เคยเข้ารับ
การอบรมเช่นนี้ ผู้ที่เคยได้ยินทั้งสองนี้
ตะลึงใจในความรู้เรื่องพระคัมภีร์
“ในเมื่อไม่เคยเรียนเลย?” แท้จริงแล้ว
พวกเขาไม่ได้เรียนจากมนุษย์ แต่
พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงเป็นพระ
อาจารย์ของพวกเขา และทั้งสองนี้
ได้รับพระปัญญาสูงที่สุด {DA 453.1}

ขณะที่พระเยซูตรัสในลานพระ
วิหาร ประชาชนฟังด้วยความตะลึง
คนที่ต่อต้านพระองค์อย่างรุนแรงที่สุด

บัดนี้หมดหนทางที่จะทำอันตราย
พระองค์ พวกเขาลืมผลประโยชน์อื่นๆ
ไปแล้วชั่วขณะหนึ่ง {DA 453.2}

วันแล้ววันเล่าพระองค์ทรง
สั่งสอนผู้คนจนถึง “วันสุดท้ายของ
เทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่” เข้าวันนี้
ประชาชนเหนื่อยล้าจากช่วงเทศกาล
ที่ยาวนาน ทันใดนั้นพระเยซูทรงเปล่ง
พระสุรเสียงของพระองค์ด้วยน้ำเสียง
ที่ตั้งไปทั่วลานพระวิหารว่า {DA
453.3}

“ถ้าใครกระหาย ให้คนนั้นมา
หาเรา และให้คนที่วางใจในเราดื่ม
ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มี
น้ำดำรงชีวิตจะไหลออกมาจากภายใน
คนนั้น’” สภาพของผู้คนทำให้พระ
ดำรัสเชิญชวนนี้มีพลังอำนาจ พวก
เขาร่วมฉลองมาอย่างต่อเนื่องด้วย
ภาพที่เอิกเกริกและรื่นเริงของเทศกาล
แสงและสีทำให้ตาพร่าไป และหู
ได้ยินเสียงดนตรีไพเราะยิ่งใหญ
แต่ไม่มีสิ่งใดในพิธีกรรมรอบแล้วรอบ
เล่าที่จะสนองความต้องการทางฝ่าย
วิญญาณจิต ไม่มีสิ่งใดที่ไม่เสื่อมสลาย
ที่ดับความกระหายของจิตวิญญาณ
พระเยซูทรงเชิญพวกเขาให้มาและ
ดื่มจากน้ำพุแห่งชีวิตซึ่งจะกลายเป็น

บ่อน้ำพุในตัวของเขาพลุ่งขึ้นถึงชีวิต
นิรันดร์ {DA 453.4}

ในเช้าวันนั้นปุโรหิตประกอบพิธี
ซึ่งรำลึกถึงการตัก่อนหินในถิ่นทุรกัน-
ดารแล้ว หินก้อนนั้นเป็นสัญลักษณ์
เล็งถึงพระองค์ โดยการสิ้นพระชนม์
ของพระองค์จะทำให้สายน้ำแห่ง
ความรอดอันมีชีวิตไหลไปสู่ทุกคนที่
กระหาย พระดำรัสของพระคริสต์เป็น
น้ำแห่งชีวิต ณ ตรงบริเวณแห่งนั้น
ที่อยู่ต่อหน้าที่ชุมนุมชนที่มารวมตัว
กัน พระองค์ทรงแยกพระองค์เอง
ออกมาเพื่อให้ถูกตี เพื่อน้ำแห่งชีวิต
จะไหลไปยังโลก ด้วยการตีพระคริสต์
อย่างแรง ซาตานคิดที่จะทำลายพระ
เจ้าผู้ทรงเป็นเจ้าชายแห่งชีวิต แต่
จากพระศิลาที่ถูกตีนั้นน้ำแห่งชีวิต
ไหลออกมา ขณะที่พระเยซูตรัสกับ
ประชาชน หัวใจของพวกเขาก็ตื่นเต้น
ด้วยความกลัวเกรงที่ประหลาด และ
หลายคนพร้อมที่จะร้องอุทานพร้อม
กับหญิงชาวสะมาเรียว่า “ขอให้น้ำนั้น
ให้ดิฉันเกิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหาย
อีก” ยอห์น 4:15 {DA 454.1}

พระเยซูทรงทราบความขัดสน
ของจิตวิญญาณ ความเอิกเกริก
ความร่ำรวยและเกียรติยศสนอง

ความต้องการของจิตใจไม่ได้ “ถ้าใครกระหาย ให้คนนั้นมาหาเรา” คนร่ำรวย คนยากจน คนชนชั้นสูง คนชนชั้นต่ำจะได้รับการต้อนรับที่เหมือนกัน พระองค์ทรงสัญญาว่าจะบรรเทาจิตใจที่แบกภาระ ปลอดภัย คนเศร้าโศกและปรารถนาความหวัง แก่ผู้ที่สิ้นหวัง หลายคนที่พักพระเยซูอยู่นั้นเป็นผู้โศกเศร้าเพราะความผิดหวัง หลายคนเก็บความทุกข์ใจไว้อย่างลับๆ หลายคนแสวงหาทางที่จะสนองความปรารถนาสิ่งของทางโลกและคำสรรเสริญของมนุษย์อย่างกระสับกระส่าย แต่เมื่อได้มาทั้งหมดแล้ว พวกเขาค้นพบว่าการตรากตรำทำงานอย่างหนักไปนั้นก็เพื่อจะได้แค่ถึงน้ำแตก ซึ่งดับกระหายของพวกเขาไม่ได้เลย ท่ามกลางความเจิดจ้าของภาพแห่งความชื่นใจ พวกเขายืนอยู่อย่างไม่พึงพอใจและอย่างเศร้าใจ ทันใดนั้นมีเสียงหนึ่งดังขึ้นมาว่า “ถ้าใครกระหาย” ซึ่งเป็นเสียงที่ทำให้พวกเขาตกใจจากการใคร่ครวญอย่างเศร้าใจและเมื่อพวกเขาฟังถ้อยคำแล้ว จิตใจของ

พวกเขาก็ถูกปลุกขึ้นมาด้วยความหวังใหม่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสำแดงสัญลักษณ์ต่อหน้าพวกเขา จนกว่าพวกเขาจะเห็นถึงของประทานแห่งความรอดอันหาค่ามิได้ {DA 454.2}

พระสุรเสียงของพระคริสต์ที่มาถึงจิตวิญญาณที่กระหายน้ำยังคงดังก้องออกไป และทรงเชิญชวนพวกเราด้วยพลังที่ยิ่งใหญ่กว่าที่ผู้คนในพระวิหารได้ยินในวันสุดท้ายของงานเทศกาล น้ำพุนี้เปิดไว้ให้แก่มทุกคน คนทั้งหลายที่เหน็ดเหนื่อยและอ่อนล้าจะได้รับความสดชื่นจากน้ำแห่งชีวิตนิรันดร์ พระเยซูยังทรงเชิญว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม” TKJV “คนที่กระหายเชิญเข้ามา ใครที่มีใจปรารถนา จงมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” “แต่คนที่ดื่มน้ำที่เราจะให้กับเขานั้น จะไม่มีวันกระหายอีกเลย น้ำที่เราจะให้เขานั้นจะกลายเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์” วิวรณ์ 22:17; ยอห์น 4:14 {DA 454.3}

ท่ามกลางกับดัก

บทนี้อ้างอิงจาก ยอห์น 7:16-36; 40-53; 8:1-11

ตลอดเวลาระหว่างงานเทศกาลที่พระเยซูประทับอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม นั้นคนสอดแนมคอยสะกดรอยอยู่รอบพระองค์ วันแล้ววันเล่ามีการใช้แผนการใหม่เพื่อปิดปากพระองค์ พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองคอยหาทางดักจับพระองค์ พวกเขาวางแผนใช้ความรุนแรงหยุดยั้งพระองค์ แต่ทั้งหมดไม่ใช่มีแค่นี้ ต่อหน้าประชาชนพวกเขาต้องการทำให้รับบีชาวกาลิลีพระองค์นี้อับอายขายหน้า {DA 455.1}

ในวันแรกของงานเทศกาลที่พระเยซูทรงปรากฏตัวนั้น ผู้ปกครองทั้งหลายได้มาเข้าเฝ้าพระองค์ทวงถามว่าพระองค์ใช้สิทธิอำนาจใดในการสั่งสอน พวกเขาต้องการเห็นความสนใจออกจากพระองค์ไปสู่คำถามเกี่ยวกับสิทธิในการสอนของพระองค์ และด้วยเหตุนี้เพื่อยืนยัน

ความสำคัญและสิทธิอำนาจของพวกเขาเอง {DA 455.2}

“คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง” พระเยซูตรัส “แต่เป็นของผู้ทรงใช้เรามา ถ้าใครตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ คนนั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนี้มาจากพระเจ้าหรือว่าเราพูดตามใจชอบเอง” ยอห์น 7:16, 17 พระเยซูไม่ทรงเผชิญคำถามของพวกคนจับผิดเหล่านี้ด้วยการตอบคำถามจับผิด แต่พระองค์ทรงตอบโดยการเปิดเผยความจริงที่สำคัญต่อความรอดของจิตวิญญาณ พระองค์ตรัสว่าความเข้าใจและความซาบซึ้งในความจริงนั้นขึ้นกับความคิดน้อยกว่าขึ้นกับจิตใจ จะต้องรับความจริงไว้ในวิญญาณจิต ความจริงจะต้องครอบครองความตั้งใจให้มีความจงรักภักดี หากความจริงยอมอยู่ใต้เหตุผลเท่านั้นความทะนงตนจะไม่นับอุปสรรคต่อการ

ตอบรับความจริง แต่จิตใจรับความจริงได้ก็โดยผ่านการประกอบกิจของพระคุณและการยอมรับความจริงขึ้นกับการละทิ้งบาปทุกประการที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเปิดเผยความได้เปรียบต่างๆ ของมนุษย์เพื่อรับความรู้เรื่องความจริง ไม่ว่าสิ่งเหล่านี้จะยิ่งใหญ่เพียงไรก็ตามจะไม่เป็นประโยชน์สำหรับเขานอกเสียจากว่าเขาจะเปิดใจรับความจริงไว้และตั้งใจที่จะยอมมอบถวายทุกนิสัยและการกระทำที่ต่อต้านกับหลักการของความจริง สำหรับผู้ที่ถวายตนเองให้พระเจ้าเช่นนี้ ด้วยความปรารถนาอย่างจริงใจที่จะเรียนรู้และกระทำตามพระประสงค์แล้วความจริงจะเปิดเผยให้เห็นอำนาจของพระเจ้าสำหรับความรอดของพวกเขา คนเหล่านี้จะมีความสามารถแยกแยะระหว่างคนที่พูดเพื่อพระเจ้าและคนที่พูดเพื่อตัวเอง พวกฟาริสีไม่ได้เอาความตั้งใจของตนเองไปอยู่ฝ่ายพระประสงค์ของพระเจ้า พวกเขาไม่ได้แสวงหาความจริง แต่หาข้อแก้ตัวเพื่อหลบเลี่ยงความจริง พระคริสต์ทรงสำแดงให้เห็นว่านี่คือสาเหตุที่พวกเขาไม่เข้าใจคำสอนของพระองค์ {DA 455.3}

บัดนี้พระองค์ประทานการทดสอบเพื่อแยกแยะระหว่างครูที่แท้จริงกับครูหลอกลวง: “ใครที่พูดตามใจชอบเองย่อมแสวงหาเกียรติสำหรับตนเอง แต่คนที่แสวงหาเกียรติให้ผู้ที่ใช้ตนมา คนนั้นเป็นคนจริงไม่มีอธรรมในตัวเขาเลย” ยอห์น 7:18 ผู้ที่แสวงหาเกียรติยศใส่ตัวเองก็จะคอยพูดแต่เรื่องตัวเองเท่านั้น วิญญาณแห่งการแสวงหาเพื่อตัวเองทรยศต่อแหล่งกำเนิดของที่มาของเกียรติยศนั้น แต่พระคริสต์ทรงแสวงหาพระสิริของพระเจ้า พระองค์ตรัสพระวจนะของพระเจ้า นี่คือหลักฐานของสิทธิอำนาจของพระองค์ในฐานะผู้สอนความจริง {DA 456.1}

พระเยซูประทานหลักฐานความเป็นพระเจ้าของพระองค์ให้แก่พวกเรับปีด้วยการสำแดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงอ่านใจพวกเขาได้ นับตั้งแต่การรักษที่ข้างสระน้ำเบธซาธาพวกเขาวางแผนที่จะสังหารพระองค์ ด้วยการทำเช่นนี้พวกเขากำลังละเมิดพระบัญญัติที่พวกเขาทำตัวว่าเป็นผู้ปกป้อง “โมเสสให้ธรรมบัญญัติแก่พวกท่านไม่ใช่หรือ?” พระองค์ตรัส “แต่ไม่มีใครในพวกท่านประพฤติตามธรรมบัญญัติ

นั่น พวกท่านหาโอกาสฆ่าเราทำไม?”
{DA 456.2}

ตั้งแสวงหาที่ส่องมาอย่าง
จับปล้น พระดำรัสเหล่านี้เปิดให้พวก
รับบีเห็นหลุมแห่งความพินาศที่
พวกเขากำลังพุ่งลงไป ชั่วครู่หนึ่ง
พวกเขาหวาดกลัวอย่างเต็มที่ พวก
เขามองเห็นว่ากำลังขัดแย้งกับอำนาจ
ของพระเจ้า แต่พวกเขาไม่ต้องการ
รับคำเตือน เพื่อคงไว้ซึ่งอิทธิพลที่
เหนือประชาชน พวกเขาปกปิดแผน
ฆาตกรรมไว้ พวกเขาหลีกเลี่ยง
คำถามของพระเยซู ร้องอุทานขึ้นมา
ว่า “ท่านมีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาส
จะฆ่าท่าน” พวกเขาพูดเป็นนัยว่า
วิญญาณชั่วหนุนการกระทำอัน
ประเสริฐของพระเยซูอยู่ {DA 456.3}

พระคริสต์ไม่ทรงใส่ใจกับคำ
ที่พูดเชิงนัยนี้ พระองค์ทรงสำแดง
ให้เห็นต่อไปว่าการรักษาที่ข้างสระน้ำ
เบธซาธานั้นสอดคล้องตามพระบัญญัติ
ของวันสะบาโต และยังได้รับการ
รับรองตามการแปลความหมายของ
ชาวยิวเองตามที่นำมาใส่ไว้ในพระ
บัญญัติ พระองค์ตรัสว่า “โมเสสให้
พวกท่านเข้าสู่หนัด. . . และท่าน
ก็ยังให้คนเข้าสู่หนัดในวันสะบาโต”

ตามกฎบัญญัติ ทารกทุกคนจะต้อง
ทำสัปดาห์ในวันที่แปด หากวันที่
กำหนดไว้ตรงกับวันสะบาโตจะต้อง
ประกอบพิธีสัปดาห์ในวันนั้น การ
กระทำของเราจะต้องสอดคล้องกับ
วิญญาณของธรรมเนียมบัญญัติมากยิ่งขึ้น
กว่านี้สักเพียงใด เมื่อ “เราทำให้ชาย
คนหนึ่งหายเป็นปกติในวันสะบาโต”
และพระองค์ทรงเตือนพวกเขาว่า
“อย่าพิพากษาตามที่เห็นภายนอก
แต่จงพิพากษาอย่างยุติธรรมเถิด”
{DA 456.4}

พวกผู้ปกครองเงียบบึ่งไป และ
คนมากมายร้องอุทานว่า “คนนี่ไม่ใช่
หรือที่พวกเราหาโอกาสจะฆ่า? เข
ก็อยู่นี่แล้วไง กำลังพูดอยู่อย่างเปิดเผย
และพวกเขาก็ไม่ได้ทำอะไร พวก
ผู้ใหญ่รู้แน่แล้วหรือว่าคนนี้เป็นพระ
คริสต์?” {DA 457.1}

ท่ามกลางผู้ฟังของพระคริสต์
มีคนจำนวนมากพักอาศัยอยู่ในกรุง
เยรูซาเล็มและไม่ใช่ว่าไม่รู้ถึงเรื่องพวก
ผู้ปกครองวางแผนต่อต้านพระองค์
พวกเขายังถูกอำนาจหนึ่งที่พวกเขา
ไม่อาจปฏิเสธได้ชักนำให้เข้าหา
พระองค์ด้วย พวกเขามีความเชื่อ
อย่างแรงกล้าว่าพระองค์ทรงเป็น

พระบุตรของพระเจ้า แต่ซาตานพร้อม
เสนอความสงสัยคลางแคลงใจ และ
เพื่อการนี้จึงปูทางนำสู่แนวคิดผิดอัน
เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์และการเสด็จ
มาของพระองค์ โดยทั่วไปเชื่อกันว่า
พระคริสต์จะประสูติที่บ้านเบธเลเฮม
แต่หลังจากนั้นไม่นานพระองค์จะ
หายตัวไป และเมื่อกลับมาปรากฏตัว
ครั้งที่สองจะไม่มีใครรู้ว่าพระองค์เสด็จ
มาจากไหน มีคนไม่น้อยที่เชื่อว่าพระ
เมสสิยาห์จะไม่มีความสัมพันธ์ตาม
ธรรมชาติกับมนุษยชาติ และเนื่อง
จากคุณสมบัติของพระเยซูแห่งเมือง
นาซาเร็ธไม่ตรงกับความเป็นจริงอย่าง
แพร่หลายอันเกี่ยวกับพระสิริของ
พระเมสสิยาห์ คนมากมายจึงรับ
ข้อเสนอแนะที่ว่า “แต่เรารู้แล้วว่า
คนนี้มาจากไหน เพราะเมื่อพระคริสต์
เสด็จมา จะไม่มีใครรู้เลยว่าพระองค์
มาจากไหน” {DA 457.2}

ในขณะที่พวกเขาลังเลอยู่
ระหว่างความสงสัยและความเชื่อ
พระเยซูทรงอ่านความคิดในใจของ
พวกเขาและตรัสตอบว่า: “พวกท่าน
รู้จักเราและรู้ว่าเรามาจากไหน เรา
ไม่ได้มาตามลำพังเราเอง แต่พระองค์
ผู้ทรงใช้เรามานั้นสัตย์จริงและพวก

ท่านไม่รู้จักพระองค์ เรารู้จักพระองค์
เพราะเรามาจากพระองค์และพระองค์
ทรงใช้เรามา” พวกเขาอ้างว่าพวกเขา
มีความรู้ต้นกำเนิดของพระคริสต์เป็น
อย่างดี แต่ว่าพวกเขาไม่มีความ
รู้เรื่องนี้อย่างสิ้นเชิงเลย หากพวกเขา
ดำเนินชีวิตเป็นไปตามพระประสงค์
ของพระเจ้า พวกเขาจะรู้จักพระ
บุตรของพระองค์เมื่อพระองค์ทรง
ปรากฏท่ามกลางพวกเขา {DA 457.3}

ผู้ฟังไม่อาจเข้าใจพระดำรัสของ
พระคริสต์ไปเป็นอย่างอื่น เห็นได้
อย่างชัดเจนว่า เป็นพระดำรัสที่ตรัส
ซ้ำย้ำเรื่องที่พระองค์ตรัสไว้กับสภา
ชั้นเฮดรินเมื่อหลายเดือนก่อนหน้า
เมื่อพระองค์ประกาศว่าพระองค์ทรง
เป็นพระบุตรของพระเจ้า ในขณะนั้น
บรรดาผู้ปกครองพยายามวางแผน
โอบล้อมให้พระองค์ตาย ในเวลานี้
พวกเขาลงแรงเอาชีวิตของพระองค์
แต่อำนาจที่ตาเปล่ามองไม่เห็นจำกัด
ความโกรธแค้นของพวกเขาไว้ และ
ตรัสกับพวกเขาว่าเข้าไปใต้ไกลแค่นี้
แหละ อย่าเลยไปอีก {DA 457.4}

ท่ามกลางประชาชนมีคนมาก
มายเชื่อพระองค์และพวกเขาพูดกันว่า
“เวลาที่พระคริสต์เสด็จมา พระองค์

จะทรงทำหมายสำคัญมากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งที่ท่านผู้นี้ได้ทำหรือ?” ผู้นำของพวกฟาริสีซึ่งเฝ้าดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างใจจดใจจ่อได้แสดงความเห็นอกเห็นใจท่ามกลางประชาชน พวกเขารีบไปหาพวกหัวหน้านุโรหิตเพื่อวางแผนจับกุมพระองค์ อย่างไรก็ตามพวกเขาเตรียมที่จะจับพระองค์เมื่อพระองค์อยู่ตามลำพัง เพราะพวกเขาไม่กล้าจับพระองค์ต่อหน้าประชาชนอีกครั้งหนึ่ง พระเยซูสำแดงให้พวกเขาเห็นว่าพระองค์ทรงอ่านจุดประสงค์ของพวกเขาคือ “เราจะอยู่กับพวกท่านต่อไปอีกไม่นาน แล้วจะกลับไปหาผู้ที่ทรงใช้เรามา พวกท่านจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา และที่ที่เราอยู่นั้นท่านจะเข้าไปไม่ได้” อีกไม่นานเกินรอพระองค์จะทรงหาที่หลบภัยที่ไกลจากความเหี้ยมหยามและความเกลียดชังจะไปไม่ถึง พระองค์จะทรงขึ้นไปหาพระบิดาเพื่อเป็นที่เคารพรักของเหล่าทูตสวรรค์อีกครั้ง และที่นั่นพวกฆาตรกรของพระองค์จะไม่มีทางเข้าไปถึงได้ {DA 457.5}

ด้วยความเย้ยหยัน พวกريبปีพูดว่า “คนนี้จะไปในไหนที่เราจะหาเขาไม่พบ? เขาตั้งใจจะไปหาคนที่กระจัด

กระจายอยู่ในหมู่พวกกรีกและสั่งสอนพวกกรีกหรือ?” ผู้กล่าวหาพวกนี้ไม่เคยคิดไม่เคยฝันว่าคำพูดเย้ยหยันของพวกเขากำลังวาดภาพพันธกิจของพระคริสต์! ตลอดทั้งวัน พระองค์ยื่นพระหัตถ์ต้อนรับชนชาติหนึ่งซึ่งไม่เชื่อฟังและดื้อรั้น แต่ถึงกระนั้นพวกที่ไม่ได้แสวงหาได้พบพระองค์ พระองค์ทรงปรากฏแก่คนที่ไม่ได้ถามหาพระนามของพระองค์ โรม 10:20, 21 {DA 458.1}

คนมากมายที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าถูกชักนำไปในทางที่ผิดด้วยเหตุผลที่ผิดของพวกปุโรหิตและพวกريبปี ครุเหล่านี้ลงแรงกล่าวร้ายคำพยากรณ์ของพระเมสสิยาห์ว่าพระองค์จะ “ครองราชย์บนภูเขาศิโยนและในเยรูซาเล็มและต่อหน้าพวกผู้อาวูโสของพระองค์ด้วยพระสิริ” พวกเขาอ้างว่าพระองค์จะ “ครอบครองจากทะเลถึงทะเล และจากแม่น้ำนั้นถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” อิสยาห์ 24:23; สดุดี 72:8 จากนั้นพวกเขาก็เปรียบเทียบอย่างดูถูกเหี้ยมหยามระหว่างพระสิริในภาพนี้กับลักษณะอันต่ำต้อยของพระเยซู ถ้อยคำของ

คำพยากรณ์ถูกบิดเบือนไปมากจนกระทั่งสนับสนุนความผิด หากประชาชนใส่ใจศึกษาพระวจนะด้วยความจริงใจ พวกเขาก็จะไม่หลงผิด พระธรรมอิสยาห์บทที่หกสิบเอ็ดให้คำยืนยันถึงพระราชกิจที่พระคริสต์จะทำและได้ทำมาแล้ว บทที่ห้าสิบสามกล่าวถึงการปฏิเสธและการทนทุกข์ของพระองค์ในโลกนี้และบทที่ห้าสิบเก้าบรรยายถึงลักษณะอุปนิสัยของพวกปุโรหิตและพวกรับบี {DA 458.2}

พระเจ้าไม่ทรงบังคับมนุษย์คนใดให้ถึงความไม่เชื่อ แสงสว่างและความมืด ความจริงและความผิดอยู่ต่อหน้าพวกเขา การตัดสินใจที่จะเลือกอันใดอันหนึ่งขึ้นกับพวกเขา สมอบของมนุษย์ได้รับอำนาจในการแยกแยะระหว่างความถูกต้องและความผิด พระเจ้าทรงออกแบบให้มนุษย์ไม่ตัดสินใจจากแรงหนุนหัน แต่จากน้ำหนักของหลักฐาน ด้วยการเปรียบเทียบพระคัมภีร์กับพระคัมภีร์ หากชาวฮิววากอดติลงและเปรียบเทียบคำพยากรณ์ที่บันทึกไว้แล้วนั้นกับข้อเท็จจริงที่บรรยายพระลักษณะนิสัยชีวิตของพระเยซู

แล้ว พวกเขาจะเข้าใจความสอดคล้องกันอย่างงดงามระหว่างคำพยากรณ์และสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตและพันธกิจแห่งการรับใช้ของพระเจ้าพระผู้ทรงเป็นชาวกาลิลีผู้ต่ำต้อย {DA 458.3}

ในวันนี้ คนมากมายถูกหลอกในลักษณะเดียวกันกับชาวฮิว ครูสอนศาสนาทั้งหลายอ่านพระคัมภีร์ด้วยแสงสว่างของความเข้าใจและประเพณีของตนเอง และประชาชนไม่ได้ศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์ด้วยตนเองและตัดสินใจด้วยตัวเองว่าจะไรคือความจริง แต่พวกเขายอมมอบการตัดสินใจและมอบจิตวิญญาณของพวกเขาให้กับผู้นำของพวกเขา การเทศนาและการสอนพระวจนะของพระองค์เป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้สำหรับการกระจายแสงสว่าง แต่เราต้องเอาพระคัมภีร์มาทดสอบคำสอนของมนุษย์ ใครก็ตามที่จะศึกษาพระคัมภีร์ด้วยการอธิษฐานโดยปราศจากที่จะเรียนรู้ความจริงเพื่อเขาจะได้เชื่อฟังพระคัมภีร์นั้น จะได้รับความกระจำจแจ้งจากพระเจ้า เขาจะเข้าใจพระคัมภีร์ “ถ้าใครตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ คนนั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนี้มาจากพระเจ้า”

ยอห์น 7:17 {DA 459.1}

ในวันสุดท้ายของงานเทศกาล
เจ้าหน้าที่ที่พวกปุโรหิตและพวก
ผู้ปกครองได้ส่งออกไปเพื่อนำจับ
พระเยซูกลับมาโดยไม่มีพระองค์
พวกเขาซักถามเจ้าหน้าที่ด้วยความ
โกรธว่า “ทำไมพวกเจ้าถึงไม่จับเขา
มา?” พวกเขาตอบด้วยสีหน้าเคร่ง
ขมว่า “ไม่เคยมีใครพูดเหมือนอย่าง
คนนั้นเลย” {DA 459.2}

แม้หัวใจของพวกเขาก็จะแข็ง
กระด้างเพียงไรก็ตาม ก็ยังหลอมละลาย
ได้ด้วยพระดำรัสของพระองค์ ขณะที่
พระองค์ตรัสอยู่ในลานพระวิหาร
พวกเขาเดินวนเวียนอยู่ใกล้ๆ เพื่อ
คอยจับเอาพระดำรัสสักคำเพื่อนำ
มากล่าวหาพระองค์ แต่ในขณะที่
พวกเขาฟังอยู่นั้น พวกเขาลืมเป้า
หมายที่ได้รับมาให้ปฏิบัติ พวกเขา
ยืนด้วยความงงงงวย พระคริสต์ทรง
เปิดเผยพระองค์เองแก่จิตวิญญาณ
เหล่านั้น พวกเขามองเห็นในสิ่งที่
พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองมอง
ไม่เห็น นั่นคือความเป็นมนุษย์ที่ประจักษ์
ด้วยพระสิริของพระเจ้า ด้วยสมอง
ที่เต็มไปด้วยความคิดนี้ ด้วยความ
ประทับใจกับพระดำรัสของพระองค์

เมื่อพวกเขากลับมา เผชิญหน้า
กับคำถามที่ว่า “ทำไมพวกเจ้า
ถึงไม่จับเขามา?” พวกเขาตอบได้
แต่เพียงว่า “ไม่เคยมีใครพูดเหมือน
อย่างคนนั้นเลย” {DA 459.3}

เมื่อพวกปุโรหิตและพวกผู้
ปกครองเข้ามาอยู่เบื้องพระพักตร์
พระคริสต์ในครั้งแรกก็มีความเชื่อมั่น
แรงกล้าอย่างนี้เช่นกัน จิตใจของ
พวกเขาได้รับการดลใจอย่างลึกซึ้ง
และความคิดก็โน้มน้าวพวกเขาว่า
“ไม่เคยมีใครพูดเหมือนอย่างคนนั้น
เลย” แต่พวกเขาขัดขวางการทรง
ดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ บัดนี้
ด้วยความโกรธที่แม้แต่เครื่องมือ
ของกฎหมายก็ยังได้รับอิทธิพลของ
ชาวกาลิลีที่พวกเขาเกลียดชัง พวก
เขาตะโกนร้องว่า “พวกเจ้าโดนหลอก
ด้วยหรือ? มีใครบ้างในพวกผู้ใหญ่
หรือพวกฟาริสีที่ศรัทธาในตัวเขา?
ก็มีแต่ฝูงชนนี้ที่ไม่รู้ธรรมเนียมปฏิบัติ
พวกเขาต้องถูกสาปแช่ง” {DA 459.4}

ผู้ที่ได้รับข่าวสารแห่งความจริง
มักไม่ถามว่า “เป็นเรื่องจริงหรือ?”
แต่ “ใครละเป็นผู้สนับสนุนความจริง
นี้?” ฝูงชนประเมินความจริงโดย
จำนวนคนที่ยอมรับ และยังคงถาม

กันต่อว่า “มีคนความรู้สูงหรือผู้นำทางศาสนาเชื่อบ้างหรือยัง?” มนุษย์ในวันนี้ไม่ได้ชื่นชอบกับเรื่องพระเจ้ามากไปกว่าคนในสมัยของพระคริสต์ พวกเขายังมุ่งมั่นแสวงหาผลประโยชน์ทางโลกโดยละเอียดสมบัตินั้นในนิตยและและการจะเอาหลักฐานของคนจำนวนมากไม่พร้อมรับหรือบุคคลสำคัญยิ่งใหญ่หรือแม้ผู้นำทางศาสนาก็ยังไม่ยอมรับมาด้วยความจริงไม่ได้ {DA 459.5}

อีกครั้งพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองยังคงดำเนินวางแผนจับกุมพระเยซูต่อไป มีการเร่งเร้าว่าหากปล่อยพระองค์ให้อยู่อย่างอิสระ พระองค์จะดึงผู้คนไปจากผู้นำที่ได้รับการแต่งตั้งมาแล้ว และแนวทางปลอดภัยเดียวคือให้ปิดปากพระองค์โดยไม่รอช้า ในการปรึกษาหารืออย่างเผ็ดร้อน พวกเขาถูกทักท้วงอย่างกะทันหัน นิโคเดมัสตั้งข้อสงสัยว่า “กฎหมายของเราเคยพิพากษาคนโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาหรือรู้ว่าเขาทำอะไรก่อนหรือ?” ความเงิบเกิดขึ้นในที่ประชุม คำพูดของนิโคเดมัสตอกลงจิตได้สำนึกของพวกเขา พวกเขากำหนดโทษคนใดโดยยัง

ไม่ได้ฟังคำให้การในศาลเลยไม่ได้ แต่ผู้ปกครองโยสทั้งหลายแน่นิ่งไปไม่ใช่เพราะเหตุผลนี้เหตุผลเดียว พวกเขา มองหน้าคนที่ลุกขึ้นพูดเข้าข้างความยุติธรรม พวกเขาสะดุ้งและเสียใจอย่างผิดหวังที่มีคนหนึ่งเ็นพวกเขาเองที่ประทับใจพระลักษณะนิสัยของพระเยซูเพื่อพูดคำเข้าข้างพระองค์ เมื่อพวกเขาตื่นจากความตกตะลึง พวกเขาจึงกล่าวกับนิโคเดมัสด้วยการตัดพ้ออย่างเสียดสีว่า “ท่านก็มาจากกาลิลีด้วยหรือ? ลองค้นดูเถิด แล้วท่านจะเห็นว่าไม่มีผู้เผยพระวจนะเกิดขึ้นจากกาลิลี” {DA 460.1}

แต่กระนั้น คำประท้วงส่งผลทำให้สภาหยุดดำเนินการต่อไป พวกผู้ปกครองทำตามเป้าประสงค์และตัดสินลงโทษพระเยซูต่อไปโดยไม่ฟังความก่อนไม่ได้ ในครั้งนี้ พวกเขาพ่ายแพ้ “แล้วต่างคนต่างก็กลับไปที่บ้านของตน แต่พระเยซูเสด็จไปที่ภูเขามะกอกเทศ” {DA 460.2}

จากความตื่นเต็นและความวุ่นวายสับสนของเมือง จากฝูงชนที่กระตือรือร้นและพวกريبบีที่ทรยศ พระเยซูทรงหันหลังมุ่งตรงไปยังสวนมะกอกอันเงิบสงบซึ่งเป็นที่ที่พระองค์

พำนักอยู่ตามลำพังกับพระเจ้าได้ แต่ในเวลาเช้าตรู่พระองค์เสด็จกลับไปยังพระวิหาร และขณะที่ประชาชนมารวมตัวกันรอบพระองค์ พระองค์ประทับลงและทรงสั่งสอนพวกเขา {DA 460.3}

ไม่นานต่อมา พระองค์ก็ทรงถูกขัดจังหวะ มีพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์อยู่กลุ่มหนึ่งเดินเข้ามาเฝ้าพระองค์จุดลากหญิงคนหนึ่ง ที่หวาดกลัวอกสันขวัญหายเข้ามาเฝ้า ด้วยเสียงพูดที่กระตือรือร้นกล่าวว่าเธอล่วงละเมิดพระบัญญัติข้อที่เจ็ด เมื่อผลึกเธอเข้าไปอยู่เบื้องพระพักตร์พระเยซูแล้ว พวกเขาพูดกับพระองค์ด้วยการแสดงความเคารพอย่างเสแสร้งว่า “ในธรรมเนียมบัญญัตินั้นโมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนอย่างนี้ให้ตายแล้วท่านจะว่าอย่างไร?” {DA 460.4}

ความเคารพที่สร้างขึ้นทำของพวกเขาปกปิดแผนการฝังลึกที่วางไว้เพื่อให้พระองค์พินาศ พวกเขาฉวยโอกาสนี้หวังได้คำยืนยันเพื่อนำมาลงโทษพระองค์โดยคิดในระหว่างพวกเขากันว่าไม่ว่าพระองค์จะตัดสินใจอย่างไรพวกเขาจะหาโอกาส

กล่าวโทษพระองค์จนได้ หากพระองค์ปล่อยหญิงคนนี้ ก็จะถูกตั้งข้อหาดูหมิ่นกฏบัญญัติของโมเสส หากพระองค์ประกาศว่าเธอสมควรตาย พระองค์ก็就会被ชาวโรมันกล่าวหาว่าเป็นผู้ที่ถือกุมอำนาจที่เป็นของพวกเขาเท่านั้น {DA 460.5}

พระเยซูทอดพระเนตรภาพเหตุการณ์อยู่สักครู่หนึ่ง ภาพของเหยื่อสันสันทานด้วยความอับอายเจ้าหน้าที่เหยียดโหดที่ปราศจากแม้กระทั่งความสงสารของมนุษย์ วิญญาณแห่งความบริสุทธิ์ไร้ต่างปร้อยของพระองค์หดหายไปกับภาพที่อยู่เบื้องพระพักตร์ พระองค์ทรงทราบดีว่าคดีนี้มาถึงพระองค์ด้วยจุดประสงค์ใด พระองค์ทรงอ่านใจและทรงทราบลักษณะอุปนิสัย และประวัติชีวิตของทุกคนที่อยู่เบื้องพระพักตร์พระองค์ ผู้พิทักษ์ความยุติธรรมเหล่านี้ได้นำเหยื่อของตนให้ไปทำบาปเพื่อพวกเขาจะวางบ่วงดักจับพระเยซู โดยที่พระองค์ไม่สำแดงสัญญาณใดว่าพระองค์ทรงได้ยินคำถามของพวกเขา พระองค์ทรงก้มลงและทรงจ้องมองที่พื้น แล้วเริ่มเขียนลงบนผงคลี {DA 461.1}

ด้วยความหงุดหงิดกับความ
ล่าช้าและความเฉยเมยที่พระองค์
ทรงสำแดงให้เห็นอย่างชัดแจ้ง ผู้
กล่าวหาจึงย่องเข้ามาใกล้เพื่อเร่งเร้า
ให้พระองค์สนพระทัย แต่ขณะที่
สายตาของพวกเขาดิตตามพระเยซู
อยู่นั้นพวกเขาได้มองลงไปตามทาง
เดินที่ได้พระบาท สีน้าของพวกเขาก็
เปลี่ยนไป ณ ที่นั้น สิ่งที่ทำให้ใจ
ว้าวุ่นใจของพวกเขาเป็นความผิดลับๆ
ของชีวิตพวกเขา ประชาชนที่มุงดูอยู่
เห็นการเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหัน
และกรุณาเข้าไปใกล้เพื่อดูว่าเกิดเรื่อง
อะไรขึ้นที่ทำให้พวกเขามองดูด้วยความ
พิศวงและความอับอาย {DA 461.2}

ด้วยการแสดงออกถึงความ
เคารพทั้งหมดที่พวกเขามีให้กับธรรม-
บัญญัติ พวกเขาได้รับปีที่ได้ถูกลากผู้หญิง
คนหนึ่งซึ่งพวกเขากล่าวโทษเข้ามาโดย
ไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของกฎหมาย
เป็นหน้าที่ของผู้เป็นสามีที่จะต้องดำเนิน
การกับเธอ และฝ่ายที่ผิดจะต้องได้รับ
โทษอย่างเท่าเทียมกัน การกระทำ
ของผู้กล่าวหาไม่ได้รับการอนุมัติให้
ทำเช่นนั้นโดยสิ้นเชิง อย่างไรก็ตาม
พระเยซูทรงเผชิญหน้ากับพวกเขา

ในระดับของพวกเขาเอง บทบัญญัติ
ระบุว่า การลงโทษด้วยการขว้าง
ก้อนหินนั้นพยานในเหตุการณ์จะ
เป็นคนแรกในการขว้างก้อนหิน
บัดนี้พระเยซูทรงลุกขึ้นและด้วย
พระเนตรที่จับจ้องไปยังพวกผู้
ปกครองที่วางแผน พระองค์ตรัสว่า
“ใครในพวกท่านไม่มีบาป ให้เอาหิน
ขว้างนางก่อนเป็นคนแรก” และ
ทรงก้มลงเขียนบนพื้นดินต่อไป
{DA 461.3}

พระองค์ไม่ทรงปัดธรรมบัญญัติ
ที่ประทานผ่านโมเสสหรือละเมิด
อำนาจของโรม ผู้กล่าวหาพ่ายแพ้
แล้ว บัดนี้ เลือดคลุมศักดิ์สิทธิ์อัน
เสแสร้งถูกกระชากออกไปจาก
พวกเขา พวกเขามีความผิดและถูก
ประณามต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า
ผู้ทรงบริสุทธิ์อย่างไม่มีที่สิ้นสุด พวกเขา
สิ้นใจไปทั้งตัวเกรงว่าความชั่วที่
ซ่อนอยู่ในชีวิตของพวกเขาจะถูก
เปิดเผยต่อมหาชน และด้วยศีรษะ
ที่ตกและตามองต่ำ พวกเขาแอบ
ย่องออกไปทีละคนๆ ปล่อยให้
อยู่กับพระผู้ช่วยให้รอดพระผู้ทรง
เมตตาสงสาร {DA 461.4}

พระเยซูทรงลุกและมองไปยัง

หญิงคนนั้นตรัสว่า “หญิงเอ๋ย พวก
เขาไปไหนหมด? ไม่มีใครเอาโทษ
เธอหรือ?” นางทูลว่า ‘ท่านเจ้าข้า
ไม่มีใครเลย’ แล้วพระเยซูตรัสว่า
‘เราก็มิเอาโทษเหมือนกัน จงไปเถิด
และจากนี้ไปอย่าทำบาปอีก’ {DA
461.5}

หญิงคนนั้นยืนอยู่เบื้องพระ
พักตร์พระเยซูด้วยความกลัว พระ
ดำรัสของพระองค์ที่ว่า “ใครในพวก
ท่านไม่มีบาป ให้เอาหินขว้างนาง
ก่อนเป็นคนแรก” ลงมาที่เธอตั้งคำ
ตัดสินประหาร เธอไม่กล้าแม้เงยหน้า
ขึ้นเฝ้ามองพระพักตร์ของพระผู้ช่วย
ให้รอด แต่รอคอยชะตาของเธอใน
ความเจ็บ ด้วยความประหลาดใจ
เธอเห็นผู้กล่าวหาของเธอจากไป
อย่างพูดไม่ออกและงุนงงสับสน
และแล้วถ้อยคำแห่งความหวังก็
ตกกระทบหูของเธอว่า “เราก็มิเอา
โทษเหมือนกัน จงไปเถิดและจากนี้
ไปอย่าทำบาปอีก” หัวใจของเธอ
หลอมละลายไปแล้ว เธอทั้งตัวเอง
ลงแทบพระบาทของพระเยซู สะอื้น
ร้องให้ด้วยความรักอันซาบซึ้งและ
น้ำตาอันขมขื่นสารภาพบาปของเธอ
{DA 462.1}

สำหรับเธอแล้วนี่คือจุดเริ่มต้น
ของชีวิตใหม่ เป็นชีวิตแห่งความ
บริสุทธิ์และสันติสุขเพื่ออุทิศถวาย
รับใช้พระเจ้า ด้วยการยกระดับจิต
วิญญาณที่ตกต่ำนี้ขึ้น พระเยซูทรง
ประกอบการณ์อัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่กว่า
การรักษาโรคทางกายร้ายแรงที่สุด
พระองค์ทรงรักษาความเจ็บป่วย
ทางจิตวิญญาณที่นำไปสู่ความ
ตายนิรันดร์ หญิงที่น่าก่อกวนนี้
ได้มาเป็นผู้ติดตามที่มั่นคงที่สุดคน
หนึ่งของพระองค์ เธอตอบแทน
พระเมตตาแห่งการอภัยของพระองค์
ด้วยความรักและการอุทิศตนอย่าง
เสียสละตน {DA 462.2}

ในการประกอบกิจแห่งการอภัย
และการหนุนใจแก่หญิงคนนี้ให้ดำเนิน
ชีวิตที่ดีกว่า พระลักษณะนิสัยของ
พระเยซูส่องประกายออกมาในความ
งามแห่งความชอบธรรมอันสมบูรณ์
แบบ ในขณะที่พระองค์ไม่ทรงลดบาป
หรือลดความรู้สึกละอายใจ พระองค์ก็ไม่ทรง
ประณามแต่พระองค์ทรงช่วยให้รอด
โลกมอบแต่ความหมิ่นประมาทและ
ความเหยียดหยามแก่หญิงที่ทำผิดนี้
แต่พระเยซูตรัสคำปลอบโยนและ
ความหวัง พระเจ้าผู้ทรงปราศจาก

บาปทรงสงสารความอ่อนแอของ
คนบาป และทรงยื่นพระหัตถ์แห่ง
การทรงช่วยให้แก่เธอ ในขณะที่
พวกฟาริสีที่หน้าซื่อใจคดประณาม
พระเยซูทรงเชิญชวนเธอว่า “จงไป
เถิดและจากนี้ไปอย่าทำบาปอีก”
{DA 462.3}

คนที่เบนสายตาหันหน้าไป
จากคนทำผิด ปล่อยให้พวกเขา
ไปอย่างไม่ถูกขัดขวางเพื่อดำเนิน
ไปตามวิถีที่ดิ่งลงต่ำไม่ใช่สาวกของ
พระคริสต์ ผู้ที่อยู่แนวหน้ากล่าวโทษ
ผู้อื่นและออกหน้าออกตานำพวกเขา

เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมบ่อยครั้ง
มักจะเป็นคนทำผิดในชีวิตมากกว่า
พวกเขา มนุษย์เกลียดคนบาปใน
ขณะที่รักบาป พระคริสต์ทรงเกลียด
บาป แต่ทรงรักคนบาป จิตใจเช่นนี้
จะต้องเป็นของทุกคนที่ติดตามพระ
องค์ ความรักของคริสเตียนจะตำหนิ
ชั่ว ว่องไวต่อคนที่สำนึกผิด พร้อมให้
อภัย พร้อมให้กำลังใจ เพื่อนำคน
พเนจรให้ก้าวเข้าสู่เส้นทางแห่งความ
บริสุทธิ์และรักษาเท้าของเขาให้มั่น
ในทางนั้น {DA 462.4}

“แล้วพระเยซูตรัสว่า
‘เราก็ไม่เอาโทษเหมือนกัน จงไปเถิดและจากนี้ไปอย่าทำบาปอีก’”
ยอห์น 8:11 {DA 461.5}

“ความสว่างแห่งชีวิต”

บทนี้อ้างอิงจาก ยอห์น 8:12-59; 9

“พระเยซูตรัสกับพวกเขาอีก ครั้งหนึ่งว่า ‘เราเป็นความสว่างของโลก’ คนที่ตามเรามาจะไม่ต้องเดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” {DA 463.1}

ขณะที่พระเยซูตรัสพระดำรัสนี้ พระองค์ประทับอยู่ตรงบริเวณลานวิหารซึ่งเป็นทีเเฉพาะสำหรับเทศกาลอยู่เพิง ตรงใจกลางลานมีเสาสูงตระหง่านสองต้นที่มีโคมไฟขนาดใหญ่ติดตั้งไว้อยู่ข้างบนเสา หลังจากการถวายเครื่องบูชาช่วงเวลาเย็นแล้ว พวกเขาจะจุดโคมไฟทั้งหมดให้ส่องแสงสว่างไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม พิธีนี้จัดทำขึ้นเพื่อรำลึกถึงเสาเพลิงที่นำชนชาติอิสราเอลในทะเลทราย และถือว่าเป็นแสงที่ชี้ไปยังการจะเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ ในช่วงเย็นเมื่อจุดโคมไฟเหล่านี้ให้สว่างแล้ว ลานพระวิหารเป็นภาพแห่งความชื่นชม

ชายผมสีเทา พวกปุโรหิตของพระวิหาร และพวกผู้ปกครองของประชาชน ร่วมร้องรำทำเพลงไปกับเสียงของเครื่องดนตรีและเพลงสวดของพวกเขา {DA 463.2}

ในความสว่างเจิดจ้าของกรุงเยรูซาเล็มประชาชนต่างแสดงออกถึงความหวังของการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์เพื่อส่องแสงแห่งความสว่างของพระองค์มายังชนชาติอิสราเอล แต่สำหรับพระเยซูแล้ว ภาพเช่นนี้มีความหมายที่กว้างไกลกว่านี้ ในขณะที่โคมไฟของพระวิหารส่องแสงให้ความสว่างแก่ทุกสิ่งรอบข้างนั้น พระคริสต์ผู้ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของความสว่างฝ่ายจิตวิญญาณ ก็ทรงส่องสว่างไปยังความมืดของโลก แต่ถึงกระนั้นก็ยังเป็นสัญลักษณ์ที่ไม่สมบูรณ์แบบ แสงดวงใหญ่ที่พระหัตถ์ของพระองค์ทรงตั้งไว้ในท้องฟ้าเป็น

ตัวแทนอันแท้จริงกว่าของพันธกิจแห่งพระสิริของพระองค์ {DA 463.3}

เป็นเวลาเช้าแล้ว ดวงตะวันขึ้นอยู่เหนือภูเขามะกอกเทศ และลำแสงสว่างเจิดจ้าตกกระทบลงสู่พระราชวังหินอ่อนและทำให้ทองคำของผนังวิหารสว่างขึ้นมา แล้วพระเยซูทรงขึ้นไปตรงดำนั้นและตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก” {DA 463.4}

ภายหลังต่อมาผู้ที่ฟังพระคำรัสนี้ได้สะท้อนพระวจนะคำเหล่านี้ให้ดังก้องกังวานขึ้นอีกครั้งหนึ่งในข้อความประเสริฐล้ำเลิศที่ว่า “พระองค์ทรงเป็นแหล่งชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ ความสว่างส่องเข้ามาในความมืด และความมืดไม่อาจเอาชนะความสว่างได้” “ความสว่างแท้ที่ทำให้มนุษย์ทุกคนเห็นความจริงได้นั้นกำลังเข้ามาในโลก” ยอห์น 1:4-5, 9 และในเวลาต่อมาหลังจากพระเยซูเสด็จกลับสวรรค์นานแล้ว ภายใต้การทรงดูแลของพระวิญญาณของพระเจ้า เบโตรำลึกถึงสัญลักษณ์ที่พระคริสต์ทรงใช้ไว้ว่า “และเรามีคำเผยพระวจนะที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าพวกท่านจะเอาใจใส่คำนั้น เพราะ

คำนั้นเป็นเสมือนตะเกียงที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น และดาวรุ่ง (คือ ดาวศุกร์ที่ขึ้นในเวลาเช้า) จะผุดขึ้นในใจของพวกท่าน” 2 เปโตร 1:19 {DA 464.1}

เมื่อพระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์ต่อประชากร แสงเป็นสัญลักษณ์ของการแสดงถึงการทรงร่วมสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ ในปฐมกาลเมื่อพระองค์ตรัสพระดำรัสแห่งการสร้าง แสงสว่างก็ส่องออกมาจากความมืด แสงสว่างถูกปกปิดไว้ในเสาเมฆในเวลากลางวันและเป็นเสาไฟในเวลากลางคืนเพื่อนำกองทัพนาคใหญ่ของชนชาติอิสราเอล เปลวเพลิงลุกเป็นไฟอย่างน่าสะพรึงกลัวรอบพระยาห์เวห์บนภูเขาศินาย แสงสว่างอยู่เหนือพระที่นั่งพระกรุณาในพระนิเวศ แสงสว่างปกคลุมทั่วทั้งวิหารของซาโลมอนในวันถวายพระวิหาร แสงส่องสว่างบริเวณภูเขาของเมืองเบธเลเฮมเมื่อทูตสวรรค์ทั้งหลายนำข่าวแห่งการไถ่ให้รอดบาปมายังผู้เลี้ยงแกะที่เฝ้าแกะอยู่ {DA 464.2}

พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง พระคริสต์ทรงเปิดเผยถึงการทรงร่วมเป็นหนึ่งกับพระเจ้าและความสัมพันธ์

กับครอบครัวมนุษยชาติเมื่อตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก” ในปฐมกาลพระองค์เองทรงเป็นผู้ “ตรัสว่าให้ความสว่างส่องออกมาจากความมืด” 2 โครินธ์ 4:6 พระองค์ทรงเป็นความสว่างของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์และดวงดาว พระองค์ทรงเป็นแสงสว่างฝ่ายจิตวิญญาณในรูปของสัญลักษณ์และเครื่องหมายและคำพยากรณ์ที่ส่องสว่างมายังชนชาติอิสราเอล แต่แสงนี้ไม่ได้ประทานมาให้ชนชาวยิวเท่านั้น ดังแสงดวงอาทิตย์แทรกซึมทะลวงไปยังทุกซอกทุกมุมที่ห่างไกลที่สุดของพื้นโลกนั้นได้ แสงสว่างของดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมก็จะส่องไปยังจิตวิญญาณทุกดวงด้วยเช่นกัน {DA 464.3}

“ความสว่างแท้ที่ทำให้มนุษย์ทุกคนเห็นความจริงได้นั้นกำลังเข้ามาในโลก” ยอห์น 1:9 โลกมีครูยิ่งใหญ่มากมาย ซึ่งเป็นบุคคลที่มีสติปัญญาใหญ่ยิ่งและการค้นคว้าที่มหัศจรรย์คำพูดของเขากระตุ้นความคิดและเปิดความรู้ให้กว้างไกลออกไป เขาได้รับเกียรติเป็นผู้นำและผู้สร้างประโยชน์แก่เผ่าพันธุ์มนุษย์ แต่มี

พระอาจารย์ผู้ทรงอยู่เหนือกว่าพวกเขาเหล่านั้น “แต่ทุกคนที่ยอมรับพระองค์ คือคนที่เชื่อในพระนามของพระองค์นั้น พระองค์ก็จะประทานสิทธิให้เป็นลูกของพระเจ้า” “ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย แต่พระบุตรองค์เดียวผู้สถิตในพระทรงของพระบิดา ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” ยอห์น 1:12, 18 เราแกะรอยย้อนกลับค้นหาครูยิ่งใหญ่ในโลกนี้เท่าที่ประวัติศาสตร์ของโลกบันทึกไว้ได้ แต่พระเจ้าแห่งความสว่างทรงนำอยู่ก่อนหน้าพวกเขา ดังดวงจันทร์และดวงดาวของระบบสุริยะจักรวาลของเราส่องสว่างได้ด้วยการสะท้อนแสงของดวงอาทิตย์นั้นใด ตราบใดที่คำสอนของนักคิดยิ่งใหญ่เหล่านี้เป็นคำสอนที่ถูกต้อง พวกเขาก็จะสะท้อนแสงจากดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมเช่นกันฉันนั้น อัญมณีทุกเม็ดแห่งแนวคิดอันมีค่า ทุกประกายของสติปัญญานั้นมาจากพระเจ้าพระผู้ทรงเป็นแสงสว่างของโลก ในทุกวันนี้เราได้ยินการพูดถึงเรื่อง “การศึกษาระดับสูง” มากมาย “การศึกษาระดับสูง” ที่แท้จริงมาจากพระองค์ผู้ทรงเป็น “คลังสติปัญญา

และความรู้ทุกอย่างซ่อนอยู่ในพระองค์” “พระองค์ทรงเป็นแหล่งชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์” โครินธ์ 2:3 ยอห์น 1:4 พระเยซูตรัสว่า “คนที่ตามเรามาจะไม่ต้องเดินในความมืดแต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” {DA 464.4}

ด้วยพระดำรัสที่ว่า “เราเป็นความสว่างของโลก” นั้นพระเยซูทรงเปิดเผยพระองค์เองว่าทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ในวิหารที่พระคริสต์ทรงสั่งสอนอยู่ขณะนี้ ผู้เผยาภิเษมโอนได้กล่าวถึงพระองค์ว่าทรง “เป็นความสว่างที่ส่องแก่คนต่างชาติ และเป็นศักดิ์ศรีของพวกอิสราเอลชนชาติของพระองค์” ลูกา 2:32 ในคำพูดเหล่านี้ เขากำลังกล่าวถึงพระองค์ด้วยคำเผยพระวจนะที่ชาวอิสราเอลทั้งหมดคุ้นเคย พระวิญญาณบริสุทธิ์ประกาศผ่านผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ว่า “ซึ่งเจ้าจะเป็นผู้รับใช้ของเราเพื่อจะยกเผ่าทั้งหลายของยาโคบขึ้นและเพื่อให้อิสราเอลที่เหลื่อกลับสู่สภาพดีนั้นดูจะเป็นการเล็กน้อยเกินไป เราจะให้เจ้าเป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ เพื่อความรอดของเราจะไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก” อิสยาห์ 49:6

โดยทั่วไปแล้ว เป็นที่เข้าใจว่าคำเผยพระวจนะนี้กล่าวถึงพระเมสสิยาห์ และเมื่อพระเยซูตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก” นั้น คนทั้งหลายไม่อาจที่จะเข้าใจผิดว่าพระองค์ทรงอ้างว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์นั้นที่ทรงสัญญาไว้ {DA 465.1}

สำหรับพวกฟาริสีและผู้ปกครองทั้งหลายแล้วคำอ้างนี้ดูเสมือนว่าเป็นคำโอ้อวดหยิ่งยโสเกินไป พวกเขาทนไม่ได้กับการกระทำของชายคนหนึ่งที่มีสภาพเหมือนพวกเขาที่แสวงหาตัวอย่างนี้ พวกเขาทำตัวราวกับว่าละเลยพระดำรัสของพระองค์จึงท้วงถามว่า “ท่านเป็นใคร?” พวกเขามุ่งมั่นบังคับให้พระองค์เองประกาศว่าทรงเป็นพระคริสต์ ลักษณะและผลงานของพระองค์แตกต่างจากความคาดหวังของประชาชนจนศัตรูเจ้าเล่ห์ทั้งหลายของพระองค์เชื่อว่าการประกาศอย่างตรงไปตรงมาว่าทรงเป็นพระเมสสิยาห์แล้ว จะยอมทำให้คนทั้งหลายปฏิเสธพระองค์ เพราะคิดว่าพระองค์ทรงเป็นคนหลอกลวง {DA 465.2}

แต่คำถามของพวกเขาที่ว่า “ท่านเป็นใคร?” นั้นพระเยซูทรงตอบ

ว่า “เราเป็นอย่างที่เรารบอกพวกท่าน ตั้งแต่แรกแล้ว” ยอห์น 8:25 สิ่งที่พระองค์ทรงเปิดเผยในพระดำรัส พระองค์ทรงเปิดเผยไว้แล้วในพระลักษณะนิสัยของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นจุดศูนย์รวมของความจริงที่ทรงสั่งสอน พระองค์ตรัสต่อไปว่า “เราไม่ได้ทำอะไรตามใจชอบ พระบิดาทรงสอนเราอย่างไร เราก็ก้าวอย่างนั้น และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ก็สถิตอยู่กับเรา พระองค์ไม่ได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ” พระองค์ไม่ทรงพยายามพิสูจน์คำกล่าวอ้างความเป็นพระเมสสิยาห์ แต่ทรงแสดงให้เห็นการทรงร่วมเป็นหนึ่งกับพระเจ้า หากพวกเขายอมเปิดใจให้กับความรักของพระเจ้าแล้วพวกเขาจะต้องรับพระเยซูด้วย {DA 465.3}

ท่ามกลางผู้ที่ฟังพระองค์มีคนมากมายถูกดึงดูดเข้ามาหาพระองค์ด้วยความเชื่อ และพระองค์ตรัสกับคนเหล่านี้ว่า “ถ้าพวกท่านยึดมั่นในคำสอนของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง และพวกท่านจะรู้จักสัจจะ และสัจจะจะทำให้ท่านเป็นไท” {DA 466.1}

พระดำรัสเหล่านี้ทำให้พวกฟาริสีขุนเคื่อง พวกเขากู้ทานขึ้นมาด้วยความโกรธโดยไม่คำนึงถึงประเทศชาติของตนที่อยู่ภายใต้แอกการปกครองของต่างชาติมาอย่างเนิ่นนานว่า “เราสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม และไม่เคยเป็นทาสใครเลย ทำไมท่านถึงกล่าวว่าเราจะเป็นไท?” พระเยซูทอดพระเนตรคนเหล่านี้ที่ตกเป็นทาสของความผูกพยาบาทที่มีแต่ความคิดของการแก้แค้น และทรงตอบอย่างเศร้าพระทัยว่า “เรารบอความจริงกับท่านว่า ทุกคนที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป” พวกเขาคงอยู่ภายใต้ความเป็นทาสที่เลวร้ายที่สุดคือถูกรอบงำด้วยวิญญาณแห่งความชั่ว {DA 466.2}

จิตวิญญาณทุกดวงที่ปฏิเสธการมอบถวายตนให้แก่พระเจ้าจะอยู่ภายใต้การควบคุมของอีกอำนาจหนึ่ง เขาไม่ได้เป็นตัวของตัวเอง เขาอาจพูดถึงเสรีภาพแต่เขาคงอยู่ในสภาพความเป็นทาสที่น่าสังเวชที่สุด เขาไม่ได้รับอนุญาตให้มองเห็นความงามของความจริงเพราะความคิดของเขาอยู่ภายใต้การควบคุมของซาตาน ในขณะที่เขายกย่องตนเองว่ากำลัง

ปฏิบัติตามแนวคิดของตนเอง แต่เขากำลังปฏิบัติตามคำสั่งการของเจ้าชายแห่งความมืด พระคริสต์เสด็จมาเพื่อปลดโซ่ตรวนแห่งความเป็นทาสของบาปออกจากจิตวิญญาณ “ถ้าพระบุตรทรงทำให้พวกท่านเป็นไท ท่านก็เป็นไทจริง ๆ” “เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ได้ทำให้เราทั้งหลาย “พ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย” โรม 8:2 {DA 466.3}

พระราชกิจแห่งการทรงไถ่นั้น ไม่มีการบังคับและไม่มีการใช้แรงจากภายนอก ภายใต้อิทธิพลของพระวิญญาณของพระเจ้า มนุษย์มีเสรีภาพที่จะเลือกที่จะปรนนิบัติผู้ใด เมื่อจิตวิญญาณมอบถวายพระคริสต์แล้วจะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น เขาจะสัมผัสได้ถึงเสรีภาพที่สูงส่งที่สุด การขับไล่บาปให้ออกไปเป็นการกระทำของจิตวิญญาณเอง จริงอยู่ที่เราไม่มีอำนาจที่จะปลดปล่อยตัวเราเองออกจากการควบคุมของซาตานได้ แต่เมื่อเราปรารถนาที่จะหลุดพ้นจากบาปและในความต้องการของเรา ร้องขออำนาจที่อยู่ภายนอกและอยู่เหนือตัวเราแล้ว อำนาจจากจิตวิญญาณจะอ้อมเอิบด้วยพลังของพระวิญญาณ

บริสุทธิ์ของพระเจ้าและพวกเขาจะปฏิบัติตามคำสั่งของความตั้งใจในการปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้สำเร็จ {DA 466.4}

เงื่อนไขเดียวของเสรีภาพมนุษย์คือการอยู่ร่วมเป็นหนึ่งกับพระคริสต์ “สัจจะจะทำให้ท่านเป็นไท” และพระคริสต์ทรงเป็นสัจจะ บาปจะมีชัยชนะได้ก็ต่อเมื่อมันทำให้เรามองอ่อนแอ และด้วยการทำลายเสรีภาพของจิตวิญญาณ การมอบถวายตัวให้พระเจ้าเป็นการทำให้จิตวิญญาณกลับสู่สภาพตัวของเขาเอง คือกลับไปสู่พระสิริและความมีเกียรติของความเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง พระบัญญัติของพระเจ้าที่เราเข้ามามอบตัวเพื่ออยู่ภายใต้การควบคุมนั้น คือ “หลักเกณฑ์แห่งเสรีภาพ” ยากอบ 2:14 {DA 466.5}

พวกฟาริสีประกาศไปแล้วว่าพวกเขาเป็นลูกของอับราฮัม พระเยซูตรัสบอกพวกเขาว่าวิธีเดียวเพื่อพิสูจน์คำอ้างนี้คือให้ปฏิบัติตามที่อับราฮัมปฏิบัติ ลูกที่แท้จริงของอับราฮัมจะดำเนินชีวิตแห่งการเชื่อฟังพระเจ้าเหมือนอับราฮัม พวกเขาจะไม่พยายามฆ่าพระองค์ผู้ตรัส

ความจริงที่พระเจ้าประทานให้แก่พระองค์ เมื่อพวกธรรมาจารย์วางแผนทำร้ายพระคริสต์พวกเขาไม่ได้เดินตามรอยเท้าของอับราฮัม การเป็นแค่ทายาทสายตรงของอับราฮัมไม่มีค่าอันใด พวกเขาไม่ใช่ลูกของอับราฮัม เว้นแต่พวกเขาจะมีความเชื่อมโยงทางจิตวิญญาณกับท่าน ซึ่งจะแสดงออกโดยการมีวิญญาณจิตและการทำงานแบบเดียวกัน {DA 466.6}

หลักการนี้เป็นส่วนหนึ่งของปัญหาที่เขย่าวงศาคริสเตียนด้วยความสำคัญที่เท่าเทียมกันมานานแล้ว นั่นคือปัญหาเรื่องอำนาจของการสืบทอดทางศาสนา ชื่อและสายโลหิตที่ตกทอดมานั้นไม่ได้พิสูจน์ว่าเป็นผู้สืบทอดจากอับราฮัม แต่ด้วยการมีลักษณะอุปนิสัยคล้ายคลึงกันต่างหาก ด้วยเหตุนี้การสืบทอดทางศาสนาไม่ได้ขึ้นกับการส่งต่อซึ่งอำนาจทางฝ่ายศาสนา แต่ขึ้นกับความสัมพันธ์ทางฝ่ายจิตวิญญาณชีวิตที่นำโดยวิญญาณของอัครทูต ความเชื่อและการสอนความจริงที่พวกเขาสอนล้วนเป็นหลักฐานที่แท้จริงของการสืบทอดทางศาสนา นี่คือองค์ประกอบของเหล่าคน

ทั้งหลายซึ่งเป็นผู้สืบทอดมรดกของการเป็นครูสอนข่าวประเสริฐรุ่นแรก {DA 467.1}

พระเยซูทรงปฏิเสธว่าชาวยิวเป็นบุตรของอับราฮัม พระองค์ตรัสว่า “พวกท่านทำสิ่งที่พ่อของท่านทำ” พวกเขาทูลพระองค์อย่างเย้ยหยันว่า “เราไม่ได้เกิดจากการล่วงประเวณี เรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า” คำพูดนี้มีนัยพาดพิงถึงลักษณะการประสูติของพระองค์โดยมุ่งโต้พระคริสต์ต่อหน้าคนทั้งหลายที่เริ่มจะเชื่อพระองค์ พระเยซูไม่ได้ทรงใส่พระทัยกับการพูดเป็นนัยในเชิงอันต่ำช้า แต่ตรัสว่า “ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของพวกท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่ที่นี่แล้ว” {DA 467.2}

ผลงานของพวกเขาแสดงออกให้เห็นว่าพวกเขามีความสัมพันธ์กับผู้หนึ่งที่พูดมุสาและเป็นฆาตกร พระเยซูตรัสว่า “พวกท่านมาจากพ่อของท่านคือมาร และท่านอยากจะทำตามความปรารถนาของพ่อ มันเป็นฆาตกรตั้งแต่เริ่มแรกและไม่ได้ตั้งอยู่ในสัจจะ เพราะมันไม่มีสัจจะ เมื่อมันพูดเท็จมันก็พูดตามสันดานของมัน

เอง เพราะมันเป็นผู้มูสา และเป็นพ่อ
ของการมูสา แต่พวกท่านไม่เชื่อเรา
เพราะเราพูดความจริง” ยอห์น 8:44,
45 ผู้นำชาวยิวไม่ยอมรับพระเยซู
เนื่องจากพระองค์ตรัสความจริงและ
ยังตรัสได้อย่างแน่วแน่ว่า สัจจะ
ทำให้คนเหล่านี้ที่ถือว่าตนชอบธรรม
โกรธเคือง สัจจะเปิดโปงความผิด
พลาดของความผิดทั้งหลาย สัจจะ
ตำหนิคำสอนและการกระทำของ
พวกเขา และพวกเขาไม่ต้อนรับสิ่ง
เหล่านี้ พวกเขาต้องการปิดตาให้กับ
สัจจะมากยิ่งขึ้นกว่าถ่อมตนลงเพื่อ
สารภาพว่าตนผิดพลาด พวกเขา
ไม่รักสัจจะ ไม่ประสงค์ที่จะได้สัจจะ
ทั้งๆ ที่รู้ว่าเป็นความจริง {DA 467.3}

“มีใครในพวกท่านที่อาจชี้ให้
เห็นว่าเรามีบาป? ถ้าเราพูดความจริง
ทำไมท่านถึงไม่เชื่อเรา?” วันแล้ว
วันเล่าเป็นเวลาสามปี ศัตรูของพระ
คริสต์ติดตามพระองค์อยู่เสมอ คอย
พยายามหาจุดต่างพร้อมในลักษณะ
นิสัยของพระองค์ ซาตานพร้อมด้วย
เหล่าบริวารพยายามที่จะเอาชนะพระองค์
แต่พวกเขาหาช่องทางใดเพื่อเอา
เปรียบพระองค์ไม่ได้ แม้แต่มารก็ยัง
ถูกบังคับให้สารภาพว่า “พระองค์

เป็นองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” มาระโก
1:24 พระเยซูปฏิบัติตามพระบัญญัติ
ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ต่อหน้า
โลกอื่นๆ ที่ไม่ได้ลุ่มลงในบาปและ
ต่อหน้ามนุษย์ที่ตกอยู่ในความบาป
พระองค์ตรัสต่อหน้าทูตสวรรค์ มนุษย์
และมารทั้งหลายว่า “เราทำตาม
ชอบพระทัยพระองค์เสมอ” ซึ่งไม่มี
ผู้ใดกล้าทักท้วง แต่หากประโยคนี้ออกจากปากผู้อื่นก็จะเป็นการหมิ่น
ประมาทพระเจ้า {DA 467.4}

ความจริงที่ว่าชาวยิวหาบาป
จากในตัวพระคริสต์ไม่ได้และยัง
ไม่ยอมแม้แต่จะยอมรับพระองค์
สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่มีความ
สัมพันธ์กับพระเจ้าเลย พวกเขาจำ
และยอมรับพระสุรเสียงของพระเจ้า
ในข่าวสารที่พระบุตรทรงสั่งสอน
ไม่ได้ พวกเขาคิดว่ากำลังตัดสิน
พระคริสต์ แต่โดยการปฏิเสธ
พระองค์ พวกเขา กำลังกำหนดโทษ
ตนเอง พระเยซูตรัสว่า “คนที่มีมาจาก
พระเจ้าย่อมฟังพระดำรัสของพระเจ้า
พวกท่านไม่ได้มาจากพระเจ้า เพราะ
เหตุนี้พวกท่านจึงไม่ฟัง” {DA 468.1}

บทเรียนนี้ใช้ได้ทุกยุคสมัย
หลายคนที่ยื่นชอบกับการพูดประชด

ประชัน คำหนิ หาข้อสงสัยในพระคำ
ของพระเจ้า คิดว่าตนแสดงออกซึ่ง
ความคิดที่อิสระและเฉียบแหลมทาง
ปัญญา เขาคิดว่าตนกำลังนั่งตัดสิน
ด้วยพระคัมภีร์ แท้จริงแล้วเขากำลัง
ตัดสินตนเอง เขาแสดงออกให้เห็นว่า
เขาไม่รู้สำนึกคุณค่าของความจริงที่มี
ต้นกำเนิดจากสวรรค์และครอบคลุม
ถึงนิรันดร์กาล เมื่อเขาอยู่เบื้องหน้า
ภูเขายิ่งใหญ่แห่งความชอบธรรมของ
พระเจ้าจิตวิญญาณของเขาไม่มีความ
เกรงกลัว เขาทำตัวยุ่งอยู่กับการค้นหา
เศษไม้และฟาง และด้วยการกระทำนี้
เขาแสดงออกให้เห็นถึงจิตใจคับแคบ
และธรรมชาติที่ฝักใฝ่ทางฝ่ายโลก หัวใจ
กำลังสูญเสียสมรรถภาพที่จะซาบซึ้ง
ในพระเจ้าไปอย่างรวดเร็ว ผู้ที่มีหัวใจ
ตอบสนองต่อการสัมผัสของพระเจ้า
จะแสวงหาสิ่งที่จะเพิ่มความรู้ของเขา
ในเรื่องพระเจ้าและจะทำให้ลักษณะ
อุปนิสัยของเขานุ่มนวลและสูงส่งขึ้น
ดังดอกไม้ที่หันเข้าไปหาดวงอาทิตย์
เพื่อให้ลำแสงสว่างเจิดจ้าตกแต่งด้วย
แววสิ่งงดงามตา จิตวิญญาณก็จะหัน
เข้าหาดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม
เพื่อให้แสงสว่างของสวรรค์ทำให้
ลักษณะอุปนิสัยงดงามด้วยพระลักษณะ

นิสัยของพระคริสต์ {DA 468.2}

พระเยซูตรัสต่อไปเพื่อให้เห็น
ความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่าง
จุดยืนของชาวียกับของอับราฮัมว่า
“อับราฮัมบิดาของพวกท่านชื่นชม
ยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็
เห็นแล้วและมีความยินดี” {DA 468.3}

อับราฮัมปรารถนาอย่างยิ่งใหญ่
ที่จะเห็นพระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงสัญญา
ไว้ ก่อนวันตายเขาอธิษฐานด้วยความ
จริงใจอย่างสุดซึ้งซึ่งจะได้พบพระ
เมสสิยาห์ และเขาก็ได้พบพระคริสต์
มีแสงหนึ่งที่เหนือธรรมชาติได้ทรง
โปรดประทานให้แก่เขา และเขายอม
รับพระลักษณะนิสัยของพระคริสต์
เขาเห็นวันของพระองค์และชื่นชม
ยินดี เขาได้รับพระราชทานให้เห็น
ภาพการถวายบูชาของพระเจ้าเพื่อ
ไถ่บาป ในการถวายบูชานี้ เขาได้เห็น
ภาพแสดงตัวอย่างจากประสบการณ์
ของตนเอง พระบัญชาได้มาถึงเขาว่า
“จงพำนุบุตรของเจ้าคืออิสอัค บุตร
คนเดียวของเจ้าผู้ที่เจ้ารัก. . . และ
ถวายเขาที่นั่นเป็นเครื่องบูชา” ปฐมกาล
22:2 เขาวางบุตรที่พระองค์ทรงสัญญา
ไว้บนแท่นถวายบูชา บุตรที่เขาตั้ง
ความหวังทั้งหมดของเขาไว้กับเขา

แล้วเขาก็รอคอยอยู่ข้างแท่นบูชา
ชูมือขึ้นสูงพร้อมปฏิบัติตามคำสั่ง
ของพระเจ้าและเขาได้ยินเสียงหนึ่ง
จากสวรรค์พูดว่า “อย่าแต่ต้องเด็ก
นั้น อย่าทำอะไรเขาเลย เพราะบัดนี้
เรารู้แล้วว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้า และ
เจ้าไม่ได้หวนบุตรชายคือบุตรชาย
คนเดียวของเจ้าไว้จากเรา” ปฐมกาล
22:12 การทดสอบอันทรหดน่ากลัว
ที่สุดนี้ถูกกำหนดให้เกิดขึ้นกับ
อับราฮัมเพื่อเขาจะได้มองเห็นวันของ
พระคริสต์และตระหนักถึงความรัก
อันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่ทรงมีให้แก่
โลก ยิ่งใหญ่มากจนกระทั่งยกชูโลกขึ้น
มาให้พ้นจากความเสื่อมทรามของมัน
พระองค์ประทานพระบุตรองค์เดียว
ของพระองค์ให้มาสิ้นพระชนม์ด้วย
ความตายที่อภัยที่สุด {DA 468.4}

อับราฮัมได้รับบทเรียนยิ่งใหญ่
ที่สุดจากพระเจ้าอย่างที่ยังไม่เคย
ประทานให้กับมนุษย์มตะคนใด
คำอธิษฐานของเขาเพื่อขอให้เห็น
พระคริสต์ก่อนตายนั้นได้รับคำตอบ
แล้ว เขาได้เห็นพระคริสต์ เขาได้เห็น
ทั้งหมดที่มนุษย์มตะจะเห็นได้และ
ยังมีชีวิตอยู่ ด้วยการมอบถวายชีวิต
ทั้งหมด เขาจึงเข้าใจนิมิตเรื่องพระ

คริสต์ที่ทรงโปรดประทานให้แก่เขา
เขาได้รับการเปิดเผยให้เห็นว่าด้วย
การประทานพระบุตรองค์เดียวของ
พระองค์เพื่อช่วยคนบาปให้รอดจาก
ความพินาศชั่ววันนั้นนั่น พระเจ้าทรง
เสียสละที่ยิ่งใหญ่และอัศจรรย์กว่าการ
เสียสละใดที่มนุษย์จะทำได้ {DA 469.1}

ประสบการณ์ของอับราฮัม
ตอบคำถามที่ว่า “ข้าพเจ้าจะนำอะไร
เข้ามาเฝ้าพระยาห์เวห์ และกราบไหว้
พระเจ้าเบื้องสูง? ควรข้าพเจ้าจะเข้า
เฝ้าพระองค์ด้วยเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
หรือ? ด้วยลูกวัวอายุหนึ่งปีหลายตัว
หรือ? พระยาห์เวห์จะพอพระทัยการ
ถวายแกะผู้หลายพันตัวและธารน้ำมัน
หลายหมื่นสายหรือ? ควรข้าพเจ้าจะ
ถวายบุตรหัวปีไถ่การละเมิดของตน
หรือ? คือถวายบุตรไถ่บาปของตน”
มีคาห์ 6:6, 7 ด้วยคำพูดของอับราฮัม
“ลูกเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดหาลูกแกะ
สำหรับพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา”
ปฐมกาล 22:8 และการทรงจัด
เตรียมเครื่องเผาบูชาไปแทนอิสอัค
นั้นเป็นการประกาศว่าไม่มีมนุษย์
คนใดหลบบาปให้แก่ตนเองได้ ระบบ
การถวายเครื่องบูชาของคนนอก
ศาสนานั้นไม่เป็นที่ยอมรับจากพระเจ้า

โดยสิ้นเชิง ไม่มีพ่อคนใดจะต้องเอา บุตรชายหรือบุตรหญิงของตนขึ้นถวาย เพื่อลบบาป พระบุตรองค์เดียวของ พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงสามารถแบกรับ บาปของโลกได้ {DA 469.2}

จากความทุกข์ทรมานของตัว เขาเองทำให้อับราฮัมมองเห็นพันธกิจ แห่งการเสียสละของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด แต่ชนชาติอิสราเอลไม่ยอมทำความ เข้าใจกับสิ่งที่หัวใจหยิ่งโสของพวกเขา ไม่ต้อนรับ พระดำรัสของพระ คริสต์ที่ตรัสถึงอับราฮัมนั้นไม่มีความ หมายสำคัญต่อผู้ฟังของพระองค์ ฟาริสีทั้งหลายเห็นแต่โอกาสใหม่ เพื่อการถากถาง พวกเขาได้กลับ ด้วยการเย้ยหยันเพื่อต้องการพิสูจน์ ว่าพระเจ้าเสียสละไปแล้วว่า “ท่าน อายุยังไม่ถึงห้าสิบปี ท่านเคยเห็น อับราฮัมแล้วหรือ?” {DA 469.3}

ด้วยความภูมิฐานอย่างน่า เกรงขามพระเจ้าทรงตอบว่า “เราบอก ความจริงกับท่านว่า ก่อนอับราฮัม เกิด เราเป็นอยู่แล้ว” {DA 469.4}

ความเจ็บปวดครอบคลุมฝูงชน ขนาดใหญ่ที่มาชุมนุมกันอยู่ที่นี่ พระ นามของพระเจ้าที่ทรงโปรดประทาน ให้โมเสสเพื่อแสดงถึงการทรงร่วม

สถิตอยู่ด้วยนิรันดร์นั้นถูกพระอาจารย์ ชาวกาลิลีท่านนี้อ้างมาเป็นของตน พระองค์ทรงประกาศว่าพระองค์ทรงเป็น พระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่ได้ด้วยตนเอง พระองค์ผู้ทรงสัญญาไว้สำหรับ ชนชาติอิสราเอลว่า “*ต้นตระกูล ของท่านมาจากสมัยเก่าจากสมัย โบราณกาล*” มีคาห์ 5:2 {DA 469.5}

อีกครั้งหนึ่งพวกปุโรหิตและ พวกธรรมาจารย์ร้องตะโกนกล่าวหา พระเยซูว่าเป็นผู้หมิ่นประมาท พระเจ้า คำอ้างของพระองค์ในคราว ก่อนที่ว่าทรงอยู่ร่วมเป็นหนึ่งใน พระเจ้านั้นปลุกพวกเขาให้ทำลาย ชีวิตของพระองค์ และหลายเดือน ต่อมาพวกเขาประกาศอย่างเปิดเผย ว่า “เราจะขว้างท่านไม่ใช่เพราะการดี ใดๆ แต่เพราะการพุดหมิ่นประมาท พระเจ้า” ยอห์น 10:33 เนื่องจากว่า พระองค์ทรงเป็นและยังทรงอ้างตนว่า เป็นพระบุตรของพระเจ้า พวกเขา จึงตั้งหน้าที่จะทำลายพระองค์ บัดนี้ คนจำนวนมากที่เข้าข้างพวกปุโรหิต และพวกธรรมาจารย์หยิบก้อนหิน ขึ้นมาจะขว้างพระองค์ “แต่พระเจ้า ทรงหลบเลี่ยงและเสด็จออกไปจาก บริเวณพระวิหาร” {DA 470.1}

พระองค์ทรงเป็นแสงสว่างส่องไปยังความมืดแต่ “ความมืดไม่อาจเอาชนะความสว่างได้” ยอห์น 1:5 {DA 470.2}

“ขณะพระองค์เสด็จไปนั้น ทรงเห็นชายคนหนึ่งตาบอดแต่กำเนิด พวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า ‘พระอาจารย์ ใครทำบาป คนนี้หรือพ่อแม่ของเขา เขาถึงเกิดมาตาบอด?’ พระเยซูตรัสตอบว่า ‘ไม่ใช่คนนี้หรือพ่อแม่ของเขาที่ทำบาป แต่เขาเกิดมาตาบอดเพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา. . . . เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรง้วนน้ำลายลงที่ดิน แล้วทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของคนตาบอด แล้วตรัสสั่งเขาว่า ‘จงไปล้างโคลนออกในสระสิโลอัม’ (สิโลอัมแปลว่า ใช้ไป) เขาจึงไปล้าง แล้วกลับมาก็มองเห็น” {DA 470.3}

โดยทั่วไปแล้ว ชาวยิวเชื่อว่าบาปจะถูกลงโทษในชั่วชีวิตนี้ ทุกความทุกข์ยากจะถือว่าเกิดจากการลงโทษของการกระทำผิดอันเกิดจากตัวเขาเองหรือของพ่อแม่ของเขาจริงอยู่ที่ความทุกข์ทรมานเป็นผลสืบเนื่องจากการล่วงละเมิดพระ

บัญญัติของพระเจ้า แต่ความจริงนี้ถูกบิดเบือนไปแล้ว ชาตานผู้เป็นต้นกำเนิดบาปและผลทั้งหลายของบาปได้นำพาให้มนุษย์เข้าใจว่าโรคและความตายเกิดมาจากพระเจ้า เป็นการลงโทษอันเนื่องมาจากบาปที่ทำไป ด้วยเหตุนี้เมื่อผู้ใดได้รับทุกข์ภัยหรือตกอยู่ในความทรมาน เขาจะถูกเข้าใจผิดว่าเป็นคนบาปตัวเอ้ {DA 471.1}

ด้วยประการฉะนี้จึงเป็นการปูทางให้ชาวยิวปฏิเสธพระเยซู พระองค์ผู้ทรง “แบกความเจ็บไข้ของพวกเรา และหอบความเจ็บปวดของเราไป” นั้นถูกชาวยิว “ดูหมิ่นและถูกทอดทิ้ง” และพวกเขาเบือนหน้าไปจากพระองค์ อิสยาห์ 53:4, 3 {DA 471.2}

พระเจ้าประทานบทเรียนที่ออกแบบไว้เพื่อป้องกันเรื่องนี้ ประวัติศาสตร์เรื่องของโยบแสดงให้เห็นว่าชาตานเป็นผู้กระทำให้เกิดทุกข์ทรมาน และพระเจ้าทรงขัดขวางเพื่อจุดประสงค์แห่งความเมตตา แต่ชนชาติอิสราเอลไม่เข้าใจบทเรียนนี้ ความผิดเดียวกันที่พระเจ้าทรงติเตียนสหายของโยบนั้นกำลังเกิดขึ้นใน

คนยิวอีกครั้งด้วยการปฏิเสธพระคริสต์ {DA 471.3}

สาวกของพระคริสต์ยึดถือตามความเชื่อของชาวยิวในเรื่องความสัมพันธ์ของบาปและความทุกข์ ในขณะที่พระเยซูทรงแก้ไขความผิดของพวกเขา พระองค์ไม่ได้อธิบายสาเหตุความทุกข์ของมนุษย์ แต่ทรงบอกพวกเขาถึงผลที่จะตามมา เนื่องจากผลเช่นนี้ พระราชกิจของพระเจ้าจึงได้ปรากฏให้เห็น พระองค์ตรัสว่า “ตราใบใดที่เรายังอยู่ในโลกเราก็เป็นความสว่างของโลก” เมื่อทรงเอาโคลนทาที่ตาของคนตาบอดแล้ว พระองค์ตรัสสั่งให้เขาไปล้างที่สระสิโลอัม และตาของชายนั้นก็เปิดออก ด้วยวิธีนี้พระเยซูทรงตอบคำถามของสาวกด้วยการลงมือปฏิบัติ ซึ่งเป็นวิธีที่พระองค์มักทรงใช้ตอบคำถามที่ถามพระองค์เพราะความอยากรู้อยากเห็น สาวกไม่มีหน้าที่ไปถกปัญหาว่าผู้ใดกระทำความบาปหรือไม่ได้กระทำความบาป แต่พวกเขาจะต้องเข้าใจอำนาจและพระเมตตาคุณของพระเจ้าในการประทานการมองเห็นให้แก่คนตาบอดเป็นที่ประจักษ์ว่าทั้งโคลนและสระน้ำที่คนตาบอดไปล้างนั้นไม่มีฤทธิ์

อำนาจในการรักษา แต่ฤทธิ์อำนาจนั้นอยู่ในพระคริสต์ {DA 471.4}

พวกฟาริสีไม่อาจทำอะไรได้นอกจากตะลึงกับการรักษา ถึงกระนั้นพวกเขาก็โกรธแค้นมากยิ่งนักเพราะการอัศจรรย์นี้กระทำในวันสะบาโต {DA 471.5}

เพื่อนบ้านของชายหนุ่มและผู้ที่ยูจิกเขาในสมัยที่เขายังตาบอดต่างพูดกันว่า “คนนี้ใช่ไหมที่เคยนั่งขอทาน?” พวกเขา มองดูชายหนุ่มด้วยความสงสัย เพราะเมื่อตาของเขาเปิดออกแล้วหน้าตาของเขาก็เปลี่ยนไปและสดใสขึ้น และมีลักษณะเป็นคนละคนกัน พวกเขาถามกันไปมา บางคนพูดว่า “ใช่คนนั้นแหละ” บางคนก็ว่า “แต่เขาเหมือนคนนั้น” แต่ผู้ที่ได้รับพระพรยิ่งใหญ่นี้ตอบคำถามนี้ด้วยการพูดว่า “ข้าพเจ้าคือคนนั้น” และเขาบอกพวกเขาถึงเรื่องของพระเยซูและวิธีที่พระองค์ทรงรักษาให้เขาหาย และพวกเขาถามอีกว่า “เขาอยู่ไหน?” คนนั้นบอกว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบ” {DA 471.6}

แล้วพวกเขาก็พาชายคนนี้ไปที่สภาของฟาริสี พวกเขาถามชายคนนี้อีกครั้งหนึ่งว่าตาหายบอดได้

อย่างไร “เขาจึงบอกคนเหล่านั้นว่า ‘ท่านเอาโคลนทาตาของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็ไปล้างออกแล้วก็มองเห็น’ พวกฟาริสีบางคนพูดว่า ‘ชายคนนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้า เพราะเขาไม่ได้รักษาวันสะบาโต’” ฟาริสีทั้งหลายหวังจะจัดพระเยซูให้เป็นคนบาปและด้วยเหตุนี้จึงไม่ใช่พระเมสสิยาห์ พวกเขาไม่รู้เลยว่าพระองค์ผู้ทรงเป็นผู้สร้างวันสะบาโต และทรงทราบถึงข้อผูกมัดทั้งหมดของเรื่องวันสะบาโต นั่นคือผู้ที่รักษาคนตาบอดให้หาย พวกเขาทำตัวว่าร้อนรนในการถือรักษาวันสะบาโตแต่กระนั้นก็ยังกำลังวางแผนที่จะฆ่าพระองค์ในวันนั้น แต่คนมากมายประทับใจอย่างสุดซึ้งเมื่อได้ยินถึงเรื่องการอัศจรรย์นี้และเชื่ออย่างมั่นใจว่าพระองค์ผู้ทรงเปิดตาของคนตาบอดนั้นเป็นมากยิ่งขึ้นกว่าคนธรรมดา เพื่อตอบการกล่าวหาว่าพระเยซูเป็นคนบาปเพราะพระองค์ไม่ทรงถือรักษาวันสะบาโตพวกเขาจึงพูดว่า “คนบาปจะทำหมายสำคัญอย่างนั้นได้อย่างไร?” {DA 472.1}

อีกครั้งหนึ่งพวกธรรมาจารย์ร้องขอชายตาบอดว่า “เจ้าคิดอย่างไรเรื่องคนนั้น ในเมื่อเขาทำให้ตาของเจ้า

หายบอด?” ชายคนนั้นตอบว่า “ท่านเป็นผู้เผยพระวจนะ” แล้วพวกฟาริสีก็กล่าวอ้างว่าชายนี้ไม่ได้เกิดมาตาบอด และได้รับการรักษาให้หายบอด พวกเขาไปตามบิดามารดาของเขามาและซักถามพวกเขาว่า “ชายคนนี้เป็นลูกของเจ้าที่เจ้าบอกว่าตาบอดมาตั้งแต่เกิดหรือ?” {DA 472.2}

ชายคนที่ประกาศด้วยตัวเองว่าเขาตาบอดและได้รับการรักษาให้หายแล้วอยู่ที่นั่น แต่พวกฟาริสีต้องการที่จะปฏิเสธหลักฐานต่างๆ ที่ตนเองได้สัมผัสมากกว่าที่จะยอมรับว่าตนเองผิด ความคิดนั้นมีอำนาจรุนแรงเพียงไรและความชอบธรรมอย่างฟาริสีนั้นผิดเพี้ยนจนบิดเบือนได้ถึงขนาดนี้เชี่ยวชาญหรือ {DA 472.3}

พวกฟาริสียังคงมีความหวังเดียวที่เหลืออยู่และนั่นก็คือการขู่บิดามารดาของชายคนนั้น ด้วยการแสดงออกให้เห็นว่าจริงใจ พวกเขาถามว่า “แล้วทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น?” บิดามารดากลัวที่จะประนีประนอมกับตนเองเพราะเป็นที่ทราบกันทั่วไปว่าใครก็ตามที่ยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์จะต้องถูก “ถูกขับออกจากธรรมศาลา” ซึ่ง

หมายความว่า จะต้องถูกกันออกจาก
ธรรมศาลานานสิบวัน ในช่วงเวลานี้
จะนำเด็กมาประกอบพิธีสูหนัดไม่ได้
และห้ามไว้ทุกข์ให้กับผู้ตายที่บ้าน
ของผู้ถูกขับออก การตัดสินเช่นนี้
ถือว่าเป็นเรื่องหายน่ายิ่งใหญ่ และ
หากโทษนี้ไม่ได้ทำให้เขากลับใจแล้ว
เขาจะได้รับโทษที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ พระ
ราชกิจยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้นในลูกชาย
ของพวกเขาทำให้ผู้เป็นบิดามารดา
ได้รับการดลใจ แต่ถึงกระนั้นก็ยัง
ตอบไปว่า “เรารู้ว่าคนนี้เป็นลูกของเรา
และรู้ว่าเขาเกิดมาตามบอด แต่ไม่รู้ว่า
ทำไมเดี๋ยวนี้เขาถึงมองเห็นหรือใคร
ทำให้ตาของเขาหายบอด ถามเขา
เอาเองเถิด เขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว เขา
เล่าเรื่องเองได้” ด้วยประการฉะนี้
พวกเขาผลักความรับผิดชอบทั้งหมด
จากตัวเขาเองไปให้บุตรชายเพราะ
พวกเขาไม่กล้ารับพระคริสต์ {DA
472.4}

ภาวะวิกฤตที่พวกฟาริสีเผชิญ
หน้าอยู่นี้รวมทั้งการสอบสวนและ
อคติจนถึงเรื่องความไม่เชื่อในข้อเท็จ
จริงกำลังเปิดตาของประชาชนโดย
เฉพาะตาของคนสามัญชนทั่วไป
พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์อย่าง

เปิดเผยตามถนนหนทางอยู่บ่อยครั้ง
และเป็นพระราชกิจที่จัดว่ามีลักษณะ
ของการบรรเทาความทุกข์ทรมาน
คำถามที่เกิดขึ้นในสมองของคน
จำนวนมากคือ พระเจ้าจะทรงกระทำ
พระราชกิจยิ่งใหญ่ผ่านคนหลอกลวง
ตามที่พวกฟาริสียืนยันว่าพระเยซู
เป็นเช่นนั้นหรือไม่? ข้อพิพาทโต้แย้ง
ระหว่างทั้งสองฝ่ายนั้นกลายเป็น
เรื่องที่ทำกันอย่างจริงจัง {DA 473.1}

พวกฟาริสีมองเห็นว่าพวกเขา
กำลังทำให้ผลงานของพระเยซูถูก
เปิดเผยต่อหน้าสาธารณชน พวกเขา
ไม่อาจปฏิเสธการอัศจรรย์ คนตาบอด
เปี่ยมล้นด้วยความสุขและซาบซึ้งใน
พระคุณ เขามองเห็นสิ่งมหัศจรรย์ของ
ธรรมชาติและหัวใจเต็มล้นด้วยความ
ชื่นบานเมื่อเห็นความงามของโลก
และท้องฟ้า เขาเล่าประสบการณ์ได้
อย่างคล่องแคล่ว และเป็นอีกครั้งที่
พวกฟาริสีพยายามหยุดห้ามเขา
โดยพูดว่า “จงถวายพระเกียรติแด่
พระเจ้า เรารู้ว่าชายคนนั้นเป็นคน
บาป” คือพวกเขากำลังบอกว่าอย่า
ได้พูดอีกว่าชายคนนี้ทำให้เขามอง
เห็นแต่พระเจ้าต่างหากที่ได้ทรง
ประกอบกิจนี้ {DA 473.2}

คนตาบอดตอบว่า “ชายคนนั้นเป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบสิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบคือข้าพเจ้าเคยตาบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้แล้ว” {DA 473.3}

แล้วพวกเขาซักถามอีกว่า “คนนั้นทำอะไรกับเจ้า? เขาทำอย่างไรตาของเจ้าถึงหายบอด?” ด้วยคำพูดมากมายพวกเขาพยายามทำให้ชายคนนั้นสับสนเมื่อเขาอาจจะคิดว่าตนเองถูกหลอกลวง ซาตานและทูตชั่วของมันอยู่ฝ่ายของพวกฟาริสี และรวมพลังและเล่ห์เหลี่ยมร่วมกับเหตุผลของมนุษย์เพื่อลบล้างอิทธิพลของพระคริสต์ พวกเขาทำลายความเชื่อที่กำลังจะฝังลึกลงในใจของหลายคน ทูตสวรรค์ของพระเจ้าก็อยู่เคียงข้างเช่นกันชูกำลังช่วยชายที่ตาถูกรักษาให้หายบอด {DA 473.4}

พวกฟาริสีไม่ได้ตระหนักว่าพวกเขากำลังเข้าไปเกี่ยวข้องกับอีกฝ่ายหนึ่งที่ไม่ใช่ชายที่ไม่มีการศึกษาและเกิดมาตาบอด พวกเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ที่พวกเขากำลังต่อสู้อยู่ แสงจากพระเจ้าส่องสว่างเข้าไปยังห้องชั้นในของจิตวิญญาณของคนตาบอด ขณะที่คนหน้าโหลวหลังหลอก

เหล่านีพยายามทำให้เขาไม่เชื่อพระเจ้าทรงช่วยเขาตอบอย่างกระฉับกระเฉงและเจียบแหลมเพื่อแสดงว่าเขาไม่ถูกหลอก เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าบอกท่านแล้วแต่ท่านไม่ฟัง ทำไมท่านถึงอยากฟังอีก? อยากเป็นศิษย์ของคนนั้นด้วยหรือ?” คนเหล่านั้นจึงเยาะเย้ยเขาว่า ‘เอ็งเป็นศิษย์ของเขา แต่เราเป็นศิษย์ของโมเสส เรารู้ว่าพระเจ้าตรัสกับโมเสส แต่สำหรับคนนั้นเราไม่รู้ว่ามีมาจากไหน’” {DA 474.2}

พระเยซูเจ้าทรงทราบถึงการต่อสู้ที่ชายคนนั้นกำลังเผชิญอยู่และพระองค์ประทานพระคุณและคำพูดให้แก่เขา เพื่อเขาจะเป็นพยานให้กับพระคริสต์ เขาตอบพวกฟาริสีด้วยคำพูดที่ตำหนิผู้ถามอย่างเจ็บปวด พวกเขาซึ่งทำหน้าที่ผู้นำศาสนาระดับชาติอ้างว่าตนเป็นผู้อธิบายนพระคัมภีร์ได้ แต่ถึงกระนั้นก็มีท่านผู้หนึ่งอยู่ที่นั่นทรงประกอบกิจแห่งการอัศจรรย์และพวกเขาสารภาพว่าไม่รู้แหล่งที่มาของฤทธิ์อำนาจของพระองค์และลักษณะนิสัยและคำกล่าวอ้างสิทธิ์ของพระองค์ ชายคนนั้นพูดว่า “เออ ประหลาดจริง ๆ นะ ที่พวกท่านไม่รู้ว่าคุณนั้นมาจากไหน

แต่เขาก็ทำให้ตาของข้าพเจ้าหาย
บอดได้ เรารู้ว่าพระเจ้าไม่ทรงฟังคน
บาป แต่ทรงฟังคนที่ยำเกรงพระองค์
และทำตามพระทัยของพระองค์
ตั้งแต่สมัยไหนๆ ก็ไม่เคยมีใครได้
ยืนยันว่ามีคนสามารถทำให้ตาของคน
ที่บอดแต่กำเนิดมองเห็นได้ ถ้าคนนั้น
ไม่ได้มาจากพระเจ้า เขาจะไม่สามารถ
ทำได้” {DA 474.2}

ชายคนนี้ได้ผู้สอบสวนด้วยตัว
ของเขาเอง พวกเขาโต้เหตุผลของ
เขาไม่ได้ พวกเขาฟาริสีประหลาดใจและ
แน่นิ่งไป พวกเขาตะลึงกับคำพูดที่
เฉียบแหลมและแน่วแน่ ช่วงขณะหนึ่ง
มีแต่ความเงียบ และแล้วปุโรหิตและ
ธรรมจารย์ที่ถ่มมึงทิ้งเหล่านี้ก็รวบ
ชายเสื้อแนบชิดกับตัวทำตัวเสมือน
หนึ่งกลัวเปราะเปื้อนจากการแตะ
ต้องตัวเขา พวกเขาสะบัดฝุ่นออก
จากเท้าและโหมกระหน่ำคำตะคอก
ใส่เขา “เอ็งมันบาปมาตั้งแต่เกิดแล้ว
ยังจะมาสอนเราหรือ?” และแล้วพวก
เขาก็เป่หิเขาไป {DA 474.3}

พระเยซูทรงได้ยินการกระทำ
ที่เกิดขึ้นกับชายคนนี้และเมื่อพบเขา
ในเวลาไม่นานต่อมาพระองค์ตรัสว่า
“ท่านวางใจในบุตรมนุษย์หรือ?”

{DA 474.4}

ชายตาบอดเฝ้ามองเป็นครั้งแรก
ไปยังพระพักตร์พระเจ้าพระผู้ทรงรักษา
เขาให้หาย ต่อหน้าสภาเขาเห็นบิดา
มารดาตกอยู่ในความทุกข์และความ
งุนงงสับสน เขาเห็นคิ้วขมวดบน
ใบหน้าของพวกธรรมจารย์ บัดนี้
ดวงตาของเขาจ้องไปยังพระพักตร์
ที่ทรงเปี่ยมด้วยรักและสันติสุขของ
พระเยซู บัดนี้เขาเองต้องจ่ายด้วย
ราคาสูงเมื่อยอมรับพระองค์ว่าเป็น
ตัวแทนของอำนาจพระเจ้า บัดนี้การ
เปิดเผยระดับที่สูงขึ้นได้ทรงโปรด
ประทานให้แก่เขา {DA 474.5}

เมื่อพระเยซูตรัสถามเขาว่า
“ท่านวางใจในบุตรมนุษย์หรือ?” ชาย
ที่เคยตาบอดตอบโดยถามขึ้นว่า
“ท่านเจ้าข้า ใครคือบุตรมนุษย์ที่
ข้าพเจ้าจะวางใจได้?” และพระเยซู
ทรงตอบว่า “ท่านเห็นผู้นั้นแล้ว
คือผู้ที่กำลังพูดอยู่กับท่าน” ชาย
คนนั้นกราบนมัสการลงแทบพระบาท
ของพระเยซู เขาไม่เพียงแต่ได้รับ
สายตาในธรรมชาติคืนมาแต่สายตา
แห่งความเข้าใจก็ได้ถูกเปิดออกด้วย
พระคริสต์ทรงปรากฏอยู่ต่อจิต
วิญญาณของเขาและเขายอมรับว่า

พระองค์ทรงเป็นผู้ที่พระเจ้าประทาน
{DA 475.1}

บริเวณใกล้เคียงนั้นมีฟาริสี
กลุ่มหนึ่งชุมนุมกันอยู่ และภาพของ
คนพวกนี้ทำให้พระคริสต์ทรงคิดถึง
ผลของพระดำรัสและพระราชกิจของ
พระองค์ พระองค์ตรัสว่า “เราเข้ามา
ในโลกเพื่อการพิพากษา เพื่อให้คน
ทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น
และคนที่มองเห็นกลับตาบอด”
พระคริสต์เสด็จมาเพื่อเปิดตาของ
คนตาบอด เพื่อประทานแสงสว่าง
แก่เขาเหล่านั้นที่นั้งอยู่ในความมืด
พระองค์ทรงประกาศว่าพระองค์เอง
ทรงเป็นความสว่างของโลกและการ
อัศจรรย์ที่กระทำให้ไปเมื่อสักครู่นี้เป็น
การยืนยันถึงพันธกิจของพระองค์
ผู้ที่มองเห็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดในการ
เสด็จมาของพระองค์ได้รับการโปรด
ปรานด้วยการทรงสำแดงถึงการสถิต
อยู่ด้วยของพระองค์อย่างเต็มล้น
มากขึ้นยิ่งกว่าที่โลกเคยได้ชื่นชมมา
ความรู้ในเรื่องของพระเจ้าถูกเปิดเผย
อย่างสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น แต่ในการ
เปิดเผยอันนี้เอง การพิพากษาได้
ลงมาถึงคนทั้งหลายด้วยลักษณะ

อุปนิสัยของพวกเขาถูกทดสอบและ
ชะตากรรมถูกกำหนดแล้ว {DA 475.2}

การสำแดงอำนาจของพระเจ้า
ที่ทรงมอบทั้งดวงตาฝ่ายธรรมชาติ
และดวงตาฝ่ายจิตวิญญาณแก่คน
ตาบอดนั้น ทำให้พวกฟาริสีจมลงสู่
ความมืดมากยิ่งขึ้น ผู้ฟังบางคนของ
พระองค์รู้สึกตัวว่าพระองค์ตรัสถึง
พวกเขา จึงถามขึ้นว่า “เราตาบอด
ด้วยหรือ?” พระเยซูตรัสกับพวกเขา
ว่า ‘ถ้าพวกท่านตาบอดท่านก็จะไม่มี
บาป!’” หากพระเจ้าทรงประกอบกิจ
เพื่อให้ท่านมองไม่เห็นความจริงแล้ว
ความไม่รู้ของท่านจะไม่ทำให้ท่าน
มีความผิด “แต่พวกท่านพูดแต่ยวนี้
เองว่า ‘เรามองเห็น’” ท่านเชื่อเอาว่า
ตัวท่านเองมองเห็นและปฏิเสธผู้ที่
ทรงทำให้ท่านเห็นแสงสว่างได้ สำหรับ
คนที่ตระหนักถึงความต้องการ พระ
คริสต์จะเสด็จมาช่วยอย่างไม่มีขอบ
เขตจำกัด แต่พวกฟาริสียอมรับว่า
ไม่ต้องการสิ่งใด พวกเขาปฏิเสธที่จะ
มาหาพระคริสต์และด้วยเหตุนี้จึงตก
อยู่ในสภาพตาบอด เป็นความมืดบอด
ที่พวกเขาต้องรับผิดชอบ พระเยซูตรัส
ว่า “บาปของท่านยังมีอยู่” {DA 475.3}

พระเจ้าทรงเป็นผู้เลี้ยง

บทนี้อ้างอิงจาก ยอห์น 10:1-30

“เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดี
ย่อมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ”
“เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี เรา รู้จักแกะของเรา
และแกะของเราก็รู้จักเรา เหมือน
อย่างที่เราบิดาทรงรู้จักเราและเรา
รู้จักพระบิดา และเราสละชีวิตเพื่อ
ฝูงแกะ” {DA 476.1}

อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูทรงใช้วิธี
เข้าถึงจิตใจของผู้ฟังของพระองค์
โดยการใช้สื่อที่พวกเขาคุ้นเคย
พระองค์ทรงเปรียบอำนาจในการ
ชักจูงของพระวิญญาณเหมือนกับ
น้ำที่เย็นฉ่ำและให้ความสดชื่น พระ
องค์ทรงเปรียบตัวพระองค์เองเป็น
ความสว่าง ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของชีวิต
และความปิติยินดีให้แก่ธรรมชาติ
และมนุษย์ บัดนี้พระองค์ทรงใช้ภาพ
ของทุ่งหญ้าเลี้ยงแกะเป็นตัวแทนถึง
ความสัมพันธ์ของพระองค์กับผู้
ที่เชื่อในพระองค์ ไม่มีภาพอื่นใดที่ผู้ฟัง

ของพระองค์จะคุ้นเคยมากไปกว่านี้
และพระดำรัสของพระคริสต์ได้เชื่อม
ภาพนี้เข้ากับพระองค์เองไปตลอด
กาล สวาทไม่มีทางมองผู้เลี้ยงแกะ
ที่คอยอภิบาลฝูงแกะของพวกเขาโดย
ที่จะไม่นึกถึงบทเรียนของพระผู้ช่วย
ให้รอด ในผู้เลี้ยงแกะซื่อสัตย์แต่ละคน
พวกเขาจะเห็นพระคริสต์ พวกเขา
จะมองเห็นตัวเองอยู่ในฝูงแกะที่ช่วย
เหลือตัวเองไม่ได้และต้องการที่พึ่งพิง
{DA 476.2}

ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์นำภาพ
นี้ไปใช้กับพันธกิจของพระเมสสิยาห์
ด้วยคำปณิธานที่ว่า “โอ คิโยนผู้นำ
ชาวดี จงเปล่งเสียงของเจ้าด้วยเต็ม
กำลัง โอ เยรูซาเล็มผู้นำชาวดี จง
เปล่งเสียงเถิด อย่างกล้าเลย จงพูด
กับเมืองทั้งหลายของยูดาห์ว่า ‘ดูเถิด
พระเจ้าของพวกเจ้า!’ . . . พระองค์
จะทรงเลี้ยงฝูงแกะของพระองค์”

เหมือนผู้เลี้ยงแกะ พระองค์จะทรงรวบรวมลูกแกะไว้ด้วยพระกรของพระองค์ พระองค์จะทรงอุ้มไว้ที่พระทรง” อิสยาห์ 40: 9-11 ดาวิดร้องบทเพลงว่า “พระยาห์เวห์ทรงเลี้ยงดูข้าพเจ้าดุจเลี้ยงแกะ ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน” สดุดี 23: 1 และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประกาศโดยทางเอเสเคียลว่า “เราจะตั้งผู้เลี้ยงคนหนึ่งไว้เหนือเขา. . . และเขาจะเลี้ยงดูพวกเขา” “เราจะเสาะหาแกะที่หาย เราจะนำตัวที่หลงกลับมา เราจะพันผ้าให้แกะที่กระดุกหัก และเราจะเสริมกำลังแกะที่อ่อนเพลีย” “เราจะทำพันธสัญญาแห่งสันติภาพกับพวกเขา” “พวกเขาจะไม่เป็นของริบของบรรดาประชาชาติอีกต่อไป . . . และพวกเขาจะอยู่อย่างปลอดภัย ไม่มีใครทำให้เขาหวาดกลัว” เอเสเคียล 34:23, 16, 25, 28 {DA 476.3}

พระคริสต์ทรงใช้คำพยากรณ์เหล่านี้เพื่อกล่าวถึงพระองค์เอง และพระองค์ทรงสำแดงให้เห็นว่าพระลักษณะนิสัยของพระองค์แตกต่างจากลักษณะอุปนิสัยของบรรดาผู้นำของชนชาติอิสราเอล พวกฟาริสีได้ไล่คนหนึ่งออกไปจากฝูงแกะเมื่อสักครู่นี้เอง

เนื่องจากเขากล้าเป็นพยานถึงอำนาจของพระคริสต์ พวกเขาตัดวิญญาณดวงหนึ่งที่พระเมษบาลองค์เที่ยงแท้ได้ทรงตั้งให้เข้ามาหาตัวพระองค์ ในการทำเช่นนี้พวกเขาแสดงว่าตนเองขาดความรู้เรื่องพันธกิจที่ทรงโปรดมอบให้แก่พวกเขา และไม่คู่ควรกับความวางใจที่ทรงโปรดมอบไว้ให้ในฐานะผู้เลี้ยงฝูงแกะ บัดนี้พระเยซูทรงสำแดงต่อหน้าพวกเขาเพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างพวกเขา และพระผู้เลี้ยงที่ดีและพระองค์ทรงเน้นให้เห็นว่าพระองค์เองทรงเป็นผู้เลี้ยงองค์เที่ยงแท้ของฝูงแกะของพระเจ้า อย่างไรก็ตามก่อนที่จะทรงทำเช่นนี้ พระองค์ทรงเอาอีกภาพหนึ่งมาตรัสถึงพระองค์เอง {DA 477.1}

พระองค์ตรัสว่า “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า คนที่ไม่ได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร แต่คนที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ” พวกฟาริสีไม่ได้เข้าใจว่าพระดำรัสเหล่านี้ต่อว่าพวกเขาอยู่ เมื่อพวกเขาหาเหตุผลในใจอันเกี่ยวกับความหมายอยู่นั้น พระเยซูตรัสกับพวกเขาอย่างชัดเจนว่า “เราเป็นประตู ถ้าใครเข้า

ไปทางเรา คนนั้นจะรอด เขาจะเข้า
ออกแล้วก็จะพบอาหาร ขโมยนั้น
ย่อมมาเพื่อจะลัก ฆ่า และทำลาย
เรามาเพื่อพวกเขาจะได้ชีวิตและจะ
ได้อย่างครบบริบูรณ์” {DA 477.2}

พระคริสต์ทรงเป็นประตูลูก
ครอบครัวยกของพระเจ้า ตั้งแต่สมัยยุค
แรกสุดบุตรธิดาทุกคนของพระองค์
พบประตูทางเข้านี้ พวกเขาเห็น
“พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรง
ลบล้างบาปของโลก” (ยอห์น 1:29)
ในพระเยซู ตามที่แสดงด้วยแบบ
ด้วยเงาของสัญลักษณ์ ด้วยถ้อยคำ
ของผู้เผยพระวจนะ ด้วยการเปิดเผย
ในบทเรียนที่ทรงสอนสาวกของ
พระองค์ และด้วยการอัศจรรย์ที่
พระองค์ทรงประกอบกิจเพื่อผู้คน
พระเจ้าทรงนำพวกเขาให้เข้ามาสู่
พระคุณของพระเจ้าผ่านทางพระองค์
หลายคนมาพร้อมกับนำเสนอความ
เชื่ออื่นของทางโลก และพวกเขาคิด
ค้นพิธีและระบบใหม่ขึ้นด้วยหวังว่าจะ
ได้เป็นคนชอบธรรมและอยู่อย่างสันติ
กับพระองค์ และด้วยการทำเช่นนั้นจะ
ได้พบหนทางเข้าสู่ครอบครัวของพระ
องค์ แต่พระคริสต์ทรงเป็นประตูทาง
เข้าเพียงทางเดียว และบรรดาผู้ที่

พยายามเอาสิ่งอื่นมาแทนที่พระคริสต์
คือโจรและขโมย {DA 477.3}

พวกฟาริสีไม่ได้เข้าทางประตู
พวกเขาป็นเข้าคอกโดยทางอื่นที่
ไม่ใช่ทางพระคริสต์และไม่ได้ทำงาน
ของผู้เลี้ยงแกะอย่างซื่อสัตย์ให้สำเร็จ
พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครอง พวก
ธรรมจารย์และพวกฟาริสีทำลาย
ทุ่งหญ้าที่มีชีวิตและทำให้แหล่งน้ำ
แห่งชีวิตเป็นมลทิน ถ้อยคำแห่งการ
ทรงเฉลียวใจกล่าวถึงผู้เลี้ยงเทียมเท็จ
เหล่านั้นอย่างไม่ผิดพลาดไว้ว่า “ตัว
ที่อ่อนเพลียเจ้าก็ไม่ได้เสริมกำลัง ตัว
ที่เจ็บเจ้าก็ไม่ได้รักษา ตัวที่กระดุกหัก
เจ้าก็ไม่ได้พันผ้า ตัวที่หลงทางไป
เจ้าก็ไม่ได้ไปตามกลับมา . . . แต่
เจ้าได้ควบคุมแกะทั้งหลายด้วยการ
บังคับ และด้วยความเกรี้ยวกราด”
เอเสเคียล 34:4 {DA 478.1}

ในทุกยุคสมัยนักปรัชญาและครู
คิดหาวิธีเติมเต็มความต้องการของ
จิตวิญญาณ ทุกประเทศนอกศาสนา
มีครูและระบบศาสนาที่ยอดเยียมซึ่ง
เสนอวิธีนำไปสู่ความรอดด้วยวิธีอื่น
นอกเหนือจากวิธีของพระคริสต์ วิธี
การเหล่านี้ทำให้ผู้คนหันออกไปจาก
พระพักตร์ของพระบิดาและทำให้

พวกเขากลัวพระองค์ผู้ประทานเพียงแต่พระพรแก่พวกเขา ทิศทางการทำงานของพวกเขาคือการฉกชิงสิ่งที่เป็นของพระเจ้า รวมทั้งการทรงสร้างและการทรงไถ่ ผู้สอนเทียมเท็จเหล่านี้ปล้นมนุษย์ด้วยเช่นกัน ศาสนาเทียมเท็จยึดครองคนนับล้านเอาไว้ พวกเขาตกเป็นทาสของความกลัว เยี่ยงทาสและความเจียมเนื้อเจียมตัวที่เยือกเย็น พวกเขาทำงานเหมือนสัตว์ที่แบกภาระหนักปราศจากความหวัง ความปีติยินดีหรือความทะเยอทะยานในชีวิตนี้และมีเพียงความกลัวอันน่าเบื่อหน่ายของชีวิตในโลกหน้า สิ่งเดียวที่ยกจิตวิญญาณได้คือข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า การไคร่ครวญถึงความรักของพระเจ้าที่แสดงออกผ่านทางพระบุตรของพระองค์จะปลุกเร้าจิตใจและปลุกเร้าพลังจิตวิญญาณอย่างที่ไม่มียะไรอื่นจะทำได้ พระคริสต์เสด็จมาเพื่อสร้างพระลักษณะของพระเจ้าในมนุษย์ขึ้นมาใหม่ และใครก็ตามที่ทำให้ผู้คนหันหลังจากพระคริสต์กำลังหันพวกเขาออกจากแหล่งของการพัฒนาเติบโตที่แท้จริง เขาฉ้อโกงความหวัง เป้าหมาย และสง่าราศีแห่งชีวิตไปจากเขาเหล่านั้น เขา

คนนั้นเป็นขโมยและเป็นโจร {DA 478.2}

“คนที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ” พระคริสต์ทรงเป็นทั้งประตูและผู้เลี้ยง พระองค์ทรงเข้ามาด้วยพระองค์เอง โดยการทรงสละพระชนม์ชีพของพระองค์เองพระองค์จึงได้ทรงเป็นพระผู้เลี้ยง *“คนเฝ้าประตูจึงเปิดประตูให้คนนั้น แกะย่อมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน และนำออกไป เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปหมดแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามไป เพราะรู้จักเสียงของท่าน”* {DA 478.3}

ในบรรดาสรรพสัตว์ที่ทรงสร้างมานั้น แกะเป็นสัตว์ชนิดหนึ่งที่ซื่อสัตย์และช่วยเหลือตัวเองไม่ได้มากที่สุด และในทางตะวันออกผู้เลี้ยงแกะดูแลฝูงแกะของเขาอย่างไม่ย่อท้อและไม่หยุดหย่อน ในสมัยโบราณเหมือนเช่นในสมัยนี้ ความปลอดภัยมักจะมีแต่น้อยเมื่ออยู่นอกกำแพงเมือง โจรปล้นสะดมจากชนเผ่าชายแดนที่เร่ร่อนหรือสัตว์ล่าเหยื่อจากที่ซ่อนในโชดหินนอนรอปล้นฝูงสัตว์ ผู้เลี้ยงแกะเฝ้ารออยู่ในหน้าที่ของเขา โดยรู้ว่าเขาเอาชีวิตของตนเองเสี่ยงภัย

อันตรายอยู่ ยาโคบผู้ดูแลฝูงสัตว์ของ
ลาบันในทุ่งหญ้าของเมืองฮาราน
บรรยายถึงการตรากตรำทำงานอย่าง
ไม่เหน็ดเหนื่อยของตัวเองว่า “เวลา
กลางวันแดดก็เผาฉัน เวลากลางคืน
ก็หนาวเหน็บ ฉันนอนไม่หลับ”
ปฐมกาล 31:40 ขณะที่เฝ้าดูแลฝูงแกะ
ของบิดาของเขาเด็กชายดาวิดใช้มือ
เปล่าเผชิญหน้ากับสิงโตและหมีและ
ช่วยลูกแกะที่ถูกขโมยไปออกมาจาก
ฟันของพวกมัน {DA 478.4}

ในขณะที่ผู้เลี้ยงแกะนำฝูงแกะ
ของตนข้ามเนินเขาหิน ผ่านป่าและ
หุบเหวไปยังชอกหญ้าริมแม่น้ำ
ในขณะที่เขาเฝ้าฝูงแกะบนภูเขา
ในคำคืนที่เจียบเหงา ปกป้องจาก
พวกโจร คอยดูแลอย่างเอาใจใส่สัตว์
ตัวที่ป่วยและอ่อนแอด้วยความอ่อน
โยนนั่น ชีวิตของเขาก็เข้าประสาน
เป็นหนึ่งในเดียวกับของฝูงแกะ ไม่ว่า
ฝูงแกะจะมีขนาดใหญ่เพียงใด ผู้
เลี้ยงรู้จักแกะทุกตัว ทุกตัวมีชื่อของ
มันและตอบสนองตามชื่อที่ผู้เลี้ยง
เรียก {DA 479.1}

ตั้งผู้เลี้ยงแกะในโลกที่รู้จักแกะ
ของตน พระเจ้าพระเจ้าผู้เลี้ยงก็ทรงรู้จัก
ฝูงแกะของพระองค์ที่กระจัดกระจาย

ไปทั่วโลกเช่นกัน “เจ้าทั้งหลายเป็น
แกะของเรา เป็นแกะในทุ่งหญ้าของ
เรา เจ้าทั้งหลายเป็นคนของเราและ
เราเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า’ พระ
ยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้แหละ”
พระเยชูตรัสว่า “เราได้เรียกเจ้าตาม
ชื่อ เจ้าเป็นของเรา” “เราได้สลักเจ้าไว้
บนฝ่ามือของเรา” เอเสเคียล 34:31;
อิสยาห์ 43:1; 49:16 {DA 479.2}

พระเยชูทรงรู้จักเราเป็นราย
บุคคลและสัมผัสได้ถึงความอ่อนแอ
ของเรา พระองค์ทรงรู้จักชื่อของเรา
ทุกคน พระองค์ทรงรู้จักบ้านที่เรา
พักอาศัยและชื่อของผู้อาศัยแต่ละคน
บางครั้งพระองค์ทรงระบุทิศทางเพื่อ
ให้คนงานของพระองค์ไปยังถนนหรือ
เมือง ไปยังบ้าน เพื่อให้ไปหาลูกแกะ
ตัวหนึ่งของพระองค์ {DA 479.3}

พระเยชูทรงรู้จักรายละเอียด
ของจิตวิญญาณทุกคนดวงราวกับว่า
เขาคนนั้นเป็นเพียงคนเดียวที่พระ
ผู้ช่วยให้รอดทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเขา
ความทุกข์ใจของทุกคนสัมผัสพระหทัย
ของพระองค์ เสียงร้องขอความช่วยเหลือ
ดังเข้าสู่พระกรรมของพระองค์
พระองค์เสด็จมาเพื่อเชิญชนมนุษย์
ทุกคนให้มาหาพระองค์เอง พระองค์

ทรงบัญชาพวกเขาว่า “ตามเรามา” และพระวิญญาณของพระองค์ทรงขับเคลื่อนในหัวใจของพวกเขาเพื่อชักนำให้พวกเขามาหาพระองค์ หลายคนปฏิเสธการชักนำนี้ พระเยซูทรงทราบพวกเขาเป็นใคร พระองค์ทรงทราบว่าใครที่ยืนได้รับการทรงเรียกของพระองค์และพร้อมที่จะมาอยู่ภายใต้การอภิบาลของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “แกะของเราอยู่รอบฝูงเสียงของเรา เรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นก็ตามเรา” พระองค์ทรงดูแลเอาใจใส่แต่ละคนราวกับว่าในพื้นโลกไม่มีคนอื่นใดเลย {DA 480.1}

“ท่านเรียกชื่อแกะของท่านและนำออกไป. . . และแกะก็ตามไป เพราะรู้จักเสียงของท่าน” คนเลี้ยงแกะทางตะวันออกไม่ได้ใส่ดอขนแกะของเขา เขาไม่ฟังการบังคับหรือความกลัว แต่จะเดินนำหน้า คอยเรียกพวกมัน พวกแกะรู้จักเสียงของเขาและเชื่อฟังเสียงเรียก พระเมษบาลผู้ช่วยให้รอดก็ทรงทำเช่นเดียวกันนี้ กับลูกแกะของพระองค์ พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวว่า “พระองค์ได้ทรงนำประชากรของพระองค์เหมือนนำฝูงแกะโดยมือของโมเสสและ

อาโรน” พระเยซูตรัสผ่านผู้เผยพระวจนะว่า “เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์ เพราะฉะนั้น เราจึงนำเจ้ามาด้วยความรักมั่นคง” พระองค์ไม่ทรงเคยบังคับให้ติดตามพระองค์ “เราจึงเขาด้วยสายแห่งความเมตตาด้วยเชือกแห่งความรัก เราเป็นผู้ทำให้แอกที่ขากรรไกรของเขาเบาลงและเราก็มลึงเลี้ยงเขา” สดุดี 77:20 เยเรมีย์ 31:3 โสเฟยา 11:4 {DA 480.2}

การกลัวการลงโทษหรือความหวังที่จะได้รับผลตอบแทนนิรันดร์ไม่ใช่สิ่งที่ทำให้สาวกของพระคริสต์มาติดตามพระองค์ พวกเขามองเห็นความรักของพระผู้ช่วยให้รอดที่ไม่มีสิ่งใดเปรียบได้ที่เผยให้เห็นตลอดการเดินทางท่องเที่ยวไปมาของพระองค์บนโลกตั้งแต่รางหญ้าในหมู่บ้านเบธเลเฮมจนถึงกางเขนคาลวารี และภาพที่พวกเขาเฝ้ามองดูพระองค์นั้นดึงดูดและทำให้จิตวิญญาณอ่อนโยนและยอมจำนน ความรักถูกปลุกขึ้นในหัวใจของผู้ที่เฝ้ามองไปยังพระองค์ พวกเขาได้ยินพระสุรเสียงและเดินตามพระองค์ไป {DA 480.3}

ตั้งผู้เลี้ยงเดินนำอยู่หน้าฝูงแกะ

เพื่อเผชิญกับภัยอันตรายตามทาง
ก่อนฝูงแกะนั้นใด พระเยซูก็ทรง
ปฏิบัติเช่นนี้กับประชากรของพระ
องค์เช่นกัน “เมื่อท่านต้อนแกะของ
ท่านออกไปหมดแล้วก็เดินนำหน้า”
ทางมุ่งไปสวรรค์ถูกเจิมด้วยรอย
พระบาทของพระผู้ช่วยให้รอด เส้น
ทางอาจสูงชันและขรุขระ พระเยซู
ทรงดำเนินผ่านทางนั้นมาแล้ว พระ
บาทของพระองค์ทรงเหยียบหนาม
อันโหดร้ายลงเพื่อเกลี้ยทางให้เรา
เดินได้ง่ายขึ้น ทุกภาระที่เราได้รับ
คำบัญชาให้แบกนั้นพระองค์เองทรง
แบกให้เราแล้ว {DA 480.4}

แม้บัดนี้พระองค์เสด็จขึ้นไปยัง
เบื้องพระพักตร์พระเจ้าและร่วม
ประทับบนพระบัลลังก์ของจักรวาล
แล้ว แต่พระเยซูไม่ได้สูญเสียธรรม
ชาติอันเปี่ยมด้วยความเมตตาและ
เห็นใจของพระองค์ไป วันนี้หัวใจ
อันอ่อนโยนและเห็นอกเห็นใจดวง
เดียวกันยังเปิดกว้างให้กับความทุกข์
ยากทั้งหมดของมนุษยชาติ วันนี้
พระหัตถ์ที่ถูกแทงทรงยื่นออกไปเพื่อ
อวยพระพรประชากรของพระองค์
ที่อยู่ในโลกให้อุดมสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
“และพวกเขาจะไม่พินาศ ไม่มีผู้ใด

ดึงพวกเขาออกจากมือของเรา” จิต
วิญญาณที่มอบถวายตนเองให้กับ
พระคริสต์นั้นมีค่าในสายพระเนตร
ของพระองค์มากกว่าคนทั้งโลก
พระผู้ช่วยให้รอดจะทรงดำเนินผ่าน
ความทุกข์ทรมานของกาลวารีย์เพียง
เพื่อคนเดียวที่ต้องการความรอดใน
อาณาจักรของพระองค์ พระองค์จะ
ไม่มีวันหยุดทั้งผู้ที่พระองค์ทรงสั่ง
พระชนม์เพื่อเขา พระองค์จะทรงยึด
ผู้ติดตามของพระองค์ไว้แน่นไว้นเสีย
แต่พวกเขาเลือกที่จะทิ้งพระองค์ไป
{DA 480.5}

ในขณะที่เราเดินทาง
ทดลองทั้งหมดของเรานั้น เรามี
พระผู้ช่วยองค์หนึ่งผู้จะไม่ทรงละทิ้ง
เรา พระองค์ไม่ทรงปล่อยให้เราอยู่
โดดเดี่ยวเพื่อดิ้นรนกับการทดลอง
เพื่อต่อสู้กับความชั่ว และในที่สุด
ถูกภาระยากลำบากและความเศร้า
เสียใจบดขยี้ แม้ว่าบัดนี้พระองค์จะ
ถูกปิดซ่อนจากสายตาตามมนุษย์มตะ
หมู่แห่งความเชื่อจะได้ยินพระสุรเสียง
ของพระองค์ที่ตรัสว่า อย่างรวดเร็ว
เราจะอยู่กับเจ้า เรา “เป็นผู้ที่ดำรงชีวิต
อยู่ เราได้ตายแล้ว แต่นี้แหละ เรายัง
ดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์”

วิวรณ์ 1:18 เราทนแบกความทุกข์โศก
 ของเจ้า ร่วมประสบการณ์การดิ้นรน
 ของเจ้า เผชิญกับการทดลองของเจ้า
 เราเข้าใจน้ำตาของเจ้า เรารู้ว่าให้
 กับเจ้า เราทราบดีถึงความโศกเศร้า
 ของเจ้าที่ทุกข์สุดล้ำเคียดเกินที่จะ
 ระบายให้เข้าหูของมนุษย์คนใด
 อย่าคิดว่าเจ้าอ้างว้างและถูกทอดทิ้ง
 แม้ว่าความเจ็บปวดของเจ้าจะ
 ไม่ประสานเข้ากับหัวใจของคนใด
 ในโลก ให้มองมายังเราและมีชีวิต
 “เพราะภูเขาสองหลายอาจถูกเคลื่อน
 ย้ายไป และบรรดาเนินเขาอาจจะ
 คลอนแคลน แต่ความรักมั่นคงของ
 เราจะไม่เคลื่อนย้ายไปจากเจ้า และ
 พันธสัญญาแห่งสวัสดิภาพของเรา
 จะไม่คลอนแคลน’ พระยาห์เวห์ผู้ทรง
 สงสารเจ้าตรัสดังนี้” อิสยาห์ 54:10
 {DA 483.1}

ไม่ว่าผู้เลี้ยงแกะคนใดจะรักแกะ
 ของตนมากเพียงใด เขาจะรักบุตร
 ชายหญิงของตนมากกว่า พระเยซู
 ไม่ได้ทรงเป็นแค่ผู้เลี้ยงของเราเท่านั้น
 พระองค์ทรงเป็น “พระบิดาในรันดร์”
 ของเรา และพระองค์ตรัสว่า “เรารู้จัก
 แกะของเราและแกะของเราก็รู้จักเรา
 เหมือนอย่างที่เราบิดาทรงรู้จักเรา

และเรารู้จักพระบิดา” ยอห์น 10:14,
 15 เป็นถ้อยแถลงอันประเสริฐอะไร
 เช่นนี้! พระองค์ทรงเป็นพระบุตร
 องค์เดียว พระองค์ผู้สถิตในพระทรง
 ของพระบิดา พระองค์ทรงเป็น “ผู้ที่
 สนิทกับเรา” เศคาริยาห์ 13:7 ความ
 สนิทสนมระหว่างพระองค์และพระ
 เจ้าองค์นี้รันดร์ถูกนำมาใช้เพื่อแสดง
 ถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์
 และเหล่าบุตรของพระองค์บนแผ่นดิน
 โลก! {DA 483.2}

พระเยซูทรงรักเราเพราะเรา
 เป็นของขวัญจากพระบิดาของพระ
 องค์และรางวัลการตอบแทนจาก
 ผลงานของพระองค์ พระองค์ทรง
 รักเราเหมือนบุตรของพระองค์ ท่าน
 ผู้อ่าน พระองค์ทรงรักคุณ พระเจ้า
 แห่งฟ้าสวรรค์เองประทานสิ่งอื่นใด
 ที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ไม่ได้ สิ่งที่ดีกว่านี้
 ไม่ได้ ดังนั้นจงถวายความวางใจ
 {DA 483.3}

พระเยซูทรงใส่พระทัยจิต
 วิญญาณของคนทั่วทั้งโลกที่ถูก
 ผู้เลี้ยงเทียมเท็จนำไปในทางที่ผิด
 บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะ
 รวบรวมเปรียบเหมือนแกะในทุ่งหญ้า
 ของพระองค์กระจัดกระจายอยู่ท่ามกลาง

ฝูงหมาป่า และพระองค์ตรัสว่า “แกะ
อื่นที่ไม่ได้เป็นของคอกนี้เราก็มียู่
แกะพวกนั้นเราก็ต้องพามาด้วย
และแกะพวกนั้นจะฟังเสียงของเรา
แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียวและมีผู้เลี้ยง
เพียงผู้เดียว” ยอห์น 10:16 {DA
483.4}

“เพราะเหตุนี้พระบิดาจึงทรง
รักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา
เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก” นั่นคือ
พระบิดาของเราทรงรักคุณมากจน
พระองค์ทรงรักเรามากขึ้นเพราะเรา
ยอมสละชีวิตเพื่อไถ่คุณ การที่เรา
มาเป็นตัวแทนและเป็นผู้ค้ำประกัน
พันธสัญญาของคุณโดยสละชีวิต
ของเราเพื่อรับหนี้สินของคุณและ
การล่วงละเมิดของคุณ ทำให้เรา
เป็นที่รักของพระบิดาของเรา {DA
483.5}

“เราสละชีวิตของเราเพื่อจะรับ
ชีวิตนั้นคืนมาอีก ไม่มีใครชิงชีวิตไป
จากเราได้ แต่เราสละชีวิตตามที่เรา
ตั้งใจเอง เรามีสิทธิอำนาจที่จะสละ
ชีวิตนั้นและมีสิทธิอำนาจที่จะรับคืน
มา” ในขณะที่ดำรงเป็นสมาชิกของ

ครอบครัวมนุษย์ พระองค์ทรงเป็น
มนุษย์มตะ ในฐานะพระเจ้าพระองค์
ทรงเป็นน้ำพุแห่งชีวิตสำหรับโลก
พระองค์ทรงสามารถยับยั้งการรุก
เข้ามาของความตายและปฏิเสธที่
จะอยู่ภายใต้การปกครองของมันได้
แต่พระองค์ทรงสละชีวิตโดยสมัครใจ
เพื่อพระองค์จะทรงนำชีวิตและความ
เป็นอมตะมาสู่ความสว่าง พระองค์
ทรงแบกรับบาปของโลก ทรงอดทน
ต่อคำสาปของมัน ทรงยอมสละชีวิต
ของพระองค์เป็นเครื่องบูชาเพื่อมนุษย์
จะได้ไม่ตายนิรันดร์ “แน่ทีเดียว ท่าน
แบกความเจ็บไข้ของพวกเรา และ
หอบความเจ็บปวดของเราไป. . . .
ท่านถูกแทงเพราะความทรยศของ
เรา ท่านบอบช้ำเพราะความบาปผิด
ของเรา การตีสอนที่ตกบนท่านนั้น
ทำให้พวกเรามีสวัสดิภาพ และที่ท่าน
ถูกเย็บเย็บก็ทำให้เราได้รับการรักษา
เราทุกคนหลงทางไปเหมือนแกะ
ต่างคนต่างหันไปตามทางของตนเอง
และพระยาห์เวห์ทรงวางความผิดบาป
ของเราทุกคนลงบนตัวท่าน” อิสยาห์
53:4-6 {DA 484.1}

“อย่ากลัวเลย เราจะอยู่กับเจ้า....เราทนแบกความทุกข์โศกของเจ้า
ร่วมประสบการณ์การดิ้นรนของเจ้า เฝ้ายกกับการทดลองของเจ้า
เราเข้าใจน้ำตาของเจ้า เราก็ร่ำไห้กับเจ้า
เราทราบดีถึงความโศกเศร้าของเจ้า
ที่ทุกข์สุดลำเค็ญเกินที่จะระบายให้เข้าหูของมนุษย์คนใดในโลก
ให้มองมายังเราและมีชีวิต” {DA 483.1}

การเดินทางครั้งสุดท้ายจากแคว้นกาลิลี

บทนี้อ้างอิงจาก ลูคา 9:51-56; 10:1-24

เมื่อมาถึงช่วงปิดท้ายพันธกิจของพระคริสต์ ลักษณะการปฏิบัติกิจของพระองค์เปลี่ยนไป ตั้งแต่เวลานี้เป็นต้นไป พระองค์ทรงหลีกเลี่ยงความตื่นเต้นและการเปิดเผยตัวในที่สาธารณะ พระองค์ทรงปฏิเสธการแสดงความเคารพจงรักภักดีของประชาชน และเสด็จดำเนินผ่านสถานที่ต่าง ๆ ไปโดยเร็วเมื่อความกระตือรือร้นของผู้คนที่ติดตามพระองค์ดูเหมือนจะควบคุมไม่ได้ ครึ่งแล้วครึ่งเล่าพระองค์ทรงบัญชาว่าอย่าให้ผู้ใดประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ {DA 485.1}

ในช่วงเวลาเทศกาลอยู่เพิง พระองค์เสด็จไปกรุงเยรูซาเล็มอย่างรวดเร็วและอย่างลับๆ เมื่อพวกฟิ่ๆ และน้องๆ ของพระองค์เร่งเร้าให้พระองค์ทรงเปิดเผยตัวเองว่าเป็นพระเมสสิยาห์นั้น คำตอบของพระองค์

คือ “ยังไม่ถึงเวลาของเรา” ยอห์น 7:6 พระองค์เสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มโดยไม่มีใครเห็นและเสด็จเข้าไปในเมืองโดยไม่ประกาศอย่างเปิดเผยและไม่ทรงรับเกียรติแต่อย่างใด แต่การเดินทางครั้งสุดท้ายของพระองค์จะไม่นับเช่นนั้น พระองค์เสด็จออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มระยะหนึ่งแล้วเนื่องจากพวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์มุ่งร้ายต่อพระองค์ แต่บัดนี้พระองค์ทรงออกเดินทางกลับ โดยทรงเดินทางอย่างเปิดเผยที่สุดด้วยเส้นทางอ้อม และมีการประกาศนำหน้าการเสด็จมาของพระองค์อย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน พระองค์กำลังเสด็จมุ่งหน้าไปยังสถานที่เกิดเหตุเพื่อการถวายเครื่องบูชาสำคัญยิ่งใหญ่ของพระองค์และเหตุการณ์นี้คือจุดที่ประชาชนจะต้องให้ความสนใจ {DA 485.2}

“โมเสสยกยูกขึ้นในถิ่นทุรกันดาร
อย่างไร บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น
อย่างนั้น” ยอห์น 3:14 ในขณะที่
สายตาของชนชาติอิสราเอลทั้งหมด
หันไปมองผู้ที่ถูกยกขึ้น อันเป็นสัญ
ลักษณ์ที่กำหนดไว้เพื่อการรักษา
พวกเขาให้หาย ดังนั้น สายตาของ
คนทั้งหมดจะต้องหันไปหาพระคริสต์
ซึ่งเป็นการถวายบูชาเพื่อนำความ
รอดมาให้กับโลกที่พินาศ {DA 485.3}

ความเข้าใจพระราชกิจของ
พระเมสสิยาห์ที่ผิดไปและการขาด
ความเชื่อในพระลักษณะนิสัยความ
เป็นพระเจ้าของพระเยซูทำให้พวก
พี่ๆ และน้องๆ ของพระองค์เร่งเร้าให้
พระองค์ทรงเปิดเผยตนเองต่อหน้า
ประชาชนในเทศกาลอยู่เพิง บัดนี้
ด้วยเจตนามุ่งมั่นที่คล้ายคลึงกันนี้
สาวกของพระองค์ก็มักจะขัดขวาง
การเดินทางของพระองค์ไปยังกรุง
เยรูซาเล็ม พวกเขาจำพระดำรัสของ
พระองค์ที่กล่าวถึงเหตุการณ์ที่จะ
เกิดกับพระองค์ที่นั่นได้ พวกเขา
ทราบดีถึงความเกลียดชังของผู้นำ
ทางศาสนาที่มุ่งร้ายต่อพระองค์ และ
พวกเขาน่าจะเต็มใจที่จะห่วงหวั่น
พระอาจารย์ไว้เพื่อไม่ให้พระองค์

เสด็จไปที่นั่น {DA 485.4}

สำหรับพระหทัยของพระคริสต์
แล้ว เป็นภาระอันขมขื่นที่จะดำเนิน
มุ่งหน้าเข้าไปหาความกลัว ความ
ผิดหวังและความไม่เชื่อของสาวก
อันเป็นที่รักของพระองค์ เป็นการ
ยากที่จะนำพวกเขาก้าวไปข้างหน้า
ไปยังความเจ็บปวดรวดร้าวนและ
ความสิ้นหวังที่กำลังรอคอยพวกเขา
อยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม และซาตานคอย
โหมกระหน่ำการทดลองใส่บุตรมนุษย์
อยู่ พระองค์จะเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม
ในเวลานี้เพื่อไปรับความตายที่จะ
เกิดขึ้นอย่างแน่นอนทำไม? รอบตัว
พระองค์มีจิตวิญญาณที่หิวกระหาย
อาหารแห่งชีวิต ทุกแห่งหนมีแต่คน
ตกทุกข์ได้ยากที่รอคอยพระวอนะ
แห่งการรักษาของพระองค์ พระ
ราชกิจที่กระทำโดยพระคุณของ
พระองค์เพิ่งจะเริ่มต้นขึ้น และ
พระองค์ทรงเต็มล้นด้วยพลังแห่ง
ความหนุ่มแน่นของชายฉกรรจ์ ทำไม
จึงไม่เสด็จไปยังทุ่งกว้างของโลก
พร้อมด้วยถ้อยคำแห่งพระคุณของ
พระองค์และด้วยการสัมผัสพลัง
แห่งการรักษาของพระองค์เล่า?
ทำไมจึงไม่เก็บความสุขให้แก่ตนเอง

จากการประทานความสว่างและความยินดีแก่คนนับล้านที่ยังตกอยู่ในความมืดมนและเศร้าโศกอยู่เล่า? เหตุใดจึงปล่อยให้สาวกของพระองค์ที่ยังอ่อนแอในความเชื่อ มีสมองดื้อด้าน เชื่องช้าในการทำงานเป็นผู้ลงมือเก็บเกี่ยวเล่า? ทำไมต้องเผชิญกับความตายในตอนนี้อย่างถึงงานที่เพิ่งจะเริ่มต้นขึ้น? บัดนี้ศัตรูในถิ่นทุรกันดารที่เผชิญหน้ากับพระคริสต์ โหมกระหน่ำการทดลองที่ร้ายแรงและเหนียวแหลมเข้าสู่พระองค์ และหากพระเยซูทรงยอมจำนนแม้เพียงวินาทีเดียว และหากพระองค์ทรงใช้วิถีทางอื่นเพื่อช่วยพระองค์เองแล้ว กองกำลังของซาตานก็จะชนะและโลกก็จะพินาศ {DA 486.1}

แต่พระเยซูทรง “ตั้งพระทัยที่จะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” กฎเดียวในชีวิตพระองค์คือพระประสงค์ของพระบิดา การเยี่ยมพระวิหารในวัยเด็ก พระองค์ตรัสกับมารีย์ว่า “พ่อกับแม่ไม่รู้หรือว่าลูกต้องอยู่ในพระนิเวศของพระบิดา? ลูกา 2:49 ที่หมู่บ้านคานา เมื่อมารีย์ประสงค์ให้พระองค์เปิดเผยอำนาจอัศจรรย์ของพระองค์ คำตอบของพระองค์คือ

“เวลาของเรายังมาไม่ถึง” ยอห์น 2:4 ด้วยพระดำรัสเดียวกัน พระองค์ทรงตอบน้องชายของพระองค์เมื่อพวกเขาเร่งเร้าให้พระองค์ไปงานเทศกาล แต่ในแผนการยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เวลาที่จะถวายพระองค์เองเพื่อไถ่บาปของมนุษย์ได้ถูกกำหนดไว้แล้วและโมงนั้นก็จะมาถึงในอีกไม่นานนัก พระองค์จะไม่ทรงล้มเหลวหรือลังเล พระองค์ทรงหันย่างก้าวไปทางกรุงเยรูซาเล็มที่ซึ่งศัตรูของพระองค์วางแผนเอาชีวิตของพระองค์มาเนิ่นนานแล้ว บัดนี้พระองค์จะทรงสละชีวิตของพระองค์ ทรงตั้งพระพักตร์อย่างแน่วแน่เพื่อมุ่งหน้าไปสู่การข่มเหง การปฏิเสธ การถูกทอดทิ้ง การประณามและความตาย {DA 486.2}

“และพระองค์ทรงใช้ผู้ส่งข่าวล่วงหน้าไปก่อน พวกเขาก็เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรียเพื่อไปจัดเตรียมให้พระองค์” แต่ประชาชนปฏิเสธที่จะรับพระองค์ เพราะพระองค์กำลังเสด็จมุ่งหน้าไปกรุงเยรูซาเล็ม การกระทำนี้พวกเขาแปลความหมายว่าพระคริสต์ทรงล่าเอียงขึ้นชอบพวกยิวที่พวกเขาเกลียดชังอย่างรุนแรง หากพระองค์

เสด็จมาเพื่อบูรณะพระวิหารและการ
นมัสการบนภูเขาเกริชิมแล้ว พวก
เขาคงจะต้อนรับพระองค์ด้วยความ
ยินดี แต่เพราะพระองค์กำลังเสด็จ
มุ่งหน้าไปยังกรุงเยรูซาเล็มและ
พวกเขาจึงไม่ได้ต้อนรับพระองค์ด้วย
ความยินดี พวกเขาแทบไม่รู้เลยว่า
พวกเขากำลังปิดประตูให้กับของขวัญ
ที่ดีที่สุดของสวรรค์ พระเยซูทรงเชิญ
มนุษย์ให้รับพระองค์ พระองค์ทรงขอ
ความโปรดปรานจากมือของพวกเขา
เพื่อพระองค์จะเข้ามาใกล้พวกเขา
เพื่อประทานพระพรอันมีค่าที่สุดให้
แก่พวกเขา สำหรับทุกความโปรด
ปรานที่แสดงออกต่อพระองค์ พระ
องค์ทรงตอบแทนด้วยพระคุณอัน
ล้ำค่ากว่า แต่ชาวสะมาเรียสูญเสีย
ทั้งหมดไปเพราะอคติและความดีอัน
ของพวกเขาเอง {DA 486.3}

ยากอบและยอห์นผู้นำสาวของ
พระคริสต์ชื่นเคื่องใจอย่างยิ่งกับการ
สบประมาทที่แสดงต่อนายของพวกเขา
พวกเขาโกรธเพราะชาวสะมาเรีย
ปฏิบัติอย่างหยาบคายต่อพระองค์
ทั้งๆ ที่พระองค์ประทานเกียรติด้วย
การประทับอยู่ท่ามกลางพวกเขา
เมื่อไม่นานมานี้เองเขาทั้งสองได้อยู่

พร้อมกับพระองค์บนภูเขาขณะที่ยัง
จำแลงพระกายและได้เห็นพระเจ้า
ประทานเกียรติให้พระองค์และโมเสส
และเอลียาห์มาร่วมถวายเกียรติ
พระองค์ พวกเขาคิดว่าจะต้องไม่ปล่อย
ให้การแสดงออกอย่างไม่ถวายเกียรติ
พระองค์เช่นนี้ผ่านไปโดยไม่ลงโทษ
อย่างจริงจัง {DA 487.1}

เมื่อกลับมายังพระคริสต์แล้ว
พวกเขานำคำพูดของประชาชน
ถวายรายงานพระองค์ทูลว่าฝูงชน
ปฏิเสธแม้แต่จะให้ที่พักอาศัยแก่
พระองค์ พวกเขาคิดว่าเป็นการทํา
ผิดอย่างมหันต์ และเมื่อมองไปยัง
ภูเขาการเมลที่อยู่ไกลโพ้น ที่ซึ่ง
เอลียาห์ได้ฆ่าพวกผู้ทำนายเทียมเท็จ
พวกเขาพูดว่า “พระองค์เจ้าข้า
พระองค์พอพระทัยจะให้ข้าพระองค์
ขอไฟลงมาจากสวรรค์ เผาผลาญ
เขาเสียอย่างเอลียาห์ได้กระทำนั้น
หรือ” TKJV พวกเขาประหลาดใจที่
เห็นว่าพระเยซูทรงเจ็บปวดกับคำพูด
ของพวกเขาและยิ่งประหลาดใจมาก
ขึ้นเมื่อคำดำหนิของพระองค์ดังขึ้น
ที่หูของพวกเขา “ท่านไม่รู้ว่าคุณมี
จิตใจทำนองใด เพราะว่าบุตรมนุษย์
มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มา

เพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด” TKJV
แล้วพระองค์ก็เลยไปที่หมู่บ้านอีก
แห่งหนึ่ง {DA 487.2}

ในพันธกิจของพระคริสต์ไม่มีการ
บังคับมนุษย์ให้ยอมรับพระองค์ แต่
เป็นชาตानและมนุษย์ที่ถูกกระตุ้นด้วย
วิญญาณของมันเป็นต่างหากที่บังคับจิต
ได้สำนึกอันรู้ผิดรู้ชอบ ภายใต้การ
เสแสร้งอย่างกระตือรือร้นเพื่อความ
ชอบธรรม มนุษย์ที่เป็นพันธมิตรกับ
ทูตสวรรค์ชั่วได้นำความทุกข์ลำบาก
มายังเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เพื่อที่
จะเปลี่ยนให้รับแนวคิดศาสนา
ของพวกเขา แต่พระคริสต์ทรงสำแดง
ความเมตตาอยู่เสมอและทรงคอย
หาช่องทางที่จะนำพวกเขากลับมา
ด้วยความรักของพระองค์อยู่ตลอด
เวลา พระองค์ไม่ทรงยอมรับคู่แข่งใด
ในจิตวิญญาณหรือการรับใช้เพียง
บางส่วน แต่พระองค์ทรงปรารถนา
การรับใช้ด้วยความสมัครใจเท่านั้น
ซึ่งเป็นการยอมจำนนด้วยความ
เต็มใจภายใต้การกำกับของความรัก
ไม่มีหลักฐานใดที่จะใช้สรุปว่าเรามี
วิญญาณของชาตानได้ดีไปกว่านิสัย
อารมณ์ที่ต้องการทำร้ายและทำลาย
ผู้ที่ไม่ชื่นชมกับงานของเรา หรือผู้ที่

ปฏิบัติตรงกันข้ามกับแนวคิดของเรา
{DA 487.3}

มนุษย์ทุกคนเป็นทรัพย์สินสมบัติ
ของพระเจ้าทั้งกาย ใจและจิตวิญญาณ
พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่
มนุษย์ทั้งปวงแล้ว ไม่มีสิ่งใดจะสร้าง
ความขุ่นเคืองให้กับพระเจ้าได้มาก
ไปกว่าการที่มนุษย์ใช้ความคลั่งไคล้
ทางศาสนานำความทุกข์ไปสู่ผู้ที่พระ
ผู้ช่วยให้รอดทรงไถ่ด้วยพระโลหิต
{DA 488.1}

“พระเยซูทรงลุกขึ้นเสด็จออกจาก
ที่นั่นไปยังเขตแดนแคว้นยูเดีย
และเลยไปอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำ
จอร์แดน และฝูงชนพากันมาหา
พระองค์อีก พระองค์จึงตรัสสั่งสอน
พวกเขาตามที่พระองค์ทรงทำอยู่
เสมอ” มาระโก 10:1 {DA 488.2}

ในช่วงหลายเดือนของการ
ปิดท้ายพระราชกิจ พระคริสต์ทรงใช้
เวลาส่วนใหญ่ที่เมืองเปอเรียซึ่งเป็น
เมืองที่อยู่ “อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำ
จอร์แดน” และอยู่ห่างไกลออกไปจาก
แคว้นยูเดีย ณ ที่นี้ฝูงชนได้เข้ามา
ล้อมพระองค์เช่นเดียวกับพันธกิจ
ช่วงแรกของพระองค์ในแคว้นกาลิลี
และพระองค์ทรงเอาคำสอนส่วนใหญ่

ของพระองค์ที่สอนในอดีตขึ้นมา
สอนซ้ำอีกครั้ง {DA 488.3}

พระองค์ทรงส่งสาวกสิบสองคน
ออกไปแล้วอย่างไร พระองค์ก็ “ทรงตั้ง
สาวกอื่นอีกเจ็ดสิบคนไว้และใช้เขา
ออกไปทีละสองคนๆ ให้ล่วงหน้า
พระองค์ไปก่อน ให้เข้าไปทุกเมือง
และทุกตำบลที่พระองค์จะเสด็จไป
นั้น” ลูคา 10:1 TKJV สาวกเหล่านี้
ฝึกงานอยู่กับพระองค์มาระยะหนึ่ง
แล้ว เมื่อพระเยซูทรงบัญชาสาวก
สิบสองคนนั้นออกเดินทางไปปฏิบัติ
ภารกิจในครั้งแรกนั้น สาวกอื่นๆ
ได้ร่วมเดินทางไปกับพระองค์
ตลอดทั่วแคว้นกาลิลี ด้วยประการ
ฉะนั้นพวกเขาจึงมีสิทธิพิเศษที่ได้อยู่
ร่วมกับพระองค์อย่างใกล้ชิดและได้
รับคำสั่งสอนโดยตรงจากพระองค์
บัดนี้คนจำนวนมากจึงได้รับคำบัญชา
ให้แยกตัวกันออกไปปฏิบัติพันธกิจ
{DA 488.4}

พระบัญชาที่ประทานไว้ให้กับ
คนเจ็ดสิบคนนั้นคล้ายกับที่ประทาน
ไว้กับสาวกสิบสองคน แต่พระบัญชา
ที่ประทานกับสาวกสิบสองคนที่ไม่ให้
เข้าไปในเมืองใดๆ ของคนต่างชาติ
หรือของชาวสะมาเรียไม่ได้ประทาน

ไว้กับทั้งเจ็ดสิบคน แม้ว่าชาวสะมาเรีย
จะขับไล่พระคริสต์ออกไปเมื่อไม่นาน
มานี้เอง ความรักของพระองค์ที่มีต่อ
พวกเขานั้นยังไม่แปรเปลี่ยน เมื่อ
เจ็ดสิบคนนั้นที่ออกไปในพระนาม
ของพระองค์ พวกเขาเข้าไปเยี่ยม
เมืองสะมาเรียเป็นอันดับแรก {DA
488.5}

การที่พระเจ้าช่วยให้รอดเสด็จไป
เยือนสะมาเรียด้วยพระองค์เองเอง
และการยกย่องชาวสะมาเรียผู้ใจดี
ในเวลาต่อมา รวมถึงคนโรคเรื้อน
หนึ่งในสิบที่กลับมาขอบคุณพระคริสต์
ด้วยความยินดีนั้นเป็นชาวสะมาเรีย
เหตุการณ์เหล่านี้มีความหมายอย่าง
มากต่อเหล่าสาวก เป็นบทเรียนที่
ฝังลึกอยู่ในหัวใจของพวกเขา ใน
พระมหาบัญชาที่ประทานให้แก่พวก
เขาก่อนพระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์นั้น
พระองค์ตรัสถึงสะมาเรียกับเยรูซาเล็ม
และยูเดียว่าเป็นสถานที่ที่พวกเขา
จะต้องไปประกาศพระกิตติคุณเป็น
อันดับแรก พระมหาบัญชานี้ไปพร้อม
คำสอนของพระองค์ที่เตรียมพวก
เขาไว้ให้พร้อมเพื่อทำงานให้สำเร็จ
เมื่อพวกเขาไปยังสะมาเรียในพระ
นามของพระอาจารย์ พวกเขาพบว่า

ประชาชนพร้อมต้อนรับพวกเขา ชาวสะมาเรียเคยได้ยินคำชมเชยของพระคริสต์และพระราชกิจแห่งความเมตตาของพระองค์ที่สำแดงต่อคนในชาติของพวกเขา พวกเขาเข้าใจแล้วว่าแม้พวกเขาจะปฏิบัติต่อพระองค์อย่างหยาบช้ำเพียงไร แต่พระองค์ทรงมีเพียงความคิดแห่งรักมอบให้แก่พวกเขาเท่านั้นและจึงทรงเอาชนะหัวใจของพวกเขาได้ หลังจากการเสด็จขึ้นสวรรค์แล้ว พวกเขาต้อนรับผู้นำชาวของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและสาวกได้เก็บเกี่ยวผลผลิตอันล้ำค่าจากบรรดาผู้ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นศัตรูตัวฉกาจของพวกเขา “ไม้อ้อชำแล้ว ท่านจะไม่หัก และไผ่ตะเกียงริบหรืนั้น ท่านจะไม่ดับ ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปด้วยความซื่อสัตย์” “และบรรดาประชาชาติจะฝากความหวังไว้กับท่าน” อิสยาห์ 42:3 มัทธิว 12:21 {DA 488.6}

เมื่อพระเยซูทรงบัญชาสาวกเจ็ดสิบคนออกไปนั้น พระองค์ทรงกำชับพวกเขาเหมือนที่กำชับสาวกสิบสองคน คืออย่าเร่งรีบเอาตัวเองเข้าไปในที่ที่ไม่ต้อนรับพวกเขา “แต่

ถ้าท่านทั้งหลายเข้าไปในเมืองไหน และไม่มีใครต้อนรับท่าน” พระองค์ตรัส “จงออกไปที่กลางถนนของเมืองนั้นกล่าวว่า ‘แม้แต่ผงกลีดินในเมืองของพวกท่านที่ติดอยู่กับเท้าของเรา เราก็จะสะบัดออกเพื่อเป็นการประท้วงท่าน แต่พวกท่านจงเข้าใจข้อความนี้ คือแผ่นดินของพระเจ้ามาใกล้แล้ว’” พวกเขาต้องไม่ทำอย่างนี้จากเหตุฉุนใจของชุมชนเคื่องหรือการถูกหลอ่กยริตคักคัศรี แต่ทำไปเพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็นเรื่องสลดใจยิ่งนักเมื่อปฏิเสทข่าวสารของพระเจ้าหรือผู้ส่งสารของพระองค์ การปฏิเสทผู้รับใช้ของพระเจ้าคือการปฏิเสทพระคริสต์เอง {DA 489.1}

“เราบอกพวกท่านว่า” พระเยซูตรัสต่อไปว่า “โทษของเมืองโสโดมในวันนั้นจะยังเบากว่าโทษของเมืองนั้น” จากนั้นพระองค์ก็ทรงหวนคิดกลับไปยังเมืองต่างๆ ของแคว้นกาลิลีซึ่งพระองค์ทรงใช้เวลาปฏิบัติพันธกิจมากมายของพระองค์ ด้วยน้ำเสียงเศร้าโศกอย่างสุดซึ้งพระองค์ทรงอุทานขึ้นมว่า “วิบัติแก่เจ้าเมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดา ถ้าการอัครจริยต่างๆ ซึ่ง

ทำท่ามกลางพวกเจ้าได้ทำในเมือง
ไทรและเมืองไซดอน คนในเมือง
ทั้งสองคงได้นั่งห่มผ้ากระสอบ นั่ง
บนขี้เถ้ากลับใจใหม่นานแล้ว แต่ใน
วันพิพากษานั้นโทษของเมืองไทร
และเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของ
พวกเจ้า ส่วนเจ้าเมืองคาเปอร์นาอุม
เจ้าจะถูกยกขึ้นเทียมฟ้าหรือไม่? เปล่า
เลย เจ้าจะต้องลงไปถึงแดนคนตาย
ต่างหาก” {DA489.2}

สำหรับเมืองอันคักคักที่อยู่
รอบทะเลสาบกาลิลี พระพรอันอุดม
ไพบูลย์ได้ทรงโปรดประทานให้อย่าง
ท่วมท้น วันแล้ววันเล่าเจ้าชายแห่ง
ชีวิตเสด็จเข้าและออกท่ามกลาง
พวกเขา พระสิริของพระเจ้าซึ่ง
ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์ทั้งหลาย
ปรารถนาจะเห็นนั้น ได้ส่องไปยัง
ฝูงชนที่มัลล้อมอยู่รอบอย่างกำวของ
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด แต่ถึงกระนั้น
พวกเขาปฏิเสธพระเจ้าผู้ทรงเป็น
ของชีวิตจากสวรรค์ {DA 489.3}

ด้วยการแสดงออกอย่างรอบ
คอบพวกธรรมาจารย์เตือนประชาชน
ว่าอย่าไปรับคำสอนใหม่ตามที่อาจารย์
ใหม่คนนี้สอนอยู่ เพราะทฤษฎีและ
การปฏิบัติของพระองค์ขัดกับคำสอน

ของบรรพบุรุษ ประชาชนไว้วางใจ
ในสิ่งที่พวกปุโรหิตและพวกฟาริสี
สอนแทนที่จะใส่ใจพยายามศึกษา
ให้เข้าใจพระวจนะของพระเจ้าด้วย
ตนเอง พวกเขาให้เกียรติพวกปุโรหิต
และพวกผู้ปกครองแทนที่จะถวาย
เกียรติแด่พระเจ้า และปฏิเสธความจริง
เพื่อพวกเขาจะยังคงถือรักษาประเพณี
ของตนเองได้ หลายคนประทับใจและ
เกือบจะถูกโน้มน้าว แต่พวกเขาไม่ได้
ปฏิบัติตามความเชื่อมั่นของตนเอง
และไม่ได้เข้าไปอยู่ฝ่ายพระคริสต์
ชาตानนำเสนอการล่อลวงของมัน
จนกระทั่งความสว่างกลับเป็นความมืด
ด้วยเหตุนี้คนมากมายปฏิเสธความจริง
ซึ่งควรจะปรากฏให้พวกเขาเห็นว่า
เป็นทางช่วยจิตวิญญาณให้รอด
{DA 489.4}

พระเจ้าผู้ทรงเป็นพยานองค์
เทียงแท้ตรัสว่า “นี่แน่ะ เรายืนเคาะ
อยู่ที่ประตู” วิวรรณ์ 3:20 ทุกคำเตือน
คำตำหนิว่ากล่าวและคำวิงวอนใน
พระวจนะของพระเจ้าหรือโดยผ่าน
ผู้สื่อข่าวของพระองค์คือเสียงเคาะ
ประตูหัวใจ เป็นพระสุรเสียงของ
พระเยซูเพื่อขอทางเข้า ทุกการเคาะ
ที่ไม่ได้รับการตอบสนอง แนวน้อม

ที่จะเปิดประตูก็จะลดลง หากเพิกเฉยต่อการทรงดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้ แรงดลใจจะอ่อนลงในวันพรุ่งนี้ หัวใจที่รู้สึกซาบซึ้งจะลดลง และค่อยๆ ตกลงไปสู่ภาวะอันตรายของการไม่มีสติที่จะรู้สำนึกถึงชีวิตอันแสนสั้น และนิจนิรันดร์ ยิ่งใหญ่อันอยู่ไกล โทษของเราในวันพิพากษาไม่ได้เกิดจากความผิดพลาดของเรา แต่เกิดจากการละเลยของเราที่มีต่อโอกาสที่สวรรค์ประทานมาเพื่อให้เราเรียนรู้ว่าความจริงคืออะไร {DA 489.5}

สาวกเจ็ดสิบคนนี้ได้รับของประทานเหนือธรรมชาติเป็นดังตราประทับรับรองพันธกิจของพวกเขา เช่นเดียวกับอัครสาวก เมื่อภาระของพวกเขาเสร็จสิ้นอย่างสมบูรณ์แล้วพวกเขากลับมาด้วยความยินดีและพูดว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า แม้แต่พวกผีก็อยู่ใต้บังคับของพวกข้าพระองค์ โดยพระนามของพระองค์” พระเยซูตรัสตอบว่า “เราเห็นชาตानตกจากฟ้าเหมือนฟ้าแลบ” {DA 490.1}

ภาพเหตุการณ์ในอดีตและของอนาคตถูกแสดงขึ้นในความคิดของพระเยซูแล้ว พระองค์ทอดพระเนตร

ลูซีเฟอร์เมื่อถูกขับออกจากสวรรค์ตั้งแต่แรก พระองค์ทอดพระเนตรไปยังภาพแห่งความทุกข์ทรมานของพระองค์เองเมื่อจะต้องกระชากลักษณะอุปนิสัยของผู้หลอกลวงออกมาให้เห็นต่อหน้าโลกทั้งปวง พระองค์ทรงได้ยินเสียงร้องที่ว่า “สำเร็จแล้ว” ยอห์น 19:30 เป็นการประกาศว่าการไถ่เผ่าพันธุ์ที่หลงหายไปนั้นสำเร็จอย่างแน่นอน นอนตลอดไป และประกาศว่าแผ่นดินสวรรค์ได้รับการคุ้มครองไปตลอดนิรันดร์จากคำกล่าวหาและการหลอกลวงรวมถึงการอวดอ้างที่ชาตानปลุกปั่นขึ้นมา {DA 490.2}

พระเยซูทรงมองไกลผ่านทางเขนคาเลวาร์อันเจ็บปวดทรมานและอภัยสวดสู่ ไปถึงวันสุดท้ายอันยิ่งใหญ่เมื่อเจ้าชายแห่งอำนาจในอากาศจะพบจุดจบในความพินาศของโลกที่มันทำให้เปราะเปื้อนจากการกบฏของมันมานั้นนาน พระเยซูทรงมองเห็นผลงานแห่งความชั่วสิ้นสุดไปตลอดกาลและสันติสุขของพระเจ้าปกคลุมไปทั่วท้องฟ้าและแผ่นดินโลก {DA 490.3}

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป ผู้ติดตามของพระคริสต์ต้องมองว่าชาตान

เป็นศัตรูที่ถูกปราบแล้ว จากทางเขน พระเยซูทรงคว้าชัยชนะมาให้พวกเขา เป็นชัยชนะที่พระองค์ทรงประสงค์ ให้พวกเขารับมาไว้เป็นของพวกเขาเอง “นี่แหละ” พระองค์ตรัส “เราให้พวกท่านมีสิทธิอำนาจเหยียบบุงร้าย และแมงป่องและให้มีอำนาจยิ่งใหญ่กว่าภูธรานาภาพของศัตรูนั้น ไม่มีอะไรจะมาทำอันตรายพวกท่านได้เลย” {DA 490.4}

ภูธรานาภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นโล่ปกป้องจิตวิญญาณทุกดวงที่สำนึกผิด ไม่มีใครสักคนที่เชื่อและสำนึกผิดซึ่งอ้างถึงพระสัญญาแห่งการปกป้องของพระคริสต์ จะถูกปล่อยให้ตกอยู่ภายใต้อำนาจของศัตรู พระผู้ช่วยให้รอดจะสถิตเคียงข้างคนที่ถูกทดลองและถูกทดสอบ เมื่อเราอยู่กับพระองค์แล้ว จะไม่มีคำว่าล้มเหลว การสูญเสียความเป็นไปไม่ได้ หรือความพ่ายแพ้ เราเผชิญได้ทุกอย่างโดยพระองค์ ผู้ทรงเสริมกำลังพวกเรา เมื่อการทดลองและการทดสอบมาถึง อย่ารอช้าที่จะปรับตัวให้เข้ากับควมยากลำบากทั้งหมดนั้น แต่จงมองไปยังพระเยซูพระผู้ช่วยของคุณ

{DA 490.5}

มีคริสเตียนหลายคนที่คิดและพูดถึงอำนาจของซาตานมากเกินไป พวกเขาคำนึงถึงศัตรูของพวกเขา พวกเขาอธิษฐานเกี่ยวกับเรื่องของมันและพวกเขาพูดถึงมัน และมันก็ค่อยๆ ปรากฏตัวใหญ่ขึ้นในจินตนาการของพวกเขา จริงอยู่ที่ซาตานมีอำนาจยิ่งใหญ่ แต่ขอบคุณพระเจ้า เรามีพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงฤทธิ์ พระองค์ทรงขับไล่มารชั่วออกจากสวรรค์ ซาตานพอใจเมื่อเราขยายอำนาจของมัน ทำไมเราจึงไม่พูดถึงพระเยซูเล่า? ทำไมไม่ขยายอำนาจและความรักของพระองค์เล่า? {DA 493.1}

สายรุ้งแห่งคำมั่นสัญญาที่ล้อมอยู่รอบบัลลังก์เบื้องบนเป็นประจักษ์พยานนิรันดร์ว่า “พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” ยอห์น 3:16 สายรุ้งแห่งคำมั่นสัญญานี้เป็นประจักษ์พยานต่อจักรวาลว่าพระเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งประชาชนของพระองค์ในการต่อสู้กับความชั่ว สายรุ้งแห่งคำมั่น

สัญญาเป็นหลักประกันแห่งผละ
กำลังและการปกป้องนานตราบเท่า
การดำรงอยู่ของพระราชบัลลังก์
{DA 493.2}

พระเยซูตรัสต่อไปว่า “แต่ว่า
อย่าชื่นชมยินดีในสิ่งนี้ คือที่พวกผี
อยู่ใต้บังคับของท่าน แต่จงชื่นชม
ยินดีที่ชื่อของท่านจดไว้ในสวรรค์”
อย่าชื่นชมยินดีที่คุณครองอำนาจได้
เกลือกว่าคุณจะมองไม่เห็นถึงความ
สำคัญของการพึ่งพาพระเจ้า จง
ระวังเกลือกว่าคุณพึ่งพาตนเองได้
และรับใช้ด้วยกำลังของตัวเอง
แทนที่จะรับใช้ด้วยการพึ่งพระวิญญาณ
และอำนาจของพระอาจารย์ของคุณ
อัครทูตพร้อมเสมอที่จะเข้าชิงคำยินยอม
เมื่อการงานทุกระดับประสบความสำเร็จ
คุณจะถูกยกยอและเชิดชูอัครทูต
และทำให้จิตใจของคนอื่นไม่ซาบซึ่ง
พระเจ้าว่าทรงเป็นผู้มีอำนาจเหนือ
สรรพสิ่งทั้งปวง และทรงอยู่ในทุกสิ่ง
อัครสาวกเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้า
อ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะเข้มแข็ง
มากเมื่อไหร่” 2 โครินธ์ 12:10 เมื่อ
เราตระหนักถึงความอ่อนแอของ
ตนเอง เราก็เรียนรู้ที่จะพึ่งในฤทธิ์
อำนาจที่ไม่ได้มาแต่กำเนิด ไม่มีสิ่งใด

ที่ยึดครองหัวใจได้มากเท่ากับความ
รู้สึกรับผิดชอบของเราที่มีต่อพระเจ้า
ไม่มีสิ่งใดเข้าถึงส่วนลึกที่สุดของแรง
จูงใจในการประพฤติได้อย่างเต็มที่
เท่ากับการตระหนักถึงความรักที่เต็ม
ด้วยการอภัยของพระคริสต์ เราต้อง
เข้าไปถึงพระเจ้าแล้วเราจะชุ่มโชก
ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์
ซึ่งจะทำให้เราเข้าถึงเพื่อนมนุษย์
ด้วยกันได้ หลังจากนั้นจงชื่นชมยินดี
ว่าโดยทางพระคริสต์ คุณเชื่อม
สัมพันธ์กับพระเจ้าได้ แล้วได้มาเป็น
สมาชิกของครอบครัวสวรรค์ ในขณะที่
ที่คุณมองสูงขึ้นไปเหนือตัวคุณเอง
คุณจะมีความรู้สึกลอยล่องต่อเนื่องถึง
ความอ่อนแอของมนุษยชาติ ยิ่งคุณ
ยึดมั่นในอัครทูตลดน้อยลงเท่าใด คุณ
ก็จะเข้าใจถึงความสูงส่งของพระผู้ช่วย
ให้รอดได้อย่างชัดเจนเต็มทีมากขึ้น
เท่านั้น เมื่อคุณเอาตัวเองไปติดสนิท
กับแหล่งกำเนิดของแสงสว่างและ
อำนาจมากยิ่งขึ้น แสงสว่างยิ่งใหญ่จะ
ส่องมายังคุณและพลังอำนาจยิ่งใหญ่
ขึ้นจะเป็นของคุณเพื่อทำงานรับใช้
พระเจ้า จงชื่นชมยินดีที่คุณร่วมเป็น
หนึ่งกับพระเจ้า กับพระคริสต์และ
กับครอบครัวทั้งหมดของสวรรค์

{DA 493.3}

ในขณะที่สาวกเจ็ดสิบคนฟังพระวจนะของพระคริสต์อยู่นั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลบันดาลใจของพวกเขาให้เข้าใจความเป็นจริงอันมีชีวิตและทรงจารึกความจริงลงบนแผ่นศิลาของจิตวิญญาณ ถึงแม้ประชาชนจำนวนมากจะอยู่ล้อมรอบพวกเขา แต่ดูเหมือนว่าพวกเขาถูกปิดล้อมให้อยู่ร่วมกับพระเจ้า {DA 494.1}

เมื่อทรงทราบว่าเขาได้รับการทรงดลบันดาลใจในเวลานั้น “พระเยซูทรงเปรมปรีดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตรัสว่า ‘ข้าแต่พระบิดาผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และโลก ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์ที่พระองค์ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนฉลาด แต่ทรงสำแดงแก่พวกทารก ถูกแล้ว ข้าแต่พระบิดา พระองค์พอพระทัยเช่นนั้น พระบิดาของเราทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา ไม่มีใครรู้ว่าพระบุตรเป็นใครนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้ว่าพระบิดาเป็นใครนอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้’” {DA 494.2}

คนมีเกียรติของโลก ที่เรียกว่าบุคคลยิ่งใหญ่ และนักปราชญ์ ซึ่งพร้อมสรรพด้วยปัญญาทั้งปวงที่โอ้อวดได้ จะเข้าใจพระลักษณะของพระคริสต์ไม่ได้ พวกเขาตัดสินพระองค์จากรูปลักษณะภายนอกจากความอัปยศอดสูที่มาถึงพระองค์ในฐานะมนุษย์ แต่สำหรับชาวประมงและคนเก็บภาษีแล้วพวกเขามองเห็นพระเจ้าที่ตาเปล่ามองไม่เห็น แม้กระทั่งสาวกก็ยังไม่เข้าใจทุกเรื่อง ที่พระเยซูทรงประสงค์เปิดเผยให้แก่พวกเขา แต่ครั้งแล้วครั้งเล่า ในขณะที่พวกเขายอมจำนนตนเองต่ออำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จิตใจของพวกเขาจะเข้าใจในความกระจำง พวกเขาตระหนักว่าพระเจ้ายิ่งใหญ่ ผู้ทรงสวมด้วยเสื้อคลุมของมนุษยชาติประทับอยู่ท่ามกลางพวกเขา พระเยซูทรงปิติยินดีที่แม้คนฉลาดและคนที่สุขุมรอบคอบก็ไม่ได้มีความรู้เรื่องนี้ แต่ทรงเปิดเผยให้แก่ผู้ถ่อมตนเหล่านี้บ่อยครั้งขณะที่พระองค์ทรงนำเสนอพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและทรงแสดงให้เห็นว่า ข้อเหล่านั้นเมื่อประยุกต์แล้วมีความหมายถึงพระองค์เองและพระราชกิจของพระองค์ใน

การลบมลทินบาป พระวิญญาณ
ของพระองค์ทรงปลุกพวกเขาให้ตื่น
และทรงยกพวกเขาขึ้นสู่บรรยากาศ
แห่งสวรรค์ พวกเขาเข้าใจความจริง
ฝ่ายวิญญาณที่ผู้เผยพระวจนะกล่าว
ถึงได้ชัดเจนยิ่งขึ้น มากยิ่งกว่าผู้ที่
เขียนบันทึกไว้เอง ต่อแต่นี้ไปพวก
เขาจะอ่านพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญา
เดิม ไม่ใช่ตามคำสอนของพวกธรรมา-
จารย์และพวกฟาริสี ไม่ใช่ตามคำพูด
ของนักปราชญ์ที่ตายไปแล้ว แต่ตาม
การเปิดเผยใหม่ที่มาจากพระเจ้า
พวกเขามองเห็นพระองค์ “ซึ่งโลก
รับไว้ไม่ได้ เพราะมองไม่เห็นและ
ไม่รู้จักพระองค์ พวกท่านรู้จักพระองค์
เพราะพระองค์สถิตอยู่กับท่าน และ
จะประทับอยู่ท่ามกลางท่าน” ยอห์น
14:17 {DA 494.3}

การรักษาจิตใจให้อ่อนโยนและ
ให้ยอมจำนนต่อพระวิญญาณของ
พระคริสต์เป็นทางเดียวที่เราจะได้มา
ซึ่งความจริงที่สมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น
จิตวิญญาณจะต้องได้รับการชำระให้
สะอาดจากความทะนงตนและความ
หยิ่งผยอง และกวาดทิ้งทุกสิ่งที่ยึด
ครองอยู่และเชิดชูพระคริสต์ขึ้นบน
บัลลังก์ภายในใจ วิทยาศาสตร์ของ

มนุษย์มีขีดจำกัดเกินกว่าที่จะเข้าใจ
การลบบาป แผนการช่วยให้รอดนั้น
มีผลกระทบอย่างกว้างไกลที่ปรัชญา
อธิบายไม่ได้ เป็นแผนการไถ่ที่จะเป็น
ปรีศนาซึ่งเหตุผลอันลึกซึ้งที่สุดไม่
สามารถเข้าใจ ศาสตร์แห่งความรอด
บาปไม่สามารถอธิบายได้ แต่เข้าใจ
ได้ด้วยประสบการณ์ มีเพียงผู้ที่มอง
เห็นบาปหนาของตนเองเท่านั้นที่จะ
มองเห็นความล้ำค่าของพระผู้ช่วย
ให้รอด {DA 494.4}

บทเรียนที่พระคริสต์ทรงสอน
ในขณะที่เสด็จอย่างช้าๆ จากแคว้น
กาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็มนั้นเข้มข้น
ด้วยคำสอน ประชาชนฟังพระวจนะ
ของพระองค์ด้วยความกระตือรือร้น
ประชาชนในเมืองเปอเรียและใน
แคว้นกาลิลีติดอยู่ภายใต้การควบคุม
ของการคลั่งศาสนาของชาวยิวเช่น
เดียวกันแต่น้อยกว่าประชาชนใน
แคว้นยูเดีย และพวกเขามีใจตอบ
สนองรับคำสอนของพระองค์มากกว่า
{DA 495.1}

ในช่วงหลายเดือนสุดท้ายของ
การปฏิบัติพันธกิจของพระคริสต์
พระองค์ตรัสอุปมาไว้มากมาย พวก
ปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ใส่ล่า

พระองค์อย่างดูเดือตมากขึ้นกว่าที่เคย และพระองค์ทรงใช้สัญลักษณ์ปกปิดคำเตือนของพระองค์ พวกเขาเข้าใจความหมายของพระองค์ได้ไม่ผิด แต่กระนั้นพวกเขากลับไม่พบข้อที่จะใช้กำหนดโทษพระองค์จากในพระดำรัสของพระองค์ ในอุปมาเรื่องฟาริสีและคนเก็บภาษี คำอธิษฐานแบบพึ่งพาตนเองที่ว่า “ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่น” มีความโดดเด่นแตกต่างอย่างชัดเจนกับคำวิงวอนของผู้สำนึกผิดที่ว่า “ขอทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด” ด้วยวิธีเช่นนี้ พระคริสต์ทรงตำหนิความหน้าซื่อใจคดของชาวยิว และจากคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อที่ไม่เกิดผลและงานเลี้ยงยิ่งใหญ่พระองค์ทรงประกาศชะตากรรมที่กำลังจะตกมายังประชาชาติที่ไม่ยอมกลับใจ บรรดาผู้ที่ปฏิเสธอย่างเหี้ยมหยามต่อคำเชิญให้เข้าร่วมงานเลี้ยงข่าวประเสริฐต่างได้ยินคำเตือนของพระองค์ “เราบอกท่านทั้งหลายว่าในพวกคนที่ได้รับเชิญนั้น จะไม่มีสักคนหนึ่งได้ลิ้มรสอาหารของเราเลย” ลูกา 14: 24 {DA 495.2}

คำสั่งสอนที่ประทานแก่สาวกนั้นมีค่ามาก อุปมาเรื่องหญิงม่ายที่รีบเร่งผู้พิพากษาและมิตรสหายขอขนมปังในยามเที่ยงคืนทำให้พระดำรัสของพระองค์มีพลังใหม่ “เราบอกพวกท่านว่า จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน” ลูกา 11:9 และบ่อยครั้งความเชื่อที่สั่นคลอนของพวกเขาก็ได้รับการเสริมสร้างจากความทรงจำที่พระคริสต์ทรงเคยตรัสไว้แล้วว่า “พระเจ้าจะไม่ประทานความยุติธรรมแก่คนที่พระองค์ทรงเลือกไว้ คือพวกที่ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ? พระองค์จะทรงอดทนได้หรือ? เราบอกพวกท่านว่า พระองค์จะประทานความยุติธรรมแก่พวกเขาโดยเร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านยังจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลกหรือ?” ลูกา 18:7, 8 {DA 495.3}

อุปมาอันงดงามเรื่องลูกแกะหลงหายนั้น พระคริสต์ทรงเล่าซ้ำและทรงย้ำความสำคัญของบทเรียนต่อไปอีกด้วยการเล่าอุปมาเรื่องเหรียญเงินที่หายไปและบุตรน้อยผู้หลงหาย ความสำคัญที่เน้นจากบทเรียนเหล่านี้สาวกเข้าใจไม่ได้

อย่างเต็มที่ในเวลานั้น แต่หลังจาก
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงหลั่งลงมา
แล้ว ในขณะที่พวกเขาเห็นการรวม
ตัวเข้ามาของคนต่างชาติและความ
โกรธและริษยาของชาวยิว พวกเขา
ก็เข้าใจบทเรียนของบุตรน้อยผู้หลง
หายได้ดีขึ้น และร่วมรับความชื่นชม
ยินดีในพระวาระของพระคริสต์ที่ว่า
“แต่นี่เป็นเรื่องสมควรที่เราจะชื่นชม
ยินดีและรื่นเริง” “เพราะว่าลูกของเรา
คนนี้ตายแล้วแต่กลับเป็นขึ้นอีก หาย
ไปแล้วแต่ได้พบกันอีก” ลูกา 15:32,
24 และขณะที่พวกเขาออกไปใน
พระนามของพระอาจารย์และต้อง
เผชิญกับการตำหนิตายยืน ความ

ยากจนและการกดขี่ข่มเหงนั้น พวก
เขามักจะทำให้จิตใจเข้มแข็งขึ้นด้วย
การย้ำคำสั่งสอนของพระองค์ซึ่ง
ตรัสในการเดินทางครั้งสุดท้ายที่ว่า
“ฝูงแกะเล็กน้อยเอ๋ย อย่ากลัวเลย
เพราะว่าพระบิดาของพวกท่านชอบ
พระทัยจะประทานแผ่นดินนั้นให้แก่
ท่าน จงขายของที่ท่านมีอยู่และทำ
ทาน จงทำถุงใส่เงินสำหรับตนซึ่งไม่
รู้จักเก่า คือมีทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์
ซึ่งไม่รู้จักหมดสิ้น ที่ขโมยไม่ได้เข้า
มาใกล้ และที่ตัวแมลงไม่ได้ทำลาย
เพราะว่าทรัพย์สมบัติของพวกท่าน
อยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย”
ลูกา 12:32-34 {DA 495.4}

“มนุษย์ทุกคนเป็นทรัพย์สมบัติของพระเจ้าทั้งกาย
ใจและจิตวิญญาณ
พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่มนุษย์ทั้งปวงแล้ว” {DA 488.1}

“ฤทธานุภาพของพระวิญญูณบริสุทธี
เป็นโล่ปกป้องจิตวิญญูณทุกดวงที่สำนึกผิด
ไม่มีใครสักคนที่เชื่อและสำนึกผิด
ซึ่งอ้างถึงพระสัญญาแห่งการปกป้องของพระคริสต์จะถูกปล่อย
ให้ตกอยู่ภายใต้อำนาจของศัตรู” {DA 490.5}

ชาวสะมาเรียผู้ใจดี

บทนี้อ้างอิงจาก ลูกา 10:25-37

ในเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดี พระคริสต์ทรงอธิบายให้เห็นถึงลักษณะของศาสนาที่แท้จริง พระองค์ทรงสำแดงให้เห็นว่าศาสนาไม่ได้ประกอบขึ้นด้วยกฎระเบียบ ปรัชญาหรือพิธีกรรม แต่อยู่ที่การแสดงออกถึงการกระทำแห่งความรัก ในการทำประโยชน์สูงสุดให้แก่ผู้อื่นและในคุณความดีที่จริงใจ {DA 497.1}

เมื่อพระคริสต์ทรงสอนประชาชนอยู่นั้น “มีผู้เชี่ยวชาญบัญญัติคนหนึ่งยืนขึ้นทดสอบพระองค์ ทูลถามว่า ‘ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรเพื่อจะได้รับชีวิตนิรันดร์?’” ผู้ชนขนาดใหญ่ที่มาชุมนุมกันรอคอยคำตอบด้วยใจจดจ่อ พวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์คิดที่จะทำให้พระคริสต์ติดกับดักด้วยการให้ผู้เชี่ยวชาญบัญญัติเป็นผู้ทูลคำถามนี้ แต่พระเจ้าช่วยให้อดไม่ทรงโต้แย้งกับเขา

พระองค์ทรงเรียกร้องคำตอบจากผู้ถามเอง “ในธรรมเนียมปฏิบัติเขียนว่าอย่างไร?” พระองค์ตรัส “ท่านอ่านแล้วเข้าใจอย่างไร?” ชาวยิวกล่าวหาว่าพระเยซูให้ความสำคัญเพียงน้อยนิดต่อพระบัญญัติที่ประทานให้จากภูเขาซีนาย แต่พระองค์ทรงกลับคำถามจากเรื่องความรอดจากบาปไปเป็นเรื่องการถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า {DA 497.2}

ผู้เชี่ยวชาญบัญญัติคนนั้นจึงตอบว่า “จงรักพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยสุดกำลังและสิ้นสุดความคิดของเจ้าและจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” พระคริสต์ทรงตอบว่า “ท่านตอบถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้นและจะได้ชีวิต” {DA 497.3}

ผู้เชี่ยวชาญบัญญัติคนนั้นไม่พอใจกับตำแหน่งและผลงานของ

พวกฟาริสี เขาศึกษาพระคัมภีร์ เพื่อหาความหมายที่แท้จริง เขาเอาใจใส่อย่างจริงจังกับการศึกษาพระคัมภีร์ด้วยหวังที่จะได้ความหมายที่แท้จริง เขาสนใจเรื่องนี้มากจึงทูลถามด้วยความจริงใจว่า “ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไร?” ในคำตอบของเขาที่กล่าวอ้างถึงข้อกำหนดของพระบัญญัติ นั้น เขาข้ามคำสอนเรื่องระเบียบประเพณีและพิธีกรรมต่าง ๆ ไปสำหรับเรื่องนี้เขาถือว่าไม่มีคุณค่า และเขาได้เสนอหลักการยิ่งใหญ่สองประการซึ่งเป็นพื้นฐานของพระบัญญัติและคำสอนของผู้เผยพระวจนะ พระคริสต์ทรงชมเชยคำตอบที่ได้รับ ซึ่งคำตอบนี้ทำให้พระผู้ช่วยให้รอดอยู่ในฐานะที่ได้เปรียบฝั่งธรรมาจารย์ พวกเขากำหนดโทษพระองค์ไม่ได้เพราะพระองค์ทรงสนับสนุนบัญญัติที่พวกนักตีความหมายพระบัญญัติจัดการอยู่ {DA 497.4}

“จงไปทำอย่างนั้นแล้วจะได้ชีวิต” พระเยซูตรัส พระองค์ทรงนำเสนอพระบัญญัติว่าเป็นเอกภาพเดียวกันกับพระเจ้า และในบทเรียนนี้ทรงสอนว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะถือรักษา

พระบัญญัติข้อหนึ่งแต่ล่วงละเมิดข้ออื่นๆ เพราะหลักการเดียวครอบคลุมพระบัญญัติทั้งหมด การเชื่อปฏิบัติพระบัญญัติทั้งหมดเป็นตัวกำหนดชะตากรรมของมนุษย์ หลักการเรื่องการรักพระเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจและรักมนุษย์อย่างไม่ลำเอียงจะต้องแสดงออกในชีวิต {DA 498.1}

ผู้เชี่ยวชาญบัญญัติท่านนี้รู้ตัวว่าตนเป็นผู้ล่วงละเมิดพระบัญญัติ พระดำรัสที่ฟินิจพิเคราะห์ของพระคริสต์ตัดสินเขาแล้ว ความชอบธรรมของพระบัญญัติที่เขาอ้างว่าเข้าใจนั้น เขากลับไม่ได้ถือปฏิบัติ เขาไม่ได้แสดงความรักของเขาต่อเพื่อนมนุษย์ สิ่งที่เขาต้องการคือการกลับใจ แต่แทนที่จะกลับใจเขากลับพยายามแก้ตัว แทนที่จะยอมรับความจริง เขากลับหาทางที่จะแสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติตามพระบัญญัตินั้นยากเพียงไร ด้วยการทำเช่นนี้เขาหวังที่จะหลีกเลียงคำตัดสินว่าทำผิดและเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ในสายตาของประชาชน พระผู้ช่วยให้รอดทรงสำแดงให้เขาเห็นว่าคำถามของเขานั้นไม่จำเป็นเพราะตัวเขาเองตอบคำถามได้ แต่กระนั้นเขาก็ยังถาม

เพิ่มต่อไปอีกข้อหนึ่งว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?” {DA 498.2}

ท่ามกลางชาวยิวแล้ว คำถามนี้เป็นเหตุของการถกเถียงอย่างไม่มีที่สิ้นสุด พวกเขาไม่สงสัยเมื่อพูดถึงคนต่างชาติและชาวสะมาเรีย เพราะคนเหล่านี้เป็นคนแปลกหน้าและเป็นศัตรู แต่เส้นแบ่งแยกระหว่างคนในชาติเดียวกันและระหว่างคนแต่ละชนชั้นของสังคมนั้นอยู่ตรงไหน? พวกปุโรหิต พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้อาวุโสควรถือว่าใครเป็นเพื่อนบ้านเล่า? พวกเขาใช้ทั้งชีวิตวุ่นอยู่กับพิธีกรรมที่ทำให้ตนเองบริสุทธิ์ พวกเขาสอนว่าการแตะต้องฝูงชนที่โง่เขลาและเลินเล่อจะทำให้เป็นมลทินและต้องลงแรงพยายามกำจัดมลทินให้หมดไป พวกเขาควรจะยอมรับคน “มลทิน” เป็นเพื่อนบ้านอย่างนั้นเชียวหรือ? {DA 498.3}

อีกครั้งหนึ่งพระคริสต์ทรงปฏิเสธที่จะถูกชักนำให้เข้าไปสู่ความขัดแย้ง พระองค์ไม่ทรงประณามความคลั่งศาสนาของคนที่ยึดหาทางกำหนดโทษพระองค์ แต่ด้วยการใช้เรื่องเล่าง่ายๆ พระองค์ทรงนำเสนอให้พวกเขามองเห็นภาพแห่งความรัก

ที่หลั่งไหลมาจากสวรรค์ให้สัมผัสหัวใจของทุกคนและผู้เชี่ยวชาญบัญญัติประกาศยอมรับ {DA 498.4}

วิธีขับไล่ความมืดคือการเปิดรับให้แสงสว่างเข้ามา การนำเสนอความจริงเป็นวิธีดีที่สุดในการจัดการกับความผิด การเปิดเผยความรักของพระเจ้าจะทำให้มองเห็นทุกพลาภาพและบาปของหัวใจที่มีศูนย์กลางอยู่ในอัตรา {DA 498.5}

“มีชายคนหนึ่ง” พระเยซูตรัส “ลงจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองเยรีโค และเขาถูกพวกโจรปล้น พวกโจรแย่งชิงเสื้อผ้าของเขา ทบตีเขา แล้วทิ้งเขาไว้ในสภาพที่เกือบจะตายแล้ว เเมอญมีปุโรหิตคนหนึ่งเดินมาตามทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้นแล้วก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง คนเลวก็เหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั่นและเห็นแล้วก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง” อุปมานี้ไม่ใช่ภาพที่จินตนาการขึ้นมาเอง แต่เป็นเหตุการณ์จริงที่ประชาชนทราบกันทั่วไป ปุโรหิตและคนเลวที่เดินผ่านไปอีกฟากหนึ่งนั้นอยู่ท่ามกลางฝูงชนที่กำลังฟังพระดำรัสของพระคริสต์อยู่ {DA 499.1}

ในการเดินทางจากกรุงเยรู-

ซาเล็มไปยังเมืองเยรีโค คนเดินทางจะต้องผ่านส่วนหนึ่งของถิ่นทุรกันดารของแผ่นดินยูเดีย ทางเดินขรุขระนำไปยังหุบเขาเปลี่ยวชุกชุมด้วยโจรผู้ร้ายและมักเป็นจุดเกิดเหตุที่รุนแรง ตรงบริเวณนี้เองที่คนเดินทางถูกปล้น ถูกปลดเอาของมีค่าทุกอย่าง เขาบาดเจ็บและฟกช้ำและนอนในสภาพปางตายข้างทาง ขณะที่เขานอนอยู่ข้างทางนั้นมีปุโรหิตคนหนึ่งเดินผ่านมา ปุโรหิตเพียงแต่ชำเลืองมองคนบาดเจ็บ จากนั้นมีเลวีคนหนึ่งเดินผ่านมา ชาวเลวีคนนี้อายากรู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นจึงหยุดและมองดูคนที่ทุกข์ทรมานรายนี้ เขารู้ดีว่าควรจะทำอะไร แต่เป็นหน้าที่ที่เขาไม่เห็นชอบด้วย เขาคิดในใจว่าไม่น่าเดินผ่านมาทางนี้เลย เพื่อจะไม่ต้องเห็นชายบาดเจ็บคนนี้ เขาก็ก้าวว่าเหตุการณ์เช่นนี้ไม่ใช่เรื่องของเขา {DA 499.2}

ชายทั้งสองนี้ดำรงตำแหน่งหน้าที่ศักดิ์สิทธิ์และอ้างว่าเป็นผู้สอนสั่งอธิบายพระคัมภีร์ พวกเขาเป็นชนชั้นที่ได้รับเลือกจากท่ามกลางประชาชนให้เป็นตัวแทนพิเศษของพระเจ้า พวกเขาจะต้อง “มีใจเมตตา

กรุณาคนโง่และคนหลงผิด” ฮีบรู 5:2 TKJV เพื่อเขาจะนำมนุษย์ไปสู่ความเข้าใจความรักยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษยชาติได้ งานที่ทรงบัญชาให้พวกเขาทำนั้นเป็นพระราชกิจเดียวกันกับที่พระเยซูทรงบรรยายว่าเป็นของพระองค์เมื่อตรัสว่า “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ เพื่อนำชาวติมาียงคนยากจน พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพแก่พวกเขาเลย ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ปลอ่ยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ” ลูกา 4:18 {DA 499.3}

ทูตแห่งฟ้าสวรรค์มองความทุกข์ของสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้าที่อยู่บนโลกและพวกเขาพร้อมที่จะร่วมมือกับมนุษย์เพื่อช่วยคนที่ถูกกดขี่และทนทุกข์ทรมาน พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้ปุโรหิตและคนเลวีเดินมาตามเส้นทางที่คนบาดเจ็บนอนอยู่ เพื่อให้พวกเขาได้มองเห็นว่าคนเจ็บต้องการความเมตตาและความช่วยเหลือ ชาวสวรรค์ทั้งปวงคอยเฝ้ามองว่าหัวใจของคนเหล่านี้จะเมตตาสงสารความ

ทุกซอกของมนุษย์หรือไม่ พระผู้ช่วย
ให้รอดทรงเป็นผู้สั่งสอนชาวฮีบรูใน
ถิ่นทุรกันดารจากเสาเมฆและเสาไฟ
พระองค์ทรงสอนบทเรียนที่แตกต่าง
จากที่ประชาชนทั้งหลายได้รับจาก
ปุโรหิตและครูทั้งหลายของพวกเขา
กฎแห่งความเมตตาที่ทรงจัดเตรียม
ไว้นั้นครอบคลุมไปจนถึงสัตว์ชั้นต่ำ
ที่แสดงความต้องการหรือความทุกข์
ของมันออกมาเป็นคำพูดไม่ได้ พระ
เจ้าประทานแนวทางให้แก่ชนชาติ
อิสราเอลโดยผ่านทางโมเสสว่า “เมื่อ
เจ้าพบโคหรือลาของศัตรูหลงมา
จงพาไปส่งคืนเขาให้ได้ เมื่อเห็นลา
ของผู้ที่เกลียดชังเจ้าล้มลงเพราะ
บรรทุกของหนัก อย่าเมินเฉย จง
ช่วยเขายกมันขึ้น” อพยพ 23:4, 5
แต่ในกรณีชายที่ถูกโจรประทุษร้าย
จนบาดเจ็บพระเยซูทรงนำเสนอเพื่อ
ให้เห็นว่าพี่น้องคนหนึ่งได้รับบาดเจ็บ
สาหัส หัวใจของพวกเขาจะต้องเมตตา
สงสารคนนั้นมากกว่าสัตว์เดรัจฉาน
ที่มีไว้ใช้งานตัวหนึ่งเสียอีก! ข่าวสาร
นี้ได้ทรงโปรดประทานผ่านโมเสสว่า
พระเจ้าของพวกเขา “ทรงเป็นพระเจ้า
ที่ยิ่งใหญ่ ทรงฤทธิ์และน่าเกรงกลัว”
“ประทานความยุติธรรมแก่ลูกกำพร้า

และแม่ม่าย และทรงรักคนต่างด้าว”
ดังนั้นพระองค์จึงทรงบัญชาว่า “จงรัก
คนต่างด้าว” “จงรักเขาเหมือนกับรัก
ตัวเอง” เฉลยธรรมบัญญัติ 10:17-19;
เลวีนิติ 19:34 {DA 500.1}

โยบเคยบอกไว้ว่า “คนต่างถิ่น
มิได้ค้างแรมข้างถนน ข้าเปิดประตู
บ้านแก่คนเดินทาง” และเมื่อทูตสวรรค์
สององค์ที่ปลอมตัวเป็นมนุษย์มาเมือง
โซโดม โลทก็มกราบลงกับพื้นและ
พูดว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
ขอวิงวอนท่าน ขอท่านแวะไปบ้าน
ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน ค้างสัก
คืนหนึ่ง” โยบ 31:32; ปฐมกาล 19:2
ปุโรหิตและคนเลวี่คุ้นเคยกับบทเรียน
เหล่านี้ดี แต่พวกเขาไม่ได้นำมาลงมือ
ปฏิบัติในชีวิต พวกเขาผ่านการฝึก
ในโรงเรียนระดับชาติที่พวกเขาภาค
ภูมิใจอย่างโอหัง จึงทำให้พวกเขา
เห็นแก่ตัว จิตใจคับแคบและเก็บตัว
ไม่คบผู้อื่น เมื่อพวกเขามองคนที่นอน
บาดเจ็บอยู่ก็แยกแยะไม่ออกว่าเป็น
คนชาติเดียวกันหรือไม่ พวกเขาคิดว่า
อาจจะเป็นชาวสะมาเรียจึงเมินหน้า
หนีไป {DA 500.2}

ตามพระดำรัสที่พระคริสต์ทรง
บรรยายไว้ นั่น ผู้เชื่อชาวฮีบรูปฏิบัติ

มองไม่เห็นว่ามี ความแตกต่างอันใด ระหว่างการกระทำของพวกเขากับ คำสอนที่เขาได้รับมาในเรื่องข้อ กำหนดของพระบัญญัติ แต่บัดนี้ พระองค์ทรงนำเสนอมให้เขาเห็นอีก ภาพหนึ่ง {DA 503.1}

ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเดินทาง มาทางคนที่นอนบาดเจ็บอยู่ และ แล้วเมื่อเขามองเห็นชายคนนั้น เขาก็รู้สึกสงสาร เขาไม่ได้ตั้งแง่สงสัยว่า จะเป็นคนยิวหรือคนต่างชาติ ชาย สะมาเรียรู้สึกพอใจว่าหากตัวเขาเป็นยิว และหากสภาพของเขาทั้งสองสลับ ที่กันแล้ว ชายนั้นจะต้องถ่มน้ำลาย รดหน้าเขาและเดินผ่านไปด้วยความ เหยียดหยาม แต่เขาไม่ได้ลังเลเพราะ เรื่องเหล่านี้ เขาไม่ได้คิดว่าตนเอง อาจจะได้รับอันตรายรุนแรงขณะริบ รืออยู่บริเวณนั้น สิ่งที่เขามองเห็นนั้น เป็นการเพียงพอแล้วคือมีคนหนึ่ง ต้องการความช่วยเหลือและตกอยู่ ในความทุกข์ยากลำบาก เขาถอด เสื้อคลุมของตนเองออกมาคลุมผู้ บาดเจ็บ นำน้ำมันและเหล้าองุ่นที่ เตรียมไว้ใช้ระหว่างการเดินทางออก มาใช้รักษาและทำให้ชายที่บาดเจ็บ สดชื่นขึ้น เขายกชายนั้นขึ้นหลังลา

และเดินทางไปอย่างช้าๆ ด้วยจังหวะ ที่สม่ำเสมอเพื่อไม่ให้ชายแปลกหน้า ต้องกระทบกระเทือนเพิ่มความเจ็บ ปวด เขานำคนนั้นมายังโรงแรมและ ดูแลเขาตลอดคืน คอยเฝ้าเขาอย่าง เอาใจใส่ ในวันรุ่งขึ้นเมื่อชายที่บาดเจ็บ มีอาการดีขึ้น ชายชาวสะมาเรีย จึงเตรียมตัวออกเดินทางต่อไป แต่ ก่อนออกเดินทาง เขาฝากชายนี้ไว้ กับผู้ดูแลของโรงแรม ชำระค่าใช้จ่าย และฝากเงินล่วงหน้าไว้ แต่เขายัง ไม่พอใจกับการที่ได้ทำเพียงเท่านี้ เขายังเตรียมการล่วงหน้าไว้สำหรับ ความจำเป็นที่อาจเกิดขึ้นในเวลา ต่อมา เขาบอกกับเจ้าของโรงแรมว่า “ช่วยรักษาเขาด้วย สำหรับเงินที่ต้อง เสียเกินกว่านี้จะใช้ให้เมื่อกลับมา” {DA 503.2}

เมื่อพระเยซูทรงเล่าเรื่องนี้จบ พระองค์ทรงฟังพระเนตรมายังผู้ เชี่ยวชาญบัญญัติ ด้วยการชำเลื่อง มองนั้นดูเหมือนหนึ่งว่าทรงพิณิจอ่าน จิตวิญญาณของเขาและพระองค์ตรัส ว่า “ท่านเห็นว่าในสามคนนั้นคนไหน ถือได้ว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูก ปล้น?” ลูคา 10:36 {DA 503.3}

ผู้เชี่ยวชาญบัญญัติไม่ยอม

แม้แต่จะให้คำว่าสะมาเรียออกมา
จากริมฝีปากของเข่า และเขตอบว่า
“คนนั้นแหละที่แสดงความเมตตา
ต่อเขา” พระเยซูตรัสว่า “ท่านจงไป
ทำเหมือนอย่างนั้น” {DA 503.4}

ด้วยประการฉะนี้คำถามที่ว่า
“ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?”
นั้นพระเยซูทรงตอบไปแล้วตลอดกาล
พระคริสต์ทรงแสดงให้เห็นว่าเพื่อน
บ้านของเราไม่ได้หมายถึงบุคคลที่
ร่วมเป็นหนึ่งในเราในคริสตจักรหรือ
ในความเชื่อ ความเป็นเพื่อนบ้าน
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเชื้อชาติ สีผิว
หรือชนชั้น เพื่อนบ้านของเราคือ
ทุกคนที่ต้องการความช่วยเหลือของ
เรา เพื่อนบ้านของเราคือจิตวิญญาณ
ทุกดวงที่ถูกศัตรูทุบตีจนบาดเจ็บและ
ฟกช้ำ ทุกคนที่เป็นสมบัติของพระ
เจ้าคือเพื่อนบ้านของเรา {DA 503.5}

ในเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดี
พระเยซูประทานให้เห็นภาพของตัว
พระองค์เองและพันธกิจของพระองค์
มนุษย์ถูกซาตานหลอก ทุบตี ปล้น
และปล้นชิงไว้ให้พินาศ แต่พระองค์
ทรงเวทนาสงสารสภาพที่ช่วยเหลือ
ตัวเองไม่ได้ของเรา พระองค์ทรงสละ
พระสิริ เพื่อเสด็จมาช่วยกู้เราให้รอด

พระองค์ทรงพบเราปางตายและทรง
เข้ามาช่วยกู้เราให้รอด พระองค์ทรง
รักษาบาดแผลของเรา ทรงปกคลุม
เราด้วยเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรม
ทรงเปิดสถานที่หลบภัยเพื่อให้เรา
ปลอดภัยและทรงจัดเตรียมให้เรา
อย่างเต็มที่ โดยพระองค์เองทรง
รับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมด พระองค์
ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยเราให้รอด
ประทานพระองค์เองเป็นแบบอย่าง
เพื่อบอกผู้ติดตามพระองค์ทุกคนให้
ทราบ ว่า “สิ่งที่เราสั่งพวกท่านไว้ก็คือ
จงรักกันและกัน” “เรารักพวกท่าน
มาแล้วอย่างไร ท่านก็จงรักกันและกัน
ด้วยอย่างนั้น” ยอห์น 15:17; 13:34
{DA 503.6}

คำถามของผู้เชี่ยวชาญบัญญัติ
ที่ทูลถามพระองค์คือ “ข้าพเจ้าจะต้อง
ทำอะไร?” และพระเยซูผู้ทรงตระหนัก
ว่าความรักที่มีต่อพระเจ้าและเพื่อน
มนุษย์เป็นผลรวมของความชอบธรรม
ตรัสว่า “จงไปทำอย่างนั้นแล้วจะได้
ชีวิต” ชาวสะมาเรียปฏิบัติตามแนวคิด
ของหัวใจที่เมตตาและเปี่ยมด้วยรัก
และด้วยการกระทำนี้ พิสูจน์ให้เห็นว่า
เขาเป็นผู้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของ
พระเจ้า พระคริสต์บัญญัติให้ผู้เชี่ยวชาญ

บัญญัติว่า “ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้น” พระเจ้าทรงคาดหวังให้เหล่าบุตรของพระองค์ลงมือทำมิใช่แค่พูดเพียงอย่างเดียว “ผู้ที่กล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินชีวิตเหมือนพระองค์” 1 ยอห์น 2:6 {DA 504.1}

บทเรียนสำหรับโลกในทุกวันนี้มีความจำเป็นไม่น้อยไปกว่าสมัยที่พระโอษฐ์ของพระเยซูตรัสบทเรียนดังกล่าวข้างต้น ความเห็นแก่ตัวและกฎระเบียบที่เยือกเย็นเกือบจะทำให้ไฟแห่งความรักมอดดับไป และขจัดพระคุณของพระเจ้าที่ควรจะทำให้ลักษณะอุปนิสัยมีกลิ่นหอมหวาน คนมากมายที่อ้างพระนามพระองค์มองไม่เห็นความจริงที่ว่าคริสเตียนคือผู้แทนของพระคริสต์ในทุกแห่งที่เราอยู่ ไม่ว่าจะเป็นในครอบครัว ในละแวกเพื่อนบ้าน ในคริสตจักร และในที่ใดก็ตาม หากปราศจากการกระทำที่เสียสละตนเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นแล้ว ถึงแม้เราจะแสดงตัวว่านับถือศาสนาใดก็ตาม เราก็ไม่ใช่คริสเตียน {DA 504.2}

พระคริสต์ทรงเชื่อมผลประโยชน์ของพระองค์เข้ากับของมนุษยชาติ และพระองค์ทรงเชิญชวนให้เรา

เป็นหนึ่งในพระองค์ในการช่วยมนุษยชาติให้รอด “ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ” พระองค์ตรัส “ก็จงให้เปล่าๆ” มัทธิว 10:8 บาปเป็นความชั่วที่ร้ายกาจที่สุดและเป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องสงสารและช่วยคนบาป มีคนมากมายทำผิดและรู้สึกได้ถึงความอับอายและความเขลาของตน พวกเขาหิวกระหายคำหนุนใจ พวกเขา มองเห็นความผิดและการกระทำผิดจนกระทั่งถูกผลักไสไล่ส่งไปอย่างสิ้นหวัง หากเราเป็นคริสเตียน เราจะต้องไม่ละเลยจิตวิญญาณเหล่านี้ เราจะต้องไม่เดินเลี่ยงไปอีกฟากหนึ่ง และทำตัวเหินห่างไปให้ไกลที่สุดจากผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือจากเรา เมื่อเราเห็นคนตกอยู่ในความทุกข์ทรมาน ไม่ว่าจะเกิดจากความทุกข์ยากหรือจากบาป เราจะต้องไม่พูดเป็นอันขาดว่าเรื่องนั้นไม่เกี่ยวข้องกับเรา {DA 504.3}

“พวกท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ จงช่วยคนนั้นด้วยใจสุภาพอ่อนโยน” กาลาเทีย 6:1 ด้วยความเชื่อและคำอธิษฐาน จงขับไล่อำนาจของศัตรูให้ถอยไปเสีย จงกล่าววาจาแห่งความเชื่อและกำลังใจเพื่อเป็น

น้ำมันชโลมรักษาผู้ที่ฟกช้ำและ
บาดเจ็บ คนจำนวนมากมายกย่องสรรเสริญ
และทอถ้อยพดด้วงในการต่อสู้
ดิ้นรนอันยิ่งใหญ่ของชีวิตทั้ง ๆ ที่
คำพูดให้กำลังใจเพียงหนึ่งคำอาจจะ
หนุนใจให้เขาเข้มแข็งและเอาชนะได้
ขออย่าให้เราเดินผ่านจิตวิญญาณที่
ทุกข์ใจโดยไม่ได้หาช่องทางที่จะ
ปลอบประโลมเขาเหมือนที่เราเคย
ได้รับความประโลมใจจากพระเจ้า
{DA 504.4}

ทั้งหมดนี้เป็นเพียงแค่การทำให้
หลักการของพระบัญญัติสำเร็จ
โดยหลักการนี้ถูกแสดงออกมาให้
เห็นเป็นภาพตัวอย่างในเรื่องชาว
สะมาเรียผู้ใจดีและแสดงให้เห็น
อย่างชัดเจนในชีวิตของพระเยซู
พระลักษณะนิสัยของพระองค์เปิดเผย
ให้เห็นถึงความสำคัญที่แท้จริงของ
พระบัญญัติและแสดงให้เห็นว่าการรัก
เพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองมีความ
หมายอย่างไร เมื่อบุตรทั้งหลายของ
พระเจ้าปฏิบัติต่อมนุษย์ด้วยความ

เมตตา ความปรานี และความรักแล้ว
พวกเขาก็จะรับรู้ถึงคุณลักษณะของ
พระบัญญัติในสวรรค์ พวกเขากำลัง
เป็นพยานให้แก่ความจริงที่ว่า “*ธรรม
บัญญัติของพระยาห์เวห์ดีพร้อมและ
ฟื้นฟูชีวิต*” สดุดี 19:7 และใครก็ตาม
ที่ไม่ได้แสดงออกถึงความรักนั้นก็กำลัง
ทำผิดพระบัญญัติที่เขาแสดงออกว่า
เคารพนับถือ เพราะจิตวิญญาณที่
เราแสดงออกต่อพี่น้องของเราจะ
เป็นตัวเปิดโปงให้เห็นถึงจิตวิญญาณ
ที่เรามีต่อพระเจ้า ความรักของ
พระเจ้าในใจของเราเป็นน้ำพุแห่ง
ความรักเดียวที่มอบให้แก่เพื่อนบ้าน
ได้ “ถ้าใครกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้ารักพระ
เจ้า’ แต่ใจยังเกลียดชังพี่น้องของ
ตน เขาเป็นคนพดด้วง เพราะว่าผู้ที่
ไม่รักพี่น้องของตนที่มองเห็นแล้ว
จะรักพระเจ้าที่มองไม่เห็นไม่ได้” ท่าน
ที่รักทั้งหลาย “ถ้าเรารักกันและกัน
พระเจ๋าก็สถิตอยู่ในเรา และความรัก
ของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา”
{DA 505.1}

“ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า’

....เพื่อนบ้านของเราคือทุกคนที่ต้องการความช่วยเหลือของเรา
เพื่อนบ้านของเราคือจิตวิญญาณทุกดวงที่ถูกศัตรูทุบตีจนบาดเจ็บและพกซ้ำ
ทุกคนที่เป็นสมบัติของพระเจ้าคือเพื่อนบ้านของเรา” {DA 503.5}

ไม่ใช่ด้วยการแสดงออกอย่างโอ้อวด

บทนี้อ้างอิงจาก ลูกา 17:20-22

พวกฟาริสีบางคนได้เข้ามาเฝ้าพระเยซูเพื่อทวงถามพระองค์ว่า “แผ่นดินของพระเจ้าจะมาถึงเมื่อไหร่?” เวลาผ่านไปกว่าสามปีแล้วนับตั้งแต่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาแจ้งข่าวราวกับเสียงแตรดังก้องไปทั่วแผ่นดินว่า “แผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” มัทธิว 3:2 และจบจนถึงบัดนี้ พวกฟาริสีเหล่านี้ยังไม่เห็นสัญญาณของการจัดตั้งแผ่นดินของพระเจ้า หลายคนปฏิบัติสละสลวยและใช้ทุกอย่างก้าวต่อต้านพระเยซูต่างพูดจาเย้ยหยันว่าพันธกิจของพระองค์นั้นล้มเหลว {DA 506.1}

พระเยซูทรงตอบว่า “แผ่นดินของพระเจ้าจะไม่มาด้วยสิ่งที่จะสังเกตได้ และเขาจะไม่พูดกันว่า ‘มาดูนี่’ หรือ ‘ไปดูโน่น’ เพราะนี่แหละแผ่นดินของพระเจ้านั้นอยู่ท่ามกลางพวกท่าน” แผ่นดินของพระเจ้าเริ่มต้น

ในใจ อย่ามองที่นี้หรือที่โน่นเพื่อหาปรากฏการณ์ยิ่งใหญ่ทางฝ่ายโลกที่จะบ่งชี้ว่าแผ่นดินนั้นมาถึงแล้ว {DA 506.2}

“คงจะมีเวลาหนึ่ง” พระองค์ตรัสขณะทรงหันไปหาสาวก “เมื่อท่านทั้งหลายปรารถนาที่จะเห็นวันของบุตรมนุษย์ แต่จะไม่เห็น” เนื่องจากในวันนั้นจะไม่มีพิธีเอิกเกริกโอ้อวดแบบทางโลก พวกท่านจึงตกอยู่ในความเสี่ยงที่จะมองไม่เห็นรัศมีภาพของพันธกิจของเรา [พระเยซู] ถึงแม้พระองค์จะทรงถูกปกคลุมอยู่ภายใต้ความเป็นมนุษย์ แต่พระองค์ทรงเป็นชีวิตและเป็นความสว่างของมนุษย์ พวกท่านไม่ได้ตระหนักเลยว่าการที่พระองค์ทรงอยู่ท่ามกลางพวกท่านในเวลานี้นั้นเป็นสิทธิพิเศษที่ยิ่งใหญ่เพียงไร วันเวลาจะมาถึงเมื่อพวกท่านจะมอยย้อนกลับไปด้วยความปรารถนา

ที่จะมีโอกาสเช่นเดียวกับเวลานี้คือ เวลาที่จะมีความสุขสำราญได้เดิน และพูดคุยกับพระบุตรของพระเจ้า {DA 506.3}

เนื่องจากความเห็นแก่ตัวและความผิดใฝ่ทางโลกของพวกเขา แม้แต่สาวกของพระเยซูก็ไม่เข้าใจวิธีมีภาพทางจิตวิญญาณที่พระองค์ทรงพยายามเปิดเผยให้แก่พวกเขา จวบจนกระทั่งหลังจากที่พระคริสต์เสด็จขึ้นสวรรค์ไปยังพระบิดาของพระองค์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์หั่งลงมา แล้ว สาวกทั้งหลายจึงซาบซึ้งได้อย่างเต็มที่ถึงพระลักษณะและพันธกิจของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด หลังจากที่พวกเขาได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วพวกเขาก็เริ่มตระหนักว่าได้อยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้าแห่งพระสิริ ขณะที่หวนรำลึกถึงพระดำรัสของพระคริสต์ จิตใจของพวกเขาที่ถูกเปิดออกทำให้เข้าใจคำพยากรณ์และการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ สิ่งน่าพิศวงมากมายในชีวิตของพระองค์เล่นผ่านมาต่อหน้าพวกเขา และพวกเขาก็เป็นเหมือนคนที่ตื่นขึ้นจากฝัน พวกเขาตระหนักว่า “พระวาที่ทรงเกิดเป็นมนุษย์และทรงอยู่

ท่ามกลางเรา เราเห็นพระสิริของพระองค์ คือพระสิริที่สมกับพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” ยอห์น 1:14 ตามความเป็นจริงแล้วพระคริสต์เสด็จมาจากพระเจ้าลงมายังโลกที่บาปหนา เพื่อช่วยเหลือบุตรและธิดาของอาดัมที่ลุ่มลงในบาปให้รอด บัดนี้เหล่าสาวกรู้สึกราวกับว่าตนเองมีความสำคัญน้อยกว่าเมื่อก่อนที่พวกเขาจะตระหนักถึงเรื่องนี้ พวกเขาไม่เบื่อหน่ายที่จะกล่าวถึงพระดำรัสและพระราชกิจของพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำอีก บทเรียนของพระองค์ซึ่งในอดีตพวกเขาเคยเข้าใจแต่เพียงเลือนราง บัดนี้กลับมายังพวกเขารวกับการเปิดเผยที่สดใหม่ พระคัมภีร์กลายเป็นหนังสือเล่มใหม่สำหรับพวกเขา {DA 506.4}

ขณะที่สาวกทั้งหลายศึกษาค้นหาคำพยากรณ์ที่ยืนยันถึงพระคริสต์ พวกเขา ก็ได้เข้าร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และเรียนรู้ถึงพระองค์ผู้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ เพื่อประกอบพระราชกิจต่อเนื่องจากที่ทรงเริ่มต้นไว้แล้วในโลกให้สำเร็จ พวกเขาตระหนักถึงความจริงที่ว่า ในพระองค์ทรงมีความรอบรู้ซึ่งไม่มี

มนุษย์คนใดที่ปราศจากการทรงช่วย
ของพระเจ้าจะทำความเข้าใจได้
พวกเขาต้องการความช่วยเหลือจาก
พระองค์ผู้ซึ่งกษัตริย์ ผู้เผยพระวจนะ
และคนชอบธรรมบอกไว้แล้วล่วงหน้า
พวกเขาอ่านคำพยากรณ์ที่อธิบาย
ถึงพระลักษณะและพระราชกิจของ
พระองค์ข้าแล้วข้าอีกด้วยความ
ประหลาดใจ โอพวกเขาเข้าใจพระ
คัมภีร์ในส่วน of คำพยากรณ์ได้
น้อยนิดเพียงไร! พวกเขาเชื่อฟัง
เพียงใดในการเปิดรับความจริงอัน
ยิ่งใหญ่ที่เป็นพยานถึงพระคริสต์!
เมื่อมองไปที่พระองค์ในความอัปยศ
อดสู ขณะที่พระองค์ทรงดำเนินเป็น
มนุษย์ในท่ามกลางมนุษย์ พวกเขา
ไม่เข้าใจความลึกซึ้งของการบังเกิดเป็น
เนื้อหนังและพระลักษณะธรรมชาติ
สองด้านของพระองค์ ตาของพวกเขา
ค้างไปจนมองไม่เห็นความเป็นพระเจ้า
ในความเป็นมนุษย์ แต่หลังจากที่
พระวิญญาณบริสุทธิ์ส่องความสว่าง
เจิดจ้าให้แก่พวกเขาแล้ว พวกเขา
ปรารถนาที่จะได้พบพระองค์อีกครั้ง
และเอาตนเองไปอยู่แทบพระบาท
ของพระองค์! พวกเขาปรารถนาอย่าง
มากเพียงไรที่จะเข้าเฝ้าพระองค์และ

ขอให้พระองค์อธิบายพระคัมภีร์ที่
พวกเขาไม่เข้าใจ! พวกเขาจะตั้งใจ
เพียงไรที่จะฟังพระดำรัสของพระองค์!
พระคริสต์ทรงหมายความว่าอย่างไร
เมื่อพระองค์ตรัส “เรายังมีอีกหลาย
สิ่งที่จะบอกกับพวกท่าน แต่ตอนนี้
ท่านยังรับไม่ไหว?” ยอห์น 16:12
พวกเขามีใจจดจ่ออยากรู้เรื่องทั้งหมด
นี้มากเพียงไร! พวกเขาเสียใจที่
ความเชื่อของพวกเขาอ่อนแอยิ่งนัก
ที่ความคิดของพวกเขาห่างไกลจาก
เป้าที่พวกเขาพลาดที่จะเข้าใจในสิ่ง
ที่เป็นจริง {DA 507.1}

ผู้ป่าวประกาศคนหนึ่งได้รับ
พระบัญชาจากพระเจ้าให้ประกาศ
การเสด็จมาของพระคริสต์และ
เรียกร้องชนชาติยิวและโลกให้มา
สนใจพันธกิจของพระองค์เพื่อเตรียม
มนุษย์ให้พร้อมต้อนรับพระองค์
บุคคลสำคัญผู้แสนประเสริฐที่ยอห์น
ประกาศถึงนั้นได้ประทับอยู่ท่ามกลาง
พวกเขามานานกว่าสามสิบปีแล้ว
แต่พวกเขาไม่รู้จักพระองค์อย่างแท้
จริงว่าทรงเป็นพระองค์นั้นที่พระเจ้า
ประทานมาให้ ความเสียใจเข้า
ครอบงำพวกเขาเพราะพวกเขา
ยอมให้ความไม่เชื่อที่กำลังแพร่หลาย

อยู่นั้นมาเปลี่ยนแปลงความคิดเห็น
ของพวกเขาและทำให้ความเข้าใจ
ของพวกเขามืดมัวมอง พระผู้ทรงเป็น
แสงสว่างของโลกที่มีมิติกำลัง
ส่องสว่างอยู่ท่ามกลางความเศร้า
หมองและพวกเขาพลาดที่จะเข้าใจ
ว่าลำแสงนั้นมาจากไหน พวกเขา
ถามกันเองว่าเหตุใดพวกเขาจึง
ดำเนินตามแนวทางที่ทำให้พระ
คริสต์จำเป็นต้องตำหนิพวกเขา บ่อย
ครั้งพวกเขามักกล่าวคำสนทนาของ
พระองค์ซ้ำและพูดว่า ทำไมเราจึง
ปล่อยให้เรื่องของทางโลกและการ
ต่อต้านของพวกปุโรหิตและพวก
ธรรมจารย์ทำให้ความคิดของเรา
สับสน จนเราไม่ได้เข้าใจว่าผู้ที่ใหญ่
กว่าโมเสสอยู่ท่ามกลางพวกเรา และ
พระองค์ผู้ทรงฉลาดกว่ากษัตริย์
ซาโลมอนกำลังสอนเราอยู่เล่า? หู
ของเราตึงมากทีเดียว! ความเข้าใจ
ของเราอ่อนปวกเปียกเพียงใด! {DA
508.1}

โรมัสไม่ยอมเชื่อจนกระทั่งเขา
เอนหัวแยงเข้าไปในแผลที่ทหารโรมัน
แทง เปโตรปฏิเสธพระองค์ในช่วงเวลา
แห่งความอัปยศอดสูและในขณะที่
คนทั้งปวงปฏิเสธพระองค์ ความทรงจำ

อันเจ็บปวดเหล่านี้เกิดขึ้นต่อหน้า
พวกเขาอย่างละเอียดชัดเจน พวกเขา
เคยอยู่กับพระองค์ แต่ไม่รู้จักหรือ
ชื่นชมซาบซึ้งในพระองค์ แต่บัดนี้
สิ่งเหล่านี้ปลุกเร้าหัวใจของพวกเขา
ในขณะที่พวกเขามองเห็นความ
ไม่เชื่อของพวกเขา! {DA 508.2}

ขณะที่พวกปุโรหิตและพวกผู้
ปกครองรวมตัวกันต่อต้านพวกเขา
และพวกเขาถูกนำตัวไปปรากฏ
ต่อหน้าสภาและถูกจับเข้าเรือนจำ
ผู้ติดตามของพระคริสต์ “ยินดีที่พระ
เจ้าทรงนับว่าพวกเรามีค่าสมควร
ได้รับการหลั่งเกียรติเพราะพระนาม
นั้น” กิจการ 5:41 พวกเขายินดีที่ได้
พิสูจน์ต่อหน้ามนุษย์และทูตสวรรค์
ว่าพวกเขายอมรับพระสิริของพระ
คริสต์และเลือกที่จะติดตามพระองค์
ด้วยการยอมสูญเสียทุกสิ่ง {DA
508.3}

สมัยของอัครทูตเป็นอย่างไร
สมัยนี้ก็ยังคงเป็นเช่นนั้นเช่นกัน
หากไม่มีการทรง دلใจของพระ
วิญญาณของพระเจ้าแล้ว มนุษยชาติ
จะมองไม่เห็นพระสิริของพระคริสต์
คริสเตียนที่รักและประนีประนอมกับ
โลกจะไม่ชื่นชอบความจริงและ

พระราชกิจของพระเจ้า ในเส้นทางของความสนุกสบายและเกียรติยศทางโลกหรือเส้นทางที่นำไปสู่การร่วมเดินไปกับชาวโลกจะไม่พบผู้ติดตามของพระเจ้าอยู่ที่นั่น พวกเขาล่องหนไปไกลแล้วในเส้นทางแห่งการทำงานตรากตรำและความอภัยยศอดสูและการถูกตำหนิ พวกเขาอยู่ในแนวหน้าของสงคราม “ต่อสู้กับพวกภูตผีที่ครอบครอง พวกภูตผีที่มีอำนาจ พวกภูตผีที่ครองพิภพในยุคมีดนี้ ต่อสู้กับพวกวิญญาณชั่วในสวรรค์สถาน” เอเฟซัส 6:12 บัดนี้เหมือนเช่นในสมัยของพระคริสต์ พวกเขาถูกพวกปุโรหิตและพวกฟาริสีในสมัยของพวกเขายึดใจผิดและถูกตำหนิ และถูกกดขี่ {DA 508.4}

แผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้มาพร้อมกับการแสดงออกอย่างโอ้อวด ข้าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าที่มาพร้อมกับวิญญาณของการละทิ้งตน ไม่มีทางที่จะผสมเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับวิญญาณทางฝ่ายโลก ได้อย่างแน่นอน หลักการทั้งสองเป็นปฏิปักษ์กัน “คนทั่วไปจะไม่รับสิ่งเหล่านี้ซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้า เพราะว่าเขาเห็นว่าเป็น

เรื่องโง่ และเขาไม่สามารถเข้าใจ เพราะจะเข้าใจสิ่งเหล่านี้ได้ก็ต้องวินิจฉัยโดยฟังพระวิญญาณ” 1 โครินธ์ 2:14 {DA 509.1}

แต่ในโลกศาสนาของทุกวันนี้ มีคนจำนวนมากเชื่อว่าพวกเขากำลังทำงานเพื่อสถาปนาแผ่นดินของพระคริสต์ให้เป็นอาณาจักรชั่วคราวทางโลก พวกเขาปรารถนาที่จะเชิดชูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราให้เป็นผู้ปกครองอาณาจักรต่างๆ ของโลกนี้ เป็นผู้ปกครองในศาลและในค่ายต่างๆ ในห้องโถงนิติบัญญัติ ในพระราชวังและในตลาดของโลก พวกเขาหวังให้พระองค์ทรงปกครองผ่านการตรากฎหมายซึ่งบังคับใช้โดยอำนาจของมนุษย์ เนื่องจากในเวลานี้ พระคริสต์ไม่ได้สถิตอยู่ร่วมด้วยตัวของพระองค์เอง พวกเขาเองจะรับหน้าที่นี้แทนเพื่อบังคับใช้กฎหมายของอาณาจักรของพระองค์ การสถาปนาอาณาจักรเช่นนี้เป็นสิ่งที่ชาวยิวในสมัยของพระคริสต์ประสงค์ที่จะทำ พวกเขาควรรับพระเยซูได้ หากพระองค์ทรงยอมสถาปนาอาณาจักรชั่วคราว เพื่อบังคับใช้กฎหมายที่พวกเขาถือว่าเป็นกฎของพระเจ้า

และทำให้พวกเขาเป็นผู้ดำเนินตามพระประสงค์ของพระองค์และเป็นตัวแทนอำนาจของพระองค์ แต่พระองค์ตรัสว่า “ราชอาณาจักรของเราไม่ได้เป็นของโลกนี้” ยอห์น 18:36 พระองค์ไม่ทรงยอมรับบัลลังก์ของโลก {DA 509.2}

รัฐบาลในสมัยที่พระเยซูทรงดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้นั้นกดขี่และกดขี่ รอบตัวมีแต่เสียงร่ำไห้ถึงการทำการุณกรรมเช่นการขู่กรรโชก การไม่ยอมผ่อนปรน และการบดขยี้อย่างเหี้ยมโหด แต่กระนั้นพระเจ้าช่วยให้รอดไม่ได้พยายามลงแรงปฏิรูปการปกครอง พระองค์ไม่ทรงโจมตีการทำร้ายในชาติ หรือไม่ทรงประณามศัตรูของชาติ พระองค์ไม่ได้ขัดขวางอำนาจหรือการบริหารของผู้ที่อยู่ในอำนาจ พระองค์ผู้ทรงเป็นแบบอย่างของเรานำตัวออกห่างจากรัฐบาลทางโลก ไม่ใช่เพราะพระองค์ไม่ใส่พระทัยในความทุกข์ยากของมนุษย์ แต่เป็นเพราะวิธีเยี่ยงยาไมได้อาศัยมาตรการของมนุษย์และการจัดการเฉพาะภายนอกเท่านั้น การจะได้ผลรักษาที่มีประสิทธิภาพนั้น การรักษาจะต้องเข้าถึงมนุษย์แต่ละคน และต้องสร้าง

หัวใจดวงใหม่ {DA 509.3}

แผ่นดินของพระคริสต์จะได้รับ การสถาปนาไม่ใช่โดยการตัดสินของศาลหรือสภาหรือสภานิติบัญญัติ ไม่ใช่โดยการอุปถัมภ์ของผู้ยิ่งใหญ่ทางโลก แต่โดยการปลุกฝังธรรมชาติของพระคริสต์ในมนุษยชาติผ่านทาง การประกอบกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ “ทุกคนที่ยอมรับพระองค์ คือคนที่เชื่อในพระนามของพระองค์ นั้น พระองค์ก็จะประทานสิทธิให้เป็นลูกของพระเจ้า ซึ่งในฐานนั้นพวกเขาไม่ได้เกิดจากเลือดเนื้อหรือกาม หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า” ยอห์น 1:12, 13 นี่คือการงานเดียวที่จะทำงานเพื่อยกระดับมนุษยชาติได้ และสื่อตัวแทนมนุษย์ที่จะทำให้พระราชกิจนี้สำเร็จคือการสอน และการปฏิบัติตามพระวจนะของพระเจ้า {DA 509.4}

เมื่ออัครสาวกเปาโลเริ่มพันธกิจในเมืองโครินธ์ซึ่งเป็นเมืองที่มีประชากรหนาแน่น ร่ำรวยมั่งคั่งและชั่วร้าย และยังเปราะบางไปด้วยความชั่วร้ายที่ไม่อาจจะระบุชื่อได้ของพวกศาสนานอกรีตนั้น ท่านได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่อง

ใด ๆ ในหมู่พวกท่านเลยเว้นแต่เรื่อง พระเยซูคริสต์และการที่พระองค์ทรง ถูกตรึงที่กางเขน” 1 โครินธ์ 2:2 ต่อมา ภายหลังเมื่อเขียนจดหมายถึงคน ทั้งหลายที่ถูกบาปอันน่ารังเกียจที่สุด ทำให้เสื่อมทรามไปแล้ว ท่านยังสามารถกล่าวได้ว่า “แต่ท่านทั้งหลาย ได้รับการล้างชำระแล้ว ได้รับการ ชำระให้บริสุทธิ์แล้ว และได้รับการ ชำระให้ชอบธรรมแล้วโดยพระนาม ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็น เจ้าและโดยพระวิญญูณแห่งพระเจ้า ของเรา” “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า ในเรื่องท่านทั้งหลายเสมอ เพราะ พระคุณของพระเจ้าที่ประทานแก่ท่าน ในพระเยซูคริสต์” 1 โครินธ์ 6:11; 1:4 {DA 510.1}

เช่นเดียวกับในสมัยของพระ คริสต์ พระราชกิจของแผ่นดินของ

พระเจ้าไม่ได้ขึ้นกับผู้แสวงหาการ ยอมรับและการสนับสนุนจากผู้ปก ครองทางโลกและกฎหมายของมนุษย์ แต่ขึ้นกับคนทั้งหลายที่ประกาศความ จริงทางจิตวิญญาณแก่ผู้คนในพระ นามของพระองค์ซึ่งจะทำให้พวกเขา ได้รับประสบการณ์เช่นเดียวกับที่ เปาโลได้รับ “ข้าพเจ้าถูกตรึงร่วมกับ พระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิต อยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรง มีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า” กาลาเทีย 2:20. จากนั้นพวกเขาจะทำงานเหมือนเช่น เปาโลเพื่อทำให้มนุษย์ได้รับประโยชน์ ท่านกล่าวว่า “เราจึงเป็นทูตของพระ คริสต์โดยที่พระเจ้าทรงขอร้องท่าน ทั้งหลายผ่านทางเรา เราจึงวิงวอน ท่านในนามของพระคริสต์ให้คืนดีกับ พระเจ้า” 2 โครินธ์ 5:20 {DA 510.2}

“ความรักของมารดาเป็นตัวแทนให้เด็กได้เห็นความรักของพระคริสต์
และลูกตัวน้อยๆ ที่วางใจและเชื่อฟังมารดา
ของพวกเขากำลังเรียนรู้ที่จะวางใจและเชื่อฟังพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด” {DA 515.4}

ทรงอวยพระพรเด็ก ๆ

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 19:13-15; มาระโก 10:13-16; ลูกา 18:15-17

พระเยซูทรงเป็นที่รักของเด็ก ๆ เสมอ พระองค์ทรงยอมรับความเห็นใจแบบเด็ก ๆ ของพวกเขา และความรักของพวกเขาที่แสดงออกอย่างไม่ถูกสิ่งอื่นใดกระทบกระทั่งจน คำสรรเสริญสนองพระคุณจากริมฝีปากอันบริสุทธิ์ของพวกเขาเป็นดังเสียงดนตรีในพระกรรณของพระองค์และทำให้จิตวิญญาณของพระองค์ที่ถูกดขี่จากการสัมผัสกับคนเจ้าเล่ห์และหน้าซื่อใจคดมีความสดชื่นขึ้น ไม่ว่าพระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จไปที่ใด ความเมตตาปราณีบนพระพักตร์ของพระองค์และความสุภาพอันอ่อนโยนของพระองค์เอาชนะความรักและความมั่นใจของเด็กทั้งหลาย {DA 511.1}

ท่ามกลางชาวยิว มีธรรมเนียมของการพาเด็กไปให้ธรรมาจารย์วางมืออวยพรพวกเขา แต่สาวกของ

พระผู้ช่วยให้รอดคิดว่าพระราชกิจของพระองค์มีความสำคัญเกินกว่าที่จะปล่อยให้เรื่องอย่างนี้มารบกวนพระองค์ เมื่อมารดาต่างอุ้มเด็กน้อยมาเข้าเฝ้าพระองค์ สาวกมองพวกเขาด้วยความไม่พอใจ พวกเขาคิดว่าเด็ก ๆ เหล่านี้เล็กเกินกว่าที่จะได้รับประโยชน์จากการเข้าเฝ้าพระเยซู และสรุปเอาเองว่าพระองค์ทรงไม่พอพระทัยกับการที่มีเด็ก ๆ มาอยู่ด้วย พระผู้ช่วยให้รอดทรงเข้าพระทัยความกังวลและภาระของผู้เป็นมารดาที่หาทางอบรมสั่งสอนลูก ๆ ตามพระวาทะของพระเจ้า พระองค์สดับคำอธิษฐานของพวกเขามาแล้ว พระองค์เองทรงเคยเชิญชวนพวกเขาให้เข้ามาหาพระองค์ {DA 511.2}

มีมารดาคนหนึ่งอุ้มลูกของเธอเดินทางออกจากบ้านเพื่อไปเข้าเฝ้า

พระเยซู ระหว่างทางเธอบอกเพื่อนบ้านถึงการเดินทางของเธอและเพื่อนบ้านก็ต้องการให้พระเยซูวยพรลูกๆ ของเธอด้วย ด้วยเหตุนี้มารดาหลายคนจึงพากันมาพร้อมกับลูกน้อยของตน เด็กบางคนโตเลยวัยทารกเข้าสู่วัยเด็กและวัยหนุ่มสาว เมื่อมารดาทั้งหลายแจ้งความปรารถนาของพวกเธอแล้ว พระเยซูทรงฟังคำทูลขอที่กระตือรือร้นและเคล้าน้ำตาด้วยความเห็นใจ แต่พระองค์ทรงรอดูว่าพวกสาวกจะปฏิบัติต่อพวกเธออย่างไร เมื่อพระองค์ทรงเห็นว่าพวกเขาขับไล่พวกมารดาให้กลับไป โดยคิดว่าพวกตนทำในสิ่งที่พระองค์ทรงโปรดปราน พระองค์จึงทรงสำแดงให้พวกเขาเห็นถึงความผิดพลาดของพวกเขา ตรัสว่า “จงยอมให้เด็กเล็กๆ เข้ามาเฝ้าเรา อย่าห้ามพวกเขาเลย เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น” พระองค์ทรงอุ้มเด็กไว้ในอ้อมพระกร ทรงวางพระหัตถ์ลงบนพวกเขาและประทานพระพรที่พวกเขาปรารถนา {DA 511.3}

มารดาทั้งหลายที่เข้ามาเฝ้าพระองค์ได้รับการปลอบใจ พวกเธอกลับบ้านของตนด้วยกำลังใจที่เข้มแข็ง

ขึ้นพร้อมด้วยพระพรที่ได้รับจากพระคำรับสั่งของพระคริสต์ พวกเธอได้แรงบันดาลใจที่จะแบกรับภาระของตนต่อไปด้วยความชื่นชมยินดีและทำงานด้วยความหวังใจเพื่อลูกๆ ของตน มารดาในทุกวันนี้ก็ต้องรับพระคำรับสั่งของพระองค์ด้วยความเชื่ออย่างเดียวกัน พระคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวในทุกวันนี้เช่นเดียวกับครั้งที่พระองค์ทรงใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางมนุษย์ ในวันนี้พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยของมารดาอย่างแท้จริงเช่นเดียวกับในวันนั้นที่พระองค์ทรงโอบอุ้มเด็กน้อยไว้ในอ้อมพระกรของพระองค์ในแคว้นยูเดีย พระโลหิตของพระองค์ไถ่ลูกๆ ในครอบครัวของเราเช่นเดียวกับที่ไถ่เด็กๆ เมื่อนานมาแล้ว {DA 512.1}

พระเยซูทรงเข้าพระทัยภาระใจของมารดาทุกคน พระองค์ผู้ทรงมีมารดาที่ดั้นร่นอยู่กับความยากจนและความขัดสนทรงเห็นใจมารดาทุกคนในขณะที่พวกเธอทำงานตรากตรำอย่างยากลำบาก พระองค์ผู้ทรงดำเนินไปด้วยระยะทางอันยาวไกลเพื่อปลดปล่อยความทุกข์ใจของหญิงสาวคานาอันคนหนึ่งจะทรง

ประกอบกิจอย่างมากมายเช่นเดียวกันให้แก่มารดาทั้งหลายในวันนี้ พระองค์ผู้ทรงคืนบุตรชายคนเดียวของหญิงม่ายและทรงห่วงใยมารดาของพระองค์เองขณะทรงทนทุกข์บนกางเขนนั่น ก็ทรงสัมผัสได้ถึง ความทุกข์ของมารดาในทุกวันนี้ พระองค์จะทรงปลอบโยนและทรงช่วยเหลือในความยากลำบากทั้งหมดและในความต้องการทุกอย่าง {DA 512.2}

ขอให้ผู้ที่ เป็นมารดาทั้งหลาย นำความกังวลสับสนของพวกเขา เข้ามาเฝ้าพระเยซู พวกเขาจะได้ พระคุณอย่างเพียงพอที่จะช่วย ปกครองดูแลลูกๆ ประตูปิดออก แก่มารดาทุกคนให้นำภาระของเธอ มาวางไว้แทบพระบาทของพระผู้ช่วย ให้รอด พระองค์ผู้ตรัสว่า “จงยอมให้ เด็กเล็กๆ เข้ามาเฝ้าเรา อย่าห้าม พวกเขาเลย” ยิ่งทรงเชื่อเชิญ มารดาให้นำลูกน้อยของตนมารับ พระพรจากพระองค์ แม้แต่ทารกใน อ้อมแขนของมารดาก็ยังจะอาศัยอยู่ ภายใต้ร่มเงาของพระผู้ทรงฤทธานุภาพได้ผ่านทางความเชื่อของมารดา ที่อธิษฐานอยู่เสมอ ยอห์นผู้ให้

บัพติศมาประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่แรกเกิด หากเราจะมี ชีวิตอยู่ร่วมกับพระเจ้า เราก็คาดหวังได้ว่าพระวิญญาณของพระเจ้า จะหล่อหลอมลูกน้อยของเราตั้งแต่นั้น เริ่มชีวิตของพวกเขา {DA 512.3}

พระเยซูทรงมองเห็นว่าในเด็กๆ ที่ได้พากันมาเข้าเฝ้าพระองค์นั้น พวกเขาจะเป็นชายและหญิงที่จะ ร่วมรับมรดกแห่งพระคุณและเป็น ประชากรในอาณาจักรของพระองค์ และบางคนจะยอมพลีชีพเพื่อเห็น แก่พระองค์ พระองค์ทรงทราบว่า เด็กๆ เหล่านี้จะฟังพระองค์และยอม รับพระองค์เป็นพระผู้ไถ่ของพวกเขา ได้ง่ายกว่าผู้ใหญ่ซึ่งมีอยู่หลายคน ที่เป็นคนฉลาดฝึกฝนทางโลก และ ใจแข็งกระด้าง พระองค์ทรงลดระดับ การสอนของพระองค์ลงจนถึงระดับ ของพวกเขา พระองค์ผู้ทรงเป็น จอมทัพแห่งสวรรค์ไม่ทรงรังเกียจ ตอบคำถามของพวกเขาและทำให้ บทเรียนสำคัญของพระองค์ง่ายขึ้น เพื่อให้เป็นไปตามความเข้าใจแบบ เด็กๆ พระองค์ทรงปลูกเมล็ดพันธุ์ แห่งความจริงในความคิดของพวกเขา ซึ่งในอีกหลายปีต่อมาจะผุดขึ้นและ

เกิดผลจนถึงชีวิตนิรันดร์ {DA 512.4}

ยังคงเป็นความจริงที่เด็กๆ มีความอ่อนไหวที่จะรับคำสอนของข้าวประเสริฐได้ง่ายที่สุด หัวใจของพวกเขาเปิดรับอิทธิพลจากพระเจ้าและรักษาบทเรียนที่ได้รับไว้ได้อย่างมั่นคง เด็กเล็กๆ อาจจะเป็นคริสเตียนที่มีประสบการณ์ตามอายุของพวกเขา พวกเขาจะต้องได้รับการอบรมสั่งสอนในเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณและบิดามารดาจะต้องจัดหาให้พวกเขาได้รับทุกโอกาสเพื่อสร้างลักษณะอุปนิสัยตามแบบอย่างพระลักษณะนิสัยของพระคริสต์ {DA 515.1}

บิดาและมารดาควรปฏิบัติต่อบุตรของตนในฐานะสมาชิกอายุน้อยในครอบครัวของพระเจ้าที่พระองค์ทรงมอบให้แก่พวกเขาเพื่ออบรมสั่งสอนไว้ให้พร้อมสำหรับสภากาชาดที่เรารู้จักได้จากพระคริสต์ จะต้องมอบให้แก่ลูกๆ ของเราในขณะที่จิตใจของเด็กๆ ยังรับไว้ได้ จงเปิดเผยความงามของหลักการแห่งสวรรค์ให้แก่พวกเขาที่ละนิดด้วยการทำเช่นนี้ บ้านของคริสเตียนจะเป็นโรงเรียนที่มีบิดามารดาทำหน้าที่เป็นครูน้อยในขณะที่พระคริสต์

เองทรงเป็นอาจารย์ใหญ่ {DA 515.2}

ในการทำงานเพื่อนำลูกๆ ของเราให้กลับใจมาหาพระเจ้า เราจะต้องไม่ใช่อารมณ์รุนแรงเป็นหลักฐานสำคัญเพื่อแสดงว่าพวกเขาสำนึกบาป เราไม่จำเป็นต้องรู้เวลาแน่นอนของการกลับใจ เราจะต้องสอนพวกเขาให้นำบาปของพวกเขามาถวายให้พระเยซู โดยทูลขอการอภัยและเชื่อว่าพระองค์ทรงให้อภัยแล้วและรับพวกเขาตั้งแต่วันที่พระองค์ทรงรับเด็กๆ เมื่อพระองค์ดำรงอยู่ในโลกนี้ {DA 515.3}

ขณะที่มารดาสอนลูกให้เชื่อฟัง เธอเพราะพวกเขารักเธอ เธอกำลังสอนบทเรียนแรกในชีวิตคริสเตียนให้แก่พวกเขา ความรักของมารดาเป็นตัวแทนให้เด็กได้เห็นความรักของพระคริสต์ และลูกตัวน้อยๆ ที่วางใจและเชื่อฟังมารดาของพวกเขา กำลังเรียนรู้ที่จะวางใจและเชื่อฟังพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด {DA 515.4}

พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างสำหรับลูกๆ และพระองค์ทรงเป็นแบบอย่างของคุณพ่อด้วย พระองค์ตรัสด้วยสิทธิอำนาจและพระดำรัสของพระองค์ทรงพลัง กระนั้นในการ

ติดต่อสัมพันธ์กับพวกคนหยาบคาย และโหดร้าย พระองค์ไม่ทรงใช้สำนวน ภาษาที่ไม่สุภาพหรือไร้มารยาทกับ พวกเขา พระคุณของพระคริสต์ในใจ จะมอบความภูมิฐานอย่างสมเกียรติ ที่มาจากสวรรค์และความรู้สึกได้ถึง ความเหมาะสม พระคุณนี้จะสยบ ความรุนแรงแข็งกระด้างทุกชนิดและ เอาชนะความหยาบกร้านและไม่ปราณี ทั้งหมด พระคุณนี้จะนำบิดามารดา ทั้งหลายให้ปฏิบัติต่อลูกๆ ดังคนที่มีปัญญา เหมือนที่ตัวพวกเขาเอง ต้องการได้รับการปฏิบัติ {DA 515.5}

บิดามารดาทั้งหลาย ให้ศึกษา บทเรียนที่พระเจ้าประทานไว้ในธรรมชาติมาใช้ในการอบรมบุตรของตน หากคุณต้องการดอกคาร์เนชั่นหรือ กุหลาบ หรือลิลลี่ คุณจะต้องลงมือ อย่างไร? ให้ถามคนสวนว่าเขาทำ อย่างไรให้กิ่งก้านและใบไม้งอกขึ้นได้ งามอย่างสวยงามและพัฒนาอย่าง สมส่วนน่ารัก เขาจะบอกคุณว่าเขา ไม่ได้ใช้มือหยาบๆ และไม่จับอย่าง รุนแรง เพราะการทำเช่นนั้นก็มีเพียง แต่จะทำให้กิ่งบอบบางหัก ให้ทำด้วยความเอาใจใส่เล็กๆ น้อยๆ และทำ ซ้ำๆ อยู่เสมอ พระองค์ทรงทำให้

ดินชุ่มและปกป้องพืชที่กำลังเติบโต จากการถูกระแทกอย่างรุนแรงและ จากแสงแดดที่แผดเผา และพระเจ้า ทรงบันดาลให้ต้นพืชเหล่านั้นเจริญ งอกงามและเบ่งบานในความน่ารัก ให้เอาวิธีการของคนสวนมาลงมือ ปฏิบัติกับลูกของคุณ หาทางที่จะปั้น แต่งลักษณะอุปนิสัยของพวกเขาตาม พระลักษณะนิสัยของพระคริสต์ด้วย การสัมผัสอย่างอ่อนโยนและปฏิบัติ ด้วยความรัก {DA 516.1}

ขอให้ส่งเสริมการแสดงออก ซึ่งความรักที่มีต่อพระเจ้าและต่อกัน และกัน เหตุผลที่มีคนใจแข็งกระด้าง มากมายในโลกนี้ก็เพราะความรัก ที่จริงใจถูกมองว่าเป็นความอ่อนแอ และถูกกีดกีดและถูกข่มไว้ ธรรมชาติ ที่ดีของคนเหล่านี้ถูกระงับไว้ในช่วง วัยเด็กและหากไม่ใช่เพราะความรัก ของพระเจ้าที่จะหลอมละลายความ เห็นแก่ตัวอย่างเย็นชาของพวกเขา แล้ว ความสุขของพวกเขาจะถูก ทำลายลงไปตลอดกาล หากเราต้องการ ให้ลูกของเรามีจิตวิญญาณอัน อ่อนโยนของพระเยซูและความเห็น ออกเห็นใจที่เหล่าทูตสวรรค์แสดงต่อ เราแล้ว เราจะต้องส่งเสริมให้แรง

ผลักดันแห่งรักและโอบอ้อมอารีของ
วัยเด็กเกิดขึ้นมา {DA 516.2}

ให้เราสอนเด็กๆ มองเห็นพระ
คริสต์ในธรรมชาติ พาพวกเขาออกไป
ในที่โล่งแจ้ง ใต้ต้นไม้สูงงามสง่า
เข้าไปในสวน และในผลงานของการ
ทรงสร้างที่ยอดเยี่ยมทั้งหมดสอนให้
พวกเขาเห็นการแสดงออกถึงความรัก
ของพระองค์ สอนพวกเขาว่าพระองค์
ทรงสร้างกฎที่ควบคุมสิ่งมีชีวิตทุกชนิด
พระองค์ทรงสร้างกฎเพื่อให้เรามี
ความสุขและความยินดี อย่าเอาคำ
อธิษฐานยืดยาวและคำสอนที่น่าเบื่อ
หน่ายทำให้พวกเขาอึดโรย แต่ใช้
บทเรียนคำสอนของธรรมชาติสอน
พวกเขาให้เชื่อฟังพระบัญญัติของ
พระเจ้า {DA 516.3}

เมื่อทำให้พวกเขาวางใจคุณใน
ฐานะผู้ติดตามของพระคริสต์ได้แล้ว
ก็จะเป็นเรื่องง่ายที่จะสอนพวกเขาถึง
ความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงรัก
พวกเรา ในขณะที่คุณพยายามอธิบาย
ความจริงของการไถ่ให้รอดและนำ
เด็กไปหาพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วย
ให้รอดส่วนตัวนั้นทูตสวรรค์จะอยู่
เคียงข้างคุณ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะ
ประทานพระคุณให้แก่บิดาและมารดา

ทั้งหลายเพื่อให้เด็กตัวน้อยๆ รู้สึก
สนใจเรื่องราวอันมีค่าของทารกน้อย
แห่งหมู่บ้านเบธเลเฮมผู้ทรงเป็นความ
หวังที่แท้จริงของโลก {DA 517.1}

เมื่อพระเยซูตรัสบอกสาวกว่า
อย่าห้ามเด็กๆ มาหาพระองค์นั้น
พระองค์กำลังตรัสกับผู้ติดตามของ
พระองค์ในทุกยุคทุกสมัยคือตรัสกับ
เจ้าหน้าที่ของคริสตจักร กับศาสนา-
จารย์ ผู้ช่วยและคริสเตียนทั้งหมด
พระเยซูทรงกำลังเชิญชวนเด็กๆ และ
พระองค์ทรงกำชับเราว่าจงยอมให้
พวกเขาเข้ามา ประหนึ่งพระองค์จะ
ตรัสว่า พวกเขาจะเข้ามาถ้าคุณ
ไม่ขัดขวางพวกเขา {DA 517.2}

อย่าให้ลักษณะอุปนิสัยที่ไม่
เหมือนพระคริสต์ของคุณเป็นตัวแทน
ที่ผิดของพระเยซู อย่างที่ดก้นเด็กเล็กๆ
ให้ห่างจากพระองค์เพราะความเย็นชา
และความเกรี้ยวกราดของคุณ อย่า
ทำให้พวกเขารู้สึกว่าสวรรค์ไม่น่าอยู่
สำหรับพวกเขาถ้าคุณอยู่ที่นั่น อย่า
พูดถึงศาสนาว่าเป็นสิ่งที่เด็กไม่เข้าใจ
หรือทำราวกับว่าไม่คาดหวังที่จะให้
พวกเขายอมรับพระคริสต์ในวัยเด็ก
อย่าทำให้พวกเขาเข้าใจอย่างผิดๆ
ว่าศาสนาของพระคริสต์เป็นศาสนา

แห่งความเศร้าโศกและในการมาหา
พระผู้ช่วยให้รอดพวกเขาต้องสละ
ทุกสิ่งที่ทำให้ชีวิตสุขสำราญ {DA
517.3}

ในขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์
ทรงขับเคลื่อนอยู่ในจิตใจของเด็กๆ
จึงให้ความร่วมมือกับพระราชกิจของ
พระองค์ สอนพวกเขาว่าพระผู้ช่วยให้
รอดทรงเรียกพวกเขาอยู่ บอก
พวกเขาว่าไม่มีสิ่งใดจะถวายเป็น
ขึ้นชมยินดีแต่พระองค์ได้มากกว่า
การที่พวกเขาจะมอบถวายตนแด่
พระองค์ในช่วงชีวิตที่ยังตรึงวัย
อันสดชื่นของพวกเขา {DA 517.4}

พระผู้ช่วยให้รอดทรงปฏิบัติ
ด้วยความอ่อนโยนอย่างไม่มีขอบเขต
จำกัดกับจิตวิญญาณที่พระองค์ทรง
ไถ่มาแล้วด้วยพระโลหิตของพระองค์
พวกเขาเป็นผู้ที่ความรักของพระองค์
ทรงเรียกหา พระองค์ทรงเฝ้ามอง
ด้วยความปรารถนาที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลง
ออกเป็นนิจได้ พระหทัยของพระ
องค์วอนหาไม่เพียงแต่เด็กๆ ที่เรียบ
ร้อยที่สุดเท่านั้น แต่ยังทรงตามหา

เด็กที่มีลักษณะอุปนิสัยอันน่าพึง
รั้งเกียจที่ถ่ายทอดมาทางพันธุกรรม
ด้วย บิดามารดาหลายคนไม่เข้าใจว่า
พวกเขามีความรับผิดชอบต่อลักษณะ
เฉพาะเหล่านี้ในตัวลูกมากแค่ไหน
พวกเขาไม่มีความอ่อนโยนและสติ
ปัญญาพอที่จะจัดการกับคนที่ทำผิด
ซึ่งพวกเขาเป็นต้นเหตุที่ทำให้เป็น
เช่นนั้น แต่พระเยซูทอดพระเนตรดู
เด็กเหล่านี้ด้วยความสงสาร พระองค์
ทรงติดตามจากเหตุไปหาผล {DA
517.5}

คนงานคริสเตียนอาจจะเป็น
ตัวแทนของพระคริสต์ในการชักนำ
เด็กเหล่านี้ให้มาหาพระผู้ช่วยให้รอด
โดยเขาอาจจะผูกพันเด็กๆ เข้ากับ
หัวใจของเขาได้โดยใช้สติปัญญา
และไหวพริบ เขาอาจจะให้กำลังใจ
และความหวังแก่พวกเขา และโดย
พระคุณของพระคริสต์จะได้เห็นเด็กๆ
เกิดการเปลี่ยนแปลงลักษณะอุปนิสัย
เพื่อจะสามารถกล่าวได้ว่า “เพราะว่า
แผ่นดินสวรรค์เป็นของคนเช่นเด็ก
เหล่านั้น” {DA 517.6}

“บิดาและมารดาควรปฏิบัติต่อบุตรของตน
ในฐานะสมาชิกอายุน้อยในครอบครัวของพระเจ้า....
จงเปิดเผยความงามของหลักการแห่งสวรรค์ให้แก่พวกเขาที่ละนิด....
บ้านของคริสเตียนจะเป็นโรงเรียนที่มีบิดามารดาทำหน้าที่เป็นครูน้อย
ในขณะที่พระคริสต์เองทรงเป็นอาจารย์ใหญ่ {DA 515.2}

“ท่านยังขาดอยู่อย่างหนึ่ง”

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 19:16-22; มาระโก 10:17-22; ลูกา 18:18-23

“เมื่อพระองค์กำลังจะเสด็จออกไปนั้น มีคนหนึ่งวิ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงทูลถามพระองค์ว่า ‘อาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะอย่างไร ถึงจะได้ชีวิตนิรันดร์?’” {DA 518.1}

ชายหนุ่มที่ทูลคำถามนี้เป็นนักการปกครอง เขามีทรัพย์สินมากและอยู่ในตำแหน่งหน้าที่รับผิดชอบสูง เขาเห็นความรักที่พระคริสต์ทรงสำแดงต่อเด็ก ๆ ที่เข้ามาเฝ้าพระองค์ เขาเห็นว่าพระองค์ทรงรับพวกเขาด้วยความอ่อนโยนและทรงอุ้มพวกเขาไว้ในอ้อมพระกรของพระองค์เพียงใด และประกายแห่งความรักในหัวใจของเขาที่มีต่อพระผู้ช่วยให้รอดถูกจุดให้สว่างขึ้นมา เขามีความปรารถนาจะเป็นสาวกของพระองค์ ในขณะที่พระคริสต์เสด็จผ่านไป เขาถูกเร้าใจมากจนต้องวิ่งตามพระองค์และคุกเข่าแทบพระบาท ทูลด้วยความจริงใจและ

จริงจึงถามคำถามที่สำคัญต่อจิตวิญญาณของเขาและต่อจิตวิญญาณของมนุษย์ทุกคน “อาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะอย่างไรถึงจะได้ชีวิตนิรันดร์?” {DA 518.2}

“ท่านใช้คำว่าประเสริฐทำไม?” พระคริสต์ตรัส “ไม่มีใครประเสริฐนอกจากพระเจ้าองค์เดียว” พระเยซูทรงปรารถนาที่จะทดสอบความจริงใจของผู้ปกครองและฟังจากเขาว่าคิดอย่างไรที่ถือว่าพระองค์ประเสริฐ เขาตระหนักได้หรือไม่ว่าพระองค์ที่เขากำลังทูลอยู่พระองค์นี้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า? อะไรคือความรู้สึกที่แท้จริงในใจของเขา? {DA 518.3}

ผู้ปกครองคนนี้ถือว่าความชอบธรรมของตนเองนั้นสูงส่ง เขาไม่ได้คิดว่าตัวเองบกพร่องในสิ่งใด แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังไม่พอใจเสียเลยทีเดียว

เขารู้สึกได้ว่าตนขาดบางสิ่งที่เขา
ไม่ได้ครอบครอง พระเยซูจะทรงอวยพร
เขาเหมือนที่พระองค์ทรงอวยพร
เด็กเล็กๆ และทำให้จิตวิญญาณของเขา
เขาพอใจไม่ได้หรือ? {DA 518.4}

พระเยซูตรัสตอบเขาว่าหาก
เขาประสงค์จะได้รับชีวิตนิรันดร์การ
เชื่อฟังพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า
เป็นสิ่งจำเป็น และพระองค์ทรงอ้าง
ถึงพระบัญญัติหลายประการที่แสดง
ถึงหน้าที่ของมนุษย์ต่อเพื่อนมนุษย์
คำตอบรับของผู้ปกครองท่านนี้คือ
“ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้
ทุกประการตั้งแต่เป็นเด็กหนุ่มมา
ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง?” TKJV
{DA 518.5}

พระคริสต์ทรงมองไปที่ใบหน้า
ของชายหนุ่มราวกับทรงกำลังอ่านชีวิต
ของเขาและค้นหาลักษณะอุปนิสัย
ของเขาอยู่ พระองค์ทรงรักเขาและ
ทรงปรารถนาที่จะประทานสันติสุข
และพระคุณและความสุขที่จะเปลี่ยน
ลักษณะอุปนิสัยของเขาในทางวัตถุ
นิยม “ท่านยังขาดอยู่อย่างหนึ่ง”
พระองค์ตรัส “จงไปขายบรรดาสิ่ง
ของที่ท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้กับคน
ยากจน ท่านจึงจะมีทรัพย์สมบัติใน

สวรรค์ แล้วจงกลับมาติดตามเรา”
{DA 519.1}

พระคริสต์ทรงถูกดึงดูดเข้าหา
ชายหนุ่มคนนี้ พระองค์ทรงทราบดีว่า
เขาจริงใจกับคำตอบอันมั่นใจของเขา
ที่ว่า “ข้อเหล่านั้นข้าพเจ้าถือรักษา
ไว้ตั้งแต่เด็ก” พระผู้ไถ่ทรงปรารถนา
ที่จะปลูกฝังความเข้าใจให้เกิดขึ้นใน
ตัวเขาเพื่อที่จะช่วยให้เขามองเห็นถึง
ความจำเป็นของการอุทิศหัวใจและ
มีคุณงามความดีตามแบบฉบับของ
คริสเตียน พระองค์ทรงหวังให้เขามี
หัวใจที่ถ่อมและสำนึกผิด มีการ
ตระหนักถึงความรักสูงส่งที่สุดเพื่อ
มอบถวายพระเจ้า และชอบสิ่งที่
ขาดไว้ในคุณความดีอันสมบูรณ์แบบ
ของพระคริสต์ {DA 519.2}

พระเยซูทรงมองเห็นว่าถ้า
ผู้ปกครองคนนี้จะเข้ามาเป็นผู้ร่วมงาน
กับพระองค์ในพระราชกิจแห่งการ
ช่วยให้รอดแล้ว พระองค์จะทรงได้
ความช่วยเหลือที่พระองค์ทรงต้อง
การซึ่งมีอยู่ในตัวเขา หากเขาเอา
ตัวเองเข้ามาอยู่ภายใต้การทรงนำ
ของพระคริสต์แล้ว เขาจะเป็นพลัง
สำหรับความดี ผู้ปกครองผู้นี้อาจจะ
เป็นตัวแทนของพระคริสต์ในระดับ

ที่โดดเด่นได้ เพราะเขามีคุณสมบัติ ซึ่งเมื่อเข้าประสานเป็นหนึ่งในเดียวกับ พระผู้ช่วยให้รอดแล้ว จะทำให้เขา เป็นกำลังให้กับพระเจ้าท่ามกลาง มนุษย์ พระคริสต์เมื่อทรงมองเข้าไป ถึงลักษณะอุปนิสัยนิสัยของเขาแล้ว ก็ทรงรักเขา ความรักที่มีต่อพระคริสต์ ถูกปลุกขึ้นในใจของผู้ปกครอง เพราะ รักทำให้เกิดรัก พระเยซูทรงปรารถนา ที่จะเห็นเขามาเป็นร่วมงานคนหนึ่ง กับพระองค์ พระองค์ทรงปรารถนา ที่จะทำให้เขาเป็นเหมือนพระองค์เอง ให้เป็นกระเจกเงาเพื่อให้พระฉายา ของพระเจ้าสะท้อนออกมา พระองค์ ทรงปรารถนาที่จะพัฒนาความเป็น เลิศของลักษณะอุปนิสัยและชำระให้ บริสุทธิ์เพื่อให้พระอาจารย์ทรงใช้งาน หากผู้ปกครองมอบถวายตัวเองให้กับ พระคริสต์แล้ว เขาจะเติบโตขึ้นใน บรรยากาศเบื้องพระพักตร์พระองค์ หากเขาตัดสินใจเลือกทางนี้ อนาคต ของเขาจะแตกต่างออกไปอย่างมาก เพียงไร! {DA 519.3}

“ท่านยังขาดอยู่อย่างหนึ่ง” พระเยซูตรัส “ถ้าท่านต้องการจะเป็น คนดีพร้อม จงไปขายทรัพย์สิ่งของ ที่ท่านมีอยู่แจกจ่ายให้คนยากจน

แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ และจงตามเรามา” พระคริสต์ทรง อ่านใจผู้ปกครอง เขาขาดอยู่เพียง สิ่งเดียว แต่สิ่งนั้นเป็นหลักการที่สำคัญ เขาต้องการความรักของพระเจ้าใน จิตวิญญาณ การขาดสิ่งนี้หากไม่ถูก เติมให้เต็มแล้ว จะเป็นอันตรายถึง ชีวิตของเขา และธรรมชาติของเขา ทั้งหมดจะเสื่อมทรามไป ด้วยการ ปล่อยตัวตามใจตนเองความเห็นแก่ตัว จะแข็งแกร่งขึ้น การที่เขาจะรับ ความรักจากพระเจ้าได้นั้นเขาต้อง ยอมสละทิ้งไปซึ่งความรักตนอย่าง สูงส่ง {DA 519.4}

พระคริสต์ประทานการทดสอบ หนึ่งให้ชายคนนี้ พระองค์ทรงเชิญ ชวนให้เขาเลือกระหว่างสมบัติของ สวรรค์กับความยิ่งใหญ่ของทางฝ่าย โลก สมบัติของสวรรค์ทรงโปรด สัตุนิยมมอบให้แก่เขาหากเขาเพียง จะติดตามพระคริสต์ แต่จะต้องทิ้ง อัดตาไป ความตั้งใจของเขาจะต้อง ยอมมอบให้ไปอยู่ใต้การควบคุมของ พระคริสต์ พระคริสต์ทรงเสนอความ บริสุทธิ์ของพระเจ้าเองให้แก่ผู้ ปกครองหนุ่มคนนี้ เขามีโอกาสที่ จะเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้าและ

ร่วมกับพระคริสต์รับมรดกในสมบัติของสวรรค์ แต่เขาต้องแบกกางเขนและติดตามพระผู้ช่วยให้รอดไปตามทางของการละทิ้งตน {DA 519.5}

ความจริงแล้วพระดำรัสของพระคริสต์เป็นคำเชิญอย่างตรงไปตรงมาที่ยื่นให้แก่ผู้ปกครองคนนี้ว่า *“ท่านก็จงเลือกเสียในวันนี้ว่าท่านจะปรนนิบัติใคร”* โยชูวา 24:15 การเลือกอยู่ที่เขา พระเยซูทรงวอนหาการกลับใจใหม่ของเขา พระองค์ทรงเปิดให้เขาเห็นจุดต่างในลักษณะอุปนิสัยของเขา และด้วยความใส่พระทัยอย่างลึกซึ้งยิ่งพระองค์ทรงเฝ้ามองประเด็นนี้ในขณะที่ชายหนุ่มกำลังชั่งใจอยู่! หากเขาตัดสินใจติดตามพระคริสต์ เขาจะต้องเชื่อปฏิบัติตามพระดำรัสของพระองค์ในทุกเรื่อง เว้นเขาต้องหันหน้าไปจากโครงการในฝันที่มั่งมันไว้ พระผู้ช่วยให้รอดทรงเฝ้ามองชายหนุ่มด้วยความร้อนพระทัย ทรงหวังคอยจิตวิญญาณที่หิวกระหาย ทรงหวังว่าเขาจะยอมรับคำเชิญของพระวิญญาณของพระเจ้า! {DA 520.1}

พระคริสต์ทรงกำหนดเงื่อนไขเดียวที่จะนำผู้ปกครองไปไว้ตรงจุด

ที่จะทำให้ลักษณะอุปนิสัยของเขาสมบูรณ์ขึ้นได้ พระดำรัสของพระองค์ถึงแม้จะดูผิวเผินว่ารุนแรงและเกรี้ยวกราดแต่เป็นพระวอนแห่งปัญญา การรับพระวอนไว้และปฏิบัติตามเป็นเพียงความหวังเดียวของความรอดของผู้ปกครอง ตำแหน่งสูงส่งและทรัพย์สินสมบัติของเขาส่งอิทธิพลแห่งความชั่วลงในลักษณะอุปนิสัยของเขา หากเขาเก็บถนอมสิ่งเหล่านี้ไว้ มันจะไปแย่งความรักที่เขามีต่อพระเจ้า การเก็บสิ่งนี้ไว้จากพระเจ้าไม่ว่าจะน้อยหรือมากเป็นการเก็บสงวนสิ่งที่จะทำให้กำลังทางศีลธรรมและประสิทธิภาพของเขาลดลง เพราะหากเก็บถนอมสิ่งของในโลกเอาไว้ไม่ว่ามันจะไม่มั่นคงและไม่มีความค่าเพียงไร ก็ตาม สิ่งเหล่านี้จะดึงความสนใจของเราไปจนหมด {DA 520.2}

ผู้ปกครองคนนี้เข้าใจความหมายพระดำรัสทั้งหมดของพระคริสต์ได้อย่างรวดเร็วและเขาก็รู้สึกเศร้าใจ หากเขาตระหนักได้ถึงคุณค่าของประทานที่นำเสนอให้แก่เขาแล้ว เขาคงจะรีบเข้าร่วมเป็นหนึ่งในผู้ติดตามของพระคริสต์ เขาเป็นสมาชิกของสภาอันทรงเกียรติของชาวยิว และ

ซาตานกำลังล่อลวงเขาด้วยความหวังของอนาคตภายหน้าที่สวยเกินจริง เขาต้องการสมบัติของสวรรค์แต่เขาก็ต้องการผลประโยชน์ที่จะนำความร่ำรวยมาจากทางโลกด้วยเช่นกัน เขาเสียใจที่มีเงื่อนไขเช่นนั้น เขาปรารถนาชีวิตนิรันดร์ แต่เขาไม่เต็มใจที่จะเสียสละ ดูเหมือนว่ามูลค่าชีวิตนิรันดร์แพงเกินไป และเขาก็จากไปด้วยความเศร้าใจ “เพราะเขามีทรัพย์สินจำนวนมาก” {DA 520.3}

การที่เขายืนยันว่าเขาถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้านั้นเป็นคำยอมรับที่หลอกลวง เขาแสดงออกให้เห็นว่าทรัพย์สินเงินทองเป็นรูปเคารพของเขา เขาถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าไม่ได้ในขณะที่ความรักอันดับที่หนึ่งของเขาคือโลก เขารักของขวัญของพระเจ้ามากกว่ารักพระเจ้าผู้ประทานให้ พระคริสต์ทรงเสนอให้ชายหนุ่มมาร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์เอง “จงตามเรามา” พระองค์ตรัส แต่สำหรับเขาแล้วพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดไม่ได้มีความหมายมากเท่ากับชื่อเสียงของตัวเองเขาเองท่ามกลางมนุษย์และทรัพย์สินสมบัติของเขา การสละทิ้งสมบัติทางโลกของเขาที่มองเห็น

ได้เพื่อสมบัติของสวรรค์ที่ตาเปล่ามองไม่เห็นเป็นความเสี่ยงที่ใหญ่ยิ่งเกินไป เขาปฏิเสธข้อเสนองานชีวิตนิรันดร์และจากไปและต่อมาภายหลังเขาก็กราบไหว้บูชาโลก คนนับพันกำลังเดินผ่านการทดสอบในลักษณะเดียวกันนี้ พวกเขาเอาพระคริสต์และโลกมาชั่งเปรียบเทียบกัน และคนมากมายเลือกโลก เช่นเดียวกับผู้ปกครองหนุ่ม พวกเขาหันหลังไปจากพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพร้อมกับพูดในใจว่าฉันไม่ต้องการให้บุตรของข้ามาเป็นผู้นำของฉัน {DA 520.4}

วิธีของพระคริสต์ในการปฏิบัติต่อชายหนุ่มคนนี้ถูกนำเสนอไว้เพื่อเป็นบทเรียนอุทาหรณ์ พระเจ้าประทานกฎแห่งการประพฤติซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์ทุกคนต้องปฏิบัติตาม คือการเชื่อฟังกฎของพระองค์ ซึ่งไม่ใช่เพียงแค่การเชื่อฟังตามตัวบทกฎหมายเท่านั้น แต่เป็นการเชื่อฟังที่เข้ามาในชีวิตและแสดงออกมาให้เห็นในลักษณะอุปนิสัย พระเจ้าทรงกำหนดมาตรฐานลักษณะอุปนิสัยให้กับทุกคนที่ต้องการเป็นประชากรในอาณาจักรของพระองค์ ผู้ที่จะ

ได้รับการยอมรับว่าเป็นบุตรและธิดาของพระเจ้า คือผู้ที่ร่วมงานกับพระคริสต์และผู้ที่จะพูดว่า พระองค์เจ้าข้า ทั้งหมดที่ข้าพระองค์มี และทั้งหมดที่ข้าพระองค์เป็นเป็นของพระองค์เท่านั้น ทุกคนควรพิจารณาว่าการปรารถนาสวรรค์หมายความว่าอย่างไรแต่กระนั้นยังจะหันหลังกลับไปเพราะเงื่อนไขที่วางเอาไว้ ให้คิดว่า การพูดคำว่า “ไม่” กับพระคริสต์หมายความว่าอะไร ผู้ปกครองคนนี้พูดว่า ไม่ ผมถวายทั้งหมดให้พระองค์ไม่ได้ พวกเราพูดอย่างเดียวกันนี้หรือเปล่า? พระผู้ช่วยให้รอดทรงเสนอที่จะแบ่งงานที่พระเจ้าประทานให้เราทำ พระองค์ทรงเสนอให้ใช้วิธีการต่าง ๆ ที่ทรงมอบให้แก่เราเพื่อทำพระราชกิจของพระองค์ในโลกให้ก้าวหน้าต่อไป ด้วยวิธีนี้เท่านั้นที่พระองค์จะทรงสามารถช่วยเราให้รอดได้ {DA 523.1}

พระเจ้าประทานทรัพย์สินให้แกผู้ปกครองเพื่อให้เขาพิสูจน์ตัวเองว่าเป็นผู้พิทักษ์ทรัพย์สินที่ซื่อสัตย์ เขาต้องแจกจ่ายสิ่งของเหล่านี้เพื่อเป็นพระพรแก่ผู้ที่ขัดสน บัดนี้พระเจ้าทรงฝากปัจจัยต่างๆ ให้แก่มนุษย์

ให้พวกเขาได้รับตะลันต์และโอกาสเพื่อให้เป็นตัวแทนของการช่วยคนยากจนและคนที่ทุกข์ยาก ผู้ที่ใช้ของประทานที่ฝากมอบไว้ตามที่พระเจ้าทรงจัดการนั้นได้มาเป็นผู้ร่วมทำงานกับพระผู้ช่วยให้รอด เขานำจิตวิญญาณหลายดวงกลับมาหาพระคริสต์เพราะเขาเป็นตัวแทนของลักษณะนิสัยของพระองค์ {DA 523.2}

สำหรับผู้ที่เป็เหมือนเช่นผู้ปกครองหนุ่ม คืออยู่ในตำแหน่งที่ได้รับการไว้วางใจสูงและมีทรัพย์สินมากมายอาจดูเหมือนเป็นการเสียสละที่ยิ่งใหญ่เกินไปที่จะสละทุกสิ่งเพื่อติดตามพระคริสต์ แต่นี่เป็นกฎแห่งการประพฤติสำหรับทุกคนที่จะเข้ามาเป็นสาวกของพระองค์ สิ่งใดที่น้อยไปกว่าการเชื่อฟังจะไม่เป็นที่ยอมรับ การยอมจำนนตัวเราเองเป็นแก่นสารสำคัญในคำสอนของพระคริสต์ บ่อยครั้งมันถูกนำเสนอและถูกบัญชาด้วยภาษาที่ดูเหมือนเผด็จการ เพราะไม่มีทางอื่นใดที่จะช่วยมนุษย์ให้รอดได้นอกจากการตัดทิ้งไปซึ่งสิ่งเหล่านั้นที่เมื่อเข้าไปเฟลิดเฟลินอยู่ด้วยแล้วจะทำให้คนทั้งคนเสื่อมเสียไป {DA 523.3}

เมื่อผู้ติดตามของพระคริสต์
ถวายสิ่งที่เป็นของพระองค์มอบคืนแด่
พระเจ้า พวกเขากำลังสะสมสมบัติซึ่ง
จะมอบให้พวกเขาเมื่อพวกเขาได้ยิน
คำว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นบ่าวที่ดีและ
ซื่อสัตย์เจ้าซื่อสัตย์ . . . เจ้าจงร่วม
ยินดีกับนายของเจ้าเถิด” “เพื่อความ
ยินดีที่อยู่ต่อหน้าพระองค์ ทรงถือว่า
ความอับอายนั้นไม่เป็นสิ่งสำคัญ

และพระองค์ประทับเบื้องขวาพระที่นั่ง
ของพระเจ้า” มัทธิว 25:23; ฮีบรู
12:2 ความสุขที่ได้เห็นจิตวิญญาณ
ได้รับการไถ่ จิตวิญญาณที่ช่วยให้
รอดแล้วชั่วนิรันดร์คือรางวัลของ
ทุกคนที่เอาเท้าของพวกเขามาวาง
ลงในรอยพระบาทของพระองค์ผู้ตรัส
ว่า “จงตามเรามา” {DA 523.4}

“แต่ทุกคนที่ยอมรับพระองค์ คือคนที่เชื่อในพระนามของพระองค์นั้น
พระองค์ก็จะประทานสิทธิให้เป็นลูกของพระเจ้า
ซึ่งในฐานะนั้นพวกเขาไม่ได้เกิดจากเลือดเนื้อหรือกาม
หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า” ยอห์น 1:12, 13

“พระเจ้าทรงฝากปัจจัยต่างๆ
ให้แก่มนุษย์ให้พวกเขารับผิดชอบต่อ
เพื่อให้เป็นตัวแทนของการช่วยคนยากจนและคนที่ทุกข์ยาก....
มาเป็นผู้ร่วมทำงานกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด
เขานำจิตวิญญาณหลายดวงกลับมาหาพระคริสต์
เพราะเขาเป็นตัวแทนของลักษณะนิสัยของพระองค์” {DA 523.2}

“ลาซารัส ออกมาเถิด”

ลูกา 10:38-42; ยอห์น 11:1-44

ลาซารัสแห่งเมืองเบธานีเป็นหนึ่งในบรรดาสาวกที่มีศรัทธาแน่วแน่มากที่สุดคนหนึ่งของพระคริสต์ ตั้งแต่แรกที่เขาพบกับพระคริสต์ ความเชื่อของเขาในพระองค์ก็เข้มแข็ง ความรักที่เขามีต่อพระองค์นั้นลึกซึ้งและพระเจ้าช่วยให้รอดทรงรักเขามาก พระคริสต์ทรงประกอบกิจอันอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ที่สุดเพื่อลาซารัส พระเจ้าช่วยให้รอดทรงอวยพรทุกคนที่ขอให้พระองค์ช่วย พระองค์ทรงรักครอบครัวมนุษย์ทั้งหมด แต่สำหรับบางคนพระองค์ทรงผูกพันด้วยความสัมพันธ์อย่างอ่อนโยนเป็นพิเศษ พระหทัยของพระองค์ทรงสานความผูกพันอย่างแนบแน่นกับครอบครัวนี้ที่อยู่ในหมู่บ้านเบธานี และเพื่อสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัว พระองค์ได้ประกอบกิจที่ประเสริฐที่สุด {DA 524.1}

พระเยซูทรงพักผ่อนที่บ้านของลาซารัสเสมอ พระเจ้าช่วยให้รอดไม่มีบ้านของพระองค์เอง พระองค์ทรงพึ่งไมตรีจิตของมิตรสหายและของพวกสาวก และบ่อยครั้งเมื่อทรงอิโดโรยและกระหายหามิตรภาพของมนุษย์ พระองค์ก็ทรงหลบไปอยู่ในครอบครัวที่เงียบสงบแห่งนี้ด้วยความยินดี ทรงออกไปจากความระแวงสงสัยและความอิจฉาของพวกฟาริสีที่โกรธแค้น ณ ที่นี้พระองค์ทรงพบกับการต้อนรับที่จริงใจและมิตรภาพอันบริสุทธิ์และฝึกฝนศาสนา ณ ที่นี้พระองค์ตรัสได้อย่างตรงไปตรงมาและอิสระเต็มที่ด้วยทรงทราบดีว่าพระดำรัสของพระองค์จะเป็นที่เข้าใจและถูกเก็บรักษาไว้อย่างเป็นสมบัติอันมีคุณค่า {DA 524.2}

พระเจ้าช่วยให้รอดของเราทรงเห็นคุณค่าของบ้านที่เงียบสงบและ

ผู้ฟังที่ใส่ใจ พระองค์ทรงปรารภความอ่อนโยน ความเอื้อเฟื้ออารี และความรักใคร่ของมนุษย์ คนทั้งหลายที่คอยฟังคำสอนจากสวรรค์ที่พระองค์ทรงพร้อมที่จะสอนอยู่เสมอ นั้นจะได้รับพระพรยิ่งใหญ่ ในขณะที่มหาชนติดตามพระคริสต์ผ่านท้องทุ่งกว้างใหญ่ พระองค์ทรงเปิดเผยความงดงามของโลกธรรมชาติให้แก่พวกเขา พระองค์ทรงหาทางเปิดตาแห่งการเข้าใจของพวกเขา เพื่อให้พวกเขาเห็นว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าทรงค้ำจุนโลกไว้อย่างไร เพื่อปลูกให้พวกเขาชื่นชมพระคุณแห่งความดีและความเมตตา พระองค์ทรงหันความสนใจของผู้ฟังให้เข้าหาน้ำค้างที่หลั่งลงมาอย่างนุ่มนวล ฝนที่ตกลงมาอย่างแผ่วเบา และแสงแดดที่ส่องมาอย่างเจิดจ้า ทั้งหมดนี้ พระองค์ประทานให้อย่างเท่าเทียมกันแก่ทั้งคนดีและคนชั่ว พระองค์ทรงปรารภนาให้มนุษย์เข้าใจมากยิ่งขึ้นว่าพระเจ้าทรงห่วงใยถึงสภาพของมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างมา มากเพียงใด แต่มหาชนเข้าใจได้ช้า และในบ้านที่เบธานีพระคริสต์ทรงได้รับการพักผ่อนจากความขัดแย้ง

อันน่าเบื่อหน่ายในชีวิตที่มีเพื่อประชาชน ณ ที่นี้ พระองค์ทรงเปิดเผยบทเรียนของพระเจ้าผู้ทรงจัดเตรียมให้แก่คนที่เปิดใจฟังด้วยความซาบซึ้ง ในการสนทนาซักถาม อย่างเป็นทางการส่วนตัวเหล่านี้พระองค์ทรงเปิดเผยต่อผู้ฟังของพระองค์ถึงสิ่งต่าง ๆ ที่พระองค์ไม่ทรงดำริที่จะตรัสกับมหาชนที่หลากหลาย พระองค์ไม่ได้ใช้อุปมาในการตรัสกับมิตรสหายของพระองค์ {DA 524.3}

ขณะที่พระคริสต์ประทานบทเรียนอันประเสริฐของพระองค์อยู่นั้น มารีย์นั่งฟังด้วยความเคารพ และอุทิศตนแทบพระบาทของพระองค์ มีอยู่ครั้งหนึ่งมารยาที่ยุ่งยากใจกับการเตรียมอาหารจึงได้ไปเข้าเฝ้าพระคริสต์ ทูลว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ไม่สนพระทัยหรือที่น้องสาวของข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ปรนนิบัติอยู่คนเดียว? ขอพระองค์สั่งน้องให้มาช่วยข้าพระองค์ด้วย” นี่เป็นครั้งแรกที่พระคริสต์เสด็จไปที่เบธานี พระผู้ช่วยให้รอดและสาวกของพระองค์เพิ่งเดินทางมาจากเมืองเยรีโค เป็นการเดินทางที่ยากลำบาก มารยากระวนกระวายใจกับการจัด

เตรียมเพื่อให้ความสะดวกรสบายแก่พวกเขา และด้วยความวิตกกังวลเธอลืมความสุภาพที่ต้องแสดงออกเพื่อถวายพระอาคันตุกะของเธอ พระเยซูตรัสตอบเธอด้วยพระดำรัสอันอ่อนโยนและอดทนว่า “มารธามารธาเอ๋ย เธอกระวนกระวายและร้อนใจหลายอย่างเหลือเกิน สิ่งที่ทำเป็นนั้นมีเพียงสิ่งเดียว และมารีย์ก็เลือกเอาส่วนที่ดีนั้น ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้” มารีย์สะสมพระวจนะอันมีค่าจากริมพระโอษฐ์ของพระผู้ช่วยให้รอดไว้ในใจของเธอ เป็นพระดำรัสที่มีค่าสำหรับเธอมากกว่าอัญมณีราคาแพงที่สุดในโลก {DA 525.1}

“สิ่งเดียว” ที่มารธาต้องการคือจิตใจที่อุทิศถวายอย่างสงบ ความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะแสวงหาความรู้เกี่ยวกับชีวิตนิรันดร์ในอนาคต และพระคุณที่จำเป็นเพื่อการเติบโตทางฝ่ายจิตวิญญาณ เธอต้องกังวลในสิ่งที่ไม่ยั่งยืนให้น้อยลงและใส่ใจกับสิ่งที่ยั่งยืนให้มากขึ้น พระเยซูจะทรงสอนเหล่าบุตรทั้งหลายของพระองค์ให้คว้าทุกโอกาสเพื่อได้มาซึ่งปัญญาในเรื่องความรอด พระราชกิจ

ของพระคริสต์ต้องการคนทำงานที่มีความเอาใจใส่และกระตือรือร้น มีทุ่งกว้างมากมายสำหรับมารธาที่มีใจจดจ่อกับการทำงานอย่างกระตือรือร้นในด้านศาสนา แต่ขอให้พวกเขาหนึ่งพร้อมกับมารีย์ที่แทบพระบาทของพระเยซูเสียก่อน จงให้พระคุณของพระคริสต์ชำระความมานะ อุตสาหะ ความฉุนเฉียวและพลั้งพลาด ให้บริสุทธิ์เสียก่อนแล้วพลังอำนาจของชีวิตก็จะเป็นพลังอำนาจที่รับไว้ไม่อยู่เพื่อประกอบการดี {DA 525.2}

ความโศกเศร้าได้มายังบ้านอันสงบสุขที่พระเยซูทรงใช้พักผ่อน ลาซารัสป่วยกะทันหันและพี่สาวส่งข่าวไปยังพระผู้ช่วยให้รอดว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า คนที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่” พวกเขาเห็นว่าโรคที่จู่โจมเข้าหาพี่น้องชายนั้นรุนแรง แต่พวกเขามั่นใจว่าพระคริสต์ทรงรักษาได้ทุกโรค พวกเขาเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงเห็นใจความทุกข์ยากของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้ขอร้องอย่างเร่งด่วนเพื่อขอให้พระองค์เสด็จมาในทันที เพียงส่งแต่ข้อความปรับทุกข์ไปเท่านั้นว่า “คนที่พระองค์

ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่” พวกเขาคิดว่าพระองค์น่าจะตอบสนองคำทูลขอของพวกเขาและเสด็จมาอยู่กับพวกเขาทันทีที่ทรงมาถึงหมู่บ้านเบธานี {DA 525.3}

ด้วยใจจดใจจ่อพวกเขา รอคอยคำตอบจากพระเยซู ตราบใจที่ประกายแห่งชีวิตยังคงเหลืออยู่ในน้องชาย พวกเขา ยังคงคอยเฝ้าอธิษฐานรอการเสด็จมาของพระเยซู แต่ผู้สื่อข่าวกลับมาโดยไม่มีพระองค์มาด้วย แต่กระนั้นยังฝากข้อความมาว่า “โรคนี้จะไม่ถึงตาย” และพวกเขายึดมั่นในความหวังว่าลาซารัสจะมีชีวิตอยู่ต่อไป พวกเขาพูดถ้อยคำอ่อนโยนแห่งความหวังและกำลังใจให้กับคนป่วยที่แทบไม่รู้สึกตัวแล้ว เมื่อลาซารัสตาย พวกเขา ก็ผิดหวังอย่างขมขื่น แต่พวกเขารู้สึกถึงพระคุณของพระคริสต์ที่คำซุพวกเขาไว้ อยู่ และพระคุณนี้ปกป้องพวกเขาจากการครุ่นคิดและกล่าวโทษพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด {DA 526.1}

เมื่อพระคริสต์ทรงได้ยินข่าวนี้ สาวกคิดว่าพระองค์ทรงรับข่าวไว้ด้วยความเย็นชา พระองค์ไม่ทรงแสดงออกถึงความเสียใจตามที่พวก

เขาคาดไว้ ขณะที่ทอดพระเนตรพวกเขาอยู่ พระองค์ตรัสว่า “โรคนี้จะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้า เพื่อให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติเพราะโรคนี้” เป็นเวลาสองวันที่พระองค์ยังคงประทับอยู่ในสถานที่ที่พระองค์ประทับอยู่นั้น ความล่าช้านี้เป็นปริศนาสำหรับสาวก พวกเขาคิดว่า การทรงปรากฏอยู่ในบ้านของคนไข้ป่วยอยู่นั้นจะเป็นการปลอมประโลมได้ตีสักเพียงไร! ความรักอันแรงกล้าของพระองค์ที่มีต่อครอบครัวนี้ที่หมู่บ้านเบธานีเป็นที่รู้จักกันดีในท่ามกลางสาวกและพวกเขา รู้สึกประหลาดใจที่พระองค์ไม่ทรงตอบสนองกับข้อความอันน่าเศร้าที่ว่า “คนที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่” {DA 526.2}

ในช่วงสองวันนั้นดูเหมือนพระคริสต์ไม่ทรงคำนึงถึงข่าวสารที่ได้รับ เพราะพระองค์ไม่ได้ตรัสถึงลาซารัสเลย สาวกทั้งหลายนึกถึงยอห์นผู้ให้บัพติศมาซึ่งเป็นผู้เบิกทางของพระเยซู พวกเขาสงสัยว่าเหตุใดพระเยซูผู้ทรงมีฤทธิ์อำนาจกระทำการอัศจรรย์อันน่าพิศวง จึงปล่อยให้ยอห์นอยู่ในคุกอย่างหดหู่ ร่วงโรย และต้องตาย

อย่างโหดร้าย ด้วยอำนาจยิ่งใหญ่
เช่นนี้ ทำไมพระคริสต์จึงไม่ช่วยชีวิต
ของยอห์นเล่า? คำถามนี้พวกฟาริสี
มักนำเสนอขึ้นมาเพื่อใช้เป็นคำโต้เถียง
ที่แย้งไม่ได้ต่อคำอ้างของพระคริสต์
ที่ว่าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า
พระเจ้าช่วยให้รอดทรงเตือนสาวกของ
พระองค์แล้วถึงเรื่องของการทดลอง
ความสูญเสียและการกดขี่ข่มเหง
พระองค์จะทรงทอดทิ้งพวกเขาใน
การทดลองหรือไม่? บางคนตั้งแ่
สงสัยว่าพวกเขาเข้าใจพันธกิจของ
พระองค์ผิดไป ทุกคนรู้สึกทุกข์ใจ
มาก {DA 526.3}

หลังจากสองวันแล้ว พระ
เยซูตรัสกับสาวกว่า “ให้เรากลับ
เข้าไปในแคว้นยูเดียกันอีก” สาวก
ทวงถามว่าหากพระเยซูจะไปแคว้น
ยูเดีย ทำไมพระองค์จึงรอดตั้งสองวัน
แต่บัดนี้ความห่วงกังวลในตัวพระคริสต์
และในตัวพวกเขาเองขึ้นมาเป็นอันดับ
สูงสุดในสมองของพวกเขา พวกเขา
มองไม่เห็นอย่างอื่นนอกจากภัย
อันตรายในเส้นทางที่พระอาจารย์
ของพวกเขากำลังจะดำเนินไป “พระ
อาจารย์” พวกเขาทูล “เมื่อเร็วๆ นี้
พวกยิวหาโอกาสเอาหินขว้างพระองค์

ให้ตาย แล้วพระองค์ยังจะเสด็จไป
ที่นั่นอีกหรือ?” พระเยซูตรัสตอบว่า
“กลางวันมีสิบสองชั่วโมงไม่ใช่หรือ?”
เรายู่ภายใต้การนำทางของพระบิดา
ของเรา ตราบใดที่เราทำตามพระ
ประสงค์ของพระองค์ ชีวิตของเราก็ก
ปลอดภัย สิบสองชั่วโมงของวันนี้
ยังไม่สิ้นสุด เรากำลังเข้ามาถึงส่วน
วันที่เหลือของเรา แต่ในขณะที่เวลา
ส่วนนี้ยังคงเหลืออยู่ เราปลอดภัยดี
{DA 526.4}

“ถ้าใครเดินตอนกลางวัน”
พระองค์ตรัสต่อไปอีกว่า “เขาจะ
ไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความสว่าง
ของโลกนี้” ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัย
ของพระเจ้า ผู้ดำเนินตามเส้นทาง
ที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้จะไม่สะดุด
และล้มลง แสงสว่างจากพระวิญญาณ
แห่งการทรงนำของพระเจ้าจะทำให้เขา
เข้าใจหน้าที่ของตนได้อย่างชัดเจน
และจะนำเขาไปอย่างถูกต้องจนสิ้นสุด
งานของเขา “แต่ถ้าใครเดินตอน
กลางคืนเขาจะสะดุด เพราะไม่มี
ความสว่างในตัวเขา” ผู้ที่เดินในเส้น
ทางที่เขาเลือกด้วยตัวเองโดยที่
ไม่ได้รับการทรงเรียกของพระเจ้ก็
จะสะดุด สำหรับเขากลางวันกลายเป็น

เป็นกลางคืนและไม่ว่าเขาจะอยู่ที่ไหน เขาก็ไม่ปลอดภัย {DA 527.1}

“พระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้วจึงตรัสกับพวกเขาว่า ‘ลาซารัสสหายของพวกเราหลับไปแล้ว แต่เรากำลังจะไปปลุกให้เขาคืน’” “ลาซารัสสหายของพวกเราหลับไปแล้ว” เป็นพระดำรัสที่จับใจเพียงไร! เติมไปด้วยความเห็นอกเห็นใจเพียงไร! ความคิดถึงแต่เรื่องภัยอันตรายที่พระอาจารย์จะต้องประสบจากการไปกรุงเยรูซาเล็มทำให้พวกเขาแทบจะลืมครอบครัวที่ประสบกับการสูญเสียที่หมู่บ้านเบธานี แต่สำหรับพระคริสต์แล้วไม่ได้เป็นอย่างนั้น สาวกรู้สึกว่าคุณดำหนิ พวกเขาผิดหวังเพราะพระคริสต์ไม่ทรงตอบสนองต่อข่าวที่ได้รับในทันที พวกเขาถูกทดลองให้คิดว่าพระองค์ไม่ทรงมีความรักอันอ่อนโยนต่อลาซารัส และพี่น้องของเขาอย่างที่เขาเข้าใจว่าพระองค์ทรงเป็นเช่นนั้น หากไม่ได้เป็นเช่นนั้นแล้วพระองค์ก็น่าจะเร่งกลับไปพร้อมกับผู้นำชาวสารมาทูลพระองค์ แต่พระดำรัสที่ว่า “ลาซารัสสหายของพวกเราหลับไปแล้ว” ปลุกความรู้สึกที่ถูกต้องขึ้น

มาในใจของพวกเขา พวกเขามั่นใจว่าพระคริสต์ไม่ทรงลี้ภัยมิตรสหายคนหนึ่งที่ตั้งอยู่ในความทุกข์ทรมาน {DA 527.2}

“พวกเขาทูลว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าเขาหลับอยู่ เขาก็จะมีอาการดีขึ้น’ พระเยซูตรัสถึงการตายของลาซารัส แต่พวกเขาคิดว่าพระองค์ตรัสถึงการนอนหลับพักผ่อน” พระคริสต์ทรงเอาการนอนหลับเป็นสัญลักษณ์แทนความตายให้กับลูกๆ ของพระองค์ที่เชื่อ ชีวิตของพวกเขาซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้าและจนถึงวันที่เสียงแตรครั้งสุดท้ายจะดังขึ้น ผู้ที่ตายไปแล้วจะนอนหลับในพระองค์ {DA 527.3}

“ดังนั้นพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาตรงๆ ว่า ‘ลาซารัสตายแล้ว และเพราะเห็นแก่พวกท่านเราจึงยินดีที่เราไม่ได้อยู่ที่นั่นเพื่อท่านจะได้เชื่ออย่างไกรั้ดี ให้พวกเราไปหาเขาคนเดียว’” โธมัสมองไม่เห็นสิ่งใดนอกจากความตายที่กำลังคอยพระอาจารย์อยู่ถ้าพระองค์จะเสด็จไปยังแคว้นยูเดีย แต่เขาก็รวบรวมจิตวิญญาณแห่งความกล้าหาญทั้งหมดของตนเอง แล้วพูดกับสาวกคนอื่นๆ ว่า

“ให้เราไปด้วยกันกับพระองค์เพื่อจะได้ตายกับพระองค์” เขารู้ดีแก่ใจถึงความเกลียดชังของชาวยิวที่มีต่อพระคริสต์ พวกเขาตั้งเป้ากำหนดความตายของพระองค์แต่เรื่องนี้ยังทำให้สำเร็จไม่ได้ เพราะเวลาที่ทรงจัดสรรไว้ให้พระองค์ยังมีเหลือ ในช่วงเวลานี้ทูตสวรรค์บนสวรรค์ยังคงคอยคุ้มครองพระเยซูไว้อยู่และแม้แต่ในภูมิภาคของแคว้นยูเดีย ซึ่งพวกธรรมาจารย์กำลังวางแผนว่าจะจับพระองค์และนำไปประหารอย่างไรนั้นจะไม่มีภัยอันตรายที่จะมาถึงพระองค์ได้ {DA 527.4}

สาวกประหลาดใจกับพระดำรัสของพระคริสต์เมื่อพระองค์ตรัสว่า “ลาซารัสตายแล้ว และ . . . เราจึงยินดีที่เราไม่ได้อยู่ที่นั่น” พระผู้ช่วยให้รอดเองทรงเลือกที่จะหลีกเลี่ยงบ้านของมิตรสหายที่กำลังระทมทุกข์อยู่หรือ? เห็นได้อย่างชัดเจนว่ามารีย์และมารธาและลาซารัสที่กำลังจะตายถูกปล่อยทิ้งไว้ให้อยู่ตามลำพัง แต่ว่าพวกเขาไม่ได้อยู่อย่างโดดเดี่ยว พระคริสต์ทรงมองเห็นภาพเหตุการณ์ทั้งหมดและหลังจากที่ลาซารัสตาย พี่สาวทั้งสองผู้โศกเศร้าก็ได้รับการ

คำจูนจากพระคุณของพระองค์ พระเยซูทรงเห็นความเศร้าโศกของหัวใจที่แตกสลายในขณะที่ลาซารัสดิ้นรนกับศัตรูอันแข็งแกร่งซึ่งก็คือความตาย พระองค์ทรงสัมผัสได้ถึงความทุกข์ใจในตอนที่พระองค์ตรัสกับสาวกว่า “ลาซารัสตายแล้ว” แต่พระราชดำริของพระคริสต์ไม่ทรงมีไว้ให้กับคนที่พระองค์ทรงรักที่หมู่บ้านเบธานีเท่านั้น พระองค์ยังทรงคำนึงถึงการอบรมสอนสาวกของพระองค์ พวกเขาจะต้องเป็นตัวแทนของพระองค์ในโลกเพื่อพระพรของพระบิดาจะโอบกอดทุกคนไว้ เพื่อเห็นแก่พวกเขาพระองค์ทรงอนุญาตให้ลาซารัสตาย หากพระองค์ทรงทำให้เขาหายจากความเจ็บป่วยและกลับแข็งแรงดี การอัศจรรย์อันเป็นหลักฐานเชิงบวกมากที่สุดเกี่ยวกับพระลักษณะความเป็นพระเจ้าของพระองค์ก็จะได้เกิดขึ้น {DA 528.1}

หากพระคริสต์ประทับอยู่ในห้องคนป่วย ลาซารัสจะไม่ตายเพราะซาตานจะไม่มีอำนาจเหนือเขา ความตายไม่มีทางเล็งลูกศรไปที่ลาซารัสได้ในขณะที่เขาอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้าผู้ประทานชีวิต

ดังนั้นพระคริสต์ยังคงประทับอยู่ห่างออกไป พระองค์ทรงปล่อยให้ศัตรูแสดงอำนาจของมัน เพื่อพระองค์จะขับไล่มันให้ถอยออกไปในฐานะศัตรูที่ถูกปราบ พระองค์ทรงอนุญาตให้ลาซารัสผ่านเข้าไปอยู่ภายใต้การครอบงำของความตาย และพี่น้องทั้งสองได้เห็นลาซารัสฝังในหลุมศพ พระคริสต์ทรงทราบดีว่าในขณะที่พวกเขามองใบหน้าของลาซารัสที่ตายแล้ว ความเชื่อของพวกเขาในพระเจ้าผู้ไถ่ของพวกเขาจะถูกทดสอบอย่างรุนแรง แต่พระองค์ทรงทราบดีว่าจากการปล้ำสู้ของพวกเขาในเวลานี้ ความเชื่อของพวกเขาจะส่องประกายด้วยอำนาจที่ยิ่งใหญ่ขึ้น พระองค์ทรงร่วมอยู่ในความทุกข์ทรมานที่พวกเขากำลังประสบอยู่ ความล่าช้าไม่ได้ทำให้ความรักของพระองค์น้อยลงไปกว่าเดิมแต่พระองค์ทรงทราบว่าสำหรับพวกเขารวมทั้งลาซารัส พระองค์เองและสาวกของพระองค์จะได้รับชัยชนะอย่างแน่นอน {DA 528.2}

“เพราะเห็นแก่พวกท่าน” “เพื่อท่านจะได้เชื่อ” สำหรับทุกคนที่ยืนมือไปสัมผัสพระหัตถ์แห่งการทรงนำ

ของพระเจ้า วินาทีแห่งความท้อแท้ใจมากที่สุดคือเวลาที่มีการทรงช่วยของพระเจ้าอยู่ใกล้ที่สุด พวกเขามองย้อนกลับไปด้วยความขอบคุณในส่วนที่มีตมณที่สุดเ็นทางของพวกเขาคือ “องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงทราบว่าจะช่วยคนที่ยำเกรงพระเจ้าพ้นจากการทดลองได้อย่างไร?” 2 เปโตร 2:9 จากทุกการล่อลวงและทุกการทดลองพระองค์จะทรงนำพวกเขาออกมาด้วยความเชื่อที่มั่นคงยิ่งขึ้นและประสบการณ์อันไพบูลย์ยิ่งขึ้น {DA 528.3}

การเสด็จมาหาลาซารัสล่าช้าเช่นนี้ พระคริสต์ทรงมีจุดประสงค์แห่งความเมตตาต่อผู้ที่ยังไม่ได้รับพระองค์ พระองค์ทรงชะลอ เพื่อว่าการทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากความตายพระองค์จะประทานอีกหลักฐานหนึ่งให้แก่ประชาชนที่ไม่เชื่ออย่างตื้อดื้อว่า แท้จริงแล้วพระองค์ทรงเป็น “ชีวิตและการเป็นขึ้นจากความตาย” พระองค์ไม่ทรงเต็มใจที่จะละทิ้งความหวังของประชาชนที่เป็นแกะเร่ร่อนยากจนแห่งวงศ์วานอิสราเอล พระหทัยของพระองค์แตกสลายเพราะการไม่สำนึกผิดของ

พวกเขา ด้วยพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ทรงประสงค์ที่จะประทานอีกหลักฐานหนึ่งแก่พวกเขาว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฟื้นฟูให้กลับสู่สภาพดีดังเดิมได้และทรงเป็นองค์เดียวเท่านั้นที่นำชีวิตและความเป็นอมตะมาเปิดเผย นี่จะเป็นหลักฐานที่พวกบุโรหิตไม่มีทางแปลความหมายผิด นี่เป็นสาเหตุของความตั้งพระทัยที่จะไปยังหมู่บ้านเบธานีล่าช้า การปลุกลาซารัสให้เป็นขึ้นจากความตายเป็นการอัศจรรย์ที่เลิศที่สุด เป็นการเอาตราของพระเจ้าประทับลงบนพระราชกิจของพระองค์และแสดงสิทธิความเป็นพระเจ้าของพระองค์ {DA 529.1}

ตามธรรมเนียมปฏิบัติแล้วในการเดินทางของพระเยซูไปยังหมู่บ้านเบธานีนั้น พระองค์ทรงดูแลปรนนิบัติคนป่วยและคนที่ขัดสนอยู่เสมอ เมื่อพระองค์เสด็จไปถึงตัวเมือง พระองค์ทรงบัญชาผู้ส่งข่าวไปหาพี่สาวน้องสาวเพื่อแจ้งข่าวของการเสด็จมาถึง พระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าบ้านทันที แต่ยังคงอยู่ในที่เงียบๆ แห่งหนึ่งข้างทาง การที่ชาวยิวจัดงานศพให้แก่มิตรสหายและญาติที่

เสียชีวิตอย่างยิ่งใหญ่ตระการตาไม่สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระคริสต์ พระองค์ทรงได้ยินเสียงร่ำไห้ของคนรับจ้างไว้ทุกข์และไม่ทรงประสงค์ที่จะพบกับพี่สาวน้องสาวในสภาพแวดล้อมที่วุ่นวายเช่นนี้ ในบรรดาเพื่อนที่ร่วมไว้ทุกข์ยังมีญาติของครอบครัว คนเหล่านี้ดำรงตำแหน่งอันสูงศักดิ์ในกรุงเยรูซาเล็ม ในท่ามกลางคนเหล่านี้บางคนเป็นศัตรูตัวฉกาจของพระคริสต์ พระคริสต์ทรงทราบจุดประสงค์ของพวกเขาคือ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงไม่ทรงนำตัวพระองค์เองไปปรากฏในสถานที่เช่นนั้นทันที {DA 529.2}

ข่าวสารที่นำส่งไปถึงมารธานั้นเจ็บมากจนคนรอบข้างในห้องไม่ได้ยิน มารีย์ที่หมกมุ่นอยู่กับความเศร้าโศกก็ไม่ได้ยินเช่นกัน มารชาลูกทันที วิ่งไปเข้าเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่มารีย์คิดว่าเธอวิ่งไปยังที่ฝังลาซารัส มารีย์ยังคงนั่งเป็นทุกข์อยู่กับที่ จมอยู่ในความเศร้าโศกของเธอโดยไม่ส่งเสียงเอะอะโวยวายใดๆ {DA 529.3}

มารชาเร่งรีบไปเข้าเฝ้าพระเยซู หัวใจของเธอปั่นป่วนด้วยอารมณ์ที่

ขัดแย้งกัน ในพระพักตร์ที่แสดงออกถึงอารมณ์ของพระองค์นั้น เธอเห็นได้แต่ความอ่อนโยนและความรักแบบเดียวกับที่อยู่บนพระพักตร์นั้น มาตลอด เธอไม่ได้ผิดหวังที่เชื่อมั่นในพระองค์ แต่เธอนึกถึงน้องชายสุดที่รักของเธอซึ่งก็เป็นที่ยกย่องของพระเยซูด้วยความเศร้าใจที่โหมกระหน่ำเข้ามาในใจของเธอเพราะพระคริสต์ไม่เสด็จมาเร็วกว่านี้ แต่กระนั้นก็ยังมีความหวังว่าพระองค์จะทรงทำบางสิ่งเพื่อปลอบโยนพวกเขาได้แม้แต่ในเวลานี้ เธอจึงกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพระองค์ก็คงไม่ตาย” ครั้นแล้วครั้งเล่าท่ามกลางความวุ่นวายที่เกิดขึ้นจากคนที่ร้องไห้ทุกข์ พี่น้องทั้งสองพูดประโยคนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก {DA 529.4}

ด้วยความสงสารแบบมนุษย์และแบบพระเจ้าพระเยซูทรงมองดูใบหน้าเศร้าโศกและห่วงใยของเธอมารดาไม่คิดที่จะเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทั้งหมดแสดงออกในคำพูดอันน่าสลดใจ “องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพระองค์ก็คงไม่ตาย” แต่เมื่อมองไป

ยังพระพักตร์นั้นที่เปี่ยมด้วยรัก เธอพูดเพิ่มด้วยว่า “แต่ข้าพระองค์ก็ทราบว่าจะไม่ว่าสิ่งใดที่พระองค์ทูลขอจากพระเจ้าในเวลานี้ พระเจ้าก็จะประทานแก่พระองค์” {DA 529.5}

พระเยซูทรงหนุนใจความเชื่อของเธอ ตรัสว่า “ลาซารัสจะเป็นขึ้นมามีอีก” คำตอบของพระองค์ไม่ได้มุ่งหวังที่จะสร้างแรงบันดาลใจให้เกิดความหวังว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงในทันที พระคริสต์ทรงนำความคิดของมารดาออกจากเหตุการณ์ปัจจุบันในเรื่องการฟื้นฟูน้องชายให้กลับคืนสู่สภาพดีดังเดิม และทรงตรึงความคิดนั้นไปยังกาลภายหน้าเมื่อผู้ชอบธรรมจะเป็นขึ้นมามีอีกครั้ง สิ่งนี้พระองค์ทรงทำเพื่อเธอจะมองเหตุการณ์การเป็นขึ้นมาจากตายของลาซารัสเป็นดังคำมั่นสัญญาถึงการเป็นขึ้นจากตายของคนชอบธรรมที่ตายแล้ว และเป็นดังการรับรองว่าเหตุการณ์นี้จะสำเร็จได้ด้วยอำนาจของพระผู้ช่วยให้อรอด {DA 530.1}

มารดาตอบว่า “ข้าพระองค์ทราบว่าเขาจะเป็นขึ้นในวันสุดท้ายเมื่อคนทั้งปวงจะเป็นขึ้นมา” {DA 530.2}

พระเยซูยังคงพยายามชี้แนะแนวทางที่แท้จริงให้กับความเชื่อของเธอ พระเยซูทรงประกาศว่า “เราเป็นชีวิตและการเป็นขึ้นจากตาย” ในพระคริสต์คือชีวิต เป็นชีวิตดั้งเดิม ไม่ได้ยืมมา ไม่ได้รับมาจากที่อื่นใด “คนที่ไม่มีพระบุตรก็มีชีวิต” 1 ยอห์น 5:12 ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์คือหลักประกันชีวิตนิรันดร์ของผู้เชื่อ “คนที่วางใจในเรา” พระเยซูตรัส “จะมีชีวิตอีกแม้ว่าเขาจะตายไป และทุกคนที่มีชีวิตและวางใจในเราจะไม่ตายเลย เธอเชื่ออย่างนี้ไหม?” ในที่นี้พระคริสต์ทรงมองไปยังเวลาการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ เมื่อนั้นคนชอบธรรมที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นโดยปราศจากความเสื่อมสลาย และคนชอบธรรมที่ยังมีชีวิตจะเปลี่ยนใหม่ให้ไปอยู่สวรรค์โดยไม่ต้องพบกับความตาย การอัศจรรย์ที่พระคริสต์กำลังจะกระทำด้วยการเรียกลาซารัสให้เป็นขึ้นจากตายจะเป็นตัวแทนของการเป็นขึ้นของคนชอบธรรมทั้งหมดที่ตายแล้ว พระองค์ทรงเปิดเผยผ่านพระวาทะและพระราชกิจของพระองค์ว่า ตัวพระองค์เองทรงเป็นต้นกำเนิด

ของการเป็นขึ้น พระองค์ผู้ทรงจะสิ้นพระชนม์ในวันนั้นบนกางเขน ทรงยืนอยู่ที่นั่น ในพระหัตถ์ทรงถือกุญแจแห่งความตาย ทรงพิชิตหลุมศพและทรงยืนยันสิทธิและอำนาจของพระองค์ที่จะประทานชีวิตนิรันดร์ {DA 530.3}

มารธาตอบสนองพระดำรัสของพระผู้ช่วยให้รอดที่ว่า “เธอเชื่ออย่างนี้ไหม?” มารธาตอบว่า “เชื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์เป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าที่เสด็จมาในโลก” เธอไม่เข้าใจความสำคัญทั้งหมดของคำที่พระคริสต์ตรัส แต่เธอสารภาพความเชื่อของเธอในความเป็นพระเจ้าของพระองค์และความเชื่อมั่นของเธอที่ว่าพระองค์ทรงสามารถทำสิ่งใดก็ได้ที่พระองค์ทรงพอพระทัย {DA 530.4}

“เมื่อทุกอย่างนี้แล้ว มารธาก็กลับไปเรียกมารีย์น้องสาว กระซิบว่า ‘อาจารย์เสด็จมาแล้วและทรงเรียกเธอ’” เธอส่งข่าวสารของเธอต่ออย่างแผ่วเบาที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะพวกบุโรหิตและพวกผู้ปกครองเตรียมพร้อมที่จะจับกุมพระเยซูเมื่อมีโอกาส เสียงร้องของผู้ร้องให้ไว้

ทุกข์ทำให้คนอื่นไม่ได้ยินคำพูดของเธอ {DA 530.5}

เมื่อได้ยินข้อความนั้นมารีย์ก็ลุกขึ้นด้วยความเร่งรีบและวิ่งออกจากห้องไปด้วยสีหน้ากระตือรือร้น พวกคนร้องไห้ไว้ทุกข์คิดว่าเธอจะไปร้องไห้ที่อุโมงค์ฝังศพจึงวิ่งตามเธอไป เมื่อเธอไปถึงสถานที่ที่พระเยซูทรงกำลังรออยู่ เธอก็คุกเข่าลงแทบพระบาทของพระองค์และพูดด้วยริมฝีปากที่สั่นเทาว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี้น้องชายของข้าพระองค์ก็คงไม่ตาย” เสียงร้องของคนร้องไห้ไว้ทุกข์ทำให้เธอเจ็บปวดเพราะเธอปรารถนาคำพูดแผ่วเบาไม่กี่คำตามลำพังกับพระเยซู แต่เธอทราบดีถึงความอิจฉาและความริษยาที่เก็บถนอมไว้ในใจของบางคนที่ต้องต้านพระคริสต์ และเธอก็อดกลั้นไม่แสดงความเศร้าโศกออกมาทั้งหมด {DA 533.1}

“เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารีย์ร้องไห้ และพวกยิวที่ตามมาก็ร้องไห้ด้วย พระองค์สะท้อนพระทัยและทรงเป็นทุกข์” พระองค์ทรงอ่านใจของทุกคนที่รวมตัวอยู่ด้วยกัน พระองค์ทรงมองเห็นใน

หลายๆ คนที่แสดงว่าเศร้าโศกนั้นเป็นเพียงการเสแสร้ง พระองค์ทรงทราบดีว่าบางคนในกลุ่มซึ่งในขณะนี้แสดงความเสียใจอย่างหน้าไหว้หลังหลอกนั้น อีกไม่นานต่อมาจะวางแผนความตายซึ่งไม่เพียงมอบให้แก่ผู้ทำการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่เท่านั้นแต่จะให้แก่ผู้ที่เป็นขึ้นจากตายด้วย พระคริสต์ทรงสามารถเปลี่ยนเสื้อคลุมของความเศร้าโศกที่ทำอย่างเสแสร้งออกไปจากตัวพวกเขาได้ แต่พระองค์ทรงระงับความโกรธแค้นอันชอบธรรมของพระองค์เอาไว้ พระองค์ทรงสามารถตรัสความจริงทั้งหมดได้ แต่พระองค์ไม่ได้ตรัสเพราะคนที่พระองค์ทรงรักซึ่งเชื่อพระองค์ด้วยความจริงใจนั้นกำลังคุกเข่าด้วยความเศร้าโศกอยู่แทบพระบาทของพระองค์ {DA 533.2}

“พวกท่านเอาศพของเขาไปไว้ที่ไหน?” พวกเขาทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าข้า เชิญมาดูเถิด” พวกเขาพากันไปที่อุโมงค์ฝังศพ ช่างเป็นภาพที่โศกเศร้าเพียงไร ลาซารัสเป็นที่รักมาก และพี่น้องของเขาก็ร้องไห้ด้วยหัวใจที่แตกสลายในขณะที่คนที่เคยเป็นเพื่อนของเขาต่างก็

หน้าตาซีมไปกับพี่น้องที่โสโครเคร้า เมื่อ
คำนึงถึงความทุกข์ยากนี้ของมนุษย์
และความจริงที่ว่าเพื่อนผู้ทุกข์ยาก
อาจโสโครเคร้าให้กับคนตายในขณะที่
พระผู้ช่วยให้รอดของโลกประทับอยู่
เคียงข้าง “พระเยซูก็ทรงกันแสง”
แม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของ
พระเจ้า แต่พระองค์ทรงรับธรรมชาติ
แบบมนุษย์มาไว้แล้วและพระองค์ทรง
สะท้อนพระทัยด้วยความเศร้าโศก
ของมนุษย์ จิตใจที่อ่อนโยนและเมตตา
สงสารของพระองค์ทรงไวต่อการ
ประทอนความเห็นอกเห็นใจให้กับคน
ที่ตกทุกข์ได้ยาก พระองค์กันแสง
ร่วมกับผู้ที่ร้องไห้ และชื่นชมยินดี
กับผู้ชื่นชมยินดี {DA 533.3}

แต่ไม่ใช่แค่เพราะความเห็นอก
เห็นใจแบบมนุษย์ที่มีต่อมารีย์และ
มารธาเท่านั้นที่ทำให้พระเยซูกันแสง
ในหน้าตาของพระองค์มีความเศร้าโศก
ที่สูงเกินความเศร้าโศกของมนุษย์
เช่นเดียวกับฟ้าสวรรค์ที่สูงกว่า
แผ่นดินโลก พระคริสต์ไม่ได้กันแสง
เพื่อลาซารัสเพราะพระองค์ทรงกำลัง
จะเรียกเขาให้ออกมาจากอุโมงค์ฝัง
ศพ พระองค์กันแสงเพราะหลายคน
ที่กำลังร่ำไห้ไวทุกข์ให้แก่ลาซารัส

อยู่นั้น อีกไม่นานก็จะวางแผนกำหนด
ความตายให้แก่พระองค์ผู้ทรงเป็น
ชีวิตและเป็นเหตุให้เป็นขึ้นจากตาย
แต่ชาวยิวที่ไม่เชื่อไม่สามารถแปล
ความหมายเรื่องน้ำพระเนตรของ
พระองค์ได้อย่างถูกต้อง! บางคนที่ไม่
มองไม่เห็นอย่างอื่นนอกจากมองว่า
สถานการณ์ภายนอกของเหตุการณ์
ที่อยู่เบื้องหน้าพระองค์เป็นสาเหตุให้
พระองค์โสโครเคร้าจึงกล่าวอย่างแผ่ว
เบาว่า “ดูสิว่าท่านรักเขาเพียงไร!”
คนอื่น ๆ ที่พยายามจะทิ้งเมล็ดพันธุ์
แห่งความไม่เชื่อลงในหัวใจของคน
ที่อยู่ในเหตุการณ์ปัจจุบันก็กล่าว
อย่างเย้ยหยันว่า “ท่านผู้นี้ทำให้คน
ตาบอดมองเห็น จะทำให้คนนี้ไม่ตาย
ไม่ได้หรือ?” ถ้าพระคริสต์ทรงมี
อำนาจช่วยลาซารัสแล้ว เพราะเหตุใด
พระองค์จึงทรงปล่อยให้เขาตายเล่า?
{DA 533.4}

ด้วยสายตาแห่งการพยากรณ์
พระคริสต์ทรงเห็นความเป็นศัตรูของ
พวกฟาริสีและพวกสะดูสี พระองค์
ทรงทราบ พวกเขากำลังวางแผน
การล้นพระชนม์ของพระองค์ พระองค์
ทรงทราบดีว่าบางคนบัดนี้ทำเป็น
เห็นอกเห็นใจอย่างออกหน้านั้น อีก

ไม่นานจะปิดประตูแห่งความหวัง และประตูปราสาทของพระเจ้า ใส่ตัวเอง มีอยู่จากหนึ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น ในความอัปยศอดสูและการตรึงกางเขนของพระองค์ซึ่งจะส่งผลให้กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลาย และในเวลานั้นจะไม่มีใครรำครวญถึงคนตาย การลงโทษที่เกิดขึ้นกับกรุงเยรูซาเล็มปรากฏเป็นภาพอย่างเด่นชัดอยู่เบื้องพระพักตร์พระองค์ พระองค์ทรงเห็นกองกำลังของทหารโรมันล้อมกรุงเยรูซาเล็มด้วย พระองค์ทรงทราบดีว่าคนที่ในเวลานี้ร้องไห้ให้กับลาซารัสจะต้องตายในการล้อมเมืองและในความตายของพวกเขาจะไม่มี ความหวัง {DA 534.1}

ไม่ใช่เพียงเพราะภาพที่อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์เท่านั้นที่ทำให้พระคริสต์กันแสง แต่น้ำหนักของความเศร้าโศกจากทุกยุคสมัยอยู่บนพระองค์ด้วย พระองค์ทรงเห็นผลอันน่ากลัวที่สุดของการล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า พระองค์ทอดพระเนตรประวัติศาสตร์ของโลก เริ่มต้นตั้งแต่การตายของอาเบล ความขัดแย้งระหว่างความดีและความชั่วได้เกิดขึ้นอย่างไม่หยุดยั้ง

เมื่อทรงมองลงไปอีกหลายปีข้างหน้าที่กำลังจะมา พระองค์ทรงเห็นความทุกข์ทรมานและความเศร้าโศก น้ำตาและความตายซึ่งจะต้องตกลงมายังเผ่าพันธุ์มนุษย์ พระหทัยของพระองค์ถูกแทงด้วยความเจ็บปวดของครอบครัวมนุษย์จากทุกยุคสมัย และทุกดินแดน ความเศร้าโศกทุกข์ร้อนของเผ่าพันธุ์ที่บาปนั้นทับถมลงอย่างหนักบนจิตวิญญาณของพระองค์ และน้ำพุของน้ำพระเนตรของพระองค์ก็แตกเพราะพระองค์ทรงปรารถนาที่จะบรรเทาความทุกข์ทั้งหมดของพวกเขา {DA 534.2}

“พระเยซูสะเทือนพระทัยอีก จึงเสด็จมาถึงอุโมงค์ฝังศพ” พวกเขาฝังลาซารัสไว้ในถ้ำหินที่สกัดไว้ มีก้อนหินขนาดใหญ่ก้อนหนึ่งวางไว้ตรงหน้าทางเข้า “จงเอาหินออกเสีย” พระคริสต์ตรัสบัญชา เมื่อคิดว่าพระองค์ทรงปรารถนาเพียงเพื่อมองดูคนตาย มารธาคัดค้านขึ้นมามาว่า ศพฝังไปแล้วสี่วันและเปื่อยเน่าแล้ว ประโยคคำพูดนี้ที่ลั่นออกมาก่อนการทรงเรียกลาซารัสให้เป็นขึ้นมานั้น ไม่เปิดช่องให้ศัตรูของพระคริสต์พูดได้ว่ามีการกระทำการหลอกลวง

เกิดขึ้น ในอดีตพวกฟาริสีเผยแพร่ข้อความเท็จเกี่ยวกับการสำแดงอำนาจอันมหัศจรรย์ของพระเจ้า เมื่อพระคริสต์ทรงปลุกลูกสาวของไยรัสให้มีชีวิตกลับคืนมา พระองค์ตรัสไว้แล้วว่า “เด็กคนนั้นยังไม่ตาย เพียงแต่นอนหลับอยู่เท่านั้น” มาระโก 5:39 ขณะที่เธอป่วยเพียงไม่นานและถูกปลุกให้เป็นขึ้นมาจากที่หลังจากที่ตายไปแล้ว พวกฟาริสีจึงประกาศว่าเด็กนั้นยังไม่ตาย พระคริสต์เองยังตรัสว่าเธอหลับไปเท่านั้น พวกเขาพยายามทำให้ดูเหมือนว่าพระคริสต์ทรงรักษาโรคไม่ได้ และมีกลลวงอยู่ในการอัศจรรย์ แต่ในกรณีนี้ไม่มีใครปฏิเสธว่าลาซารัสได้ตายแล้ว {DA 534.3}

เมื่อพระเจ้าจะทรงเริ่มปฏิบัติพระราชกิจ ซาตานจะขับเคื่อนใครบางคนให้คัดค้าน “จงเอาหินออกเสีย” พระคริสต์ตรัส จงเตรียมมรรคาสำหรับพระราชกิจของเราเท่าที่จะทำได้ แต่คุณลักษณะเชิงบวกและความทะเยอทะยานของมารธาแสดงออกอย่างเห็นได้ชัด เธอไม่เต็มใจให้หน้าศพที่เน่าเปื่อยมาปรากฏต่อสายตาหัวใจของมนุษย์ซึ่งจะเข้าใจ

ถ้อยคำของพระคริสต์และความเชื่อของมารธายังไม่ได้รับรู้ถึงความหมายที่แท้จริงของพระสัญญาของพระองค์ {DA 535.1}

พระคริสต์ทรงตำหนิมารธาแต่ตรัสด้วยพระดำรัสที่อ่อนโยนที่สุดว่า “เราบอกเธอแล้วไม่ใช่หรือว่า ถ้าเธอเชื่อ ก็จะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า?” ทำไมเจ้าจึงสงสัยอำนาจของเรา? เหตุใดจึงหาเหตุผลมาขัดแย้งข้อกำหนดของเรา? พระดำรัสของเราเจ้าวางใจได้ หากเจ้าเชื่อ เจ้าจะได้เห็นพระสิริของพระเจ้า ความเป็นไปได้ตามธรรมชาติขัดขวางการประกอบกิจของพระองค์ผู้ทรงอำนาจทุกอย่างไม่ได้ ความสงสัยและความไม่เชื่อไม่ใช่ความถ่อมใจ ความเชื่อในพระวาทะของพระคริสต์โดยปราศจากข้อสงสัยจัดเป็นความถ่อมใจที่แท้จริงเป็นการยอมจำนนอย่างแท้จริง {DA 535.2}

“จงเอาหินออกเสีย” พระคริสต์ทรงสามารถบัญชาให้ก้อนหินเคลื่อนออกไปได้ และหินก้อนนั้นก็น่าจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ พระองค์น่าจะบัญชาทูตสวรรค์ที่อยู่เคียงข้างพระองค์ให้ทำงานนี้ได้ เมื่อ

ทรงบัญชา มือที่ตาเปล่ามองไม่เห็น น่าจะเคลื่อนหินก้อนนั้นให้ออกไปได้ แต่หินจะต้องถูกเคลื่อนย้ายออกไปด้วยมือของมนุษย์ ด้วยประการฉะนี้พระคริสต์ทรงกำลังแสดงให้เห็นว่าความเป็นมนุษย์จะต้องร่วมมือกับความเป็นพระเจ้า สิ่งที่กำลังของมนุษย์ทำได้ อำนาจของพระเจ้าจะไม่ได้รับบัญชาให้มาทำสิ่งนั้น พระเจ้าไม่ทรงประกอบกิจโดยปราศจากการร่วมมือของมนุษย์ พระองค์ทรงเสริมกำลังให้แก่เขา ทรงร่วมมือกับเขาในขณะที่เขาใช้กำลังและความสามารถที่ทรงมอบให้แก่เขา {DA 535.3}

คนที่นี่ได้ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเยซู ก้อนหินได้ถูกกลิ้งออกไปแล้ว ทุกอย่างทำไปอย่างเปิดเผยและทำไปด้วยความตั้งใจ ทุกคนได้รับโอกาสที่จะเห็นว่าไม่มีการกระทำใดที่หลอกลวง ร่างของลาซารัสวางอยู่ในอุโมงค์หิน เป็นร่างเย็นและวางแน่นอย่างสงบในความตาย เสียงร้องของผู้ร้องให้ไว้ทุกข์เจียบไป กลุ่มคนยืนอยู่รอบอุโมงค์ฝังศพ พวกเขาเฝ้ารอเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในเวลาต่อมาด้วยความ

ประหลาดใจและคาดหวัง {DA 535.4}

ด้วยความสงบพระคริสต์ประทับอยู่ตรงหน้าอุโมงค์ฝังศพ ความเคร่งขรึมอย่างขลังแผ่ไปยังคนทั้งหมดที่อยู่ที่นี่ พระคริสต์ทรงก้าวเข้าไปใกล้อุโมงค์ฝังศพมากยิ่งขึ้น พระองค์ทรงเงยพระพักตร์ขึ้นสู่สวรรค์ ตรัสว่า “ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์โปรดฟังข้าพระองค์” ก่อนหน้านั้นศัตรูของพระคริสต์กล่าวหาว่าพระองค์หมิ่นประมาทพระเจ้า และหยิบก้อนหินเพื่อขว้างใส่พระองค์เพราะพระองค์อ้างว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า พวกเขากล่าวหาว่าพระองค์ทำการอัศจรรย์โดยอำนาจของซาตานแต่ ณ ที่นี้พระคริสต์ทรงอ้างว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระองค์และด้วยความมั่นใจอย่างสมบูรณ์ทรงประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า {DA 535.5}

พระคริสต์ทรงร่วมมือกับพระบิดาของพระองค์ในทุกสิ่งที่ทรงกระทำ ตลอดเวลาที่ผ่านมาพระองค์ทรงระมัดระวังเพื่อให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าพระองค์ไม่ได้ประกอบกิจอย่างอิสระ พระองค์ทรงกระทำ

การอัศจรรย์ของพระองค์ด้วยความเชื่อและคำอธิษฐาน พระคริสต์ทรงปรารถนาให้ทุกคนเข้าใจความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระบิดา “ข้าแต่พระบิดา” พระองค์ตรัส “ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์โปรดฟังข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทราบว่าคุณพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ แต่ที่ข้าพระองค์กล่าวอย่างนี้ก็เพราะเห็นแก่ฝูงชนที่ยืนอยู่ที่นี้ เพื่อพวกเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา” ในที่นี้สาวกและประชาชนจะได้รับหลักฐานที่น่าเชื่อถือที่สุดถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์กับพระเจ้า พวกเขาจะต้องได้รับการสำแดงให้เห็นว่าคำกล่าวอ้างของพระคริสต์ไม่ได้เป็นการหลอกลวง {DA 536.1}

“เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงร้องเสียงดังว่า ‘ลาซารัส ออกมาเถิด’” เสียงของพระองค์นั้นชัดเจนและเจาะทะลุแก้วหูของผู้ตาย ในขณะที่พระองค์ตรัส ความเป็นพระเจ้าส่องแวบผ่านความเป็นมนุษย์ ในพระพักตร์ของพระองค์ซึ่งส่องประกายด้วยพระสิริของพระเจ้า ประชาชนมองเห็นความมั่นใจใน

อำนาจของพระองค์ สายตาทุกดวงจับจ้องไปที่ปากทางเข้าถ้ำ หูทุกข้างโน้มเพื่อจับเสียงแผ่วเบาที่สุด ด้วยความสนใจอันแรงกล้าและเจ็บปวด ทุกคนรอคอยหลักฐานการทดสอบความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ หลักฐานที่ยืนยันว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า หรือดับความหวังไปตลอดกาล {DA 536.2}

มีการเคลื่อนไหวเกิดขึ้นในหลุมฝังศพที่เงียบสงบ และผู้ที่ตายไปแล้วนั้นยืนอยู่ตรงประตูอุโมงค์ฝังศพ ผ่าพื้นศพที่ห่อเขาไว้ตอนถูกนำไปฝังนั้นขัดขวางการเคลื่อนไหวของเขา และพระคริสต์จึงตรัสกับผู้ดูแลเหตุการณ์อย่างตื่นตะลึงอยู่นั้นว่า “จงแกะผ้าที่พันออกแล้วปล่อยเขาเถิด” อีกครั้งหนึ่งที่พวกเขาได้มองเห็นว่ามนุษย์จะต้องทำงานร่วมมือกันกับพระเจ้า มนุษยชาติจะต้องปรนนิบัติรับใช้มนุษยชาติ ลาซารัสได้รับอิสรภาพและยืนอยู่ต่อหน้าฝูงชนไม่ใช่ในสภาพซบเซาอันเนื่องจากโรค และมีแขนขาจะปลกจะเปลี่ยนเดินโซเซ แต่เป็นชายฉกรรจ์ในช่วงเยาว์วัยของชีวิต และด้วยความกระปรี้กระเปร่าสง่างามของลูกผู้ชาย ดวงตาของเขาเปล่ง

ประกายด้วยความเฉลียวฉลาดและด้วยความรักที่มีต่อพระผู้ช่วยให้รอดของเขา เขาหมอบลงกราบด้วยความเทิดทูนแทบพระบาทของพระเยซู {DA 536.3}

ในตอนแรก กลุ่มคนที่เฝ้ามองเหตุการณ์นั้นไปด้วยความประหลาดใจ หลังจากนั้น ตามมาด้วยภาพแห่งความชื่นชมยินดีและโมทนาขอบคุณพระเจ้า พี่น้องทั้งสองคนต้อนรับนลาซารัสที่กลับมาด้วยชีวิต

ใหม่ราวกับเป็นของขวัญที่ได้รับจากพระเจ้า และด้วยน้ำตาแห่งความสุขเบิกบานใจพวกเขาถวายคำขอบคุณพระผู้ช่วยให้รอดอย่างไม่เป็นคำ แต่ในขณะที่พี่น้องและมิตรสหายต่างชื่นชมยินดีในการกลับมาพบกันอีกครั้งนั้นอยู่นั้นพระเยซูทรงถอยหายไปจากสถานที่แห่งนั้น เมื่อพวกเขามองหาพระผู้ประทานชีวิต พระองค์ก็ไม่ได้ประทับอยู่ที่นั่นแล้ว {DA 536.4}

พระเยซูตรัสว่า

“เราบอกเธอแล้วไม่ใช่หรือว่า

ถ้าเธอเชื่อ ก็จะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

ทำไมเจ้าจึงสงสัยอำนาจของเรา’....

พระคำรัสของเราเจ้าวางใจได้ หากเจ้าเชื่อ

เจ้าจะได้เห็นพระสิริของพระเจ้า” {DA 535.2}

อุบายของปุโรหิต

ยอห์น 11:47-54

หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มมากจนในไม่ช้าชาวการทรงเรียกลาซารัสให้เป็นขึ้นจากความตายก็เข้าไปถึงตัวเมืองผ่านทางสายลับที่ร่วมเป็นพยานในการอัศจรรย์ พวกผู้ปกครองชาวยิวได้รับข้อเท็จจริงอย่างฉับไว สภาชั้นเฮตรินเรียกประชุมทันทีเพื่อหารือกันว่าควรทำอย่างไรกับพระเยซู บัดนี้พระคริสต์ทรงสำแดงอำนาจของพระองค์ในการควบคุมความตายและหลุมฝังศพแล้วอย่างเต็มที่ การอัศจรรย์ยิ่งใหญ่นี้เป็นหลักฐานอันเลิศสุดที่พระเจ้าทรงนำเสนอให้แก่มนุษย์ว่าพระองค์ประทานพระบุตรของพระองค์ให้เสด็จมาในโลกเพื่อช่วยพวกเขาให้รอดจากบาป การอัศจรรย์นั้นยังแสดงออกถึงอำนาจของพระเจ้าอย่างเพียงพอที่จะโน้มน้าวจิตใจทุกคนที่อยู่ภายใต้การ

ควบคุมของเหตุผลและความรู้สึก ผิดชอบที่กระจ่างแจ้งแล้ว หลายคนที่ร่วมเป็นพยานในการเป็นขึ้นจากความตายของลาซารัสถูกชักนำให้เชื่อพระเยซู แต่ความเกลียดชังของพวกปุโรหิตที่มีต่อพระองค์กลับทวีความรุนแรงขึ้น พวกเขาปฏิเสธทุกหลักฐานขนาดเล็กที่รับรองความเป็นพระเจ้าของพระองค์มาโดยตลอด และพวกเขาได้แต่โกรธเกรี้ยวกับการอัศจรรย์ครั้งใหม่นี้ พระเยซูทรงปลุกคนตายให้เป็นขึ้นมาในเวลากลางวันและต่อหน้าพยานกลุ่มใหญ่ ไม่มีคำอธิบายด้วยชั้นเชิงใดจะลบล้างหลักฐานเช่นนี้ได้ ด้วยเหตุนี้ความเป็นปฏิกษของพวกปุโรหิตจึงทวีความรุนแรงมากขึ้น พวกเขามุ่งมั่นยิ่งกว่าเดิมที่จะหยุดยั้งพระราชกิจของพระคริสต์ {DA 537.1}

แม้พวก สะดุษีไม่นิยมชมชอบ

พระคริสต์ แต่ก็ไม่ได้มุ่งร้ายต่อพระองค์อย่างเต็มที่เหมือนพวกฟาริสี พวกเขาไม่ได้เกลียดชังพระองค์อย่างรุนแรงมากนัก แต่ในเวลานี้พวกเขาหวาดหวั่นอย่างเต็มที่ พวกเขาไม่เชื่อว่าคนตายแล้วจะกลับเป็นขึ้นมาใหม่ได้ ด้วยศาสตร์ที่พวกเขาแต่งขึ้นเอง พวกเขาได้ว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้ร่างของคนตายกลับมามีชีวิตอีกครั้ง แต่ด้วยพระดำรัสของพระคริสต์เพียงไม่กี่คำ ทฤษฎีของพวกเขาก็ถูกล้มล้างไป พวกเขาถูกเปิดโปงว่าเป็นคนไม่มีทั้งความรู้เรื่องพระคัมภีร์และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า พวกเขาไม่เห็นความเป็นไปได้ที่จะลบลอยประทับใจของประชาชนที่เกิดจากการอัศจรรย์ พวกเขาจะหันมนุษย์ออกไปจากพระองค์ผู้ทรงมีอำนาจจนคนตายไปจากหลุมฝังศพได้อย่างไร? มีการเผยแพร่รายงานโกหกออกไป แต่การอัศจรรย์เป็นเรื่องที่จะปฏิเสธไม่ได้ และพวกเขาไม่ทราบว่าจะลบล้างผลเหล่านี้ได้อย่างไร นับแต่แรกมาจวบจนถึงเวลานี้ พวกสะดูสียังไม่ได้สนับสนุนแผนการประหารพระคริสต์ แต่หลังจากลาซารัสกลับ

เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกเขาลงความเห็นว่า การสิ้นพระชนม์ของพระองค์เท่านั้นที่จะยุติการประณามพวกเขาอย่างไม่เกรงกลัวได้ {DA 537.2}

พวกฟาริสีเชื่อในเรื่องการเป็นขึ้นจากความตายและพวกเขามองไม่เห็นเป็นอย่างอื่นนอกจากว่าการอัศจรรย์นี้เป็นหลักฐานแสดงให้ประจักษ์แจ้งว่าพระเมสสิยาห์เสด็จมาอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว แต่พวกเขาต่อต้านพระราชกิจของพระคริสต์มาตลอด ตั้งแต่แรกพวกเขาเกลียดชังพระองค์เพราะพระองค์ทรงเปิดโปงความหน้าซื่อใจคดอย่างแสนแสบของพวกเขา พระองค์ทรงฉีกเสื้อคลุมของพิธีกรรมที่เข้มงวดซึ่งซ่อนความผิดทางศีลธรรมของพวกเขาไว้ ศาสนาบริสุทธิ์ที่พระองค์ทรงสอนได้ประณามการแสดงออกถึงความเคร่งศาสนาที่กลวงของพวกเขา พวกเขากระหายอยากที่จะแก้แค้นพระองค์ผู้ทรงตำหนิพวกเขาอย่างรุนแรง พวกเขาลงแรงยั่วยุปลุกปั่นให้พระองค์โกรธเพื่อให้ตรัสหรือประกอบกิจบางอย่างเพื่อเปิดโอกาสให้พวกเขากำหนดโทษประหาร

พระองค์ หลายครั้ง พวกเขาพยายาม
เอาก่อนหินขว้างพระองค์ แต่พระองค์
ทรงถอยออกไปอย่างเงียบๆ และ
พวกเขาไม่พบพระองค์อีกเลย {DA
538.1}

การอัศจรรย์ที่พระองค์ทรง
กระทำในวันสะบาโตล้วนเพื่อบรรเทา
ความทุกข์ของคนเจ็บป่วย แต่พวก
ฟาริสีหาทางประณามว่าพระองค์
ทรงล่วงละเมิดวันสะบาโต พวกเขา
พยายามปลุกปั่นพรรคพวกของ
เฮโรดให้ต่อต้านพระองค์ พวกเขา
ฟ้องว่าพระองค์ทรงหาทางจัดตั้ง
อาณาจักรคู่แข่งและปรึกษาคนเหล่านั้น
ว่าจะทำลายพระองค์อย่างไร
พวกเขาปลุกกระตือรือร้นชาวโรมันให้
ต่อต้านพระองค์โดยฟ้องว่าพระองค์
พยายามล้มล้างอำนาจของพวกเขา
พวกเขาพยายามหาทุกข้ออ้างเพื่อ
ตัดพระองค์จากการมีอิทธิพลเหนือ
ประชาชน แต่จนถึงบัดนี้ ความ
พยายามของพวกเขาก็ยังล้มเหลว
ฝูงชนที่เป็นพยานเห็นถึงพระเมตตา
คุณของพระองค์ และฟังคำสอนอัน
บริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
ทราบดีว่าทั้งหมดนี้ไม่ใช่ผลงานของ
ผู้ที่ล่วงละเมิดวันสะบาโตหรือผู้หมิ่น

ประมาทพระเจ้า แม้แต่เจ้าหน้าที่ที่
พวกฟาริสีส่งมาก็ได้รับอิทธิพล
จากพระดำรัสของพระองค์มากจน
พวกเขาลงมือจับพระองค์ไม่ได้ ใน
ที่สุดด้วยความสิ้นหวัง ชาวยิวจึงออก
คำสั่งว่าคนใดที่อ้างว่าเชื่อในพระเยซู
ควรจะต้องถูกขับออกไปจากธรรม
ศาลา {DA 538.2}

ดังนั้น เมื่อพวกปุโรหิต พวก
ผู้ปกครองและพวกผู้อาวุโสรวมตัว
ปรึกษาหารือกันนั้น พวกเขาจึงมุ่งมั่น
ที่จะปิดปากพระองค์ผู้ทรงประกอบกิจ
อันอัศจรรย์ที่ทำให้คนทั้งหมดฉงนใจ
พวกฟาริสีและพวกสะดูสีแทบจะ
รวมตัวเป็นหนึ่งเดียวกันกว่าอดีตที่
ผ่านมา ซึ่งในอดีตพวกเขาไม่ลงรอยกัน
บัดนี้พวกเขารวมตัวกันเป็นหนึ่งเดียว
ต่อต้านพระคริสต์ ในการประชุมสภา
ครั้งก่อนๆ นิโคเดมัสและโยเซฟ
ขัดขวางบทกำหนดโทษพระเยซู และ
ด้วยเหตุนี้ทั้งสองจึงไม่ได้รับเชิญให้
เข้าประชุมสภาอีก ในสภายังมีบุคคล
ที่มีอิทธิพลที่เชื่อในพระเยซู แต่อิทธิพล
ของพวกเขาไม่อาจเอาชนะความ
ร้ายกาจของพวกฟาริสีได้ {DA 538.3}

ถึงกระนั้น สมาชิกของสภา
ทั้งหมดยังไม่ได้เห็นพ้องด้วยกัน

ในเวลานี้ สภาชั้นเฮตรินไม่ได้เป็นสภาที่ชอบด้วยกฎหมาย สภาอยู่ได้ด้วยการยอมทนรับความคิดเห็นของคนอื่นเท่านั้น พวกเขາบางคนตั้งแง่สงสัยความคิดเรื่องการประหารพระคริสต์ พวกเขากลัวว่าเรื่องนี้จะเป็เหตุก่อจลาจลท่ามกลางประชาชนจนทำให้โรมถอนความโปรดปรานไปจากพวกปุโรหิตและยิดอำนาจที่ยังคงมีอยู่ไปเสีย พวกสะดูสีเข้าร่วมกันเป็นหนึ่งในการเกลียดชังพระคริสต์ แต่กระนั้นพวกเขาก็เคลื่อนไหวอย่างระมัดระวัง เพราะกลัวว่าโรมจะปลดพวกเขาออกจากสถานะสูงส่งไป {DA 539.1}

ในสภานี้ ซึ่งรวมตัวกันวางแผนประหารพระคริสต์ พระเจ้าพระเจ้าผู้ทรงเป็นพยานทรงอยู่ที่นั่น พระองค์ทรงเคยสดับฟังคำพูดโอ้อวดของเนบูคัดเนสซาร์ พระองค์ทรงเป็นพยานในงานเลี้ยงบูชารูปเคารพของเบลชัสซาร์ พระองค์ทรงปรากฏตัวในเมืองนาซาเร็ธ ขณะที่พระคริสต์ทรงประกาศว่าพระองค์เองเป็นผู้ได้รับการทรงเจิม ในเวลานี้พระเจ้าพระเจ้าผู้ทรงเป็นพยานทรงกำลังดลใจบรรดาผู้ปกครองด้วยงานที่พวกเขากำลังทำอยู่ เหตุการณ์

ในชีวิตของพระคริสต์ปรากฏขึ้นมาต่อหน้าพวกเขาด้วยความชัดเจนที่ทำให้พวกเขาตื่นตระหนก พวกเขาจำภาพในพระวิหารได้เมื่อพระเยซูในเวลานั้นเป็นเด็กอายุสิบสองขวบ ยืนอยู่ต่อหน้าผู้คงแก่เรียนทางด้านกฎหมายและตั้งคำถามที่ทำให้พวกเขาประหลาดใจ การอัศจรรย์ที่เพิ่งเกิดขึ้นนี้เป็นประจักษ์พยานให้เห็นว่าพระเยซูไม่ใช่ใครอื่นนอกจากพระบุตรของพระเจ้า พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมที่เกี่ยวข้องกับพระคริสต์แวขึ้นมาในสมองของพวกเขาคตามความหมายที่แท้จริงของพระคำเหล่านั้นด้วยความงงงวยและเป็นทุกข์ พวกผู้ปกครองถามว่า “เราทำอย่างไรดี?” เกิดความแตกแยกขึ้นในสภา ภายใต้การทรงดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองไม่อาจระงับความเชื่อมั่นว่าพวกเขากำลังต่อสู้พระเจ้า {DA 539.2}

ขณะที่สภาตกอยู่ในความงงงวยสับสนอย่างมากนั้น คายาฟาสมหาปุโรหิตก็ลุกขึ้น คายาฟาสเป็นคนที่ยิ่งยโสและโหดเหี้ยม เผด็จการ และถือถือทิฐิไม่อดกลั้น ท่ามกลางสายใยสัมพันธ์ครอบครัวของเขามี

พวกสะดูสีที่หึงหวงตนเอง อาจหาญ บ้าบิ่น เต็มไปด้วยความทะเยอทะยานและความโหดเหี้ยมซึ่งพวกเขาซ่อนอยู่ภายใต้เสื้อคลุมของความชอบธรรมอันแสนสลับซับซ้อนด้วย คายาฟาสศึกษาคำพยากรณ์แล้วและแม้ว่าจะไม่รู้ความหมายที่แท้จริงเขาก็พูดด้วยอำนาจและความเชื่อมั่นอย่างใหญ่ยิ่งว่า “พวกท่านช่างไม่เข้าใจอะไรเลย ไม่รู้หรือว่าเป็นการดีสำหรับพวกท่านที่จะมีคนหนึ่งตายเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ” มหาปุโรหิตคนนี้โน้มน้าวว่าแม้พระเยซูจะทรงบริสุทธิ์เราก็จะต้องกำจัดพระองค์ทิ้งไป พระองค์ทรงเป็นผู้ก่อกรรม พระองค์ทรงดึงประชาชนเข้าหาพระองค์เองและลดอำนาจของผู้ปกครองทั้งหลาย พระองค์ทรงอยู่พระองค์เดียว การให้พระองค์ตายจะดีกว่าปล่อยให้อำนาจของผู้ปกครองอ่อนกำลังลง หากประชาชนจะสูญเสียความเชื่อมั่นในผู้ปกครองของตน อำนาจของชาติก็จะถูกทำลายไปด้วย คายาฟาสโน้มน้าวว่า หลังจากการอัศจรรย์นี้ผู้ติดตามของพระเยซูน่าจะลุกขึ้นก่อการจลาจล เขากล่าวว่า ชาวโรมันก็

จะเข้ามา และปิดวิหารของเราและยกเลิกกฎหมายของเรา ทำลายเราในระดับประเทศ ชีวิตของชาวกาลิลีคนนี้มีค่าอะไรเมื่อเทียบกับชีวิตของคนในชาติเล่า? หากพระองค์ทรงขวางกั้นความเป็นอยู่อย่างผาสุกของชนชาติอิสราเอลแล้ว การกำจัดพระองค์ทิ้งไปไม่ใช่เป็นการทำงานรับใช้พระเจ้าหรือ? เป็นการดีที่จะให้คนคนเดียวพินาศไปดีกว่าให้คนทั้งชาติถูกทำลาย {DA 539.3}

การประกาศว่าให้คนหนึ่งตายเพื่อชาติเช่นนี้ เป็นการแสดงให้เห็นว่าคายาฟาสมีความรู้เรื่องคำพยากรณ์อยู่บ้างแม้ก่อนข้างจะจำกัดก็ตาม แต่ในการที่ยอห์นบันทึกเรื่องราวของภาพนี้ได้ยกคำพยากรณ์ขึ้นมาและอธิบายให้เห็นถึงความสำคัญอย่างลึกซึ้ง เขากล่าวว่า “และไม่ใช้แทนชาติยิวเท่านั้น แต่เพื่อรวบรวมลูกพระเจ้าที่กระจัดกระจายให้รวมเข้าเป็นหนึ่งเดียว นับตั้งแต่วันนั้นพวกเขาจึงวางแผนที่จะฆ่าพระองค์” คายาฟาสผู้จองหองยอมรับพันธกิจของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอย่างตาบอดเพียงไร! {DA 540.1}

จากริมฝีปากของคายาฟาส

ความจริงอันล้ำค่าที่สุดนี้กลายเป็นเรื่องโกหกไป นโยบายที่เขาสนับสนุนตั้งอยู่บนหลักการที่ยืมมาจากลัทธินอกศาสนา ท่ามกลางคนต่างชาติ ความสำนึกอันเลือนรางที่ว่าจะต้องมีคนหนึ่งตายเพื่อเผ่าพันธุ์มนุษย์นำไปสู่การเอามนุษย์มาเป็นเครื่องถวายบูชา ดังนั้นคายาฟาสจึงเสนอว่าด้วยการนำพระเยซูขึ้นเป็นเครื่องถวายบูชาจะช่วยชาติที่มีความผิดให้หลุดพ้น ไม่ใช่ช้ออกจากการล่วงละเมิด แต่ช่วยในการล่วงละเมิดเพื่อให้ทำบาปต่อไป และด้วยเหตุผลของเขา เขาคิดว่าจะสามารถปิดปากผู้ที่กล้าประท้วงเห็นต่างว่าพวกเขายังไม่พบสิ่งใดในพระเยซูที่ทำให้สมควรตาย {DA 540.2}

ที่สภาแห่งนี้ศัตรูของพระคริสต์ถูกโน้มน้าวให้เชื่ออย่างสุดใจว่าเขาได้ทำผิด พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรง دلใจพวกเขา แต่ซาตานลงแรงเข้าควบคุมพวกเขาไว้ ซาตานกระตุ้นให้พวกเขาเอาใจใส่กับความเจ็บใจที่พวกเขาต้องรับอันเนื่องจากพระคริสต์เป็นเหตุ ให้พวกเขาเห็นว่าพระองค์ทรงให้เกียรติความชอบธรรมของพวกเขานี้แต่เพียงน้อยนิด พระองค์

ทรงนำเสนอความชอบธรรมที่ดีเลิศกว่าซึ่งทุกคนที่จะเป็นบุตรของพระเจ้าต้องเป็นเจ้าของ โดยไม่ทรงใส่ใจในรูปแบบและพิธีการของพวกเขา พระองค์ทรงหนุนใจให้คนบาปไปเข้าเฝ้าพระเจ้าโดยตรงในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นพระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความเมตตาและทูลพระองค์ให้ทราบถึงความต้องการ ด้วยประการฉะนี้ ในความเห็นของพวกเขา พระองค์ทรงยกเลิกระบบปุโรหิต พระองค์ทรงปฏิเสธที่จะรับศาสนศาสตร์ของโรงเรียนธรรมาจารย์ พระองค์ทรงเปิดโปงการปฏิบัติอันชั่วช้าของปุโรหิต และได้ทำร้ายอิทธิพลของพวกเขาอย่างไม่อาจแก้ไขได้ พระองค์ทรงทำร้ายผลของคำสอนและประเพณีของพวกเขา โดยประกาศว่าแม้ว่าพวกเขาจะบังคับใช้กฎหมายพิธีกรรมอย่างเคร่งครัด แต่ก็ทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นโมฆะ บัดนี้ ซาตานนำเสนอทั้งหมดนี้เข้ามาในความคิดของพวกเขา {DA 540.3}

ซาตานบอกพวกเขาว่าเพื่อรักษาสีทธิอำนาจของตนเอง พวกเขาต้องประหารพระเยซู พวกเขาปฏิบัติ

ตามคำแนะนำนี้ พวกเขาคิดว่าความจริงที่พวกเขาอาจจะสูญเสียอำนาจที่ครอบครองอยู่ก็เป็นเหตุผลที่เพียงพอแล้วสำหรับการตัดสินใจทำบางอย่าง ทั้งสภาชั้นเฮตรินยอมรับถ้อยคำที่คายาฟาสพูดว่าเป็นพระดำรัสของพระเจ้ายกเว้นเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ไม่กล้าพูดความในใจ ความโล่งอกแผ่ไปทั่วท่ามกลางสภา ความไม่ลงรอยกันยุติไป พวกเขาลงมติประหารพระคริสต์ในโอกาสแรกที่เหมาะสม ด้วยการปฏิเสธหลักฐานที่พิสูจน์ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า เช่นนี้พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองเหล่านี้กักขังตัวเองไว้ในความมืดที่เจาะทะลุไม่ได้ พวกเขาตกไปอยู่ภายใต้การครอบงำของซาตานอย่างเต็มที่และจะถูกเร่งเข้าหาหน้าผาแห่งความพินาศชั่วนิรันดร์ กระนั้นนั่นก็เป็นการหลอกลวงของพวกเขาก็ทำให้พวกเขาพึงพอใจในตัวเอง พวกเขาถือว่าตัวเองเป็นผู้รักษาที่จัดการความรอดให้แก่ประชาชาติ {DA 541.1}

อย่างไรก็ตาม สภาชั้นเฮตรินกลัวที่จะใช้มาตรการรุนแรงต่อพระเยซู เพราะเกรงว่าประชาชนจะ

เดือดดาลและความรุนแรงที่มุ่งหมายไปถึงพระองค์จะกลับมาตกใส่ตัวพวกเขาเอง ด้วยเรื่องนี้เอง สภาจึงหวังเหนี่ยวการดำเนินตามการตัดสินใจที่ประกาศไว้ พระผู้ช่วยให้รอดทรงเข้าพระทัยการวางแผนของพวกปุโรหิต พระองค์ทรงทราบดีว่าพวกเขาต้องการกำจัดพระองค์ และเป้าประสงค์ของพวกเขาจะสำเร็จในไม่ช้า แต่ไม่ใช่หน้าที่ของพระองค์ที่จะเร่งวิกฤตและพระองค์ทรงถอยออกไปจากบริเวณนั้นพร้อมพาพวกสาวกไปกับพระองค์ ด้วยการทำเช่นนี้พระเยซูทรงนำคำสอนที่เคยประทานให้สาวกมาลงมือปฏิบัติอีกครั้งเพื่อเป็นแบบอย่างให้พวกเขาปฏิบัติตาม “เมื่อพวกเขาข้ามเหวท่านในเมืองหนึ่ง จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง” มัทธิว 10:23 มีทุ่งกว้างใหญ่ที่จะทำงานเพื่อให้จิตวิญญาณรอดจากบาป และผู้รับใช้ของพระเจ้าจะต้องไม่เอาชีวิตของตนเข้าไปหาภัยอันตรายยกเว้นในกรณีที่ต้องแสดงความภักดีต่อพระองค์เท่านั้น {DA 541.2}

จนถึงบัดนี้พระเยซูทรงใช้เวลาสามปีปรนนิบัติรับใช้โลกอย่างเปิดเผย แบบอย่างของพระองค์ในการปฏิเสธ

ตนเองและความเมตตากรุณาที่ไม่หวังประโยชน์ส่วนตนมีอยู่ต่อหน้าพวกเขา ชีวิตบริสุทธิ์ ชีวิตที่ทุกข์ยากและอุทิศตนเป็นที่ประจักษ์ต่อคนทั้งปวง แต่ถึงกระนั้นช่วงเวลาสั้น ๆ สามปีนี้ก็ยาวนานเท่ากับที่โลกสามารถทนต่อการอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระผู้ไถ่ {DA 541.3}

ชีวิตของพระองค์เป็นชีวิตของการถูกกดขี่ข่มเหงและถูกสบประมาท กษัตริย์ซีอิจฉาขับพระองค์ออกจากหมู่บ้านเบธเลเฮม คนของพระองค์เองที่เมืองนาซาเร็ธปฏิเสธพระองค์ ทรงถูกคำตัดสินประหารที่กรุงเยรูซาเล็มโดยปราศจากสาเหตุ พระเยซูพร้อมกับสาวกที่ซื่อสัตย์เพียงไม่กี่คนได้ถูกลี้ภัยชั่วคราวในเมืองต่างถิ่น พระองค์ผู้ทรงคุ้นเคยกับความทุกข์ระทมของมนุษย์ พระผู้ทรงรักษาคณปวย พระผู้ทรงคืนการมองเห็น

ให้คนตาบอด การไถ่ยืมให้แก่คนหูหนวกและการพูดให้แก่คนใบ้ ทรงเลี้ยงคนหิวโหยและปลอบโยนคนเศร้าโศก ทรงถูกขับออกไปจากคนที่พระองค์ทรงลงแรงเพื่อช่วยพวกเขาให้รอด พระองค์ผู้ที่เสด็จดำเนินไปบนคลื่นสูงใหญ่และด้วยพระดำรัสเดียวทรงห้ามเสียงคำรามที่โกรธเกรี้ยว พระองค์ผู้ทรงขับผีร้ายไปและเมื่อมันจากไปยังยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ผู้ทรงหยุดยั้งเวลา การนอนหลับของคนตาย พระผู้ทรงทำให้คนนับพันตะลึงด้วยพระดำรัสแห่งปัญญาของพระองค์ แต่พระวจนะแห่งปัญญาเข้าไม่ถึงหัวใจของคนทั้งหลายที่มีดวงตามืดบอดด้วยอคติและความเกลียดชังและปฏิเสธความสว่างอย่างดื้อรั้น {DA 541.4}

ธรรมบัญญัติแห่งอาณาจักรใหม่

มัทธิว 20:20-28; มาระโก 10:32-45; ลูคา 18:31-34

ใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาแล้ว และอีกครั้งพระเยซูทรงหันพระพักตร์มุ่งไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระหทัยของพระองค์มีสันติสุขแห่งการทรงร่วมเป็นหนึ่งในเดียวอย่างบริบูรณ์กับน้ำพระทัยของพระบิดา และด้วยอย่างก้าวแห่งความมุ่งมั่น พระองค์ทรงมุ่งหน้าก้าวไปยังสถานที่เพื่อถวายเครื่องเผาบูชา แต่ความรู้สึกได้ถึงความรักกลับ ความกลางแคลงใจ และความหวาดกลัวตกใส่พวกสาวก พระผู้ช่วยให้รอดทรง “นำหน้าพวกเขา พวกสาวกก็พากันประหลาดใจ และคนที่เดินตามมาก็หวาดกลัว” {DA 547.1}

อีกครั้งหนึ่งพระคริสต์ทรงเรียกสาวกทั้งสิบสองให้มาล้อมอยู่รอบพระองค์ และพระองค์ทรงเปิดเผยเรื่องการทรยศและความทุกข์ทรมานของพระองค์ให้แก่พวกเขาด้วยความ

ชัดเจนที่เจาะจงมากยิ่งขึ้นกว่าที่เคยเปิดเผยมาก่อน “นี่แหละ” พระองค์ตรัส “พวกเราจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มและทุกสิ่งที่คุณผู้เผยพระวจนะเขียนเรื่องบุตรมนุษย์จะสำเร็จ เพราะว่าบุตรมนุษย์นั้นจะต้องถูกมอบไว้กับคนต่างชาติ และพวกเขาจะเยาะเย้ยทรมาน กระทำหยาบคาย ต่อทรมาน ถ่มน้ำลายรดทรมาน พวกเขาจะโบยตีและฆ่าทรมาน แล้วในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นใหม่” {DA 547.2}

ก่อนหน้านี้พวกเขาไม่ได้ประกาศไปทั่วทุกแห่งหนว่า “แผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” หรือ? พระคริสต์ทรงสัญญาว่าคนมากมายจะนั่งร่วมกับอับราฮัม และอิสอัคและยาโคบ ในอาณาจักรของพระเจ้ามิใช่หรือ? พระองค์ไม่ได้ทรงสัญญากับทุกคนที่จะทิ้งทุกสิ่งเพราะเห็นแก่พระองค์ จะได้รับร้อยเท่าในชีวิตนี้และมีส่วน

ในอาณาจักรของพระองค์หรือ? และพระองค์ไม่ได้ประทานสัญญาพิเศษของตำแหน่งอันทรงเกียรติในอาณาจักรของพระองค์ที่มีให้แก่สาวกทั้งสิบสองคนเพื่อให้พวกเขาขึ้นนั่งบัลลังก์พิพากษาชนเผ่าอิสราเอลทั้งสิบสองเผ่าหรือ? แม้กระทั่งจวบจนบัดนี้ พระองค์ตรัสว่าทุกสิ่งที่คุณเผยพระวจนะเขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์จะต้องสำเร็จ และผู้เผยพระวจนะได้บอกล่วงหน้าถึงพระสิริของการครองราชย์ของพระเมสสิยาห์มิใช่หรือ? ในแง่ของแนวคิดเหล่านี้พระวจนะของพระองค์เกี่ยวกับการทรยศ การข่มเหงและความตายจึงดูคลุมเครือและลึกลับ พวกเขาเชื่อมั่นว่าพระองค์จะทรงสถาปนาอาณาจักรขึ้นในไม่ช้าไม่ว่าจะมีอุปสรรคความยากลำบากใดเข้ามาแทรกแซงก็ตาม {DA 547.3}

ยอห์นบุตรเศเบดีเป็นสาวกหนึ่งในสองคนแรกที่ติดตามพระเยซูเขาและยากอบน้องชายของเขาเป็นหนึ่งในกลุ่มแรกที่ละทิ้งทุกสิ่งเพื่อเข้าร่วมการรับใช้พระองค์ ด้วยความยินดีพวกเขาจะทิ้งบ้านและมิตรสหายเพื่อพวกเขาจะอยู่ร่วมกับพระองค์

พวกเขาเดินและสนทนาร่วมกับพระองค์ พวกเขาอยู่กับพระองค์เป็นส่วนตัวในบ้านและในที่ชุมนุมสาธารณะ พระองค์ทรงทำให้ความกลัวของพวกเขาสงบลง ช่วยให้พวกเขาหลุดพ้นจากภัยอันตราย ทรงบรรเทาความทุกข์ ทรงปลอบประโลมความโศกเศร้า และด้วยความอดทนและความอ่อนโยนทรงสอนพวกเขาจนดูประหนึ่งว่าหัวใจของพวกเขาเข้าประสานกับพระหทัยของพระองค์ และในอารมณ์แห่งรักของพวกเขาที่ถวายพระองค์ พวกเขาปรารถนาที่จะอยู่ใกล้ชิดที่สุดกับพระองค์ในอาณาจักรของพระองค์ ในทุกโอกาสที่เป็นไปได้ ยอห์นจะนั่งชิดติดกับพระผู้ช่วยให้รอด และยากอบก็ปรารถนาที่จะได้รับเกียรติของการอยู่ใกล้ชิดกับพระองค์ {DA 548.1}

มารดาของพวกเขาเป็นผู้ติดตามของพระคริสต์ และปรนนิบัติพระองค์ด้วยทรัพย์สมบัติของเธออย่างเต็มใจ ด้วยความรักและความทะเยอทะยานของมารดาที่มีต่อบุตรชายของเธอ เธอจึงปรารถนาให้พวกเขามีตำแหน่งอันทรงเกียรติที่สุดในอาณาจักรใหม่ ด้วยเหตุนี้

เธอจึงสนับสนุนเขาทั้งสองให้ทูลขอ
พระองค์ {DA 548.2}

คุณแม่และลูกชายของเธอ
เข้ามาเฝ้าพระเยซูพร้อมกัน เพื่อ
ทูลพระองค์ให้ประทานสิ่งที่หัวใจ
ตั้งเป้าไว้ {DA 548.3}

“ท่านปรารถนาอะไร?” พระ
องค์ตรัสถาม {DA 548.4}

คุณแม่ตอบว่า “ขอพระองค์
รับสั่งตั้งบุตรทั้งสองของข้าพระองค์
ให้หนึ่งเป็นองครักษ์พระหัตถ์คนหนึ่ง และ
เป็นองครักษ์คนหนึ่งในราชอาณาจักร
ของพระองค์” {DA 548.5}

พระเยซูทรงอดทนต่อพวกเขา
ด้วยความอ่อนโยน พระองค์ไม่ทรง
ตำหนิความเห็นแก่ตัวของพวกเขา
ในการแสวงหาสิทธิพิเศษเหนือพี่น้อง
ของพวกเขาเอง พระองค์ทรงอ่านใจ
ของพวกเขาออก พระองค์ทรงทราบ
ความผูกพันอันลึกซึ้งของพวกเขา
ที่มีต่อพระองค์ ความรักของพวกเขา
ไม่ใช่แค่ความรักของมนุษย์ แม้ถูก
เปโระเปื้อนด้วยแนวทางของมนุษย์
แต่เป็นความรักที่ไหลล้นออกมาจาก
น้ำพุแห่งรักของการไถ่ของพระองค์
เอง พระองค์จะไม่ทรงตำหนิ แต่จะ
ทรงประกอบกิจให้ลึกซึ้งและบริสุทธิ์

พระองค์ตรัสว่า “ที่ท่านขอนั้นท่าน
ไม่เข้าใจ ถ้วยซึ่งเราจะดื่มนั้นท่าน
จะดื่มได้หรือไม่ และบัปติศมานั้นซึ่ง
เราจะรับ ท่านจะรับได้หรือไม่?” TKJV
พวกเขาจำพระดำรัสลึกลับของ
พระองค์ที่เล็งถึงการทดลองและ
ความทุกข์ทรมานได้ แต่กระนั้นก็ตอบ
ด้วยความมั่นใจว่า “ได้พระเจ้าข้า”
พวกเขาคงจะถือว่าเป็นเกียรติสูงสุด
ที่ได้พิสูจน์ความภักดีด้วยการมีส่วน
ในทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับองค์พระผู้
เป็นเจ้าของพวกเขา {DA 548.6}

“ถ้วยที่เราดื่มนั้นพวกท่านจะ
ดื่ม และบัปติศมาที่เราได้รับนั้นท่าน
จะรับก็จริง” พระองค์ตรัส เบื้องหน้า
พระพักตร์พระองค์คือไม้กางเขน
ไม่ใช่บัลลังก์ สหายสองคนที่เป็น
ผู้ร้าย คนหนึ่งอยู่ข้างขวา อีกคน
อยู่ข้างซ้ายของพระองค์ ยอห์นและ
ยากอบจะร่วมทุกข์กับพระอาจารย์
หนึ่งในสองนี้เป็นคนแรกที่จะพินาศ
ด้วยคมดาบ ส่วนอีกคนมีอายุยืนยาว
ที่สุดเพื่อทนความยากลำบากของ
การถูกตำหนิและข่มเหง {DA 548.7}

“แต่การที่จะให้หนึ่งข้างขวาและ
ข้างซ้ายของเรานั้น” พระองค์ตรัส
ต่อไปว่า “ไม่ใช่เราเป็นผู้ให้ แต่จะ

ให้กับคนเหล่านั้นที่พระบิดาของเรา ทรงเตรียมไว้” ในอาณาจักรของพระเจ้า ตำแหน่งไม่ใช่ได้มาด้วยความลำเอียง ไม่ใช่ได้มาด้วยการซื้อ หรือโดยการมอบให้เป็นรางวัลตามอำเภอใจอย่างพลการ แต่เป็นผลลัพธ์จากลักษณะอุปนิสัย มงกุฏและบัลลังก์เป็นเครื่องหมายของการแสดงถึงการบรรลุถึงเงื่อนไข มันเป็นหลักฐานของการเอาชนะตนเองโดยทางองค์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา {DA 549.1}

หลังจากเวลานั้นไปอีกนาน เมื่อสาวกคนนั้นได้เข้าร่วมอย่างเห็นอกเห็นใจกับพระคริสต์โดยผ่านการร่วมสามัคคีธรรมในความทุกข์ทรมานของพระองค์แล้ว พระเจ้าทรงเปิดเผยให้ยอห์นเห็นถึงสภาพเมื่ออาณาจักรของพระองค์จะใกล้มาถึง “คนที่ชนะ” พระคริสต์ตรัสว่า “เราจะให้เขานั่งกับเราบนพระที่นั่งของเราเหมือนอย่างที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเราบนพระที่นั่งของพระองค์” “ผู้ที่ชนะ เราจะตั้งให้เขาเป็นเสาหลักอยู่ในพระวิหารของพระเจ้าของเรา และเขาจะไม่ออกไปจากพระวิหารอีกเลย และ

บนตัวเขา เราจะจารึกพระนามพระเจ้าของเรา. . . และเราจะจารึกนามใหม่ของเราด้วย” วิวรรณ์ 3:21, 12 อัครสาวกเปาโลเขียนไว้ด้วยเช่นกันว่า “เพราะว่าข้าพเจ้าถูกทดลองเหมือนดั่งเครื่องตีมูซาแล้ว และถึงเวลาที่ข้าพเจ้าจะต้องจากไป ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้วิ่งแข่งจนครบถ้วน ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว ตั้งแต่บัดนี้ไปมงกุฏแห่งความชอบธรรมก็จะเป็นของข้าพเจ้า ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้พิพากษาที่ชอบธรรมจะประทานเป็นรางวัลแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น” 2 ทิโมธี 4:6-8 {DA 549.2}

ผู้ที่ยืนอยู่เคียงข้างอย่างใกล้ชิดที่สุดกับพระคริสต์จะเป็นผู้ที่ในขณะอยู่บนโลกได้ดีมอย่างสุดซึ้งถึงวิญญาณแห่งความรักที่เสียสละตนของพระองค์ นั่นคือความรักที่ “ไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง. . . ไม่เห็นแก่ตัว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ข่างจดจำความผิด” 1 โครินธ์ 13:4, 5 และเป็นความรักที่ขับเคลื่อนสาวกคนนั้นเหมือนกับที่ขับเคลื่อนพระเป็นเจ้าของเรา ให้มอบทุกสิ่งทั้งหมด ให้ดำรงชีวิตและทำงานรับใช้และเสียสละแม้กระทั่ง

จนตาย เพื่อช่วยมนุษยชาติให้ได้รับความรอด จิตวิญญาณนี้สำแดงไว้ให้เห็นในชีวิตของเปาโล เขากล่าวว่า “สำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์” เพราะชีวิตเช่นนี้เปิดเผยพระคริสต์ให้แก่มนุษย์ “และการตายก็ได้กำไร” นั่นคือทำกำไรให้พระคริสต์ ความตายจะทำให้อำนาจแห่งพระคุณของพระองค์ประจักษ์แจ้งและรวบรวมดวงวิญญาณหลายดวงเข้ามาหาพระองค์ “พระคริสต์จะทรงได้รับการยกย่องสรรเสริญในร่างกายของข้าพเจ้า” เขากล่าว “ไม่ว่าจะโดยชีวิตหรือความตาย” ฟิลิปปี 1:21, 20 {DA 549.3}

เมื่อสาวกสิบคนได้ยินคำขอของยากอบและยอห์น พวกเขาไม่พอใจอย่างมากยิ่ง ตำแหน่งสูงที่สุดในราชอาณาจักรเป็นตำแหน่งที่พวกเขาทุกคนไขว่คว้าหาให้กับตัวเองและพวกเขาโกรธที่ดูเหมือนว่าสาวกสองคนนั้นได้เปรียบกว่าพวกเขา {DA 549.4}

ดูเหมือนว่าความขัดแย้งเรื่องว่าใครจะเป็นใหญ่ที่สุดกำลังจะถูกรื้อฟื้นขึ้นมาใหม่อีกครั้ง เมื่อพระเยซูทรงเรียกพวกเขาให้มาหาพระองค์

และตรัสกับสาวกทั้งหลายที่กำลังชุมนุมอยู่ว่า “ท่านทั้งหลายรู้อยู่แล้วว่าคนที่นับว่าเป็นผู้ครอบครองของคนต่างชาติด้อยเป็นเจ้านายอยู่เหนือเขาทั้งหลาย และพวกที่เป็นใหญ่ก็ใช้อำนาจบังคับพวกเขา ในพวกท่านจะไม่เป็นเช่นนั้น” {DA 550.1}

ในอาณาจักรต่างๆ ของโลก ตำแหน่งหมายถึงการเพิ่มอำนาจของตนเอง ประชาชนดำรงชีวิตอยู่เพื่อเอื้อประโยชน์ให้กับชนชั้นการปกครอง อิทธิพล ทรัพย์สิน การศึกษารวมทั้งสิ่งอื่นๆ อีกมากมายมีไว้ให้ผู้นำใช้ควบคุมมวลชน ชนชั้นระดับสูงเป็นผู้คิด ตัดสิน หาความสุขสำราญและปกครอง ส่วนคนชนชั้นระดับล่างต้องเชื่อฟังและปรนนิบัติรับใช้ ศาสนาก็ถูกจัดให้เป็นเรื่องของสิทธิอำนาจเหมือนเช่นเรื่องอื่น ประชาชนต้องเชื่อและปฏิบัติตามการคาดหวังของผู้บังคับบัญชา สิทธิของมนุษย์ในฐานะมนุษย์ที่จะคิดและกระทำเพื่อตัวเองนั้นไม่ได้รับการยอมรับอย่างสิ้นเชิง {DA 550.2}

พระคริสต์ทรงจัดตั้งอาณาจักรบนหลักการที่แตกต่าง พระองค์ทรง

เรียกมนุษย์ไม่ใช่เพื่อให้เป็นผู้มีอำนาจ แต่เพื่อปรนนิบัติรับใช้ ให้คนมีกำลังแบกรับความเจ็บป่วยของคนอ่อนแอ อำนาจ ตำแหน่ง ตะลันต์ความสามารถ และการศึกษาทำให้ผู้ที่เป็นเจ้าของสิ่งเหล่านี้มีภาระหน้าที่ที่ยิ่งใหญ่ขึ้นที่จะต้องรับใช้เพื่อนมนุษย์ แม้แต่สาวกที่ต่ำต้อยที่สุดของพระคริสต์ก็ยังมีพระดำรัสมายังพวกเขาว่า “ทุก ๆ สิ่งก็เป็นไปเพื่อประโยชน์ของท่าน” 2 โครินธ์ 4:15 {DA 550.3}

“เหมือนบุตรมนุษย์ที่ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อปรนนิบัติคนอื่น และให้ชีวิตของท่านเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก” ในท่ามกลางสาวกของพระองค์ พระคริสต์ทรงเป็นผู้ดูแลและผู้แบกภาระ พระองค์ทรงแบ่งรับความยากจนของพวกเขา พระองค์ทรงปฏิเสธตนเองเพื่อเห็นแก่พวกเขา พระองค์เสด็จนำหน้าพวกเขาไปเพื่อปราบทางยุ่งยากให้ราบรื่น และอีกไม่นานพระองค์จะประกอบพระราชกิจของพระองค์บนโลกให้สำเร็จด้วยการสละชีวิตของพระองค์ หลักการที่พระคริสต์ทรงปฏิบัติจะต้องกระตุ้นให้สมาชิกของคริสตจักร ซึ่งเป็นพระวรากาย

ของพระองค์ปฏิบัติตามแผนการและรากฐานของการไถ่ให้รอดคือความรัก ในอาณาจักรของพระคริสต์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดคือผู้ที่ปฏิบัติตามแบบอย่างที่พระองค์ประทานไว้ให้ และทำงานดังผู้เลี้ยงฝูงแกะของพระองค์ {DA 550.4}

ข้อความของเปาโลเผยให้เห็นศักดิ์ศรีและเกียรติที่แท้จริงของชีวิตคริสเตียน “แม้ว่าข้าพเจ้าเป็นไทโดยไม่ได้ยู่ใต้ใคร ข้าพเจ้าก็ยังยอมเป็นทาสของทุกคน เพื่อจะได้คนมามากยิ่งขึ้น” “ไม่ได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่เห็นแก่ประโยชน์ของคนมากมาย เพื่อให้เขาทั้งหลายได้รับความรอด” 1 โครินธ์ 9:19; 10:33 {DA 550.5}

ในเรื่องของจิตใต้สำนึกแล้ว จะต้องไม่เห็นยวรงค์ควบคุมจิตวิญญาณ ไม่มีใครคนใดที่จะไปควบคุมจิตใจของอีกคน เพื่อตัดสินใจให้กับอีกคน หรือกำหนดหน้าที่ของเขา พระเจ้าประทานให้จิตวิญญาณทุกคนมีเสรีภาพของการคิดและทำตามความเชื่อมั่นของตนเอง “ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า” ไม่มีใครคนใดมีสิทธิ์เอา

ความเป็นตัวของตัวเองไปสานเข้ากับของอีกคนหนึ่ง ในทุกเรื่องที่มีเกี่ยวข้องกับหลักการแล้ว “ขอให้ทุกคนมีความแน่ใจในความคิดเห็นของตนเถิด” โรม 14:12, 5 ในอาณาจักรของพระคริสต์ไม่มีการกดขี่เหมือนอย่างนายที่มีต่อป่าวของตน ไม่มีการกระทำการของการบังคับ ทูตแห่งฟ้าสวรรค์ไม่ได้มายังโลกเพื่อปกครองและเพื่อเรียกร้องความเคารพ แต่มาในฐานะผู้ส่งสารแห่งความเมตตา เพื่อร่วมมือกับมนุษย์ในการยกระดับมนุษยชาติ {DA 550.6}

ในความมั่งคั่งของพระเจ้า หลักธรรมและถ้อยคำของคำสอนของพระผู้ช่วยให้รอดฝังอยู่ในความทรงจำของสาวกที่พระองค์ทรงรักคนนั้น จวบจนถึงช่วงสุดท้าย ภาระคำพยานของยอห์นที่ส่งไปยังคริสตจักรคือ “นี่เป็นคำสั่งสอนที่ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาตั้งแต่เริ่มแรก

คือให้เรารักกันและกัน” “เช่นนี้แหละเราจึงรู้จักความรัก โดยที่พระองค์ได้ยอมสละพระชนม์ของพระองค์เพื่อเรา และเราก็ควรจะสละชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง” 1 ยอห์น 3:11, 16 {DA 551.1}

นี่คือเจตนาที่แผ่กระจายไปทั่วคริสตจักรในยุคแรก หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงหลั่งลงมาแล้ว “คนทั้งหลายที่เชื่อขึ้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของที่ตนมีอยู่นั้นเป็นของตนเอง แต่ทั้งหมดเป็นของส่วนกลาง” “เพราะว่าในพวกเขาไม่มีใครขัดสน” “และด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ บรรดาอัครทูตก็เป็นพยานถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระคุณอันยิ่งใหญ่อยู่กับพวกเขาทุกคน” กิจการ 4:32, 34, 33 {DA 551.2}

“ผู้ที่ยืนอยู่เคียงข้างอย่างใกล้ชิดที่สุดกับพระคริสต์
จะเป็นผู้ที่ในขณะอยู่บนโลกได้ดื่มอย่างสุดซึ่ง
ถึงวิญญาณแห่งความรักที่เสียสละตนของพระองค์
นั่นคือความรักที่ ‘ไม่หวดตัวไม่หึงผยอง....ไม่เห็นแก่ตัว
ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด’” 1 โครินธ์ 13:4, 5 {DA 549.3}

คักเคียส

ลูกา 19:1-10

ระหว่างทางไปกรุงเยรูซาเล็ม “พระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองเยรีโค และกำลังเสด็จผ่านไปตามทาง” เมืองเยรีโคอยู่ห่างจากจอร์แดนไม่กี่ไมล์ โดยอยู่ทางริมฝั่งตะวันตกของหุบเขาที่แผ่ออกไปเป็นที่ราบกว้างใหญ่ ตัวเมืองตั้งอยู่ท่ามกลางความเขียวชอุ่มของเขตร้อนซึ่งอุดมด้วยความสวยงามเพริศพราย ต้นอินทผลัม และสวนอันอุดมสมบูรณ์ที่ได้น้ำจากน้ำพุที่มีชีวิตทำให้ต้นไม้เหล่านี้เปล่งประกายราวกับมรกตในสภาพแวดล้อมของเขาหินปูนและหุบเขวรกร้างที่คั่นกลางระหว่างกรุงเยรูซาเล็มและเมืองในที่ราบ {DA 552.1}

กองคาราวานมากมายที่เดินทางไปเฉลิมฉลองเทศกาลต้องเดินทางผ่านเมืองเยรีโค การเดินทางมาถึงของพวกเขาเป็นช่วงเทศกาลแห่งความชื่นชมยินดีเสมอ แต่บัดนี้มี

เรื่องที่กำลังปลุกปั่นความสนใจของประชาชนอย่างยิ่งอยู่ เป็นที่ทราบกันทั่วไปว่าพระอาจารย์รับบีชาวกาลิลีผู้เรียกลาซารัสให้กลับขึ้นมามีชีวิตอีกครั้งทรงอยู่ในฝูงชน และแม้จะมีการซุบซิบเกี่ยวกับแผนอุบายของพวกเขาปฏิเสธ แต่ประชาชนก็กระตือรือร้นที่จะถวายเทิดทูนพระองค์ {DA 552.2}

เยรีโคเป็นหนึ่งในเมืองที่ถูกแยกออกมาในสมัยโบราณเพื่อให้แก่พวกปุโรหิตและในเวลานั้นมีปุโรหิตพักอาศัยอยู่ที่นั่นจำนวนมาก แต่เมืองนี้ยังมีประชากรที่มีลักษณะแตกต่างหลากหลายกันออกไป เป็นศูนย์กลางอันยิ่งใหญ่ของการคมนาคมที่มีเจ้าหน้าที่และทหารชาวโรมัน รวมทั้งคนแปลกหน้าจากพื้นที่รอบทิศต่างก็พบได้ในเมืองนี้ การเก็บภาษีศุลกากรทำให้มีคนเก็บภาษี

จำนวนมากตั้งบ้านเรือนอยู่ในเมืองนี้ {DA 552.3}

ศักเคียส “นายด่านภาษี” เป็นชาวยิวและเป็นที่รังเกียจของเพื่อนร่วมชาติ ตำแหน่งและความมั่งคั่งของเขาเป็นรางวัลจากการงานที่หลายคนรังเกียจซึ่งเรียกกันด้วยอีกชื่อว่าเป็นการอยู่ศีลธรรมและขู่กรรโชก แต่กระนั้นนายด่านภาษีคนนี้ก็ไม่ใช่คนของทางโลกที่มีใจแข่งกระด้างตามที่ปรากฏให้เห็น ภายใต้ภาพพจน์อย่างชาวโลกและความหยิ่งยโส คือหัวใจอันอ่อนไหวพร้อมรับอิทธิพลของพระเจ้า ศักเคียสเคยได้ยินเรื่องของพระเยซู รายงานเรื่องราวของพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาและการปฏิบัติอย่างอ่อนสุภาพต่อชนชั้นที่สังคมรังเกียจได้แพร่กระจายไปทั่ว ความปรารถนาชีวิตที่ดีกว่าในตัวนายด่านภาษีคนนี้ได้ถูกปลุกให้ตื่นขึ้น ห่วงออกไปเพียงไม่กี่ไมล์จากเมืองเยรีโค ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเคยเทศนาสั่งสอนที่ลุ่มแม่น้ำจอร์แดนและศักเคียสได้ยินคำเรียกร้องให้กลับใจใหม่ คำสั่งสอนสำหรับคนเก็บภาษีคือ “อย่ากรรโชก อย่าใส่ความเพื่อเอาเงิน แต่จงพอใจ

ในค่าจ้างของตัวเอง” ลูกา 3:13 แม้ภายนอกจะดูเหมือนไม่สนใจแต่คำสั่งสอนก็ทำให้เขาประทับใจ เขาเข้าใจพระคัมภีร์ของเขาได้เป็นอย่างดี สำนึกว่าการกระทำของเขานั้นผิด บัดนี้เมื่อได้ยินถ้อยคำที่ชาวรายงานว่ามีมาจากพระอาจารย์ผู้ใหญ่อิงท่านนั้น เขาก็รู้สึกว่าตนเองเป็นคนบาปในสายพระเนตรพระเจ้า กระนั้น สิ่งที่เขาได้ยินเกี่ยวกับพระเยซูได้จุดประกายความหวังขึ้นในหัวใจของเขา การกลับใจและการปฏิรูปชีวิตเป็นสิ่งที่เป็นไปได้แม้แต่สำหรับตัวเขาเอง สวาทใหม่คนหนึ่งที่พระอาจารย์ท่านนี้ทรงไว้วางพระทัยก็เป็นคนเก็บภาษี ไม่ใช่หรือ? ศักเคียสเริ่มลงมือในทันทีที่จะปฏิบัติตามความรู้สำนึกที่ยึดครองตัวเขาไว้ และตั้งใจจะขอใช้ให้แก่บรรดาผู้ที่เขาเคยทำผิดด้วย {DA 552.4}

ด้วยประการฉะนี้ เขาได้เริ่มย้อนรอยของเขา เมื่อมีข่าวว่าพระเยซูจะเสด็จเข้าเมืองศักเคียสจึงตั้งใจที่จะเข้าเฝ้าพระองค์ เขาเริ่มตระหนักว่าผลของบาปนั้นขมขื่นเพียงไร และทางเดินหันกลับจากการอธรรมนั้นยากเพียงใด การถูกคนอื่นเข้าใจผิด

การต้องเผชิญหน้ากับความสงสัย และความไม่ไว้วางใจที่เกิดจากการลงแรงพยายามแก้ไขข้อผิดพลาดของเขานั้นยากที่จะทนได้ นายด่านภาษีคนนี้ปรารถนาที่จะเพ่งมองไปยังพระพักตร์ของพระองค์ผู้ทรงมีถ้อยคำที่จะนำความหวังมาให้แก่หัวใจของเขา {DA 553.1}

ถนนแออัดหนาแน่นด้วยฝูงชน และศักเคียสซึ่งมีรูปร่างเล็กมองไม่เห็นอะไรจากศีรษะของผู้อื่น ไม่มีใครยอมหลีกทางให้เขา ดังนั้นเขาจึงเร่งวิ่งไปข้างหน้าฝูงชนเล็กน้อยเพื่อไปยังที่ซึ่งมีต้นมะเดื่อแผ่กิ่งก้านกว้างออกอยู่เหนือถนน นายด่านภาษีร่ำรวยผู้นี้ได้ปีนขึ้นไปบนต้นไม้ หาคำหนึ่งท่ามกลางกิ่งไม้ จากที่นั่นเขามองสำรวจขบวนข้างล่างขณะที่กำลังเคลื่อนผ่าน ฝูงชนเข้ามาใกล้ กำลังจะเดินผ่านไป และศักเคียสก็กระตือรือร้นกวาดสายตามองหาบุคคลผู้หนึ่งที่เขาพึงปรารถนาจะเข้าเฝ้า {DA 553.2}

มีเสียงหนึ่งที่เกิดขึ้นเสียงร่ำไห้ของพวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ รวมถึงเสียงตะโกนโห่ร้องต้อนรับของฝูงชน เป็นเสียงแห่งความปรารถนา

ของนายด่านภาษีซึ่งหูไม่ได้ยินแต่พูดกับพระทัยของพระเยซู ทันใดนั้นตรงใต้ต้นมะเดื่อพอดี มีคนอยู่กลุ่มหนึ่งหยุดเดิน กลุ่มคนที่ตามมา ก็หยุดด้วย และพระเจ้าองค์หนึ่งทรงเงยพระพักตร์ขึ้น ประหนึ่งว่ากำลังอ่านจิตวิญญาณดวงนั้นอยู่ เขาแทบไม่เชื่อความรู้สึกของเขา ชายที่อยู่บนต้นไม้ได้ยินพระดำรัสว่า “ศักเคียส เอ๋ย จงรีบลงมา เพราะว่าวันนี้เราจะต้องพักอยู่ในบ้านของท่าน” {DA 553.3}

ฝูงชนหลีกทาง และศักเคียสที่เดินรากับอยู่ในความฝัน นำทางไปยังบ้านของตนเอง แต่พวกธรรมาจารย์มองด้วยหน้าตาบึ้งตึงและปนพินิจด้วยความไม่พอใจและเหยียดหยามว่า “ท่านผู้นี้จะเข้าไปพักอยู่กับคนบาป” {DA 554.1}

ศักเคียสเต็มล้นไปด้วยความรู้สึกท่วมท้นเป็นอย่างมาก อัจฉริยะใจและนิ่งเงียบในความรักและความอ่อนโยนของพระคริสต์ผู้ทรงโน้มต่ำลงมายังเขาที่ไม่คู่ควร บัดนี้ความรักและความรักดีที่มีต่อพระอาจารย์พระองค์นี้ทำให้ริมฝีปากของเขาเปิดออก เขาจะกล่าวคำสารภาพและการ

สำนึกผิดของตนเองต่อสาธารณชน
{DA 554.2}

เมื่ออยู่ต่อหน้าฝูงชน “ข้าพเจ้า
นั้นยืนขึ้นทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า
‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรมานสิ่งของของ
ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คน
ยากจนคนหนึ่ง และถ้าข้าพระองค์
โกงอะไรของใครมา ก็ยอมคืนให้เขา
สี่เท่า’ {DA 555.1}

“พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘วันนี้
ความรอดมาถึงบ้านนี้แล้ว เพราะ
คนนี้เป็นลูกของอับราฮัมด้วย’”
{DA 555.2}

เมื่อผู้ปกครองหนุ่มผู้ร่ำรวยหัน
ไปจากพระเยซู สาวกต่างประหลาดใจ
กับคำพูดของพระอาจารย์ของพวกเขา
เขาที่ว่า “คนมั่งมีจะเข้าในแผ่นดิน
ของพระเจ้ายากจริงๆ!” พวกเขา
อุทานกันเองว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะ
รอดได้?” บัดนี้พวกเขาเห็นถึงความ
จริงของพระดำรัสของพระคริสต์ที่
เปิดเผยให้เห็นว่า “สิ่งที่มนุษย์ทำ
ไม่ได้ พระเจ้าทรงทำได้” มาระโก
10:24, 26; ลูกา 18:27 พวกเขาได้
เห็นแล้วว่าเศรษฐกิจจะเข้าอาณาจักร
ผ่านทางพระคุณของพระเจ้าได้
อย่างไร {DA 555.3}

ก่อนที่จะตักเคี้ยวจะเฝ้ามองไป
ยังพระพักตร์ของพระคริสต์ เขาเริ่ม
งานที่แสดงให้เห็นว่าเขาสำนึกผิด
แล้วด้วยความจริงใจ ก่อนที่เขาจะ
ถูกมนุษย์กล่าวหา เขาได้สารภาพ
บาปของเขาแล้ว พระวิญญาณ
บริสุทธิ์ทำให้เขาสำนึกบาป และเขา
จึงเริ่มปฏิบัติตามคำสอนของพระ
วจนะตามที่บันทึกไว้ให้แก่ทั้งชนชาติ
อิสราเอลในสมัยโบราณและสำหรับ
พวกเราด้วย พระยาห์เวห์ตรัสไว้มา
นานแล้วว่า “ถ้าพี่น้องของเจ้ายากจน
ลงและเลี้ยงตนเองท่ามกลางพวกเจ้า
ไม่ได้ เจ้าจะต้องเลี้ยงดูเขา ให้เขาอยู่
กับเจ้าอย่างคนต่างด้าวและแขกเมือง
อย่าเอาดอกเบี้ยยหรือเงินเพิ่มอะไร
จากเขา แต่จงยำเกรงพระเจ้า เพื่อ
ว่าพี่น้องของเจ้าจะอยู่ใกล้ชิดกับเจ้า
ได้ ห้ามให้เขายืมเงินโดยคิดดอกเบี้ย
หรือขายอาหารโดยเอากำไรจากเขา”
“ห้ามโกงกัน แต่จงยำเกรงพระเจ้า
ของเจ้า เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้า
ของเจ้า” เลวีนิติ 25: 35-37, 17 พระ
คริสต์ตรัสถ้อยคำเหล่านี้เองเมื่อพระ
องค์ประทับอยู่ในเสาเมฆและการ
ตอบสนองครั้งแรกของตักเคี้ยวต่อ
ความรักของพระคริสต์คือการแสดง

ความเมตตากรุณาต่อคนยากจนและคนที่ตกทุกข์ได้ยาก {DA 555.4}

ในกลุ่มคนเก็บภาษีด้วยกันมีสหพันธ์ที่พวกเขา รวมตัวเข้ารวมเพื่อกดขี่ประชาชนและสนับสนุนซึ่งกันและกันในการปฏิบัติฉ้อฉลของตนเอง การที่พวกเขาขู่กรรโชกนั้นพวกเขาเพียงแต่ทำในสิ่งที่กลายเป็นประเพณีที่ปฏิบัติกันทั่วไป แม้แต่พวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ที่ดูหมิ่นพวกเขาก็มีความผิดในการเสริมสร้างตัวเองโดยการปฏิบัติที่ไม่สุจริตภายใต้หน้าว่าการงานอันศักดิ์สิทธิ์ของตนเอง แต่ไม่นานหลังจากที่ศักดิ์เสียยอมจำนนต่ออิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาก็ได้ละทิ้งการปฏิบัติทุกอย่างที่ขัดต่อความซื่อสัตย์ {DA 555.5}

การกลับใจอย่างแท้จริงทำให้เกิดการปฏิรูป ความชอบธรรมของพระคริสต์ไม่ใช่เสื้อคลุมปกปิดบาปที่ยังไม่สารภาพและยังไม่ละทิ้ง เป็นหลักการชีวิตที่เปลี่ยนแปลงลักษณะอุปนิสัยและควบคุมพฤติกรรม ความบริสุทธิ์คือความพร้อมบริบูรณ์เพื่อพระเจ้า เป็นความบริสุทธิ์ของการยอมจำนนหัวใจและชีวิตทั้งหมดเพื่อ

ให้หลักการของสวรรค์ดำรงอยู่ภายใน {DA 555.6}

ในชีวิตการทำงาน คริสเตียนจะต้องเป็นตัวแทนให้โลกเห็นถึงลักษณะที่พระเจ้าของเราจะดำเนินการทางธุรกิจ ในทุกธุรกรรม เขาจะต้องแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นพระอาจารย์ของเขา คำว่า “บริสุทธิ์ต่อพระยาห์เวห์” จะต้องจดบันทึกไว้ในสมุดรายวันและบัญชีแยกประเภท ลงไว้ในการกระทำใบเสร็จรับเงินและตัวแลกเงิน ผู้ที่อ้างว่าตนเป็นผู้ติดตามของพระคริสต์และทำธุรกรรมในลักษณะที่ไม่ชอบธรรมกำลังทำตัวเป็นพยานเท็จต่อต้านกับพระลักษณะนิสัยของพระเจ้า ผู้ทรงความบริสุทธิ์ ยุติธรรมและเมตตา เช่นเดียวกับศักดิ์เสีย จิตวิญญาณที่กลับใจใหม่ทุกดวงจะส่งสัญญาณว่าพระคริสต์เสด็จเข้ามาในใจของเขาด้วยการละทิ้งการปฏิบัติอันไม่ชอบธรรมที่ติดอยู่ในชีวิตของเขา เหมือนนายด่านภาษี เขาจะแสดงหลักฐานพิสูจน์ถึงความจริงใจด้วยการขอให้ พระยาห์เวห์ตรัสว่า “ถ้าคนอธรรมยอมคืนของประกัน และชดใช้สิ่งที่เขาขโมยไป และ

ดำเนินตามกฎเกณฑ์แห่งชีวิต
ทั้งไม่ทำบาปเลย. . . . บาปทั้งหมด
ซึ่งเขาได้ทำมาแล้ว จะไม่ถูกจดจำไว้
. . . . เขาจะมีชีวิตอยู่แน่” เอเสเคียล
33:15, 16 {DA 556.1}

หากเราทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บ
จากการทำธุรกรรมทางธุรกิจที่
ไม่เป็นธรรม หากเราเอาเปรียบใน
การค้ามากเกินไปหรือฉ้อโกงผู้ใด
แม้ว่าจะอยู่ในขอบเขตของกฎหมาย
ก็ตาม เราควรต้องสารภาพผิดและ
ชดเชยค่าเสียหายเท่าที่อยู่ในอำนาจ
ของเรา เป็นเรื่องถูกต้องสำหรับเรา
ที่จะคืนไม่เพียงสิ่งที่เราได้รับไปเท่านั้น
แต่ยังรวมถึงทั้งหมดของกำไร
สะสมที่นำไปใช้อย่างถูกต้องและ
ชาญฉลาดในช่วงเวลาที่อยู่ในการ
ครอบครองของเราด้วย {DA 556.2}

พระเจ้าช่วยให้รอดตรัสกับ
ข้าพเจ้าว่า “วันนี้ความรอดมาถึง
บ้านนี้แล้ว” ไม่ใช่ข้าพเจ้าเพียงคนเดียว
เท่านั้นที่ได้รับพระพร แต่ทุกคน
ที่อยู่ในครอบครัวของเขาด้วย พระ
คริสต์เสด็จไปที่บ้านของเขาเพื่อ
ประทานบทเรียนแห่งความจริงแก่
เขา และเพื่อสั่งสอนครอบครัวของ

เขาในเรื่องต่างๆ ของอาณาจักร
การดูแลของพวกธรรมาจารย์
และผู้นำมัสการทำให้พวกเขาถูก
กีดกันออกไปจากธรรมศาลา แต่ใน
เวลานี้พวกเขากลายเป็นครอบครัว
ที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในทุก
เมืองเยรีโค พวกเขา รวมตัวกันอยู่
รอบพระอาจารย์ของพระเจ้าและ
สดับฟังพระวจนะแห่งชีวิตด้วยตัว
ของพวกเขาเอง {DA 556.3}

มีเพียงเมื่อรับพระคริสต์เป็น
พระเจ้าช่วยให้รอดส่วนตัวเท่านั้นที่
ความรอดจะมายังจิตวิญญาณ
ข้าพเจ้าเสด็จต้อนรับพระเยซูไม่ใช่เพียง
ในฐานะอาคันตุกะผู้มาเยือนบ้าน
ของเขา แต่ในฐานะพระเจ้าผู้สถิตใน
วิหารจิตวิญญาณ พวกธรรมาจารย์
และพวกฟาริสีกล่าวว่าพระองค์
ทรงเป็นคนบาป พวกเขาบ่นพึมพำต่อ
ว่าพระคริสต์ที่เสด็จมาเป็นอาคันตุกะ
ของเขา แต่พระเจ้าทรงยอมรับว่าเขา
เป็นบุตรชายคนหนึ่งของอับราฮัม
เพราะ “คนที่เชื่อนั้นแหละก็เป็นบุตร
ของอับราฮัม” กาลาเทีย 3:7 TKJV
{DA 556.4}

งานเลี้ยงที่บ้านของซีโมน

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 26:6-13;

มาระโก 14:3-11; ลูกา 7:36-50; ยอห์น 11:55-57; 12:1-11

ซีโมนแห่งหมู่บ้านเบธานีเห็นว่า เป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซู เขาเป็นหนึ่งในพวกฟาริสีไม่กี่คนที่เข้าร่วมเป็นผู้ติดตามของพระคริสต์อย่างเปิดเผย เขายอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระอาจารย์องค์หนึ่ง และหวังว่าพระองค์จะทรงเป็นพระเมสสิยาห์องค์นั้น แต่เขายังไม่ยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด เขายังไม่ได้ปฏิรูปลักษณะอุปนิสัยของเขา หลักการของเขายังไม่เปลี่ยน {DA 557.1}

ซีโมนได้รับการรักษาให้หายจากโรคเรื้อนแล้ว และเพราะเหตุนี้เองที่เขาถูกชักนำให้เข้ามาหาพระเยซู เขาปรารถนาที่จะตอบสนองพระคุณของพระองค์และในการเสด็จไปเยี่ยมหมู่บ้านเบธานีครั้งสุดท้ายนี้ เขาจัดงานเลี้ยงถวายพระผู้ช่วยให้รอดและ

พวกสาวกของพระองค์ เป็นงานเลี้ยงที่รวมชาวยิวจำนวนมาก ในเวลานี้มีความตื่นเต้นเกิดขึ้นที่กรุงเยรูซาเล็ม พระคริสต์และพันธกิจของพระองค์ดึงดูดความสนใจมากขึ้นกว่าเดิม ผู้ที่มาร่วมงานเลี้ยงคอยติดตามการเคลื่อนไหวของพระองค์อย่างใกล้ชิด และบางคนติดตามด้วยสายตาที่ไม่เป็นมิตร {DA 557.2}

พระผู้ช่วยให้รอดเสด็จมาถึงหมู่บ้านเบธานีเพียงหกวันก่อนเทศกาลปัสกา เป็นกิจวัตรของพระองค์ที่จะทรงเข้าพักที่บ้านของลาซารัส กลุ่มคนที่เดินทางผ่านมาทางนี้เพื่อมุ่งหน้าไปยังเมืองหลวงกระจายข่าวว่าพระองค์กำลังเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มและพระองค์จะทรงพักผ่อนในวันสะบาโตที่หมู่บ้านเบธานี เกิดความกระตือรือร้นขึ้น

อย่างมากในหมู่ฝูงชน คนมากมาย
แห่กันไปที่หมู่บ้านเบธานี บางคน
ทำเพราะเห็นใจพระเยซู ส่วนคนอื่น ๆ
ทำเพราะความอยากรู้อยากเห็นคนที่
ที่ถูกปลุกให้เป็นขึ้นมาจากความตาย
{DA 557.3}

มีคนจำนวนมากคาดหวังที่จะ
ฟังลาซารัสเล่าเหตุการณ์ที่เขาได้ไป
เห็นหลังความตาย พวกเขาแปลกใจ
ที่เขาไม่ได้เล่าอะไรให้ฟังเลย เขา
ไม่มีเรื่องใดในทำนองนี้ที่จะเล่า พระ
เจ้าแห่งการทรงดลใจประกาศไว้แล้ว
ว่า “คนตายแล้วก็ไม่รู้อะไรเลย. . .
ความรักของพวกเขาและความซึ้ง
พร้อมกับความอิจฉาของพวกเขา
ได้สูญไปนานแล้ว” ท่านผู้ประกาศ
9:5, 6 แต่ลาซารัสมีคำพยานอัน
ประเสริฐยิ่งที่จะเล่าซึ่งเป็นเรื่องพระ
ราชกิจของพระคริสต์ เขาถูกปลุกให้
เป็นขึ้นจากตายเพื่อจุดประสงค์นี้
เขาประกาศด้วยความเชื่อมั่นและ
ด้วยอำนาจว่าพระเยซูทรงเป็นพระ
บุตรของพระเจ้า {DA 557.4}

รายงานที่ผู้มาเยือนหมู่บ้าน
เบธานีนำส่งกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
เพิ่มความตื่นเต้นมากยิ่งขึ้น คน
ทั้งหลายกระหายอยากที่จะเข้าเฝ้า

และฟังพระเยซู มีการถามกันอย่าง
แพร่หลายว่าลาซารัสจะตามพระองค์
ไปยังกรุงเยรูซาเล็มหรือไม่ และผู้
เผยพระวจนะพระองค์นี้จะได้รับการ
สถาปนาขึ้นเป็นพระราชานในช่วง
เทศกาลปัสกาหรือไม่ พวกปุโรหิต
และพวกผู้ปกครองตระหนักว่าการ
ครอบงำประชาชนของพวกเขากำลัง
อ่อนลงและความแค้นของพวกเขา
ต่อพระเยซูก็ยิ่งขมขื่นมากขึ้น พวก
เขาแทบจะรอโอกาสไม่ไหวที่จะกำจัด
พระองค์ออกไปให้พ้นทางของพวกเขา
ตลอดกาล เมื่อเวลาผ่านไป พวกเขา
เริ่มกลัวว่าในที่สุดพระองค์อาจจะ
ไม่เสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มเลยก็ได้
พวกเขาจำได้ว่าบ่อยครั้งเพียงไรที่
พระองค์ทรงยับยั้งแผนชาติกรรม
ของพวกเขาและพวกเขากลัวว่าใน
เวลานี้พระองค์ทรงอ่านจุดประสงค์
ของพวกเขาที่ต่อต้านพระองค์ได้
แล้ว และจะทรงปลุกตัวออกห่างไป
พวกเขาไม่สามารถปิดความ
วิตกกังวลของพวกเขาและถาม
กันเองว่า “คิดอย่างไรพระองค์จะ
ไม่เสด็จมาในงานเทศกาลนี้หรือ?”
{DA 558.1}

มีการเรียกประชุมสภาของ

พวกปุโรหิตและพวกฟาริสี นับจาก
ลาซารัสถูกเรียกให้เป็นผู้ขึ้นจากตาย
ประชาชนก็เห็นใจเข้าข้างพระคริสต์
อย่างเต็มที่ จึงเป็นเรื่องอันตรายที่
จะลงมือจับพระองค์อย่างเปิดเผย
ดังนั้นผู้มีอำนาจลงความเห็นจะจับ
พระองค์อย่างลับ ๆ และดำเนินการ
พิจารณาคดีอย่างเงียบที่สุดเท่าที่จะ
ทำได้ พวกเขาหวังว่าเมื่อการกำหนด
โทษพระองค์เป็นที่รับรู้กันแล้ว กระแส
อันแปรปรวนของสาธารณชนจะ
โอนเอียงเข้าข้างมาทางพวกเขา
{DA 558.2}

ด้วยประการฉะนี้ พวกเขาเสนอ
ที่จะสังหารพระเยซู แต่ตราบไคที่
ลาซารัสยังมีชีวิตอยู่ พวกปุโรหิตและ
พวกธรรมาจารย์ก็รู้ว่าพวกเขาจะ
ไม่ปลอดภัย การมีชายคนหนึ่งที่ยังคง
มีชีวิตอยู่ท่ามกลางพวกเขาทั้ง ๆ ที่
เคยอยู่ในอุโมงค์ฝังศพมานานถึงสี่วัน
และกลับมามีชีวิตอยู่ต่อไปเนื่องจาก
พระดำรัสของพระเยซูนั้น ไม่ช้าก็เร็ว
จะมีปฏิกริยาเกิดขึ้นอย่างแน่นอน
ประชาชนจะต้องแก้แค้นผู้นำของ
พวกเขาที่สังหารพระองค์ผู้ทรง
ประกอบกิจอันอัศจรรย์นี้ ดังนั้น
สภาชั้นเฮตรินจึงตัดสินว่าลาซารัส

ต้องตายด้วย ความอิจฉาและอคติ
นำทาสของพวกมันมาไกลขนาดนี้
ความเกลียดชังและความไม่เชื่อของ
ผู้นำชาวยิวเพิ่มขึ้นมากจนพวกเขา
ต้องการที่จะเอาชีวิตของคนคนหนึ่ง
ที่อำนาจอันไร้ขอบเขตได้ช่วยกู้เขา
คืนมาจากหลุมฝังศพ {DA 558.3}

ขณะที่การวางอุบายนี้กำลัง
เกิดขึ้นที่กรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูและ
มิตรสหายของพระองค์ได้รับเชิญไป
งานเลี้ยงของซีโมน ที่โต๊ะอาหาร
ด้านหนึ่งของพระผู้ช่วยให้รอดมี
ซีโมนผู้ซึ่งพระองค์ทรงรักษาโรคที่
น่ารังเกียจให้หายนั่งอยู่ ส่วนอีกด้าน
มีลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ทรงปลุกให้
เป็นผู้ขึ้นจากตาย มารธาคอยบริการ
ส่งอาหารอยู่ที่โต๊ะ แต่มารีย์ผู้พี่
ทุกพระดำรัสตรัสที่ออกมาจากริม
พระโอษฐ์ของพระเยซูด้วยความเอา
ใจใส่ พระเยซูทรงยกโทษบาปของ
เธอด้วยความเมตตาของพระองค์
พระองค์ทรงเรียกน้องชายสุดที่รัก
ของเธอออกมาจากอุโมงค์ฝังศพและ
หัวใจของมารีย์เต็มล้นไปด้วยความ
ขอบคุณ เธอเคยได้ยินพระเยซูตรัส
ถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ที่
กำลังจะมาถึง และด้วยความรักและ

ความเศร้าโศกอย่างสุดซึ่งเธอ
ปรารถนาที่จะถวายเกียรติแด่พระองค์
ด้วยการเสียสละส่วนตัวอย่างยิ่งใหญ่
เธอซื้อผอบ “น้ำมันหอมনারদা
ব্রিস্থতি . . . ซึ่งมีราคาแพงมาก”
มาขโลมพระวรกายของพระองค์
แต่ในเวลานี้คนมากมายกำลัง
ประกาศว่าพระองค์กำลังจะขึ้นครอง-
ราชย์เป็นพระราชา ความเศร้าโศก
ของเธอกลายเป็นความสุขและเธอ
กระตือรือร้นที่จะเป็นคนแรกที่จะ
ถวายเกียรติแด่พระเจ้าของเธอ
เธอเปิดขวดผอบน้ำมันหอม แล้ว
เทน้ำมันหอมนั้นลงบนพระเศียรและ
พระบาทของพระเยซู จากนั้นเธอ
คุกเข่าร้องไห้ ทำให้พระบาทชุ่มด้วย
น้ำตาของเธอ เธอเอาผมที่ยาวสลวย
ของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์
{DA 558.4

เธอพยายามหลีกเลี่ยงไม่ให้ใคร
คนใดเห็น และการเคลื่อนไหวของ
เธอน่าจะผ่านพ้นไปโดยไม่มีใครจับ
ได้ แต่กลิ่นของน้ำมันฟุ้งกระจายไป
ทั่วทั้งห้อง และเผยการกระทำของ
เธอให้ทุกคนที่อยู่ด้วยรู้หมด ยูดา
สนองการกระทำนี้อย่างไม่พอใจ
แทนที่จะรอฟังว่าพระคริสต์จะตรัส

อย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาเริ่มกระซิบ
คำบ่นกับคนที่อยู่ใกล้ตัวและสาด
คำตำหนิใส่พระคริสต์ที่ปล่อยให้
การกระทำอันสิ้นเปลืองเช่นนี้ ด้วย
ความเจ้าเล่ห์เขาเสนอแนะสิ่งที่น่า
จะก่อให้เกิดความบาดหมาง {DA
559.1}

ในท่ามกลางสาวกยูดาสเป็น
เหรียญก และจากคลังน้อยๆ ของ
พวกเขา เขาแอบดึงเงินไปใช้ส่วนตัว
จึงเป็นเหตุให้ทรัพยากรของพวกเขา
เหลือเพียงน้อยนิด เขากระตือรือร้น
ที่จะเก็บทุกอย่างที่เขาหามาได้ใส่
ลงถุงให้หมด บ่อยครั้งเขาตั้งสมบัติ
ในถุงมาใช้บรรเทาความทุกข์ของ
คนยากจน และเมื่อมีการซื้อสิ่งใด
ที่ยูดาสคิดว่าไม่จำเป็น เขาก็จะพูดว่า
ทำไมถึงสิ้นเปลืองกันเช่นนี้? เหตุใด
จึงไม่นำเงินนี้ใส่กระเป๋ที่ฉันแบกไว้
ให้กับคนยากจนเล่า? บัดนี้การ
กระทำของมารีย์ตรงข้ามกับความ
เห็นแก่ตัวของเขามากจนทำให้เขา
รู้สึกอับอาย และตามธรรมเนียมของ
เขานั้น เขาจะเป็นผู้กำหนดแรงจูงใจ
ที่เหมาะสมในการคัดค้านของถวาย
ของเธอ ยูดาสจึงหันไปหาพวกสาวก
ถามว่า “ทำไมไม่เอาน้ำมันนั้นไปขาย

ได้เงินสักสามร้อยเดनาริอัน แล้วแจกให้กับคนจน? เขาพูดอย่างนั้นไม่ใช่ เพราะเขาเอาใจใส่คนจน แต่เพราะเขาเป็นหัวขโมย เขาถือกระเป๋าเก็บเงินและยกยอกเงินที่ใส่ไว้ในนั้นไป” ยูดาสไม่มีใจให้กับคนยากจน หากเอาน้ำมันของมารีย์ไปขายและเงินที่ได้ตกไปอยู่ในความครอบครองของเขาคนยากจนก็จะไม่ได้รับประโยชน์ใดเลย {DA 559.2}

ยูดาสประเมินความสามารถในการจัดการของเขาเองสูงมาก ในฐานะผู้บริหารการเงินเขาคิดว่าตัวเองเหนือกว่าเพื่อนสาวกด้วยกันมากและเขาได้โน้มน้าวพวกเขาให้นับถือตนเองอย่างนั้น เขาได้รับความเชื่อมั่นจากพวกสาวกและมีอิทธิพลเหนือพวกเขา ความเห็นอกเห็นใจที่เขาแสดงออกนั้นหลอกลวงพวกเขา ความสามารถพูดอย่างสอดคล้องของเขาเป็นเหตุให้พวกสาวกมองการอุทิศตนของมารีย์อย่างไม่วางใจ การปั่นพื้มาดังขึ้นรอบโต๊ะว่า “น้ำมันหอมนี้ถ้าขายก็ได้เงินจำนวนมาก แล้วเอาไปแจกคนยากจนได้” {DA 559.3}

มารีย์ได้ยื่นคำตำหนิ หัวใจของ

เธอสิ้นไหวภายในตัวเธอ เธอกลัวว่าพี่สาวจะตำหนิเธอว่าฟุ่มเฟือย พระอาจารย์เองก็อาจจะคิดว่าเธอสะเพร่า เลินเล่อ เธอกำลังจะถอยออกไปโดยไม่ขอโทษหรือแก้ตัวขณะที่พระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเธอดังขึ้นมาจาก “อย่าตำหนินางเลย ไปกวนใจนางทำไม?” พระองค์ทรงเห็นว่าเธออับอายและเป็นทุกข์ พระองค์ทรงทราบดีว่าในการปรนนิบัติรับใช้นี้ เธอได้แสดงออกถึงความขอบคุณ สำหรับการอภัยบาปของเธอ และพระองค์ทรงปลดปล่อยความทุกข์ในใจของเธอไป ด้วยเสียงที่ดังกว่าเสียงพื้มาปั่นตำหนิ พระองค์ตรัสว่า “นางทำสิ่งดีสำหรับเรา เพราะว่าพวกท่านมีคนยากจนอยู่ด้วยเสมอ และพวกท่านจะทำการดีต่อพวกเขาเมื่อไหร่ก็ได้ แต่พวกท่านจะไม่มีเราอยู่ด้วยเสมอไป หญิงคนนี้ทำสุดกำลังของนางแล้ว นางมาชโลมกายของเราล่วงหน้าก่อนที่จะมีการฝังศพของเรา” {DA 560.1}

ของขวัญที่มีกลิ่นหอมซึ่งมารีย์คิดที่จะชโลมพระศพของพระผู้ช่วยให้รอดนั้น เธอเทลงบนพระกายอันมีชีวิตของพระองค์ ในการฝังศพ

ความหอมหวานของน้ำมันจะแผ่ซ่านไปทั่วอุโมงค์ฝังศพเท่านั้น แต่ในเวลานี้ได้ทำให้พระทัยของพระองค์ทรงปีติยินดีด้วยความเชื่อมั่นในความเชื่อและความรักของเธอ โยเซฟแห่งอาริมาเธียและนิโคเดมัสไม่ได้ถวายเป็นของขวัญแห่งความรักแต่พระเยซู ในขณะที่พระองค์ทรงพระชนม์ ด้วยน้ำตาอันขมขื่นพวกเขานำเครื่องเทศราคาแพงมาโลบมบร่างเย็นเฉียบและไว้สติของพระองค์ ผู้หญิงที่นำเครื่องเทศมายังอุโมงค์ฝังศพพบว่า รุระพีเศษที่มุ่งหวังจะทำนั้นกลับไร้ผลเพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากความตายแล้ว แต่มารีย์ที่เทความรักของเธอที่มีต่อพระผู้ช่วยให้รอดในขณะที่พระองค์ทรงรับรู้ได้ถึงความจริงรักภักดีของเธอกำลังชโลมพระองค์สำหรับการฝังพระศพ และในขณะที่พระองค์ทรงก้าวเข้าไปในความมืดของการทดลองครั้งยิ่งใหญ่ พระองค์ได้ทรงนำความทรงจำของการกระทำครั้งนั้นติดตัวไปด้วยซึ่งเป็นความมุ่งมั่นแห่งรักที่จะเป็นของพระองค์ไปตลอดกาล เป็นความมุ่งมั่นแห่งรักที่ซึ่งมาจากคนทั้งหลายที่พระองค์ทรงไถ่ให้รอด

{DA 560.2}

มีหลายคนนำของขวัญล้ำค่ามาให้คนตาย ในขณะที่พวกเขายืนอยู่รอบร่างหนึ่งอันเย็นเฉียบนั้น ถ้อยคำแห่งรักจะพูดออกมาอย่างคล่องแคล่ว ความอ่อนโยน ความซาบซึ้งใจและความภักดีล้วนมีให้แก่ผู้ที่มองไม่เห็นและไม่ได้ยิน หากได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ขณะที่จิตวิญญาณอ่อนล้าและต้องการอย่างมากในขณะที่ที่ยังได้ยินและหัวใจยังสัมผัสได้แล้วไซ้ร้ กลิ่นหอมนั้นจะมีค่ามากเพียงใด!

{DA 560.3}

มารีย์ไม่เข้าใจความสำคัญทั้งหมดของการกระทำแห่งรักของเธอ เธอตอบผู้กล่าวหาเธอไม่ได้ เธออธิบายไม่ได้ว่าด้วยเหตุใดเธอจึงเลือกโอกาสนั้นเพื่อชโลมพระเยซู พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงวางแผนให้เธอและเธอเชื่อฟังการทรงดลใจของพระองค์ การทรงดลใจของพระเจ้าจะไม่โน้มน้าวมาโดยปราศจากเหตุผล การมาปรากฏกายที่ตาเปล่ามองไม่เห็นนั้นจะพูดกับจิตใจและจิตวิญญาณและขับเคลื่อนหัวใจให้ลงมือปฏิบัติ ซึ่งมีเหตุผลอันสมควรในตัวเอง {DA 560.4}

พระคริสต์ตรัสบอกให้มารีย์ทราบความหมายของการกระทำของเธอ และด้วยการทำเช่นนี้ พระองค์ประทานให้แก่เธอมากกว่าที่พระองค์ทรงได้รับ “การที่หญิงนี้เทน้ำมันหอมบนกายเรา” พระองค์ตรัส “ก็เพื่อเตรียมการฝังศพของเรา” ด้วยการหักขวดผอบน้ำมัน กลิ่นหอมของน้ำมันหอมฟุ้งไปทั่วบ้านฉันใด ด้วยการสิ้นพระชนม์ พระวรกายของพระคริสต์ที่แตกสลายไป และด้วยการทรงเป็นขึ้นมาจากอุโมงค์ฝังศพ กลิ่นหอมแห่งชีวิตของพระองค์ก็จะบอวลไปทั่วทั้งโลกฉันนั้น พระคริสต์ “ทรงรักเรา และทรงประทานพระองค์เองเพื่อเราให้เป็นเครื่องถวาย และเครื่องบูชาแด่พระเจ้าเพื่อเป็นกลิ่นสุคนธรสอันหอมหวาน” เอเฟซัส 5:2 TKJV {DA 560.5}

“เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า” พระคริสต์ทรงประกาศ “สิ่งที่หญิงคนนี้จะทำจะถูกกล่าวขวัญถึงทั่วโลกที่มีการประกาศข่าวประเสริฐนี้เพื่อเป็นการระลึกถึงนาง” เมื่อมองไปยังอนาคต พระผู้ช่วยให้รอดตรัสถึงข่าวประเสริฐของพระองค์ด้วยความมั่นใจ ข่าวประเสริฐนี้จะต้อง

ประกาศไปทั่วโลก และทุกที่ที่ข่าวประเสริฐแผ่ขยายไปถึง ของถวายของมารีย์ก็จะส่งกลิ่นหอมออกไป และหัวใจหลายดวงจะได้รับพระพรจากการกระทำของเธอที่ไม่ได้วางแผนเตรียมการล่วงหน้ามาก่อน อาณาจักรจะเรืองอำนาจและล่มสลายไป พระนามของพระราชาและผู้ครองโลกทั้งหลายจะถูกลืมไปตามกาลเวลา แต่การกระทำของหญิงคนนี้จะยืนยงอมตะต่อไปในหนังสือประวัติศาสตร์ ศักดิ์สิทธิ์ จวบจนกระทั่งสิ้นยุค ผอบน้ำมันหอมที่เปิดออกไปนั้นจะบอกเล่าเรื่องราวความรักอันล้นเหลือของพระเจ้าที่ประทานให้แก่เผ่าพันธุ์ที่ล้มลงในบาป {DA 563.1}

การกระทำของมารีย์มีความแตกต่างอย่างโดดเด่นกับสิ่งที่ยูดาสกำลังจะทำ ช่างเป็นบทเรียนที่เฉียบคมสักเพียงไรที่พระคริสต์อาจประทานให้แก่เขาผู้ซึ่งกำลังหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งการดำเนินชีวิตและความคิดชั่วร้ายใส่ไว้ในใจของพวกเขา! ผู้กล่าวหาน่าจะถูกดำเนินอย่างยุติธรรมเพียงใด! พระผู้ทรงอ่านแรงจูงใจของทุกหัวใจและเข้าพระทัยทุกการกระทำนั้นน่าจะ

เปิดเผยประสบการณ์ชีวิตอันมีดมิดของยูดาสต่อหน้าแขกในงานเลี้ยงได้ ข้ออ้างที่ดูน่าเคารพซึ่งผู้ทรยศกล่าวถึงอาจถูกตีแผ่ออกมาให้เห็นได้อย่างชัดเจน เพราะแทนที่จะเห็นอกเห็นใจบรรดาคนยากจน เขากลับปล้นเงินที่มีไว้เพื่อบรรเทาทุกข์ของพวกเขา ความขุ่นเคืองอาจถูกปลุกกระหน่ำใส่เขาจากการที่เขากดขี่หญิงม่าย เด็กกำพร้าและลูกจ้างแรงงาน แต่ถ้าพระคริสต์ทรงเปิดโปงยูดาสเช่นนี้แล้ว ยูดาสคงยกเรื่องนี้ขึ้นเป็นข้ออ้างทรยศพระองค์ และถึงแม้จะถูกตั้งข้อหาว่าเป็นขโมย ยูดาสก็อาจจะยังได้รับความเห็นอกเห็นใจแม้แต่ในท่ามกลางหมู่สาวก พระผู้ช่วยให้รอดไม่ทรงตำหนิเขาและด้วยเหตุนี้จึงหลีกเลี่ยงที่จะให้ข้อแก้ตัวสำหรับการทรยศหักหลังของเขา {DA 563.2}

แต่สายพระเนตรที่พระเยซูทรงมองไปยังยูดาสทำให้เขาเชื่อมั่นว่าพระผู้ช่วยให้รอดทรงเจาะทะลุผ่านเข้าไปยังความหน้าซื่อใจคดของเขาและอ่านลักษณะอุปนิสัยอันต่ำช้าน่ารังเกียจของเขาได้ และในการที่ทรงยกย่องการกระทำของมารีย์ซึ่งถูกประณามอย่างรุนแรงนั้น

พระคริสต์ทรงตำหนิยูดาสไปเรียบร้อยแล้ว ก่อนหน้านี้ พระผู้ช่วยให้รอดไม่เคยตำหนิเขาโดยตรง ในเวลานี้คำตักเตือนทำให้หัวใจของเขาคับแค้นใจ เขามุ่งมั่นที่จะแก้แค้นจากงานเลี้ยงอาหารค่ำเขามุ่งตรงไปยังราชวังของมหาปุโรหิตที่ซึ่งเขาพบว่าสภากำลังรวมตัวกันอยู่และเขาก็ได้เสนอที่จะทรยศพระเยซู {DA 563.3}

พวกปุโรหิตปีติยินดีกันอย่างล้นพ้น ผู้นำชนชาติอิสราเอลเหล่านี้ได้รับสิทธิพิเศษในการต้อนรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดโดยไม่ต้องใช้เงินและไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย แต่พวกเขาปฏิเสธของขวัญอันล้ำค่าที่มอบให้แก่พวกเขาด้วยวิญญาณแห่งรักอันอ่อนโยนที่สุด พวกเขาปฏิเสธที่จะรับความรอดนั้นซึ่งมีค่ามากกว่าทองคำ และซื้อองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาด้วยเงินสามสิบแผ่น {DA 564.1}

ยูดาสหลงระเริงปล่อยตัวให้กับความโลภจนมันเอาชนะลักษณะอุปนิสัยที่ดีของเขา เขาแสดงออกถึงความไม่พอใจในของที่ถวายให้พระเยซู ใจของเขาถูกเป็นไฟด้วย

ความอิจฉาที่พระเจ้าช่วยให้ออดทรงเป็นผู้รับของขวัญที่เหมาะสมกับพระมหากษัตริย์ของโลก เขาทรยศองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาด้วยจำนวนเงินที่น้อยต่ำกว่าผอบน้ำมัน {DA 564.2}

สาวกไม่ได้เป็นเหมือนนยูดาส พวกเขารักพระเจ้าช่วยให้ออด แต่พวกเขาไม่ได้ชื่นชมพระลักษณะนิสัยอันสูงส่งของพระองค์อย่างถูกต้อง หากพวกเขาตระหนักถึงสิ่งที่พระองค์ทรงประกอบกิจเพื่อพวกเขาแล้ว พวกเขาจะรับรู้ได้ว่าไม่มีสิ่งใดที่มอบให้แก่พระองค์จะสูญเปล่า นักปราชญ์จากตะวันออกซึ่งรู้จักพระเยซูเพียงเล็กน้อยยังได้ถวายความสำนึกพระคุณด้วยความจริงใจในพระเกียรติที่เป็นของพระองค์ พวกเขาंनाของกำนัลล้ำค่ามาถวายให้พระเจ้าช่วยให้ออดและกัมกราบลงนมัสการต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์แม้ขณะที่พระองค์ยังทรงเป็นเพียงทารกน้อยในรางหญ้า {DA 564.3}

พระคริสต์ทรงให้ความสำคัญแก่การกระทำที่สุภาพจริงใจ เมื่อใครก็ตามทำให้พระองค์ทรงโปรดปราน

พระองค์จะทรงอวยพระพรแก่ผู้กระทำด้วยความสุภาพจากสวรรค์ พระองค์ไม่ทรงปฏิเสธดอกไม้ธรรมาดาที่มีเล็กน้อยของเด็กคนหนึ่งเด็ดมาถวายพระองค์ด้วยความรัก พระองค์ทรงรับเครื่องถวายบูชาของเด็กเล็กและอวยพระพรผู้ถวายโดยจารึกชื่อของพวกเขาไว้ในหนังสือแห่งชีวิต การกล่าวถึงการขโลมพระเยซูของมารีย์ในพระคัมภีร์ทำให้เธอแตกต่างจากมารีย์คนอื่นๆ การแสดงความรักและความเคารพต่อพระเยซูเป็นหลักฐานแสดงถึงความเชื่อในตัวพระองค์ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า และพระวิญญาณบริสุทธิ์กล่าวถึงหลักฐานต่างๆ ที่แสดงถึงความภักดีของบรรดาผู้หญิงที่มีต่อพระคริสต์ไว้ว่า “นางต้องมีชื่อเสียงในการทำความดี เช่น . . . ล้างเท้าของธรรมิกชนทั้งหลาย สงเคราะห์คนทุกข์ยากและอุทิศตัวในการทำดีทุกอย่าง” 1 ทิโมธี 5:10 {DA 564.4}

พระคริสต์ทรงปีติในความปรารถนาอันจริงใจของมารีย์เพื่อทำตามพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเธอ พระองค์ทรงยอมรับความรักอันบริสุทธิ์อันมหาศาล เป็น

ความรักที่สาวกของพระองค์ไม่เข้าใจ และไม่ยอมเข้าใจ ความปรารถนาที่มารีย์ประสงค์ทำหน้าที่นี้เพื่อรับใช้ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเธอ นั้นมีค่าต่อพระคริสต์มากกว่าน้ำมันหอมที่มีค่าทั้งหมดในโลก เพราะการกระทำนี้ แสดงออกถึงความซาบซึ้งในพระผู้ไถ่ของโลก เป็นความรักของพระคริสต์ที่บังคับเธออยู่ ความยอดเยี่ยมอย่างไรที่เปรียบของพระลักษณะนิสัยของพระคริสต์ท่วมท้นจิตวิญญาณของเธอ น้ำมันหอมเป็นสัญลักษณ์ถึงหัวใจของผู้ให้ เป็นการแสดงออกภายนอกให้เห็นถึงความรักที่ไหลรินจากสายธารสวรรค์จนล้นออกมา {DA 564.5}

งานที่มารีย์ทำถวายพระเยซู เป็นบทเรียนที่สาวกต้องการเพื่อแสดงให้พวกเขาเห็นว่า การแสดงออกถึงความรักที่พวกเขาถวายพระองค์ จะทำให้พระคริสต์ทรงพอพระทัย พระองค์ทรงเป็นทุกสิ่งสำหรับพวกเขา และพวกเขาไม่ตระหนักเลยว่าอีกไม่นานพระองค์จะไม่ประทับร่วมอยู่กับพวกเขาอีกต่อไป และอีกไม่นานพวกเขาจะไม่สามารถถวายสิ่งของอันใดเพื่อแสดงออกถึงความซาบซึ้ง

สำหรับความรักยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้อีก ความเหงาโดดเดี่ยวของพระคริสต์ที่แยกตัวออกมาจากพระบัลลังก์แห่งสวรรค์เพื่อมาอาศัยอยู่กับมนุษยชาติ เป็นสิ่งที่สาวกไม่มีทางเข้าใจหรือซาบซึ้งได้อย่างที่ควรจะเป็น บ่อยครั้งพระองค์ทรงเศร้าพระทัย เพราะสาวกของพระองค์ไม่ได้ถวายสิ่งที่พระองค์น่าจะได้รับจากพวกเขา พระองค์ทรงทราบดีว่าหากพวกเขาได้ไปอยู่ภายใต้อิทธิพลของทูตแห่งฟ้าสวรรค์ที่คอยติดตามพระองค์แล้ว พวกเขาก็จะคิดว่าไม่มีของถวายใดที่มีคุณค่าเพียงพอเพื่อประกาศถึงความรักฝ่ายวิญญาณของหัวใจ {DA 565.1}

ความรู้ของพวกเขาในเวลาต่อมาภายหลังทำให้พวกเขารู้สึกอย่างแท้จริงถึงสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาจะทำถวายพระเยซูเพื่อแสดงออกถึงความรักและความสำนึกขอบพระคุณในใจของพวกเขาขณะที่พวกเขาอยู่ใกล้ชิดกับพระองค์ เมื่อพระเยซูไม่ทรงอยู่กับพวกเขาอีกต่อไปแล้ว และพวกเขาเริ่มรู้สึกเหมือนเป็นแกะที่ปราศจากผู้เลี้ยง พวกเขาจึงเริ่มเห็นว่าพวกเขาควร

ที่จะแสดงความเอาใจใส่ต่อพระองค์
อย่างไรเพื่อให้พระทัยของพระองค์
มีความปิติยินดี พวกเขาจะไม่โยน
ความผิดใส่มารีย์อีกต่อไป แต่จะกลับ
โทษตัวเอง โอ้ ถ้าพวกเขาจะนำคำ
ดำหนิที่เคยเสนอว่าคนยากจนมีค่า
คู่ควรรับของขวัญมากกว่าพระคริสต์
กลับคืนมาได้! พวกเขาารู้สึกได้ถึง
คำติเตียนอันแสนปวดใจในขณะที่
พวกเขาปลดพระวรกายฟกช้ำของ
พระอาจารย์ลงจากกางเขน {DA
565.2}

ความขัดสนแบบเดียวกันนี้
ปรากฏชัดในโลกของเราในทุกวันนี้
มีน้อยคนซาบซึ้งสิ่งทั้งหมดที่พระ
คริสต์ทรงเป็นเพื่อพวกเขา หาก
พวกเขาซาบซึ้งแล้ว พวกเขาจะ
แสดงความรักอันยิ่งใหญ่ของมารีย์
ออกมาให้เห็นและการชโลมก็น่าจะ
กระทำไปอย่างไม่มีอุปสรรค จะ
ไม่เรียกน้ำมันหอมราคาแพงว่า
สิ้นเปลือง เพื่อเห็นแก่พระองค์แล้ว
จะไม่มีสิ่งใดที่แพงเกินไปเพื่อนำขึ้น
ถวายพระคริสต์ จะไม่มีการละทิ้งตน
หรือการเสียสละตนใดที่ยิ่งใหญ่เกิน
ไปที่จะทนแบกได้ {DA 565.3}

เมื่อถ้อยคำที่พูดด้วยความ

ซึ้งเคืองว่า “*ทำไมต้องสิ้นเปลือง
อย่างนี้?*” ไปแล้ว ภาพของการเสีย
สละยิ่งใหญ่ที่สุดที่ไม่เคยมีมาก่อน
และไม่มีอีกแล้วได้มาปรากฏอย่าง
ชัดเจนต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
เป็นภาพของการเสียสละด้วยการ
ประทานพระองค์เองเพื่อชดใช้บาป
ของโลกที่หลงหายไป พระเป็นเจ้า
ทรงโอบอ้อมอารีอย่างล้นเหลือต่อ
ครอบครัวมนุษย์จนไม่อาจกล่าวได้
อีกว่าพระองค์ควรที่จะทำได้มาก
กว่านี้อีก พระเจ้าประทานทั้งสวรรค์
มาให้แล้วในพระเยซูผู้ทรงเป็นของ
ประทานชิ้นนั้น ในมุมมองของมนุษย์
แล้ว การเสียสละดังกล่าวเป็นการ
สิ้นเปลืองอย่างเปล่าประโยชน์
สำหรับเหตุผลของมนุษย์แล้ว แผน
การแห่งความรอดทั้งหมดเป็นการ
ใช้พระเมตตาและทรัพยากรไปโดย
เปล่าประโยชน์ การปฏิเสธตนเอง
และการเสียสละอย่างสิ้นสุดใจจะพบ
กับเราในทุกหนแห่ง ชาวสวรรค์
ทั้งปวงน่าจะมองครอบครัวมนุษย์
ด้วยความประหลาดใจที่มนุษย์ปฏิเสธ
ที่จะยอมให้ความรักอันไร้ขอบเขต
ซึ่งแสดงออกในพระคริสต์ยกกระดับ
และทำให้พวกเขามั่งคั่งขึ้น ชาว

สวรรค์เหล่านั้นน่าจะร้องอุทานขึ้น
มาว่า ทำไมต้องสิ้นเปลืองถึงขนาดนี้
เล่า? {DA 565.4}

แต่การลบบาปให้กับโลกที่
หลงหายจะต้องทำอย่างเต็มขนาด
อย่างไพบูลย์ และอย่างสมบูรณ์
เครื่องบูชาของพระคริสต์มีมากมาย
อย่างเหลือล้นที่จะเข้าถึงจิตวิญญาณ
ทุกดวงที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นมาแล้ว
นั้น การลบบาปนี้จะต้องไม่ถูกจำกัด
เพื่อไม่ให้เกินจำนวนผู้ที่รับพระเจ้า
ผู้ทรงเป็นของขวัญยิ่งใหญ่ มนุษย์
ทั้งหมดยังไม่ได้รับความรอด แต่
กระนั้นแผนการไถ่ให้รอดก็ยังไม่ได้
สูญเปล่าไปเพราะการไถ่บาปยังไม่ได้
บรรลุผลสำเร็จของความเชื่อเพื่อ
เผื่อแผ่ที่ทรงจัดเตรียมไว้ การไถ่บาป
จะต้องมีอย่างเพียงพอและต้องมี
อย่างเหลือเฟือ {DA 565.5}

ซีโมนเจ้าภาพงานเลี้ยงได้รับ
อิทธิพลจากคำดำหนิของยูดาสที่
วิจารณ์ของขวัญของมารีย์ และเขา
รู้สึกประหลาดใจกับการปฏิบัติตน
ของพระเยซู ด้วยความภาคภูมิใจ
อย่างคนฟาริสีเขาแสดงออกถึงความ
ขุ่นเคือง เขาตระหนักดีว่าแขกหลาย
คนในงานเลี้ยงกำลังจ้องพระคริสต์

อย่างไม่วางใจและไม่พอใจ ซีโมน
นึกในใจว่า “ถ้าท่านผู้นี้เป็นผู้เผย
พระวจนะ ก็น่าจะรู้ว่าผู้หญิงที่แตะ
ต้องตัวของท่านเป็นใครและเป็นคน
อย่างไร เพราะนางเป็นคนบาป”
{DA 566.1}

เมื่อพระคริสต์ทรงรักษาซีโมน
ให้หายจากโรคเรื้อน และพระองค์
ทรงช่วยเขาให้รอดพ้นจากสภาพ
ตายทั้งเป็น แต่ในเวลานี้ซีโมนตั้งแ่
สงสัยว่าพระผู้ช่วยให้รอดทรงเป็น
ผู้เผยพระวจนะหรือไม่ เนื่องจาก
พระคริสต์ทรงยอมให้ผู้หญิงคนนี้
เข้าใกล้พระองค์เพราะพระองค์
ไม่ทรงขับไล่เธอออกไปด้วยความ
โกรธในฐานะคนที่บาปหนาเกินอภัย
และเพราะพระองค์ไม่ได้สั่งแดงให้
เห็นว่าพระองค์ทรงทราบดีว่าเธอเป็น
คนที่ล้มลงในบาป ซีโมนจึงถูกทดลอง
ให้คิดว่าพระองค์ไม่ใช่ผู้เผยพระวจนะ
เขาคิดว่าพระเยซูทรงไม่รู้อะไรเลย
เกี่ยวกับหญิงผู้นี้ที่แสดงตนอย่าง
เปิดเผย เพราะไม่เช่นนั้นแล้ว
พระองค์ก็คงไม่น่าจะปล่อยให้เธอ
แตะต้องพระองค์ {DA 566.2}

แต่ซีโมนขาดความรู้เรื่อง
พระเจ้าและพระคริสต์จึงทำให้เขา

คิดอย่างที่เขากำลังคิดอยู่นั้น เขาไม่เข้าใจว่าพระบุตรของพระเจ้าจะต้องดำเนินพระราชกิจตามวิถีของพระเจ้าพร้อมด้วยความเห็นใจ ความอ่อนโยนและความเมตตา วิธีที่ซีโมนใช้คือเขาไม่มองการปรนนิบัติด้วยความสำนึกผิดของมารีย์ การจูบและชโลมพระบาทของพระคริสต์ด้วยน้ำมันทำให้หัวใจแข็งแกร่งของเขาฉุนเฉียว เขาคิดว่าหากพระคริสต์เป็นผู้เผยพระวจนะแล้ว พระองค์จะทรงแยกแยะคนบาปได้และจะทรงดุด่าประณามพวกเขา {DA 566.3}

ความคิดที่ไม่ได้เปล่งออกเป็นวาจานี้พระผู้ช่วยให้รอดทรงตอบว่า: “ซีโมน เรามีอะไรจะบอกท่าน. . . เจ้าหนึ่คนหนึ่งมีลูกหนึ่สองคน คนหนึ่งเป็นหนึ่เงินห้าร้อยเดนาริอัน อีกคนหนึ่งเป็นหนึ่ห้าสิบ เมื่อเขาไม่สามารถใช้หนึ่ได้ ท่านจึงยกหนึ่ให้เขาทั้งสองคน ในสองคนนั้นคนไหนจะรักนายมากกว่า?’ ซีโมนจึงทูลว่า ‘ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะเป็นคนที่นายยกหนึ่ให้มาก’ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า ‘ท่านตัดสินใจได้แล้ว’” {DA 566.4}

เหมือนเช่นวิธีของนาธานที่ปฏิบัติต่อดาวิด พระคริสต์ทรงใช้อุปมาปกปิดบทเรียนคำเตือนของพระองค์ พระองค์ทรงโยกคำตัดสินไปให้แก่เจ้าภาพงานเลี้ยงเพื่อกำหนดโทษให้แก่ตัวเขาเอง ซีโมนเป็นคนที่นำผู้หญิงคนที่เขาดูแคลนในเวลานี้ไปทำบาป เธอตกไปอยู่ในความผิดอย่างร้ายแรงเพราะซีโมน ลูกหนึ่สองคนในอุปมาเป็นตัวแทนถึงซีโมนและผู้หญิงคนนี้ พระเยซูไม่ทรงมุ่งหวังที่จะสอนถึงขนาดความรับผิดชอบที่แตกต่างกันซึ่งทั้งสองจะต้องแบกรับ เพราะแต่ละคนเป็นหนี้บุญคุณซึ่งไม่มีวันจะชำระคืนได้ แต่ซีโมนคิดว่าตัวเองชอบธรรมกว่ามารีย์ และพระเยซูทรงประสงค์ที่จะให้เขาเห็นว่าความผิดของเขายิ่งใหญ่เพียงไร พระองค์ทรงสำแดงให้เขาเห็นว่าบาปของเขายิ่งใหญ่กว่าของเธอ เหมือนเช่นหนึ่ห้าร้อยเดนาริอันก็มากกว่าหนึ่ห้าสิบเดนาริอัน {DA 566.5}

บัดนี้ซีโมนเริ่มมองตัวเองด้วยมุมมองของแสงสว่างใหม่ เขาเห็นว่ามารีย์ได้รับการปฏิบัติจากพระเจ้าผู้ทรงเป็นมากกว่าผู้เผยพระวจนะ

เขามองเห็นว่าด้วยสายพระเนตรแห่งการพยากรณ์ พระคริสต์ทรงอ่านหัวใจแห่งรักและการอุทิศตนของเธอได้ ความอับอายเข้าเกาะกุมตัวเขา และเขาตระหนักว่าเขากำลังอยู่เบื้องพระพักตร์พระองค์ผู้ทรงอำนาจเหนือกว่าตัวเขาเอง {DA 567.1}

“เมื่อเราเข้ามาในบ้านของท่าน” พระคริสต์ตรัสต่อไปว่า “ท่านไม่ได้เอาน้ำมาล้างเท้าให้เรา” แต่มารีย์ได้ล้างเท้าของเราด้วยน้ำตาแห่งความสำนึกผิดซึ่งได้รับการกระตุ้นเตือนด้วยความรักและเช็ดด้วยผมที่ศีรษะของเธอ “ท่านไม่ได้จูบเรา แต่หญิงคนนี้” ที่ท่านดูถูก “ไม่ได้หยุดจูบเท้าของเราเลยนับตั้งแต่เราเข้ามา” พระคริสต์เล่าถึงโอกาสที่ซีโมนได้รับเพื่อจะได้แสดงออกถึงความรักต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาและความซาบซึ้งในสิ่งที่ได้ทรงกระทำเพื่อเขา พระผู้ช่วยให้รอดประทานความมั่นใจให้แก่สาวกทั้งหลายด้วยความเรียบง่ายอย่างตรงไปตรงมา แต่กระนั้นก็เป็นไปด้วยความสุภาพอ่อนโยนว่า พระทัยของพระองค์เจ็บปวดเศร้าพระทัยที่บุตรทั้งหลายของพระองค์ละเลยการแสดงความรัก

ต่อพระองค์ด้วยคำพูดและการกระทำแห่งรัก {DA 567.2}

พระเจ้าพระผู้ทรงตรวจสอบหัวใจทรงอ่านแรงจิตใจที่ชักนำมารีย์ให้ลงมือกระทำการของเธอ และพระองค์ทรงเห็นถึงจิตวิญญาณที่กระตุ้นคำพูดของซีโมน “ท่านเห็นหญิงคนนี้ใช่ไหม?” พระองค์ตรัสกับเขา เธอเป็นคนบาป “เพราะฉะนั้นเราบอกท่านว่าบาปต่างๆ ของนางซึ่งมีมากมายนั้นได้รับการยกโทษแล้ว เพราะนางรักมาก แต่คนที่ได้รับการยกโทษน้อยก็รักน้อย” {DA 567.3}

ความเย็นชาและความไม่ใส่ใจของซีโมนที่มีต่อพระผู้ช่วยให้รอดแสดงให้เห็นว่าเขาซาบซึ้งแต่เพียงน้อยนิดต่อพระเมตตาคุณที่เขาได้รับ เขาคิดว่าเขาถวายเกียรติพระเยซูด้วยการเชิญพระองค์ไปยังบ้านของเขา แต่บัดนี้เขาเห็นตัวเองในสภาพที่แท้จริงแล้ว ในขณะที่เขาคิดว่าตัวเองอ่านพระอาคันตุกะของเขา แต่พระอาคันตุกะของเขา กลับทรงอ่านเขาอยู่ เขาเห็นแล้วว่าคำวินิจฉัยยี่สิบที่พระคริสต์ทรงมีต่อตัวเขานั้นถูกต้องแม่นยำเพียงไร ศาสนาของเขาเป็น

เพียงเสื้อคลุมของลัทธิฟารีสี เขา
ดูหมิ่นความเห็นอกเห็นใจของพระเยซู
เขายังไม่ยอมรับว่าพระองค์เป็นตัวแทน
ของพระเจ้า ในขณะที่มารีย์เป็น
คนบาปที่พระองค์ทรงอภัยแล้ว เขา
เป็นคนบาปที่ยังไม่ได้รับการอภัย
กฎแห่งความยุติธรรมอันเข้มงวดที่
เขาปรารถนานำมาใช้กับเธอ นั้น
กำหนดโทษตัวเขาแล้ว {DA 567.4}

พระกรุณาของพระเยซูที่ไม่ทรง
ตำหนิเขาอย่างเปิดเผยต่อหน้าแขก
ในงานเลี้ยงได้สัมผัสหัวใจของซีโมน
เขาไม่ได้รับการปฏิบัติเหมือนที่เขา
ปรารถนาจะปฏิบัติต่อมารีย์ เขามอง
เห็นแล้วว่าพระเยซูไม่ทรงปรารถนา
ที่จะเปิดโปงความผิดของเขาต่อหน้า
ผู้อื่น แต่ทรงหาคำชี้แจงด้วยการ
เล่าเรื่องเพื่อโน้มน้าวความคิดของเขา
และใช้ความเมตตาสงสารเพื่อทำให้
เขาใจอ่อน การประณามในที่สาธารณะ
อย่างรุนแรงน่าจะทำให้หัวใจของเขา
แข็งกระด้างเกินการกลับใจ แต่คำ
ตักเตือนอย่างอดทนทำให้เขาเชื่อว่า
เขาผิด เขามองเห็นขนาดของหนี้ที่
เขาติดค้างองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา
ความหยิ่งผยองของเขาถูกปราบให้
ราบคาบลง เขากลับใจ และฟารีสี

ผู้หยิ่งผยองก็เปลี่ยนเป็นสาวกผู้อ่อน
น้อมและเสียสละตน {DA 567.5}

คนทั้งหลายต่างมองว่ามารีย์
เป็นคนบาปหนา แต่พระคริสต์ทรง
ทราบสถานการณ์ที่หล่อหลอมชีวิต
ของเธอ พระองค์น่าจะดับทุกประกาย
แห่งความหวังในจิตวิญญาณของเธอ
แต่พระองค์ไม่ทรงทำเช่นนั้น พระองค์
เองทรงเป็นผู้ที่ดึงเธอออกมาจาก
ความสิ้นหวังและความพินาศ เธอ
ได้ยินคำประณามตำหนิของพระองค์
ที่ตั้งไปถึงพวกปีศาจที่ควบคุมหัวใจ
และความคิดของเธอถึงเจ็ดครั้ง เธอ
ได้ยินพระสุรเสียงหนักแน่นของ
พระองค์ที่ตั้งไปถึงพระบิดาเพื่อเธอ
เธอรู้ว่าบาปนั้นน่ารังเกียจต่อความ
บริสุทธิ์อันปราศจากด่างพร้อยของ
พระองค์มากเพียงไร และด้วยพลัง
กำลังของพระองค์ เธอเอาชนะได้แล้ว
{DA 568.1}

เมื่อมองด้วยสายตาของมนุษย์
มารีย์มีชีวิตที่สิ้นหวัง แต่พระคริสต์
ทรงมองเห็นความสามารถของเธอ
ที่จะประกอบกรดี พระองค์ทรงมองเห็น
ลักษณะที่ดีในลักษณะอุปนิสัย
ของเธอ แผนการไถ่บาปมอบความ
เป็นไปได้ที่ยิ่งใหญ่ให้แก่มนุษยชาติ

และในตัวมารีย์ความเป็นไปได้เหล่านี้ จะต้องเกิดผล โดยพระคุณของพระองค์เธอได้รับบรรณาติของพระเจ้า เธอเป็นคนหนึ่งที่ล้มลงและจิตใจของเธอเคยเป็นที่ยู่อาศัยของบรรดาปีศาจนั้นได้ถูกชักนำให้เข้ามาใกล้ พระผู้ช่วยให้รอดผ่านทางความร่วมมือสามัคคีธรรมและพันธกิจแห่งการรับใช้ มารีย์นี่เองที่นั้งอยู่แทบพระบาทของพระองค์และเรียนจากพระองค์ มารีย์นี่เองที่น่าน้ำนมขโลมอันมีค่ามาเทลงพร้อมน้ำตาใส่พระบาทของพระองค์ มารีย์นี่เองที่ยืนอยู่ข้างไม้กางเขนและตามพระองค์ไปถึงอุโมงค์ฝังศพ มารีย์นี่เองเป็นคนแรก ที่ประกาศการเป็นขึ้นมาจากพระผู้ช่วยให้รอด {DA 568.2}

พระเยซูทรงทราบสภาพการณ์ของจิตวิญญาณทุกดวง คุณอาจพูดว่าข้าพเจ้าเป็นคนบาป บาปหนาอย่างยิ่ง คุณอาจเป็นเช่นนั้นจริง แต่ยิ่งคุณเลวมากเพียงไร คุณก็ยิ่งต้องการพระเยซูมากขึ้นเท่านั้น พระองค์จะไม่ทรงหันไปจากคนที่ร้องไห้และกลับใจ ทั้งหมดที่พระองค์น่าจะเปิดเผยได้พระองค์จะไม่ทรงบอกให้แก่ผู้ใด แต่พระองค์ทรงเชิญชวนจิต

วิญญาณที่สิ้นสະท้านทุกดวงให้กล่าวหาญเข้มแข็ง พระองค์ทรงอภัยบาปอย่างเอื้ออารีให้กับทุกคนที่เข้ามาเฝ้าพระองค์และพินกลับสู่สภาพที่ดีเดิม {DA 568.3}

พระคริสต์น่าจะบัญชาให้ทูตสวรรค์เออาซามแห่งพระพิโรธของพระองค์เทลงบนโลกของเราเพื่อทำลายล้างผู้ที่เต็มไปด้วยความเกลียดชังพระเจ้าได้ พระองค์น่าจะกวาดจุดต่างดำนี้ทิ้งไปจากจักรวาลของพระองค์ได้ แต่พระองค์ไม่ทรงทำเช่นนั้น วันนี้พระองค์ประทับอยู่ข้างแท่นเผาเครื่องหอม ทรงนำเสนอคำอธิษฐานของผู้ที่ปรารถนาการทรงช่วยของพระองค์ต่อพระเจ้า {DA 568.4}

จิตวิญญาณที่เข้าลี้ภัยในพระเยซูนั้น พระองค์ทรงยกชูขึ้นเหนือคำกล่าวหาและการโต้เถียงทั้งปวง ไม่มีมนุษย์คนใดหรือทูตชั่ววงศ์ใดจะฟ้องร้องวิญญาณเหล่านี้ได้ พระคริสต์ทรงเชื่อมรวมพวกเขาเข้ากับบรรณาติของพระองค์เองที่มีทั้งความเป็นพระเจ้าและความเป็นมนุษย์ พวกเขาเ็นอยู่ข้างพระองค์ ยิ่งใหญ่ผู้ทรงแบกรับบาป ท่ามกลาง

แสงสว่างที่ส่องมาจากพระบัลลังก์ ยิ่งกว่านั้นอีกพระเจ้าทรงให้พระองค์
 ของพระเจ้าแล้ว “ใครจะฟ้องคนที่ เป็นขึ้นมาจากความตาย พระองค์
 พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้? พระเจ้าทรง สถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระ
 ทำให้พวกเขาเป็นคนชอบธรรมแล้ว เจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราด้วย”
 ใครจะเป็นผู้ลงโทษอีก? พระเยซู โรม 8:33, 34 {DA 568.5}
 คริสต์หรือ? ผู้สิ้นพระชนม์แล้ว และ

“พระคริสต์ทรงให้ความสำคัญแก่การกระทำที่สุภาพจริงใจ
 เมื่อใครก็ตามทำให้พระองค์ทรงโปรดปราน
 พระองค์จะทรงอวยพระพรแก่ผู้กระทำ
 ด้วยความสุภาพจากสวรรค์” {DA 564.4}

“พระเจ้าช่วยให้รอดทรงปฏิบัติด้วยความอ่อนโยน
อย่างไม่มีขอบเขตจำกัดกับจิตวิญญาณที่พระองค์ทรงไถ่มาแล้ว
ด้วยพระโลหิตของพระองค์
พวกเขาเป็นผู้ที่ความรักของพระองค์ทรงเรียกหา
พระองค์ทรงเฝ้ามองด้วยความปรารถนาที่ไม่อาจเปล่งออกเป็นวาจาได้
พระหทัยของพระองค์คววนหาไม่เพียงแต่เด็กๆ
ที่เรียบร้อยที่สุดเท่านั้น
แต่ยังทรงตามหาเด็กที่มีลักษณะอุปนิสัยอันน่าพึงรังเกียจ
ที่ถ่ายทอดมาทางพันธุกรรมด้วย” {DA517.5}

“กษัตริย์ของเธอเสด็จมา”

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 21:1-11; มาระโก 11:1-10;

ลูกา 19:29-44; ยอห์น 12:12-19

“ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงรำเริง
อย่างยิ่งเถิด โอ บุตรีแห่งเยรูซาเล็ม
เอ๋ย จงโห่ร้อง นี่แน่ะ กษัตริย์ของเธอ
เสด็จมาหาเธอ ทรงความยุติธรรม
และความรอด พระองค์ทรงอ่อน
สุภาพและทรงลา ทรงลูกลา” เศคา-
รียาห์ 9:9 {DA 569.1}

ห้าร้อยปีก่อนพระคริสต์ประสูติ
ผู้เผยพระวจนะเศคารียาห์เห็นล่อง
หน้าถึงการเสด็จมาของกษัตริย์ไปยัง
แผ่นดินอิสราเอล เวลานี้คำพยากรณ์
กำลังจะสำเร็จ พระองค์ผู้ทรงปฏิเสศ
เกียรติยศอย่างพระราชามาเน็นนาน
บัดนี้ได้เสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม
ในฐานะรัชทายาทแห่งราชบัลลังก์
ของกษัตริย์ดาวิด {DA 569.2}

ในวันที่หนึ่งของสัปดาห์นั้น
พระคริสต์เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม
อย่างผู้มีชัย มหาชนที่แห่กันมาเฝ้า

พระองค์ที่หมู่บ้านเบธานีนั้นบัดนี้มา
พร้อมกับพระองค์ด้วยความกระตือ-
รือร้นเพื่อเป็นพยานต้อนรับพระองค์
คนมากมายเดินทางไปยังเมืองหลวง
เพื่อถือเทศกาลปัสกาและฝูงชน
เหล่านี้เข้าร่วมขบวนที่ไปกับพระเยซู
ธรรมชาติทั้งหมดดูราวกับกำลังชื่นชม
ยินดี ต้นไม้ปกคลุมด้วยความเขียว
ชอุ่มอันสดใส และดอกของต้นไม้
เหล่านี้ส่งกลิ่นนุ่มนวลหอมไปในอากาศ
ชีวิตและความสุขใหม่ทำให้ผู้คนมี
ชีวิตชีวา ความหวังของอาณาจักรใหม่
กำลังก่อตัวขึ้นอีกครั้ง {DA 569.3}

ด้วยความมุ่งมั่นที่จะทรงลาเข้า
กรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูทรงบัญชา
สาวกสองคนของพระองค์ให้ไปจัด
หาแม่ลาและลูกลาของมันมา เมื่อ
พระผู้ช่วยให้รอดประสูติ พระองค์
ทรงฟังความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของ

คนแปลกหน้า รางหญ้าที่พระองค์
บรรทมพักผ่อนก็ยืมเขามา บัดนี้
ถึงแม้ว่าวัวจากภูเขานับพันยอดเป็น
ของพระองค์ แต่พระองค์ก็ทรงต้อง
ฟังความกรุณาของคนแปลกหน้า
เพื่อนำสัตว์ตัวหนึ่งมาใช้เดินทาง
เข้ากรุงเยรูซาเล็มในฐานะกษัตริย์
เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ความเป็นพระเจ้า
ของพระองค์ถูกเปิดเผยให้เห็นจาก
ในพระบัญชาอันน้อยนิดที่ประทาน
ให้แก่สาวกเพื่อภาระนี้ พระองค์ทรง
บอกพวกเขาไว้ล่วงหน้าว่าเมื่อพวกเขา
วอนขอลาตัวนั้นมา ให้พวกเขาพูดว่า
“องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องพระประสงค์
จะใช้มัน” เจ้าของลาที่จะยินยอมให้
โดยเร็วพลัน พระเยซูทรงเลือกใช้
ลูกลาที่ยังไม่มีมนุษย์คนใดเคยขึ้นนั่ง
ด้วยความตื่นเต้นอย่างกระตือรือร้น
สาวกนำเสื้อผ้าของตนปูบนหลังสัตว์
และเชิญพระอาจารย์ขึ้นประทับ
จวบจนถึงบัดนี้พระเยซูทรงเดินทาง
ด้วยเท้าเสมอและตอนแรกสาวก
ทั้งหลายสงสัยว่าทำไมพระองค์จึง
ทรงเลือกที่จะทรงลาในเวลานี้ แต่
ความหวังก็สดใสขึ้นในใจของพวกเขา
ด้วยความคิดที่เบิกบานว่าพระองค์
กำลังจะเข้าเมืองหลวงประกาศตั้งตน

เองขึ้นเป็นกษัตริย์ และยืนยันพระ
ราชอำนาจของพระองค์ ในขณะที่
สาวกทำงานตามพระบัญชาอยู่นั้น
พวกเขาพูดคุยกันกับมิตรสหายของ
พระเยซูด้วยความคาดหวังอันเจิดจ้า
และความตื่นเต้นก็แผ่ขยายออกไป
ทั้งใกล้และไกลทำให้ความคาดหวัง
ของผู้คนพุ่งสูงที่สุด {DA 569.4}

พระคริสต์ทรงปฏิบัติตาม
ขนบธรรมเนียมของชาวยิวในการ
เสด็จเข้าเมืองอย่างราชวงศ์ สัตว์ที่
พระองค์ทรงขึ้นประทับนั้นเป็นสัตว์
ที่กษัตริย์แห่งชนชาติอิสราเอลใช้
ประทับและคำพยากรณ์บอกไว้
ล่วงหน้าว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จ
มายังอาณาจักรของพระองค์ใน
ลักษณะนี้ ในทันทีที่พระองค์ขึ้น
ประทับหลังลูกลา เสียงร้องแห่ง
ความมีชัยดังก้องไปในบรรยากาศ
มหาชนโห่ร้องยกย่องพระองค์ขึ้นเป็น
พระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นพระมหา-
กษัตริย์ของพวกเขา บัดนี้พระเยซู
ทรงรับการเกิดพระเกียรติจากพวก
เขา ซึ่งเป็นสิ่งที่พระองค์ไม่เคยทรง
อนุญาตมาก่อน และสาวกยอมรับ
การกระทำนี้เป็นดังหลักฐานที่พิสูจน์
ว่าความหวังอันปลื้มปิติของพวกเขา

จะเกิดขึ้นเมื่อเห็นพระองค์ได้รับการสถาปนาขึ้นประทับบนบัลลังก์ มหาชนเชื่อมั่นว่าเวลาแห่งการปลดปล่อยของพวกเขามาถึงแล้ว ในจินตนาการพวกเขาเห็นกองทัพโรมันถูกขับออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มและแผ่นดินอิสราเอลเป็นประเทศเอกราชอีกครั้ง ทุกคนมีความสุขและดีนึ้นเต้น ประชาชนต่างแย่งชิงกันเพื่อถวายความภักดีแด่พระองค์ พวกเขาถวายความโอ้อ่าและความสง่างามอย่างเอิกเกริกยิ่งใหญ่แด่พระองค์ไม่ได้ แต่พวกเขาถวายการนมัสการด้วยหัวใจอย่างมีความสุขได้ พวกเขาถวายของกำนัลราคาแพงแก่พระองค์ไม่ได้ แต่พวกเขาก็เอาเสื่อนอกมาปูเป็นพรมตามทางเสด็จราชดำเนินได้ และพวกเขาก็โปรยกิ่งก้านใบมะกอกและใบอินทผลัมตามทาง พวกเขานำหน้าขบวนแห่งชัยชนะโดยไม่มีริ้วธงราชวงศ์ แต่พวกเขาตัดทางตาลซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งชัยชนะของพระเจ้าแห่งธรรมชาติ และโบกสะบัดพร้อมด้วยเสียงโห่ร้องโฮฮันนา {DA 570.1}

ขณะที่พวกเขาดำเนินไปฝูงชนเมื่อได้ยินว่าพระเยซูกำลังจะ

เสด็จผ่านมาก็ทยอยเร่งเข้ามาร่วมขบวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ผู้สังเกตการณ์ที่ปะปนอยู่กับฝูงชนอยู่เสมอนั้นต่างคอยถามว่า ท่านผู้นี้คือใครหนอ? ความซุลมุนวุ่นวายนี้หมายความว่าอะไร? พวกเขาทั้งหมดเคยได้ยินเรื่องพระเยซูและคาดหวังว่าพระองค์จะเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม แต่พวกเขารู้ว่าจบจนถึงบัดนี้พระองค์ทรงยับยั้งความพยายามทั้งหมดที่จะสถาปนาพระองค์ขึ้นประทับบัลลังก์และพวกเขาประหลาดใจอย่างมากยิ่งเมื่อทราบว่าพระองค์คือพระเจ้าองค์นั้น พวกเขาสงสัยว่าอะไรที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในพระองค์ผู้ทรงประกาศว่าโลกนี้ไม่ใช่อาณาจักรของพระองค์ {DA 570.2}

เสียงโห่ร้องแห่งชัยชนะทำให้ข้อสงสัยของพวกเขาเงียบไป ฝูงชนที่กระตือรือร้นร้องซ้ำแล้วซ้ำเล่า ผู้คนที่อยู่ห่างไกลออกไปชานรับตอบและเสียงสะท้อนดังออกมาจากเนินเขาและหุบเขาที่อยู่รอบ และบัดนี้มีฝูงชนจากกรุงเยรูซาเล็มเข้าร่วมขบวนด้วยกัน จากประชาชนจำนวนมหาศาลที่รวมตัวกันเข้าร่วม

เทศกาลปัสกาหลายพันคนออกไป
ต้อนรับพระเยซู พวกเขาต้อนรับ
พระองค์ด้วยการโบกทางอินทผลัม
และเสียงเพลงศักดิ์สิทธิ์ พวกปุโรหิต
ในพระวิหารเป่าแตรเชยูนมัสการ
เวลาเย็น แต่มีเพียงไม่กี่คนตอบสนอง
และพวกผู้ปกครองก็ต่างพูดกันด้วย
ความตื่นตระหนกว่า “ดูซิ โลกตาม
เขาไปหมดแล้ว” {DA 571.1}

ในประวัติของชีวิตพระองค์
ก่อนหน้านี้ พระเยซูไม่ทรงเคย
อนุญาตให้ผู้ใดโดยพระองค์ขึ้นใน
ลักษณะเช่นนี้ พระองค์ทรงเห็นถึง
ผลที่จะได้รับอย่างชัดเจน การนี้จะ
นำพระองค์ไปถึงกางเขน แต่เป็น
พระประสงค์ของพระองค์ที่จะ
นำเสนอพระองค์เองอย่างเปิดเผยว่า
พระองค์ทรงเป็นพระผู้ไถ่ พระองค์
ทรงปรารถนาที่จะเรียกร้องความ
สนใจไปยังการสละพระองค์เพื่อ
สถาปนาพันธกิจของพระองค์เพื่อ
โลกที่ล้มลงในบาป ขณะที่ประชาชน
รวมตัวกันที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อเฉลิม
ฉลองเทศกาลปัสกา พระองค์พระ
ผู้ทรงเป็นพระเมษโปดกองค์จริง
ทรงประกอบพระราชกิจด้วยความ
สมัครใจเพื่อแยกพระองค์เองออกมา

เป็นเครื่องเผาบูชา คริสตจักรของ
พระองค์ในยุคสมัยต่อๆ มา จำเป็น
ต้องเอาการสิ้นพระชนม์ของพระองค์
เพื่อบาปของโลกเป็นสิ่งที่ต้อง
ครุ่นคิดและศึกษาอย่างลึกซึ้ง ทุก
ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องจะต้องตรวจ
สอบโดยปราศจากข้อสงสัย ดังนั้น
จึงเป็นเรื่องจำเป็นที่บัดนี้สายตาของ
ทุกคนจะต้องมุ่งไปที่พระองค์ เหตุ
การณ์ที่เกิดขึ้นก่อนการถวายบูชา
อันยิ่งใหญ่ของพระองค์จะต้องเป็น
เหตุการณ์ที่เรียกร้องความสนใจไป
ที่การถวายบูชานั้นเอง ภายหลัง
การแสดงออกอย่างยิ่งใหญ่ของการ
เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มแล้ว ทุก
สายตาจะต้องติดตามเหตุการณ์ที่
รวดเร็วไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วจนถึง
ฉากสุดท้าย {DA 571.2}

เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการ
เสด็จเข้ากรุงอย่างผู้มีชัยชนะครั้งนี้
จะเป็นเรื่องติดปากของทุกคนและ
นำพระเยซูให้มาอยู่ในดวงใจของ
พวกเขาทุกคน หลังจากการตรึง
กางเขนของพระองค์ คนมากมาย
จะเชื่อมโยงเหตุการณ์เหล่านี้ให้เข้ากับการ
พิจารณาพิพากษาคดีและการ
สิ้นพระชนม์ของพระองค์ พวกเขา

จะมุ่งหน้าค้นหาคำพยากรณ์และทำให้มั่นใจว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ และในทุกดินแดน การกลับใจรับความเชื่อจะเพิ่มขึ้นอย่างทวีคูณ {DA 571.3}

ในฉากแห่งชัยชนะของชีวิตในโลกนี้ของพระองค์ พระผู้ช่วยให้รอดน่าจะปรากฏตัวโดยมีทูตสวรรค์ตามเสด็จและนำทางด้วยแสงของพระเจ้า แต่การแสดงออกเช่นนี้จะขัดแย้งกับพระประสงค์ของพันธกิจของพระองค์ ขัดแย้งกับพระบัญญัติที่ควบคุมชีวิตของพระองค์ พระองค์ทรงยึดมั่นอยู่กับชีวิตต่ำต้อยถ่อมตนที่พระองค์ทรงยอมรับ ภาระของมนุษยชาติพระองค์จะทรงแบกรับไว้ จนกระทั่งพระองค์ประทานชีวิตของพระองค์ให้แก่โลก {DA 571.4}

สำหรับสาวกแล้วดูเหมือนว่าเป็นวันยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของพวกเขา วันนี้น่าจะเป็นวันที่มีเงาของเมฆมืดมนแผ่ปกคลุมไว้หากพวกเขาจะได้รับรู้จากแห่งความชื่นชมยินดีนี้เป็นฉากบทนำของเหตุการณ์แห่งความทุกข์ทรมานและความตายของพระอาจารย์ของพวกเขา แม้ว่าพระองค์จะตรัสกับ

พวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่าถึงการสละชีวิตของพระองค์ที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนแล้ว แต่ด้วยชัยชนะอันน่าชื่นชมยินดีในเวลานี้ พวกเขาเลื่อมพระดำรัสอันน่าเศร้า และมองไปข้างหน้าเมื่อพระองค์จะขึ้นครองราชบัลลังก์อันรุ่งโรจน์ของกษัตริย์ดาวิด {DA 571.5}

มีคนเพิ่มเข้ามาในขบวนอย่างต่อเนื่องและนอกจากไม่กี่คนแล้วทุกคนที่เข้าร่วมต่างได้รับแรงบันดาลใจในชั่วโมงนั้น และช่วยทำให้เสียงโห่ร้องโฮชannahดังยิ่งขึ้นสะท้อนไปมาจากเนินเขาลูกหนึ่งไปยังเนินเขาอีกลูกหนึ่งและจากหุบเขาหนึ่งไปยังอีกหุบเขาหนึ่ง เสียงโห่ร้องดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง “โฮชannah แก่บุตรของดาวิด ขอให้ท่านผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญโฮชannah ในที่สุด” {DA 572.1}

โลกไม่เคยเห็นขบวนแห่งชัยชนะเช่นนี้มาก่อน เป็นขบวนที่ไม่เหมือนกับผู้พิชิตอันลือชื่อของโลก ไม่มีขบวนรถของเชลยที่ร้องทุกข์อย่างเศร้าโศกประกอบฉากเพื่อเป็นถ้วยรางวัลแห่งความกล้าหาญอย่าง

พระราชฯ แต่ล้อมรอบพระผู้ช่วย
ให้รอดคือถ้วยรางวัลอันรุ่งโรจน์จาก
การประกอบกิจแห่งการรับใช้ด้วยความ
รักที่มีต่อคนบาป พวกเขาเป็น
เชลยที่พระองค์ทรงกู้คืนจากอำนาจ
ของซาตาน พวกเขาสรรเสริญพระ
เจ้าพระผู้ทรงช่วยพวกเขาให้รอด
คนตาบอดที่พระองค์ทรงกู้คืนให้
กลับมองเห็นได้เป็นผู้นำทาง คนใบ้
ที่ลิ้นถูกคลายออกตะโกนเสียง
โห่ชนนาดังที่สุด คนพิการที่พระองค์
ทรงรักษาให้หายกระโดดโลดเต้น
ด้วยความยินดีและพวกเขาเป็นคน
ว่องไวที่สุดในการหักทวงอินทผลัม
และโบกสะบัดอยู่เบื้องหน้าพระผู้ช่วย
ให้รอด แม่ยายและเด็กกำพร้าต่าง
สรรเสริญพระนามของพระเยซู
เนื่องจากพระราชกิจแห่งความเมตตา
ที่มีต่อพวกเขา คนโรคเรื้อนที่พระองค์
ทรงชำระให้สะอาดได้เอาเสื้อผ้าที่
ไม่เปรอะเปื้อนปูไว้ตามทางของ
พระองค์และเทิดทูนพระองค์เป็น
พระราชฯ แห่งพระสิริ คนเหล่านั้น
ที่พระสุรเสียงปลุกให้เป็นขึ้นจาก
การนอนหลับแห่งความตายอยู่ใน
ฝูงชนด้วย ลาซารัสคนที่ร่างกาย
เปื่อยเน่าไปแล้วในอุโมงค์ฝังศพ

แต่บัดนี้ชื่นชมยินดีในความแข็งแรง
ของชายฉกรรจ์อย่างสง่างาม เป็น
ผู้จุลาลาที่พระผู้ช่วยให้รอดประทับ
{DA 572.2}

ฟาริสีมากมายที่เป็นพยาน
เห็นภาพเหตุการณ์นี้ และเราร้อน
ด้วยความอิจฉาและผูกอาฆาต
พยาบาทหาทางที่จะเปลี่ยนกระแส
ของความรู้สึกที่นิยมกันในขณะนั้น
ด้วยอำนาจทั้งหมดที่มีอยู่ในมือ
พวกเขาลงแรงปราบประชาชนให้
แน่นิ่งไป แต่แรงชักจูงและการข่มขู่
ของพวกเขาเพียงแต่จะเพิ่มความ
ตื่นเต้นมากยิ่งขึ้น พวกเขากลัวว่า
ฝูงชนขนาดนี้ ที่มีกำลังมากจาก
จำนวนคนนั้นจะตั้งพระเยซูขึ้นเป็น
กษัตริย์ ด้วยทางเลือกสุดท้าย พวก
เขาแหวกฝ่าฝูงชนเข้าไปยังที่ที่พระ
ผู้ช่วยให้รอดประทับอยู่และทักด้วย
ถ้อยคำตำหนิและข่มขู่ว่า “ท่าน
อาจารย์ จงห้ามพวกสาวกของท่าน”
พวกเขาเปิดเผยว่าขบวนการที่หนวกหู
เช่นนี้ผิดกฎหมายและอำนาจทาง
การไม่อนุญาตให้ทำเช่นนี้ แต่พวก
เขานิ่งงันไปเมื่อพระเยซูทรงตอบ
กลับว่า “เราบอกพวกท่านว่า แม้คน
พวกนี้จะนิ่งเงียบ แต่ศิลาทั้งหลายก็

ยังจะส่งเสียงร้อง” ภาพแห่งชัยชนะนั้นเป็นไปตามที่พระเจ้าทรงจัดวางไว้ ผู้เผยพระวจนะบอกไว้ล่วงหน้าแล้ว และมนุษย์ไม่มีอำนาจใดที่จะหันพระประสงค์ของพระเจ้าให้ออกไป หากมนุษย์ล้มเหลวที่จะทำตามแผนการของพระองค์ พระองค์ก็จะประทานเสียงให้กับก้อนหินที่ไร้ชีวิต และพวกมันก็จะเปล่งเสียงถวายพระบุตรของพระองค์ด้วยคำสรรเสริญ ในขณะที่พวกฟาริสีที่ถูกปราบให้เจียบถอยจากไป หลายร้อยเสียงขานรับคำของเศคาริยาห์ดังขึ้นมาว่า “ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงรำเริงอย่างยิ่งเกิดโอ บุตรีแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงโห่ร้องนี้เถะ กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ ทรงความยุติธรรมและความรอด พระองค์ทรงอ่อนสุภาพและทรงลาทรงลูกลา” {DA 572.3}

เมื่อขบวนเดินขึ้นมาถึงเนินเขา และกำลังจะลงเนินเข้าเมือง พระเยซูทรงหยุดชะงัก และประชาชนทั้งหมดก็หยุดพร้อมกับพระองค์ เบื้องหน้าพวกเขาคือกรุงเยรูซาเล็มที่เต็มไปด้วยความสง่างาม บัดนี้อาบด้วยแสงของดวงอาทิตย์ที่กำลังลับขอบฟ้า พระวิหารดึงดูดสายตาของคนทั้งหมด

ในความโอ้อ่า พระวิหารนี้ทึบยานสูงตระหง่านเหนือสิ่งอื่นใด ดูเหมือนว่าจะขึ้นไปยังสวรรค์ราวกับว่านำผู้คนให้หันไปหาพระเจ้าองค์ที่เที่ยงแท้และทรงชนม์เพียงพระองค์เดียว พระวิหารเป็นความภาคภูมิใจและความรุ่งเรืองของชนชาติยิวมาเนิ่นนาน ชาวโรมันก็ภาคภูมิใจในความสง่างามยิ่งใหญ่นี้ด้วย กษัตริย์ที่ชาวโรมันแต่งตั้งร่วมมือกับกลุ่มชาวยิวสร้างและตกแต่งวิหารขึ้นมาใหม่ และจักรพรรดิแห่งโรมแต่งตั้งเติมด้วยของขวัญของพระองค์ ความแข็งแกร่ง ความร่ำรวย และความสง่างามทำให้พระวิหารเป็นหนึ่งในสิ่งมหัศจรรย์ของโลก {DA 575.1}

ในขณะที่ดวงอาทิตย์ที่คล้อยลงต่ำทางทิศตะวันตกสาดแสงสีทองอ่อนเคลือบท้องฟ้านั้น รัศมีที่สุกสกาวทำให้หินอ่อนสีขาวบริสุทธิ์ของผนังวิหารสว่างขึ้นและส่องประกายลงบนเสาที่มีทองคำห่อหุ้มยอดเสาไว้ จากยอดเขาที่พระเยซูและผู้ติดตามของพระองค์อยู่จะมองเห็นเป็นภาพที่มีลักษณะโครงสร้างหิมะขนาดใหญ่ ซึ่งมียอดแหลมสีทอง ตรงทางเข้าพระวิหารมีเกาอยู่สูงสีทองและสีเงิน

พร้อมด้วยใบสีเขียวและพวงองุ่น
ขนาดใหญ่ที่ช่างฝีมือชำนาญที่สุด
ได้ประดิษฐ์ขึ้น การออกแบบเช่นนี้
เพื่อทำหน้าที่เป็นตัวแทนว่าชนชาติ
อิสราเอลเป็นเถาองุ่นที่อุดมสมบูรณ์
ช่างฝีมือที่มีรสนิยมและความเชี่ยวชาญ
อันวิจิตรนาสียทอง สีเงินและสีเขียว
อันมีชีวิตมาผสมผสานเข้าด้วยกันให้พัน
ไว้อยู่รอบเสาสีขาวที่เปล่งประกาย
ระยิบระยับ เครื่องประดับตกแต่ง
สีทองเกาะอยู่กับยอดไม้เลื้อยอย่าง
สว่างไสว จับความงามเจิดจ้าของ
ดวงอาทิตย์ที่กำลังลับขอบฟ้า ส่ง
ประกายราวกับว่าเป็นรัศมีที่ยีมา
จากสวรรค์ {DA 575.2}

พระเยซูทรงจ้องมองไปยัง
ภาพเหตุการณ์และมหาชนกียูดาห์
โห่ร้อง ตะลึงกับภาพอันงามวิจิตรที่
ปรากฏขึ้นมาทันที นัยน์ตาทุกดวง
หันไปจับจ้องพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ด้วย
จิตหวังที่จะมองเป็นความชื่นชมยินดี
ที่ตนเองรู้สึกในขณะนั้น แต่แทนที่
จะเห็นเช่นนั้น พวกเขามองเห็นเมฆ
หมอกแห่งความโศกเศร้า พวกเขา
รู้สึกแปลกประหลาดใจและผิดหวัง
ที่เห็นว่าพระเนตรของพระองค์เต็ม
ด้วยน้ำพระเนตร และพระวรกายของ

พระองค์สิ้นสະท้านไปมาเหมือนต้นไม้
ที่อยู่ท่ามกลางพายุร้าย ในขณะที่มี
เสียงร้องแห่งความทุกข์โศกออกมา
จากริมพระโอษฐ์ที่สิ้นเทาของพระองค์
ราวกับว่าออกมาจากส่วนลึกของ
หัวใจที่แตกสลาย เป็นภาพอะไรกัน
นี่ที่ให้ทูตสวรรค์เฝ้ามอง! พระผู้
บัญชาการของพวกเขาจมอยู่ในบ่อ
น้ำตาแห่งความเศร้าใจ! เป็นภาพ
อะไรกันหนอที่มีให้กับฝูงชนที่โห่ร้อง
ด้วยความชื่นชมยินดีและโบกทาง
อินทผลัมที่ร่วมเดินทางมากับพระองค์
มุ่งหน้ามายังเมืองหลวงแห่งพระสิริ
ณ ที่นั้นพวกเขารอคอยเพื่อให้พระองค์
ทรงขึ้นครองราชย์! พระเยซูทรงกิน
แสงที่อุโมงค์ฝังศพของลาซารัส แต่
นั่นเป็นเพราะความรู้สึกทุกข์โศก
แบบพระเจ้าที่ทำให้ทรงเห็นใจใน
ความเศร้าโศกของมนุษย์ แต่ความ
ทุกข์โศกอย่างกระตั้นหั้นนี้เป็นเหมือน
เสียงตะโกนที่ร้องดังขึ้นจากท่าม
กลางนักร้องประสานเสียงที่ร้องเพลง
แห่งชัยชนะ ท่ามกลางภาพเหตุการณ์
แห่งความชื่นชมยินดีที่ทุกคนกำลัง
ถวายความจงรักภักดี พระราชาแห่ง
ชนชาติอิสราเอลกลับมีน้ำพระเนตร
เต็มเบ้าตา ไม่ใช่ น้ำตาแห่งความยินดี

ที่ไหลอย่างเจียบๆ แต่เป็นน้ำตาและการคร่ำครวญของความทุกข์ทรมานที่ยับยั้งเอาไว้ไม่ได้ ความเศร้าหมองอย่างกะทันหันโหมกระหน่ำใส่มหาชน เสียงไชโยให้ร้องของพวกเขาเจียบลงไป หลายคนร้องไห้เพราะรู้สึกเห็นใจในความเศร้าหมองที่พวกเขาไม่เข้าใจ {DA 575.3}

น้ำพระเนตรของพระเยซูไม่ได้มีให้กับเหตุการณ์ความทุกข์ทรมานของพระองค์เองที่กำลังจะเกิดขึ้นสวนเกษตรที่อยู่อุดรธานี ซึ่งในไม่ช้าความมืดน่ากลัวจะบดบังพระองค์ไว้มองเห็นประตูแกะอยู่ตรงหน้า ซึ่งเป็นประตูที่พวกเขาจะสัตรีผ่านเข้าไปถวายเป็นเครื่องบูชาอย่างต่อเนื่องมานานหลายศตวรรษ ในเร็ววันประตูนี้ก็จะเปิดออกให้กับพระองค์เครื่องบูชาที่เคยเผาไหม้เหล่านี้ขึ้นไปยังพระเมฆไปดกยิ่งใหญ่ผู้ทรงสละชีวิตเพื่อบาปของโลก ไกลกับบริเวณนี้คือศาลาวารีซึ่งเป็นสถานที่สำหรับความทุกข์ทรมานของพระองค์ที่กำลังจะมาถึง แต่กระนั้นไม่ใช่เพราะสิ่งที่เตือนใจถึงความมรณานันโหดเหี้ยมเหล่านี้ที่ทำให้พระผู้ไถ่ทรงกันแสงและโอศติกรรมด้วยวิญญาณ

จิตแห่งความระทมทุกข์ ความเสียใจของพระองค์ไม่ใช่การเสียใจแบบเห็นแก่ตัว ความคิดเกี่ยวกับความทุกข์ทรมานของตัวพระองค์เอง ไม่ใช่สิ่งที่คอยคุกคามจิตวิญญาณแห่งการเสียสละตนอันประเสริฐ แต่เป็นเพราะภาพของกรุงเยรูซาเล็มต่างหากที่กำลังแทงทะลุเข้าไปยังพระหทัยของพระเยซู เยรูซาเล็มที่ปฏิเสธพระบุตรของพระเจ้าและหมิ่นประมาทความรักของพระองค์ เยรูซาเล็มที่ปฏิเสธที่จะเชื่อการอัครธรรมยิ่งใหญ่ เมืองที่กำลังจะคร่ำเอาชีวิตของพระองค์ พระองค์ทรงมองเห็นว่าเธอจะเป็นอย่างไรเมื่อปฏิเสธพระผู้ไถ่ของตนและเธอน่าจะเป็นอย่างไรเมื่อยอมรับพระองค์ผู้ทรงรักษาบาดแผลของเธอได้แต่เพียงผู้เดียว พระองค์เสด็จมาเพื่อช่วยเธอให้รอด พระองค์จะทรงยอมปล่อยเธอไปได้อย่างไร? {DA 576.1}

ชนชาติอิสราเอลเป็นกลุ่มชนที่ได้รับความโปรดปรานมาตลอดพระเจ้าทรงทำให้พระวิหารของพวกเขาเป็นวิหารที่ “สูงตระหง่านงามตระการตา เป็นความชื่นบานของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น” สดุดี 48:2

ข้อความบันทึกที่มีมานานนับพันปี กล่าวถึงการคอยดูแลและความรักอันอ่อนโยนของพระคริสต์ตั้งบิดาผู้อัมบุตรชายคนเดียวก้อยู่ที่นั่น ในพระวิหารหลังนั้นผู้เผยพระวจนะล้นวาจาแห่งคำเตือนอันเคร่งขรึม ณ ที่แห่งนั้นกระถางเครื่องหอมได้แกว่งแล้ว ในขณะที่ควันเครื่องหอมผสมกับคำอธิษฐานของผู้มีศรัทธาขึ้นไปยังพระเจ้า ณ ที่นั่นเลือดของสัตว์ไหลออกมา เป็นตัวแทนพระโลหิตของพระคริสต์ ณ ที่นั่นพระยาห์เวห์เปิดเผยพระสิริเหนือพระที่นั่งกรุณา ณ ที่นั่นบุโรหิตทำหน้าที่ประกอบพิธีและความโอเอ้าของสัญลักษณ์และพิธีกรรมดำเนินมาเป็นเวลาหลายชั่วอายุ แต่ทั้งหมดนี้จะต้องมาถึงจุดสิ้นสุด {DA 576.2}

พระเยซูทรงชูพระหัตถ์ขึ้นเป็นพระหัตถ์ที่บ่อยครั้งประทานพระพรให้แก่คนป่วยและคนตกทุกข์ได้ยาก พระองค์ทรงบอกพระหัตถ์ไปยังเมืองที่ถูกตัดสินแล้ว ด้วยพระดำรัสที่ติดขัดอย่างเศร้าพระทัย อุทานว่า “โอ เราอยากให้ตัวเจ้ารู้ในเวลาที่ว่าสิ่งใดสร้างสันติ แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นถูกซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว!”

ในเวลานี้พระผู้ช่วยให้รอดทรงชะงักชั่วคราวและไม่ตรัสต่อไปว่ากรุงเยรูซาเล็มจะมีสภาพเป็นอย่างไรถ้ายอมรับความช่วยเหลือที่พระเจ้าทรงปรารภจะประทานให้แก่เธอ - นั่นคือของขวัญซึ่งได้แก่พระบุตรที่รักของพระองค์ หากกรุงเยรูซาเล็มรู้ถึงสิทธิพิเศษที่เธอควรรู้และเอาใจใส่ความสว่างที่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ประทานให้ เธอก็น่าจะยืนขึ้นมาอย่างภาคภูมิใจในความรุ่งเรือง เป็นราชินีแห่งอาณาจักรและเป็นอิสระในพลังอำนาจที่พระเจ้าประทานให้ จะไม่มีทหารติดอาวุธยืนอยู่ที่ประตูเมืองของเธอและไม่มีธงของโรมันโบกจากกำแพงของเธอ ชะตาอันรุ่งโรจน์ก็น่าจะเป็นพรแก่กรุงเยรูซาเล็มหากเธอยอมรับว่าพระผู้ไถ่ของเธอได้ปรากฏขึ้นต่อเบื้องพระพักตร์พระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเห็นว่าโดยทางพระองค์เธออาจได้รับการรักษาให้หายจากความเจ็บป่วยอันน่าเศร้าของเธอ ถูกปลดปล่อยจากพันธนาการและได้รับการสถาปนาให้เป็นมหานครยิ่งใหญ่ของโลก จากกำแพงของเธอนกพิราบแห่งสันติภาพจะออกไปยัง

ทุกประเทศ เธออาจจะเป็นมงกุฎแห่ง
ความรุ่งโรจน์ของโลก {DA 576.3}

แต่ภาพอันสดใสที่กรุงเยรู-
ซาเล็มน่าจะเป็นกลีบเลื่อนหายไป
จากสายพระเนตรของพระเจ้าผู้ช่วยให้
รอด พระองค์ทรงตระหนักดีว่าบัดนี้
เธออยู่ใต้แอกของโรม ต้องแบกรับ
ความไม่พอพระทัยของพระเจ้า ถูก
กำหนดให้รับคำพิพากษาลงโทษ
ของพระองค์ พระองค์ทรงกลับมา
ตรัสพระดำรัสแห่งความคร่ำครวญ
ของพระองค์อีกครั้งว่า “โอ เราอยาก
ให้ตัวเจ้ารู้ในเวลานี้ว่าสิ่งใดสร้างสันติ
แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นถูกซ่อนไว้จากตา
ของเจ้าแล้ว เพราะว่าเวลานั้นจะมา
ถึงเจ้า เมื่อพวกศัตรูของเจ้าจะก่อ
เชิงเทินต่อสู้เจ้า และล้อมขังเจ้าไว้
ทุกด้าน แล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้ราบ
บนพื้นดิน ทั้งตัวเจ้าและลูกๆ ที่อยู่
ข้างในเจ้า และพวกเขาจะไม่ปล่อย
ให้มีศิลาซ่อนทับกันไว้ข้างในเจ้า
เพราะเจ้าไม่รับรู้วันที่พระองค์
เสด็จมาเยี่ยมเจ้า” {DA 577.1}

พระคริสต์เสด็จมาเพื่อช่วย
กรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับเหล่าบุตร
ของเธอให้รอด แต่ความหยิ่งผยอง
ความเจ้าเล่ห์ ความอิจฉาริษยาและ

ความผูกพยาบาทอาฆาตอย่างฟาริสี
ขัดขวางทำให้พระองค์บรรลुพระ
ประสงค์ไม่ได้ พระเยซูทรงทราบถึง
การลงโทษอันน่ากลัวที่จะมาเยือน
เมืองที่ถูกกำหนดให้พิณาศ พระองค์
ทรงเห็นกองทัพล้อมกรุงเยรูซาเล็ม
คนในเมืองที่ถูกกักไว้ต้องตกลงสู่
ความอดอยากและความตาย แม้
ต้องกินร่างของลูกน้อยของตนเอง
และทั้งพ่อแม่และลูกย่อยอาหาร
ซึ่งกันและกัน ความรักอย่างธรรม-
ชาติถูกทำลายไปจากความหิวโหย
อันเจ็บปวด พระองค์ทรงมองเห็นว่า
ความดีอันของชาวยิวซึ่งเห็นได้
จากหลักฐานที่พวกเขาปฏิเสธความ
รอดของพระองค์จะนำพวกเขาไปสู่
การปฏิเสธที่จะยอมจำนนต่อกองทัพ
ที่บุกเข้ามายึดเมืองของพวกเขา
ด้วย พระองค์ทรงมองเห็นคาลวารี
ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระองค์จะถูกยกขึ้น
นั้นจะเต็มไปด้วยไม้กางเขนที่ปักอยู่
อย่างหนาแน่นเหมือนต้นไม้ในป่าที่
พระองค์ทรงเห็นคนในกรุงที่นำเวทนา
ต้องทุกข์ทรมานอยู่บนตะแลงแกง
และถูกตรึงบนกางเขน พระราชวัง
อันสวยงามถูกทำลาย วิหารเป็นซาก
ปรักหักพัง และกำแพงขนาดใหญ่

ไม่เหลือหินสักก้อนเดียวที่ซ่อนทับกันในขณะที่เมืองถูกไฟไหม้เหมือนทุ่งนา พระผู้ช่วยให้รอดคงต้องร่ำไห้ด้วยความทุกข์ทรมานแน่เมื่อทรงมองเห็นภาพเหตุการณ์อันน่าสะพรึงกลัวนั้น {DA 577.2}

กรุงเยรูซาเล็มเคยเป็นลูกที่พระองค์ทรงดูแลเอาใจใส่ และตั้งคุณพ่อผู้อ่อนโยนที่โศกเศร้าคร่ำครวญถึงลูกชายที่หลงทางไป พระเยซูก็ทรงร่ำไห้คร่ำครวญถึงเมืองอันเป็นที่รักของพระองค์ด้วย เราจะยอมปล่อยเธอไปได้อย่างไร? เราจะมองดูเจ้าตกลงไปยังการถูกทำลายล้างผลาญได้อย่างไร? เราจะปล่อยให้เจ้าไปเติมถ้วยแห่งความชั่วช้าของเจ้าให้เต็มได้อย่างไร? จิตวิญญาณหนึ่งดวงมีค่ามากจนเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับแล้วโลกหลายใบก็จมดิ่งลงสู่ความไม่สำคัญ แต่นี่ทั้งประชาชาติจะต้องสูญหายไป เมื่อดวงอาทิตย์ที่อยู่ขอบฟ้าทางด้านตะวันตกกลับสายตาไปอย่างรวดเร็ว วันแห่งพระคุณของกรุงเยรูซาเล็มจะสิ้นสุดลง ในขณะที่ขบวนกำลังหยุดอยู่บนยอดเขามะกอกเทศนี้เวลายังไม่สายเกินไปที่กรุงเยรูซาเล็มจะกลับใจ ทูตสวรรค์

แห่งความเมตตากำลังปิดปีกของตนก้าวลงจากบัลลังก์ทองคำเพื่อเปิดทางให้กับความยุติธรรมและการพิพากษาที่กำลังจะมาถึงโดยเร็ว แต่พระหทัยแห่งรักอันยิ่งใหญ่ของพระคริสต์ยังคงวิงวอนต่อกรุงเยรูซาเล็มที่ดูแคลนความเมตตาของพระองค์ หมิ่นประมาทคำเตือนของพระองค์ และกำลังทำให้มือของเธอเปื้อนพระโลหิตของพระองค์ หากเพียงแต่เยรูซาเล็มจะกลับใจ มันยังไม่สายเกินไป ในขณะที่ลำแสงสุดท้ายของดวงอาทิตย์กำลังอ้อยอิ่งอยู่บนพระวิหาร หอคอยและยอดวิหารนั้น ทูตสวรรค์ที่บริสุทธิ์บางองค์จะนำเธอไปสู่ความรักของพระผู้ช่วยให้รอดและป้องกันไม่ให้เกิดการลงโทษเธอไม่ได้หรือ? เมืองที่สวຍงามแต่ไม่บริสุทธิ์ เมืองที่มีผู้พยากรณ์ถูกก้อนหินขว้างตาย เมืองที่ปฏิเสธพระบุตรของพระเจ้า เมืองที่ขังตัวเองไว้ด้วยการไม่สำนึกผิดโดยผูกตัวเองด้วยโซ่ตรวนพันธนาการคือวันแห่งความเมตตาของเธอใกล้จะหมดลงแล้ว! {DA 577.3}

แต่กระนั้น พระวิญญาณของพระเจ้าตรัสกับกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้ง

พระคริสต์ประทานอีกหนึ่งคำพยาน ก่อนที่วันนั้นจะผ่านพ้นไป พระสุรเสียงของการเป็นพยานถูกยกขึ้น เพื่อตอบสนองต่อคำเรียกร้องที่พยากรณ์ไว้ในอดีต หากกรุงเยรูซาเล็มจะฟังเสียงคำเชิญ หากเธอจะยอมรับ พระผู้ช่วยให้รอดที่กำลังเสด็จเข้ามา ยังประตูของเธอ เธอจะยังรอดได้ {DA 578.1}

มีรายงานไปถึงผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มว่าพระเยซูกำลังเข้าใกล้เมืองพร้อมกับผู้คนจำนวนมาก แต่พวกเขาไม่มีการต้อนรับที่จะถวายพระบุตรของพระเจ้า ด้วยความกลัว พวกเขาออกไปพบพระองค์เพื่อหวังจะสลายฝูงชน ขณะที่ขบวนกำลังเดินลงภูเขามะกอกเทศ พวกเขาผู้ปกครองก็เข้าขัดขวาง พวกเขาซักถามถึงสาเหตุของความชื่นชมยินดีที่อีกทีก็ครีกรโครม พวกเขาถามว่า “นี่ใครกัน” สาวกที่เต็มไปด้วยวิญญาณแห่งการทรงดลใจเป็นผู้ตอบคำถามนี้ พวกเขายกคำพยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับพระคริสต์มากล่าวซ้ำอย่างคล่องแคล่วว่า {DA 578.2}

อาดัมจะบอกพวกคุณว่า พระองค์ทรงเป็นพงศ์พันธุ์ของหญิง

ที่จะทำให้หัวงูแหลก {DA 578.3}

ให้ไปตามอับราฮัมซิ ท่านจะบอกคุณว่า พระองค์ทรงเป็น “เมลคีเซเดคผู้เป็น . . . กษัตริย์ซาเลม” พระราชาแห่งสันติสุข ปฐมกาล 14:18 {DA 578.4}

ยาโคบจะบอกคุณว่าพระองค์ทรงเป็นซีโลห์จากเผ่ายูดาห์ {DA 578.5}

อิสยาห์จะบอกคุณว่า “อิมมานูเอล” “ที่ปรึกษามหิศจรรย์ พระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ และองค์สันติราช” อิสยาห์ 7:14; 9: 6 {DA 578.6}

เยเรมีย์จะบอกว่า กิ่งของดาวิด “พระยาห์เวห์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา” เยเรมีย์ 23:6 {DA 578.7}

ดาเนียลจะบอกว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์ {DA 579.1}

โฮเซยาจะบอกว่าพระองค์ทรงเป็น “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งพลโยธา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่ระลึกของเขา” โฮเซยา 12:5 TKJV {DA 579.2}

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาจะบอกว่า พระองค์คือ “พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป” ยอห์น

1:29 {DA 579.3}

พระยาห์เวห์พระเจ้ายิ่งใหญ่
ประกาศจากพระบัลลังก์ของพระองค์
ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา”
มัทธิว 3:17 {DA 579.4}

เราผู้ซึ่งเป็นสาวกของพระองค์
ขอประกาศว่า นี่คือพระเยซู พระ

เมสสิยาห์ เจ้าชายแห่งชีวิต พระผู้ไถ่
ของโลก {DA 579.5}

และเจ้าชายแห่งอำนาจมืด
ยอมรับว่า “ข้ารู้ว่าพระองค์เป็นใคร
พระองค์เป็นองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า”

มาระโก 1:24 {DA 579.6}

“ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงรำเริงอย่างยิ่งเถิด
โอ บุตรีแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงให้ร้อง
นี่แน่ะ กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ
ทรงความยุติธรรมและความรอด

พระองค์ทรงอ่อนสุภาพและทรงลา ทรงลูกลา” เศคาริยาห์ 9:9

ประชาชนที่ชะตาถูกกำหนดแล้ว

บทนี้อ้างอิงจาก มาระโก 11:11-14, 20, 21; มัทธิว 21:17-19

การเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยนั้นเป็นภาพเลื่อนลางล่วงหน้าชี้ให้เห็นถึงการเสด็จมาของพระองค์ในเมฆแห่งฟ้าสวรรค์ด้วยอำนาจและรัศมีอันเจิดจ้าท่ามกลางความมีชัยของทูตสวรรค์และความชื่นชมยินดีของวิสุทธิชน เมื่อนั้นพระดำรัสของพระคริสต์ที่ตรัสกับพวกปุโรหิตและพวกฟาริสีทั้งหลายจะสำเร็จที่ว่า “เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าพวกเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้ท่านผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’” มัทธิว 23:39 ในนิมิตแห่งการพยากรณ์ เสดคาริยาห์ได้รับการเปิดเผยถึงวันแห่งชัยชนะครั้งสุดท้าย และเขายังได้เห็นจุดจบของผู้ที่ปฏิเสธพระคริสต์ในสมัยที่พระองค์เสด็จมาครั้งที่หนึ่ง “เขาทั้งหลายจะมองดูเราผู้ซึ่งเขาเองได้แทง เขาจึงจะไว้มากขึ้นเพื่อท่าน

เหมือนคนไว้มากขึ้นเพื่อบุตรชายคนเดียวของตน และจะร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อท่าน เหมือนอย่างคนร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อบุตรหัวปีของตน” เสดคาริยาห์ 12:10 TKJV พระคริสต์ทรงเห็นฉากเหตุการณ์นี้ล่วงหน้าขณะทอดพระเนตรเมืองและรำไห้คร่ำครวญถึงเมืองนั้น ในการทำลายกรุงเยรูซาเล็มที่เกิดขึ้นในโลก พระองค์ทรงมองเห็นการทำลายครั้งสุดท้ายของผู้ที่ทำผิดต่อพระโลหิตของพระบุตรของพระเจ้า {DA 580.1}

พวกเขาเห็นความเกลียดชังของชาวยิวที่มีต่อพระคริสต์ แต่พวกเขายังมองไม่เห็นว่าจะนำไปถึงขั้นไหน พวกเขายังไม่เข้าใจสภาพที่แท้จริงของชนชาติอิสราเอลและไม่เข้าใจถึงการลงโทษที่จะตกลงมายังกรุงเยรูซาเล็ม เรื่องนี้พระคริสต์ทรงเปิดเผยให้พวกเขาเห็นด้วยบท

เรียนที่สำคัญบทหนึ่ง {DA 580.2}

คำวิงวอนสุดท้ายที่ประทานให้แก่กรุงเยรูซาเล็มนั้นไม่เกิดผล บรรดาปุโรหิตและธรรมาจารย์ต่างก็ได้ยินเสียงร้องของคำพยากรณ์ในอดีตที่ดั่งสะท้อนมาจากฝูงชนที่ตอบคำถามว่า “นี่ใครกัน?” แต่พวกเขาไม่ยอมรับว่าเป็นเสียงจากการทรงดลใจของพระเจ้า ด้วยความโกรธและความประหลาดใจพวกเขาจึงพยายามปิดปากประชาชน มีเจ้าหน้าที่ชาวโรมันอยู่ในฝูงชนและต่อหน้าพวกเขาศัตรูของพระองค์ได้ประณามพระเยซูว่าเป็นผู้นำการกบฏ พวกเขาอธิบายนให้เห็นว่าพระองค์กำลังจะยึดครองพระวิหารและขึ้นครองราชย์เป็นกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม {DA 580.3}

แต่พระสุรเสียงอันสงบนิ่งของพระเยซูทำให้เสียงโห่ร้องดังวุ่นวายของฝูงชนเงียบไปชั่วขณะ ในขณะที่พระองค์ทรงประกาศอีกครั้งหนึ่งว่าพระองค์ไม่ได้มาเพื่อจัดตั้งการปกครองชั่วคราวในโลก อีกไม่นานนักพระองค์จะเสด็จกลับไปหาพระบิดาของพระองค์ และผู้กล่าวหาของพระองค์จะไม่ได้เห็นพระองค์อีก

ต่อไปจนกว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาด้วยสง่าราศีอีกครั้ง หลังจากนั้นพวกเขาจะยอมรับพระองค์ซึ่งสาบเกินไปสำหรับความรอดของพวกเขา พระดำรัสเหล่านี้พระเยซูตรัสด้วยความโศกเศร้าและด้วยอำนาจเฉพาะตน เจ้าหน้าที่ชาวโรมันแน่นิ่งและเงียบไป แม้ว่าหัวใจของพวกเขาจะไม่คุ้นชินกับอิทธิพลของพระเจ้า แต่กลับได้รับความประทับใจอย่างที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อน ในพระพักตร์อันสงบและเคร่งขรึมของพระเยซู พวกเขามองเห็นความรัก ความเมตตาและความสง่างามอันสงบนิ่ง พวกเขาถูกปลุกเร้าด้วยความเห็นใจที่ไม่อาจเข้าใจได้ แทนที่จะมาจับพระเยซู พวกเขามีแนวโน้มที่จะถวายความเคารพอย่างยำเกรงแด่พระองค์ พวกเขาหันกลับเข้าหาพวกปุโรหิต และพวกธรรมาจารย์ตั้งข้อหาพวกเขาที่สร้างความวุ่นวาย ผู้นำเหล่านี้รำคาญใจและพ่ายแพ้ จึงหันเข้าหาประชาชนพร้อมคำกล่าวหาร้องเรียน และได้แย้งกันเองด้วยความโกรธฉุนเฉียว {DA 581.1}

ในขณะที่เดียวกันพระเยซูเสด็จดำเนินไปยังพระวิหารโดยไม่มีใคร

สังเกต ที่นั่นเจียบสงบดีเพราะภาพเหตุการณ์บนยอดเขามะกอกเทศรวบรวมผู้คนไปที่นั่น พระเยซูประทับที่พระวิหารชั่วคราวหนึ่ง ทอดพระเนตรด้วยสายพระเนตรเศร้าสร้อยจากนั้นพระองค์และสาวกก็ออกไปจากที่นั่นและเดินทางกลับหมู่บ้านเบธานี เมื่อประชาชนหาพระองค์เพื่อจะสถาปนาพระองค์ขึ้นประทับบัลลังก์ พวกเขาจึงหาพระองค์ไม่พบ {DA 581.2}

พระเยซูทรงใช้เวลาตลอดทั้งคืนอธิษฐาน และในเวลาเช้าพระองค์เสด็จมายังพระวิหารอีกระหว่างทาง พระองค์ดำเนินผ่านสวนมะเดื่อ พระองค์ทรงหิว “พอทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อมีใบต้นหนึ่งแต่ไกล จึงเสด็จเข้าไปดูว่า จะมีผลหรือไม่ เมื่อมาถึงต้นนั้นแล้วไม่เห็นมีผล มีแต่ใบเท่านั้น เพราะยังไม่ถึงฤดูผลมะเดื่อ” {DA 581.3}

เวลานั้นไม่ใช่ฤดูมะเดื่อสุก ยกเว้นในบางท้องที่ และอาจพูดได้อย่างเต็มปากว่าบนที่ราบสูงรอบกรุงเยรูซาเล็มนั้น “ยังไม่ถึงฤดูผลมะเดื่อ” แต่ในสวนมะเดื่อที่พระเยซูเสด็จมานั้น มีอยู่ต้นหนึ่งดูเหมือน

จะล้าหน้าไปกว่าต้นอื่นๆ ทั้งหมดทั้งต้นมีใบหนาที่ปกคลุมแล้ว โดยธรรมชาติของต้นมะเดื่อ ผลจะติดต้นก่อนจะแตกใบ ดังนั้นต้นไม้ที่มีใบเต็มต้นจึงน่าจะให้ความหวังอย่างเต็มที่ว่าจะพบผลเต่งงาม แต่รูปลักษณะภายนอกของต้นนี้หลอกลวงเมื่อพระเยซูทรงมองหาจากกิ่งที่ห้อยลงมาต่ำสุดไปจนถึงยอดกิ่งสูงที่สุด พระองค์ก็พบว่า “ไม่เห็นมีผล มีแต่ใบเท่านั้น” เป็นต้นไม้ที่มีแต่ใบหนาแน่นอย่างหลอกลวงและไม่มีอย่างอื่นมากกว่านั้น {DA 581.4}

พระคริสต์ทรงลั่นคำสาปแช่งใส่ต้นให้มันเหี่ยวแห้งว่า “ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีการได้กินผลจากเจ้าอีก” เช้าวันรุ่งขึ้นขณะที่พระผู้ช่วยให้รอดและสาวกของพระองค์กำลังเดินทางไปยังเมืองหลวงอีกครั้ง กิ่งไม้และใบที่เหี่ยวแห้งห้อยลงมาตามคำสาปนั้นดึงดูดความสนใจของพวกเขา “พระอาจารย์” เปโตรกล่าว “ดูต้นมะเดื่อที่พระองค์ทรงสาปไว้นั้นสิ มันเหี่ยวแห้งไปแล้ว” {DA 582.1}

การกระทำของพระคริสต์ที่ทรงสาปแช่งต้นมะเดื่อทำให้สาวกทั้งหลายรู้สึกแปลกประหลาดใจ

สำหรับพวกเขาแล้วการนี้ดูไม่เหมือน การทรงประกอบกิจและพระราชกิจ ของพระองค์ บ่อยครั้งเพียงไรที่พวกเขา ได้ยินพระองค์ประกาศว่าพระองค์ ไม่ได้มาเพื่อพิพากษาโลก แต่เพื่อ ช่วยกู้โลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น พวกเขาจำพระดำรัสของพระองค์ที่ว่า “เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อ ทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วย เขาทั้งหลายให้รอด” ลูกา 9:56 TKJV พระราชกิจอันประเสริฐของพระองค์ ก็เพื่อการฟื้นฟูไม่เคยทรงทำเพื่อ การทำลาย เหล่าสาวกผู้จักพระองค์ ในฐานะพระเจ้าแห่งการฟื้นฟูและ พระเจ้าแห่งการรักษาเท่านั้น เป็น ผลงานเดียวที่พวกเขาเห็น พวกเขา ถามด้วยความสงสัยว่า พระองค์ทำไป เพื่ออะไร? {DA 582.2}

พระเจ้า “ทรงพอพระทัยใน ความเมตตา” “เรามีชีวิตอยู่แน่นอน อย่างไรก็ตามเราไม่พอใจในความตาย ของคนอธรรม” มีคา 7:18 TKJV; เอเสเคียล 33:11 พระราชกิจแห่ง การทำลายล้างและการพิพากษา ในที่สาธารณะอย่างเปิดเผย “เป็น พระราชกิจที่แปลก” สำหรับพระองค์ อิสยาห์ 28:21 แต่ด้วยความเมตตา

และความรัก พระองค์ทรงยกผ้าที่ ปิดบังอนาคตออกและเปิดเผยให้ มนุษย์เห็นผลลัพธ์ของวิถีทางแห่ง บาป {DA 582.3}

การสาปต้นมะเดื่อเป็นอุปมา ชีวิตจริง ต้นไม้ไม่เกิดผลที่มีใบเขียว โบกสะบัดเต็มต้นอย่างเสแสร้งที่อยู่ เบื้องพระพักตร์พระคริสต์เป็น สัญลักษณ์ถึงชนชาติยิว พระผู้ช่วย ให้รอดทรงปรารถนาที่จะอธิบายให้ สาวกของพระองค์ทราบถึงสาเหตุ และชะตากรรมที่แน่นอนของชนชาติ อิสราเอล เพื่อวัตถุประสงค์นี้ พระองค์ จึงใช้ต้นไม้เพื่อสอนบทเรียนทาง ศีลธรรมและเพื่อเป็นผู้อธิบายความ จริงของพระเจ้า ชาวียูโดเตเด่นอยู่ ท่ามกลางชนชาติอื่น อ้างว่าตนมักดี ต่อพระเจ้า พวกเขาเป็นคนที่พระองค์ ทรงโปรดปรานเป็นพิเศษและพวกเขา อ้างสิทธิ์ของความชอบธรรมเหนือ คนอื่น แต่พวกเขาถูกทำให้เปราะ เบือนเนื่องจากการรักโลกและโลก ผลกำไร พวกเขาโอ้อวดความรู้ ฝ่ายตน แต่ไม่รู้ข้อกำหนดของพระเจ้า และเต็มไปด้วยความหนาใจหัวหลัง หลอก เหมือนเช่นต้นไม้ที่ไม่เกิดผล ซึ่งแผ่กิ่งก้านอย่างโอ้อวดเสแสร้ง

ดูแล้วมีลักษณะหุ่หุ่หาโอ้อวดม
สมบูรณ์และสวยงามจับตา แต่
“ไม่เห็นมีผลมีแต่ใบเท่านั้น” ศาสนา
ยิวที่มีวิหารอันงดงาม มีแท่นบูชา
ศักดิ์สิทธิ์ มีนักบวชที่สวมหมวก
นักบวชและพิธีการที่น่าประทับใจ
นั้นจริง ๆ แล้วมีความงดงามแต่
เพียงรูปลักษณ์ภายนอก แต่ขาด
ความอ่อนน้อมถ่อมตน ความรัก
และความเมตตากรุณา {DA 582.4}

ต้นไม้ทั้งหมดในสวนมะเดื่อ
ไม่เกิดผล แต่ต้นไม้ที่ไร้ใบไม่สร้าง
ความหวังและไม่เป็นเหตุก่อให้เกิด
ความผิดหวัง ต้นไม้เหล่านี้เป็น
ตัวแทนถึงชาวต่างชาติ พวกเขา
ขัดสนแร้นแค้นความเลื่อมใสใน
ศาสนาไม่ต่างจากชาวยิว แต่พวกเขา
ไม่ได้อ้างตนว่ารับใช้พระเจ้า พวกเขา
ไม่ได้โอ้อวดอ้างถึงความดี พวกเขา
มองไม่เห็นการประกอบกิจและวิถี
ของพระเจ้า สำหรับพวกเขาแล้ว
เวลาของผลมะเดื่อยังมาไม่ถึง พวกเขา
ยังคงรอคอยว่าสักวันหนึ่งเมื่อ
แสงสว่างและความหวังจะมาถึง
ชาวยิวซึ่งได้รับพระพรที่ยิ่งใหญ่กว่า
จากพระเจ้าจะต้องรับผิดชอบที่ใช้
ของประทานเหล่านี้อย่างไม่ถูกต้อง

สิทธิพิเศษที่พวกเขาโอ้อวดทำให้
พวกเขาได้แต่รับความผิดมากยิ่งขึ้น
{DA 583.1}

ด้วยความหิวพระเยซูเสด็จ
มายังต้นมะเดื่อเพื่อหาอาหาร เช่น
เดียวกัน พระองค์เสด็จมายังแผ่นดิน
อิสราเอลทรงกระหายหาผลแห่ง
ความชอบธรรมในพวกเขา พระองค์
ประทานของประทานอย่างอเนก-
อนันต์ให้แก่พวกเขา เพื่อพวกเขา
จะเกิดผลเพื่อเป็นพรแก่โลก ทุก
โอกาสและสิทธิพิเศษได้ทรงโปรด
ประทานให้แก่พวกเขาแล้ว และใน
ทางกลับกันพระองค์ทรงแสวงหา
ความเห็นใจและความร่วมมือในการ
ประกอบกิจแห่งพระคุณของพระองค์
พระองค์ทรงปรารถนาที่จะเห็นความ
เสียสละส่วนตนและความเมตตาใน
ตัวของพวกเขา ความกระตือรือร้น
เพื่อพระเจ้า และความปรารถนา
อย่างสุดซึ้งในความรอดของเพื่อน
มนุษย์ หากพวกเขาถือรักษาพระ
บัญญัติของพระเจ้าพวกเขาก็น่าจะ
ทำงานที่ไม่เห็นแก่ตัวแบบเดียวกัน
กับที่พระคริสต์ทรงกระทำ แต่ความ
หยิ่งและความพองพึ่ของพวกเข
บดบังความรักที่ถวายพระเจ้า

และมีต่อมนุษย์ พวกเขานำความ
พินาศมาใส่ตัวเอง โดยปฏิเสธที่จะ
ปรนนิบัติรับใช้ผู้อื่น ขุมทรัพย์แห่ง
ความจริงที่พระเจ้าทรงมอบหมาย
ให้แก่พวกเขานั้น พวกเขาไม่ได้นำไป
ให้แก่คนในโลก ในต้นที่ไม่เกิดผลนี้
พวกเขาน่าจะอ่านพบทั้งบาปและ
การลงโทษบาป มันเหี้ยมและเฉาแห้ง
ไปจนถึงรากภายใต้คำสาปของ
พระเจ้าผู้ช่วย ต้นมะเดื่อนี้แสดงให้เห็น
ถึงสภาพที่ชนชาติยิวจะเป็นเมื่อ
พระคุณของพระเจ้าถูกถอนไปจาก
พวกเขา เมื่อพวกเขาปฏิเสธที่จะ
แจกจ่ายพระพร พวกเขาก็จะไม่ได้รับ
พระพรอีกต่อไป “โอ อิสราเอลเอ๋ย”
พระเจ้าตรัสว่า “เจ้าได้ทำลายตัวเอง”
โฮเซยา 13:9 TKJV {DA 583.2}

คำเตือนนี้มีไว้ให้กับทุกยุค
การกระทำของพระคริสต์ในการสาป
ต้นไม้ซึ่งพระองค์ทรงสร้างด้วยฤทธิ์
อำนาจของพระองค์เองนั้น มีไว้เพื่อ
เตือนคริสตจักรทั้งหมดและคริสเตียน
ทุกคน ไม่มีใครดำรงชีวิตด้วยพระ
บัญญัติของพระเจ้าได้โดยไม่ปรนนิบัติ
รับใช้คนอื่น แต่มีคนมากมายที่
ไม่ดำเนินตามความเมตตากรุณา
อย่างไม่เห็นแก่ตัวของพระคริสต์

บางคนคิดว่าตนเองเป็นคริสเตียน
ที่ดีเลิศ ไม่เข้าใจว่าอะไรคือการรับใช้
พระเจ้า พวกเขาวางแผนและศึกษา
เพื่อเอาใจตัวเอง พวกเขาทำตามที่
ตนต้องการ เวลาที่มีค่าสำหรับพวกเขา
เท่าที่พวกเขาเองจะรวบรวมเพื่อ
ตัวเองได้เท่านั้น ในทุกเรื่องของชีวิต
นี่คือเป้าหมายของพวกเขา พวกเขา
ปรนนิบัติไม่ใช่เพื่อคนอื่นแต่เพื่อ
ตัวเอง พระเจ้าทรงสร้างพวกเขาให้อยู่
ในโลกที่ต้องรับใช้โดยไม่เห็นแก่ตัว
พระองค์ทรงออกแบบให้พวกเขา
ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ทุกวิถีทาง
เท่าที่จะทำได้ แต่อัตตานั้นพองใหญ่
ขึ้นมากจนมองไม่เห็นสิ่งอื่นใด พวกเขา
สัมผัสกับมนุษยชาติไม่ได้ ผู้ที่ดำรง
ชีวิตในลักษณะเช่นนี้เพื่อตนเองเป็น
เหมือนต้นมะเดื่อ ซึ่งสร้างทำได้
ทุกเรื่องแต่ไม่เกิดผล พวกเขาปฏิบัติ
ตามรูปแบบของการนัมัสการ แต่
ไม่กลับใจหรือมีความเชื่อ ในอาชีพ
การงานพวกเขาถวายเป็นเกียรติพระ
บัญญัติของพระเจ้า แต่ขาดการเชื่อฟัง
พวกเขาพูดแต่ไม่ปฏิบัติ ในประโยค
ที่ทรงล้นน้ำจัสใส่ต้นมะเดื่อ พระคริสต์
ทรงสำแดงให้เห็นว่าในสายพระเนตร
ของพระองค์ ทรงเกลียดชังความ

เสแสร้งที่ไร้สาระนี้มากเพียงไร พระองค์ทรงเปิดเผยว่าคนบาปที่เปิดเผยตนเองนั้นมีความผิดน้อยกว่าคนที่อ้างว่ารับใช้พระเจ้า แต่ไม่เกิดผลเพื่อพระสิริของพระองค์ {DA 584.1}

อุปมาเรื่องต้นมะเดื่อที่พระเยซูตรัสก่อนการเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มสัมพันธ์โดยตรงกับบทเรียนที่พระองค์ทรงสอนด้วยการสาปต้นไม้ที่ไม่เกิดผล เพราะต้นไม้ที่ไม่เกิดผลในอุปมาคนสวนอ่อนวอนขอไว้อีกปี ลองให้ข้าพเจ้าพรุนดินใส่ปุ๋ยดู ถ้าปีหน้ามันเกิดผลก็ดีไป แต่ถ้าไม่ ท่านจะโค่นมันทิ้งก็ได้ จะต้องเพิ่มการดูแลเอาใจใส่ให้กับต้นไม้ที่ไม่เกิดผล มันจะต้องได้สิ่งดีที่ให้ประโยชน์มากที่สุด แต่ถ้ายังคงไม่ออกผลก็ไม่มีทางใดจะช่วยให้อุดพ้นจากการถูกทำลายได้ ในอุปมาเรื่องนี้ ไม่ได้บอกล่วงหน้าว่างานของคนสวนได้ผลเช่นไร มันขึ้นอยู่กับประชาชนที่พระคริสต์ตรัสถ้อยคำเหล่านี้ พวกเขาเป็นตัวแทนของต้นไม้ที่ไม่เกิดผล และทั้งหมดขึ้นอยู่กับพวกเขาที่จะเป็นผู้ตัดสินใจชะตาของตนเอง ทุกความได้เปรียบที่พระเจ้าแห่งสรวงสวรรค์จะจัดสรรให้นั้นได้ประทาน

ไว้ให้แล้ว แต่พวกเขาไม่ได้ประโยชน์จากพระพรที่เพิ่มมากขึ้น ในการกระทำของพระคริสต์ที่ทรงสาปแช่งต้นมะเดื่อที่ไม่เกิดผลนั้น ผลลัพธ์ได้ถูกแสดงให้เห็นแล้ว พวกเขากำหนดความพินาศของตนเองไปแล้ว {DA 584.2}

เป็นเวลานานกว่าพันปีที่ชนชาติยิวเอาพระเมตตาคุณของพระเจ้าไปใช้ในทางที่ผิดและเชื่อเชื่องการพิพากษาของพระเจ้า พวกเขาปฏิเสธคำเตือนของพระองค์และสังหารผู้เผยพระวจนะ คนในสมัยของพระคริสต์ทำให้ตัวเองต้องรับผิดชอบบาปเหล่านี้ด้วยการประพฤติในแนวทางเดียวกัน การปฏิเสธความเมตตาและคำเตือนในปัจจุบันของพวกเขาทำให้คนรุ่นนั้นต้องรับผิดชอบที่ประชาชาติได้หลอหลอมมาเป็นเวลาหลายศตวรรษนั้น บัดนี้ประชาชนในสมัยของพระคริสต์เอามาผูกมัดตัวเอง {DA 584.3}

ในทุกยุคทุกสมัยมีวันแห่งแสงสว่างและสิทธิพิเศษที่ประทานให้แก่มนุษย์ซึ่งเป็นเวลาแห่งการพิสูจน์ที่มอบให้แก่มนุษย์เพื่อให้คืนดีกับพระเจ้า แต่พระคุณนี้มีขีดจำกัด

ความเมตตาอาจอ่อนน้อมเป็นเวลาหลายปีและถูกดูแคลนและถูกปฏิเสธ แต่เวลาจะมาถึงเมื่อความเมตตาจะอ่อนน้อมเป็นครั้งสุดท้าย หัวใจแข็งแกร่งมากจนสนองตอบพระวิญญูณของพระเจ้าไม่ได้ จากนั้นเสียงอันไพเราะและมีชัยจะไม่วิงวอนคนบาปอีกต่อไป และคำตำหนิและคำเตือนก็จะยุติลง {DA 587.1}

วันนั้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระเยซูทรงกันแสงด้วยความปวดร้าวเหนือเมืองที่ชะตาถูกกำหนด แต่พระองค์ไม่อาจช่วยเธอให้รอดได้ พระองค์ทรงใช้ทุกทรัพยากรจนหมดสิ้นแล้ว ด้วยการใช้การปฏิเสธคำเตือนของพระวิญญูณของพระเจ้า ชนชาติอิสราเอลจึงได้ปฏิเสธความช่วยเหลือเดียว ไม่มีฤทธิ์อำนาจอื่นใดที่จะช่วยพวกเขาให้รอดได้อีก {DA 587.2}

ชนชาติยิวเป็นสัญลักษณ์แทนคนทุกยุคทุกสมัยที่เหี้ยมหยามคำวิงวอนซึ่งมาจากความรักอันไม่มีขอบเขตจำกัดของพระเจ้า น้ำพระเนตรของพระคริสต์ที่ทรงกันแสงเหนือกรุงเยรูซาเล็มก็เพื่อบาปของคนตลอดทุกยุค ในคำตัดสินที่ประกาศใส่ชนชาติอิสราเอลนั้น ผู้ที่ปฏิเสธคำ

ตำหนิและคำเตือนของพระวิญญูณบริสุทธิ์ของพระเจ้า ก็จะได้อ่านคำกล่าวโทษของตนเอง {DA 587.3}

มีคนจำนวนมากในยุคนี้ที่เหี้ยมหย่าอยู่บนพื้นดินเดียวกันกับชาวยิวผู้ไม่เชื่อ พวกเขาเห็นการสำแดงของฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าแล้ว พระวิญญูณบริสุทธิ์ตรัสกับหัวใจของพวกเขาแล้ว แต่พวกเขายังคงยึดติดอยู่กับความไม่เชื่อและการต่อต้านของตนเอง พระเจ้าประทานคำเตือนและคำตำหนิมาให้แก่พวกเขาแล้ว แต่พวกเขาไม่เต็มใจสารภาพข้อผิดพลาดและพวกเขาปฏิเสธข่าวสารของพระองค์และผู้สื่อข่าวของพระองค์ วิธีที่พระองค์ทรงใช้เพื่อนำพวกเขากลับมาสู่สภาพที่ดีดังเดิมกลับกลายเป็นก้อนหินสะดุดสำหรับพวกเขา {DA 587.4}

ชนชาติอิสราเอลที่ละทิ้งความเชื่อเกลียดชังผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า เพราะพวกเขาเปิดเผยบาปที่ซ่อนอยู่ออกมาในที่แจ้ง กษัตริย์อาหับถือว่าเอลียาห์เป็นศัตรูของเขา เพราะผู้เผยพระวจนะสัตย์ซื่อในการประณามตำหนิความชั่วช้าลับของ

กษัตริย์ ทุกวันนี้ก็เช่นกัน ผู้รับใช้
ของพระคริสต์และผู้ตำหนิบาปจึง
พบกับการดูถูกเหยียดหยามและ
การปฏิเสธ ความจริงของพระคัมภีร์
ซึ่งคือศาสนาของพระคริสต์จะต้อง
ดิ้นรนฟันฝ่ากระแสอันแรงกล้าของ
ความไม่บริสุทธิ์ทางด้านศีลธรรม
อคติในใจของมนุษย์ในทุกวันนี้รุนแรง
กว่าในสมัยของพระคริสต์ พระคริสต์
ไม่ทรงประกอบกิจตามความคาดหวัง
ของมนุษย์ ชีวิตของพระองค์ตำหนิ
บาปของพวกเขา และพวกเขาปฏิเสธ
พระองค์ ปัจจุบันนี้ก็เช่นกัน ความจริง
ของพระวาทะของพระเจ้าไม่สอดคล้อง
กับแนวทางปฏิบัติและความ
โน้มเอียงตามธรรมชาติของมนุษย์
และคนนับพันปฏิเสธแสงสว่างของ
ความจริงนั้น มนุษย์ที่ถูกซาตาน
กระตุ้นจึงตั้งแง่สงสัยพระวาทะของ
พระเจ้าและเลือกใช้วิจารณ์ญาณ
อย่างเสรีของตนเอง พวกเขาเลือก
ความมืดมากกว่าความสว่าง แต่
พวกเขาเอาจิตวิญญาณของตนเข้าไป
เสี่ยง คนที่คอยจับผิดพระวาทะ
ของพระคริสต์ก็จะพบสาเหตุที่จะ
จับผิดเพิ่มขึ้นอยู่เสมอจนกระทั่ง
พวกเขาหันไปจากพระเจ้าผู้ทรงเป็น

ความจริงและชีวิต ทุกวันนี้ก็ยังเป็น
เช่นนั้น พระเจ้าไม่ทรงเสนอที่จะ
กำจัดทุกความคิดเห็นต่างอันเกิดจาก
หัวใจเนื้อหนังต่อสู้กับความจริงของ
พระองค์ ผู้ที่ปฏิเสธแสงอันมีค่า
ที่จะส่องสว่างเข้าไปในความมืดมิด
ของเขานั้น ความลึกลับของพระวาทะ
ของพระเจ้าย่อมเป็นความลึกลับ
สำหรับพวกเขาไปตลอดกาล ความ
จริงจะถูกซ่อนจากพวกเขา พวกเขา
เดินไปอย่างคนตาบอดและไม่รู้ว่า
หายหน้าอยู่ตรงหน้าพวกเขาแล้ว
{DA 587.5}

จากยอดเขามะกอก พระคริสต์
ทอดพระเนตรภาพของโลกและไปจน
ตลอดทุกยุคทุกสมัย พระดำรัสของ
พระองค์ประยุกต์ใช้ได้กับจิตวิญญาณ
ทุกดวงที่มองข้ามการอ้อนวอนแห่ง
พระเมตตาคุณของพระเจ้า สำหรับ
บรรดาผู้ที่เหยียดหยามความรักของ
พระองค์ ในวันนี้พระองค์ตรัสกับคุณ
อย่างตรงไปตรงมาว่า “เจ้าเอง ตัวเจ้า”
ที่ต้องรู้ถึงสิ่งที่เป็นสันติสุขของเจ้า
พระคริสต์กำลังหลั่งน้ำพระเนตรอัน
ขมขื่นเพื่อคุณเองที่ไม่มีน้ำตาหลั่ง
ให้กับตัวเอง ความแข็งกระด้างของ
หัวใจที่ทำลายพวกฟาริสีนั้นปรากฏ

ชัดในตัวคุณแล้ว และทุกหลักฐาน
แห่งพระคุณของพระเจ้า ทุกลำแสง
ของพระเจ้า กำลังหลอมละลายและ
ทำให้จิตวิญญาณอ่อนลง หรือกำลัง
ยืนยันว่าสิ้นหวังแล้วที่จะกลับใจ
สำนึกผิด {DA 588.1}

พระคริสต์ทรงเห็นล่วงหน้า
แล้วว่ากรุงเยรูซาเล็มจะยังคงใจแข็ง
ไม่เปลี่ยนและไม่สำนึกผิด แต่กระนั้น
ความผิดทั้งหมดและผลที่ตามมา
ทั้งหมดของการปฏิเสธความเมตตา
ได้กองอยู่ตรงประตูทางเข้าของเธอ

เอง ดังนั้นแหละ จิตวิญญาณทุกดวง
ที่เดินไปตามแนวทางนี้ก็จะเป็นอย่างนี้
เหมือนกัน พระเจ้าทรงประกาศว่า
“โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ทำลายตัวเอง”
“พิภพเอ๋ยจงพึงเกิด นี่แน่ะ เรากำลัง
นำการร้ายมาเหนือประชาชนนี้ คือ
ผลแห่งกลอุบายของเขาเพราะเขา
ไม่ได้เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ส่วน
ธรรมเนียมปฏิบัติของเรานั้นเขาปฏิเสธ
เสีย” โสเซยา 13:9; เยเรมีย์ 6:19
{DA 588.2}

“พระราชกิจอันประเสริฐของพระองค์
ก็เพื่อการฟื้นฟูผู้ไม่เคยทรงทำการทำลาย” {DA 582.2}

การชำระพระนิเวศอีกครั้ง

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 21:12-16, 23-46; มาระโก 11:15-19, 27-33;
12:1-12; ลูคา 19:45-48; 20:1-19

ในช่วงต้นพันธกิจของพระคริสต์ พระองค์ทรงขับไล่คนเหล่านั้นที่ทำให้พระนิเวศเป็นมลทินด้วยการค้าขายที่ไม่บริสุทธิ์ อากัปกิริยาอันเข้มงวด และขอบธรรมของพระองค์นำความหวาดกลัวมายังพ่อค้าเจ้าเล่ห์ทั้งหลาย เมื่อใกล้ช่วงปิดท้ายพันธกิจ พระองค์เสด็จมายังพระนิเวศอีกครั้ง และทรงพบว่าพระนิเวศยังคงรกร้างไร้ความศักดิ์สิทธิ์เหมือนเดิม สภาพต่างๆ เลวลงวกวาก่อนมาก ลานชั้นนอกของพระนิเวศมีสภาพเหมือนทุ่งหญ้าเลี้ยงวัวอันกว้างใหญ่ เสียงร้องของสัตว์และเสียงดังแหลมของเหรียญผสานเข้ากับเสียงวิวาทกันอย่างโกรธเกรี้ยวระหว่างผู้ค้า และยังได้ยินเสียงของคนในตำแหน่งศักดิ์สิทธิ์ของนิเวศดังออกมาท่ามกลางพวกเขาด้วย ผู้บริหารระดับสูงเองก็ยังยุ่งกับ

การซื้อและขายและแลกเปลี่ยนเงินตรา ความโลภผลประโยชน์ควบคุมพวกเขาอย่างเต็มที่จนในสายพระเนตรของพระเจ้าพวกเขาไม่ได้ดีไปกว่าพวกโจรผู้ร้าย {DA 589.1}

พวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ตระหนักได้เพียงน้อยนิดว่างานที่พวกเขาต้องทำนั้นเคร่งขรึมสำคัญมากเพียงไรในทุกเทศกาลปัสกาและเทศกาลอยู่เพิง สัตว์นับพันตัวถูกฆ่าและพวกปุโรหิตก็รับเลือดของสัตว์และนำไปเทลงบนแท่นบูชา ชาวยิวคุ้นเคยกับการถวายบูชาด้วยเลือดและแทบมองไม่เห็นความจริงที่ว่าเป็นเพราะบาปที่ทำให้มีความจำเป็นต้องหลังเลือดของสัตว์เช่นนี้ พวกเขามองไม่เห็นว่าเป็นการกระทำที่เล็งไปข้างหน้าถึงพระโลหิตของพระบุตรอันเป็นที่รัก

ของพระเจ้าซึ่งจะต้องหลังเพื่อชีวิต
ของคนในโลกและโดยการถวาย
เครื่องบูชานี้เองที่ขึ้นามนุษย์ให้
ไปถึงพระผู้ไถ่ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน
{DA 589.2}

พระเยซูทอดพระเนตรเหยื่อ
บริสุทธิ์ของการถวายบูชาและทรง
มองเห็นว่าชาวยิวทำให้การชุมนุม
ยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้นนี้เป็นเหตุการณ์
ของการหลังเลือดและความทารุณ
โหดเหี้ยม แทนที่จะถ่อมตนกลับใจ
จากบาป พวกเขากลับทำให้การ
เผาบูชาสัตว์เพิ่มขึ้นทวีคูณราวกับว่า
พระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติจาก
พิธีกรรมอันโหดเหี้ยมนี้ ด้วยความ
เห็นแก่ตัวและความละโมภ พวก
ปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ทำให้
จิตใจของตนแข็งกระด้างไป พวกเขา
เอาตัวสัญลักษณ์เองที่ชี้ไปยังพระ
เมษโปดกของพระเจ้ามาเป็นแหล่ง
ของการคำกล่าว ดังนั้นในสายตา
ของประชาชนความศักดิ์สิทธิ์ของ
การถวายบูชาแทบจะถูกทำลายไป
จนหมดสิ้น ความขุ่นเคืองของ
พระเยซูถูกปลุกขึ้นมา พระองค์ทรง
ทราบดีว่าอีกไม่นานพระโลหิตของ
พระองค์ที่จะหลังเพื่อไถ่บาปของ

โลกนั้นพวกปุโรหิตและพวกผู้
ปกครองจะไม่ซาบซึ้งเช่นเดียวกับ
ที่พวกเขาทำให้เลือดของสัตว์หลังไหล
ออกมาอย่างไม่หยุดหย่อน {DA
590.1}

พระคริสต์ทรงต่อต้านการปฏิบัติ
เหล่านี้โดยตรัสผ่านผู้เผยพระวจนะ
ชาวมูเอลว่า “พระยาห์เวห์พอพระทัย
ในเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่อง
สัตว์บูชามากเท่ากับการที่จะเชื่อฟัง
พระสุรเสียงของพระยาห์เวห์หรือ?
ดูเถิด ที่จะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่อง
สัตวบูชาและซึ่งจะเอาใจใส่ก็ดีกว่า
ไขมันของบรรดาแกะผู้” และเมื่อ
อิสยาห์เห็นในนิมิตที่พยากรณ์ถึง
ชาวยิวละทิ้งความเชื่อ ท่านก็ได้
เรียกพวกเขาว่าเป็นผู้ปกครองของ
เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์
“จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์
พวกผู้ปกครองเมืองโสโดม จงเงี่ย
หูฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้าของเรา
พวกประชาชนเมืองโกโมราห์ พระ
ยาห์เวห์ตรัสว่า ‘เครื่องบูชามากมาย
ของเจ้านั้นเป็นประโยชน์อะไรกับเรา?
แกะตัวผู้ที่เป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
นั้นเรามีเกินพอแล้ว รวมทั้งไขมัน
ของสัตว์ทั้งหลายที่ขุ่นไว้นั้น เรา

ไม่ปิติยินดีในเลือดของวัวผู้ หรือของ
ลูกแกะหรือของแพะผู้ เมื่อเจ้าเข้ามา
ปรากฏตัวต่อหน้าเรา ใครขอให้พวก
เจ้าทำเช่นนั้น ในการเหยียบเข้ามาใน
บริเวณของเรา?” “จงชำระตัว และ
ทำตัวเจ้าให้สะอาด จงเอาความชั่ว
ของเจ้าไปให้พ้นจากสายตาเรา จง
เลิกทำชั่ว จงฝึกทำดี จงเสาะหาความ
เป็นธรรม จงแก้ไขการบีบบังคับ
จงแก้ต่างให้ลูกกำพร้าพ่อ จงสู้ความ
เพื่อหญิงม่าย” 1 ซามูเอล 15:22
อิสยาห์ 1:10-12, 16, 17 {DA 590.2}

พระองค์เองผู้ประทานคำ
พยากรณ์เหล่านี้ไว้แล้วนั้นบัดนี้
ทรงย้ำคำเตือนนี้เป็นครั้งสุดท้าย
คำพยากรณ์เกิดขึ้นจริงเมื่อประชาชน
ประกาศแต่งตั้งพระเยซูขึ้นเป็น
กษัตริย์แห่งชนชาติอิสราเอล พระองค์
ทรงได้รับการถวายเกิดพระเกียรติ
ของพวกเขและทรงยอมรับตำแหน่ง
กษัตริย์แล้ว พระองค์ทรงต้องปฏิบัติ
ตนในพระลักษณะความเป็นกษัตริย์
เช่นนี้ พระองค์ทรงทราบดีว่าไม่มี
ประโยชน์อันใดที่จะลงแรงปฏิรูประบบ
ปุโรหิตที่ทุจริต แต่อย่างไรก็ตาม
พระราชกิจของพระองค์จะต้องสำเร็จ
พระองค์จะต้องประทอนหลักฐานที่

แสดงว่าพันธกิจของพระองค์มาจาก
พระเจ้ามาให้แก่ประชาชนที่ไม่เชื่อ
{DA 590.3}

อีกครั้งหนึ่ง สายพระเนตรที่
จ้องมองอย่างเสียดแทงของพระเยซู
กวาดไปทั่วลานพระนิเวศที่หมด
ความศักดิ์สิทธิ์ไปแล้ว สายตาของคน
ทั้งหมดหันไปทางพระองค์ ปุโรหิต
และธรรมาจารย์ ฟาริสีและคนต่างชาติ
ต่างพากันจ้องด้วยความฉงนและ
ตื่นตะลึงไปยังพระองค์ผู้ประทับอยู่
ต่อหน้าพวกเขาด้วยความสง่างาม
ของพระมหากษัตริย์แห่งสวรรค์
ความเป็นพระเจ้าเปล่งประกายผ่าน
ความเป็นมนุษย์ และมอบศักดิ์ศรี
และพระสิริให้แก่พระคริสต์ซึ่งพระองค์
ไม่เคยสำแดงให้ปรากฏมาก่อน คน
เหล่านั้นที่ยืนใกล้ชิดพระองค์มาก
ที่สุดกลับถอยห่างออกไปให้มากที่สุด
เท่าที่ฝูงชนยอมหลีกทางให้ พระ
ผู้ช่วยให้รอดประทับอยู่อย่างโดดเดี่ยว
ยกเว้นสาวกเพียงไม่กี่คนที่อยู่ใกล้
ทุกเสียงเงียบไป เป็นสภาพความ
เงียบสนิทที่แทบจะทนไม่ได้ พระ
คริสต์ตรัสด้วยฤทธิ์อำนาจที่ทำให้
ผู้คนสั่นสะท้านราวกับถูกพายุร้าย
แรงโหมกระหน่ำใส่ว่า “มีพระวณะ

เขียนไว้ว่า ‘นิเวศของเรา เขาจะเรียก
ว่าเป็นนิเวศอธิษฐาน แต่พวกท่าน
มาทำให้เป็นถ้ำของพวกโจร’ ดังเสียง
แตร พระสุรเสียงของพระองค์ดังก้อง
ไปทั่วทั้งพระนิเวศ ความไม่พอพระทัย
บนพระพักตร์ของพระองค์ดูเหมือน
ดังไฟที่เผาผลาญ ด้วยสิทธิอำนาจ
พระองค์ทรงบัญชาว่า “เอาของพวกนี้
ออกไป” ยอห์น 2:16 {DA 590.4}

สามปีก่อนหน้านี้ พวกผู้ปกครอง
ของพระนิเวศอับอายที่ต้องหนีไปตาม
พระบัญชาของพระเยซู ตั้งแต่
เวลานั้นเป็นต้นมา พวกเขาสงสัย
ในความขลาดกลัวของตัวเองและ
การที่ตัวเองยอมเชื่อฟังทำตาม
ชายต่ำต้อยตัวคนเดียวโดยปราศจาก
ข้อสงสัย พวกเขามั่นใจว่าจะไม่ยอม
ปล่อยให้การยอมจำนนอย่างไร้เกียรติ
ของพวกเราเช่นนั้นเกิดขึ้นซ้ำอีกครั้ง
แต่ในเวลานี้พวกเราหวาดกลัวมาก
กว่าครั้งก่อนและทำตามพระบัญชา
ของพระองค์อย่างเร่งรีบกว่าครั้งก่อน
ไม่มีใครกล้าท้วงติงอำนาจของพระองค์
พวกปุโรหิตและพ่อค้าหนีไปจากเบื้อง
พระพักตร์ของพระองค์ พร้อมขับ
ฝูงวัวเร่งไปข้างหน้าพวกเขา {DA 591.1}

ในระหว่างทางที่ออกไปจาก

พระนิเวศพวกเขาเผชิญหน้ากับ
ฝูงชนที่มาพร้อมคนป่วยเพื่อตามหา
พระผู้ทรงเป็นแพทย์ยิ่งใหญ่ รายงาน
ของผู้ที่หนีออกมาทำให้บางคนหัน
หลังกลับไป พวกเขากลับที่จะพบ
ท่านหนึ่งผู้ทรงฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ
จนแม้แต่สายพระเนตรยังขับพวก
ปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ออกไป
จากเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ได้
แต่มีคนอีกจำนวนมากที่พินาศ
แทรกผ่านฝูงชนที่วิ่งออกมา พวกเขา
กระตือรือร้นที่จะไปให้ถึงพระองค์
ผู้ทรงเป็นความหวังเดียวของพวกเขา
เมื่อฝูงชนหนีออกจากพระนิเวศ
ไปแล้วยังมีคนจำนวนหนึ่งที่ยังคง
อยู่ในพระนิเวศ บัดนี้มีคนกลุ่มใหม่
มาเข้าร่วมกับพวกเขา และแล้วที่
ลานพระนิเวศก็เต็มไปด้วยคนป่วย
และคนที่กำลังจะตาย และเป็น
อีกครั้งหนึ่งที่พระเยซูทรงปรณินบัติ
รักษาพวกเขา {DA 592.1}

เมื่อช่วงเวลาหนึ่งผ่านพ้นไป
พวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์
เสียวงายที่จะพากันกลับไปยังพระ
นิเวศ เมื่อความแตกตื่นหวาดกลัว
สิ้นสุดลง พวกเขากังวลอยากรู้ว่า
พระเยซูจะเคลื่อนไหวกะไรต่อไป

พวกเขาคาดว่าพระองค์จะทรงขึ้นครองราชบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิด ด้วยการเดินกลับไปยังพระนิเวศอย่างเงียบๆ พวกเขาได้ยินเสียงสรรเสริญพระเจ้าของชายหญิงและเด็ก เมื่อเข้ามาถึงพระนิเวศ พวกเขาตะลึงกับภาพอันประเสริฐที่ได้เห็น พวกเขาเห็นคนไข้หายป่วย คนตาบอดมองเห็นและคนหูหนวกได้ยิน และคนง่อยโลดเต้นด้วยความสุขสำราญ เด็กๆ ยืนอยู่แถวหน้าของการชื่นชมยินดี พระเยซูทรงรักษาความเจ็บป่วยของพวกเขาแล้ว ทรงโอบกอดพวกเขาไว้ในอ้อมพระกรของพระองค์ ทรงรับจูมพิตแห่งความรักอันซาบซึ้ง และบางคนก็กลับแนบพระอุระของพระองค์ในขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนประชาชน บัดนี้เด็กๆ เปล่งเสียงสรรเสริญพระองค์ด้วยความชื่นชมยินดี พวกเขาร้องโฮชันนาที่ร้องกันวันก่อน และโบกทางอินทผลัมอย่างมีชัยอยู่เบื้องพระพักตร์พระผู้ช่วยให้รอด เสียงสะท้อนดังขึ้นแล้วดังขึ้นอีกด้วยคำเทิดพระเกียรติ “ขอท่านผู้เข้ามาในพระนามของพระยาห์เวห์จงได้รับพระพร!” “นี่แหละ กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ ทรงความยุติธรรม

และความรอด!” สดุดี 118:26; เศคาริยาห์ 9:9 “โฮชันนาแก่บุตรของดาวิด!” {DA 592.2}

เสียงแห่งความสุขที่ยับยั้งไม่ได้เหล่านี้สร้างความชื่นเคื่องให้แก่พวกผู้ปกครองพระนิเวศ พวกเขาลงมือหยุดยั้งการแสดงออกเช่นนี้ พวกเขาริบายให้ประชาชนฟังว่าพระนิเวศของพระเจ้าถูกทำและเสียงโห่ร้องแห่งความชื่นชมของเด็กๆ ทำให้หมดความศักดิ์สิทธิ์ เมื่อพบว่าคำพูดของพวกเขาไม่ส่งผลใดต่อประชาชน พวกผู้ปกครองจึงเข้ามาเฝ้าพระคริสต์ “‘ท่านไม่ได้ยินคำที่คนพวกนี้ร้องหรือ?’ พระเยซูตรัสตอบว่า ‘ได้ยินแล้ว พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่า ‘พระองค์ทรงทำให้คำสรรเสริญออกมาจากปากเด็กและทารกที่ยังไม่หย่านม?’” มีคำพยากรณ์บอกไว้ล่วงหน้าว่าพระคริสต์จะได้รับการสถาปนาขึ้นเป็นกษัตริย์และพระคำนั้นจะต้องเกิดขึ้นจริง พวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ของชนชาติอิสราเอลปฏิเสธที่จะประกาศพระสิริของพระองค์ และพระเจ้าทรงดลบันดาลให้เด็กเป็นพยานของพระองค์ หากจะห้ามเสียงของเด็กให้เงียบไป

เสาในพระนิเวศเองจะส่งเสียง
สรรเสริญพระผู้ช่วยให้รอด {DA
592.3}

พวกฟาริสีสูงนงและอีกัก
อย่างเต็มที บุคคลหนึ่งที่พวกเขา
ชมเชยไม่ได้กำลังบงการพวกเขาอยู่
พระเยซูทรงเข้ายึดครองตำแหน่ง
ของผู้พิทักษ์พระนิเวศ พระองค์
ไม่ทรงเคยยึดอำนาจอย่างพระราช
พระดำรัสและพระราชกิจของพระองค์
ไม่เคยมีอำนาจยิ่งใหญ่เช่นนี้มาก่อน
พระองค์ประกอบกิจมหัศจรรย์ตลอด
ทั่วกรุงเยรูซาเล็ม แต่ไม่เคยกระทำ
การใดในลักษณะที่เคร่งขรึมและ
อลังการเช่นนี้มาก่อน พวกปุโรหิต
และพวกผู้ปกครองไม่กล้าแสดง
ความเป็นศัตรูกับพระองค์อย่าง
เปิดเผยต่อหน้าประชาชนที่เป็น
พยานในพระราชกิจอันมหัศจรรย์นี้
แม้คำตอบของพระองค์จะทำให้
พวกเขาโกรธและสับสน พวกเขา
ก็ทำอะไรไม่ได้อีกเลยในวันนั้น
{DA 593.1}

เช้าวันรุ่งขึ้นสภาชั้นเฮดริน
พิจารณาอีกครั้งว่าจะดำเนินการ
อย่างไรกับพระเยซู สามปีก่อน
พวกเขาเรียกร้องหมายสำคัญของ

การเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์
ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาพระองค์
ทรงประกอบพระราชกิจยิ่งใหญ่
ตลอดทั่วทั้งประเทศ พระองค์ทรง
รักษาคนป่วย เลี้ยงคนนับพันอย่าง
อัศจรรย์ ดำเนินบนน้ำและบัญชา
ทะเลปั่นป่วนให้หนึ่งสงบ ครั้นแล้ว
ครั้งเล่าพระองค์ทรงอ่านความคิด
ของมนุษย์ได้เหมือนหนังสือที่เปิดอยู่
พระองค์ทรงขับผีออกและทรงเรียก
คนตายเป็นขึ้นมาใหม่ พวกผู้ปกครอง
มีหลักฐานความเป็นพระเมสสิยาห์
ของพระองค์อยู่ตรงหน้าพวกเขา
บัดนี้พวกเขาตัดสินใจแล้วว่า
จะไม่ขอลงมาสำคัญใดที่แสดงถึง
อำนาจของพระองค์อีก แต่จะตั้งคำ
ยอมรับหรือคำประกาศของพระองค์
เพื่อใช้กำหนดโทษพระองค์ {DA
593.2}

เมื่อพวกเขาเดินย่องกลับไปยัง
พระนิเวศตรงที่พระองค์ทรงสอนอยู่
นั้น พวกเขาตั้งคำถามกับพระองค์ว่า
“ท่านทำสิ่งเหล่านี้โดยสิทธิอำนาจ
อะไร? ใครให้สิทธิอำนาจแก่ท่าน?”
พวกเขาคาดว่าพระองค์คงจะอ้างว่า
สิทธิอำนาจของพระองค์มาจากพระ
เจ้า พวกเขาตั้งใจปฏิเสธคำยืนยัน

เช่นนี้ แต่พระเยซูทรงเผชิญพวกเขา ด้วยคำถามที่แสดงออกให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเป็นอีกเรื่องหนึ่ง และพระองค์ทรงตอบคำถามโดยขึ้นอยู่กับคำตอบของพวกเขาที่มีต่อคำถามนี้ “*บันทึกมาของยอห์นนั้น*” พระองค์ตรัส “*มาจากไหน? มาจากสวรรค์ หรือมาจากมนุษย์?*” DA 593.3}

บรรดาปุโรหิตเห็นว่าพวกเขาตกอยู่ในภาวะวิกฤตซึ่งไม่มีเหตุผลชาญฉลาดอันใดที่จะทำให้พวกเขาหลุดพ้นได้ หากพวกเขาตอบว่า *บันทึกมาของยอห์นมาจากสวรรค์* ความไม่สอดคล้องกันของพวกเขาก็จะถูกเปิดเผย พระคริสต์ก็จะตรัสว่า แล้วทำไมพวกเจ้าจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า? ยอห์นเป็นพยานถึงพระคริสต์ “*จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป*” ยอห์น 1:29 หากพวกปุโรหิตเชื่อคำพยานของยอห์นแล้วพวกเขาจะปฏิเสธความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระคริสต์ได้อย่างไร? หากพวกเขาจะเปิดเผยความเชื่อที่แท้จริงของพวกเขาว่า พันธกิจของยอห์นมาจากมนุษย์ พวกเขาก็จะนำพายุแห่งความโกรธแค้นมาใส่ตนเอง เพราะประชาชน

เชื่อว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะ {DA 593.4}

ด้วยความสนใจอย่างแรงกล้า ผุ่จนรอคอยคำตัดสิน พวกเขารู้ดีว่าพวกปุโรหิตยอมรับพันธกิจของยอห์นและพวกเขาหวังที่จะให้พวกเขายอมรับโดยไม่ตั้งแง่สงสัยว่ายอห์นเป็นผู้ที่พระเจ้าประทานมาให้ แต่หลังจากहार็อกกันอย่างลับๆ พวกปุโรหิตตัดสินใจไม่ผูกมัดตัวเอง ด้วยความหน้าไหว้หลังหลอก พวกเขากล่าวว่า “*เราไม่รู้*” พระคริสต์ตรัส “*เราก็จะไม่บอกพวกท่านเหมือนกัน ว่า เรามีสิทธิอำนาจอะไรถึงได้ทำสิ่งเหล่านี้*” {DA 594.1}

พวกธรรมจารย์ พวกปุโรหิต และพวกผู้ปกครองทั้งหมดต่างนั่งเงียบไป พวกเขาเย็นคิ้วขมวดต่ำด้วยความงงงันและผิดหวังไม่กล้าตั้งคำถามพระองค์เพิ่ม ด้วยความขี้ขลาดและความโลเล พวกเขาแทบจะสูญเสียความเคารพของประชาชนที่ยืนล้อมรอบพวกเขาอยู่ในเวลานี้ ประชาชนรู้สึกตะลึงที่ได้มองเห็นกลุ่มคนที่ยโสและทำตนเป็นคนชอบธรรมเหล่านี้ ต้องพ่ายแพ้ไปอย่างราบคาบ {DA

594.2}

พระดำรัสและพระราชกิจทั้งหมดเหล่านี้ของพระคริสต์ล้วนสำคัญ และอิทธิพลนี้เพิ่มมากขึ้นหลังจากที่พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนและเสด็จกลับสวรรค์ คนมากมายที่รอคอยด้วยใจจดจ่อต่อผลลัพธ์ของการซักถามพระเยซูครั้งนี้ได้กลายมาเป็นสาวกของพระองค์ในที่สุด พวกเขาถูกชักนำให้เข้ามายังพระองค์เป็นครั้งแรกด้วยพระดำรัสของพระองค์ในวันอันตื่นเต้นนั้น ภาพเหตุการณ์ในลานพระนิเวศจะไม่เลือนหายไปจากสมองของพวกเขา ความแตกต่างระหว่างพระเยซูกับมหาปุโรหิตขณะที่พวกเขากำลังสนทนากันอยู่นั้นโดดเด่นมาก ผู้ทรงเกียรติที่ยโสของพระนิเวศแต่งตัวด้วยอาภรณ์หรูและราคาแพงบนศีรษะของเขามีมงกุฎเปล่งรัศมีระยิบระยับ ลักษณะท่าทางภูมิฐานอย่างยิ่ง ผมและเคราสีเงินของเขาตูบงบอกถึงอายุ ลักษณะของเขาดูน่าเกรงขาม เบื้องหน้าคนใหญ่คนโตที่น่าชื่นชมนี้มีพระราชายังใหญ่แห่งฟ้าสวรรค์ประทับอยู่ โดยปราศจากการแสดงออกถึงการประดับประดา

ใดๆ เสื้อผ้าของพระองค์นั้นเปื้อนฝุ่นจากการเดินทาง พระพักตร์ของพระองค์ซีดและแสดงความเศร้าอย่างอดทน แต่ยังจารึกไว้ซึ่งความมีศักดิ์ศรีและความเมตตากรุณาที่แตกต่างอย่างแปลกประหลาดกับความเย่อหยิ่ง ความมั่นใจในตนเองและความโกรธแค้นของมหาปุโรหิตตั้งแต่วันนั้นหลายคนที่เห็นเป็นประจักษ์พยานถึงพระดำรัสและพระราชกิจของพระเยซูในพระนิเวศได้เทิดทูนพระองค์ขึ้นไว้ในดวงใจของพวกเขาในฐานะผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า แต่เมื่อความรู้สึกเป็นที่นิยมของประชาชนหันเหไปยังพระองค์ ความเกลียดชังของพวกเขาที่มีต่อพระเยซูก็เพิ่มมากขึ้น พระบัญญัติที่พระองค์ทรงใช้เพื่อให้รอดพ้นจากกับดักที่วางไว้ตรงพระบาทของพระองค์นั้น เป็นหลักฐานใหม่ที่แสดงถึงความเป็นพระเจ้าได้เต็มเชื่อเพลิงให้กับความโกรธเกรี้ยวของพวกเขา {DA 594.3}

ในการต่อสู้กับพวกธรรมจารย์ พระคริสต์ไม่ทรงประสงค์ที่จะทำให้คู่ต่อสู้ของพระองค์อับอาย พระองค์ไม่ทรงปิติยินดีที่เห็นพวกเขาตกลง

ผู้ที่นั่งลำบาก พระองค์ทรงมีบทเรียน
สำคัญบทหนึ่งที่จะสอน พระองค์ทรง
ปราบศัตรูของพระองค์ให้สิ้นซากไป
โดยปล่อยให้พวกเขาไปติดตามชาย
ที่พวกเขาทางไว้รักพระองค์ ความ
ไม่รู้ที่พวกเขายอมรับในเรื่องลักษณะ
บัพติศมาของยอห์นทำให้พระองค์
มีโอกาสดรัสและพระองค์ทรงทำให้อ
โอกาสของพระองค์ดียิ่งขึ้นด้วยการ
นำเสนอต่อหน้าพวกเขาถึงฐานะที่
แท้จริงของพวกเขา ซึ่งเพิ่มคำ
ตักเตือนให้กับคำเตือนมากมายที่
ประทานไว้ให้แล้ว {DA 594.4}

“ท่านทั้งหลายคิดอย่างไร?”
พระองค์ตรัส “ชายคนหนึ่งมีบุตรชาย
สองคน บิดาไปหาบุตรคนแรกบอกว่า
‘ลูกเอ๋ย วันนี้จะไปทำงานในสวนองุ่น
เถิด บุตรคนนั้นตอบว่า ‘ไม่ไป’ แต่
ภายหลังกลับใจแล้วก็ไป บิดาไปหา
บุตรคนที่สองพูดอย่างเดียวกัน บุตร
คนนั้นกล่าวว่า ‘ไป’ แต่ไม่ได้ไป คน
ไหนในบุตรสองคนนี้ที่ทำตามใจของ
บิดา?” {DA 595.1}

คำถามที่ทรงโยนใส่ผู้ฟังอย่าง
ฉับพลันนี้ทำให้พวกเขาเสียหลัก
พวกเขาติดตามฟังอุปมาด้วยความ
ตั้งใจและบัดนี้จึงตอบทันทีว่า “บุตร

คนแรก” พระเยซูทรงจ้องตรงไปยัง
พวกเขา พระเยซูตรัสตอบด้วย
น้ำเสียงที่ดุตันและเคร่งขรึมว่า
“เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า
บรรดาคนเก็บภาษีและหญิงโสเภณี
จะได้เข้าในแผ่นดินของพระเจ้าก่อน
พวกท่าน เพราะยอห์นมาหาพวกท่าน
และแสดงวิถีทางของความชอบธรรม
และท่านไม่ได้เชื่อ แต่พวกคนเก็บ
ภาษีและพวกหญิงโสเภณีเชื่อและ
แม้เมื่อท่านทั้งหลายเห็นแล้วก็ยังไม่
กลับใจและเชื่อยอห์น” {DA 595.2}

พวกบรูโรหิตและพวกผู้ปกครอง
ไม่อาจตอบคำถามพระคริสต์เป็น
อย่างอื่นได้ นอกจากคำตอบที่ถูกต้อง
และด้วยประการฉะนี้ พระองค์จึง
ได้รับความคิดเห็นที่เข้าข้างบุตรชาย
คนโตบุตรชายคนนี้เป็นตัวแทน
ของคนเก็บภาษี เป็นพวกที่ฟาริสี
ดูถูกและเกลียดชัง คนเก็บภาษี
ผิดศีลธรรมอย่างเลวร้าย พวกเขา
ล่วงละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้า
โดยแสดงออกให้เห็นในชีวิตของ
พวกเขาถึงการต่อต้านข้อกำหนด
ของพระองค์อย่างสิ้นเชิง พวกเขา
ไม่ซาบซึ้งสนองพระคุณและเป็น
คนไม่บริสุทธิ เมื่อได้รับคำสั่งให้

ไปทำงานในสวนองุ่นของพระเจ้า พวกเขาปฏิบัติอย่างถูกต้องเหยียดหยาม แต่เมื่อยอห์นประกาศเรื่องการกลับใจและบังเกิดเป็นคนเก็บภาษีต้อนรับข่าวสารของท่าน และได้รับบังเกิด {DA 595.3}

บุตรชายคนที่สองเป็นตัวแทนของผู้นำชั้นสูงของชนชาติยิว พวกเขาฟาริสีบางคนกลับใจและรับบังเกิดของยอห์นแล้ว แต่ผู้นำไม่ยอมรับว่า ยอห์นมาจากพระเจ้า คำเตือนและการประณามของท่านไม่ได้ทำให้พวกเขาปฏิรูป พวกเขา “ไม่ยอมรับพระประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา โดยเขาไม่รับบังเกิดมาจากยอห์น” ลูกา 7:30 พวกเขาปฏิบัติอย่างเหยียดหยามต่อข่าวสารของท่าน เหมือนบุตรชายคนที่สอง เมื่อเขาได้รับการเรียกให้ออกไปทำงาน เขาตอบว่า “ไป” แต่ไม่ได้ไป พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองแสดงตนให้เห็นว่าเชื่อฟัง แต่กลับทำตัวไม่เชื่อฟัง พวกเขาแสดงว่ามีศรัทธาแรงกล้า อ้างว่าเชื่อปฏิบัติตามธรรมเนียมของพระเจ้า แต่เชื่อฟังอย่างเทียมเท็จ คนเก็บภาษีถูกพวกฟาริสีประณามและสาปแช่งว่าเป็นคน

นอกกรีต แต่พวกเขาแสดงออกให้เห็นโดยความเชื่อและการกระทำของพวกเขาว่าพวกเขากำลังจะเข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก่อนคนเหล่านั้นที่ถือว่าตนชอบธรรมที่ได้รับแสงสว่างอันยิ่งใหญ่แต่ผลงานของพวกเขาไม่สอดคล้องกับความชอบธรรมที่พวกเขาทำตัวว่ายอมรับไว้ {DA 595.4}

พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองไม่เต็มใจยอมรับความจริงที่ตรวจสอบใจเหล่านี้ พวกเขาแน่นิ่งไปอย่างไรก็ตาม ด้วยหวังว่าพระเยซูจะตรัสบางสิ่งที่พวกเขาจะนำกลับมาใช้โจมตีพระองค์ได้ แต่พวกเขายังต้องทนฟังต่อไป {DA 596.1}

“จงฟังอุปมาอีกเรื่องหนึ่ง” พระคริสต์ตรัส “มีเจ้าของที่ดินคนหนึ่งทำสวนองุ่นไว้ เขาทำรั้วล้อมรอบ ขุดบ่อย่ำองุ่นในสวนนั้น และสร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวนเช่า แล้วก็ไปต่างประเทศ เมื่อถึงฤดูเก็บพืชผล จึงใช้บรรดาทาสไปหาพวกคนเช่าสวน เพื่อจะรับพืชผลของเขา แต่คนเช่าสวนเหล่านั้นจับคนของเขาไป毆ตีคนหนึ่ง ฆ่าเสียคนหนึ่ง เอาหินขว้างจนตายคนหนึ่ง เขาก็ใช้

พวกทาสอื่นๆ ซึ่งมากกว่าครึ่งก่อน
ไปอีก แต่พวกคนเช่าสวนก็ทำกับ
พวกเขาเช่นเดิม ภายหลังเขาก็ใช้
บุตรของเขาไปหา กล่าวว่า ‘พวกเขา
จะเคาะพลูกของเรา’ แต่เมื่อพวกคน
เช่าสวนเห็นบุตรเจ้าของสวนมาก็พูด
กันว่า ‘คนนี่แหละเป็นทายาท ชำ
เขาเสีย แล้วเราก็จะได้มรดกของเขา’
พวกเขาจึงพากันจับบุตรนั้นผลัก
ออกไปนอกสวนแล้วฆ่า เพราะฉะนั้น
เมื่อเจ้าของสวนมา ท่านจะอย่างไร
กับพวกคนเช่าสวนนั้น?” {DA 596.2}

พระเยซูตรัสกับประชาชน
ทุกคนที่นั่น แต่พวกปุโรหิตและพวก
ผู้ปกครองตอบว่า “ท่านจะฆ่าคน
ร้ายเหล่านั้นให้ตายอย่างทุกข
ทรमान” พวกเขาพูด “และจะให้
สวนนั้นแก่คนเช่าอื่นที่จะแบ่งพืช
ผลให้ตามฤดูกาล” ในตอนแรก
ผู้พูดไม่ได้เข้าใจถึงการประยุกต์
ใช้อุปมานี้ แต่บัดนี้พวกเขาเห็นว่า
พวกเขาประกาศคำกล่าวโทษตนเอง
ในอุปมาเจ้าของที่ดินเป็นตัวแทนถึง
พระเจ้า สวนองุ่นแทนประชาชาติยิว
และธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าเป็นรั้ว
ที่ล้อมรอบป้องกันพวกเขา หอเฝ้า
เป็นสัญลักษณ์ของพระนิเวศ เจ้าของ

สวนองุ่นทำทุกอย่างที่จำเป็นเพื่อ
ความเจริญมั่งคั่ง “มีอะไรที่จะทำได้
อีกเพื่อสวนองุ่นของเรา” เขากล่าว
“ที่ซึ่งเรายังไม่ได้ทำให้” อิสยาห์ 5:4
สิ่งนี้เป็นดังตัวแทนแสดงถึงการที่
พระเจ้าทรงเฝ้าดูชนชาติอิสราเอล
อย่างไม่ลดละ และเช่นเดียวกับที่
คนเช่าสวนต้องส่งคืนผลไม้ของสวน
ให้แก่เจ้าของสวนตามสัดส่วนของ
ผลไม้ฉันใด ประชากรของพระเจ้า
จะต้องถวายเกียรติพระองค์ด้วย
ชีวิตตามสัดส่วนของสิทธิพิเศษอัน
ศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาเช่นกันฉันนั้น
แต่คนเช่าสวนได้ฆ่าทาสที่เจ้าของ
สวนส่งไปรับพืชผลฉันใด ชาวยิว
ก็ได้ฆ่าผู้เผยพระวจนะที่พระเจ้าทรง
บัญชามาเรียกให้พวกเขากลับใจ
เช่นกันฉันนั้น ผู้สื่อข่าวคนแล้วคนเล่า
ถูกฆ่า ดังนั้นจนถึงตอนนี้จึงยังไม่มี
ข้อสงสัยใดๆ ในการประยุกต์ใช้
เนื้อหาของคำอุปมา และเหตุการณ์
ที่ตามมาจะปรากฏชัดเจนไม่น้อย
ไปกว่ากัน ในที่สุดพวกเขาจับและ
ฆ่าบุตรชายอันเป็นที่รักของเจ้าของ
สวนองุ่นที่เจ้าของสวนส่งไปยัง
คนงานที่ไม่เชื่อฟังเหล่านั้น พวก
ปุโรหิตและพวกผู้ปกครองต่างก็เห็น

ภาพที่ชัดเจนของพระเยซูและ
ชะตากรรมที่กำลังจะเกิดขึ้นกับ
พระองค์ พวกเขาวางแผนแล้วที่จะ
สังหารพระองค์ผู้ซึ่งพระบิดาประทาน
มาให้แก่พวกเขาเพื่อเป็นการอ้อนวอน
ครั้งสุดท้าย ผลกรรมที่เกิดขึ้นกับ
ผู้เข้าสวนเปิดเผยให้เห็นภาพจุดจบ
ของคนทั้งหลายที่ประหารพระคริสต์
{DA 596.3}

พระผู้ช่วยให้รอดทอดพระเนตร
พวกเขาด้วยความสงสาร ตรัสต่อไป
ว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านใน
พระคัมภีร์หรือ ที่ว่า ‘ศิลาที่บรรดา
ช่างก่อสร้างทิ้งแล้ว กลับกลายเป็น
ศิลามุมเอก สิ่งนี้เป็นมาจากองค์พระ
ผู้เป็นเจ้า เป็นสิ่งอัศจรรย์ประจักษ์
แก่ตาของเรา’ เพราะเหตุนี้เราบอก
พวกท่านว่า แผ่นดินของพระเจ้าจะ
ต้องเอาไปจากท่าน ยกให้กับชนชาติ
หนึ่งที่จะทำให้เกิดผลสมกับแผ่นดิน
นั้น ใครล้มทับศิลานี้ คนนั้นจะต้อง
แตกหักไป และศิลานั้นจะตกทับใคร
คนนั้นจะแหลกละเอียดไป” {DA
597.1}

ในธรรมศาลา ชาวยิวจะพูด
คำพยากรณ์นี้ซ้ำๆ โดยประยุกต์ว่า
เป็นการกล่าวถึงพระเมสสิยาห์ผู้จะ

เสด็จมา พระคริสต์ทรงเป็นศิลา
มุมเอกของรากฐานขององค์ประกอบ
ทั้งหมดของชาวยิวและของแผนการ
ทั้งหมดแห่งการไถ่ให้รอด ช่างก่อ
สร้างชาวยิว พวกปุโรหิตและพวก
ผู้ปกครองของชนชาติอิสราเอลกำลัง
ปฏิเสธศิลามุมเอกนี้อยู่ พระผู้ช่วย
ให้รอดทรงเรียกเชิญให้พวกเขาสนใจ
คำพยากรณ์ที่แสดงให้พวกเขาเห็น
ถึงภัยอันตรายของพวกเขา พระองค์
ทรงลงแรงทุกวิธีที่อยู่ในอำนาจของ
พระองค์เพื่ออธิบายให้กระจ่างแจ้ง
ถึงการกระทำที่พวกเขากำลังจะลงมือ
{DA 597.2}

และพระดำรัสของพระองค์
ยังมีจุดประสงค์อื่นอีก ในการถามว่า
“เมื่อเจ้าของสวนมา ท่านจะอย่างไร
กับพวกคนเข้าสวนนั้น?” พระคริสต์
ทรงออกแบบว่าพวกฟาริสีจะตอบ
แบบเดียวกับที่พวกเขาได้ตอบมาแล้ว
พระองค์ทรงออกแบบว่าพวกเขาจะ
กำหนดโทษตนเอง เมื่อคำเตือนของ
พระองค์ไม่ประสบผลในการกระตุ้น
พวกเขาให้กลับใจแล้ว ก็จะเป็นการ
ประทัບตราจุดจบของพวกเขາเอง
และพระองค์ทรงประสงค์ให้พวกเขา
มองเห็นว่า พวกเขาเป็นผู้นำหายนะ

มาให้แก่ตัวพวกเขาเอง พระองค์ทรงออกแบบเพื่อแสดงให้เห็นถึงความยุติธรรมของพระเจ้าในการถอนอภิสิทธิ์ของชนชาติของพวกเขาซึ่งก็ได้เริ่มขึ้นแล้ว และจะสิ้นสุดลงไม่เพียงแต่การทำลายพระนิเวศและเมืองของพวกเขาเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการแตกกระจายของประเทศชาติด้วย {DA 597.3}

ผู้ฟังเข้าใจและมองเห็นคำเตือนอย่างใดก็ตาม ประโยคที่พวกเขาเองได้ประกาศออกไปนั้น พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองพร้อมที่จะทำให้สำเร็จด้วยการพูดว่า “คนนี้แหละเป็นทายาทฆ่าเขาเสีย” “เขาอยากจะจับพระองค์แต่กลัวฝูงชน” เพราะความรู้สึกของประชาชนอยู่ฝ่ายของพระคริสต์ {DA 597.4}

ด้วยการอ้างถึงคำพยากรณ์เรื่องศิลาที่ถูกปฏิเสธ พระคริสต์ทรงอ้างถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล เหตุการณ์ดังกล่าวเชื่อมโยงกับการก่อสร้างพระนิเวศหลังแรก ถึงแม้เรื่องนี้จะประยุกต์ใช้เป็นพิเศษสำหรับการเสด็จมาครั้งที่หนึ่งของพระคริสต์ และน่าจะมีแรงชักจูงชนชาติยิวเป็น

พิเศษ แต่เหตุการณ์นี้ยังเป็นบทเรียนสำหรับพวกเราด้วย ในเวลาของการก่อสร้างพระนิเวศของซาโลมอนนั้น ได้มีการจัดเตรียมก้อนหินขนาดมหึมาสำหรับผนังและฐานรากทั้งหมดไว้พร้อมที่เหมืองหิน แล้วจึงขนกันมายังสถานที่ก่อสร้าง ไม่มีการนำเครื่องมือใดมาใช้กับก้อนหิน คนงานเพียงแค่ประกอบให้เข้าที่ มีหินอยู่ก้อนหนึ่งที่เตรียมมาเพื่อใช้เป็นฐานราก ซึ่งมีขนาดใหญ่ผิดปกติและรูปร่างก็ประหลาด คนงานหาที่ลงหินก้อนนี้ไม่ได้ จึงไม่ยอมรับไว้ หินก้อนที่ไม่ได้ใช้งานนั้นถูกวางทิ้งเกะกะเป็นที่รำคาญสำหรับพวกเขา มันเป็นก้อนหินที่ถูกปฏิเสธอยู่อย่างนั้นมาเป็นเวลานาน แต่เมื่อผู้ก่อสร้างมาเพื่อจะมาวางศิลามุมเอก พวกเขาใช้เวลานานหาหินที่มีขนาดใหญ่และที่มีความแข็งแรงพอและมีรูปร่างเหมาะสมที่จะเข้ากับมุมนั้นโดยเฉพาะ และสามารถรับน้ำหนักยิ่งใหญ่ของตัวอาคารได้ หากพวกเขาตัดสินใจอย่างไม่ฉลาดสำหรับบริเวณอันสำคัญนี้แล้ว มันจะส่งผลต่อความปลอดภัยของทั้งอาคาร พวกเขาจึงต้องหาหินที่ทนต่ออิทธิพลของแสง

อาทิตย ความเป็นจัดและพายุได้ ในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน มีการเลือกหินหลายก้อน แต่ภายใต้แรงกดดันของน้ำหนักอันมหาศาลหินเหล่านั้นกลับแตกสลายเป็นชิ้นๆ ส่วนหินก้อนอื่นๆ ก็ทนต่อการเปลี่ยนแปลงของบรรยากาศอย่างกะทันหันไม่ได้ แต่ในที่สุด พวกเขาก็เห็นหินก้อนนั้นที่ถูกปฏิเสชมานานแล้ว เป็นหินที่ถูกวางไว้ดากลม แดดและพายุโดยไม่มีรอยแตกร้าวแม้แต่น้อย ผู้ก่อสร้างตรวจสอบหินก้อนนี้ มันได้ผ่านการทดสอบทุกอย่างมาแล้ว ยกเว้นการทดสอบเพียงอย่างเดียว หากหินนี้จะทนแรงอัดที่รุนแรงได้ พวกเขาก็จะยอมรับมันมาให้เป็นศิลามุมเอก การทดสอบจึงเกิดขึ้น พวกเขายอมรับหินก้อนนั้น และจึงทำการขนย้ายก้อนหินนั้นมายังตำแหน่งที่จัดไว้ และพบว่าเข้ากับตำแหน่งตรงนั้นได้อย่างพอดี ในนิมิตอันเกี่ยวกับคำพยากรณ์นี้ ได้ทรงโปรดสำแดงให้อิสยาห์เห็นว่าก้อนหินนี้เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงพระคริสต์ ท่านกล่าวไว้ว่า {DA 597.5}

“แต่พระยาห์เวห์จอมทัพนั้นแหละ ที่พวกท่านต้องถือว่าศักดิ์สิทธิ์

พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ท่านต้องกลัว และทรงเป็นผู้ที่ท่านต้องหวาดหวั่น แล้วพระองค์จะเป็นสถานศักดิ์สิทธิ์ แต่ก็จะเป็นหินสะดุดและเป็นศิลาที่ทำให้เชื้อสายทั้งสองของอิสราเอลหกล้ม ทั้งเป็นกับดักและเป็นบ่วงแร้วสำหรับชาวเยรูซาเล็ม และคนจำนวนมากจะหกล้มเพราะหินนั้น จะล้มคะมำและแตกหัก พวกเขาจะติดบ่วงและถูกจับไป” ด้วยนิมิตแห่งการเปิดเผยในคำพยากรณ์ที่ดำเนินไปจนถึงการเสด็จมาครั้งที่หนึ่งของพระคริสต์นั้น ได้มีการสำแดงให้ผู้เผยพระวจนะเห็นว่าการทดสอบศิลามุมเอกในพระนิเวศของซาโลมอนเป็นสัญลักษณ์ถึงการทดลองและการทดสอบที่พระคริสต์จะต้องแบกรับ “เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์ องค์เจ้านายตรัสดังนี้ว่า ‘นี่แน่ะ เราวางศิลาก้อนหนึ่งในศิโยน คือศิลาที่ทดสอบแล้ว เป็นศิลามุมเอกล้ำค่า เป็นรากฐานมั่นคง เขาผู้นั้นที่วางใจจะไม่เร่ร่อน” อิสยาห์ 8:13-15; 28:16 {DA 598.1}

ด้วยพระปัญญาอันไม่มีขอบเขตจำกัด พระเจ้าทรงเลือกศิลามุมเอก และทรงจัดวางลงด้วยพระองค์เอง พระองค์ทรงเรียกศิลานั้นว่า “ราก

ฐานมั่นคง” คนทั้งโลกเอาภาระและความเศร้าโศกมาวางไว้บนศิลาก่อนนี้ ซึ่งมีความสามารถทนรับได้ทั้งหมด พวกเขาสร้างอยู่บนนั้นได้ด้วยความปลอดภัยอย่างสมบูรณ์ พระคริสต์ทรงเป็น “ศิลาที่ทดสอบแล้ว” ผู้ที่วางใจในพระองค์ พระองค์ไม่ทรงเคยทำให้ผิดหวัง พระองค์ทรงผ่านทุกการทดสอบมาแล้ว พระองค์ทรงอดทนต่อแรงกดดันจากความผิดของอาดัมและความผิดของลูกหลานของเขา และทรงมีชัยชนะอย่างเหลือล้นจากอำนาจของความชั่ว พระองค์ทรงแบกรับภาระบาปของทุกคนที่กลับใจแล้วที่มอบให้กับพระองค์ ในพระคริสต์จิตใจที่สำนึกผิดได้พบการปลดปล่อย พระองค์ทรงเป็นรากฐานที่มั่นคง ทุกคนที่รับพระองค์เป็นที่พึ่งของพวกเขาจะได้พักผ่อนอย่างปลอดภัย {DA 598.2}

ในคำพยากรณ์ของอิสยาห์ พระคริสต์ได้รับการเปิดเผยว่าทรงเป็นทั้งรากฐานมั่นคงและศิลาที่ทำให้คนสะดุด อัครสาวกเปโตรเขียนโดยการทรงดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อธิบายไว้อย่างชัดเจนว่า พระคริสต์ทรงเป็นศิลามุมเอกและ

เป็นหินที่ทำให้คนหกล้ม {DA 599.1}

“ในเมื่อพวกท่านได้ชิมแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดีเลิศ จงมาหาพระองค์ พระศิลาที่มีชีวิต ที่แม้ถูกมนุษย์ปฏิเสธแล้ว แต่กลับเป็นศิลาที่ทรงเลือกสรร และล้ำค่าในสายพระเนตรพระเจ้า และพวกท่านเองเป็นดังศิลาที่มีชีวิต จงรับการสร้างขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ เพื่อเป็นปุโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายเครื่องบูชาฝ่ายวิญญาณ อันเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์ เพราะมีคำกล่าวไว้ในพระคัมภีร์แล้วว่า ‘นี่แหละ เราวางศิลาก่อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลาหัวมุมที่เลือกสรรอันล้ำค่า และใครที่เชื่อในพระองค์ก็จะไม่ผิดหวัง’ เพราะฉะนั้น พระองค์ทรงมีคำมหาศาลสำหรับพวกท่านที่เชื่อ แต่สำหรับคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อนั้น ศิลาที่ช่างก่อสร้างปฏิเสธไม่เอาแล้ว ศิลานี้ก็กลับกลายเป็นศิลามุมเอก และเป็นศิลาที่ทำให้คนสะดุดและเป็นหินที่ทำให้คนหกล้ม ที่พวกเขาสะดุดนั้น เพราะพวกเขาไม่เชื่อฟังพระวจนะ ตามที่พวกเขาถูกกำหนดให้ทำเช่นนั้น” 1 เปโตร 2: 3-8 {DA 599.2}

สำหรับผู้เชื่อที่เชื่อว่าพระคริสต์ทรงเป็นรากฐานมั่นคง คนเหล่านี้คือผู้ที่ล้มทับศิลาและแตกหักไป ข้อความนี้หมายถึงการยอมจำนนต่อพระคริสต์ และมีความเชื่อในพระองค์ การล้มทับศิลาและแตกหักคือการสละทิ้งความชอบธรรมของตัวเองและเข้าเฝ้าพระคริสต์ด้วยความถ่อมตนอย่างเด็กเล็กคนหนึ่ง และกลับใจจากการล่วงละเมิดของเราเอง และเชื่อในความรักแห่งการอภัยของพระองค์ และเช่นเดียวกัน โดยความเชื่อและการเชื่อฟังเราจึงสร้างขึ้นบนพระคริสต์ผู้ทรงเป็นรากฐานของเราได้ {DA 599.3}

ทั้งชาวยิวและคนต่างชาติสร้างขึ้นบนศิลานี้มีชีวิตนี้ได้โดยไม่มีความแตกต่างกัน ศิลานี้เป็นรากฐานเดียวที่เราจะสร้างขึ้นได้อย่างมั่นคง เป็นรากฐานที่มีความกว้างอย่างเพียงพอสำหรับทุกคน และแข็งแรงพอที่จะรองรับน้ำหนักและภาระของโลกทั้งใบ การติดสนิทกับพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระศิลานี้มีชีวิตทำให้ทุกคนที่สร้างบนรากฐานนี้จะเปลี่ยนเป็นก้อนหินที่มีชีวิต คนมากมายลงแรงด้วยความพยายาม

ของตนเองเพื่อตัดแต่ง ขัดเงาและทำให้ก้อนหินสวยงาม แต่พวกเขาเป็นหิน “มีชีวิต” ไม่ได้ เพราะไม่ได้ติดสนิทกับพระคริสต์ เมื่อปราศจากการติดสนิทนี้จะไม่มีการสักคนรอดได้ หากปราศจากชีวิตของพระคริสต์อยู่ในเรา เราไม่มีทางด้านพายุแห่งการทดลองได้ ความปลอดภัยนิรันดร์ของเราขึ้นกับการสร้างของเราบนรากฐานที่มั่นคง ปัจจุบันมีคนจำนวนมากสร้างอยู่บนรากฐานที่ยังไม่ผ่านการทดสอบ เมื่อฝนตก และพายุโหมกระหน่ำ และน้ำท่วม บ้านของพวกเขาพัง เพราะไม่ได้สร้างอยู่บนพระศิลานิรันดร์ ซึ่งมีพระเยซูคริสต์เป็นศิลามุมเอก {DA 599.4}

สำหรับคน “ที่ทำให้คนหกล้ม เพราะพวกเขาไม่เชื่อฟังพระวจนะ” นั้น พระคริสต์ทรงเป็นหินที่ทำให้คนหกล้ม แต่ “ศิลาที่ช่างก่อสร้างปฏิเสธไม่เอาแล้ว ศิลานี้ก็กลับกลายเป็นศิลามุมเอก” พระคริสต์ทรงแบกรับการปฏิเสธและการถูกล่วงละเมิดขณะปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ในโลกเหมือนเช่นศิลาที่ถูกปฏิเสธ พระองค์ทรง “ถูกดูหมิ่น และถูกทอดทิ้ง เป็นคนที่รับความ

เจ็บปวดและคุ้นเคยกับความทุกข์
ยาก. . . ท่านถูกดูหมิ่น และเรา
ไม่ได้นับถือท่าน” อิสยาห์ 53:3 แต่
เวลาที่พระองค์จะทรงรับพระสิริ
ใกล้จะมาถึงแล้ว ด้วยการเป็นขึ้น
จากความตาย พระองค์จะได้รับ
การประกาศด้วย “*ฤทธิ์านุภาพว่า
เป็นพระบุตรของพระเจ้า*” โรม 1:4
เมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สอง
พระองค์จะทรงปรากฏในฐานะ
พระเจ้าแห่งสวรรค์และโลก ผู้ที่ใน
เวลานี้กำลังจะตรึงพระองค์ที่กางเขน
จะได้รับรู้ถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์
ศิลาที่ถูกปฏิเสธรจะกลายเป็นศิลา
มุมเอกต่อหน้าจักรวาล {DA 600.1}

และ “*ศิลานั้นจะตกทับใคร คน
นั้นจะแหลกละเอียดไป*” ประชาชน
ที่ปฏิเสธพระคริสต์จะเห็นเมืองและ
ประเทศของพวกเขาถูกทำลายใน
เวลาเร็ววัน สง่าราศีของพวกเขาจะ
แหลกละเอียดและกระจัดกระจายไป
เหมือนผงกลีในสายลม แล้วอะไรล่ะ
ที่จะทำลายล้างชาวียิวให้พินาศ?
สิ่งที่ทำลายพวกเขาคือพระศิลาที่
หากพวกเขาได้สร้างอยู่บนพระศิลานั้น
ก็น่าจะเป็นที่ยึดไว้ให้มั่นคง
ปลอดภัย เป็นเพราะพระคุณแห่ง

ความดีของพระเจ้าที่ถูกดูแคลน
ความชอบธรรมที่ถูกปฏิเสธ ความ
เมตตาที่ถูกหมิ่นประมาท มนุษย์
ตั้งตัวเองต่อต้านพระเจ้า และทั้งหมด
ที่น่าจะเป็นความรอดของพวกเขา
ก็กลับกลายเป็นการทำลาย ทุกสิ่ง
ที่พระเจ้าทรงกำหนดให้เป็นชีวิต
พวกเขาหาว่านำไปสู่ความตาย การ
ตรึงพระคริสต์บนกางเขนของชาวียิว
เกี่ยวพันกับการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม
พระโลหิตที่หลังบนคาลวารีเป็น
น้ำหนักร่วงพวกเขาเข้ากับความ
พินาศสำหรับโลกนี้และโลกที่จะ
มาถึง ในวันยิ่งใหญ่สุดท้ายก็จะเป็น
เช่นนี้ เมื่อการพิพากษาจะตกอยู่กับ
ผู้ที่ปฏิเสธพระคุณของพระเจ้า จากนั้น
พระคริสต์ผู้ทรงเป็นก้อนหินที่ทำให้
พวกเขาสะดุดล้มจะปรากฏอยู่
ต่อหน้าพวกเขาพร้อมกับภูเขาแห่ง
การล้างแค้น พระสิริแห่งพระพักตร์
ของพระองค์ซึ่งสำหรับคนชอบธรรม
คือชีวิตแต่สำหรับคนชั่วจะเป็นเพลิง
ที่เผาผลาญ เพราะความรักถูกปฏิเสธ
และพระคุณถูกดูหมิ่น คนบาปจะ
ถูกทำลาย {DA 600.2}

ด้วยการใช้ตัวอย่างอธิบาย
มากมายและคำเตือนที่กล่าวซ้ำแล้ว

ข้าอีกพระเยซูทรงสำแดงให้เห็นว่า
เมื่อชาวยิวปฏิเสธพระบุตรของ
พระเจ้าพวกเขาจะได้รับผลอะไร
พระองค์ได้ตรัสถ้อยคำเหล่านี้แก่
ทุกคนในทุกยุคที่ปฏิเสธรับพระองค์
เป็นพระผู้ไถ่ ทุกคำเตือนมีไว้สำหรับ
พวกเขา พระนิเวศที่ถูกทำให้หมด

ความศักดิ์สิทธิ์ บุตรชายที่ไม่เชื่อฟัง
คนทำสวนที่จอมปลอม ผู้ก่อสร้าง
หยิ่งยโสทั้งหมดนี้มีภาพสะท้อนอยู่ใน
ประสบการณ์ของคนบาปทุกคน
ถ้าเขาไม่กลับใจแล้ว ชะตากรรมที่
พวกเขาเห็นล่วงหน้าจะเป็นของเขา
{DA 600.3}

“สำหรับผู้ที่ไม่เชื่อว่าพระคริสต์ทรงเป็นรากฐานมั่นคง
คนเหล่านี้คือผู้ที่ล้มทับศิลาและแตกหักไป....
การล้มทับศิลาและแตกหักคือการสลัดทิ้งความชอบธรรมของตัวเอง
และเข้าเฝ้าพระคริสต์ด้วยความถ่อมตนอย่างเด็กเล็กคนหนึ่ง
และกลับใจจากการลวงละเมอของเราเอง
โดยความเชื่อและการเชื่อฟัง
เราจึงสร้างขึ้นบนพระคริสต์ผู้ทรงเป็นรากฐานของเราได้” {DA599.3}

ความขัดแย้งรุนแรง

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 22:15-46; มาระโก 12:13-40; ลูกา 20:20-47

พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองต่างนั่งเฝ้าฟังคำดำหนิของพระคริสต์ พวกเขาหักล้างข้อกล่าวหาของพระองค์ไม่ได้ แต่กลับมุ่งมันยิ่งขึ้นที่จะทำให้พระองค์ติดกับดัก และด้วยเป้าหมายนี้พวกเขาจึงส่งสายลับไปเข้าเฝ้าพระองค์ พวกเขา “ใช้ให้บางคนแสวงหาตัวเป็นคนชอบธรรมตามไปสอดแนม หวังจะจับผิดในคำสอนของพระองค์ เพื่อจะมอบพระองค์ไว้ใต้สิทธิอำนาจของเจ้าเมือง” พวกเขาไม่ได้ส่งพวกฟาริสี แก่ชราที่พระเยซูพบอยู่เสมอ แต่เป็นชายหนุ่มที่มีความมั่งคั่งอย่างแรงกล้าและกระตือรือร้นและเป็นคน ที่พวกเขาคิดว่าพระคริสต์ไม่รู้จัก คนเหล่านี้มาพร้อมกับพวกเฮโรดบางคนเพื่อคอยฟังพระดำรัสของพระคริสต์เพื่อจะได้เป็นพยานต่อสู่กับพระองค์ในการพิพากษา พวก

ฟาริสีและพวกเฮโรดเป็นศัตรูมาตลอด แต่บัดนี้พวกเขารวมตัวกันเป็นศัตรูกับพระคริสต์ {DA 601.1}

พวกฟาริสีร่ำคาญที่ถูกพวกโรมันขูดรีดภาษีมาตลอด พวกเขาถือว่าการชำระภาษีขัดแย้งกับพระบัญญัติของพระเจ้า บัดนี้พวกเขามองเห็นโอกาสที่จะวางกับดักจับพระเยซู ผู้สอดแนมได้มาเข้าเฝ้าพระองค์และด้วยการแสดงออกอย่างจริงจัง ทำราวกับว่ามีความปรารถนาที่จะรู้หน้าที่ของตน กล่าวว่า “ท่านอาจารย์ เราทราบอยู่ว่าท่านกล่าวและสั่งสอนแต่ความจริง ไม่เคยเห็นแก่หน้าใคร แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริง ๆ การส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นควรหรือไม่?” {DA 601.2}

คำว่า “เราทราบอยู่ว่าท่านกล่าวและสั่งสอนแต่ความจริง” หากเป็นคำพูดที่จริงใจ ก็น่าจะเป็นการ

กล่าวคำยอมรับที่ดีเยี่ยม แต่พวกเขาพูดเพื่อหลอกลวง ถึงอย่างไรก็ตามคำให้การของพวกเขาเป็นเรื่องจริง พวกฟาริสีรู้ว่าพระคริสต์ตรัสและสอนถูกต้อง และพวกเขาจะถูกพิพากษาด้วยคำพยานของพวกเขาเอง {DA 602.1}

คนที่เข้ามาซักถามพระเยซูคิดว่าตนปิดบังจุดประสงค์ของตนได้แนบเนียนดีแล้ว แต่พระเยซูทรงอ่านใจของพวกเขาออกราวกับอ่านหนังสือที่เปิดอยู่และทรงได้ยินน้ำเสียงอันหนาใจหลังหลอกของพวกเขา พระองค์ตรัส “พวกท่านมาทดลองเราทำไม?” จึงเป็นการส่งสัญญาณที่พวกเขาไม่ได้ถามให้แก้พวกเขาด้วยการแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงอ่านจุดประสงค์ของพวกเขาที่ซ่อนอยู่ได้ พวกเขาารู้สึกสับสนมากยิ่งขึ้นเมื่อพระองค์ทรงเพิ่มเติมต่อไปว่า “จงเอาเงินเดนาริอันเหรียญหนึ่งมาให้เราดู” พวกเขาจึงเอาเดนาริอันเหรียญหนึ่งมาถวายพระองค์ และพระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร?” เขาทั้งหลายตอบว่า “ของซีซาร์” เมื่อทรงขึ้นไปที่คำจารึกบนเหรียญ

พระเยซูตรัสว่า ด้วยเหตุนี้ “ของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า” {DA 602.2}

ผู้สอดแนมคาดว่าพระเยซูจะทรงตอบคำถามของพวกเขาอย่างตรงไปตรงมาไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง หากพระองค์จะตรัสตอบว่าเป็นการไม่สมควรที่จะส่งส่วยให้ซีซาร์แล้วพวกเขาก็จะฟ้องเจ้าหน้าที่รัฐบาลชาวโรมันและจับพระองค์ฐานก่อกบฏ แต่หากพระองค์จะประกาศว่าการส่งส่วยเป็นเรื่องถูกกฎหมายแล้วพวกเขาก็จะวางแผนใส่ร้ายพระองค์ต่อหน้าประชาชนว่าพระองค์ต่อต้านธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า บัดนี้พวกเขาเองรู้สึกงุนงงและพ่ายแพ้แล้ว แผนของพวกเขายุ่งเหยิงสับสน ลักษณะการสรุปคำถามของพวกเขาทำให้พวกเขาไม่มีอะไรจะพูดอีกต่อไป {DA 602.3}

คำตอบของพระคริสต์ไม่ได้เป็นคำตอบที่ป่ายเปียง แต่เป็นคำตอบที่ตรงไปตรงมา พระองค์ทรงถือเหรียญโรมันซึ่งจารึกพระนามและพระฉายาลักษณ์ของซีซาร์ไว้ในพระหัตถ์ พระองค์ทรงเปิดเผยว่า

เนื่องจากพวกเขาอาศัยอยู่ภายใต้การปกครองของอำนาจโรมันพวกเขาควรต้องให้การสนับสนุนผู้มีอำนาจตราบทที่อำนาจนั้นไม่ขัดต่อหน้าที่ในระดับที่สูงขึ้น แต่ในขณะที่อยู่อย่างสงบสุขภายใต้กฎหมายของแผ่นดินพวกเขาจะต้องถวายความจงรักภักดีต่อพระเจ้าอยู่ตลอดเวลาจนเป็นอันดับแรก {DA 602.4}

พระดำรัสของพระเจ้าช่วยให้รอดที่ว่า “ของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า” เป็นคำตักเตือนชาวียิวเจ้าเล่ห์อย่างรุนแรง หากพวกเขาปฏิบัติตามพันธะผูกพันที่มีต่อพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์แล้ว พวกเขาคงจะไม่เป็นชนชาติล้มละลายและต้องมาตกอยู่ภายใต้อำนาจคนต่างชาติ จะไม่มีธงของชาวโรมันโบกสะบัดอยู่เหนือกรุงเยรูซาเล็ม จะไม่มีทหารรักษาการณ์ของโรมันยืนอยู่ที่ประตูเมืองของเธอ และจะไม่มีผู้ปกครองโรมันปกครองภายในกำแพงของเธอ ประชาชาติยิวจึงกำลังรับโทษเพื่อชดใช้การละทิ้งความเชื่อในพระเจ้า {DA 602.5}

เมื่อพวกฟาริสีได้ยื่นคำตอบของพระคริสต์ “พวกเขาก็ประหลาดใจจึงละพระองค์ไว้และกลับไป” พระองค์

ทรงประณามความหน้าซื่อใจคดและการถือสิทธิที่หักของพวกเขา และด้วยการทำเช่นนี้พระองค์ตรัสหลักการยิ่งใหญ่ประการหนึ่ง ซึ่งเป็นหลักการที่กำหนดไว้อย่างชัดเจนถึงขอบข่ายหน้าที่ของมนุษย์ที่มีต่อการปกครองฝ่ายพลเรือนของรัฐและหน้าที่ของเขาที่มีต่อพระเจ้า ในสมองของหลายคน ปัญหาที่กวนนี้ได้ถูกแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาพวกเขายึดหลักการที่ถูกต้องนี้ไว้ และแม้ว่าหลายคนจากไปอย่างไม่พอใจ แต่พวกเขาก็ได้เห็นว่าการที่พื้นฐานของปัญหานี้ได้อธิบายไว้อย่างชัดเจนแล้ว และพวกเขาก็ประหลาดใจกับการหยั่งรู้อันกว้างไกลของพระคริสต์ {DA 602.6}

ในทันทีที่พวกฟาริสีถูกปราบจนนิ่งไปแล้วนั้น พวกสะดูสีก็ได้เข้ามาพร้อมกับคำถามเจ้าเล่ห์ของพวกเขา คนสองกลุ่มนี้ขัดแย้งกันอย่างรุนแรง พวกฟาริสียึดติดธรรมเนียมประเพณีอย่างเหนียวแน่น พวกเขาถือปฏิบัติพิธีกรรมอย่างเคร่งครัด ใส่ใจเรื่องพิธีการล้างชำระ การอดอาหารและการอธิษฐานยืดยาว โอ้อวดเรื่องการให้ทาน แต่พระคริสต์ทรง

ประกาศว่าพวกเขาทำให้พระบัญญัติ
ของพระเจ้าเป็นโมฆะด้วยคำสอน
ของมนุษย์แทนคำสอนของพระเจ้า
โดยภาพรวมแล้ว พวกเขาตั้งมั่นและ
หน้าซื่อใจคด แต่กระนั้น ท่ามกลาง
พวกเขายังมีคนที่เคร่งครัดอย่าง
จริงจัง พวกเขายอมรับคำสอนของ
พระคริสต์และเข้าร่วมเป็นสาวกของ
พระองค์ พวกเขาปฏิบัติตามธรรมเนียม
ประเพณีของพวกฟาริสี พวกเขา
ยอมรับว่าเชื่อพระคัมภีร์แทบทั้งเล่ม
และยอมรับว่าเป็นกฎเกณฑ์ของการ
กระทำ แต่ในทางปฏิบัติพวกเขาเป็น
คนที่สงสัยและเป็นพวกวัตถุนิยม
{DA 603.1}

พวกเขาเชื่อว่ามีทูตสวรรค์
การเป็นขึ้นจากความตาย และคำสอน
เรื่องชีวิตในอนาคตที่จะได้รับรางวัล
ตอบแทนและการลงโทษ พวกเขา
ต่างจากพวกฟาริสีในประเด็นเหล่านี้
ทั้งหมด โดยเฉพาะเรื่องการเป็นขึ้น
จากความตายเป็นหัวข้อที่พิพาทกันอย่าง
รุนแรงระหว่างสองกลุ่ม พวกฟาริสี
เชื่ออย่างแน่วแน่เรื่องของการเป็น
ขึ้นจากความตาย แต่เมื่อมีการถกกันถึง
เรื่องนี้ ความคิดเห็นของพวกเขาใน
เรื่องสภาพอนาคตกลับกลายเป็น

เรื่องที่สับสน สำหรับพวกเขาแล้ว
ความตายเป็นเรื่องลึกลับที่อธิบาย
ไม่ได้ ความไม่สามารถได้พวกสะดูสี
ทำให้เกิดความระคายเคืองระหว่าง
กันอย่างต่อเนื่อง การพูดคุยระหว่าง
ทั้งสองฝ่ายมักจะส่งผลให้เกิดการ
โต้เถียงกันอย่างรุนแรง ส่งผลให้ทั้ง
สองฝ่ายเหินห่างกันมากขึ้นกว่าเดิม
{DA 603.2}

ในเรื่องจำนวนคนแล้ว พวก
สะดูสีมีน้อยกว่าฝ่ายตรงข้ามมาก
และพวกเขาควบคุมประชาชนทั่วไป
ไม่ค่อยได้ แต่พวกสะดูสีที่ร่ำรวยมีอยู่
มากมาย และพวกเขามักใช้อิทธิพล
จากความมั่งคั่ง บุโรหิตส่วนใหญ่มา
จากคนในตำแหน่งสังคมของพวกเขา
และจากคนกลุ่มนี้ก็มักจะได้รับเลือก
ให้เป็นมหาปุโรหิต อย่างไรก็ตาม
มีการกำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าจะ
ต้องไม่นำความคิดเห็นที่น่ากังขา
ของพวกเขาออกมาเสนออย่างโจ่งแจ้ง
เนื่องจากจำนวนฟาริสีมีมากกว่าและ
เป็นที่นิยมกว่า พวกสะดูสีจึงจำ
เป็นต้องทำตัวให้เหินห่าง ในขณะที่ดำรง
ตำแหน่งปุโรหิตนั้นพวกเขายินยอมรับ
หลักคำสอนของพวกฟาริสี แต่ความ
จริงที่ว่าพวกเขามีคุณสมบัติเหมาะสมกับ

ตำแหน่งดังกล่าวมีอิทธิพลต่อความ
ผิดของพวกเขา {DA 604.1}

พวกสะดูสีปฏิเสธคำสอนของ
พระเยซู พระองค์ทรงได้รับการขับ
เคลื่อนด้วยวิญญาณองค์หนึ่งที่พวก
เขาไม่ยอมรับตามการสำแดงออกมา
เช่นนี้ และคำสอนของพระองค์ใน
เรื่องของพระเจ้าและชีวิตในอนาคต
ขัดแย้งกับทฤษฎีของพวกเขา พวก
เขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นสิ่งมีชีวิต
เดี่ยวผู้ทรงเหนือกว่ามนุษย์ แต่พวก
เขาได้ว่าอำนาจเหนือกว่าที่ปกครอง
อยู่และการมองเห็นไกลของพระเจ้า
จะทำให้มนุษย์ไม่สามารถเลือก
ระหว่างความผิดและความถูกต้อง
ได้และทำให้เขาตกต่ำลงไปสู่ฐานะ
ทาสคนหนึ่ง พวกเขามีความเชื่อว่า
เมื่อมนุษย์ถูกสร้างขึ้นมาแล้ว พระเจ้า
ทรงปล่อยให้พวกเขาอยู่ตามลำพัง
ตนเอง ไม่ขึ้นกับอิทธิพลใดในระดับสูง
พวกเขาถือว่ามนุษย์มีเสรีที่จะควบคุม
ชีวิตของตนเองและที่จะปั้นแต่ง
เหตุการณ์ของโลกและถือว่าชะตา
ของเขายู่ในกำมือของเขาเอง พวก
เขาปฏิเสธพระวิญญาณของพระเจ้า
ที่ทรงประกอบกิจผ่านความพยายาม
ของมนุษย์หรือผ่านวิธีการธรรมชาติ

กระนั้นพวกเขาก็ยังถือว่า โดยผ่าน
การใช้พลังทางธรรมชาติอย่างถูกต้อง
มนุษย์สามารถยกระดับให้สูงขึ้นและ
ได้รับความกระฉ่างแจ่มขึ้นได้ ถือว่า
โดยการควบคุมอย่างเข้มงวดและ
อย่างกวดขัน ชีวิตของเขาจะถูก
ชำระให้บริสุทธิ์ {DA 604.2}

แนวความคิดเรื่องพระเจ้าของ
พวกเขาหล่อหลอมลักษณะอุปนิสัย
ของพวกเขาเอง ตามทัศนะของพวกเขา
พระเจ้าไม่ได้สนใจในตัวมนุษย์
ดังนั้น พวกเขาจึงเอาใจใส่ต่อกัน
เพียงเล็กน้อยและร่วมมือระหว่างกัน
น้อย ด้วยการปฏิเสธการทรงดลใจ
ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ต่อการ
กระทำของมนุษย์ ในชีวิตของพวกเขา
เขาจึงขาดอำนาจของพระองค์ เช่น
เดียวกับชาวยิวทั่วไป พวกเขาโอ้อวด
สิทธิโดยกำเนิดของพวกเขาในฐานะ
บุตรของอับราฮัมและโอ้อวดถึงการ
ปฏิบัติพระบัญญัติอย่างเคร่งครัด
ของพวกเขา แต่พวกเขากลับขาด
แคลนวิญญาณที่แท้จริงของพระ
บัญญัติและความเชื่อและความเมตตา
กรุณาของอับราฮัม ความเห็นอก
เห็นใจอย่างธรรมชาติของพวกเขา
ถูกจำกัดอยู่แคในวงแคบ พวกเขา

เชื่อว่าเป็นไปได้ที่มนุษย์ทุกคนจะได้รับความสะดวกสบายและพระพรแห่งชีวิต ความขัดสนและความทุกข์ทรมานของผู้อื่นไม่ได้สัมผัสหัวใจของพวกเขา พวกเขาอยู่เพื่อตัวเอง {DA 604.3}

โดยพระดำรัสและการประกอบกิจของพระองค์ พระคริสต์ทรงพิสูจน์ให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่ทำให้เกิดผลเหนือธรรมชาติ ให้เห็นถึงชีวิตในอนาคตที่อยู่ไกลออกไป ให้เห็นถึงพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของมนุษย์ พระผู้ทรงใส่พระทัยถึงผลประโยชน์ที่แท้จริงของพวกเขา อยู่เสมอ พระองค์ทรงเปิดเผยฤทธิ์อำนาจแห่งการประกอบกิจของพระเจ้าในความเมตตากรุณาและความเห็นอกเห็นใจซึ่งเป็นสิ่งที่ดำหนิการผูกขาดอย่างเห็นแก่ตัวของพวกสะดูสี พระองค์ทรงสอนว่าเพื่อเห็นแก่ผลประโยชน์ของมนุษย์ทั้งทางโลกและทางนิรันดร์กาล พระเจ้าจึงทรงขับเคลื่อนในหัวใจโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงสำแดงให้เห็นว่าเป็นการผิดพลาดที่วางใจในอำนาจของมนุษย์ว่าจะทำให้ลักษณะอุปนิสัยเกิดการเปลี่ยนแปลง

ได้ซึ่งสิ่งนี้มีเพียงพระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้นที่จะประกอบกิจได้ {DA 605.1}

พวกสะดูสีมุ่งมั่นที่จะทำให้คำสอนเรื่องนี้ไม่น่าเชื่อถือ ถึงแม้พวกเขาจะกำหนดโทษตายใส่พระองค์ไม่ได้ แต่ในความพยายามหาเรื่องขัดแย้งกับพระเยซูพวกเขาเชื่อมั่นว่าจะทำให้พระองค์เสื่อมเสียชื่อเสียงจนไม่เป็นที่ยอมรับ การกลับเป็นขึ้นจากความตายเป็นเรื่องที่พวกเขาเลือกที่จะซักถามพระองค์ หากพระองค์ทรงเห็นด้วยกับพวกเขา พระองค์ก็จะสร้างความเกลียดชังกับพวกฟาริสีต่อไป หากพระองค์ทรงเห็นต่าง พวกเขาก็วางแผนว่าจะยกคำสอนของพระองค์ขึ้นเป็นที่เย้ยหยัน {DA 605.2}

พวกสะดูสีชี้แจงว่าถ้าร่างกายในสภาพอมตะและสภาพมตะประกอบด้วยอนุภาคของสสารชนิดเดียวกันแล้ว เมื่อพวกเขาถูกปลุกขึ้นจากความตายก็ต้องมีเนื้อหนังและเลือด และชีวิตที่ตัดขาดไปในขณะอยู่บนโลกจะดำเนินใหม่ต่อไปอีกครั้งในโลกนิรันดร์ ในกรณีเช่นนี้พวกเขาสรุปว่าความสัมพันธ์ทางโลกจะกลับ

ดำเนินต่ออีกครั้ง สามีและภรรยาจะ
กลับมารวมกันอีกครั้ง ชีวิตสมรสจะ
กลับมาสู่ความสมบูรณ์อีกครั้ง และ
ทุกสิ่งจะดำเนินไปเช่นเดียวกันกับ
ที่เคยเกิดขึ้นก่อนความตาย ความ
อ่อนแอและอารมณ์ในชีวิตนี้จะ
ดำเนินต่อไปในชีวิตกายภาพหน้า
{DA 605.3}

เพื่อตอบคำถามของพวกเขา
พระเยซูทรงยกผ้าคลุมออกจากชีวิต
ในอนาคต “เมื่อมนุษย์เป็นขึ้นจาก
ความตายนั้น” พระองค์ตรัส “จะไม่มี
การสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรย
ากันอีก แต่จะเป็นเหมือนบรรดาทูต
ในฟ้าสวรรค์” พระองค์ทรงสำแดง
ให้เห็นว่าความเชื่อของพวกสะดูสีผิด
สมมติฐานของพวกเขานั้นผิด “ท่าน
ทั้งหลายผิดแล้ว” พระองค์ตรัสเพิ่ม
เติมว่า “เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือ
ฤทธิ์เดชของพระเจ้า” พระองค์ไม่ทรง
กล่าวหาพวกเขาเหมือนที่พระองค์
ทรงกล่าวหาพวกฟาริสีว่าเป็นคน
หน้าซื่อใจคด แต่ทรงกล่าวหาว่า
พวกเขาเชื่อผิด {DA 605.4}

พวกสะดูสียกย่องว่าตนเอง
เป็นผู้ยึดมั่นพระคัมภีร์อย่างเคร่งครัด
ที่สุดเหนือกว่ามนุษย์คนใด แต่พระ

เยซูทรงสำแดงให้เห็นว่าพวกเขา
ไม่มีความหมายที่แท้จริง พวกเขา
จะต้องเอาความรู้เข้าไปให้ถึงใจด้วย
การให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจ
ให้กระจ่างแจ้ง พระองค์ทรงประกาศ
ว่าการขาดความรู้พระคัมภีร์และฤทธิ์
อำนาจของพระเจ้าเป็นสาเหตุของ
ความเชื่อที่สับสนและความมืดมน
ในจิตใจ พวกเขาพยายามนำความ
ลึกลับของพระเจ้ามาให้อยู่ภายใน
กรอบของเหตุผลอันจำกัดของพวก
เขา พระคริสต์ทรงเรียกเชิญให้พวก
เขาเปิดใจรับความจริงอันศักดิ์สิทธิ์
เหล่านั้นซึ่งจะขยายและเสริมสร้าง
ความเข้าใจ คนนับพันกลายเป็นคน
ไม่เชื่อพระเจ้าเพราะจิตใจอันจำกัด
ของพวกเขามิอาจเข้าใจความลึกลับ
ของพระเจ้าได้ พวกเขาอธิบาย
การสำแดง ออกอันยอดเยี่ยม
ของการทรงจัดเตรียมของอำนาจ
ของพระเจ้าไม่ได้ ดังนั้นพวกเขาจึง
ปฏิเสธหลักฐานของฤทธิ์อำนาจเช่นนี้
โดยอ้างเหตุผลว่าเป็นจากหน่วยงาน
ตัวแทนของธรรมชาติซึ่งพวกเขาเข้าใจ
ยิ่งน้อยไปกว่าเดิม ญูญแจดอกเดียว
ที่จะไขความลึกลับที่อยู่รอบตัวเราคือ
การยอมรับการทรงร่วมสถิตและ

อำนาจทั้งหมดของพระเจ้าในสิ่งเหล่านี้ มนุษย์ต้องยอมรับว่าพระเจ้าเป็นพระผู้สร้างจักรวาล พระองค์ทรงเป็นผู้บัญชาการและทรงดำเนินการทุกสิ่ง พวกเขาต้องการมุมมองที่กว้างขึ้นในเรื่องพระลักษณะนิสัยของพระองค์และความลึกซึ้งของหน่วยงานตัวแทนของพระองค์ {DA 605.5}

พระคริสต์ทรงเปิดเผยให้แก่ผู้ฟังของพระองค์ว่าหากไม่มีการเป็นขึ้นจากตาย พระคัมภีร์ที่พวกเขาอ้างว่าเชื่อนั้นก็จะมีประโยชน์ พระองค์ตรัสว่า “เกี่ยวกับเรื่องของคนตายจะเป็นขึ้นจากความตายนั้น พวกท่านยังไม่ได้อ่านสิ่งที่พระเจ้าตรัสไว้กับท่านหรือว่า ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ’ พระองค์ไม่ได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น” พระเจ้าไม่ได้ประเมิณสิ่งต่างๆ จากสิ่งที่มีอยู่แล้ว พระองค์ทรงมองเห็นเบื้องปลายตั้งแต่เริ่มต้น และทรงมองเห็นผลของพระราชกิจของพระองค์สำเร็จราวกับว่าเกิดขึ้นแล้วในเวลานี้ คนตายอันเป็นที่รักตั้งแต่อาดัมจนถึงวิสุทธิชนคนสุดท้ายที่ตายจะได้ยิน

เสียงของพระบุตรของพระเจ้า และจะออกมาจากหลุมฝังศพเข้าสู่ชีวิตอมตะ พระเจ้าจะทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขาและพวกเขาจะเป็นประชากรของพระองค์ จะมีความสัมพันธ์อันใกล้ชิดและอ่อนโยนระหว่างพระเจ้ากับวิสุทธิชนที่เป็นขึ้นจากตาย สภาพเช่นนี้คาดหวังไว้แล้วในพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ทรงมองเห็นราวกับว่าเกิดขึ้นแล้ว คนตายมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ {DA 606.1}

พระดำรัสของพระคริสต์ทำให้พวกสะดูสีนิ่งเงียบไป พวกเขาตอบพระองค์ไม่ได้ ไม่มีพระดำรัสใดที่เอื้อต่อความได้เปรียบแม้เพียงน้อยนิดที่พวกเขาจะใช้กำหนดโทษพระองค์ได้ ศัตรูของพระองค์ไม่ได้อะไรไปนอกจากความเหยียดหยามจากประชาชน {DA 606.2}

อย่างไรก็ตาม พวกฟาริสียังไม่สิ้นหวังที่จะผลักดันพระองค์ให้ตรัสสิ่งที่พวกเขาจะนำไปใช้ต่อต้านพระองค์ พวกเขาโน้มน้าวธรรมาจารย์ที่มีความรู้คนหนึ่งให้มาทูลถามพระเยซูว่าธรรมเนียมปฏิบัติข้อใดมีความสำคัญมากที่สุด {DA 606.3}

พวกฟาริสียกย่องพระบัญญัติ
สี่ข้อแรกซึ่งชี้ให้เห็นถึงหน้าที่ของ
มนุษย์ต่อพระผู้สร้างของเขาราวกับว่า
ให้ผลลัพธ์ที่ยิ่งใหญ่กว่าผลที่ได้จาก
อีกหกข้อซึ่งกำหนดหน้าที่ของมนุษย์
ต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ผลที่ตามมา
คือพวกเขาละเลยการแสดงออกถึง
พระคุณแห่งความดีในทางปฏิบัติ
พระเยซูทรงสำแดงให้ประชาชนเห็น
ความบกพร่องยิ่งใหญ่ของพวกเขา
และทรงสอนถึงความจำเป็นของการ
กระทำที่ดีโดยประกาศว่าต้นไม้ดีจะ
เห็นได้จากผลของมัน ด้วยเหตุผลนี้
พระองค์จึงได้รับข้อกล่าวหาว่าทรง
ยกย่องพระบัญญัติหกข้อหลังให้อยู่
เหนือสี่ข้อแรก {DA 606.4}

ทนายคนนี้เข้ามาเฝ้าพระเยซู
ด้วยการตั้งคำถามอย่างตรงไปตรงมา
ว่า “ใน**ธรรมบัญญัติ**นั้น พระ**บัญญัติ**
ข้อไหนสำคัญที่สุด?” คำตอบของ
พระคริสต์นั้นตรงและโน้มน้าวจิตใจ
“พระ**บัญญัติ**ซึ่งเป็นเอกเป็นใหญ่
กว่า**บัญญัติ**ทั้งปวงนั้นคือว่า ‘โอ
คนอิสราเอล จงฟังเถิด องค์พระ
ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทั้งหลาย
เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว
และพวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็น

เจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่านด้วย**สุดจิต**
สุดใจของท่าน ด้วย**สิ้นสุด**ความคิด
และด้วย**สิ้นสุด**กำลังของท่าน’ นี่เป็น
พระ**บัญญัติ**ที่เป็นเอกเป็นใหญ่”
พระคริสต์ตรัสต่อไปว่าพระ**บัญญัติ**
ประการที่สองก็เหมือนพระ**บัญญัติ**
ประการแรก เพราะขยายออกจาก
ข้อแรก “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรัก
ตนเอง พระ**บัญญัติ**อื่นที่ใหญ่กว่า
พระ**บัญญัติ**ทั้งสองนี้**ไม่มี**” มาระโก
12:29-31 TKJV “**ธรรมบัญญัติ**และ
คำของผู้เผยพระวจนะทั้งหมดก็ขึ้น
อยู่กับพระ**บัญญัติ**สองข้อนี้” {DA
607.1}

พระ**บัญญัติ**สี่ข้อแรกรวมสรุป
ได้เป็น**บัญญัติ**ข้อใหญ่ข้อเดียวว่า
“จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้า
ของท่าน ด้วย**สุดจิต****สุดใจ**ของท่าน”
หกข้อสุดท้ายรวมอยู่ในอีกข้อหนึ่งคือ
“จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”
พระ**บัญญัติ**ทั้งสองนี้เป็นการแสดง
ออกถึงหลักการแห่งความรัก จะถือ
รักษาพระ**บัญญัติ**ข้อแรกและล่วง
ละเมิดพระ**บัญญัติ**ข้อที่สองไม่ได้
หรือถือรักษาพระ**บัญญัติ**ข้อที่สอง
และล่วงละเมิดพระ**บัญญัติ**ข้อแรก
ไม่ได้ เมื่อพระเจ้าได้รับการเทิดทูน

ขึ้นอย่างชอบธรรมในบัลลังก์หัวใจ
ของเราแล้ว เราก็จะปฏิบัติต่อเพื่อน
บ้านได้อย่างถูกต้อง เราจะรักเพื่อน
บ้านเหมือนรักตนเอง และมีเพียง
เมื่อเรารักพระเจ้าอย่างสิ้นสุดหัวใจ
เท่านั้นที่เราจะรักเพื่อนบ้านได้อย่าง
ไม่ลำเอียง {DA 607.2}

และเนื่องจากสาระสำคัญ
ทั้งหมดของพระบัญญัติอยู่ที่ความรัก
ที่มีต่อพระเจ้าและมนุษย์ จึงสรุปได้
ว่าเราล่งละเมิดพระบัญญัติข้อหนึ่ง
ข้อใดไม่ได้โดยไม่ล่งละเมิดหลักการนี้
ด้วยประการฉะนี้พระคริสต์ทรงสอน
ผู้ฟังว่าพระบัญญัติของพระเจ้าไม่ใช่
ข้อกำหนดที่แยกออกจากกันเป็นข้อๆ
โดยมีบางข้อที่สำคัญอย่างมากยิ่ง
ในขณะที่อีกหลายข้อมีความสำคัญ
น้อยและละเลยไปได้โดยไม่ต้อง
รับโทษ พระเจ้าของเราทรงเสนอ
พระบัญญัติสี่ข้อแรกและหกข้อหลัง
ว่าเป็นพระบัญญัติร่วมของพระเจ้า
และทรงสอนว่าความรักที่ถวายเป็น
พระเจ้าจะแสดงออกด้วยการเชื่อ
ปฏิบัติตามพระบัญญัติทั้งหมดของ
พระองค์ {DA 607.3}

ธรรมาจารย์ที่ถามพระเยซูนั้น
ศึกษาพระบัญญัติมาแล้วเป็นอย่างดี

และเขาก็รู้สึกประหลาดใจกับพระ
คำรัสของพระองค์ เขาไม่ได้คาดว่า
พระองค์จะทรงสำแดงความรู้เกี่ยวกับ
พระคัมภีร์ได้อย่างลึกซึ้งและละเอียด
ถี่ถ้วนเช่นนี้ เขาได้รับมุมมองที่กว้าง
ขึ้นเกี่ยวกับหลักการที่เป็นพื้นฐาน
ของพระบัญญัติศักดิ์สิทธิ์ ต่อหน้า
พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองที่รวม
ตัวกันนั้น เขายอมรับด้วยความจริงใจ
ว่าพระคริสต์ทรงตีความกฎหมายได้
อย่างถูกต้องโดยกล่าวว่า {DA 607.4}

“จริงที่เดียวท่านอาจารย์ ท่าน
กล่าวถูกต้องที่ว่า พระเจ้ามีแต่องค์
เดียว นอกจากพระองค์แล้ว ไม่มี
พระเจ้าอื่นอีกเลย และการที่จะรัก
พระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ
และสุดกำลัง และรักเพื่อนบ้านเหมือน
รักตนเองก็สำคัญกว่าเครื่องเผาบูชา
และของถวายทั้งสิ้น” {DA 607.5}

พระปัญญาในคำตอบของ
พระคริสต์ทำให้ธรรมาจารย์คนนี้เกิด
ความเชื่อมั่น เขารู้ดีว่าศาสนาของยิว
ประกอบด้วยพิธีกรรมที่แสดงออก
นอกกายมากกว่าศรัทธาที่มีอยู่ภายใน
เขาพอตระหนักได้ถึงความไร้ค่าของ
การถวายเครื่องบูชาตามพิธีกรรม
และการหลังเลือดอย่างไร้ความเชื่อ

เพื่อการลบบาป เขามองเห็นแล้วว่าความรักและการเชื่อฟังพระเจ้ารวมถึงการใส่ใจดูแลมนุษย์อย่างไม่เห็นแก่ตัว มีคุณค่ามากกว่าพิธีกรรมเหล่านี้ การที่ชายคนนี้พร้อมที่จะยอมรับความถูกต้องในเหตุผลของพระคริสต์และพร้อมที่จะตัดสินใจตอบสนองอย่างฉับพลันต่อหน้าประชาชนนั้นเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าจิตวิญญาณของเขาแตกต่างไปจากจิตวิญญาณของพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองอย่างสิ้นเชิง พระทัยของพระเยซูเมตตาสงสารธรรมาจารย์ที่จริงใจผู้นี้ ที่เขากล้าเผชิญหน้ากับการคว่ำมวดของพวกปุโรหิตและคำขู่ของพวกผู้ปกครองจนกล้าที่จะพูดถึงสิ่งที่ใจเชื่อมั่น “เมื่อพระเยซูทรงเห็นว่าคนนั้นตอบสนองอย่างมีปัญญาจึงตรัสกับเขาว่า ‘ท่านไม่ไกลจากแผ่นดินของพระเจ้า’” {DA 608.1}

ธรรมาจารย์ผู้นี้เข้าใกล้อาณาจักรของพระเจ้าแล้ว ทั้งนี้เป็นเพราะเขามองเห็นว่าพระเจ้าทรงยอมรับการกระทำแห่งความชอบธรรมมากกว่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชา แต่เขาจำเป็นต้องมองเห็นพระลักษณะนิสัยของพระเจ้าในตัวพระคริสต์และ

รับอำนาจผ่านพระคริสต์เพื่อทำกิจแห่งความชอบธรรม ระบบพิธีกรรมไม่มีคุณค่าอันใดเว้นแต่ว่าจะเกี่ยวโยงกับพระคริสต์ด้วยความเชื่ออันมีชีวิต แม้แต่พระบัญญัติแห่งศีลธรรมก็ไม่ไปถึงเป้าหมายเช่นกันเว้นเสียแต่จะทำความเข้าใจพระบัญญัตินั้นผ่านทางความสัมพันธ์ของพระบัญญัติกับพระผู้ช่วยให้รอด พระคริสต์ทรงสำแดงให้เห็นครั้งแล้วครั้งเล่าว่าพระบัญญัติของพระบิดาบรรจบบางสิ่งที่ลึกซึ้งยิ่งกว่าพระบัญญัติที่มีอำนาจในพระบัญญัติประกอบด้วยหลักการอันเดียวกันกับที่เปิดเผยไว้ในข่าวประเสริฐ พระบัญญัติข่มมนุษย์ให้มองเห็นหน้าที่และแสดงให้เห็นว่าถึงถึงความผิดของเขา เขาจะต้องหันหน้าไปหาพระคริสต์เพื่อรับการอภัยบาปและรับพลังอำนาจที่จะทำในสิ่งที่พระบัญญัติกำหนด {DA 608.2}

พวกฟาริสีได้มาล้อมรอบพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงตอบคำถามของธรรมาจารย์คนนี้ บัดนี้พระองค์ทรงถามพวกเขากลับไปว่า “ท่านทั้งหลายคิดอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องพระคริสต์? พระองค์ทรงเป็นเชื้อสายของใคร?” คำถามนี้มุ่งหวังที่จะ

ทดสอบความเชื่อของพวกเขาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ และเพื่อให้เห็นว่าพวกเขาถือว่าพระองค์เป็นเพียงมนุษย์หรือเป็นพระบุตรของพระเจ้า เสียงประสานตอบว่า “*เป็นเชื้อสายของดาวิด*” คำนี้เป็นตำแหน่งที่คำพยากรณ์แต่งตั้งให้แก่พระเมสสิยาห์ เมื่อพระเยซูทรงเปิดเผยความเป็นพระเจ้าของพระองค์ด้วยการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่มากมายของพระองค์และเมื่อพระองค์ทรงรักษาคนป่วยและทำให้คนตายเป็นขึ้นนั้น ผู้คนต่างถามกันและกันว่า “*คนนี่ใช่บุตรดาวิดใหม่?*” “*พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด ลูกสาวของข้าพระองค์ก็มีผีสิงอยู่เป็นทุกข์ลำบากอย่างยิ่ง*” มัทธิว 15:22 ขณะที่พระองค์ทรงลูกลาเข้ากรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ได้รับการยกย่องด้วยเสียงโห่ร้องยินดี “*โฮชันนา แก่บุตรของดาวิด ขอให้ท่านผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ โฮชันนาในที่สูงสุด*” มัทธิว 21:9 วันนั้นเด็กเล็กๆ ในพระ

นิเวศก็ส่งเสียงสะท้อนคำบรรยายอันน่าชื่นชมยินดีนี้ แต่หลายคนก็เรียกพระเยซูว่าบุตรดาวิดกลับมองไม่เห็นความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พวกเขาไม่เข้าใจว่าบุตรของดาวิดเป็นบุตรของพระเจ้าด้วยเช่นกัน {DA 608.3}

พระคริสต์ทรงตอบประโยคที่บอกว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรของดาวิด พระเยซูตรัสว่า “*ถ้าอย่างนั้นทำไมดาวิดจึงทรงเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยเดชพระวิญญาณ [พระวิญญาณแห่งการดลใจจากพระเจ้า] และทรงกล่าวว่า ‘พระเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า ‘จงนั่งที่ขวามือของเราจนกว่าเราจะปราบศัตรูของท่านให้อยู่ใต้เท้าของท่าน’ ฉะนั้นถ้าดาวิดทรงเรียกท่านว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นเชื้อสายของดาวิดได้อย่างไร?’ ไม่มีใครสามารถตอบพระองค์สักคำหนึ่ง ตั้งแต่วันนั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์อีก*” {DA 609.1}

วิบัติแก่พวกฟาริสี

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 23; มาระโก 12:41-44;

ลูกา 20:45-47; 21:1-4

วันนั้นเป็นวันสุดท้ายที่พระคริสต์ทรงสอนอยู่ในพระวิหาร ในท่ามกลางมหาชนขนาดใหญ่ที่ชุมนุมกันที่กรุงเยรูซาเล็ม ความสนใจของคนทั้งหมดมุ่งไปอยู่ที่พระองค์ ประชาชนต่างพากันมาแออัดอยู่ที่ลานพระวิหารคอยเฝ้าดูการโต้แย้งที่ดำเนินอยู่และพวกเขาจับทุกพระดำรัสที่ออกมาจากริมพระโอษฐ์ของพระองค์ด้วยความกระตือรือร้น ไม่เคยมีภาพเหตุการณ์เช่นนี้ให้เห็นมาก่อน ที่นั่นมีชายหนุ่มชาวกาลิลีอายุน้อยคนหนึ่งประทับอยู่ ไม่ได้มีเกียรติยศทางโลกหรือเครื่องหมายราชวงศ์ใดติดตัว พวกปุโรหิตที่แต่งกายด้วยชุดหรูหราเย็นอยู่รอบพระองค์ ทั้งพวกผู้ปกครองที่แต่งตัวด้วยชุดอาภรณ์และประดับเหรียญตราที่แสดงถึงฐานะันดรศักดิ์

อันสูงศักดิ์ และพวกธรรมาจารย์ถือม้วนหนังสืออยู่ในมือที่คอยเปิดหาหลักฐานอ้างอิง พระเยซูประทับอย่างสงบอยู่ตรงหน้าพวกเขาด้วยเกียรติศักดิ์ศรีของกษัตริย์ ในฐานะผู้หนึ่งที่ได้รับแต่งตั้งด้วยสิทธิอำนาจแห่งสวรรค์พระองค์ทอดพระเนตรอย่างไม่หวั่นเกรงไปยังศัตรูของพระองค์ที่ปฏิเสธและดูหมิ่นคำสอนของพระองค์ และกระหายอยากทำลายชีวิตของพระองค์ พวกเขาใช้คนจำนวนมากรุกรานพระองค์ แต่เพทุบายเพื่อดักจับและกำหนดโทษพระองค์ไม่ประสบผลสำเร็จ พระองค์ทรงเผชิญกับการท้าทายครั้งแล้วครั้งเล่า พระองค์ทรงนำเสนอความจริงอันบริสุทธิ์ที่ตรงกันข้ามกับความมืดและความผิดพลาดของพวกปุโรหิตและพวกฟาริสี

พระองค์ทรงนำเสนอสภาพจริงของผู้นำเหล่านี้ต่อหน้าพวกเขาและการลงโทษอย่างยุติธรรมจะเกิดขึ้นตามหลังการกระทำชั่วช้าของพวกเขาอย่างแน่นอน คำเตือนทรงโปรดประทานไปแล้วอย่างซื่อสัตย์ แต่ถึงกระนั้นยังมีพระราชกิจอีกอย่างหนึ่งที่พระคริสต์จะต้องกระทำ มีอีกจุดประสงค์หนึ่งที่พระองค์ยังทรงจะต้องทำให้สำเร็จ {DA 610.1}

ประชาชนสนใจพระคริสต์และพระราชกิจของพระองค์เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง พวกเขาหลงใหลในคำสอนของพระองค์ แต่พวกเขาก็งุนงงอย่างยิ่ง พวกเขาเคารพพวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ในความฉลาดและความเคร่งครัดศรัทธาในศาสนาที่แสดงออกให้เห็นอย่างเด่นชัด ในเรื่องศาสนาแล้วพวกเขาเชื่อฟังผู้อยู่ในอำนาจอย่างไร้ข้อกังขาเสมอ แต่กระนั้น บัดนี้พวกเขาเห็นว่าชายเหล่านี้ลงแรงทำให้พระเยซูเสื่อมเสีย ชื่อเสียง พระองค์ทรงเป็นพระอาจารย์คนหนึ่งซึ่งมีคุณความดีและความรู้ที่เปล่งประกายส่องสว่างออกมาอย่างเจิดจ้าในทุกๆ การโจมตีที่ใส่พระองค์ พวกเขา mong อารมณ์สีหน้า

ที่ตกต่ำลงของพวกปุโรหิตและพวกผู้อาวุโสและพวกเขามองเห็นความกระอักกระอ่วนลำบากใจและความสับสน พวกเขาประหลาดใจที่พวกผู้ปกครองไม่เชื่อพระเยซู ทั้งๆ ที่คำสอนของพระองค์เรียบง่ายและชัดเจน พวกเขาเองก็ไม่ว่าจะหันไปทิศทางใด ด้วยความวิตกกังวลอย่างกระตือรือร้น พวกเขาเฝ้าดูการเคลื่อนไหวของผู้ที่พวกเขาเชื่อปฏิบัติตามคำปรึกษาโดยตลอด {DA 611.1}

ในอุปมาที่พระคริสต์ตรัสไว้ พระองค์ทรงประสงค์ทั้งเตือนพวกผู้ปกครองและสั่งสอนประชาชนที่เต็มใจยอมให้สอน แต่ยังมีความจำเป็นที่จะต้องตรัสให้ชัดแจ้งมากกว่านี้ ความเคารพในธรรมเนียมประเพณีและความเชื่ออย่างงมงายในระบอบปุโรหิตที่เสื่อมทรามทุจริตทำให้ประชาชนถูกกดขี่เยี่ยงทาส พระคริสต์ทรงประสงค์จะหักโซ่ตรวนเหล่านี้ ทรงประสงค์จะเปิดโปงลักษณะอุปนิสัยของพวกปุโรหิต พวกผู้ปกครองและพวกฟาริสีอย่างเต็มที่ {DA 611.2}

“พวกธรรมาจารย์กับพวก

ฟาริสี” พระองค์ตรัส “นั่งบนที่นั่งของโมเสส เพราะฉะนั้น ทุกสิ่งที่เขาทั้งหลายสั่งสอนพวกท่านนั้นจงถือและประพฤติตามยกเว้นการประพฤติของพวกเขาอย่าทำตามเลย เพราะพวกเขาไม่ได้ทำในสิ่งที่พวกเขาสอน” พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีอ้างว่าพระเจ้าทรงแต่งตั้งให้พวกเขามีอำนาจเช่นเดียวกับอำนาจของโมเสส พวกเขาที่กักเอาเองว่าได้เข้ามารับหน้าที่อธิบายพระบัญญัติอย่างละเอียดและพิพากษาประชาชน ด้วยหน้าที่เช่นนี้พวกเขาเรียกร้องให้ประชาชนเคารพและเชื่อฟังพวกเขาอย่างเต็มที่ พระเยซูทรงบัญชาผู้ฟังของพระองค์ให้ทำสิ่งที่พวกธรรมจารย์สอนตามพระบัญญัติแต่อย่าไปปฏิบัติตามแบบอย่างของพวกเขา พวกเขาเองไม่ได้ปฏิบัติตามในสิ่งที่พวกเขาเองสั่งสอน {DA 612.1}

และพวกเขาสอนสิ่งที่ขัดแย้งกับพระคัมภีร์อย่างมาก พระเยซูตรัสว่า “เพราะพวกเขาเอาห่อของนักวางบนบ่าของมนุษย์ แต่ส่วนพวกเขาเองไม่ยอมแม้แต่จะใช้สักรั้วเดียวไปยก” พวกฟาริสีเอากฎระเบียบ

มากมายที่มีรากฐานมาจากประเพณีมาบังคับใช้และตั้งข้อจำกัดเสรีภาพส่วนบุคคลอย่างไรเหตุผล และกฎหมายบางส่วนที่พวกเขาอธิบายไว้นั้นใช้เพื่อกำหนดให้ประชาชนถือปฏิบัติแต่พวกเขาเองกลับละเลยอย่างลับ ๆ และเมื่อกฎนั้นทำให้พวกเขาบรรลุเป้าประสงค์แล้วพวกเขาก็จะอ้างว่าตนได้รับการยกเว้น {DA 612.2}

พวกเขามุ่งมั่นโอ้อวดอยู่อย่างเนื่องจนถึงความเคร่งครัดในศาสนา ไม่มีสิ่งใดศักดิ์สิทธิ์เกินไปที่จะนำมาใช้เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายนี้ พระเจ้าตรัสกับโมเสสเรื่องพระบัญญัติของพระองค์ไว้แล้วว่า “จงเอาถ้อยคำเหล่านี้ผูกไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ และคาดไว้ที่หน้าผากของท่านเป็นสัญลักษณ์” เฉลยธรรมบัญญัติ 6:8 พระวจนะเหล่านี้มีความหมายที่ลึกซึ้ง เมื่อใคร่ครวญพระวจนะของพระเจ้าและนำไปลงมือปฏิบัติแล้วมนุษย์จะสูงขึ้น ในการทำธุรกิจอย่างชอบธรรมและเมตตา มือทั้งสองจะเปิดเผยให้เห็นถึงหลักการของพระบัญญัติของพระเจ้าราวกับ

ประทับด้วยแหวนตรา มือเหล่านี้
จะต้องรักษาให้สะอาดปลอดสินบน
และปลอดจากสิ่งทั้งปวงที่ทุจริต
และหลอกลวง มือทั้งสองจะทำงาน
แห่งรักและเมตตาอย่างขยันขันแข็ง
ดวงตาทั้งสองที่มุ่งตรงไปยังเป้าหมาย
จะสูงส่ง จะชัดเจนและชื่อตรง หน้าตา
ที่แสดงออก สายตาที่แวววาว จะ
เป็นพยานถึงลักษณะอุปนิสัยที่
ไรรวมของคนทั้งรักและถวายเกียรติ
พระวณะของพระเจ้า แต่สำหรับ
ชาวยิวในสมัยของพระคริสต์ สิ่ง
เหล่านี้ไม่เป็นที่ประจักษ์ พระบัญชา
ที่ทรงโปรดประทานให้โมเสสถูก
ตีความไปในทิศทางที่นำเอาคำสอน
เหล่านี้มาสวมติดอยู่กับตัวของคนนั้น
มีการนำข้อความมาเขียนไว้บนแผ่น
หนังและผูกไว้ให้เห็นอย่างเด่นชัด
รอบศีรษะและข้อมือ เพื่อให้สอดคล้อง
กับคำสอน แต่การทำเช่นนี้
ไม่ได้ฝังพระบัญญัติของพระเจ้าไว้
ให้แน่นในความคิดและในหัวใจ
พวกเขาสวมแผ่นหนังนี้ไว้เป็น
เครื่องหมายเพื่อดึงดูดความสนใจ
เพื่อทำให้คนทั้งหลายเข้าใจว่าผู้สวม
เครื่องคริตศาสนาและเรียกกร้องให้
ประชาชนเคารพนับถือพวกเขา

พระเยซูทรงโจมตีการเสแสร้งอัน
ไร้สาระนี้อย่างตรงไปตรงมา {DA
612.3}

“การกระทำของพวกเขาล้วน
ทำเพื่ออวดคนอื่น พวกเขาทำหลัก
พระธรรมขนาดใหญ่และสวมเสื้อ
ที่มีพู่ห้อยยาว พวกเขาชอบที่นึ่ง
อันมีเกียรติในงานเลี้ยงและที่นึ่ง
โดดเด่นในธรรมศาลา ชอบรับการ
คำนับที่กลางตลาดและชอบให้
คนอื่นเรียกว่า ‘ท่านอาจารย์’ ท่าน
ทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกว่า ‘ท่าน
อาจารย์’ เพราะพวกท่านมีพระ
อาจารย์เพียงผู้เดียวและพวกท่าน
ทุกคนเป็นพี่น้องกันและอย่าให้
เกียรติใครในโลกว่าเป็นพระบิดา
ของพวกท่าน เพราะพวกท่านมี
พระบิดาเพียงผู้เดียว คือผู้ที่สถิต
ในสวรรค์ อย่าให้ใครเรียกท่าน
ทั้งหลายว่า ‘บรมครู’ เพราะว่า
บรมครูของพวกท่านมีเพียงผู้เดียว
คือพระคริสต์” ด้วยพระดำรัสที่ตรัส
ชัดเจนนี้ พระผู้ช่วยให้รอดทรงเปิด
เผยความทะเยอทะยานอย่างเห็น
แก่ตัวเพื่อทะยานให้ไปถึงตำแหน่ง
และอำนาจภายใต้การแสดงออกถึง
ความถ่อมตนอย่างเสแสร้งในขณะที่

หัวใจเต็มไปด้วยความโลภและความ
อิจฉา พวกเขาจัดแซกที่ได้รับความนิยม
ในงานเลี้ยงให้นั่งตามตำแหน่ง
ยศศักดิ์และผู้ที่อยู่ในตำแหน่งอัน
ทรงเกียรติที่สุดจะได้รับบริการและ
การเอาใจใส่เป็นพิเศษอันดับแรก
พวกฟาริสีวางแผนอยู่เบื้องหลังเพื่อ
รับเกียรตินี้ พระเยซูทรงตำหนิการ
กระทำเช่นนั้น {DA 613.1}

พระองค์ทรงประณามการ
แสดงออกอย่างทะนงตนของการ
โลภตำแหน่งธรรมาจารย์หรือท่าน
อาจารย์ด้วย พระองค์ทรงเปิดเผย
ว่า ตำแหน่งเช่นนี้ไม่ได้มีไว้ให้มนุษย์
ครอบครองแต่เป็นของพระคริสต์
พวกปุโรหิตพวกธรรมาจารย์และ
พวกผู้ปกครองผู้อธิบายและพวก
ผู้ดำเนินการด้านกฎหมายล้วนเป็น
พี่น้องกัน เป็นบุตรของพระบิดา
องค์เดียวกัน พระเยซูทรงเน้นย้ำ
ประชาชนว่าพวกเขาต้องไม่ให้มนุษย์
คนใดมีตำแหน่งเกียรติยศที่จะมา
ควบคุมจิตใจสำนึกหรือความเชื่อ
ของพวกเขา {DA 613.2}

หากวันนี้พระคริสต์ดำรงชีวิต
อยู่บนโลกท่ามกลางบรรดาผู้มีศักดิ์
เป็น “อาจารย์” หรือ “ท่านอาจารย์

อันทรงเกียรติ” เหล่านี้แล้ว พระองค์
จะไม่ตรัสซ้ำพระดำรัสของพระองค์
หรือที่ว่า “อย่าให้ใครเรียกท่านทั้ง
หลายว่า ‘บรมครู’ เพราะว่าบรมครู
ของพวกท่านมีเพียงผู้เดียวคือ
พระคริสต์?” พระคัมภีร์เปิดเผยถึง
เรื่องของพระเจ้าว่า “พระนามของ
พระองค์นั้นศักดิ์สิทธิ์และน่าคร้าม
กลัว” สดุดี 111:9 ตำแหน่งเช่นนี้
จะมอบให้แก่ผู้ใดที่เหมาะสมเล่า?
มนุษย์เปิดเผยให้เห็นถึงพระปัญญา
และความชอบธรรมตามที่บ่งบอก
ไว้ได้น้อยนิดเพียงไร! มีสักกี่คนที่
ดำรงตำแหน่งนี้ แต่เป็นตัวแทนให้
แก่พระนามและพระลักษณะนิสัย
ของพระเจ้าในทางที่ผิด! อนิจจา
บ่อยครั้งเพียงไรที่ความทะเยอทะยาน
ทางฝ่ายโลก เผด็จการและบาปต่ำช้า
ที่สุดถูกซ่อนอยู่ภายใต้เสื้อคลุมที่
ปกปิดไว้อย่างหรูหราของผู้ที่อยู่ใน
ตำแหน่งสูงศักดิ์และศักดิ์สิทธิ์!
พระเจ้าช่วยให้ออดตริสต่อไปดังนี้ว่า
{DA 613.3}

“คนที่เป็ใหญ่ในพวกท่าน
ย่อมต้องปรนนิบัติท่าน ใครยกตัวขึ้น
จะต้องถูกทำให้ต่ำลง ใครถ่อมตัวลง
จะได้รับการยกขึ้น” ครั้งแล้วครั้งเล่า

พระคริสต์ทรงสอนว่าความยิ่งใหญ่ที่แท้จริงนั้นวัดได้จากคุณค่าทางศีลธรรม ในการประเมินของสวรรค์ ความยิ่งใหญ่ของลักษณะอุปนิสัย ประกอบด้วยการดำเนินชีวิตเพื่อสวัสดิภาพของเพื่อนมนุษย์และในการทำงานแห่งความรักและความเมตตา พระคริสต์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์แห่งพระสิริเป็นผู้รับใช้ของคนที่ย่ำลงในบาป {DA 613.4}

“*วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด*” พระเยซูตรัส “*พวกเจ้าปิดประตูแผ่นดินสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่เข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ไม่ยอม*” โดยการปิดเป็นพระคัมภีร์ พวกปุโรหิตและพวกนักกฎหมาย ทำให้จิตใจของผู้ที่นำจะได้รับความรู้เรื่องอาณาจักรของพระคริสต์และมีชีวิตภายในแบบเดียวกับพระเจ้า ซึ่งจำเป็นต่อความบริสุทธิ์ที่แท้จริง กลับมีดบอดไป {DA 614.1}

“*วิบัติแก่พวกเจ้าพวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้ารีบเอาบ้านของหญิงม่าย และสร้างอิฐฐาน*

เสี้ยยียาว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะต้องมีโทษมากยิ่งขึ้น” พวกฟาริสีมีอิทธิพลต่อประชาชนอย่างมากและเพราะเรื่องนี้ พวกเขาจึงเอาเปรียบเพื่อผลประโยชน์ของพวกเขาเอง พวกเขาเอาใจพวกแม่ม่ายที่เคร่งศาสนา และแล้วก็นำเสนอว่าเป็นหน้าที่ของพวกเขาที่จะต้องอุทิศทรัพย์สินของตนเพื่อเป้าหมายทางศาสนา เมื่อได้เงินของพวกเขามาแล้วผู้วางแผนอย่างเจ้าเล่ห์เหล่านี้ก็ใช้เงินที่ได้เพื่อประโยชน์ของตนเอง เพื่อปกปิดความไม่ซื่อสัตย์ของตัวเอง พวกเขาอธิษฐานยืดยาวในที่สาธารณะและทำตัวเคร่งครัดศาสนาอย่างโอ้อวด พระคริสต์เปิดเผยว่าความหน้าซื่อใจคดนี้จะนำคำสาปยิ่งใหญ่ตกลงยังพวกเขา การประณามเดียวกันนี้ตกลงมายังคนมากมายในทุกวันนี้ที่แสดงตนเป็นคนเคร่งครัดศาสนาด้วยเช่นกัน ความเห็นแก่ตัวและความโลภทำให้ชีวิตของพวกเขาเปราะเปื้อน กระนั้นพวกเขาก็เอาอารมณ์บริสุทธิ์มาสวมคลุมไว้และด้วยการทำเช่นนี้หลอกลวงเพื่อนมนุษย์ด้วยกันได้สักกระยะหนึ่ง แต่พวกเขาหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้

พระองค์ทรงอ่านทุกความมุ่งหมายของหัวใจ และจะตัดสินตามการกระทำของเขา {DA 614.2}

พระคริสต์ทรงประณามการล่วงละเมิดเหล่านี้อย่างรุนแรง แต่พระองค์ก็ทรงระมัดระวังไม่ทำให้กรณียักยอกลดลง พระองค์ทรงตำหนิความเห็นแก่ตัวที่พวกเขากระโรซก พวกแม่ม่ายและนำของเหล่านั้นไปใช้ในทางที่ผิด แต่ในเวลาเดียวกัน พระองค์ก็ตรัสชมเชยหญิงม่ายที่นำเงินมาถวายเข้าท้องพระคลังของพระเจ้า มนุษย์ที่นำของถวายไปใช้ในทางที่ผิดนั้น ไม่สามารถทำให้พระพรของพระเจ้าออกไปจากผู้ที่ยกยอได้ {DA 614.3}

พระเยซูประทับอยู่ตรงบริเวณกล่องรับเงินถวายในลานของพระวิหาร และพระองค์ทรงติดตามดูคนที่เข้ามาใส่เงินลงกล่อง คนร่ำรวยมากมายนำเงินจำนวนมากมายถวาย พวกเขาทำตัวโอ้อวดอย่างยิ่ง พระเยซูทอดพระเนตรด้วยความเศร้าพระทัย แต่ไม่ทรงวิจารณ์การถวายอย่างไม้อั่นของพวกเขา ในเวลานี้ พระพักตร์ของพระองค์เจิดจ้าขึ้นมาในขณะที่ทรงเห็นแม่ม่ายยากจน

คนหนึ่งเดินเข้ามาด้วยความลึนเล ทำราวกับว่ากลัวที่จะมีใครเห็น ในขณะที่คนร่ำรวยและโอหังเดินเข้ามาอย่างรวดเร็วแล้วเอาเงินถวายใส่ลงกล่อง เธอทอดยราวกับว่าไม่กล้าที่จะเดินเข้าไป แต่กระนั้นเธอก็ปรารถนาที่จะทำอะไรสักอย่างถึงแม้จะน้อยนิดแต่ก็เพื่อพระราชกิจที่เธอรัก เธอมองของถวายที่อยู่ในมือ เงินนั้นน้อยนิดเมื่อเปรียบเทียบกับเงินถวายของคนรอบตัวเธอ แต่ก็เป็นที่หมดที่เธอมี เธอหาโอกาสของเธอ เธอเร่งรีบเอาเงินสองเหรียญเล็กๆ ใส่ลงไป และรีบหันกลับออกไป แต่การกระทำของเธอเช่นนั้นกลับสะดุดพระเนตรของพระเยซูผู้ทรงจับจ้องเธออยู่อย่างจริงจัง {DA 614.4}

พระผู้ช่วยให้รอดบัญญัติสาวกให้เข้ามาเฝ้าพระองค์ และตรัสให้พวกเขาสังเกตความยากจนของหญิงม่ายคนนี้ให้ดี แล้วพระดำรัสแห่งคำชมเชยของพระองค์ก็ดังไปถึงหูของเธอกว่า “เราบอกท่านทั้งหลายจริงๆ ว่า หญิงม่ายยากจนคนนี้เป็นคนที่ใส่ไว้มากกว่าเพื่อน” น้ำตาแห่งความสุขเต็มเบ้าตาของ

เธอในขณะที่เธอรู้สึกได้ว่าพระองค์ทรงยอมรับการกระทำของเธอหลายคนน่าจะแนะนำให้เธอเก็บเงินอันน้อยนิดของเธอไว้เพื่อใช้จ่ายเองเมื่อถวายแล้วเงินถวายนั่นจะไปอยู่ในมือของบุโรหิตที่ร่ำรวย เงินนี้จะหลงไปอยู่ในกองสมบัติอันมีค่ามากมายที่เข้ามาในพระคลัง แต่พระเยซูทรงเข้าพระทัยเป้าหมายของเธอ เธอเชื่อว่าพิธีกรรมในวิหารเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดและเธอก็กระตือรือร้นที่จะสนับสนุนด้วยความพยายามของเธออย่างเต็มที่ เธอทำในสิ่งที่เธอทำได้ และการกระทำของเธอนี้จะเป็นอนุสรณ์เพื่อรำลึกถึงเธอตลอดทุกยุค และความสุขของเธอในเวลานิจนิรันดร์ หัวใจของเธอไปพร้อมกับเงินที่เธอถวาย มูลค่าของถวายถูกประเมินไว้แล้ว ไม่ใช่ด้วยมูลค่าของเหรียญ แต่ด้วยความรักที่ถวายแด่พระเจ้าและความใส่ใจในพระราชกิจของพระองค์ที่กระตุ้นให้เธอกระทำกิจนี้ {DA 615.1}

พระเยซูตรัสถึงหญิงม่ายนำสงสารคนนี้ว่า เธอ “ใส่ไว้มากกว่าเพื่อน” คนร่ำรวยนำเงินจากทรัพย์

อันอุดมสมบูรณ์ของพวกเขามาถวาย หลายคนทำเพื่อให้มนุษย์เห็นและยกย่อง การบริจาคจำนวนมากไม่ได้ทำให้พวกเขาขาดความสะดวกสบายหรือแม้แต่ความฟุ่มเฟือย พวกเขาไม่ต้องเสียสละและของถวายของพวกเขาจึงเทียบมูลค่าไม่ได้เลยกับเศษเหรียญของหญิงม่าย {DA 615.2}

แรงจูงใจเป็นตัวกำหนดคุณลักษณะให้แก่การกระทำต่างๆ ของเราโดยประทับตราการกระทำนั้นด้วยความอัปยศหรือด้วยศีลธรรมอันสูงส่ง พระเจ้าไม่ได้ทรงถือว่าทุกสิ่งที่ยิ่งใหญ่ซึ่งทุกดวงตามองเห็นและทุกสิ่งสรรเสริญจะเป็นสิ่งที่มีค่ามากที่สุด หน้าที่ขนาดเล็กที่ทำด้วยใจร่าเริง ของขวัญน้อยนิดที่ทำไปอย่างไม่โอ้อวดและที่ในสายตามนุษย์อาจดูไร้ค่ามักจะโดดเด่นอย่างสูงสุดในสายพระเนตรของพระองค์ หัวใจแห่งความเชื่อและความรักนั้นมีค่าต่อพระเจ้ามากกว่าของขวัญราคาแพงที่สุด หญิงม่ายผู้ยากจนถวายเงินดำรงชีพทั้งหมดเพื่อทำในสิ่งเล็กน้อยของเธอ เธออดอาหารเพื่อถวายเหรียญทองแดงสองเหรียญ

นั้น เพื่อพันธกิจของพระเจ้าที่เธอรัก และเธอทำด้วยความเชื่อ โดยเชื่อมั่นในใจว่าพระบิดาแห่งสวรรค์จะไม่ทรงมองข้ามความต้องการอันยิ่งใหญ่ของเธอ จิตวิญญาณที่ไม่เห็นแก่ตัวและความเชื่อเหมือนเด็กเป็นสิ่งที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงชื่นชม {DA 615.3}

มีคนมากมายในท่ามกลางคนยากจนที่ปรารถนาจะถวายความขอบพระคุณพระเจ้าที่ประทานพระคุณและความจริงของพระองค์ พวกเขามีความปรารถนาอย่างใหญ่ที่จะมีส่วนร่วมด้วยพี่น้องที่ร่ำรวยกว่าในการค้าจุนพระราชกิจของพระองค์ ดวงวิญญาณเหล่านี้จะต้องไม่ถูกขับไล่ออกไป ให้พวกเขาหาเหรียญทองแดงของพวกเขาไปใส่ไว้ในธนาคารแห่งสวรรค์ หากพวกเขาถวายจากหัวใจที่เต็มไปด้วยความรักที่มีต่อพระเจ้าแล้ว ของถวายที่ดูเหมือนเล็กน้อยจะกลายเป็นของถวายอันหาค่าไม่ได้ ที่อุทิศให้กับพระองค์ ซึ่งพระเจ้าจะทรงไถ่พระสรวลให้และทรงอวยพระพร {DA 615.4}

เมื่อพระเยซูตรัสถึงหญิงม่าย

ว่าเธอ “เป็นคนที่ใส่ไว้มากกว่าเพื่อน” พระดำรัสของพระองค์นั้นเป็นจริงไม่ใช่แค่ที่แรงจูงใจเท่านั้น แต่ผลที่ได้มาจากของถวายของเธอ ด้วย “เหรียญทองแดงสองอัน มีค่าประมาณโคดรินเทสหนึ่ง” [หนึ่งโคดรินเทสมีค่าเท่ากับ 1 ใน 64 ของเดนาเรียน] ได้นำเงินเข้าสู่พระคลังของพระเจ้าที่มีมูลค่ามากกว่าของถวายที่คนยิวร่ำรวยเหล่านั้น ถวายอิทธิพลของของถวายขนาดเล็ก เป็นเหมือนเช่นสำธาร แม้จะเล็กเมื่ออยู่ต้นน้ำแต่จะขยายออกกว้างและลึกมากขึ้นขณะที่ไหลลงไปตลอดทุกยุค ในวิถีทางนับพันของถวายนี้นี้มีส่วนร่วมบรรเทาทุกข์ของคนยากจนและการเผยแพร่ข่าวประเสริฐ แบบอย่างการเสียสละตนของเธอส่งผลต่อการกระทำและการตอบสนองจากหัวใจหลายพันดวงในทุกแดนดิน และทุกยุคทุกสมัย การกระทำนี้ดึงดูดทั้งคนร่ำรวยและคนยากจน และของถวายของพวกเขาเพิ่มมูลค่าของถวายของเธอ พระพรของพระเจ้าที่หลั่งลงมายังเหรียญทองแดงของหญิงม่ายทำให้เหรียญนั้นเป็นแหล่งกำเนิดของผลที่ยิ่งใหญ่

ของขวัญทุกชิ้นที่มอบให้และการกระทำที่ทำด้วยความปรารถนาเพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้าก็เป็นเช่นนั้น สิ่งเหล่านี้เชื่อมต่อกับพระประสงค์ของพระเจ้าผู้ทรงพลังอำนาจอย่างไม่สิ้นสุด ผลเพื่อการดีไม่มีมนุษย์คนใดจะวัดดวงได้ {DA 616.1}

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงประณามพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีต่อไปอีกว่า “วิบัติแก่พวกเจ้า คนนำทางที่ตาบอด พวกเจ้าสอนว่า ‘ใครที่จะสาบานโดยอ้างพระวิหาร คำสาบานนั้นไม่ผูกมัด แต่ใครสาบานโดยอ้างทองคำของพระวิหาร คนนั้นจะต้องทำตามคำสาบาน โอ เจ้าพวกคนโง่เขลาและตาบอด สิ่งไหนจะสำคัญกว่า ทองคำหรือพระวิหารที่ทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์? และพวกเจ้ายังสอนว่า ‘ใครจะสาบานโดยอ้างแท่นบูชา คำสาบานนั้นไม่ผูกมัด แต่ใครสาบานโดยอ้างเครื่องถวายบนแท่นบูชา คนนั้นต้องทำตามคำสาบาน’ เจ้าพวกคนตาบอด สิ่งไหนจะสำคัญกว่ากัน เครื่องถวาย หรือแท่นบูชาที่ทำให้เครื่องถวายนั้นศักดิ์สิทธิ์”

พวกปุโรหิตแปลข้อกำหนดเรียกร้องของพระเจ้าตามมาตรฐานที่ผิดและคับแคบของพวกเขาเอง พวกเขาทีกักขังตนเองในการแบ่งความรุนแรงของบาปต่างๆ ตามความผิดมองข้ามบาปบางประการที่มีโทษเบาแต่กลับจัดให้บาปซึ่งอาจจะมีโทษน้อยกว่ากลายเป็นบาปที่อภัยไม่ได้ เพื่อเห็นแก่เงินพวกเขายกเว้นให้คนหลุดพ้นจากคำปฏิญาณได้ และพวกเขามองข้ามอาชญากรรมร้ายแรงเมื่อได้เงินก้อนขนาดใหญ่แต่ในเวลาเดียวกันพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองเหล่านี้จะประกาศการลงโทษอย่างรุนแรงให้แก่บางกรณีที่ทำผิดไม่ร้ายแรง {DA 616.2}

“วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด! เพราะพวกเจ้าถวายทองคำที่เป็นสระระแหง ลูกผักชี และยี่หระ แต่เรื่องที่สำคัญกว่าในธรรมบัญญัติคือความยุติธรรม ความเมตตาและความเชื่อนั้นพวกเจ้ากลับละเลยการถวายทองคำนั้นเจ้าก็ควรปฏิบัติแต่ไม่ควรละเลยเรื่องที่สำคัญนั้นด้วย” พระคริสต์ทรงประณามการใช้ภาระหน้าที่รับผิดชอบอันศักดิ์สิทธิ์

ในทางที่ผิดอีกครั้งโดยใช้พระดำรัสข้างต้นนี้ พระองค์ไม่ทรงปิดภาระหน้าที่รับผิดชอบอันศักดิ์สิทธิ์ทิ้งไป ระบบของการถวายทศางค์นั้น พระเจ้าทรงเป็นผู้กำหนดและได้ปฏิบัติกันมาตั้งแต่แรกเริ่มแล้ว อับราฮัม บิดาของผู้ซื้อสัตย์ถวายสิบลดของทุกสิ่งที่เขาถือครอง ผู้นำชาวยิวยอมรับภาระหน้าที่ของการถวายสิบลดและถือว่าเป็นเรื่องที่ถูกต้อง แต่พวกเขาไม่ได้ปล่อยให้ประชาชนทำหน้าที่ตามจิตใต้สำนึกของพวกเขาเอง มีการกำหนดกฎสำหรับทุกกรณีขึ้นตามอำเภอใจกลายเป็นข้อกำหนดที่ซับซ้อนมากจนไม่มีทางที่จะปฏิบัติตามได้ ไม่มีใครรู้เลยว่าเขาได้ทำตามข้อกำหนดแล้วหรือไม่ ระบบที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้นั้นยุติธรรมและมีเหตุมีผล แต่พวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ทำให้เป็นภาระที่น่าเบื่อหน่าย {DA 616.3}

ทุกเรื่องที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้จะมีผลที่ตามมา พระคริสต์ทรงยอมรับว่าการชำระเงินสิบลดคืนพระเจ้าเป็นหน้าที่ แต่พระองค์ทรงแสดงให้เห็นว่าเอาเรื่องนี้มาอ้าง

เพื่อไม่ทำหน้าที่อื่นๆ ไม่ได้ พวกฟาริสีพิถีพิถันกับเรื่องการหักสิบชักหนึ่งของพืชสวนครัว เช่น สะระแหน่ ลูกผักชี และยี่ห่วย เป็นการกระทำที่พวกเขาเสียค่าใช้จ่ายน้อย และทำให้พวกเขาได้ชื่อเสียงเรื่องความแม่นยำและความสูงส่งน่านับถือ ในขณะที่เดียวกัน ข้อห้ามไว้สาระของพวกเขากดขี่ประชาชนและทำให้พวกเขาไม่เคารพระบบอันศักดิ์สิทธิ์ที่พระเจ้าเองทรงกำหนด พวกเขาเอาความแตกต่างไว้สาระมารกสมองและหันความสนใจออกไปจากความจริงที่สำคัญ เรื่องที่สำคัญกว่าในพระบัญญัติคือความยุติธรรม ความเมตตาและความเชื่อมั่นพวกเขากลับละเลย “การถวายทศางค์นั้น” พระคริสต์ตรัส “เจ้าก็ควรปฏิบัติ แต่ไม่ควรละเลยเรื่องที่สำคัญนั้นด้วย” {DA 617.1}

พวกธรรมาจารย์ก็บิดเบือนบัญญัติอื่นๆ ในลักษณะเช่นนี้เหมือนกัน ในพระบัญชาที่ส่งผ่านมาจากโมเสสมีการห้ามรับประทานอาหารที่ไม่สะอาด มีการห้ามรับประทานเนื้อหมูและเนื้อสัตว์อื่นๆ บางชนิด

เนื่องจากมีแนวโน้มที่จะทำให้เลือด
เต็มไปด้วยสิ่งสกปรกและทำให้อายุ
สั้นลง แต่พวกฟาริสีไม่ได้ปล่อย
ข้อกำหนดเหล่านี้ให้เป็นไปตามที่
พระเจ้าประทานแก่พวกเขา พวกเขา
เข้าไปสุดโต่งอย่างไรเหตุผล ใน
บรรดาข้อกำหนดเหล่านี้มีอยู่ข้อหนึ่ง
ที่บังคับให้ประชาชนกรองน้ำใช้
ทั้งหมด เพราะกลัวว่าน้ำจะมีแมลง
ตัวเล็กที่สุดที่อาจจะเป็นแมลงไม่
สะอาด พระเยซูตรัสกับพวกฟาริสี
เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นถึงความ
แตกต่างระหว่างการบีบบังคับ
ที่ไร้สาระกับบาปที่แท้จริงของพวกเขา
ว่า “คนนำทางตาบอดเจ้ากรอง
ลูกน้ำออก แต่กลืนตัวอูฐเข้าไป”
{DA 617.2}

“*วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์
และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด
เพราะว่าพวกเจ้าเป็นเหมือนอูมอ้งค์
ฝังศพที่ฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอก
ดูงดงาม แต่ข้างในเต็มไปด้วย
กระดูกคนตายและทุกอย่างที่
โสโครก*” อูมอ้งค์ฝังศพที่ทาสีขาว
และตกแต่งอย่างสวยงามปกปิด
สิ่งเน่าเปื่อยไว้ภายในอย่างไร ความ
บริสุทธิ์ภายนอกของปุโรหิตและ

ผู้ปกครองก็ปกปิดความชั่วช้าไว้
ด้วย พระเยซูตรัสต่อไปว่า {DA
617.3}

“*วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์
และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด
เพราะพวกเจ้าก่อสร้างอูมอ้งค์ฝังศพ
ของบรรดาผู้เผยพระวจนะ และตกแต่ง
อูมอ้งค์ฝังศพของคนชอบธรรม
ทั้งหลาย แล้วกล่าวว่า ‘ถ้าเราอยู่ใน
สมัยของบรรดาบรรพบุรุษ เราจะไม่มีส่วน
ร่วมกับพวกเขา ในการทำให้โลหิต
ของผู้เผยพระวจนะทั้งหลายตก’
ถ้าเป็นเช่นนั้นเจ้าก็เป็นพยานปรัก
ปรำตนเองว่า พวกเจ้าเป็นบุตรของ
พวกที่ฆ่าผู้เผยพระวจนะเหล่านั้น”
ชาวยิวแสดงความเคารพนับถือ
ผู้เผยพระวจนะที่ตายไปแล้ว พวก
เขาใส่ใจอย่างกระตือรือร้นกับการ
ตกแต่งอูมอ้งค์ฝังศพของพวกเขา
แต่พวกเขาไม่ได้รับประโยชน์จาก
คำสอนของพวกเขา หรือแม้กระทั่ง
เอาใจใส่ต่อคำตักเตือนของพวกเขา
เลย {DA 617.4}*

ในสมัยของพระคริสต์มีความ
เชื่ออย่างงมงายในเรื่องการทะนุ-
ถนอมที่ฝังศพของคนตาย และใช้
เงินจำนวนมหาศาลตกแต่งอูมอ้งค์

ฝั่งศพเหล่านี้ ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้วการกระทำนี้เป็นการบูชารูปเคารพ ด้วยการกระทำเพื่อคนตายอย่างเลเย็ดไม่เหมาะสมของพวกเขานี้แสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่ได้รักพระเจ้าอย่างสิ้นสุดใจ ทั้งไม่รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง การบูชารูปเคารพแบบเดียวกันนี้ยังคงดำเนินต่อมาอย่างยาวนานจนถึงปัจจุบัน หลายคนมีความผิดของการละเลยหญิงม่ายและเด็กกำพร้าพ่อ คนป่วยและคนยากจนเพื่อสร้างอนุสาวรีย์ราคาแพงให้กับคนตาย พวกเขาใช้เวลา เงินทอง และแรงงานไปอย่างไม่จำกัดเพื่อจุดประสงค์นี้ ในขณะที่หน้าที่ที่มีต่อคนเป็นซึ่งเป็นหน้าที่ซึ่งพระคริสต์ทรงกำหนดไว้อย่างชัดเจนนั้นถูกทิ้งไว้ไม่ได้ทำ {DA 618.1}

พวกฟาริสีสร้างสุสานของผู้เผยพระวจนะและระดับหลุมฝังศพของพวกเขาและพูดระหว่างกันว่าหากเรามีชีวิตอยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรา เราคงจะไม่ร่วมมือกับพวกเขาทำให้ผู้รับใช้ของพระเจ้าหลังเลือด ในเวลาเดียวกันพวกเขาวางแผนจะเอาชีวิตพระบุตรของ

พระองค์ บทเรียนนี้น่าจะมีไว้ให้เราด้วย เป็นบทเรียนที่จะต้องเปิดตาของเราให้เห็นถึงอำนาจของซาตานในการหลอกลวงจิตใจที่หันออกไปจากแสงสว่างแห่งความจริง หลายคนเดินตามรอยเท้าของฟาริสี พวกเขาให้ความเคารพผู้ที่ยอมตายเพื่อความเชื่อ พวกเขาประหลาดใจกับความมืดบอดของชาวยิวที่ปฏิเสธพระคริสต์ พวกเขาประกาศว่าหากเรามีชีวิตอยู่ในสมัยของพระองค์ เราจะรับคำสอนของพระองค์ด้วยความยินดี เราจะไม่มีส่วนร่วมในความผิดของผู้ที่ปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอด แต่เมื่อการเชื่อฟังพระเจ้าเรียกร้องให้พวกเขาปฏิเสธตนเองและอภัยสวดแล้ว คนเหล่านี้ก็ระงับการสำนึกในบาปและปฏิเสธการเชื่อฟัง ดังนั้นแหละพวกเขาก็ได้แสดงออกถึงจิตวิญญาณอย่างเดียวกับของพวกฟาริสีที่พระคริสต์ทรงประณาม {DA 618.2}

ชาวยิวตระหนักได้น้อยเหลือเกินถึงความรับผิดชอบอันน่ากลัวที่เกี่ยวข้องกับการปฏิเสธพระคริสต์ นับตั้งแต่เมื่อเลือดของผู้บริสุทธิ์หลั่งออกมาเป็นครั้งแรก เมื่อคาอินใช้มือ

ทำให้อาเบลผู้ชอบธรรมล้มลง ประวัติศาสตร์แบบเดียวกันก็เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าพร้อมกับความผิดที่เพิ่มมากขึ้น ในทุกยุคผู้เผยพระวจนะส่งเสียงดังต้านบาปของพระราชา ผู้ปกครองและประชาชน ด้วยการกล่าวคำที่พระเจ้าตรัสกับพวกเขาและเชื้อฟงพระประสงค์ของพระเจ้าจนเป็นอันตรายต่อตัวเอง จากคนชั่วอายุหนึ่งไปยังอีกชั่วอายุหนึ่ง การลงโทษอันน่ากลัวต่อผู้ที่ปฏิเสธแสงสว่างและความจริงได้กองสูงขึ้นเรื่อยๆ บัดนี้ศัตรูของพระคริสต์กำลังเอาเรื่องนี้มาใส่ไว้บนศีรษะของพวกเขาเอง บาปของพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองนั้นยิ่งใหญ่กว่าของคนในยุคก่อนๆ การที่พวกเขาปฏิเสธพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดนั้น พวกเขา กำลังทำให้ตัวเองต้องรับผิดชอบโลหิตของคนชอบธรรมทั้งหมดที่ถูกสังหารนับตั้งแต่สมัยของอาเบลมาจนถึงสมัยของพระคริสต์ พวกเขา กำลังจะเติมถ้วยแห่งความชั่วช้าของพวกเขาให้เต็มจนล้น และในไม่ช้าถ้วยนั้นก็จะถูกนำมาเทใส่ศีรษะของพวกเขาด้วยการแก้แค้นอย่างยุติธรรม พระเยซูทรงเตือน

พวกเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า {DA 618.3}

“เพื่อให้โลหิตของคนชอบธรรมทั้งหมดที่ตกในแผ่นดินโลกนั้นตกบนตัวพวกเจ้า ตั้งแต่โลหิตของอาเบลคนชอบธรรม จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์บุตรเบเรคียาห์ที่เจ้าฆ่าเสียในที่ระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชา นั้น เราบอกความจริงกับพวกเจ้าว่า สิ่งทั้งหมดนี้จะตกกับคนในยุคนี้” {DA 619.1}

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีที่ฟังพระเยซูอยู่ทราบดีว่าพระดำรัสของพระองค์เป็นความจริง พวกเขารู้ว่าผู้เผยพระวจนะเศคาริยาห์ถูกสังหารอย่างไร ในขณะที่ถ้อยคำเตือนจากพระเจ้าอยู่บนริมฝีปากของเขาความโกรธเกรี้ยวอย่างขาดนครอบงำความรู้สึกผู้ละทิ้งความเชื่อ และด้วยพระบัญชาผู้เผยพระวจนะก็ถูกประหารชีวิตเลือดของเขาถูกฝังเป็นรอยประทับลงบนก้อนหินของลานพระวิหารและลบทิ้งไม่ได้ เป็นรอยประทับที่ยังคงอยู่เป็นพยานหลักฐานถึงชนชาติอิสราเอลที่ละทิ้งความเชื่อทราบใดที่พระวิหารยังคงตั้งอยู่ ก็

จะมีกราบเลียดอันชอบธรรมอยู่ร้อง
ขอให้พระเจ้าทรงแก้แค้น ขณะที่
พระเยซูทรงอ้างถึงบาปที่นากลัว
เหล่านี้ ความตื่นตระหนกอันน่ากลัว
ก็แผ่ไปทั่วฝูงชน {DA 619.2}

ขณะที่พระเยซูทรงมองไปยัง
สภาพหน้า พระองค์ทรงเปิด
เผยว่าความไม่สำนึกผิดของชาวยิว
และการที่พวกเขาไม่ยอมรับความ
คิดเห็นของผู้รับใช้ของพระเจ้านั้น
จะเป็นเช่นเดียวกันในอนาคต
เหมือนกับที่เคยเกิดขึ้นมาแล้ว
ในอดีต {DA 619.3}

“เพราะเหตุนี้ เราจึงใช้บรรดา
ผู้เผยพระวจนะ บรรดานักปราชญ์
และธรรมาจารย์ทั้งหลายไปหาพวก
เจ้า เจ้าทั้งหลายก็จะฆ่าเสียบ้าง
ตรึงเสียที่กางเขนบ้าง เขียนตีใน
ธรรมศาลาของพวกเจ้าบ้าง ช่มเหง
ไล่ออกจากเมืองนี้ไปเมืองโน้นบ้าง”
ผู้เผยพระวจนะและนักปราชญ์ที่
เต็มเปี่ยมด้วยความเชื่อและพระ
วิญญาณบริสุทธิ์อย่างเช่น สเทเฟน
ยากอบและคนอื่นๆ อีกมากมาย
จะถูกกำหนดโทษและสังหาร ด้วย
พระหัตถ์ที่ยกขึ้นสู่สวรรค์และแสง
สว่างของพระเจ้าที่ล้อมพระคริสต์

อยู่ที่นี่ พระองค์ตรัสกับผู้พิพากษา
กับคนทั้งหลายที่อยู่เบื้องพระพักตร์
พระองค์ พระสุรเสียงที่บ่อยครั้ง
ได้ยินเป็นเสียงอันอ่อนนุ่มและร้องขอ
บัดนี้ดังขึ้นด้วยคำตำหนิและการ
ประณาม คนฟังตัวสั่น รอยประทับ
จากพระดำรัสและการทรงเพ่งมอง
จะไม่มีวันถูกลบทิ้งไป {DA 619.4}

ความโกรธเคืองของพระคริสต์
มุ่งตรงไปยังความหน้าซื่อใจคดซึ่ง
เป็นบาปร้ายแรงที่ทำให้ลายจิต
วิญญาณของพวกเขาส่งไปหลอม
ลงในหลวกรองพระเกียรติ
พระเจ้า พระองค์ทรงตระหนักได้
ถึงตัวแทนของชาตानที่ทำงานผ่าน
การใช้เหตุผลอย่างตบตาหลอกลวง
ของพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครอง
การประณามบาปของพระองค์นั้น
หลักแหลมและพินิจพิเคราะห์ แต่
พระองค์ไม่ตรัสด้วยอารมณ์ของการ
แก้แค้น พระองค์ทรงมีพระพิโรธที่
บริสุทธิ์ต่อต้านเจ้าชายแห่งความมืด
แต่พระองค์ไม่ทรงสำแดงอารมณ์
แห่งความขุ่นเคือง คริสเตียนที่
ดำเนินชีวิตสอดคล้องกับพระเจ้า
จะต้องมีคุณลักษณะอันหอมหวาน
ของความรักและความเมตตาเช่นนี้

เหมือนกันคือรู้สึกขุ่นเคืองอย่างชอบธรรมต่อบาป แต่เขาจะไม่ถูกปลุกเร้าด้วยความปรารถนาที่จะใช้ถ้อยคำหยาบคายต่อผู้ที่ใส่ร้ายป้ายสีเขา แม้แต่ในขณะที่ต้องเผชิญหน้ากับผู้ที่ถูกกระตุ้นโดยอำนาจจากเบื้องล่างเพื่อยกชูความเท็จ เขาก็จะยังคงรักษาความสงบและครองตนเองได้ในพระคริสต์ {DA 619.5}

ความสงสารอย่างพระเจ้าแสดงไว้อย่างเด่นชัดบนพระพักตร์ของพระบุตรของพระเจ้าขณะที่พระองค์ทอดพระเนตรพระวิหารอย่างอ้อยอิ่งแล้วทรงมองไปยังผู้ฟังของพระองค์ ด้วยพระสุรเสียงสะอื้นอย่างปวดร้าวภายในพระหทัยและน้ำพระเนตรอันขมขื่น พระองค์ทรงอุทานว่า “โอเยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม เมืองที่ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะและเอาหินขว้างพวกที่ถูกส่งให้มาหาเจ้าถึงตาย บ่อยครั้งที่เราปรารถนาจะรวบรวมลูกๆ ของเจ้าไว้ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอม!” นี่คือการดิ้นรนของการลาจากกัน ในการร้องคร่ำครวญของพระคริสต์นั้นพระหทัยของพระเจ้าเองกำลังหลั่งไหลออกมา เป็นการ

อาลาอย่างลึกลับของความรักที่อดทนนานของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ {DA 620.1}

พวกฟาริสีและพวกสะดูสีต่างก็หนึ่งรังไปเช่นกัน พระเยซูทรงรวบรวมสาวกและเตรียมตัวออกไปจากพระนิเวศไม่ใช้ในฐานะของคนฟ่ายแพ้และถูกบังคับให้ออกไปจากเบ็องหน้าศัตรูแต่ในฐานะผู้ทรงประกอบพระราชกิจสำเร็จแล้ว พระองค์ทรงพักผ่อนในฐานะผู้ชนะในการต่อสู้ {DA 620.2}

อัณฺมณิแห่งความจริงที่ทรงเผยจากริมพระโอษฐ์ของพระคริสต์ในวันอันมีความหมายสำคัญยิ่งนั้น ถูกเก็บไว้ราวกับสมบัติอันมีค่าในหัวใจของคนมากมาย สำหรับพวกเขาแล้วความคิดใหม่เริ่มเข้ามาในชีวิต แรงบันดาลใจใหม่ถูกปลุกและประวัติศาสตร์ใหม่ก็เริ่มต้นขึ้นแล้ว หลังจากการตรึงกางเขนและการกลับคืนพระชนม์ของพระคริสต์ คนเหล่านี้ขึ้นไปอยู่แนวหน้าและทำหน้าที่ของพระเจ้าให้สำเร็จด้วยสติปัญญาและความกระตือรือร้นที่สมกับความยิ่งใหญ่ของพระราชกิจ พวกเขาเป็นพยานถึงข่าวสารที่

ชักนำหัวใจของมนุษย์และทำให้ความมั่งงายเก่าๆ ที่คอยบั่นทอนชีวิตคนนั้นพันอ่อนกำลังลง ต่อหน้าคำพยานของพวกเขาในนั้น ทฤษฎีและปรัชญาของมนุษย์กลายเป็นตำนานไร้สาระ ผลลัพธ์อันยิ่งใหญ่เกิดขึ้นสืบเนื่องจากพระวณะของพระเจ้าช่วยให้รอดที่ตรัสกับฝูงชนที่ตื่นตระหนกกลุ่มนั้นในพระนิเวศที่กรุงเยรูซาเล็ม {DA 620.3}

แต่อิสราเอลในฐานะชนชาติได้หย่าขาดจากพระเจ้าไปแล้ว กิ่งมะกอกตามธรรมชาติถูกหักออกไปแล้ว เมื่อทอดพระเนตรไปยังด้านในของพระนิเวศเป็นครั้งสุดท้ายพระเยซูตรัสด้วยความเศร้าสลดใจว่า “นี่แน่ะ นิเวศของเจ้าจะ

ถูกทอดทิ้งให้ร้างเปล่า เพราะว่าเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า ตั้งแต่นี้ไปเจ้าจะไม่เห็นเราอีก จนกว่าพวกเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้ท่านผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’” ก่อนหน้านี้ พระองค์ทรงเรียกพระนิเวศว่าบ้านพระบิดาของพระองค์ แต่บัดนี้ ในขณะที่พระบุตรของพระเจ้าจะเสด็จผ่านกำแพงเหล่านั้นไป การทรงร่วมสถิตของพระเจ้าจะถูกถอนออกไปตลอดกาลจากพระนิเวศที่สร้างขึ้นเพื่อถวายพระสิริแด่พระองค์ ตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นไปพิธีกรรมต่างๆ จะไร้ซึ่งความหมาย การถวายบูชาต่างๆ จะเป็นการหลอกลวง {DA 620.4}

“พระเจ้าของเรา....
ทรงสอนว่าความรักที่ถวายให้พระเจ้า
จะแสดงออกด้วยการเชื่อปฏิบัติตาม
พระบัญญัติทั้งหมดของพระองค์” {DA 607.3}

ณ ลานพระวิหารชั้นนอก

บทนี้อ้างอิงจาก ยอห์น 12:20-43

“ในบรรดาคนที่ขึ้นไปนมัสการที่งานเทศกาลนั้นมีพวกกรีกอยู่ด้วย พวกเขาไปหาฟีลิปซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี แล้วพูดกับเขาว่า ‘ท่านเจ้าข้า เราอยากจะได้เห็นพระเยซู’ ฟีลิปจึงไปบอกอันดรูว์ แล้วอันดรูว์กับฟีลิปไปทูลพระเยซู” {DA 621.1}

เวลานี้พระราชกิจของพระคริสต์ที่ปรากฏให้เห็นเป็นสภาพของความฟ่ายแพ้อย่างทารุณเจ็บปวด พระองค์ทรงชนะในความขัดแย้งกับพวกปุโรหิตและพวกฟาริสี แต่เป็นที่ประจักษ์ว่าพวกเขาไม่มีวันรับพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ ความแตกแยกครั้งสุดท้ายได้มาถึงแล้ว ในสายตาของสาวกแล้ว เป็นสถานการณ์ที่สิ้นหวังสำหรับพระองค์ แต่พระราชกิจของพระคริสต์กำลังก้าวมาถึงความสำเร็จอย่างสมบูรณ์ เหตุการณ์ยิ่งใหญ่

ที่กำลังจะเกิดขึ้นไม่เพียงเกี่ยวข้องกับชนชาติยิวเท่านั้น แต่กับคนทั้งโลกด้วย เมื่อพระคริสต์ได้ยื่นคำขออย่างกระตือรือร้นที่ว่า “เราอยากจะได้เห็นพระเยซู” นั้นเป็นการสะท้อนเสียงร้องโหยหาของโลก พระพักตร์ของพระองค์สว่างขึ้นและพระองค์ตรัสว่า “ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับพระเกียรติ” ตามคำร้องขอของชาวกรีกพระองค์ทรงเห็นผลอย่างจริงจังจากการเสียสละอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ {DA 621.2}

เมื่อถึงช่วงปิดท้ายชีวิตของพระองค์ ชายเหล่านี้ที่มาจากทางทิศตะวันตกได้มาตามหาพระผู้ช่วยให้รอด เหมือนดั่งนักปราชญ์ที่มาจากทางทิศตะวันออกเมื่อพระองค์ทรงเริ่มต้นพระราชกิจ ในสมัยที่พระคริสต์ประสูติ ชาวยิวหมกมุ่นอยู่กับแผนการอันทะเยอทะยานของพวกเขา

เขาเองจนไม่รู้เวลาเมื่อพระองค์เสด็จมา
โหราจารย์จากดินแดนคนนอกศาสนา
มายังรางหญ้าพร้อมกับของถวาย
ต่างๆ เพื่อนมัสการพระผู้ช่วยให้รอด
ในทำนองเดียวกัน ชาวกรีกเหล่านี้เป็น
ตัวแทนของประชาชาติ ชนเผ่าและ
ประชาชนของโลกที่ได้มาเข้าเฝ้าพระ
เยซู ดังนั้นคนของทุกแดนดินและ
ของทุกยุคจะถูกดึงดูดให้เข้ามายัง
กางเขนของพระผู้ช่วยให้รอด ดังนั้น
“คนจำนวนมากที่มาจากทิศตะวันออก
และทิศตะวันตกจะมาร่วมงานเลี้ยงกับ
อับราฮัม อิสอัคและยาโคบในแผ่นดิน
สวรรค์” มัทธิว 8:11 {DA 621.3}

ชาวกรีกได้ยืนยันว่าพระคริสต์
เสด็จอย่างมีชัยชนะเข้ากรุงเยรูซาเล็ม
บางคนก็ทักท้วงจนเป็นข่าวที่แพร่
กระจายไปทั่วว่าพระองค์ทรงขับไล่
พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองออกไป
จากพระวิหาร และพระองค์จะทรง
ขึ้นครองบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิด
และปกครองในฐานะกษัตริย์ของ
ชนชาติอิสราเอล ชาวกรีกประสงค์
ที่จะรู้ความจริงในเรื่องพันธกิจของ
พระองค์ พวกเขาพูดว่า “เราอยาก
จะเห็นพระเยซู” พวกเขาได้รับตาม
ที่ความปรารถนาไว้ เมื่อคำขอมาถึง

พระเยซู พระองค์ประทับอยู่ตรงส่วน
ของพระวิหารที่ทุกคนนอกจากชาวยิว
จะถูกกีดกันไม่ให้เข้าไป แต่พระองค์
เสด็จออกไปหาชาวกรีกในลานวิหาร
ชั้นนอก และพระองค์ทรงสนทนากับ
พวกเขาเป็นการส่วนตัว {DA 622.1}

เวลาที่พระคริสต์จะรับพระ
เกียรติสิริมาถึงแล้ว พระองค์ประทับ
อยู่ใต้เงาของกางเขน และคำถาม
ของชาวกรีกแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรง
เห็นว่าการถวายบูชาของพระองค์
กำลังจะนำบุตรชายและบุตรหญิง
มากมายเข้ามาหาพระเจ้า พระองค์
ทรงทราบว่าอีกไม่นานชาวกรีกจะ
เห็นพระองค์ประทับอยู่ตรงตำแหน่ง
ที่พวกเขายังไม่เคยคิดไม่เคยฝันมา
ก่อน พวกเขาจะเห็นพระองค์ถูกนำ
ไปยืนอยู่ข้างบาร์บัสผู้ที่เปโตร
และฆาตกรคนหนึ่งที่ถูกเลือกให้
ปล่อยไปต่อเบื้องพระพักตร์พระบุตร
ของพระเจ้า พวกเขาจะได้ยินเสียง
ประชาชนที่ถูกพวกปุโรหิตและผู้
ปกครองดลใจสนับสนุนให้พวกเขา
เลือก และเมื่อได้ยินคำถามที่ว่า
“เราจะทำอย่างไรกับเยซูที่เรียกว่า
พระคริสต์?” คำตอบที่จะได้รับคือ
“ให้ตรึงที่กางเขน” มัทธิว 27:22

ด้วยการทรงเป็นเครื่องบูชาลบบาป
ของมนุษย์ พระคริสต์ทรงทราบว่า
อาณาจักรของพระองค์จะสมบูรณ์
และจะขยายออกไปยังทั่วทั้งโลก
พระองค์จะทรงทำงานเป็นพระเจ้า
ผู้ทรงฟื้นฟูและพระวิญญาณจะทรง
มีชัยต่อศัตรูของพระองค์ ชั่วขณะ
หนึ่งพระองค์ทอดพระเนตรไปยัง
อนาคตกาล และทรงไต่ฝันเสียงที่
ประกาศไปทั่วทุกส่วนของโลกว่า
“จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า
ผู้ทรงรับบาปของโลกไป” ยอห์น
1:29 ในคนแปลกหน้าเหล่านี้พระองค์
ทรงเห็นคำมั่นสัญญาของการเก็บ
เกี่ยวอันยิ่งใหญ่เมื่อกำแพงกั้นระหว่าง
ชาวยิวและคนต่างชาติจะถูก
ทำลายลงและทุกชาติ ทุกภาษา
และชนชาติต่างๆ จะได้ยินข่าวสาร
แห่งความรอด ความคาดหวังใน
เรื่องนี้และความสำเร็จสมบูรณ์ของ
ความหวังของพระองค์นั้นแสดง
ออกมาในพระดำรัสที่ว่า “ถึงเวลา
แล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับพระเกียรติ”
แต่วิธีที่จะรับเกียรติสิรินี้มาได้นั้น
ไม่เคยหายไปจากพระหทัยของ
พระคริสต์ การรวบรวมคนต่างชาติ
ให้เข้ามาจะเกิดขึ้นหลังการสิ้น

พระชนม์ที่กำลังเข้ามาใกล้ โดย
ความมรณาของพระองค์เท่านั้นที่
โลกนี้จะได้รับความรอด เหมือนเช่น
เมล็ดข้าวสาลี บุตรมนุษย์จะต้องถูก
นำไปหว่านลงในดินก่อน และสิ้น
พระชนม์ และนำไปฝังให้พ้นสายตา
แต่พระองค์จะทรงพระชนม์กลับมา
อีกครั้ง {DA 622.2}

พระคริสต์ทรงนำเสนออนาคต
ของพระองค์ ด้วยการใช้สิ่งของใน
ธรรมชาติอธิบายให้สาวกเข้าใจ ผล
ที่แท้จริงของพันธกิจของพระองค์จะ
ต้องได้มาด้วยการมรณาของพระองค์
“เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า”
พระองค์ตรัส “ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้
ตกลงดินและตายไป ก็จะไม่ค่อย
เกิดผลมาก” เมื่อเมล็ดข้าวสาลีตกลง
ดินและตายไป ก็จะงอกขึ้นและเกิดผล
ดังนั้นการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์
จะทำให้เกิดผลสำหรับอาณาจักร
ของพระเจ้า ตามกฎของพวกพืชผัก
ทั้งหลายนั้น ชีวิตจะได้มาจากผลของ
การมรณาของพระองค์ {DA 623.1}

ผู้ที่พรวนดินจะได้เห็นภาพ
ประกอบคำอธิบายอยู่ต่อหน้าพวก
เขาเสมอ ปีแล้วปีเล่า มนุษย์เก็บ

รักษาแหล่งเมล็ดข้าวไว้ด้วยการเอาเมล็ดข้าวที่ดีที่สุดไปหว่านลงดินชั่วขณะหนึ่ง เมล็ดนี้จะต้องฝังลงดินเพื่อให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงคอยเฝ้าดูแลและแล้วลำดับก็ปรากฏให้เห็น ภายหลังก็ออกรวงแล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง แต่การพัฒนานี้เกิดขึ้นไม่ได้วันเสียแต่เมล็ดข้าวจะถูกนำไปฝังไว้ให้พ้นสายตา ช่อนไว้ให้มืดชิดและตามรูปการณ์แล้วดูจะสูญเปล่า {DA623.2}

เมล็ดที่ฝังอยู่ในดินจะเกิดผลและในทางกลับกันผลก็จะถูกนำไปเพาะปลูกต่อไป ด้วยประการฉะนี้จะมีการเก็บเกี่ยวที่ขยายเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์บนกางเขนกาลวารีกี่จะเกิดผลถึงชีวิตนิรันดร์ การใคร่ครวญถึงเครื่องบูชานี้จะป็นสง่าราศีของผู้ที่เกิดผลเนื่องจากเครื่องบูชานี้ พวกเขาจะดำรงชีวิตอยู่ตลอดยุคนิรันดร์กาล {DA 623.3}

เมล็ดข้าวสาส์นที่ถนอมรักษาชีวิตของมันเองไว้จะไม่เกิดผล เป็นเมล็ดที่อยู่โดดเดี่ยว หากพระคริสต์ทรงประสงค์แล้ว พระองค์ทรงสามารถเลือกที่จะช่วยตัวเองให้พ้นจาก

ความตายได้ แต่หากพระองค์ทรงเลือกที่จะทำเช่นนี้ พระองค์ก็จะทรงอยู่อย่างโดดเดี่ยว พระองค์ทรงนำบุตรชายหญิงสักคนกลับไปหาพระเจ้าไม่ได้ โดยการยอมสละชีวิตของพระองค์เท่านั้นที่พระองค์จะทรงมอบชีวิตให้มนุษยชาติได้ ด้วยการหว่านลงดินเท่านั้นที่พระองค์จะเป็นเมล็ดพืชเพื่อการเก็บเกี่ยวที่ยิ่งใหญ่ได้ พวกเขาเป็นมหาชนขนาดใหญ่ที่ออกมาจากทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกภาษาและทุกชนชาติที่รับการทรงไถ่ให้รอดเพื่อถวายพระเจ้า {DA 623.4}

ด้วยความจริงนี้ พระคริสต์ทรงเชื่อมโยงบทเรียนแห่งการเสียสละตนเองที่ทุกคนจะต้องเรียนรู้ “คนที่รักชีวิตตัวเองต้องเสียชีวิต และคนที่เกลียดชังชีวิตตัวเองในโลกนี้จะรักษาชีวิตนั้นไว้นิรันดร์” ทุกคนที่จะเกิดผลในฐานะคนงานร่วมกับพระคริสต์ต้องตกลงดินและตายเสียก่อน จะต้องหว่านชีวิตลงไปนร่อดินของความต้องการของโลก การรักตัวเองและการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนจะต้องพินาศไป กฎแห่งการเสียสละคือกฎแห่งการเก็บรักษา

ตนเองไว้ คนทำสวนถนอมเมล็ดพันธุ์ ด้วยการหว่าน ชีวิตของมนุษย์ก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน การให้คือการมีชีวิตชีวิตที่ถวายเป็นใช้พระเจ้าและมนุษย์อย่างใจกว้างจะเก็บถนอมรักษาชีวิตไว้ ผู้ที่ยอมเสียสละชีวิตในโลกนี้เพื่อเห็นแก่พระคริสต์จะรักษาชีวิตไว้เพื่อนิรันดร์ {DA 623.5}

ชีวิตที่ใช้ไปเพื่อตัวเองเปรียบได้กับเอาเมล็ดพืชนั้นมารับประทานเมล็ดหายไป แต่จะไม่มีเมล็ดที่เพิ่มขึ้นมนุษย์สะสมรวบรวมทุกสิ่งไว้ให้กับตัวเองได้ เขามีชีวิตอยู่และคิดและวางแผนเพื่อตัวเอง แต่เมื่อชีวิตของเขาว่างลงไปแล้ว เขาจะไม่มีสิ่งใดเหลือ กฎแห่งการรับใช้ตนเองคือกฎแห่งการทำลายตัวเอง {DA 624.1}

“ถ้าใครจะปรนนิบัติเรา” พระเยซูตรัส “คนนั้นต้องตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้ปรนนิบัติของเราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าใครปรนนิบัติเรา พระบิดาจะประทานเกียรติแก่ผู้นั้น” ทุกคนที่แบกกางเขนแห่งการเสียสละร่วมกับพระเยซูจะเป็นผู้มีส่วนร่วมในพระสิริของพระองค์ เป็นความสุขของพระคริสต์ที่สาวกของพระองค์

จะได้รับพระสิริร่วมกับพระองค์ในความอภัยขอด恕และความเจ็บปวดของพระองค์ พวกเขาเป็นผลของการเสียสละตนเองของพระองค์ การแสดงออกถึงพระลักษณะนิสัยและพระวิญญาณของพระองค์เองในพวกเขาเป็นรางวัลของพระองค์ และจะเป็นความสุขของพระองค์ตลอดไปชั่วนิรันดร์ พวกเขาได้รับความสุขนี้กับพระองค์ด้วยการเกิดผลของการทำงานและการเสียสละของพวกเขาที่ปรากฏให้เห็นในใจและชีวิตของคนอื่น พวกเขาเป็นคณกรร่วมกันกับพระคริสต์และพระบิดาจะประทานเกียรติให้แก่พวกเขาเหมือนที่พระองค์ประทานเกียรติให้แก่พระบุตรของพระองค์ {DA 624.2}

ข่าวของชาวกรีกที่เป็นดังนิมิตบอกล่วงหน้าถึงการรวบรวมคนต่างชาติให้เข้ามานั้นได้นำพันธกิจทั้งหมดของพระองค์เข้ามายังพระดำริของพระเยซู พระราชกิจแห่งการไถ่ปรากฏต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์นับตั้งแต่ในสวรรค์ที่แผนการนี้ถูกกำหนดขึ้นมาจนถึงการสิ้นพระชนม์ที่กำลังจะมาถึง ดูเสมือนหนึ่งมีเมฆ

ลึกลับโอบล้อมพระบุตรของพระเจ้าไว้ คนที่อยู่ใกล้พระองค์สัมผัสได้ถึง ความเศร้าหมอง พระองค์ทรงครุ่นคิด ด้วยใจจดจ่อ ในที่สุดพระสุรเสียง อันโศกเศร้าของพระองค์ก็ทำลาย ความเงียบไป “เดี๋ยวนี้ใจของเรา เป็นทุกข์ จะให้เราพูดอย่างไร? ‘ข้า แต่พระบิดา ขอทรงช่วยข้าพระองค์ ให้พ้นจากช่วงเวลานี้’” ในขณะที่รอคอยเหตุการณ์ที่กำลังจะมาถึงอัน ใกล้นี้ พระคริสต์ทรงดื่มถ้วยแห่ง ความขมขื่นเรียบร้อยแล้ว ความเป็น มนุษย์ในตัวพระองค์รู้สึกหวาด กลัวช่วงเวลาของการถูกทอดทิ้ง เมื่อมองจากสิ่งทั้งหมดที่ปรากฏ ออกมาภายนอกนั้นพระองค์จะถูก ทอดทิ้งแม้กระทั่งจากพระเจ้า เมื่อ ทุกคนมองจะได้เห็นว่าพระองค์ทรง ถูกพระเจ้าโบยตีและถูกข่มใจ พระองค์ทรงกลัวการถูกเปิดโปงใน ที่สาธารณะ กลัวการถูกปฏิบัติใน ฐานะอาชญากรเลวที่สุด และกลัว ความตายอันน่าอัปยศและไร้เกียรติ ลงสังหารของความขัดแย้งของ พระองค์กับอำนาจแห่งความมืด รวมถึงความรู้สึกถึงภาระอันน่า สะพึงกลัวของการล่วงละเมิดของ

มนุษย์และพระพิโรธของพระบิดา อันเนื่องจากบาป ทำให้จิตวิญญาณ ของพระเยซูหมดแรงไปและความ ชีตเขียวดูจความตายก็แผ่คลุม พระพักตร์ของพระองค์ไว้ {DA 624.3}

และแล้วพระองค์ทรงยอม จ्ञำนนอย่างพระเจ้าต่อพระประสงค์ ของพระบิดาของพระองค์ “แต่เพื่อ จุดประสงค์นี้เอง” พระองค์ตรัส “เราจึงมาถึงช่วงเวลานี้ ข้าแต่พระบิดา ขอพระองค์ทรงให้พระนามของ พระองค์รับพระเกียรติ” โดยการสิ้น พระชนม์ของพระคริสต์เท่านั้นที่จะ โค่นล้างอาณาจักรของซาตานได้ ด้วยวิธีนี้เท่านั้นที่มนุษย์จะได้รับ การไถ่ให้รอดและพระเจ้าจะทรงได้รับ พระเกียรติ พระเยซูทรงยินยอมรับ ความทุกข์ทรมาน พระองค์ทรง ยอมรับการเสียสละเป็นเครื่องถวาย บูชา พระเจ้าแห่งพระสิริของฟ้าสวรรค์ ทรงยอมที่จะทนทุกข์ทรมานในฐานะ พระเจ้าผู้รับบาป “ข้าแต่พระบิดา ขอพระองค์ทรงให้พระนามของ พระองค์รับพระเกียรติ” พระองค์ ตรัส ขณะที่พระคริสต์ตรัสถ้อยคำ เหล่านี้ มีคำตอบหนึ่งดังมาจากเมฆ ที่ลอยลงมาอยู่เหนือพระเศียรของ

พระองค์ “เราให้รับเกียรติแล้ว และเราจะให้รับเกียรติอีก” ทั้งชีวิตของพระคริสต์ตั้งแต่ร่างหญ้าจนถึงเวลาที่ถ้อยคำเหล่านี้ตรัสขึ้นมาในพระองค์ ทรงถวายพระสิริพระเจ้ามาตลอด และในการทดลองที่กำลังจะมาถึง การทนทุกข์แบบมนุษย์พระเจ้าของพระองค์จะถวายพระสิริแด่พระนามพระบิดาของพระองค์อย่างแน่นอน {DA 624.4}

ในขณะที่ไดอินพระสุรเสียงอยู่นั้น มีแสงหนึ่งพุ่งออกมาจากเมฆโอบล้อมพระคริสต์ไว้ ราวกับพระกรของอำนาจอันไม่จำกัดมาล้อมตัวพระองค์ไว้เหมือนตั้งกำแพงไฟ ประชาชนมองภาพนี้ด้วยความหวาดกลัวและความตกตะลึง ไม่มีผู้ใดกล้าพูด ด้วยริมฝีปากที่เจียบและลมหายใจที่กลั่นไว้ คนทั้งหมดยืนจ้องไปทางพระเยซู พระบิดาทรงโปรดประทานคำพยาณมาแล้ว เมฆนั้นถูกยกขึ้นไปและกระจายไปในท้องฟ้า ช่วงเวลาแห่งการสื่อสารที่ตาเปล่าเห็นได้ระหว่างพระบิดาและพระบุตรสิ้นสุดลง {DA 625.1}

“ฝูงชนที่ยืนอยู่ที่นั่นไดอินเสียงนั้นก็พูดกันว่าฟาร้อง คนอื่นๆ ว่า

‘ทูตสวรรค์องค์หนึ่งกล่าวกับพระองค์’” แต่ชาวกรีกที่กำลังตามหาพระองค์ เห็นเมฆ ไดอินพระสุรเสียง เข้าใจความหมาย และเข้าใจพระคริสต์ได้อย่างแท้จริง พระองค์ทรงเปิดเผยให้พวกเขาเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ที่พระเจ้าประทานมาให้ {DA 625.2}

พระสุรเสียงของพระเจ้าดังขึ้น มาเมื่อพระเยซูทรงรับบัพติศมาในช่วงเริ่มต้นของพันธกิจของพระองค์ และดังขึ้นอีกครั้งเมื่อพระองค์ทรงจำแลงพระกายบนภูเขา บัดนี้ ในช่วงปิดท้ายพันธกิจก็ดังขึ้นเป็นครั้งที่สาม โดยผู้ที่ไดอินมีกลุ่มคนขนาดใหญ่กว่าเดิม และภายใต้สถานการณ์ที่แปลกประหลาดกว่าเดิม เมื่อสักครู่นี้ พระเยซูตรัสถึงความจริงอันน่าเศร้าขั้วที่ที่สุดเกี่ยวกับสภาพของชาวยิวไปแล้ว พระองค์ทรงเรียกเชิญครั้งสุดท้ายและประกาศชะตาของพวกเขาบัดนี้พระเจ้าทรงประทับตราลงบนพันธกิจของพระบุตรของพระองค์อีกครั้ง พระองค์ทรงรับรองพระองค์ที่ชนชาติอิสราเอลปฏิเสธ “เสียงนี้เกิดขึ้นเพื่อพวกท่าน” พระเยซูตรัส “ไม่ใช่เพื่อเรา” นี่คือหลักฐานยอดเยี่ยมที่สุดของการเป็นพระเมสสิยาห์ของ

พระองค์ เป็นสัญญาณที่พระบิดา
ประทานมาเพื่อบอกว่าพระเยซูคริสต์
ความจริงและทรงเป็นพระบุตรของ
พระเจ้า {DA 625.3}

“เดี๋ยวนี้การพิพากษามาถึง
โลกนี้แล้ว” พระคริสต์ตรัสต่อไป
“เดี๋ยวนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกกำจัดออกไป
เมื่อเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลก
แล้ว เราจะชักนำทุกคนให้มาหาเรา’
พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อแสดงว่า
พระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร” นี่คือ
วิกฤตของโลก ถ้าเราเป็นเครื่องบูชา
ลบบาปของมนุษย์ โลกก็จะสว่างไสว
ขึ้นมา จะต้องทำลายการครอบงำ
ของซาตานที่อยู่เหนือมนุษย์ จะต้อง
นำพระฉายาของพระเจ้าในมนุษย์ที่
เสียโฉมไปกลับคืนมาให้กับมนุษย์ชาติ
และในที่สุดครอบครัวยุคของธรรมิกชน
จะได้รับบ้านบนสวรรค์เป็นมรดก
นี่คือผลที่ได้จากการสิ้นพระชนม์ของ
พระคริสต์ ขณะที่พระผู้ช่วยให้รอด
ทรงตกอยู่ในภาวะของการไคร้ครวญ
ถึงภาพเหตุการณ์แห่งชัยชนะที่อยู่
เบื้องพระพักตร์พระองค์ พระองค์ทรง
มองเห็นกางเขนซึ่งเป็นไม้กางเขนที่
โหดร้ายและไร้ความปราณีพร้อมกับ
ความน่าสะพรึงกลัวที่สว่างเจิดจ้าด้วย

เปลวเพลิงแห่งพระสิริ {DA 625.4}

แต่พระราชกิจแห่งการไถ่บาป
มนุษย์นั้นไม่ใช่ทั้งหมดจะสำเร็จเสร็จ
สิ้นได้ด้วยไม้กางเขน ความรักของ
พระเจ้าถูกสำแดงให้เป็นที่ประจักษ์
ต่อจักรวาล เจ้าชายของโลกนี้ถูกขับ
ออกไปแล้ว คำกล่าวหาที่ซาตาน
กระหน่ำใส่พระเจ้าถูกหักล้างไป คำ
ด่าหาที่มันนำมาใส่สวรรค์ถูกลบทิ้ง
ไปตลอดกาล พระเยซูทรงชักนำ
ทูตสวรรค์รวมทั้งมนุษย์ให้เข้าไปหา
พระผู้ไถ่ “เมื่อเราถูกยกขึ้นจากแผ่น
ดินโลกแล้ว” พระองค์ตรัส “เราจะ
ชักนำทุกคนให้มาหาเรา” {DA 626.1}

ขณะที่พระองค์ตรัสถ้อยคำ
เหล่านี้มีคนเป็นจำนวนมากล้อมอยู่
รอบพระคริสต์และมีคนหนึ่งพูดขึ้น
มาว่า “เราทราบจากธรรมเนียมที่ดีว่า
พระคริสต์จะอยู่เป็นนิรันดร์ ท่านพูดได้
อย่างไรว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกยก
ขึ้น? บุตรมนุษย์นั้นคือใคร?’ พระเยซู
ตรัสกับพวกเขาว่า ‘ความสว่างจะ
อยู่ท่ามกลางพวกท่านอีกหนอยหนี่ง
เมื่อยังมีความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเกิด
เพื่อที่ว่าความมืดจะได้ตามท่านไม่ทัน
คนที่เดินอยู่ในความมืดย่อมไม่รู้ว่า
ตนไปทางไหน ขณะที่พวกท่านมี

ความสว่าง จงวางใจในความสว่างนั้น
เพื่อจะได้เป็นลูกของความสว่าง”
{DA 626.2}

“ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงทำหมาย
สำคัญมากมายหลายอย่างให้เขาเห็น
พวกเขาก็ยังไม่วางใจในพระองค์”
มืออยู่ครั้งหนึ่ง พวกเขาเคยทูลถาม
พระผู้ช่วยให้รอดว่า “ถ้าอย่างนั้น
ท่านจะให้หมายสำคัญอะไรเพื่อที่เรา
จะเห็นและวางใจท่าน?” ยอห์น 6:30
มีหมายสำคัญนับไม่ถ้วนเคยประทาน
ให้แก่พวกเขาแล้ว แต่พวกเขาปิดตา
และทำให้หัวใจของตนแข็งกระด้าง
ไป บัดนี้เมื่อพระบิดาเองเป็นผู้ตรัส
กับพวกเขาแล้ว พวกเขาก็ไม่อาจ
ขอหมายสำคัญอื่นเพิ่มเติมได้อีก
ต่อไป แต่พวกเขาก็ยังคงปฏิเสธที่
จะเชื่อ {DA 626.3}

“อย่างไรก็ดี แม้แต่ในพวก
เจ้าหน้าที่เองก็มีหลายคนวางใจใน
พระองค์ แต่พวกเขาไม่ยอมรับ
พระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัว
พวกฟาริสี เขากลัวว่าจะถูกขับออก

จากธรรมศาลา” พวกเขาขึ้นชอบ
คำสรรเสริญของมนุษย์มากกว่า
ความพึงพอใจของพระเจ้า
พวกเขาปฏิเสธพระคริสต์และปฏิเสธ
ข้อเสนอแห่งชีวิตนิรันดร์เพื่อที่จะ
ช่วยตนเองให้หลุดพ้นจากคำตำหนิ
และความอับอาย และตลอดหลาย
ศตวรรษที่ผ่านมามีสักกี่คนที่ทำเช่น
เดียวกันนี้! สำหรับคนทั้งหมด
เหล่านี้ พระดำรัสแห่งการเตือนของ
พระผู้ช่วยให้รอดนำมาใช้กับพวกเขา
ได้ “คนที่รักชีวิตตัวเองต้องเสียชีวิต”
“ถ้าใครไม่ยอมรับเราและไม่รับคำ
ของเรา จะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คำ
ที่เรากล่าวแล้วนั้นแหละจะพิพากษา
เขาในวันสุดท้าย” ยอห์น 12:48
{DA 626.4}

อนิจจาสำหรับผู้ไม่รู้วันเวลา
ที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยม! ด้วยอย่าง
ก้าวช้าๆ และด้วยความเศร้าพระทัย
พระคริสต์เสด็จออกจากบริเวณพระ
วิหารนั้นไปตลอดกาล {DA 626.5}

“กฎแห่งการเสียสละคือกฎแห่งการเก็บรักษาตนเองไว้....
การให้คือการมีชีวิต
ชีวิตที่ถวายเป็นใช้พระเจ้าและมนุษย์อย่างใจกว้างจะเก็บถนอมรักษาชีวิตไว้
ผู้ที่ยอมเสียสละชีวิตในโลกนี้
เพื่อเห็นแก่พระคริสต์จะรักษาชีวิตไว้เพื่อนิจนิรันดร์” {DA 623.5}

บทบัญญัติของกอกเทส

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธีว 24; มาระโก 13; ลูกา 21:5-38

พระคำรัสของพระคริสต์ที่ตรัสกับพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองว่า “นี่แหละ นิเวศของเจ้าจะถูกทอดทิ้งให้ร้างเปล่า” มัทธีว 23:38 ทำให้ใจของคนเหล่านั้นหวาดกลัว พวกเขาทำเป็นไม่ใส่ใจ แต่เรื่องนี้เป็นปัญหาคาใจพวกเขาตลอดเวลาว่าถ้อยคำเหล่านี้สำคัญอย่างไร ดูเหมือนว่าภัยอันตรายที่ตาเปล่ามองไม่เห็นกำลังคุกคามพวกเขาอยู่ทุกขณะ เป็นไปได้หรือที่พระวิหารอันสวยงามยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นสง่าราศีของชาติจะกลายเป็นกองปรักหักพังไปในไม่ช้า? สวาทก็หวาดกลัวเมื่อคิดถึงภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้นในภายภาคหน้า และพวกเขาเฝ้ารอที่จะฟังว่าพระเยซูจะตรัสถึงเรื่องนี้อย่างไร ขณะที่พวกเขาเดินพร้อมกันกับพระเยซูออกไปจากพระวิหาร พวกเขาทูลเชิญพระองค์ให้ทอดพระเนตรความ

มั่นคงแข็งแรงและความงามของพระวิหาร ศิลาที่ใช้ก่อสร้างพระวิหารเป็นหินอ่อนบริสุทธิ์ที่สุด ขาวนวลอย่างสมบูรณ์ และศิลาบางก้อนมีขนาดใหญ่โตมหึมา ส่วนหนึ่งของกำแพงวิหารยังคงเหลือจากการล้อมโจมตีของกองทัพของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ด้วยฝีมืองานก่อสร้างที่สมบูรณ์ ดูประหนึ่งว่าพระวิหารนี้เป็นก้อนศิลาขนาดใหญ่ก้อนเดียวที่สกัดจากบ่อหิน กำแพงที่มั่นคงแข็งแรงเช่นนี้จะถูกทำลายได้อย่างไร สวาททั้งหลายไม่เข้าใจ {DA 627.1}

ในขณะที่ความงามสง่างามของพระวิหารดึงดูดความสนใจพระทัยของคริสต์ พระราชดำริที่ไม่เปล่งออกเป็นวาจาขององค์พระผู้ทรงถูกปฏิเสธนั้นจะเป็นเช่นไร! ภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องพระพักตร์ของพระองค์สวยงามอย่างยิ่ง แต่พระองค์ตรัสด้วยความ

เสว้าพระทัยว่า เราเห็นภาพทั้งหมดแล้ว ตึกต่าง ๆ เหล่านั้นเลอเลิศยิ่งนัก พวกเจ้าชี้ให้เราดูกำแพงเหล่านั้น พูตรวกับว่าไม่มีวันถูกทำลาย แต่จงฟังถ้อยคำของเรา วันหนึ่งจะมาถึงเมื่อ “ที่นี่จะไม่เหลือก้อนหินซ้อนทับกันอยู่แม้แต่ก้อนเดียว แต่จะถูกทำลายลงหมด” {DA 627.2}

ถ้อยคำนี้พระคริสต์ตรัสขณะอยู่กับฝูงชนมากมาย แต่เมื่อพระองค์ประทับอยู่ตามลำพัง เปโตร ยอห์น ยากอบและอันดรูว์เข้ามาเฝ้าพระองค์ ขณะที่ประทับอยู่บนภูเขาเมกอกเทศ พวกเขาทูลพระองค์ว่า “ขอโปรดให้เราพวกข้าพระองค์ทราบสาเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นเมื่อไหร่? และอะไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมาและยุคเก่าจะสิ้นสุดลง?” พระเยซูไม่ทรงแยกตอบสาวกเรื่องการทำลายกรุงเยรูซาเล็มกับวันยิ่งใหญ่ของการเสด็จมา พระองค์ทรงผสมผสานเหตุการณ์ทั้งสองเรื่องนี้ไว้ด้วยกัน หากพระองค์ทรงเปิดเผยให้สาวกทราบถึงเหตุการณ์ในอนาคตที่พระองค์ทรงมองเห็นแล้ว พวกเขา ก็คงทมองไม่ได้ ด้วยพระเมตตาที่มีต่อพวกเขา พระองค์ทรงรวมวิกฤต

ยิ่งใหญ่ทั้งสองเข้าด้วยกันและปล่อยให้สาวกไปค้นหาความหมายด้วยตนเอง เมื่อพระเยซูตรัสถึงการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม คำพยากรณ์ของพระองค์กล่าวเลยเหตุการณ์นั้นจนไปถึงการเผาไหม้ครั้งสุดท้ายเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงลุกขึ้นจากที่ประทับของพระองค์เพื่อตัดสินลงโทษคนทั้งหลายในโลกที่ประพฤดิชั่ว เมื่อแผ่นดินโลกจะเปิดเผยโลหิตของเธอและจะไม่ซ่อนคนที่เธอฆ่า คำสนทนาทั้งหมดที่เปิดเผยนี้ไม่ได้มีไว้ให้กับสาวกเท่านั้น แต่สำหรับคนทั้งหลายที่จะมีชีวิตอยู่จนถึงวาระสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของแผ่นดินโลกนี้ด้วย {DA 628.1}

พระคริสต์ทรงหันไปหาสาวกและตรัสว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ใครล่อลวงพวกท่าน เพราะว่าจะมีหลายคนมาโดยอ้างนามของเราและกล่าวว่า ‘เราเป็นพระคริสต์’ และพวกเขาจะล่อลวงคนเป็นจำนวนมาก” จะมีพระเมสสิยาห์เทียมเท็จมากมายปรากฏตัว และอ้างว่าทำอัศจรรย์ต่างๆ ได้และประกาศว่าเวลาที่พระเจ้าทรงช่วยชนชาวยิวให้รอดมาถึงแล้ว เรื่องนี้จะนำคนมากมายให้หลงเชื่อ ถ้อยคำ

ที่พระคริสต์ตรัสไว้ได้สำเร็จสมบูรณ์แล้ว ระหว่างเวลาที่พระคริสต์สิ้นพระชนม์และเมื่อกรุงเยรูซาเล็มถูกล้อม มีเมสสิยาห์เทียมเท็จมากมายปรากฏตัวออกมา แต่คำเตือนนี้ที่พระคริสต์ตรัสไว้ให้แก่คนทั้งหลายที่มีชีวิตอยู่ในยุคนี้ของโลกด้วย การหลอกลวงแบบเดียวกับที่ปฏิบัติกันก่อนกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายดำเนินมาตลอดทุกยุคสมัยและจะเกิดขึ้นอีกครั้ง {DA 628.2}

“ท่านจะได้ยินเสียงสงคราม และข่าวลือเรื่องสงคราม คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย เพราะว่าทุกสิ่งจะต้องเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยุคยังไม่ถึง” ก่อนกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายมนุษย์แก่งแย่งชิงความเป็นใหญ่กัน บรรดาจักรพรรดิถูกฆาตกรรมและผู้ที่ขึ้นครองราชสมบัติต่อไปถูกสังหารโหด จะมีสงคราม เสียงสงคราม และข่าวลือเรื่องสงคราม “เพราะว่าทุกสิ่งจะต้องเกิดขึ้น” พระคริสต์ตรัส “แต่ที่สุดปลายยุค [ความเป็นชาติของประเทศยิว] ยังมาไม่ถึง เพราะว่าประชาชาติกับประชาชาติ และอาณาจักรกับอาณาจักรจะต่อสู้กัน ทั้งจะเกิดกันดารอาหารและแผ่นดินไหว

ในที่ต่าง ๆ แต่สิ่งทั้งหมดนี้เป็นการเริ่มต้นของความทุกข์เหมือนเมื่อเริ่มคลอດลูก” พระคริสต์ตรัสว่าเมื่อพวกธรรมาจารย์เห็นหมายสำคัญเหล่านี้ พวกเขาจะประกาศว่าเหตุการณ์เหล่านี้ที่เกิดขึ้นเป็นการพิพากษาที่พระเจ้าลงโทษชนชาติที่จับประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไปเป็นเชลย พวกเขาประกาศว่าหมายสำคัญเหล่านี้หมายถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ อย่าได้ถูกหลอกละเลย สิ่งเหล่านี้เป็นจุดเริ่มต้นของการพิพากษาของพระองค์ คนทั้งหลายมัวแต่หมกมุ่นอยู่กับการพึ่งตนเอง พวกเขาไม่ได้กลับใจใหม่และไม่ได้บังเกิดใหม่เพื่อให้เรารักษาพวกเขาให้หาย หมายสำคัญที่พวกเขาแปลว่าเป็นสัญญาณของการปลดปล่อยให้พ้นจากการเป็นทาสนั้นเป็นหมายสำคัญของความพินาศของพวกเขานเอง {DA 628.3}

“เวลานั้นพวกเขาจะมอบตัวท่านให้ทนทุกข์ลำบากและจะฆ่าท่านทั้งหลายเสีย และประชาชาติทั้งหมดจะเกลียดชังท่านเพราะนามของเรา ในเวลานั้นคนจำนวนมากจะถดถอยไปและจะทรยศกันและกัน ทั้งจะ

เกลียดชังกันและกันด้วย” คริสเตียนตกอยู่ในความยากลำบากทั้งหมดเหล่านี้ บิดามารดาทรยศลูกและลูกทรยศบิดามารดา มิตรสหายต่างจับสหายของตนฟ้องต่อสภาชั้นเฮดริน ผู้กดขี่ทำตามที่มีงุหมายไว้ด้วยการฆ่าสเทเฟน ยากอบและคริสเตียนคนอื่นๆ {DA 629.1}

พระเจ้าทรงประกอบกิจผ่านผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยการเปิดโอกาสสุดท้ายเพื่อให้ชาวียกลับใจ พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เองให้ปรากฏผ่านพยานของพระองค์ในขณะที่ถูกจับ ในเวลาที่ถูกสอบสวน และขณะที่ถูกขังอยู่ในเรือนจำ แต่ถึงกระนั้นผู้พิพากษายังตัดสินลงโทษพวกเขาให้ตาย โลกนี้ไม่มีคุณค่าที่เหมาะสมสำหรับคนเหล่านั้นและด้วยการฆ่านี้ชาวียได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าใหม่อีกครั้ง เหตุการณ์อย่างเดียวกันนี้จะเกิดขึ้นอีก คนที่มีอำนาจจะตรากฎหมายจำกัดเสรีภาพในการถือศาสนา พวกเขาบังอาจอ้างสิทธิ์ที่เป็นของพระเจ้าเท่านั้น พวกเขาคิดว่ามีอำนาจบังคับความรู้สึกดัดจริตของมนุษย์ได้ ซึ่งมีเพียงพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นที่จะควบคุม

ได้ แม้ในเวลานี้พวกเขาได้เริ่มทำงานนี้แล้วและจะดำเนินต่อไปจนถึงขอบเขตที่พวกเขาก้าวข้ามต่อไปอีกไม่ได้ พระเจ้าจะทรงเข้าขัดขวางเพื่อเห็นแก่ประชากรที่สัตย์ซื่อและถือรักษาพระบัญญัติของพระองค์ {DA 630.1}

ในทุกเหตุการณ์ของการกดขี่ข่มเหง คนที่เป็นพยานอยู่ในที่เกิดเหตุจะตัดสินอยู่ฝ่ายพระคริสต์หรือเป็นศัตรูต่อต้านพระองค์ ผู้ที่แสดงออกอย่างเห็นใจต่อคนที่ถูกประณามอย่างผิดๆ จะเป็นผู้ที่เข้าข้างพระคริสต์คนอื่นๆ ที่โกธเคืองเพราะหลักคำแห่งความจริงของพระเจ้าตำหนิการกระทำของพวกเขาโดยตรง หลายคนสะดุดล้มลง ละทิ้งความเชื่อเดิมไป คนที่ละทิ้งความเชื่อในเวลาที่เขาได้รับความทุกข์ยากลำบากเพื่อจะช่วยเหลือตัวเองให้ปลอดภัยนั้นเป็นพยานเท็จและทรยศต่อพวกพี่น้อง พระคริสต์ทรงเตือนพวกเราถึงเรื่องนี้เพื่อเราจะได้ไม่ประหลาดใจเมื่อเห็นแนวการปฏิบัติที่ไม่ปกติและโหดเหี้ยมทารุณของกลุ่มคนที่ปฏิเสธแสงสว่าง {DA 630.2}

พระคริสต์ประทานหมายสำคัญ

ของความพินาศที่จะมาถึงกรุงเยรูซาเล็มให้แก่สาวกของพระองค์และพระองค์ตรัสบอกวิธีที่จะหนีให้พ้นภัยอันตรายว่า “เมื่อพวกท่านเห็นกองทัพมาโอบล้อมกรุงเยรูซาเล็ม จงรู้ว่าวิถีของเมืองนั้นใกล้เข้ามาแล้วเวลานั้นให้คนที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปบนภูเขา และคนที่อยู่ในเมืองให้ออกจากที่นั่น และคนที่อยู่นอกเมืองอย่าให้เข้ามาในเมือง เพราะว่าเวลานั้นเป็นวันแห่งการลงโทษ เพื่อจะให้สิ่งสารพัดที่เขียนไว้นั้นสำเร็จ” พระคริสต์ประทานคำเตือนเพื่อให้ปฏิบัติในเวลาสี่สิบปีต่อมาเมื่อกรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำลาย คริสเตียนเชื่อคำเตือนและไม่มีคริสเตียนสักคนพินาศเมื่อเมืองนี้แตก {DA 630.3}

พระคริสต์ตรัสว่า “จงอธิษฐานขอให้วันที่ท่านหนีนั้นจะไม่เกิดในฤดูหนาวหรือวันสะบาโต” พระองค์ผู้ทรงสถาปนาวันสะบาโตไม่ทรงล้มเลิกวันสะบาโตนั้นด้วยการเอาไปตรึงกางเขนของพระองค์ ความมรณาของพระองค์ไม่ได้ทำให้วันสะบาโตโมฆะหรือหมดสภาพไป สี่สิบปีหลังจากการตรึงกางเขนของพระเยซู วันสะบาโตยังคงเป็นวันศักดิ์สิทธิ์

ตลอดเวลาสี่สิบปี สาวกยังคงอธิษฐานอย่างต่อเนื่องเพื่อขอให้การหนีต้องตกอยู่ในวันสะบาโต {DA 630.4}

จากการบรรยายถึงการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม พระคริสต์ทรงข้ามไปยังเรื่องของเหตุการณ์ที่สำคัญยิ่งใหญ่มากกว่า เป็นข้อต่อสุดท้ายของโซ่เหตุการณ์ประวัติศาสตร์ของแผ่นดินโลกนี้ นั่นคือการเสด็จมาของพระบุตรของพระเจ้าด้วยฤทธานุภาพและพระสิริ ระหว่างเหตุการณ์ทั้งสองนี้พระคริสต์ทรงมองเห็นภาพเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นตลอดระยะเวลาหลายร้อยปีแห่งความมืด เป็นระยะเวลาหลายร้อยปีที่คริสตจักรของพระองค์จะต้องประทับด้วยโลหิตและน้ำตาและความทรมาน ภาพเหตุการณ์เช่นนี้สาวกของพระเยซูทนดูไม่ได้ และพระเยซูทรงข้ามเหตุการณ์เหล่านั้นไปด้วยการตรัสเพียงสั้นๆ ว่า “เพราะว่าในเวลานั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่อ่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงทุกวันนี้ และจะไม่เกิดขึ้นอีกเลย ถ้าไม่ได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้าจะไม่มีมนุษย์รอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่พวกที่ทรงเลือก จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า” ตลอดระยะเวลาหนึ่งพันกว่าปี การกดขี่

ชมเหงาที่ไม่มีใครในโลกเคยเห็นมาก่อนจะมาถึงผู้ที่ติดตามพระคริสต์ พยานผู้สัจย์ชื่อของพระองค์นับล้าน ถูกสังหาร หากพระหัตถ์ของพระเจ้า ไม่ได้เอื้อมไปช่วยรักษาประชากรของพระองค์ไว้แล้ว คนทั้งหมดก็จะพินาศ “แต่เพราะทรงเห็นแก่พวกที่ทรงเลือก” พระองค์ตรัสว่า “จึงทรงให้วันเหล่านั้นเย็นสั้นเข้า” {DA 630.5}

บัดนี้ ด้วยพระดำรัสที่ไม่ผิดเพี้ยน พระเป็นเจ้าของเราตรัสถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ และพระองค์ประทานคำเตือนถึงภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้นก่อนที่พระองค์จะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกว่า “ในเวลานั้นถ้าใครจะบอกท่านทั้งหลายว่า ‘นี่แน่ะ พระคริสต์อยู่ที่นั่น’ หรือ ‘อยู่ที่โน่น’ อย่าเชื่อเลย เพราะว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จหลายคนปรากฏขึ้น แสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ เพื่อล่อลวงแม้พวกที่พระเจ้าทรงเลือกถ้าเป็นได้ นี่แน่ะ เราบอกพวกท่านไว้ก่อนแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าใครบอกท่านว่า ‘ดูซิ ท่านผู้นั้นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร’ อย่าออกไป หรือบอกว่า ‘ดูซิ [พระองค์] อยู่ที่

ห้องชั้นใน’ ก็อย่าเชื่อ เพราะว่าฟ้าแลบจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกอย่างไร การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้น” เหมือนเช่นหมายสำคัญของการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม พระคริสต์ตรัสไว้ว่า “ผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จหลายคนจะเกิดขึ้น และล่อลวงคนจำนวนมาก” ผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จเกิดขึ้นจริง พวกเขาล่อลวงประชากรและนำคนจำนวนมากออกไปยังถิ่นทุรกันดาร พวกโหรและนักวิทยาศาสตร์ต่างอ้างว่าตนมีอำนาจทำการอัศจรรย์ต่างๆ ได้ชักจูงคนมากมายให้ติดตามพวกเขาไปยังที่เปล่าเปลี่ยวตามภูเข แต่คำพยากรณ์นี้ตรัสไว้เพื่อยุคสุดท้ายด้วย หมายสำคัญนี้เป็นหมายสำคัญของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ แม้ในเวลานี้พระคริสต์เทียมเท็จและผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จแสดงหมายสำคัญและแสดงการอัศจรรย์เพื่อล่อลวงบรรดาสาวกของพระองค์อยู่ เราไม่ได้ยินเสียงร้องที่ว่า “ดูซิ ท่านผู้นั้นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร” และคนนับพันไม่ได้ออกไปยังถิ่นทุรกันดารเพื่อหวังที่จะได้พบพระคริสต์หรือ?

และจากสถานที่ชุมนุมลับกัน คนต่างอ้างว่าติดต่อกับวิญญาณของคนที่ตายแล้วนั้นเราไม่ได้ยินเสียงร้องว่า “ดูซิ” ท่าน “อยู่ที่ห้องชั้นใน” หรือ? นี่คือเสียงร้องประกาศของคนทั้งหลายที่เชื่อถือในลัทธิทรงวิญญาณ แต่พระคริสต์ตรัสไว้อย่างไร? “อย่าเชื่อ เพราะว่าฟ้าแลบจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกอย่างไร การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้น” {DA 631.1}

พระเจ้าช่วยให้รอดประทานหมายสำคัญเรื่องการเสด็จกลับมาของพระองค์และนอกเหนือจากนี้พระองค์ยังทรงกำหนดเวลาเมื่อหมายสำคัญแรกสุดในบรรดาหมายสำคัญทั้งหลายจะปรากฏ “แต่พอความทุกข์ลำบากในวันเหล่านั้นหมดแล้ว ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งหลายจะตกจากฟ้าสวรรค์ และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในฟ้าสวรรค์จะถูกทำให้หวั่นไหว เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า มนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะทุกข์โศก แล้วจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า ทรงฤทธิ์านุภาพและ

ทรงพระรัศมีอย่างยิ่ง แล้วพระองค์จะทรงส่งทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระองค์มาด้วยเสียงแตรที่ดังมาก และให้รวบรวมคนทั้งหมดที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว จากทั้งสี่ทิศ ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น” {DA 631.2}

พระคริสต์ทรงเปิดเผยว่า เมื่อสิ้นสุดเวลาการกดขี่ข่มเหงยิ่งใหญ่ ภายใต้ระบบเปปาสีแล้ว ดวงอาทิตย์จะต้องมืดไปและดวงจันทร์จะไม่ส่องสว่าง ต่อจากนั้น ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากท้องฟ้า และพระองค์ตรัสว่า “จงเรียนอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อใดที่กิ่งของมันเริ่มแตกหน่ออ่อนและออกไป ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว เช่นเดียวกัน เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งหมดนี้แล้วก็ให้รู้ว่า พระองค์เสด็จมาใกล้จะถึงประตูแล้ว” มัทธิว 24:32, 33 {DA 632.1}

พระคริสต์ตรัสถึงหมายสำคัญของการเสด็จมาของพระองค์ พระองค์ตรัสว่าเราจะทราบ bahwa พระองค์เสด็จมาใกล้จะถึงประตูแล้ว พระคริสต์ตรัสถึงคนเหล่านั้นที่เห็นหมายสำคัญเหล่านี้ว่า “คนในยุคนี้จะไม่ล่วงลับไปก่อนทุกสิ่งเหล่านี้จะ

เกิดขึ้น” หมายถึงเหล่านี้เกิดขึ้นแล้ว บัดนี้เรามั่นใจว่าพระคริสต์จวนจะเสด็จมาแล้วอย่างแน่นอน “ฟ้าและดินจะล่งไป” พระองค์ตรัส “แต่บรรดาถ้อยคำของเราจะไม่สูญหายไปเลย” {DA 632.2}

พระคริสต์จะเสด็จมาบนเมฆด้วยพระสิริยิ่งใหญ่ ทูตสวรรค์ที่สว่างเจิดจ้าจำนวนมากจะเสด็จมากับพระองค์ พระองค์จะเสด็จมาเพื่อปลุกคนตายให้กลับเป็นขึ้นมาใหม่ และทรงเปลี่ยนธรรมชาติที่ยังมีชีวิตอยู่ให้มีศักดิ์ศรีเป็นลำดับขึ้นไป พระองค์จะเสด็จมาเพื่อประทานเกียรติให้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์และที่ถือรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และจะทรงรับคนเหล่านั้นไปอยู่กับพระองค์ พระองค์ไม่ได้ลืมพวกเขา หรือพระสัญญาของพระองค์ จะมีการเชื่อมสายโซ่ครอบครวกลับมาอีกครั้ง เมื่อเรามองดูคนที่ตายไปของเรา เราคิดถึงเช้าวันใหม่ที่เราจะได้ยินเสียงแตรของพระเจ้าเมื่อ “พวกที่ตายแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นโดยปราศจากความเสื่อมสลาย แล้วเราจะถูกเปลี่ยนใหม่” 1 โครินธ์ 15:52 อีกหน้อยหนึ่งเราจะได้เห็น

พระเจ้าจอมราชันผู้ทรงรัศมีภาพอันงดงาม อีกหน้อยหนึ่งพระองค์จะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดไปจากตาของเรา อีกหน้อยหนึ่งพระองค์จะ “ทรงตั้งพวกท่านอยู่เบื้องหน้าพระสิริของพระองค์ โดยปราศจากตำหนิ และมีความร่าเริงยินดี” ยูดา 24 ด้วยเหตุนี้เมื่อพระองค์ตรัสถึงหมายความว่า “เมื่อเหตุการณ์เหล่านี้เริ่มจะเกิดขึ้นนั้น จงลุกขึ้นยืนและผิงศีรษะขึ้น เพราะว่าการไถ่ตัวพวกท่านใกล้จะมาถึงแล้ว” ลูกา 21:28 {DA 632.3}

แต่วันและชั่วโมงที่พระองค์จะเสด็จมายังไม่ได้เปิดเผย พระองค์ตรัสกับสาวกอย่างตรงไปตรงมาว่า พระองค์เองจะบอกวันหรือชั่วโมงที่พระองค์จะเสด็จกลับมาครั้งที่สองไม่ได้ หากพระองค์ทรงมีเสรีภาพที่จะบอกสาวกทั้งหลายให้ทราบถึงเรื่องนี้แล้ว เหตุใดพระองค์จึงต้องดักเตือนสั่งสอนพวกเขาให้คอยเฝ้าระวังอยู่เสมอเล่า? มีคนที่อ้างว่ารู้กำหนดวันและชั่วโมงที่พระคริสต์จะเสด็จกลับมาอย่างแน่นอน พวกเขาจริงจังมากในการกำหนดอนาคต แต่พระเป็นเจ้าทรงเตือนพวกเขาให้

ไปจากที่ของพวกเขา กำหนดเวลา
แน่นอนของการเสด็จกลับมาครั้งที่
สองของบุตรมนุษย์เป็นความลึกลับ
ของพระเจ้า {DA 632.4}

พระคริสต์ตรัสต่อไปถึงสภาพ
ของโลกในเวลาที่พระองค์จะเสด็จ
กลับมาจาก “เพราะว่าสมัยของโนอาห์
เคยเป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จ
มาก็จะเป็นอย่างนั้น เพราะว่าก่อน
วันน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายพากันกิน
ดื่มกัน สมรสกันและยกให้เป็นสามี
ภรรยา กัน จนถึงวันที่โนอาห์เข้าไป
ในเรือใหญ่ และน้ำท่วมกวาดเอา
พวกเขาไปทุกคนโดยไม่ทันรู้ตัว
อย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะ
เป็นอย่างนั้น” ในที่นี้ พระคริสต์ไม่ได้
ตรัสถึงระยะเวลาพันปีชั่วคราวที่
ทุกคนจะใช้เตรียมตัวเพื่อจะได้รับ
ชีวิตนิรันดร์ พระองค์ตรัสว่าในสมัย
ของโนอาห์ มนุษย์ในโลกมีสภาพ
อย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จกลับมา
เขาก็จะมีสภาพอย่างนั้นด้วยเช่นกัน
{DA 633.1}

คนสมัยโนอาห์เป็นเช่นไร?
“พระยาห์เวห์ทรงเห็นว่าความชั่วร้าย
ของมนุษย์มีมากบนแผ่นดิน และ
ทรงเห็นว่าเค้าความคิดในใจทั้งหมด

ของเขาล้วนเป็นเรื่องชั่วร้ายตลอด
เวลา” ปฐมกาล 6:5 คนในโลกสมัย
ก่อนน้ำท่วมหันหนีไปจากพระยาห์เวห์
ไม่ยอมปฏิบัติตามน้ำพระทัยศักดิ์สิทธิ์
ของพระองค์ พวกเขาทำตามความ
นึกคิดไม่บริสุทธิ์และความคิดที่ผิด
เพี้ยนของตน ความชั่วเป็นเหตุที่ทำให้
พวกเขาถูกทำลาย และในวันนี้โลก
กำลังเดินตามไปในทางเดียวกัน ไม่
มีเครื่องหมายใดแสดงออกให้เห็นถึง
รัศมีอันสุกใสของยุคพันปี การล่วง
ละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าทำให้
โลกเต็มไปด้วยความชั่ว การพินัน
การแข่งฆ่า การเสี่ยงโชค ความเสเพล
การกระทำที่ผิดศีลธรรมและความ
ผิดใจในกามารมณ์อย่างควบคุมไม่ได้
เรื่องทั้งหมดนี้ล้วนนำความโหดเหี้ยม
มาเติมใส่โลกอย่างรวดเร็ว {DA 633.2}

ในการพยากรณ์ถึงเรื่องของการ
ทำลายกรุงเยรูซาเล็มนั้น พระ
คริสต์ตรัสว่า “ความรักของคนจำนวน
มากจะเยือกเย็นลงเพราะความอธรรม
แผ่กว้างออกไป แต่ผู้ที่สู้ทนจนถึง
ที่สุดจะได้รับการช่วยให้รอด ข้า
วประเสริฐเรื่องแผ่นดินของ
พระเจ้านี้จะถูกประกาศไปทั่วโลก
ให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ

แล้วที่สูญปลายจะมาถึง” คำพยากรณ์นี้จะเกิดขึ้นอีกครั้งตามที่บอกไว้ล่วงหน้า ความชั่วอย่างดกตึ้นของมนุษย์ในสมัยนั้นจะเกิดขึ้นอีกในยุคนี้ และคำทำนายเรื่องการประกาศข่าวประเสริฐก็จะสำเร็จบริบูรณ์เช่นเดียวกัน ก่อนกรุงเยรูซาเล็มแตกอัครทูตเปาโลเขียนภายใต้การทรงดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้ว่า “ข่าวประเสริฐที่ท่านได้ยิน ซึ่งได้ประกาศแก่มนุษย์ทุกคนทั่วใต้ฟ้า” โคโลสี 1:23 ดังนั้นในเวลานี้ก่อนที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมาจะต้องประกาศข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะแก่ชนชาวโลกทั้งปวง ให้แก่ชน “ทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกภาษา และทุกชนชาติ” วิวรณ 14: 6, 14 พระเจ้า “ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้แล้ว ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลก” กิจการ 17:31 พระคริสต์ตรัสให้เราทราบว่ามันจะเริ่มตื้นขึ้นเมื่อไร พระองค์ไม่ได้ตรัสว่ามนุษย์ทุกคนในโลกจะกลับใจใหม่ แต่ “ข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้านี้จะถูกประกาศไปทั่วโลก ให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สูญปลายจะมาถึง” การประกาศข่าวประเสริฐไปยังโลกทำให้เรามี

อำนาจที่จะเร่งวันเสด็จกลับมาของพระเจ้าให้เร็วขึ้น เราไม่เพียงคอยเฝ้าให้วันของพระเจ้ามาถึง แต่เราต้องเร่งให้วันนั้นมาถึงให้เร็วด้วย 2 เปโตร 3:12 หากคริสตจักรของพระคริสต์ทำงานตามที่พระองค์ทรงมอบหมายแล้ว มนุษย์ทั่วทั้งโลกก็จะได้รับคำเตือนและพระเยซูคริสต์ก็จะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกด้วย ฤทธานุภาพและสง่าราศีอันรุ่งเรือง {DA 633.3}

หลังจากที่พระคริสต์ประทานหมายสำคัญเรื่องการเสด็จมาของพระองค์แล้ว พระองค์ตรัสว่า “เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าแผ่นดินของพระเจ้าใกล้จะมาถึงแล้ว” “จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน” พระเจ้าประทานคำเตือนให้มนุษย์ทราบล่วงหน้าก่อนถึงการพิพากษาเสมอ ผู้ที่มีความเชื่อในข่าวสารของยุคและปฏิบัติตามความเชื่อด้วยการประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์จะหลุดพ้นจากคำพิพากษาที่ตกลงมายังคนที่ไม่เชื่อและไม่ยอมประพฤติตามคำสอนของพระองค์ พระวจนะมาถึงโนอาห์ว่า “เจ้าและครัวเรือนทั้งหมดของเจ้าจง

เข้าไปในเรือ เพราะในชั่วอายุคนรุ่นนี้ เราเห็นเจ้าเป็นผู้ชอบธรรมต่อหน้าเรา” โนอาห์เชื่อฟังและรอด ชาวสารที่มายังโลทว่า “ลูกขึ้น ออกจากที่นี่เถอะ เพราะพระยาห์เวห์กำลังจะทำลายเมืองนี้” ปฐมกาล 7:1; 19:14 โลทเอาตัวเองไปอยู่ภายใต้การดูแลของผู้สื่อข่าวชาวสวรรค์ และเขาก็รอด ด้วยประการฉะนี้ สาวกทั้งหลายของพระคริสต์ได้รับคำเตือนถึงเรื่องกรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำลาย คนทั้งหลายที่เฝ้าดูหมายสำคัญเรื่องภัยพิบัติที่กำลังมาถึงนี้หนีออกจากเมืองและรอดพ้นจากการทำลาย ดังนั้นเวลานี้เราทั้งหลายได้รับคำเตือนเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ และภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้นกับโลก ผู้ที่เชื่อคำเตือนนี้จะรอด {DA 634.1}

เพราะเราไม่ทราบเวลาที่แน่นอนของการเสด็จกลับมาของพระองค์ เราจึงได้รับพระบัญชาให้เฝ้าระวัง “ป่าวพวกนั้นซึ่งนายมาพบที่กำลังคอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข” ลูกา 12:37 ผู้ที่คอยเฝ้าการเสด็จกลับมาของพระคริสต์จะไม่นั่งรอสบายเกียจคร้าน ผู้ที่คอยเฝ้าการเสด็จ

กลับมาของพระเป็นเจ้าจะทำให้มนุษย์ทั้งหลายยำเกรงพระเจ้าและกลัวการพิพากษาที่จะตกลงมายังคนทั้งหลายที่ล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ เป็นการปลุกคนเหล่านั้นให้รู้สึกถึงบาปยิ่งใหญ่ของการปฏิเสธพระเมตตาคุณที่พระองค์ทรงเสนอ ผู้ที่คอยเฝ้าพระคริสต์จะชำระจิตวิญญาณของตนให้สะอาดบริสุทธิ์ด้วยการเชื่อฟังความจริงขณะเฝ้าคอยอย่างตื่นตัวอยู่นั้น พวกเขาจะผนวกการทำงานอย่างร้อนรนเข้าไปด้วย เพราะพวกเขาทราบดีว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาใกล้เกือบจะถึงประตูอยู่แล้ว เขามีใจร้อนรนที่จะร่วมมือกับบรรดาชาวสวรรค์เพื่อช่วยจิตวิญญาณให้รอด คนเหล่านี้เป็นคนตื่นเรื่อที่สัตย์ซื่อและฉลาดซึ่ง “แจกอาหารตามเวลา” ลูกา 12:42 พวกเขาประกาศความจริงของพระเจ้าซึ่งบัดนี้นำไปใช้งานได้อย่างเหมาะสม ในสมัยของเอโนค โนอาห์ อับราฮัมและโมเสสที่ต่างประกาศความจริงในยุคของเขาฉันใด ผู้รับใช้ของพระคริสต์ในสมัยนี้ก็จะประกาศคำเตือนพิเศษสำหรับคนในชั่วอายุของพวกเขาด้วยฉันนั้น {DA 634.2}

แต่พระคริสต์ทรงเน้นให้เห็นถึงผู้รับใช้อีกจำพวกหนึ่งไว้ว่า “แต่ถ้าบ่าวชั่วนั้นคิดในใจของเขาว่า ‘นายของข้ามาช้า’ และเริ่มต้นโบายดีเพื่อนบ่าวและกินดื่มอยู่กับพวกขี้เมา นายของบ่าวคนนั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในชั่วโมงที่ไม่รู้” {DA 634.3}

บ่าวชั้วคิดในใจว่า “นายของข้ามาช้า” เขาไม่ได้พูดว่าพระคริสต์จะไม่มา เขาไม่ได้เฝ้าระวังความคิดเรื่องของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ แต่ในใจของเขาและการกระทำและคำที่เขาพูดล้วนประกาศว่าพระคริสต์จะเสด็จมาช้า เขาปลงความเชื่อมั่นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาโดยเร็วพลันออกจากสมองของคนอื่น อิทธิพลของเขาชักจูงให้คนอื่นอวดดีประมาทเลินเล่ออย่างไม่ใส่ใจ ใจของพวกเขาฝึกฝั่หลงระเหิงไปในทางโลกอย่างไร้สติ ความสนุกสนานเพลิดเพลิน และความคิดเสื่อมทรามเข้าครอบงำจิตใจ บ่าวชั้วกินและดื่มกับคนเมาและเข้าร่วมพวกกับคนทั้งหลายที่แสวงหาความสนุกสนานเพลิดเพลินทางโลก เขาเขียนดีบ่าวชายหญิงที่เป็นพวกเดียวกัน กล่าวตำหนิติเตียนและปรับ

โทษบ่าวทั้งหลายที่สัตย์ซื่อต่อนายของพวกเขา เขาคบค้าสมาคมกับชาวโลก ในเรื่องการละเมิดนั้นสิ่งที่เหมือนกันจะเติบโตใหญ่ขึ้นไปด้วยกัน เป็นการผสมผสานเข้าด้วยกันอย่างน่าวิตก เขาตกลงสู่กับดักพร้อมกับโลก “นายของบ่าวคนนั้นจะมาในวันที่เขาไม่คาดคิด ในเวลาที่เขาไม่รู้. . . และจะขับไล่ให้ไปอยู่ในที่ของพวกที่ไม่เชื่อ. . . และจะขับไล่ให้ไปอยู่ในที่ของพวกคนหน้าซื่อใจคด” DA 635.1}

“เพราะถ้าเจ้าไม่ตื่นขึ้น เราจะมาเหมือนอย่างขโมย และเจ้าจะไม่รู้ว่าเราจะมาหาเจ้าชั่วโมงไหน” วិรณ 3:3 การเสด็จมาของพระคริสต์จะทำให้ครูสอนเทียมเท็จตกตะลึง พวกเขาจะพูดว่า “สงบสุขและปลอดภัยแล้ว” เหมือนเช่นที่พวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์พูดกัน ก่อนที่กรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำลาย พวกเขาหวังพึ่งคริสตจักรเพื่อความเจริญก้าวหน้าทางฝ่ายโลกและเกียรติยศชื่อเสียง และพวกเขาแปลความหมายของเครื่องหมายของกาลเวลากลับเป็นนิมิตบอกเหตุนี้ แต่พระวอจนะแห่งการทรงดลใจของ

พระเจ้ากล่าวไว้อย่างไร? “ความพิณาศก็จะมาถึงทันที” 1 เรส-โลนิกา 5:3 วันของพระเจ้าจะมาถึงราวกับเป็นกับดักที่ตกลงมาอยู่เหนือทุกคนที่อาศัยอยู่ในโลก และตกลงมาอยู่เหนือทุกคนที่ทำให้โลกนี้เป็นบ้าน วันนั้นของพระเจ้าจะมาถึงพวกเขาเหมือนกับขโมยที่แอบย่องมาในยามวิกาล {DA 635.2}

โลกที่เต็มไปด้วยความโกลาหล วุ่นวายและความสับสนแบบไม่มีพระเจ้ากำลังหลับอยู่ในความปลอดภัยฝ่ายเนื้อหนัง มนุษย์เลื่อนการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นานออกไป พวกเขาเยาะเย้ยคำเตือนของพระเจ้าและคุยอย่างโอ้อวดว่า “ทุกสิ่งก็เป็นอยู่เหมือนเดิมตั้งแต่ทรงสร้างโลก” วัน “พรุ่งนี้ก็จะเหมือนวันนี้ จะใหญ่โตและมากมายยิ่งกว่าอีก” 2 เปโตร 3:4 อิสยาห์ 56:12 เราจะหลงระเหิดไปในความสนุกสนานเพลิดเพลิน แต่พระคริสต์ตรัสว่าเรา “มาเหมือนอย่างขโมย” วิวรณ์ 16:15 ในเวลาที่โลกถามกันอย่างเหยียดหยามว่า “พระสัญญาว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน?” หมายถึงสำคัญเหล่านั้นกำลังสำเร็จบริบูรณ์

ในขณะที่เขาเหล่านั้นร้องว่า “สงบสุขและปลอดภัยแล้ว” ความพิณาศก็จะมาถึงอย่างฉับพลัน ในเวลาที่คนยโสบังอาจลบหลู่ดูหมิ่นความจริง ในเวลาที่พวกเขาจะมักเขม้นทำการหาเงินหาทองเพิ่มความร่ำรวยโดยไม่คำนึงถึงหลักคำสอนของพระเจ้า และนักเรียนทะเลาะเถียงกันคิดว่าหาความรู้ทุกเรื่องนอกจากเรื่องของพระคัมภีร์นั้น พระคริสต์จะเสด็จมาเหมือนอย่างขโมย {DA 635.3}

ทุกสิ่งในโลกกำลังปั่นป่วน หมายถึงสำคัญของการเวลากำลังใกล้เข้ามาแล้ว เหตุการณ์ที่อยู่เบื้องหน้าทอดเงาอยู่ตรงหน้า พระวิญญาณของพระเจ้ากำลังถูกถอนออกไปจากแผ่นดินโลก และมีเหตุร้ายครั้งแล้วครั้งเล่าเกิดขึ้นต่อเนื่องกันทั้งทางทะเลและทางบก มีพายุ แผ่นดินไหว ไฟไหม้ น้ำท่วมและฆาตกรรมทุกระดับ ผู้ใดเล่าอ่านกาลเวลาอนาคตได้? ความปลอดภัยอยู่ที่ไหน? ไม่มีความแน่นอนใดสำหรับมนุษย์หรือสิ่งของในโลก มนุษย์มอมตัวเข้าไปอยู่ใต้มรกที่เขาเลือกเองอย่างรวดเร็ว ด้วยความกระสับกระส่ายพวกเขาเฝ้ารอและติดตามการเคลื่อนไหวของผู้นำของ

พวกเขา มีคนที่คอยเฝ้าและทำงาน
ขณะรอคอยการเสด็จมาปรากฏของ
องค์พระผู้เป็นเจ้า ส่วนอีกพวกหนึ่ง
ยอมอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ละทิ้ง
ความเชื่อยิ่งใหญ่คนแรก มีน้อยคน
เชื่ออย่างจริงใจว่าเรามีรกรักที่จะหลีก
หนีและมีแผ่นดินสวรรค์ที่จะต้องเอา
ชนะ {DA 636.1}

วิกฤตกำลังย่างกรายเข้ามา
ใกล้ตัวเรา ดวงอาทิตย์ส่องสว่างใน
ท้องฟ้าและโคจรไปตามเส้นทางเช่น
เคยและฟ้าสวรรค์ยังประกาศพระสิริ
ของพระเจ้า มนุษย์ก็ยังกินและดื่ม
ยังก่อสร้างและเพาะปลูก ยังแต่งงาน
และยกให้เป็นสามีภรรยา กัน พ่อค้า
ยังคงทำการซื้อและขาย มนุษย์
ทั้งหลายแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกันเพื่อ
จะได้รับตำแหน่งสูงสุด พวกที่รัก
ความสนุกเพลิดเพลินยังเข้าโรง
มหรสพ สนามแข่งม้าและขุมนรก
ดงพินัน ทั้งทั้งแผ่นดินโลกมีแต่ความ
ตื่นเต้นและโกลาหลวุ่นวาย แต่กระนั้น
ระยะเวลาที่พระเจ้าทรงพระกรุณา
ผ่อนผันให้มนุษย์กลับใจใหม่กำลังจะ

ปิดลงและมนุษย์ทุกคนกำลังจะถูก
พิพากษาตัดสินไปตลอดกาล ชาตาน
เห็นว่ามันมีเวลาเหลือน้อย มันจึงใช้สื่อ
ตัวแทนทั้งหมดของมันทำงานเพื่อ
ล่อลวงให้มนุษย์หลงกระทำผิดและ
หลงระเหิดไปในความสนุกสนานเปลื้อง
เพลินฝ่ายโลกจนถึงเวลาที่พระเจ้า
จะทรงพระกรุณาผ่อนผันให้มนุษย์
กลับใจใหม่สิ้นสุดลง และประตูแห่ง
ความเมตตากรุณาจะปิดลงไปตลอด
กาล {DA 636.2}

ตลอดหลายศตวรรษ เราได้ยิน
พระวณะแห่งคำเตือนของที่พระคริสต์
ทรงกล่าวตักเตือนสาวกของพระองค์
บนภูเขามะกอกเทศว่า “จงระวังตัวให้ดี
เกรงว่าใจของท่านจะเต็มล้นไปด้วย
การเสเพล การเมาเหล้า และการหว่า
งกังวลถึงชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะมาถึง
ท่านโดยไม่คาดฝัน” “จงเฝ้าระวังอยู่
ทุกเวลา จงอธิษฐานเพื่อพวกท่าน
จะมีกำลังรอดพ้นเหตุการณ์ทุกอย่าง
ที่จะเกิดขึ้นนั้น และจะยืนอยู่ต่อหน้า
บุตรมนุษย์ได้” {DA 636.3}

“คนหนึ่งทีเล็กน้อยที่สุดในพี่น้องของเรา”

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 25:31-46

“เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาด้วย พระรัศมีพร้อมกับทูตสวรรค์ทั้งหมด แล้วพระองค์จะประทับบนพระที่นั่ง อันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ประชาชาติ ทั้งหมดจะมาประชุมกันเฉพาะพระ พักตร์พระองค์ และพระองค์จะทรง แยกพวกเขาออกจากกัน เหมือน ผู้เลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ” ในขณะที่อยู่บนภูเขามะกอกเทศ พระ คริสต์ทรงพรรณนาด้วยภาพเช่นนี้ ให้สาวกของพระองค์เห็นฉากของ วันพิพากษาที่ยิ่งใหญ่ และพระองค์ ทรงนำเสนอให้พวกเขาเห็นผลของ การตัดสินใจที่มีต่อจุดเปลี่ยน เมื่อ พระองค์ทรงรวบรวมประชาชาติ ต่างๆ มาอยู่เบื้องพระพักตร์พระองค์ จะมีอยู่เพียงคนสองกลุ่มและสิ่งที่ พวกเขาทำหรือละเลยที่จะทำเพื่อ พระองค์กับคนที่ยากจนและคน ตกทุกข์ได้ยากจะกำหนดชะตากรรม

ตลอดนิรันดร์กาลของพวกเขา {DA 637.1}

ในวันนั้นพระคริสต์ไม่ได้นำ เสนอพวกเขาถึงพระราชกิจยิ่งใหญ่ ที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อพวกเขา โดยการสละชีวิตของพระองค์เพื่อ โถ่บาปของพวกเขา พระองค์ทรง นำเสนอผลงานที่พวกเขาทำอย่าง สัตย์ซื่อเพื่อถวายพระองค์ พระองค์ ตรัสกับคนเหล่านั้นที่ทรงจัดไว้ให้อยู่ เบื้องขวาพระหัตถ์ขวาของพระองค์ ว่า “ท่านทั้งหลายที่ได้รับพรจากพระ บิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณา จักรซึ่งเตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลาย ตั้งแต่แรกสร้างโลก เพราะว่าเมื่อเรา หิว พวกท่านก็จัดหาให้เรากิน เรา กระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็น แห้งแปลกหน้า พวกท่านก็ต้อนรับ เรา” แต่คนเหล่านั้นที่พระคริสต์ทรง ยกย่องไม่รู้ว่าพวกเขาปรนนิบัติรับใช้

พระองค์ พระองค์ตรัสตอบข้อสงสัยว่า “พวกท่านได้ทำกับคนใดคนหนึ่ง ที่เล็กน้อยที่สุดในพี่น้องของเรา นี้ก็เหมือนทำกับเราด้วย” {DA 637.2}

พระเยซูทรงเคยตรัสกับสาวกของพระองค์แล้วว่ามนุษย์ทั้งหมดจะเกลียดชังพวกเขา พวกเขาจะถูกข่มเหงและทุกข์ทรมาน คนมากมายจะถูกขับออกจากบ้านและกลายเป็นคนยากจน คนมากมายจะตกทุกข์ได้เพราะเป็นโรคและอดอยาก คนมากมายจะถูกจับเข้าคุก ทุกคนที่ละทิ้งเพื่อนหรือบ้านเพราะเห็นแก่พระองค์ พระองค์ทรงสัญญาว่าในชีวิตนี้จะได้รับตอบแทนร้อยเท่า บัดนี้พระองค์ประทานความมั่นใจว่าพระพรพิเศษที่จะมีให้แก่ทุกคนที่จะรับใช้พี่น้องของตน พระเยซูตรัสว่าเจ้าจะรับรู้ถึงเราในทุกคนที่ทนทุกข์เพื่อนามของเรา เจ้ารับใช้เราอย่างไร ก็จงปรนนิบัติรับใช้พวกเขาอย่างนั้นด้วย นี่คือหลักฐานเพื่อแสดงให้เห็นว่าเจ้าเป็นสาวกของเรา {DA 637.3}

ในแง่ความหมายพิเศษแล้ว คนทั้งหมดที่บังเกิดในครอบครัวแห่งสวรรค์จะเป็นพี่น้องร่วมกันกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ความรัก

ของพระคริสต์ผูกสมาธิในครอบครัวของพระองค์เข้าด้วยกัน และที่ได้ก็ตามที่แสดงออกถึงความรักนี้ก็จะเปิดเผยให้เห็นถึงความสัมพันธ์กับพระเจ้าด้วย “ทุกคนที่รักก็เกิดจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า” 1 ยอห์น 4:7 {DA 638.1}

พวกที่พระคริสต์ทรงยกย่องในวันพิพากษาอาจมีความรู้ศาสนา ศาสตร์เพียงเล็กน้อย แต่พวกเขาถนอมหลักการของพระองค์ โดยการทรงพอใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาเป็นพระพรแก่คนที่อยู่รอบข้าง แม้แต่ในท่ามกลางคนนอกศาสนาก็ยังมีคนที่ชื่นชอบและใส่ใจในจิตวิญญาณแห่งความเมตตา กรุณา ก่อนที่พระวจนะแห่งชีวิตจะดังก้องเข้าสู่หูของพวกเขา นั้น พวกเขาได้ผูกมิตรกับมิชชันนารีแล้วและแม้กระทั่งยังได้ปรนนิบัติแม้จะเอาชีวิตของตนเข้าเสี่ยงก็ตาม ในท่ามกลางคนนอกศาสนายังมีคนที่มีศรัทธาพระเจ้าโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัวเลย เป็นพวกที่ไม่เคยรับแสงสว่างที่ผ่านมาทางสื่อตัวกลางที่เป็นมนุษย์ แต่กระนั้นพวกเขาก็จะไม่พินาศแม้จะขาดความรู้ในเรื่องพระบัญญัติของ

พระเจ้าที่บันทึกไว้ แต่พวกเขาก็เคย
ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์
ที่ตรัสกับพวกเขาในธรรมชาติ และ
ได้ทำสิ่งที่พระบัญญัติกำหนดไว้
ผลงานของพวกเขาเป็นหลักฐาน
แสดงให้เห็นว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์
ทรงสัมผัสหัวใจของพวกเขา และ
พระองค์ทรงยอมรับพวกเขาเป็น
บุตรของพระเจ้า {DA 638.2}

คนต่ำต้อยในประเทศชาติและ
ในท่ามกลางคนนอกศาสนาจะรู้สึก
แปลกใจและยินดีมากเพียงไรเมื่อ
ได้ยินจากริมพระโอษฐ์ของพระเจ้าช่วย
ให้รอดว่า “พวกท่านได้ทำกับคนใด
คนหนึ่งที่เล็กน้อยที่สุดในพี่น้องของ
เรา” ก็เหมือนทำกับเราด้วย!” พระ
หทัยแห่งรักอันไม่มีขอบเขตจำกัด
ของพระเจ้าจะปรีดาอย่างมากยิ่ง
เพียงไรเมื่อผู้ติดตามของพระองค์
มองเห็นมาด้วยความสุขอย่างประ
หลาดใจเมื่อได้ยินพระคำรัสแสดงถึง
ความพึงพอใจของพระองค์
{DA 638.3}

แต่ความรักของพระคริสต์ไม่ได้
จำกัดไว้ให้คนกลุ่มชนใดโดยเฉพาะ
พระองค์ทรงยอมรับว่าพระองค์เอง
ทรงเป็นหนึ่งในบุตรทุกคนของ

มนุษยชาติ พระองค์เสด็จมาเป็น
สมาชิกของครอบครัวทางฝ่ายโลก
เพื่อให้เราได้เป็นสมาชิกของครอบ-
ครัวสวรรค์ พระองค์ทรงเป็นบุตร
มนุษย์ และด้วยประการฉะนี้จึงทรง
เป็นพระเชษฐาพระองค์หนึ่งของ
บุตรชายและบุตรหญิงทุกคนของ
อาดัม ผู้ติดตามของพระองค์จะต้อง
ไม่รู้สึกรู้ว่าได้แยกตัวออกไปจากโลก
รอบตัวที่กำลังพินาศ พวกเขาเป็น
ส่วนหนึ่งของเครือข่ายยิ่งใหญ่ของ
มนุษยชาติและพระเจ้าแห่งสวรรค์
ทรงถือว่าพวกเขาเป็นพี่น้องของทั้ง
คนบาปและวิสุทธิชน ความรักของ
พระคริสต์โอบล้อมผู้ที่ลี้ภัยในบาป
คนทำผิดและคนบาปหนา ทุกการ
กระทำแห่งความเอื้อเฟื้อกรุณาที่ทำ
เพื่อยกระดับจิตวิญญาณที่ลี้ภัย
ในบาปและทุกการกระทำแห่งความ
เมตตาปรานีจะได้รับการยอมรับว่า
กระทำต่อพระองค์ {DA 638.4}

ทูตสวรรค์ได้รับบัญชาให้ไป
ปรนนิบัติบรรดาคนที่จะได้เป็นทายาท
ร่วมรับความรอด บัดนี้เราไม่รู้ว่าพวก
เขาเป็นผู้ใด ยังไม่เปิดเผยว่าผู้ใดจะ
ได้ชัยชนะ และร่วมรับมรดกที่เป็น
ของพวกวิสุทธิชนแห่งความสว่าง

แต่ทูตสวรรค์บินไปตลอดทั่วความยาวและความกว้างของโลกเพื่อปลอบโยนคนโศกเศร้า เพื่อปกป้องผู้ตกอยู่ในภัยอันตราย เพื่อนำหัวใจของมนุษย์กลับมาหาพระคริสต์ ไม่มีแม่เพียงคนเดียวที่จะถูกละเลยหรือถูกทอดทิ้ง พระเจ้าไม่ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดและพระองค์ประทานการเอาใจใส่อย่างเท่าเทียมให้แก่เขาทั้งหลาย เพราะพระองค์ทรงสร้างดวงวิญญาณทั้งหมดเหล่านี้ {DA 639.1}

ในขณะที่คุณเปิดประตูต้อนรับคนยากไร้และทุกข์ทรมานของพระคริสต์ คุณกำลังต้อนรับทูตสวรรค์ที่ตามองไม่เห็น คุณเชิญชวนชาวสวรรค์ให้มาเป็นมิตรร่วมกับพวกคุณ พวกเขานำบรรยากาศอันศักดิ์สิทธิ์แห่งความสุขและสันติสุขมาให้ พวกเขามาพร้อมกับคำสรรเสริญที่ริมฝีปากของพวกเขາและได้ยินเสียงตอบรับที่ดังขึ้นในสวรรค์ ทุกการกระทำแห่งความเมตตาปรานีทำให้เกิดเสียงดนตรีที่นั่น พระบิดาจากพระบัลลังก์ของพระองค์ทรงนับจำนวนคนงานที่ไม่เห็นแก่ตัวว่าเป็นผู้ที่อยู่ในกลุ่มสมบัติอันล้ำค่าที่สุดของพระองค์ {DA 639.2}

พวกที่อยู่ทางด้านซ้ายพระหัตถ์ของพระคริสต์ ซึ่งเป็นคนทีละเลยพระองค์ด้วยการไม่ใส่ใจคนยากจนและตกทุกข์ทรมานนั้นไม่รู้ลึกถึงความผิดของตนเอง ซาตานทำให้พวกเขาตาบอด พวกเขาไม่รู้ลึกว่าพวกเขาเป็นหนี้พี่น้องของพวกเขาอย่างไร พวกเขาหมกมุ่นอยู่กับตัวเอง และไม่สนใจความต้องการของผู้อื่น {DA 639.3}

พระเจ้าประทานทรัพย์มั่งคั่งให้แก่คนร่ำรวยเพื่อใช้บรรเทาและปลอบโยนเหล่าบุตรที่ทุกข์ทรมานของพระองค์ แต่บ่อยครั้งที่พวกเขาไม่เอาใจใส่ต่อความขัดสนของผู้อื่น พวกเขาารู้สึกว่าตัวเองเหนือกว่าพี่น้องที่ยากจนน่าสงสาร พวกเขาไม่เอาตัวเองไปอยู่ในที่ของคนยากจน พวกเขาไม่เข้าใจการล่อลวงและการฉ้อฉลของคนยากจนและความเมตตาที่ตายไปจากใจของพวกเขา ในที่อยู่อาศัยราคาแพงและคริสตจักรที่เลิศหรูสวยงาม คนรวยปิดตัวเองให้ห่างออกไปจากคนยากจน พวกเขาเอาเงินทองที่พระเจ้าประทานเพื่อเป็นพระพรแก่คนยากไร้ไปใช้ปรนเปรอความทะนงตนและความเห็นแก่ตัว ทุกวันมีคน

ยากจนถูกปล้นการศึกษาที่พวกเขาควรจะได้รับในเรื่องพระเมตตาอันอ่อนโยนของพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงจัดเตรียมในชีวิตให้อย่างล้นเหลือ เพื่อให้พวกเขาได้รับความสุขสบาย พวกเขาถูกบังคับให้รู้สึกถึงความยากจนที่ทำให้ชีวิตแคบลง และมักถูกทดลองให้อิจฉา วิวาท การกล่าวร้าย และเต็มไปด้วยการไม่ไว้วางใจ คนที่ตัวเองไม่เคยถูกกดดันให้ทนทุกข์กับความขัดสนบ่อยครั้งจะปฏิบัติต่อคนยากจนอย่างดูถูกเหยียดหยามและทำให้พวกเขารู้สึกว่าถูกมองเป็นคนอนาถา {DA 639.4}

แต่พระคริสต์ทอดพระเนตรทั้งหมดนี้แล้ว และพระองค์ตรัสว่าเราเองที่หิวและกระหายน้ำ เราเองเป็นคนแปลกหน้า เราเองเป็นคนป่วย เราเองอยู่ในเรือนจำ ในขณะที่เจ้าเลี้ยงฉลองกันรอบโต๊ะอาหารอันอุดมสมบูรณ์ เราอดอยากอยู่ในกระท่อมหิวหรือตรอกซอยเปล่าเปลี่ยว ในขณะที่เจ้ามีความสุขสบายในบ้านเลิศหรู เราไม่มีที่จะวางศีรษะของเรา ในขณะที่เจ้าเอาเสื้อผ้าราคาแพงเก็บใส่ตู้ เราขัดสนสิ้นเนื้อประดาตัว ในขณะที่เจ้ามุงหน้า

วิ่งตามความสุขของตัวเอง เราอับเฉาละห้อยอยู่ในคุก {DA 639.5}

เมื่อเจ้าเอาอาหารน้อยนิดสงเคราะห์คนหิวโหยน่าสงสาร เมื่อเจ้าบริจาคเสื้อผ้าบางเหล่านั่นให้พวกเขากันน้ำค้างหิมะ เจ้าคิดหรือไม่ว่าที่เจ้าทำไปนั้นเจ้ากำลังทำเพื่อถวายพระสิริแด่พระเป็นเจ้า? ตลอดวันเดือนปีของเจ้า เราอยู่ใกล้เจ้าในคนเหล่านั้นที่ตกทุกข์ได้ยาก แต่เจ้าไม่ได้แสวงหาเรา เจ้าไม่ต้องการร่วมสามัคคีธรรมกับเรา เราไม่รู้จักเจ้าเลย {DA 640.1}

คนมากมายคิดว่าเป็นสิทธิพิเศษยิ่งใหญ่เมื่อได้ไปท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ ที่พระคริสต์ทรงดำเนินมาแล้วครั้งเมื่อพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ในโลก ได้เดินไปตามทางที่พระองค์ทรงเคยดำเนินได้มองไปยังริมทะเลสาบที่พระองค์ทรงโปรดปรานเพื่อใช้เป็นสถานที่เทศนาสั่งสอน และมองไปยังเนินเขาและหุบเขาที่พระองค์ทรงเคยทอดพระเนตรอยู่เสมอ แต่เราไม่จำเป็นต้องไปถึงเมืองนาซาเร็ธ ไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม หรือหมู่บ้านเบธานี เพื่อที่จะได้ร่วมเดินตามรอยพระบาท

ของพระเยซู เราจะพรอຍพระบาท
ของพระองค์อยู่ที่ข้างเตียงคนป่วย
ในกระท่อมของคนยากจน ตาม
ตรอกซอยที่แออัดด้วยผู้คนในเมือง
ใหญ่และในทุกแห่งหนที่มีจิตใจของ
บรรดาผู้ที่ต้องการคำปลอบประโลมใจ
โดยการทำตามทีพระเยซูทรงกระทำ
มาแล้วเมื่อพระองค์ทรงอยู่บนโลก
เราก็จะดำเนินตามอย่างก้าวของพระ
องค์ {DA 640.2}

ทุกคนหางานบางอย่างมาทำได้
“คนจนอยู่กับพวกท่านเสมอ” ยอห์น
12:8 พระเยซูตรัสไว้แล้ว และไม่มี
คนใดที่ต้องรู้สึกว่าจะไม่มีที่ใดที่พวกเขา
จะทำงานรับใช้พระองค์ จิตวิญญาณ
ของคนนับล้านกำลังพินาศ พวกเขา
ถูกมัดด้วยโซ่แห่งความเขลาและบาป
แทบไม่เคยได้ยินถึงความรักของ
พระคริสต์ที่มีต่อพวกเขา หากจะ
สลับสภาพของเราและสภาพของ
พวกเขาไปแล้ว เราต้องการให้
พวกเขาทำอะไรเพื่อเรา? ตราบเท่าที่
อยู่ในอำนาจของเราแล้ว หน้าที่อัน
เคร่งขรึมที่สุดผูกมัดเราให้ทำทั้งหมด
นี้เพื่อพวกเขา กฎแห่งชีวิตของพระ
คริสต์คือ “จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่าง
ที่ท่านต้องการให้พวกเขาปฏิบัติ

ต่อท่าน” มัทธิว 7:12 เราทุกคนจะ
ยื่นหัตถ์หรือล้มเหลวในการพิพากษา
โดยพระบัญญัตินี้ {DA 640.3}

พระผู้ช่วยให้รอดประทานชีวิต
อันล้ำค่าของพระองค์แล้วเพื่อสร้าง
คริสตจักรที่จะดูแลจิตวิญญาณที่
โศกเศร้าและถูกล่อลวง ในกลุ่มผู้เชื่อ
มีคนยากจน ไร้การศึกษาและไม่เป็น
ที่รู้จัก แต่กระนั้นในพระคริสต์พวกเขา
ทำงานรับใช้ในบ้าน ในละแวกเพื่อน
บ้าน ในคริสตจักรและแม้กระทั่ง
“ในที่ที่อยู่เลยขอบเขตของพวกท่าน”
ซึ่งผลลัพธ์ที่จะได้นั้นกว้างไกลถึง
นิรันดร์ {DA 640.4}

เนื่องจากคนของพระเจ้าจะเล
ยภาระนี้จึงทำให้ประสบการณ์คริสเตียน
ของสาวกรุ่นเยาว์จำนวนมากไม่เคย
ก้าวไปได้เกินความรู้พื้นฐาน แสงสว่าง
เปล่งประกายขึ้นในใจของพวกเขา
เมื่อพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “บาป
ของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” นั้น พวกเขา
น่าจะรักษาให้สว่างต่อไปด้วย
การออกไปช่วยผู้ที่ตกทุกข์ต้องการ
ความช่วยเหลือ พลังของเยาวชน
ที่อยู่ไม่นิ่งบอยครั้งจะเป็นอันตราย
ต่อพวกเขา เราน่าจะหันพลังนี้ให้
เข้าไปยังช่องทางที่จะไหลออกไปยัง

ลำธารแห่งพระพร ด้วยการทำงานอย่างจริงใจเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น เราจะต้องลืมหักตัวเองของเราไป {DA 640.5}

คนที่ปรนนิบัติผู้อื่น พระเจ้าผู้ทรงเป็นพระผู้เลี้ยงยิ่งใหญ่ที่สุดจะปรนนิบัติเขา ตัวเขาเองจะดื่มน้ำแห่งชีวิตและรับความพึงพอใจ พวกเขาจะไม่โยยหาความสนุกสนานที่ตื้นตันเพื่อเปลี่ยนแปลงบางอย่างในชีวิตอีกต่อไป หัวข้อหลักที่พวกเขาสนใจคือจะช่วยจิตวิญญาณที่กำลังพินาศได้อย่างไร ความสัมพันธ์ทางสังคมจะได้ประโยชน์ ความรักของพระผู้ไถ่จะดึงหัวใจให้มารวมเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน {DA 641.1}

เมื่อเราตระหนักว่าเราเป็นคนทำงานร่วมกับพระเจ้าแล้ว เราจะไม่เอ๋ยถึงพระสัญญาของพระเจ้าอย่างไม่เอาใจใส่ แต่จะเป็นเรื่องเร้าร้อนอยู่ในใจและจุดประกายขึ้นที่ริมฝีปากของเรา เมื่อโมเสสได้รับพระบัญชาให้ไปรับใช้ประชาชนที่ขาดความรู้ ไร้ระเบียบวินัยและไม่เชื่อฟัง พระเจ้าประทานพระสัญญาว่า “เราเองจะไปกับเจ้า และให้เจ้าได้พัก” และพระองค์ตรัสว่า “เราจะ

อยู่กับเจ้าแน่” อพยพ 33:14; 3:12 พระสัญญานี้มีไว้ให้กับทุกคนที่ทำงานเป็นตัวแทนของพระคริสต์เพื่อคนที่ทุกข์ใจและตกทุกข์ได้ยาก {DA 641.2}

ความรักที่เราให้กับมนุษย์คือการแสดงออกทางโลกถึงความรักของพระเจ้า พระราชาแห่งพระสิริเสด็จมาร่วมเป็นหนึ่งกับเราก็คือเพื่อนำความรักนี้มาฝังไว้ในตัวของเรา เพื่อให้เราเป็นบุตรคนหนึ่งในครอบครัวเดียวกันและสำหรับเราแล้ว พันธกิจนี้จะบรรลุเป้าหมายได้ก็ต่อเมื่อพระดำรัสแห่งการลาจากของพระองค์จะสำเร็จที่ว่า “ให้พวกท่านรักกันและกันเหมือนอย่างที่เรารักท่าน” เมื่อเรารักโลกเหมือนพระองค์ทรงรักโลกแล้ว เราก็จะมีความเหมาะสมที่จะไปสวรรค์ เพราะเรามีสวรรค์อยู่ในใจ {DA 641.3}

แต่ถ้าเจ้า “ช่วยคนที่ถูกนำไปสู่ความตาย และ . . . เห็นยวรั้งคนที่กำลังไซเซไปสู่การถูกฆ่า ถ้าเจ้าจะว่า ‘ดูเถิด พวกเราไม่รู้เรื่องนี้เลย’ พระองค์ผู้ทรงตรวดจิตใจจะไม่ทรงรับทราบหรือ? พระองค์ผู้ทรงคุ้มครองชีวิตของเจ้าจะไม่ทรงทราบหรือ? และพระองค์จะไม่ทรงตอบแทนทุกคน

ตามการกระทำของเขาหรือ?” สุภาษิต
24:11, 12 ในวันพิพากษายิ่งใหญ่
ผู้ที่ไม่ได้รับใช้พระคริสต์ คนที่ล่อง
ลอยไปตามความคิดของตัวเอง และ
ดูแลแต่ตัวเองนั้นพระผู้พิพากษา
ของทั้งโลกจะทรงจัดพวกเขาให้ไปอยู่
กับคนทำชั่ว พวกเขาจะได้รับโทษ
ที่เหมือนกัน {DA 641.4}

พระเจ้าทรงโปรดประทานความ
รับผิดชอบให้แก่จิตวิญญาณทุกคน
แล้ว พระเจ้าพระผู้เลี้ยงแกะจะทวง
ถามทุกคนว่า “ฝูงแกะที่ได้มอบไว้
ให้แก่เจ้านั้นอยู่ที่ไหน?” และ “เจ้า
จะว่าอย่างไรเมื่อเขา [พระองค์] จะ
ลงโทษเจ้า” เยเรมีย์ 13:20, 21
TKJV {DA 641.5}

เมื่อ “คุณเปิดประตูต้อนรับคนยากไร้และทุกข์ทรมานของพระคริสต์
คุณกำลังต้อนรับทูตสวรรค์ที่ตามองไม่เห็น....
พวกเขามาพร้อมกับคำสรรเสริญที่ริมฝีปากของพวกเขา
และได้ยินเสียงตอบรับที่ดังขึ้นในสวรรค์
ทุกการกระทำแห่งความเมตตาปรานีทำให้เกิดเสียงดนตรีที่นั่น” {DA 639.2}

พระผู้รับใช้ของคนรับใช้ทั้งปวง

บทนี้อ้างอิงจาก ลูคา 22:7-18, 24; ยอห์น 13:1-17

ในห้องชั้นบนของบ้านพักหลังหนึ่งที่กรุงเยรูซาเล็ม พระคริสต์ประทับอยู่ที่โต๊ะร่วมกับสาวกของพระองค์ พวกเขา มารวมตัวกันเพื่อถือเทศกาลปัสกา พระผู้ช่วยให้รอดทรงปรารถนาที่จะถือเทศกาลกับสาวกสิบสองคนโดยลำพัง พระองค์ทรงทราบดีว่าเวลาของพระองค์มาถึงแล้ว พระองค์เองทรงเป็นพระเมษโปดกองค์ที่เที่ยงแท้ของเทศกาลปัสกา และในวันที่จะรับประทานลูกแกะปัสกา พระองค์จะทรงถูกนำขึ้นถวายเป็นเครื่องบูชา จวนจะได้เวลาที่พระองค์จะทรงดื่มจอกแห่งพระพิโรธแล้ว อีกไม่นานพระองค์จะรับบัพติศมาสุดท้ายของความทุกข์ แต่สำหรับพระองค์เวลาสงบมีเหลืออีกไม่กี่ชั่วโมง และพระองค์ทรงใช้เวลานี้เพื่อให้ประโยชน์แก่สาวกที่พระองค์ทรงรัก {DA 642.1}

ตลอดทั้งชีวิต พระคริสต์ทรงดำเนินชีวิตแห่งการรับใช้อย่างไม่เห็นแก่ตัว ชีวิตของพระองค์ที่ “ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อปรนนิบัติคนอื่น” (มัทธิว 20:28) นี่เป็นบทเรียนของทุกการกระทำของพระองค์ แต่สาวกยังไม่ได้รับบทเรียนนี้เลย ในอาหารมื้อเย็นปัสกาครั้งสุดท้ายนี้ พระเยซูทรงย่ำคำสอนของพระองค์ด้วยการใช้แบบอย่างที่จะประทับลงในใจของพวกเขาไปตลอดกาล {DA 642.2}

การสนทนาระหว่างพระเยซูและสาวกของพระองค์มักเป็นช่วงเวลาแห่งความสุขที่สงบซึ่งพวกเขาทุกคนต่างเก็บถนอมไว้อย่างมีคุณค่าอย่างยิ่ง อาหารมื้อเย็นปัสกาเป็นฉากที่น่าสนใจเป็นพิเศษเสมอ แต่ในคำคืนนี้พระเยซูทรงเป็นทุกข์ พระหทัยของพระองค์ทรงแบกภาระที่หนัก

และมีเงาหนึ่งทอดมาอยู่บนพระพักตร์ของพระองค์ ขณะที่พระองค์ทรงพบกับพวกสาวกในห้องชั้นบนนั้น พวกเขารู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างที่ทำให้พระหทัยของพระองค์เป็นทุกข์ และแม้ว่าพวกเขาจะไม่ทราบสาเหตุก็ตาม พวกเขา ก็ร่วมเห็นใจในความเศร้าโศกกับพระองค์ด้วย {DA 642.3}

ในขณะที่พวกเขามาล้อมอยู่รอบโต๊ะ พระองค์ตรัสด้วยน้ำเสียงเศร้าอย่างจับใจว่า “เรามีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะรับประทานปัสกานี้กับท่านก่อนที่จะต้องทนทุกข์ เราบอกท่านทั้งหลายว่าเราจะไม่รับประทานปัสกานี้อีก จนกว่าจะสำเร็จความหมายของปัสกานี้ในแผ่นดินของพระเจ้า’ พระองค์ทรงหยิบถ้วย เมื่อขอบพระคุณแล้ว ตรัสว่า ‘จงรับถ้วยนี้ไปแบ่งกันดื่ม เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ได้ดื่มจากผลของเถาองุ่นอีกต่อไป จนกว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะมา” ลูกา 22:15-18 [CCh301.3] {DA 643.1}

พระคริสต์ทรงทราบว่าได้เวลาแล้วที่พระองค์จะไปจากโลกนี้ และ

เสด็จไปยังพระบิดาของพระองค์ และพระองค์ทรงรักบรรดาคนของพระองค์ที่อยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาทั้งหลายจนถึงที่สุด บัดนี้พระองค์ทรงอยู่ใต้เงามืดของกางเขนและความเจ็บปวดกำลังทรมานพระทัยของพระองค์ พระองค์ทรงทราบว่าจะถูกทอดทิ้งในห้วงเวลาที่พระองค์จะถูกทรยศ พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์จะถูกประหารด้วยวิธีที่อัปยศที่สุดที่ใช้กับอาชญากร พระองค์ทรงทราบถึงความมอกตัญญูและความโหดเหี้ยมของผู้ที่พระองค์เสด็จมาเพื่อช่วยให้รอด พระองค์ทรงทราบว่า การเสียสละพระองค์นั้นยิ่งใหญ่เพียงไรและสำหรับคนจำนวนมากเพียงไร ที่การเสียสละนี้กลายเป็นการสูญเสียเปล่าทั้งๆ ที่พระองค์ทรงทราบทุกสิ่งที่อยู่เบื้องพระพักตร์ พระองค์เป็นเรื่องปกติที่พระองค์น่าจะหมดกำลังฟ่ายแฟ่ไปเมื่อคิดคำนึงถึงความอัปยศอดสูและความทุกข์ทรมานของพระองค์เอง แต่พระองค์ทอดพระเนตรสาวกสิบสองคนที่อยู่กับพระองค์ในฐานะคนของพระองค์เอง และหลังจากพระองค์ถูกปฏิบัติอย่างน่าอัปอายและ

เศร้าสลดและทุกข์ระทมอย่างเจ็บปวดแล้ว พวกเขาจะถูกปล่อยให้ดิ้นรนอยู่ในโลก พระดำริของพระองค์ในเรื่องที่พระองค์จะต้องทุกข์ทรมานนั้นเชื่อมโยงกับสาวกของพระองค์เสมอ พระองค์ไม่ได้คิดถึงตัวพระองค์เอง ความห่วงใยที่ทรงมีต่อพวกเขาเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในพระทัยของพระองค์ {DA 643.2}

ในคำคืนสุดท้ายที่พระเยซูทรงอยู่กับสาวก พระองค์ทรงมีเรื่องมากมายที่จะตรัสกับพวกเขา หากพวกเขาเตรียมพร้อมรับสิ่งที่พระองค์ทรงปรารถนาจะประทาน พวกเขาจะรอดจากความปวดร้าวใจ จากความผิดหวังและจากความไม่เชื่อ แต่พระเยซูทรงตระหนักดีว่าพวกเขาทนรับสิ่งที่พระองค์ตรัสไม่ได้ ขณะที่พระองค์ทอดพระเนตรใบหน้าของพวกเขากลับ ถ้อยคำเตือนและการปลอบโยนก็ยังคงค้างอยู่บนริมฝีพระโอษฐ์ของพระองค์ เวลาผ่านไปอย่างเงียบงัน ดูประหนึ่งว่าพระเยซูยังคงจะรออยู่ สาวกกระสับกระส่าย อึดอัดใจ ดูเหมือนว่าความเห็นอกเห็นใจและความอ่อนโยนที่ถูกปลุกขึ้นด้วยความเศร้าโศกใจของพระคริสต์

จะผ่านพ้นไปแล้ว พระดำรัสอันเศร้าสลดของพระองค์ซึ่งชี้ถึงความทุกข์ทรมานของพระองค์เองสร้างความประทับใจได้เพียงน้อยนิด สายตาที่พวกเขาชำเลื่องมองกันและกันบ่งบอกถึงความอิจฉาและการชิงดีชิงเด่นกัน {DA 643.3}

“มีการโต้เถียงกันในพวกสาวกว่าใครในพวกเขาที่นับว่าเป็นใหญ่” การชิงดีชิงเด่นที่เกิดขึ้นต่อเบื้องพระพักตร์พระคริสต์ทำให้พระองค์ทรงเศร้าพระทัยและทำให้พระองค์เจ็บปวด พวกสาวกยังคงยึดติดกับความคิดที่พวกเขาชื่นชอบว่าพระคริสต์จะอ้างสิทธิอำนาจและขึ้นครองบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิด และในใจของแต่ละคนยังคงโหยหาตำแหน่งที่สูงที่สุดในราชอาณาจักร พวกเขาประเมินคุณค่าให้กับตัวเองและให้แก่กัน และแทนที่จะถือว่าพี่น้องของพวกเขามีคุณค่ามากกว่าตน พวกเขา กลับนำตัวเองวางขึ้นเป็นอันดับหนึ่ง คำทูลขอตำแหน่งของยากอบและยอห์นเพื่อได้ที่นั่งขวาและซ้ายของบัลลังก์ของพระคริสต์ทำให้สาวกอื่นๆ ขุ่นเคือง การที่สองพี่น้องที่กักขังขอตำแหน่งที่นั่งสูงสุดได้ปลุกปั่นสาวก

สิบคนจนทำให้เสี่ยงต่อการแตกแยก พวกเขารู้สึกว่าตนเองถูกตัดสินอย่างผิด ๆ และความภาคภูมิใจและความสามารถของพวกเขาไม่เป็นที่ยอมรับ ยุติาสเคื่องยากอบและยอห์นอย่างรุนแรงที่สุด {DA 643.4}

เมื่อสาวกเดินเข้าห้องรับประทานอาหาร ใจของพวกเขาเต็มไปด้วยความขุ่นเคือง ยุติาสนั่งแนบชิดอยู่ด้านซ้ายของพระเยซู ยอห์นอยู่ด้านขวา หากมีตำแหน่งสูงที่สุดใดแล้ว ยุติาสตั้งใจที่จะคว่ำมาให้ได้ และเขาเชื่อว่าที่นั่นควรจะอยู่ข้างพระคริสต์ และยุติาสเป็นคนทรยศ [CCh 299.1] {DA 644.1}

มีอีกเรื่องหนึ่งที่เป็นต้นเหตุของความขุ่นเคือง โดยปกติในงานเทศกาลเป็นธรรมเนียมที่มีคนรับใช้เข้ามาล้างเท้าของแขกและในงานนี้มีการจัดเตรียมเหยือกน้ำ อ่างและผ้าเพื่อใช้ล้างเท้าไว้เรียบร้อยแล้ว แต่ไม่มีคนรับใช้อยู่ที่นั่น และพวกสาวกควรที่จะต้องทำหน้าที่นี้ ทว่าสาวกแต่ละคนต่างยอมจำนนต่อการสูญเสียศักดิ์ศรีของตนเองและตั้งใจไม่ทำหน้าที่เป็นผู้รับใช้ ทุกคนแสดงออกอย่างแน่วแน่ถึงความ

ไม่ใส่ใจ ทำราวกับไม่ตระหนักว่าเป็นสิ่งที่พวกเขาต้องทำ ด้วยความเพิกเฉยนี้ พวกเขาปฏิเสธที่จะถ่อมตนเองลง [CCh 299.2] {DA 644.2}

พระคริสต์จะต้องนำจิตวิญญาณที่น่าสงสารเหล่านั้นอย่างไรเพื่อไม่ให้ซาตานมีชัยชนะเหนือพวกเขาอย่างเด็ดขาด? พระองค์จะทรงสำแดงให้เห็นได้อย่างไรว่าการเพิกเฉยแต่แสดงตนว่าเป็นสาวกไม่ได้ทำให้พวกเขาเป็นสาวกหรือรับรองว่าพวกเขาจะมีส่วนอยู่ในอาณาจักรของพระองค์? พระองค์จะทรงสำแดงให้พวกเขาเห็นได้อย่างไรการรับใช้ด้วยความรัก ความถ่อมตนอย่างจริงใจเป็นส่วนประกอบของความยิ่งใหญ่ที่แท้จริง? พระองค์จะทรงจุดประกายความรักในหัวใจของพวกเขาได้อย่างไร และจะช่วยพวกเขาให้เข้าใจในสิ่งที่พระองค์ทรงปรารถนาจะบอกพวกเขาได้อย่างไร? {DA 644.3}

สาวกไม่ยอมขยับเพื่อที่จะลุกไปบริการซึ่งกันและกัน พระเยซูทรงคอยอยู่สักครู่เพื่อดูว่าพวกเขาจะทำอะไร และแล้วพระองค์ผู้ทรงเป็นพระอาจารย์ก็ทรงลุกจากโต๊ะ ถอดเสื้อนอกวางไว้เพื่อไม่ให้เป็นอุปสรรค

ต่อการเคลื่อนไหว พระองค์ทรงเอา
ผ้าผืนหนึ่งขึ้นมาคาดเอวไว้ สาวก
ทั้งหลายต่างมองดูด้วยความสนใจ
แถมประหลาดใจและในความเงียบ
คอยดูว่าจะมีอะไรตามมา “แล้วทรง
เทน้ำลงในอ่างและทรงเอาน้ำล้างเท้า
ของพวกสาวก และทรงเช็ดด้วยผ้า
ที่ทรงคาดเอวไว้วันนั้น” ยอห์น 13:5
การกระทำนี้เปิดตาของพวกสาวก
ความอับอายอย่างขมขื่นและความ
อดสูผุดขึ้นในใจของพวกเข พวกเขา
เข้าใจแล้วถึงคำดำหนิที่ไม่ได้เปล่ง
ออกมาเป็นวาจาและมองเห็นตัวเอง
ด้วยความกระจ่างใหม่ [CCh 299.3]
{DA 644.4}

ด้วยประการฉะนี้ พระคริสต์
ทรงสำแดงความรักของพระองค์ต่อ
สาวกของพระองค์ วิญญาณที่เห็น
แก่ตัวของเขาทั้งหลายทำให้พระองค์
ทรงทุกข์ แต่พระองค์ไม่ได้เข้าไปร่วม
ขัดแย้งกับพวกเขาในเรื่องความ
กระด้างของพวกเข พระองค์กลับ
ประทานแบบอย่างให้พวกเขาที่จะ
ไม่มีวันล้ม ความรักของพระองค์ที่
มิให้พวกเขจะไม่ถูกรบกวนหรือ
ดับไปง่ายๆ พระองค์ทรงทราบว่า
พระบิดาประทานทุกสิ่งไว้ให้อยู่ใน

พระหัตถ์ของพระองค์และพระองค์
เสด็จมาจากพระเจ้าและจะเสด็จกลับ
ไปยังพระเจ้า พระองค์ทรงตระหนัก
เป็นอย่างดีถึงความเป็นพระเจ้าของ
พระองค์ แต่พระองค์ทรงวางมงกุฏ
ของพระราชาและเสื้อคลุมของกษัตริย์
และยอมรับสภาพของคนรับใช้ หนึ่งใน
บรรดาพระราชกิจสุดท้ายในชีวิต
ของพระองค์บนโลกนี้คือคาดเอวของ
พระองค์เองในฐานะคนรับใช้และทรง
ลงมือทำงานในหน้าที่ของคนรับใช้
[CCh 299.4] {DA 644.5}

ก่อนเทศกาลปัสกา ยูดาสได้ไป
พบพวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์
ครั้งที่สอง และตกลงทำสัญญามอบ
พระเยซูไว้ในมือของพวกเข หลังจากนั้น
เขาก็คลุกคลีอยู่กับพวก
สาวกเสมือนหนึ่งว่าเป็นคนบริสุทธ์
ไร้ความผิด และสนใจเตรียมงานเลี้ยง
ปัสกา พวกสาวกไม่ทราบจุดมุ่งหมาย
ของยูดาส พระเยซูเพียงผู้เดียวอ่าน
ความลับของเขาได้ กระนั้นพระองค์
ก็ไม่ได้เปิดโปงเขา พระเยซูทรง
ห่วงใยจิตวิญญาณของเขาเหมือนที่
ทรงห่วงใยกรุงเยรูซาเล็มเมื่อทรง
คร่ำครวญให้กับเมืองที่ถูกกำหนด
ชะตาแล้ว พระทัยของพระองค์

กำลังร่ำไห้ว่า เราจะยอมปล่อยเจ้าไปได้อย่างไร? ยูดาสสัมผัสถึงอำนาจแห่งรักที่เหนือรั้งนั้นได้ เมื่อพระหัตถ์ของพระผู้ช่วยให้รอดทรงล้างเท้าสกปรกและเอาผ้าเช็ดอยู่นั้น หัวใจของยูดาสสั่นไหวไปมาครั้งแล้วครั้งเล่าในเวลานั้นและตรงนั้นเพื่อให้เขาสารภาพบาป แต่เขาไม่ยอมถ่อมตัวเองลง เขาทำให้หัวใจแข็งกระด้างต่อต้านการกลับใจและแรงกระตุ้นเดิมที่ถูกวางทิ้งไว้ชั่วคราวก็กลับมาควบคุมเขาอีกครั้ง บัดนี้ยูดาสขุ่นเคืองกับการกระทำของพระเยซูที่ไปล้างเท้าของพวกสาวก เขาคิดว่าหากพระเยซูทรงถ่อมตัวลงได้ถึงขนาดนี้ พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอลไม่ได้ ความหวังทั้งหมดของการมีเกียรติทางโลกในอาณาจักรทางฝ่ายโลกถูกทำลายไป ยูดาสมั่นใจแล้วว่าไม่มีทางได้อะไรจากการติดตามพระคริสต์ หลังจากที่ได้เห็นพระองค์ทำตัวตกต่ำในความคิดของเขาแล้ว เขาก็ได้รับการยืนยันในเรื่องเป้าหมายของเขาคือจะอำลาพระองค์และยอมรับว่าตนเองถูกหลอกปีศาจเข้าสิงเขาแล้วและเขามุ่งมั่นที่

จะทำงานที่ได้ตกลงไว้แล้วให้สำเร็จ ด้วยการทรยศองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา {DA 645.1}

ในการเลือกตำแหน่งที่นั่งโต๊ะอาหาร ยูดาสพยายามเอาตัวเองมาเป็นหนึ่ง และพระคริสต์ในฐานะผู้รับใช้จะบริการเขาเป็นคนแรก ยอห์นที่ยูดาสเคียดแค้นยิ่งนัก จะถูกปล่อยไว้ให้เป็นคนสุดท้าย แต่ยอห์นไม่ถือว่าเรื่องนี้เป็น การตำหนิหรือการดูแคลน ขณะที่สาวกทั้งหลายเฝ้ามองการกระทำของพระคริสต์ พวกเขาสะท้อนใจมากยิ่งขึ้น เมื่อการล้างเท้ามาถึงเปโตร เขาอุทานขึ้นมาด้วยความประหลาดใจว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ?” การถ่อมตัวลงมาของพระคริสต์ทำให้หัวใจของเขาแตกสลาย เขาอับอายมากเมื่อคิดว่าสาวกคนหนึ่งไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่นี้ “สิ่งที่เราทำในขณะนี้” พระคริสต์ตรัส “ท่านยังไม่รู้เรื่อง แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ” เปโตรทนไม่ได้กับการเฝ้ามองพระอาจารย์ของเขาที่เขาเชื่อว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าทำหน้าที่เป็นผู้รับใช้คนหนึ่ง จิตวิญญาณทั้งหมดของเขาถูกขับเคลื่อนต่อสู้กับความ

อัปยศอดสูนี้ เขาไม่ได้ตระหนักเลย
ว่าเพราะสาเหตุนี้ที่ทำให้พระคริสต์
องค์นี้เสด็จเข้ามาในโลก เขาอุทาน
ขึ้นมาอย่างรุนแรงว่า “พระองค์จะ
ทรงล้างเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้
เด็ดขาด” {DA 645.2}

พระคริสต์ตรัสกับเปโตรอย่าง
เคร่งขรึมว่า “ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว
ท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้” พิธีนี้ที่
เปโตรปฏิเสธเป็นต้นแบบของการ
ชำระระดับสูง พระคริสต์เสด็จมาเพื่อ
ชำระล้างหัวใจจากรอยเปื้อนของ
บาป ด้วยการปฏิเสธที่จะให้พระคริสต์
ล้างเท้าของเขา เปโตรจึงปฏิเสธการ
ชำระล้างระดับสูงซึ่งรวมการชำระ
ในระดับต่ำไปด้วย แท้จริงแล้วเขา
กำลังปฏิเสธพระเจ้าของเขา ไม่ใช่
เรื่องน่าอับอายสำหรับพระอาจารย์
ที่ยอมให้พระองค์ประกอบกิจชำระล้าง
เราให้บริสุทธิ์ ความอ่อนน้อมถ่อมตน
ที่แท้จริงที่สุดคือการน้อมรับด้วยใจ
ขอบพระคุณสำหรับการทรงจัดเตรียม
ใดๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อประโยชน์ของ
เราและรับใช้พระคริสต์ด้วยความ
ตั้งใจจริง {DA 646.1}

พระดำรัสที่ว่า “ถ้าเราไม่ล้าง
ท่านแล้ว ท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้”

ทำให้เปโตรยอมสละความภาคภูมิใจ
และความเอาแต่ใจของตน เขาทน
ไม่ได้กับความคิดที่จะต้องแยกตัว
ออกไปจากพระคริสต์ นั่นคงเป็น
ความตายสำหรับเขา “‘ไม่เพียงแต่
เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่ขอ
โปรดล้างทั้งมือและศีรษะด้วย’ พระ
เยซูตรัสกับเขาว่า ‘คนที่อาบน้ำแล้ว
ไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้า
เท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว’”
{DA 646.2}

พระดำรัสเหล่านี้มีความหมาย
มากกว่าเรื่องความสะอาดทางกาย
พระคริสต์ยังคงตรัสถึงการชำระใน
ระดับสูงโดยทรงใช้ภาพของอวัยวะ
ที่อยู่ส่วนล่างของร่างกาย คนที่อาบน้ำ
แล้วก็จะสะอาด แต่ในไม่ช้าเท้าที่
สวมรองเท้าแตะจะเปื้อนฝุ่น และจะ
ต้องล้างใหม่อีกครั้ง เช่นเดียวกัน
เปโตรและพี่น้องของเขาได้ผ่านการ
ชำระในน้ำพุใหญ่ที่เปิดไว้ให้บาปและ
ความไม่สะอาดแล้ว พระคริสต์ทรง
ยอมรับว่าพวกเขาเป็นของพระองค์
แต่การทดลองนำพวกเขาเข้าไปสู่
ความชั่วและพวกเขาต้องการพระคุณ
แห่งการชำระของพระองค์ เมื่อพระ
เยซูทรงเอาผ้ามาคาดเอวเพื่อล้างฝุ่น

ออกจากเท้าของพวกเขาพระองค์ทรงประสงค์ให้การกระทำนี้ล้างความเหินห่าง ความอิจจาริยะและความทะนงตนออกไปจากหัวใจของพวกเขา ผลที่ตามมายิ่งใหญ่มากว่าการล้างเท้าเปื้อนฝุ่น ด้วยจิตวิญญาณที่พวกเขาเมื่ออยู่ในเวลานั้น ไม่มีสักคนในพวกเขาพร้อมที่จะเข้ามามีส่วนร่วมกับพระองค์ พวกเขาไม่พร้อมที่จะเข้าร่วมงานเลี้ยงอาหารปัสกามื้อค่ำหรือมีส่วนร่วมในพิธีรำลึก ซึ่งพระองค์กำลังจะทรงสถาปนาขึ้นจนกว่าพวกเขาจะถูกนำเข้าสู่สภาวะแห่งความนอบน้อมถ่อมตนและความรักเสียก่อน จิตใจของพวกเขาจะต้องได้รับการชำระ ความทะนงตนและการแสวงหาเพื่อตัวเองสร้างความขัดแย้งและความเกลียดชัง แต่ทั้งหมดนี้พระเยซูทรงล้างทิ้งไปด้วยการล้างเท้าของพวกเขา การเปลี่ยนแปลงความรู้สึกจะเกิดขึ้น เมื่อทรงมองพวกเขา พระเยซูตรัสว่า “พวกท่านได้รับการชำระให้สะอาดแล้ว” บัดนี้หัวใจของพวกเขาเชื่อมเข้าด้วยกัน มีความรักต่อกัน พวกเขาเปลี่ยนเป็นคนที่ถ่อมแล้วและสอนได้ แต่ละคนยกเว้นยูดาสพร้อมที่จะหลีกทางให้อีกคนหนึ่งไปยัง

ตำแหน่งสูงสุด บัดนี้ ด้วยหัวใจที่ยอมจำนนและสำนึกในพระคุณ พวกเขารับพระวณะของพระคริสต์ได้ {DA 646.3}

พวกเราผ่านการชำระล้างด้วยพระโลหิตของพระคริสต์แล้วเหมือนเช่นเปโตรและพี่น้องของเขา แต่ถึงกระนั้นบ่อยครั้งเราสัมผัสกับความชั่ว ความบริสุทธิ์ของหัวใจก็เปราะเปื้อนไป เราจะต้องเข้ามาเฝ้าพระองค์เพื่อขอพระองค์แห่งการชำระของพระองค์อีกครั้ง เปโตรไม่ยอมให้พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์สัมผัสเท้าสปรกของเขา แต่บ่อยครั้งเพียงไรที่เราหันหัวใจบาปหนาและมลทินเข้ามาสัมผัสกับพระหทัยของพระคริสต์! พระองค์ทรงเศร้าพระทัยกับอารมณ์ชั่วของเรา ความโอหังของเราและความหยิ่งยโสของเรามากเพียงไร! แต่กระนั้นเราต้องนำความอ่อนแอและความโสโครกทั้งหมดของเรามายังพระองค์ พระองค์เท่านั้นจะทรงชำระเราให้สะอาดได้ เราจะไม่พร้อมเข้าร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์นอกเสียจากเราได้ผ่านการชำระด้วยวิธีที่ได้ผลของพระองค์แล้ว {DA 646.4}

พระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า “พวกท่านก็สะอาดแล้วแต่ไม่ใช่ทุกคน” พระองค์ทรงล้างเท้าของยูดาสแล้ว แต่หัวใจของเขายังไม่ยอมจำนนต่อพระองค์ หัวใจของเขายังไม่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ยูดาสไม่ยอมจำนนตนเองให้พระคริสต์ {DA 649.1}

หลังจากพระคริสต์ทรงล้างเท้าของสาวกและทรงสวมเสื้อนอกของพระองค์และประทับอีกครั้งแล้ว พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านเข้าใจสิ่งที่เราทำกับท่านหรือไม่? พวกท่านเรียกเราว่าพระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้น ถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ยังล้างเท้าของพวกท่าน ท่านก็ควรจะล้างเท้าของกันและกันด้วย เพราะว่าเราวางแบบอย่างแก่พวกท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนอย่างที่เราทำกับท่านด้วย เรบอกความจริงกับพวกท่านว่า บ่าวจะเป็นใหญ่กว่านายไม่ได้ และทูตจะเป็นใหญ่กว่าคนที่ใช้เขาไปก็ไม่ได้” {DA 649.2}

พระคริสต์ทรงมีพระประสงค์เพื่อให้สาวกทั้งหลายเข้าใจว่าแม้

พระองค์ทรงล้างเท้าของพวกเรา แล้วก็ตาม การกระทำนี้ไม่ได้ทำให้พระเกียรติของพระองค์ลดลงไปแม้แต่น้อย “พวกท่านเรียกเราว่าพระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นอย่างนั้น” ยอห์น 13:13 และการที่พระองค์ทรงความยิ่งใหญ่อย่างไม่จำกัดนั้น พระองค์จึงทรงให้ความสง่างามและความสำคัญแก่พิธีนี้ ไม่มีผู้ใดมีฐานะสูงส่งเท่าพระคริสต์แต่กระนั้นพระองค์ทรงยอมก้มลงให้กับหน้าที่อันถ่อมตนนี้ พระคริสต์เองทรงวางแบบอย่างของการถ่อมตนเพื่อคนของพระองค์จะไม่ถูกความเห็นแก่ตัวที่มีอยู่ในใจตามธรรมชาติและที่ถูกพัฒนาให้แข็งแกร่งขึ้นด้วยการตามใจตนเองชักนำให้หลงไป พระองค์จะไม่ทรงปล่อยเรื่องยิ่งใหญ่นี้ให้อยู่ในการดูแลของมนุษย์ พระองค์ทรงถือว่าผลลัพธ์ที่ตามมานั้นยิ่งใหญ่จนพระองค์เองผู้เทียบเท่ากับพระเจ้าต้องทำตัวราวกับเป็นคนรับใช้ของบรรดาสาวกของพระองค์ ในขณะที่พวกเขากำลังแย่งชิงตำแหน่งสูงสุดนั้น พระองค์ผู้ที่ถูกคุกเข่าจะก้มลงกราบไหว้ ผู้ที่ทูตสวรรค์แห่งรัศมีถือว่าเป็นเกียรติที่ได้รับใช้

ทรงก้มลงล้างเท้าของคนที่เรียก
พระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์
ทรงล้างเท้าของผู้ที่ทรยศพระองค์
{CCh 299.5} {DA 649.3}

ในชีวิตและบทเรียนต่างๆ ของ
พระองค์นั้นพระคริสต์ได้ประทาน
แบบอย่างอันสมบูรณ์แบบของพันธกิจ
ที่ไม่เห็นแก่ตัวซึ่งมีต้นกำเนิดมาจาก
พระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงดำรงชีวิตเพื่อ
พระองค์เอง ด้วยการสร้างโลก
และโดยการทรงค้ำจุนสิ่งทั้งปวง
พระองค์ทรงปรนนิบัติรับใช้ผู้อื่นอยู่
เสมอ “พระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์
ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดี
และคนชั่วเสมอกัน และให้ฝนตกแก่
คนชอบธรรมและคนอธรรม” มัทธิว
5:45 พันธกิจในอุดมคตินี้พระเจ้าทรง
โปรดมอบหมายไว้ให้พระบุตรของ
พระองค์แล้ว พระเยซูทรงได้รับมอบ
หมายให้ประทับอยู่ตรงตำแหน่ง
หัวหน้าของมนุษยชาติ เพื่อว่าโดย
แบบอย่างของพระองค์ พระองค์จะ
ทรงสอนว่าการปรนนิบัติรับใช้มีความ
หมายว่าอย่างไร ชีวิตทั้งหมดของ
พระองค์อยู่ภายใต้กฎแห่งการรับใช้
พระองค์ทรงรับใช้ทุกคนและทรง
ปรนนิบัติทุกคน ด้วยประการฉะนี้

พระองค์ทรงดำเนินชีวิตตามกฎของ
พระเจ้าและโดยแบบอย่างของพระ
องค์ได้ทรงสำแดงให้เห็นว่าเราจะลง
มือปฏิบัติตามกฎเหล่านั้นได้อย่างไร
{DA 649.4}

ครั้งแล้วครั้งเล่า พระเยซูทรง
พยายามวางหลักการนี้ไว้ในท่าม
กลางสาวกของพระองค์ เมื่อยากอบ
และยอห์นทูลขอตำแหน่งสูงเด่น
พระองค์ตรัสว่า “ถ้ามีใครต้องการ
เป็นใหญ่ในพวกท่าน คนนั้นจะต้อง
เป็นผู้ปรนนิบัติของท่าน” มัทธิว
20:26 ในอาณาจักรของพระองค์
ไม่มีช่องว่างสำหรับการให้สิทธิพิเศษ
และความยิ่งใหญ่ ความยิ่งใหญ่
เพียงอย่างเดียวคือความยิ่งใหญ่
แห่งความอ่อนน้อมถ่อมตน ความ
เป็นเลิศพบได้จากการอุทิศเพื่อรับใช้
ผู้อื่นเท่านั้น {DA 650.1}

บัดนี้ เมื่อพระเยซูทรงล้างเท้า
ของสาวกทั้งหลายแล้ว พระองค์
ตรัสว่า “เราวางแบบอย่างแก่ท่าน
แล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนอย่างที่เรา
ทำกับท่านด้วย” ยอห์น 13:15
ด้วยพระดำรัสเหล่านี้พระคริสต์
ไม่เพียงแต่เชิญชวนให้ปฏิบัติหน้าที่
ของเจ้าบ้านที่ดีเท่านั้น การล้างเท้า

ของแขกมีความหมายมากกว่าเพื่อ
ล้างฝุ่นที่ได้จากการเดินทางไป ใน
ที่นี้พระคริสต์ทรงสถาปนาพิธีกรรม
ทางศาสนา การกระทำขององค์พระ
ผู้เป็นเจ้าทำให้พิธีถ่อมตนนี้ได้รับ
การสถาปนาให้เป็นพิธีศักดิ์สิทธิ์
สาวกจะต้องประกอบพิธีนี้เพื่อเก็บ
รักษาบทเรียนของพระองค์ในเรื่อง
การถ่อมตนและการรับใช้ให้อยู่ใน
ความทรงจำตลอดไป {CCh 300.1}
{DA 650.2}

พระคริสต์ทรงสถาปนาพิธี
ล้างเท้าขึ้นเพื่อเตรียมความพร้อม
สำหรับพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ ในขณะที่
หัวใจเก็บถนอมความหยิ่ง ความ
ไม่ลงรอยกันและการต่อสู้แย่งชิง
ความเป็นใหญ่เอาไว้ หัวใจนั้นจะ
เข้าร่วมสามัคคีธรรมกับพระคริสต์
ไม่ได้ เราไม่พร้อมที่จะรับการมีส่วน
ร่วมในพระกายและพระโลหิตของ
พระองค์ ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรง
ตั้งอนุสรณ์แห่งการถ่อมตนของพระ
องค์เพื่อให้พวกเขาถือปฏิบัติเสียก่อน
{CCh 300.2}{DA 650.3}

ในขณะที่บุตรทั้งหลายของ
พระเจ้าเข้าร่วมพิธีล้างเท้านี้ พวกเขา
จะต้องหวนคิดถึงพระดำรัสของ

พระเจ้าแห่งชีวิตและพระสิริที่ว่า
“พวกท่านเข้าใจสิ่งที่เราทำกับท่าน
หรือไม่ พวกท่านเรียกเราว่าพระอาจารย์
และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูก
แล้วเพราะเราเป็นอย่างนั้น ฉะนั้น
ถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและ
พระอาจารย์ยังล้างเท้าของพวกท่าน
ท่านก็ควรล้างเท้าของกันและกัน
ด้วย เพราะว่าเราวางแบบแก่ท่าน
แล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนอย่างที่เรา
ทำกับท่านด้วย เราบอกความจริง
กับพวกท่านว่า บ่าวจะเป็นใหญ่กว่า
นายไม่ได้ และทาสจะเป็นใหญ่กว่า
คนที่ใช้เขาไปก็ไม่ได้ เมื่อพวกท่านรู้
อย่างนี้แล้วและประพฤติตาม ท่าน
ก็เป็นสุข” ยอห์น 13:12-17 {CCh
300.3} มนุษย์เองมีนิสัยใจคอของ
การยกตนขึ้นเหนือพี่น้อง ทำงาน
เพื่อตัวเอง แสวงหาเพื่อได้ตำแหน่ง
สูงสุดและบ่อยครั้งผลลัพธ์ของการ
กระทำเหล่านั้นนำไปสู่การกล่าวร้าย
และจิตวิญญาณที่ขมขื่น พิธีที่ทำก่อน
การเลี้ยงฉลองขององค์พระผู้เป็นเจ้า
จะชำระความเข้าใจผิดเหล่านี้ให้หมด
ไป เพื่อนำคนนั้นออกจากความเห็น
แก่ตัว เพื่อดึงเขาลงมาจากเสาสงของ
การยกตนเองมุ่งไปยังความถ่อมของ

จิตใจซึ่งจะนำเขาไปสู่การรับใช้พี่น้อง
ของเขา {CCh 300.4} {DA 650.4}

พระเจ้าองค์บริสุทธิ์ผู้ทอด
พระเนตรจากสวรรค์ทรงเข้าร่วม
ในช่วงเวลานี้ด้วยเพื่อทำให้เป็นเวลา
ของการตรวจสอบหัวใจ เพื่อการ
สำนึกในบาปและความมั่นใจอันให้
เกิดสุขจากการที่พระเจ้าทรงอภัยบาป
ให้แล้ว พระคริสต์พร้อมด้วยพระคุณ
อันเต็มบริบูรณ์ของพระองค์ทรงอยู่
ที่นั่นเพื่อเปลี่ยนกระแสดความคิดที่
ไหลวนอยู่ในห้องแห่งความเห็นแก่ตัว
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปลุกความ
รู้สึกของผู้ที่ติดตามแบบอย่างของ
พระอาจารย์ ในขณะที่เราระลึกถึง
การถ่อมตนของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด
ของเรา ความนึกคิดจะเชื่อมต่อกับ
ความนึกคิด ความทรงจำอย่างต่อเนื่อง
จะหวนกลับคืนมาทั้งความ
ทรงจำถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
และการชื่นชมรวบรวมถึงความอ่อนโยน
ของมิตรสหายในโลก พระพรที่ล้นไป
ความเมตตาที่ใช้ไปในทางที่ผิด ความ
กรุณาที่ถูกดูแลจนจะหวนกลับมายัง
ความนึกคิด รากแห่งความขมขื่นที่
เบียดเสียดดันดันพืชแห่งความรัก
ออกไปจะปรากฏออกมาให้เห็น

ลักษณะอุปนิสัยที่บกพร่อง หน้าที่
ที่ถูกละเลย การไม่สำนึกในพระคุณ
ของพระเจ้า ความเป็นชาติต่อพี่น้อง
ของเรา ทั้งหมดนี้จะหวนกลับมาให้
รำลึกถึง แสงสว่างจะทำให้บาป
ปรากฏให้เห็นในลักษณะที่พระเจ้า
ทรงมองเห็น ความคิดของเราไม่ใช่
ความคิดแห่งการพึงพอใจในตนเอง
แต่จะเป็นการตำหนิและเป็นความ
อภัยสลดอย่างรุนแรง จิตใจได้รับ
พลังที่จะทำให้ลายทุกอุปสรรคที่ก่อให้เกิด
ความเหินห่าง ความคิดชั่วร้าย
และคำพูดชั่วร้ายจะถูกกำจัดไป เรา
จะสารภาพบาปและบาปนั้นจะได้รับ
การอภัย พระคุณของพระคริสต์ที่
ทำให้เรายอมจำนนมอบน้อมจะเข้า
มาในจิตวิญญาณและความรักของ
พระคริสต์จะชักนำหัวใจให้เข้าประสาน
เป็นหนึ่งในเดียวอย่างมีความสุข {DA
650.5}

เมื่อเราได้รับบทเรียนจาก
พิธีกรรมแห่งการตระเตรียมดังที่
กล่าวมาแล้วนี้ ความปรารถนาเพื่อ
แสวงหาชีวิตทางฝ่ายจิตวิญญาณ
ที่สูงส่งขึ้นจะถูกจุดประกายขึ้น พระ
เจ้าผู้ทรงเป็นพยานเฝ้ามองอยู่จะ
ทรงตอบสนองต่อความปรารถนานั้น

จิตวิญญาณจะถูกยกระดับให้สูงขึ้น เราจะเข้าร่วมพิธีมหาสนิทพร้อมกับความสำนึกว่าบาปทั้งหมดได้รับการอภัยแล้ว แสงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมของพระคริสต์จะส่องเต็มความคิดและวิหารแห่งจิตวิญญาณ เราจะเฝ้ามอง “พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป” ยอห์น 1:29 {DA 651.1}

สำหรับผู้ que เข้าถึงแก่นแท้ของพิธีมหาสนิทแล้วนั้น พิธีกรรมทางศาสนา ก็จะไม่เป็นเพียงแค่พิธีการอีกต่อไป บทเรียนที่เกิดขึ้นอยู่เสมอคือ “*รับใช้กันและกันด้วยความรัก*” กาลาเทีย 5:13 จากการที่พระคริสต์ทรงล้างเท้าให้แก่สาวกนั้น พระองค์ประทานหลักฐานเพื่อแสดงว่าพระองค์จะทรงประกอบกิจแห่งการรับใช้ใดๆ ได้ไม่ว่าจะต่ำต้อยเพียงใดเพื่อจะทำให้พวกเขาเป็นทนายรับทรัพย์สมบัติในรันดร์ของสวรรค์ร่วมกับพระองค์ เมื่อสาวกของพระองค์ประกอบพิธีกรรมทางศาสนาอันเดียวกันนี้ ก็จะเป็นการปฏิบัติตนว่าจะรับใช้พี่น้องของพวกเขาด้วย เวลาใดก็ตามเมื่อมีการประกอบพิธีนี้อย่างถูกต้อง เหล่าบุตรทั้งหลายของพระ

เจ้าจะได้ถูกชักนำให้เข้ามาสู่ความสัมพันธ์อันบริสุทธิ์ เพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกันและเป็นพระพรแก่กัน พวกเขาทำพันธสัญญาผูกพันตกลงกันว่า จะถวายชีวิตเพื่อทำพันธกิจรับใช้อย่างไม่เห็นแก่ตัว และการกระทำนี้ ไม่ใช่มีไว้เฉพาะเพื่อปฏิบัติต่อกันและกันเท่านั้น อาณาเขตการทำงานรับใช้ของพวกเขา นั้นกว้างเท่าอาณาเขตการปรนนิบัติรับใช้ของพระอาจารย์ของเขาเอง โลกเต็มไปด้วยคนที่ต้องการให้เรารับใช้ คนยากจน คนช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ คนขาดความรู้มีอยู่รอบตัวเรา ผู้ที่สื่อสัมพันธ์อย่างสนิทสนมกับพระคริสต์ในท้องถิ่นบน จะก้าวออกไปรับใช้เหมือนที่พระองค์ทรงกระทำมาแล้ว {DA 651.2}

พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่ทุกคนจะต้องคอยเกิดทุน แต่พระองค์ยังเสด็จมาเป็นคนรับใช้ของคนทั้งปวง และเนื่องจากพระองค์ทรงรับใช้ทุกคนแล้ว เราทุกคนจึงควรเทิดพระเกียรติและถวายรับใช้พระองค์ และผู้ที่มีส่วนร่วมในคุณลักษณะแห่งความเป็นพระเจ้าของพระองค์และร่วมแบ่งปันความสุข กับพระองค์ที่ได้เห็น

จิตวิญญาณได้รับการช่วยให้รอด จะต้องปฏิบัติตามแบบอย่างการรับใช้ที่ไม่เห็นแก่ตัวของพระองค์ด้วย {CCh 301.2} {DA 651.3}

เราจะเข้าใจเรื่องทั้งหมดนี้ในพระคำรัสของพระเยซูที่ว่า “เราวางแบบอย่างแก่พวกท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนอย่างที่เราทำกับท่าน

ด้วย” นี่คือจุดประสงค์ของพิธีกรรมทางศาสนาที่พระองค์ทรงสถาปนาขึ้น และพระองค์ตรัสว่า “เมื่อพวกท่านรู้อย่างนี้แล้ว” ซึ่งหมายความว่าหากท่านรู้จุดประสงค์บทเรียนของพระองค์แล้ว “และประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข” {DA 651.4}

“พระเจ้าไม่ทรงดำรงชีวิตเพื่อพระองค์เอง....

พระองค์ทรงปรนนิบัติรับใช้ผู้อื่นอยู่เสมอ ‘พระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่วเสมอกัน และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและคนอธรรม’” มัทธิว 5:45 {DA 649.4}

“เพื่อระลึกถึงเรา”

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 26:20-29; มาระโก 14:17-25;

ลูกา 22:14-23; ยอห์น 13:18-30

“ในคืนที่เขาทรงศพระเยซูของค์
พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงหยิบ
ขนมปัง เมื่อขอบพระคุณแล้วจึง
ทรงหัก และตรัสว่า ‘นี่เป็นกายของ
เรา ซึ่งให้แก่ท่านทั้งหลาย จงทำ
อย่างนี้เพื่อระลึกถึงเรา’ หลังจาก
รับประทานอาหารแล้ว พระองค์
ทรงหยิบถ้วยด้วยอาภักดิ์เดียวกัน
ตรัสว่า ‘ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่
โดยโลหิตของเรา จงทำอย่างนี้ คือ
เมื่อใดที่พวกท่านดื่มจากถ้วยนี้ จง
ดื่มเพื่อระลึกถึงเรา’ เพราะว่าเมื่อใด
ที่พวกท่านกินขนมปังและดื่มจาก
ถ้วยนี้ ท่านก็ประกาศการวายพระ
ชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จนกว่า
พระองค์จะเสด็จมา” 1 โครินธ์
11:23-26 {DA 652.1}

พระคริสต์ประทับอยู่ตรงกลาง
ของจุดเปลี่ยนผ่านระหว่างสอง

พิธีกรรมของพันธสัญญาเดิมกับ
พันธสัญญาใหม่ และสองเทศกาล
อันยิ่งใหญ่ของทั้งสองยุค พระ
ผู้ทรงเป็นพระเมษโปดกของพระเจ้า
ผู้ทรงปราศจากตำหนิ ทรงกำลังจะ
ถวายตนเองเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
เพื่อพระองค์จะทรงทำให้ระบบของแบบ
และพิธีกรรมที่ดำเนินมาเนิ่นนานถึง
สี่พันปีที่ชี้ไปยังการวายพระชนม์
ของพระองค์จบสิ้นไป ในขณะที่
พระองค์ทรงรับประทานปัสกากับ
สาวกของพระองค์นั้น พระองค์ทรง
สถาปนาพิธีรำลึกการถวายบูชา
ยิ่งใหญ่ของพระองค์ขึ้นมาเพื่อไป
แทนอาหารปัสกา เทศกาลระดับชาติ
ของชาวยิวจะปิดฉากไปตลอดกาล
ผู้ติดตามของพระองค์ทั่วทั้งแผ่นดิน
จะถือพิธีที่พระคริสต์ทรงสถาปนา
ขึ้นนี้ในทุกดินแดนและตลอดทุกยุค

{CCh 298.2} {DA 652.2}

เทศกาลปีสกาสถาปนาขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์ของการช่วยกู้ให้รอดจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ พระเจ้าทรงบัญชาว่าในแต่ละปีเมื่อบุตรทั้งหลายจะถามความหมายของพิธีกรรมทางศาสนานี้จะต้องเล่าประวัติของเรื่องนี้ให้พวกเขาฟังด้วยเหตุนี้ การช่วยกู้ให้รอดอย่างมหัศจรรย์ในครั้งนั้นจะเป็นเรื่องสดใหม่เสมออยู่ในความทรงจำของคนทั้งปวง พระเจ้าประทานพิธีมหาสนิทเพื่อให้รำลึกถึงการช่วยกู้ให้รอดครั้งยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นผลจากการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ จะมีการประกอบพิธีนี้จนกระทั่งพระองค์เสด็จมาครั้งที่สองด้วยอำนาจและรัศมีภาพ เป็นพิธีที่จะช่วยให้เราเก็บรักษาพระราชกิจยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่ประกอบกิจเพื่อเราให้คงสดใหม่ไว้อยู่ในจิตใจของเราเสมอ {CCh 298.3} {DA 652.3}

ในวันที่พวกเขาได้รับการปลดปล่อยจากประเทศอียิปต์ ชนชาติอิสราเอลรับประทานอาหารเย็นปีสกาในท่ายืน คาดเอวและมีไม้เท้าอยู่ในมือ พร้อมออกเดินทาง ลักษณะที่พวกเขาเฉลิมฉลองพิธีทางศาสนานี้

สอดคล้องกับสภาพของพวกเขา เพราะพวกเขากำลังจะถูกขับออกจากแผ่นดินอียิปต์ และกำลังจะเริ่มการเดินทางอย่างเจ็บปวดและยากลำบากผ่านถิ่นทุรกันดาร แต่ในสมัยของพระคริสต์สภาพต่าง ๆ เปลี่ยนไปในเวลานี้ พวกเขาไม่ได้เกือบจะถูกขับออกจากประเทศของคนต่างชาติ แต่อาศัยอยู่ในดินแดนของตนเอง เพื่อให้สอดคล้องกับการพักที่ประทานให้แก่พวกเขาแล้ว ประชาชนในเวลานี้ร่วมรับประทานอาหารเย็นปีสกาในท่าเอนกาย แก้วীয়าวถูกจัดไว้รอบโต๊ะอาหาร และแขกนั่งเอนบนเก้าอี้เหล่านั้นในท่าเอนซ้าย และใช้มือขวาที่ว่างรับประทานอาหาร ในทำนี้ แขกเอาศีรษะไปวางไว้บนอกของผู้ที่นั่งถัดไปเหนือเขาได้ และผู้ที่เดินอยู่ขอบโต๊ะด้านนอกล้างเท้าของแขกได้ {DA 653.1}

พระคริสต์ยังคงประทับที่โต๊ะซึ่งมีอาหารมื้อเย็นปีสกาจัดไว้ ขนมปังไร้เชื้อที่ใช้ในเทศกาลปีสกาอยู่เบื้องหน้าพวกเขา มีเหล้าองุ่นปีสกาที่ไม่ผ่านการหมักจัดวางไว้บนโต๊ะ พระคริสต์ทรงใช้สัญลักษณ์เหล่านี้เป็นตัวแทนของการถวายบูชาอัน

ไว้ดำหนิของพระองค์เอง ไม่มีการ
ปนเปื้อนด้วยการหมักซึ่งเป็น
สัญลักษณ์ของบาปและความตายที่
จะเป็นตัวแทนของ “ลูกแกะที่ไร้ตำหนิ
และไร้จุดตำหนิ” 1 เปโตร 1:19
{DA 653.2}

“ระหว่างรับประทานอยู่นั้น
พระเยซูทรงหยิบขนมปังขึ้นมา และ
เมื่อขอพระพรแล้ว ก็ทรงหักส่งให้
บรรดาสาวกตรัสว่า ‘จงรับไปกินเถิด
นี่เป็นกายของเรา’ แล้วพระองค์ทรง
หยิบถ้วย เมื่อขอพระคุณแล้วก็
ทรงส่งให้พวกเขาตรัสว่า ‘จงรับไป
ดื่มทุกคนเถิด เพราะนี่เป็นโลหิต
ของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญา
ที่หลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนจำนวน
มาก เราบอกท่านทั้งหลายว่า เรา
จะไม่ดื่มจากผลของเถาองุ่นนี้อีก
ต่อไปจนกว่าจะถึงวันนั้น ที่เราจะ
ดื่มกับพวกท่านอีกในแผ่นดินแห่ง
พระบิดาของเรา” {DA 653.3}

ยูดาสผู้ทรยศเข้าร่วมพิธีศักดิ์
สิทธิ์นี้ เขาได้รับสัญลักษณ์พระวรกาย
ที่แตกหักและพระโลหิตที่หลั่งออกมา
ของพระองค์ เขาได้ยินพระคำรัสที่ว่า
“จงทำอย่างนี้เพื่อระลึกถึงเรา” และ
ในขณะที่ผู้ทรยศนั่งอยู่เบื้องพระ

พักตร์พระเมษโปดกนั้น เขาคุ่นคิด
อยู่กับจุดมุ่งหมายอันดำมืดของตัวเอง
และยึดมั่นอยู่กับความคิดที่บูดบึ้ง
และผูกพยาบาทของเขาเอง {DA
653.4}

ในช่วงเวลาที่ล้างเท้าอยู่นั้น
พระคริสต์ประทานหลักฐานที่นำ
เชื่อถือเพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเข้า
พระทัยลักษณะอุปนิสัยของยูดาส
“ไม่ใช่ทุกคนในพวกท่านสะอาด”
(ยอห์น 13:11) พระองค์ตรัส พระ
คำรัสเหล่านี้โน้มน้าวให้สาวกจอม
ปลอมมั่นใจว่าพระคริสต์ทรงอ่าน
จุดประสงค์ลับของเขาได้ บัดนี้
พระคริสต์ตรัสอย่างชัดเจนมากขึ้น
อีกครั้ง ในขณะที่พวกเขานั่งอยู่รอบ
โต๊ะนั้น พระองค์ตรัสขณะทอดพระ
เนตรไปยังสาวกว่า “เราไม่ได้พูดถึง
พวกท่านทุกคน เรารู้จักคนที่เรา
เลือกไว้แล้ว แต่จะต้องเป็นจริงตาม
ข้อพระคัมภีร์ที่ว่า ‘คนที่รับประทาน
อาหารของเรายกสันเท้าใส่เรา”
{DA 653.5}

แม้กระทั่งจนถึงเวลานี้พวก
สาวกไม่ได้สงสัยยูดาส แต่พวกเขา
มองเห็นว่าพระคริสต์ทรงทุกข์มาก
ยิ่งนัก มีเมฆหนึ่งปกคลุมพวกเขา

ทั้งหมดไว้ เป็นलगสังหรณ์ถึงความ
หายหน้าอันน่าสยดสยองบางอย่าง
ซึ่งเป็นลักษณะธรรมชาติที่พวกเขา
ไม่เข้าใจ ขณะที่พวกเขารับประทาน
อาหารอย่างเจียบๆ พระเยซูตรัสว่า
“เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลาย
ว่า คนหนึ่งในท่านจะทรยศเรา” ด้วย
พระดำรัสเหล่านี้ ความประหลาดใจ
และความหวาดกลัวครอบงำพวกเขา
ไว้ พวกเขาไม่เข้าใจว่าจะมีใครคนใด
ในพวกเขาที่จะทรยศพระอาจารย์
จากพระเจ้าได้อย่างไร พวกเขาจะ
ต้องทรยศพระองค์ด้วยสาเหตุอันใด?
และทำเพื่อใคร? หัวใจของใครก่อบาป
เช่นนี้ได้เล่า? แน่نونคงไม่ใช่หนึ่งใน
สิบสองคนโปรดที่ได้รับสิทธิพิเศษ
เหนือคนอื่นที่ฟังคำสอนของพระองค์
ผู้ทรงแบ่งปันความรักอันประเสริฐ
และทรงเอาใจใส่อย่างมากยิ่งด้วย
การนำให้พวกเขาเข้ามามีส่วนร่วม
อย่างใกล้ชิดกับพระองค์เอง! {DA
654.1}

เมื่อพวกเขาตระหนักถึงความ
สำคัญของพระดำรัส และรำลึกได้ว่า
พระดำรัสของพระองค์นั้นเป็นจริง
เสมออย่างไร ความกลัวและความ
ไม่ไว้วางใจในตนเองเริ่มครอบงำพวกเขา

พวกเขาเริ่มตรวจสอบหัวใจของตัวเอง
เพื่อดูว่ามีการเก็บถนอมความคิดของ
การต่อต้านพระอาจารย์ของพวกเขา
อยู่หรือไม่ ด้วยอารมณ์ของความ
เจ็บปวดอย่างที่สุด ต่างคนต่างเริ่ม
ทูลถามว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า คือ
ข้าพระองค์หรือ?” แต่ยูดาสกลับนิ่ง
เจียบ ด้วยความทุกข์ใจอย่างหนัก
ยอห์นถามขึ้นในที่สุดว่า “องค์พระ
ผู้เป็นเจ้า คนนั้นเป็นใคร?” และ
พระเยซูตรัสตอบว่า “คนที่เอามือ
จุ่มลงในชามเดียวกันกับเรานั้นแหละ
คือคนที่จะทรยศเรา บุตรมนุษย์จะ
ต้องไปตามที่เขียนไว้เกี่ยวกับท่าน
แต่วิบัติมีแก่คนที่ทรยศบุตรมนุษย์
ถ้าคนนั้นไม่ได้เกิดมาก็จะดีกว่า”
พวกเขาสวามองหน้ากันอย่างพิลึก
พิจารณาขณะที่พวกเขาทูลถามว่า
“องค์พระผู้เป็นเจ้า คือข้าพระองค์
หรือ?” และในเวลานี้ความเจียบของ
ยูดาสดังทุกสายตามาอยู่กับเขา
ท่ามกลางความสับสนของคำถามและ
การแสดงออกของความประหลาดใจ
ยูดาสไม่ได้ยินพระดำรัสของพระเยซู
ที่ตรัสตอบคำถามของยอห์น แต่
เพื่อหนีให้พ้นการตรวจสอบของ
พวกเขาสวากในเวลานี้ เขาจึงถาม

เหมือนที่พวกเขาถามกันมาแล้วว่า “พระอาจารย์ คือข้าพระองค์หรือ?” พระเยซูตรัสตอบอย่างเคร่งขรึมว่า “ท่านว่าถูกแล้ว” {DA 654.2}

ด้วยความประหลาดใจและสับสนที่จุดประสงค์ของเขาถูกเปิดโปง ยูดาสลุกขึ้นด้วยความเร่งรีบออกไปจากห้อง “พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า ‘ท่านจะทำอะไรก็จงทำเร็วๆ’ . . . เพราะฉะนั้นหลังจากยูดาสรับขนมปังชิ้นนั้นแล้วเขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน” เวลากลางคืนเป็นของคนทรยศขณะที่เขาหันออกจากพระคริสต์ไปสู่ความมืดภายนอก {DA 654.3}

จนกระทั่งก้าวมาถึงจุดนี้ที่ยูดาสยังไม่ได้ก้าวเกินความเป็นไปได้ที่จะกลับใจ แต่เมื่อเขาออกไปจากเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าและเพื่อนสาวกด้วยกันแล้ว เขาได้ตัดสินใจครั้งสุดท้ายแล้ว เขาได้ก้าวข้ามเส้นแบ่งเขตไปแล้ว {DA 654.4}

ความอดทนนานของพระเยซูในการปฏิบัติต่อจิตวิญญาณที่ถูกทดลองดวงนี้ช่างน่าประเสริฐ สิ่งใดที่จะทำได้เพื่อช่วยยูดาสให้รอดพระองค์จะไม่ทรงปล่อยไป หลังจากที่เขา

ทำสัญญาทรยศองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาถึงสองครั้งแล้ว พระเยซูยังประทานโอกาสให้เขากลับใจ โดยการอ่านความคิดอันเล้นลับของหัวใจคนทรยศนั้น พระคริสต์ได้ประทานหลักฐานให้แก่เขาครั้งสุดท้ายเพื่อสร้างความมั่นใจว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า สำหรับสาวกจอมปลอมคนนี่คือการทรงเรียกครั้งสุดท้ายให้กลับใจ พระหทัยแห่งความเป็นมนุษย์และพระเจ้าของพระคริสต์ไม่ทรงสงวนคำอ้อนวอนใด คลื่นแห่งความเมตตาที่ถูกความหยิ่งยโสต่อต้านโต้จะถูกสนองกลับด้วยคลื่นแห่งความรักของการยอมจำนน แต่ถึงแม้จะประหลาดใจและตื่นตระหนกเมื่อถูกจับได้ว่าทำผิด ยูดาสกลับยิ่งมุ่งมั่นมากขึ้นกว่าเดิม เขาออกไปจากงานเลี้ยงอาหารค่ำของศาสนพิธีเพื่อลงมือทำงานของการทรยศให้สำเร็จ {DA 655.1}

ด้วยการประกาศวิบัติใส่ยูดาส พระคริสต์ทรงสำแดงพระประสงค์แห่งความเมตตาที่ทรงมีต่อสาวกของพระองค์ ในการทำเช่นนั้น พระองค์ได้ประทานหลักฐานอันยิ่งใหญ่ของการทรงเป็นพระเมสสิยาห์ “เราบอก

พวกท่านตอนนี้ก่อนที่จะเริ่มจะเกิดขึ้น” พระองค์ตรัส “เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้จะเกิดขึ้นแล้วท่านจะได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น” หากพระเยซูทรงนิ่งเฉยและแสดงออกอย่างชัดเจนถึงความไม่รู้สิ่งที่จะเกิดกับพระองค์แล้ว พวกสาวกก็อาจจะคิดว่าพระอาจารย์ของพวกเขาคงจะไม่มีสายตาแห่งการมองการณ์ไกลอย่างพระเจ้า คงจะตกตะลึงและถูกทรมานไปอยู่ในเงื้อมมือของฝูงฆาตกร หนึ่งปีก่อนหน้านั้น พระเยซูตรัสกับสาวกไว้แล้วว่าพระองค์ทรงเลือกสิบสองคนและคนหนึ่งเป็นมารบัดนี้พระดำรัสของพระองค์ถึงยูดาสที่แสดงว่าการทรยศหักหลังของเขาเป็นเรื่องที่พระอาจารย์ของเขาทรงทราบดีนั้นจะเสริมความเชื่อของผู้ติดตามที่ซื่อสัตย์ของพระองค์ในช่วงเวลาแห่งความอัปยศอดสูของพระองค์ได้ และเมื่อยูดาสมาถึงจุดจบอันน่ากลัว พวกเขาจะจดจำคำวิบัติที่พระเยซูทรงประกาศใส่ผู้ทรยศได้ {DA 655.2}

และพระผู้ช่วยให้รอดยังทรงมีอีกจุดประสงค์หนึ่ง พระองค์ไม่ทรงห้ามเขาคนนั้นที่ทรงทราบว่าเป็นคนทรยศจากการเข้าร่วมรับใช้ใน

พันธกิจของพระองค์ พวกสาวกไม่เข้าใจพระดำรัสของพระองค์เมื่อพระองค์ตรัสขณะล้างเท้าว่า “ไม่ใช่ทุกคนในพวกท่านสะอาด” หรือแม้กระทั่งเมื่อพระองค์ทรงประกาศขณะอยู่ที่โต๊ะอาหารว่า “คนที่รับประทานอาหารของเรายกสันเท้าใส่เรา” ยอห์น 13:11, 18 แต่หลังจากนั้น เมื่อความหมายพระดำรัสของพระองค์ชัดเจนแล้ว พวกเขามีเรื่องที่ต้องพิจารณาถึงความอดทนนานและพระเมตตาคุณของพระเจ้าที่ทรงมีต่อผู้ที่หลงผิดไปอย่างน่าเศร้าใจที่สุด {DA 655.3}

ถึงแม้พระเยซูจะทรงรู้จักยูดาสตั้งแต่แรกก็ตาม พระองค์ก็ยังทรงล้างเท้าของเขา และผู้ทรยศได้รับสิทธิพิเศษที่จะเข้าร่วมเป็นหนึ่งในพระคริสต์ในการเข้าร่วมศาสนพิธี พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงอดทนนานทรงยื่นเสนอการโน้มน้าวใจทุกอย่างเพื่อให้คนบาปยอมรับพระองค์ ให้กลับใจและให้รับการชำระจากมลทินบาป แบบอย่างนี้มีไว้ให้เรา เมื่อเราคิดว่ามีคนหนึ่งตกอยู่ในความผิดและบาป เราต้องไม่ปลีกตัวออกห่างจากเขา เราต้องไม่ตีตัวเหินห่างอย่างที่ไม่เอาใจใส่จากเขาหรือปล่อยให้เขา

ตกไปเป็นเหยื่อของการทดลองหรือ
ขับไล่เขาตกไปอยู่ในสมรภูมิของ
ซาตาน นี่ไม่ใช่วิธีของพระคริสต์
เนื่องจากสาวกทำผิดและบกพร่อง
พระองค์จึงทรงล้างเท้าของพวกเขา
และทรงนำสาวกทั้งหมดสิบสองคน
ยกเว้นคนเดียวให้กลับใจ {DA 655.4}

แบบอย่างของพระคริสต์สอน
ว่าห้ามกีดกันการเข้าร่วมพิธีมหาสนิท
จริงอยู่ที่การทำบาปอย่างเปิดเผยจะ
กันคนผิดไม่ให้เข้าร่วม เรื่องนี้พระ
วิญญาณบริสุทธิ์ทรงสอนไว้อย่าง
ชัดเจน (โพรดดู 1 โครินธ์ 5:11) แต่
นอกเหนือจากนี้แล้ว จะต้องไม่มีใคร
ตัดสินคนอื่น พระเจ้าไม่ทรงปล่อย
เรื่องนี้ให้มนุษย์เป็นผู้กำหนดว่าใคร
จะเข้าร่วมพิธีเหล่านี้ เพราะมีผู้ใด
เล่าที่อ่านใจของคนอื่นได้? ใครจะ
แยกข้าวละมานออกจากข้าวสาลีได้?
“ทุกคนจงสำรวจตัวเอง แล้วจึงกิน
ขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้” เพราะ
“ถ้าใครกินขนมปังหรือดื่มจากถ้วย
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่เหมาะสม
เขาก็ทำผิดต่อพระกายและ
พระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า”
“เพราะว่าคนที่กินและดื่มโดยไม่ได้อ
ตระหนักถึงพระกายขององค์พระ

ผู้เป็นเจ้า ก็กินและดื่มเป็นเหตุให้
ตนเองถูกลงโทษ” 1 โครินธ์ 11:28,
27, 29 {CCh 298.4} {DA 656.1}

เมื่อผู้เชื่อรวมตัวกันเพื่อเฉลิม
ฉลองพิธีมหาสนิทนั้น มีผู้สื่อสารที่
ตามนุษย์มองไม่เห็นรวมตัวกันอยู่
ที่นั่นด้วย อาจมีบุคคลอย่างยูดาสอยู่
ในกลุ่มและถ้าเป็นเช่นนั้น ผู้สื่อสาร
จากเจ้าชายแห่งความมืดก็อยู่ที่นั่นด้วย
เพราะพวกเขาอยู่กับคนที่ปฏิเสธที่
จะอยู่ภายใต้การควบคุมของพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ ทูตแห่งฟ้าสวรรค์
ก็อยู่ร่วมด้วย ทูตผู้มาเยือนที่ตาเปล่า
มองไม่เห็นเหล่านี้จะเข้าร่วมทุกงาน
ที่มีลักษณะเช่นนี้ ในกลุ่มอาจมีบุคคล
มาเข้าร่วมโดยที่หัวใจไม่ได้เป็นผู้รับใช้
ความจริงและความบริสุทธิ์ แต่พวก
เขาเพียงต้องการมีส่วนร่วมในพิธี
กรรมทางศาสนา ไม่ควรห้ามคน
พวกนี้เข้าร่วมพิธี ยังมีพยานอื่นๆ
ที่ปรากฏตัวเมื่อขณะพระเยซูทรง
ล้างเท้าของพวกเขาและของยูดาส
มีตาที่ไม่ใช่ตามนุษย์อีกมากมาย
ที่เฝ้ามองภาพเหตุการณ์อยู่ {DA
656.2}

โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์
พระคริสต์ประทับอยู่ที่นั่นเพื่อประทับ

ตราให้กับพิธีกรรมทางศาสนาของพระองค์เอง พระองค์ประทับอยู่ที่นั่นเพื่อให้หัวใจรู้สำนึกว่าตัวผิดและทำให้หัวใจอ่อนนุ่มลง ไม่มีสักท่าทางหรือความสำนึกในความผิดใดที่จะหลบซ่อนจากการตรวจสอบของพระองค์ได้ สำหรับคนที่กลับใจและหัวใจแตกสลายนั้น พระองค์ทรงรอคอยอยู่ ทุกสิ่งพร้อมรอต้อนรับจิตวิญญาณดวงนั้น พระผู้ทรงล้างเท้าของยูดาสทรงเผารอที่จะล้างหัวใจทุกดวงจากรอยเปื้อนของบาป {DA 656.3}

ไม่ควรมีใครเอาตัวเองออกจากพิธีมหาสนิทเพียงเพราะมีบางคนที่ไม่เหมาะสมอาจจะเข้าร่วมพิธีด้วยสาวกทุกคนได้รับการทรงเรียกให้เข้าร่วมอย่างเปิดเผย และด้วยการทำเช่นนี้จะเป็นประจักษ์พยานว่าเขายอมรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัว {CCh 298.5} ในสิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ว่าพระคริสต์จะทรงพบกับประชากรของพระองค์และเพิ่มพลังให้แก่พวกเขาจากการสถิตร่วมอยู่ด้วยของพระองค์ หัวใจและมือที่ไม่คู่ควรอาจเป็นผู้ร่วมประกอบพิธีกรรมทาง

ศาสนานี้ แต่กระนั้นพระคริสต์ก็ประทับอยู่ที่นั่นเพื่อปรนนิบัติเหล่าบุตรของพระองค์ ทุกคนที่เข้ามาด้วยความเชื่อซึ่งมุ่งตรงไปยังพระองค์จะได้รับพระพรอย่างมากมาย ทุกคนที่ละเลยช่วงเวลาซึ่งเป็นสิทธิพิเศษของพระเจ้านี้จะทนทุกข์กับความสูญเสีย อาจจะเป็นการเหมาะสมที่จะกล่าวถึงพวกเขาว่า “*ไม่ใช่ทุกคนในพวกท่านสะอาด*” {DA 656.4}

เมื่อพระคริสต์ทรงร่วมรับประทานขนมปังและน้ำองุ่นกับสาวกพระองค์เองทรงปฏิญาณว่าจะเป็นพระผู้ไถ่ของพวกเรา พระองค์ประทานพันธสัญญาใหม่ให้แก่พวกเรา ด้วยทุกคนที่รับพระองค์จะเป็นบุตรของพระเจ้าและมีส่วนร่วมรับมรดกด้วยกันกับพระคริสต์ โดยพันธสัญญานี้ ทุกพระพรที่สวรรค์จะประทานในชีวิตนี้และชีวิตหน้าจะเป็นของพวกเรา การประกอบกิจแห่งพันธสัญญานี้จะต้องผ่านการรับรองด้วยพระโลหิตของพระคริสต์ การประกอบพิธีกรรมทางศาสนาอันศักดิ์สิทธิ์นี้เป็นการรักษาพระสัญญาต่อหน้าสาวกทั้งปวงถึงการเสียสละอย่างไร้ขอบเขตจำกัดเพื่อ

พวกเขาแต่ละคนซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของมวลมนุษยชาติทั้งหมดที่ล้มลงในบาป {CCh 298.6} {DA 656.5}

แต่พิธีมหาสนิทไม่ใช่เวลาแห่งความโศกเศร้า นี่ไม่ใช่จุดมุ่งหมายของพิธีนี้ ในขณะที่สาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาชุมนุมกันอยู่รอบโต๊ะของพระองค์ พวกเขาจะต้องไม่จดจำและโอดครวญถึงความบกพร่องของตนเอง พวกเขาจะต้องไม่หมกมุ่นอยู่กับประสบการณ์ศาสนาในอดีต ไม่ว่าจะเป็นประสบการณ์ที่ทำให้ชื่นใจหรือโศกเศร้า พวกเขาจะต้องไม่หวงคิดถึงความแตกแยกระหว่างตัวเขากับพี่น้อง พิธีเตรียมครอบคลุมเรื่องทั้งหมดนี้ไว้แล้ว การตรวจสอบตนเอง การสารภาพบาป การปรับความแตกแยกให้กลับมามีสันติกัน ทั้งหมดนี้ทำเสร็จสิ้นไปเรียบร้อยแล้ว {CCh301.4} บัดนี้พวกเขามาเพื่อเข้าเฝ้าพระคริสต์ พวกเขาไม่ได้ยืนอยู่ภายใต้เงาของกางเขนแต่อยู่ภายใต้แสงสว่างแห่งความรอด เขาทั้งหลายจะต้องเปิดจิตวิญญาณออกให้กับลำแสงอันเจิดจ้าของดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม จากหัวใจที่ได้รับการชำระให้สะอาดด้วยพระโลหิต

อันประเสริฐสุดของพระคริสต์และถึงแม้จะมองไม่เห็นแต่ตระหนักอย่างเต็มที่ถึงการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ พวกเขาจะได้ยินพระดำรัสของพระองค์ว่า “เราชอบสันติสุขไว้กับพวกท่าน สันติสุขของเราที่ให้กับท่านนั้นเราไม่ได้ให้อย่างที่โลกให้ อย่าให้ใจของท่านเป็นทุกข์ อย่างกลัวเลย” ยอห์น 14:27 {CCh301.5} {DA 659.1}

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสว่า ภายใต้การรู้สำนึกถึงบาป ให้จดจำไว้ว่าเราสิ้นพระชนม์เพื่อเจ้าแล้ว เมื่อถูกกดขี่และถูกข่มเหงและเจ็บปวดรวดร้าวเพื่อเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ ขอให้จดจำไว้ว่า ความรักของเรานั้นยิ่งใหญ่มาจนเราสละชีวิตเพื่อเจ้า เมื่อหน้าที่การงานของเจ้าโหดและดูเดือดและภาระของเจ้าหนักเกินกว่าจะทนแบกรับไหว จงจดจำไว้ว่า เพื่อเห็นแก่เจ้า เราสู้ทนต่อกางเขนมาแล้วและเราถือว่าความอับอายไม่เป็นสิ่งสำคัญ เมื่อหัวใจของเจ้าถดถอยไปจากการปล้ำสู้ที่แทบจะทนไม่ไหว จงจดจำไว้ว่าพระผู้ไถ่ของเจ้าทรงพระชนม์อยู่เพื่อทูลขอเผื่อเจ้า {DA 659.2}

พิธีมหาสนิทชี้ไปยังการเสด็จ

มาครั้งที่สองของพระคริสต์ เป็นพิธีที่สร้างขึ้นเพื่อถนอมเก็บรักษาความหวังนี้ให้โดดเด่นอยู่ในจิตใจของพวกสาวก ในเวลาใดก็ตามเมื่อพวกเขาชุมนุมร่วมกันเพื่อรำลึกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์แล้วพวกเขาจะเล่าให้ฟังใหม่อีกครั้งว่า “แล้วพระองค์ทรงหยิบถ้วย เมื่อขอบพระคุณแล้วก็ทรงส่งให้พวกเขาตรัสว่า ‘จงรับไปดื่มทุกคนเถิด เพราะนี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาที่หลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนจำนวนมาก เรบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ได้ดื่มจากผลของเถาองุ่นนี้อีกต่อไปจนกว่าจะถึงวันนั้น ที่เราจะดื่มกับพวกท่านอีกในแผ่นดินแห่งพระบิดาของเรา” มัทธิว 26:27-29 ในความทุกข์ลำบากพวกเขาทั้งหลายได้พบการประโลมใจจากความหวังของการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับพวกเขาแล้วความคิดอันแสนล้ำค่าซึ่งไม่อาจเอ่ยออกมาเป็นคำพูดคือ “เมื่อใดที่พวกท่านกินขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้ ท่านก็ประกาศการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา” 1 โครินธ์

11:26 {CCh 302.3} {DA 659.3}

สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เราต้องไม่ลืมเด็ดขาด เราต้องถนอมรักษาความรักของพระเยซูที่มีอำนาจแห่งการยับยั้งใจไว้ให้สดใหม่ในความทรงจำของเราอยู่เสมอ พระคริสต์ทรงสถาปนาพิธีนี้เพื่อบอกจิตได้สำนึกของเราถึงความรักของพระเจ้าที่แสดงออกมาเพื่อเรา การประสานเข้าร่วมเป็นหนึ่งในระหว่างจิตวิญญาณของเรา กับของพระเจ้าจะไม่เกิดขึ้นวันเสียแต่โดยทางพระคริสต์ การรวมเป็นหนึ่งในเดียวและความรักระหว่างพี่กับน้องจะเชื่อมเข้ากันและคงอยู่นิรันดร์ได้ด้วยความรักของพระเยซู และไม่มีสิ่งใดที่น้อยไปกว่าความมรณาของพระคริสต์จะทำให้ความรักของพระองค์เกิดผลในเรา เป็นเพราะความมรณาของพระองค์ที่ทำให้เรามองไปยังการเสด็จมาครั้งที่สองด้วยความสุขใจได้ การทรงเสียสละของพระองค์เป็นศูนย์กลางแห่งความหวังของเรา เราต้องยึดความเชื่อของเราไว้ในความหวังนี้ {CCh 302.4} {DA 660.1}

มีการจัดพิธีกรรมที่ชี้ไปยังความอภัยสอดส่องและความทุกข์ทรมานของพระผู้เป็นเจ้าของเราในนัยอย่างเป็น

พิธีการเกินไป พิธีนี้ได้ถูกสถาปนาขึ้น เพื่อจุดประสงค์บางประการ เราจะต้องกระตุ้นความนึกคิดของเราให้ตื่น เพื่อยึดมั่นในความล้าลึกแห่งความเชื่อ เป็นสิทธิพิเศษของทุกคนที่จะเข้าใจ เรื่องการทนทุกข์ทรมานของพระคริสต์เพื่อล้างบาปให้มากขึ้นกว่าที่เราเข้าใจอยู่ในเวลานี้ ดัง “โมเสส ยกสูงขึ้นในถิ่นทุรกันดารอย่างไร” บุตรมนุษย์ก็ถูกยกขึ้นเช่นกัน “เพื่อทุกคนที่วางใจพระองค์จะได้ชีวิตนิรันดร์” ยอห์น 3:14, 15 เราต้องมองไปยังกางเขนคาลวารี่ที่ตึง พระผู้ช่วยให้รอดที่กำลังจะสิ้นพระชนม์ ผลประโยชน์นิรันดร์ของเราเรียกร้องให้เราแสดงออกถึงความเชื่อในพระคริสต์ {DA 660.2}

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสไว้แล้วว่า “ถ้าท่านไม่ได้กินเนื้อและไม่ได้ดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ก็จะไม่มีชีวิตในตัวท่าน. . . . เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้ และโลหิตของเราก็คือเครื่องดื่มแท้” ยอห์น 6: 53-55 ข้อความนี้เป็นจริงสำหรับธรรมชาติทางกายภาพของเรา เราเป็นหนี้ความตายของพระคริสต์ แม้กระทั่งชีวิตทางฝ่ายโลกนี้ของเรา

ด้วย ขนมนปังที่เรารับประทานถูกไถ่มาด้วยพระวรกายที่แตกหักของพระองค์ น้ำที่เราดื่มถูกซื้อมาด้วยพระโลหิตที่หลั่งออกมาจากพระองค์ เขาทุกคนไม่ว่าจะเป็นคนชอบธรรมหรือคนบาปที่รับประทานอาหารประจำวันจะได้รับการบำรุงด้วยพระวรกายและพระโลหิตของพระคริสต์ กางเขนคาลวารี่ประทับอยู่บนขนมนปัง ทุกก่อน กางเขนคาลวารี่สะท้อนออกมาจากน้ำพุทุกแห่ง ทั้งหมดนี้พระคริสต์ทรงสอนไว้ในสัญลักษณ์แห่งการเสวยสละอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงกำหนดขึ้น แสงที่ส่องออกมาจากพิธีมหาสนิทในห้องชั้นบนทำให้อาหารสำหรับชีวิตประจำวันของเราศักดิ์สิทธิ์ อาหารในครอบครัวเป็นอาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าและอาหารทุกมื้อเป็นพิธีกรรมทางศาสนา {DA 660.3}

และพระดำรัสของพระคริสต์เป็นจริงอันเกี่ยวกับธรรมชาติทางจิตวิญญาณของเรามากเพียงใด พระองค์ทรงประกาศว่า “คนที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราจะมีชีวิตนิรันดร์” โดยการรับชีวิตที่ทรงหลั่งจากกางเขนคาลวารี่เพื่อเราให้เรา

ดำรงชีวิตที่บริสุทธิ์ได้ และเราใช้ชีวิตนี้ได้โดยการรับพระวณะของพระองค์ และโดยการปฏิบัติตามพระบัญชาต่างๆ ของพระองค์ ด้วยการทำเช่นนี้ เราจึงเข้าร่วมเป็นหนึ่งในพระองค์ “คนที่กินเนื้อ” พระองค์ตรัส “และดื่มโลหิตของเรา คนนั้นก็อยู่ในเรา และเราอยู่ในเขา พระบิดาผู้ทรงพระชนม์อยู่ทรงใช้เรามา และเรามีชีวิตเพราะพระบิดาอย่างไร คนที่กินเราก็จะมีชีวิตเพราะเราอย่างนั้น” ยอห์น 6:54, 56, 57 พระคัมภีร์ข้อนี้ยังกล่าวถึงพิธีมหาสนิทอันศักดิ์สิทธิ์ด้วยความหมายพิเศษ เมื่อความเชื่อใคร่ครวญถึงการทรงเสวยสละอันยิ่งใหญ่ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วจิตวิญญาณของเราก็จะดูดซับชีวิตฝ่ายวิญญาณของพระคริสต์ไว้ จิตวิญญาณดวงนั้นจะได้รับพลังฝ่ายวิญญาณจากพิธีมหาสนิททุกครั้ง พิธีนี้จะเชื่อมความสัมพันธ์ที่ทำให้ผู้เชื่อผูกพันเข้ากับพระคริสต์ และด้วยประการฉะนี้เขาจึงผูกพันเข้ากับพระบิดาในความหมายพิเศษ ก็คือเกิดการต่อเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ที่ต้องการที่พึ่งพิงกับพระเจ้า {DA 660.4}

ในขณะที่เรารับขนมปังและ

น้ำองุ่นอันเป็นสัญลักษณ์ของพระวรกายของพระคริสต์ที่ทรงแตกหัก และพระโลหิตที่ทรงหลั่งออก เรา กำลังเข้าร่วมพิธีมหาสนิทกับพระองค์ ในห้องชั้นบนบนทางความนึกคิดของเรา ดูประหนึ่งว่าเรากำลังเดินผ่านสวนที่เจิมด้วยความปวดร้าวมานของพระองค์ผู้ทรงแบกบาปทั้งหลายของโลก เราได้เห็นเป็นพยานถึงการต่อสู้ดิ้นรนที่ทำให้เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้า พระคริสต์ทรงถูกตรึงกางเขนท่ามกลางเรา {CCh 301.6} {DA 661.1}

เมื่อเรามองไปยังพระผู้ไถ่ ผู้ทรงถูกตรึงกางเขนนั้น เราจะเข้าใจอย่างเต็มที่มากขึ้นถึงความยิ่งใหญ่ และความหมายของการทรงเสวยสละที่พระราชแห่งสรวงสวรรค์ทรงกระทำเพื่อเรา แผนการแห่งความรอดได้รับการเทิดพระเกียรติอยู่หน้าเราและการคิดคำนึงถึงเรื่องของกางเขนคาลวารีปลุกความรู้สึกอันมีชีวิตและศักดิ์สิทธิ์ในใจของเรา ในใจของเราและบนริมฝีปากของเราก็จะมีคำสรรเสริญแด่พระเจ้าและพระเมษโปดก เพราะความหยิ่งและการบูชาตนจะไม่เติบโตใหญ่ในจิตวิญญาณที่

รักษาความทรงจำของภาพทางเขน
กาลวาริไว้ให้สดใหม่อยู่เสมอ {CCh
302.1} {DA 661.2}

ผู้ที่เฝ้ามองไปยังความรักอัน
ไร้ที่เปรียบของพระเจ้าช่วยให้รอดจะ
ได้รับการยกระดับความคิดให้สูงขึ้น
จิตใจได้รับการชำระให้บริสุทธิ์และ
ลักษณะอุปนิสัยเปลี่ยนแปลงไป เขาจะ
ออกไปเป็นแสงสว่างให้กับโลก เพื่อ
สะท้อนความรักล้ำลึกนี้ในระดับหนึ่ง

เมื่อเราใคร่ครวญถึงทางเขนของ
พระคริสต์มากยิ่งขึ้นเท่าไร เราก็จะ
ยอมรับคำพูดของอัครสาวกได้อย่าง
เต็มที่มากขึ้นเมื่อท่านกล่าวว่า “ข้าพ
เจ้าไม่ขออวดอะไรนอกจากเรื่อง
ทางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระ
ผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยทางเขนนั้น
โลกได้ตายจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้า
ก็ได้ตายจากโลก” กาลาเทีย 6:14
{DA 661.3}

พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นอาหารดำรงชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์
ถ้าใครกินอาหารนี้ คนนั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อชีวิต
ของโลกนั้นก็คือเลือดเนื้อของเรา”
“เรารับชีวิตนี้ได้โดยการรับพระวจนะของพระองค์”
และโดยการปฏิบัติตามพระบัญชาต่างๆ ของพระองค์” {DA660.4}

ความหึงและการบูชาตนจะไม่เติบโตใหญ่ในจิตวิญญาณ
ที่รักษาความทรงจำของภาพทางเซนคาลวารีไว้ให้สดใหม่อยู่เสมอ
{DA 661.2}

“อย่าให้ใจของพวกท่านเป็นทุกข์เลย”

บทนี้อ้างอิงจาก ยอห์น 13:31-38; 14-17

ในขณะที่พระคริสต์ทอดพระเนตรสาวกของพระองค์ด้วยความรักแบบพระเจ้าและด้วยพระเมตตาสงสารอันอ่อนโยนที่สุด พระองค์ตรัสว่า “เดี๋ยวนี้บุตรมนุษย์ได้รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับพระเกียรติเพราะบุตรมนุษย์” ยูดาออกไปจากห้องชั้นบนแล้วและพระคริสต์ทรงอยู่กับสาวกสิบเอ็ดคนตามลำพัง พระองค์จะตรัสถึงเรื่องที่จะไปจากพวกเขา แต่ก่อนที่จะจากไปพระองค์ทรงเน้นให้เห็นถึงเป้าหมายยิ่งใหญ่ของพันธกิจของพระองค์ เป็นเรื่องที่พระองค์ทรงเก็บไว้อยู่เบื้องพระพักตร์พระองค์เสมอ เป็นความสุขของพระองค์ที่ความอภัยโทษและความทุกข์ทรมานทั้งหมดของพระองค์จะถวายเกียรติแด่พระนามของพระบิดา พระองค์จึงทรงหันเหความคิดของสาวกของ

พระองค์ไปยังเรื่องนี้ก่อนเป็นอันดับแรก {DA 662.1}

ดังนั้นพระองค์ทรงทักทายพวกเขาด้วยถ้อยคำอันอ่อนโยนแห่งความรักว่า “ลูกทั้งหลายเอ๋ย” พระองค์ตรัส “เราจะอยู่กับพวกท่านอีกหน่อยเดียวเท่านั้น ท่านจะเสาะหาเรา และอย่างที่เรารู้กับพวกยิวและตอนนี้เราก็พูดกับท่านด้วย คือ ที่ที่เรา กำลังจะไปนั้น พวกท่านไปไม่ได้” {DA 662.2}

เมื่อสาวกได้ยินเช่นนั้น พวกเขาชื่นชมยินดีไม่ได้ ความกลัวครอบงำพวกเขาไว้ พวกเขาขยับเบียดชิดเข้าไปใกล้พระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ผู้ทรงเป็นองค์เจ้านายและเป็นพระเจ้าของพวกเขา เป็นพระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ของพวกเขาและเป็นพระสหายของพวกเขา นั้นทรงเป็นที่รักยิ่งมากกว่าชีวิตของพวกเขา พวกเขาเข้าหา

พระองค์เพื่อขอความช่วยเหลือในทุกๆ ความเดือดร้อนของพวกเขา เพื่อขอคำปลอบประโลมในความทุกข์ และในความผิดหวังของพวกเขา พวกเขาซึ่งเป็นกลุ่มคนที่โดดเดี่ยว ต้องการที่พึ่งพิงและบัดนี้พระองค์กำลังจะจากพวกเขาไปแล้ว ความรู้สึกมืดมนราวกับจะมีเหตุร้ายเต็มล้นอยู่ในอกของพวกเขา {DA 662.3}

แต่พระดำรัสของพระเจ้าช่วยให้รอดที่ประทานให้แก่พวกเขานั้น เต็มไปด้วยความหวัง พระองค์ทรงทราบว่าจะตรึงใจพวกเขา และเล่ห์กลของซาตานจะประสบผลมากที่สุดในการต่อสู้กับผู้ที่มีสติปัญญา เพราะความยากลำบาก ดังนั้นพระองค์จึงทรงหันพวกเขาออกจาก “สิ่งที่มองเห็น” ไปยัง “สิ่งที่มองไม่เห็น” 2 โครินธ์ 4:18 พระองค์จึงทรงหันเหความคิดของพวกเขาให้ออกจากโลกที่ถูกเนรเทศนี้ไปยังบ้านบนสวรรค์ {DA 662.4}

“อย่าให้ใจของพวกท่านเป็นทุกข์เลย” พระองค์ตรัส “พวกท่านวางใจในพระเจ้า จงวางใจในเราด้วย ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีที่อยู่มากมาย ถ้าไม่มีเราคงบอกท่านแล้ว

เพราะเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับพวกท่าน เมื่อเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีก และรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนพวกท่านจะได้อยู่ที่นั่นด้วย และท่านรู้จักทางที่เราจะไปนั่น” เพื่อเห็นแก่พวกท่าน เราได้เข้ามาในโลก เราทำงานเพื่อท่านทั้งหลาย เมื่อเราไปแล้ว เรายังคงทำงานอย่างจริงจังเพื่อท่านทั้งหลายต่อไป เราเข้ามาในโลกเพื่อเปิดเผยตัวเราเองให้แก่พวกท่านเพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อเราไปหาพระบิดาเพื่อร่วมมือกับพระองค์เพื่อเห็นแก่พวกท่าน เป้าหมายในการจากไปของพระคริสต์ ตรงกันข้ามกับสิ่งที่พวกสาวกหวาดกลัว การจากไปไม่ได้หมายถึงการจากกันไปตลอดกาล พระองค์กำลังจะไปจัดเตรียมสถานที่สำหรับพวกเขาเพื่อพระองค์จะเสด็จกลับมาอีกครั้ง และรับพวกเขาไปอยู่กับพระองค์ ในขณะที่พระองค์กำลังสร้างปราสาทให้แก่พวกเขาอยู่นั้น พวกเขาต้องสร้างลักษณะอุปนิสัยให้คล้ายคลึงกับพระลักษณะนิสัยของพระเจ้า {DA 663.1}

สาวกก็ยังคงงุนงง โทมัสที่เป็น

ทุกข์กับความสงสัยเสมอทูลพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าจะเสด็จไปที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร?” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีใครมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทางเรา ถ้าพวกท่านรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย ตั้งแต่นี้ไปท่านก็จะรู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์” {DA 663.2}

เส้นทางมุ่งหน้าไปสวรรค์ไม่ได้มีอยู่หลายเส้นทาง แต่ละคนเลือกเส้นทางของตัวเองไม่ได้ พระคริสต์ตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น . . . ไม่มีใครมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทางเรา” นับตั้งแต่คำเทศนาเรื่องข่าวประเสริฐครั้งแรกคือครั้งที่อยู่ในสวนเอเดน เมื่อพระเจ้าทรงประกาศว่าเชื้อสายของหญิงจะทำให้หัวของงูฟกข้า พระคริสต์ได้รับการเทิดทูนขึ้นให้เป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต พระองค์ทรงเป็นทางนั้นเมื่ออาดัมยังมีชีวิตอยู่และเมื่ออาเบลนำเลือดของลูกแกะที่ถูกฆ่าไปถวายแด่พระเจ้าเพื่อเป็น

ตัวแทนพระโลหิตของพระผู้ไถ่ พระคริสต์ทรงเป็นทางนั้นที่ให้บริการชนและผู้เผยพระวจนะได้รับความรอด พระองค์ทรงเป็นทางนั้นทางเดียวที่เราเข้าถึงพระเจ้าได้ {DA 663.3}

“ถ้าพวกท่านรู้จักเราแล้ว” พระคริสต์ตรัส “ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย ตั้งแต่นี้ไปท่านก็จะรู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์” แต่สาวกยังไม่เข้าใจ “องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอสำแดงพระบิดาให้พวกข้าพระองค์เห็น” ฟิลิปอาน “ก็พอใจข้าพระองค์แล้ว” {DA 663.4}

ด้วยความประหลาดใจกับปัญหาที่ทึบเช่นนี้ พระคริสต์ทรงถามด้วยความเจ็บปวดว่า “ฟิลิป! เราอยู่กับท่านนานถึงขนาดนี้แล้ว ท่านยังไม่รู้จักเรามากขึ้นหรือ?” เป็นไปได้หรือที่ท่านไม่เห็นพระบิดาในพระราชกิจที่พระองค์ทรงประกอบกิจผ่านเรา? ท่านไม่เชื่อหรือที่เรามาเพื่อเป็นพยานของพระบิดา? “ท่านจะพูดได้อย่างไรอีกว่า ‘ขอสำแดงพระบิดาให้พวกข้าพระองค์เห็น?’” “คนที่ได้เห็นเราก็ก็นับว่าเห็นพระบิดา” พระคริสต์ไม่ได้ทรงยุติการเป็น

พระเจ้าเมื่อพระองค์เสด็จมาเป็นมนุษย์ แม้ว่าพระองค์จะทรงถ่อมตัวลงมาเป็นมนุษย์ แต่ความเป็นพระเจ้ายังคงเป็นของพระองค์เอง พระคริสต์เพียงผู้เดียวที่ทรงเป็นตัวแทนของพระบิดาต่อมนุษยชาติได้ และการเป็นตัวแทนของพระองค์เช่นนี้ พวกสาวกได้รับสิทธิพิเศษให้เฝ้ามองมานานเกินสามปี {DA 663.5}

“จงเชื่อเราว่าเราอยู่ในพระบิดา และพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมีฉะนั้นก็จงเชื่อเพราะกิจการเหล่านั้น” ความเชื่อของพวกเขาน่าจะต้องวางไว้ได้อย่างปลอดภัยบนหลักฐานของพระราชกิจของพระคริสต์ เป็นพระราชกิจที่ไม่มีมนุษย์ใดทำได้ด้วยตัวเองหรือเคยทำมาก่อน หรือจะทำในภายภาคหน้า พระราชกิจของพระคริสต์เป็นพยานถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พระบิดาทรงได้รับการเปิดเผยผ่านทางพระองค์ {DA 664.1}

หากสาวกเชื่อในความสัมพันธ์อันสำคัญต่อชีวิตระหว่างพระบิดาและพระบุตรแล้ว พวกเขาจะไม่สูญเสียความเชื่อไปเมื่อพวกเขาเห็นพระคริสต์ทรงทุกข์ทรมานและ

สิ้นพระชนม์เพื่อช่วยโลกที่กำลังพินาศ พระคริสต์ทรงหาทางที่จะนำพวกเขาออกจากสภาพความเชื่ออ่อนโยนไปสู่ประสบการณ์ที่พวกเขาน่าจะได้รับ หากเพียงแต่พวกเขาจะตระหนักอย่างแท้จริงว่าพระองค์ทรงสภาพเช่นไร คือพระเจ้าในร่างกายมนุษย์ พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้พวกเขาเห็นความเชื่อของพวกเขารุ่งขึ้นไปสู่พระเจ้าและให้ยึดมั่นอยู่ที่นั่น พระผู้ช่วยให้รอดของเราผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาทรงใส่พระทัยมากเพียงไร ในการเตรียมบรรดาสาวกให้พร้อมรับพายุการทดลองที่กำลังจะโหมกระหน่ำลงมายังพวกเขาในอีกไม่ช้า พระองค์จะทรงให้พวกเขาหลบซ่อนในพระเจ้าร่วมกับพระองค์ {DA 664.2}

ขณะที่พระคริสต์กำลังตรัสถ้อยคำเหล่านั้นอยู่นั้น พระสิริของพระเจ๋าก็เปล่งประกายออกมาจากพระพักตร์ของพระองค์และทุกคนที่นั่นรู้สึกได้ถึงความศักดิ์สิทธิ์น่าเกรงขาม ขณะที่ใจจดจ่อฟังพระดำรัสของพระองค์ด้วยความตั้งใจ หัวใจของพวกเขาก็ถูกดึงดูดเข้าหาพระองค์ด้วยความแน่วแน่มากขึ้น และในขณะที่พวกเขาถูกดึงดูดเข้าหา

พระคริสต์ด้วยความรักที่เพิ่มมากขึ้นนั้น พวกเขาก็ถูกดึงดูดให้ใกล้ชิดต่อกันมากขึ้นด้วย พวกเขารู้สึกว่าสวรรค์อยู่ใกล้แค่เอื้อมและพระวาระที่พวกเขาได้ยินนั้นเป็นข่าวสารจากพระบิดาแห่งสรวงสวรรค์ของพวกเรา {DA 664.3}

“เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า” พระคริสต์ตรัส “คนที่วางใจในเรา จะทำกิจการที่เราทำนั้นด้วย” พระผู้ช่วยให้รอดทรงรื้อนร่นพระทัยอย่างสุดซึ้งด้วยทรงมุ่งหวังให้สาวกของพระองค์เข้าใจว่าความเป็นพระเจ้าของพระองค์ต้องประสานเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับความเป็นมนุษย์ พระองค์เสด็จมายังโลกเพื่อสำแดงพระสิริของพระเจ้าเพื่อมนุษย์จะได้รับการยกกระต๊าะด้วยอำนาจแห่งการฟื้นฟูให้กลับคืนสู่สภาพดีดังเดิม พระเจ้าทรงสำแดงให้เห็นในพระเยซูเพื่อมนุษย์เองจะแสดงออกให้เห็นถึงพระเยซู พระเยซูไม่ทรงเปิดเผยคุณสมบัติใดและไม่ทรงใช้อำนาจใดที่มนุษย์จะไม่สามารถมีได้ผ่านทางความเชื่อในพระองค์ ความเป็นมนุษย์ที่ดีพร้อมของพระองค์คือคุณสมบัติที่ผู้ติดตามทุกคนของ

พระองค์จะมีได้หากพวกเขายอมอยู่ใต้บังคับของพระเจ้าเหมือนอย่าง que พระองค์ทรงยอมมาแล้ว {DA 664.4}

“เขาจะทำกิจที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปหาพระบิดาของเรา” โดยพระดำรัสนี้พระคริสต์ไม่ได้หมายความว่างานของสาวกจะมีลักษณะที่เหนือกว่าของพระองค์ แต่คือจะมีขอบเขตที่กว้างขวางขึ้น พระองค์ไม่ได้ทรงหมายถึงแค่การทำการอัศจรรย์เท่านั้น แต่รวมถึงผลงานทั้งหมดที่จะเกิดขึ้นภายใต้การประกอบกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ {DA 664.5}

หลังจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จขึ้นไปสวรรค์แล้ว พวกสาวกจึงคิดได้ว่าพระสัญญาของพระองค์เป็นจริงแล้ว ภาพของการตรึงกางเขนการเป็นขึ้นจากความตาย และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์เป็นเหตุการณ์ชีวิตจริงที่เกิดขึ้นสำหรับพวกเรา พวกเราได้เห็นแล้วว่าคำพยากรณ์เกิดขึ้นจริงตามที่บันทึกไว้ พวกเขาค้นหาพระคัมภีร์และยอมรับคำสอนของพระวาระด้วยความเชื่อและด้วยความมั่นใจอย่างที่ไม่เคยเข้าใจมาก่อน พวกเขารู้ว่า

พระอาจารย์ทรงเป็นจริงในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงอ้างมาทั้งหมด ขณะที่พวกเขาเล่าประสบการณ์ของพวกเขาและเทิดทูนความรักของพระเจ้านั้น หัวใจของคนทั้งหลายก็หลอมละลายและยอมจำนน และคนจำนวนมากก็เชื่อในพระเยซู {DA 667.1}

พระสัญญาของพระเจ้าช่วยให้รอดที่ประทานให้แก่สาวกของพระองค์นั้นเป็นพระสัญญาที่ประทานให้คริสตจักรของพระองค์จนถึงสิ้นยุคด้วย พระเจ้าไม่ได้ทรงออกแบบเพียงแค่นี้ให้แผนการอันประเสริฐของพระองค์ในการไถ่มนุษย์จะบรรลุผลอย่างเด่นชัดเท่านั้น ทุกคนที่ออกไปทำงานโดยไม่วางใจในสิ่งที่ตัวเองทำได้แต่วางใจในสิ่งที่พระเจ้าทรงประกอบกิจเพื่อพวกเขาและผ่านตัวพวกเขาจะได้เห็นพระสัญญาของพระองค์เกิดขึ้นจริงอย่างแน่นอน “เขาจะทำกิจที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก” พระองค์ทรงเปิดเผย “เพราะว่าเราจะไปหาพระบิดาของเรา” {DA 667.2}

เนื่องจากสาวกยังไม่รู้จักแหล่งทรัพยากรและอำนาจอันไม่จำกัดของพระเจ้าช่วยให้รอด พระองค์จึง

ตรัสกับพวกเขาว่า “จนบัดนี้พวกท่านก็ยังไม่ได้อธิษฐานในนามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม” ยอห์น 16:24 พระองค์ทรงอธิบายว่าเคล็ดลับความสำเร็จของพวกเขาคือการขอกำลังและพระคุณในพระนามของพระองค์ พระองค์ทรงเฝ้าอยู่เบื้องพระพักตร์พระบิดาเพื่อทูลขอเพื่อพวกเขา พระองค์ทรงทูลเสนอคำอธิษฐานของผู้ที่ถ่อมตนราวกับคำอธิษฐานนั้นเป็นความปรารถนาของพระองค์เองในนามของจิตวิญญาณดวงนั้น ทุกคำอธิษฐานที่จริงใจจะได้ยินในสวรรค์ อาจเป็นคำอธิษฐานที่ไม่ได้กล่าวด้วยความคล่องแคล่ว แต่หากกล่าวด้วยความจริงใจแล้วคำอธิษฐานนั้นจะขึ้นไปยังพระนิเวศที่ซึ่งพระเยซูทรงปรนนิบัติอยู่ และพระองค์จะทรงทูลเสนอพระบิดาโดยใช้พระดำรัสที่ไม่ติดขัดแต่งงามและเคล้าด้วยกลิ่นหอมของเครื่องหอมแห่งความสมบูรณ์แบบของตัวพระองค์เอง {DA 667.3}

เส้นทางแห่งความจริงใจและความซื่อสัตย์ไม่ใช่เส้นทางที่ปลอดภัยก็ดว้าง แต่ในทุกความยากลำบาก

เราจะเห็นถึงการร้องเรียกให้อริษฐาน
ไม่มีผู้ที่มีชีวิตคนใดมีอำนาจที่เขา
ไม่ได้รับจากพระเจ้า และแหล่งที่มา
ของอำนาจนั้นจะเปิดออกให้แก่มนุษย์
ที่อ่อนแอที่สุด “สิ่งใดที่พวกท่านขอ
ในนามของเรา” พระเยซูตรัส “เรา
จะทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรง
ได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ทางพระบุตร
สิ่งใดที่พวกท่านขอในนามของเรา
เราจะทำสิ่งนั้น” {DA 667.4}

พระคริสต์ทรงเชิญชวนให้
สาวกของพระองค์อริษฐาน “ในนาม
ของเรา” ในพระนามของพระคริสต์
ผู้ติดตามพระองค์จึงยืนอยู่เบื้อง
พระพักตร์พระเจ้าได้ ด้วยมูลค่าของ
การเสียสละเพื่อพวกเขา พวกเขาจึง
มีค่าในสายพระเนตรขององค์พระ
ผู้เป็นเจ้า เนื่องจากความชอบธรรม
ของพระคริสต์ที่สวมให้แก่เขา พวกเขา
จึงถูกนับว่ามีค่า เพื่อเห็นแก่
พระคริสต์พระเจ้าจึงทรงให้อภัยแก่
ผู้ที่ยำเกรงพระองค์ พระองค์ไม่ทรง
มองเห็นความชั่วของคนบาปที่อยู่
ในตัวพวกเขา พระองค์ทรงมองเห็น
พระฉายาของพระบุตรของพระองค์
ในตัวคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระบุตร
{DA 667.5}

พระเจ้าทรงผิดหวังเมื่อ
ประชากรของพระองค์ประเมิน
ตนเองต่ำ พระองค์ทรงปรารถนา
ให้มรดกที่พระองค์ทรงจัดสรรไว้แล้ว
ประเมินคุณค่าของตัวเองตามราคา
ที่พระองค์ทรงตั้งไว้ให้แก่พวกเขา
พระเจ้าทรงต้องการพวกเขา มิฉะนั้น
แล้วพระองค์คงจะไม่ส่งพระบุตรของ
พระองค์ให้มาประกอบกิจธุระที่มีค่า
สูงมากเช่นนั้นเพื่อไถ่พวกเขา พระองค์
ทรงมีประโยชน์ให้แก่พวกเขาและ
พระองค์ทรงพอพระทัยอย่างยิ่งเมื่อ
พวกเขาทูลเรียกร้องอย่างสูงสุดจาก
พระองค์เพื่อที่พวกเขาจะถวายพระสิริ
แด่พระนามของพระองค์ พวกเขา
อาจคาดหวังสิ่งยิ่งใหญ่ได้หากพวกเขา
มีความเชื่อในพระสัญญาต่างๆ
ของพระองค์ {DA 668.1}

แต่การอริษฐานในพระนาม
ของพระคริสต์มีความหมายมากยิ่งขึ้น
เรื่องนี้หมายความว่าเราต้องยอมรับ
พระลักษณะนิสัยของพระองค์ แสดง
ออกซึ่งจิตวิญญาณของพระองค์และ
รับใช้ในพระราชกิจของพระองค์ พระ
ผู้ช่วยให้รอดทรงมอบพระสัญญา
พร้อมด้วยเงื่อนไข “ถ้าพวกท่านรัก
เรา” พระองค์ตรัส “ท่านก็จะประพฤ

ตามบัญญัติของเรา” พระองค์ทรงช่วยมนุษย์ให้รอด ไม่ใช่ช่วยให้อยู่ในบาป แต่ทรงช่วยพวกเขาให้ออกจากบาป และผู้ที่รักพระองค์จะแสดงความรักของพวกเขาออกมาให้เห็น ด้วยการเชื่อฟัง {DA 668.2}

ทุกการเชื่อฟังที่จริงใจล้วนออกมาจากใจ เป็นการทำงานด้วยหัวใจร่วมกับพระคริสต์ และถ้าเรายินยอม พระองค์จะทรงยอมรับความคิดและจุดมุ่งหมายของเราด้วยเหตุนี้จึงทรงผลาณหัวใจและความคิดของเราให้สอดคล้องเข้ากับพระประสงค์ของพระองค์ เพื่อว่าในขณะที่เรากำลังเชื่อฟังพระองค์นั้น เราก็เพียงแค่ทำตามแรงกระตุ้นของเราเอง ความตั้งใจที่ได้รับการขัดเกลาและชำระให้บริสุทธิ์แล้ว จะพบความชื่นชมยินดีอย่างสูงสุดเมื่อได้ทำงานรับใช้พระองค์ เมื่อเรารู้จักพระเจ้าเพราะเป็นสิทธิพิเศษของเรานั้นจะได้รู้จักพระองค์แล้ว ชีวิตของเราจะเป็นชีวิตแห่งการเชื่อฟังอย่างต่อเนื่อง โดยความซาบซึ้งในพระลักษณะนิสัยของพระคริสต์และโดยการสื่อสารสัมพันธ์กับพระเจ้า บาปจะกลายเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจต่อเรา {DA 668.3}

ตั้งพระคริสต์ทรงดำเนินชีวิตในสภาพมนุษย์ภายใต้กฎบัญญัติเราก็นับพระเจ้าผู้ทรงเป็นพลกำลังมาเป็นความแข็งแกร่งของเราได้ด้วย แต่เราต้องไม่เอาหน้าที่ในความรับผิดชอบของเราไปวางบนผู้อื่นและรอให้พวกเขามาคอยบอกเราถึงสิ่งที่จะต้องทำ เราฟังมนุษย์เพื่อขอคำปรึกษาไม่ได้ พระเจ้าจะทรงสอนหน้าที่ของเราด้วยความเต็มพระทัยเช่นเดียวกับที่ทรงสอนคนอื่น หากเราเข้ามาเฝ้าพระองค์ด้วยความเชื่อ พระองค์จะตรัสบอกความล้าลึกของพระองค์ให้แก่เราเป็นการส่วนตัวหัวใจของเรามักจะรุ่มร้อนอยู่ในเมื่อพระเจ้าทรงเข้ามาใกล้เพื่อสนทนาปราศรัยกับเราเหมือนที่พระองค์ทรงสนทนาปราศรัยกับเอโนค ผู้ที่ตัดสินใจว่าในทุกสายงานจะไม่ทำสิ่งใดที่ทำให้พระเจ้าไม่พอพระทัยนั้น เมื่อเขาได้นำเสนอปัญหาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์แล้ว เขาก็จะรู้ได้ว่าจะดำเนินไปทางไหน พวกเขาไม่เพียงแต่ได้รับสติปัญญาแต่จะได้พลกำลังด้วย พล้งอำนาจเพื่อการเชื่อฟังและเพื่อการรับใช้จะทรงโปรดประทานให้แก่พวกเขาตามที่

พระคริสต์ทรงสัญญาไว้ สิ่งใดก็ตาม
ที่ประทานให้พระคริสต์ – “สิ่งทั้งปวง”
เพื่อเติมเต็มความต้องการของมนุษย์
ที่ล้มลงในบาป – ได้ทรงโปรดมอบ
ให้กับพระองค์ในฐานะหัวหน้าและ
ตัวแทนของมนุษยชาติ “และเมื่อเรา
ขอสิ่งใด ก็ได้สิ่งนั้นจากพระองค์
เพราะเราประพฤติตามพระบัญญัติ
ของพระองค์ และปฏิบัติตามชอบ
พระทัยพระองค์” 1 ยอห์น 3:22
{DA 668.4}

ก่อนที่พระองค์จะถวายตัวเอง
เป็นเหยื่อสำหรับการถวายบูชานั้น
พระคริสต์ทรงค้นหาของขวัญที่
จำเป็นและสมบูรณ์ที่สุดเพื่อประทาน
ให้แก่ผู้ติดตามพระองค์ ซึ่งเป็นของ
ขวัญที่จะนำพวกเขาให้เข้าถึง
ทรัพยากรแห่งพระคุณอันไม่มีที่สิ้นสุด
“เราจะทูลขอพระบิดา” พระองค์ตรัส
“และพระองค์จะประทานผู้ช่วยอีก
ผู้หนึ่งให้กับพวกท่าน เพื่อจะอยู่กับ
ท่านตลอดไป คือพระวิญญาณแห่ง
ความจริงซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะ
มองไม่เห็นและไม่รู้จักพระองค์ พวก
ท่านรู้จักพระองค์เพราะพระองค์สถิต
อยู่กับท่าน และจะประทับอยู่ท่าม
กลางท่าน เราจะไม่ละทิ้งพวกท่าน

ไว้ให้เป็นลูกกำพร้า เราจะมาหาท่าน”
ยอห์น 14:16-18 {DA 668.5}

ก่อนหน้านี้พระวิญญาณทรง
ร่วมสถิตอยู่ในโลกแล้ว พระองค์ทรง
ขับเคลื่อนอยู่ในหัวใจของมนุษย์นับ
ตั้งแต่พระราชกิจแห่งการไถ่บาปได้
เริ่มต้นขึ้น แต่ในขณะที่พระคริสต์
ทรงดำรงชีวิตอยู่บนโลกนั้น สาวก
ไม่ต้องการผู้ช่วยคนใด ไม่จนกระทั่ง
พระองค์ไม่ได้สถิตอยู่ร่วมด้วยแล้ว
พวกเขาจึงรู้สึกว่าการพระ
วิญญาณ และจากนั้นพระวิญญาณ
จึงเสด็จมา {DA 669.1}

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็น
ตัวแทนของพระคริสต์แต่ทรงปราศ-
จากบุคลิกลักษณะของความเป็น
มนุษย์และเนื่องด้วยสาเหตุนี้จึงทรง
สภาพอิสระ ด้วยสภาพของความ
เป็นมนุษย์ที่กีดขวางอยู่ พระคริสต์
จึงไม่อาจปรากฏกายทุกที่ด้วยพระ
องค์เองได้ ดังนั้น เพื่อประโยชน์
ของพวกเขาพระองค์จึงต้องเสด็จไป
หาพระบิดาและประทานพระวิญญาณ
มาเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งต่อไปในโลก
เมื่อเป็นเช่นนั้นไม่มีใครคนใดจะได้
เปรียบเพราะตำแหน่งของเขาหรือ
ความใกล้ชิดกับพระคริสต์ โดยทาง

พระวิญญาณ ทุกคนจะเข้าถึงพระ
ผู้ช่วยให้รอดได้ โดยนัยนี้พระองค์
ทรงอยู่ใกล้พวกเขามากกว่าเมื่อครั้ง
ที่พระองค์ยังไม่ได้เสด็จขึ้นสู่เบื้องบน
{DA 669.2}

*“คนที่รักเรานั้นพระบิดาของ
เราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา
และจะสำแดงตัวให้ปรากฏแก่เขา”*
พระเยซูทรงอ่านอนาคตของสาวก
ของพระองค์ พระองค์ทรงเห็นคน
หนึ่งถูกนำไปแขวนบนตะแลงแกง
คนหนึ่งถูกตรึงบนกางเขน คนหนึ่ง
ถูกเนรเทศอย่างโดดเดี่ยวไปอยู่ท่าม
กลางโขดหินกลางทะเล คนอื่นถูก
กดขี่ข่มเหงและตาย พระองค์ทรง
หวนใจพวกเขาด้วยพระสัญญาว่า
ในทุกความทุกข์ทรมาน พระองค์
จะสถิตอยู่ด้วย พลังแห่งพระสัญญา
ยังไม่เคยจืดจางไป องค์พระผู้เป็น
เจ้าทรงรู้จักผู้รับใช้ทุกคนของพระองค์
เป็นอย่างดี เพื่อเห็นแก่พระองค์
พวกเขาจึงต้องนอนอยู่ในเรือนจำ
หรือถูกเนรเทศไปอยู่เกาะโดดเดี่ยว
พระองค์ทรงปลอบประโลมพวกเขา
ด้วยการสถิตอยู่กับพวกเขาด้วยตัว
พระองค์เอง เมื่อผู้เชื่อต้องไปยืนอยู่
หน้าบัลลังก์ศาลที่ไม่ชอบธรรมเพื่อ

เห็นแก่ความจริง พระคริสต์ประทับ
อยู่เคียงข้างเขา คำตำหนิตั้งหมดที่
กระหน่ำใส่เขานั้นตกอยู่บนพระคริสต์
พระคริสต์ถูกตัดสินกำหนดโทษอีก
ครั้งในตัวสาวกของพระองค์ เมื่อ
คนหนึ่งถูกจองจำอยู่ในกำแพง
ของเรือนจำนั้น พระคริสต์จะทรง
โหมกระหน่ำความรักของพระองค์
ใส่หัวใจของเขา เมื่อคนหนึ่งต้องทน
ทุกข์จนตายเพราะเห็นแก่พระองค์
พระคริสต์ตรัสว่า เรา *“เป็นผู้ที่ดำรง
ชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว แต่นี้แหละ
เรายังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์
และเราถือลูกกุญแจทั้งหลายแห่ง
ความตายและแห่งแดนคนตาย”*
วิวรณ์ 1:18 ชีวิตที่เสียสละเพื่อเรา
จะถูกเก็บถนอมรักษาไว้สำหรับ
พระสิริอันคงอยู่นิรันดร์ {DA 669.3}

ในทุกเวลาและในทุกสถานที่
ในทุกความเศร้าโศกและในความ
ระทมทุกข์ทั้งหมด เมื่อดูเหมือนว่า
กาลภาคหน้ามีถมนอนาคตสืบสน
และเรารู้สึกหมดหนทางและโดดเดี่ยว
พระเจ้าจะทรงส่งองค์ผู้ช่วยมาเป็น
คำตอบของคำอธิษฐานแห่งความเชื่อ
สถานการณ์อาจแยกเราออกจาก
เพื่อนร่วมโลกทุกคน แต่ไม่มีสถาน

การณ์ใดและไม่มีระยะทางใดจะแยกเราไปจากองค์พระผู้ช่วยแห่งฟ้าสวรรค์ได้ ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ใด ไม่ว่าเราจะไปที่ใด พระองค์ประทับเคียงข้างทางด้านขวามือของเราอยู่เสมอเพื่อหนุน ยกชูและเป็นกำลังใจ {DA 669.4}

พวกสาวกยังคงไม่เข้าใจพระดำรัสของพระคริสต์ในแง่ฝ่ายจิตวิญญาณ และพระองค์จึงทรงอธิบายความหมายของพระองค์อีกครั้ง พระองค์ตรัสว่า โดยพระวิญญาณ พระองค์จะทรงสำแดงตัวพระองค์เองให้แก่พวกเขา “แต่องค์ผู้ช่วยคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรานั้นจะทรงสอนพวกท่านทุกสิ่ง” ท่านจะไม่พูดอีกต่อไปว่าฉันไม่เข้าใจ ท่านจะไม่ต้องดูผ่านกระจกแบบมีดๆ อีกต่อไป ท่านจะ “เข้าใจร่วมกับชนหมู่มากทั้งหมดถึงความกว้าง ความยาว ความสูง และความลึก คือให้ซาบซึ้งในความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้” เอเฟซัส 3:18, 19 {DA 670.1}

พวกสาวกต้องเป็นพยานถึงชีวิตและพระราชกิจของพระคริสต์ พระองค์ตรัสกับคนทั้งหมดบนพื้น

โลกผ่านทางคำพูดของพวกเขา แต่พวกเขาจะต้องประสบกับการทดลองและความผิดหวังครั้งใหญ่ในการทนทุกข์และความมรณาของพระคริสต์ เพื่อว่าหลังจากประสบการณ์นี้แล้ว คำพูดของพวกเขาจะแม่นยำถูกต้อง พระเยซูทรงสัญญาว่า องค์ผู้ช่วย “จะทำให้ระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวกับท่านแล้ว” {DA 670.2}

“เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกกับพวกท่าน” พระองค์ตรัสต่อไปว่า “แต่ตอนนี้ท่านยังรับไม่ไหว เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำพวกท่านไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยผลการ แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งแก่พวกท่านถึงสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรามาแจ้งแก่พวกท่าน” พระเยซูทรงเปิดหลักฐานความจริงอันยิ่งใหญ่ไพศาลไว้ต่อหน้าสาวก แต่เป็นเรื่องยากที่สุดสำหรับพวกเขาที่จะเก็บรักษาบทเรียนของพระองค์ให้แยกออกอย่างชัดเจนจากประเพณีและคำสอนของพวกธรรมา-

จารย์และพวกฟาริสี พวกเขาถูกฝึกให้ยอมรับคำสอนของพวกธรรมาจารย์ว่าเป็นพระสุรเสียงของพระเจ้า และคำสอนนี้ยังคงมีอำนาจอยู่เหนือความนึกคิดของพวกเขาก็เป็นสิ่งที่ยั่งยืนแตกต่างคุณค่าทัศนคติชีวิตของพวกเขา แนวคิดทางโลกและสิ่งของทางฝ่ายโลกยังคงครอบครองความคิดส่วนใหญ่ของพวกเขาไว้ พวกเขาไม่เข้าใจธรรมชาติฝ่ายจิตวิญญาณของอาณาจักรพระคริสต์ถึงแม้พระองค์ได้ทรงอธิบายให้พวกเขาฟังอยู่บ่อยครั้งก็ตาม ความคิดของพวกเขาก็เปลี่ยนเป็นความสับสน พวกเขาไม่เข้าใจคุณค่าของพระคัมภีร์ที่พระคริสต์นำเสนอ ดูเหมือนว่าบทเรียนมากมายของพระองค์สูญหายไปกับพวกเขา พระเยซูทรงตระหนักว่าพวกเขาไม่ได้ยึดความหมายที่แท้จริงของพระดำรัสของพระองค์ไว้ พระองค์ทรงสัญญาอย่างเห็นอกเห็นใจว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงช่วยให้พวกเขารำลึกถึงพระดำรัสเหล่านี้ และพระองค์ยังไม่ได้ตรัสอีกหลายอย่างที่พวกเขาเข้าใจไม่ได้ สิ่งต่างๆ เหล่านี้พระวิญญาณจะทรงเปิดเผยให้พวกเขาทราบด้วย พระวิญญาณ

จะทรงปลุกความเข้าใจของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะซาบซึ้งในสิ่งต่างๆ ที่เป็นของสวรรค์ “เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงเสด็จมาแล้ว” พระเยซูตรัส “พระองค์จะนำพวกท่านไปสู่ความจริงทั้งหมด” {DA 670.3}

องค์ผู้ช่วยทรงมีพระนามว่า “พระวิญญาณแห่งความจริง” พระราชกิจของพระองค์คืออธิบายและรักษาความจริง พระองค์ทรงเริ่มด้วยการสถิตอยู่ในใจในฐานะพระวิญญาณแห่งความจริงก่อนแล้วจึงทรงเป็นองค์ผู้ช่วย ความจริงมีการปลอมประโลมใจและสันติสุข แต่ในความเท็จจะไม่มีการประโลมใจและสันติสุขที่แท้จริง ทฤษฎีและประเพณีจอมปลอมทำให้ชาตานได้อ่านาจอเหนือจิตใจ ชาตานทำให้อุปนิสัยผิดลักษณะไปด้วยการหันเหมนุษย์ให้เข้าหามาตรฐานเทียมเท็จ พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสกับจิตใจและประทับความจริงลงไปในหัวใจผ่านทางพระคัมภีร์ ด้วยประการฉะนี้ พระองค์จึงทรงเปิดโปงความผิดและขับไล่ความผิดออกไปจากวิญญาณจิต พระคริสต์ทรงนำประชากรที่ทรงเลือกสรรแล้วให้เข้ามาหาพระองค์

เองผ่านทางพระวิญญาณแห่งความจริงผู้ทรงประกอบกิจผ่านพระวณะของพระเจ้า {DA 671.1}

ในการพรรณนาถึงพระราชกิจในหน้าที่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่สาวกของพระองค์นั้น พระเยซูทรงหาช่องทางที่จะประทานแรงบันดาลใจแห่งความสุขและความหวังซึ่งเคยสร้างแรงบันดาลใจให้แก่พระทัยของพระองค์เองมาแล้ว พระองค์ทรงชื่นชมยินดีเพราะได้ทรงจัดเตรียมการช่วยเหลืออย่างล้นเหลือให้แก่คริสตจักรของพระองค์ไว้แล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นของประทานสูงที่สุดที่พระองค์ทรงทูลขอจากพระบิดาเพื่อยกระดับประชากรของพระองค์ พระเจ้าประทานพระวิญญาณให้แก่พวกเขาเพื่อเป็นสื่อกลางของการบังเกิดใหม่และถ้าปราศจากพระวิญญาณแล้วการเสียสละของพระคริสต์ก็จะไม่บังเกิดผล ในหลายศตวรรษมานี้อำนาจของความชั่วร้ายแข็งแกร่งมากขึ้นและเป็นเรื่องน่าประหลาดที่มนุษย์ยอมไปเป็นเชลยของซาตาน บาปจะถูกต้านและเอาชนะได้ก็โดยทางตัวแทนผู้ยิ่งใหญ่เท่านั้นซึ่งคือพระภาคองค์

ที่สามของพระเจ้าผู้จะเสด็จมาด้วยพลังอำนาจที่ไม่เปลี่ยนแปลงแต่ทรงมาด้วยพลังอำนาจของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ พระวิญญาณจะทรงเป็นผู้ประกอบกิจให้สำเร็จในสิ่งที่พระผู้ไถ่ของโลกได้ทรงประกอบกิจไว้แล้ว โดยทางพระวิญญาณหัวใจจะถูกชำระให้บริสุทธิ์ โดยทางพระวิญญาณผู้เชื่อจะได้มีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า พระคริสต์ประทานพระวิญญาณของพระองค์ให้เป็นอำนาจของพระเจ้าเพื่อเอาชนะแนวโน้มที่จะทำบาปทั้งหมดทั้งที่ถ่ายทอดมาทางสายเลือดและที่พัฒนาขึ้นมาภายหลัง และเพื่อประทับพระลักษณะนิสัยของพระองค์เองลงไปบนคริสตจักรของพระองค์ {DA 671.2}

พระเยซูตรัสถึงพระวิญญาณไว้ว่า “*พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ*” พระผู้ช่วยให้รอดเสด็จมาเพื่อถวายพระสิริแด่พระบิดาโดยการสำแดงความรักของพระองค์ ดังนั้นพระวิญญาณจึงถวายพระสิริแด่พระคริสต์โดยการเปิดเผยพระคุณของพระองค์ต่อโลก พระฉายาของพระเจ้าเองจะต้องได้รับการสร้าง

ขึ้นใหม่อีกครั้งในมนุษยชาติ พระ
เกียรติของพระเจ้าและพระเกียรติ
ของพระคริสต์มีส่วนเกี่ยวข้องกับ
ลักษณะอุปนิสัยที่สมบูรณ์แบบของ
ประชากรของพระองค์ {DA 671.3}

“เมื่อพระองค์ [พระวิญญาณ
แห่งความจริง] เสด็จมาแล้ว พระองค์
จะทรงทำให้โลกรู้แจ้งในเรื่องความ
บาป ความชอบธรรม และการ
พิพากษา” การเทศนาพระวจนะจะ
ไม่เกิดผลอันใดหากปราศจากการ
สถิตอยู่ด้วยอย่างต่อเนื่องและการ
ทรงช่วยของพระวิญญาณบริสุทธิ์
นี่คือผู้สอนความจริงของพระเจ้า
เพียงผู้เดียวที่มีประสิทธิผล เมื่อ
ความจริงพร้อมกับพระวิญญาณเข้า
สู่หัวใจเท่านั้นที่จะเร่งเร้าจิตสำนึก
หรือเปลี่ยนแปลงชีวิตได้ คนหนึ่ง
อาจนำเสนอพระวจนะของพระเจ้า
อย่างละเอียดตามตัวอักษรและเขา
อาจคุ้นเคยกับพระบัญชาและพระ
สัญญาทั้งหมด แต่ถ้าพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ไม่ทรงจัดวางความจริงให้เข้า
ไปอยู่ในใจแล้ว จะไม่มีจิตวิญญาณ
ดวงใดสัมผัสบนพระศิลาและแตกหัก
ลงได้ การศึกษามากมายและข้อได้
เปรียบต่างๆ ไม่ว่าจะยิ่งใหญ่แค่ไหน

ก็ไม่อาจทำให้คนคนหนึ่งเป็นทอ
แห่งแสงสว่างได้หากปราศจากการ
ร่วมมือของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของ
พระเจ้า การหว่านเมล็ดแห่งข่าว
ประเสริฐจะไม่ประสบความสำเร็จ
เว้นเสียแต่เมล็ดนั้นจะได้รับการ
ปลูกให้มีชีวิตด้วยน้ำค้างจากสวรรค์
ภายหลังจากที่พระคริสต์เสด็จขึ้น
สวรรค์ไปแล้ว ก่อนที่พระคัมภีร์ใน
พันธสัญญาใหม่หนึ่งเล่มจะถูกเขียน
ขึ้นมาและก่อนที่ข่าวประเสริฐจะเริ่ม
เทศน์ออกไป พระวิญญาณบริสุทธิ์
ได้เสด็จมาเหนืออัครสาวกที่กำลัง
อธิษฐานกันอยู่ และแล้วพวกศัตรูได้
เป็นพยานว่า “พวกเจ้าทำให้คำสอน
ของพวกเจ้าแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม”
กิจการ 5:28 {DA 671.4}

พระคริสต์ทรงสัญญาที่จะ
ประทานของประทานแห่งพระ
วิญญาณบริสุทธิ์แก่คริสตจักรของ
พระองค์ และพระสัญญานี้เป็นของ
เรามากเท่ากับที่เป็นของสาวกรุ่นแรก
แต่เช่นเดียวกับพระสัญญาอื่นๆ
พระสัญญานี้จะทรงโปรดประทาน
ให้ภายใต้เงื่อนไข มีหลายคนที่เชื่อ
และแสดงตัวกล่าวอ้างพระสัญญา
ของพระเจ้า พวกเขาพูดถึงพระคริสต์

และพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่กระนั้น กลับไม่ได้รับประโยชน์อันใด พวกเขาไม่ยอมจำนนมอบจิตวิญญาณให้อยู่ภายใต้การชี้แนะและการควบคุมจากตัวแทนของพระเจ้า เราใช้พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ พระวิญญาณทรงเป็นผู้ใช้เรา โดยทางพระวิญญาณพระเจ้าทรงประกอบกิจในประชากรของพระองค์ให้ “มีความประสงค์และมีความสามารถทำตามชอบพระทัยของพระองค์” ฟิลิปปี 2:13 แต่หลายคนไม่ยอมจำนนต่อพระองค์ พวกเขาต้องการจัดการตนเองจึงเป็นเหตุให้พวกเขาไม่ได้รับของประทานจากสวรรค์ เฉพาะผู้ที่รอคอยพระเจ้าด้วยความถ่อมใจและเฝ้ารอการนำทาง และพระคุณของพระองค์เท่านั้นที่จะทรงโปรดประทานพระวิญญาณให้แก่พวกเขา อำนาจของพระเจ้ารอคอยให้พวกเขาขอและรับ พระพรที่ทรงสัญญาให้นี้ เมื่อทูลขอด้วยความเชื่อจะนำพระพรอื่นๆ ทั้งหมดมาด้วย

เป็นขบวน พระพรนี้โปรดประทานให้ตามความไพบูลย์ของพระคุณของพระคริสต์ พระองค์ทรงพร้อมที่จะจัดหาให้กับจิตวิญญาณทุกดวงตามขนาดที่จะรับได้ {DA 672.1}

ในการสนทนากับเหล่าสาวก พระเยซูไม่ได้พาดพิงถึงความทุกข์ทรมานและความตายของพระองค์เอง มรดกชั้นสุดท้ายของพระองค์เป็นมรดกแห่งสันติภาพ พระองค์ตรัสว่า “เรามอบสันติสุขไว้กับพวกท่าน สันติสุขของเราที่ให้กับท่านนั้น เราไม่ได้ให้อย่างที่โลกให้ อย่าให้ใจของท่านเป็นทุกข์ อย่างกลัวเลย” {DA 672.2}

ก่อนออกจากห้องชั้นบนพระผู้ช่วยให้รอดทรงนำสาวกของพระองค์ร้องบทเพลงสรรเสริญ พระสุรเสียงของพระองค์ที่ดังขึ้นนั้นไม่ได้เป็นเสียงคร่ำครวญโศกเศร้า แต่เป็นเสียงเพลงสรรเสริญพระเจ้าสำหรับเทศกาลปีศาจที่เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี

“ประชาชาติทั้งสิ้นเอ๋ย จงสรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด
ชนชาติทั้งปวงเอ๋ย จงยกย่องพระองค์เถิด
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ที่มีต่อพวกเรานั้นใหญ่ยิ่งนัก
และความซื่อสัตย์ของพระยาห์เวห์ดำรงเป็นนิรันดร์
สรรเสริญพระยาห์เวห์” สดุดี 117 {DA 672.3}

หลังจากร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พวกเขาก็ออกไป พวกเขาเดินผ่านถนนที่มีผู้คนพลุกพล่าน ผ่านประตูเมืองไปยังภูเขามะกอกเทศ เดินกันไปอย่างช้าๆ แต่ละคนหมกมุ่นอยู่กับความคิดของตนเองขณะที่พวกเขาเดินมุ่งหน้าไปยังภูเขา พระเยซูตรัสด้วยน้ำเสียงที่สุดแสนเศร้าว่า “ในคืนวันนี้พวกท่านทุกคนจะทิ้งเรา เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า ‘เราจะประหารผู้เลี้ยงแกะและแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป’” มัทธิว 26:31 สาวกฟังด้วยความเศร้าและประหลาดใจ พวกเขาจำเหตุการณ์ในธรรมศาลาที่เมืองคาเปอร์นาอุม เมื่อพระคริสต์ตรัสถึงตัวพระองค์เองว่าเป็นอาหารแห่งชีวิต คนมากมายขุ่นเคืองและได้หันไปจากพระองค์ แต่สาวกทั้งสิบสองคนไม่ได้แสดงตัวว่าไม่เชื่อสัตย์ต่อพระองค์ เปโตรพูดแทนพี่น้องของตนประกาศถึงความภักดีของเขาที่มีต่อพระคริสต์ แล้วพระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “เราเลือกพวกท่านสิบสองคนไม่ใช่หรือ? แต่คนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย” ยอห์น 6:70 ในห้องชั้นบนพระเยซูตรัสว่าหนึ่งในสิบสองคนจะทรยศ

พระองค์และเปโตรจะปฏิเสธพระองค์ แต่ในเวลานี้พระดำรัสของพระองค์ได้หมายรวมพวกเขาทั้งหมด {DA 673.1}

เมื่อถึงตอนนี้เสียงของเปโตรประทุดังขึ้นอย่างดุเดือดรุนแรงว่า “แม้ทุกคนจะทิ้งพระองค์ไป ข้าพระองค์จะไม่มีวันทิ้งพระองค์เลย” ในห้องชั้นบนเขาได้เปิดเผยว่า “ข้าพระองค์จะสละชีวิตเพื่อพระองค์” พระเยซูทรงเตือนเขาว่า ในคืนนั้นเองเขาจะปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอดของเขา บัดนี้พระคริสต์ตรัสย้ำคำเตือนนั้นอีกครั้ง “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันนี้ คือคืนนี้เอง ก่อนไถ่จะขึ้นสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” แต่เปโตรทูลแข็งแรงที่เดียวว่า “ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย” เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน” มาระโก 14:29, 30, 31 TKJV ด้วยความมั่นใจในตนเองพวกเขาปฏิเสธพระดำรัสของผู้ทรงหยั่งรู้ที่ตรัสกับพวกเขาซ้ำแล้วซ้ำอีก พวกเขาไม่พร้อมรับมือกับการทดสอบ เมื่อการทดลองจะโหมกระหน่ำใส่พวกเขาแล้ว พวก

เขาจึงจะเข้าใจถึงความอ่อนแอของตนเอง {DA 673.2}

เมื่อเปโตรพูดว่าเขาจะติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาเข้าไปยังเรือนจำและความตายนั้น เขาตั้งใจที่จะทำตามทุกคำที่เขาพูด แต่เขาไม่เข้าใจตัวเขาเอง ในใจของเขามีองค์ประกอบของความชั่วช่อนอยู่ซึ่งสถานการณ์รอบด้านจะพัดกระตุ่นให้พื้นดินซีฟขึ้นมา สิ่งเหล่านี้จะนำไปเขาไปสู่หายนะนิรันดร์ได้เว้นเสียแต่เขาจะมีจิตสำนึกได้ถึงภัยอันตราย พระผู้ช่วยให้รอดทรงมองเห็นในตัวของเขาเปโตรว่าความรักตนเองและความมั่นใจจะมีชัยชนะแม้กระทั่งจะมีชัยเหนือความรักของเขาที่มีต่อพระคริสต์ ในประสบการณ์ชีวิตของเขาได้เปิดเผยให้เห็นถึงความบกพร่องบาปที่ไม่ถูกปราบ วิญญาณจิตที่สะเพร่า อารมณ์ที่ยังไม่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์และความเลินเล่อที่พុងชนเข้าหาการทดลอง พระคริสต์ทรงเตือนเขาอย่างจริงจังให้ตรวจสอบหัวใจ เปโตรจะต้องไม่วางใจในตนเอง และต้องมีความเชื่ออย่างลึกซึ้งในพระคริสต์ หากเขายอมรับคำเตือนด้วยความถ่อมตนแล้ว เขาคงจะได้

อ้อนวอนพระเมษบาลของฝูงแกะให้ปกป้องลูกแกะของพระองค์ เมื่ออยู่บนทะเลสาบกาลิลีขณะที่เขาเกือบจมน้ำเขาร้องขึ้นมาว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย” มัทธิว 14:30 จากนั้นพระหัตถ์ของพระองค์ก็ทรงยื่นออกไปเพื่อคว้ามือของเขาไว้ เช่นเดียวกันหากในเวลาที่เขาร้องหาพระเยซูให้ทรงช่วยเขาจากตัวของเขาเองแล้วเขาก็น่าจะรอด แต่เปโตรกลับรู้สึกว่าเขาไม่ได้รับความไว้วางใจและเขาคิดว่าสิ่งนี้เป็นเรื่องที่โหดร้าย เขารู้สึกขุ่นเคืองและเขาก็มุ่งมั่นที่จะมั่นใจในตนเองมากยิ่งขึ้น {DA 673.3}

พระเยซูทอดพระเนตรสาวกทั้งหลายของพระองค์ พระองค์ช่วยพวกเขาให้หลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานไม่ได้ แต่พระองค์ไม่ทรงปล่อยให้พวกเขาไม่ได้รับการปลอบประโลม พระองค์ประทานความมั่นใจให้แก่พวกเขาว่าจะทรงหักโซ่ตรวนของหลุมฝังศพ และพระองค์จะไม่ล้มเลิกที่จะประทานความรักให้แก่พวกเขา “แต่หลังจากพระเจ้าทรงทำให้เราเป็นขึ้นมาแล้ว” พระองค์ตรัส “เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อน

พวกท่าน” มัทธิว 26:32 ก่อนที่พวกเขาจะปฏิเสธพระองค์ พวกเขามีความมั่นใจว่าจะได้รับการอภัยภายหลังจากที่พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์และทรงเป็นขึ้นจากความตายแล้ว พวกเขาก็รู้ว่าพวกเขาได้รับการอภัยแล้วและเป็นสุดที่รักในพระทัยของพระคริสต์ {DA 674.1}

พระเยซูและเหล่าสาวกเดินทางมุ่งหน้าไปยังสวนเกทเซมนีที่เชิงเขามะกอกเทศ อันเป็นที่พักสงบที่พวกเขามักไปเสมอเพื่อการใคร่ครวญและอธิษฐาน ตลอดเวลาพระเจ้าช่วยให้รอดทรงอธิบายให้สาวกฟังถึงเรื่องพันธกิจของพระองค์ที่มีต่อโลก และความสัมพันธ์ทางด้านจิตวิญญาณกับพระองค์ที่พวกเขาจะต้องประทับประคองเอาไว้ต่อไป ในเวลานี้พระองค์ทรงสอนบทเรียนให้แก่พวกเขาโดยทรงอธิบายเป็นภาพ ดวงจันทร์สว่างสดใส และเผยให้เห็นเถาองุ่นที่งอกขึ้นมาอย่างสวยงาม พระองค์ทรงหันความสนใจของพวกสาวกมายังเถาองุ่นนี้ และทรงยกขึ้นเป็นสัญลักษณ์ {DA 674.2}

“เราเป็นเถาองุ่นแท้” พระองค์ตรัส แทนที่จะเลือกต้นปาล์มที่งาม

สง่า ต้นสนสีดาร์ที่สูงตระหง่าน หรือต้นโอ๊คที่แข็งแกร่ง พระองค์ทรงใช้เถาองุ่นที่มีกิ่งก้านเกาะติดมากมายเป็นสัญลักษณ์แทนตัวพระองค์เอง ต้นปาล์ม ต้นสนสีดาร์และต้นโอ๊คตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยว ต้นไม้เหล่านี้ไม่ต้องการสิ่งใดมาพยุงพวกมันไว้ แต่เถาองุ่นต้องพันรอบโครงไม้ระแนง จึงจะได้ขึ้นสูงเทียมฟ้าได้ เช่นเดียวกับพระคริสต์ในขณะที่ยังทรงเป็นมนุษย์ ทรงต้องพึ่งอำนาจของพระเจ้า “เราจะทำสิ่งใดตามใจไม่ได้” พระองค์ทรงเปิดเผยไว้ ยอห์น 5:30 {DA 674.3}

“เราเป็นเถาองุ่นแท้” ขาวยิวถือว่าเถาองุ่นเป็นต้นพืชงามสง่าที่สุด และเป็นต้นแบบของทุกสิ่งที่มีอำนาจที่ดีเลิศและที่เกิดผลอย่างอุดมสมบูรณ์ ชนชาติอิสราเอลถูกนำมาเปรียบเป็นเถาองุ่นที่พระเจ้าทรงปลูกไว้ในดินแดนแห่งพระสัญญา ขาวยิวตั้งความหวังที่จะได้รับความรอดโดยอาศัยการเชื่อมโยงกับชนชาติอิสราเอล แต่พระเยซูตรัสว่าเราเป็นเถาองุ่นแท้ อย่าคิดว่าการเชื่อมโยงกับชนชาติอิสราเอลจะทำให้พวกเราได้มีส่วนร่วมรับชีวิตของพระเจ้าและเป็นผู้รับมรดกแห่งพระสัญญาของ

พระองค์ โดยผ่านทางเราเท่านั้นที่จะได้มาซึ่งชีวิตฝ่ายจิตวิญญูณ {DA 675.1}

“เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา” พระบิดาในสวรรค์ของเราทรงปลูกเถาองุ่นอันสวยงามนี้ไว้บนเนินเขาของแผ่นดินปาเลสไตน์และพระองค์เองทรงเป็นผู้ดูแลรักษาสวน มีคนมากมายถูกตีสวดเนื่องจากความดงงามของเถาองุ่นพระองค์นี้ และเปิดเผยถึงแหล่งกำเนิดของเถาองุ่นว่ามาจากสวรรค์ แต่สำหรับผู้นำของชนชาติอิสราเอล เถานี้มีลักษณะเป็นรากที่ออกมาจากพื้นดินแห่งนี้ พวกเขาเอาต้นนี้มาและทำให้พุกข่าและเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้าที่ไม่บริสุทธิ์ของพวกเขา พวกเขาคิดที่จะทำลายต้นนี้ไปตลอดกาล แต่ผู้ดูแลรักษาสวนจากสวรรค์ไม่เคยละต้นพีชของพระองค์ไปจากสายตา หลังจากที่มีมนุษย์คิดว่าได้ฆ่าต้นนี้แล้ว พระองค์ทรงรับมันมาและนำไปปลูกไว้อีกฟากหนึ่งของกำแพง โคนต้นองุ่นไม่มีเหลือให้เห็นอีกต่อไป มันถูกซ่อนไว้จากการทำร้ายที่หยาบคายของมนุษย์ แต่กิ่งต่างๆ ของเถาองุ่น

ห้อยข้ามมาจากอีกฟากของกำแพง กิ่งเหล่านี้จะต้องเป็นตัวแทนของเถาองุ่น กิ่งตอนที่มาทาบเข้ากับกิ่งเหล่านี้ จะเชื่อมต่อกับเถาองุ่นได้ผ่านทางพวกมัน จากกิ่งเหล่านี้จะเกิดผลให้ผู้ที่ยศจรไปมาเก็บได้ {DA 675.2}

พระคริสต์ตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า *“เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง”* (TKJV) แม้ว่าพระองค์กำลังจะถูกนำตัวไปจากพวกเขา แต่ความสัมพันธ์ทางจิตวิญญูณของพวกเขากับพระองค์ไม่แปรเปลี่ยน พระองค์ตรัสว่ากิ่งที่ติดกับเถาองุ่นเป็นตัวแทนความสัมพันธ์ที่พวกเขาจะได้รับการคำจูนจากพระองค์ กิ่งตอนถูกทาบเข้าไปยังเถาองุ่นที่มีชีวิต และเส้นใยเชื่อมติดเข้ากับเส้นใย ลายเนื้อไม้ต่อกับลายเนื้อไม้ กิ่งนั้นเติบโตใหญ่กลายเป็นส่วนหนึ่งของต่อเถาองุ่น ชีวิตของเถาองุ่นกลายเป็นชีวิตของกิ่ง เช่นเดียวกันจิตวิญญูณที่ตายโดยการละเมิดและการบาปจะได้รับชีวิต ผ่านทางการเชื่อมต่อเข้ากับพระคริสต์ การเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวทำให้เกิด

การเชื่อมสัมพันธ์ขึ้น คนบาปเอาความอ่อนแอของตนไปรวมเข้ากับพลังกำลังของพระคริสต์ ความว่างเปล่ารวมเข้ากับความไพบูลย์ของพระคริสต์ ความอ่อนแอรวมเข้ากับพลังกำลังที่มั่นคงของพระคริสต์ แล้วเขาก็มีพระทัยของพระคริสต์ ความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์สัมผัส ความเป็นมนุษย์ของเราและความไพบูลย์ของเราสัมผัสกับความ เป็นพระเจ้า ด้วยประการฉะนี้มนุษย์ จึงมีส่วนร่วมในพระลักษณะของพระเจ้าผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาเป็นที่ยอมรับในฐานะผู้ที่พระเจ้าทรงรัก {DA 675.3}

การเข้าร่วมเป็นหนึ่งในพระคริสต์นี้เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะต้องเก็บถนอมรักษาไว้ พระคริสต์ตรัสว่า “จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน ก็จึงจะออกผลเอง ไม่ได้ นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด ท่านทั้งหลายจะเกิดผลไม่ได้ นอกจากท่านจะเข้าสนิทอยู่ในเราฉันนั้น” (TKJV) นี่ไม่ใช่การสัมผัสอย่าง ไม่ตั้งใจ ไม่ใช่เชื่อมต่อแล้วถนอมออกไป ก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของเถาองุ่นที่มีชีวิต การสื่อสารแห่งชีวิต

รวมถึงความแข็งแรงและการเกิดผลที่หลังไหลจากรากขึ้นไปยังกิ่งจะไหลขึ้นไปโดยไม่ถูกขัดขวางและจะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ ถ้าแยกกิ่งออกจากเถาองุ่นไปแล้ว กิ่งจะมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้ พระเยซูตรัสว่าพวกท่านก็จะเกิดผลไม่ได้เช่นเดียวกัน เมื่อแยกตัวออกไปจากเรา ชีวิตที่พวกท่านรับจากเราจะดำรงรักษาไว้ได้ก็ต่อเมื่อมีการเชื่อมติดอย่างต่อเนื่องเท่านั้น ถ้าปราศจากเราแล้ว ท่านจะเอาชนะบาปเดียวกันไม่ได้ หรือต้านทานการทดลองแม้เพียงอันเดียวก็ไม่ได้ {DA 676.1}

“จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน” TKJV การเข้าสนิทกับพระคริสต์หมายถึงการได้รับพระวิญญาณของพระองค์อย่างต่อเนื่อง เป็นชีวิตของการยอมจำนนต่อการรับใช้ของพระองค์อย่างไม่สงวนตัว ช่องทางการสื่อสารระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าของเขาต้องเปิดออกอย่างต่อเนื่อง กิ่งองุ่นตูดน้ำหล่อเลี้ยงจากเถาองุ่นที่มีชีวิตขึ้นมาตลอดเวลานั้นใด เราก็ต้องยึดพระเยซูและรับพลังกำลังและพระลักษณะนิสัยอันสมบูรณ์แบบของพระองค์

จากพระองค์ด้วยความเชื่อเช่นกัน
ฉันนั้น {DA 676.2}

รากส่งอาหารหล่อเลี้ยงผ่านทางกิ่งไปยังกิ่งก้านตรงปลายฉันใด
พระคริสต์ก็ทรงส่งต่อกระแสพลัง
แห่งจิตวิญญาณไปยังผู้เชื่อทุกคน
ฉันนั้น ตราบใดที่จิตวิญญาณดวงนั้น
ติดสนิทกับพระคริสต์พวกเขาจะ
ไม่ตกสู่ภัยอันตรายของการเหี่ยวแห้ง
หรือเปื่อยเน่า {DA 676.3}

ชีวิตของเถาองุ่นจะปรากฏให้
เห็นในผลที่ส่งกลิ่นหอมบนกิ่ง “ผู้ที่
เข้าสนิทอยู่ในเรา” พระเยซูตรัส “และ
เราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผล
มาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่าน
จะทำสิ่งใดไม่ได้เลย” TKJV เมื่อเรา
ดำเนินชีวิตโดยความเชื่อในพระบุตร
ของพระเจ้า ผลของพระวิญญาณ
จะปรากฏให้เห็นในชีวิตของเรา จะ
ไม่มีแม้แต่ผลเดียวที่ขาดหายไป
{DA 676.4}

“พระบิดาของเราทรงเป็นผู้
ดูแลรักษา กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล
พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย” ถึงแม้เมื่อ
มองจากภายนอก กิ่งตอนอาจดู
เชื่อมติดกับเถาองุ่น แต่กิ่งตอนอัน
นั้นอาจจะไม่มีการต่อเชื่อมอย่างมี

ชีวิตก็ได้จึงไม่มีการเจริญเติบโต
หรือเกิดผล เช่นเดียวกัน อาจจะมี
การเชื่อมต่อกับพระคริสต์เมื่อมอง
จากภายนอกแต่ปราศจากการติด
สนิทกับพระองค์อย่างแท้จริงด้วย
ความเชื่อก็ได้ การประกาศตนว่ามี
ศรัทธาอาจจะนำคนหนึ่งเข้าไปอยู่
ในคริสตจักร แต่ลักษณะอุปนิสัย
และการกระทำจะเป็นสิ่งที่แสดงออก
ให้เห็นว่าเขามีความสัมพันธ์กับ
พระคริสต์หรือไม่ หากพวกเขาไม่
เกิดผล พวกเขาก็เป็นกิ่งเทียม การ
แยกตัวของพวกเขานอกจากพระ
คริสต์นำไปสู่หายนะอย่างสมบูรณ์
เหมือนดังกิ่งที่ตายไปแล้ว “ถ้าผู้ใด
มิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา” พระคริสต์ตรัส
“ผู้นั้นก็ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง แล้ว
ก็เหี่ยวแห้งไป และเขารวบรวมไว้
ทิ้งในไฟเผาเสีย” TKJV {DA 676.5}

“กิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์
ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น”
TKJV จากสาวกสิบสองคนที่ทรง
เลือกไว้ให้ติดตามพระเยซู มีอยู่
คนหนึ่งเหมือนกิ่งไม้เหี่ยวเฉาที่กำลัง
จะถูกตัดทิ้งไป ส่วนสาวกที่เหลือต้อง
ผ่านไบบีตลิดกิ่งของการทดลองอัน
ขมขื่น ด้วยความอ่อนโยนอย่างเคร่ง

ขริม พระเยซูทรงอธิบายจุดประสงค์ของผู้ดูแลรักษาสวน การลิดกิ่งจะทำให้เกิดความเจ็บปวด แต่พระบิดาทรงเป็นผู้ลงมือ พระองค์ไม่ทรงประกอบกิจด้วยพระหัตถ์ที่มุงร้ายหรือทำอย่างไมใส่พระทัย มีหลายกิ่งที่กำลังเลื้อยอยู่บนพื้น ยอดไม้เลื้อยเหล่านี้จะต้องถูกตัดขาดจากการค้ำจุนที่ได้รับจากพื้นดินที่มันยึดติดแน่นอยู่ มันต้องชูกิ่งขึ้นไปยังท้องฟ้าและแสวงหาการค้ำจุนจากพระเจ้าไบหนานแนที่คอยแย่งดูกระแสน้ำชีวิตไปจากผลจะต้องถูกลิดทิ้ง ส่วนที่โตเกินไปจะต้องถูกตัดออกเพื่อเว้นช่องให้แสงแห่งการรักษาจากดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมส่องเข้าไปได้ ผู้ดูแลรักษาสวนดัดแปลงกิ่งเพื่อให้โทษทิ้งไปเพื่อจะได้ผลที่สมบูรณ์และอุดมมากยิ่งขึ้น {DA 676.6}

“พระบิดาของเราทรงได้รับพระเกียรติเพราะเหตุนี้” พระเยซูตรัส “คือเมื่อพวกท่านเกิดผลมาก” พระเจ้าทรงปรารภนาที่จะสำแดงพระลักษณะนิสัยแห่งความบริสุทธิ์ ความเมตตา กรุณา ความเห็นอกเห็นใจของพระองค์ผ่านตัวคุณ แต่กระนั้นพระเจ้าช่วยให้อวดไม่ได้ทรงบัญชาให้สาวกลงแรง

ทำงานเพื่อให้เกิดผล พระองค์ตรัสบัญชาพวกเขาให้ติดสนิทกับพระองค์ *“ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา”* พระองค์ตรัส *“และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้สิ่งนั้น”* TKJV พระคริสต์ทรงเข้าสนิทอยู่กับผู้ติดตามของพระองค์ผ่านทางพระวจนะ การรวมตัวที่จำเป็นสำหรับชีวิตที่กล่าวถึงนี้เป็นอันเดียวกันกับที่อธิบายด้วยการกินเนื้อและดื่มพระโลหิตของพระองค์ พระวจนะของพระคริสต์เป็นวิญญูณและเป็นชีวิต โดยการรับพระวจนะเอาไว้ คุณจึงได้รับชีวิตของพระเจ้าผู้ทรงเป็นเถาองุ่น คุณดำรงชีวิต *“ด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า”* มัทธิว 4:4 ชีวิตของพระคริสต์ในตัวคุณก่อให้เกิดผล เช่นเดียวกับในพระองค์ เมื่อดำเนินชีวิตในพระคริสต์ ยึดมั่นในพระคริสต์ ได้รับการสนับสนุนจากพระคริสต์และรับการบำรุงเลี้ยงจากพระคริสต์แล้ว คุณก็จะเกิดผลตามอย่างพระลักษณะนิสัยของพระคริสต์ {DA 677.1}

ในการพบกับสาวกของพระองค์ ครั้งสุดท้ายนี้ ความปรารถนายิ่งใหญ่

ที่พระคริสต์ทรงแสดงต่อพวกเขาคือ ให้พวกเขารักซึ่งกันและกันเหมือนที่พระองค์ทรงรักพวกเขามาแล้ว พระองค์ตรัสถึงเรื่องนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า “สิ่งที่เราสั่งพวกท่านไว้ก็คือ” พระองค์ตรัสซ้ำ “จงรักกันและกัน” พระบัญชาแรกของพระองค์ในขณะที่อยู่ตามลำพังกับพวกเขาในห้องชั้นบนคือ “เราให้บัญญัติใหม่ไว้กับพวกท่าน คือให้รักซึ่งกันและกัน เรารักพวกท่านมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น” สำหรับสาวกแล้วนี่เป็นบัญญัติใหม่เพราะพวกเขาไม่ได้รักกันและกันเหมือนที่พระคริสต์ทรงรักพวกเขา พระองค์ทรงเล็งเห็นว่าแนวความคิดและแรงกระตุ้นใหม่จะต้องควบคุมพวกเขาและพวกเขาจะต้องถือปฏิบัติหลักการใหม่ โดยชีวิตและความมรณาของพระองค์ พวกเขาจะต้องได้รับแนวคิดใหม่ในเรื่องความรัก พระบัญชาให้รักกันและกันมีความหมายใหม่ภายใต้แสงสว่างในเรื่องการเสียสละตนของพระองค์ พระราชกิจทั้งหมดในเรื่องพระคุณคือการรับใช้อย่างต่อเนื่องด้วยความรัก ด้วยการละทิ้งตน และด้วยการเสียสละตน ตลอดช่วงเวลา

ทุกชั่วโมงของการดำเนินชีวิตของพระคริสต์ในโลกนี้ ความรักของพระเจ้าไหลออกจากพระองค์ดังสายธารที่ระยับไม่ได้ ทุกคนที่ชุ่มโชกด้วยพระวิญญาณของพระองค์จะรักเหมือนที่พระองค์ทรงรัก หลักธรรมที่กระตุ้นพระคริสต์นี้จะกระตุ้นพวกเขาในการปฏิบัติต่อกันและกัน {DA 677.2}

ความรักนี้เป็นหลักฐานแสดงถึงการเป็นสาวกของพวกเขา “ถ้าท่านรักกันและกัน ดังนี้แหละทุกคนก็จะรู้ว่าท่านเป็นสาวกของเรา” พระเยซูตรัส “ถ้าท่านรักกันและกัน” เมื่อมนุษย์ผูกพันกันไม่ใช่ด้วยการบังคับหรือผลประโยชน์ส่วนตนแต่ด้วยความรัก พวกเขาจะแสดงออกให้เห็นถึงการทำงานของอิทธิพลที่อยู่เหนืออิทธิพลทั้งปวงของมนุษย์ สถานที่ใดที่ความเป็นหนึ่งเดียวนี้ปรากฏอยู่ นั่นจะเป็นหลักฐานว่าพระฉายาของพระเจ้าได้กลับฟื้นฟูขึ้นใหม่ในมนุษยชาติแล้วและหลักการแห่งชีวิตใหม่ได้ถูกปลูกฝังไว้แล้ว เป็นการแสดงให้เห็นว่าธรรมชาติของพระเจ้ามีอำนาจต้านทานตัวตนของความชั่วที่มีอำนาจเหนือธรรมชาติ

และว่าพระคุณของพระเจ้าปราบ
ความเห็นแก่ตัวที่มีอยู่ในหัวใจตาม
ธรรมชาติได้ {DA 678.1}

ความรักเช่นนี้ที่ปรากฏใน
คริสตจักรจะกระตุ้นความโกรธเกรี้ยว
ของซาตานอย่างแน่นอน พระคริสต์
ไม่ได้ทรงจัดเตรียมเส้นทางที่เรียบ
ง่ายไว้ให้แก่สาวกของพระองค์ “ถ้า
โลกนี้เกลียดชังพวกท่าน” พระองค์
ตรัส “ก็จงรู้ว่าโลกเกลียดชังเราก่อน
ถ้าพวกท่านเป็นของโลก โลกก็ย่อม
จะรักคนที่เป็นของโลกเอง แต่เพราะ
ท่านไม่ได้เป็นของโลก คือเราเลือก
ท่านออกจากโลก เพราะเหตุนี้ โลก
จึงเกลียดชังท่าน จงระลึกถึงคำที่
เรากล่าวกับพวกท่านแล้วว่า ‘บ่าว
ไม่ได้เป็นใหญ่กว่านาย’ ถ้าพวกเขา
ข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงพวกท่าน
ด้วย ถ้าเขาปฏิบัติตามคำของเรา
พวกเขาก็จะปฏิบัติตามคำของพวก
ท่านด้วย แต่เขาจะทำทุกสิ่งเหล่านี้
แก่พวกท่านเพราะนามของเรา เพราะ
เขาไม่รู้จักผู้ทรงใช้เรามา” ข้า
วประเสริฐจะต้องรุดไปข้างหน้าด้วย
ยุทธการเชิงรุกท่ามกลางการต่อต้าน
ภัยอันตราย การสูญเสีย และความ
ทุกข์ทรมาน แต่ผู้ที่ทำงานนี้เพียง

แต่กำลังก้าวตามรอยพระบาทของ
พระอาจารย์ของพวกเขาเท่านั้น
{DA 678.2}

ในฐานะพระผู้ไถ่ของโลก เห็น
ได้อย่างชัดเจนว่าพระคริสต์ทรง
เผชิญหน้ากับความล้มเหลวอย่าง
ไม่หยุดหย่อน ดูราวกับว่าพระองค์
ผู้ทรงเป็นผู้สืบทอดแห่งความเมตตา
ให้แก่โลกทรงประกอบกิจที่ทรงตั้ง
พระทัยไว้ว่าจะยกระดับและช่วย
มนุษย์ให้รอดได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น
อิทธิพลของซาตานทำงานอย่างต่อเนื่อง
เพื่อต่อต้านแนวทางของพระองค์
แต่พระองค์จะไม่ทรงท้อถอย พระองค์
ทรงประกาศผ่านคำพยากรณ์ของ
อิสยาห์ว่า “ข้าพเจ้าได้ทำงานเปล่า
ดาย ข้าพเจ้าเปลืองแรงของข้าพเจ้า
เปล่า ๆ อนิจจัง แต่แน่ละ ความ
ยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าพเจ้าอยู่กับ
พระเยโฮวาห์ และงานของข้าพเจ้า
อยู่กับพระเจ้าของข้าพเจ้า. . . ถึง
แม้อิสราเอลจะไม่ถูกรวบรวมเข้ามา
ข้าพเจ้าก็ยังได้รับเกียรติในสาย
พระเนตรของพระเยโฮวาห์ และ
พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงเป็นกำลัง
ของข้าพเจ้า” พระสัญญาทรงโปรด
ประทานให้แก่พระคริสต์ว่า “พระ

ยาร์เวห์ พระผู้ไถ่และองค์บริสุทธิ์
ของอิสราเอล ตรัสกับผู้ถูกดูหมิ่น
และถูกประชาชาติรังเกียจ. . . .
พระยาร์เวห์ตรัสดังนี้ว่า. . . . เรา
ได้ดูแลเจ้า และมอบเจ้าไว้ให้เป็น
พันธสัญญาของชนชาติ เพื่อฟื้นฟู
แผ่นดิน เพื่อแบ่งที่ร้างเปล่าให้เป็น
มรดก และเพื่อกล่าวกับพวกที่ถูก
จำจองว่า ‘จงออกมา’ กล่าวกับพวก
ที่อยู่ในความมืดว่า ‘จงเผยตัว’. . . .
เขาทั้งหลายจะไม่หิวหรือกระหาย
ความร้อนแผดเผาหรือดวงอาทิตย์
จะไม่ทำลายเขา เพราะพระองค์
ผู้ทรงสงสารพวกเขาจะทรงนำพวกเขา
และจะนำพาเขาไปยังน้ำพุ”
อิสยาห์ 49:4, 5 TKJV; 7-10 {DA
678.3}

พระเยซูทรงยึดพระวจนะ
เหล่านี้ไว้และไม่ทรงเปิดโอกาสให้
ซาตานได้เปรียบ เมื่อพระคริสต์ก้าว
มาถึงขั้นสุดท้ายของการทรมานอย่าง
อัปยศอดสู เมื่อความเศร้าโศกที่ล้าลึก
ที่สุดกำลังประชิดอยู่รอบจิตวิญญาณ
ของพระองค์ พระองค์ตรัสกับสาวก
ของพระองค์ว่า “ผู้ครองโลกกำลังจะ
มา ผู้นั้นไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือ
เรา” “เพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษา

แล้ว” เดียวนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกกำจัด
ออกไป ยอห์น 14:30; 16:11; 12:31
พระคริสต์ทรงใช้สายพระเนตรแห่ง
การพยากรณ์ติดตามจากที่กำลังจะ
เกิดขึ้นในความขัดแย้งครั้งใหญ่ครั้ง
สุดท้ายของพระองค์ พระองค์ทรง
ทราบดีว่าเมื่อพระองค์ทรงอุทานว่า
“สำเร็จแล้ว” ทัวทั้งสวรรค์จะโห่ร้อง
ขึ้นด้วยความมีชัย พระกรรมของ
พระองค์ทรงดับเสียงดนตรีและ
เสียงโห่ร้องแห่งชัยชนะที่อยู่ไกลโพ้น
ในลานของสวรรค์ พระองค์ทรงทราบ
ว่าเสียงระฆังมรณะของซาตานจะ
ดังขึ้น และพระนามของพระคริสต์
จะประกาศดังก้องจากโลกหนึ่งไปยัง
อีกโลกหนึ่งตลอดทั่วทั้งจักรวาล
{DA 679.1}

พระคริสต์ทรงปลื้มปิติเมื่อ
พระองค์ทรงประกอบกิจให้แก่ผู้
ติดตามของพระองค์ได้มากยิ่งขึ้นกว่าที่
พวกเขาจะทูลขอหรือคิดได้ พระองค์
ตรัสด้วยความเชื่อมั่นเพราะทรง
ทราบว่าพระบัญชายิ่งใหญ่ได้ถูก
มอบให้ไว้แล้วก่อนที่โลกนี้จะถูกสร้าง
ขึ้น พระองค์ทรงทราบว่าความจริง
ที่ได้รับการติดอาวุธด้วยอำนาจอัน
ไม่สิ้นสุดของพระวิญญาณบริสุทธิ์

จะครองชัยชนะในการแข่งขันกับความชั่ว และทรงเปื้อนพระโลหิตจะโบกสะบัดอย่างมีชัยอยู่เหนือผู้ติดตามพระองค์ พระองค์ทรงทราบว่าชีวิตของสาวกที่วางใจในพระองค์จะเป็นเหมือนพระองค์ คือจะได้ชัยชนะอย่างต่อเนื่อง ซึ่งในโลกดูไม่เป็นเช่นนั้น แต่จะได้รับการยอมรับว่าเป็นเช่นนั้นอย่างยิ่งใหญ่ในภายภาคหน้า {DA 679.2}

“เราบอกเรื่องนี้กับพวกท่าน” พระองค์ตรัส *“เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงมีใจกล้าเถิด เพราะว่าเราชนะโลกแล้ว”* พระคริสต์ไม่ทรงประสบกับความล้มเหลวและพระองค์ก็ไม่ทรงท้อถอยด้วย และผู้ติดตามของพระองค์ต้องแสดงออกถึงความเชื่อที่มีลักษณะความอดกลั้นแบบเดียวกัน พวกเขาจะต้องดำเนินชีวิตเหมือนอย่าง que พระองค์ทรงดำเนินมาแล้ว และทำงานเหมือนที่พระองค์ทรงทำมาแล้วเพราะพวกเขาพึงหวังพระองค์ในฐานะพระเจ้าผู้ทรงเป็นหัวหน้าคนงานผู้ยิ่งใหญ่ ความมกล้ำหาญ พละกำลังและความพากเพียรนั้นพวกเขาจะต้องมีไว้ในการครอบ

ครอง ถึงแม้ความเป็นไปไม่ได้จะขวางทางของพวกเขาอย่างเห็นได้ชัด แต่โดยพระคุณพวกเขาจะก้าวไปข้างหน้า แทนที่จะคร่ำครวญถึงความยากลำบาก พวกเขาได้รับบัญชาให้เอาชนะความยากลำบากเหล่านั้นให้ได้ พวกเขาต้องไม่สิ้นหวังต่อสิ่งใดและต้องหวังในทุกสิ่ง พระคริสต์ทรงผูกพันพวกเขาไว้กับบัลลังก์ของพระเจ้าด้วยสายโซ่ทองคำแห่งความรักที่ไม่มีรักอื่นใดเทียบได้ พระคริสต์ทรงประสงค์ให้อิทธิพลสูงสุดในจักรวาลซึ่งกระจายออกมาจากแหล่งกำเนิดของพลังอำนาจทั้งปวงจะตกเป็นของพวกเขา พวกเขาจะต้องได้พลังอำนาจในการต่อต้านความชั่ว เป็นพลังอำนาจที่แม้แต่โลกหรือความตายหรือนรกจะปราบปรามไม่ได้ เป็นพลังอำนาจที่จะทำให้พวกเขาสามารถเอาชนะได้เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ทรงชนะมาแล้ว {DA 679.3}

พระคริสต์ทรงออกแบบให้คริสตจักรของพระองค์ในแผ่นดินโลกเป็นตัวแทนแสดงออกถึงระเบียบของสวรรค์ แผนการแห่งการปกครองของสวรรค์และความสามัคคีปรองดองของ

สวรรค์ ด้วยวิธีนี้พระองค์จะได้รับพระเกียรติจากประชากรของพระองค์ ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมจะส่องด้วยรัศมีอันสว่างไสวไปยังโลกผ่านทางพวกเขา พระคริสต์ประทานสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างมากมายให้คริสตจักรของพระองค์เพื่อพระองค์จะทรงรับผลประโยชน์แห่งสง่าราศีอย่างมหาศาลจากผู้ที่ยกย่องพระองค์ และซื้อคืนมาครอบครองไว้ พระองค์ประทานความสามารถต่างๆ และพระพรหลายอย่างให้แก่ประชากรของพระองค์เพื่อให้พวกเขาเป็นตัวแทนแสดงถึงความไพบูลย์ของตัวพระองค์ คริสตจักรที่ได้รับการมอบความชอบธรรมของพระคริสต์จะเป็นที่รับฝากขุมทรัพย์แห่งพระเมตตา และพระคุณและความรักของพระองค์ พวกเขาจะปรากฏในฉากสุดท้ายซึ่งครบสมบูรณ์ พระคริสต์ทรงมองหาความบริสุทธิ์และความดีรอบคอบในประชากรของพระองค์เพื่อเป็นรางวัลตอบแทนการทนทุกข์อันอภัยสอดสูของพระองค์และเสริมพระสิริของพระองค์ นั่นคือพระคริสต์พระเจ้าผู้ทรงเป็นศูนย์กลางยิ่งใหญ่ที่พระสิริทั้งหมดเปล่งประกายออกมา {DA 680.1}

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงยกย่องคำสั่งสอนของพระองค์ด้วยพระดำรัสอันหนักแน่นและเต็มไปด้วยความหวัง จากนั้นพระองค์ทรงระบายภาระแห่งจิตวิญญาณของพระองค์ออกมาในคำอธิษฐานเพื่อสาวกของพระองค์ พระองค์ทรงแหวนพระพักตร์ขึ้นไปยังท้องฟ้า ตรัสว่า “ข้าแต่พระบิดา ถึงเวลาแล้ว ขอโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ ดังที่พระองค์โปรดให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจเหนือมนุษย์ทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนที่ยกย่องพระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา” {DA 680.2}

พระคริสต์ทรงประกอบกิจที่ได้รับมอบหมายให้ทำเสร็จแล้ว พระองค์ทรงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าบนแผ่นดินโลกแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระนามของพระบิดาให้เป็นที่ประจักษ์ พระองค์ทรงรวบรวมผู้ที่จะสานต่อพระราชกิจของพระองค์

ท่ามกลางมนุษย์ และพระองค์ตรัสว่า “ข้าพระองค์ได้รับเกียรติในตัวพวก เขา บัดนี้ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลก นี้อีก แต่พวกเขายังอยู่ในโลกนี้ และ ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ ทรงพิทักษ์รักษาบรรดาคนที่พระองค์ ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระ นามของพระองค์ เพื่อเขาจะเป็น อันหนึ่งอันเดียวกันเหมือนอย่าง ข้าพระองค์กับพระองค์” “ข้าพระองค์ ไม่ได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวก เดียว แต่เพื่อทุกคนที่วางใจในข้า พระองค์เพราะถ้อยคำของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอัน เดียวกัน. . . ข้าพระองค์อยู่ในพวก เขาและพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอัน เดียวกันอย่างสมบูรณ์ เพื่อโลกจะ ได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา

และพระองค์ทรงรักพวกเขาเหมือน อย่างที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์” {DA 680.3}

ด้วยภาษาของผู้ที่มีสิทธิอำนาจ ของพระเจ้ดังที่กล่าวมา พระคริสต์ ได้ทรงมอบคริสตจักรที่พระองค์ทรง เลือกไว้ให้อยู่ในอ้อมพระกรของพระ บิดา ในฐานะมหาบุโรhitผู้อุทิศตน พระองค์ได้ทรงอ่อนน้อมเพื่อประชากร ของพระองค์ ในฐานะพระผู้เลี้ยงแกะ ผู้ซื่อสัตย์พระองค์ได้ทรงรวบรวม ผูกแกะของพระองค์ให้มาอยู่ภายใต้ ร่มเงาขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ภายในป้อมปราการอันแข็งแกร่งและ มั่นคง สงครามสู้รบกับซาตานครั้ง สุดท้ายกำลังรอพระองค์อยู่ และ พระองค์ทรงก้าวออกไปเพื่อเผชิญ หน้าที่กับมัน {DA 680.4}

สวนเกตเสมณี

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 26:36-56; มาระโก 14:32-50;

ลูกา 22:39-53; ยอห์น 18:1-12

พระเจ้าช่วยให้รอดทรงดำเนินอย่างช้าๆ มุ่งหน้าไปยังสวนเกตเสมณีพร้อมสาวกของพระองค์ ดวงจันทร์ยามค่ำคืนของเทศกาลปัสกาสว่างและเต็มดวงส่องมาจากท้องฟ้าไร้เมฆ เต็มที่ของผู้แสวงบุญนี้อยู่ในความเจียบสงบ {DA 685.1}

พระเยซูทรงสนทนาและสั่งสอนพวกสาวกด้วยความจริงใจ แต่ในขณะที่เสด็จเข้าไปใกล้สวนเกตเสมณี พระองค์ทรงเจียบไปอย่างน่าประหลาด ในอดีตพระองค์เสด็จมายังสถานที่แห่งนี้อยู่เสมอเพื่อใคร่ครวญพระวจนะและอธิษฐาน แต่ไม่เคยมีเวลาใดที่พระทัยของพระองค์ทรงทุกข์โศกเท้ายามค่ำคืนสุดท้ายอันแสนระทมทุกข์ของพระองค์ ตลอดชีวิตในโลก พระองค์ทรงดำเนินอยู่ภายใต้ความสว่าง

เบื้องพระพักตร์พระเจ้า เมื่อครั้งพระเยซูมีความขัดแย้งกับมนุษย์ที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของวิญญาณของซาตานเองนั้น พระองค์ตรัสว่า “*พระองค์ผู้ทรงใช้เรามาก็คงสถิตอยู่กับเรา พระองค์ไม่ได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ*” ยอห์น 8:29 แต่บัดนี้ ดูเสมือนว่าพระองค์ทรงถูกตัดขาดจากแสงของพระเจ้าที่ทรงเคยคำซออยู่ตลอด บัดนี้พระองค์ถูกจัดให้ไปอยู่ในกลุ่มของผู้ลวงละเมิด พระองค์จะต้องแบกรับความผิดของมนุษย์ที่ล้มลงในบาปนั้นไว้ ความผิดของเราทั้งหมดจะต้องเอาไปวางไว้บนพระองค์ผู้ทรงปราศจากบาปสำหรับพระองค์แล้วบาปเป็นสิ่งที่น่ากลัวมากเพียงไร ภาระหนักของความผิดที่พระองค์จะต้องแบกนั้น

หนักมากเพียงไรจนพระองค์ถูก
ทดลองให้หาว่าพระองค์จะ
ถูกกดดันออกไปจากความรักของ
พระบิดาตลอดกาล พระองค์ทรง
รู้สึกได้ถึงพระพิโรธของพระเจ้าที่มี
ต่อการล่วงละเมิดว่าน่ากลัวมาก
เพียงไรจนเปล่งพระสุรเสียงออกมา
ดังๆ ว่า “ใจของเราเป็นทุกข์แทบ
จะตาย” {DA 685.2}

ในขณะที่พวกเขาเดินเข้าไปใกล้
สวน สาวกสังเกตเห็นว่าพระอาจารย์
ของเขาทั้งหลายเปลี่ยนไปอย่าง
เด่นชัด พวกเขาไม่เคยเห็นพระองค์
โศกเศร้าและเจ็บช้ำเช่นนี้มาก่อน
ในขณะที่พระองค์เสด็จพระราช
ดำเนินต่อไป ความเศร้าสลด
ประหลาดนี้เพิ่มมากขึ้น แต่ถึง
กระนั้น พวกเขาต่างไม่กล้าทูลถาม
พระองค์ถึงสาเหตุของความทุกข์
โศกเช่นนี้ พระวรกายของพระองค์
โอนเอนไปมาราวกับว่าจะล้ม เมื่อ
เขาทั้งหลายมาถึงสวน สาวกตั้งหน้า
ตั้งตามองหาที่พักประจำของพระ
อาจารย์เพื่อพระองค์จะได้พัก บัดนี้
พระองค์จะต้องใช้ความพยายาม
อย่างมากกับทุกอย่างก้าว พระองค์
โอศุดรณด้วยเสียงที่ดัง เสมือนหนึ่ง

ตกอยู่ภายใต้ความทุกข์ทรมานของ
ภาระที่น่ากลัว มิตรสหายของพระ
องค์จะต้องคอยพยุงพระองค์ถึงสอง
ครั้ง ไม่เช่นนั้นแล้วพระองค์คงล้ม
พับลงไปกับพื้น {DA 685.3}

พระเยซูทรงละสาวกทุกคน
ยกเว้นสามคนไว้ตรงใกล้บริเวณทาง
เข้าสวน โดยทรงกำชับให้พวกเขา
อธิษฐานเพื่อตัวเองและเพื่อพระองค์
พระองค์เสด็จดำเนินเข้าไปยังสวน
ชั้นในของสวนที่เงียบสงบพร้อม
เปโตร ยากอบและยอห์น สาวก
สามคนนี้เป็นมิตรสหายสนิทที่สุด
ของพระองค์ พวกเขาเห็นพระรัศมี
ของพระองค์บนภูเขาเมื่อพระองค์
ทรงจำแลงพระกาย พวกเขาเห็น
โมเสสและเอลียาห์สนทนากับ
พระองค์ พวกเขาได้ยินพระ
สุรเสียงจากสวรรค์ บัดนี้ ในขณะที่
จะต้องดิ้นรนต่อสู้ยิ่งใหญ่ พระคริสต์
ทรงประสงค์ที่จะให้พวกเขาอยู่ใกล้
พระองค์ พวกเขาเคยค้างคืนกับ
พระองค์ในสถานที่สงบแห่งนี้เสมอ
ในช่วงเวลาเหล่านี้ เมื่อได้เฝ้าระวัง
และอธิษฐานแล้ว พวกเขามักจะ
หลับห่างจากพระอาจารย์แต่เพียง
เล็กน้อยโดยจะไม่ถูกรบกวนอีก

จนกระทั่งพระองค์ทรงปลุกพวกเขาในเวลาเช้าเพื่อออกไปทำงานในวันใหม่อีกครั้ง แต่บัดนี้พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้พวกเขาใช้เวลาอธิษฐานร่วมกับพระองค์ แต่ถึงกระนั้นพระองค์ทรงทนไม่ได้ที่จะให้พวกเขามองเห็นความระทมทุกข์ที่พระองค์จะต้องทนแบกรับไว้ {DA 686.1}

พระองค์ตรัสว่า “จงอยู่ที่นี้และเฝ้าระวังกับเรา” {DA 686.2}

พระองค์เสด็จดำเนินห่างออกไปจากพวกเขาสักระยะหนึ่งที่ไม่ไกลเท่าไรนัก แต่พอจะมองเห็นพระองค์และได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และพระองค์ทรงล้มลงไปกับพื้น พระองค์ทรงรู้สึกว่เพราะบาป พระองค์ทรงถูกแยกออกไปจากพระบิดาของพระองค์ ช่อแค้นนั้นกว้าง มีดและลิกมากเพียงไรจนทำให้วิญญาณจิตของพระองค์สิ้นส่ทำนด้วยความขยะแขยงอยู่หน้าช่อแค้นนั้น พระองค์จะไม่ใช้อำนาจความเป็นพระเจ้าหนีความเจ็บปวดนี้ให้พ้น ในฐานะมนุษย์พระองค์จะต้องแบกรับความทุกข์ทรมานอันเกิดจากผลของบาปของ

มนุษย์ ในฐานะมนุษย์พระองค์จะต้องยอมทนกับพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อการล่วงละเมิด {DA 686.3}

บัดนี้พระคริสต์ประทับอยู่ในตำแหน่งการวางตัวที่ไม่เหมือนกับที่พระองค์ทรงเคยดำรงมาก่อน คำของผู้เผยพระวจนะบรรยายความทุกข์ทรมานของพระองค์ไว้ได้อย่างดีเลิศว่า “จงตื่นขึ้นต่อสู้ผู้เลี้ยงแกะของเรา จงต่อสู้ผู้ที่สนิทกับเรา จงต่อสู้ผู้เลี้ยงและฝูงแกะนั้นจะกระจัดกระจายไป เราจะพลิกมือของเรามาต่อสู้กับตัวเล็กตัวน้อย” เเศคาริยาห์ 13:7 ในฐานะที่พระคริสต์ทรงเป็นตัวแทนและทรงเป็นผู้รับประกันพันธสัญญาของมนุษย์ที่บาปผิด พระองค์ทรงกำลังรับความทุกข์ทรมานที่อยู่ภายใต้ความยุติธรรมของพระเจ้า พระองค์ทรงเข้าใจว่าความยุติธรรมมีความหมายว่าอย่างไร ก่อนหน้านี้พระองค์ทรงทำหน้าที่เป็นผู้ไกลเกลี่ยให้แก่คนอื่นๆ แต่ในเวลานี้พระองค์ทรงปรารถนาผู้ไกลเกลี่ยให้แก่ตัวพระองค์เอง {DA 686.4}

ในขณะที่พระคริสต์ตระหนักว่าความเป็นหนึ่งระหว่างพระองค์กับพระบิดานั้นขาดสะบั้นไปแล้ว

พระองค์ทรงหวั่นวิตกว่าในสภาพ
ธรรมชาติของความเป็นมนุษย์นั้น
จะทนต่อความขัดแย้งกับอำนาจ
ของความมืดที่กำลังจะมาถึงไม่ได้
ที่ถิ่นทุรกันดารแห่งการทดลอง
ชะตากรรมของเผ่าพันธุ์มนุษย์เคย
ตกเป็นเดิมพัน ในเวลานั้นพระ
คริสต์ทรงเป็นผู้ได้รับชัยชนะ บัดนี้
ผู้ล่อลวงมาเพื่อการปล้ำสู้ที่น่ากลัว
ครั้งสุดท้าย ในช่วงเวลาสามปีแห่ง
พันธกิจของพระองค์ มารตระเตรียม
เพื่อการนี้มาตลอด สำหรับมารแล้ว
ทุกอย่างตกอยู่ในความเสี่ยง หาก
มารพ่ายแพ้ตรงจุดนี้ ความหวังที่จะ
เป็นผู้ครอบครองจะสูญสิ้นไป อาณา
จักรของโลกจะตกไปเป็นของพระ
คริสต์ มารเองจะแพ้และถูกขับออก
ไป แต่หากมันชนะพระคริสต์ได้
โลกนี้จะเป็นอาณาจักรของซาตาน
และมนุษยชาติจะอยู่ใต้อำนาจของ
มันไปตลอดกาลด้วยประเด็นความ
ขัดแย้งที่อยู่เบื้องพระพักตร์พระ
คริสต์เช่นนี้ จิตวิญญาณของพระองค์
กลัวอย่างเต็มที่ว่าพระองค์กับพระเจ้า
จะถูกแยกออกจากกัน ซาตานบอก
พระองค์ว่าหากพระองค์ทรงเป็นผู้
รับประกันให้โลกที่บาปนี้แล้ว การ

แยกทางนี้ก็จะถาวรไปตลอด
นิรันดร์กาลพระองค์จะถูกจัดให้
มาเป็นส่วนหนึ่งในอาณาจักรของ
ซาตานและไม่ร่วมเป็นหนึ่งกับ
พระเจ้าอีกต่อไป {DA 686.5}

แล้วจะได้อะไรจากการสละชีพ
ในครั้งนี้เล่า? ความผิดและความไม่
ซำบซึ่งในพระคุณของมนุษย์นั้นดู
แล้วสิ้นหวังอย่างมากเพียงไร! ซาตาน
เอาคุณลักษณะอันโหดร้ายที่สุด
กระหน่ำใส่พระผู้ช่วยให้รอดด้วยการ
พูดกับพระองค์ว่า พวกคนที่อ้างว่า
ตนได้เปรียบในด้านทรัพย์สินสมบัติ
และด้านจิตวิญญาณกว่าผู้อื่นต่าง
พากันปฏิเสธเจ้าแล้ว พวกเขาคอย
หาทางที่จะทำลายเจ้าผู้เป็นรากฐาน
เป็นจุดศูนย์รวมและเป็นตราประทับ
ของพระสัญญาที่ทำให้เขาทั้งหลาย
เป็นประชากรพิเศษ สาวกคนหนึ่ง
ของเจ้าเองที่คอยฟังคำแนะนำของ
เจ้าและอยู่ในแนวหน้าของการเข้า
ร่วมกิจการของคริสตจักรจะทรยศ
เจ้า ผู้ติดตามอย่างกระตือรือร้น
ที่สุดคนหนึ่งจะปฏิเสธเจ้า ทุกคน
จะละทิ้งเจ้า ตัวของพระคริสต์เอง
ก็ทรงเกลียดชังความคิดนี้ คนที่
พระองค์ทรงลงแรงเพื่อช่วยให้รอด

คนที่พระองค์ทรงรักมากเช่นนี้
เข้าไปร่วมในอุบายของซาตาน เรื่อง
เช่นนี้ทิ่มแทงจิตวิญญาณของ
พระองค์ ความขัดแย้งนี้ร้ายแรง
น่ากลัวนัก ปริมาณของความขัดแย้ง
ได้แก่ความผิดของประชาชาติ ของ
ผู้ที่กล่าวหาและของผู้ทรยศพระองค์
เป็นความผิดของโลกที่ตกอยู่ใน
ความชั่วช้า บาปของมนุษย์ทัพบก
ลงใส่พระคริสต์อย่างหนักและความ
รู้สึกได้ถึงพระพิโรธของพระเจ้าที่มี
ต่อบาปนั้นกำลังบดขยี้ชีวิตของพระ
องค์อยู่ {DA 687.1}

จงมองไปยังพระองค์ผู้ทรง
ใคร่ครวญพินิจถึงราคาที่จะต้อง
ชำระให้กับจิตวิญญาณของมนุษย์
ในความระทมทุกข์ พระองค์ทรงยึด
พื้นดินเยือกเย็นไว้แน่น รวากับว่า
จะป้องกันพระองค์จากการถูกดึงให้
ห่างออกไปจากพระเจ้าได้ น้ำค้าง
หนาวเหน็บของยามค่ำคืนตกใส่
พระวรกายที่ห่มอบราบอยู่กับพื้น
แต่พระองค์หาได้ใส่พระทัยไม่ จาก
ริมฝีพระโอษฐ์ที่ซีด มีเสียงร้องขมขื่น
ดังขึ้นมาว่า “โอพระบิดาของข้า
พระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ช่วยนี้
เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด” แต่

จวบจนบัดนี้ พระองค์ยังตรัสเพิ่ม
อีกว่า “แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นไป
ตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่
ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”
{DA 687.2}

หัวใจมนุษย์ร้องหาความเห็นใจ
ในขณะที่ตกอยู่ในความทุกข์ทรมาน
พระคริสต์ทรงรู้สึกได้ถึงความ
ปรารถนานั้นจนถึงกันบังธรรมชาติ
ของพระองค์ ด้วยจิตวิญญาณเศร้า
ระทมที่สุด พระองค์เสด็จมายังสาวก
ของพระองค์ พร้อมด้วยความ
ปรารถนาที่จะไต่ยื่นคำพูดที่ปลอบ
ประโลมใจจากผู้ที่พระองค์ทรงเคย
อวยพระพรและปลอบประโลมอยู่
เสมอ และปกป้องไว้จากความเศร้า
โศกและความลำบากใจ พระองค์
ผู้ทรงบ่อยครั้งมีคำปลอบประโลมใจ
ที่จะประทานให้เขาเหล่านั้นบัดนี้กำลัง
ตกอยู่ในความทุกข์ที่เหนือธรรมชาติ
ของมนุษย์ และพระองค์ทรงปรารถนา
ที่จะทราบว่าพวกเขากำลังอธิษฐาน
เพื่อพระองค์และเพื่อตัวพวกเขาเอง
ความร้ายกาจของบาปนั้นมีดมน
มากเพียงไร! การทดลองอย่าง
รุนแรงคือปล่อยให้มนุษย์ชาติแบก
รับผลจากความผิดของตนเองใน

ขณะที่พระองค์ประทับอยู่เบื้องพระ
พักตร์พระเจ้าอย่างผู้บริสุทธิ์ปราศ-
จากความผิด หากเพียงแต่พระองค์
จะทรงทราบว่าสาวกของพระองค์
เข้าใจและซาบซึ้งในเรื่องนี้แล้ว พระ
องค์ก็จะมีกำลังเข้มแข็งขึ้น {DA
687.3}

ด้วยความเจ็บปวด พระองค์
ทรงพยายามลุกขึ้น เสด็จดำเนิน
อย่างโศกเศร้าไปยังที่ที่พระองค์ได้ทรง
ละพระสหายของพระองค์ไว้ แต่
พระองค์ “ทอดพระเนตรเห็นเขา
ทั้งหลายนอนหลับอยู่” หากพระองค์
ไปพบว่าพวกเขากำลังอธิษฐานอยู่
พระองค์ก็คงจะทรงโล่งพระทัย
หากพวกเขาได้เข้าไปหาที่ลี้ภัยใน
พระเจ้าแล้ว ตัวแทนของชาตानจะ
ไม่มีทางเอาชนะเหนือพวกเขาได้
พระองค์คงจะได้รับความเล้าโลม
พระทัยด้วยความเชื่อที่มั่นคงของ
พวกเขา แต่พวกเขาไม่ได้เอาใจใส่
คำเตือนที่มาถึงครั้งแล้วครั้งเล่า
ว่า “จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน” ใน
ช่วงแรก พวกเขาเป็นทุกข์ที่เห็น
พระอาจารย์ที่โดยปกติสงบนิ่งและ
สง่าผ่าเผย ปล้ำสู้กับความทุกข์ที่
เกินความเข้าใจของพวกเขา พวกเขา

เขาอธิษฐานขณะที่ได้ยินเสียงร้อง
หนักแน่นของผู้ที่เป็นทุกข์ พวกเขา
ไม่ได้ตั้งใจที่จะละทิ้งพระอาจารย์ไป
แต่ดูเหมือนว่าพวกเขาซาไปทั้งตัว
ด้วยความมึนงง ซึ่งสามารถสะบัด
ทิ้งไปได้หากพวกเขายังคงวิงวอน
ทูลขอพระเจ้าต่อไป พวกเขาไม่ได้
ตระหนักถึงความจำเป็นที่ต้องเฝ้า
ระวังและอธิษฐานด้วยความจริงใจ
เพื่อที่จะทนต่อการทดลองได้ {DA
688.1}

ก่อนที่พระเยซูจะเสด็จหันกลับ
อย่างพระบาทม่งตรงไปยังสวนเฟีย
เล็กน้อยพระองค์ตรัสกับสาวกว่า
“ในคืนวันนี้พวกท่านทุกคนจะทิ้งเรา”
พวกเขาให้ความมั่นใจรับรองอย่าง
เข้มแข็งหนักแน่นว่าจะยอมเข้าคุกและ
ยอมตายกับพระองค์ และเปโตรที่น่า
สงสารและมั่นใจในตนเองยังพูดเสริม
อีกว่า “แม้ว่าทุกคนจะทิ้งพระองค์
แต่ข้าพระองค์จะไม่ทิ้งพระองค์”
มาระโก 14:27, 29 แต่พวกเขาสว
างใจในตัวเอง พวกเขาไม่ได้มอง
ไปยังพระเจ้าพระผู้ทรงฤทธิ์ยิ่งใหญ่
ตามที่พระคริสต์ทรงแนะนำให้พวกเขา
ทำ ด้วยเหตุนี้ในเวลาที่พระผู้ช่วย
ให้รอดต้องการความเห็นใจและ

คำอธิษฐานของพวกเขามากที่สุด ก็พบว่าพวกเขาหลับไป แม้เปโตร ก็ยังหลับเช่นกัน {DA 688.2}

และยอห์น สาวกที่พระองค์ ทรงรัก ผู้ที่เอนกายบนพระอุระของ พระเยซูก็ยังหลับไปด้วย แน่แน่นอน ที่เดียว ความรักของยอห์นที่ถวาย พระอาจารย์ของเขานั้น น่าจะทำให้ เขายังคงตื่นอยู่ได้ ในช่วงเวลาอัน แสนเตร้าอย่างที่สุดของพระองค์นี้ คำอธิษฐานอันจริงใจของยอห์นน่า จะระคนกับคำอธิษฐานของพระ ผู้ช่วยให้รอดที่เขารัก พระผู้ไถ่ใช้ เวลาตลอดคืนอธิษฐานเพื่อสาวก ของพระองค์ เพื่อความเชื่อของ พวกเขาจะไม่ล้มเหลว หากในเวลานี้ พระเยซูจะทรงถามยากอบและ ยอห์นด้วยคำถามที่เคยตรัสถามมา แล้วครั้งหนึ่งว่า “ถ้ายี่ซึ่งเราจะตีมันนั้น ท่านจะตีมันได้หรือ และบัดนี้ตีมันนั้น ซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ?” พวกเขาคงจะไม่อาจหาญที่จะทูล ตอบว่า “พวกข้าพระองค์ทำได้” มัทธิว 20:22 TKJV {DA 689.1}

สาวกตื่นเมื่อได้ยินพระสุรเสียง ของพระเยซูแต่พวกเขาแทบจำ พระองค์ไม่ได้ ความปวดร้าวเปลี่ยน

พระพักตร์ของพระองค์ไปมาก พระ เยชูตรัสกับเปโตรว่า “ซีโมนเอ๋ย ท่านยังนอนหลับหรือ? จะเฝ้าอยู่ สักชั่วโมงเดียวไม่ได้หรือ? ท่าน ทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อจะไม่ถูกการทดลอง จิตวิญญาณ พร้อมแล้วก็จริง แต่กายยังอ่อนกำลัง” ความอ่อนแอของสาวกปลุกความ เห็นใจของพระเยซู พระองค์ทรง หวาดกลัวว่าพวกเขาจะทนกับการ ทดสอบซึ่งจะตกลงมายังพวกเขาใน การทรยศและความตายของพระองค์ ไม่ได้ พระองค์ไม่ทรงตำหนิพวกเขา แต่ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวัง และอธิษฐาน เพื่อจะไม่ถูกการ ทดลอง” แม้ขณะอยู่ในความทุกข์ ระทมอย่างสาหัส พระองค์ยังทรง หาข้อแก้ตัวให้กับความอ่อนแอของ พวกเขา พระองค์ตรัสว่า “จิตวิญญาณ พร้อมแล้วก็จริง แต่กายยังอ่อนกำลัง” {DA 689.2}

อีกครั้งหนึ่ง ความทุกข์ระทม อย่างแสนสาหัสเหนือธรรมชาติ มนุษย์ครอบงำพระบุตรของพระเจ้า ไว้ และด้วยสภาพที่อ่อนเปลี้ยและ เพลี้ยแรง พระองค์เสด็จดำเนินอย่าง โขชะตโขเซกลับไปยังสถานที่เดิมที่

ปล้ำสู้มาก่อน ความทุกข์ทรมานของพระองค์ยิ่งใหญ่มากกว่าเดิม ขณะที่ความทุกข์ทรมานทางจิตวิญญาณมาถึงพระองค์ “*เหงื่อของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตเม็ดใหญ่ไหลหยดลงถึงดิน*” ต้นไซปรัสและต้นปาล์มเป็นพยานอยู่อย่างเงียบๆ ถึงความปวดร้าวของพระองค์ หยดน้ำค้างขนาดใหญ่หยดจากกิ่งที่มีใบไม้แน่นหนาลงมายังพระวรกายอันปวดร้าวของพระองค์ เสมือนหนึ่งว่าธรรมชาติรำไให้ให้กับพระองค์ ผู้ทรงเป็นต้นกำเนิดสิ่งทั้งปวง ทรงกำลังปล้ำต่อสู้อย่างโดดเดี่ยวกับอำนาจของความมืด {DA 689.3}

ก่อนหน้านี้เพียงเล็กน้อย พระเยซูประทับอยู่อย่างงามสง่าราวกับต้นสนสีดายิ่งใหญ่ ด้านใต้แม่พายุของการขัดขวางที่โหมกระหน่ำพัดใส่พระองค์ ความคิดต่อต้าน หัวใจที่เต็มไปด้วยความโหดเหี้ยมและเล่ห์เหลี่ยมจู่โจมพระองค์มาแล้ว และเอาชนะพระองค์ไม่ได้ พระองค์ประทับอย่างงามสง่าในฐานะพระบุตรของพระเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงเป็นเหมือนต้นอ้อถูกพายุร้ายกระหน่ำและหักงอไป พระองค์เสด็จมาถึง

ห้วงสุดท้ายพระราชกิจของพระองค์อย่างผู้มีชัย โดยได้ชัยชนะในทุกอย่างก้าวเหนืออำนาจความมืด ในฐานะผู้ที่ได้ทรงรับเกียรติสิริ พระองค์ทรงประกาศว่าทรงเข้าร่วมเป็นหนึ่งกับพระเจ้า ด้วยสำเนียงตรัสอย่างไม่อิดโรย พระองค์ทรงเปล่งเสียงเพลงถวายสรรเสริญพระเจ้า พระองค์ตรัสกับสาวกด้วยพระดำรัสที่หนุนใจและอ่อนโยนมาแล้ว บัดนี้เวลาของอำนาจแห่งความมืดมาถึงแล้ว บัดนี้พระสุรเสียงของพระองค์ดังขึ้นในยามคำคืนที่เงียบ ไม่ใช่เป็นสำเนียงของชัยชนะ แต่เป็นพระสุรเสียงที่เต็มไปด้วยความทุกข์ของมนุษย์ พระดำรัสของพระองค์มาถึงหูของสาวกที่ง่วงเหงา “*ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าถ้อยนี้เลื่อนพันไปจากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว ก็ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์*” {DA 689.4}

แรงจูงใจอันดับแรกของสาวกคือเข้าไปหาพระองค์ แต่พระองค์ทรงกำชับให้พวกเขาคอยอยู่ที่นั่นเพื่อคอยเฝ้าอธิษฐาน เมื่อพระเยซูเสด็จมาหาพวกเขา พระองค์ยังคงพบสาวกหลับอยู่ อีกครั้งหนึ่ง

พระองค์ทรงประสงค์ที่จะให้สาวก
มาเป็นเพื่อน เพื่อจะรับคำปลอบ
ประโลมที่จะนำความเล้าโลมใจมา
ถวายและขจัดความมืดที่มาอยู่เหนือ
พระองค์ แต่ว่าพวกเขาเลื่อมใสไม่ขึ้น
“พวกเขาไม่รู้ว่าจะทูลพระองค์อย่าง
ไร” การมาปรากฏตัวของพระองค์
อยู่ตรงหน้า ทำให้พวกเขาลุกตื่นขึ้น
พวกเขามองเห็นว่าพระพักตร์ของ
พระองค์มีหยาดเหงื่อเลือดแห่ง
ความทุกข์ระทม และพวกเขาท่วมตัน
ไปด้วยความหวาดกลัวอย่างยิ่ง
พวกเขาไม่เข้าใจความเจ็บปวด
ทางใจนั้น “หน้าตาของท่านเสียโฉม
มากเหลือที่จะเหมือนคน และรูปร่าง
ของท่านก็เสียโฉมเหลือที่จะเหมือน
มนุษย์” อีสยาห์ 52:14 {DA 690.1}

พระเยซูทรงหันกลับไปยังมุม
สงบของพระองค์อีกครั้ง และลึบราบ
ไปกับพื้น ความมืดยิ่งใหญ่่น่ากลัว
ครอบอยู่เหนือพระองค์ ความเป็น
มนุษย์ของพระบุตรของพระเจ้าสัน
ตะท่านอยู่ในห้วงเวลาอันน่ากลัว
บัดนี้พระองค์ไม่ได้อธิษฐานเพื่อ
ความเชื่อของพวกสาวกจะไม่ล้มเหลว
แต่เพื่อจิตวิญญาณทุกข์ระทมของ
พระองค์เองที่ถูกทดลอง เวลา

น่ากลัวมาถึงแล้ว นั่นคือเวลาที่จะ
กำหนดชะตากรรมของโลก ชะตา-
กรรมของมนุษยชาติสันตะท่าน
อยู่ในตราขัง แม้จนกระทั่งถึงเวลานี้
พระคริสต์อาจจะปฏิเสธที่จะดื่มจอก
ที่เป็นส่วนความผิดของมนุษย์ได้ ยัง
ไม่สายเกินไป พระองค์ยังน่าจะ
เช็ดเหงื่อที่เป็นเลือดออกไปจาก
พระนลาฏ (หน้าผาก) และทั้งมนุษย์
ให้พินาสในบาปไปก็ได้ พระองค์ยัง
น่าจะตรัสว่าจงให้ผู้ล่วงละเมิดรับโทษ
ของบาปและเราจะกลับไปยังพระบิดา
ของเรา พระบุตรของพระเจ้าจะดื่มจอก
อันขมขื่นของความอับยศและความ
ระทมหรือ? ผู้บริสุทธิ์จะรับความทุกข์
อันเป็นผลของความสาปแช่งของ
บาปเพื่อช่วยคนที่ผิดหรือ? พระ
เจ้ารัสออกมาจากริมพระโอษฐ์อัน
ซีดของพระเยซูว่า “ข้าแต่พระบิดา
ของข้าพระองค์ ถ้าถ้วยนี้เลื่อนพ้นไป
จากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์
จำต้องดื่มแล้ว ก็ให้เป็นไปตาม
พระทัยของพระองค์” {DA 690.2}

พระองค์ทรงกล่าวคำอธิษฐาน
นี้ถึงสามครั้ง สามครั้งสภาพของ
ความเป็นมนุษย์หดถอยไปด้วย
ความกลัวถึงการเสียสละสุดท้ายที่

ยิ่งใหญ่ แต่บัดนี้ประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติแล่นผ่านเข้ามายังเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลก พระองค์ทรงเล็งเห็นว่าหากปล่อยผู้ลวงละเมิดพระบัญญัติไว้ตามลำพัง พวกเขาจะต้องพิณาศพระองค์ทรงเล็งเห็นถึงความสิ้นหวังของมนุษย์ที่ช่วยตัวเองไม่ได้ พระองค์ทรงเล็งเห็นอำนาจของบาป ความทุกข์และความโศกเศร้าของโลกที่กำหนดให้พิณาศนั้นแล่นผ่านเบื้องพระพักตร์พระองค์ พระองค์ทรงมองเห็นชะตากรรมที่กำลังจะมา และพระองค์ทรงตัดสินพระทัยแล้ว พระองค์จะทรงช่วยมนุษย์ไม่ว่าจะต้องชำระด้วยค่าใช้จ่ายมากเพียงไร แม้ด้วยตัวพระองค์เองก็ตาม พระองค์ทรงยอมรับบาปพิณาศมาด้วยพระโลหิตของพระองค์ เพื่อโดยทางพระองค์คนนับล้านที่กำลังพิณาศจะได้รับชีวิตนิรันดร์ พระองค์เสด็จออกมาจากบัลลังก์แห่งสวรรค์แล้ว เป็นบัลลังก์ที่มีแต่ความบริสุทธิ์ ความสุข และพระสิริ เพื่อช่วยลูกแกะเพียงตัวเดียวที่หลงหาย นั่นคือ โลกใบเดียวที่ล้มลงในการลวงละเมิด และพระองค์จะไม่หันออกไปจากพันธกิจนี้

พระองค์จะทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาของเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ตั้งใจทำบาป บัดนี้คำอธิษฐานของพระองค์ที่เปล่งออกมาจากลมพระโอษฐ์คือการยอมจำนน “ถ้าถ้อยนี้เลื่อนผันไปจากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว ก็ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” {DA 690.3}

เมื่อพระองค์ทรงตัดสินพระทัยเช่นนี้แล้ว พระองค์ทรงล้มหมัดแรงลงไปกับพื้นในขณะที่ยังลุกขึ้นยืนอย่างไม่เต็มที่ บัดนี้พวกสาวกอยู่ที่ไหน พวกเขาควรที่จะเอามืออ่อนโยนมารองรับพระเศียรของพระอาจารย์ที่กำลังเป็นลมและเซ็ดพระนลาฏของพระองค์ที่เสียโฉมมากเกินไปกว่าบุตรมนุษย์ทั้งหลายมิใช่หรือ? พระผู้ช่วยให้รอดจะต้องย่ำบ่อน้ำองุ่นอย่างเดียวดายและไม่มีสักคนเดียวมาอยู่กับพระองค์ที่นั่น {DA 693.1}

แต่พระเจ้าทรงร่วมทุกข์กับพระบุตร ทูตสวรรค์เฝ้ามองความระทมทุกข์ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พวกเขาเห็นกองกำลังอำนาจของซาตานปิดล้อมพระองค์ไว้ ธรรมชาติของพระองค์ถูกความน่ากลัว ลึกลับอย่างขนลุกขนพองกดทับไว้

ในสวรรค์มีแต่ความเจียบ ไม่มีผู้ใด
เล่นพิณ หากมนุษย์มตะมองเห็น
ชาวสวรรค์มองดูด้วยความตะลึง
ในความทุกข์โศกอย่างเจียบๆ เมื่อ
พระบิดาทรงแยกลำแสงความสว่าง
ความรักและพระรัศมีภาพออกไป
จากพระบุตรที่พระองค์ทรงรักได้
พวกเขาจะเข้าใจได้ดียิ่งขึ้นว่าบาป
เป็นสิ่งที่น่าชิงต่อเบื้องพระพักตร์
พระเจ้ามากเพียงไร {DA 693.2}

บรรดาชาวโลกที่ไม่ได้ล้มลง
ในบาปและเหล่าทูตสวรรค์มองดู
ด้วยความสนใจอย่างมากในขณะที่
การต่อสู้กำลังจะปิดฉาก ซาตาน
และบรรดาสมุนชั่วซึ่งเป็นกองกำลัง
ขนาดใหญ่ของผู้ละทิ้งความเชื่อ
เฝ้ามองด้วยใจจดใจจ่อมายังวิกฤต
ครั้งยิ่งใหญ่นี้ ในพระราชกิจแห่งการ
ไถ่ให้รอดกองกำลังแห่งความดีและ
ความชั่วคอยเฝ้าดูว่าพระเจ้าจะทรง
ตอบคำอธิษฐานของพระคริสต์ที่ทรง
กล่าวซ้ำถึงสามครั้งอย่างไร ทูต
สวรรค์คอยอยู่เพื่อเฝ้าการบรรเทา
มาถวายพระเจ้าผู้ทรงตกอยู่ใน
ความทุกข์ทรมานแต่พวกเขาทำ
อย่างนี้ไม่ได้ เส้นทางหลบหนีไม่มี
ไว้ให้แก่พระบุตรของพระเจ้า ใน

วิกฤตที่น่ากลัวเช่นนี้ ในขณะที่ทุกสิ่ง
ทุกอย่างตั้งอยู่เป็นเดิมพัน เมื่อจอก
ลึกลับซ่อนอยู่ในพระหัตถ์ของผู้ที่ตก
อยู่ในความทุกข์ระทม สวรรค์ได้
เปิดออก แสงสว่างส่องออกมาจาก
ท่ามกลางพายุมืดของห้วงเวลาวิกฤต
และทูตสวรรค์ยิ่งใหญ่องค์นั้นที่ยืน
อยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้าและเป็นผู้
ที่รับตำแหน่งที่ซาตานทิ้งไปเมื่อ
เขาล้มลงได้มายืนอยู่เคียงข้างพระ
คริสต์ ทูตสวรรค์ไม่ได้มาเพื่อนำจอก
ออกไปจากพระหัตถ์ของพระคริสต์
แต่มาถวายกำลังใจเพื่อให้พระองค์
เต็มจอกนั้น พร้อมนำความมั่นใจ
ในความรักของพระบิดามาถวาย
เขามาเพื่อถวายกำลังใจให้ผู้อ่อนวอน
ผู้ทรงเป็นทั้งมนุษย์และพระเจ้า
เขาทูลให้พระองค์มองไปยังสวรรค์
ที่เปิดอยู่ ทูลบอกพระองค์ถึงจิต
วิญญาณที่จะได้รับความรอดอัน
เนื่องจากผลของความทุกข์ทรมาน
ของพระองค์ เขาถวายความมั่นใจ
ให้พระองค์ว่าพระบิดาของพระองค์
ทรงยิ่งใหญ่และทรงอำนาจเหนือ
กว่าซาตาน ความตายของพระองค์
จะตีซาตานให้พ่ายแพ้ไปอย่างเด็ด
ขาด และอาณาจักรของโลกนี้จะทรง

โปรดประทานให้แก่เหล่าชนมิกชน
ของพระเจ้าผู้สูงสุด เขาทูลบอกว่า
พระองค์จะทรงมองเห็นจิตวิญญาณ
ของพระองค์เองเจ็บปวดและได้รับความ
พอพระทัย เพราะพระองค์จะ
ได้เห็นมวลมนุษย์จำนวนมากได้รับความ
รอดตลอดนิรันดร์ {DA 693.3}

ความปวดร้าวทรมานใจของ
พระคริสต์ไม่ได้สิ้นสุดลงแต่ความ
ห่อเหี่ยวและความท้อแท้พระทัยหาย
ไปจากพระองค์ พายุยังคงไม่สงบ
แต่พระองค์ผู้ทรงเป็นเป้าหมายของ
การจู่โจมนั้นทรงได้รับการชูกำลังที่
จะเผชิญหน้ากับความโหดร้ายของ
พายุ พระองค์หลุดออกมาด้วย
อารมณ์ที่เยือกเย็นและจิตใจที่สงบ
นิ่ง สันติสุขของสวรรค์อยู่บนพระ
พักตร์ที่อาบด้วยพระโลหิต พระองค์
ทรงแบกภาระซึ่งไม่มีมนุษย์คนใด
จะทนแบกได้ เพราะพระองค์ทรง
ลืมนรสความทรมานแห่งความตาย
ของมนุษย์ทุกคน {DA 694.1}

แสงสว่างที่ล้อมอยู่รอบพระ
ผู้ช่วยให้รอดปลุกสาวกที่หลับอยู่
ให้ตื่นขึ้นในทันทีทันใด พวกเขาเห็น
ทูตสวรรค์ก้มลงไปยังพระอาจารย์
ที่นอนคว่ำอยู่กับพื้น พวกเขาเห็น

ทูตสวรรค์ยกพระเศียรของพระผู้ช่วยให้
รอดขึ้นมาแนบกับอกและชี้ขึ้น
ไปยังสวรรค์ พวกเขาได้ยินเสียงของ
เขาตั้งเสียงดนตรีอันไพเราะที่สุด
พูดคำปลอบประโลมใจและคำแห่ง
ความหวัง สาวกจำภาพขณะอยู่บน
ภูเขาล้างพระกายได้ พวกเขาจำ
รัศมีภาพที่ล้อมพระเยซูไว้ขณะอยู่
ในวิหาร และพระสุรเสียงของ
พระเจ้าที่ตรัสออกมาจากเมฆ
บัดนี้รัศมีภาพเดียวกันนี้ปรากฏให้
เห็นอีกครั้ง และพวกเขาไม่กลัว
สิ่งใดที่จะเกิดกับพระอาจารย์ของ
พวกเขาอีกแล้ว พระองค์ทรงอยู่ภายใต้
การดูแลของพระเจ้า ทูตสวรรค์
ยิ่งใหญ่องค์หนึ่งได้รับบัญชาให้มา
ปกป้องพระองค์ อีกครั้งหนึ่งด้วย
ความอิดโรยสาวกพ่ายแพ้ต่อความ
มีนงที่ครอบงำพวกเขา อีกครั้งหนึ่ง
พระเยซูก็ทรงพบพวกเขาหลับอยู่
{DA 694.2}

พระเยซูทรงเพ่งมองพวกเขา
ด้วยความโศกเศร้าพระทัยตรัสว่า
“พวกท่านยังจะนอนต่อไปให้หาย
เหนื่อยอีกหรือ? นี่แหละ เวลาใกล้
แล้ว บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้
ในมือของพวกคนบาป” {DA 694.3}

แม้ขณะที่พระองค์ตรัสพระ
คำรัสเหล่านี้อยู่นั้น พระองค์ทรง
ได้ยินเสียงฝีเท้าของฝูงชนที่ตามหา
พระองค์และพระองค์ตรัสว่า “ลุกขึ้น
ไปกันเถิด คนที่ทรยศเรามาใกล้แล้ว”
{DA 694.4}

ไม่มีร่องรอยของความทุกข์
ระทมปวดร้าวใจที่เพิ่งผ่านมาเหลือ
ให้เห็นในขณะที่พระเยซูทรงก้าว
พระบาทเข้าเผชิญหน้ากับผู้ทรยศ
พระองค์ประทับอยู่อย่างโดดเด่น
หน้าสาวกตรัสถามว่า “พวกท่าน
มาหาใคร?” พวกเขาตอบว่า “มาหา
เยซูชาวนาซาเร็ธ” พระเยซูตรัสตอบ
ว่า “เราเป็นผู้นั้น” ขณะที่พระองค์
ตรัสพระคำรัสเหล่านี้อยู่นั้น ทูต
สวรรค์ที่คอยปรนนิบัติพระเยซูใน
ช่วงเวลาที่ล่วงมาแล้วนั้นได้เข้าไป
อยู่ระหว่างพระองค์และฝูงชน แสง
ของพระเจ้าส่องสว่างบนพระพักตร์
ของพระเยซูและมีสันฐานเหมือน
นกพิราบมาปิดล้อมพระองค์ไว้ ขณะที่
ที่อยู่หน้ารัศมีภาพของพระเจ้านี้
ฝูงฆาตรกรไม่อาจยืนอยู่ได้ชั่วขณะ
หนึ่ง พวกเขาโซเซถอยออกไป
พวกปุโรหิต พวกผู้ปกครอง พวก
ทหาร และแม้กระทั่งยูดาสล้มไป

กับพื้นราบกับคนตาย {DA 694.5}

ทูตสวรรค์ถอยกลับไป และ
แสงสว่างเลือนหายไป พระเยซูมี
โอกาสหนี แต่พระองค์ทรงยังคง
อยู่ที่นั่น นิ่งสงบและควบคุมตนได้
ในฐานะของผู้ที่ทรงได้รับเกียรติสิริ
แล้วพระองค์ประทับอยู่ท่ามกลาง
กลุ่มคนที่มีหัวใจแข็งกระด้างที่บัดนี้
หมอบราบอยู่กับพื้นอย่างช่วยเหลือ
ตัวเองไม่ได้อยู่เบื้องพระบาทของ
พระองค์ สาวกจ้องมองในความเงิบ
ด้วยความฉงนและเกรงขามตกใจ
กลัว {DA 694.6}

แต่ภาพเหตุการณ์เปลี่ยนไป
อย่างรวดเร็ว ฝูงม็อบลุกขึ้นยืนอีกครั้ง
ทหารชาวโรมัน พวกปุโรหิตและ
ยูดาสยืนล้อมพระคริสต์ไว้ ดูประหนึ่ง
ว่าพวกเขาจะอายใจกับความอ่อนแอ
ของตนเองและหวาดกลัวว่าพระองค์
จะหลบหนีไปจากพวกเขา อีกครั้ง
หนึ่ง พระผู้ไถ่ตรัสถามว่า “พวกท่าน
มาหาใคร” พวกเขามีหลักฐานแสดง
ว่าพระองค์ผู้ประทับอยู่ต่อหน้าพวก
เขาทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า
แต่พวกเขาไม่ยอมรับว่าพระองค์
ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า อีก
ครั้งหนึ่งพวกเขาตอบคำถาม “พวก

ท่านมาหาใคร” ว่า “มาหาเยชูชาวนาซาเร็ธ” แล้วพระผู้ช่วยให้รอดตรัสตอบว่า “เราบอกท่านแล้วว่าเราเป็นผู้นั้น ถ้าท่านตามหาเราก็จงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด” ในขณะที่พระองค์ทรงขึ้นไปที่พักสาวก พระองค์ทรงทราบดีว่าความเชื่อของพวกเขานั้นอ่อนแอเพียงไร และพระองค์ทรงประสงค์ที่จะปกป้องพวกเขาจากการทดลองและความทุกข์ลำบากเพื่อเขาเหล่านั้นพระองค์ทรงพร้อมที่จะถวายพระองค์เองเป็นเครื่องเผาบูชา {DA 695.1}

ยูดาสผู้ทรยศนั้นไม่ได้ลืมบทที่เขาต้องแสดง ในขณะที่ฝูงชนเข้ามายังสวน ยูดาสเป็นผู้นำทาง มหาปุโรหิตเดินตามมาอย่างใกล้ชิด เขาให้อาณัติสัญญาแก่ผู้ที่ตามล่าพระเยซูว่า “เราจับท่านนับใครก็เป็นคนนั้นแหละ จงจับเขาไว้” มัทธิว 26:48 บัดนี้เขาแสวงหาตัวว่าไม่มีส่วนเข้าร่วมกับพวกเขา เมื่อเขาเข้ามาใกล้พระเยซู เขาจับพระหัตถ์ของพระองค์เสมือนจับมือของเพื่อนที่เขาคุ้นเคยด้วยคำพูดที่ว่า “สวัสดิ์พระอาจารย์” เขาจับท่านนับพระองค์ซ้ำหลายครั้งและดูประหนึ่งว่าทำให้ ทำตัวเสมือน

ว่าเห็นใจพระองค์ที่ตกอยู่ภายใต้ภัยอันตราย {DA 695.2}

พระเยชูตรัสกับเขาว่า “เพื่อนเอ๋ย จงทำตามที่ท่านตั้งใจเถิด” พระสุรเสียงของพระองค์นั้นสั่นด้วยความทุกข์ในขณะที่ตรัสต่อไปว่า “ยูดาส ท่านจะมอบบุตรมนุษย์ด้วยการจูบหรือ?” คำเรียกร้องนี้น่าจะปลุกจิตใต้สำนึกของผู้ทรยศให้ตื่นขึ้นมาและสัมผัสหัวใจที่ต่อต้านของเขา แต่ความมีเกียรติ ความจงรักภักดีและหัวใจที่อ่อนนุ่มไม่มีเหลืออยู่ในตัวของเขามากแล้ว เขายืนอยู่อย่างอางาญและไม่เกรงกลัว แสดงออกถึงท่าทีของความไม่กรุณา เขายอมจำนนตัวให้กับซาตานแล้ว และเขาไม่มีกำลังอำนาจที่จะต่อต้านมัน พระเยซูไม่ได้ปฏิเสธการจูบของผู้ทรยศ {DA 696.1}

ฝูงชนกล้าขึ้นขณะที่เห็นยูดาสสัมผัสบุคคลผู้ที่เมื่อไม่นานมานี้ทรงได้รับเกียรติสิริต่อหน้าต่อตาพวกเขา บัดนี้พวกเขาเข้าจับกุมพระเยซูและเร่งรีบผูกมัดพระหัตถ์อันแสนประเสริฐของพระองค์ที่ได้แต่ใช้เพื่อทำคุณความดีมาตลอด {DA 696.2}

พวกสาวกเคยคิดว่าพระ

อาจารย์คงจะไม่ยอมให้ใครจับพระองค์ เพราะอำนาจเดียวกันที่ทำให้ฝูงชนล้มลงไปราวกับคนตายจะทำให้พวกเขาทำอะไรไม่ได้จนกว่าพระเยซูและสหายจะหนีไปได้ สาวกผิดหวังและเดือดดาลในขณะที่เห็นพวกเขาเอาเชือกผูกพระหัตถ์ของผู้ที่พวกเขาเคารพรัก ในความโกรธ เปโตรชักดาบออกมาอย่างรวดเร็วและพยายามปกป้องพระอาจารย์ แต่เขาตัดได้แค่ใบหูของทาสคนหนึ่ง ของมหาปุโรหิตประจำการ เมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตรสิ่งที่เกิดขึ้น พระองค์ทรงปลดพระหัตถ์ออก แม้ว่าทหารโรมันผูกไว้อย่างแน่นหนา แล้วก็ตามและตรัสว่า “พอเสียที่เถอะ” พระองค์ทรงแตะใบหูที่บาดเจ็บและรักษาให้หายอย่างบริบูรณ์ในทันที แล้วพระองค์ตรัสกับเปโตรว่า “เอาดาบของท่านใส่ฝักเสีย เพราะว่าพวกที่ใช้ดาบจะต้องพินาศ เพราะว่าดาบ ท่านคิดว่าเราจะทูลขอพระบิดาของเราไม่ได้หรือ? และพระองค์ก็จะประทานทูตสวรรค์ให้เรา มากกว่าสิบสองกองพลในทันที” หนึ่งกองมาแทนที่สาวกแต่ละคน พวกสาวกคิด โอ้ ทำไมหนอพระองค์

จึงไม่ช่วยตัวเองและพวกเราด้วย พระองค์ตรัสต่อไปเพื่อตอบความคิดที่ไม่ได้เปล่งออกมาทางวาจาว่า “แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นข้อพระคัมภีร์ที่ว่า จำเป็นจะต้องเป็นอย่างนี้ จะสำเร็จได้อย่างไร?” “เราจะไม่ตีเมธัยซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราหรือ?” ยอห์น 18:11 TKJV {DA 696.3}

เจ้าหน้าที่ผู้ทรงเกียรติของผู้นำชาวยิวไม่ได้ขัดขวางผู้นำเหล่านี้ในการเข้าร่วมการใส่ล่าพระเยซู การจับกุมพระองค์เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่มากที่จะมอบให้ไปอยู่ในมือของผู้น้อย พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองเจ้าเล่ห์เข้าร่วมกับนายทหารรักษาพระวิหารและพวกธรรมาจารย์ในการติดตามยูดาสไปยังสวนเกทเซมนี เป็นกลุ่มคนอะไรเช่นนี้ที่ผู้ทรงเกียรติไปเข้าร่วมด้วย เป็นการก่อกบฏที่ต้องการความตื่นเต้นและพกพาเครื่องมือหลากหลายมากมายทำราวกับว่ากำลังตามล่าสัตว์ป่าตัวหนึ่ง! {DA 696.4}

พระคริสต์ทรงหันพระพักตร์ไปทางพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครอง และทรงจ้องมองพวกเขาด้วยสายพระเนตรที่ตรวจสอบ พระดำรัสที่

พระองค์ตรัสนั้น พวกเขาจะไม่มีวัน
ลืมไปตลอดชีวิต เป็นพระดำรัสที่
แหลมคมประดุจธนูของพระเจ้า
ยิ่งใหญ่ ด้วยความสง่างามมีฐาน
พระองค์ตรัสว่า ท่านทั้งหลายออกมา
จับเราด้วยดาบและตะบองเหมือนกับ
ว่าจะจับขโมยหรือโจร เรานั่ง
สอนอยู่ในบริเวณพระวิหารทุกวัน
ท่านมีทุกโอกาสที่จะวางมือจับกุม
เราแต่ท่านไม่ได้ทำอะไรเลย เวลา
ของยามค่ำคืนเหมาะกับการงานของ
ท่าน “นี่เป็นเวลาของพวกท่าน และ
เป็นอำนาจของความมืด” {DA 697.1}

สาวกหวาดกลัวขณะที่เห็น
พระเยซูปล่อยตัวให้พวกเขาจับและ
ผูกมัดพระองค์ พวกเขาไม่พอใจที่
พระองค์จะต้องยอมทนอยู่ในความ

อับอายที่ตกกับพระองค์เองและตก
กับพวกเขา พวกเขาไม่เข้าใจการ
กระทำของพระองค์ และพวกเขา
โทษพระองค์ที่ยอมจำนนให้กับฝูง
มือบ ด้วยความโกรธและความกลัว
เปโตรเสนอว่าพวกเขาจะต้องช่วยเหลือ
ตัวเอง ด้วยข้อเสนอนี้ “สาวกทั้งหมด
ก็ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป”
แต่พระคริสต์ทรงทำนายนถึงการ
ละทิ้งพระองค์ไว้แล้ว พระองค์ตรัส
ว่า “นี่แน่ะ วันนั้นจะมา และเวลานั้น
ก็มาถึงแล้ว ที่พวกท่านจะต้อง
กระจัดกระจายไปยังที่อยู่ของท่าน
แต่ละคนและจะทิ้งเราไว้คนเดียว
แต่เราไม่ได้อยู่คนเดียว เพราะ
พระบิดาสถิตอยู่กับเรา” ยอห์น
16:32 {DA 697.2}

ทรงปรากฏตัวต่อหน้าอันนาสและ บัลลังก์ศาลคายาฟาส

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 26:57-75; 27:1; มาระโก 14:53-72;
15:1; ลูกา 22:54-71; ยอห์น 18:13-27

พวกเขาเร่งนำพระเยซูข้าม
ลำธารกีโดรน ผ่านสวนหย่อมและ
สวนมะกอกเทศ และถนนอันเจียบ
สงบของเมืองที่หลับไหล เวลาเลย
เที่ยงคืนแล้ว เสียงโหวกเหวกโวยวาย
ของฝูงชนที่วิ่งตามหลังพระองค์มา
นั้นดังไปทั่วบรรยากาศของคำคืน
อันเจียบสงบ พระผู้ช่วยให้รอดถูก
มัดและค้ำกันไว้อย่างหนาแน่น
พระองค์ทรงดำเนินไปด้วยความ
เจ็บปวด แต่คนที่จับกุมพระองค์
เร่งรีบเดินทางมุ่งหน้าอย่างกระตือ
รือร้นไปยังราชวังของอันนาสผู้เป็น
มหาปุโรหิตนอกประจำการ {DA
698.1}

อันนาสเป็นหัวหน้าของครอบครัว
ปุโรหิตประจำการ และเพราะ
เคารพในความอาวุโสประชาชน

จึงยอมรับเขาให้เป็นมหาปุโรหิต คำ
แนะนำของเขาเป็นที่ยอมรับและถือ
ปฏิบัติตั้งพระสุรเสียงของพระเจ้า
สิ่งแรกที่เขาต้องการคือเห็นพระเยซู
ถูกจับในฐานะนักโทษภายใต้อำนาจ
ของพวกเขาปุโรหิต เขาจะต้องอยู่ใน
เหตุการณ์การสอบสวนผู้ต้องหา
เพราะกลัวว่าคายาฟาสที่ด้อย
ประสบการณ์กว่าจะพลาดเป้าหมาย
ของการสอบสวนนี้ เขาจะต้องจัด
กลอุบาย ความฉลาดแกมโกงและ
เล่ห์เหลี่ยมของเขาออกมาใช้ใน
โอกาสนี้ ในทุกเหตุการณ์ จะต้อง
กำหนดโทษพระคริสต์ให้ได้อย่าง
แน่นอน {DA 698.2}

สภาชั้นเฮตรินจะต้องพิพากษา
พระคริสต์อย่างเป็นทางการ แต่
พระองค์จะทรงต้องปรากฏตัวต่อ

หน้าอันนาสก่อนเพื่อการสอบสวนเบื้องต้น ภายใต้การปกครองของรัฐบาลชาวโรมันนั้น สมาชิกเฮตรินกำหนดโทษประหารชีวิตไม่ได้ พวกเขาทำได้แค่สอบสวนนักโทษและส่งต่อคำตัดสินเพื่อให้อำนาจฝ่ายโรมันรับรองเห็นชอบด้วย ดังนั้นจึงจำเป็นต้องตั้งข้อกล่าวหาใส่พระคริสต์เพื่อพวกโรมันจะกำหนดโทษทางอาญาได้และข้อกล่าวหานี้จะต้องกำหนดโทษพระองค์ในสายตาของชาวยิวด้วย มีพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองจำนวนไม่น้อยยอมรับคำสอนของพระเยซู แต่ความกลัวที่จะถูกตัดออกจากศาสนาเป็นอุปสรรคขัดขวางพวกเขาจากการยอมรับพระองค์ พวกปุโรหิตยังจำคำถามของนิโคเดมัสได้ดีที่ว่า “กฎหมายของเราเคยพิพากษาคนโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาหรือรู้ว่าเขาทำอะไรก่อนหรือ?” ยอห์น 7:51 ช่วงขณะหนึ่งคำถามนี้ทำให้สภาแตกแยกและจึงทำให้สภาล้มล้างแผนการนี้ไป การสอบสวนครั้งนี้ไม่ได้เชิญโยเซฟอาริมาเธียและนิโคเดมัสให้เข้าร่วมด้วย แต่อาจจะยังมีบางคนกล้าที่จะหักท้วงเพื่อความยุติธรรมก็ได้ การ

พิจารณาสอบสวนครั้งนี้จะต้องชักนำสมาชิกของสภาชั้นเฮตรินให้รวมกันเป็นหนึ่งเดียวเพื่อต่อต้านพระคริสต์ มีข้อกล่าวหาสองข้อที่พวกปุโรหิตต้องการให้คงไว้ ถ้าพิสูจนีได้ว่าพระเยซูเป็นผู้หมิ่นประมาทพระเจ้า พระองค์ก็จะถูกชาวยิวกำหนดโทษ ถ้าพิสูจนีได้ว่าทรงมีความผิดฐานปลุกระดม พระองค์ก็จะถูกชาวโรมันกำหนดโทษ ข้อกล่าวหาที่สองนี้อันนาสพยายามพิสูจนีให้ได้ เขาไต่สวนพระเยซูเรื่องสาวกและคำสอนของพระองค์ โดยหวังว่านักโทษจะกล่าวบางสิ่งที่เขาจะนำไปใช้การได้ เขามุ่งหวังที่จะได้บางประโยคเพื่อใช้พิสูจนีว่าพระองค์กำลังจัดตั้งองค์กรลับเพื่อมุ่งหวังตั้งอาณาจักรใหม่ แล้วพวกปุโรหิตก็จะส่งมอบพระองค์ให้แก่อำนาจของโรมันในฐานะผู้ก่อความสงบสุขและปลุกระดมการกบฏ {DA 698.3}

พระคริสต์ทรงอ่านจุดประสงค์ของพวกปุโรหิตออกกราวกับหนังสือที่เปิดกางอยู่ ในขณะที่กำลังอ่านจิตใจส่วนลึกที่สุดของผู้ไต่สวนพระองค์ พระองค์ทรงปฏิเสธเรื่องพันธะสหภาพลับระหว่างพระองค์

และผู้ติดตามของพระองค์หรือเรื่อง
ที่พระองค์ทรงรวมตัวกับพวกเขา
อย่างลับ ๆ และในที่มืดเพื่อปกปิด
แผนการของพระองค์ พระองค์
ไม่ทรงมีความลับในเรื่องจุดประสงค์
หรือหลักคำสอนของพระองค์ “เรา
กล่าวให้โลกฟังโดยเปิดเผย” พระองค์
ตรัสตอบ “เราสั่งสอนเสมอทั้งใน
ธรรมศาลาและในบริเวณพระวิหาร
ที่พวกเขายินยอมชุมนุมกัน เราไม่ได้
สอนสิ่งใดอย่างลับ ๆ เลย” {DA 699.1}

พระเจ้าช่วยให้ออดทรงเปรียบ
เทียบลักษณะการทำงานของพระองค์
กับวิธีการของผู้กล่าวหาของพระองค์
เป็นเวลาหลายเดือนแล้วที่พวกเขา
ตามล่าพระองค์และพยายามทำให้
พระองค์ติดกับดักเพื่อจะนำพระองค์
ขึ้นศาลลับที่ซึ่งพวกเขาอาจได้มา
โดยการเบิกความเท็จซึ่งเป็นสิ่งที่
พวกเขาไม่อาจได้มาถ้าทำด้วยวิธี
ยุติธรรม บัดนี้พวกเขากำลังดำเนิน
การตามวัตถุประสงค์ของพวกเขา
อยู่ ผู้ชนจับกุมพระองค์ในเวลา
เที่ยงคืน การเยาะเย้ยและการกระทำ
ทารุณกรรมต่อพระองค์ก่อนที่จะพระองค์
จะถูกพิพากษากำหนดโทษหรือแม้
แต่ถูกกล่าวหาว่าเป็นวิธีการทำงาน

ของพวกเขาไม่ใช่ของพระองค์ การ
กระทำของพวกเขาล่วงละเมิดพระ
บัญญัติ กฎของพวกเขายัง
ประกาศว่ามนุษย์ทุกคนจะต้องถูก
ปฏิบัติราวกับว่าไม่มีความผิดจน
กว่าจะได้รับการพิสูจน์ว่าทำผิดจริง
พวกปุโรหิตต่างก็ถูกกล่าวโทษด้วย
กฎระเบียบของพวกเขาเอง {DA
699.2}

พระเยซูทรงหันไปหาผู้ใต้สวน
และตรัสถามว่า “ท่านถามเราทำไม?”
พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองไม่ได้
ส่งสายลับไปเฝ้าดูการเคลื่อนไหว
ของพระองค์และรายงานทุกคำพูด
ของพระองค์แล้วหรือ? พวกเขา
ไม่ได้ปรากฏตัวอยู่ในทุกการชุมนุม
ของประชาชนและนำข้อมูลพระ
คำรัสตรัสและการกระทำทั้งหมด
ของพระองค์ไปให้แก่ปุโรหิตดอก
หรือ? “จงถามคนที่ฟังเราว่า เรา
พูดอะไรกับพวกเขา” พระเยซูตอบ
“เขารู้ว่าเราสอนอะไร” {DA 699.3}

อันนาสเงียบไปกับคำตอบ
อันแนวนั้น ตอนนี้เขาจะไม่พูดอะไร
กับพระองค์อีกด้วยกลัวว่าพระคริสต์
จะตรัสถึงวิธีการกระทำบางอย่าง
ของเขาซึ่งเขาต้องการปกปิดไว้

ตลอดไป เจ้าหน้าที่คนหนึ่งของเขา
โกรธจัดเมื่อเห็นว่าอันนาสแน่งไป
จึงตบพระพักตร์ของพระเยซูและ
พูดว่า “เจ้าตอบมหาปุโรหิตอย่างนั้น
หรือ?” {DA 700.1}

พระคริสต์ตรัสตอบอย่างใจ
เย็นว่า “ถ้าเราพูดผิดก็จะเป็นพยาน
ในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่าน
ตบเราทำไม?” พระองค์ไม่ตรัส
ตอบได้อย่างรุนแรง คำตอบอันสงบ
ของพระองค์ออกมาจากพระหทัยที่
ปราศจากบาป อดทนนานและอ่อน
โยนซึ่งจะถูกยั่วยุไม่ได้ {DA 700.2}

พระคริสต์ทรงทุกข์ทรมาน
อย่างแสนสาหัสเมื่อถูกสบประมาท
และถูกดูแคลน พระองค์ทรงรับทุก
ความอับยศจากน้ำมือของมนุษย์ที่
พระองค์ทรงสร้างมาและทรงสละ
ตนให้อย่างไร้ข้อจำกัด ความทุกข์
ทรมานของพระองค์เป็นสัดส่วนโดย
ตรงกับความบริสุทธิ์อันสมบูรณ์แบบ
ของพระองค์และความเกลียดชังที่
ทรงมีต่อบาป ความทุกข์ทรมานของ
พระองค์จากมนุษย์ที่ทำตัวราวกับ
เป็นมิตรเช่นนี้จะเป็นการเสียสละ
ของพระองค์อย่างต่อเนื่อง การที่
พระองค์ถูกมนุษย์ที่อยู่ภายใต้การ

ควบคุมของซาตานล่อลวงไว้เช่นนี้เป็น
สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระองค์
และพระองค์ทรงทราบดีว่าเมื่อ
พระองค์ทรงส่งปรกาศอำนาจ
ของพระเจ้าออกมาในเวลาเพียง
ครู่เดียว ผู้ทรมานพระองค์จะถูก
ปราบให้ราบคาบเป็นผงคลี สิ่งนี้ยิ่ง
ทำให้พระองค์ทรงแบกรับความ
ทุกข์ทรมานได้มากยิ่งขึ้น {DA 700.3}

ชาวยิวเฝ้ารอพระเมสสิยาห์
องค์หนึ่งที่จะเสด็จมาปรากฏตัว
อย่างเอิกเกริก พวกเขาคาดหวังว่า
ด้วยการส่องแสงครอบงำแห่งความ
ตั้งใจสักวาบหนึ่ง พระองค์จะเปลี่ยน
กระแสน้ำความคิดของมนุษย์และบังคับ
ให้พวกเขายอมรับอำนาจสูงสุดของ
พระองค์ได้ ด้วยประการฉะนี้ พวก
เขาเชื่อว่าพระองค์จะทรงยกตัว
พระองค์เองขึ้นและสนองความหวัง
อันทะเยอทะยานของพวกเขา ด้วย
เหตุนี้เมื่อพระคริสต์ถูกปฏิบัติอย่าง
เหยียดหยาม การทดลองอย่างแรง
กล้าจึงมายังพระองค์เพื่อให้พระองค์
สำแดงพระลักษณะความเป็นพระเจ้า
ของพระองค์ออกมา โดยคำตรัส
เพียงคำเดียวและโดยการมองเพียง
ครั้งเดียว พระองค์ทรงสามารถบังคับ

ผู้กดขี่พระองค์ให้ยอมรับว่าพระองค์ทรงอยู่เหนือบรรดาพระราชานักการปกครอง เหนือพวกปุโรหิตและพระวิหาร แต่การคงรักษาสถานะที่ทรงเลือกเพื่อองค์ความเป็นหนึ่งเดียวร่วมกับมนุษยชาติไว้เป็นภาระที่ยากสำหรับพระองค์ {DA 700.4}

เหล่าทูตแห่งฟ้าสวรรค์คอยเฝ้าติดตามทุกการเคลื่อนไหวที่ต่อต้านพระเจ้าพระผู้บัญชาการที่พวกเขารัก พวกเขาปรารถนาที่จะช่วยพระคริสต์ ภายใต้การปกครองของพระเจ้านั้นทูตสวรรค์ล้วนมีพลังยิ่งใหญ่ มีอยู่ครั้งหนึ่ง โดยการเชื้อฟังพระบัญชาของพระคริสต์ พวกเขาสังหารผู้ชายในกองทัพอัสนีรียจำนวนถึงหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคนภายในคำคืนเดียว สำหรับทูตสวรรค์ที่กำลังมองดูฉากการสอบสวนอันน่าอัศจรรย์นี้ เป็นการง่ายมากเพียงไรที่จะแสดงความโกรธแค้นออกมาให้เป็นที่ประจักษ์ด้วยการเผาผลาญศัตรูของพระเจ้า! แต่พวกเขาไม่ได้รับพระบัญชาให้ทำเช่นนั้น พระผู้ทรงสามารถกำหนดชะตากรรมแห่งความตายให้แก่ศัตรูทรงอดกลั้นทนรับความโหดเหี้ยม

ของพวกเขา ความรักของพระองค์ที่ถวายให้แก่พระบิดาและคำปฏิญาณที่ทำไว้ตั้งแต่วางรากฐานของโลกว่าจะมาเป็นพระผู้รับบาป นำพระองค์ให้ทรงอดกลั้นโดยไม่ทรงปรีพระโอษฐ์บ่นต่อการปฏิบัติอย่างหยาบคายจากผู้ที่พระองค์เสด็จมาช่วยให้รอด ส่วนหนึ่งของพันธกิจในความเป็นมนุษย์ของพระองค์คือ พระองค์จะต้องทนรับทุกคำส่อเสียดและการทารุณกรรมที่มนุษย์จะกระหน่ำใส่พระองค์ ความหวังเดียวของมนุษยชาติอยู่ที่การยอมจำนนของพระคริสต์ต่อทุกสิ่งที่พระองค์จะทนรับได้จากน้ำมือและหัวใจของมนุษย์ {DA 700.5}

พระคริสต์ไม่ได้ตรัสถ้อยคำใดที่จะทำให้ผู้กล่าวหาของพระองค์ได้เปรียบ แต่กระนั้นพระองค์ก็ยังถูกมัดเพื่อแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงถูกกำหนดโทษแล้ว อย่างไรก็ตามจะต้องมีการเสแสร้งทำว่ามีการปฏิบัติอย่างยุติธรรม เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องแสดงให้เห็นว่ามีกรณีพิพาทไต่สวนคดีทางกฎหมาย ในเรื่องนี้เจ้าหน้าที่จึงตั้งใจเร่งดำเนินการพวกเขาตระหนักดีว่าประชาชน

เคารพนับถือพระองค์มากแค่ไหน พวกเขากลัวว่าหากเรื่องการจับกุมพระเยซูถูกเปิดเผย จะมีการวางแผนช่วยเหลือเกิดขึ้น นอกจากนี้ หากการพิพากษาและการประหารชีวิตไม่ได้เกิดขึ้นทันทีแล้ว จะต้องถูกเลื่อนออกไปอีกหนึ่งสัปดาห์เนื่องจากงานเทศกาลปัสกา เรื่องนี้จะทำให้แผนการต่างๆ ของพวกเขาล้มเหลว การจะทำให้พระเยซูถูกกำหนดโทษได้นั้น พวกเขาต้องฟังเสียงโห่ร้องครีกโครมของฝูงชนซึ่งส่วนใหญ่แล้วเป็นกลุ่มชนชั้นต่ำของกรุงเยรูซาเล็ม หากการนี้ถูกเลื่อนออกไปอีกหนึ่งสัปดาห์แล้วความตื่นเต้นนี้ก็จะมีสงบลลงและปฏิกิริยาโต้ตอบจะเข้ามาแทนที่มโนธรรมที่ดีของประชาชนก็จะถูกปลุกขึ้นมาเพื่อเข้าข้างพระคริสต์คนจำนวนมากจะก้าวออกมาพร้อมด้วยคำพยานเพื่อแก้ต่างให้พระองค์ ซึ่งจะเปิดเผยให้คนเห็นถึงพระราชกิจยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงกระทำ สิ่งนี้จะปลุกความโกรธแค้นของคนทั่วไปต่อสภาชนเฮตริน การดำเนินการของพวกเขาก็จะถูกประณาม และพระเยซูจะถูกปล่อยให้เป็นอิสระ

เพื่อไปรับความภักดีใหม่จากมหาชน ดังนั้นพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองจึงตั้งใจว่าก่อนที่จะจุดประสงค์ของพวกเขาจะถูกเปิดโปงให้เป็นที่ประจักษ์ จะต้องนำส่งพระเยซูไปอยู่ในมือของชาวโรมัน {DA 703.1}

แต่ก่อนอื่น จะต้องตั้งข้อกล่าวหาให้ได้ พวกเขายังไม่มีข้อกล่าวหาใดเลย อันนาสสั่งให้นำพระเยซูไปหาคายาฟาส คายาฟาสเป็นพวกสะดูสีซึ่งในเวลานี้สะดูสีหลายคนเป็นศัตรูร้ายกาจที่สุดของพระเยซูตัวเขาเองแม้ขาดลักษณะอุปนิสัยที่แน่นอน แต่เขาก็ดุเดือด เขียวโหด และไร้คุณธรรมเหมือนอันนาส เขาจะไม่ปล่อยความพยายามใดที่จะทำลายพระเยซูไป ขณะนี้เป็นเวลาเช้าตรู่และยังมีดอยู่ กลุ่มติดอาวุธพร้อมกับนักโทษอาศัยคบเพลิงและตะเกียงมุ่งหน้าเดินไปยังพระราชวังของมหาปุโรหิต ณ ที่แห่งนี้ ในขณะที่สมาชิกสภาชนเฮตรินมารวมตัวกันอยู่ อันนาสและคายาฟาสก็ไต่สวนพระเยซูอีกครั้ง แต่ไม่ประสบความสำเร็จ {DA 703.2}

เมื่อสภารวมตัวกันในห้องพิพากษาแล้ว คายาฟาสเข้านั่งประจำ

ที่ในตำแหน่งประธาน แต่ละข้างมี
ผู้พำนักและบรรดาผู้สนใจการสอบ
สวนพิเศษนี้ ทหารชาวโรมันยื่น
ประจำการอยู่ที่แท่นด้านล่างบัลลังก์
พระเยซูประทับอยู่ตรงเชิงบัลลังก์
ฝูงชนทั้งหมดจับจองอยู่ที่พระองค์
ความตื่นตานั้นรุนแรง ในบรรดา
ฝูงชนทั้งหมด มีพระองค์เพียงผู้เดียว
ทรงนิ่งและสงบ บรรดาอากาศที่ล้อมอยู่
รอบพระองค์ดูเหมือนมีอิทธิพลอัน
ศักดิ์สิทธิ์แผ่ซ่านไปทั่ว {DA 703.3}

คายาฟาสถือว่าพระเยซูเป็น
คู่แข่งของเขา ความกระตือรือร้น
ของประชาชนที่อยากฟังพระผู้ช่วย
ให้รอดและการแสดงที่ท้าวพวกเขา
พร้อมจะยอมรับคำสอนของพระองค์
กระตุ้นให้มหาปุโรหิตริชยาโกรธแค้น
อย่างขมขื่น แต่ในขณะที่คายาฟาส
จ้องมองนักโทษผู้นี้ เขารู้สึกชื่นชม
ในความมีเกียรติและความสง่างาม
ของพระองค์ ความเชื่ออย่างแรงกล้า
เข้ามาครอบงำเขาว่าชายนี้มีลักษณะ
บางอย่างคล้ายพระเจ้า แต่วินาที
ถัดมาเขาก็กำจัดความคิดนั้นทิ้งไป
ด้วยความเหี้ยมหยาม ในทันที
ทันใดนั้นน้ำเสียงเย้ยหยันและโอหัง
ของเขาก็ดังขึ้นสั่งบังคับพระเยซู

ให้กระทำการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
ต่อหน้าพวกเขา แต่คำพูดของเขา
กระทบพระกรรมของพระผู้ช่วยให้
รอดราวกับว่าพระองค์ไม่ได้ยินเสียง
ใดเลย ผู้คนเปรียบเทียบพฤติกรรม
ที่ตื่นตระหนกและร้ายกาจของอัน-
นาสและคายาฟาส กับความสง่างาม
อันนิ่งสงบของพระเยซู แม้ในใจที่
แข็งกระด้างของฝูงชนก็ยังเกิด
คำถามขึ้นมาว่าชายที่มีกริยาท่าทาง
เหมือนพระเจ้าผู้นี้จะถูกประณามว่า
เป็นอาชญากรจริงหรือไม่? {DA 704.1}

คายาฟาสสัมผัสได้ถึงอิทธิพล
ที่เกิดขึ้นจึงเร่งการพิจารณาคดี
ศัตรูของพระเยซูสืบสนมาก พวกเขา
มุ่งมั่นที่จะกำหนดโทษพระองค์ให้ได้
แต่จะทำให้สำเร็จได้อย่างไรนั้นพวกเข
าไม่รู้ สมาชิกของสภาถูกแบ่ง
ออกเป็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสี
มีความเกลียดชังและความขัดแย้ง
อย่างดุเดือดระหว่างพวกเขา มี
ประเด็นความขัดแย้งบางประการ
ที่พวกเขาไม่กล้าแตะต้องเพราะเกรง
ว่าจะก่อให้เกิดการทุ่มเถียงกันขึ้น
ด้วยพระดำรัสเพียงไม่กี่คำพระเยซู
ทรงสามารถกระตุ้นอคติระหว่าง
พวกเขาให้เกิดขึ้นได้ซึ่งจะทำให้

พวกเขาเห็นเหวความโกรธออกไปจากตัวพระองค์ คายาฟาสทราบประเด็นนี้และหวังที่จะหลีกเลี่ยงการจู่โจมการทะเลาะวิวาท มีพยานจำนวนมากที่พิสูจน์ให้เห็นว่าพระคริสต์ประณามพวกปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์โดยทรงเรียกพวกเขาว่าคนหน้าซื่อใจคดและฆาตกร แต่คำให้การนี้ไม่เหมาะที่จะนำขึ้นมาใช้ ตอนที่พวกสะดูสีมีความขัดแย้งอย่างรุนแรงกับพวกฟาริสีก็เคยใช้ภาษาในลักษณะเดียวกันนี้ต่อว่าพวกเขา และคำให้การเช่นนี้ไม่มีน้ำหนักสำหรับชาวโรมัน ซึ่งพวกโรมันเองก็รังเกียจการเสแสร้งของพวกฟาริสีอยู่แล้ว มีหลักฐานมากมายที่แสดงว่าพระเยซูทรงละเลยประเพณีต่างๆ ของชาวยิว และได้กล่าวถึงศาสนพิธีหลายอย่างของพวกเขาย่างไม่เคารพ แต่ในเรื่องประเพณีนี้พวกฟาริสีและพวกสะดูสีทะเลาะขัดแย้งกันอย่างดุเดือดอยู่แล้ว และหลักฐานนี้ก็ไม่มีน้ำหนักต่อชาวโรมัน ศัตรูของพระคริสต์ไม่กล้ากล่าวหาพระองค์ว่าทรงล่วงละเมิดวันสะบาโตเพราะเกรงว่าการตรวจสอบจะทำให้เกิดการเปิดเผย

ลักษณะพระราชกิจของพระองค์หากการอัศจรรย์ในเรื่องการรักษาของพระองค์ถูกนำมาให้เป็นที่ยอมรับแล้ว เป้าหมายที่แท้จริงของพวกปุโรหิตก็จะพ่ายแพ้ตกไป {DA 705.1}

พยานเท็จได้รับสินบนเพื่อกล่าวหาว่าพระเยซูปลุกระดมก่อกบฏและพยายามแยกตัวจัดตั้งรัฐบาล แต่คำให้การของพวกเขาคลุมเครือและขัดแย้งกันเอง เมื่อตรวจสอบแล้วพบว่าพวกเขาลอมแปลงข้อความของพวกเขามาเอง {DA 705.2}

ในช่วงต้นพันธกิจของพระองค์พระคริสต์เคยตรัสว่า “ทำลายวิหารนี้ เราจะสร้างขึ้นภายในสามวัน” ด้วยการใช้ภาษาภาพของคำพยากรณ์เช่นนี้ พระองค์ทรงพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นจากความตายของตัวพระองค์เอง “วิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั่นคือพระกายของพระองค์” ยอห์น 2:19, 21 ชาวยิวเข้าใจความหมายของพระดำรัสเหล่านี้ตามตัวอักษรจึงหมายถึงพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม ในพระดำรัสทั้งหมดที่พระคริสต์เคยตรัสพวกปุโรหิตไม่อาจหาพระดำรัสใดที่จะใช้เพื่อกล่าวหาพระองค์ได้นอก

จากประโยคนี้ พวกเขาหวังว่าจะได้เปรียบจากการอ้างประโยคนี้แบบผิดๆ ชาวโรมันมีส่วนร่วมในการสร้างวิหารนี้ขึ้นใหม่และตกแต่งพระวิหารและพวกเขาภูมิใจในวิหารนี้มาก การแสดงออกถึงการดูแลสนใจใดๆ ที่มีต่อพระวิหารจะก่อให้เกิดความขุ่นเคืองขึ้นอย่างแน่นอน ในเรื่องนี้ ชาวโรมันและชาวยิว พวกเขาฟาริสีและชาวสะดูสีมีความเห็นตรงกัน เพราะทุกคนเคารพนับถือพระวิหารเป็นอย่างมาก ประเด็นเรื่องนี้มีพยานอยู่สองคนซึ่งมีคำให้การที่ไม่ขัดแย้งกันเหมือนเช่นพยานคนอื่นๆ พยานคนหนึ่งได้รับการติดสินบนให้การกล่าวหาพระเยซูว่าทรงเคยประกาศว่า “คนนี้จะกล่าวว่าเขาสามารถทำลายวิหารของพระเจ้าและสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน” ด้วยประการฉะนี้ หากพวกเขารายงานตามพระดำรัสของพระคริสต์แล้ว คำตัดสินประหารพระคริสต์ของพวกเขาจะไม่ได้ขึ้นมาถึงแม่สภาชั้นเฮดริน หากพระเยซูทรงเป็นแค่มนุษย์ธรรมดาตามคำอ้างของชาวยิวแล้ว การประกาศนี้ของพระองค์ก็เพียงแค่ชี้ให้เห็นถึงจิตใจที่โหดเหี้ยม

ไม่มีเหตุผล แต่ดีความเป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้าไม่ได้ แม้พยานเท็จก็ยังบิดเบือนพระดำรัสของพระองค์ แต่ก็ไม่มีองค์ประกอบใดที่ชาวโรมันถือว่าเป็นอาชญากรรมที่สมควรกำหนดโทษถึงตาย {DA 705.3}

พระเยซูทรงฟังคำพยานที่ขัดแย้งกันด้วยความอดทน พระองค์ไม่ได้ตรัสคำใดเพื่อปกป้องตัวเอง ในที่สุดผู้กล่าวหาพระองค์ก็ติดกับดัก สับสนและหวั่นเสีย การพิจารณาคดีไม่มีความคืบหน้า ดูเหมือนว่าแผนการของพวกเขาจะล้มเหลว คายาฟาสสิ้นหวัง ทางเลือกสุดท้ายที่เหลืออยู่คือ จะต้องบังคับพระคริสต์ให้กำหนดโทษตัวพระองค์เอง มหาปุโรหิตลุกขึ้นจากบัลลังก์พิพากษาใบหน้าของเขาบูดบึ้งด้วยโทสะ น้ำเสียงและอาการปฏิกิริยาของเขาแสดงออกให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ถ้าเขามีอำนาจ เขาจะฟาดนักโทษที่ยืนอยู่ต่อหน้าเขาให้ล้มลง “เจ้าไม่แก้ตัว” เขาอุทาน “ในข้อหาที่พยานเขาตั้งมานี้หรือ?” {DA 706.1}

พระเยซูทรงนิ่งสงบ “ท่านถูกบีบบังคับและถูกข่มใจ ถึงกระนั้นท่านก็ไม่ปริปาก เหมือนลูกแกะที่

ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่เป็น
ไปต่อหน้าผู้ตัดขนของมันเช่นใด
ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเลยเช่น
นั้น” อีสยาห์ 53:7 {DA 706.2}

ในที่สุดกายาฟาสยกมือขวา
ขึ้นสู่สวรรค์กล่าวกับพระเยซูใน
รูปแบบของคำสาบานอันเคร่งขรึม
ว่า “เราให้เจ้าสาบานโดยอ้างพระเจ้า
ผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่าเจ้า
เป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า
หรือไม่” {DA 706.3}

คำร้องขอนี้ทำให้พระคริสต์
ไม่อาจอยู่นิ่งเฉยได้อีกต่อไป มีเวลา
ที่จะเงียบและเวลาที่จะตรัส พระองค์
ไม่ตรัสสิ่งใดจนกระทั่งทรงถูกตั้ง
คำถามโดยตรง พระองค์ทรงทราบดี
ว่าการตอบในเวลานี้จะทำให้พระองค์
มาถึงความตายอย่างแน่นอน แต่
คำร้องขอนี้ออกมาจากผู้มีอำนาจ
สูงสุดที่ประชาชาติยอมรับและกล่าว
ในพระนามของพระเจ้าองค์สูงสุด
พระคริสต์ไม่เคยละเลยที่จะแสดง
ความเคารพอย่างเหมาะสมต่อ
กฎหมาย ยิ่งไปกว่านี้ความสัมพันธ์
ของตัวพระองค์เองกับพระบิดาถูก
นำออกมาเป็นประเด็นปัญหา พระ
องค์จะต้องเปิดเผยพระลักษณะนิสัย

และพันธกิจของพระองค์ พระเยซู
เคยตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า
“เพราะฉะนั้นทุกคนที่จะรับเราต่อ
หน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นเฉพาะ
พระพักตร์พระบิดาของเราผู้สถิต
ในสวรรค์” มัทธิว 10:32 ในเวลานี้
พระองค์ทรงใช้แบบอย่างจากตัว
พระองค์เองสอนบทเรียนนี้อีกครั้ง
{DA 706.4}

หูทุกหูคอยฟังและดวงตาทุก
ดวงจับจ้องที่พระพักตร์ของพระองค์
ขณะที่พระองค์ตรัสตอบว่า “ท่าน
ได้พูดแล้ว” ดูราวกับมีแสงจาก
สวรรค์ส่องลงมายังพระพักตร์ที่
ซีดซีขาวของพระองค์ขณะที่ทรง
กล่าวเสริมว่า “ท่านได้พูดแล้ว แต่
เราจะบอกท่านทั้งหลายด้วยว่า
ตั้งแต่นี้ไป พวกท่านจะเห็นบุตร
มนุษย์ประทับข้างขวาของผู้ทรง
ฤทธิ์เดชและเสด็จมาบนเมฆแห่ง
ฟ้าสวรรค์” {DA 707.1}

ชั่วขณะหนึ่ง ความเป็นพระเจ้า
ของพระคริสต์ส่องแวบผ่านพระ
ลักษณะของความเป็นมนุษย์ของ
พระองค์ มหาบุโรहितขวัญเสียไปต่อ
เบื้องพระเนตรที่ทะลุทะลวงของ
พระผู้ช่วยให้รอด การจ้องนั้นดูราว

กับจะอ่านความคิดที่ซ่อนอยู่ของเขา และเผาไหม้เข้าไปในหัวใจของเขา แม้ในชีวิตหลังความตาย เขาก็จะไม่มีวันลืมสายพระเนตรที่ค้นหาของพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงถูกข่มเหง {DA 707.2}

“ตั้งแต่นี้ไป” พระเยซูตรัส “พวกท่านจะเห็นบุตรมนุษย์ประทับข้างขวาของผู้ทรงฤทธิ์เดช และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์” ในพระดำรัสเหล่านี้พระคริสต์ทรงนำเสนอภาพในมุกกลับกับภาพเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ พระองค์พระผู้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งชีวิตและพระสิริจะประทับที่เบื้องพระหัตถ์ขวาของพระเจ้า พระองค์จะทรงเป็นผู้พิพากษาโลกทั้งหมด และจากคำตัดสินของพระองค์จะไม่มีการอุทธรณ์ใดๆ อีก จากนั้นความลับทุกอย่างจะถูกนำออกมาวางไว้ในที่แจ้งภายใต้แสงแห่งพระพักตร์ของพระเจ้า และการพิพากษาจะลงมายังมนุษย์ทุกคนตามการกระทำของเขา {DA 707.3}

พระดำรัสของพระคริสต์ทำให้มหาปุโรหิตหัวนวิตก การคิดถึงคนตายจะกลับเป็นขึ้นมาใหม่และ

คนทั้งหมดจะยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระเจ้าเพื่อจะรับรางวัลตามการกระทำของพวกเขา เป็นความคิดที่น่ากลัวสำหรับคายาฟาส เขาไม่อยากจะเชื่อว่าในอนาคตเขาจะได้รับคำตัดสินตามการกระทำของตนเอง ในความคิดของเขามีจากการพิพากษาคั้งสุดท้ายผุดขึ้นราวกับภาพมุกกว้างแล่นผ่านมาอย่างรวดเร็ว ชั่วขณะหนึ่งเขามองเห็นภาพอันน่ากลัวของหลุมฝังศพที่ปล่อยคนตายออกมาพร้อมด้วยความลับที่เขาหวังจะซ่อนไว้ตลอดกาล ชั่วขณะหนึ่งเขารู้สึกราวกับว่าตนเองกำลังยืนอยู่ต่อหน้าผู้พิพากษานิรันดร์ผู้มองเห็นทุกสิ่ง ทรงกำลังอ่านจิตวิญญาณของเขาและกำลังเปิดเผยให้เห็นความลับที่ซ่อนไปพร้อมความตาย {DA 708.1}

ภาพจากนั้นแล่นผ่านมโนภาพของปุโรหิตไป พระดำรัสของพระคริสต์นำการบาดเจ็บมาให้แก่ความรู้สึกของเขาผู้เป็นสะดูสี คายาฟาสปฏิเสธหลักคำสอนเรื่องการเป็นขึ้นจากความตาย การพิพากษาและชีวิตในอนาคต บัดนี้เขาบ้าคลั่งไป

ด้วยความโกรธเยี่ยงชาตาน นักโทษชายคนหนึ่งที่ยืนอยู่ต่อหน้าเขาจะจู่โจมเขาด้วยทฤษฎีที่เขาถนอมยึดมั่นไว้อย่างมากที่สุดหรือ? เขาฉีกเสื้อของตนเพื่อแสดงออกอย่างเสแสร้งให้คนอื่นเห็นว่าเขาพบสิ่งเลวร้ายมาก เขาสั่งการตัดสินคดีนักโทษคนนี้ให้มีความผิดฐานหมิ่นประมาทพระเจ้าโดยที่ไม่ต้องสอบสวนเพิ่มเติมอีกต่อไป “เราต้องการพยานอะไรอีก” เขาพูด “ดูเถิด บัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว” TKJV และพวกเขาก็กำหนดโทษพระองค์ {DA 708.2}

ความเชื่อมั่นระคนกับความเร่าร้อนไม่พอใจชักนำคยาฟาสให้ทำในสิ่งที่เขาได้ลงมือทำไปแล้ว เขาโกรธตัวเองที่เชื่อพระคำรัสของพระคริสต์ และแทนที่จะยอมจำนนหัวใจด้วยความรู้สึกอันลึกซึ้งที่มีต่อความจริงและประกาศยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ เขากลับฉีกเสื้อปุโรหิตของเขาเพื่อแสดงออกถึงการต่อต้านอย่างตั้งใจแน่วแน่น การกระทำนี้มีความสำคัญอันลึกซึ้งอย่างมากยิ่ง คยาฟาสเข้าใจความหมายแต่เพียงเล็กน้อย ในการ

กระทำนี้ เขามุ่งหวังโน้มน้าวพวกผู้พิพากษาและเพื่อให้ได้การตัดสินกำหนดโทษพระคริสต์นั้น มหาปุโรหิตกลับกำหนดโทษตัวเอง ตามบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าแล้วเขาถูกตัดสินโทษจากการเป็นปุโรหิต เขาได้ประกาศโทษประหารชีวิตให้แก่ตัวเขาเอง {DA 708.3}

มหาปุโรหิตจะต้องไม่ฉีกเสื้อปุโรหิตของตน ตามกฎของคนเลวีแล้วถือว่าเป็นการกระทำที่ต้องห้ามและมีโทษถึงตาย ปุโรหิตจะต้องไม่ฉีกเสื้อของตนเองไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใดหรือในโอกาสใด ท่ามกลางชาวยิวมีธรรมเนียมฉีกเสื้อผ้าของตนเองเมื่อมิตรสหายตาย แต่ปุโรหิตต้องไม่ถือปฏิบัติตามธรรมเนียมนี้ พระคริสต์ทรงบัญชาโมเสสเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้โดยเฉพาะ เลวีนิติ 10:6 {DA 708.4}

ทุกสิ่งที่ปุโรหิตสวมใส่จะต้องสมบูรณ์และปราศจากรอยต่างพร้อย อารมณ์สวຍงามที่สวมใส่อย่างเป็นทางการเป็นตัวแทนถึงพระลักษณะนิสัยของพระเจ้าผู้ทรงเป็นแบบยิ่งใหญ่ซึ่งคือพระเยซูคริสต์ ไม่มีสิ่งใดนอกจากความสมบูรณ์แบบใน

เครื่องแต่งกายและทัศนคติรวมถึงคำพูดและจิตวิญญาณเท่านั้นที่พระเจ้าจะทรงยอมรับ พระองค์ทรงบริสุทธิ์และพิธีกรรมที่ปฏิบัติในโลกจะต้องทำหน้าที่เป็นตัวแทนแสดงถึงพระสิริและความสมบูรณ์แบบของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดนอกจากความสมบูรณ์แบบที่จะแสดงถึงความศักดิ์สิทธิ์ของพิธีกรรมในสวรรค์ได้อย่างเหมาะสม มนุษย์ผู้มีขอบเขตจำกัดอาจนึกหวัหใจของตนเองเพื่อแสดงถึงจิตวิญญาณที่กลับใจจากบาปและถ่อมตน การกระทำเช่นนี้พระเจ้าทรงยอมรับ แต่จะต้องไม่มีการฉีกเสื้อของปุโรหิตเพราะการกระทำนี้จะทำให้การเป็นตัวแทนในเรื่องของสวรรค์เกิดรอยต่างพร้อยขึ้น มหาปุโรหิตที่กล้าปรากฏตัวในตำแหน่งศักดิ์สิทธิ์และเข้าร่วมการรับใช้ในสถานศักดิ์สิทธิ์ด้วยเสื้อที่ฉีกขาดจะถูกมองว่าตัดตัวเองขาดจากพระเจ้า การฉีกเสื้อของตนเป็นการตัดตัวเองออกจากการเป็นตัวแทนในลักษณะอุปนิสัยของเขา พระเจ้าไม่ทรงยอมรับเขาในฐานะปุโรหิตผู้ทำหน้าที่อีกต่อไป แนวทางปฏิบัติที่

คายาฟาสแสดงออกมานี้ ทำให้มองเห็นถึงกิเลสตัณหาและความไม่สมบูรณ์แบบของมนุษย์ {DA 709.1}

ด้วยการฉีกเสื้อของตน คายาฟาสได้ทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นโมฆะเพื่อที่จะทำตามประเพณีของมนุษย์ กฎที่มนุษย์ตราขึ้นนั้นเปิดทางไว้ว่าในกรณีของการหมิ่นประมาทพระเจ้า ปุโรหิตฉีกเสื้อของตัวเองเพื่อแสดงออกถึงความเลวร้ายของบาปได้และจะถือว่าไม่ผิด ด้วยประการฉะนี้กฎที่มนุษย์ตราขึ้นทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าโมฆะไป {DA 709.2}

ประชาชนเฝ้ามองทุกการกระทำของมหาปุโรหิตด้วยความสนใจ และคายาฟาสคาดหวังผลจากการแสดงออกถึงความเคร่งครัดทางศาสนาของเขา แต่ด้วยการกระทำที่เขาออกแบบไว้เพื่อกล่าวโทษพระคริสต์นี้ เขากำลังใส่ร้ายป้ายสีพระเจ้าองค์นั้นผู้ตรัสว่า “ด้วยว่าเราทำในนามของเรา” อพยพ 23:21 ตัวเขาเองเป็นผู้ที่กำลังหมิ่นประมาทพระเจ้า เขาประกาศกำหนดโทษพระคริสต์ในฐานะผู้หมิ่นประมาท

พระเจ้าในขณะที่ตนเองกำลังยืนรับการตัดสินโทษจากพระเจ้า {DA 709.3}

เมื่อคายาฟาสนึกเสียของเขา การกระทำของเขามุ่งหมายแสดงถึงตำแหน่งที่ชนชาติยิวในฐานะประเทศชาติจะไปครอบครองหลังจากนี้ ประชาชนที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดปราน กำลังแยกตัวเองออกไปจากพระองค์ และจะกลายเป็นผู้ที่ถูกพระยาห์เวห์ปฏิเสธในอีกเร็ววัน ขณะที่พระคริสต์ทรงแขวนอยู่บนไม้กางเขนและทรงร้องว่า “สำเร็จแล้ว” นั้น ยอห์น 19:30 และมานของพระวิหารขาดออกเป็นสองส่วน พระเจ้าองค์ผู้พิทักษ์ศักดิ์สิทธิ์ทรงประกาศว่าชาวยิวได้ปฏิเสธพระองค์ผู้ทรงเป็นต้นแบบของแบบจำลองทั้งหมดและเป็นแก่นสารที่แท้จริงของเงาทั้งหมดชนชาติอิสราเอลถูกหย่าขาดจากพระเจ้า อาจเป็นเรื่องดีก็ได้ที่คายาฟาสนึกเสียประจำตำแหน่งซึ่งเป็นเครื่องแสดงถึงการที่เขาอ้างตนเป็นตัวแทนของพระเจ้าผู้ทรงเป็นมหาปุโรหิตใหญ่ เพราะนับจากนี้ไปเสียเหล่านี้จะไม่มีความหมายใด

สำหรับเขาหรือสำหรับประชากรอีกต่อไป อาจเป็นเรื่องดีก็ได้ที่มหาปุโรหิตนึกเสียของเขาเพื่อแสดงออกถึงความเลวร้ายสำหรับตัวเขาเองและประเทศชาติ {DA 709.4}

สภาชั้นเฮตรินประกาศว่าพระเยซูสมควรตาย แต่การพิพากษาสอบสวนนักโทษกลางดึกนั้นขัดต่อกฎหมายของชาวยิว การกำหนดโทษอย่างถูกต้องตามกฎหมายจะต้องทำในเวลากลางวันและต่อหน้าสภาทั้งชุด อย่างไรก็ตาม บัดนี้พระเจ้าช่วยให้รอดทรงถูกปฏิบัติราวกับเป็นนักโทษไปแล้วและทรงถูกปล่อยให้ได้รับการทารุณจากมนุษย์ที่ต่ำช้าและเลวทรามที่สุด วังของมหาปุโรหิตตั้งอยู่รอบลานโล่งซึ่งมีทหารและฝูงชนเข้ามารวมตัวกันอยู่ พระเยซูทรงถูกนำตัวผ่านลานกว้างไปยังห้องป้อมยาม ทรงเผชิญกับการเยาะเย้ยลบหลู่รอบด้านเนื่องจากคำอ้างว่าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระดำรัสของพระองค์เองที่ว่า “ประทับข้างขวาของผู้ทรงฤทธิ์เดช” และ “เสด็จมาในเมฆแห่งฟ้าสวรรค์” ถูกนำมากล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีกอย่างเย้ยหยัน ในขณะที่ทรง

อยู่ในห้องป้อมยามเพื่อคอยการ
พิพากษาอย่างถูกต้องตามกฎหมาย
นั้น พระองค์ไม่ได้รับการคุ้มครอง
ฝูงชนชั้นต่ำที่โง่เขลาเห็นความ
โหดเหี้ยมที่พระองค์ทรงถูกปฏิบัติ
ต่อหน้าสภา และจากภาพเช่นนี้
พวกเขาถือสิทธิมองว่าเป็นการ
อนุญาตให้แสดงธาตุแท้ทั้งหมด
เยี่ยงชาตานอกมาให้เห็นได้ ความ
สง่างามอันสูงศักดิ์และท่าทางที่
เหมือนพระเจ้าของพระคริสต์ยัวยุ
พวกเขาจนแทบคลุ้มคลั่งไป ความ
อ่อนน้อมถ่อมตนของพระองค์ ความ
บริสุทธิ์ของพระองค์และความอดทน
นานอันสูงส่งอย่างน่าเกรงขามถูก
เหยียบย่ำ ไม่เคยมีนักโทษคนใด
ถูกปฏิบัติอย่างไรมนุษยธรรมเช่นนี้
ดังที่พระบุตรของพระเจ้าทรงถูก
ปฏิบัติ {DA 710.1}

แต่มีความปวดร้าวหนึ่งที่
รุนแรงกว่าซึ่งทำให้พระหทัยของ
พระเยซูแตกสลาย มันกระทบอย่าง
แรงจนนำความเจ็บปวดลงไปยัง
ส่วนลึกที่สุดที่ไม่มีมือของศัตรูคนใด
จะเข้าถึงได้ ในขณะที่พระองค์กำลัง
ถูกตรวจสอบอย่างเย้ยหยันต่อหน้า
คาयाฟาสนั้น สาวกคนหนึ่งของพระ

คริสต์ปฏิเสธพระองค์ {DA 710.2}

หลังจากสาวกละทิ้งพระ
อาจารย์ไว้ในสวนแล้ว มีสาวกอยู่
สองคนที่กล้าหาญพอจะติดตาม
ฝูงชนที่ควบคุมพระเยซู สาวกสอง
คนนี้คือเปโตรและยอห์น พวกเขาปฏิเสธ
จำได้ว่ายอห์นเป็นสาวกของพระเยซู
ที่คนทั่วไปรู้จักดี และยอมให้เขา
เข้าไปในห้องโถงด้วยความหวังว่า
เมื่อเขาเห็นความอัปยศอดสูของ
ผู้นำของเขาแล้ว เขาจะดูหมิ่นความ
คิดที่ว่าคนผู้นั้นเป็นบุตรของพระเจ้า
ยอห์นขอความเห็นใจเพื่อขอให้พวก
เขายอมปล่อยเปโตรเข้าไปด้วย
{DA 710.3}

ที่ลานชั้นนอกมีกองไฟอยู่
กองหนึ่ง เพราะก่อนรุ่งสางเป็นช่วง
ที่หนาวเหน็บที่สุดของยามค่ำคืน
มีคนกลุ่มหนึ่งอยู่รอบกองไฟ และ
เปโตรทำอวดดีเข้าไปรวมอยู่กับ
พวกเขาด้วย เขาไม่ต้องการให้ใคร
จำว่าเขาเป็นสาวกคนหนึ่งของ
พระเยซู เขาหวังว่าการคลุกคลี
อย่างปล่อยตัวในฝูงชนจะทำให้คนที่
นำพระเยซูมายังห้องโถงรับเขาไว้
เป็นคนหนึ่งในกลุ่ม {DA 710.4}

แต่เมื่อแสงส่องวามมายัง

ใบหน้าของเปโตร หญิงคนที่เฝ้าประตูก็จ้องมองใบหน้าของเขา เธอเห็นว่าเขาเข้ามาพร้อมยอห์น เธอมองเห็นความเศร้าสลดบนใบหน้าของเขาและคิดว่าเขาน่าจะเป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซู เธอเป็นคนรับใช้คนหนึ่งในบ้านของคายาฟาส และจึงอยากรู้ เธอพูดกับเปโตรว่า “ท่านก็เป็นคนหนึ่งในพวกสาวกของคนนั้นด้วยไม่ใช่หรือ?” เปโตรสะดุ้งตกใจและสับสน สายตาของคนในกลุ่มจ้องมาทางเขา เขาแสวงหาเป็นไม่เข้าใจเธอ แต่เธอยังคงยืนกรานและพูดกับคนรอบข้างว่าชายคนนี้อยู่กับพระเยซู เปโตรรู้สึกถูกบังคับให้ตอบและพูดด้วยความโกรธว่า “หญิงเอ๋ย คนนั้นข้าไม่รู้จัก” นี่เป็นการปฏิเสธครั้งแรก และในทันใดนั้นไวกัซัน โอ เปโตรทำให้พระอาจารย์อับอายได้เร็วอย่างนี้เชียวหรือ! ไยจึงปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าไปอย่างรวดเร็วเช่นนั้นหนอ! {DA 710.5}

เมื่อยอห์นเข้าไปในห้องพิพากษา เขาไม่ได้พยายามปกปิดความจริงว่าเขาเป็นผู้ติดตามคนหนึ่ง of พระเยซู เขาไม่ได้คลุกคลีกับ

กลุ่มคนหยาบโลนที่กำลังเสียดสีพระอาจารย์ของเขา เขาไม่ถูกสอบสวนเพราะเขาไม่ได้แสวงแสดงลักษณะจอมปลอมและด้วยเหตุนี้จึงไม่ทำให้ตัวเองตกเป็นที่สงสัย เขาหามุมสงบห่างไกลจากการสังเกตของฝูงชนแต่ใกล้พระเยซูมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ตรงจุดนี้เขามองเห็นและได้ยินทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในการพิพากษาสอบสวนองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา {DA 711.1}

เปโตรไม่สนใจเปิดเผยสถานภาพของตนเอง ด้วยการทำตัวอย่างไม่แยแสเขาเอาตัวเองเข้าไปอยู่ในดินแดนของศัตรูและตกเป็นเหยื่อต่อการทดลองได้ง่าย หากเขาได้รับบัญชาให้ออกไปต่อสู้เพื่อพระอาจารย์แล้ว เขาคงจะเป็นทหารที่เก่งกล้า แต่เมื่อนิ้วมือที่ดูหมิ่นเหยียดหยามชี้ตรงมายังตัวเขา ก็จะมีสัญญาณให้เห็นว่าเขาคือคนขี้ขลาด มีคนมากมายที่ไม่หวั่นถอยหนีไปจากการต่อสู้ อย่างดุเดือดเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่กลับถูกความเขย่งหันผลัดกันให้ปฏิเสธความเชื่อของตนเอง การไปคบค้าสมาคมกับคนที่ควรหลีกเลี่ยงเป็นการพาตัวเองเข้าไปอยู่ใน

เส้นทางของการทดลอง พวกเขาเชิญศัตรูให้เข้ามาทดลองพวกเขา และถูกชักนำให้พูดและทำในสิ่งที่พวกเขาจะไม่ทำผิดถ้าอยู่ภายใต้สถานการณ์อื่น สาวกของพระคริสต์ในยุคสมัยของเราที่อำพรางความเชื่อเพราะกลัวถูกทรมานหรือถูกตำหนิก็กำลังปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาเช่นเดียวกับที่เปโตรทำในห้องโถงพิพากษา {DA 712.1}

เปโตรพยายามแสดงให้เห็นว่าไม่สนใจการพิจารณาดีพระอาจารย์ของเขา แต่หัวใจของเขาถูกบีบคั้นด้วยความโศกเศร้าเมื่อได้ยินคำล้อเลียนเสียดสีอย่างโหดร้ายและเห็นถึงการทรมานกรรมที่พระองค์กำลังทนทุกข์อยู่ แต่ที่มากกว่านั้นคือ เขารู้สึกแปลกใจและโกรธที่พระเยซูทำให้ตัวเองและผู้ติดตามของพระองค์ขายหน้าด้วยการยอมให้คนอื่นปฏิบัติเช่นนี้ เขาปกปิดความรู้สึกที่แท้จริงของตนเองโดยพยายามเข้าร่วมกับผู้ข่มเหงพระเยซูในการเล่นตลกหยอกเย้าอย่างไม่ถูกกาลเทศะ แต่ท่าทางของเขาดูไม่เป็นธรรมชาติ เขากำลังแสดงเรื่องโกหกอยู่ และในขณะที่พยายาม

พูดอย่างไม่แยแส เขาก็ไม่อาจยับยั้งการแสดงความขุ่นเคืองต่อการทรมานกรรมที่กองสุมใส่พระอาจารย์ของเขา {DA 712.2}

ความสนใจในตัวเปโตรเกิดขึ้นอีกเป็นครั้งที่สอง และอีกครั้งหนึ่งเขาถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ติดตามคนหนึ่งของพระเยซู คราวนี้เขาประกาศพร้อมสาบานว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น” แต่ยังมีอีกโอกาสหนึ่งที่จะเปิดให้แก่เขา หนึ่งชั่วโมงผ่านไป คนใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตที่เป็นญาติของชายที่โบหูกถูกเปโตรตัดขาดได้มาถามเขาว่า “ข้าเห็นเจ้ากับคนนั้นในสวนไม่ใช่หรือ?” “เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่ๆ เพราะว่าเจ้าเป็นชาวกาลิลีและสำเนียงของเจ้าส่อตัวเอง” เมื่อได้ยินเช่นนี้ เปโตรระเบิดออกมาด้วยความโกรธ สาวกของพระเยซูมีความโดดเด่นในเรื่องความบริสุทธิ์ของภาษา ดังนั้นเพื่อจะหลอกคนถามได้อย่างตายใจและแสดงให้เห็นตัวตนที่แท้จริงที่เขาแสวงทำอยู่ คราวนี้เปโตรจึงปฏิเสธพระอาจารย์ด้วยคำสบบและการสาบาน ใ้กันอีกครั้ง เมื่อเปโตรได้ยินเสียงไก่แล้ว เขาจำพระดำรัส

ของพระเยซูได้ที่ว่า “ในวันนี้คือใน
คืนนี้เอง ก่อนไถ่ขึ้นสองหน ท่าน
จะปฏิเสธเราสามครั้ง” มาระโก
14:30 {DA 712.3}

ในขณะที่คำสาบานอันดำซ้ำ
ยังสดใหม่อยู่บนริมฝีปากของเปโตร
และเสียงไถ่ขึ้นโหยหวนยังคงดังก้อง
อยู่ในหูของเขา พระผู้ช่วยให้รอด
ทรงหันพระพักตร์จากผู้พิพากษา
ที่หน้าบึ้งตึงและทรงจ้องมองมายัง
สาวกที่น่าสงสารของพระองค์อย่าง
เต็มตา ในขณะที่เดียวกันดวงตาของ
เปโตรก็จ้องไปที่พระอาจารย์ของเขา
ในพระพักตร์อันอ่อนโยนนั้น เขา
อ่านเจอความสงสารและความเศร้า
โศกอย่างสุดซึ้ง แต่ไม่มีความโกรธ
บนพระพักตร์นั้น {DA 712.4}

ภาพพระพักตร์อันระทมทุกข์
ซีดเซียว พระโอษฐ์อันสิ้นเทา รวม
ถึงสายพระเนตรแห่งความเมตตา
และให้อภัย เป็นดังลูกศรที่ทิ่มแทง
หัวใจของเขา จิตใต้สำนึกถูกปลุกให้
ตื่น ความทรงจำเริ่มทำงาน เปโตร
หวนคิดได้ถึงคำสัญญาของตนเอง
ที่พูดไว้เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ว่าเขา
จะไปกับพระผู้เป็นเจ้าของเขาถึง
เรือนจำและความตาย เขาจำได้

ถึงความรู้สึกโศกเศร้าของตนเมื่อ
พระผู้ช่วยให้รอดทรงบอกเขาใน
ห้องชั้นบนว่าเขาจะปฏิเสธองค์
พระผู้เป็นเจ้าของเขาสามครั้งใน
คืนนั้น เปโตรเพิ่งจะประกาศว่าเขา
ไม่รู้จักพระเยซูแต่ในเวลานี้เขา
ตระหนักด้วยความเศร้าโศกอย่าง
ขมขื่นว่า พระเจ้าของเขารู้จักเขาดี
เพียงใดและทรงอ่านใจของเขาได้
แม่นยำเพียงใดถึงความจอมปลอม
ที่แม้ตัวเขาเองยังไม่เคยรู้เลย {DA
713.1}

กระแสแห่งความทรงจำโหม
กระหน่ำใส่เขา พระเมตตาอันอ่อน
โยนของพระผู้ช่วยให้รอด ความ
กรุณาปรานีและความอดทนนาน
ความอ่อนโยนและความอดทนของ
พระองค์ที่มีต่อสาวกที่ทำผิดของ
พระองค์ ทั้งหมดนี้เขาจำได้ เขา
หวนคิดถึงคำเตือนที่ว่า “ซีโมนเอ๋ย
นี่แน่ะ ซาตานขอพวกท่านไว้ เพื่อ
จะผัดร่อนเหมือนผัดข้าวสาลี แต่
เราอธิษฐานเผื่อตัวท่าน เพื่อความ
เชื่อของท่านจะไม่ได้ขาด” ลูกา
22:31, 32 เขาคิดสะท้อนด้วยความ
ขยะเขยงถึงความอกตัญญู การ
หลอกลวงและการสาบานเท็จของ

ตนเอง อีกครั้งที่เขามองไปยัง
พระอาจารย์ของเขาและเห็นมือที่
เหยียดหยามสิ่งศักดิ์สิทธิ์ชูขึ้นตบ
พระพักตร์ของพระองค์ เขาทนภาพ
ที่เห็นไม่ได้อีกต่อไป เขาวิ่งออกไป
จากห้องโถงพิพากษาด้วยหัวใจที่
แตกสลาย {DA 713.2}

เขาวิ่งต่อไปในความอ้างว้าง
โดดเดี่ยวและมีดมืด เขาไม่รู้และ
ไม่สนใจว่าจะมุ่งหน้าไปทิศทางใด
ในที่สุดเขามาหยุดอยู่ในสวนเกท-
เสมณี ภาพเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่แล้ว
แล่นผ่านความคิดของเขาอย่าง
ชัดเจน ภาพพระพักตร์อันทนทุกข์
ทรมานขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่ง
เปื้อนด้วยเหงื่อระคนด้วยพระโลหิต
และสิ้นสันทานด้วยความเจ็บปวด
รวดราวปรากฏอยู่ต่อหน้าเขา ด้วย
ความขมขื่นอย่างเศร้าเสียใจ เขา
จำได้ว่าพระเยซูทรงกันแสงและทน
ทุกข์ทรมานในการอธิษฐานเพียง
ลำพัง ในขณะที่ผู้ควรร่วมเป็นหนึ่งใน
ด้วยกันกับพระองค์ในช่วงเวลาแห่ง
ความทุกข์ทรมานนี้กลับนอนหลับ
อยู่ เขาจำคำสั่งอันเคร่งขรึมของ
พระองค์ได้ที่ว่า “ท่านทั้งหลายจง
เฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อจะไม่ถูก

ทดลอง” มัทธิว 26:41 อีกครั้งหนึ่ง
เขาเห็นกับตาฉากในห้องโถงพิพากษา
มันเป็นความทุกข์ทรมานต่อหัวใจ
ที่แตกสลายอยู่ที่ได้รับรู้ว่าเขาได้เพิ่ม
ภาระหนักที่สุดให้กับความอภัยยศอดสู
และความเศร้าโศกของพระผู้ช่วยให้
รอด ตรงบริเวณเดียวกับที่พระเยซู
ทรงเทจิตวิญญาณของพระองค์ไป
ยังพระบิดาด้วยความทุกข์ระทมนั้น
เปโตรก็ได้ล้มพับซบหน้าลงไปกับพื้น
และร้องขอความตาย {DA 713.3}

พระเยซูทรงบัญชาให้เปโตร
เฝ้าระวังและอธิษฐาน และในขณะ
กลับที่เปโตรปูทางให้บาปยิ่งใหญ่
เกิดขึ้นกับเขา ด้วยการหลับในช่วง
วิกฤตที่ทำให้สาวกทั้งหมดประสบ
กับความสูญเสียครั้งใหญ่ พระคริสต์
ทรงตระหนักดีถึงการปล้ำสู้ยิ่งใหญ่
ที่พวกเขาจะต้องเดินผ่าน พระองค์
ทรงทราบดีว่าซาตานจะลงมืออย่างไร
เพื่อทำให้ความรู้สึกของพวกเขาเป็น
อัมพาตไปเพื่อจะไม่พร้อมเผชิญหน้า
กับการทดลอง ด้วยเหตุนี้ พระองค์
จึงประทานคำเตือน ถ้าเปโตรใช้เวลา
ในสวนเฝ้าระวังและอธิษฐานแล้ว
เขาจะไม่ถูกปล่อยให้ต้องพึ่งพากำลัง
อันอ่อนแอของตนเอง เขาก็ไม่น่าที่

จะปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา ถ้าพวกเขาถูกเฝ้าระวังร่วมกับพระคริสต์ในการต่อสู้ต้นนรกของพระองค์แล้ว พวกเขาก็น่าจะพร้อมเฝ้ามองความทุกข์ทรมานของพระองค์บนไม้กางเขนได้ พวกเขาน่าจะเข้าใจได้ในระดับหนึ่งถึงธรรมชาติของความปวดร้าวที่เหนือกำลังพระองค์ พวกเขาจะระลึกถึงพระดำรัสของพระองค์ที่บอกล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมาน การสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นจากความตายของพระองค์ ท่ามกลางความเศร้าโศกของชั่วโมงแห่งความทรมานที่สุดนั้น บางส่วนของลำแสงแห่งความหวังน่าจะส่องสว่างขึ้นในความมืดและคำจูงใจความเชื่อของพวกเขาเอาไว้ได้ {DA 713.4}

ทันทีที่เป็นเวลากลางวัน สมาชิกเฮตรินก็มารวมตัวกันอีกครั้ง และอีกครั้งหนึ่งพวกเขาพาพระเยซูไปยังห้องประชุมสภา พระองค์ทรงเปิดเผยแล้วว่าพระองค์เองทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าและพวกเขาเอาพระดำรัสของพระองค์มาตีความให้เป็นข้อกล่าวหาพระองค์ แต่พวกเขาเอาเรื่องนี้มากำหนดโทษประหาร

พระองค์ไม่ได้ เพราะมีหลายคนไม่ได้เข้าร่วมการสอบสวนในช่วงกลางดึกและไม่ได้ยินพระดำรัสของพระองค์ และพวกเขาทราบดีว่าศาลยุติธรรมของโรมจะไม่ถือว่าเป็นข้อมูลเพียงพอเพื่อกำหนดโทษประหาร แต่ถ้าพวกเขาทุกคนจะได้ยินจากพระโอษฐ์ของพระองค์ กล่าวคำนี้ซ้ำอีกครั้งแล้ว พวกเขาก็จะได้ตามเป้าหมายไว้ พวกเขาจะตีความคำกล่าวอ้างเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ให้เป็นการปลุกกระดมทางการเมือง {DA 714.1}

“ถ้าท่านเป็นพระคริสต์” พวกเขากล่าว “จงบอกเราเถิด” แต่พระคริสต์ยังคงเงียบ พวกเขายังคงกระหน่ำคำถามใส่พระองค์ต่อไป ในที่สุดพระองค์ตรัสตอบด้วยน้ำเสียงเศร้าโศกอย่างน่าสงสารว่า “ถึงเราจะบอกท่าน ท่านก็จะไม่เชื่อ และถึงเราถามท่าน ท่านก็จะไม่ตอบเรา และจะไม่ปล่อยให้เราไป” แต่เพื่อไม่ให้พวกเขาจะถูกปล่อยไว้โดยไม่มีข้อแก้ตัว พระองค์จึงทรงเพิ่มคำเตือนอันเคร่งขรึมว่า “แต่ตั้งแต่นี้ไปบุตรมนุษย์จะนั่งข้างขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ” ลูกา

22:67, 68 TKJV {DA 714.2}

“เจ้าเป็นพระบุตรของพระเจ้าหรือ?” พวกเขาถามขึ้นอย่างพร้อมเพรียงกัน พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ก็ท่านพูดแล้วว่าเราเป็น” พวกเขาร้องว่า “เราต้องการพยานอะไรอีก? เพราะว่าเราได้ยินจากปากของเขาเองแล้ว” {DA 714.3}

และจากการกล่าวโทษครั้งที่สามของเจ้าหน้าที่ชาวยิวนี้เอง พระเยซูจึงต้องตาย พวกเขาคิดว่าสิ่งทั้งหมดที่จำเป็นต้องทำในเวลานี้คือทำให้ชาวโรมันรับรองคำตัดสินประหารนี้และส่งมอบพระองค์ให้ไปอยู่ในเงื้อมมือของพวกเขา {DA 714.4}

จากนั้นก็เป็นการทรมานกรรมและการเยาะเย้ยถากถางครั้งที่สามซึ่งเลวร้ายยิ่งกว่าการทรมานกรรมที่ได้รับจากคนต่างชาติ ความรู้สึกระแชางที่เกิดขึ้นต่อหน้าพวกเขา บุกโหมและพวกผู้ปกครองและได้รับการอนุมัติของพวกเขา ความรู้สึกเห็นอกเห็นใจหรือความมีมนุษยธรรมได้หายไปจากหัวใจของพวกเขาแล้ว หากหลักฐานของพวกเขาไม่หนักแน่นพอและทำให้พระ

สุรเสียงของพระองค์เงียบไปไม่ได้แล้ว พวกเขายังมีอาวุธอื่นอย่างเช่น การทรมานและความรุนแรงและความตายที่ใช้ในทุกยุคเพื่อทำให้นักนอกกรีตเงียบไป {DA 714.5}

เมื่อผู้พิพากษาประกาศสั่งตัดสินโทษพระเยซูแล้ว ความเดือดดาลเยี่ยงซาตานก็เข้าครอบงำฝูงชน เสียงคำรามดังราวกับเสียงคำรามของสัตว์ป่า ฝูงชนวิ่งกรูเข้าใส่พระเยซูร้องว่า พระองค์ผิด เอาไปประหารชีวิตเสีย! หากไม่มีทหารโรมันแล้ว พระเยซูคงจะไม่มีชีวิตอยู่ไปจนถึงการตรึงบนกางเขนกาลวาริ พระองค์คงถูกฉีกเป็นชิ้นต่อหน้าผู้พิพากษาของพระองค์แน่หากไม่ได้มีอำนาจของโรมันเข้าแทรกแซงและยับยั้งความรุนแรงของฝูงชนด้วยกำลังอาวุธ {DA 715.1}

คนนอกศาสนาโกรธเมื่อเห็นการปฏิบัติอย่างป่าเถื่อนต่อผู้ที่ยังไม่ได้ผ่านการพิพากษา เจ้าหน้าที่ชาวโรมันประกาศว่า การประกาศกำหนดโทษพระเยซูเช่นนี้ ชาวยิวได้ละเมิดอำนาจของโรมันและยังเป็นการขัดต่อกฎหมายของชาวยิวที่จะประณามชายคนหนึ่งให้ถึงแก่

ความตายด้วยคำให้การของตัวเอง การแทรกแซงนี้ทำให้ขบวนการต่างๆ ชะงักแน่นิ่งไปชั่วคราว แต่ความสงสารและความอับอายของผู้นำชาวยิวตายด้านไปเสียแล้ว {DA 715.2}

พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองต่างลืมหืมตาดีศรีของตำแหน่งของพวกเขาเอง และกระทำทารุณกรรมต่อพระบุตรของพระเจ้าด้วยคำหยาบคายอย่างไม่สุภาพ พวกเขาเสียดสีเรื่องเชื้อสายบรรพบุรุษของพระองค์ พวกเขาประกาศว่าคำอ้างประกาศตนเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ทำให้พระองค์สมควรได้รับความตายอย่างน่าอับอายที่สุด คนไร้ศีลธรรมเลวทรามที่สุดลงมือกระทำทารุณกรรมอย่างน่าอับอาย

ต่อพระผู้ช่วยให้รอด เลื้อยก่าตัวหนึ่งถูกขว้างลงบนพระเศียรและผู้ข่มเหงของพระองค์ตบพระพักตร์ของพระองค์แล้วพูดว่า “เจ้าพระคริสต์ จงทำนายให้เรา รู้ซิว่าใครดีเจ้า” เมื่อถึงเลื้อยออกคนถ้อยต่ำช้าคนหนึ่งถ่มน้ำลายใส่พระพักตร์ของพระองค์ {DA 715.3}

ทูตสวรรค์ของพระเจ้าจดบันทึกทุกการมอง ทุกคำพูดและทุกการกระทำที่ดูถูกเหยียดหยามพระเจ้าผู้บัญชาการอันเป็นที่รักของพวกเขาไว้อย่างสัตย์ซื่อ วันหนึ่งคนชั่วที่ดูหมิ่นและถ่มน้ำลายใส่พระพักตร์อันสงบบซิดเขียวของพระคริสต์จะได้มองเห็นรัศมีภาพที่ส่องสว่างยิ่งกว่าแสงของดวงอาทิตย์บนพระพักตร์นั้น {DA 715.4}

ยูดาส

ประวัติชีวิตของยูดาสนำเสนอให้เห็นจุดจบอันน่าเศร้าสลดของชีวิตที่ควรจะได้รับเกียรติจากพระเจ้า หากยูดาสตายก่อนการเดินทางครั้งสุดท้ายไปกรุงเยรูซาเล็มแล้ว เขาก็คงจะได้รับการยกย่องว่าเป็นบุคคลหนึ่งที่คุณควรกับตำแหน่งในบรรดาสาวกสิบสองคน และทุกคนก็คงจะคิดถึงเขาอย่างสุดซึ้ง ความสยดสยองที่ติดตามเขาอีกหลายศตวรรษก็น่าจะไม่ปรากฏหากแต่ไม่ใช่เพราะการเปิดเผยลักษณะอุปนิสัยในช่วงท้ายประวัติชีวิตของเขา แต่เพื่อเป้าหมายบางอย่าง ลักษณะอุปนิสัยของเขาจึงถูกเผยออกให้โลกเห็น เพื่อเป็นสิ่งเตือนใจทุกคนที่จะเป็นเช่นเดียวกับเขา คือการทรยศต่อความไว้วางใจอันศักดิ์สิทธิ์ {DA 716.1}

ก่อนเทศกาลปัสกาเล็กน้อย

ยูดาสได้ต่อสัญญาใหม่กับพวกปุโรหิตเพื่อมอบพระเยซูให้ไปอยู่ในเงื้อมมือของพวกเขา และตกลงว่าจะต้องจับพระเยซูจากที่พักแห่งหนึ่งที่ทรงใช้เพื่อใคร่ครวญและการอธิษฐาน นับตั้งแต่งานเลี้ยงที่บ้านของซีโมน ยูดาสมิ้ออกาสที่จะไตร่ตรองถึงการกระทำที่เขาตกลงให้สัญญาไว้ว่าจะทำ แต่เจตนาของเขาก็ไม่เปลี่ยน เขาขายองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริให้แก่ความอภัยและความตายด้วยเงินสามสิบแผ่นซึ่งเท่ากับราคาซื้อขายทาส {DA 716.2}

ยูดาสมีธรรมชาติของการรักเงินอย่างแรงกล้า แต่เขาก็ไม่เลวพอที่จะลงมือกระทำการใดในลักษณะนี้ เขาเก็บถนอมวิญญานชั่วร้ายของความโลภไว้นจนกลายเป็นแรงจูงใจหลักที่ควบคุมชีวิตของเขา ความรักเงินของเขาเอาชนะความรักที่เขา

มีต่อพระคริสต์ ด้วยการยอมเป็น
ทาสของความชั่ว เขาจึงมอบตัวเอง
ให้ซาตานและถูกผลักดันลึกเข้าไป
ในบาป {DA 716.3}

ยูดาสเข้าร่วมกับพวกสาวก
เมื่อมหาชนกำลังติดตามพระคริสต์
คำสอนของพระผู้ช่วยให้รอดขับ
เคลื่อนหัวใจของพวกเขามาในขณะที่
พวกเขาฟังพระวจนะของพระองค์
ด้วยความจับใจเมื่อพระคริสต์ตรัส
ในธรรมศาลา ที่ริมฝั่งทะเลและบน
ภูเขา ยูดาสเห็นคนป่วย คนง่อย
คนตาบอดจากเมืองเล็กเมืองใหญ่
แห่กันมาหาพระเยซู เขาเห็นคนที่
กำลังจะตายถูกนำมาวางไว้แทบ
พระบาทของพระองค์ เขาเห็นเป็น
ประจักษ์พยานถึงพระราชกิจยิ่งใหญ่
ของพระผู้ช่วยให้รอดในการรักษา
คนป่วย ขับไล่ผีและทำให้คนตาย
กลับเป็นขึ้นมา ตัวเขาเองสัมผัสได้
ถึงหลักฐานที่แสดงถึงอำนาจของ
พระคริสต์ เขายอมรับว่าคำสอน
ของพระคริสต์เหนือกว่าคำสอนอื่นใด
ที่เขาเคยได้ยิน เขารักพระอาจารย์
ผู้ยิ่งใหญ่และปรารถนาที่จะอยู่กับ
พระองค์ เขารู้สึกถึงความปรารถนา
ที่จะได้รับการเปลี่ยนแปลงลักษณะ

อุปนิสัยและชีวิต และเขาหวังที่จะ
ได้รับประสบการณ์นี้ผ่านทางการ
เชื่อมสัมพันธ์ตัวเองเข้ากับพระเยซู
พระผู้ช่วยให้รอดไม่ได้ผลึกไสยดาส
พระองค์ทรงรับเขาเป็นหนึ่งในสาวก
สิบสองคน พระองค์ทรงวางพระทัย
ให้เขาทำงานในฐานะผู้ประกาศข่าว
ประเสริฐ พระองค์ประทานอำนาจ
ในการรักษาคนป่วยและขับไล่ผีให้
แก่เขา แต่ยูดาสไม่ได้มาถึงจุดของ
การยอมจำนนตนเองต่อพระคริสต์
อย่างหมดสิ้น เขาไม่ยอมทิ้งความ
ทะเยอทะยานทางฝ่ายโลกหรือการ
รักเงินทอง ขณะที่เขารับตำแหน่ง
ผู้ปฏิบัติศาสนกิจของพระคริสต์
เขาไม่ได้นำตัวเองไปอยู่ภายใต้การ
ปั้นแต่งของพระเจ้า เขารู้สึกว่าเขา
สามารถเก็บการตัดสินใจและความ
คิดเห็นของตนเองเอาไว้ได้ และเขา
ยังเพาะบ่มนิสัยการวิพากษ์วิจารณ์
และการกล่าวโทษไว้อีกด้วย {DA
716.4}

ยูดาสได้รับความเคารพนับถือ
อย่างสูงส่งจากพวกสาวกและมี
อิทธิพลต่อพวกเขาอย่างมาก ตัวเขา
เองถือว่าตนมีคุณสมบัติเหนือกว่า
คนอื่น และมองว่าพี่น้องของเขามี

วิจารณ์ญาณและความสามารถด้อยกว่าตัวเขามาก เขาคิดว่าพวกเขา มองไม่เห็นโอกาสของพวกเขาและ ใช้ประโยชน์จากสถานการณ์ คริสตจักรจะไม่มีวันเจริญรุ่งเรืองถ้ามีคน สายตาสั้นเช่นนี้เป็นผู้นำ เปโตร หุ่นหุ่นปล้นแล่น เขาจะก้าวไปโดย ปราศจากการพินิจพิจารณา ยอห์น ผู้ซึ่งเก็บสะสมความจริงจากริมพระ โอบุษฐ์ของพระคริสต์ ถูกยูดาสตรา ว่าเป็นนักการเงินที่ย่ำแย่ มีทริทที่ถูกฝึกมาให้มีความแม่นยำในทุกเรื่อง จะละเอียดถี่ถ้วนกับความสุจริตและ ไคร่ครวญพระวาระของพระคริสต์ อยู่ตลอดเวลา และดื่มด่ำในพระวาระ ของพระองค์จนทำให้ยูดาสคิดว่า ไม่อาจมอบความไว้วางใจให้เขาทำ ธุรกิจที่ต้องมองการณ์ไกลอย่างเฉียบแหลมได้ ยูดาสประเมินลักษณะของ สาวกทั้งหมดในลักษณะเช่นนี้ และ ยกย่องตนเองว่าคริสตจักรคงจะตก เข้าไปสู่ความสับสนและความอับอาย ถ้าไม่มีความสามารถของเขาในการ จัดการ ยูดาสถือว่าตัวเองมีความ สามารถและไม่มีใครจะทำเกินเขาได้ เขาประเมินตนเองว่าเป็นคนมีเกียรติ ในพระราชกิจ และเขามักจะนำเสนอ

ตนเองในลักษณะเช่นนี้เสมอ {DA 717.1}

ยูดาสตาบอดต่อความอ่อนแอ ของตนเองและพระคริสต์ทรงวางเขา ไว้ในจุดที่เขามีโอกาสเห็นและแก้ไข สิ่งนี้ ในฐานะเหรียญของเหล่าสาวก เขาได้รับการทรงเรียกให้จัดหาสิ่ง จำเป็นสำหรับคนกลุ่มเล็กๆ นี้ และ บรรเทาความขัดสนของคนยากจน เมื่ออยู่ในห้องรับประทานปัสกา พระเยซู ตรัสกับเขาว่า “ท่านจะทำอะไรก็จง ทำเร็ว” ยอห์น 13:27 พวกสาวก คิดว่าพระองค์ทรงบอกให้เขาไปซื้อ สิ่งของจำเป็นสำหรับงานเลี้ยงนี้หรือ ให้เอาของไปช่วยคนยากจน การ ประณินบัติคนอื่นน่าจะทำให้ยูดาสได้ พัฒนาจิตวิญญาณที่ไม่เห็นแก่ตัว แต่ทั้งๆ ที่ฟังบทเรียนของพระคริสต์ ทุกวันและเป็นพยานเห็นชีวิตที่ไม่เห็นแก่ตัวของพระองค์ ยูดาส กลับปล่อยใจให้เป็นไปตามความ ปราศรัยที่เห็นแก่ตัวของตนเอง เงินก้อนเล็กๆ ที่เข้ามาในมือของเขา กลายเป็นสิ่งล่อใจอย่างต่อเนื่อง บ่อยครั้งเมื่อเขารับใช้พระคริสต์ เพียงเล็กน้อยหรืออุทิศเวลาให้แก่ เรื่องทางศาสนา เขาก็จะใช้เงินจาก

กองทุนที่มีน้อยนิดอยู่แล้วมาจ่ายค่าตอบแทนให้แก่ตนเอง ในสายตาของเขาเองนั้น ข้ออ้างเหล่านี้ใช้เพื่อแก้ตัวให้กับการกระทำของตน แต่ในสายตาพระเนตรของพระเจ้าแล้ว เขาเป็นขโมย {DA 717.2}

พระดำรัสที่พระคริสต์ทรงกล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าอาณาจักรของพระองค์ไม่ได้อยู่ในโลกนี้ทำให้ยูดาสขุ่นเคือง เขาขีดเส้นไว้เพื่อหวังให้พระคริสต์ทรงทำงานตามนั้น เขาวางแผนไว้ว่าโยหันผู้ให้บังเกิดมาควรได้รับการช่วยให้พ้นจากคุก แต่ดูเถิดโยหันถูกทิ้งให้ถูกตัดศีรษะ และแทนที่พระเยซูจะทรงยืนยันสิทธิในราชวงศ์ของพระองค์และแก้แค้นให้กับการตายของโยหัน พระองค์กลับเสด็จไปยังชนบทพร้อมกับสาวกของพระองค์ ยูดาสปรารถนาการรุกรานที่ดุเดือดกว่านี้ เขาคิดว่าหากพระเยซูไม่ทรงขวางพวกสาวกจากการดำเนินแผนการของพวกเขาแล้ว งานที่ทำน่าจะประสบความสำเร็จมากกว่านี้ เขาคอยสังเกตติดตามความเป็นปฏิกิริยาของผู้นำสาวกที่เพิ่มมากขึ้นและเห็นถึงความท้าทายของพวกเขาที่

ไม่ได้รับการตอบสนองเมื่อเรียกร้องให้พระคริสต์สำแดงหมายสำคัญจากสวรรค์ ใจของเขาเปิดกว้างให้กับความไม่เชื่อและศัตรูก็คอยป้อนความคิดสงสัยและการต่อต้านเข้าไปในสมอง เหตุใดพระเยซูจึงเข้าไปยุ่งมากนักเกี่ยวกับสิ่งที่ทำให้หัวใจท้อแท้เล่า? ทำไมพระองค์จึงทรงทำนายถึงเรื่องของการทดลองและการข่มเหงของพระองค์เองและสาวกของพระองค์เล่า? ความหวังที่จะได้ตำแหน่งสูงในราชอาณาจักรใหม่ทำให้ยูดาสยอมเข้าร่วมอยู่ในพระราชกิจของพระคริสต์ ความหวังของเขาจะสลายไปหรือไม่? ยูดาสยังไม่ตัดสินใจว่าพระเยซูไม่ใช่บุตรของพระเจ้า แต่เขาตั้งแง่สงสัยและลงแรงเพื่อหาข้ออธิบายพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ {DA 718.1}

แม้จะมีคำสอนที่พระผู้ช่วยให้รอดตรัสด้วยพระองค์เอง แต่กระนั้นยูดาสก็ยังคงเร่งเร้าแนวคิดที่ว่าพระคริสต์จะขึ้นครองราชย์เป็นกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม เขาพยายามทำเรื่องนี้ให้สำเร็จเมื่อพระองค์ทรงเลี้ยวหัวพันคน ในโอกาสนี้ ยูดาสช่วยแจกจ่ายอาหารให้กับฝูงชนที่หิวโหย

เขามีโอกาสเห็นผลประโยชน์ซึ่งอยู่ในอำนาจของเขาที่จะมอบให้กับผู้อื่น เขารู้สึกได้เสมอถึงความพึงพอใจที่มักจะมาถึงเมื่อได้รับใช้พระเจ้า เขาช่วยนำคนป่วยและคนที่ทุกข์ทรมานท่ามกลางฝูงชนเข้ามาหาพระคริสต์ เขาเห็นความโล่งใจ ความสุข ความปีติยินดีที่มาถึงจิตใจมนุษย์ผ่านอำนาจแห่งการรักษาของพระเจ้า ผู้ทรงฟื้นฟู เขานำจะเข้าใจวิธีการของพระคริสต์ แต่ตาของเขามีมืดบอดไปเพราะความปรารถนาที่เห็นแก่ตัวของตนเอง ยูดาสเป็นคนแรกที่ใช้ประโยชน์จากความกระตือรือร้นที่เริ่มต้นจากการอัศจรรย์เรื่องขนมปัง เขาเองลงมือวางแผนในโครงการที่จะใช้กำลังบังคับพระคริสต์และแต่งตั้งพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์ ความหวังของเขานั้นสูงลิบลัว ความผิดหวังของเขานั้นเข้มข้น {DA 718.2}

คำปราศรัยของพระคริสต์ในธรรมศาลาเรื่องอาหารแห่งชีวิตเป็นจุดเปลี่ยนในประวัติศาสตร์ของยูดาส เขาได้ยืนยันว่า “ถ้าท่านไม่ได้กินเนื้อและไม่ได้ดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ก็จะไม่มีชีวิตในตัวท่าน” ยอห์น 6:53 เขาเห็นว่าพระคริสต์กำลังมอบของ

ประทานฝ่ายวิญญาณไม่ใช่สิ่งของทางฝ่ายโลก เขาถือว่าตัวเองเป็นคนที่มีมุมมองที่ไกลและคิดว่าเขามองเห็นแล้วว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ไถ่กู้เกียรติและพระองค์ไม่อาจประทานตำแหน่งที่สูงศักดิ์ใดๆ ให้กับผู้ติดตามของพระองค์ได้ เขาตัดสินใจอย่างแน่วแน่ที่จะไม่เอาตัวเองเข้าไปชิดใกล้กับพระคริสต์มากนักแต่พอที่จะตีตัวจากไปได้ เขาจะคอยดู และเขาก็ได้แต่เฝ้าดู {DA 719.1}

นับจากเวลานั้นเป็นต้นมา เขาแสดงออกด้วยการพูดถึงความสงสัยที่ทำให้สาวกทั้งหลายสับสน เขานำเสนอทัศนคติที่ขัดแย้งและชี้นำไปในทางที่ผิดด้วยการกล่าวซ้ำถึงข้อโต้แย้งของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีที่ต่อต้านข้อเรียกร้องของพระคริสต์ บรรดาความทุกข์ยากและกางเขนน้อยและใหญ่ทั้งหมด รวมทั้งความยากลำบากต่างๆ และอุปสรรคต่อความเจริญก้าวหน้าของข่าวประเสริฐที่มองเห็นอย่างชัดเจนนั้น ยูดาสตีความว่าสิ่งเหล่านี้เป็นหลักฐานที่คัดค้านความจริง เขามักแนะนำข้อพระคัมภีร์ที่ไม่มีส่วน

เกี่ยวข้องกับความจริงที่พระคริสต์ทรงกำลังนำเสนออยู่ เมื่อแยกข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ออกไปจากความแล้ว ก็ทำให้สาวกงงวยและเพิ่มความท้อแท้ใจที่ทับถมใส่พวกเขาอยู่ตลอดเวลา แต่กระนั้นทั้งหมดที่ยูดาสทำนั้นก็เพื่อให้ดูเหมือนว่าเขาเป็นคนมีมโนธรรมที่รู้ผิดชอบและในขณะที่เหล่าสาวกค้นหาหลักฐานเพื่อยืนยันพระดำรัสของพระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ ยูดาสกลับนำพวกเขาออกไปอีกเส้นทางหนึ่งโดยแทบจะไม่ทันรู้ตัว ด้วยลักษณะที่เคร่งครัดศาสนาและการแสดงออกให้เห็นว่าฉลาดเช่นนี้ เขากำลังนำเสนอเรื่องราวด้วยแสงสว่างที่แตกต่างออกไปจากที่พระเยซูได้ประทานมาแล้วให้แก่พวกเขา และเอาความหมายที่พระองค์ไม่ได้สื่อไปเชื่อมโยงกับพระดำรัสของพระองค์ ข้อเสนอแนะของเขากระตุ้นให้เกิดความปรารถนาทะเยอทะยานอยากจะได้เลื่อนตำแหน่งทางโลก และด้วยเหตุนี้จึงหันเหบรรดาสาวกทั้งหลายออกไปจากสิ่งสำคัญที่พวกเขาควรจะคิดคำนึงถึง การไม่ลงรอยกันว่าใครควรจะเป็นใหญ่ที่สุดนั้น ส่วนใหญ่แล้วเกิดจากการ

ปลุกระดมของยูดาส {DA 719.2}

เมื่อพระเยซูทรงนำเสนอเงื่อนไขของการเป็นสาวกให้แก่ขุนนางหนุ่มผู้ร่ำรวยนั้น ยูดาสรู้สึกไม่พอใจ เขาคิดว่าน่าจะมีคามผิดพลาดบางอย่างเกิดขึ้น หากคนในลักษณะที่เป็นขุนนางเช่นนี้จะได้เข้าร่วมกับผู้เชื่อแล้ว พวกเขาก็จะช่วยสนับสนุนพระราชกิจของพระคริสต์ได้ หากยูดาสถูกคัดเลือกให้เป็นທີ່ปรึกษาแล้ว เขาคิดว่าเขาน่าจะเสนอแผนการมากมายเพื่อประโยชน์ของคริสตจักรเล็กๆ นี้ได้ หลักการและวิธีการของเขาจะแตกต่างไปจากของพระคริสต์อยู่บ้าง แต่ในสิ่งเหล่านี้เขาคิดว่าตนเองฉลาดกว่าพระคริสต์ {DA 719.3}

ในทุกสิ่งที่พระคริสต์ตรัสกับสาวกของพระองค์ มีบางเรื่องที่ยูดาสไม่เห็นด้วยในใจ ภายใต้อิทธิพลของเขา เชื่อแห่งความบาดหมางกำลังทำงานอย่างรวดเร็ว พวกสาวกไม่เห็นตัวแทนที่แท้จริงของเรื่องทั้งหมดนี้ แต่พระเยซูทรงเห็นว่าซาตานกำลังสื่อสารลักษณะอุปนิสัยของมันให้กับยูดาส และด้วยการทำเช่นนี้ จึงเปิดช่องเพื่อให้ส่งอิทธิพล

ต่อไปยังสาวกคนอื่นๆ หนึ่งปีก่อน การทรยศ พระคริสต์ทรงประกาศถึงเรื่องนี้ไว้แล้วว่า “เราเลือกพวกท่านสิบสองคนไม่ใช่หรือ?” พระองค์ตรัส “แต่คนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย” ยอห์น 6:70 {DA 720.1}

กระนั้นยูดาสไม่ได้คัดค้านอย่างเปิดเผยหรือแม้ที่จะตั้งแง่สงสัย บทเรียนของพระผู้ช่วยให้รอด เขาไม่บ่นออกมาอย่างออกหน้าจนกระทั่งที่งานเลี้ยงในบ้านของซีโมน เมื่อมารีย์เจิมพระบาทของพระผู้ช่วยให้รอด ยูดาสแสดงออกถึงนิสัยใจคอของความโลภ เมื่อพระเยซูทรงตำหนิเขา ดูเหมือนว่าจิตวิญญาณของเขาเปลี่ยนไปเป็นน้ำดีขม ความภาคภูมิใจที่ถูกทำลายและความปรารถนาที่จะแก้แค้นได้ทำลายอุปสรรคขวางกั้นต่างๆ และความโลภที่เขาปล่อยตัวหลงระเหิรมานานได้เข้าควบคุมเขาไว้ นี่จะเป็นประสบการณ์ของทุกคนที่ยังดิ้นรนอยู่อยู่กับบาป องค์ประกอบของความเลวทรามชั่วช้าที่ไม่ถูกต้องด้านและเอาชนะ จะตอบสนองต่อการล่อลวงของซาตาน และจิตวิญญาณจะถูกจับไปเป็นเชลยตามความประสงค์ของมัน {DA 720.2}

แต่ยูดาสก็ยังไม่ตายด้านไปอย่างเต็มที่ แม้หลังจากที่เขาปฏิญาณตนถึงสองครั้งว่าจะทรยศพระผู้ช่วยให้รอด เขาก็ยังมีโอกาสกลับใจ ในมื้ออาหารค่ำปัสกาพระเยซูทรงพิสูจน์ให้เห็นถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์โดยเปิดเผยจุดประสงค์ของผู้ทรยศ ด้วยความอ่อนโยน พระองค์ทรงรวมเอายูดาสเข้ามาไว้ในพันธกิจแห่งการรับใช้กับพวกสาวก แต่คำอ้อนวอนแห่งรักครั้งสุดท้ายไม่ได้รับการตอบสนอง และแล้วคดีของยูดาสก็ถูกตัดสินและเท่าที่พระเยซูได้ล้างให้ก็เดินก้าวออกไปเพื่อลงมือทำงานของผู้ทรยศ {DA 720.3}

ยูดาสให้เหตุผลว่าหากพระเยซูจะต้องถูกตรึงบนกางเขนแล้ว เหตุการณ์นี้ก็ต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน การกระทำของเขาเองในการทรยศพระผู้ช่วยให้รอดจะไม่เปลี่ยนแปลงผลลัพธ์ หากพระเยซูจะไม่ต้องสิ้นพระชนม์ การกระทำนั้นก็จะเป็นเพียงการบังคับให้พระองค์ช่วยตัวเองให้รอดเท่านั้น ในทุกกรณียูดาสจะได้รับผลประโยชน์บางส่วนจากการทรยศหักหลังของเขา เขาถือว่าในการทรยศต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของ

เขานั้นเขา เขาได้ทำการต่อรองอย่าง
เจ็บแสบแล้ว {DA 720.4}

อย่างไรก็ตามยูดาสไม่เชื่อว่า
พระคริสต์จะทรงปล่อยให้ตัวเอง
ถูกจับ ในการทรยศพระองค์นั้น
เขามีจุดประสงค์ที่จะสอนบทเรียน
บทหนึ่งให้แก่พระองค์ เขาตั้งใจจะ
มีส่วนทำให้พระผู้ช่วยให้รอดระมัด
ระวังว่าต่อจากนี้ไปควรจะปฏิบัติ
ต่อเขาด้วยความเคารพ แต่ยูดาส
ไม่รู้เลยว่าเขากำลังส่งพระคริสต์ไปสู่
ความมรณา บ่อยครั้งเพียงไรที่บรรดา
ธรรมจารย์และพวกฟาริสีเคลิบเคลิ้ม
ไปกับการสอนด้วยภาพประกอบที่
น่าตื่นตาตื่นใจในขณะที่พระผู้ช่วยให้
รอดทรงสอนด้วยอุปมา! บ่อยครั้ง
เพียงไรที่พวกเขาประกาศคำตัดสิน
พิพากษาให้แก่ตนเอง! บ่อยครั้งที่
เมื่อความจริงได้เข้าไปในหัวใจของ
พวกเขา พวกเขาารู้สึกโกรธและได้
หยิบก้อนหินเพื่อขว้างใส่พระองค์
แต่ครั้งแล้วครั้งเล่า พระองค์ก็หลบ
ไปได้ ยูดาสคิดว่าเนื่องจากพระองค์
ทรงรอดพ้นจากกับดักมากมาย
แล้ว ครั้งนี้พระองค์คงจะไม่ยอมให้
ตัวเองถูกจับไปอย่างแน่นอน {DA

720.5}

ยูดาสตัดสินใจลงมือทดสอบ
เรื่องนี้ หากพระเยซูทรงเป็นพระ
เมสสิยาห์องค์ที่แท้จริง ผู้คนที่พระองค์
ทรงประกอบกิจไว้มากมายจะยืนอยู่
เคียงข้างพระองค์ และจะประกาศ
ตั้งพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์ เรื่องนี้
จะทำให้ใจของคนมากมายที่บัดนี้ยัง
ไม่มั่นใจได้สงบไปตลอดกาล ยูดาส
จะได้รับเกียรติว่าเป็นผู้สถาปนา
พระราชอำนาจบัลลังก์ของกษัตริย์
ดาวิด และการกระทำนี้จะทำให้เขา
ได้รับตำแหน่งสำคัญที่สุุดรองจาก
พระคริสต์ในอาณาจักรใหม่ {DA

721.1}

สาวกจอมปลอมทำในส่วนของ
เขาด้วยการทรยศพระเยซู ในสวน
เมื่อเขาพูดกับผู้นำของฝูงชนว่า
“เราจับท่านับใครก็คือคนนั้นแหละ
จงจับเขาไว้” มัทธิว 26:48 เขาเชื่อมั่น
ว่าพระคริสต์จะหนีพ้นเงื้อมมือของ
พวกเขา ถ้าพวกเขาจะตำหนิเขา
เขาก็จะพูดว่า “เราไม่ได้บอกพวกเจ้า
แล้วหรือว่าให้พวกเจ้าจับเขาไว้ให้ดู?”
{DA 721.2}

ยูดาสเห็นพวกที่จับพระคริสต์
ทำตามคำพูดของเขา พวกเขามัด
พระองค์ไว้อย่างแน่นหนา ด้วยความ

ประหลาดใจเขาเห็นว่าพระเจ้าช่วยให้รอดทรงยอมให้พระองค์ถูกนำพาไป ด้วยความวิตกกังวลเขาตามพระองค์ออกจากสวนไปยังการพิจารณาคดี ต่อหน้าผู้ปกครองชาวยิว ในทุกการเคลื่อนไหวเขามองไปยังพระองค์ เพื่อให้พระองค์ทำให้ศัตรูของพระองค์ประหลาดใจโดยการปรากฏตัวต่อหน้าพวกเขาในฐานะพระบุตรของพระเจ้า และทำให้แผนการรวมถึงอำนาจของพวกเขาสิ้นซากไป แต่เวลาผ่านไป ชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่า พระเยซูทรงยอมจำนนให้กับการล่วงละเมิดทั้งหมดที่ทับถมอยู่บนพระองค์ ความกลัวอย่างรุนแรงตกลงมายังคนทรยศที่เขาได้ขายพระอาจารย์ให้แก่ความมรณาของพระองค์ {DA 721.3}

เมื่อการพิจารณาคดีใกล้ปิดฉากลง ยูดาสทนรับการทรมานที่เกิดจากความรู้สึกผิดของจิตใต้สำนึกของเขาไม่ได้อีกต่อไป ทันใดนั้นมีเสียงหัวดังขึ้นทั่วห้องโถงซึ่งนำความหวาดผวามาไปยังทุกชั่วของความหวังว่า พระองค์เป็นผู้บริสุทธิ์ ปลอຍพระองค์ไปเถิด โอ คายาฟาสเอ๋ย! {DA 721.4}

บัดนี้จะมีมองเห็นร่างสูงใหญ่

ของยูดาสกำลังพยายามเบียดแทรกฝ่าฝูงชนที่ตกตะลึง สีหน้าของเขาซีดและเหี่ยวชุปผอมและหยดเหงื่อขนาดใหญ่อยู่บนหน้าผากของเขา เขาเร่งไปที่บัลลังก์พิพากษา เอาแผ่นเงินที่เป็นราคาของการทรยศขายองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาโยนลงต่อหน้ามหาปุโรหิต ด้วยความร้อนใจ เขายึดเสื้อคลุมของกายาฟาสไว้ เขาร้องขอให้ปล่อยพระเยซูโดยประกาศว่าพระองค์ไม่ได้ทำสิ่งใดที่สมควรตาย คายาฟาสสะบัดเขาออกไปด้วยความโกรธ แต่ก็รู้สึกสับสน และไม่รู้จะพูดอย่างไร ความสับสนของเหล่าปุโรหิตถูกเปิดเผย เห็นได้อย่างชัดเจนว่าพวกเขาได้ตัดสินใจผิด เพื่อให้เขาทรยศต่อพระอาจารย์ของตน {DA 721.5}

“ข้าพเจ้าทำบาป” ยูดาสร้องขึ้นอีกครั้ง “ที่ทรยศคนบริสุทธิ์ถึงตาย” แต่มหาปุโรหิตที่เมื่อตั้งสติได้แล้วกลับตอบด้วยความเหยียดหยามว่า “มันเกี่ยวอะไรกับเรา? มันเป็นเรื่องของเจ้าเอง” มัทธิว 27:4 พวกเขาปฏิเสธเต็มใจให้ยูดาสเป็นเครื่องมือ แต่พวกเขาดูหมิ่นความเลวทรามของยูดาส เมื่อยูดาสหันไปหาพวกเขา

ด้วยคำสารภาพ พวกเขา ก็ปฏิเสธ
ยูดาส {DA 722.1}

บัดนี้ ยูดาส หวังตัวลงแทบ
พระบาทของพระเยซู สารภาพว่า
พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า
และวิงวอนขอให้พระองค์ช่วยตัวเอง
ให้รอด พระผู้ช่วยให้รอดไม่ทรงตำหนิ
ผู้ทรยศของพระองค์ พระองค์ทรง
ทราบดีว่า ยูดาส ไม่ได้กลับใจ คำ
สารภาพของเขา ถูกบังคับให้ออกมา
จากจิตวิญญาณที่รู้สึกผิดของเขา
ซึ่งเกิดจากความรู้สึกสะพรั่งกลัว
ของการจะถูกกำหนดโทษและการ
พิพากษาที่จะมาถึง แต่เขาไม่รู้สึก
เศร้าโศกเสียใจอย่างลึกซึ้งจนถึงขั้น
ใจแตกสลายที่เขาได้ทรยศพระบุตร
ของพระเจ้าผู้ทรงไว้ตำหนิและปฏิเสธ
องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล แต่กระนั้น
พระเยซู ไม่ได้ตรัสคำตำหนิใด พระ
องค์ทรงทอดพระเนตรยูดาสด้วย
ความสงสารและตรัสว่า เพื่อจุด
ประสงค์นี้เอง เราจึงมาถึงช่วงเวลา
{DA 722.2}

เสียงพึมพำด้วยความประหลาด
ใจแล่นผ่านที่ชุมนุมชนนั้น ด้วยความ
ฉงน พวกเขา มองเห็นความอดกลั้น
ของพระคริสต์ที่แสดงออกต่อผู้ทรยศ

ของพระองค์ อีกครั้งหนึ่งความเชื่อมั่น
แผ่ซ่านไปเหนือพวกเขาว่า ชายผู้
เป็นพระเจ้าองค์นี้ ทรงเป็นมากกว่า
มนุษย์ทั่วไปที่ต้องตาย แต่พวกเขาก็
ตั้งคำถามว่า หากพระองค์ทรงเป็น
พระบุตรของพระเจ้าแล้วทำไม
พระองค์จึงไม่ปลดปล่อยตัวเองออก
จากพันธนาการและมีชัยเหนือผู้
กล่าวหาของพระองค์เล่า? {DA 722.3}

เมื่อยูดาส เห็นว่า คำอ้อนวอน
ของเขาไม่เกิดผล เขาจึงวิ่งพรวด
ปราดออกไปจากห้องโถงพร้อมทั้ง
ร้องตะโกนว่า สายเกินไปเสียแล้ว!
สายเกินไปเสียแล้ว! เขาตระหนัก
ดีว่าเขาไม่อาจอยู่ต่อไปเพื่อเห็น
พระเยซู ถูกตรึงบนกางเขนได้ และ
ด้วยความสิ้นหวัง เขาจึงออกไปแขวน
คอตาย {DA 722.4}

ในเวลาต่อมาของวันเดียวกัน
บนถนนที่มาจากห้องโถงของปีลาต
มุ่งหน้าไปยังกลโกธา มีสิ่งหนึ่งที่มา
ขัดจังหวะเสียงตะโกนและเสียงโห่ร้อง
เยาะเย้ยของกลุ่มคนชั่วที่กำลังนำ
พระเยซู ไปยังสถานที่ที่ตรึงกางเขน
ขณะที่พวกเขา กำลังเดินผ่านบริเวณ
ที่เงียบสงบแห่งหนึ่ง พวกเขา เห็นร่าง
ของยูดาส ตรงโคนเชิงต้นไม้ตาย

ต้นหนึ่ง เป็นภาพที่น่ารังเกียจที่สุด
น้ำหนักรของเขาทำให้เชือกที่เขาใช้
แขวนคอตัวเองกับต้นไม้ขาดไป
ร่างของเขาร่วงหล่นบนพื้นนั้น
แตกแหลกสลาย และบัดนี้สุนัขต่าง
ก็กำลังกินร่างนั้นอยู่ ชากศพที่เหลือ
อยู่ของเขาถูกนำไปฝังให้พ้นสายตา

ทันที แต่เสียงถากถางเยาะเย้ยใน
ฝูงชนก็ลดน้อยลง และบนใบหน้า
ซีดเซียวมากมายเผยให้เห็นถึง
ความคิดที่อยู่ภายในใจ ดูประหนึ่งว่า
การแก้แค้นได้มาเยือนผู้ที่ทำผิดต่อ
พระโลหิตของพระเยซูแล้ว {DA 722.5}

“ยูดาสมิ่ธรรมชาติของการรักเงินอย่างแรงกล้า....
ความรักเงินของเขาเอาชนะความรักที่เขามีต่อพระคริสต์
ด้วยการยอมเป็นทาสของความชั่ว เขาจึงมอบตัวเองให้ซาตาน
และถูกผลักดันลึกเข้าไปในบาป” {DA 716.3}

“พระเยซูทรงบัญชาให้เปโตรเฝ้าระวังและอธิษฐาน....

ถ้าเปโตรใช้เวลาในสวนเฝ้าระวังและอธิษฐานแล้ว....

ถ้าพวกเขาเฝ้าระวังร่วมกับพระคริสต์....

พวกเขาก็น่าจะพร้อมเฝ้ามองความทุกข์ทรมานของพระองค์บนไม้กางเขนได้”

{DA 713.4}

ที่ห้องโถงพิพากษาของปีลาต

มัทธิว 27:2, 11-31; มาระโก 15:1-20; ลูกา 23:1-25;
ยอห์น 18:28-40; 19:1-16

ในห้องโถงพิพากษาของปีลาต ซึ่งเป็นผู้ปกครองชาวโรมัน พระคริสต์ ถูกมัดเยื้องนักโทษประทับอยู่ที่นั่น ทหารยามล้อมอยู่รอบพระองค์และผู้สังเกตการณ์เข้ามายังห้องโถงจนเต็มในเวลาอันสั้น ด้านนอกตรงทางเข้ามีพวกผู้พิพากษาของสภาชนเฮตริน พวกปุโรหิต พวกผู้ปกครอง พวกผู้อาวุโสและฝูงชน {DA 723.1}

หลังจากพิพากษากำหนดโทษพระเยซูแล้ว สภาชนเฮตรินได้มาหาปีลาตเพื่อขอคำรับรองกำหนดโทษและประหารชีวิต แต่เจ้าหน้าที่ชาวยิวเหล่านี้ไม่ยอมเข้าไปในห้องพิพากษาของชาวโรมัน เพราะถ้าทำเช่นนั้นพวกเขาจะเป็นมลทินตามกฎหมายของชาวยิวและเข้าร่วมงานเทศกาลปัสกาไม่ได้ ในความมืดบอด พวกเขามองไม่เห็นว่าการเกลียดชังอย่างชาตกร

ได้ทำให้จิตใจของพวกเขาแปดเปื้อนไปแล้ว พวกเขามองไม่เห็นพระเจ้าพระคริสต์ทรงเป็นลูกแกะปัสกาองค์เที่ยงแท้ และเนื่องจากพวกเขาปฏิเสธพระองค์ งานเลี้ยงใหญ่ที่จัดไว้สำหรับพวกเขาจึงสูญเสียความสำคัญไป {DA 723.2}

เมื่อพวกเขานำพระผู้ช่วยให้รอดมาถึงห้องโถงพิพากษาแล้วปีลาตก็จ้องมองพระองค์ด้วยสายตาที่ไม่เป็นมิตร ผู้ว่าราชการจังหวัดโรมันถูกเรียกให้ออกมาจากห้องนอนด้วยความเร่งรีบและเขาตั้งใจที่จะทำงานนี้ให้เสร็จโดยเร็วที่สุด ท่านตั้งใจเตรียมพร้อมที่จะใช้การพิพากษาอย่างรุนแรงกับนักโทษ ท่านสวมหน้ากากของความโหดเหี้ยมและหันไปมองว่าบุคคลที่ท่านจะสอบสวนมีลักษณะอย่างไรที่ทำให้ท่านต้องถูก

เรียกออกมาจากที่พักเพื่อทำงานของการพิพากษาในยามเช้าตรู่เช่นนี้ ท่านรู้ดีว่าจะต้องเป็นใครคนหนึ่งที่มีอำนาจขาวยิวต้องการสอบสวนและลงโทษอย่างรวดเร็วพลัน {DA 723.3}

ปีลาตมองดูบรรดาคนที่ควบคุมพระเยซู และดวงตาของท่านก็หันไปมองพระเยซูด้วยสายตาที่ตรวจสอบ ท่านเคยจัดการกับอาชญากรทุกรูปแบบมาแล้ว แต่ท่านไม่เคยเห็นชายคนใดที่มีหน้าตาแห่งคุณงามความดีและความงามสง่าเช่นนี้มาก่อน ท่านมองไม่เห็นร่องรอยของความผิดบนพระพักตร์ของพระองค์ ไม่มีการแสดงออกถึงความกลัว ไม่มีความห้าวหาญหรือการต่อต้าน ท่านเห็นชายคนหนึ่งที่สูงและสง่างาม ซึ่งพระพักตร์ไว้ร่องรอยการเป็นอาชญากร แต่ประกอบด้วยสัญลักษณ์แห่งสรวงสวรรค์ {DA 724.1}

บุคลิกที่ปรากฏของพระคริสต์สร้างความประทับใจที่ดีให้กับปีลาต ธรรมชาติฝ่ายดีของท่านถูกปลุกให้ตื่นขึ้น ภรรยาของท่านเคยเล่าพระราชกิจอันประเสริฐมากมายที่ผู้เผยพระวจนะชาวกาลิลีท่านนี้ได้กระทำให้ท่านฟัง บัดนี้สิ่งเหล่านี้ผุดขึ้นมา

ในใจของปีลาตรวกับฝัน ท่านนึกถึงข่าวลือที่เคยได้ยินจากหลายแหล่ง ท่านตกลงทวงข้อกล่าวหานักโทษจากพวกยิว {DA 724.2}

ชายคนนี้เป็นใคร และพวกเจ้านำเขามาหาเราทำไม? ท่านพูด พวกเจ้ากล่าวหาอะไรใส่เขา? พวกยิวกระอักกระอ่วนใจ โดยรู้ดีแก่ใจว่าข้อกล่าวหาของพวกเขามีต่อพระคริสต์นั้นไม่สามารถพิสูจน์ได้ พวกเขาไม่ต้องการให้ตรวจสอบอย่างเปิดเผย พวกเขาตอบว่าพระองค์ทรงเป็นผู้หลอกลวงที่มีชื่อว่าเยซูชาวนาซาเร็ธ {DA 724.3}

ปีลาตถามอีกครั้งว่า “พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้?” พวกปุโรหิตไม่ตอบคำถามของท่าน แต่กล่าวด้วยคำพูดที่แสดงความเคืองใจว่า “ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย เราก็คงจะไม่มอบตัวเขาไว้กับท่าน” เมื่อกลุ่มคนที่มาจากสภาชั้นเฮตรินซึ่งเป็นชนชั้นนำของประเทศได้นำคนหนึ่งที่เหมาะสมตัดสินให้ถึงแก่ความตายมาให้ท่านแล้ว จำเป็นด้วยหรือที่จะต้องถามถึงข้อกล่าวหาที่มีต่อเขา? พวกเขาหวังที่จะสร้างความประทับใจให้ปีลาตเห็นถึงความสำคัญของตัวพวกเขา

และนั่นจะนำไปให้ปีลาตยอมรับคำขอ
ของพวกเขาโดยไม่ต้องดำเนินการ
ผ่านขั้นตอนอีกมากมาย พวกเขา
ใจจดจ่อที่จะให้คำตัดสินของพวกเขา
ผ่านการรับรอง เพราะพวกเขารู้ดี
ว่าผู้ที่ได้เห็นพระราชกิจอันน่า
อัศจรรย์ของพระคริสต์สามารถบอก
เล่าเรื่องราวที่แตกต่างจากเรื่องที่
พวกเขาถูกขังมาและเล่าซ้ำอยู่ใน
ขณะนี้ไปอย่างมาก {DA 724.4}

พวกปุโรหิตคิดว่าความอ่อนแอ
และความววนเรของปีลาตจะทำให้
พวกเขาดำเนินแผนการไปได้โดยไม่
มีปัญหา ก่อนหน้านี้ปีลาตเคย
ลงนามด้วยความเร่งรีบในหมายจับ
ประหารชีวิตคนที่ไม่สมควรตายมา
มากแล้ว ในความเห็นของปีลาตนั้น
ชีวิตของนักโทษมีค่าเพียงเล็กน้อย
ไม่ว่าเขาจะเป็นผู้บริสุทธิ์หรือมีความ
ผิดก็ไม่มีผลลัพธ์พิเศษใดตามมา
พวกปุโรหิตหวังว่าในครั้งนี้อปีลาตจะ
ลงโทษประหารชีวิตพระเยซูโดย
ไม่ต้องให้มีการพิจารณาตรวจสอบ
พระองค์ พวกเขาขอเรื่องนี้เป็นกรณี
พิเศษเนื่องในโอกาสการเฉลิมฉลอง
เทศกาลระดับชาติของพวกเขา
{DA 724.5}

แต่มีบางอย่างในนักตัวโทษ
ที่รังปีลาตไว้จากการกระทำครั้งนี้
เขาไม่กล้าทำ เขาอ่านวัตถุประสงค์
ของพวกปุโรหิตออก เขาจำได้ว่า
ไม่นานก่อนหน้านี้พระเยซูได้ปลุก
ลาซารัสที่ตายไปแล้วสี่วันให้กลับ
เป็นขึ้นจากตาย และเขาตั้งใจที่จะ
รู้ก่อนที่จะลงนามในคำตัดสินลงโทษ
พระองค์ว่าพวกเขาตั้งข้อกล่าวหา
อะไรและพวกเขาพิสูจน์ได้หรือไม่
{DA 725.1}

ปีลาตพูดว่า หากการวินิจฉัย
ของพวกเจ้านั้นเพียงพอแล้ว ทำไม
ต้องนำนักโทษมาหาเราเล่า? “พวก
ท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตาม
กฎหมายของท่านเถิด” เมื่อถูกรบเร้า
เช่นนี้ ปุโรหิตกล่าวว่าพวกเขาได้
ตัดสินโทษพระองค์แล้ว แต่พวกเขา
ต้องการให้ปีลาตรับรองการตัดสิน
เพื่อให้การกล่าวโทษถูกต้อง คำตัดสิน
ของพวกเขาเป็นอย่างไร? ปีลาต
ถาม โทษประหารชีวิต พวกเขาตอบ
แต่เป็นเรื่องไม่ชอบด้วยกฎหมายที่
พวกเราจะประหารชีวิตผู้ใด พวกเขา
ขอให้ปีลาตเชื่อคำพูดของพวกเขา
ว่าพระคริสต์ผิด และเอาคำตัดสินไป
ลงโทษ พวกเขาเองจะรับผิดชอบ

ผลที่ตามมา {DA 725.2}

ปีลาตไม่ใช่ผู้พิพากษาที่ยุติธรรม หรือมีมโนธรรม แต่แม้ท่านเป็นคนอ่อนแอในด้านศีลธรรม ท่านก็ปฏิเสธที่จะสนองคำขอนี้ ท่านจะไม่ยอมกล่าวโทษพระเยซูจนกว่าจะทราบ คำกล่าวหาที่ฟ้องพระองค์ {DA 725.3}

พวกปุโรหิตตกสู่สถานการณ์ที่ลำบาก พวกเขามองเห็นว่าจะต้องปกปิดความหน้าซื่อใจคดของพวกเขาด้วยการปกคลุมอย่างหนาที่สุด จะต้องไม่ปล่อยให้เห็นว่าพระคริสต์ถูกจับด้วยข้อกล่าวหาด้านศาสนา หากนำข้อกล่าวหานี้ขึ้นเป็นเหตุผล คำให้การของพวกเขาต่อหน้าปีลาตจะไม่ได้ผล พวกเขาจะต้องทำให้ดูเหมือนว่าพระเยซูวางแผนต่อต้านกฎหมายทั่วไป แล้วจะถูกลงโทษในฐานะผู้กระทำความผิดทางการเมือง ความโกเลาหล และการจลาจลต่อต้านรัฐบาลโรมันเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในหมู่ชาวยิว ชาวโรมันจัดการกบฏเหล่านี้อย่างเข้มงวดกวัดขั้นและคอยเฝ้าตรวจสอบอยู่เสมอเพื่อปราบปรามทุกสิ่งที้อาจนำไปสู่ความรุนแรง {DA 725.4}

เพียงไม่กี่วันก่อนหน้านี้นักพาริสพยายามดักจับพระคริสต์ด้วย

คำถามว่า “การส่งส่วยให้แก่ซีซาร์ นั้นควรหรือไม่?” แต่พระคริสต์ทรงกระชากหน้ากากความหน้าซื่อใจคดของพวกเขา ชาวโรมันที่อยู่ในเหตุการณ์ได้เห็นถึงความล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงของผู้วางแผนและความไม่พอใจของพวกเขาในคำตอบของพระองค์ “ของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า” ลูกา 20:22-25 {DA 725.5}

ในเวลานี้พวกปุโรหิตคิดที่จะทำให้ดูเหมือนว่าพระคริสต์ได้สอนสิ่งที่พวกเขาหวังว่าพระองค์จะสอนจากฝั่งสุดขั้วของพวกเขา พวกเขาสั่งพยานเท็จให้เข้ามาช่วย “และตั้งข้อกล่าวหาว่า ‘เราพบว่าคนนี้กำลังทำให้ชนชาติของเราไขว้เขวและไม่ให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ และบอกว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง’” มีข้อกล่าวหาอยู่สามข้อซึ่งแต่ละข้อไม่มีหลักฐานใดเลย พวกปุโรหิตทราบเรื่องนี้ดี แต่พวกเขาเต็มใจที่จะให้การเท็จ เพื่อได้มาซึ่งเป้าหมายสุดท้ายของพวกเขา {DA 725.6}

ปีลาตมองทะลุเข้าไปถึงจุด

ประสงค์ของพวกเขา ท่านไม่เชื่อว่า นักโทษคนนี้จะวางแผนต่อต้านรัฐบาล พระลักษณะอันอ่อนโยนและอ่อนน้อม ถ่อมตนของพระองค์ไม่สอดคล้อง กับข้อกล่าวหา ปีลาตมั่นใจว่ามีการ วางอุบายอย่างลึกลับเพื่อทำลาย ผู้บริสุทธิ์ที่ขวางเส้นทางของเหล่า ผู้มีเกียรติชาวยิว ท่านหันหน้าไปหา พระเยซูถามว่า “เจ้าเป็นกษัตริย์ของ พวกยิวหรือ?” พระผู้ช่วยให้รอดตรัส ตอบว่า “ก็ท่านพูดเองแล้ว” และ ขณะที่พระองค์ตรัสพระพักตร์ของ พระองค์ก็สว่างขึ้นราวกับว่ามีลำแสง ตะวันส่องมาบนพระพักตร์ {DA 726.1}

เมื่อคายาฟาสและคนที่อยู่กับ เขาได้ยินคำตอบของพระองค์ พวกเขาจึงเรียกปีลาตมาเป็นพยานว่า พระเยซูทรงยอมรับความผิดที่ พระองค์ถูกตั้งข้อกล่าวหาแล้ว ด้วย เสียงร้องดังหนวกหู พวกปุโรหิต พวกธรรมาจารย์และพวกผู้ปกครอง ต่างเรียกร้องให้ตัดสินประหารชีวิต พระองค์ เสียงร้องของฝูงชนดังขึ้น และความโกลาหลก็อีกทีก็ ปีลาต สับสน เมื่อเห็นว่าพระเยซูไม่ทรง ตอบได้ผู้กล่าวหาของพระองค์ ปีลาต

จึงทูลถามพระองค์ว่า “เจ้าไม่ตอบ อะไรเลยหรือ? ดูซิ พวกเขากล่าวหา เจ้าหลายประการทีเดียว” {DA 726.2}

พระคริสต์ประทับอยู่ข้างหลัง ปีลาต เป็นมุมที่มองเห็นคนทั้งหมด ในศาล พระคริสต์สดับทุกคำสบ ประมาท แต่คำกล่าวหาเท็จทั้งหมด ต่อพระองค์นั้น พระองค์ไม่ทรงตอบ สักคำ พระลักษณะบุคลิกทั้งหมด ของพระองค์แสดงให้เห็นถึงความ บริสุทธิ์อย่างมีสติ พระองค์ประทับ อย่างไม่หวั่นไหวท่ามกลางคลื่นแห่ง ความโกรธแค้นที่โหมกระหน่ำอยู่รอบ พระองค์ คลื่นแห่งความโกรธเกรี้ยว ดูราวกับจะพุ่งทยานสูงขึ้นและสูง ยิ่งขึ้นไปเรื่อย ๆ คล้ายกับคลื่นใน มหาสมุทรอันก็ก้องที่กระทบใส่พระองค์ แต่ไม่ได้สัมผัสพระองค์ พระองค์ ประทับนิ่ง ความเงิบของพระองค์ นั้นสง่างาม ดังแสงสว่างที่ส่องจาก ภายในไปสู่ภายนอก {DA 726.3}

ปีลาตประหลาดใจกับพระ ลักษณะบุคลิกของพระองค์ ชายคนนี้ ไม่สนใจการดำเนินคดีเพราะว่าเขา ไม่สนใจที่จะช่วยชีวิตตัวเขาเองให้ รอดหรือ? ท่านถามตัวเอง ขณะที่ท่าน มองพระเยซูผู้ทรงทนการดูถูกและ

เย้ยหยันโดยไม่ตอบโต้ ท่านรู้สึกว่
พระองค์ไม่น่าเป็นคนอธรรมและ
ไม่เที่ยงธรรมตามคำกล่าวหาของ
พวกปุโรหิตที่ตะโกนให้ร้องอยู่ ท่าน
หวังที่จะได้ความจริงจากพระองค์
และหนีจากความวุ่นวายของฝูงชน
จึงพาพระเยซูหลบไปอยู่ข้างๆ และ
ถามอีกครั้งว่า “เจ้าเป็นกษัตริย์ของ
พวกยิวหรือ?” {DA 726.4}

พระเยซูไม่ทรงตอบคำถามนี้
โดยตรง พระองค์ทรงทราบดีว่าพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ทรงปล้ำสู้กับปีศาจ
อยู่และพระองค์ทรงเปิดโอกาสให้
ท่านยอมรับความมั่นใจของตนเอง
“ท่านถามอย่างนั้นตามความเข้าใจ
ของท่านเอง” พระองค์ถาม “หรือว่า
คนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา?”
หมายความว่า สิ่งที่กระตุ้นให้ปีศาจ
ถามคำถามนี้คือข้อกล่าวหาของพวก
ปุโรหิตหรือคือความปรารถนาที่จะได้
รับแสงสว่างจากพระคริสต์? ปีศาจ
เข้าใจถึงความหมายของพระคริสต์
แต่ความทะนงตนเกิดขึ้นในใจของ
ท่าน ท่านจะไม่ยอมรับความเชื่อมั่น
ที่เร้าเร้าลงมายังท่าน “เราเป็นยิว
หรือ?” เขาพูดขึ้น “ชนชาติของเจ้า
เองและพวกหัวหน้าปุโรหิตมอบเจ้า

ไว้กับเรา เจ้าทำผิดอะไร?” {DA 726.5}

โอกาสทองของปีศาจผ่านไป
แล้ว แต่กระนั้นพระเยซูไม่ได้ทรง
ปล่อยท่านไปโดยปราศจากการ
ประทานแสงสว่างเพิ่มเติมมากขึ้น
ในขณะที่พระองค์ไม่ได้ตอบคำถาม
ของปีศาจโดยตรงแต่ได้ตรัสถึง
พันธกิจของพระองค์เองอย่างชัดเจน
พระองค์ทำให้ปีศาจเข้าใจว่าพระองค์
ไม่ได้แสวงหาบัลลังก์ทางโลก {DA
727.1}

“ราชอำนาจของเราไม่ได้เป็น
ของโลกนี้” พระองค์ตรัส “ถ้าราช
อำนาจของเรามาจากโลกนี้ คนของ
เราก็คงจะต่อสู้ไม่ให้เราถูกมอบไว้
ในมือของพวกยิว แต่ราชอำนาจ
ของเราไม่ได้มาจากโลกนี้” ปีศาจจึง
พูดกับพระองค์ว่า ‘ถ้าอย่างนั้นเจ้า
ก็เป็นกษัตริย์นะซี’ พระเยซูตรัสตอบ
ว่า ‘ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะ
เหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก
เพื่อเป็นพยานให้กับสัจจะ ทุกคน
ที่อยู่ฝ่ายสัจจะย่อมฟังเสียงของเรา’
{DA 727.2}

พระคริสต์ทรงยืนยันว่าพระ
วณะของพระองค์เองที่จะเป็นกษัตริย์
ที่ไซปรีสนาให้แก่ผู้ที่พร้อมจะรับ

พระวณะนี้ไว้ พระวณะมีพลังแนะนำตนเองและนี่คือเคล็ดลับของการขยายอาณาจักรแห่งความจริงของพระองค์ พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้ปีลาตเข้าใจว่าโดยการรับและนำพระวณะไปใช้กับตัวเองเท่านั้นที่ท่านจะสร้างธรรมชาติที่พังทลายไปแล้วของตนให้กลับขึ้นมาใหม่ได้ {DA 727.3}

ปีลาตปรารถนาที่จะรู้ความจริงจิตใจของท่านสับสน ท่านกระตือรือร้นที่จะคว้าเอาพระดำรัสของพระผู้ช่วยให้รอดไว้และหัวใจของท่านก็ถูกปลุกขึ้นด้วยความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะรับรู้ว่าจะคืออะไรและท่านจะรับไว้ได้อย่างไร “สิ่งคืออะไร?” ท่านถาม แต่ไม่ได้รอคำตอบ ความวุ่นวายข้างนอกทำให้ท่านนึกถึงสิ่งที่น่าสนใจของช่วงเวลานั้น พวกปุโรหิตต่างส่งเสียงโห่ร้องอลหม่านเรียกร้องการตัดสินทันที เมื่อออกไปหาชาวยิวแล้วท่านจึงประกาศอย่างหนักแน่นว่า “เราไม่เห็นว่าคุณนั้นมีความผิด” {DA 727.4}

คำพูดเหล่านี้ที่ออกมาจากผู้พิพากษาที่เป็นคนนอกศาสนาเป็นการตำหนิอย่างเสียดสีต่อความ

ไม่ซื่อสัตย์และความจอมปลอมของพวกเขาผู้ปกครองของชนชาติอิสราเอลในการกล่าวหาพระผู้ช่วยให้รอดเมื่อพวกปุโรหิตและพวกผู้อาวุโสได้ยื่นคำพูดเหล่านี้่ออกจากปากของปีลาต พวกเขาควบคุมความผิดหวังและความเดือดดาลไม่ได้ พวกเขาวางแผนและรอคอยโอกาสนี้มานานเมื่อพวกเขามองเห็นโอกาสที่พระเยซูจะถูกปล่อย พวกเขาก็ดูราวกับพร้อมที่จะฉีกพระองค์ออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย พวกเขาติดเชื้อปีลาตอย่างรุนแรง และขู่จะประณามท่านต่อหน้ารัฐบาลโรมัน พวกเขากล่าวหาท่านที่ปฏิเสธจะกำหนดโทษพระเยซูผู้ที่พวกเขายืนยันแล้วว่าได้ตั้งตัวขึ้นต่อสู้กับซีซาร์ {DA 727.5}

ขณะนี้เสียงโกรธเกรี้ยวก็ดังขึ้น ประกาศว่าอิทธิพลในการปลุกระดมของพระเยซูเป็นที่รู้จักกันดีทั่วทั้งประเทศ พวกปุโรหิตกล่าวว่า “คนนี้อยู่บนประชาชนให้วุ่นวายและสั่งสอนไปทั่วยูเดีย ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่” {DA 728.1}

ในเวลาในปีลาตไม่คิดที่จะกำหนดโทษพระเยซู ท่านรู้ว่าชาวยิวกล่าวหาพระองค์ด้วยความเกลียดชัง

และอดติ ท่านรู้ว่าหน้าที่ของท่านคืออะไร ความยุติธรรมเรียกร้องให้ปล่อยพระคริสต์ไปทันที แต่ปีลาตกลัวความไม่ประสงค์ดีของประชาชน หากท่านปฏิเสธที่จะมอบพระเยซูให้ไปอยู่ในมือของพวกเขาแล้ว ความโกลาหลก็จะเกิดขึ้นและนั่นเป็นสิ่งที่ท่านกลัวที่จะเผชิญ เมื่อท่านได้ยินว่าพระคริสต์มาจากแคว้นกาลิลี ท่านจึงตัดสินใจส่งพระองค์ไปยังเฮโรด ผู้ปกครองมณฑลนั้นซึ่งขณะนั้นอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มพอดี โดยการปฏิบัติเช่นนี้ปีลาตคิดที่จะโอนความรับผิดชอบในการพิจารณาคดีจากตัวเองไปให้เฮโรด และยังคงคิดว่านี่เป็นโอกาสดีในการเย้ยหยันความขัดแย้งเก่าๆ ระหว่างตัวท่านเองกับเฮโรด และก็เป็นທີ່ประจักษ์ให้เห็นจริงว่าผู้พิพากษาทั้งสองกลับคืนเป็นมิตรกันภายหลังการพิพากษาพระผู้ช่วยให้รอด {DA 728.2}

ปีลาตมอบพระเยซูให้กับทหารอีกครั้งและพวกเขารีบนำพระองค์ไปที่ห้องพิพากษาของเฮโรดท่ามกลางเสียงเยาะเย้ยและการดูถูกของฝูงชน “เมื่อเฮโรดเห็นพระเยซูก็ดีใจมาก” ท่านไม่เคยพบพระผู้ช่วยให้

รอดมาก่อน แต่ “ท่านอยากจะพบพระองค์และหวังที่จะได้เห็นพระองค์” ทำหมายสำคัญบ้าง” เฮโรดคนนี้เป็นผู้ที่มือเปื้อนด้วยเลือดของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ในครั้งแรกที่เฮโรดได้ยินถึงพระเยซูนั้น ท่านรู้สึกหวาดกลัวอย่างมากและกล่าวว่า “ยอห์นคนที่เราตัดศีรษะเป็นขึ้นมาจากตายแล้ว” “เพราะเหตุนี้ท่านจึงทำการอัศจรรย์ได้” มาระโก 6:16 มัทธิว 14:2 แต่เฮโรดปรารถนาจะพบพระเยซู บัดนี้มีโอกาสที่จะช่วยชีวิตของศาสดาพยากรณ์คนนี้และกษัตริย์ก็หวังที่จะลบความทรงจำของหัวอาบเลือดที่ถูกส่งมาในถาดให้แก่ท่านนั้นออกไปจากสมองของท่านตลอดกาล ท่านยังปรารถนาที่จะสนองความอยากรู้อยากเห็นของตนเอง และคิดว่าหากพระคริสต์ได้รับการปลดปล่อยแล้ว พระองค์จะทรงทำทุกอย่างที่ขอจากพระองค์ {DA 728.3}

บุโรहितและผู้ปกครองกลุ่มใหญ่ร่วมเดินทางกับพระคริสต์ไปหาเฮโรด และเมื่อนำพระผู้ช่วยให้รอดเข้าไปแล้ว บุคคลสำคัญเหล่านี้พูดด้วยความตื่นเต้น กระหน่ำขอล่าหาของพวกเขาสู่พระองค์ แต่เฮโรด

ใส่ใจกับข้อกล่าวหาของพวกเขาแค่เพียงเล็กน้อย ท่านสั่งพวกเขาให้เงียบด้วยหวังมีโอกาสดังถามพระคริสต์ ท่านสั่งให้ปลดโซ่ตรวนของพระคริสต์และในขณะที่เดียวกันก็กล่าวหาศัตรูของพระองค์ที่ปฏิบัติหยาบคายต่อพระองค์ ในขณะที่ต้องมองพระพักตร์อันสงบบของพระผู้ไถ่ของโลกนั้นท่านอ่านพบแต่พระปัญญาและความบริสุทธิ์ ทั้งเฮโรดและปีลาตต่างรู้สึกมั่นใจว่าพระคริสต์ถูกกล่าวหาเนื่องจากความอาฆาตพยาบาทและความอิจฉา {DA 729.1}

เฮโรดได้สวนพระคริสต์ด้วยคำพูดมากมาย แต่ตลอดเวลานั้นพระผู้ช่วยให้รอดยังคงนิ่งเงียบอย่างยากที่จะหยั่งถึง เมื่อกษัตริย์ตรัสพระบัญชา คนชราภาพและคนพิการก็ถูกนำเข้ามา และพระคริสต์ถูกสั่งให้พิสูจน์คำอ้างของพระองค์เองด้วยการทำอัศจรรย์ มีคนเล่าว่าเจ้ารักษาคคนเจ็บป่วยได้ เฮโรดพูด เราอยากเห็นว่าชื่อเสียงโด่งดังของเจ้าไม่ใช่เรื่องโกหก พระเยซูไม่ทรงตอบ และเฮโรดก็ยังคงเร่งเร้าต่อไป หากเจ้าทำการอัศจรรย์เพื่อผู้อื่นได้ เจ้าก็จงทำการอัศจรรย์ในเวลานี้เพื่อผลดี

ของตัวเองและจะเป็นประโยชน์แก่ตัวเจ้าเอง และอีกครั้งหนึ่งเฮโรดตรัสสั่งจงแสดงหมายสำคัญที่จะบอกว่าเจ้ามีอำนาจตามที่สื่อกันมาเกี่ยวกับตัวเจ้า แต่พระคริสต์ยังทรงแสดงออกราวกับไม่เห็นและไม่ได้ยิน พระบุตรของพระเจ้าทรงรับธรรมชาติของมนุษย์มาเป็นของพระองค์เอง พระองค์ต้องปฏิบัติแบบเดียวกับที่มนุษย์จะทำในสถานการณ์เดียวกัน ดังนั้นพระองค์จะไม่ทรงทำการอัศจรรย์เพื่อช่วยตัวเองให้รอดจากความเจ็บปวดและความอับอายตลอดที่มนุษย์ต้องทนแบกรับเมื่อตกอยู่ในสภาพที่คล้ายคลึงกัน {DA 729.2}

เฮโรดสัญญาว่าหากพระคริสต์จะทำการอัศจรรย์ต่อหน้าท่านแล้วท่านจะปล่อยพระองค์ไป บรรดาผู้กล่าวหาพระคริสต์เคยเห็นด้วยตาตนเองถึงพระราชกิจยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงกระทำด้วยอำนาจของพระองค์ พวกเขาเคยได้ยินพระองค์ทรงบัญชาให้หลุมศพปล่อยคนตายของมันออกมา พวกเขาเคยเห็นคนตายเดินก้าวออกมาตามพระสุรเสียงของพระองค์อย่างเชื่อฟัง ความกลัวครอบงำพวกเขาไว้ เพราะพวกเขาหวั่นกลัวว่าในเวลา

พระองค์จะประกอบการอัศจรรย์ ในบรรดาสิ่งทั้งหมดที่พวกเขากลัวมากที่สุดคือการสำแดงอำนาจของพระองค์ การแสดงออกเช่นนี้จะพิสูจน์ให้เห็นถึงจุดจบของแผนการของพวกเขา และอาจทำให้พวกเขาสูญเสียชีวิตของพวกเขาเอง อีกครั้งหนึ่งที่พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองเร่งร่ำ คำกล่าวหาของพวกเขาใส่พระองค์ด้วยความวิตกกังวลอย่างมาก พวกเขาประกาศด้วยระดับน้ำเสียงที่สูงขึ้นว่าพระองค์ทรงเป็นคนทรยศ และคนหมิ่นประมาทพระเจ้า พระองค์ทรงประกอบการอัศจรรย์ด้วยอำนาจที่เบอัลเซบูลเจ้าชายแห่งพวกปีศาจให้มา ห้องโถงพิพากษากลายเป็นฉากแห่งความสับสน คนหนึ่งเรียกร้องสิ่งหนึ่งและอีกคนหนึ่งเรียกร้องในอีกสิ่งหนึ่ง {DA 729.3}

บัดนี้ความรู้สึกลึกซึ้งของชาวดีของเฮโรดมีความไว้น้อยกว่าเมื่อครั้งที่ท่านสั่งสอนด้วยความสยดสยองต่อคำร้องขอของเฮโรเดียสเพื่อขอศีรษะของยอห์นผู้ให้บัพติศมา เป็นระยะเวลาหนึ่งที่ท่านรู้สึกถึงความเศร้าเสียใจอย่างเจ็บปวดรุนแรงที่ได้ทำสิ่งที่น่ากลัวลงไป แต่การรับรู้ทาง

ศีลธรรมของท่านเสื่อมทรามลงไปเรื่อย ๆ เนื่องจากชีวิตมักมากในกาમ อย่างไรก็ตาม ในเวลานี้หัวใจของท่านแข็งกระด้างมากจนกระทั่งกลัวไ้อ้วตถึงการลงโทษที่ท่านได้กระทำต่อยอห์นที่กลับมาดำเนินสิ่งสอนท่าน และบัดนี้ท่านข่มขู่พระเยซูโดยประกาศซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าท่านมีอำนาจที่จะปลดปล่อยหรือตัดสินลงโทษพระองค์ได้ แต่ไม่มีสัญญาณใดจากพระเยซูที่บ่งบอกว่าพระองค์ทรงได้ยินแม้แต่คำเดียว {DA 730.1}

เฮโรดหงุดหงิดกับความเจียมนี้ ซึ่งดูเหมือนจะบ่งบอกถึงความเจียมเยต่ออำนาจของท่านอย่างเต็มที่สำหรับกษัตริย์ที่ทะนงตนถือตัวและไ้อ้วต การดำเนินอย่างเปิดเผยน่าจะทำให้โกรธน้อยกว่าการถูกเพิกเฉย ท่านข่มขู่พระเยซูอย่างโกรธเคืองอีกครั้ง แต่พระเยซูยังคงไม่หวาดหวั่นและยังคงนิ่งเงียบ {DA 730.2}

พันธกิจของพระคริสต์ในโลกนี้ไม่ใช่เพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็นที่ไร้สาระ พระองค์เสด็จมาเพื่อรักษาหัวใจที่แตกสลาย หากพระองค์จะต้องตรัสถ้อยคำใดเพื่อรักษาจิตวิญญาณที่ฟกช้ำซึ่งป่วยด้วยบาปได้

พระองค์จะไม่ทรงนิ่งเฉย แต่พระองค์
ไม่ทรงมีพระดำรัสใดให้กับผู้ที่เหยียบ
ย่ำความจริงด้วยเท้าอันไม่บริสุทธิ์
ของพวกเขา {DA 730.3}

พระคริสต์น่าจะตรัสถ้อยคำใส่
เฮโรดที่จะทิ่มแทงเข้าไปยังหูของ
กษัตริย์ผู้แข็งกระด้างองค์นี้ พระองค์
น่าจะจุ่มท่านให้กลั้วและสั่นสะท้าน
ด้วยการประจันต่อหน้าถึงความชั่ว
ทั้งชีวิตของท่านและเปิดเผยความ
น่าสยดสยองของชะตากรรมของ
ท่านที่กำลังใกล้เข้ามา แต่ความนิ่ง
เงียบของพระคริสต์เป็นการตำหนิ
ที่ร้ายแรงที่สุดที่พระองค์ทรงจะ
ประทานให้ได้ เฮโรดได้ปฏิเสธความ
จริงที่ผู้เผยพระวจนะผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด
ได้บอกท่านแล้วและไม่มีข่าวสารใด
ที่ท่านจะรับได้อีก ไม่มีพระดำรัสแม้
เพียงคำเดียวที่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์
จะมีให้แก่ท่าน พระกรรมที่คอยเปิด
ไว้รับฟังความทุกข์ยากนั้นไม่มีไว้ให้
กับคำสั่งของเฮโรด พระเนตรที่คอย
เฝ้ามองคนบาปที่กลับใจด้วยความรัก
อันสงสารและให้อภัยนั้นไม่ได้มีไว้ให้
แก่เฮโรด Римพระโอษฐ์ที่ตรัสความจริง
อันน่าประทับใจที่สุดด้วยสำเนียงร้อง
เรียกอันอ่อนโยนที่สุดที่อ่อนหวานคน

บาปหนาที่สุดและตกต่ำที่สุดถูกปิด
ไว้จากกษัตริย์โอหังผู้ไม่รู้สึกรู้สต้องการ
พระผู้ช่วยให้รอด {DA 730.4}

ใบหน้าของเฮโรดมืดลงด้วย
กิเลสตัณหา ท่านหันหน้าไปทาง
ฝูงชนและประณามว่าพระเยซูเป็น
นักต้มตุ๋น และแล้วท่านพูดกับพระ
คริสต์ว่า หากเจ้าจะไม่ให้หลักฐาน
ตามที่เราสั่งแล้ว เราจะมอบตัวเจ้าไว้
ในมือของทหารและประชาชน พวก
เขาอาจประสบความสำเร็จในการ
ทำให้เจ้าพูดก็ได้ หากเจ้าเป็นนัก
ต้มตุ๋นแล้ว เจ้าก็จะได้รับความตายเป็น
รางวัลตอบแทน หากเจ้าเป็นพระบุตร
ของพระองค์ ก็จงช่วยตัวเองด้วย
การทำการอัศจรรย์ {DA 730.5}

เฮโรดไม่ทันได้พูดจบ ฝูงชน
จุ่มเข้าหาพระคริสต์อย่างรวดเร็ว
พวกเขาเข้าตะครุบใส่เหยื่อราวกับ
สัตว์ป่า พระเยซูถูกดึงไปทางนี้และ
ทางโน้น เฮโรดเข้าร่วมกับฝูงชน
ลงมือทำให้พระบุตรของพระเจ้าเสีย
เกียรติ หากทหารชาวโรมันไม่ได้
เข้าขวางและผลักดันฝูงชนบ้าง
ให้ถอยออกไปแล้วไซ้ พระผู้ช่วยให้
รอดคงจะถูกฉีกออกเป็นชิ้นเล็ก
ชิ้นน้อยไปแล้ว {DA 731.1}

“เฮโรดกับพวกทหารของท่าน ก็ดูหมิ่นและเยาะเย้ยพระองค์ เมื่อเอาเสื้อผ้าที่สวยงามมาสวมให้พระองค์” พวกทหารโรมันเข้าร่วมในการกระทำทารุณกรรมนี้ด้วย ความโหดเหี้ยมทั้งหมดที่บรรดาทหารชั่วเลื่อมทรมานภายใต้ความช่วยเหลือของเฮโรดและเจ้าหน้าที่ชั้นสูงของชาวยิวสามารถยั้งได้นั้น พวกเขากระหน่ำใส่พระผู้ช่วยให้รอด แต่กระนั้นความอดทนแบบพระเจ้าของพระองค์ก็ไม่ล้มเหลว {DA 731.2}

พวกผู้กดขี่ข่มเหงของพระคริสต์พยายามเปรียบพระลักษณะนิสัยของพระองค์ด้วยลักษณะอุปนิสัยของพวกเขา พวกเขาถือว่าพระองค์ทรงชั่วช้าเช่นเดียวกับตัวพวกเขาเอง แต่ด้านหลังของภาพเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นอยู่นี้ มีภาพฉากหนึ่งปรากฏแทรกขึ้นมา จะเป็นฉากภาพเหตุการณ์ที่เมื่อวันหนึ่งพวกเขาจะเห็นพระคริสต์มีภาพทั้งหมด มีบางคนตัวสั่นเมื่ออยู่เบื้องพระพักตร์พระคริสต์ ในขณะที่ฝูงชนหยาบโลนเกรงสรงกัมกราบอย่างเย้ยหยันต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์นั้น มีบางคนที่กำลังออกมาเพื่อจะทำสิ่งนั้นกลับ

หันหลังกลับด้วยความรู้สึกกลัวและเจ็บไป เฮโรดรู้สึกในเรื่องนี้ด้วยลำแสงแห่งความเมตตาสุดท้ายส่องลงบนหัวใจที่แข็งกระด้างของท่าน ท่านรู้สึกว่าคุณไม่ใช่คนธรรมดา เพราะความเป็นพระเจ้าส่องผ่านความเป็นมนุษย์ ในขณะที่พระคริสต์ถูกคนเยาะเย้ย ถูกคนล่วงประเวณีและฆาตกรห้อมล้อมอยู่นั้น เฮโรดรู้สึกได้ว่าท่านกำลังเฝ้ามองพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ประทับอยู่บนบัลลังก์ของพระองค์ {DA 731.3}

แม้จะแข็งกระด้างเพียงไรก็ตาม เฮโรดไม่กล้ารับรองการพิพากษา กำหนดโทษพระคริสต์ ท่านหวังที่จะเอาตัวเองหลุดพ้นจากหน้าที่รับผิดชอบอันน่ากลัวนี้ จึงส่งพระเยซูกลับไปยังศาลพิพากษาของโรมัน {DA 731.4}

ปีลาตผิดหวังและไม่พอใจมาก เมื่อชาวยิวกลับมาพร้อมกับนักโทษของพวกเขา ท่านถามด้วยความหงุดหงิดว่าพวกเขาต้องการให้ท่านทำอะไร ท่านเตือนสติพวกเขาว่าท่านได้ตรวจสอบพระเยซูแล้ว และไม่พบความผิดใดในพระองค์ ท่านบอกว่าพวกเขาเองเป็นผู้ที่เอาความผิดต่างๆ ใส่ให้พระองค์แต่ก็พิสูจน์

ไม่ได้สักข้อเดียว ท่านส่งพระเยซู
ไปยังเฮโรดเจ้าเมืองแคว้นกาลิลีซึ่ง
เป็นคนหนึ่งในชนชาติของพวกเขา
เองแต่เฮโรดก็ไม่พบหลักฐานใดใน
ตัวพระองค์ที่สมควรรับโทษความตาย
เช่นเดียวกัน “เพราะฉะนั้นหลังจาก
ที่เราเขียนเขาแล้ว” ปีลาตพูด “เรา
ก็จะปล่อยไป” {DA 731.5}

ในที่นี่ ปีลาตแสดงออกถึง
จุดอ่อนของตนเอง ท่านลั่นวาจา
ประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นผู้บริสุทธิ์
แต่ท่านก็เต็มใจให้พระองค์ถูกโบยตี
เพื่อให้ผู้กล่าวหาพระองค์สงบ ท่าน
ยอมสละความยุติธรรมและหลักการ
เพื่อประนีประนอมกับฝูงชน การนี้ทำ
ให้ท่านเสียเปรียบ ฝูงชนสนับสนุน
ได้ถึงความไม่มั่นใจของท่านและ
โห่ร้องมากยิ่งขึ้นเพื่อเอาชีวิตของ
นักโทษ ถ้าหากปีลาตยืนหยัดตั้งแต่
แรกที่จะไม่ยอมกล่าวโทษชายคนหนึ่ง
ที่ท่านพบว่าไม่มีความผิด ท่านก็จะ
ทำลายโชครวนแห่งความเสียใจและ
สำนึกผิดที่จะผูกมัดท่านไปตลอดชีวิต
หากท่านปฏิบัติตามจิตใต้สำนึกที่ถูกต้อง
ชาวยิวจะไม่อาจบงการท่านได้ พระ
คริสต์จะต้องถูกนำไปประหารแต่
ความผิดนั้นจะไม่ติดอยู่กับปีลาต

แต่ปีลาตก้าวเข้าสู่การลวงละเมิด
จิตได้สำนึกของตนเองก้าวแล้วก้าว
เล่า ท่านมีข้ออ้างของตัวเองจากการ
ตัดสินด้วยความยุติธรรมและความ
เสมอภาค และบัดนี้ท่านพบว่าตัวเอง
ตกอยู่ในมือของพวกเขาปุโรหิตและ
พวกผู้ปกครองอย่างแทบจะช่วย
ตัวเองไม่ได้ ความลังเลและไม่แน่วแน่
ของท่านพิสูจน์ให้เห็นถึงความพินาศ
ของท่าน {DA 731.6}

แม้จนกระทั่งถึงเวลานี้ปีลาต
ก็ไม่ได้ถูกปล่อยให้ทำการอย่าง
มีขอบเขต มีข่าวสารจากพระเจ้าส่ง
มาเตือนท่านถึงสิ่งที่ท่านกำลังจะทำ
เพื่อตอบคำอธิษฐานของพระคริสต์
มีทูตแห่งฟ้าสวรรค์องค์หนึ่งได้ไป
เยี่ยมภรรยาของปีลาต และในฝัน
เธอได้เข้าเฝ้าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและ
สนทนากับพระองค์ ภรรยาของปีลาต
ไม่ใช่ชาวยิว แต่เมื่อเธอเฝ้ามอง
พระเยซูในความฝัน เธอไม่มีความ
สงสัยใดในพระลักษณะนิสัยหรือ
พันธกิจของพระองค์ เธอรู้จักพระองค์
ในฐานะเจ้าชายของพระเจ้า เธอเห็น
พระองค์ถูกพิพากษาในห้องโถงของ
ศาลยุติธรรม เธอเห็นพระหัตถ์ที่ถูก
มัดแน่นราวกับเป็นมือของอาชญากร

คนหนึ่ง เธอเห็นเฮโรดและทหารของท่านทำกิจที่น่าหวาดกลัว เธอได้ยินพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองที่เต็มไปด้วยความอิจฉาและอาฆาตพยายามกล่าวหากันอย่างบ้าคลั่ง เธอได้ยินคำพูดที่ว่า “เรามีกฎหมายและตามกฎหมายนั้นเขาสมควรตาย” เธอเห็นปีลาตมอบพระเยซูให้พวกเขา โบยตีหลังจากที่ท่านประกาศว่า “เราไม่พบความผิดอะไรในตัวเขาเลย” เธอได้ยินปีลาตลั่นคำตัดสินลงโทษ และเห็นท่านมอบพระคริสต์ให้กับพวกฆาตกรของพระองค์ เธอเห็นไม้กางเขนถูกชูขึ้นบนกลโกธา เธอเห็นความมืดห่อหุ้มโลกไว้และได้ยินเสียงร้องลึกลับว่า “สำเร็จแล้ว” ยังมีอีกฉากหนึ่งที่เผชิญหน้ากับสายตาของเธอ เธอเห็นพระคริสต์ประทับบนเมฆขาวขนาดใหญ่ในขณะที่โลกหมุนไปในห้วงอวกาศและพวกฆาตกรของพระองค์ก็หนีไปจากที่ประทับแห่งพระสิริของพระองค์ เธอตื่นขึ้นพร้อมกับเสียงร้องอันสยดสยองและเขียนข้อความคำเตือนส่งไปให้ปีลาตทันที {DA 732.1}

ในขณะที่ปีลาตกำลังลังเลว่าควรทำอย่างไรอยู่นั้น มีผู้ส่งสาร

คนหนึ่งวิ่งแทรกผ่านฝูงชนและยื่นจดหมายจากภรรยาของท่านซึ่งเขียนไว้ว่า {DA 732.2}

“อย่าพัวพันกับเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย เพราะว่าวันนี้ฉันไม่สบายใจมากเนื่องด้วยความฝันที่เกี่ยวกับคนนั้น” {DA 732.3}

หน้าของปีลาตซีดไป ท่านสับสนกับอารมณ์ของตนเองที่ขัดแย้งกัน แต่ในขณะที่ท่านกำลังประวิงเวลาที่จะทำหน้าที่อยู่นั้น พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองก็ยังคงทำให้จิตใจของประชาชนลุกลเป็นไฟต่อไป ปีลาตถูกบังคับให้ลงมือปฏิบัติการ บัดนี้ตัวท่านเองคิดถึงธรรมเนียมซึ่งท่านจะนำมาใช้เพื่อปล่อยพระคริสต์ เป็นธรรมเนียมปฏิบัติในช่วงเทศกาลนี้ที่จะปล่อยนักโทษคนหนึ่งซึ่งประชาชนเลือก เป็นประเพณีที่คนนอกศาสนาคิดค้นขึ้นมาเอง เป็นการกระทำที่ไม่ยุติธรรมในการปฏิบัติ แต่เป็นสิ่งที่ชาวยิวถือว่ามีความค่าสูงส่ง ในเวลานี้อำนาจของโรมได้จับนักโทษคนหนึ่งซึ่งชื่อว่าบารับบัส นักโทษคนนี้ถูกตัดสินประหารชีวิต ชายคนนี้เคยอ้างว่าตนเป็นพระเมสสิยาห์ เขาอ้างว่ามีอำนาจจัดลำดับระเบียบที่

ไม่เหมือนกับของคนอื่นเพื่อจัดการให้โลกไปในแนวทางที่ถูก ภายใต้การหลอกลวงของชาตานเขาอ้างว่าสิ่งที่เขามหาได้จากการขโมยและการปล้นเป็นของเขา เขาทำสิ่งที่ยอดเยี่ยมผ่านตัวแทนของชาตานเขาได้ผู้ติดตามมากลุ่มหนึ่งและปลุกระดมให้ต่อต้านรัฐบาลโรมัน เขาเป็นผู้นำที่แข็งแกร่งและทำไปด้วยอารมณ์ที่รุนแรงค่อนข้างไปทางการก่อกบฏและความโหดร้ายภายใต้การอำพรางว่าคลั่งศาสนา ปีลาตคิดที่จะปลุกให้ฝูงชนสำนึกถึงความยุติธรรมผ่านทางของการเลือกกระหว่างชายคนนี้กับพระผู้ช่วยให้รอดผู้บริสุทธิ์ ท่านหวังให้พวกเขาเห็นใจพระเยซูเพื่อจะได้อยู่ฝ่ายตรงข้ามกับพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครอง ด้วยเหตุนี้ท่านจึงหันไปหาฝูงชนและพูดด้วยความจริงจังอย่างยิ่งว่า “พวกเจ้าต้องการให้เราปล่อยคนไหน บาร์บัสหรือเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์?” {DA 733.1}

ดังเสียงร้องคำรามของสัตว์ป่า คำตอบของฝูงชนดังมาว่า “ปล่อยบาร์บัสให้เรา!” เสียงนั้นดังขึ้นและดังยิ่งขึ้นว่า บาร์บัส! บาร์บัส! ปีลาตคิดว่าประชาชนคงยังไม่เข้าใจ

คำถามของท่าน จึงถามอีกว่า “พวกท่านต้องการจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?” แต่พวกเขาร้องอีกครั้งว่า “จงเอาคนนี้ไปจัดการ และปล่อยบาร์บัสให้เรา!” “ถ้าอย่างนั้นเราจะทำอย่างไรกับเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์?” ปีลาตถาม อีกครั้ง ฝูงชนที่พล่านไปมาแผดเสียงราวปีศาจ ตัวปีศาจเองในรูปมนุษย์กำลังยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชนและจะคาดหวังสิ่งใดเล่านอกจากคำตอบที่ว่า “ให้ตรึงที่กางเขน?” {DA 733.2}

ปีลาตเป็นทุกข์ ท่านไม่คาดคิดว่าจะมาถึงจุดนั้น ท่านกลัวที่จะส่งชายบริสุทธิ์พระองค์นี้ไปสู่ความตายอันน่าอัปยศอดสูและโหดเหี้ยมที่สุดที่เกิดขึ้นได้ หลังจากเสียงร้องคำรามสิ้นสุดลงแล้ว ท่านก็หันไปหาประชาชน พูดว่า “ตรึงทำไม? เขาทำผิดอะไร?” แต่คดีนี้ไปไกลเกินกว่าจะโต้แย้งได้อีกต่อไปแล้ว ไม่ใช่หลักฐานแสดงความบริสุทธิ์ของพระคริสต์ที่พวกเขาต้องการ แต่ต้องการกำหนดโทษพระองค์ {DA 733.3}

ปีลาตยังคงพยายามที่จะช่วยพระองค์ให้รอด “ปีลาตจึงถามพวก

เขาเป็นครั้งที่สามว่า ‘จริงทำไม? เขาทำผิดอะไร? เราไม่พบเหตุผลอะไรที่เขาสมควรจะตาย เพราะฉะนั้นหลังจากที่เราเขียนเขาแล้ว ก็จะปล่อยไป’” แต่การกล่าวถึงการปลดปล่อยพระองค์กลับทำให้ผู้คนบ้าคลั่งขึ้นไปอีกเป็นสิบเท่า “เอาไปตรึง เอาไปตรึงที่กางเขน” พวกเขา ร้อง เป็นเสียงที่ดังขึ้นและดังยิ่งขึ้น ไปอีกเนื่องจากความล้นเหลือของปีศาจ เป็นต้นเหตุ {DA 733.4}

พวกเขานำพระเยซูที่มีสภาพอ่อนกำลัง อิดโรยเหนื่อยอ่อนและทั้งตัวเต็มไปด้วยบาดแผลไปและโบยตีต่อหน้าฝูงชน “พวกทหารจึงนำพระองค์เข้าไปยังลานของราชสำนัก (คือกองบัญชาการปรีโทเรียม) แล้วเรียกพวกทหารทั้งกองมาประชุมกัน พวกเขาเอาเสื้อสีม่วงมาสวมให้พระองค์ เอาหนามสานเป็นมงกุฏมาสวมพระเศียรพระองค์ แล้วคำนับพระองค์กล่าวว่า ‘ข้าแต่กษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ!’ แล้วพวกเขา. . . ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และคุกเข่าลงนมัสการพระองค์” ในบางครั้งบางคราวมีมือของคนชั่วไปกระชากไม้ออกจากพระหัตถ์ของ

พระองค์และพวกเขาก็เอามงกุฏหนามอัดใส่พระกรเจียก (ขมับ) ของพระองค์ และทำให้พระโลหิตไหลลงมาเป็นทางบนพระพักตร์และพระทนต์ (เครา) ของพระองค์ {DA 734.1}

จงพิศวง โอ ฟาสวรรค์ เอ๋ย! จงตกตะลึง โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย! จงดูเถิด ผู้กตขีและผู้ที่ถูกกตขี ฝูงชนบ้าคลั่งล้อมพระผู้ช่วยให้รอดของโลกไว้ การล้อเลียนและการเยาะเย้ยปนเปื้อนกับคำสบประมาท อันหยาบโหลของการหมิ่นประมาทพระเจ้า ฝูงชนลึกลับคิดนำการประสูติอันต่ำต้อยและชีวิตอันถ่อมตนของพระองค์ขึ้นมาวิจารณ์ พวกเขาเอาพระตำราสของพระองค์ที่ว่าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้านั้นมาเย้ยหยันและคำล้อเล่นหยาบคายและคำเยาะเย้ยเหยียดหยามเหล่านี้ถูกส่งต่อกันไปปากต่อปาก {DA 734.2}

ซาตานนำฝูงชนที่โหดเหี้ยม ทำทารุณกรรมต่อพระผู้ช่วยให้รอดเป็นเป้าประสงค์ของมันที่จะยั่วให้พระองค์ได้กลับหากเป็นไปได้ หรือผลักดันให้พระองค์ทำการอัศจรรย์เพื่อปลดปล่อยตัวพระองค์เองและ

จะได้ยกเลิกแผนแห่งการไถ่ให้รอด
รอยเปื้อนเดียวในชีวิตมนุษย์ของ
พระองค์ การล้มเหลวที่จะอดทนต่อ
การทดสอบอันเลวร้ายเพียงครั้งเดียว
ในฐานะมนุษย์ของพระองค์ แล้ว
พระเมษโปดกของพระเจ้านี้จะเป็น
เครื่องบูชาที่ไม่สมบูรณ์และการไถ่
มนุษย์ให้รอดก็จะล้มเหลว แต่พระ
องค์ผู้ทรงสามารถบัญชาชาวสวรรค์
ให้มาช่วยพระองค์ได้คือพระองค์
ผู้สามารถขับฝูงชนให้ถอยหนีด้วย
ความหวาดกลัวไปจากเบื้องพระเนตร
ของพระองค์โดยการส่องประกาย
ความสง่างามแห่งความเป็นพระเจ้า
ของพระองค์ออกมา นั่น กลับทรง
ยอมมอบตัวเองด้วยความสงบอย่าง
สมบูรณ์ต่อการดูถูกและการกระทำ
ที่โหดเหี้ยมอย่างหยาบโลนที่สุด
{DA 734.3}

ศัตรูของพระคริสต์เรียกร้อง
การอัครจรรย์เพื่อเป็นหลักฐานแสดง
ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พวกเขา
เขามีหลักฐานที่ยิ่งใหญ่กว่าหลักฐาน
อื่นใด ๆ ที่พวกเขาเคยเห็นมาก่อน
ในขณะที่ความโหดร้ายของพวกเขา
ทำให้ความเป็นมนุษย์ในตัวผู้ทรมาน
พระองค์ตกต่ำลงจนมีลักษณะเหมือน

ซาตานนั้นใด ความอ่อนโยนและ
ความอดทนนานของพระองค์ก็ได้
ยกพระเยซูขึ้นเหนือความเป็นมนุษย์
และพิสูจน์ถึงความเป็นเครื่องบูชาที่
พระองค์ทรงมีกับพระเจ้าเช่นเดียวกัน
ฉันนั้น การน้อมตัวลงต่ำของพระองค์
เป็นพันธสัญญาของการเชิดชูพระองค์
ให้สูงขึ้น เป็นคำมั่นสัญญาถึงความ
สูงส่งของพระองค์ หยดพระโลหิต
แห่งความระทมทุกข์จากพระกรเจียก
ที่บาดเจ็บของพระองค์ไหลอาบพระ
พักตร์และพระทนต์ของพระองค์
เป็นพันธสัญญาแห่งการเจิมด้วย
“น้ำมันแห่งความยินดี” ฮีบรู 1:9
ในฐานะมหาบุโรหิตยิ่งใหญ่ของเรา
{DA 734.4}

ซาตานโกรธแค้นยิ่งนักเมื่อมัน
เห็นว่าการทรมานกรรมที่กระหน่ำใส่
พระผู้ช่วยให้รอดไม่อาจบีบบังคับ
คำปณิдайให้ออกมาจากริมพระโอษฐ์
ของพระองค์ได้ แม้พระองค์ทรงรับ
ธรรมชาติของมนุษย์ แต่ก็ได้รับการ
คำจูนไว้ด้วยความเข้มแข็งเหมือน
กับพระเจ้า และพระองค์ไม่ทรงออก
ห่างไปจากพระประสงค์ของพระบิดา
ของพระองค์เลยแม้แต่น้อย {DA
735.1}

เมื่อปีลาตปล่อยให้พวกเขา
โบยตีและเย้ยหยันพระเยซูแล้ว ท่าน
คิดที่จะปลุกฝูงชนให้ส่งสารพระองค์
ท่านหวังว่าพวกเขาจะลงความเห็น
กันว่านี่เป็นการลงโทษที่เพียงพอ
แล้ว ท่านคิดว่าแม้แต่ความอาฆาต
พยาบาทของพวกปุโรหิตก็อาจจะ
ได้รับความพึงพอใจแล้ว แต่ด้วย
ความเจ็บแสบ พวกเขามองเห็น
จุดอ่อนของการลงโทษชายคนหนึ่ง
ที่ถูกประกาศว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ พวกเขา
รู้ว่าปีลาตพยายามช่วยชีวิตของ
นักโทษ และพวกเขาตั้งใจไม่ปล่อย
พระเยซู พวกเขาคิดต่อว่า ปีลาต
โบยตีพระองค์เพื่อให้เราพอใจ และ
หากเราผลักดันต่อไปจนถึงประเด็น
ที่ตัดสินไว้แล้ว พวกเขาจะต้องได้รับ
ตามความมุ่งหมายของตนอย่าง
แน่นอน {DA 735.2}

บัดนี้ปีลาตสั่งให้นำตัวบาร์บัส
เข้ามาในศาล จากนั้นท่านก็นำ
นักโทษทั้งสองมายืนเคียงข้างกัน
และในขณะที่ชี้ไปยังพระผู้ช่วยให้รอด
ท่านพูดด้วยน้ำเสียงที่อ่อนหวานอย่าง
เคร่งขรึมว่า “คนนี่ไฉนละ” “นี่แหละ เรา
พาคนนี้ออกมามอบให้พวกท่าน
เพื่อให้พวกท่านรู้ว่าเราไม่พบความ

ผิดอะไรในตัวเขาเลย!” {DA 735.3}

พระบุตรของพระเจ้าประทับ
อยู่ที่นั่นสวมเสื้อคลุมแห่งความเย้ย
หยันและมงกุฎหนาม เสื้อถูกกระชาก
ขาดจนถึงเอว หลังของพระองค์มี
รอยแผลอันโหดร้ายยาวเป็นทาง
พระโลหิตไหลไม่หยุด พระพักตร์
เปื้อนพระโลหิต และมีร่องรอยของ
ความเหนื่อยล้าและความเจ็บปวด
แต่ไม่เคยปรากฏว่างดงามมากกว่า
นี้มาก่อน หน้าตาของพระผู้ช่วยให้
รอดไม่ได้เสียโฉมเมื่ออยู่ต่อหน้าศัตรู
ทุกลักษณะหน้าตาแสดงออกถึง
ความอ่อนโยนและการยอมจำนน
และความสงสารรักใคร่ที่ทรงมีต่อ
ศัตรูผู้โหดเหี้ยมของพระองค์ ลักษณะ
ท่าทางของพระองค์ไม่มีความอ่อนแอ
ซื่อลาง มีแต่ความเข้มแข็งและศักดิ์ศรี
ของความอดกลั้นที่ปรากฏให้เห็น ส่วน
นักโทษที่อยู่เคียงข้างพระองค์แตก
ต่างออกไปอย่างเห็นได้ชัด ทุกตัวรอย
บนใบหน้าของบาร์บัสประกาศว่า
เขาเป็นอันธพาลที่แข็งแกร่ง ความ
แตกต่างบอกให้ทุกคนที่เฝ้ามองอยู่
มองเห็น บางคนก็นำร่องให้ ในขณะที่
ที่พวกเขามองไปทางพระเยซู หัวใจ
ของพวกเขาก็เต็มล้นไปด้วยความ

เห็นอกเห็นใจ แม้กระทั่งพวกปุโรหิต และพวกผู้ปกครองก็ยังถูกโน้มน้าว ให้เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นตาม ที่พระองค์ทรงอ้างมาทั้งหมดว่าเป็น {DA 735.4}

ทหารโรมันที่ล้อมรอบพระ คริสต์ไม่ได้ใจแข็งไปหมดทุกคน บางคนกำลังมองพระพักตร์พระองค์ อย่างจริงจังเพื่อหาหลักหลักฐานหนึ่ง ว่าพระองค์ทรงเป็นอาชญากรหรือ บุคคลอันตราย พวกเขาหันไปมอง บาร์บบัสเป็นครั้งคราวด้วยความ เหยียดหยาม ไม่จำเป็นต้องใช้ เชาว์ปัญญาอันลึกซึ้งก็อ่านเขา ออกได้อย่างชัดเจน และอีกครั้ง พวกเขาก็จะหันกลับไปมองพระองค์ ผู้ทรงถูกนำขึ้นศาลพิพากษา พวก เขามองไปยังพระผู้ทรงทนทุกข์ ทรมานอยู่ด้วยความรู้สึกสงสารอย่าง สุดซึ้ง การยอมจำนนอย่างเจียมๆ ของพระคริสต์เป็นภาพประทับใจ บนความคิดของพวกเขา ซึ่งไม่มีวัน ถูกลบออกไปจนกว่าพวกเขาจะ ยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ หรือโดยการปฏิเสธพระองค์ซึ่งจะ เป็นการตัดสินใจชะตากรรมของตนเอง {DA 735.5}

ปีลาตเต็มไปด้วยความประ หลาดใจในความอดทนโดยไม่บ่น ของพระผู้ช่วยให้รอด ท่านไม่สงสัย เลยว่าภาพของชายผู้ทรงเป็นพระเจ้า องค์นี้ที่ซึ่งแตกต่างจากบาร์บบัสจะทำให้ชาวยิวเห็นใจได้ แต่ท่านไม่เข้าใจ ความเกลียดชังอย่างบ้าคลั่งของพวก ปุโรหิตที่มีต่อพระองค์ผู้ทรงเป็นแสง สว่างของโลกผู้ได้เปิดเผยความมืด และความผิดของพวกเขา พวกเขา เรายังฝูงชนโกรธเกรี้ยว และพวก ปุโรหิต พวกผู้ปกครองและประชาชน ต่างส่งเสียงร้องที่นำกลวัขึ้นมามีอีกครั้ง ว่า “เอาไปตรึง เอาไปตรึงที่กางเขน” ในที่สุดเมื่อหมดความอดทนกับความ โหดร้ายอันไร้เหตุผลของพวกเขา ปีลาตก็ร้องออกมาอย่างสิ้นหวังว่า “พวกท่านจงพาเขาไปตรึงเอาเอง เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย” {DA 736.1}

ผู้ว่าราชการจังหวัดชาวโรมัน แม้จะคุ้นเคยกับฉากที่โหดเหี้ยม แต่ก็รู้สึกเห็นใจนักโทษที่ต้องทนทุกข์ ทรมานพระองค์นี้ซึ่งถึงแม้จะถูก ตัดสินโทษและโบยตีจนมีพระโลหิต อาบหน้าผากและหลังเต็มไปด้วย ผลึกขาดแต่ยังคงความภูมิฐาน

ของพระราชอาชญาผู้ประทับอยู่บนบัลลังก์ พวกปุโรหิตประกาศว่า “เรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาสมควรตาย เพราะเขาดำรงตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า” {DA 736.2}

ปีลาตสะดุ้งตกใจกลัว ท่านไม่มีแนวคิดที่เกี่ยวกับพระคริสต์และพันธกิจของพระองค์อย่างถูกต้อง แต่ท่านมีความเชื่อที่คลุมเครือเกี่ยวกับพระเจ้าและสิ่งมีชีวิตที่เหนือมนุษย์ ความคิดหนึ่งในอดีตเคยผ่านใจของท่านนั้นบัดนี้ได้ก่อตัวเป็นรูปร่างที่ชัดเจนมากขึ้น ท่านสงสัยขึ้นมากว่า เป็นไปได้หรือไม่ที่เจ้าองค์หนึ่งประทับอยู่เบื้องหน้าท่านทรงสวมเสื้อคลุมสีม่วงแห่งความเย้ยหยันและสวมมงกุฎหนาม {DA 736.3}

อีกครั้งหนึ่งท่านเดินเข้าไปในห้องพิพากษาและพูดกับพระเยซูว่า “เจ้ามาจากไหน?” แต่พระเยซูไม่ประทานคำตอบให้แก่ท่าน พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับปีลาตอย่างตรงไปตรงมาแล้ว ทรงอธิบายถึงพันธกิจของพระองค์เองในฐานะพยานแห่งความจริง ปีลาตละลายแสงสว่างนั้น ท่านใช้ตำแหน่งสูงส่งของการพิพากษาไปในทางที่ผิดด้วยการยอมทิ้งหลัก

การและมอบอำนาจของท่านให้กับคำเรียกร้องของผู้ชน พระเยซูไม่ทรงมีแสงสว่างเพิ่มเติมให้ท่านอีกแล้ว ปีลาตขุ่นเคืองในความเจียมของพระองค์ จึงพูดอย่างยโสถือตัวว่า {DA 736.4}

“เจ้าจะไม่พูดกับเราหรือ? เจ้าไม่รู้หรือว่าเรามีสิทธิอำนาจที่จะปล่อยเจ้า และมีอำนาจที่จะตรึงเจ้าที่กางเขนได้?” {DA 736.5}

พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านจะไม่มีสิทธิอำนาจเหนือเรานอกจากจะประทานแก่ท่านจากเบื้องบน เพราะเหตุนี้คนที่มอบเราไว้กับท่านจึงมีความผิดมากกว่าท่าน” {DA 736.6}

ด้วยประการฉะนี้ ทั้ง ๆ ที่อยู่ในความทุกข์ทรมานและความเศร้าโศกอย่างแสนสาหัส พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาได้ประทานข้อแก้ตัวให้แก่การกระทำของผู้ปกครองชาวโรมันที่ปล่อยพระองค์ให้ไปถูกตรึงกางเขน ช่างเป็นฉากอะไรเช่นนี้ที่ส่งต่อไปกับโลกไปตลอดกาลทุกยุค! ช่างเป็นแสงสว่างอะไรเช่นนี้ที่ส่องลงมายังพระลักษณะนิสัยของพระองค์พระผู้ทรงเป็นผู้พิพากษาของแผ่นดินโลกทั้งหมด! {DA 736.7}

“คนที่มอบเราไว้กับท่าน” พระเยซูตรัส “จึงมีความผิดมากกว่าท่าน” ในพระดำรัสนี้ พระคริสต์ทรงหมายถึงคายาฟาสซึ่งในตำแหน่งมหาปุโรหิต นับเป็นตัวแทนของชนชาติยิว พวกเขาไม่รู้หลักการในการควบคุมเจ้าหน้าที่ชาวโรมัน พวกเขาไม่แสวงจากคำพยากรณ์รวมถึงในคำสอนและการอัครจริยของพระองค์เองที่เป็นพยานถึงพระคริสต์ ผู้พิพากษาชาวยิวได้รับหลักฐานที่ชัดเจนอย่างไม่ผิดเพี้ยนเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขากำหนดพิพากษาให้ประหารชีวิต และพวกเขาจะถูกตัดสินตามความสว่างที่พวกเขาได้รับ {DA 737.1}

ความผิดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและอย่างรุนแรงที่สุดเป็นของผู้ที่อยู่ในตำแหน่งสูงสุดของประเทศ ความไว้วางใจอันศักดิ์สิทธิ์ที่ฝากไว้นั้น พวกเขากำลังทรยศไปอย่างต่ำช้าเมื่อเปรียบเทียบกับทั้งปีลาต เฮโรด และทหารโรมันแทบจะไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระเยซู พวกเขาคิดเอาใจพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองด้วยการทารุณข่มเหงพระองค์ พวกเขาไม่มีแสงสว่างที่ชนชาติยิวได้รับอย่าง

ล้นเหลือ หากแสงสว่างนี้ได้ทรงโปรดประทานให้แก่พวกทหารแล้ว พวกเขาก็คงจะไม่ปฏิบัติต่อพระคริสต์ด้วยความโหดเหี้ยมอย่างที่พวกเขาได้ทำ {DA 737.2}

อีกครั้งหนึ่งปีลาตเสนอให้ปล่อยพระผู้ช่วยให้รอด “แต่พวกยิวร้องอื้ออึงว่า ‘ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์’” จากข้อความข้างต้นคนหน้าชื่อใจจดเหล่านี้อาจสร้างทำเป็นห่วงแค้นอำนาจของซีซาร์ ในบรรดาผู้ที่อยู่ภายใต้การปกครองของโรมันนั้น ชาวยิวจัดเป็นพวกที่ขมขื่นที่สุด ถ้าสิ่งที่ทำตลอดภัยต่อตนเอง พวกเขาจะบังคับใช้ข้อกำหนดของชาติและของศาสนาตนเองอย่างเผด็จการที่สุด แต่เมื่อพวกเขาปรารถนาจะทำสิ่งที่โหดร้าย พวกเขาก็จะยกชูอำนาจของซีซาร์ขึ้น ดังนั้นเพื่อจะทำลายพระคริสต์ พวกเขาจึงแสดงความภักดีต่อการปกครองของชาวต่างชาติที่พวกเขาเกลียดชัง {DA 737.3}

“ทุกคนที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์” พวกเขาพูดต่อ “ก็ต่อต้านซีซาร์” คำพูดเช่นนี้โดนจุดอ่อนของปีลาต รัฐบาลโรมจับตาสงสัยตัวท่านอยู่

และท่านรู้ดีว่ารายงานเช่นนี้จะทำลายท่าน ท่านรู้ว่าถ้าชาวียูถูกขัดขวาง ความโกรธแค้นของพวกเขาจะหันมาที่ตัวท่าน พวกเขาจะไม่ปล่อยสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาจะทำได้เพื่อแก้แค้นให้สำเร็จ อยู่เบื้องหน้าของท่านมีตัวอย่างของความมุ่งมั่นที่จะเอาชีวิตของพระเจ้าองค์นี้ผู้ซึ่งพวกเขาเกลียดชังอย่างไรเหตุผล {DA 737.4}

จากนั้นปีลาตขึ้นนั่งบัลลังก์พิพากษาและท่านนำเสนอพระเยซูแก่ประชาชนอีกครั้งว่า “ดูเถิด นี่คือนกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย!” TKJV อีกครั้งเสียงร้องอย่างบ้าคลั่งดังขึ้นมาว่า “เอามันไป เอามันไป เอาไปตรึงที่กางเขน” จากเสียงที่ได้ยินทั้งไกลและใกล้ ปีลาตถามว่า “จะให้เรตรึงกษัตริย์ของพวกเขาหรือไม่?” แต่มีคำพูดที่ออกมาจากริมฝีปากที่หมิ่นเหยียดหยามและหมิ่นประมาทพระเจ้าว่า “เราไม่มีกษัตริย์อื่นนอกจากซีซาร์” {DA 737.5}

ด้วยการเลือกผู้ปกครองนอกศาสนาเช่นนี้ ชนชาติยิวจึงถอนตัวออกไปจากระบบการปกครองที่ยึดถือพระเจ้า พวกเขาไม่ให้พระเจ้า

เป็นกษัตริย์ของพวกเขา ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่มีผู้ช่วยกู้ให้รอด พวกเขาไม่มีกษัตริย์นอกจากซีซาร์ พวกปุโรหิตและพวกอาจารย์ได้นำประชาชนมาถึงจุดนี้ พวกเขาจึงต้องรับผิดชอบผลลัพธ์อันน่ากลัวที่ตามมา บาปของประเทศและความพินาศของประเทศสืบเนื่องมาจากบรรดาผู้นำทางศาสนา {DA 737.6}

“เมื่อปีลาตเห็นว่าไม่ได้การ มีแต่จะเกิดความวุ่นวาย ท่านจึงเอาน้ำมาล้างมือต่อหน้าฝูงชน แล้วกล่าวว่า ‘เราไม่มีความผิดเรื่องความตายของคนนี้ พวกเจ้าต้องรับผิดชอบเอาเองเถิด’” ปีลาตมองดูพระผู้ช่วยให้รอดด้วยความกลัวและกล่าวโทษตนเอง จากท่ามกลางใบหน้าจำนวนมหาศาลที่มองมาด้านหน้า มีเพียงพระพักตร์ของพระองค์เท่านั้นที่สงบนิ่ง ดูราวกับมีแสงนวลส่องอยู่เหนือพระเศียรของพระองค์ ปีลาตบอกกับใจตนเองว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์หนึ่ง ท่านหันไปยังฝูงชนและประกาศว่า เราไม่มีความผิดในเรื่องโลหิตของเขา เอาเขาไป และตรึงเขาบนกางเขน แต่พวกท่านปุโรหิตและผู้ปกครองทั้งหลาย จง

จดจำไว้ว่าเราตัดสินใจว่าเขาเป็นคน
บริสุทธิ์ไม่มีความผิด ขอให้พระบิดา
ของเขาตามที่เขาสั่งถึงนั้นพิพากษา
พวกเจ้าและไม่ลงโทษเราสำหรับ
งานที่เราทำในวันนี้ แล้วท่านพูดกับ
พระเยซูว่า โปรดให้อภัยการกระทำ
ของเราด้วย เราช่วยเจ้าไม่ได้ และ
เมื่อท่านบอญ์พระเยซูอีกครั้ง ท่าน
ก็มอบพระองค์ให้แก่พวกเขาเอาไป
ตรึงกางเขน {DA 738.1}

ปีลาตปรารถนาที่จะปล่อย
พระเยซู แต่ก็มองเห็นว่าเขาทำเช่นนั้น
พร้อมกับยังคงรักษาตำแหน่งและ
เกียรติยศของตัวเองเอาไว้ไม่ได้
แทนที่จะยอมสูญเสียอำนาจทางโลก
ท่านเลือกที่จะสังเวยชีวิตบริสุทธิ์ไว้
ความผิด มีสักกี่คนที่ต้องการหนี
ให้พ้นจากการสูญเสียหรือความทุกข์
ทรมานโดยการยอมสังเวยหลักการ
เช่นเดียวกัน ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี
และหน้าที่ซึ่งไปยังเส้นทางหนึ่ง แต่
ผลประโยชน์ส่วนตนซึ่งไปยังอีกทาง
หนึ่ง กระแสกระหน่ำอย่างแรงไปยัง
ทิศทางที่ผิด แล้วผู้ที่ประนีประนอม
กับความชั่วก็จะถูกกวาดไปยังความ
รู้สึกผิดที่มีดมนที่สุด {DA 738.2}

ปีลาตยอมทำตามข้อเรียกร้อง

ของฝูงชน แทนที่จะเสี่ยงต่อการ
สูญเสียตำแหน่ง ท่านกลับมอบ
พระเยซูให้ไปตรึงกางเขน แต่ถึง
แม้ท่านจะเฝ้าระวังป้องกันไว้แล้ว
สิ่งที่ท่านหวาดกลัวก็มาถึงตัวท่าน
ในเวลาต่อมา เกียรติยศของท่าน
ถูกปลด ท่านถูกขับออกจากตำแหน่ง
สูงศักดิ์และจมปลักอยู่ในความสำนึก
ผิดและสูญเสียความภาคภูมิใจ ไม่
นานหลังจากการตรึงกางเขน ท่าน
ก็จบชีวิตของตัวเอง ดังนั้นทุกคนที่
ประนีประนอมกับบาปจะได้รับแต่
ความเศร้าโศกและความพินาศ
“มีทางหนึ่งซึ่งคนเราคิดว่าถูก แต่
ปลายทางคือความมรณา” สุภาษิต
14:12 {DA 738.3}

เมื่อปีลาตประกาศว่าตัวเอง
ไม่มีความผิดเรื่องพระโลหิตของ
พระคริสต์นั้น คายาฟาตอบอย่าง
หมิ่นประมาทว่า “ให้ความผิดเรื่อง
ความตายของเขาตกอยู่กับเราและ
ลูกๆ ของเรา” พวกปุโรหิตและพวก
ผู้ปกครองรับถ้อยคำอันน่าสยดสยอง
นี้ไว้และฝูงชนขานรับไว้ด้วยเสียง
โห่ร้องที่ร่ำมนุชยธรรม ฝูงชนทั้งหมด
ตอบและพูดว่า “ให้ความผิดเรื่อง
ความตายของเขาตกอยู่กับเราและ

ลูกๆ ของเรา” {DA 738.4}

ชนชาติอิสราเอลได้ตัดสินใจเลือกแล้ว พวกเขาเข้าไปทางพระเยชูและพูดว่า “อย่าปล่อยคนนี้ แต่ให้ปล่อยบารับบัส” บารับบัสเป็นโจรและฆาตกรที่เป็นตัวแทนของชาตानพระคริสต์ทรงเป็นตัวแทนของพระเจ้า พวกเขาปฏิเสธพระคริสต์ และได้เลือกเอาบารับบัส พวกเขาต้องการบารับบัส ด้วยการเลือกเช่นนี้พวกเขายอมรับผู้ที่เป็นเจ้าแห่งการมูสาและเป็นฆาตกรตั้งแต่แรกเริ่ม ชาตानเป็นผู้นำของพวกเขา ในฐานะประเทศพวกเขาจะทำตามคำสั่งของมัน งานของมันพวกเขาจะทำ การปกครองของมันพวกเขาต้องยอมทนรับ ประชาชนที่เลือกบารับบัสแทนที่จะเลือกพระคริสต์จะรู้สึกได้ถึงความโหดเหี้ยมของบารับบัสจนถึงสิ้นยุค {DA 738.5}

ในขณะที่ชาวยิวเพ่งมองไปยังพระเมษโปดกของพระเจ้าที่ทรงถูกเยียนอย่างบาดเจ็บ พวกเขาร้องขึ้นมาว่า “ให้ความผิดเรื่องความตายของเขาตกอยู่กับเราและลูกๆ ของเรา” เสียงร้องอันน่าสยของขั้วนี้ดังขึ้นไปถึงพระบัลลังก์ของพระเจ้า

ประโยคนั้นซึ่งประกาศตัดสินตัวพวกเขาเองได้ถูกจารึกไว้บนสวรรค์ คำอธิษฐานนั้นทรงได้ยินแล้ว พระโลหิตของพระบุตรของพระเจ้าตกอยู่บนลูกๆ ของพวกเขาและลูกของลูกของพวกเขาและเป็นคำสาปที่สืบเนื่องต่อไป {DA 739.1}

สิ่งนี้เกิดขึ้นจริงอย่างน่ากลัว ในขณะที่กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลาย ความน่ากลัวของขั้วนี้ปรากฏให้เห็นในสภาพของชนชาติยิวเป็นระยะเวลานานถึงหนึ่งพันแปดร้อยปี พวกเขาก็คือหนึ่งที่ถูกตัดออกจากเถาองุ่น เป็นกิ่งตายกิ่งหนึ่งที่ไม่เกิดผลซึ่งถูกรวบรวมและถูกเผาทิ้งจากดินแดนหนึ่งไปสู่อีกดินแดนหนึ่งทั่วโลก จากศตวรรษหนึ่งไปสู่อีกศตวรรษหนึ่ง นั่นคือตาย และตายโดยการละเมิดและการบาปทั้งหลาย! {DA 739.2}

คำอธิษฐานนั้นจะสำเร็จเป็นจริงอย่างน่าสยดสยองในวันแห่งการพิพากษาอันยิ่งใหญ่ เมื่อพระคริสต์จะเสด็จมายังโลกใบนี้อีกครั้ง มนุษย์จะไม่เห็นพระองค์ในฐานะนักโทษที่ถูกห้อมล้อมด้วยฝูงชนบ้าคลั่ง พวกเขาจะมองเห็นพระองค์ในฐานะพระ

ราชาแห่งสวรรค์ พระคริสต์จะเสด็จ
มาด้วยพระสิริของพระองค์เอง ด้วย
พระสิริของพระบิดาของพระองค์และ
ด้วยรัศมีของทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์
ทูตสวรรค์มากมายนับแสนล้านและ
บรรดาบุตรผู้สวยงามและมีชัยของ
พระเจ้าซึ่งมีความน่ารักและสง่าราศี
อันเลิศล้ำจะร่วมเดินทางกับพระองค์
ไปตามทางของพระองค์ จากนั้น
พระองค์จะประทับบนบัลลังก์แห่ง
พระสิริของพระองค์ และทุกชาติจะ
ถูกรวบรวมมาอยู่เบื้องพระพักตร์
พระองค์ แล้วนิรันดราทุกดวงจะเห็น
พระองค์รวมถึงคนทั้งหลายที่แทง
พระองค์ด้วย แขนมงกุฎหนาม พระ
องค์จะทรงสวมมงกุฎแห่งพระสิริ
ซึ่งเป็นมงกุฎซ่อนอยู่ในมงกุฎ แขน
เสื้อคลุมพระราชาสีม่วง พระองค์
จะสวมฉลองพระองค์สีขาวที่สุดที่
“ไม่มีช่างฟอกผ้าคนใดในโลกจะฟอก
ให้ขาวอย่างนั้นได้” มาระโก 9:3 และ
บนฉลองพระองค์และบนต้นพระอุร
ของพระองค์จะมีพระนามจารึกไว้ว่า
“กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลายและ
เจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย”

วิวรณ์ 19:16 ผู้ที่เยาะเย้ยและตี
พระองค์จะอยู่ที่นั่น บรรดาบุโรहित
และผู้ปกครองจะเห็นฉากในห้องโถง
พิพากษาอีกครั้ง ทุกสถานการณ์จะ
ปรากฏต่อหน้าพวกเขาเราพบกับถูก
เขียนด้วยอักษรไฟ แล้วคนเหล่านั้น
ที่อธิษฐานว่า “ให้ความผิดเรื่องความ
ตายของเขาตกอยู่กับเราและลูก ๆ
ของเรา” จะได้รับคำตอบสำหรับคำ
อธิษฐานของพวกเขา เมื่อนั้นคน
ทั้งโลกจะรู้และเข้าใจ พวกเขาจะ
ตระหนักว่าพวกเขาที่เป็นมนุษย์
ที่น่าสมเพช อ่อนปวกเปียก และ
ต้องตายกำลังต่อสู้กับใครและต่อสู้
กับอะไร พวกเขาจะร้องเรียกกุญเขา
และโชดหินด้วยความระทมทุกข์และ
ความสยดสยองอย่างยิ่งว่า “จงล้ม
ทับเราเถิด จงซ่อนเราไว้ให้พ้นจาก
พระพักตร์ของพระองค์ผู้ประทับ
อยู่บนพระที่นั่ง และจากพระพิโรธ
ของพระเมษโปดก เพราะว่าวัน
สำคัญแห่งพระพิโรธของพระองค์
มาถึงแล้ว และใครจะสามารถยืน
หยัดอยู่ได้เล่า?” วิวรณ์ 6:16, 17
{DA 739.3}

“ศัตรูของพระคริสต์เรียกร้องการอัศจรรย์เพื่อเป็นหลักฐาน
แสดงความเป็นพระเจ้าของพระองค์....ความอ่อนโยนและความอดทนนาน
ของพระองค์ก็ได้ยกพระเยซูขึ้นเหนือความเป็นมนุษย์
และพิสูจน์ถึงความเป็นเครือญาติที่พระองค์ทรงมีกับพระเจ้า” {DA 734.4}

กางเขนกาลวาริ

บทนี้อ้างอิงจาก มัทธิว 27:31-53; มาระโก 15:20-38;

ลูกา 23:26-46; ยอห์น 19:16-30

“เมื่อไปถึงสถานที่แห่งหนึ่ง
ที่เรียกว่ากะโหลกศีรษะ เขาก็ตรึง
พระองค์ไว้ที่นั่นบนกางเขนพร้อมกับ
ผู้ร้ายสองคนนั้น ข้างขวาคนหนึ่ง
ข้างซ้ายคนหนึ่ง” {DA 741.1}

“เพื่อทรงชำระประชาชนให้
บริสุทธิ์ด้วยพระโลหิตของพระองค์”
พระคริสต์ “จึงได้ทรงทนทุกข์ทรมาน
นอกประตูนคร” เนื่องจากอาดัมและ
เอวาล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระ
เจ้า พวกเขาจึงถูกขับออกไปจาก
สวนเอเดน พระคริสต์ผู้ทรงเป็น
ตัวแทนของเราจะต้องทนทุกข์นอก
กำแพงกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ทรง
สิ้นพระชนม์นอกประตูเมืองซึ่งเป็น
สถานที่ๆ ประหารอาชญากรและ
ฆาตกร พระวจนะคำเหล่านี้มีความ
หมายอย่างมากมายยิ่งเพียงไรที่กล่าวว่า
“พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นการสาป

แช่งแห่งธรรมเนียมปฏิบัติ โดยการทรง
ถูกสาปแช่งเพื่อเรา” กาลาเทีย 3:13
{DA 741.2}

ฝูงชนขนาดใหญ่ติดตาม
พระเยซูจากห้องโถงพิพากษาไปยัง
กาลวาริ ข้าราชการตัดสินประหาร
พระองค์ได้แพร่กระจายไปทั่วกรุง
เยรูซาเล็ม ผู้คนจากทุกชนชั้นและ
ทุกหมู่เหล่าต่างพากันไปยังสถานที่
ตรึงกางเขน พวกบุโรहितและพวก
ผู้ปกครองถูกผูกมัดด้วยคำมั่น
สัญญาว่าจะไม่ทำร้ายผู้ติดตามของ
พระคริสต์หากพระองค์ทรงถูกส่ง
มอบให้แก่พวกเขา สาวกและผู้เชื่อ
จากเมืองและพื้นที่โดยรอบก็เข้าร่วม
ฝูงชนติดตามพระผู้ช่วยให้รอดไป
ด้วย {DA 741.3}

เมื่อพระเยซูเสด็จผ่านลาน
ประตูของปีลาต ไม้กางเขนซึ่งเตรียม

ไว้สำหรับบาร์บัสก็ถูกนำมาวางบน
พระอังสา (ไหล่) ของพระองค์ซึ่ง
ฟกช้ำและมีพระโลหิตไหล สหายของ
บาร์บัสสองคนต้องโทษประหาร
ในเวลาเดียวกันกับพระเยซู และ
พวกเขาก็นำไม้กางเขนมาวางไว้บน
พวกเขาด้วย ภาระของพระผู้ช่วยให้
รอดนั้นหนักเกินไปสำหรับพระองค์
ในสภาพที่ทรงอ่อนแอและทุกข์ระทม
ตั้งแต่อาหารมื้อค่ำปัสกาที่ร่วมรับ
ประทานกับสาวกของพระองค์แล้ว
พระองค์ก็ไม่ได้เสวยพระกระยาหาร
และเครื่องดื่มใดเลย ในสวนเกทเซมนี
พระองค์ทรงทนแบกความทุกข์
ทรมานในความขัดแย้งกับพวกสมุน
ชั่วของซาตาน พระองค์ทรงทนต่อ
ความเจ็บปวดจากการทรมานและเห็น
สาวกของพระองค์ละทิ้งพระองค์และ
หนีไป พระองค์ถูกนำตัวไปยังอันนาส
จากนั้นไปยังคายาฟาสและจากนั้น
ไปยังปีลาต จากปีลาตพระองค์ถูก
ส่งไปยังเฮโรด แล้วส่งต่อไปยังปีลาต
อีกครั้ง จากการดูถูกเหยียดหยาม
ไปยังการดูถูกอีกครั้ง จากการถูก
เยาะเย้ยไปยังการเยาะเย้ยอีกครั้ง
ทรงถูกโบยตีถึงสองครั้ง ตลอดทั้งคืน
มีภาพฉากแล้วฉากเล่าที่นักแสดง

ผู้สวมบทบาทลงมือทรมานจิต
วิญญาณของมนุษย์จนถึงที่สุด พระ
คริสต์ไม่ทรงล้มเหลว พระองค์ไม่ได้
ตรัสคำใดยกเว้นถ้อยคำที่ถวายพระ
เกียรติแด่พระเจ้า ตลอดการพิจารณา
ตรวจสอบอย่างน่าอัศจรรย์ พระองค์
ทรงวางพระองค์เองขึ้นอย่างมั่นคง
และงามสง่า แต่ภายหลังจากการ
โบยตีครั้งที่สองและกางเขนหนักที่
วางบนพระองค์แล้ว ธรรมชาติของ
มนุษย์ก็ไม่อาจทนแบกรับได้อีกต่อไป
พระองค์ทรงล้มเป็นลมหมดสติอยู่
ใต้ภาระหนัก {DA 741.4}

ฝูงชนที่เดินตามพระผู้ช่วยให้
รอดเห็นถึงความอ่อนแอและการ
เซซของพระองค์ แต่พวกเขาไม่ได้
แสดงความเห็นใจใดให้เห็น พวกเขา
เยาะเย้ยและดูหมิ่นพระองค์เพราะ
พระองค์แบกกางเขนหนักไม่ได้ กาง
เขนที่หนักนั้นถูกยกมาวางบนพระ
องค์อีกครั้ง และพระองค์ก็ทรงเป็น
ลมล้มลงกับพื้นอีกครั้ง ผู้กดขี่ข่มเหง
พิจารณาว่าพระองค์ไม่น่าจะแบก
ไปได้อีก พวกเขาสงสัยว่าจะมีใคร
บ้างไหมที่จะแบกกางเขนอันน่าอัปยศ
อดสูนี้ ชาวยิวเองรับงานนี้ไม่ได้
เพราะมลทินนี้จะกีดกันพวกเขาจาก

การเข้าร่วมเทศกาลปัสกา ไม่มีแม้สักคนในฝูงชนที่ติดตามพระองค์จะก้มลงแบกกางเขน {DA 742.1}

ในเวลานี้มีชายแปลกหน้าคนหนึ่งคือซีโมนชาวไซรีนเดินทางมาจากบ้านนอกได้มาพบเข้ากับฝูงชน เขาได้ยื่นคำเย้ายวนและคำตลกหยาบโลนของฝูงชน เขาได้ยื่นคำดูหมิ่นซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าหลีกทางให้กษัตริย์ของชาวยิว! ด้วยความประหลาดใจ เขาหยุดในที่ที่เกิดเหตุและในขณะที่เขาแสดงออกถึงความสงสาร พวกเขาก็จับตัวเขาไว้และเอาไม้กางเขนมาวางไว้บนไหล่ของเขา {DA 742.2}

ซีโมนเคยได้ยินเรื่องของพระเยซู บุตรชายของเขาคือผู้เชื่อในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแล้ว แต่ตัวเขาเองไม่ได้เป็นสาวก การแบกกางเขนไปยังกาลวารีเป็นพระพรสำหรับซีโมนและหลังจากนั้นเขาก็สำนึกเสมอในพระคุณของการทรงจัดเตรียมนี้ การนี้ทำให้ตัวเขาเลือกที่จะแบกกางเขนของพระคริสต์และในเวลาต่อมาเขาก็ชื่นชมยินดีที่ได้ยื่นหยัดอยู่ภายใต้ภาระของกางเขน {DA 742.3}

ในฝูงชนมีผู้หญิงจำนวนไม่น้อยที่เดินตามพระองค์ผู้ทรงยังไม่ถูกกำหนดโทษไปยังการตายอันทารุณโหดร้ายของพระองค์ ความสนใจของพวกเธอมุ่งตรงไปที่พระเยซู ก่อนหน้านี้บางคนเคยเห็นพระองค์บางคนเคยพุงพาคนป่วยและคนตกทุกข์ได้ยากมาเข้าเฝ้าพระองค์ บางคนเองเคยได้รับการรักษาให้หายโรครมาแล้ว เรื่องราวจากภาพต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมีความเกี่ยวข้องกัน พวกเธอรู้สึกประหลาดใจในความเกลียดชังของฝูงชนที่มีต่อพระองค์ผู้ที่หัวใจของพวกเธอหลอมละลายและพร้อมที่จะแตกสลายไป และถึงแม้จะมีการกระทำของฝูงชนที่บ้าคลั่งและคำพูดโกรธเกรี้ยวของบรรดาปุโรหิตและผู้ปกครอง ผู้หญิงเหล่านี้ก็แสดงออกถึงความเห็นใจขณะที่พระเยซูทรงเป็นลมอยู่ใต้ไม้กางเขนพวกเธอก็ร้องให้คร่ำครวญออกมาด้วยความโศกเศร้า {DA 742.4}

ความโศกเศร้าเดี๋ยวนี้เองที่ดึงดูดความสนใจพระทัยของพระคริสต์ แม้จะระทมทุกข์เพียงไรในขณะที่แบกรับบาปของโลก พระองค์ก็ไม่

ทรงเมินเฉยต่อการแสดงออกของ
ความเศร้าโศก พระองค์ทอดพระ
เนตรหญิงเหล่านี้ด้วยความสงสาร
อันอ่อนโยน พวกเธอไม่ได้เป็นผู้เชื่อ
ในพระองค์ พระองค์ทรงทราบว่า
พวกเธอไม่ได้คร่ำครวญถึงพระองค์
ในฐานะบุคคลหนึ่งที่พระเจ้าประทาน
มาให้ แต่ถูกขับเคื่อนด้วยความ
รู้สึกสงสารแบบมนุษย์ พระองค์
ไม่ได้ทรงดูหมิ่นความเห็นอกเห็นใจ
ของพวกเธอ แต่สิ่งนี้ได้ปลุกพระทัย
ของพระองค์ให้เกิดความเห็นอก
เห็นใจในพวกเธออย่างลึกซึ้ง “ธิดา
ทั้งหลายแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย” พระองค์
ตรัส “อย่าร้องไห้ส่งสารเราเลย แต่จง
ร้องไห้ส่งสารตนเองและลูกๆ เกิด”
จากภาพฉากที่อยู่เบื้องพระพักตร์
พระองค์ พระคริสต์ทรงทอดพระเนตร
ไปยังกาลเวลากายหน้าเมื่อกรุงเยรู-
ซาเล็มจะถูกทำลาย ในภาพที่น่ากลัว
นั้น หลายคนกำลังร้องไห้เพื่อ
พระองค์ได้พินาศไปพร้อมกับบุตร
ทั้งหลายของพวกเธอ {DA 743.1}

จากภาพของการล่มสลายของ
กรุงเยรูซาเล็ม พระดำริของพระ
เยซูมองผ่านไปยังการพิพากษา
ที่กว้างไกลขึ้น ในการทำลายเมือง

दौरानที่ไม่ยอมกลับใจนั้น พระองค์
ทรงมองเห็นสัญลักษณ์ของการ
ทำลายครั้งสุดท้ายที่จะเกิดขึ้นกับโลก
พระองค์ตรัสว่า “เขาจะเริ่มพูดกับ
ภูเขาทันทีหลายว่า ‘จงพังลงมาทับเรา’
และพูดกับเนินเขาว่า ‘จงปกคลุมเรา
ไว้’ เพราะว่าถ้าเขาทำอย่างนี้เมื่อไม่
ยังสดอยู่ อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อไม้แห้ง
แล้ว?” พระเยซูทรงใช้ต้นไม้สีเขียว
เป็นตัวแทนถึงพระองค์เองผู้ทรงเป็น
พระผู้ไถ่ผู้บริสุทธิ์ไร้ความผิด พระเจ้า
ทรงยอมให้พระพิโรธของพระองค์
ตกใส่พระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์
พระเยซูจะต้องถูกตรึงกางเขนเพื่อ
บาปต่างๆ ของมนุษย์ ถ้าเช่นนั้น
คนบาปที่ยังคงทำบาปต่อไปจะทุกข์
ทรมานเช่นไร? ทุกคนที่ไม่กลับใจ
และไม่เชื่อจะพบกับความเศร้าโศก
และความทุกข์ยากที่ภาษาไม่อาจ
พรรณนาได้ {DA 743.2}

ในท่ามกลางมหาชนที่ติดตาม
พระผู้ช่วยให้รอดไปยังกาลวาริ หลาย
คนได้เข้าร่วมขบวนกับพระองค์ด้วย
ความสุขโห่ร้องโฮฮันนาและโบก
กิ่งปาล์มขณะที่พระองค์ทรงลาเข้า
กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัย แต่มีคน
จำนวนไม่น้อยที่ร้องสรรเสริญพระองค์

ในเวลานั้นเพราะทำตามความนิยม และในเวลานี้พวกเขาก็ได้เข้าร่วม ตะโกนร้องว่า “เอาไปตรึง เอาไป ตรึงที่กางเขน” เมื่อพระคริสต์เสด็จ เข้ากรุงเยรูซาเล็มความหวังของ พวกสาวกได้เพิ่มขึ้นสู่ระดับสูงที่สุด พวกเขาแนบตัวชิดสนิทกับพระ อาจารย์ของพวกเขาด้วยความรู้สึก ว่าเป็นเกียรติอย่างสูงที่ได้เป็นส่วน หนึ่งร่วมกับพระองค์ แต่บัดนี้ในความ อับยศอดสูของพระองค์ พวกเขา กลับติดตามพระองค์อยู่ห่างๆ พวกเขาเต็มไปด้วยความเศร้าโศกและ ก้มหน้าลงด้วยความสิ้นหวัง พระ ดำรัสของพระเยซูได้รับการยืนยัน ที่ว่า “ในคืนวันนี้พวกท่านทุกคนจะ ทิ้งเราเพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ ว่า เราจะประหารผู้เลี้ยงแกะและแกะ ผู้นั้นจะกระจัดกระจายไป” มัทธิว 26:31 {DA 743.3}

เมื่อเดินทางมาถึงสถานที่ ประหาร พวกเขาก็มัดนักโทษเข้ากับ เครื่องมือแห่งการทรมาน โจรทั้งสอง ดิ้นรนอยู่ในมือของผู้ที่จับพวกเขา ไปวางไว้กับไม้กางเขน แต่พระเยซู ไม่ทรงขัดขืน มารดาของพระเยซู ซึ่งยอห์นสาวกสุดที่รักพวยงอยู่นั้น

เดินตามรอยพระบาทของพระบุตร ไปยังกาลวาริ เธอเห็นพระองค์เป็น ลมภายใต้กางเขนหนัก และปรารถนา ที่จะเอามือไปวางไว้ใต้พระเศียรที่ บาดเจ็บ และชำระพระนลาฏนั้นที่ ครั้งหนึ่งเคยแนบชิดกับอกของเธอ แต่เธอไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ พิเศษอันน่าเศร้านี้ ทั้งเธอและสาวก ยังคงสงวนเก็บความหวังว่าพระเยซู จะสำแดงฤทธิ์เดชของพระองค์ และ จะทรงช่วยตัวเองออกมาจากศัตรู ของพระองค์ ใจของเธอวูบตกลง อีกครั้งเมื่อคิดถึงพระดำรัสของ พระองค์ที่ตรัสบอกล่วงหน้าถึง ภาพฉากที่จะเกิดขึ้นในเวลานี้ ขณะที่ พวกโจรถูกมัดไว้กับไม้กางเขนเธอ มองด้วยใจจดจ่ออย่างปวดร้าว พระ องค์ผู้ประทานชีวิตให้แก่คนตายจะ ยอมให้ตัวเองถูกตรึงบนไม้กางเขน หรือ? พระบุตรของพระเจ้าจะยอม ให้ตัวเองถูกประหารอย่างทารุณ หรือ? เธอจะต้องสละทั้งความเชื่อ ไปว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ หรือ? เธอจะต้องดูเป็นประจักษ์ พยานถึงความอับอายและความเศร้า โศกโดยปราศจากแม้แต่โอกาสที่จะ ปรนนิบัติพระองค์ในขณะที่ทรงตก

อยู่ในความทุกข์หรือ? เธอเห็นพระองค์ทางพระหัตถ์ออกบนทางเขนหมั่นและตะปูถูกนำมาแล้ว และในขณะที่ตะปูยักษ์ถูกตอกผ่านเนื้ออันอ่อนนุ่มอยู่นั้น สาวกที่หัวใจชอกช้ำก็ได้พาร่างที่เป็นลมของมารดาพระเยซูออกไปจากภาพอันโหดเหี้ยม {DA 744.1}

พระเจ้าช่วยให้รอดไม่ทรงส่งเสียงคำบ่นพึมพำ พระพิภพของพระองค์ยังคงสงบและเยือกเย็นแต่หยาดเหงื่อขนาดใหญ่เกาะอยู่ตามพระนลาฏของพระองค์ ไม่มีมือที่แสดงความสงสารขีดน้ำค้างแห่งความตายออกจากพระพิภพของพระองค์หรือเอ่ยคำพูดแสดงความเห็นใจและความจงรักภักดีที่ไม่เปลี่ยนแปลงเพื่อปลอบหัวใจที่เป็นมนุษย์ของพระองค์ ในขณะที่ทหารกำลังลงมืออันน่ากลัวอยู่นั้น พระเยซูทรงอธิษฐานเผื่อศัตรูของพระองค์ว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษพวกเขาเพราะเขาไม่รู้ที่กำลังทำอะไร” พระดำริของพระองค์ทรงมองข้ามความทุกข์ทรมานของตัวพระองค์เองไปยังบาปของผู้ช่มเหงพระองค์และเลยไปถึงการลงโทษ

อันน่ากลัวที่จะตกลงบนพวกเขา ไม่มีการเรียกคำสาปแช่งให้ลงมายังทหารที่จัดการพระองค์ด้วยความรุนแรงหยาบคาย ไม่มีการอ้อนวอนขอการแก้แค้นให้แก่พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองซึ่งกำลังมองมาด้วยความพึงพอใจที่วัตถุประสงค์ของพวกเขาบรรลุลผลสำเร็จ พระคริสต์ทรงสมเพชในความเขลาและความผิดของพวกเขา พระองค์ได้แต่ทรงทูลขอการอภัยให้แก่พวกเขา “เพราะเขาไม่รู้กำลังทำอะไร” {DA 744.2}

หากพวกเขา รู้ว่ากำลังทำทารุณกรรมพระเจ้าองค์หนึ่งผู้เสด็จมาเพื่อช่วยเผ่าพันธุ์มนุษย์จากความพินาศนิรันดร์ พวกเขาคงจะถูกครอบงำด้วยความสำนึกผิดและความสยองขวัญ แต่ความไม่รู้ของพวกเขาไม่ได้ขจัดความสำนึกผิดของพวกเขา เพราะเขามีสิทธิพิเศษที่จะได้รู้จักและยอมรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด บางคนในพวกเขาอาจจะรับรู้ถึงบาปของตนเอง กลับใจและหันมาหาพระเจ้า บางคนโดยการไม่ยอมสำนึกผิดของตนจึงทำให้คำอธิษฐานของพระคริสต์เพื่อพวกเขาไม่มีทางที่จะได้รับคำตอบ แต่กระนั้น เช่น

เดียวกัน พระประสงค์ของพระเจ้า กำลังจะบรรลุผลสำเร็จ พระเยซูทรง กำลังได้รับสิทธิในการเป็นผู้ทูลขอ เพื่อมนุษย์ต่อเบื้องพระพักตร์พระ บิดา {DA 744.3}

คำอธิษฐานของพระคริสต์เพื่อ ศัตรูของพระองค์นั้นเป็นคำอธิษฐาน ที่รวมโลกนี้เอาไว้ด้วย เป็นคำอธิษฐาน ที่รวบรวมคนบาปทุกคนที่เคยมีชีวิต อยู่หรือที่จะมีชีวิตในเวลาต่อมาและ นับตั้งแต่เมื่อเริ่มมีโลกเกิดขึ้นจน ถึงสิ้นยุค ความผิดของการตรึง พระบุตรของพระเจ้าบนกางเขนตก อยู่กับทุกคน การอภัยถูกเสนอให้ แก่ทุกคนเปล่าๆ โดยไม่ต้องเสีย มูลค่าใดเลย “ใครที่มีใจปรารถนา” ก็จะมีสันติสุขกับพระเจ้าและจะได้รับ ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก {DA 745.1}

ในทันทีที่พระเยซูถูกตรึงไว้กับ ไม้กางเขน กางเขนก็ถูกคนแข็งแรง ยกขึ้นและถูกกระแทกอย่างรุนแรง ลงไปในหลุมที่เตรียมไว้แล้ว การ กระทำนี้สร้างความเจ็บปวดอย่างระทม ทุกข์แสนสาหัสที่สุดให้กับพระบุตร ของพระเจ้า จากนั้นปีลาตเขียนคำ บรรยายเป็นภาษาฮีบรู กรีก และ ละตินไว้บนกางเขนเหนือพระเศียร

ของพระเยซู ข้อความนี้อ่านว่า “*เยซู ชาวนาซาเร็ธกษัตริย์ของพวกยิว*” คำบรรยายนี้ทำให้พวกยิวขุนเคือง ในศาลพิพากษาของปีลาตพวกเขา ร้องว่า “*เอาไปตรึงที่กางเขน*” “*เรา ไม่มีกษัตริย์อื่นนอกจากซีซาร์*” ยอห์น 19:15 พวกเขาได้ประกาศ ว่าใครก็ตามที่ยอมรับกษัตริย์องค์ อื่นจะกลายเป็นคนทรยศ คำบรรยาย ที่ปีลาตเขียนนี้แสดงออกถึงความ รู้สึกที่พวกเขาแสดงออกมา ไม่มี การกล่าวถึงความผิดอื่นใด ยกเว้น ว่าพระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ของชาว ยิว คำจารึกดังกล่าวเป็นการยอมรับ แก่แทนแห่งความจงรักภักดีที่ชาวยิว มีต่ออำนาจของโรมัน เป็นการประ ภาศว่าใครก็ตามที่อ้างตัวว่าเป็น กษัตริย์ของชนชาติอิสราเอลสมควร ถูกพวกเขาตัดสินให้รับโทษถึงตาย พวกเขาปฏิเสธที่จะทำเช่นนั้น เมื่อพวกเขา วางแผนการประหารพระคริสต์ คาयाฟาสะคนนี้แหละที่ประกาศว่า ควรให้คนหนึ่งตายแทนประชาชน บัดนี้ความหน้าซื่อใจคดของพวกเขา ถูกเปิดโปงแล้ว เพื่อทำลายพระคริสต์ พวกเขาพร้อมที่จะสละทิ้งซึ่งการ ดำรงอยู่ของชนชาติของพวกเขาเอง

{DA 745.2}

พวกปุโรหิตเห็นสิ่งที่พวกทหารทำจึงขอให้ปีลาตเปลี่ยนข้อความที่จารึกไว้ พวกเขากล่าวว่า “อย่าเขียนว่า ‘กษัตริย์ของพวกยิว’ แต่เขียนว่า ‘คนนี้บอกว่า “เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว”’ แต่ปีลาตโกรธตัวเองเนื่องจากความอ่อนแอในอดีตของเขา เขาดูหมิ่นพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองที่ขี้อิจฉาและเจ้าเล่ห์ เขาตอบอย่างเย็นชาว่า “อะไรที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป” {DA 745.3}

มีอำนาจหนึ่งที่อยู่เหนือปีลาตหรือชาวยิวที่ทรงกำหนดให้เขียนข้อความคำบรรยายที่อยู่เหนือพระเศียรของพระเยซู ในการทรงจัดเตรียมของพระเจ้า คำจารึกนี้จึงมีไว้เพื่อปลุกความคิดและการศึกษาหาความจริงในพระคัมภีร์ สถานที่ที่พระคริสต์ถูกตรึงอยู่ใกล้กับตัวเมือง ผู้คนนับพันจากดินแดนทั่วสารทิศเข้ามายังกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น และคำจารึกที่ประกาศว่าพระเยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธทรงเป็นพระเมสสิยาห์จะตกอยู่ในความสนใจของพวกเรา มันเป็นความจริงอันมีชีวิตที่พระเจ้าทรงนำให้มือหนึ่งเขียนไว้

เช่นนั้น {DA 745.4}

การทนทุกข์ทรมานของพระคริสต์บนไม้กางเขนทำให้คำพยากรณ์สำเร็จเป็นจริง หลายศตวรรษก่อนการตรึงกางเขน พระผู้ช่วยให้รอดทรงบอกไว้ล่วงหน้าถึงการปฏิบัติที่พระองค์จะได้รับ พระองค์ตรัสว่า “พวกสุนัขล้มข้าพระองค์ไว้ คนทำชั่วกลุ่มหนึ่งโอบล้อมข้าพระองค์ พวกเขาแทงมือแทงเท้าข้าพระองค์ ข้าพระองค์นับกระดูของข้าพระองค์ได้ทุกชิ้น พวกเขากำลังมองและยิ้มเยาะข้าพระองค์ พวกเขาเอาเสื้อผ้าของข้าพระองค์มาแบ่งกัน ส่วนเครื่องนุ่งห่มของข้าพระองค์นั้นเขาก็จับฉลากกัน” สดุดี 22:16-18 คำพยากรณ์เรื่องฉลองพระองค์ได้เกิดขึ้นโดยปราศจากการปรึกษาหรือการแทรกแซงจากเหล่ามิตรสหายหรือศัตรูของพระองค์ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ทหารที่ตรึงพระองค์ไว้บนไม้กางเขนได้รับฉลองพระองค์ พระคริสต์ทรงได้ยืนการถกเถียงกันของชายทั้งหลายในขณะที่พวกเขาแบ่งเสื้อผ้ากัน เสื้อคลุมของพระองค์ทอดตัวไม่มีตะเข็บและพวกเขากล่าวว่า “เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้

เราจับฉลากกัน จะได้ว่าใครจะได้
เป็นเจ้าของ” {DA 746.1}

ในอีกคำพยากรณ์หนึ่ง พระ
ผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “การเยาะเย้ย
ทำให้ใจข้าพระองค์แตกสลาย ข้า
พระองค์จึงล้มป่วย ข้าพระองค์มอง
หาความเห็นใจ แต่ก็ไม่มี หาผู้ปลอบ
โยน แต่ก็ไม่มี พบพวกเขาให้ของชม
เป็นอาหารของข้าพระองค์ ให้น้ำส้ม
สายชูแก่ข้าพระองค์ดื่มแก้กระหาย”
สดุดี 69:20, 21 สำหรับผู้ที่ต้องทน
ทุกข์ทรมานจากการตายด้วยไม้กาง-
เขนจะได้รับอนุญาตให้กินยาที่ทำให้
มีแรงเพื่อทำให้ความเจ็บปวดตาย
ด้าน ได้มีการนำยานี้ถวายแด่พระ
เยซู แต่เมื่อพระองค์ทรงล้มรลแล้ว
ก็ทรงปฏิเสธ พระองค์จะไม่ทรงยอม
รับสิ่งใดที่จะทำให้ความรู้สึกนึกคิด
ของพระองค์มีแรง ความเชื่อของ
พระองค์จะต้องยึดมั่นพระเจ้าไว้อย่าง
มั่นคง นี่เป็นผลที่กำลังเตี้ยของ
พระองค์ การทำให้สมองมีแรงจะ
ทำให้ซาตานได้เปรียบ {DA 746.2}

ศัตรูของพระเยซูระบายความ
โกรธแค้นของพวกเขาต่อพระองค์
ในขณะที่พระองค์ทรงแขวนอยู่บน
ไม้กางเขน พวกปุโรหิต พวกผู้ปก

ครองและพวกธรรมาจารย์เข้าร่วม
กับฝูงชนเยาะเย้ยพระผู้ช่วยให้รอด
ที่กำลังจะสิ้นพระชนม์ เมื่อพระองค์
ทรงรับบัพติศมาและทรงจำแลง
พระกายนั้น มีพระสุรเสียงของพระ
เจ้าที่ได้ยินประกาศว่าพระคริสต์ทรง
เป็นพระบุตรของพระองค์ อีกครั้ง
ก่อนการถูกทรมานของพระคริสต์
พระบิดาได้ตรัสเป็นพยานถึงความ
เป็นพระเจ้าของพระองค์ แต่บัดนี้
พระสุรเสียงจากสวรรค์เงียบไป ไม่มี
คำพยานยกย่องเชิดชูพระคริสต์ให้
ได้ยินเลย พระองค์ทรงทนทุกข์กับ
การล่อลวงและการเยาะเย้ยจาก
คนชั่วเพียงลำพัง {DA 746.3}

“ถ้าเจ้าเป็นพระบุตรของ
พระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด”
พวกเขากล่าว “จงช่วยตัวเองให้รอด”
“ให้เขาช่วยตัวเองด้วยซิ ถ้าหากเขา
เป็นพระคริสต์ของพระเจ้าที่ทรงเลือก
ไว้” ในถิ่นทุรกันดารแห่งการล่อลวง
ซาตานประกาศว่า “ถ้าท่านเป็น
พระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหิน
เหล่านี้ให้กลายเป็นขนมปัง” “ถ้า
ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จง
กระโดดลงไป” จากจุดที่สูงที่สุดของ
พระวิหาร มัทธิว 4:3, 6 ซาตาน

พร้อมกับพวกสมุนในร่างมนุษย์
ปรากฏกายที่กางเขน ศัตรูตัวแฉะและ
พวกสมุนของมันร่วมมือกับพวก
ปุโรหิตและพวกผู้ปกครอง บรรดา
ครูของประชาชนได้กระตุ้นกลุ่มชน
ที่ไม่มีความรู้ให้ประกาศคำตัดสิน
แก่พระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาหลายคน
ไม่เคยแม้แต่จะเห็นพระองค์มาก่อน
จนเมื่อถูกผลักดันให้มาพูดเป็น
พยานต่อต้านพระองค์ พวกปุโรหิต
พวกผู้ปกครอง พวกฟาริสีและเหล่า
อันธพาลแข็งแกร่งได้มารวมตัวกัน
ด้วยความบ้าคลั่งอย่างซาตาน
ผู้ปกครองทางศาสนาเข้าร่วมกับ
ซาตานและสมุนของมัน พวกเขา
กำลังทำตามที่มันบงการ {DA 746.4}

พระเยซูผู้ทรงทนทุกข์และ
กำลังจะสิ้นพระชนม์ทรงได้ยินทุกคำ
ขณะที่ปุโรหิตประกาศว่า “*เขาช่วย
คนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้
เขาเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล
ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด
เราจะได้เชื่อฟัง*” พระคริสต์สามารถ
ลงมาจากกางเขนได้ แต่เป็นเพราะ
พระองค์จะไม่ทรงช่วยพระองค์เอง
ให้รอดจึงทำให้คนบาปมีความหวังที่
จะได้รับการอภัยและความโปรดปราน

จากพระเจ้า {DA 749.1}

ถ้อยคำเย้ยหยันที่พวกเขา
โหมกระหน่ำใส่พระผู้ช่วยให้รอดนั้น
บรรดาผู้ที่อ้างตนว่าเป็นผู้อธิบาย
คำพยากรณ์กำลังกล่าวซ้ำพระดำรัส
ที่พระเจ้าแห่งการ دلใจที่ได้ทรง
พยากรณ์ไว้ล่วงหน้าแล้วว่าพวกเขา
จะพูดถ้อยคำเหล่านี้ในโอกาสนี้ แต่
ในความมืดบอดพวกเขามองไม่เห็น
ว่าพวกเขากำลังทำให้คำพยากรณ์
สำเร็จเป็นจริง บรรดาผู้เยาะเย้ยที่
กล่าวคำว่า “*เขาวางใจพระเจ้า ถ้า
พระองค์พอพระทัยตัวเขาก็ขอให้
ทรงช่วยเขาเดี๋ยวนี้เถิด เพราะเขา
กล่าวว่าเขาเป็นพระบุตรของพระเจ้า*”
นั้นไม่รู้เลยว่าคำพยานของพวกเข
จะดังไปตลอดทุกยุคสมัย แม้ว่าจะ
พูดออกไปอย่างเย้ยหยันแต่คำพูด
เหล่านี้ก็ชักนำให้มนุษย์ค้นหาพระ
คัมภีร์อย่างที่เราไม่เคยทำมา
ก่อน คนมีปัญญาได้ยิน ค้นหา
ใคร่ครวญ และอธิษฐาน ยังมีคน
บางกลุ่มที่ไม่ยอมหยุดพักจนกว่า
พวกเขาจะได้เอาพระคัมภีร์เปรียบ
เทียบกับพระคัมภีร์จนกระทั่งพวกเขา
เข้าใจความหมายของพันธกิจของ
พระคริสต์ ไม่เคยมีเวลาใดก่อนหน้านี้

ที่จะมีความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับพระเยซู มากเท่ากับขณะที่พระองค์ทรง ถูกตรึงอยู่บนกางเขน แสงสว่างแห่ง ความจริงได้ส่องเข้าไปในหัวใจของ คนมากมายที่ได้เห็นภาพการตรึง กางเขนและได้ยินพระดำรัสของ พระคริสต์ {DA 749.2}

สำหรับพระเยซูในขณะ ที่ทรงเจ็บปวดทรมานก่อนตายอยู่ บนไม้กางเขนนั้น มีลำแสงแห่งการ ปลอบประโลมหนึ่งได้เข้ามาหา พระองค์ เป็นคำอธิษฐานของโจร คนนั้นที่สำนึกผิด ตั้งแต่แรกขาย ทั้งสองที่ถูกตรึงพร้อมกับพระเยซู ได้แต่ต่าทอต่อว่าพระเยซู และคน หนึ่งที่อยู่ในสภาพที่ทรมานก็ได้แต่ หมดอาลัยตายอยากอย่างสิ้นหวังและ ก้าวร้าวต่อต้านมากยิ่งขึ้น แต่เพื่อน ของเขาไม่ได้เป็นเช่นนั้น ชายคนนี้ ไม่ใช่อาชญากรที่ห้าวหาญแข็งแกร่ง แต่เพราะเขาคบมิตรชั่ว จึงถูกชักนำ ให้หลงผิดไป แต่เขาก็มีความผิด น้อยกว่าผู้คนที่ทั้งหลายที่ยืนอยู่ข้าง กางเขนและเยาะเย้ยพระผู้ช่วยให้ รอด เขาเคยเห็นและฟังพระเยซู สั่งสอนและยอมรับคำสอนของ พระองค์มาแล้ว แต่เขาถูกพวก

บุโรहितและพวกผู้ปกครองหันเหเขา ไปจากพระองค์ ด้วยความพยายาม ที่จะระงับความเชื่อมั่นว่าตนทำผิด เขากลับนำตัวเองพุ่งดิ่งลงต่ำจมลึก ลงไปในบาปจนกระทั่งเขาถูกจับเป็น นักโทษ ถูกสอบสวน และถูกตัดสิน ประหารด้วยการตรึงกางเขน ในห้อง โถงพิพากษาและระหว่างทางไปยัง ศาลวารี เขาได้อยู่ร่วมกับพระเยซู เขาได้ยินปีลาตประกาศว่า *“เราไม่พบ ความผิดอะไรในตัวเขาเลย”* ยอห์น 19:4 เขามองเห็นพระลักษณะความ เป็นพระเจ้าของพระองค์ และการ อภัยด้วยความสงสารที่ประทานให้ กับผู้ที่ทรมานพระองค์ ขณะอยู่บน กางเขน เขาเห็นนักศาสนาผู้ยิ่งใหญ่ หลายคนกระหน่ำคำพุดดูหมิ่นและ เย้ยหยันใส่พระเยซู เขาเห็นศีรษะที่ ส่ายไปมา เขาได้ยินคำตำหนิอย่าง รุนแรงของเพื่อนที่ร่วมรับโทษว่า *“เจ้า เป็นพระคริสต์ไม่ใช่หรือ? จงช่วย ตัวเองกับเราทั้งสองให้รอดเถิด”* จาก บรรดาคนมากมายที่เดินผ่าน เขา ได้ยินหลายคนคอยปกป้องพระเยซู เขาได้ยินพวกเขากล่าวพระดำรัส ของพระองค์ซ้ำอีกครั้ง และเล่าถึง พระราชกิจของพระองค์ ความเชื่อมั่น

ได้กลับมาอ้างว่าเขาผู้นี้คือพระคริสต์ เขาหันไปหาเพื่อนนักโทษว่า “เจ้าไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือ? เพราะเจ้าก็ถูกลงโทษเหมือนกัน” บรรดาโจรที่กำลังจะตายไม่มีอะไรต้องกลัวมนุษย์คนใดอีกต่อไป แต่หนึ่งในนั้นมีความเชื่อมั่นว่ามีพระเจ้าองค์หนึ่งที่เขาจะต้องยำเกรง มีอนาคตที่ทำให้เขาต้องตัวสั่น และบัดนี้ประวัติชีวิตของเขาที่เปื้อนด้วยมลทินบาปหนา กำลังจะปิดฉากลง “และเราทั้งสองก็สมควรกับโทษนั้นจริง” เขาคำครวญ “เพราะเราได้รับผลสมกับการกระทำ แต่ท่านผู้นี้ไม่ได้ทำผิดอะไรเลย” {DA 749.3}

บัดนี้เขาไม่มีคำถาม ไม่มีข้อสงสัย ไม่มีการตำหนิใดๆ อีกแล้ว เมื่อเขาถูกตัดสินประหารเพราะอาชญากรรมของเขา โจรคนนั้นก็หมดหนทางและสิ้นหวัง แต่ในเวลานี้มีความคิดแปลกประหลาดและอ่อนโยนผุดขึ้นมาปรากฏอยู่ต่อหน้าเขา เขาหวนคิดถึงทุกสิ่งที่เขาเคยได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระเยซูว่าพระองค์ทรงรักษาคณปวยและทรงอภัยบาปอย่างไร เขาได้ยินคำพูดของคนที่เขาเชื่อในพระเยซูและร้องให้เดินตามพระองค์

เขาเห็นและอ่านป้ายคำจารึกที่อยู่เหนือพระเศียรของพระผู้ช่วยให้รอด เขาได้ยินผู้สัญญาจะไปอ่านป้ายจารึกนั้นซ้ำๆ บางคนอ่านด้วยความเสียใจ ริมฝีปากสั่น บางคนอ่านอย่างล้อเลียนและเย้ยหยัน พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงส่องแสงสว่างเข้ามาในจิตใจของเขา และที่ละเล็กที่ละน้อย โศขของหลักฐานก็เชื่อมต่อเข้าด้วยกัน ในตัวพระเยซูที่อยู่ในสภาพฟกช้ำ ถูกเยาะเย้ยและแขวนอยู่บนไม้กางเขนนั้น เขามองเห็นพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของโลก ในขณะที่จิตวิญญาณดวงนี้ซึ่งช่วยตัวเองไม่ได้ และกำลังจะตายได้ทั้งตัวเองลงบนพระผู้ช่วยให้รอดที่กำลังจะสิ้นพระชนม์นั้น เสียงร้องของเขาซึ่งมีความหวังผสมกับความเจ็บปวดก็ดังขึ้นมาว่า “พระเยซู ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์” เขาร้องอ้อนวอน “เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในแผ่นดินของพระองค์” {DA 750.1}

คำตอบมาอย่างรวดเร็วพลัน พระสุรเสียงอันนุ่มนวลและไพเราะเต็มล้นไปด้วยความรัก ความเมตตาและพลังอำนาจว่า เราบอกความจริงกับท่านวันนี้ว่า ท่านจะอยู่กับเราในเมือง

บรมสุขเกษม {DA 750.2}

ตลอดเวลาหลายชั่วโมงแห่งความทุกข์ทรมาน คำประณามคำหิและคำเยาะเย้ยเข้ามายังพระกรรมของพระเยซู ในขณะที่พระองค์ทรงถูกแขวนอยู่บนไม้กางเขนนั้นยังคงมีเสียงถากถางและคำสาปแช่งลอยขึ้นไปถึงพระองค์ พระองค์ทรงเฝ้าคอยด้วยใจปรารถนาที่จะได้ยินคำพูดที่แสดงออกถึงความเชื่อจากบรรดาสาวกของพระองค์ พระองค์ได้ยินแต่คำพูดอันเศร้าสร้อยที่ว่า “แต่เรามีความหวังว่าท่านจะเป็นผู้นั้นที่มาไถ่ชนชาติอิสราเอล” พระผู้ช่วยให้รอดทรงรู้สึกซาบซึ้งใจมากเพียงไร เมื่อคำพูดแห่งความเชื่อและความรักจากโจรที่กำลังจะตายมายังพระองค์ ในขณะที่ผู้นำชาวยิวปฏิบัติพระองค์และแม่สาวกก็ยังสงสัยความเป็นพระเจ้าของพระองค์ โจรนาสงสารคนนี้ ในขณะที่เข้ามาใกล้ขอขมาแด่นของนิจนิรันดร์นั้นได้ร้องเรียกหาพระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้า คนมากมายพร้อมที่จะเรียกพระองค์ว่าพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์และหลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากหลุมฝังศพ

แต่ไม่มีใครสักคนยอมรับพระองค์ ในขณะที่พระองค์กำลังสิ้นพระชนม์อยู่บนไม้กางเขนนอกจากโจรที่สำนึกผิดผู้ได้รับการช่วยให้รอดในเวลาสิบเอ็ดนาฬิกา {DA 750.3}

ผู้สังเกตการณ์ได้ยินคำพูดของโจรที่เรียกพระเยซูว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า น้ำเสียงของชายผู้สำนึกผิดกลับใจดึงดูดความสนใจของพวกเขาคนเหล่านั้นที่อยู่ตรงเชิงกางเขนที่กำลังทะเลาะเรื่องฉลองพระองค์ของพระคริสต์และกำลังจับฉลากเสื้อคลุมของพระองค์ก็หยุดฟัง น้ำเสียงโกรธของพวกเขาเงียบไป พวกเขาหยุดหายใจ หันหน้ามองไปทางพระคริสต์และรอคอยคำตอบจากผีพระโอษฐ์ของพระองค์ผู้ที่กำลังจะสิ้นพระชนม์ {DA 751.1}

ในขณะที่พระองค์ตรัสถ้อยคำแห่งคำสัญญา เมฆดำมืดที่ดูเหมือนจะห่อหุ้มไม้กางเขนไว้ก็ถูกแสงสว่างเจิดจ้าอันมีชีวิตแทงทะลุผ่านเข้ามา สันติสุขอย่างบริบูรณ์จากการที่พระเจ้าทรงยอมรับได้มายังโจรที่สำนึกผิดแล้ว พระคริสต์ในความอัปยศอดสูทรงได้รับพระเกียรติสิริในสายตาของคนทั้งหมดดูประหนึ่งว่า

พระคริสต์ทรงฟ่ายแพ้แต่ในความ
เป็นจริงพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า
ผู้มีชัย พระองค์ทรงได้รับการเทิดทูน
ให้เป็นพระเจ้าผู้แบกรับบาปไว้
มนุษย์ใช้อำนาจเหนือกายมนุษย์
ของพระองค์ พวกเขาเอามงกุฏ
หนามกตไสยมาของพระองค์ พวกเขา
กระชากเสื้อผ้าของพระองค์ไป
และทะเลาะแบ่งเสื้อผ้านั้น แต่พวกเขา
ปล้นอุทยานภาพแห่งการอภัย
บาปของพระองค์ไปไม่ได้ ขณะที่
กำลังจะสิ้นพระชนม์ พระองค์ยัง
ทรงเป็นพยานให้เห็นถึงความเป็น
พระเจ้าของพระองค์และพระสิริของ
พระบิดา พระกรรมของพระองค์
ไม่ได้ตึงจนทำให้พระองค์ไม่ทรง
ไถ่ยิน พระหัตถ์ของพระองค์ไม่ได้
สิ้นจนไม่อาจที่จะช่วยเราได้ เป็น
สิทธิอันชอบธรรมของพระองค์ที่จะ
ช่วยคนทั้งหลายที่เข้ามาใกล้พระเจ้า
โดยทางพระองค์นั้นอย่างเต็มที่
{DA 751.2}

เราบอกกับเจ้าในวันนี้ว่า เจ้า
จะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม
พระคริสต์ไม่ได้ทรงสัญญาว่าโจร
คนนั้นจะไปอยู่กับพระองค์ที่เมือง
บรมสุขเกษมในวันนั้น พระองค์เอง

ไม่ได้เสด็จไปสวรรค์ในวันนั้น พระ
องค์บรรทมในอุโมงค์ฝังศพและใน
เช้าวันแห่งการเป็นขึ้นจากความตาย
พระองค์ตรัสว่า “เรายังไม่ได้ขึ้นไป
หาพระบิดาของเรา” ยอห์น 20:17
แต่ในวันที่พระองค์ถูกตรึง ซึ่งเห็น
ได้อย่างชัดเจนว่าเป็นวันแห่งความ
ฟ่ายแพ้และความมืดมนนั้น พระองค์
ประทานพระสัญญามาให้ ใน “วันนี้”
ที่พระองค์กำลังจะสิ้นพระชนม์บน
ไม้กางเขนในฐานะผู้กระทำผิด พระ
คริสต์ประทานคำมั่นสัญญาให้แก่
คนบาปที่น่าสงสารว่าเจ้าจะอยู่กับ
พระองค์ในเมืองบรมสุขเกษม {DA
751.3}

โจรทั้งสองคนที่ถูกตรึงกับ
พระเยซูถูกตรึงไว้ “คนละข้าง โดย
มีพระเยซูทรงอยู่กลาง” เรื่องนี้ได้
ทำตามคำสั่งของพวกปุโรหิตและ
พวกผู้ปกครอง ตำแหน่งของพระ
คริสต์ที่อยู่ระหว่างโจรบ่งบอกว่า
พระองค์ทรงเป็นอาชญากรยิ่งใหญ่
ที่สุดในสามคน เหตุการณ์นี้จึงสำเร็จ
ตามพระคัมภีร์ที่ว่า “ถูกนับเข้ากับ
พวกคนทรยศ” อิสยาห์ 53:12 แต่
พวกปุโรหิตมองไม่เห็นความหมาย
ทั้งหมดในการกระทำของพวกเขา

พระเยซูทรงถูกตรึงร่วมกับพวกโจร โดยทรงถูกวางไว้ “ท่ามกลางพวกเขา” ฉะนั้น ทางเขนของพระองค์จึงถูกวางไว้ท่ามกลางโลกที่ตกอยู่ในบาปเช่นกัน ฉะนั้น และถ้อยคำแห่งการให้อภัยที่ตรัสกับโจรที่สำนึกผิดทำให้เกิดแสงสว่างส่องไปยังเขตแดนห่างไกลที่สุดของโลก {DA 751.4}

พวกทูตสวรรค์เฝ้ามองด้วยความตะลึงประหลาดใจถึงความรักอันไร้ขอบเขตจำกัดของพระเยซู ผู้ทรงทนทุกข์ทรมานทั้งใจและกายอย่างแสนสาหัสที่สุดอยู่ที่นี่ยังทรงคำนึงถึงแต่ผู้อื่นและหนุนจิตวิญญาณที่สำนึกได้ถึงบาปให้เชื่อพระองค์ ในขณะที่พระองค์ทรมานอย่างอัปยศอดสูอยู่นั้น ในฐานะผู้เผยพระวจนะพระองค์ได้ตรัสกับบุตรหญิงของเยรูซาเล็ม ในฐานะปุโรหิตและผู้ทูลขอพระองค์ได้ทรงวิงวอนพระบิดาให้ยกโทษแก่พวกฆาตกรของพระองค์ และในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเปี่ยมด้วยความรักพระองค์ได้ทรงอภัยบาปของโจรผู้สำนึกผิด {DA 752.1}

ขณะที่พระเนตรของพระเยซูทรงกวาดมองไปที่ฝูงชนกลุ่มใหญ่

ซึ่งอยู่รอบพระองค์นั้น มีภาพของบุคคลผู้หนึ่งที่ดึงดูดความสนใจของพระองค์ ตรงเชิงกางเขน มารดาของพระองค์ยืนอยู่ที่นั่น มีสาวกยอห์นคอยดูแลเธออยู่ เธอทนไม่ได้ที่จะต้องแยกจากพระเจ้าผู้ทรงเป็นบุตรชายของเธอ และยอห์นผู้ทราบดีว่าเวลาช่วงสุดท้ายได้มาถึงแล้ว ได้พาเธอกลับมายังกางเขนอีกครั้ง ในเวลาแห่งความตายของพระองค์นี้ พระคริสต์ทรงระลึกถึงมารดาของพระองค์ เมื่อทรงมองไปยังใบหน้าที่เคยเต็มไปด้วยความเศร้าโศกของเธอ แล้วก็ทรงมองไปที่ยอห์นแล้วพระองค์ตรัสกับเธอว่า “หญิงเอ๋ย นี่คือบุตรของท่าน!” แล้วตรัสกับยอห์นว่า “นี่คือมารดาของท่าน!” ยอห์นเข้าใจถ้อยคำของพระคริสต์และยอมรับความไว้วางใจนี้ เขาพามารียกลับไปบ้านทันที และนับจากชั่วโมงนั้นก็ดูแลเธอด้วยความอ่อนโยน โอ! พระผู้ช่วยให้รอดผู้นำสงสารและเปี่ยมด้วยรัก ท่ามกลางความเจ็บปวดทางกายและความปวดร้าวทางจิตใจของพระองค์ พระองค์ยังทรงมีความเอาใจใส่ห่วงใยให้แก่มารดาของพระองค์ พระองค์ไม่มีเงินเพื่อจัดหาความสะดวกสบาย

ให้แก่เธอ แต่พระองค์ทรงมอบความไว้วางใจให้แก่ยอห์นและประทานมารดาของพระองค์ให้เป็นมรดกอันล้ำค่าแก่เขา ด้วยวิธีนี้พระองค์จึงทรงจัดเตรียมสิ่งที่เธอต้องการมากที่สุดให้แก่เธอ นั่นคือความเห็นอกเห็นใจอันอ่อนโยนจากคนที่รักเธอ เพราะเธอรักพระเยซู และด้วยการที่ยอห์นรับเธอราวกับได้รับความไว้วางใจอันศักดิ์สิทธิ์ เขาจึงได้รับพระพรอันยิ่งใหญ่ เธอเป็นดังเครื่องเตือนความทรงจำถึงพระอาจารย์ที่เขารักอยู่เสมอ {DA 752.2}

แบบอย่างอันสมบูรณ์ของความรักกตัญญูต่อบุพการีของพระคริสต์นี้ได้เปล่งประกายแสงสว่างที่จะไม่มัวหมองไปตลอดทุกยุค เป็นเวลานานเกือบสามสิบปีที่พระเยซูทรงตรากตรำทำงานประจำวันอย่างหนักเพื่อช่วยแบกรับภาระต่างๆ ในบ้าน และบัดนี้แม้แต่ในช่วงการดิ้นรนสุดท้ายก่อนที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์ พระองค์ยังทรงใส่พระทัยกับการทรงจัดเตรียมให้กับแม่ฝ่ายผู้กำลังทุกข์เศร้าใจของพระองค์ จิตใจแบบเดียวกันนี้จะต้องแสดงออกมาให้เห็นในตัวของทุกคน

ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ที่ติดตามพระคริสต์จะรู้สึกว่าการเคารพและจัดเตรียมการเพื่อพ่อแม่ของพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของศาสนา พ่อและแม่จะไม่พลาดที่จะได้รับการดูแลเอาใจใส่และความเห็นอกเห็นใจอันอ่อนโยนจากหัวใจซึ่งมีความรักของพระองค์เก็บถนอมอยู่ {DA 752.3}

และในเวลานี้องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริกำลังจะสิ้นพระชนม์เพื่อเป็นค่าไถ่บาปสำหรับเผ่าพันธุ์มนุษย์ การทรงยอมสละชีวิตอันมีค่าของพระองค์นี้ พระคริสต์ไม่ได้รับการยกขึ้นด้วยความยินดีแห่งชัยชนะ เป็นความเศร้าโศกที่บีบคั้นพระองค์อยู่รอบด้าน ไม่ใช่หวาดกลัวความตายที่ทับถมลงมายังพระองค์ ไม่ใช่ความเจ็บปวดและความอับอายเสื่อมเสียของไม้กางเขนที่ทำให้พระองค์ทุกข์ทรมานก่อนตายจนเปล่งออกเป็นวาจาไม่ได้ พระคริสต์ทรงเป็นเจ้าชายของผู้ทุกข์ทรมาน แต่ความทุกข์ทรมานของพระองค์มาจากความรู้สึกถึงความร้ายกาจของบาป คือความรู้ที่ว่ามนุษย์คุ้นเคยกับความชั่วร้ายจนตามืดบอดมองไม่เห็นความ

เลวทรามชั่วช้าของมัน พระคริสต์
ทรงมองเห็นว่าบาปยึดหัวใจมนุษย์
ไว้อย่างแน่นแฟ้นเพียงไร และมีน้อย
คนเพียงไรยอมที่จะตัดขาดไปจาก
อำนาจของมันด้วยความเต็มใจ
พระองค์ทรงทราบดีว่าหากปราศจาก
การทรงช่วยของพระเจ้าแล้ว มนุษย-
ชาติจะต้องพินาศ และพระองค์ทรง
มองเห็นฝูงชนขนาดใหญ่ต้องพินาศ
ไปแม้จะอยู่ใกล้ความช่วยเหลืออันล้น
เหลือเพียงแค่อ้อม {DA 752.4}

บาปของเราทุกคนถูกนำมา
วางไว้บนพระคริสต์ผู้ทรงเป็นตัวแทน
และผู้ค้ำประกันพันธสัญญาของเรา
พระองค์ทรงถูกจัดว่าเป็นผู้ส่งละเมิด
เพื่อพระองค์จะทรงไถ่พวกเราออก
จากการลงโทษตามธรรมเนียม ญัตติ
ความผิดของพงศ์พันธุ์ทุกคนของ
อาดัมทับถมลงใส่พระหทัยของ
พระองค์ พระพิโรธของพระเจ้าที่ทรง
มีต่อบาปและการแสดงความไม่พอ
พระทัยที่ทรงมีต่อบาปออกมาอย่าง
น่ากลัวทำให้จิตใจของพระบุตรของ
พระองค์เต็มไปด้วยความอภัสสร
ขวัญหนี ตลกดชีวิตของพระคริสต์
พระองค์ทรงเผยแผ่ข่าวดีแห่งความ
เมตตาและความรักแห่งการอภัยของ

พระบิดา ความรอดสำหรับคนบาป
ตัวเอ้เป็นแก่นสารหลักของพระองค์
แต่ในเวลานี้ น้ำหนักของความ
รู้สึกผิดที่แบกรับอยู่ทำให้พระองค์
ทรงมองไม่เห็นพระพักตร์ที่คั่นดีของ
พระบิดา การถอนพระพักตร์ของ
พระเจ้าออกไปจากพระผู้ช่วยให้รอด
ในชั่วโม่งแห่งความเจ็บปวดแสน
สาหัสอย่างยิ่งใหญ่ที่สุดนี้ทิ่มแทง
พระทัยด้วยความเศร้าโศกที่มนุษย์
ไม่มีทางที่จะเข้าใจได้ทั้งหมด ความ
ทุกข์ทรมานนี้ยิ่งใหญ่มากจนทำให้
พระองค์แทบไม่ทรงรู้สึกถึงความ
เจ็บปวดทางร่างกายของพระองค์
{DA 753.1}

ชาตานบีบคั้นพระทัยของ
พระเยซูด้วยการล่อลวงที่ดุเดือด
พระผู้ช่วยให้รอดทรงมองทะลุผ่าน
ประตูของหลุมฝังศพไปไม่ได้ ไม่มี
การเสนอความหวังให้แก่พระองค์
ว่าจะเสด็จออกจากหลุมฝังศพอย่าง
ผู้พิชิตหรือบอกพระองค์ว่าพระบิดา
ทรงยอมรับการเสียสละของพระองค์
แล้ว พระองค์ทรงหวั่นกลัวว่าบาป
จะนำรังเกียจต่อพระเจ้ามาจนการ
แยกจากกันของทั้งสองพระองค์ที่
เกิดขึ้นนั้นจะเป็นไปตลอดนิรันดร์

พระคริสต์ทรงรู้สึกถึงความเจ็บปวดทุกข์ทรมานที่คนบาปจะรู้สึกเมื่อพระเมตตาคุณจะไม่อ้อนวอนเพื่อเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ผิดบาปอีกต่อไป มันคือความรู้สึกถึงบาปซึ่งนำไปสู่พระพิโรธของพระบิดามาตกอยู่กับพระองค์ในฐานะตัวแทนของมนุษย์ที่ทำให้จอกที่พระองค์ดื่มมีรสขมขึ้น และทำให้พระทัยของพระบุตรแตกสลาย {DA 753.2}

บรรดาทูตสวรรค์เฝ้ามองความทุกข์ทรมานอย่างสิ้นหวังของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดด้วยความประหลาดใจ กองทัพชาวสวรรค์ปกปิดใบหน้าของพวกเขาจากภาพที่น่าหวาดกลัว ธรรมชาติที่ไร้ชีวิตแสดงความเห็นอกเห็นใจต่อพระเจ้าพระเจ้าผู้ทรงเป็นต้นกำเนิด พระองค์ทรงถูกดูหมิ่นและกำลังจะสิ้นพระชนม์ ดวงอาทิตย์ปฏิเสธที่จะมองภาพอันน่ากลัวนี้ ในทันใดนั้นลำแสงเจิดจ้าสว่างเต็มขนาดเที่ยงวันของมันที่กำลังส่องแสงสว่างแก่โลกก็ดูราวกับว่าถูกปกปิด ความมืดสนิทเหมือนผ้าคลุมโลงศพได้ห่อหุ้มไม้กางเขนไว้ “แล้วก็เกิดความมืดมัวทั่วแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวันจนถึงบ่ายสามโมง”

ไม่มีสุริยคราสหรือสาเหตุอื่นใดทางธรรมชาติที่ทำให้เกิดความมืดนี้ ซึ่งมีดราวกับเที่ยงคืนที่ไร้ดวงจันทร์หรือดวงดาว มันเป็นประจักษ์พยานอันน่าอัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงมอบให้เพื่อทำให้ความเชื่อของคนรุ่นหลังตั้งไว้ได้อย่างมั่นคง {DA 753.3}

ความมืดหนาทึบปกปิดการทรงร่วมสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าไว้ พระองค์ทรงใช้ความมืดเป็นพลับพลาของพระองค์และปกปิดพระสิริจากสายตาของมนุษย์ พระเจ้าและทูตสวรรค์บริสุทธิ์ของพระองค์อยู่ข้างกางเขน พระบิดาสถิตอยู่ร่วมกับพระบุตร แต่ถึงกระนั้นการสถิตของพระองค์ไม่เป็นที่ประจักษ์ หากพระเจ้าจะส่งประกายพระสิริแวบออกมาจากเมฆ ทุกคนที่มองเห็นจะถูกทำลาย ในช่วงเวลาอันน่ากลัวนี้ พระคริสต์ไม่ได้ทรงรับการปลอบประโลมจากการสถิตอยู่ด้วยของพระบิดา พระองค์ทรงย่ำป้อองุ่นตามลำพัง และไม่มีใครจากชนชาติทั้งหลายอยู่กับพระองค์เลย {DA 753.4}

ในความมืดมิด พระเจ้าทรงปิดบังความเจ็บปวดสุดท้ายของความเป็นมนุษย์ของพระบุตรของ

พระองค์ ทุกคนที่ได้เห็นพระคริสต์ ในการทบทวนกรรมของพระองค์ จะมั่นใจในความเป็นพระเจ้าของพระองค์ เมื่อมนุษยชาติคนใดได้ เพียงแต่เห็นพระพักตร์นั้นสักครั้ง จะไม่มีวันลืม ใบหน้าของคาอิน แสดงออกถึงความผิดในฐานะ ฆาตกรฉันทิ พระพักตร์ของพระ คริสต์ได้เปิดเผยให้เห็นความบริสุทธิ์ ความสงบ และความเมตตา ซึ่งเป็น พระฉายาของพระเจ้าฉันนั้น แต่ ผู้กล่าวหาพระองค์ไม่ยอมรับตรา ประทับแห่งสวรรค์ ผู้ชนที่พูดเยาะ เย้ยจ้องมองพระองค์มาตลอดช่วง เวลาอันยาวนานของการทุกข์ระทม บัดนี้พระเจ้าทรงห่อหุ้มปกปิดพระองค์ ไว้แล้ว {DA 754.1}

ดูประหนึ่งว่า ความเจ็บของ หลุมศพแผ่ลงมาเหนือกาลวาริ มีความหวาดกลัวอย่างเหลือที่จะกล่าว ได้เข้าครอบงำฝูงชนที่ยืนอยู่รอบ กางเขน คำสาปแช่งและการใส่ร้าย ป้ายสียุติไปทั้ง ๆ ที่ยังพูดไม่จบ ประโยค ชายหญิง และเด็กล้มหน้า คว่ำลงกับพื้น แสงฟ้าแลบอย่างสว่าง ไสวส่องออกมาจากเมฆครั้งแล้ว ครั้งเล่าเปิดเผยให้เห็นไม้กางเขนและ

พระผู้ไถ่บนกางเขน พวกปุโรหิต พวกผู้ปกครอง พวกธรรมาจารย์ พวกเพชฌฆาตและฝูงชนทั้งหมด คิดว่าเวลาแห่งการลงโทษเพื่อความ ยุติธรรมมาถึงแล้ว เวลาผ่านไป สักพักหนึ่ง มีคนกระซิบว่าพระเยซู กำลังจะลงมาจากกางเขนในเวลานี้ บางคนพยายามคลำหาทางกลับ ตัวเมืองพร้อมทั้งทูปหน้าอกของ ตนเองและร่ำไห้ด้วยความหวาดกลัว {DA 754.2}

เมื่อถึงเวลาบ่ายสามโมง ความมืดที่อยู่เหนือประชาชนถูกยกออกไป แต่ความมืดที่ห่อหุ้มพระผู้ช่วยให้รอด ยังคงมีอยู่ เหตุการณ์นี้เป็นสัญลักษณ์ ที่แสดงถึงความระทมทุกข์และความ หวาดกลัวที่ตกทับถมลงบนพระหทัย ของพระองค์ ไม่มีสายตาของมนุษย์ คนใดมองทะลุผ่านความมืดทึบที่ ปกปิดอยู่รอบกางเขนได้ และไม่มีใคร คนใดมองผ่านความมืดมืดที่ล้าลึก ยิ่งกว่าซึ่งห่อหุ้มจิตวิญญาณที่ทุกข์ ระทมของพระคริสต์อยู่ ดูเหมือน ว่าฟ้าแลบอันโกรธแค้นจะกระหน่ำ ใส่พระองค์ในขณะที่พระองค์ทรง แขนงอยู่บนกางเขน และแล้ว “พระ เยชูทรงร้องเสียงดังว่า เอลី เอลี

ลามะ สะบักธานี” “พระเจ้าของข้า
พระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์
ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์
เสีย?” ในขณะที่ความมืดโอบล้อม
พระองค์อยู่นั้น มีเสียงมากมาย
อุทานขึ้นมาว่า การแก้แค้นจากสวรรค์
ลงมายังพระองค์แล้ว ลูกศรพระพิโรธ
ของพระเจ้ายิงใส่พระองค์เพราะ
พระองค์ทรงอ้างว่าตนเป็นพระบุตร
ของพระเจ้า คนมากมายที่เชื่อ
พระองค์ได้ยินพระดำรัสคร่ำครวญ
อย่างสิ้นหวังของพระองค์ ความหวัง
ของพวกเขาสูญสิ้นไป หากพระเจ้า
ทรงทอดทิ้งพระเยซู แล้วผู้ติดตาม
ของพระองค์ยังจะวางใจพระองค์
ต่อไปอีกได้อย่างไร? {DA 754.3}

เมื่อความมืดถูกยกออกไปจาก
วิญญาณจิตที่ทุกข์ใจของพระคริสต์
แล้ว พระองค์ทรงคืนสติสู่ความรู้สึก
ของความทุกข์ทรมานทางกายและ
ตรัสว่า “เรากระหายน้ำ” ทหารโรมัน
คนหนึ่งขณะมองไปยังพระโอษฐ์
อันแห้งผากรู้สึกสงสารจึงเอาฟองน้ำ
ที่ติดอยู่กับปลายไม้หุสซุบน้ำส้ม
สายชูยกขึ้นถวายพระองค์ แต่พวก
ปุโรหิตเยาะเย้ยความระทมทุกข์ของ
พระองค์ ในขณะที่ความมืดทึบ

ปกคลุมโลกอยู่นั้น พวกเขาเติมล้น
ด้วยความหวาดกลัว แต่เมื่อความ
กลัวของพวกเขาจางหายไป ความ
รู้สึกหวาดหวั่นก็เข้ามาแทนที่ พวก
เขากลัวว่าพระเยซูจะทรงหนีไปจาก
พวกเขา พระดำรัสของพระองค์ที่ว่า
“เอโลอี เอโลอี ลามะ สะบักธานี?”
นั้น พวกเขาแปลความหมายผิดไป
พวกเขาพูดขึ้นด้วยความดูหมิ่น
เหยียดหยามว่า “ดูสิ เขากำลังร้อง
เรียกเอลียาห์” พวกเขาปฏิเสธโอกาส
สุดท้ายที่จะช่วยบรรเทาความทุกข์
ของพระองค์ “คอยดูซิว่า” พวกเขา
พูด “เอลียาห์จะมาเอาเขาลงหรือ
เปล่า?” {DA 754.4}

พระบุตรของพระเจ้าผู้ปราศ-
จากมลทินบาปทรงถูกแขวนอยู่บน
ไม้กางเขน เนื้อหนังของพระองค์
ฉีกขาดเป็นทางจากการเฉียดนียด
พระหัตถ์นั้นที่บ่อยครั้งทรงยื่นออก
เพื่ออำนวยการพระพรถูกต้องไว้กับ
ท่อนไม้ พระบาทที่ไม่เคยรู้จักเหน็ด
เหนื่อยในพันธกิจแห่งความรักถูก
ตะปูยึดติดกับต้นไม้ พระเศียรของ
พระราชาถูกมงกุฎหนามที่มั่งแมง
ผีพระโอษฐ์สิ้นด้วยการร่ำไห้แห่ง
ความระทมทุกข์ และทั้งหมดที่

พระองค์ทรงทนแบกรับไว้ ไม่ว่าจะเป็น
เป็นหยดพระโลหิตจากพระเศียร
พระหัตถ์และพระบาทของพระองค์
ที่ไหลเป็นทางลงมา ความระทมทุกข์
ที่กระจายไปทั่วทั้งร่างกาย และความ
ทุกข์จากการที่พระบิดาซ่อนพระพักตร์
ไปจากพระองค์ได้เต็มล้นจิตใจของ
พระองค์จนเอ่ยออกมาเป็นวาจาไม่ได้
เรื่องทั้งหมดนี้กำลังประกาศบอกกับ
ลูกน้อยของมนุษยชาติว่า เพื่อเจ้า
พระบุตรของพระเจ้าทรงยอมแบก
ภาระแห่งความผิดนี้ เพื่อเจ้า พระองค์
ทรงทำลายอาณาจักรแห่งความตาย
และเปิดประตูแห่งสวรรค์ พระองค์ผู้
ทรงห้ามความโกรธของคลื่นลมและ
เสด็จดำเนินอยู่เหนือฟองคลื่นของ
พายุ พระองค์ทรงทำให้มารสั่นกลัว
และโรคภัยถอยหนีไป พระองค์ผู้ทรง
เปิดตาของคนตาบอด และทรงเรียก
คนที่ตายแล้วให้กลับมามีชีวิตใหม่
ทรงเป็นผู้ถวายเป็นเครื่อง
บูชาบนไม้กางเขน และทำไปเพราะ
ความรักที่มีต่อพวกเจ้า พระองค์ผู้
เป็นพระเจ้าผู้แบกรับบาป ทรงอดทน
ต่อความโกรธเกรี้ยวของความยุติธรรม
ของพระเจ้า และเพื่อเห็นแก่เจ้าจึง
ได้มาเป็นคนบาปเอง {DA 755.1}

ในความเจ็บ คนทั้งหลาย
เฝ้ามองตอนจบของฉากอันน่ากลัว
สยองขวัญนี้ ดวงอาทิตย์ส่องแสง
แต่ไม้กางเขนยังคงถูกห่อหุ้มด้วย
ความมืดอันหนาทึบ พวกปุโรหิต
และพวกผู้ปกครองหันมองไปทางกรุง
เยรูซาเล็ม และดูเถิดเมฆหนาทึบ
นั้นได้ไปปกคลุมอยู่เหนือเมืองและ
ที่ราบของแคว้นยูเดียด้วย ดวง
อาทิตย์แห่งความชอบธรรมซึ่งเป็น
แสงสว่างของโลกกำลังถอนล้าแสง
ของพระองค์ออกไปจากเมืองเยรู-
ซาเล็มที่เคยเป็นเมืองที่โปรดปราน
แสงเพลิงแห่งพระพิโรธอันดุเดือด
ของพระเจ้าฟุ้งตรงมายังเมืองที่
ชะตากรรมถูกกำหนดไว้แล้ว {DA
756.1}

ทันใดนั้นความเศร้าหมอง
ถูกยกขึ้นจากไม้กางเขน และด้วย
น้ำเสียงที่ชัดเจนราวเสียงแตรซึ่งดู
เหมือนจะดังก้องไปทั่วสรรพสิ่งของ
การทรงสร้าง พระเยซูทรงร้องขึ้น
มาว่า “สำเร็จแล้ว” “ข้าแต่พระบิดา
ข้าพระองค์ขอฝากจิตวิญญาณของ
ข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระ
องค์” มีแสงหนึ่งล้อมรอบไม้กางเขน
และพระพักตร์ของพระผู้ช่วยให้รอด

สองรัศมีเหมือนดวงอาทิตย์ จากนั้น พระองค์ทรงก้มพระเศียรลงกับอก ของพระองค์และสิ้นพระชนม์ {DA 756.2}

ท่ามกลางความมืดมิดอันน่ากลัวซึ่งเห็นได้อย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงทอดทิ้งพระองค์ไปแล้ว พระคริสต์ทรงค่อยๆ ระบายกากตะกอนสุดท้ายให้ไหลออกไปจากจอกแห่งความวิบัติของมนุษย์ ในช่วงเวลาของขั้วโลกเหนือพระองค์ทรงวางใจพึ่งพาหลักฐานการยอมรับที่พระบิดาทรงเคยมอบให้แก่พระองค์มาก่อนหน้านั้น พระองค์ทรงคุ้นเคยกับพระลักษณะนิสัยของพระบิดาของพระองค์ พระองค์ทรงเข้าพระทัยความยุติธรรม พระเมตตาคุณและความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ โดยความเชื่อพระองค์ทรงวางใจในพระบิดาผู้ที่พระองค์ทรงเคยมีความสุขสำราญใจในการเชื่อฟัง และในขณะที่ทรงยอมจำนน พระองค์ก็ได้ทรงมอบถวายตัวแด่พระเจ้า แล้วความรู้สึกว่าสูญเสียความโปรดปรานจากพระบิดาก็หายไป โดยความเชื่อพระคริสต์ทรงเป็นผู้ชนะ {DA 756.3}

โลกไม่เคยร่วมเป็นพยานใน

ภาพเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน ผู้คนยืนแน่นิ่งเป็นอัมพาตไป และด้วยการหายใจไม่ทั่วท้องพวกเขาจ้องมองไปยังพระผู้ช่วยให้รอด อีกครั้งหนึ่งความมืดปกคลุมอยู่บนพื้นโลก และมีเสียงครางยาวแหบแห้งดังตุจตุ เสียงฟ้าร้องขนาดหนักให้ได้ยิน เกิดแผ่นดินไหวรุนแรง ผู้คนถูกเขย่าจนเข้ามารวมกันเป็นกลุ่ม ความสับสนและความตกตะลึงอย่างสยองขวัญเป็นผลที่ตามมา ในบริเวณภูเขารอบๆ ก้อนหินถูกแยกออกจากกัน และกลิ้งถล่มลงไปยังพื้นราบ อุโมงค์ฝังศพเปิดออกและคนตายถูกเหวี่ยงออกจากอุโมงค์ ดูประหนึ่งว่าสิ่งทรงสร้างทั้งหมดถูกเขย่าไปจนถึงระดับอะตอม พวกปุโรหิต พวกผู้ปกครอง ทหาร แพทย์ฆาตและประชาชนต่างแน่นิ่งไปด้วยความหวาดกลัว พวกเขานอนหมอบราบลงกับพื้น {DA 756.4}

ในขณะที่เสียงร้อง “สำเร็จแล้ว” ดังออกจากฝีพระโอษฐ์ของพระคริสต์นั้น พวกปุโรหิตกำลังปฏิบัติหน้าที่ในพระวิหาร เวลานั้นซึ่งเป็นเวลาการถวายบูชายามเย็น ลูกแกะที่เป็นตัวแทนพระคริสต์ถูกนำมาวางเพื่อจะถูกฆ่า ปุโรหิตสวมชุดที่มีความ

หมายและสวยงามกำลังชูมือขึ้น เหมือนอับราฮัมเมื่อกำลังจะสังหาร บุตรชายของตน ประชาชนกำลังเฝ้า มองด้วยความสนใจอย่างสุดซึ้ง แต่โลกเกิดการสั่นสะเทือนและแผ่นดิน ก็ไหว เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง กำลังเสด็จมาใกล้ เสียงม่านในวิหาร ขึ้นในถูกฉีกตั้งแต่บนลงล่างดังขึ้น ด้วยมือที่ตามนุษย์มองไม่เห็น ทำให้ บริเวณห้องชั้นในถูกเปิดออกให้ผู้คน จ้องเข้าไปดูบริเวณที่ครั้งหนึ่งเคยถูก ปกคลุมด้วยพระสิริจากการสถิตอยู่ ของพระเจ้า ในสถานที่แห่งนี้รัศมี ภาวของพระเจ้า [Shekinah] สถิต อยู่ ในที่แห่งนี้พระเจ้าทรงเปิดเผย พระสิริของพระองค์อยู่เหนือพระที่ นั่งกรณา ไม่มีคนใดเปิดม่านซึ่งกัน ห้องนี้ออกจากส่วนที่เหลือของพระ วิหารได้ยกเว้นมหาปุโรหิตเท่านั้น เขาจะเข้าไปปีละหนึ่งครั้งเพื่อไถ่บาป ของประชาชน แต่ดูเถิด ม่านนี้ถูก ฉีกขาดเป็นสองส่วนแล้ว อภิสุทธิ สถานของพระวิหารในโลกไม่ใช่ สถานที่บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์อีกต่อไป {DA 756.5}

เหตุการณ์ทั้งหมดตกอยู่ใน ความหวาดกลัวและความสับสน

ปุโรหิตกำลังจะฆ่าเหยื่อ แต่มีดหล่น จากมือที่ไร้ความรู้สึกและลูกแกะได้ หินไป การสิ้นพระชนม์ของพระบุตร ของพระเจ้าทำให้แบบจำลองและ ต้นฉบับจริงได้มาพบกันแล้ว การ ถวายบูชายิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นแล้ว ทางที่จะเข้าไปยังอภิสุทธิสถานถูก เปิดออกแล้ว วิถีทางใหม่ที่มีชีวิตได้ ถูกจัดเตรียมไว้แล้วให้แก่ทุกคน มนุษย์ผู้เต็มไปด้วยบาปและเศร้า เสียใจไม่จำเป็นต้องรอคอยมหา- ปุโรหิตอีกต่อไป จากนั้นไป พระผู้ช่วย ให้รอดจะทำหน้าที่เป็นปุโรหิตและ เป็นคนกลางทูลขอในสรวงสวรรค์ แห่งสวรรค์ทั้งปวง รวากับพระสุรเสียง ที่มีชีวิตได้ตรัสกับผู้นำมัสการว่า บัดนี้ การถวายบูชาและการถวายทั้งหมด เพื่อบาปได้ยุติลงแล้ว พระบุตรของ พระเจ้าเสด็จมาแล้วตามพระวาทะ ของพระองค์ที่ว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์มาแล้ว เพื่อจะทำตาม พระทัยของพระองค์ตามที่เรามีเรื่อง ข้าพระองค์เขียนไว้ในหนังสือม้วน” พระองค์ “ทรงนำพระโลหิตของพระ องค์เองเข้าไป จึงได้มาซึ่งการไถ่บาป ชั่วนิรันดร์” ฮีบรู 10: 7; 9:12 {DA 757.1}

“พระบุตรของพระเจ้าผู้ปราศจากมลทินบาปทรงถูกแขวนอยู่บนไม้กางเขน....
เพื่อเจ้า พระองค์ทรงทำลายอาณาจักร
แห่งความตายและเปิดประตูแห่งสวรรค์....
ทรงอดทนต่อความโกรธเกรี้ยวของความยุติธรรมของพระเจ้า
และเพื่อเห็นแก่เจ้าจึงได้มาเป็นคนบาปเอง” {DA 755.1}

“สำเร็จแล้ว”

พระคริสต์ไม่ทรงจำนนชีวิตของพระองค์จนกว่าพระองค์จะทรงประกอบกิจที่เสด็จมาทำให้สำเร็จ และด้วยลมหายใจสุดท้ายพระองค์ทรงอุทานขึ้นมาว่า “สำเร็จแล้ว” ยอห์น 19:30 การต่อสู้ได้รับชัยชนะแล้ว พระหัตถ์ขวาและพระกรบริสุทธิของพระองค์ได้ให้ชัยชนะแก่พระองค์ สดุดี 98:1 ในฐานะพระเจ้าผู้ทรงมีชัยชนะ พระองค์ทรงปิกธงลงบนยอดเขาสูงที่สุดแห่งนิรันดร์กาล ในหมู่ทูตสวรรค์ไม่มีความปิติยินดีหรือ? ชาวสวรรค์ทั้งหมดฉลองชัยชนะของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ซาตานพ่ายแพ้ และรู้ว่ามันสูญเสียอาณาจักรของมันไปแล้ว {DA 758.1}

สำหรับทูตสวรรค์และโลกทั้งหลายที่ไม่ได้ล้มลงในบาป พระดำรัสที่ว่า “สำเร็จแล้ว” มีความสำคัญลึกซึ้งเป็นอย่างยิ่ง พระราชกิจ

ยิ่งใหญ่ของการได้สำเร็จไปแล้วนี้มีไว้สำหรับพวกเขาและรวมทั้งพวกเราด้วย พวกเขารวมทั้งพวกเราแบ่งปันผลจากชัยชนะของพระคริสต์ {DA 758.2}

จวบจนกระทั่งพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว ลักษณะอุปนิสัยที่แท้จริงของซาตานจึงถูกเปิดเผยออกมาให้ทูตสวรรค์หรือโลกที่ไม่ได้ล้มลงในบาปได้เห็น จอมทรยศเอาเสื้อคลุมแห่งการหลอกลวงสวมตัวเองจนแม้กระทั่งชาวสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายก็ยังไม่เข้าใจหลักการของมัน พวกเขายังมองไม่เห็นลักษณะธรรมชาติของการกบฏของมันได้อย่างชัดเจน {DA 758.3}

ผู้ที่ตั้งตนขึ้นต่อต้านพระเจ้าเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีพลังอำนาจประเสริฐและเต็มไปด้วยศักยภาพ พระยาห์เวห์ตรัสถึงลูซีเฟอร์ไว้ว่า “เจ้าเป็นแบบ

อย่างของความสมบูรณ์เต็มด้วย
สติปัญญาและมีความงามพร้อม”
เอเสเคียล 28:12 ลูซีเฟอร์เคยเป็น
เคอรับผู้พิทักษ์ เขารับใช้อยู่ภายใต้
ความสว่างของพระเจ้า เขาเคยเป็น
ผลงานแห่งการทรงสร้างที่สูงที่สุดใน
ในบรรดาสิ่งมีชีวิตที่พระเจ้าทรง
สร้าง เขาเป็นบุคคลสำคัญที่สุดในการ
เปิดเผยพระประสงค์ของพระเจ้า
ต่อจักรวาล หลังจากที่เขาทำบาป
อำนาจการหลอกลวงของเขาก็เจ้า
เล่ห์มากยิ่งขึ้น และการเปิดโปง
ลักษณะอุปนิสัยของเขาก็ทำได้ยาก
ยิ่งขึ้นเนื่องจากตำแหน่งอันสูงส่ง
ที่เขาเคยครอบครองเมื่อครั้งยังอยู่
ร่วมกับพระบิดา {DA 758.4}

พระเจ้าน่าจะทำลายซาตาน
และบรรดาผู้ฝึกไฟของมันได้อย่าง
ง่ายดายเหมือนคนหนึ่งเอาก้อนกรวด
โยนลงกับพื้น แต่พระองค์ไม่ทรงทำ
เช่นนี้ จะใช้กำลังปราบกบฏไม่ได้
การใช้อำนาจบังคับพบได้เฉพาะ
ภายใต้การปกครองของซาตานเท่านั้น
หลักการของพระเจ้าไม่ได้เป็น
ไปตามแนวทางนี้ อำนาจของพระองค์
ขึ้นกับคุณความดี ความเมตตาและ
ความรัก วิธีใช้อำนาจของพระองค์

ขึ้นกับการนำเสนอหลักการเหล่านี้
การปกครองของพระเจ้าที่ใช้หลัก
ศีลธรรมและความจริงและความรัก
เป็นอำนาจการปกครองระดับสูง
{DA 759.1}

พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะจัด
วางสิ่งต่าง ๆ ให้อยู่บนพื้นฐานแห่ง
ความมั่นคงนิรันดร์ และที่ประชุม
สภาแห่งสวรรค์ได้ตกลงร่วมกันที่จะ
ใช้เวลาแก่ซาตานเพื่อพัฒนาหลัก
การซึ่งเป็นรากฐานของระบอบการ
ปกครองของมัน มันอ้างว่าหลักการ
เหล่านี้ของมันเหนือกว่าหลักการ
ของพระเจ้า พระองค์ประทาน
เวลาให้แก่หลักการของซาตานได้
ทำงานเพื่อให้ชาวสวรรค์ของจักรวาล
จะได้เห็นผลงานของพวกมัน {DA
759.2}

ซาตานได้ชักนำมนุษย์ให้ทำ
บาป และพระเจ้าได้ทรงนำแผนการ
แห่งการไถ่ออกมาใช้ เป็นระยะเวลา
นานถึงสี่พันปีที่พระคริสต์ทรงทำงาน
เพื่อยกระดับมนุษย์ ในขณะที่ซาตาน
ทำงานเพื่อทำลายและทำให้พวกเขา
ตกต่ำเสื่อมโทรม และชาวสวรรค์
ทั้งจักรวาลมองเห็นเรื่องทั้งหมดนี้
{DA 759.3}

เมื่อพระเยซูเสด็จมายังโลก
ชาตาก็หันอำนาจของมันเข้าหา
พระองค์ นับตั้งแต่วันที่พระองค์ทรง
ปรากฏเป็นทารกน้อยในหมู่บ้าน
เบธเลเฮม ผู้ฉกชิงกิลลงพยายาม
ทำให้พระองค์พินาศ มันใช้ทุกวิถีทาง
ที่เป็นไปได้เพื่อขัดขวางพระเยซู
ไม่ให้เกิดการพัฒนาเป็นวัยเด็กที่
สมบูรณ์แบบ เป็นชายหนุ่มที่ไร้ตำหนิ
ประกอบพันธกิจที่บริสุทธิ์ และเป็น
เครื่องถวายบูชาที่ไร้มลทิน แต่มัน
พ่ายแพ้ มันชักนำพระเยซูให้ทำบาป
ไม่ได้ มันทำให้พระองค์ท้อแท้หรือ
ผลึกใสพระองค์ไปจากการประกอบ
พระราชกิจที่พระองค์เสด็จมาอยู่
ในโลกไม่ได้ จากถิ่นทุรกันดารไปจน
ถึงกาลวาริ พายุแห่งความโกรธเกรี้ยว
ของชาตานิโอมกระหน่ำเข้าใส่
พระองค์ แต่พายุที่กระหน่ำลงมา
ยิ่งรุนแรงอย่างไร้ปรานีมากเท่าไร
พระบุตรของพระเจ้าก็ยิ่งยึดพระหัตถ์
ของพระบิดาของพระองค์ไว้อย่าง
มั่นคงมากขึ้นเท่านั้น และทรงมุ่งมั่น
ต่อไปบนเส้นทางที่เปื้อนพระโลหิต
ความพยายามทั้งหมดของชาตานิ
ในการบีบคั้นและเอาชนะพระองค์
กลับนำมาซึ่งพระลักษณะอุปนิสัยที่

บริสุทธิ์ไร้ตำหนิมากยิ่งขึ้น {DA 759.4}
ชาวสวรรค์และโลกทั้งหมดที่
ไม่ได้ล้มลงในบาปร่วมเป็นประจักษ์
พยานในความขัดแย้งนี้ พวกเขา
ติดตามจนกระทั่งปิดท้ายของการต่อสู้
ด้วยใจจดจ่ออย่างมากยิ่ง พวกเขา
เห็นพระผู้ช่วยให้รอดเสด็จเข้าไปใน
สวนเกทเสมนิ วิญญาณจิตของ
พระองค์ถูกทับถมด้วยความสยด-
สยองของความมืดอันยิ่งใหญ่
พวกเขาได้ยินพระสุรเสียงร้องอัน
ขมขื่นของพระองค์ว่า “โอพระบิดา
ของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถว
ยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด”
มัทธิว 26:39 ในขณะที่การสถิต
อยู่ด้วยของพระบิดากำลังถูกถอน
ออกไป พวกเขามองเห็นพระองค์
ระทมทุกข์ด้วยความโศกเศร้าที่ขมขื่น
มากเกินกว่าการต่อสู้ดิ้นรนอย่าง
รุนแรงครั้งสุดท้ายที่มีต่อความตาย
พระเสโทตั้งพระโลหิตถูกบีบคั้น
ออกจากรูขุมขนของพระองค์ และ
หลังลงบนพื้นเป็นหยดขนาดใหญ่
คำอธิษฐานทูลขอการช่วยกู้อกจาก
ริมพระโอษฐ์ถึงสามครั้ง ชาวสวรรค์
ทนดูภาพเช่นนี้ไม่ได้อีกต่อไปและ
ผู้สื่อข่าวคนหนึ่งได้ถูกบัญชาให้ไป

ปลอบประโลมพระบุตรของพระเจ้า {DA 759.5}

ชาวสวรรค์เฝ้ามองพระผู้ทรงเป็นเหยื่อถูกทรยศตกไปอยู่ในเงื้อมมือของฝูงฆาตกร และด้วยการเยาะเย้ยและความรุนแรงทรงถูกนำจากศาลพิพากษาหนึ่งไปยังอีกศาลหนึ่งด้วยความเร่งรีบ พวกเขาได้ยินเสียงเย้ยหยันจากกลุ่มผู้ข่มเหงพระองค์ในเรื่องการประสูติอันต่ำต้อยของพระองค์ พวกเขาได้ยินคำปฏิเสธร่วมกับคำสาปแช่งและคำสบถสาบานจากหนึ่งในสาวกที่รักที่สุดของพระองค์ พวกเขาเห็นการทำงานอย่างบ้าคลั่งของซาตานและอำนาจของมันที่มีเหนือจิตใจมนุษย์ โอ้ ช่างเป็นภาพที่น่ากลัวอย่างยิ่งเพียงไร! พระผู้ช่วยให้รอดทรงถูกจับในสวนเกทเสมีนีในเวลาเที่ยงคืน ถูกจุดลากไปมาจากพระราชวังไปยังห้องโถงพิพากษา ถูกขอล่าวหาต่อหน้าพวกปุโรหิตถึงสองครั้ง ต่อหน้าสภาชั้นเฮตรินสองครั้ง ต่อหน้าปีลาตสองครั้ง และต่อหน้าเฮโรดหนึ่งครั้ง ถูกเยาะเย้ย ถูกโบยตี ถูกกำหนดโทษ และถูกนำไปตรึงกางเขน ทรงแบกไม้กางเขนที่หนักอึ้งท่ามกลางเสียง

ครวญครางของบุตรีแห่งเยรูซาเล็ม และเสียงโห่ร้องของฝูงชนชั้นต่ำ {DA 760.1}

ด้วยความเศร้าสลดและความประหลาดใจ ชาวสวรรค์เฝ้ามองพระคริสต์แขวนอยู่บนไม้กางเขน พระโลหิตไหลจากพระกรรเจียก (ขมับ) ที่บาดเจ็บและเหงื่อผสมพระโลหิตเกาะอยู่บนพระขนง (คิ้ว) พระโลหิตที่ละหยดไหลจากพระหัตถ์ และพระบาทของพระองค์ลงไปยังชอกหินที่เจาะไว้รับไม้กางเขน บาดแผลตะปูเปิดเหวอะหวะจากน้ำหนักของพระวรกายที่ถ่วงลงไป ในขณะที่จิตวิญญาณของพระองค์หอบเหนื่อยอยู่ภายใต้ภาระบาปของโลกนั้น การหายใจอันยากลำบากของพระองค์ก็เริ่มหายใจเร็วขึ้นและลึกขึ้น ชาวสวรรค์ทั้งหมดเต็มล้นไปด้วยความอัศจรรย์ใจเมื่อพระเยซูชูอธิษฐานท่ามกลางความทุกข์ทรมานอันเลวร้ายของพระองค์ว่า *“พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษพวกเขาเพราะเขาไม่รู้ที่กำลังทำอะไร”* ลูกา 23:34 ถึงกระนั้นก็ยังมิมีมนุษย์ที่สร้างมาตามแบบพระฉายาของพระเจ้ายืนอยู่ตรงนั้นเข้าร่วมกันบดขยี้เอาชีวิต

พระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า ชาวสวรรค์ทั้งจักรวาลกำลังเฝ้ามองภาพอะไรกันอยู่นี้! {DA 760.2}

พวกภูตผีที่ครอบครอง และพวกภูตผีที่มีอำนาจรวมตัวกันอยู่รอบทางเขน ทอดเงามืดนรกของความไม่เชื่อเข้าไปยังหัวใจมนุษย์ เมื่อพระเจ้าทรงสร้างสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ให้ยืนอยู่เบื้องหน้าบัลลังก์ของพระองค์นั้น พวกเขาสวยงามและมีสง่าราศี ความน่ารักและความบริสุทธิ์ของพวกเขาสอดคล้องกับฐานันดรศักดิ์อันสูงส่งของพวกเขา พวกเขาได้รับการเสริมด้วยพระปัญญาของพระเจ้าและคาดด้วยชุดเกราะของชาวสวรรค์ พวกเขาเป็นผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ แต่ใครเล่าจะมองเห็นว่าในชั่วพริบตาของสวรรค์ที่ลึกลับในบาปผู้นี้จริง ๆ แล้วคือเสราฟิมผู้เต็มล้นด้วยสง่าราศีและในอดีตเคยปรนนิบัติรับใช้ในราชสำนักแห่งสรวงสวรรค์? {DA 760.3}

สื่อตัวแทนของชาตาร่วมมือกับคนชั่วนำผู้คนให้เชื่อว่าพระคริสต์ทรงเป็นคนบาปตัวแฉ่ และทำให้พระองค์เป็นเป้าหมายของความเกลียดชัง พวกที่เยาะเย้ยพระคริสต์ขณะที่พระ

องค์ทรงถูกแขวนอยู่บนกางเขนต่างก็ถูกซึ่มซาบด้วยวิญญาณของจอมกบฏยิ่งใหญ่คนแรก มันเติมพวกเขาด้วยคำพูดเลวทรามชั่วช้าและน่ารังเกียจ มันดลบันดาลคำพูดเสียดสีของพวกเขา แต่ด้วยการกระทำทั้งหมดนี้ มันไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย {DA 760.4}

หากพบหนึ่งบาปในตัวพระคริสต์ หากพระองค์ทรงยอมแพ้อาชาดานในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพื่อหนีให้พ้นจากการทรมานอันน่ากลัวแล้ว ศัตรูของพระเจ้าและของมนุษย์ก็จะได้รับชัยชนะ พระคริสต์ทรงก้มพระพักตร์ลงและสิ้นพระชนม์ แต่พระองค์ทรงยึดมั่นในความเชื่อและการยอมจำนนต่อพระเจ้า “และข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังในสวรรค์กล่าวว่า ‘บัดนี้ความรอดและฤทธิ์เดชและอาณาจักรของพระเจ้าของเราและสิทธิอำนาจของพระคริสต์ของพระองค์มาถึงแล้ว เพราะว่าผู้กล่าวหาพี่น้องของเราถูกโยนลงไปแล้ว คือผู้ที่กล่าวหาพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าของเราทั้งกลางวันและกลางคืนนั้น’” วิวรรณ์ 12:10 {DA 761.1}

ชาตารับเห็นว่าเครื่องอำพรางตัว

ของมณเฑาะฏกระชากออกไปแล้ว การบริหารจัดการของมณเฑาะฏเปิดโปงต่อหน้าทูตสวรรค์ที่ไม่เคยล้มลงในบาปและต่อหน้าชาวสวรรค์ของจักรวาล มันเปิดเผยตนเองในฐานะฆาตกร ด้วยการทำให้พระโลหิตของพระบุตรของพระเจ้าหลั่งออกมานั้น มันจึงได้ถอนรากถอนโคนตัวเองออกไปจากความเห็นใจของชาวสวรรค์ ต่อแต่นี้ไป งานของมันจะถูกจำกัด ไม่ว่ามันจะแสวงปลอมตัวด้วยลักษณะท่าทางอย่างไร มันจะไม่สามารถยื่นรอคอยเหล่าทูตสวรรค์ที่ออกมาจากราชสำนักของสวรรค์ และกล่าวโทษต่อหน้าทูตสวรรค์ว่าพี่น้องของพระคริสต์สวมใส่อาภรณ์แห่งความมืดและเปราะเปื้อนด้วยบาปได้อีกต่อไป ข้อต่อสู้สุดท้ายของความเห็นใจระหว่างชาตानและบรรดาโลกต่างๆ ในสวรรค์ถูกทำลายไปแล้ว {DA 761.2}

ถึงกระนั้นในเวลานั้นชาตानก็ยังไม่ถูกทำลาย บรรดาทูตสวรรค์ยังไม่แม้แต่จะเข้าใจเรื่องทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่นี้ หลักการต่างๆ ที่ตกอยู่ในความเสี่ยงนั้น จะถูกเปิดเผยอย่างเต็มที่

ออกมาให้เห็นมากกว่านี้ และเพื่อเห็นแก่มนุษย์ ชาตानจึงยังต้องดำรงอยู่ต่อไป ทั้งมนุษย์และทูตสวรรค์จะต้องมองให้เห็นความแตกต่างระหว่างพระเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้าชายแห่งความสว่างกับชาตानที่เป็นเจ้าชายแห่งความมืด มนุษย์จะต้องเลือกว่าจะรับใช้ผู้ใด {DA 761.3}

ในการเปิดฉากความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่ นั้น ชาตानประกาศไว้ว่ามนุษย์เชื่อปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าไม่ได้ มันยังประกาศด้วยว่าความยุติธรรมกับพระเมตตา นั้นไปด้วยกันไม่ได้และว่าหากฝ่าฝืนธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าแล้วคนบาปจะไม่มีทางได้รับอภัยอีกเลย มันยังผลักดันว่า ทุกบาปจะต้องถูกลงโทษ และหากพระเจ้าจะยกเลิกการลงโทษบาป พระองค์ก็จะไม่ใช่พระเจ้าแห่งความจริงและความยุติธรรม เมื่อมนุษย์ฝ่าฝืนธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า และล่วงละเมิดพระประสงค์ของพระองค์ ชาตानปลื้มปิติมาก มันประกาศว่า สิ่งนี้พิสูจน์แล้วว่า ธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้านั้นไม่สามารถเชื่อปฏิบัติตามได้ และมนุษย์ไม่อาจได้รับการอภัยได้เนื่องจากหลังก่อการ

กบฏตัวมันเองก็ถูกขับออกจากสวรรค์ ชาตานจึงอ้างว่าเผ่าพันธุ์มนุษย์จะต้องถูกตัดออกจากความโปรดปรานของพระเจ้าไปตลอดกาล มันชี้ชวนว่า พระเจ้าทรงความยุติธรรมและ ขณะเดียวกันทรงสำแดงความเมตตาต่อคนบาปไม่ได้ {DA 761.4}

แต่แม้ในขณะที่เป็นคนบาป มนุษย์ก็มีสถานภาพที่แตกต่างจากสถานะของชาตาน ในสวรรค์ลูซีเฟอร์ ทำบาปในขณะที่เขาอยู่ภายใต้แสงสว่างแห่งพระสิริของพระเจ้า ตัวเขาเองได้รับการเปิดเผยถึงความรักของพระเจ้าในขณะที่ไม่มีสิ่งทรงสร้างอื่นใดได้รับการเปิดเผยเช่นนี้ เขาเข้าใจพระลักษณะนิสัยของพระเจ้า และรู้ถึงคุณความดีของพระองค์ แต่เขาก็ยังเลือกที่จะทำตามความตั้งใจอันเห็นแก่ตัวและเป็นอิสระของตนเอง การเลือกนี้เป็นการเลือกครั้งสุดท้าย ไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้าจะทรงประกอบกิจเพื่อช่วยให้รอดได้อีกต่อไป แต่ชาตานใช้เสน่ห์หลอกล่อมนุษย์จนทำให้จิตใจของเขามีคบอดไป ความสูงและความล้าลึกของความรักของพระเจ้านั้น เขาไม่เคยทราบ สำหรับเขายังมีความหวังใน

ความรู้เรื่องความรักของพระเจ้า ด้วยการเฝ้ามองพระลักษณะนิสัยของพระองค์ เขาจะถูกดึงดูดให้กลับไปหาพระเจ้าได้ {DA 761.5}

พระเมตตาคุณของพระเจ้า ทรงโปรดสำแดงให้แก่มนุษย์ผ่านทางพระเยซู แต่ความเมตตาไม่ได้ปิดความยุติธรรมทิ้งไป ธรรมบัญญัติของพระเจ้าเปิดเผยให้เห็นคุณลักษณะของพระลักษณะนิสัยของพระเจ้า และแม้อักษรที่เล็กที่สุด หรือขีดขีดหนึ่ง ก็ไม่อาจจะถูกเปลี่ยนแปลงเพื่อให้เข้ากับสภาพที่ล้มลงในบาปของมนุษย์ พระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยน ธรรมบัญญัติของพระองค์ แต่พระองค์ทรงเสียดสละพระองค์เอง คือในพระคริสต์ เพื่อไถ่มนุษย์ให้รอดพ้นจากบาป “พระเจ้าทรงให้โลกนี้ คืนดีกับพระองค์โดยพระคริสต์” 2 โครินธ์ 5:19 {DA 762.1}

ธรรมบัญญัติต้องการความชอบธรรม คือชีวิตชอบธรรมซึ่งมีลักษณะอุปนิสัยที่สมบูรณ์แบบ และสิ่งนี้มนุษย์มอบให้ไม่ได้ เขาสนองข้อกำหนดของธรรมบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าไม่ได้ แต่พระคริสต์เมื่อเสด็จมาในโลกในสภาพมนุษย์ ทรง

ดำรงชีวิตที่บริสุทธิ์ และทรงพัฒนา
ลักษณะอุปนิสัยที่สมบูรณ์แบบ ชีวิต
ที่บริสุทธิ์และพระลักษณะนิสัยที่
สมบูรณ์แบบนี้พระองค์ทรงเสนอ
เป็นของประทานที่ให้เปล่าแก่ทุกคน
ที่จะยอมรับไว้ ชีวิตของพระองค์
เข้าแทนที่ชีวิตของมนุษย์ ด้วย
ประการฉะนี้โดยทางความอดกลั้น
ของพระเจ้า พวกเขาจึงได้รับการ
ชำระจากบาปในอดีต ยิ่งไปกว่านี้
พระคริสต์ทรงปลุกฝังคุณลักษณะ
ของพระเจ้าเข้าไปในตัวมนุษย์ พระ
องค์ทรงสร้างลักษณะอุปนิสัยของ
มนุษย์ให้เป็นไปตามพระฉายาของ
ลักษณะนิสัยของพระเจ้า เป็นโครง
สร้างชั้นเลิศที่แข็งแกร่งและงดงามทาง
จิตวิญญาณ ด้วยประการฉะนี้ความ
ชอบธรรมของธรรมบัญญัติจึงสำเร็จ
เป็นจริงในผู้เชื่อในพระคริสต์ พระเจ้า
“ทรงเป็นผู้ชอบธรรมและทรงให้ผู้ที่
เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย”
โรม 3:26 {DA 762.2}

ความรักของพระเจ้าสำแดง
ออกให้เห็นในความยุติธรรมของ
พระองค์ไม่น้อยไปกว่าในพระเมตตา
คุณของพระองค์ ความยุติธรรมเป็น
รากฐานบัลลังก์ของพระองค์ และ

เป็นผลแห่งความรักของพระองค์
ชาตาดั้งใจแยกความเมตตาออกไป
จากความจริงและความยุติธรรมที่
มั่นคงแรงพิสูจน์ว่าความชอบธรรม
ของธรรมบัญญัติของพระเจ้าเป็น
ศัตรูต่อสันติภาพ แต่พระคริสต์ทรง
สำแดงให้เห็นว่าในแผนการของ
พระเจ้าสิ่งเหล่านี้รวมเข้าด้วยกัน
อย่างแยกออกจากกันไม่ได้ อย่าง
หนึ่งอย่างใดอยู่ไม่ได้หากไม่มีอีก
อย่าง “ความเมตตาและความจริง
ได้พบกัน ความชอบธรรมและ
สันติภาพได้จับกันและกัน” สดุดี
85:10 TKJV {DA 762.3}

โดยชีวิตและความมรณาของ
พระองค์ พระคริสต์ทรงพิสูจน์ให้เห็น
ว่าความยุติธรรมของพระเจ้าไม่ได้
ทำลายพระเมตตาคุณของพระองค์
แต่พระเจ้าทรงอภัยบาปได้ และ
ธรรมบัญญัติก็ชอบธรรม และเชื่อ
ปฏิบัติตามอย่างครบถ้วนได้ ข้อ
กล่าวหาของชาตาดูกหักล้างไป
พระเจ้าประทานหลักฐานที่ไม่ผิด
เพี้ยนถึงความรักของพระองค์ให้แก่
มนุษย์ {DA 762.4}

บัดนี้มีการนำเสนอคำหลอกลวง
อีกประการหนึ่งขึ้นมา ชาตาดู

ประกาศว่าความเมตตาทำลายความ
ยุติธรรมและการสิ้นพระชนม์ของ
พระคริสต์ทำให้ธรรมเนียมบัญญัติของ
พระบิดาถูกยกเลิกไป หากมีทาง
เปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกธรรมเนียมบัญญัติ
ได้แล้ว พระคริสต์ก็ไม่จำเป็นต้อง
สิ้นพระชนม์ แต่การยกเลิกธรรมเนียม
บัญญัติจะทำให้การล่วงละเมิดคงอยู่
ชั่วนิรันดร์และทำให้โลกตกไปอยู่
ภายใต้การควบคุมของซาตาน แต่
เป็นเพราะธรรมเนียมบัญญัตินั้นเปลี่ยน
แปลงไม่ได้ และเป็นเพราะมนุษย์
จะรอดได้โดยเชื่อฟังธรรมเนียมบัญญัติ
เท่านั้น ที่ทำให้พระเยซูต้องถูกยกขึ้น
บนไม้กางเขน กระนั้น วิธีเดียวกัน
กับที่พระคริสต์ทรงใช้ในการสถาปนา
ธรรมเนียมบัญญัติ ซาตานกลับนำเสนอว่า
วิธีนั้นเป็นการทำลายธรรมเนียมบัญญัติ
นี่คือความขัดแย้งสุดท้ายครั้งใหญ่ที่
จะเกิดขึ้นระหว่างพระคริสต์กับซาตาน
{DA 762.5}

ซาตานนำเสนอว่าธรรมเนียมบัญญัติ
ที่พระเจ้าตรัสด้วยพระสุรเสียงของ
พระองค์เองนั้นบกพร่อง และมีการ
ปิดกั้นคุณลักษณะบางประการของ
ธรรมเนียมบัญญัติทิ้งไป เรื่องนี้จะเป็น
ประเด็นของการหลอกลวงครั้งยิ่งใหญ่

สุดท้ายที่มันจะนำมาเสนอให้แก่ชาว
โลก มันไม่จำเป็นต้องโจมตีธรรมเนียม
บัญญัติทั้งฉบับ หากมันเพียงจะนำ
มนุษย์ให้ละเลยธรรมเนียมบัญญัติได้แม้
เพียงข้อเดียว มันก็ได้มาซึ่งเป้า
ประสงค์ของมันแล้ว “เพราะว่าใคร
ที่รักษาธรรมเนียมบัญญัติทั้งหมด แต่ผิด
อยู่ข้อเดียว คนนั้นก็ทำผิดธรรมเนียม
บัญญัติทั้งหมด” ยากอบ 2:10 ด้วย
การยินยอมที่จะทำผิดธรรมเนียมบัญญัติ
เพียงข้อเดียว มนุษย์ก็จะตกไปอยู่
ภายใต้อำนาจของซาตาน ซาตาน
ลงแรงที่จะเข้าควบคุมโลกด้วยการ
นำเอาบัญญัติของมนุษย์ไปแทนที่
ธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้า งานนี้ได้
เปิดเผยล่วงหน้าไว้แล้วในคำพยากรณ์
ที่มีการเปิดเผยถึงอำนาจของผู้ละทิ้ง
ความเชื่อซึ่งเป็นตัวแทนของซาตาน
ไว้ว่า “ท่านจะพูดคำกล่าวร้ายของ
ผู้สูงสุด และจะข่มเหงบรรดาผู้บริสุทธิ์
ขององค์ผู้สูงสุดนั้น และจะคิดเปลี่ยน
แปลงวาระและธรรมเนียมบัญญัติต่าง ๆ
และเขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือ
ของท่าน” ดาเนียล 7:25 {DA 763.1}

แน่นอนที่เดียวมนุษย์จะตั้ง
กฎหมายของตนขึ้นเพื่อขัดขวาง
ธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้า พวกเขาจะ

พยายามบังคับจิตใจสำนึกของผู้อื่น และบังคับใช้กฎหมายเหล่านี้ด้วยความกระตือรือร้น พวกเขาจะกดขี่เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน {DA 763.2}

สงครามที่ต่อต้านธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าซึ่งเริ่มขึ้นในสวรรค์จะดำเนินต่อไปจนกว่าจะสิ้นสุด มนุษย์ทุกคนจะถูกทดสอบ การเชื่อฟังหรือไม่เชื่อฟังเป็นปัญหาที่คนทั้งโลกต้องตัดสินใจ ทุกคนได้รับการทรงเรียกให้เลือกระหว่างธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าและกฎหมายของมนุษย์ จะมีเส้นแบ่งแยกเกิดขึ้นให้เห็น จะมีเพียงคนสองกลุ่ม ทุกลักษณะอุปนิสัยจะถูกพัฒนาอย่างเต็มที่ และทุกคนจะแสดงออกว่าจะเลือกเข้าข้างฝ่ายภักดีหรือฝ่ายกบฏ {DA 763.3}

จากนั้นที่สุดปลายจะมาถึง พระเจ้าจะทรงแก้ต่างให้ธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์ และช่วยคนของพระองค์ให้รอด ชาตानและทุกคนที่เข้าร่วมในการกบฏกับมันจะถูกตัดออกไป บาปและคนบาปจะพินาศ ทั้งรากและกิ่งก้าน (มาลาคีย์ 4:1) ชาตानเป็นรากและผู้ติดตามของมันเป็นกิ่งก้าน พระดำรัสเกี่ยวกับเจ้าชายแห่งความชั่วร้ายจะสำเร็จที่ว่า “เจ้า

ยัดถือใจของเจ้าว่าเป็นใจของพระเจ้า โอ เศรษฐีผู้พิทักษ์เอ๋ย เราจะกำจัดเจ้าเสียจากท่ามกลางศิลาเพลิง. . . . เจ้าจะสิ้นสุดลงอย่างน่าครั่นคร้าม และจะไม่ดำรงอยู่อีกต่อไปเป็นนิรันดร์” หลังจากนั้น “คนชั่วจะไม่มีอีก แม้จะมองดูที่ที่ของเขาให้ดู เขาก็ไม่ได้อยู่ที่นั่น” “เขาจะเป็นเหมือนอย่างที่ไม่เคยเกิดมา” เอเสเคียล 28: 6-19; บทเพลงสรรเสริญ 37:10; โอบาดีห์ 16 TKVJ {DA 763.4}

นี่ไม่ใช่การใช้อำนาจตามอำเภอใจในส่วนของพระเจ้า ผู้ที่ปฏิเสธพระเมตตาของพระองค์จะเก็บเกี่ยวสิ่งที่พวกเขาหว่าน พระเจ้าทรงเป็นน้ำพุแห่งชีวิต และเมื่อคนหนึ่งเลือกการรับใช้บาปเขาก็แยกตัวออกจากพระเจ้า และด้วยเหตุนี้จึงตัดตัวเองขาดจากชีวิต เขา “ขาดจากชีวิตที่มาจากพระเจ้า” พระคริสต์ตรัส “ทุกคนที่เกลียดชังพ่อเจ้าก็รักความมรณา” เอเฟซัส 4:18; สุภาษิต 8:36 พระเจ้าทรงให้พวกเขาดำรงชีวิตอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่งเพื่อจะพัฒนาลักษณะอุปนิสัยและเปิดเผยหลักการของพวกเขา เมื่อทำสิ่งนี้สำเร็จแล้ว พวกเขาจะได้รับผลจาก

การเลือกของตนเอง ด้วยชีวิตแห่งการกบฏทำให้ซาตานและทุกคนที่รวมเป็นหนึ่งเดียวกับมันนำตัวเองออกจากความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าจนถึงขั้นที่การสถิตอยู่ของพระองค์จะเป็นดังเพลิงที่เผาผลาญสำหรับพวกเขา พระสิริของพระองค์ผู้ทรงเป็นความรักจะทำลายพวกเขา {DA 764.1}

ในช่วงแรกเริ่มของความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่ ทูตสวรรค์ไม่เข้าใจเรื่องนี้ หากซาตานและบริวารของมันถูกปล่อยให้เก็บเกี่ยวผลของบาปอย่างเต็มที่แล้ว พวกมันก็จะพินาศ แต่ชาวสวรรค์จะมองไม่เห็นว่าเป็นผลของบาปที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ความสงสัยในคุณความดีของพระเจ้าจะยังคงค้างอยู่ในจิตใจของพวกเขาดังเมล็ดพันธุ์ชั่วที่จะเกิดผลร้ายของบาปและความวิบัติ {DA 764.2}

แต่จะไม่ใช่เป็นอย่างนั้นเมื่อความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่จะสิ้นสุดลง ในเวลานั้น แผนการไถ่บาปได้เสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว พระลักษณะนิสัยของพระเจาก็ถูกเปิดเผยออกมาต่อสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงที่มีปัญญา คำสอนของธรรมนูญดีพร้อมสมบูรณ์และ

เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ในเวลานั้นบาปเปิดตัวให้เห็นถึงธรรมชาติของมัน ให้เห็นถึงลักษณะอุปนิสัยของซาตาน และแล้วการทำลายบาปให้หมดสิ้นไป จะแตกต่างให้กับความรักของพระเจ้า และสถาปนาพระเกียรติของพระองค์ ต่อหน้าชาวสวรรค์ของจักรวาลที่ขึ้นชอบที่จะทำตามพระประสงค์ของพระองค์ และในหัวใจของพวกเขา มีธรรมนูญดีของพระองค์ {DA 764.3}

ในเวลานั้นเอง ทูตสวรรค์จะขึ้นชมยินดีเมื่อมองดูทางเขนของพระผู้ช่วยให้รอด แม้ว่าพวกเขาจะไม่เข้าใจได้ทั้งหมด พวกเขาก็รู้ว่าบาปและซาตานจะถูกทำลายไปตลอดกาลอย่างแน่นอน พวกเขาว่าการไถ่ของมนุษย์เป็นที่แน่นอน และจักรวาลปลอดภัยชั่วนิรันดร์ พระคริสต์เองทรงเข้าพระทัยอย่างถ่องแท้ถึงผลของการเสียสละที่เกิดขึ้นที่คาลวารี ขณะอยู่บนไม้กางเขน เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรไปภายนอกหน้าถึงเรื่องทั้งหมดนี้ พระองค์จึงทรงร้องขึ้นมาว่า “สำเร็จแล้ว” {DA 764.4}

“เมื่อความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่จะสิ้นสุดลง....

พุทธสวรค์จะขึ้นชนยินดีเมื่อมองดูทางเขนของพระผู้ช่วยให้รอด
แม้ว่าพวกเขาจะไม่เข้าใจได้ทั้งหมด พวกเขาก็คือว่าบาปและซาตาน

ถูกทำลายไปตลอดกาลอย่างแน่นอน....

การไถ่ของมนุษย์เป็นที่แน่นอนและจักรวาลปลดปล่อยชั่วนี้รันดร์....

เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรไปภายภาคหน้าถึงเรื่องทั้งหมดนี้
พระองค์จึงทรงร้องขึ้นมาว่า ‘สำเร็จแล้ว’” {DA 764.3; DA 764.4}

ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ

ในที่สุดพระเยซูทรงพักผ่อนแล้ว วันแห่งความอับอายและความทรมานอันยาวนานสิ้นสุดลง ในขณะที่ลำแสงสุดท้ายของดวงอาทิตย์ที่กำลังลับขอบฟ้าในวันสะบาโตเข้ามา พระบุตรของพระเจ้าประทับอย่างเจียบสงบอยู่ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ พระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้นแล้ว พระหัตถ์ทั้งสองกุมไว้ด้วยความสงบ พระองค์ทรงพักตลอดช่วงเวลาอันบริสุทธิ์ของวันสะบาโต {DA 769.1}

ในปฐมกาลหลังจากพระราชกิจแห่งการทรงสร้าง พระบิดาและพระบุตรทั้งสองพระองค์ทรงพักผ่อนในวันสะบาโต เมื่อ “ฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน และสรรพสิ่งทั้งสิ้นที่มีอยู่ในนั้นก็ถูกสร้างเสร็จ” ปฐมกาล 2:1 พระผู้สร้างและสรรพสิ่งที่มีชีวิตบนสวรรค์ต่างชื่นชมยินดีขณะไคร่ครวญ

ถึงจากอันรุ่งโรจน์ “เหล่าดาวรุ่งแซ่ซ้องสรรเสริญและบรรดาบุตรพระเจ้าให้ร้องด้วยความชื่นบาน” โยบ 38:7 บัดนี้พระเยซูทรงหยุดพักจากพระราชกิจแห่งการไถ่บาป และแม้คนทั้งหลายในโลกที่รักพระองค์จะมีความเศร้าโศก แต่กระนั้นในสวรรค์กลับมีความชื่นชมยินดี ในสายตาของชาวสวรรค์แล้วมองเห็นพระสัญญาของอนาคตที่เจิดจ้าไปด้วยพระสิริ พระราชกิจแห่งการทรงสร้างที่ได้รับการฟื้นฟูและเผ่าพันธุ์ที่ได้รับการไถ่ไว้ซึ่งเมื่อได้พิชิตบาปแล้วจะไม่มีวันล้มลงอีก ผลลัพธ์ที่ไหลรินจากพระราชกิจที่เสร็จสมบูรณ์ของพระคริสต์เช่นนี้คือสิ่งที่พระเจ้าและเหล่าทูตสวรรค์มองเห็น ด้วยวันที่พระเยซูทรงหยุดพักได้ถูกเชื่อมโยงกับภาพฉากนี้ไปตลอดกาล เพราะ “พระราชกิจของพระองค์ก็สมบูรณ์” และ “สารพัด

ที่พระเจ้าทรงกระทำก็ดำรงอยู่เป็น
นิตย์” เฉลยธรรมบัญญัติ 32:4;
ปัญญาจารย์ 3:14 เมื่อจะมี “วาระ
แห่งการฟื้นฟูสรรพสิ่ง ตามที่
พระเจ้าตรัสไว้โดยปากของบรรดา
ผู้เผยพระวจนะบริสุทธิ์ของพระองค์
ตั้งแต่กาลโบราณมา” กิจการ 3:21
วันสะบาโตแห่งการทรงสร้างซึ่งเป็น
วันที่พระเยซูทรงพักผ่อนอยู่ในโอโมงค์
ฝั่งศพของโยเซฟ จะยังคงเป็นวัน
พักผ่อนและวันปีติยินดี สวรรค์และ
โลกจะร่วมกันสรรเสริญ “จากวัน
สะบาโตถึงอีกวันสะบาโต” อิสยาห์
66:23 ประชาชาติของผู้ได้รับความ
รอดจะก้มกราบลงนมัสการพระเจ้า
และพระเมษโปดกด้วยความชื่นชม
ยินดี {DA 769.2}

ในเหตุการณ์ช่วงปิดท้ายของ
วันที่พระเยซูทรงถูกตรึงบนกางเขน
มีหลักฐานสดใหม่ที่ทรงโปรดประทาน
ให้เห็นถึงคำพยากรณ์ที่เกิดขึ้น และ
เป็นพยานถึงความเป็นพระเจ้าของ
พระคริสต์ ขณะที่ความมืดถูกยก
ออกจากกางเขน และเสียงร้องจวน
จะสิ้นพระชนม์ของพระผู้ช่วยให้รอด
ถูกเปล่งออกไปนั้น ก็ได้ยินอีกเสียงหนึ่ง
ดังขึ้นมาจากที่ว่า “ท่านผู้นี้เป็นพระ

บุตรของพระเจ้าจริง” มัทธิว 27:54
{DA 770.1}

คำพูดนี้ไม่ใช่กล่าวออกมา
ด้วยน้ำเสียงกระซิบอย่างแผ่วเบา
สายตาทั้งหมดหันไปมองหาว่าเสียงนี้
มาจากไหน ใครพูด? นายร้อยทหาร
ชาวโรมันนั่นเอง ความอดทนนาน
อย่างพระเจ้าของพระผู้ช่วยให้รอด
และการสิ้นพระชนม์อย่างกะทันหัน
ของพระองค์ พร้อมกับเสียงร้องแห่ง
ชัยชนะบนริมพระโอษฐ์ของพระองค์
สร้างความประทับใจให้กับชาวต่าง
ชาติคนนี้ ในพระวรกายอันฟกช้ำ
และแตกหักที่แขวนอยู่บนไม้กางเขน
นายร้อยมองเห็นสัญญาณของพระบุตร
ของพระเจ้า เขาไม่อาจจะหลีกเลี่ยง
การสารภาพความเชื่อของเขาได้
ด้วยประการฉะนี้ จึงมีหลักฐานให้
เห็นอีกครั้งว่าพระผู้ไถ่ของเราทรง
เห็นผลที่เกิดจากการตรากตรำ
จิตวิญญาณของพระองค์ ในวันที่
พระองค์สิ้นพระชนม์นั้น มีชายอยู่
สามคนซึ่งมีความแตกต่างกันอย่าง
มากได้ประกาศถึงความเชื่อของ
พวกเขาในองค์พระเยซู ได้แก่
ผู้ควบคุมทหารยามชาวโรมัน ชาย
ที่แบกกางเขนของพระผู้ช่วยให้รอด

และโจรบนไม้กางเขนที่ตายอยู่ข้าง
กางเขนของพระองค์ {DA 770.2}

ในขณะที่ยามคำคืนกำลังจะ
ใกล้เข้ามาแล้วนั้น มีความเจ็บอย่าง
ผิดปกติล้อมอยู่เหนือกางเขนกาลวาริ
ฝูงชนต่างแยกย้ายกันไป และหลาย
คนกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มด้วย
วิญญานจิตที่แตกต่างไปจากเมื่อเช้า
หลายคนวิ่งกรูเข้าไปที่กางเขนจาก
ความอยากรู้อยากเห็นและไม่ได้เกิด
จากความเกลียดชังที่มีต่อพระคริสต์
พวกเขายังคงเชื่อคำกล่าวหาของ
พวกปุโรหิต และมองว่าพระคริสต์
ทรงเป็นผู้ร้าย ภายใต้ความตื่นตันที่
ไม่เป็นธรรมชาติ พวกเขาได้เข้าร่วม
กับฝูงชนร้องกล่าวโทษพระองค์ แต่
เมื่อโลกถูกห่อหุ้มด้วยความมืด และ
พวกเขายืนอยู่ที่นั่น ถูกกล่าวโทษ
จากจิตใต้สำนึกต่ำหยาบของตนเอง
พวกเขาก็รู้สึกสำนึกในความผิด
ยิ่งใหญ่ ไม่มีเสียงหัวเราะเยาะเย้ย
หรือเหยียดหยันออกมาจากท่ามกลาง
ความเศร้าสลดอันน่ากลัวนั้น และ
เมื่อความมืดถูกยกขึ้นพวกเขาก็
หาทางเดินกลับบ้านด้วยความเจ็บ
อย่างเคร่งขรึม พวกเขาเชื่อว่า
ข้อกล่าวหาของพวกปุโรหิตเป็นเรื่อง

เท็จ เชื่อว่าพระเยซูไม่ใช่ผู้เสแสร้ง
และในอีกหลายสัปดาห์ต่อมาเมื่อ
เปโตรเทศนาในวันเพ็นเทคอสต์
พวกเขาก็เป็นหนึ่งในหลายพันคนที่
เปลี่ยนใจเลื่อมใสกลับใจมาหาพระ
คริสต์ {DA 770.3}

แต่เหตุการณ์ที่ผู้นำชาวยิว
เห็นเป็นประจักษ์พยานนั้นไม่ได้
ทำให้พวกเขาเปลี่ยนแปลง ความ
เกลียดชังที่พวกเขามีต่อพระเยซู
ไม่ได้ลดลงไปแม้แต่น้อย ความมืด
ที่ปกคลุมโลกบริเวณที่ตรึงกางเขน
ไม่ได้หนาทึบไปกว่าความมืดมิดที่
ยังคงห่อหุ้มจิตใจของพวกปุโรหิต
และพวกผู้ปกครอง ในวันที่พระองค์
ประสูติ ดวงดาวรู้จักพระคริสต์ และ
น่านักปราชญ์ไปยังรางหญ้าที่พระองค์
ประทับ ชาวสวรรค์ทั้งปวงรู้จัก
พระองค์และแซ่ซ้องร้องเพลงสรรเสริญ
พระองค์เหนือที่ราบเบธเลเฮม ทะเล
รู้จักพระสุรเสียงของพระองค์ และ
เชื่อฟังพระบัญชาของพระองค์
โรคภัยไข้เจ็บและความตายยอมรับ
อำนาจของพระองค์และยอมปล่อย
เหยื่อของพวกมันให้แก่พระองค์
ดวงอาทิตย์ยอมรับพระองค์และเมื่อ
มองเห็นความเจ็บปวดที่จวนจะ

สิ้นพระชนม์ของพระองค์ก็ได้ซ่อนความสว่างของแสงเอาไว้ ก้อนหินรู้จักพระองค์และสิ้นสະเทือนเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยเมื่อพระองค์ทรงกันแสง ธรรมชาติที่ไม่มีชีวิตยอมรับพระคริสต์ และเป็นพยานถึงความ เป็นพระเจ้าของพระองค์ แต่พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองของชนชาติอิสราเอลไม่รู้จักพระบุตรของพระเจ้า {DA 770.4}

แต่ถึงกระนั้น พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองก็ยังนิ่งนอนใจไม่ได้ พวกเขาได้ดำเนินการตามความมุ่งหมายของตนในการประหารพระคริสต์เรียบร้อยแล้ว แต่พวกเขาไม่รู้สึกรถึงชัยชนะที่พวกเขาคาดหวังไว้ แม้แต่ในขณะที่อยู่ในช่วงเวลาแห่งชัยชนะที่เห็นได้อย่างชัดเจน พวกเขาก็กังถูกความสงสัยคุกคามว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป พวกเขาได้ยินเสียงร้องว่า “สำเร็จแล้ว” “พระบิดาข้าพระองค์ขอฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” ยอห์น 19:30; ลูกา 23:46 พวกเขาเห็นก้อนหินแตกและรู้สึกถึงแผ่นดินไหวยิ่งใหญ่ และพวกเขากระสับกระส่ายและไม่สบายใจ

{DA 771.1}

พวกเขาอิจฉาอิทธิพลของพระคริสต์ที่มีต่อประชาชนในขณะที่พระองค์ยังมีชีวิตอยู่ พวกเขาอิจฉาพระองค์แม้เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว พวกเขาเกรงกลัวพระคริสต์ ผู้สิ้นพระชนม์มากยิ่งขึ้นกว่าที่เคยเกรงกลัวพระคริสต์ขณะที่ทรงมีชีวิตอยู่ พวกเขาหวาดหวั่นว่าความสนใจของประชาชนจะมุ่งไปยังเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดต่อมาหลังการตรึงกางเขนพระองค์ พวกเขากลัวผลงานของวันนั้น พวกเขาจะไม่มีทางยอมให้พระศพของพระองค์ยังคงแขวนอยู่บนไม้กางเขนในช่วงวันสะบาโต บัดนี้วันสะบาโตกำลังมาถึงแล้ว และหากยังคงปล่อยให้พระศพแขวนอยู่ จะเป็นการละเมิดความบริสุทธิ์ของวันสะบาโต ดังนั้น ด้วยการใช้ข้ออ้างนี้ ผู้นำชาวยิวจึงไปขอปีลาตให้เร่งความตายของนักโทษ และให้นำร่างของพวกเขาลงจากกางเขนก่อนดวงอาทิตย์ตกดิน {DA 771.2}

เช่นเดียวกับพวกเขา ปีลาตก็ไม่ต้องการให้พระศพของพระเยซูแขวนอยู่บนกางเขน เมื่อได้รับความยินยอมจากปีลาตแล้ว พวกเขาก็

ทูลบาททั้งสองของโจรทั้งคู่ให้หักเพื่อ
เร่งให้พวกเขาตายเร็วขึ้น แต่พวกเขา
พบว่าพระเยซูสิ้นพระชนม์แล้ว ใจ
ที่หยาบกร้านของพวกเขาถูกทำให้
ให้อ่อนลงจากสิ่งที่พวกเขาได้ยินและ
ได้เห็นเกี่ยวกับพระคริสต์ และพวก
เขายับยั้งการทูลบาทของพระองค์
ให้หัก ด้วยเหตุนี้การถวายพระเมษ-
โปดกของพระเจ้าจึงสำเร็จตามกฎหมาย
ของพิธีปัสกา “เขาทั้งหลายต้อง
ไม่ให้อะไรเหลือไว้จนวันรุ่งขึ้นและ
ไม่ให้หักกระดูกกะบะปัสกา ให้เขา
ทำตามกฎเกณฑ์ในเรื่องเทศกาล
ปัสกาทุกประการ” กันดารวิถี 9:12
{DA 771.3}

พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครอง
ต่างประหลาดใจเมื่อพบว่าพระคริสต์
สิ้นพระชนม์แล้ว การตายด้วยการ
ตรึงบนไม้กางเขนเป็นกระบวนการที่
ยืดเยื้อ เป็นเรื่องยากที่จะระบุเวลา
ว่าชีวิตจะสิ้นสุดลงเมื่อใด การตาย
จากการตรึงกางเขนภายในหกชั่วโมง
เป็นเรื่องที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน พวก
ปุโรหิตต้องการความมั่นใจว่าพระเยซู
ทรงสิ้นพระชนม์แล้วจริง และด้วย
คำแนะนำของพวกเขา ทหารคนหนึ่ง
จึงเอาทวนแทงเข้าที่ซี่ข้างของ

พระองค์ จากแผลที่เกิดขึ้น มีสายน้ำ
สองสายที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน
ไหลพุ่งออกมาอย่างแรง สายหนึ่ง
เป็นพระโลหิต อีกสายหนึ่งเป็นน้ำ
ทุกคนที่ยืนสังเกตอยู่ล้วนเห็นสิ่ง
ที่เกิดขึ้น และยอห์นบันทึกเหตุการณ์
ไว้อย่างชัดเจน เขากล่าวว่า “ทหาร
คนหนึ่งเอาทวนแทงที่ซี่ข้างของ
พระองค์ และโลหิตกับน้ำก็ไหลออก
มาทันที คนนั้นที่เห็นก็เป็นพยาน
และคำพยานของเขาก็เป็นความจริง
และเขาก็รู้ว่าเขาพูดความจริงเพื่อ
พวกท่านจะได้เชื่อ เพราะสิ่งเหล่านี้
เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นจริงตามข้อพระ
คัมภีร์ที่ว่า ‘พระอัฐิของพระองค์จะ
ไม่หักสักชิ้นเดียว’ และมีข้อพระ
คัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า ‘พวกเขาจะมอม
ดูพระองค์ผู้ที่เขาแทง’” ยอห์น 19:
34-37 {DA 771.4}

หลังจากพระเยซูทรงเป็นขึ้น
มาจากความตายแล้ว พวกปุโรหิต
และผู้ปกครองได้รายงานข่าวไปทั่ว
ว่าพระคริสต์ไม่ได้สิ้นพระชนม์บน
ไม้กางเขน พระองค์ทรงแค่เป็นลม
หมดสติและหลังจากนั้นก็ฟื้นขึ้นมา
อีกรายงานหนึ่งยืนยันว่าไม่ใช่พระ
วรกายเนื้อหนังและกระดูกที่แท้จริง

แต่เป็นรูปลักษณะเหมือนของพระวรกายที่ถูกนำไปฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพ การกระทำของทหารโรมันหักล้างความเท็จเหล่านี้ พวกเขาไม่ได้ทุบขาของพระองค์ให้หักเพราะพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว พวกเขาแทงสีข้างของพระองค์เพื่อให้พวกบุโรहितพอใจ หากชีวิตไม่ได้ดับสูญไปแล้วบาดแผลนั้นคงจะไม่ทำให้พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ในทันที {DA 772.1}

แต่ไม่ใช่การแทงของทวนและไม่ใช่ความเจ็บปวดจากไม้กางเขนที่ทำให้พระเยซูสิ้นพระชนม์ พระสุรเสียงที่ “ทรงร้องเสียงดัง” มัทธิว 27:50; ลูกา 23:46 ในวินาทีของความตาย กระแสเลือดและน้ำที่ไหลออกมาจากสีข้างของพระองค์นั้นได้ประกาศว่าพระองค์สิ้นพระชนม์ด้วยหัวใจแตกสลาย หัวใจของพระองค์แตกสลายเนื่องจากความปวดร้าวทางจิตใจ พระองค์ทรงถูกสังหารด้วยบาปของโลกใบนี้ {DA 772.2}

การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ทำให้ความหวังของสาวกของพระองค์พังพินาศไป พวกเขามองไปยังเปลือกตาของพระองค์ที่ปิดสนิทและศีรษะที่ก้มพับลง พระเกศาที่ขมวดเป็น

ก้อนด้วยพระโลหิต รวมถึงพระหัตถ์และพระบาทที่ถูกแทงและความปวดร้าวของพวกเขานั้นก็ไม้อาจที่จะพรรณนาได้ จนถึงช่วงสุดท้ายพวกเขาก็ยังไม่เชื่อว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์ พวกเขาแทบไม่อยากจะเชื่อว่าพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์แล้วจริงๆ ด้วยความโศกเศร้าอย่างเต็มล้นพวกเขาจึงจำพระดำรัสของพระองค์ที่ตรัสบอกล่วงหน้าถึงเหตุการณ์นี้ไม่ได้ บัดนี้ไม่มีสิ่งใดที่พระองค์เคยตรัสไว้จะปลอบประโลมใจพวกเขาได้ พวกเขาเห็นแต่เพียงไม้กางเขนและเหยื่อที่อาบด้วยพระโลหิต อนาคตดูมืดมนด้วยความสิ้นหวัง ความเชื่อของพวกเขาในพระเยซูพังพินาศไป แต่พวกเขาไม่เคยรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาเหมือนในเวลานี้ ก่อนหน้านั้นพวกเขาไม่เคยรู้สึกถึงคุณค่าของพระองค์และความจำเป็นที่จะต้องมีพระองค์สถิตอยู่ร่วมด้วย {DA 772.3}

แม้ในความตาย พระวรกายของพระคริสต์ก็ยังมีค่าอย่างมากยิ่งสำหรับสาวกของพระองค์ พวกเขาปรารถนาที่จะถวายเป็นเครื่องบูชาอย่างสมพระเกียรติแด่พระองค์ แต่

ไม่รู้ว่าทำอะไรได้อย่างไร อาชญากรรม
ที่พระเยซูถูกกำหนดโทษประหารคือ
การทรยศต่อรัฐบาลโรมัน ผู้ที่รับโทษ
ประหารจากการกระทำผิดเช่นนี้จะ
ต้องถูกส่งไปฝังยังสถานที่ที่จัดไว้
สำหรับอาชญากรประเภทนี้โดยเฉพาะ
สาวกยอห์นกับสตรีจากแคว้นกาลิลี
ยังคงยืนอยู่รอบกางเขน พวกเขา
ปล่อยให้พระศพขององค์พระผู้เป็น
เจ้าของพวกเขาตกไปอยู่ในมือของ
ทหารที่ไร้สามัญสำนึกและยังนำไป
ฝังอยู่ในหลุมที่ไร้เกียรติเช่นนั้นไม่ได้
แต่กระนั้น พวกเขาก็ไม่อาจหลีกเลี่ยง
สิ่งที่จะต้องเกิดขึ้น พวกเขาไม่มีทาง
ได้รับความเห็นใจจากผู้มีอำนาจชาว
ยิว และพวกเขาก็ไม่มีอิทธิพลต่อ
ปีลาตด้วย {DA 772.4}

ในภาวะฉุกเฉินเช่นนี้ โยเซฟ
แห่งอาริมาเธียและนิโคเดมัสได้เข้ามา
ช่วยพวกสาวก ชายสองท่านนี้เป็น
สมาชิกสภาชั้นเฮตรินและคุ้นเคยกับ
ปีลาต ทั้งสองเป็นคนร่ำรวยและมี
อิทธิพล พวกเขาตั้งใจอย่างแน่วแน่
ว่าจะต้องฝังพระศพของพระเยซู
อย่างสมพระเกียรติ {DA 773.1}

ด้วยความกล้าหาญโยเซฟ
เข้าไปหาปีลาต และขอพระศพของ

พระเยซู เป็นครั้งแรกที่ปีลาตได้รู้
ว่าพระเยซูสิ้นพระชนม์แล้วจริง ๆ
มีรายงานที่ขัดแย้งกันมากมายที่
ท่านได้รับเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิด
ขึ้นขณะตรึงกางเขน แต่ข่าวการ
สิ้นพระชนม์ของพระคริสต์กลับถูก
กีดกันออกไปจากท่านโดยเจตนา
พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครอง
เตือนปีลาตให้ระวังการหลอกลวง
ของพวกสาวกของพระคริสต์ในเรื่อง
พระศพของพระองค์ เมื่อได้รับคำ
ขอของโยเซฟแล้ว ท่านจึงให้ไปตาม
นายร้อยที่รับผิดชอบดูแลกางเขน
และเพื่อให้มั่นใจว่าพระเยซูสิ้นพระชนม์
แล้วจริง ท่านยังได้ให้เขารายงาน
รายละเอียดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่
กาลวารีเพื่อยืนยันคำพยานของ
โยเซฟด้วย {DA 773.2}

คำขอของโยเซฟได้รับการ
อนุมัติ ในขณะที่ยอห์นกำลังกังวล
ถึงเรื่องการฝังพระศพของพระอาจารย์
โยเซฟก็กลับมาพร้อมคำสั่งของ
ปีลาตให้จัดการกับพระศพของ
พระคริสต์และนิโคเดมัสได้นำเครื่อง
หอมผสมกำยานและว่านหางจระเข้
ราคาแพงที่หนักถึงห้าสิบกิโลกรัม
มาขโลมพระองค์ ในพิธีศพของคน

ที่มีเกียรติสูงส่งที่สุดในทั่วกรุงเยรูซาเล็มคงไม่มีใครได้รับการเคารพยกย่องอย่างมากไปกว่านี้ พวกสาวกต่างประหลาดใจที่เห็นผู้ปกครองผู้ร่ำรวยเหล่านี้แสดงความใส่ใจในเรื่องพิธีฝังพระศพของพระเป็นเจ้าของพวกเขามากเท่ากับพวกเขา {DA 773.3}

ทั้งโยเซฟและนิโคเดมัสไม่ได้ยอมรับพระผู้ช่วยให้รอดอย่างเปิดเผยขณะที่พระองค์ทรงพระชนม์ พวกเขาว่าการกระทำดังกล่าวของพวกเขาจะกีดกันพวกเขาออกไปจากสภาสันเฮดริน และพวกเขาหวังที่จะใช้อิทธิพลของพวกเขาปกป้องพระองค์ในสภา ดูเหมือนว่า พวกเขาจะประสบความสำเร็จอยู่ช่วงเวลาหนึ่ง แต่บรรดาปุโรหิตเจ้าเล่ห์ที่เห็นว่าพวกเขาชื่นชอบพระคริสต์ได้สกัดกั้นต่อต้านแผนการของพวกเขา ในระหว่างที่พวกเขาไม่อยู่พระเยซูถูกพิพากษา กำหนดโทษประหารและถูกนำไปตรึงกางเขน บัดนี้เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว พวกเขาก็ไม่ได้ปกปิดความผูกพันของพวกเขาที่มีต่อพระองค์อีกต่อไป ในขณะที่สาวกทั้งหลายกลัวที่จะแสดงตนอย่างเปิดเผยว่าเป็น

ผู้ติดตามของพระองค์ โยเซฟและนิโคเดมัสก็มาช่วยเหลือพวกเขาอย่างกล้าหาญ ความช่วยเหลือจากชายร่ำรวยและมีเกียรติเหล่านี้เป็นที่ต้องการอย่างมากในยามนี้ สิ่งที่สาวกยากจนไม่มีทางทำได้เพื่อพระอาจารย์ที่สิ้นพระชนม์ไปแล้วนั้น พวกเขาทำได้ ทรัพย์สินสมบัติ ความมั่งคั่งและอิทธิพลของพวกเขาปกป้องพวกเขาจากความมุงร้ายของพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองได้ในระดับหนึ่ง {DA 773.4}

ด้วยความอ่อนโยนและด้วยความเคารพ พวกเขาปลดพระศพของพระเยซูลงมาจากไม้กางเขน ด้วยมือของพวกเขาเอง น้ำตาแห่งความเห็นอกเห็นใจของพวกเขาไหลอย่างไม่หยุดเมื่อพวกเขาเฝ้ามองร่างอันบอบช้ำและฉีกขาดของพระองค์ โยเซฟเป็นเจ้าของอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่เจาะในหิน เขาจัดเตรียมอุโมงค์นี้ไว้สำหรับตัวเขาเอง แต่เป็นอุโมงค์ที่อยู่ใกล้คาลวารี และบัดนี้เขาจัดเตรียมไว้ถวายพระเยซู ด้วยความระมัดระวัง พวกเขาเอาผ้าป่านห่อหุ้มพระศพพร้อมกับเครื่องเทศที่นิโคเดมัสนำมาและนำพระผู้ไถ่

ไปยังอุโมงค์ฝังศพ ณ ที่นั้นสาวกสามคนยึดแขนและขาที่แหลกเหลว และจับพระหัตถ์ของพระองค์มากุมวางไว้ที่พระอุระซึ่งไร้ชีพจร สตรีชาวกาลิลีคอยดูว่าทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นได้ทำเสร็จแล้วเพื่อวางไว้ชีวิตของพระอาจารย์สุดที่รักของพวกเขา แล้วพวกเขาได้เห็นก้อนหินขนาดใหญ่ถูกกลิ้งมาปิดปากอุโมงค์ และพระผู้ช่วยให้รอดทรงถูกวางไว้ให้พักผ่อนในนั้น สตรีหลายคนอยู่เป็นกลุ่มสุดท้ายที่เชิงไม้กางเขน และเป็นกลุ่มสุดท้ายที่อุโมงค์ฝังศพของพระคริสต์ ในขณะที่คำคืนราตรีกำลังมาถึง มารีย์ชาวมักดาลาและมารีย์คนอื่นๆ ยังรื้อรอบอยู่ที่พักขององค์พระผู้เป็นเจ้า ร้องไห้ด้วยความโศกเศร้าถึงชะตากรรมของพระองค์ผู้ที่พวกเขารัก “แล้วพวกนางก็กลับไป . . . พวกเขาก็หยุดพักตามบัญญัติ” ลูคา 23:56 {DA 774.1}

สำหรับสาวกที่โศกเศร้าเสียใจ รวมถึงพวกปุโรหิต พวกผู้ปกครอง พวกธรรมาจารย์ และประชาชนแล้ว วันสะบาโตวันนั้นจะเป็นวันที่ไม่มีวันลืม เมื่อดวงอาทิตย์ตกดินในตอนเย็นของวันเตรียมเสียงแตรดังขึ้น บ่งบอก

ว่าวันสะบาโตได้เริ่มขึ้นแล้ว การถือเทศกาลปัสกาดำเนินไปตามปกติ เช่นที่เป็นมานานหลายศตวรรษ ในขณะที่พระองค์ผู้ที่ปัสกาเสด็จได้ทรงถูกสังหารโดยคนชั่วและประทับอยู่ในอุโมงค์ของโยเซฟ ในวันสะบาโตลานของพระวิหารเต็มไปด้วยผู้นมัสการ มหาปุโรหิตจากเมืองกลโกธาอยู่ที่นั่นสวมใส่อาภรณ์ศักดิ์สิทธิ์อันงดงามของตน ปุโรหิตสวมหมวกขาวอยู่กับการปฏิบัติหน้าที่ของตน แต่บางคนในที่นั้นอยู่อย่างไม่สงบนิ่งในขณะที่เลือดของวัวและแพะถูกนำขึ้นถวายไถ่บาป พวกเขาไม่ได้ตระหนักเลยว่าลูกแกะแบบจำลองได้มาบรรจบพบกับลูกแกะที่เป็นต้นแบบที่แท้จริงแล้ว นั่นคือเครื่องบูชาที่ประเมินค่าไม่ได้ถูกนำขึ้นถวายเพื่อไถ่บาปของโลกแล้ว พวกเขาไม่รู้ว่ามีพิธีถวายบูชาที่ทำอยู่นั้นไม่มีคุณค่าอีกต่อไป แต่ก่อนหน้านี้ไม่เคยมีใครมองดูการถวายด้วยความรู้สึกที่ขัดแย้งกันเช่นนี้ แตรและเครื่องดนตรี และเสียงของนักร้องดังและชัดเจนตามปกติ แต่ความรู้สึกแปลกประหลาดแผ่ซ่านไปทั่วทุกสิ่ง มี

การถามต่อ ๆ กันถึงเหตุการณ์
ประหลาดที่เกิดขึ้น ก่อนหน้านี้
อภิสุทธิสถานถูกคุมกันด้วยความ
ศักดิ์สิทธิ์ไม่ให้ถูกรุกราน แต่บัดนี้ถูก
เปิดออกให้ทุกคนมองเข้าไปได้ ผ้า
ม่านผืนหนาที่ทำจากผ้าลินินแท้และ
ประดับด้วยด้ายทองคำ สีแดงและ
สีม่วงอย่างสวยงามวิจิตรถูกฉีกขาด
จากบนลงล่าง สถานที่ที่พระยาร์เวห์
พบกับมหาปุโรหิตเพื่อสื่อพระสิริของ
พระองค์ สถานที่ซึ่งเคยเป็นห้อง
ประชุมศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าเปิดออก
ให้แก่ทุกสายตา กลายเป็นสถานที่
ที่พระเจ้าจะไม่ทรงยอมรับอีกต่อไป
พวกปุโรหิตปรนนิบัติอยู่หน้าแท่น
ถวายเครื่องบูชาด้วยความรู้สึกเศร้า
หมองว่าบางสิ่งกำลังจะเกิดขึ้น การ
ที่ความลึกกลับอันศักดิ์สิทธิ์ของอภิสุทธิ
สถานถูกเปิดออกทำให้พวกเขาเต็ม
ไปด้วยความหวาดกลัวถึงภัยพิบัติ
ที่จะมาถึง {DA 774.2}

จิตใจของหลายคนยุ่งวุ่นวาย
อยู่กับความคิดต่าง ๆ ที่เริ่มต้นขึ้น
จากฉากของกางเขนกาลวารี นับ
ตั้งแต่เหตุการณ์ตรึงกางเขนจนถึง
การเป็นขึ้นจากความตาย ดวงตา
มากมายที่ไม่นอนหลับแต่ค้นหาคำ

พยากรณ์อยู่ตลอดเวลา บางคนทำ
เพื่อเรียนรู้ความหมายที่ครบถ้วน
สมบูรณ์ของเทศกาลที่พวกเขาฉลอง
กันอยู่ บางคนทำเพื่อหาหลักฐานว่า
พระเยซูไม่ได้เป็นพระองค์ที่ทรงอ้าง
ถึง และคนอื่นๆ ด้วยใจที่โศกเศร้า
ค้นหาหลักฐานเพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์
ทรงเป็นพระเมสสิยาห์องค์ที่เที่ยงแท้
แม้ว่าพวกเขาจะค้นหาด้วยเป้าหมาย
ที่แตกต่างกัน ทุกคนได้รับการดล
บันดาลใจในความจริงเรื่องเดียวกัน
นั่นคือคำพยากรณ์เป็นขึ้นจริงแล้ว
จากในเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อ
2-3 วันที่ผ่านมา และผู้ที่ถูกตรึงทรง
เป็นพระผู้ไถ่ของโลก หลายคนที่ไม่
ร่วมกันอยู่ในพิธีวันนั้นไม่ได้กลับมา
เข้าร่วมพิธีปีสกาอีกต่อไป ปุโรหิต
หลายคนก็ยังยอมรับพระลักษณะ
นิสัยที่แท้จริงของพระเยซู การศึกษา
ค้นคว้าคำพยากรณ์ของพวกเขา
ไม่ได้ไร้ผลและหลังจากทรงเป็นขึ้นมา
จากความตายแล้ว พวกเขาก็ยอมรับ
ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระ
เจ้า {DA 775.1}

เมื่อนิโคเดมัสเห็นพระเยซูทรง
ถูกยกขึ้นบนไม้กางเขนนั่น เขาจำ
พระดำรัสของพระองค์ในยามคำคืน

บนภูเขาเมกะกอกเทศได้ “โมเสส ยกขึ้นในถิ่นทุรกันดารอย่างไร บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นอย่างนั้น เพื่อทุกคนที่วางใจพระองค์จะได้ชีวิตนิรันดร์” ยอห์น 3:14, 15 ในวันสะบาโตนั้นเมื่อพระคริสต์ประทับอยู่ในอุโมงค์ฝังศพ นิโคเดมัสมีโอกาสใคร่ครวญไตร่ตรอง บัดนี้แสงสว่างที่ชัดเจนยิ่งขึ้นทำให้จิตใจของเขากระจ่างขึ้น และถ้อยคำที่พระเยซูตรัสกับเขาก็ไม่ลืกลับอีกต่อไป เขารู้สึกว่าเขาได้สูญเสียโอกาสไปมากที่ไม่นำตัวเองไปติดสนิทกับพระผู้ช่วยให้รอดในขณะที่พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ บัดนี้เขาหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่กาลวาริ คำอธิษฐานของพระคริสต์ที่มีให้แก่ฆาตกรของพระองค์และคำตอบของพระองค์ที่ประทานให้แก่คำร้องขอของโจรที่กำลังจะตายนั้นได้พูดบางสิ่งกับหัวใจของสมาชิกสภาที่คงแก่เรียนผู้นี้ อีกครั้งเขาเพ่งมองพระผู้ช่วยให้รอดในความทุกข์ทรมานของพระองค์และอีกครั้งเขาได้ยินเสียงร้องครั้งสุดท้ายว่า “สำเร็จแล้ว” เป็นเหมือนดังคำพูดของผู้ชนะอีกครั้งเขามองโลกที่โคลงเคลงไป ท้องฟ้าที่มีดมืด ม่านที่ฉีกขาด และ

ก้อนหินที่แตกสลายไปและความเชื่อของเขาที่ยังรากลึกอย่างมั่นคงไปตลอดกาล เหตุการณ์ที่ทำลายความหวังของพวกสาวกกลับทำให้โยเซฟและนิโคเดมัสเชื่อในความเป็นพระเจ้าของพระเยซู ความกล้าหาญของความเชื่อที่มั่นคงและไม่หวั่นไหวได้อาชนะความกลัวของพวกเขาแล้ว {DA 775.2}

ไม่เคยมีเวลาใดที่พระคริสต์ดึงดูดความสนใจของผู้คนได้เท่ากับในเวลานี้ที่พระองค์ถูกวางไว้ในอุโมงค์ฝังศพ ประชาชนต่างพากันป่วยและคนที่ตกทุกข์ได้ทรมานมายังลานพระวิหาร ตามที่เคยปฏิบัติกันมาตลอด ต่างถามกันว่า มีใครบ้างที่จะบอกพวกเราถึงเรื่องของพระเยซู ชาวนาซาเร็ธ? หลายคนมาจากแดนไกลเพื่อขอเข้าเฝ้าพระองค์ผู้ทรงรักษาคนเจ็บป่วยและทำให้คนตายเป็นขึ้นมา รอบด้านมีแต่เสียงร้องหาว่า ต้องการพระคริสต์พระผู้ทรงรักษา! ในเวลานี้คนที่คิดว่าน่าจะเป็นโรคเรื้อนจะต้องผ่านการตรวจสอบจากพวกปุโรหิต หลายคนถูกบังคับให้ต้องฟังคำตัดสินว่าสามหรือภรรยาหรือลูกของตนถูกประกาศว่าเป็น

โรคเรื้อ และถูกตัดสินให้ออกไปจากที่พักพิงของบ้านและการดูแลของมิตรสหาย และต้องคอยเตือนคนแปลกหน้าด้วยเสียงร้องโหยหวนว่า “มลทิน มลทิน!” พระหัตถ์ที่เป็นมิตรของพระเยซูแห่งเมืองนาซาเร็ธซึ่งไม่เคยปฏิเสธที่จะสัมผัสเพื่อการรักษาผู้ป่วยโรคเรื้อนที่น่ารังเกียจถูกพับไว้บนพระอุระของพระองค์ ริมพระโอษฐ์ที่ตอบคำร้องขอของเขาด้วยถ้อยคำที่ปลอบโยน “เราพอใจแล้ว จงหายสะอาด” มัทธิว 8:3 บัดนี้เจียบกริบ หลายคนวิงวอนขอความเห็นอกเห็นใจและการสงเคราะห์จากมหาบุโรहितและพวกผู้ปกครอง แต่กิไรล์ เห็นได้อย่างชัดเจนว่าพวกเขาตั้งใจแน่วแน่ที่จะมีพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์สถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขาอีกครั้ง พวกเขาทูลขอพระองค์ด้วยความตั้งใจจริงอย่างไม่ลดละ พวกเขาจะไม่หันหลังกลับ แต่พวกเขาถูกขับออกจากลานพระวิหาร และทหารถูกบัญชาให้ยืนประจำการที่ประตูต่าง ๆ เพื่อป้องกันฝูงชนที่มาพร้อมกับคนเจ็บป่วยและคนที่กำลังจะเสียชีวิตพร้อมทั้งที่ร้องขอให้เข้าไปยังลานพระวิหาร {DA 776.1}

ผู้ที่ได้รับความทุกข์ที่มาเพื่อขอการเยียวยาจากพระผู้ช่วยให้รอดต่างพากันจมปลักอยู่ภายใต้ความผิดหวัง ท้องถนนเต็มไปด้วยการร้องไห้คร่ำครวญ คนป่วยกำลังจะตายเพราะขาดการสัมผัสแห่งการรักษาของพระเยซู พวกเขาปรึกษาแพทย์เพื่อรับการรักษาแล้ว แต่ก็ผิดหวัง แพทย์ทั้งหลายไม่มีทักษะใดเหมือนพระองค์ผู้ประทับอยู่ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ {DA 776.2}

เสียงร้องคร่ำครวญของผู้ที่ทำให้จิตใจของหลายพันคนเชื่อมั่นว่าแสงสว่างอันยิ่งใหญ่ในโลกได้ดับมิดไปแล้ว เมื่อไม่มีพระคริสต์ โลกก็ดำมืดและตกอยู่ในความโง่เขลา หลายคนที่ไม่เล็งเสียงร้องขึ้นว่า “เอาไปตริ้ง เอาไปตริ้งที่กางเขน” บัดนี้ตระหนักได้แล้วถึงหายนะที่เกิดขึ้นกับพวกเขาและอยากจะร้องอย่างกระตือรือร้นว่าโปรดเอาพระเยซูมาให้แก่พวกเรา! หากพระองค์ยังทรงมีชีวิตอยู่ {DA 776.3}

เมื่อประชาชนได้ยินว่าพระเยซูถูกพวกบุโรहितประหารชีวิตจึงมีการซักถามกันขึ้นมาถึงเรื่องการสิ้นพระ

ชนม์ของพระองค์ รายละเอียดการพิจารณาคดีของพระองค์ถูกเก็บไว้เป็นความลับมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ในช่วงเวลาที่พระองค์ทรงอยู่ในอุโมงค์ฝังศพ พระนามของพระองค์ติดอยู่บนริมฝีปากของคนนับพัน และรายงานต่างๆ ที่เกี่ยวกับการพิจารณาคดีของพระองค์อย่างหลอกลวงและการปฏิบัติต่อพระองค์อย่างไรความปรานีของพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองถูกแพร่ออกไปอย่างกว้างขวาง พวกคนที่มิปัญญาได้เชิญพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองมาอธิบายคำพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิมที่เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ และในขณะที่พวกเขาพยายามใส่ความเท็จบางอย่างเข้าไปในคำตอบ พวกเขาก็ดูคล้ายคนวิกลจริตอธิบายคำพยากรณ์ที่ชี้ถึงการทรมานและความตายของพระคริสต์ไม่ได้ แต่คนจำนวนมากที่ชักถามรู้สึกมั่นใจว่าคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ได้สำเร็จเป็นจริงแล้ว {DA 776.4}

การแก้แค้นที่พวกปุโรหิตคิดว่าจะหวานชื่นนั้นกลับกลายเป็นความขมขื่นสำหรับพวกเขาไปแล้ว พวกเขารู้ดีว่ากำลังเผชิญหน้ากับ

การตำหนิอย่างรุนแรงจากประชาชน พวกเขารู้ดีว่าคนที่พวกเขาใช้อิทธิพลเพื่อต่อต้านพระเยซูนั้น บัดนี้กำลังรู้สึกสยงขวัญกับงานอันน่าอัศจรรย์ที่พวกเขาเองได้ทำลงไป พวกปุโรหิตเหล่านี้พยายามเชื่อว่าพระเยซูเป็นผูหลอกลวง แต่ก็ไร้ผล พวกเขาบางคนยืนอยู่ข้างอุโมงค์ฝังศพของลาซารัส และได้เห็นคนตายกลับมีชีวิตอีก พวกเขาสันติด้วยความกลัวว่าพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาจากความตายและจะปรากฏตัวต่อหน้าพวกเขาอีกครั้ง พวกเขาเคยได้ยินพระองค์ประกาศว่าพระองค์มีอำนาจที่จะสละชีวิตของพระองค์และรับกลับมามีชีวิตอีก พวกเขาคำพระคำรัสของพระองค์ได้ที่ตรัสว่า “ถ้าทำลายวิหารนี้ เราจะสร้างขึ้นภายในสามวัน” ยอห์น 2:19 ยูดาสบอกพวกเขาถึงถ้อยคำที่พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกขณะเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มครั้งสุดท้ายว่า “ฟังนะ พวกเราจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกมอบไว้กับพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ และพวกเขาจะลงโทษท่านถึงตาย ทั้งจะมอบตัวท่านไว้กับพวกต่างชาติ เพื่อให้เยาะเย้ย เหยียดตีและตรึงไว้

ที่ทางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้น
มาใหม่” มัทธิว 20:18, 19 ตอนที่
พวกเขาได้ยินถ้อยคำเหล่านี้พวกเขา
ต่างพากันเยาะเย้ยและหัวเราะเยาะ
แต่ในเวลานี้พวกเขาจำได้ว่าจนถึง
บัดนี้คำทำนายต่างๆ ของพระคริสต์
ได้บรรลุผลสำเร็จแล้ว พระองค์ตรัสไว้
แล้วว่าพระองค์จะเป็นขึ้นจากความตาย
ในวันที่สามและใครจะบอกได้ว่าสิ่งนี้
จะไม่เกิดขึ้นเล่า? พวกเขาปรารถนา
ที่จะหยุดความคิดเหล่านี้ แต่ก็ทำ
ไม่ได้ พวกเขาเชื่อและตัวสั่นเช่น
เดียวกับมารซึ่งเป็นพ่อของพวกเขา
{DA 777.1}

บัดนี้ความตื่นตันที่บ้าคลั่งได้
ผ่านพ้นไปแล้ว ภาพของพระคริสต์
ได้แทรกเข้ามาบรรจบจนจิตใจของ
พวกเขา พวกเขามองเห็นพระองค์
ในขณะที่พระองค์ทรงยืนอย่างสงบบน
และไม่บ่นต่อหน้าศัตรูของพระองค์
ทรงทนทุกข์ทรมานโดยไม่มีเสียงบ่น
ต่อคำสบประมาทและการทารุณ
กรรม ภาพเหตุการณ์ทั้งหมดของ
พระองค์ในการพิจารณาคดีและการ
ตรึงกางเขนกลับมาหาพวกเขาด้วย
ความมั่นใจอย่างหนักแน่นว่าพระ
องค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

พวกเขามีความรู้สึกว่าพระองค์อาจ
ปรากฏตัวมาประทับอยู่ต่อหน้าพวก
เขาได้ทุกเมื่อ ผู้ถูกกล่าวหาถูกลบกลาย
เป็นผู้กล่าวหา ผู้ที่ถูกประณามกลาย
เป็นผู้ประณาม ผู้ถูกสังหารเพื่อเรียก
ร้องขอความยุติธรรมในการตายของ
ฆาตกรของพระองค์ {DA 777.2}

พวกเขาพักผ่อนได้แต่เพียง
เล็กน้อยในวันสะบาโต แม้ว่าพวกเขา
จะไม่ยอมก้าวข้ามธรณีประตูของคน
ต่างชาติเพราะกลัวว่าจะเป็นมลทิน
แต่พวกเขาก็ยังเรียกประชุมเรื่อง
พระศพของพระคริสต์ ความตาย
และอุโมงค์ฝังศพจะต้องกักขัง
พระองค์ผู้ถูกพวกเขาตรึงกางเขน
“พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสี
พากันไปหาปีลาต เรียกว่า ‘ท่าน
เจ้าเมืองขอรับ เราจำได้ว่าเมื่อคน
ล่องลงนั้นยังมีชีวิตอยู่ เขาบอกว่า
“ล่องไปสามวันแล้วเราจะเป็นขึ้นมา
ใหม่” เพราะฉะนั้น ขอท่านมีบัญชา
สั่งเฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่
สาม มิฉะนั้นพวกสาวกของเขาจะมา
ขโมยศพไปแล้วประกาศแก่ประชาชน
ว่า เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว
และการหลอกลวงครั้งนี้จะร้ายแรง
ยิ่งกว่าครั้งก่อนอีก’ ปีลาตจึงบอก

พวกเขาว่า ‘พวกท่านจงเอายามไป
เถิด จงไปเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่จะทำได้’”
มัทธิว 27: 62-65 {DA 777.3}

พวกบุโรหิตเป็นคนบงการแผน
การปกป้องอุโมงค์ฝังศพให้แข็งแรง
ก่อนหินขนาดใหญ่ถูกวางไว้หน้า
ทางเข้า พวกเขาเอาเชือกผูกก้อนหิน
ไว้อย่างแน่นหนาและประทับด้วย
ตราของชาวโรมัน ถ้าหินก้อนนี้ถูก
กลิ้งออกไป ตราก็จะแตกออกจากกัน
มีทหารยามหนึ่งร้อยคนเฝ้าตรง
อุโมงค์ฝังศพเพื่อป้องกันการบุกรุก
พวกบุโรหิตทำทุกขั้นตอนที่จะทำได้
เพื่อให้พระศพของพระคริสต์คงอยู่ใน
ที่ว่างไว้ พระองค์ทรงถูกเก็บฝืน
ไว้อย่างแน่นหนาในอุโมงค์ราวกับว่า
พระองค์จะคงอยู่ที่นั่นไปตลอดกาล
{DA 778.1}

นั่นคือสิ่งที่มนุษย์ที่อ่อนแอได้
ปรึกษาและวางแผนกัน ฆาตกร
เหล่านี้ไม่ได้ตระหนักแม้แต่หน่อยว่า
การลงแรงของพวกเขานั้นไร้ประโยชน์
แต่การกระทำของพวกเขากลับทำให้
พระเจ้าได้รับเกียรติ การพยายาม

ลงแรงเพื่อป้องกันการเป็นขึ้นจาก
ความตายของพระคริสต์เป็นหลักฐาน
แสดงอย่างมั่นใจที่สุดถึงความ
คิดเห็นของพวกเขา จำนวนยาม
ที่วางรอบอุโมงค์ยังมีมากขึ้นเท่าไร
ก็ยิ่งเป็นประจักษ์พยานที่เข้มแข็ง
มากขึ้นเท่านั้นถึงการเป็นขึ้นจาก
ความตายของพระองค์ หลายร้อยปี
ก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประกาศ
ผ่านผู้ประพันธ์เพลงสดุดีว่า “เหตุใด
บรรดาประชาชาติจึงคิดบฏ? ทำไม
ชาวประเทศทั้งหลายคิดลมๆ แล้งๆ?
บรรดาภษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้ง
ตนเองขึ้นและนักปกครองปรึกษากัน
ต่อสู้พระยาห์เวห์กับผู้รับการเจิม
ของพระองค์. . . พระองค์ผู้ประทับ
ในสวรรค์ทรงพระสรวลองค์เจ้านาย
ทรงเย้ยหยันเขาเหล่านั้น” สดุดี 2: 1-4
ทหารยามโรมันและอาวุธของพวก
โรมันไม่มีอำนาจที่จะกักขังพระเจ้า
แห่งชีวิตไว้ในอุโมงค์ฝังศพได้ เวลา
แห่งการปลดปล่อยของพระองค์มา
ใกล้จะถึงแล้ว {DA 778.2}

“ไม่เคยมีเวลาใดที่พระคริสต์ตั้งดูดความสนใจ
ของฝูงชนได้เท่ากับในเวลานี้ที่พระองค์ถูกวางไว้ในอุโมงค์ฝังศพ”

{DA 776.1}

“พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว”

บทนี้อ้างอิงจากมัทธิว 28:2-4; 11-15

คำคืนวันที่หนึ่งของสัปดาห์ผ่านไปอย่างช้าๆ เวลามืดที่สุดก่อนฟ้าสว่างมาถึงแล้ว พระคริสต์ยังคงเป็นนักโทษในอุโมงค์คัมแบของพระองค์ ก่อนหินขนาดใหญ่ยังอยู่กับที่ ตราประทับของรัฐบาลโรมันยังไม่ถูกทำลาย ทหารชาวโรมันยังคงเฝ้ายามอยู่ และมียามรักษาการณ์ที่ตาเปล่ามองไม่เห็นอยู่ที่นั่นด้วย เหล่าบริวารทูตชั่วล้อมอยู่รอบสถานที่แห่งนั้น เจ้าชายแห่งความมืดพร้อมด้วยกองทัพของมันที่จะทิ้งความเชื่ออยากจะปิดผนึกอุโมงค์ฝังศพที่ประทับของพระบุตรพระเจ้าไปตลอดกาลถ้าทำได้ แต่มีชาวสวรรค์หมู่หนึ่งอยู่ล้อมรอบอุโมงค์ฝังศพ ทูตสวรรค์หลายองค์ที่มีกำลังยิ่งใหญ่คอยปกป้องอุโมงค์ฝังศพ และรอต้อนรับองค์เจ้าชายแห่งชีวิต {DA 779.1}

“ทันใดนั้นก็เกิดแผ่นดินไหว

อย่างรุนแรง เพราะมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า ลงมาจากสวรรค์” ทูตสวรรค์องค์นี้ออกจากพระบัลลังก์แห่งสรวงสวรรค์ ลำแสงอันเจิดจ้าแห่งพระสิริของพระเจ้าพุ่งนำหน้าเขาและส่องสว่างทางเดินของเขา “รูปลักษณ์ของทูตนั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ เสื้อขาวเหมือนหิมะ พวกยามที่เฝ้าอยู่ก็กลัวทูตสวรรค์องค์นั้นจนตัวสั่นและเป็นเหมือนคนตาย” {DA 779.2}

ในเวลานี้ พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองทั้งหลายเอ๋ย อำนาจของทหารยามของเจ้าอยู่ที่ไหน? ทหารกล้าทั้งหลายที่ไม่เคยเกรงกลัวอำนาจของมนุษย์กลับกลายเป็นตั้งเขลงที่ถูกจับโดยไม่ต้องใช้ดาบหรือหอก ใบหน้าที่พวกเขาจ้องอยู่นั้นไม่ใช่ใบหน้าของนักรบมตะ แต่เป็นใบหน้าของบริวารผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด

ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้สื่อข่าวชาวสวรรค์องค์นี้คือทูตสวรรค์ที่มาดำรงตำแหน่งแทนชาตานซึ่งล้มลงในบาป เขาคือทูตสวรรค์องค์นั้นที่ไปประกาศการประสูติของพระคริสต์ที่เนินเขเบธเลเฮม โลกสั่นสะท้านเมื่อทูตคนนั้นเข้ามาใกล้ บริวารกองทัพแห่งความมืดวิ่งหนีไป และเมื่อเขากลั๊งก่อนหนีออกไปนั้น สวรรค์ดูราวกับกำลังลงมายังโลก พวกทหารเห็นเขาเอาหินก้อนนั้นออกไปเหมือนหยิบก้อนกรวดและได้ยินเสียงของเขา ร้องดังขึ้นมาว่า พระบุตรของพระเจ้าเชิญเสด็จออกมาเถิด พระบิดาของพระองค์ทรงเรียกพระองค์ พวกเขาเห็นพระเยซูเสด็จออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และได้ยินพระองค์ประกาศเหนืออุโมงค์ฝังศพว่า “เราเป็นชีวิตและการเป็นขึ้นจากตาย” เมื่อพระองค์เสด็จออกมาด้วยความสง่างามและพระสิริ บริวารชาวสวรรค์ก็ก้มกราบลงด้วยความเคารพต่อเบื้องพระพักตร์พระผู้ไถ่ และต้อนรับพระองค์ด้วยบทเพลงสรรเสริญ {DA 779.3}

แผ่นดินไหวเป็นเครื่องหมายที่บอกช่วงเวลาที่จะมีพระคริสต์ทรงสละพระชนม์ชีพ และแผ่นดินโลกก็หวั่น

ไหวอีกครั้งเป็นประจักษ์พยานถึงช่วงเวลาที่พระองค์ทรงรับชีวิตกลับคืนมาด้วยชัยชนะ พระองค์ผู้ทรงชนะความตายและหลุมฝังศพได้เสด็จออกมาจากอุโมงค์ฝังศพด้วยอย่างก้าวของผู้พิชิตท่ามกลางความโศกเศร้าของโลกและสายฟ้าแลบและเสียงฟ้าร้องคำราม เมื่อพระองค์จะเสด็จมายังโลกอีกครั้ง พระองค์จะไม่เพียงแต่ “ทำให้แผ่นดินไหว [เท่านั้น แต่สะเทือน]. . . ทั้งฟ้าสวรรค์ด้วย” “โลกก็โศกเศร้าไปเหมือนคนเมา มันแกว่งไปมาเหมือนเพิง” “ท้องฟ้าก็จะถูกม้วนเหมือนหนังสือม้วน” “โลกธาตุจะสลายไปด้วยไฟ และแผ่นดินกับสิ่งสารพัดที่มีอยู่บนนั้นจะถูกเผาจนหมดสิ้น” แต่ “พระยาห์เวห์ทรงเป็นที่ลี้ภัยแก่ประชากรของพระองค์ เป็นที่กำบังแข็งแรงแก่คนอิสราเอล” อีบรู 12:26; อีสยาห์ 24:20; 34:4; 2 เปโตร 3:10; โยเอล 3:16 {DA 780.1}

เมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์ ทหารเห็นโลกถูกห่อหุ้มด้วยความมืดมิดในเวลาเพียงวัน แต่เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์ พวกเขามองเห็นความสว่างของทูตสวรรค์ที่ทำให้กลางคืน

สว่างไสว และได้ยินชาวสวรรค์ร้องเพลงด้วยความชื่นชมยินดีและชัยชนะอย่างยิ่งใหญ่ว่า พระองค์ท่านทรงปราบชาตानและอำนาจความมืด พระองค์ท่านทรงกลืนความตายอย่างมีชัย! {DA 780.2}

พระคริสต์เสด็จออกมาจากอุโมงค์ฝังศพด้วยพระเกียรติสิริ และทหารชาวโรมันได้เห็นพระองค์ ดวงตาของพวกเขาตรึงจ้องไปที่พระพักตร์ของพระองค์ที่พวกเขาเยาะเย้ยและดูถูกเหยียดหยามเมื่อไม่นานมานี้เอง ในผู้ทรงรับพระเกียรติสิรินี้ พวกเขามองเห็นนักโทษที่พวกเขาเห็นในห้องโถงพิพากษาซึ่งเป็นผู้ที่พวกเขาสวมมงกุฎหนามให้พระองค์ท่านนี้แหละที่ยืนอย่างไม่ต่อต้านอยู่ต่อหน้าปีลาตและเฮโรด พระวรกายที่ฉีกขาดจากการโบยตีอย่างทารุณ นี่คือนะพระองค์ที่ถูกตรึงอยู่บนกางเขน เป็นผู้ที่พวกเขาปู้โรหิต และพวกเขาผู้ปกครองในสภาพที่เต็มไปด้วยความพึงพอใจ ได้สิ้นศรัทธาและพูดว่า “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้” มัทธิว 27:42 พระองค์นี่เองเป็นผู้ถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพใหม่ของโยเซฟ พระบัญชาสั่ง

ของสวรรค์ปล่อยเขายออกมาแล้ว ภูเขาต่างๆ ที่กองทับกันอยู่บนอุโมงค์ฝังศพไม่อาจขวางกั้นการเสด็จออกมาของพระองค์ได้ {DA 780.3}

เมื่อทหารยามชาวโรมันเห็นพวกทูตสวรรค์และพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงรับพระเกียรติแล้ว พวกเขาที่เป็นลมหมดสติและมีสภาพเหมือนคนตาย เมื่อขบวนชาวสวรรค์ถูกซ่อนไปจากสายตาของพวกเขาแล้ว พวกเขาจึงลุกขึ้นและวิ่งเร็วที่สุดเท่าที่ขาสั้นๆ จะวิ่งไปได้ มุ่งหน้าไปยังประตูสวน พวกเขาเดินไปอย่างโซซัดโซเซเหมือนคนเมา เร่งมุ่งหน้าไปในเมืองและบอกข่าวดีอันประเสริฐแก่ทุกคนที่พวกเขาพบ พวกเขา กำลังไปหาปีลาต แต่รายงานของพวกเขาไปถึงผู้มีอำนาจของชาวยิว และหัวหน้าปุโรหิตและพวกเขาผู้ปกครอง ได้สั่งให้พวกเขาเข้าพบก่อน พวกเขาทหารเหล่านี้ปรากฏตัวต่อหน้าหัวหน้าปุโรหิต พวกเขาผู้ปกครองด้วยสภาพที่ประหลาดสิ้นไปทั้งตัวด้วยความกลัว หน้าตาซีดขาว คำให้การของพวกเขาบ่งบอกว่าพระคริสต์ทรงคืนพระชนม์แล้ว พวกเขาเหล่าตามที่เห็นทั้งหมด พวกเขายังไม่มีเวลาคิดหรือพูดอะไร

นอกจากความจริง ด้วยถ้อยคำที่เจ็บปวดพวกเขาพูดว่า ผู้ที่ทรงถูกตรึงบนกางเขนคือพระบุตรของพระเจ้า เราได้ยินทูตสวรรค์องค์หนึ่งประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสวรรค์ ทรงเป็นพระราชาแห่งพระสิริ {DA 781.1}

พวกปุโรหิตมีใบหน้าเหมือนคนตาย คายาฟาพยายามพูด ริมฝีปากของเขาขยับ แต่ไม่มีเสียงออกมา เมื่อทหารก้าวออกจากห้องประชุมสภา มีเสียงหนึ่งเรียกให้พวกเขาหยุดในที่ที่สุดคายาฟาสก็อ้าปากพูดได้หยุดก่อน หยุดก่อน เขาพูดขึ้นมาว่าอย่าบอกเรื่องทั้งหมดที่เจ้าเห็นให้ใครฟัง {DA 781.2}

แล้วพวกทหารก็ได้รับคำสั่งให้นำเสนอรายงานเท็จ “พวกเจ้าต้องพูดว่า” พวกปุโรหิตกำชับ “พวกสาวกของเขามาลักขโมยเอาศพไปตอนกลางคืน ในขณะที่เรากำลังนอนหลับอยู่” ในเรื่องนี้พวกปุโรหิตทำเกินหน้าที่ของตัวเอง พวกทหารจะพูดได้อย่างไรว่าสาวกขโมยศพตอนที่พวกเขาหลับอยู่? หากพวกเขาหลับพวกเขาจะรู้ได้อย่างไร? และหากสาวกถูกจับและสอบสวนว่าทำจะผิด

ในเรื่องการขโมยพระศพแล้ว พวกปุโรหิตจะไม่ใช่คนแรกที่จะกำหนดโทษพวกเขาหรือ? หรือว่าหากทหารรักษาการณ์หลับในหน้าที่ตรงอุโมงค์ฝังศพ พวกปุโรหิตจะไม่ใช่คนกลุ่มแรกที่จะกล่าวหาพวกเขาต่อหน้าปีลาตหรือ? {DA 781.3}

พวกทหารรู้สึกหวั่นวิตกเมื่อนึกว่าตนเองจะถูกกล่าวหาด้วยเรื่องการหลับในหน้าที่ การกระทำนี้เป็นความผิดที่มีโทษถึงตาย ควรหรือที่พวกเขาจะเป็นพยานเท็จหลอกลวงประชาชนและทำให้ชีวิตของตนเองตกอยู่ในอันตราย? พวกเขาไม่ได้เฝ้ายามอดหลับอดนอนด้วยความเหน็ดเหนื่อยอย่างนั้นหรือ? ถ้าพวกเขาให้การเท็จต่อตนเองเช่นนี้แล้วพวกเขาจะเผชิญหน้ากับการสอบสวนได้อย่างไรถึงแม้จะเพื่อให้สินบนก็ตาม? {DA 782.1}

เพื่อยุติคำให้การที่พวกเขาหวาดกลัว พวกปุโรหิตรีบปากที่จะปกป้องทหารยามเหล่านั้น พวกเขาพูดว่าปีลาตก็ไม่ได้ต้องการที่จะให้ชาวนีกระจ่ายออกไปเหมือนที่พวกเขาไม่ต้องการเช่นกัน ทหารชาวโรมันเอาความซื่อสัตย์แลกกับสินบน

ของพวกยิว พวกเขาเข้ามาหาพวก
ปุโรหิตพร้อมด้วยภาระข่าวแห่ง
ความจริงอันน่าตื่นตะลึงที่สุด แต่
พวกเขาก้าวเดินออกไปพร้อมด้วย
ภาระเงินหนึ่งก้อน และพวกปุโรหิต
ได้ร่างคำรายงานเท็จใส่ปากของ
พวกเขา {DA 782.2}

ในขณะเดียวกัน รายงานเรื่อง
การคืนพระชนม์ของพระคริสต์ได้ถูก
นำส่งไปถึงปีลาตแล้ว ถึงแม้ปีลาต
จะเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องการอนุมัติ
พระคริสต์ให้ถูกประหาร แต่ท่านก็
ค่อนข้างที่จะไม่ได้เอาใจใส่ในเรื่องนี้
มากนัก ถึงแม้ว่าท่านได้ตัดสินประหาร
พระผู้ช่วยให้รอดอย่างไม่เต็มใจและ
ด้วยความรู้สึกสงสาร แต่ท่านก็ไม่ได้
รู้สึกสำนึกผิดอย่างแท้จริงจนกระทั่ง
ถึงตอนนี้ ด้วยความกลัวอย่างสุดขีด
บัดนี้ท่านจึงปิดตัวเองอยู่ในบ้านตั้งใจ
ว่าจะไม่พบหน้าผู้ใด แต่พวกปุโรหิต
ได้บุกเข้าไปอยู่ต่อหน้าท่าน เล่าเรื่อง
ที่พวกเขาสร้างขึ้นมาจาก และ
ร้องขอให้ท่านมองข้ามการละเลย
หน้าที่ของพวกทหารยาม ก่อนที่
ปีลาตจะยอมรับคำขอ ท่านได้ไต่สวน
ทหารยามด้วยตนเอง พวกเขากลัว
ความปลอดภัยของตนเองจึงไม่กล้า

ปกปิดเรื่องใด และปีลาตก็ได้รับราย
งานเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น ปีลาต
ไม่ได้ตั้งข้อกล่าวหาใดเพิ่มเติมอีก
แต่จากวันนั้นเป็นต้นมา ชีวิตของ
ท่านก็ไม่มีสันติสุขอีกเลย {DA 782.3}

ขณะที่พระเยซูทรงถูกฝังอยู่
ในอุโมงค์นั้น ซาตานได้รับชัยชนะ
มันกล้าที่จะหวังว่าพระผู้ช่วยให้รอด
จะไม่ได้รับชีวิตของพระองค์กลับคืน
มาอีกครั้ง มันอ้างว่าพระศพของ
พระองค์เป็นของมัน และจัดวางยาม
ของมันรอบอุโมงค์ฝังศพเพื่อกักขัง
พระคริสต์ไว้ในฐานะเชลย มันโกรธ
อย่างขมขื่นที่บริวารของมันหนีเมื่อ
ผู้สื่อข่าวชาวสวรรค์เข้ามาใกล้ เมื่อ
มันเห็นพระคริสต์เสด็จออกมาด้วย
ชัยชนะ มันรู้ว่าอาณาจักรของมัน
มาถึงจุดจบแล้วและมันจะต้องตาย
ในที่สุด {DA 782.4}

ในการนำพระคริสต์ไปประหาร
นั้น พวกปุโรหิตได้ทำให้ตัวเองกลายเป็น
เครื่องมือของซาตาน บัดนี้พวก
เขาคงอยู่ในอำนาจของมันอย่างเต็ม
ตัวแล้ว พวกเขาติดอยู่ในบ่วงที่มอง
ไม่เห็นหนทางหนีนอกจากจะทำ
สงครามต่อสู้กับพระคริสต์ต่อไป
เรื่อยๆ เมื่อพวกเขาได้รับรายงาน

เรื่องการคืนพระชนม์ของพระองค์ พวกเขากลัวความโกรธแค้นของประชาชน พวกเขารู้ว่าชีวิตของตนเองตกอยู่ในภัยอันตราย ความหวังเดียวสำหรับพวกเขาคือการพิสูจน์ว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้หลอกลวง ซึ่งทำได้ด้วยการปฏิเสธเรื่องการคืนพระชนม์ของพระองค์ พวกเขาติดสินบนทหารและทำให้ปีลาตยืนยันว่าจะนิ่งเฉย พวกเขากระจายรายงานเท็จไปทั้งใกล้และไกล แต่มีกลุ่มพยานที่พวกเขาไม่อาจปิดปากให้เงียบได้ หลายคนฟังคำพยานเรื่องพระคริสต์ทรงคืนพระชนม์จากพวกทหารมาแล้ว และคนตายบางคนที่เป็นขึ้นมาจากความตายพร้อมพระคริสต์ได้ปรากฏตัวต่อหน้าคนมากมายและประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พวกปุโรหิตได้รับรายงานว่า มีหลายคนได้พบบรรดาคนที่ป็นขึ้นจากตาย และได้ฟังคำพยานจากพวกเขา พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองออกสั่งขู่ว่าจะอยู่ตลอดเวลาเกรงว่าจะเผชิญหน้ากับพระคริสต์ ขณะที่กำลังเดินอยู่บนถนนหรืออยู่ในบ้านพักส่วนตัว พวกเขาารู้สึกไม่ปลอดภัย สลัดกลอนและลูกกรง

เป็นเครื่องป้องกันพระบุตรของพระเจ้าที่แย่มาก ภาพฉากอันน่ากลัวในห้องโถงพิพากษาขณะที่พวกเขาร้องว่า “ให้ความผิดเรื่องความตายของเขาตกอยู่กับเราและลูกๆ ของเรา” นั้นอยู่ต่อหน้าพวกเขาทั้งกลางวันและกลางคืน มัทธิว 27:25 ความทรงจำถึงภาพเหตุการณ์จะไม่มีทางเลือนหายไปจากจิตใจของพวกเขา การนอนหลับอย่างสุขสบายไม่มีทางมายังหมอนของพวกเขาอีกต่อไป {DA 785.1}

เมื่อเสียงของทูตสวรรค์ยิ่งใหญ่ดังขึ้นที่อุโมงค์ฝังพระศพของพระคริสต์ว่าพระบิดาของพระองค์ทรงเรียกพระองค์แล้ว พระผู้ช่วยให้รอดเสด็จออกมาจากอุโมงค์ฝังศพด้วยชีวิตที่มีอยู่ในพระองค์เอง นี่เป็นการพิสูจน์ความจริงของพระคำรัสของพระองค์ที่ว่า “เราสละชีวิตของเราเพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก. . . . เรามีสิทธิอำนาจที่จะสละชีวิตนั้นและมีสิทธิอำนาจที่จะรับคืนมาอีก” คำพยากรณ์ที่พระองค์เคยตรัสกับบรรดาปุโรหิตและผู้ปกครองว่า “ถ้าทำลายวิหารนี้ เราจะทำให้สร้างขึ้นภายในสามวัน” ได้สำเร็จเป็นจริงแล้ว ยอห์น 10:17,

18; 2:19 {DA 785.2}

เหนืออุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ ที่เปิดออก พระคริสต์ทรงประกาศ ด้วยชัยชนะว่า “เราเป็นชีวิตและการเป็นขึ้นจากตาย” มีเพียงพระเจ้าเทพแห่งฟ้าสวรรค์องค์นี้เท่านั้นที่จะตรัสพระดำรัสนี้ได้ สิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่ถูกสร้างล้วนดำรงชีวิตตามพระประสงค์และอำนาจของพระเจ้า พวกเขาต้องพึ่งพระเจ้าเพื่อรับชีวิตของพระองค์ ตั้งแต่เสราฟิมองค์สูงส่งที่สุดไปจนถึงสิ่งมีชีวิตที่ต่ำต้อยที่สุด ทั้งหมดได้รับการเติมเต็มใหม่จากพระเจ้าผู้ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของชีวิต มีเพียงพระองค์ผู้ทรงเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเจ้าเท่านั้นที่จะตรัสว่าเรามีสิทธิอำนาจที่จะสละชีวิตของเราและมีสิทธิอำนาจที่จะรับคืนมาอีก ในความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พระคริสต์ทรงมีอำนาจที่จะทำลายพันธนาการแห่งความตาย {DA 785.3}

การเป็นขึ้นมาจากความตายของพระคริสต์เป็นผลแรกของพวกที่ล่วงหลับไปแล้ว พระองค์ทรงเป็นต้นแบบองค์แท้จริงของการโบกถวายพืชผล และการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระองค์เกิดขึ้นตรงกับวันที่นำ

พืชผลขึ้นโบกต่อเบื้องพระพักตร์ พระผู้เป็นเจ้า เป็นเวลากว่าพันปีที่มี การประกอบพิธีอันเป็นสัญลักษณ์นี้ เมล็ดข้าวที่สูงเป็นอันดับแรกสุดจะถูกเก็บเกี่ยวขึ้นมาจากทุ่งนา และเมื่อประชาชนขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อเข้าร่วมเทศกาลปัสกา พวกเขาได้นำฟ่อนข้าวรุ่นแรกนี้ขึ้นโบกเพื่อเป็นการถวายขอบคุณพระเจ้า ภายหลังจากที่ฟ่อนข้าวนี้ถูกโบกแล้วเท่านั้น จึงจะนำเคียวไปเก็บเกี่ยว ฟ่อนข้าวได้ ฟ่อนข้าวที่ถวายพระเจ้า หมายถึงการเก็บเกี่ยว ดังนั้น พระคริสต์ผู้ทรงเป็นผลแรกจึงเป็นตัวแทนของการเก็บเกี่ยวอย่างยิ่งใหญ่ฝ่ายจิตวิญญาณที่จะถูกรวบรวมเข้าไปยังอาณาจักรของพระเจ้า การทรงคืนพระชนม์เป็นแบบจำลองและเป็นพันธสัญญาของการจะเป็นขึ้นมาจากของคนชอบธรรมที่ล่วงหลับไปแล้ว “เพราะในเมื่อเราเชื่อว่าพระเยซูสิ้นพระชนม์และคืนพระชนม์แล้ว โดยพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำบรรดาคนที่ล่วงหลับไปแล้วนั้นมากับพระองค์” 1 เธสะโลนิกา 4:14 {DA 785.4}

เมื่อพระคริสต์ทรงเป็นขึ้น

พระองค์ทรงนำเชลยจำนวนมากออกจากอูม็องค์ฝั่งศพ แผ่นดินไหวเมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ได้เปิดอูม็องค์ฝั่งศพของพวกเราและเมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้น พวกเขาก็ออกมาพร้อมกับพระองค์ พวกเขาคือคนที่เคยร่วมทำงานกับพระเจ้า และเป็นผู้ที่เอาชีวิตของตนไปลงทุนเป็นพยานเพื่อความจริง บัดนี้พวกเขาจะเป็นพยานเพื่อพระองค์ผู้ทรงปลุกพวกเขาให้เป็นขึ้นจากตาย {DA 786.1}

ในช่วงที่พระองค์ทรงปฏิบัติพันธกิจ พระเยซูได้ทรงปลุกคนตายให้มีชีวิตกลับคืนมา พระองค์ทรงปลุกบุตรชายของหญิงม่ายแห่งเมืองนาอิน และบุตรสาวของเจ้าเมืองและลาซารัส แต่คนเหล่านั้นไม่ได้รับการสวมใส่ด้วยความเป็นอมตะ หลังจากพวกเขาได้รับการปลุกให้เป็นขึ้นมาแล้ว พวกเขายังต้องพบกับความตาย แต่คนเหล่านั้นที่เป็นขึ้นมาจากหลุมฝังศพในวันที่พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมานั้น ได้เป็นขึ้นมาสู่ชีวิตนิรันดร์ พวกเขาขึ้นไปสวรรค์พร้อมกับพระองค์ เป็นรางวัลแห่งชัยชนะเหนือความตายและหลุมฝังศพ พระคริสต์ตรัสว่า คนเหล่านี้

จะไม่เป็นเชลยของซาตานอีกต่อไป เราได้ไถ่พวกเขาแล้ว เราได้นำพวกเขาออกจากหลุมฝังศพในฐานะผลแรกจากอำนาจของเราเพื่อจะไม่ล้มรสความตายและไม่ประสบกับความทุกข์โศกอีกต่อไป {DA 786.2}

คนเหล่านี้เข้าไปในเมืองและปรากฏต่อหน้าคนจำนวนมากพร้อมทั้งประกาศว่าพระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากความตายแล้วและเราเป็นขึ้นมาพร้อมกับพระองค์ด้วย นี่จึงทำให้ความจริงศักดิ์สิทธิ์ในเรื่องการเป็นขึ้นจากความตายกลายเป็นเรื่องอมตะไปตลอดกาล ธรรมิกชนที่เป็นขึ้นจากความตายได้เป็นพยานถึงความจริงของพระวจนะที่ว่า “คนตายของพระองค์จะมีชีวิตอีก ศพของพวกเขาก็จะลุกขึ้น” การเป็นขึ้นจากความตายของพวกเขาทำให้คำพยากรณ์สำเร็จที่ว่า “โอ ผู้อาศัยในผงคลี จงตื่นขึ้นและให้ร้องด้วยความชื่นบาน เพราะน้ำค้างของพระองค์เป็นน้ำค้างแห่งความสว่าง และแผ่นดินโลกจะให้คนตายเป็นขึ้น” อิสยาห์ 26:19 {DA 786.3}

สำหรับผู้เชื่อ พระคริสต์ทรงเป็นชีวิตและการเป็นขึ้นจากตาย

ในพระผู้ช่วยให้รอดของเรานั้น ชีวิตที่สูญเสียไปเพราะบาปจะกลับคืนมาอีกครั้งเพราะพระองค์ทรงมีชีวิตในตัวพระองค์เองที่จะฟื้นฟูคนที่ทรงประสงค์ได้ พระองค์ทรงมีสิทธิอำนาจที่จะประทานความเป็นอมตะ ชีวิตที่พระองค์ทรงสละในขณะเป็นมนุษย์ พระองค์จะทรงรับกลับคืนอีกและประทานให้แก่มนุษยชาติ “เรามา” พระองค์ตรัส “เพื่อพวกเขาจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์” “คนที่ดื่ม น้ำที่เราจะให้กับเขา นั้น จะไม่มีวันกระหายอีกเลย น้ำที่เราจะให้นั้น จะกลายเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขา พุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์” “คนที่กินเนื้อ และดื่มโลหิตของเราจะมีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้คนนั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย” ยอห์น 10:10; 4:14; ยอห์น 6:54 {DA 786.4}

สำหรับผู้เชื่อแล้ว ความตายเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น พระคริสต์ตรัสถึงเรื่องนี้ราวกับว่าเป็นช่วงเวลาเพียงน้อยนิด “ถ้าใครประพฤติตามคำสอนของเรา คนนั้นจะไม่ประสบความตายเลย” “คนนั้นจะไม่ตายเลย” สำหรับคริสเตียนแล้ว ความตายเป็นเพียงการนอนหลับ

เป็นแค่ช่วงเวลาแห่งความเงิบและความมืด ชีวิตถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า และ “เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของท่านทั้งหลายทรงปรากฏ ในเวลานั้นท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในศักดิ์ศรีด้วย” ยอห์น 8:51, 52; โคลโลสี 3:4 {DA 787.1}

พระสุรเสียงที่ร้องดังจากไม้กางเขนว่า “สำเร็จแล้ว” ได้ยินในหมู่คนตาย พระสุรเสียงนี้จะเจาะผนังของอุโมงค์ฝังศพ และบัญชาคนทั้งหลายให้อุบัติขึ้น สิ่งนี้จะเป็นเช่นเดียวกัน เมื่อพระสุรเสียงของพระคริสต์จะดังออกมาจากสวรรค์ พระสุรเสียงนั้นจะทะลุผ่านหลุมฝังศพ และเปิดหลุมออก และคนที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมา ในวันที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงกลับคืนพระชนม์ มีหลุมฝังศพเพียงเล็กน้อยที่เปิดออก แต่ในวันที่พระองค์จะเสด็จมาครั้งที่สอง คนตายทั้งหมดที่พระองค์ทรงรักจะได้อินพระสุรเสียงของพระองค์ และจะออกมาเพื่อเข้าไปสู่ชีวิตอมตะแห่งพระสิริ อำนาจเดียวกันที่ปลุกพระคริสต์จากหลุมฝังศพจะปลุกคริสตจักรของพระองค์ด้วย

และจะทำให้คริสตจักรมีเกียรติร่วม เหนือกว่านามทั้งหมดที่ถูกกล่าว
กับพระองค์โดยให้อยู่เหนือทุกภูตผี ถึง ไม่เพียงในยุคนี้เท่านั้นแต่ในยุค
ที่มีอำนาจเหนือทุกภูตผีที่มีฤทธิ์เดช ที่จะมาถึงด้วย {DA 787.2}

“เมื่อเสียงของทูตสวรรค์ยิ่งใหญ่ดังขึ้นที่อุโมงค์ฝังพระศพของพระคริสต์ว่า
พระบิดาของพระองค์ทรงเรียกพระองค์แล้ว
พระเจ้าช่วยให้รอดเสด็จออกมาจากอุโมงค์ฝังศพด้วยชีวิตที่มีอยู่ในพระองค์เอง”
{DA 785.2}

“หญิงเอ๋ย ร้องให้ทำไม?”

บทนี้อ้างอิงจากมัทธิว 28:1, 5-8; มาระโก 16:1-8;

ลูกา 24:1-12; ยอห์น 20:1-18

พวกผู้หญิงที่ยืนอยู่รอบทางเขนของพระคริสต์ต่างพากันรอและเผาคอยให้เวลาของวันสะบาโตผ่านพ้นไปในเวลาเช้ามีดของวันต้นสัปดาห์ พวกเธอมุ่งหน้าเดินไปยังอุโมงค์ฝังศพในมือถือเครื่องเทศน้ำมันหอม เพื่อชโลมพระศพของพระผู้ช่วยให้รอด โดยไม่ได้คิดถึงเรื่องการทรงเป็นขึ้นจากความตายของพระองค์เลย ในหัวใจของพวกเธอ นั้น ดวงอาทิตย์แห่งความหวังของพวกเธอลับขอบฟ้าไปแล้วและความมืดยามค่ำคืนเข้ามาแทนที่ ขณะที่เดินไป พวกเธอทบทวนถึงพระราชกิจแห่งความเมตตาและพระดำรัสแห่งการปลอบประโลมใจ แต่พวกเธอจำไม่ได้ถึงพระดำรัสของพระองค์ที่กล่าวว่า “เราจะมาหาท่านอีก” ยอห์น 16:22 {DA 788.1}

พวกเธอไม่ทราบว่ามีเหตุการณ์

อะไรเพิ่งเกิดขึ้น เมื่อเดินเข้ามาใกล้สวนก็พูดคุยกันว่า “ใครจะช่วยกลิ้งก้อนหินออกจากปากอุโมงค์” พวกเธอรู้ว่าไม่มีทางกลิ้งก้อนหินออกได้ แต่กระนั้นก็ยังเดินต่อไป และดูเหมือนว่าทันใดนั้นมีแสงวบสว่างด้วยรัศมีภาพยิ่งใหญ่อันไม่ได้มาจากดวงอาทิตย์ที่กำลังขึ้นสู่ฟ้า พื้นดินสั่นสะท้าน พวกเธอมองเห็นว่าก้อนหินขนาดใหญ่ถูกกลิ้งออกไปแล้ว อุโมงค์ฝังศพว่างเปล่า {DA 788.2}

ผู้หญิงทั้งหมดไม่ได้มายังอุโมงค์ฝังศพจากทิศทางเดียวกัน มารีย์ชาวมักดาลาเป็นคนแรกที่มาถึงอุโมงค์ และเมื่อเห็นก้อนหินถูกกลิ้งออกไปแล้ว เธอก็วิ่งไปบอกสาวกทั้งหลาย ในเวลาเดียวกันหญิงคนอื่นๆ ก็เดินทางมาถึง มีแสงส่องสว่างอยู่ในอุโมงค์ แต่พระศพของพระเยซูไม่ได้อยู่ที่นั่น

ในขณะที่พวกเธอเฝ้ารออยู่นั้น พวกเธอก็รู้ว่าไม่ได้ยุ่งกันเพียงลำพัง มีชายหนุ่มผู้หนึ่งสวมอาภรณ์แห่งความสว่างนั่งอยู่ข้างอุโมงค์ฝังศพ เขาคือทูตสวรรค์ที่ก่อกำเนิดออกไป เขาอำพรกายเป็นมนุษย์เพื่อไม่ให้มิตรสหายของพระเยซูตื่นตระหนก แต่กระนั้นแสงแห่งพระสิริของสวรรค์ยังส่องอยู่รอบตัวของเขา และพวกผู้หญิงก็กลัว พวกเธอหันหลังหนี แต่คำพูดของทูตสวรรค์หยุดยั้งย่างก้าวของพวกเธอไว้ “อย่ากลัวเลย” เขากล่าว “เรารู้แล้วว่าพวกท่านมาหาพระเยซูที่ถูกตรึงกางเขน พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี้ เพราะทรงเป็นขึ้นมาแล้วตามที่พระองค์ตรัสไว้ นั้นจึงมาดูที่ซึ่งเขาวางพระองค์ไว้นั้น แล้วจงรีบไปบอกสาวกทั้งหลายของพระองค์ว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และพระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่าน พวกท่านจะเห็นพระองค์ที่นั่น นี่แหละบอกพวกท่านแล้ว” พวกเธอมองเข้าไปในอุโมงค์ฝังศพอีกครั้งและก็ได้ยินข่าวอันนามหัตถ์จรรยด็จขึ้นอีกครั้ง ทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งในร่างของมนุษย์อยู่ที่นั่นและพูดว่า “พวกท่านแสวง

หาคนเป็นในพวกคนตายทำไม? [พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี้ แต่ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว] จงระลึกถึงคำที่พระองค์ตรัสกับพวกท่านขณะที่พระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลีว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของพวกคนบาป และจะต้องถูกตรึงที่กางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นมาใหม่’” {DA 788.3}

พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว! พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว! พวกผู้หญิงพูดคำเหล่านี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก ในเวลานี้พวกเธอไม่ต้องใช้เครื่องหอมอีกแล้ว พระผู้ช่วยให้รอดทรงมีชีวิตอยู่และไม่ตาย ตอนนี้พวกเธอนึกขึ้นได้แล้วว่า เมื่อพระองค์ตรัสถึงเรื่องความตายของพระองค์นั้น พระองค์ทรงบอกด้วยว่าจะเป็นขึ้นมาอีกครั้ง ช่างเป็นวันอะไรหนอที่มีให้แก่โลกใบนี้! พวกผู้หญิงรีบออกไปจากอุโมงค์ฝังศพอย่างรวดเร็ว “ด้วยความกลัวและความยินดีเป็นอย่างยิ่ง และวิ่งไปบอกพวกสาวกของพระองค์” {DA 789.1}

มารีย์ยังไม่ได้ยินข่าวดี เธอไปหาเปโตรและยอห์นพร้อมกับข้อความที่น่าเศร้า “เขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้า

ออกไปจากอุโมงค์แล้ว และเราก็
ไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน”
พวกสาวกทั้งสองรีบไปที่อุโมงค์ฝังศพ
และได้เห็นตามที่มารีย์บอก พวกเขา
เห็นผ้าพันพระเศียรและผ้าป่านวาง
อยู่ แต่ไม่พบองค์พระผู้เป็นเจ้าของ
พวกเขา ถึงกระนั้นแม้แต่สถานที่นี้
ก็เป็นประจักษ์พยานว่าพระองค์ทรง
คืนพระชนม์แล้ว ผ้าพันพระเศียรและ
ผ้าป่านไม่ได้ถูกวางทิ้งไว้อย่างไม่ใส่ใจ
แต่กลับถูกพับวางไว้ในที่ของมัน
ยอห์น “เห็นและเชื่อ” เขายังไม่เข้าใจ
พระคัมภีร์ที่กล่าวว่าพระคริสต์จะต้อง
เป็นขึ้นมาจากความตาย แต่บัดนี้
เขาจดจำได้แล้วถึงพระดำรัสของ
พระผู้ช่วยให้รอดที่บอกถึงการทรง
คืนพระชนม์ของพระองค์ {DA 789.2}

พระคริสต์นั่นเองที่ทรงวาง
ผ้าพันพระศพเหล่านั้นอย่างเอาใจใส่
เช่นนี้ เมื่อทูตสวรรค์ผู้ยิ่งใหญ่ลงมา
ยังอุโมงค์ฝังศพ ทูตสวรรค์อีกองค์
ได้ลงมาด้วย เขาพร้อมกับเพื่อน
ทูตสวรรค์ได้อยู่ดูแลปกป้องพระศพ
ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในขณะที่
ทูตสวรรค์องค์หนึ่งกลิ้งก้อนหินออกไป
ทูตสวรรค์อีกองค์ได้เดินเข้าไป
ในอุโมงค์ และเอาผ้าพันพระศพออก

จากพระวรกายของพระเยซู แต่เป็น
พระหัตถ์ของพระเยซูเองที่ทรงพับผ้า
เหล่านั้นแต่ละชิ้นไว้อย่างเรียบร้อย
และทรงวางไว้ในตำแหน่งของมัน ใน
สายพระเนตรของพระองค์ผู้ทรง
บงการวิถีของดวงดาวและอะตอม
นั้น ไม่มีสิ่งใดที่ไม่สำคัญ ความมี
ระเบียบและความสมบูรณ์แบบมอง
เห็นได้ในพระราชกิจทั้งหมดของ
พระองค์ {DA 789.3}

มารีย์ตามหลังกโยห์นและ
เปโตรไปถึงอุโมงค์ฝังศพ เมื่อพวกเขา
กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มเธอก็ยังคง
รื้อออยู่ที่นั่น ขณะที่เธอมองเข้าไป
ในอุโมงค์ฝังศพที่ว่างเปล่า ความเศร้า
โศกท่วมล้นหัวใจของเธอ ขณะที่เธอ
มองเข้าไปนั้น เธอเห็นทูตสวรรค์
สององค์ องค์หนึ่งอยู่ตรงบริเวณที่
วางพระเศียร และอีกองค์อยู่ตรงที่
วางพระบาทของพระเยซู “หญิงเอ๋ย
ร้องให้ทำไม?” นางตอบว่า “เพราะ
เขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า
ไป และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาไป
ไว้ที่ไหน” {DA 789.4}

หลังจากนั้นเธอก็หันหลังเดิน
จากไป แม้เดินออกไปจากทูตสวรรค์
โดยมีความคิดว่าเธอจะต้องไปหา

ใครสักคนที่จะบอกเธอได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับพระศพของพระเยซู มีอีกเสียงหนึ่งพูดกับเธอว่า “หญิงเอ๋ย ร้องให้ทำไม? ตามหาใคร?” ด้วยตาที่พรำมัวจากน้ำตา มารีย์มองเห็นแค่รูปทรงของชายคนหนึ่ง และทักท้วงเอาเองว่าเป็นคนสวน เธอพูดว่า “นายเจ้าข้า ถ้าท่านเอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน ดิฉันจะได้รับพระองค์ไป” หากอุโมงค์ฝังศพของเศรษฐีท่านนี้สูงส่งเกินกว่าที่จะฝังองค์พระเยซู เธอเองจะเป็นคนจัดสถานที่ถวายพระองค์ มีอุโมงค์ฝังศพแห่งหนึ่งที่พระสุรเสียงของพระคริสต์เองทรงทำให้ว่างเปล่า เป็นอุโมงค์ที่เคยฝังลาซารัส เธอจะหาสถานที่สักแห่งตรงบริเวณนั้น ถวายองค์พระผู้เป็นเจ้าของเธอไม่ได้เลยหรือ? เธอรู้สึกว่าการได้ดูแลพระศพที่ถูกตรึงและมีค่าของพระองค์จะเป็นการปลอบประโลมใจที่เศร้าโศกของเธอได้ {DA 790.1}

แต่ในเวลานี้ ด้วยพระสุรเสียงอันคุ้นเคยของพระองค์เอง พระเยซูตรัสกับเธอว่า “มารีย์เอ๋ย” ณ เวลานี้เอง เธอรู้แล้วว่าผู้ที่กำลังตรัสกับเธอ

ไม่ใช่คนแปลกหน้าคนหนึ่ง และเมื่อเธอหันหน้ามองไปนั้น เธอเห็นพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เบื้องหน้าเธอ ด้วยความปลื้มปิติ เธอลืมไปเลยว่าพระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนมาแล้ว เธอกระโจนเข้าหาราวกับจะสวมกอดพระบาทของพระองค์ไว้ และพูดขึ้นว่า “รับโอนี่” แต่พระคริสต์ทรงชูพระหัตถ์ขึ้นตรัสว่า “อย่าห่วงงูเห่าเราไว้ เพราะเรายังไม่ได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่าเรากำลังจะขึ้นไปหาพระบิดาของเรา และพระบิดาของพวกท่าน ไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกท่าน” มารีย์จึงนำข่าวสารแห่งความปิติยินดีไปบอกแก่พวกสาวก {DA 790.2}

พระเยซูทรงปฏิเสธรที่จะรับการเทิดทูนกราบนมัสการจากประชากรของพระองค์จนกว่าพระองค์จะได้รับคำรับรองจากพระบิดาว่าทรงรับเครื่องถวายบูชาแห่งการเสียสละตนของพระองค์แล้ว พระองค์เสด็จขึ้นไปยังบัลลังก์แห่งสรวงสวรรค์และทรงได้ยื่นคำรับรองจากพระเจ้าเองว่า การที่พระองค์ทรงไถ่โทษบาป

ของมนุษย์นั้นมีเหลือเฟือแล้วและโดยพระโลหิตของพระองค์มนุษย์ทุกคนจะได้รับชีวิตนิรันดร์ พระบิดาทรงยืนยันอนุมัติพันธสัญญาที่ทรงทำไว้กับพระคริสต์ที่ว่า พระบิดาจะทรงยอมรับมนุษย์ที่กลับใจและเชื่อฟัง และจะทรงรักพวกเขาเหมือนเช่นที่พระองค์ทรงรักพระบุตรของพระองค์ พระคริสต์ทรงประกอบกิจเสร็จสิ้นอย่างสมบูรณ์แล้วและทรงทำตามคำปฏิญาณที่ “จะกระทำให้คนมีค่ามากกว่าทองคำเนื้อดี และมนุษย์มีค่ามากกว่าทองคำแห่งโอฟิร์” อิสยาห์ 13:12 TKJV สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดีทรงโปรดมอบไว้แก่เจ้าชายแห่งชีวิตแล้ว และพระองค์ได้เสด็จกลับมายังผู้ติดตามของพระองค์ในโลกแห่งความบาปเพื่อจะมอบอำนาจและพระสิริของพระองค์ให้แก่พวกเขา {DA 790.3}

ในขณะที่พระผู้ช่วยให้รอดประทับอยู่เบื้องพระพักตร์ของพระบิดาและทรงรับของประทานมาฝากคริสตจักรของพระองค์นั้น พวกสาวกครุ่นคิดถึงอุโมงค์ฝังศพที่ว่างเปล่าแล้วทุกขใจและร้องไห้ วันนั้นเป็น

วันแห่งความชื่นชมยินดีของชาวสวรรค์ทั้งปวงแต่กลับกลายเป็นวันแห่งความไม่มั่นใจ วันแห่งความสับสน และวันแห่งความมึนงงของพวกสาวก การไม่เชื่อคำพยากรณ์ของพวกผู้หญิงเป็นหลักฐานแสดงว่าความเชื่อของพวกเขาได้ตกต่ำลงไปมากแค่ไหน ชาวการทรงคืนพระชนม์ของพระคริสต์นั้นแตกต่างจากสิ่งที่พวกเขาคาดหวังไว้จนพวกเขาไม่อาจเชื่อได้ พวกเขาคิดว่าเรื่องนี้ดีเกินกว่าจะเป็นจริงได้ พวกเขาเคยฟังคำสอนและทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ของพวกสะดูสีมากเกินไปจนความฝังใจเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตายในความคิดของพวกเขากลายเป็นสิ่งที่คลุมเครือ พวกเขาแทบไม่เข้าใจว่าการทรงคืนพระชนม์นั้นหมายความว่าอะไร เรื่องยิ่งใหญ่สำคัญเช่นนี้พวกเขารับไม่ได้ {DA 790.4}

“พวกท่านจงไป” พวกทูตสวรรค์กล่าวกับพวกผู้หญิง “บอกพวกสาวกของพระองค์รวมทั้งเปโตรด้วยว่า พระองค์จะเสด็จไปที่แคว้นกาลิลีก่อนพวกท่าน พวกท่านจะเห็นพระองค์ที่นั่น ดังที่พระองค์ตรัสกับ

พวกท่านไว้แล้ว” ทูตสวรรค์เหล่านี้เป็นทูตสวรรค์คุ้มครองพระคริสต์ตลอดช่วงเวลาที่พระองค์ดำเนินชีวิตอยู่ในโลก พวกเขาได้เห็นเป็นประจักษ์พยานถึงความทรमानและการตรึงกางเขนของพระองค์ พวกเขาเคยฟังพระดำรัสของพระองค์ที่ประทานให้แก่พวกสาวก เรื่องนี้เห็นได้จากข่าวสารของพวกเขาที่ให้แก่สาวก และน่าจะทำให้สาวกมั่นใจในความจริงของข้อความนี้ คำพูดเช่นนี้น่าจะมาจากผู้สื่อข่าวขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นจากความตายเท่านั้น {DA 793.1}

“จงไปบอกพวกสาวกของพระองค์รวมทั้งเปโตรด้วย” ทูตสวรรค์กล่าว นับตั้งแต่การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ เปโตรหดหู่ใจด้วยความรู้สึกสำนึกผิด การปฏิเสธขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างน่าอับอายของเขา และสายพระเนตรของพระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงทอดพระเนตรด้วยความรักและความเจ็บปวดรวดร้าวยังคงติดตามของเขายู่ตลอด ในบรรดาสาวกทั้งหมด เขาเจ็บปวดทุกข์ใจอย่างขมขื่นที่สุด คำแห่งความมั่นใจถูกส่งให้แก่เขาว่าการกลับใจของเขาได้

ทรงโปรดรับไว้แล้วและบาปของเขา นั้นได้รับการอภัยแล้ว มีการเอ่ยถึงชื่อของเขาด้วย {DA 793.2}

“จงไปบอกพวกสาวกของพระองค์รวมทั้งเปโตรด้วยว่า พระองค์จะเสด็จไปที่แคว้นกาลิลีก่อนพวกท่าน พวกท่านจะเห็นพระองค์ที่นั่น” สาวกทั้งหมดละทิ้งพระเยซูไปแล้ว และคำเชิญชวนให้พบพระองค์อีกครั้งนั้นหมายถึงพวกเขาทั้งหมดด้วย พระองค์ไม่ทรงทอดทิ้งพวกเขาไป เมื่อมารีย์ชาวมักดาลาบอกพวกเธอว่าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น เธอได้เน้นย้ำคำเชิญให้ไปพบกันที่แคว้นกาลิลี และข่าวสารนี้ส่งมายังพวกเขาเป็นครั้งที่สาม ภายหลังจากที่พระองค์เสด็จขึ้นไปเข้าเฝ้าพระบิดาแล้ว พระเยซูทรงปรากฏต่อผู้หญิงคนอื่นๆ ตรัสว่า “นี่แหละ . . . หญิงเหล่านั้นก็มากอดพระบาทและกราบนมัสการพระองค์ พระเยซูจึงตรัสกับพวกเธอว่า ‘อย่ากลัวเลย จงไปบอกพี่น้องของเราให้ไปยังกาลิลีจะได้พบเราที่นั่น’” {DA 793.3}

ภายหลังจากที่พระคริสต์ทรงคืนพระชนม์ พระราชกิจในโลกอันดับแรกของพระองค์คือ การทำให้สาวก

มันใจว่า ความรักและความเอาใจใส่อย่างอ่อนโยนที่ทรงมีต่อพวกเขานั้น ไม่ได้ลดน้อยลงไปเลย พระองค์ทรงปรากฏตัวแก่พวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อประทานหลักฐานแก่พวกเขาว่า พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงชนม์และเพื่อแสดงว่าพระองค์ทรงทำลายพันธนาการของหลุมฝังศพและเพื่อแสดงว่าศัตรูแห่งความตายผูกมัดพระองค์ไม่ได้อีกต่อไปและเพื่อเปิดเผยว่าพระองค์ยังทรงมีหัวใจแห่งรักดวงเดิมเหมือนครั้งที่ทรงเป็นพระอาจารย์สุดที่รักของพวกเขา พระองค์จะทรงผูกพันความรักให้แนบสนิทรอบตัวพวกเขายิ่งขึ้น จงไปบอกพี่น้องของเราเพื่อพวกเขาจะมาพบกับเราที่แคว้นกาลิลี พระองค์ตรัส {DA 793.4}

เมื่อพวกเขาได้ยินการนัดหมายที่ประทานให้อย่างเฉพาะเจาะจงนี้ พวกสาวกก็เริ่มคิดถึงพระดำรัสที่พระคริสต์เคยตรัสทำนายกับพวกเขาไว้ล่วงหน้าถึงเรื่องการทรงคืนพระชนม์ของพระองค์ แต่จนถึงบัดนี้ พวกเขา ก็ยังไม่ชื่นชมยินดี พวกเขาสลัดทิ้งความสงสัยและความมึนงงไปไม่ได้ แม้พวกผู้หญิงประกาศว่า พวกเธอ

ได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วก็ตาม แต่พวกสาวกก็ยังไม่เชื่อ พวกเขา คิดว่าเป็นเพียงภาพลวงตา {DA 794.1}

ดูราวกับปัญหาแล้วปัญหาเล่า ทับบถมประดังเข้ามา ในวันที่หกของสัปดาห์ พวกเขาเห็นพระอาจารย์สิ้นพระชนม์ ในวันต้นสัปดาห์พวกเขาเองหาพระศพไม่พบ และถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ขโมยพระศพเพื่อหลอกลวงประชาชน พวกเขามืดหวังกับการที่ต้องคอยแก้ความฝังใจผิดๆ ที่ต่อต้านพวกเขามากขึ้น พวกเขากลัวความเป็นอริของพวกเขาและความโกรธของประชาชน พวกเขาปรารถนาให้พระเยซูอยู่กับพวกเขา พระองค์ผู้ทรงคอยช่วยพวกเขา ในทุกความสับสนวุ่นวาย {DA 794.2}

บ่อยครั้งที่พวกเขากล่าวประโยคนี้อ้าๆ ว่า “เรามีความหวังว่าท่านจะเป็นผู้นั้นที่มาไถ่ชนชาติอิสราเอล” ด้วยหัวใจอันโดดเดี่ยวและเจ็บปวด พวกเขาระลึกถึงพระดำรัสของพระองค์ที่กล่าวว่า “ถ้าเขาทำอย่างนี้ เมื่อไม่ยังสดอยู่ อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อไม่แห้งแล้ว?” ลูกา 24:21; 23:31 พวกเขา รวมตัวกันที่ห้องชั้นบนและปิดใส่กลอนประตูไว้ โดยรู้ตัวว่าชะตา-

กรรมของพระอาจารย์ที่รักของพวกเขา เขาอาจจะเป็นของพวกเขาเมื่อใดก็ได้ {DA 794.3}

ตลอดเวลาพวกเขาน่าจะชื่นชมยินดีที่ได้รู้ว่าพระเจ้าช่วยให้รอดทรงเป็นขึ้นมาแล้ว ในสวน มารีย์ยืนสะอื้นรำไห่ในขณะที่พระเยซูทรงอยู่เคียงข้างเธอ ตาของเธอพร่ามัวไปด้วยน้ำตา จนเธอมองไม่เห็นพระองค์ และหัวใจของพวกเขาเต็มไปด้วยความเศร้าโศกจนไม่เชื่อข่าวสารของทูตสวรรค์หรือพระดำรัสของพระคริสต์เอง {DA 794.4}

มีคนอีกมากเพียงไรที่ยังคงทำในสิ่งที่สาวกเหล่านี้ทำ! มีคนอีกมากเพียงไรที่ยังคงสะท้อนเสียงรำไห่อย่างหมดหวังของมารีย์ “*เขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปและข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเอาไปไว้ที่ไหน*” จะมีสักกี่คนที่พระดำรัสของพระเจ้าช่วยให้รอดตรัสกับพวกเขาว่า “*หญิงเอ๋ย ร้องให้ทำไม? ตามหาใคร?*” พระองค์ประทับอยู่เคียงข้างพวกเขา แต่น้ำตาที่ทำให้ตาของพวกเขาบอดไปทำให้พวกเขามองไม่เห็นว่าเป็นพระองค์ พระองค์ตรัสกับพวกเขา แต่พวกเขาไม่เข้าใจ {DA 794.5}

โอ อยากให้ศีรษะที่ก้มลงถูกยกสูงขึ้น อยากให้ตาเปิดออกเพื่อจะมองไปยังพระองค์ อยากให้หูฟังพระสุรเสียงของพระองค์! “*จงรีบไปบอกสาวกทั้งหลายของพระองค์ว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว*” จงบอกพวกเขาว่าอย่าไปตามหาที่อุโมงค์ฝังศพใหม่ของโยเซฟ ซึ่งถูกปิดไว้ด้วยก้อนหินขนาดใหญ่ และประทับปิดด้วยตราของรัฐบาลโรมัน พระคริสต์ไม่ได้อยู่ที่นั่น อย่าไปยังอุโมงค์ฝังศพที่ว่างเปล่า อย่าไปคร่ำครวญเหมือนเช่นคนที่ไร้ความหวังและช่วยตัวเองไม่ได้ พระองค์ทรงพระชนม์ และเพราะพระองค์ทรงพระชนม์ เราก็ม会有ชีวิตด้วยเช่นกัน จงให้บทเพลงแห่งความชื่นชมยินดีดังขึ้นมาจากหัวใจที่เปี่ยมล้นด้วยการสนองพระคุณและจากริมฝีปากที่ถูกสัมผัสด้วยไฟบริสุทธิ์ว่า พระคริสต์ทรงคืนพระชนม์แล้ว! พระองค์ทรงพระชนม์เพื่อทูลขอเผื่อเราทั้งหลาย จงคว้าความหวังนี้ไว้ และความหวังนี้จะยึดจิตวิญญาณไว้ตั้งสมออันมั่นคงและผ่านการพิสูจน์แล้ว จงเชื่อแล้วเจ้าจะได้เห็นพระสิริของพระเจ้า {DA 794.6}

การเดินทางไปยังหมู่บ้านเอมมาอุส

บทนี้อ้างอิงจากลูกา 24:13-33

ในช่วงบ่ายแก่ๆ ของวันที่ พระคริสต์ทรงคืนพระชนม์ สาวก สองคนเดินทางมุ่งหน้าไปยังเอมมาอุสซึ่งเป็นหมู่บ้านเล็กๆ ห่างจาก กรุงเยรูซาเล็มแปดไมล์ [ประมาณ สิบเอ็ดกิโลเมตร] สาวกทั้งสองนี้ไม่มี ตำแหน่งโดดเด่นในพระราชกิจของ พระคริสต์ แต่พวกเขาเป็นผู้เชื่อ พระองค์ด้วยความจริงใจ พวกเขา เดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อ ถือเทศกาลปัสกา และงุนงงกับ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเร็ววันนี้ พวกเขาได้ข่าวเหตุการณ์ในช่วง เวลาเช้าที่เกี่ยวกับการโยกย้าย พระศพของพระคริสต์ออกไปจาก อุโมงค์ฝังศพรวมถึงรายงานของ พวกผู้หญิงที่ได้พบทูตสวรรค์และ ได้เห็นพระเยซู ในเวลานี้พวกเขา มุ่งหน้าเดินทางกลับไปยังบ้านของ ตนเพื่อไคร่ครวญและอธิษฐาน

พวกเขาเดินทางไปด้วยอย่างก้าว อันเศร้าสลดในเวลาพลบค่ำ ค่อยๆ เรื่องภาพเหตุการณ์พิพากษาและ การตรึงพระคริสต์บนไม้กางเขน พวกเขาไม่เคยเศร้าใจเป็นทุกข์ เช่นนี้มาก่อน พวกเขาสิ้นหวังและ เดินอยู่ในเงามืดของกางเขน {DA 795.1}

เมื่อเดินไปได้ไม่กี่ไกล มีชาย แปลกหน้าท่านหนึ่งเข้ามาสมทบ ร่วมเดินไปด้วยกัน แต่พวกเขาหมก มุ่นอยู่กับความมืดมนอันเศร้าหมอง และความผิดหวังจนไม่ได้ใส่ใจพิจารณาบุคคลผู้นั้นให้ละเอียด พวกเขาคุยกันต่อไปแสดงความคิด ภายในใจของตนและพิจารณาถึง บทเรียนที่พระคริสต์ทรงเคยประทาน เป็นบทเรียนที่พวกเขาไม่เข้าใจ ในขณะที่พวกเขาพูดคุยกันถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พระเยซูทรง

ปรารภนาปลอบโยนพวกเขา พระองค์ทรงเห็นความหุดหู่ใจของพวกเขา ทรงเข้าพระทัยความคิดสับสนที่ขัดแย้งกันที่เข้ามาในจิตใจว่า มนุษย์พระองค์นี้ที่ทรงยอมให้ตัวเองได้รับความทรमानเช่นนี้จะ เป็นพระคริสต์ได้หรือ? พวกเขาควบคุมความเศร้าหุดหู่ใจไว้ไม่ได้ จึงร้องให้ พระเยซูทรงทราบดีว่า หัวใจของพวกเขาผูกพันอยู่กับพระองค์ด้วยความรักและพระองค์ทรงปรารภนาที่จะเข็ดน้ำตาของพวกเขาและเติมความสุขและความยินดีให้พวกเขาด้วย แต่พระองค์ทรงต้องประทານบทเรียนที่ไม่มีวันลืมิให้แก่พวกเขาเสียก่อน {DA 795.2}

“พระองค์ตรัสกับเขาทั้งสองว่า ‘ระหว่างทางที่เดินมานี้ท่านได้ตอบกันเรื่องอะไร?’ เขาก็หยุดยืน หน้าตาโศกเศร้า คนที่ชื่อเคลโอปัสทูลถามพระองค์ว่า ‘ท่านเป็นแขกเมืองในกรุงเยรูซาเล็มเพียงคนเดียวหรือที่ไม่รู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงนี้?’” พวกเขาทูลบอกพระองค์ถึงความผิดหวังในเรื่องพระอาจารย์ของพวกเขา ผู้ทรงเป็น “ผู้เผยพระวจนะที่มี

ฤทธิ์เดชในกิจการและถ้อยคำต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้าประชาชน” พวกเขากล่าวว่า แต่ “พวกหัวหน้าปุโรหิตกับพวกผู้นำของเรา” “มอบตัวท่านไว้ให้ถูกลงโทษถึงตายและตรึงท่านที่กางเขน” ด้วยความผิดหวังและริมฝีปากที่สิ้นสะท้านพวกเขา กล่าวเสริมว่า “แต่เรามีความหวังว่าท่านจะเป็นผู้นั้นที่มาไถ่ชนชาติอิสราเอล ยิ่งไปกว่านั้น วันนี้เป็นวันที่สามแล้ว ตั้งแต่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น” {DA 796.1}

แปลกจริงที่พวกเขาจำพระดำรัสของพระคริสต์ไม่ได้ และยัง ไม่ตระหนักว่าพระองค์ทรงบอกล่วงหน้าถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นไว้แล้ว! พวกเขาไม่ตระหนักว่าเหตุการณ์ในช่วงหลังของพระองค์ที่ได้รับการเปิดเผยไว้จะเกิดขึ้นจริงเช่นเดียวกับเหตุการณ์ในช่วงแรก นั่นคือในวันที่สามพระองค์จะทรงคืนพระชนม์อีกครั้ง นี่คือส่วนที่พวกเขาควรจดจำ แต่พวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครอง ไม่ได้ลืมเรื่องนี้ ใน “วันถัดจากวันเตรียม พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีพากันไปหาปีลาต เรียนว่า

‘ท่านเจ้าเมืองขอรับ เราจำได้ว่า
เมื่อคนล่อลวงนั้นยังมีชีวิตอยู่ เขา
บอกว่า “ล่องไปสามวันแล้วเราจะ
เป็นขึ้นมาใหม่” มัทธิว 27:62, 63
แต่พวกสาวกกกลับจำพระดำรัส
เหล่านี้ไม่ได้ {DA 796.2}

“พระองค์จึงตรัสกับสองคน
นั้นว่า ‘โอ คนโง่เขลาและมีใจเหนียวช้า
ในการเชื่อถ้อยคำซึ่งพวกผู้เผยพระ
วจนะกล่าวไว้วันนั้น พระคริสต์จำเป็น
ต้องทนทุกข์อย่างนั้นแล้วจึงเข้าไป
พระสิริของพระองค์ไม่ใช่หรือ?’”
สาวกทั้งสองสงสัยว่าคนแปลกหน้า
คนนี้เป็นใครที่เจาะลึกเข้าไปในจิต
วิญญาณของพวกเขาและตรัสด้วย
ความจริงจัง อ่อนโยน เห็นใจและ
เต็มไปด้วยความหวังเช่นนี้ นี่เป็น
ครั้งแรกนับตั้งแต่การทรมานของ
พระคริสต์ที่พวกเขาเริ่มรู้สึกมีความ
หวัง บ่อยครั้งที่พวกเขามองเพื่อน
ร่วมทางอย่างจริงจังและคิดว่าคำพูด
ของท่านเป็นพระดำรัสที่พระคริสต์
จะต้องตรัสตามนี้ พวกเขาเต็มล้น
ไปด้วยความประหลาดใจ และหัวใจ
ของพวกเขาก็เริ่มเต้นด้วยความคาด
หวังอย่างมีความสุข {DA 796.3}

พระองค์ทรงเริ่มต้นตั้งแต่

โมเสสผู้เป็นอัลฟาแห่งประวัติศาสตร์
พระคัมภีร์ พระคริสต์ทรงอธิบาย
สิ่งที่เกี่ยวข้องกับพระองค์เองจาก
พระคัมภีร์ทั้งหมด หากพระองค์
ทรงเปิดเผยพระองค์เองให้พวกเขา
รู้ตั้งแต่แรก หัวใจของพวกเขาก็คง
พอใจแล้ว ในความสุขอันบริบูรณ์
นั้นพวกเขาก็คงไม่อยากได้สิ่งอื่นใด
อีก แต่เป็นเรื่องจำเป็นที่พวกเขาจะ
ต้องเข้าใจต้นแบบและคำพยากรณ์
ของพระคริสตธรรมคัมภีร์เดิมที่เป็น
สักขีพยานกล่าวถึงพระองค์ ความ
เชื่อของพวกเขาก็จะต้องวางไว้อย่าง
มั่นคงบนสิ่งเหล่านี้ พระคริสต์ไม่ได้
ทรงสำแดงการอัศจรรย์ใดเพื่อโน้มน้าว
ให้พวกเขาเชื่อ แต่พระราชกิจ
แรกของพระองค์คือการอธิบาย
พระคัมภีร์ พวกเขามองว่าการสิ้น
พระชนม์ของพระองค์เป็นการทำลาย
ความหวังทั้งหมดของพวกเขา ใน
เวลานี้พระองค์จึงทรงแสดงให้เห็น
จากผู้เผยพระวจนะเหล่านี้ว่าเหตุ-
การณ์นี้เป็นหลักฐานที่แข็งแกร่ง
ที่สุดสำหรับความเชื่อของพวกเข
{DA 796.4}

ในการสอนสาวกทั้งสองนี้
พระเยซูทรงสำแดงให้เห็นถึงความ

สำคัญของพระคริสตธรรมภาคพันธสัญญาเดิมในฐานะสักขีพยานถึงพันธกิจของพระองค์ ปัจจุบันคริสเตียนมากมายตัดพระคริสตธรรมภาคพันธสัญญาเดิมทิ้งไปโดยอ้างว่าไม่มีประโยชน์อีกต่อไปแล้ว แต่นั่นไม่ใช่คำสอนของพระคริสต์ พระองค์ทรงเห็นคุณค่าอย่างยิ่งจนมีอยู่ครั้งหนึ่งพระองค์ตรัสว่า “ถ้าพวกเขาไม่ฟังโมเสสและผู้เผยพระวจนะ แม้จะมีใครเป็นขึ้นมาจากตายเขาก็ยังจะไม่เชื่อ” ลูกา 16:31 {DA 799.1}

พระสุรเสียงที่ตรัสผ่านพวกบรรพชนและผู้เผยพระวจนะตั้งแต่สมัยของอาดัมไปจนถึงช่วงฉากปิดท้ายของกาลเวลานั้นเป็นพระสุรเสียงของพระคริสต์ พระคริสตธรรมภาคพันธสัญญาเดิมเปิดเผยพระผู้ช่วยให้รอดได้อย่างชัดเจนเหมือนเช่นที่เปิดเผยไว้ในพระคริสตธรรมภาคพันธสัญญาใหม่ แสงสว่างจากการเผยพระวจนะในอดีตทำให้ชีวิตของพระคริสต์โดดเด่นและคำสอนของพระคริสตธรรมภาคพันธสัญญาใหม่ชัดเจนและงดงาม การอัศจรรย์ของพระคริสต์เป็นหลักฐานพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของ

พระองค์ แต่หลักฐานที่ชัดเจนหนักแน่นว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ไถ่ของโลกพบได้จากการศึกษาเปรียบเทียบคำพยากรณ์ของพระคริสตธรรมภาคพันธสัญญาเดิมกับประวัติศาสตร์ของพระคริสตธรรมภาคพันธสัญญาใหม่ {DA 799.2}

ด้วยการใช้เหตุผลจากคำพยากรณ์ พระคริสต์ประทานแนวคิดที่ถูกต้องแก่สาวกของพระองค์ว่าพระองค์จะทรงดำรงอย่างไรในสภาพของความเป็นมนุษย์ ความคาดหวังของพวกเขาที่จะมีพระเมสสิยาห์องค์หนึ่งครองบัลลังก์และอำนาจอย่างกษัตริย์ตามความปรารถนาของมนุษย์เป็นการเข้าใจที่ผิด สิ่งนี้ขัดแย้งกับความเข้าใจที่ถูกต้องของการถ่อมพระองค์จากตำแหน่งสูงสุดลงมายังต่ำสุดเท่าที่จะครอบครองได้ พระคริสต์ทรงปรารถนาให้แนวความคิดของสาวกของพระองค์บริสุทธิ์และถูกต้องในทุกรายละเอียด พวกเขาต้องเข้าใจให้มากที่สุดเท่าที่จะเข้าใจได้ในเรื่องจอกแห่งความทุกข์ทรมานที่ทรงจัดสรรไว้ให้กับพระองค์ พระองค์ทรงแสดงให้เห็นว่าการ

ต่อสู้อันเลวร้ายน่ากลัวที่พวกเขา
ยังไม่เข้าใจคือการทำให้อันธัญญา
ซึ่งทำไว้ตั้งแต่ก่อนวาระฐานโลก
สำเร็จสมจริง พระคริสต์จะต้อง
สิ้นพระชนม์เช่นเดียวกับผู้ล่วงละเมิด
ธรรมเนียมปฏิบัติทุกคนจะต้องตายหาก
เขายังคงทำบาปต่อไป ทั้งหมดนี้
จะต้องเกิดขึ้น แต่ไม่ได้สิ้นสุดลง
ด้วยความพ่ายแพ้ แต่ด้วยชัยชนะ
อันรุ่งโรจน์ชั่วนิรันดร์ พระเยซูตรัส
บอกพวกเขาว่า จะต้องลงแรงด้วย
ความพยายามทุกวิถีทางเพื่อช่วย
โลกให้พ้นจากบาป ผู้ติดตามของ
พระองค์จะต้องดำเนินชีวิตเหมือน
ที่พระองค์ทรงดำรงมาแล้ว และ
ทำงานเหมือนที่พระองค์ทรงงาน
ด้วยความพยายามอย่างพากเพียร
หนักแน่น {DA 799.3}

พระคริสต์ทรงบรรยายเรื่อง
ราวดังกล่าวนี้ให้แก่สาวกทั้งสองคน
และทรงเปิดความคิดของพวกเขา
เพื่อพวกเขาจะเข้าใจพระคัมภีร์ได้
สาวกทั้งสองเห็นดเห็น้อยอดโรย
แต่การสนทนาก็ยังไม่อ่อนลง พระ
วจนะแห่งชีวิตและคำมั่นใจออกมา
จากริมพระโอษฐ์พระผู้ช่วยให้รอด
แต่ตาของพวกเขาก็ยังปิดอยู่

ในขณะที่พระองค์ตรัสบอกพวกเขา
ถึงการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม พวก
เขามองไปยังเมืองที่ถูกกำหนด
ชะตากรรมไว้ด้วยการร่ำไห้ แต่
กระนั้นพวกเขาไม่ได้สงสัยผู้ร่วม
เดินทางของพวกเขาแม้แต่น้อย
พวกเขาไม่ได้คิดว่าบุคคลในการ
สนทนาของพวกเขาเสด็จดำเนินอยู่
เคียงข้างพวกเขา เพราะพระคริสต์
ทรงอ้างถึงตัวพระองค์ราวกับพระ
องค์ทรงเป็นบุคคลอีกผู้หนึ่ง พวก
เขาคิดว่าพระองค์ทรงเป็นคนหนึ่ง
ที่เข้าร่วมถือเทศกาลยิ่งใหญ่
และบัดนี้กำลังเดินทางกลับบ้าน
พระองค์ทรงดำเนินบนทางเดินหิน
ขรุขระไปด้วยความระมัดระวังเหมือน
อย่างพวกเขา ครั้นแล้วครั้งเล่าทรง
หยุดพักเล็กน้อยกับพวกเขา พวก
เขาเดินในลักษณะเช่นนี้ไปตามทาง
ภูเขาในขณะที่พระองค์ผู้ทรงอีก
ไม่นานจะไปประทับอยู่ข้างพระหัตถ์
ขวาของพระเจ้าและจะตรัสว่า “สิทธิ
อำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี ใน
แผ่นดินโลกก็ดีทรงมอบไว้แก่เรา
แล้ว” เสด็จอยู่เคียงข้างพวกเขา
มัทธิว 28:18 {DA 800.1}

ในระหว่างการเดินทางดวง

อาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว และก่อน
ที่คนเดินทางจะไปถึงที่พัก คนงาน
ในทุ่งนาเลิกงานของตนแล้ว ใน
ขณะที่สาวกกำลังจะเข้าบ้านคน
แปลกหน้าก็แสดงท่าทีราวกับกำลัง
จะเดินทางต่อไป แต่สาวกรู้สึกว่า
พวกเขาตั้งใจพระองค์ จิตวิญญาณ
ของพวกเขาหิวกระหายที่จะฟัง
พระองค์มากยิ่งขึ้น “*เชิญท่านมาพัก
ด้วยกัน*” พวกเขากล่าว ดูเหมือนว่า
พระองค์จะไม่ตอบรับคำเชิญ แต่
พวกเขาก็กระชั้นเคยขอรับรององค์
พูดว่า “*เชิญท่านมาพักด้วยกันเถิด
เพราะจวนจะค่ำและใกล้จะหมดวัน
อยู่แล้ว*” พระคริสต์ทรงยอมตาม
คำวิงวอนนี้และ “*พระองค์จึงเสด็จ
เข้าไปพักอยู่กับเขา*” {DA 800.2}

หากสาวกพลาดที่จะเร่งรีบ
คำเชิญ พวกเขาก็คงจะไม่มีทาง
ทราบว่ามีผู้ร่วมเดินทางของตนคือ
พระเจ้าผู้ทรงคืนพระชนม์แล้ว
พระคริสต์เองไม่ทรงเคยบังคับเข้า
ไปร่วมประทับกับผู้ใด พระองค์จะ
ทรงทำให้พระองค์เองเป็นที่น่าสนใจ
สำหรับผู้ที่ต้องการพระองค์ พระองค์
จะเสด็จประทับในบ้านอันต่ำต้อยที่สุด
และหนุนจิตใจคนที่จิตใจห่อเหี่ยว

ที่สุดด้วยความชื่นชมยินดี แต่
สำหรับคนที่ไม่โยยที่จะคำนึงถึง
พระเจ้าผู้ทรงเป็นอาคันตุกะจาก
สวรรค์หรือทูลขอให้พระองค์สถิต
ร่วมอยู่กับพวกเขาแล้ว พระองค์
ก็จะเสด็จผ่านไป ด้วยประการฉะนี้
คนมากมายจึงประสบกับความ
สูญเสียยิ่งใหญ่ พวกเขาไม่รู้จัก
พระคริสต์มากไปกว่าสาวกสองคน
ในขณะที่พระองค์เสด็จร่วมดำเนิน
ไปตามทางกับพวกเขา {DA 800.3}

ในไม่ช้าอาหารมื้อเย็นเรียบ
ง่ายอันประกอบด้วยขนมปังก็เตรียม
เสร็จแล้ว พวกเขาให้นำอาหารมาวาง
ไว้ตรงหน้าอาคันตุกะผู้ประทับลง
ที่หัวโต๊ะ บัดนี้พระองค์ทรงยื่นพระ
หัตถ์เพื่ออวยพรอาหาร สาวกถอย
กลับด้วยความประหลาดใจ มิตร
สหายของพวกเขาทรงวางพระหัตถ์
ด้วยลักษณะเหมือนที่พระอาจารย์
ของพวกเขาทรงเคยทำมาตลอด
พวกเขาเพ่งมองอีกครั้ง ดูเถิดพวกเข
าเห็นรอยตะปุ่มในพระหัตถ์ของ
พระองค์ สาวกทั้งสองร้องอุทาน
พร้อมกันขึ้นมว่านั่นคือพระเยซู
เจ้า! พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจาก
ความตายแล้ว! {DA 800.4}

พวกเขาลุกขึ้นยืนเพื่อก้มลงกราบแทบพระบาทและนมัสการพระองค์ แต่พระองค์ทรงหายไปจากสายตาของพวกเขา พวกเขา มองไปยังตำแหน่งซึ่งเป็นที่ประทับยืนของพระองค์ผู้ซึ่งร่างเคยถูกฝังอยู่ในอุโมงค์เมื่อไม่นานมานี้ และพูดคุยกันว่า “ใจเรารุ่มร้อนภายในเมื่อพระองค์ตรัสตามทางและเมื่อทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังไม่ใช่หรือ?” {DA 801.1}

แต่เมื่อมีข่าวอันดีเลิศที่จะต้องบอกต่อไปเช่นนี้ พวกเขาจึงนั่งลงคุยต่อไปไม่ได้ ความเหนื่อยล้าและความหิวหายไปแล้ว พวกเขาละอาหารไว้ และออกเดินทางทันทีด้วยความสุขอย่างเต็มล้นกลับไปตามเส้นทางเดิมที่มา รีบกลับไปบอกข่าวดีให้แก่บรรดาสาวกในเมือง เส้นทางเดินบางส่วนไม่ปลอดภัย แต่พวกเขาก็ปีนขึ้นทางลาดชันและลื่นไถลลงบนโขดหินเรียบ พวกเขาไม่เห็นและไม่รู้เลยว่าพวกเขาได้รับการปกป้องจากพระองค์ผู้ทรงร่วมเดินทางกลับไปกับพวกเขา พวกเขา มุ่งหน้าเดินทางต่อไปพร้อมด้วยไม่เท่านั้นการเดินทางในมือและความ

ปรารถนาที่จะไปให้เร็วกว่าที่ใจของพวกเขาหล้าไป พวกเขาเดินหลงออกนอกเส้นทางแต่ก็คลำหาทางกลับมาจนได้ บางครั้งก็วิ่ง บางครั้งก็สะดุด พวกเขามุ่งหน้าต่อไป พระเจ้าผู้ทรงร่วมเดินทางมาด้วยเสด็จดำเนินอยู่เคียงข้างตลอดทาง {DA 801.2}

คำคืนมีดสนิท แต่ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมส่องมาอยู่เหนือพวกเขา หัวใจของพวกเขาโลดเต้นด้วยความปีติยินดี ดูประหนึ่งว่าพวกเขาอยู่ในโลกใหม่ พระคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงชนม์พวกเขาไม่ต้องร่ำไห้ด้วยความโศกเศร้าเนื่องจากความมรณาของพระองค์อีกต่อไป พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พวกเขากล่าวย้าคำพูดนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก นี่คือนักสาวกที่กำลังโศกเศร้า พวกเขาจะต้องเล่าให้เพื่อนๆ ฟังถึงเรื่องราวอันมหัศจรรย์ของการเดินทางไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส พวกเขาต้องเล่าว่าระหว่างทางมีใครมาร่วมเดินทางไปกับพวกเขาด้วย พวกเขานำข่าวสารยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยประทานให้แก่โลก เป็นข่าว

แห่งความชื่นชมยินดีซึ่งความหวัง ทั้งในเวลานี้และตลอดไปชั่วนิรันดร์
ของครอบครัวมนุษย์จะต้องพึงพิง {DA 801.3}

ในเช้าวันแห่งการทรงเป็นขึ้นจากความตาย พระคริสต์
“เองที่ทรงวางผ้าพันพระศพเหล่านั้นอย่างเอาใจใส่....
พระหัตถ์ของพระเยซูเองที่ทรงพับผ้าเหล่านั้นแต่ละชิ้นไว้อย่างเรียบร้อย
และทรงวางไว้ในตำแหน่งของมัน ในสายพระเนตรของพระองค์ผู้ทรงบงการวิถี
ของดวงดาวและอะตอมนั้น ไม่มีสิ่งใดที่ไม่สำคัญ
ความมีระเบียบและความสมบูรณ์แบบมองเห็นได้ในพระราชกิจทั้งหมด
ของพระองค์” {DA 789.3}

“สันติสุขของดำรงอยู่กับท่าน”

บทนี้อ้างอิงจากลูกา 24:33-48; ยอห์น 20:19-29

เมื่อสาวกสองคนเดินทางมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขา ก็เข้าไปทางประตูด้านทิศตะวันออกซึ่งเปิดไว้ในเวลากลางคืนในช่วงเทศกาล บ้านเรือนต่างๆ มีดและเงิบบ แต่คนเดินทางต่างก็เดินไปตามถนนแคบๆ ด้วยแสงจากดวงจันทร์ที่กำลังขึ้นมา พวกเขาไปยังห้องชั้นบนอันเป็นห้องที่พระเยซูทรงใช้ในคำคืนสุดท้ายก่อนที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ พวกเขาทราบดีว่าจะพบพี่น้องของพวกเขา ณ ที่นี้ แม้จะดึกแต่ไหนพวกเขาก็มั่นใจว่าบรรดาพี่น้องจะไม่เข้านอนจนกว่าจะรู้อย่างแน่ชัดว่าเกิดอะไรขึ้นกับพระศพขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา พวกเขาพบประตูห้องถูกใส่กลอนอย่างแน่นหนาพวกเขาเคาะขอเข้าไปในห้องแต่ไม่มีการตอบรับเงิบบสนิทจนเมื่อพวกเขาบอกรื้อไปประตูจึงถูกเปิดออกด้วยความระมัด

ระวัง พวกเขาเดินเข้าไปและพระองค์ที่ตามองไม่เห็นก็เสด็จเข้าไปพร้อมกับพวกเขาด้วย แล้วประตูก็ปิดสนิทลงอีกครั้งเพื่อกันสายลับเล็ดลอดเข้าไป {DA 802.1}

ผู้ที่เดินทางมาถึงพบว่าทุกคนอยู่ในความตื่นเต้น เสียงของคนทั้งห้องร้องขอบคุณและสรรเสริญพระเจ้าต่างร้องกันว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริง ๆ และทรงปรากฏแก่ซีโมน” จากนั้นคนเดินทางทั้งสองที่มาถึงในสภาพที่เหนื่อยหอบจากการเดินทางที่เร่งรีบก็เล่าเรื่องราวอันน่าอัศจรรย์ว่าพระเยซูทรงปรากฏต่อพวกเขาอย่างไร ตอนที่พวกเขาเพิ่งจะพูดจบและมีคนพูดขึ้นมามาว่า “ไม่เชื่อสิ่งที่พวกเขาเล่าเพราะเป็นเรื่องที่ดีเกินจริง ดูเถิด ในเวลานั้นมีพระเจ้าอีกองค์หนึ่งประทับอยู่ตรงหน้าพวกเขา ดวงตาทุกดวงจ้อง

มองไปยังชายแปลกหน้าพระองค์นี้ ไม่มีใครเคาะประตูขอเข้าห้อง ไม่ได้มีเสียงฝีเท้าใดๆ พวกสาวกต่างตกใจ และสงสัยว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น จากนั้นพวกเขาก็ได้ยินเสียงหนึ่งซึ่งไม่ใช่เสียงใครอื่นนอกจากพระสุรเสียงของพระอาจารย์ของพวกเขา ถ้อยคำที่ออกมาจากริมพระโอษฐ์ของพระองค์ ดังชัดเจนและสดใสว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” {DA 802.2}

“พวกเขาต่างตื่นตกใจหวาดกลัวคิดว่าเห็นผี พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า ‘ท่านทั้งหลายวุ่นวายใจทำไม? เพราะอะไรท่านถึงเกิดความคิดสงสัยขึ้นในใจ? จงดูที่มือและเท้าของเราว่าเป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนอย่างที่เราท่านเห็นว่าเรามี’ เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น” {DA 803.1}

พวกเขามองพระหัตถ์และพระบาทที่มีรอยตะปูโหด พวกเขาจำพระสุรเสียงของพระองค์ที่ไม่เหมือนเสียงอื่นใดที่เคยได้ยินมาก่อนได้ “เมื่อพวกเขายังไม่ค่อยเชื่อเพราะ

เป็นเรื่องที่น่ายินดีอย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่นั้น พระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า ‘ที่นี่มีอะไรกินบ้างไหม?’ พวกเขา ก็เอาปลาอย่างชิ้นหนึ่งมาให้พระองค์ พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าพวกเขา” “เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ก็มีความยินดี” ความเชื่อและความปีติยินดีเข้ามาแทนที่ความไม่เชื่อ และด้วยความรู้สึกที่ไม่มีความพุดใดจะบรรยายได้ พวกเขายอมรับพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงคืนพระชนม์ของพวกเข {DA 803.2}

เมื่อพระเยซูประสูติ ทูตสวรรค์ประกาศว่า สันติสุขจะมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลายที่พระองค์ทรงโปรดปรานนั้น และในเวลานี้ ภายหลังจากการทรงคืนพระชนม์ ขณะที่พระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกเป็นครั้งแรก พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับพวกเขาด้วยพระวาทะแห่งพระพรว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” พระเยซูทรงพร้อมเสมอที่จะตรัสพระคำรัสแห่งสันติสุขกับจิตวิญญาณที่แบกภาระแห่งความสงสัยและความกลัว พระองค์ทรงรอให้เราเปิดประตูใจต้อนรับพระองค์และตรัสว่า

จงมาอยู่กับเรา พระองค์ตรัสว่า
“นี่แหละ เรายืนเฝ้าอยู่ที่นี่ประดุจ ถ้า
ใครได้ยื่นเสียของเราและเปิดประตู
เราจะเข้าไปหาเขาและจะรับประทาน
อาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับ
ประทานอาหารร่วมกับเรา” วิวรรณ์
3:20 {DA 803.3}

การคืนพระชนม์ของพระเยซู
เป็นต้นแบบของการคืนชีพครั้งสุดท้าย
ของทุกคนที่หลับในพระองค์
พระพักตร์ของพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรง
คืนพระชนม์ ทั้งบุคลิกพระลักษณะ
ท่าทาง พระดำรัสล้วนเป็นที่คุ้นเคย
ของพวกสาวก ทุกคนที่นอนหลับใน
พระองค์จะเป็นขึ้นมามากเช่นเดียวกับ
ที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นมาจากความ
ตาย เราจะรู้จักมิตรสหายของเรา
เหมือนที่สาวกรู้จักพระเยซู พวกเขา
อาจมีร่างกายที่เสียรูปโฉมไป เป็น
โรคหรือไม่สมประกอบในขณะดำรง
ชีวิตมตะในโลกนี้ แต่เมื่อพวกเขา
เป็นขึ้นมาแล้วพวกเขาจะมีสุขภาพ
ที่สมบูรณ์และสมมาตร กระนั้นในร่าง
ที่ได้รับเกียรติศักดิ์ศรีแล้วนี้ ลักษณะ
เฉพาะของพวกเขาก็จะถูกเก็บถนอม
รักษาไว้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ แล้ว
เราจะรู้แจ้งเหมือนพระองค์ทรงรู้จัก

เรา 1 โครินธ์ 13:12 ในไบเบิลที่
แปลงประกายด้วยแสงที่ส่องมาจาก
พระพักตร์ของพระเยซูนั้น เราจะจำ
ลักษณะเฉพาะของคนที่เรารักได้
{DA 804.1}

เมื่อพระเยซูทรงพบกับสาวก
ของพระองค์ พระองค์ทรงย้ำเตือน
พวกเขาถึงถ้อยคำที่พระองค์ตรัสกับ
พวกเขา ก่อนสิ้นพระชนม์ว่าทุกสิ่ง
ที่บันทึกไว้ในหมวดธรรมบัญญัติของ
โมเสส หมวดผู้เผยพระวจนะ และ
หมวดเพลงสดุดีที่กล่าวถึงพระองค์
จะต้องสำเร็จ “แล้วพระองค์ทรงช่วย
ให้ใจของพวกเขาสว่างเพื่อจะได้
เข้าใจพระคัมภีร์ พระองค์ตรัสกับ
เขาว่า ‘มีถ้อยคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า
พระคริสต์จะต้องทนทุกข์และเป็น
ขึ้นจากตายในวันที่สาม และจะต้อง
ประกาศทั่วทุกประชาชาติในพระนาม
ของพระองค์เรื่องการกลับใจใหม่
เพื่อการยกบาป โดยเริ่มต้นที่กรุง
เยรูซาเล็ม พวกเขาเองก็เป็นพยาน
ถึงสิ่งเหล่านี้’” {DA 804.2}

เหล่าสาวกเริ่มตระหนักถึง
ลักษณะและขอบเขตของพันธกิจ
พวกเขาต้องประกาศให้แก่ชนทุกชาติ
รู้ถึงความจริงอันประเสริฐที่พระคริสต์

ทรงมอบหมายให้พวกเขา เหตุการณ์ในชีวิตของพระองค์ การสิ้นพระชนม์ และการคืนพระชนม์ คำพยากรณ์ที่ชี้ไปถึงเหตุการณ์เหล่านี้ ความศักดิ์สิทธิ์ของธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า ความล้าลึกของแผนแห่งการไถ่ให้รอด ฤทธิ์อำนาจการอภัยบาปของพระเยซู - เรื่องทั้งหมดนี้พวกเขาต้องเป็นพยาน และจะต้องประกาศออกไปทั่วทั้งโลก พวกเขาต้องประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุขและความรอดโดยการกลับใจและโดยอำนาจของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด {DA 805.1}

“เมื่อพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้วจึงทรงระบายลมหายใจเหนือพวกเขาและตรัสกับเขาว่า ‘จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด ถ้าพวกท่านจะอภัยบาปของใคร บาปของพวกเขาก็จะได้รับการอภัย ถ้าท่านไม่อภัยบาปของใคร บาปของพวกเขาก็จะไม่ได้รับการอภัย’” ในเวลานั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ทรงสำแดงออกมาอย่างเต็มที่ เพราะพระคริสต์ยังไม่ได้รับเกียรติสิริ การประทานพระวิญญาณอย่างเต็มที่ที่จะยังไม่เกิดขึ้นจนกระทั่งหลังจากพระคริสต์เสด็จ

กลับไปสวรรค์แล้ว จวบจนกระทั่งพวกเขาได้รับพระวิญญาณแล้วเท่านั้น พวกเขาจึงจะประกอบภารกิจของการประกาศข่าวประเสริฐให้แก่โลกได้ แต่ในเวลานี้พระวิญญาณที่ประทานให้ไว้เพื่อจุดประสงค์พิเศษก่อนที่จะสาวกจะปฏิบัติหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับคริสตจักรอย่างเป็นทางการจนสำเร็จได้นั้น พระคริสต์ทรงระบายพระวิญญาณของพระองค์ให้แก่พวกเขา พระองค์ทรงมอบความไว้วางใจอันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดแก่พวกเขา และพระองค์ทรงปรารถนาที่จะสร้างความประทับใจให้พวกเขาด้วยความจริงที่ว่า หากปราศจากพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทำพระราชกิจนี้ให้สำเร็จไม่ได้ {DA 805.2}

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือลมหายใจของชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณที่อยู่ในตัวบุคคล การประทานพระวิญญาณคือการประทานชีวิตของพระคริสต์ พระวิญญาณทรงทำให้ผู้รับชุ่มชื้นด้วยคุณลักษณะของพระคริสต์ มีเพียงผู้ที่พระเจ้าทรงสอนเช่นนั้นและผู้ที่พระวิญญาณทรงประกอบกิจอยู่ภายในและผู้ที่ในชีวิตแสดงออกถึงชีวิตของพระคริสต์

เท่านั้นที่จะเป็นตัวแทนมนุษย์เพื่อปฏิบัติพันธกิจในนามของคริสตจักรได้ {DA 805.3}

“ถ้าพวกท่านจะอภัยบาปของใคร” พระคริสต์ตรัส “บาปของพวกเขา ก็จะได้รับ การอภัย ถ้าท่านไม่ อภัยบาปของใคร บาปของพวกเขา ก็จะไม่ได้รับการอภัย” ในที่นี้ พระคริสต์ไม่ทรงให้เสรีภาพแก่ผู้ใดในการตัดสินใจกำหนดโทษผู้อื่น พระองค์ทรงตรัสห้ามเรื่องนี้ไว้ในคำเทศนาบนภูเขา การกำหนดตัดสินโทษเป็น อภิสิทธิ์ของพระเจ้า แต่ในคริสตจักรที่มีการจัดระเบียบไว้แล้วนั้น พระองค์ทรงมอบหมายหน้าที่ให้แก่สมาชิกแต่ละคน คริสตจักรมีหน้าที่หนึ่งที่ต้องทำสำหรับผู้ที่ยึดตกลงไปอยู่ในบาปคือตักเตือน สั่งสอนและถ้าเป็นไปได้คือฟื้นฟูให้เขากลับสู่สภาพที่ดีเดิม “จง. . . ตักเตือน และหนุนใจ” พระยาห์เวห์ตรัส “ด้วยความอดทนและด้วยการสั่งสอนอย่างเต็มที” 2 ทิโมธี 4:2 จงจัดการกับการกระทำผิดอย่างซื่อสัตย์ เตือนจิตวิญญาณทุกคนที่ตกอยู่ในภัยอันตราย อย่าปล่อยให้ใครคนใด หลอกตัวเอง จงเรียกบาปว่าบาป

ให้เปิดเผยว่าพระเจ้าตรัสเกี่ยวกับการโกหก การทำผิดวันสะบาโต การขโมย การกราบไหว้รูปเคารพ และความชั่วร้ายอื่นๆ ไร้อย่างไร “คนที่ประพฤติเช่นนั้นจะไม่มีส่วนในแผ่นดินของพระเจ้า” กาลาเทีย 5:21 หากพวกเขา ยังคงถือทำบาปต่อไป คำตัดสินจากพระวาระของพระเจ้าที่คุณบอกกล่าวจะถูกประกาศใส่พวกเขาในสวรรค์ ด้วยการเลือกทำบาปพวกเขา จึงปฏิเสธพระคริสต์ คริสตจักรจะต้องแสดงให้เห็นว่าเธอไม่ได้รับการกระทำของพวกเขามิเช่นนั้น แล้วเธอเองจะหล่นเกียรติพระเจ้าของเธอ เธอต้องพูดถึงบาปเช่นเดียวกับที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับบาป เธอต้องจัดการกับบาปนั้นตามที่พระเจ้าทรงชี้แนะแล้วการกระทำของเธอจะได้รับ การรับรองในสวรรค์ ผู้ที่หมิ่นอำนาจของคริสตจักรก็หมิ่นสิทธิอำนาจของพระคริสต์ด้วย {DA 805.4}

แต่มีภาพอีกด้านหนึ่งที่สว่างไสวกว่า “ถ้าพวกท่านจะอภัยบาปของใคร บาปของพวกเขา ก็จะได้รับ การอภัย” จงเอาความคิดนี้เตือนไว้ให้สูงส่งที่สุด ในการลงแรงทำงาน

เพื่อคนทำผิด จงให้สายตาของทุกคน มุ่งหันไปยังพระคริสต์ จงให้ผู้เลี้ยว แกะเอาใจใส่ดูแลฝูงแกะในทุ่งหญ้า ของพระเจ้าด้วยความอ่อนโยน ให้ พวกเขาพูดกับคนทำผิดถึงพระ เมตตาแห่งการให้อภัยของพระเจ้าผู้ช่วย ให้รอด หนุนให้คนบาปกลับใจ และ หนุนให้เชื่อในพระองค์ผู้ทรงอภัยบาป ให้พวกเขาประกาศด้วยสิทธิอำนาจ แห่งพระวาทะของพระเจ้าว่า “ถ้าเรา สารภาพบาปของเรา พระองค์ทรง ซื่อสัตย์และเที่ยงธรรม ก็จะต้องโปรด ยกบาปของเรา และจะทรงชำระเรา ให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” 1 ยอห์น 1:9 ทุกคนที่กลับใจมีความเชื่อมั่นว่า “พระองค์ท่านจะทรงหวนกลับมา เมตตาเราอีก และจะทรงเหยียบ ความผิดทั้งหลายของเราไว้ พระองค์ จะทรงเหวี่ยงบาปทั้งสิ้นของเรา ลงไปในที่ลึกของทะเล” มีคาห์ 7:19 {DA 806.1}

จงให้การกลับใจของคนบาป ได้รับการยอมรับจากคริสตจักรด้วยใจ ที่ชื่นชมยินดี ขอให้นำคนที่กลับใจ แล้วออกมาจากความมืดมนของการ ไม่เชื่อเพื่อเข้าสู่แสงแห่งความเชื่อ และความชอบธรรม จงนำมืออัน

สันเทาของเขามาไว้ในพระหัตถ์ของ พระเยซู การให้อภัยเช่นนี้เป็นที่ ยอมรับในสวรรค์ {DA 806.2}

ในแง่นี้เท่านั้นที่คริสตจักรมี อำนาจประกาศว่าคนบาปพ้นผิด การอภัยให้พ้นจากบาปจะได้มาโดย พระคุณความดีของพระคริสต์เท่านั้น ไม่มีมนุษย์คนใด ไม่มีคนกลุ่มใด ได้รับอำนาจปลดปล่อยจิตวิญญาณ จากความผิด พระคริสต์ตรัสบัญชา ให้สาวกประกาศการอภัยในพระนาม ของพระองค์ท่ามกลางประชาชาติ แต่พวกเขาเองไม่มีอำนาจกำจัด รอยเปื้อนของบาป พระนามของ พระเยซูเป็นพระนามเดียวที่ให้เรารอดได้ “ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย เพราะชื่อนามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลาย รอดได้นั้น ไม่โปรดให้มีท่ามกลาง มนุษย์ทั่วได้ฟ้า” กิจการ 4:12 {DA 806.3}

เมื่อพระเยซูทรงพบสาวก ครั้งแรกในห้องชั้นบนนั้น โธมัส ไม่ได้อยู่กับพวกเขา เขาได้ยินรายงานต่าง ๆ ของคนอื่น และได้รับ หลักฐานมากมายว่าพระเยซูทรงคืน พระชนม์แล้ว แต่ความเศร้าโศกและ ความไม่เชื่อทับถมหัวใจของเขา

ขณะที่เขาฟังพวกสาวกเล่าถึงการ
สำแดงอันประเสริฐของพระผู้ช่วย
ให้รอดผู้ทรงชนม์นั้นเขายิ่งจมดิ่งลง
ไปสู่ความหมดหวังมากขึ้น หาก
พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายจริง
แล้วก็จะไม่มีความหวังในอาณาจักร
ทางโลกอีกต่อไป เรื่องนี้ทำลาย
ความหยิ่งทะนงตนของเขา เมื่อคิด
ว่าพระอาจารย์ทรงเปิดเผยตนเอง
ให้สาวกทุกคนยกเว้นตัวเขา เขา
ตั้งใจที่จะไม่เชื่อ และตลอดสัปดาห์
เขาเศร้าสร้อยหมกมุ่นอยู่กับความ
น่าเวทนาของตนเองซึ่งทำให้เขา
มีดมณสินหวังมากขึ้นเมื่อเทียบกับ
ความหวังและความเชื่อของพวก
พี่น้องของเขา {DA 806.4}

ในระหว่างนี้เขาประกาศแล้ว
ประกาศอีกว่า “ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปู
ที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้
เอานิ้วของข้าแยงเข้าไปที่รอยตะปู
นั้น และไม่ได้เอามือของข้าแยงเข้า
ไปที่สีข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะ
ไม่เชื่อเลย” เขาไม่ต้องการมองผ่าน
สายตาของพวกพี่น้องของเขาหรือ
ใช้ความเชื่อที่อาศัยคำพยานของ
พวกเขา เขารักพระเจ้าของเขาอย่าง
แรงกล้า แต่เขาปล่อยให้ความอิจฉา

และความไม่เชื่อเข้าครอบงำจิตใจ
และหัวใจของเขา {DA 807.1}

ในเวลานี้ พวกสาวกจำนวน
หนึ่งใช้ห้องชั้นบนที่คุ้นเคยเป็นบ้าน
พักชั่วคราวของพวกเขา และในเวลา
เย็นสาวกทั้งหมดยกเว้นโรมัสจะมา
รวมตัวกันที่นั่น เย็นวันหนึ่งโรมัสตั้งใจ
มาพบกับคนอื่นๆ ถึงแม้เขาจะไม่เชื่อ
แต่เขาก็นึกถึงความหวังอันเลื่อนราง
ว่าข่าวดีนี้เป็นเรื่องจริง ในขณะที่สาวก
กำลังรับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น
พวกเขาพูดคุยถึงหลักฐานต่างๆ
ในคำพยากรณ์ที่พระคริสต์ประทาน
แก่พวกเขา “*ประตูก็นิรโทษแล้วแต่พระ
เยซูเสด็จเข้ามาและทรงยืนอยู่ท่าม
กลางเขาตรัสว่า ‘สันติสุขจงดำรง
อยู่กับท่านทั้งหลาย’*” {DA 807.2}

พระองค์ทรงหันไปหาโรมัส
ตรัสว่า “เอานิ้วของท่านแยงที่นี้
และดูที่มีมือของเรา ยืนมือของท่าน
ออกมาคลำที่สีข้างของเรา อย่า
สงสัยเลย แต่จงเชื่อ” พระดำรัส
เหล่านี้แสดงว่าพระองค์ทรงคุ้นเคย
กับความคิดและคำพูดของโรมัส
สาวกที่สงสัยคนนี้รู้ดีว่าไม่มีเพื่อน
ของเขาคนใดได้เข้าเฝ้าพระเยซูใน
ช่วงเวลาหนึ่งสัปดาห์แล้ว ไม่มีทาง

เลยที่พวกเขาจะทูลพระอาจารย์ เรื่องความไม่เชื่อของเขา เขาเห็น แล้วและยอมรับว่าพระเจ้าผู้ประเสริฐ องค์หนึ่งทรงยืนอยู่ต่อหน้าเขา พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาไม่ประสงค์หลักฐานอื่นใดอีกแล้ว หัวใจของเขาโลดเต้นด้วยความ ปีติยินดี และเขาก็หมอบกราบลง แทบพระบาทของพระเยซูร้องทูลว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์” {DA 807.3}

พระเยซูทรงตอบรับการยอมรับ ของเขา แต่ทรงตำหนิความไม่เชื่อ ของเขาด้วยความอ่อนโยนว่า “เพราะ ท่านเห็นเราท่านจึงเชื่อหรือ? คนที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข” ความเชื่อ ของโรมัสน่าจะเป็นที่พอพระทัย พระคริสต์มากยิ่งขึ้นหากเขาเต็มใจ ที่จะเชื่อตามคำพยานของพวกพี่น้อง ของเขา หากโลกจะทำตามแบบ อย่างของโรมัส จะไม่มีใครสักคน เชื่อจนได้รับความรอด เพราะทุกคน ที่ต้อนรับพระคริสต์จะต้องรับโดย ผ่านคำพยานของผู้อื่น {DA 807.4}

หลายคนทีป่ล่อยตัวให้อยู่ใน ความสงสัยจะแก้ตัวโดยอ้างว่า ถ้า พวกเขามีหลักฐานเหมือนอย่างที่

โรมัสได้รับจากเพื่อนของเขาแล้ว พวกเขาก็จะเชื่อ พวกเขาไม่ตระหนัก เลยว่าพวกเขาไม่ได้มีแค่เพียงหลักฐานนั้นเท่านั้น แต่ยังมีมากกว่านั้น อีก หลายคนทำตัวเหมือนเช่นโรมัสที่ ต้องการรอให้ความสงสัยทั้งหมด ถูกกำจัดออกไปเสียก่อนซึ่งพวกเขา จะไม่มีวันสมปรารถนา กลับกลายเป็น พวกเขาค่อยๆ ได้รับการยืนยันถึง ความไม่เชื่อ คนที่ฝึกตัวเองให้มองใน ด้านมืด คอยบ่นและตำหนินั้นไม่รู้ว่ าดนทำอะไรอยู่ พวกเขากำลังหว่าน เมล็ดพันธุ์แห่งความสงสัยและพวก เขาจะได้เก็บเกี่ยวผลผลิตของความ สงสัย เมื่อถึงเวลาที่ความเชื่อและ ความมั่นใจเป็นสิ่งที่จำเป็นมากที่สุด นั้นหลายคนจะพบว่าตัวเองไม่มี อำนาจที่จะหวังและเชื่อ {DA 807.5}

ด้วยการปฏิบัติของพระเยซู ต่อโรมัส พระองค์ประทานบทเรียน หนึ่งให้แก่ผู้ติดตามของพระองค์ แบบอย่างของพระองค์ทรงสำแดง ให้เราเห็นว่าเราควรปฏิบัติอย่างไร ต่อผู้ที่มีความเชื่ออ่อนแอและผู้ที่มี ความสงสัยซึ่งเห็นได้ชัด พระเยซู ไม่ทรงโหมกระหน่ำคำตำหนิใส่โรมัส และพระองค์ไม่ทรงขัดแย้งกับเขา

พระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์เองให้แก่ผู้สงสัย โธมัสเคยทำตัวไร้เหตุผลที่สุดด้วยการกำหนดเงื่อนไขให้แก่ความเชื่อของตน แต่พระเยซูทรงทำลายอุปสรรคทั้งหมดที่ขวางกั้นด้วยความรักและความเมตตาอย่างโอบอ้อมอารี น้อยครั้งนักที่ความขัดแย้งจะเอาชนะความไม่เชื่อ มันกลับเป็นการตั้งป้อมป้องกันตนเอง และหาที่ยึดและหาข้อแก้ตัวใหม่ แต่

จงเปิดเผยพระเยซูพร้อมทั้งความรัก และพระเมตตาของพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน และแล้วจะได้ยินเสียงออกมาจากริมฝีปากมากมายที่ในอดีตไม่ยอมรับจะร้องประกาศยอมรับออกมาเช่นเดียวกับโธมัสว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์” {DA 808.1}

“พระเยซูทรงพร้อมเสมอที่จะตรัสพระดำรัสแห่งสันติสุขกับจิตวิญญาณที่แบกภาระแห่งความสงสัยและความกลัว พระองค์ทรงรอให้เราเปิดประตูใจ ต้อนรับพระองค์และตรัสว่าจงมาอยู่กับเรา” {DA 803.3}

“พระวิญญาณบริสุทธิ์คือลมหายใจของชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณที่อยู่ในตัวบุคคล
การประทานพระวิญญาณคือการประทานชีวิตของพระคริสต์....
มีเพียงผู้ที่พระเจ้าทรงสอนเช่นนี้และผู้ que พระวิญญาณทรงประกอบกิจ
อยู่ภายในและผู้ที่ในชีวิตแสดงออกถึงชีวิตของพระคริสต์เท่านั้น
ที่จะเป็นตัวแทนมนุษย์เพื่อปฏิบัติพันธกิจในนามของคริสตจักรได้”
{DA 805.3}

ณ ริมฝั่งทะเลสาบอีกครั้ง

บทนี้อ้างอิงจากยอห์น 21:1-22

พระเยซูทรงนัดสาวกของพระองค์ให้ไปพบกันในแคว้นกาลิลี และไม่นานหลังจากสัปดาห์ปลุกปลื้ม พวกเขาก็เร่งเดินทางไปยังที่นั่น การที่พวกเขาจะหายหน้าไปจากกรุงเยรูซาเล็มในช่วงเทศกาลนั้นจะถูกตีความว่าเป็นการไม่พอใจและเป็นกลุ่มคนที่มีความเห็นนอกกรีตด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงรออยู่จนเสร็จสิ้นการถือเทศกาล แต่เมื่องานเทศกาลสิ้นสุดลง พวกเขาก็มุ่งหน้ากลับบ้านด้วยความยินดีเพื่อจะไปพบพระผู้ช่วยให้รอดตามที่พระองค์ทรงบัญชาไว้ {DA 809.1}

สาวกเจ็ดคนรวมตัวอยู่ด้วยกัน พวกเขาสวมใส่เสื้อผ้าของชาวประมงที่ต่ำต้อย พวกเขาอยากจนในทรัพย์สินทางโลก แต่อุดมไปด้วยความรู้และการปฏิบัติในความจริง ซึ่งในสายพระเนตรของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์

แล้ว พวกเขาได้รับตำแหน่งสูงสุดในฐานะครู พวกเขาไม่ได้เป็นนักเรียนในโรงเรียนของพวกผู้พยากรณ์ แต่เป็นเวลาถึงสามปีที่พวกเขาได้รับการสั่งสอนจากพระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลก ภายใต้การสั่งสอนของพระองค์ พวกเขาได้รับการยกระดับขึ้น ฉลาดด้วยปัญญาและได้รับการขัดเกลาเพื่อเป็นตัวแทนในการนำมนุษย์ให้รอบรู้เข้าถึงความจริง {DA 809.2}

เวลาส่วนใหญ่ของพันธกิจแห่งการรับใช้ของพระคริสต์เกิดขึ้นใกล้บริเวณทะเลสาบกาลิลี ในขณะที่พวกสาวกมารวมตัวกันในสถานที่แห่งหนึ่งทีคิดว่าจะไม่ถูกรบกวนนั้น พวกเขาพบว่าตนเองถูกล้อมรอบไปด้วยหลายสิ่งทีเตือนความทรงจำถึงพระเยซูและพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ในทะเลสาบแห่งนี้

ขณะที่ใจของพวกเขากำลังเต็มไปด้วยความหวาดกลัวและพายุรุนแรง กำลังเร่งพาพวกเขาไปสู่ความพินาศนั้น พระเยซูเสด็จดำเนินมาบนคลื่น เพื่อช่วยพวกเขาให้รอด ณ ที่แห่งนี้เองที่พายุร้ายสงบลงด้วยพระดำรัสของพระองค์ บริเวณไกลออกไป ภายในระยะที่สายตามองเห็น คือ ชายหาดที่มีคนกว่าหมื่นคนรับประทานอาหารที่ได้จากขนมปังเพียงไม่กี่ก้อนและปลาไม่กี่ตัว ไม่ไกลนัก คือเมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งเป็นสถานที่ของการอัศจรรย์มากมาย ขณะที่พวกสาวกมองดูสิ่งแวดล้อมเหล่านี้ จิตใจของพวกเขาก็เต็มไปด้วยถ้อยคำและพระราชกิจของพระผู้ช่วยให้รอด {DA 809.3}

ในเวลาพลบค่ำที่แสนสบาย เปโตรผู้ที่ยังคงมีความรักเรือและการตกปลาเช่นเดิมเสนอให้แล่นเรือออกไปทอดอวนจับปลา ทุกคนตอบรับพร้อมกันเพื่อเข้าร่วมแผนการนี้ พวกเขาจำเป็นต้องมีอาหารและเครื่องนุ่งห่ม ซึ่งรายได้จากการจับปลาที่ประสบความสำเร็จในเวลากลางคืนจะมอบให้พวกเขาได้ ดังนั้น พวกเขาจึงแล่นเรือออกไป แต่

พวกเขาจับปลาไม่ได้เลย พวกเขาทำงานทั้งคืนแต่ไม่ประสบผล ตลอดคืนที่เหนื่อยล้าพวกเขาพูดกันถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ไม่ได้อยู่กับพวกเขา และหวนคิดถึงเหตุการณ์อัศจรรย์หลายอย่าง que พวกเขาได้เห็นในพระราชกิจของพระองค์ที่ริมฝั่งทะเล พวกเขาสงสัยอนาคตของตนเอง และเริ่มเศร้าใจกับอนาคตที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขา {DA 810.1}

ตลอดเวลาเหล่านั้น มีบุคคลท่านหนึ่งประทับอยู่บนฝั่งทรงเฝ้ามองอยู่ ทรงใช้สายพระเนตรของพระองค์เฝ้าติดตามดูพวกเขาโดยไม่ทรงปรากฏตัวให้เห็น คำคืนอันยาวนานผ่านพ้นไป เช้าวันใหม่ก็มาถึง เรืออยู่ห่างจากฝั่งเพียงเล็กน้อย พวกสาวกเห็นคนแปลกหน้าท่านหนึ่งประทับอยู่ที่ชายหาดกล่าวทักทาย พวกเขาด้วยคำถามว่า “ลูกเอ๋ย ยังไม่ได้ปลาหรือ?” เมื่อพวกเขาตอบว่า “ยัง” “พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ‘จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือ แล้วจะได้ปลามากมาย’ เขาจึงทอดอวนลงและได้ปลาจำนวนมาก จนลากอวนขึ้นไม่ไหว” {DA 810.2}

ยอห์นจำคนแปลกหน้าได้และ

ร้องอุทากับเปโตรว่า “เป็นองค์
พระผู้เป็นเจ้า” เปโตรปีติยินดีอย่าง
ล้นพ้นและดีใจมากจนกระโดดลงไป
ในน้ำด้วยความกระตือรือร้นและใน
ไม่ช้าก็มายืนอยู่เคียงข้างพระอาจารย์
ของเขา สาวกคนอื่นๆ ตามมาในเรือ
และลากอวนที่เต็มไปด้วยปลา “เมื่อ
พวกเขาขึ้นมานบนฝั่งก็เห็นถ่านติด
ไฟอยู่ มีปลาวางอยู่ข้างบน และมี
ขนมปัง” {DA 810.3}

พวกเขาประหลาดใจเกินกว่า
ที่จะถามว่าไฟและอาหารมาจากไหน
“พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า ‘เอาปลา
ที่เพิ่งจับได้มาบ้าง’” เปโตรรีบไป
ยังอวนที่เขาเป็นคนทอดลงไปในน้ำ
และช่วยพี่น้องลากอวนเข้ามายังฝั่ง
หลังจากทำงานเสร็จและเตรียมการ
เสร็จเรียบร้อยแล้วพระเยซูทรงบัญชา
สาวกให้มาร่วมรับประทานอาหาร
พระองค์ทรงหักอาหารและแบ่งให้
พวกเขา คนทั้งเจ็ดก็เห็นและจำได้
ในเวลานี้ ภาพการอัศจรรย์ของการ
เลี้ยงคนห้าพันตรงบริเวณไหล่เขา
ได้กลับมายังความคิดของพวกเขา
แต่ความยำเกรงอย่างลึกซึ้งนำพิศวง
ปกคลุมอยู่เหนือพวกเขา และใน
ความเงิบพวกเขาจ้องมองพระ

ผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงคืนพระชนม์
{DA 810.4}

พวกเขาหวนนึกถึงภาพริมฝั่ง
ทะเลสาบเมื่อพระเยซูทรงเรียกให้
พวกเขาติดตามพระองค์ พวกเขา
จำได้ดีว่าพวกเขาได้ทำตามพระ
บัญชาให้แล่นเรือออกไปยังที่ลึกและ
ปล่อยอวนลงไปและมีปลาติดอวน
มากจนอวนจะขาด แล้วพระเยซูตรัส
สั่งให้พวกเขาทิ้งเรือประมงและทรง
สัญญาที่จะให้พวกเขาจับคนเหมือน
จับปลา พระองค์ทรงทำการอัศจรรย์
อีกครั้งเพื่อให้พวกเขาหวนคิดถึง
ภาพเก่าที่จะสร้างความประทับใจที่
ลึกซึ้งยิ่งขึ้น พระองค์ทรงประกอบกิจ
นี้เพื่อประสงค์จะนำพระมหาบัญชา
มาประทานให้สาวกอีกครั้ง พระองค์
ทรงสำแดงให้พวกเขาเห็นว่าการ
สิ้นพระชนม์ของพระอาจารย์ไม่ได้
ทำให้สัญญาผูกมัดอ่อนลงไปแม้แต่น้อย
แม้ว่าพวกเขาอาจจะไม่มี
พระองค์อยู่ด้วยและขาดแคลนเงิน
สนับสนุนที่เคยได้จากการทำมาหา
เลี้ยงชีพในอดีตก็ตาม พระผู้ช่วยให้
รอดผู้ทรงชนม์ยังคงใส่พระทัย
ดูแลพวกเขาอยู่ ในขณะที่พวกเขา
ทำงานรับใช้พระองค์อยู่นั้น พระองค์

จะทรงจัดเตรียมตามความต้องการ
ของพวกเขา และในการที่พระเยซู
ทรงบอกให้พวกเขาหย่อนอวนลง
ทางด้านขวาของเรือนั้นเป็นเพราะ
พระองค์ทรงมีพระประสงค์บางอย่าง
ด้านนั้นคือด้านที่พระองค์ประทับอยู่
บนฝั่ง ด้านนั้นเป็นด้านของความเชื่อ
หากพวกเขาทำงานรับใช้โดยมีความ
สัมพันธ์กับพระองค์ ซึ่งหมายความว่า
มีอำนาจของพระเจ้าผสมผสานเข้ากับการ
ลงแรงของมนุษย์แล้ว พวกเขาจะ
ไม่พลาดจากความสำเร็จ {DA 810.5}

มีอีกบทเรียนหนึ่งที่พระคริสต์
ทรงประสงค์จะประทานให้ซึ่งเกี่ยว
ข้องกับเปโตรโดยเฉพาะ การปฏิเสธ
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเปโตรเป็นเรื่อง
น่าอับอายซึ่งตรงข้ามอย่างสิ้นเชิง
กับการแสดงออกอย่างเปิดเผยถึง
ความจงรักภักดีของเขาที่มีต่อพระ
อาจารย์ เขาหล่นเกียรติพระคริสต์และ
ทำให้พี่น้องไม่ไว้วางใจเขา พวกเขา
คิดว่าจะไม่มีวันยอมให้เปโตรรับ
ตำแหน่งเดิมในกลุ่มของพวกเขาอีก
และตัวเขาเองก็คิดว่าตนสูญเสีย
ความไว้วางใจไปแล้ว ก่อนที่เขาจะ
ได้รับการทรงเรียกให้กลับคืนมารับ
งานของอัครทูตอีกครั้ง เขาจะต้อง

ให้หลักฐานที่แสดงออกถึงการกลับใจ
หากปราศจากขั้นตอนนี้ ถึงแม้เขา
จะกลับใจจากบาปแล้วก็ตาม บาป
นั้นก็ยังอาจทำลายอิทธิพลของเขา
ในฐานะผู้รับใช้ของพระคริสต์ได้
พระผู้ช่วยให้รอดประทานโอกาส
ให้เขาได้รับความมั่นใจจากพี่น้อง
กลับคืนมาอีกครั้ง และเพื่อกำจัด
คำตำหนิที่เขานำมาซึ่งข่าวประเสริฐ
เท่าที่จะทำได้ {DA 811.1}

นี่เป็นอีกหนึ่งบทเรียนที่ให้แก่
ผู้ติดตามทั้งหมดของพระคริสต์ ข่าว
ประเสริฐไม่เคยประนีประนอมกับ
ความชั่ว ข่าวประเสริฐไม่เคยแก้ตัว
ให้บาป บาปที่ทำในที่ลับจะต้องสาร
ภาพบาปนั้นอย่างลับๆ ต่อพระเจ้า
แต่บาปที่ทำกันอย่างเปิดเผย จะ
ต้องสารภาพอย่างเปิดเผย คำตำหนิ
ที่มาจากบาปของสาวกถูกโยนใส่
พระคริสต์ เรื่องนี้ทำให้ซาตานได้รับ
ชัยชนะและทำให้จิตวิญญาณที่หวั่น
ไหวรู้สึกสะอึด สิ่งที่สาวกพอจะทำ
ได้ในการกำจัดคำตำหนิออกไปก็คือ
การแสดงหลักฐานของการกลับใจ
ออกมาให้เห็น {DA 811.2}

ขณะที่พระคริสต์และเหล่า
สาวกรับประทานอาหารด้วยกันที่

ริมฝั่งทะเลสาบ พระผู้ช่วยให้รอด
ตรัสกับเปโตรว่า “ซีโมนบุตรยอห์น
เอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกนี้หรือ?”
คำว่าพวกนี้หมายถึงพี่น้องของเขา
เปโตรเคยประกาศไปแล้วครั้งหนึ่งว่า
“แม้ทุกคนจะทิ้งพระองค์ไป ข้าพระ
องค์จะไม่มีความมั่นคงเลย” มัทธิว
26:33 แต่ในเวลานี้เขาประเมินตัวเอง
อย่างถูกต้องมากยิ่งขึ้นว่า “ใช่ องค์
พระผู้เป็นเจ้า” เขาพูด “พระองค์
ทรงทราบข้าพระองค์รักพระองค์”
ไม่มีการตอบรับอย่างแรงกล้าว่า
ความรักของเขายิ่งใหญ่กว่าของพี่น้อง
ของเขา เขาไม่ได้พูดแสดงความคิด
เห็นของตัวเองในเรื่องการอุทิศตน
ของเขา เขาอ้อนวอนให้พระองค์ผู้
ทรงสามารถอ่านจุดมุ่งหมายทั้งหมด
ในหัวใจให้เป็นผู้ตัดสินความจริงใจ
ของเขาโดยกล่าวว่า “พระองค์ทรง
ทราบข้าพระองค์รักพระองค์” และ
พระเยซูทรงบัญชาว่า “จงเลี้ยงดู
ลูกแกะของเราเถิด” {DA 811.3}

พระเยซูทรงนำพระดำรัสครั้ง
ก่อนมาทดสอบเปโตรอีกครั้งหนึ่งว่า
“ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเรา
หรือ?” ครั้งนี้พระองค์ไม่ตรัสถาม
เปโตรว่าเขารักพระองค์มากกว่า

พี่น้องของเขาหรือไม่ คำตอบครั้งที่
สองก็เหมือนกับครั้งแรกโดยปราศ-
จากความเชื่อมั่นที่โอ้อวดเกินควร
“ใช่ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรง
ทราบข้าพระองค์รักพระองค์”
พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงดูแลแกะ
ของเราเถิด” อีกครั้งหนึ่งที่พระผู้ช่วยให้
รอดทรงตั้งคำถามที่หลักแหลมว่า
“ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเรา
หรือ?” เปโตรเสียใจ เขาคิดว่าพระ
เยซูทรงสงสัยในความรักของเขา
เขารู้ดีว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา
มีสาเหตุที่จะไม่ไว้วางใจในตัวเขา
และด้วยหัวใจที่ปวดร้าวเขาตอบว่า
“องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบ
ทุกสิ่ง พระองค์ทรงรู้ว่าข้าพระองค์
รักพระองค์” พระเยซูตรัสกับเขา
อีกครั้งว่า “จงเลี้ยงดูแกะของเราเถิด”
{DA 812.1}

สามครั้งที่เปโตรปฏิเสธองค์
พระผู้เป็นเจ้าของเขาอย่างเปิดเผย
และสามครั้งที่พระเยซูทรงตั้งความ
มั่นใจในความรักและความภักดีของ
เขาออกมาจากตัวเขาโดยทรงรูก
ด้วยคำถามจีจุดนั้นซึ่งเป็นดังหัวลูกศร
ปลายแหลมทิ่มแทงเข้าไปในหัวใจ
ที่บาดเจ็บของเขา ต่อหน้าสาวกที่

ร่วมชุมนุมกันนี้ พระเยซูทรงเปิดเผยความจริงใจของการกลับใจของเปโตร และทรงแสดงให้เห็นว่าสาวกคนหนึ่งที่ดีที่เคยเฝ้าอดบัตน์ถ่อมตนลงแล้วอย่างสมบูรณ์เพียงไร {DA 812.2}

โดยธรรมชาติแล้ว เปโตรเป็นคนเปิดเผยและหุนหันพลันแล่นและขาดานใช้ประโยชน์จากลักษณะเหล่านี้เพื่อทำให้เขาล้ม ก่อนที่เปโตรจะล้มลง พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ขาดานขอพวกท่านไว้ เพื่อจะผิดร้อนเหมือนผิดชาวสาเลิ แต่เราอธิษฐานเผื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้ขาด และเมื่อท่านหันกลับแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้งหลายของท่าน” ลูกา 22:31, 32 บัดนี้เวลานั้นมาถึงแล้ว และเห็นได้อย่างชัดเจนว่ามีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในตัวเปโตร คำถามทดสอบอย่างใกล้ชิดขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้เรียกคำตอบที่เฝ้าอดบัตน์พองใจในตนเอง จากความอภัยศอดสุและการกลับใจของเขาเนื่อเอง เปโตรจึงได้รับการเตรียมพร้อมที่จะทำหน้าที่ผู้เลี้ยงแกะได้ดีขึ้นกว่าเมื่อก่อน {DA 812.3}

ภาระกิจแรกที่พระคริสต์ทรง

มอบหมายเปโตรเพื่อฟื้นฟูเขากลับคืนสู่พันธกิจคือการเลี้ยงลูกแกะเนื่อเป็นงานที่เปโตรมีประสบการณ์เพียงเล็กน้อย เป็นงานที่ต้องการความเอาใจใส่และความอ่อนโยนและความอดทนและความพากเพียรบากบั่น เป็นพระบัญชาให้เขาเอาใจใส่ผู้ที่มีความเชื่อใหม่ ให้สอนคนขาดความรู้ ให้เปิดพระคัมภีร์กับพวกเขา และอบรมสั่งสอนพวกเขาเพื่อทำงานให้เกิดประโยชน์ในการรับใช้พระคริสต์ ก่อนหน้านั้นเปโตรไม่เหมาะที่จะทำงานนี้ หรือไม่แม้แต่จะเข้าใจความสำคัญของงาน แต่เนื่อเป็นงานที่พระเยซูทรงเรียกร้องให้เขาทำในเวลานี้ ประสบการณ์ความทุกข์ทรมานและการกลับใจของตัวเองเขาเองได้เตรียมเขาไว้สำหรับงานนี้ {DA 812.4}

ก่อนที่เขาจะล้ม เปโตรมักจะพูดออกไปโดยไม่ยั้งคิดจากแรงกระตุ้นที่เกิดขึ้นในเวลานั้น เขาพร้อมเสมอที่จะแก้ไขผู้อื่นและแสดงความคิดเห็นของตนออกมาก่อนที่จะเข้าใจตัวเองหรือในสิ่งที่จะพูดอย่างถ่องแท้ แต่เปโตรที่กลับใจแล้วเป็นคนละคนกัน เขายังคงมีความศรัทธาอันแรงกล้า

เหมือนเดิม แต่พระคุณของพระคริสต์ ควบคุมความกระตือรือร้นเกินไป ของเขาไว้ เขาไม่ได้เป็นคนหุนหัน มั่นใจในตนเองและยกตนขึ้นอีก ต่อไป แต่สงบ ควบคุมตนได้และว่า นอนสอนง่าย เขาจึงเลี้ยงลูกแกะ รวมทั้งแกะในฝูงแกะของพระคริสต์ ได้ {DA 812.5}

วิธีของพระเจ้าช่วยให้รอดที่ ปฏิบัติต่อเปโตรมีบทเรียนสำหรับ เขาและพี่น้องของเขา เป็นบทเรียน ที่สอนพวกเขาให้เข้าหาผู้ลี้ภัยละเมิด ด้วยความอดทน ความเห็นอกเห็นใจ และความรักที่ให้อภัย แม้ว่าเปโตร จะปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา แต่ความรักที่พระเยซูทรงมีให้แก่ เขานั้นไม่เคยเปลี่ยนแปลง ผู้ช่วย ผู้เลี้ยงแกะควรมีความรักเช่นนี้ให้ กับแกะและลูกแกะที่มอบไว้ให้อยู่ ในการดูแลของพวกเขา เมื่อเปโตร จดจำความอ่อนแอและความล้มเหลว ของเขาได้ เขาก็จะปฏิบัติต่อฝูงแกะ ด้วยความอ่อนโยนเช่นเดียวกับที่ พระคริสต์ทรงปฏิบัติต่อเขา {DA 815.1}

คำถามที่พระคริสต์ทรงถาม เปโตรนั้นสำคัญมาก พระองค์ทรง

กล่าวถึงเงื่อนไขเพียงข้อเดียวของ การอยู่ในหน้าที่ของการเป็นสาวก และการรับใช้ “ท่านรักเราหรือ?” พระองค์ตรัส นี่เป็นคุณสมบัติที่ สำคัญจำเป็นที่สุด ถึงแม้เปโตรจะ มีคุณสมบัติอื่นๆ แต่ถ้าปราศจาก ความรักของพระคริสต์ เขาก็เป็น ผู้เลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าที่ชื่อสัตย์ ไม่ได้ ความรอบรู้ ความเมตตากรุณา ความคล่องแคล่วทางวาจา ความ กตัญญู และความรื้อนรนเป็นตัวช่วย ในการประกอบการดี แต่ถ้าไม่มี ความรักของพระเยซูในใจ งานของ คริสเตียนผู้รับใช้ก็จะล้มเหลว {DA 815.2}

พระเยซูทรงดำเนินไปกับ เปโตรตามลำพังเพราะมีบางเรื่องที่ พระองค์ประสงค์จะสื่อสารกับเขา เท่านั้น ก่อนพระองค์สิ้นพระชนม์ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “*ที่ที่เราจะไป นั้น ท่านจะตามเราไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ แต่ท่านจะตามไปภายหลัง*” เปโตร จึงตอบว่า “*องค์พระผู้เป็นเจ้า ทำไม ข้าพระองค์ถึงตามพระองค์ไปเดี๋ยวนี้ ไม่ได้? ข้าพระองค์จะสละชีวิตเพื่อ พระองค์*” ยอห์น 13:36, 37 เมื่อเขา พุดอย่างนี้ เขาไม่ทราบมาก่อนว่า

พระบาทของพระคริสต์จะนำไปสู่ความสูงและลึกเท่าใด เปโตรล้มเหลวเมื่อการทดสอบมาถึง แต่เขาต้องมีโอกาสพิสูจน์ความรักที่เขา มีต่อพระคริสต์อีกครั้ง พระผู้ช่วยให้รอดทรงเปิดเผยอนาคตของเขาให้แก่เขาเพื่อเขาจะได้รับการเสริมกำลังสำหรับการทดสอบความเชื่อครั้งสุดท้ายของตน พระองค์ตรัสบอกเขาว่าหลังจากที่เขาใช้ชีวิตอย่างมีประโยชน์แล้ว เมื่อเขาอายุมากขึ้นกำลังร่วงโรยลง เขาจะได้ทำตามองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาอย่างแน่นอน พระเยซูตรัสว่า “เมื่อท่านยังหนุ่ม ก็คาดเอวของท่านเองและเดินไปไหนๆ ตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อแก่แล้ว ท่านจะเหี่ยวดมือออกและจะมีคนมาคาดเอวของท่าน และพาไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป (ที่พระองค์ตรัสอย่างนั้นก็เพื่อชี้ให้เห็นว่าเปโตรจะถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยการตายแบบใด)” {DA 815.3}

ด้วยประการฉะนี้พระเยซูทรงแจ้งให้เปโตรทราบถึงลักษณะการตายของเขา พระองค์ยังตรัสไว้อีกว่าหน้าถึงการเหี่ยวดมือออกบนไม้กาง

เขน อีกครั้งพระองค์ทรงเชิญชวนสาวกของพระองค์ว่า “จงตามเรามาเถิด” เปโตรไม่รู้สึกรอคอยจากการเปิดเผยนี้ เขาเต็มใจที่จะทนทุกข์ทรมานจนตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา {DA 815.4}

ก่อนหน้านี้ เปโตรรู้จักพระคริสต์ตามฝ่ายเนื้อหนังเหมือนเช่นคนมากมายรู้จักพระองค์ในเวลานี้ แต่เขาไม่ได้ถูกจำกัดเช่นนั้นอีกต่อไป เขาไม่ได้รู้จักพระองค์ในลักษณะเหมือนกับที่เขาเคยรู้จักพระองค์จากการคบหากับพระองค์ในความเป็นมนุษย์อีกต่อไป เขาเคยรักพระองค์ในฐานะมนุษย์คนหนึ่งคือในฐานะอาจารย์ที่สวรรค์ประทานมาให้ บัดนี้เขารักพระองค์ในฐานะพระเจ้า เขาเรียนรู้ว่าพระคริสต์ทรงเป็นทุกสิ่ง บัดนี้เขาเตรียมพร้อมที่จะร่วมแบ่งรับพันธกิจแห่งการเสียสละขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในที่สุดเมื่อเขาถูกนำไปยังกางเขน เขาเองขอร้องให้ตรึงเขากับกางเขนในลักษณะกลับหัวลงล่าง เขาคิดว่าการตรึงกางเขนในลักษณะเดียวกับพระอาจารย์เป็นเกียรติที่สูงส่งเกินไป {DA 815.5}

พระดำรัสที่ตรัสกับเปโตรว่า

“จงตามเรามาเถิด” เต็มไปด้วย
คำแนะนำสั่งสอน บทเรียนที่ประทาน
ให้ไม่เพียงมีไว้สำหรับความตาย
ของเขาเท่านั้นแต่สำหรับทุกอย่างก้าว
ของชีวิต ก่อนหน้านี้เปโตรมีแนวโน้ม
ที่จะลงมือทำโดยไม่ฟังพาใคร เขา
พยายามที่จะวางแผนเพื่อพระราชกิจ
ของพระเจ้าแทนที่จะเฝ้ารอเพื่อ
ปฏิบัติตามแผนของพระเจ้า แต่เขา
ไม่ได้รับสิ่งใดจากการเร่งรุดเดินนำ
หน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยซูทรง
บัญชาว่า “จงตามเรามาเถิด” อย่างวิ้ง
นำหน้าเรา เพื่อเจ้าจะไม่ต้องไปเผชิญ
หน้ากับบรรดาสมุนของซาตานโดย
ลำพัง ให้นำนำหน้าเจ้าไปและศัตรู
จะเอาชนะเจ้าไม่ได้ {DA 816.1}

ขณะที่เปโตรเดินเคียงข้าง
พระเยซู เขาเห็นยอห์นกำลังเดิน
ตามมา ความปรารถนาหนึ่งเกิดขึ้น
กับเขาคืออยากรู้อนาคตของยอห์น
และเขา “จึงทูลถามพระเยซูว่า ‘องค์
พระผู้เป็นเจ้า คนนี้จะเป็นยังไบบ้าง?’
พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘ถ้าเราอยาก
ให้เขาอยู่จนกว่าเราจะมา มันเกี่ยว
อะไรกับท่าน? จงตามเรามาเถิด’”
เปโตรควรพิจารณาว่าองค์พระผู้เป็น
เจ้าของเขาจะเปิดเผยทุกสิ่งที่ดีที่สุดใน

ที่เขาควรรู้ให้แก่เขา เป็นหน้าที่ของ
ทุกคนที่จะต้องติดตามพระคริสต์
โดยไม่ต้องวิตกกังวลเกินควรกับงาน
ที่ถูกมอบหมายให้แก่ผู้อื่น ในการ
พูดถึงยอห์นที่ว่า “ถ้าเราอยากให้
เขาอยู่จนกว่าเราจะมา” พระเยซู
ไม่ได้ให้คำรับรองว่าสาวกคนนี้จะ
มีชีวิตอยู่จนกว่าพระเจ้าจะเสด็จมา
ครั้งที่สอง พระองค์เพียงแค่ยืนยัน
ถึงอำนาจสูงสุดของตัวพระองค์เอง
เท่านั้น และถึงแม้พระองค์ทรง
ประสงค์จะให้เปโตรเป็นเช่นนั้นก็จะไม่ส่ง
ผลกระทบอันใดต่อพันธกิจของเปโตร
อนาคตของทั้งยอห์นและเปโตรอยู่
ในพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ของพวกเขา การเชื่อฟังโดยการ
ติดตามพระองค์เป็นหน้าที่ที่จำเป็น
สำหรับแต่ละคน {DA 816.2}

ในทุกวันนี้มีสักกี่คนที่ทำตัว
เหมือนเปโตร! พวกเขาสนใจใน
กิจกรรมของผู้อื่นและกระตือรือร้น
ที่จะรู้หน้าที่ของผู้อื่น ในขณะที่ตัวเอง
ตกอยู่ในอันตรายจากการละเลย
หน้าที่ของตนเอง เป็นหน้าที่ของเรา
ที่จะมองไปยังพระคริสต์และติดตาม
พระองค์ เราจะมองเห็นความผิดพลาด
ในชีวิตของผู้อื่นและขบถพร่องใน

ลักษณะอุปนิสัยของพวกเขา มนุษยชาติถูกห้อมล้อมด้วยความบกพร่องอ่อนแอ แต่ในพระคริสต์เราจะพบความสมบูรณ์แบบ เมื่อเราเพ่งมองพระองค์เราจะได้รับการเปลี่ยนแปลง {DA 816.3}

ยอห์นมีชีวิตอยู่จนอายุแก่ชรา มาก เขาได้เห็นการทำลายกรุงเยรูซาเล็มและความพินาศของวิหารอันโอ่อ่าซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการทำลายล้างครั้งสุดท้ายของโลก ยอห์นติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาอย่างใกล้ชิดจนถึงวันสุดท้ายของชีวิต ภาระในคำพยานของเขาที่ส่งไปยังคริสตจักรคือ “ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักกันและกัน” “ผู้ที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงอยู่ในคนนั้น” 1 ยอห์น 4:7, 16 {DA 816.4}

เปโตรได้รับการแต่งตั้งให้กลับไปอยู่ในตำแหน่งของอัครสาวก แต่เกียรติและสิทธิอำนาจที่เขาได้รับจากพระคริสต์ไม่ได้ทำให้เขามีอำนาจสูงสุดอยู่เหนือพี่น้องของเขา เรื่องนี้พระคริสต์ตรัสไว้อย่างชัดเจนเมื่อทรงตอบคำถามของเปโตรที่ว่า “คนนี้จะเป็นอย่างไบบ้าง?” พระองค์ตรัสว่า

“มันเกี่ยวอะไรกับท่าน? จงตามเรา มาเถิด” เปโตรไม่ได้รับเกียรติให้เป็นประมุขของคริสตจักร ความโปรดปรานซึ่งพระคริสต์ทรงแสดงออกโดยการให้อภัยที่เขาละทิ้งความเชื่อและทรงมอบความไว้วางใจให้เขาเลี้ยงดูและรวมถึงความเชื่อสัตย์ของเปโตรเองในการติดตามพระคริสต์ ส่งผลให้เขาเอาชนะความเชื่อมันจากพี่น้องของเขาได้ เขามีอิทธิพลมากในคริสตจักร แต่บทเรียนที่พระคริสต์ทรงสอนเขาที่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลีนั้นเปโตรได้นำติดตัวเขาไปตลอดชีวิต เขาเขียนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ถึงคริสตจักรไว้ว่า {DA 817.1}

“เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงตักเตือนบรรดาผู้อาวุโสในพวกท่าน ในฐานะที่ข้าพเจ้าก็เป็นทั้งผู้อาวุโสและเป็นพยานถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และเป็นหุ้นส่วนที่จะรับศักดิ์ศรีที่กำลังจะปรากฏ จงเลี้ยงดูฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่ท่ามกลางพวกท่าน [โดยเอาใจใส่ดูแล] ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ [ตามพระประสงค์ของพระเจ้า] ไม่ใช่ด้วยใจโลภในทรัพย์สิ่งของ แต่ด้วยใจกระตือรือร้นและไม่เป็นเหมือน

ผู้ใช้อำนาจบาตรใหญ่ข่มขี่ผู้ที่อยู่ใน ผู้ยิ่งใหญ่เสด็จมาปรากฏ พวกท่าน
ความดูแล แต่ให้เป็นแบบอย่างแก่ จะได้รับมงกุฎแห่งศักดิ์ศรีที่ไม่มีวัน
ร่วงโรย” 1 เปโตร 5:1-4 {DA 817.2}

เมื่อ “พระเยซูทรงบอกให้พวกเขาหย่อนอวนลงทางด้านขวาของเรือนั้น
เป็นเพราะ....ด้านนั้นคือด้านที่พระองค์ประทับอยู่บนฝั่ง ด้านนั้นเป็นด้าน
ของความเชื่อ หากพวกเขาทำงานรับใช้โดยมีความสัมพันธ์กับพระองค์
ซึ่งหมายความว่าอำนาจของพระเจ้าผสมผสานเข้ากับการลงแรงของมนุษย์แล้ว
พวกเขาจะไม่พลาดจากความสำเร็จ” {DA 810.5}

“พระเยซูทรงบัญชาว่า
'จงตามเราเถิด' หรือนำหน้าเรา เพื่อเจ้าจะไม่ต้องไปเผชิญหน้ากับ
บรรดาสมุนของซาตานโดยลำพัง ให้เรานำหน้าเจ้าไป
และศัตรูจะเอาชนะเจ้าไม่ได้” {DA 816.1}

จงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ

อ้างอิงจาก มัทธิว 28:16-20

ขณะที่พระคริสต์ประทับอยู่
ห่างจากพระที่นั่งในสวรรค์ของพระ
องค์เพียงก้าวเดียวนั้น พระองค์ทรง
มอบหมายหน้าที่ให้แก่บรรดาสาวก
“สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี
ในแผ่นดินโลกก็ดีทรงมอบไว้แก่เรา
แล้ว” พระองค์ตรัส “พวกท่านจงออกไป
ไปทั่วโลก ประกาศข่าวประเสริฐแก่
มนุษย์ทุกคน” มาระโก 16:15 พระ
คำรัสนี้ถูกกล่าวซ้ำครั้งแล้วครั้งเล่า
เพื่อสาวกจะเข้าใจถึงความสำคัญ
แสงสว่างของพระเจ้าส่องสว่างออก
ไปด้วยลำแสงแรงกล้าอย่างชัดเจน
ท่ามกลางมนุษย์ทุกคนที่อาศัยอยู่
ในแผ่นดินโลก ทั้งคนระดับสูงและ
ระดับต่ำ คนมั่งมีและคนยากจน
สาวกจะร่วมมือกับพระผู้ไถ่ในพันธกิจ
ของการช่วยคนทั้งหลายในโลกให้
ได้รับความรอด {DA 818.1}

พระคริสต์ประทานพระบัญชา

ให้แก่สาวกสิบสองคนขณะที่ทรงพบ
กับพวกเขาในห้องชั้นบน แต่บัดนี้
จะทรงมอบหมายหน้าที่นี้ให้แก่คน
จำนวนมากขึ้น ในการชุมนุมกันบน
ภูเขาคาโนในแคว้นกาลิลี ผู้เชื่อทั้งหมด
เท่าที่เรียกกันมาได้นั้น ได้มาร่วม
ชุมนุมกันแล้ว เรื่องการประชุมนี้
พระองค์เองทรงกำหนดเวลาและ
สถานที่ไว้แล้วก่อนที่จะสิ้นพระชนม์
ทูตสวรรค์ที่อุโมงค์ฝังศพเตือนสาวก
ให้ระลึกถึงพระสัญญาของพระเยซู
ที่จะพบกับพวกเขาในแคว้นกาลิลี
พระสัญญานี้ถูกกล่าวซ้ำให้แก่ผู้เชื่อ
ที่มาร่วมชุมนุมในกรุงเยรูซาเล็มใน
ช่วงสัปดาห์ของเทศกาลปัสกา และ
จากคนเหล่านั้นส่งต่อไปถึงอีกหลาย
คนที่ยังตกอยู่ในความทุกข์โศกจาก
การสิ้นพระชนม์ขององค์พระผู้เป็น
เจ้า พวกเขาทุกคนจึงเฝ้าคอยด้วย
ความใส่ใจอย่างแรงกล้าที่จะได้มา

เข้าร่วมการสนทนาในครั้งนี พวกเขากันเดินทางไปยังสถานที่นัดหมายโดยใช้ทางอ้อมและมาจากทั่วสารทิศเพื่อจะได้ไม่ปลุกความสงสัยของพวกยิวที่มีใจริษยา พวกเขາเหล่านั้นพากันมาด้วยใจพิศวงถึงข่าวที่ได้รับ ต่างสนทนากันถึงเรื่องพระคริสต์อย่างกระตือรือร้น {DA 818.2}

เมื่อถึงเวลานัดหมาย มีผู้เชื่อประมาณห้าร้อยคนรวมกันเป็นกลุ่มขนาดเล็กบนไหล่เขา ต่างรื้อนรันทันจะได้ฟังเรื่องของพระคริสต์จากคนที่ได้เห็นพระองค์นับตั้งแต่ทรงคืนพระชนม์จากความตาย พวกสาวกเดินจากกลุ่มนี้ไปยังกลุ่มนั้นพร้อมทั้งบอกเล่าเรื่องที่พวกเขาได้เห็นและได้ยินเกี่ยวกับพระเยซู และชี้แจงเหตุผลจากพระคัมภีร์เหมือนเช่นที่พระเยซูทรงอธิบายพวกเขา โรมัสสาธยายถึงเรื่องความไม่เชื่อของเขาและเล่าว่าความสงสัยของเขาถูกกวาดทิ้งไปหมดได้อย่างไร ในทันใดนั้นพระเยซูเสด็จมาประทับอยู่ท่ามกลางพวกเขา ไม่มีใครบอกได้ว่าพระองค์เสด็จมาจากทิศทางไหน และเสด็จมาอย่างไร คนมากมายที่อยู่

ในที่นั้นไม่เคยเห็นพระองค์มาก่อน แต่พวกเขาเห็นรอยตะปูจากการตรึงกางเขนที่พระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ พระพักตร์ของพระองค์มีลักษณะเหมือนพระพักตร์ของพระเจ้า และเมื่อคนทั้งหลายเห็นพระเยซูพวกเขาก็ก้มกราบลงนมัสการพระองค์ {DA 818.3}

แต่มีบางคนสงสัย ซึ่งมักจะเป็นเช่นนี้เสมอ ยังมีคนที่เชื่อยาก และพวกเขาก็เอาตัวเองไปอยู่ฝั่งเดียวกับพวกขี้สงสัย คนเหล่านี้สูญเสียมากเนื่องจากการไม่เชื่อของตนเอง {DA 819.1}

ครั้งนี้เป็นครั้งเดียวภายหลังจากการทรงคืนพระชนม์ที่พระเยซูทรงพบปะสนทนากับผู้เชื่อจำนวนมากมายเช่นนี้ พระองค์เสด็จมาและตรัสกับพวกเขาว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว” สาวกกราบลงนมัสการพระองค์ก่อนที่พระองค์ตรัส แต่ถ้อยคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ซึ่งความตายเคยปิดไว้ทำให้สาวกตื่นเต้นด้วยอำนาจที่แปลกประหลาด บัดนี้พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงชนม์ หลาย

คนเคยเห็นพระคริสต์ทรงใช้ฤทธิ์อำนาจของพระองค์รักษาคนเจ็บป่วย และควบคุมตัวแทนของซาตาน พวกเขาเชื่อว่าพระองค์ทรงมีอำนาจที่จะจัดตั้งแผ่นดินของพระองค์ขึ้นที่กรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงมีอำนาจที่จะปราบการขัดขวางทั้งปวง และทรงมีอำนาจเหนือธรรมชาติ พระองค์ทรงเคยห้ามคลื่นลม ทรงดำเนินบนพื้นทะเลที่มีพองคลื่นสีขาว พระองค์ทรงปลุกคนตายแล้วให้คืนชีพได้ บัดนี้พระองค์ทรงประกาศว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมด” ทรงมอบไว้ให้แก่พระองค์แล้ว ถ้อยคำที่พระเยซูตรัสได้โดยกระตือรือร้นของคนที่ทั้งหลายที่ได้ฟังพระองค์ให้สูงขึ้นเหนือสรรพสิ่งทางโลกและสิ่งชั่วครวไปยังสิ่งที่ยั่งยืนอยู่ชั่วกาลนิรันดร์ในสวรรค์ พวกเขาเหล่านั้นคิดถึงแต่สิ่งที่สูงส่งที่สุดคือพระเกียรติยศและพระสิริของพระองค์ {DA 819.2}

ถ้อยคำที่พระคริสต์ตรัสบนไหล่เขาเป็นการประกาศให้ทราบว่าการถวายบูชาของพระองค์เพื่อมนุษย์ทั้งปวงนั้นเสร็จสิ้นและสมบูรณ์แล้ว เงื่อนไขของการลบล้างบาปได้รับการปฏิบัติสำเร็จครบถ้วนแล้ว พระ

ราชกิจที่พระองค์เสด็จมาเพื่อประกอบกิจในโลกนี้สำเร็จแล้วด้วยความเรียบร้อย พระองค์กำลังจะเสด็จไปยังพระที่นั่งของพระเจ้าเพื่อไปรับเกียรติยศจากเหล่าทูตสวรรค์ ศักดิ์เทพและบรรดาผู้มีอำนาจ พระองค์ทรงก้าวเข้าสู่พระราชกิจของการทำหน้าที่เป็นคนกลาง ด้วยอำนาจที่ไร้ขอบเขตจำกัด พระองค์ได้ทรงมอบหมายพระมหาบัญชาให้แก่สาวกว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา จงบัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราสั่งพวกท่านไว้ และนี่แน่ะ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” มัทธิว 28:19, 20 {DA 819.3}

ชนชาติยิวได้รับปากความจริงอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ไว้ แต่ศาสนาของฟาริสีทำให้ชาวยิวถือว่าตนเป็นคนพิเศษที่สุดและเป็นคนใจแคบที่สุดในบรรดาเผ่าพันธุ์ของมนุษยชาติ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครอง เช่น เครื่องแต่งกาย ขนบธรรมเนียมและพิธีกรรมประเพณี

ต่าง ๆ ทำให้พวกเขาเป็นผู้ที่ไม่เหมาะสมที่จะเป็นแสงสว่างของโลก พวกเขาถือว่าตนที่เป็นชนชาติยิวนั้นคือโลก แต่พระคริสต์ทรงบัญชาสาวกของพระองค์ให้ประกาศความเชื่อและการนมัสการที่ไม่มีการแบ่งชั้นวรรณะหรือประเทศชาติ เป็นความเชื่อที่จะปรับเข้าได้กับคนทั้งปวง ทุกประเทศและคนทุกชนชั้น {DA 819.4}

ก่อนพระคริสต์เสด็จไปจากสาวก พระองค์ตรัสถึงลักษณะแผ่นดินของพระองค์ไว้อย่างชัดเจน พระองค์ทรงเตือนสาวกให้ระลึกถึงถ้อยคำที่พระองค์เคยตรัสถึงเรื่องของแผ่นดินนี้มาก่อนแล้วว่าเป็นอย่างไร พระองค์ทรงเปิดเผยว่าไม่ใช่ความมุ่งหมายของพระองค์ที่จะจัดตั้งอาณาจักรทางฝ่ายโลก แต่เป็นอาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณ พระองค์จะไม่ครองราชย์บนพระที่นั่งของดาวิดในฐานะกษัตริย์ของแผ่นดินโลก อีกครั้งหนึ่งพระองค์ทรงอธิบายและแสดงข้อความในพระคัมภีร์ให้เหล่าสาวกได้เห็นว่าการที่ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของพระองค์ได้ถูกลิขิตไว้แล้วในสวรรค์จากการปรึกษาร่วมกันระหว่างพระบิดากับพระองค์เอง ทั้งหมดได้รับการเปิดเผย

ไว้ล่วงหน้าผ่านมนุษย์ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจ พระองค์ตรัสว่า ท่านเห็นแล้วว่าเรื่องทั้งหมดที่เราได้เปิดเผยให้แก่ท่านในเรื่องของการปฏิเสธรว่าเราเป็นพระเมสสิยาห์นั้นได้เกิดขึ้นแล้ว ทุกเรื่องที่เรากล่าวถึงเกี่ยวกับความอภัยที่เราจะต้องแบกรับและความตายที่เราจะต้องเผชิญล้วนเกิดขึ้นแล้ว ในวันที่สามเราได้เป็นขึ้นมาแล้ว ท่านจะต้องขยันขันแข็งใส่ใจศึกษาพระคัมภีร์ให้มากขึ้นและท่านจะค้นพบว่าทุกรายละเอียดของคำพยากรณ์ที่กล่าวเจาะจงถึงเรานี้ได้สำเร็จเป็นจริงแล้ว {DA 820.1}

พระคริสต์ทรงบัญชาให้สาวกปฏิบัติกิจที่ทรงมอบไว้ในมือของพวกเขาโดยให้เริ่มที่กรุงเยรูซาเล็มก่อน กรุงเยรูซาเล็มเป็นสถานที่ที่ประชาชนได้เห็นพระเยซูทรงยอมรับความทุกข์ทรมานและความอภัยศอย่างน่าประหลาดใจเพื่อเผ่าพันธุ์มนุษย์ ที่นั่นพระองค์ต้องทนทุกข์ทรมาน ถูกเหยียดหยามและถูกตัดสินโทษประหาร แผ่นดินยูดาห์เป็นถิ่นกำเนิดของพระองค์ ณ ที่นั่นพระองค์ทรงสวมอาภรณ์ของความเป็นมนุษย์และทรงดำเนินร่วมกับ

มนุษย์และมีเพียงไม่กี่คนที่ตระหนักว่าสวรรค์มาใกล้แผ่นดินโลกมากเพียงไรเมื่อพระเยซูทรงดำรงอยู่ท่ามกลางพวกเขา งานของสาวกจะต้องเริ่มต้นขึ้นที่กรุงเยรูซาเล็ม {DA 820.2}

เมื่อคำนึงถึงความทุกข์ทั้งหมดที่พระคริสต์ทรงแบกรับที่นั่นรวมถึงการประกอบพระราชกิจของพระองค์ที่ไม่มีใครซาบซึ้งในพระคุณ สาวกน่าจะทูลร้องขอท้องทุ่งที่น่าจะทำงานให้เกิดผลได้มากกว่านี้ แต่พวกเขาไม่ได้ทูลร้องอ้อนวอนขอเช่นนั้น ผินนาผินนั้นที่พระองค์ทรงหวานเมลิ็ดพืชแห่งความจริงไว้แล้ว สาวกของพระองค์จะต้องรดน้ำพรวนดินและเมลิ็ดพืชเหล่านั้นจะงอกขึ้นและออกผลให้เก็บเกี่ยวอย่างอุดมสมบูรณ์ในการทำงานของพวกเขา นั้น สาวกจะต้องเผชิญกับการกดขี่ข่มเหงอันเนื่องมาจากความริษยาและความเกลียดชังของชาวยิว แต่เรื่องนี้พระอาจารย์ของพวกเขาทรงทนผ่านมาแล้วและพวกเขาจะต้องไม่หลบหนี ข้อเสนอแห่งความเมตตาจะต้องถูกยื่นให้แก่พวกเขาตราบที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดก่อนเป็นกลุ่มแรก {DA 820.3}

และในกรุงเยรูซาเล็มมีคนมากมายเชื่อพระเยซูแล้วอย่างลับๆ และมีหลายคนถูกพวกปุโรหิตและพวกผู้ปกครองหลอก สำหรับคนเหล่านี้จะต้องนำเสนอข่าวประเสริฐให้แก่พวกเขาด้วย พวกเขาจะต้องได้รับคำเชิญชวนให้กลับใจใหม่ จะต้องอธิบายให้พวกเขาฟังอย่างชัดเจนถึงความจริงอันประเสริฐที่ว่า การลอบบาปจะเกิดขึ้นได้โดยผ่านทางพระคริสต์ผู้เดียวเท่านั้น ในขณะที่คนทั้งหมดในกรุงเยรูซาเล็มถูกปลุกปั่นด้วยเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่กี่สัปดาห์ที่ผ่านมาเช่นนี้ การเทศนาเรื่องข่าวประเสริฐจะทำให้เกิดความประทับใจได้อย่างลึกซึ้งที่สุด {DA 820.4}

แต่พระราชกิจนี้จะไม่หยุดอยู่เพียงแค่นี้ ข่าวนี้จะต้องประกาศไปยังอาณาบริเวณที่ห่างไกลที่สุดของแผ่นดินโลกด้วย พระคริสต์ตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า ท่านได้เป็นประจักษ์พยานถึงชีวิตของการเสียสละของเราเพื่อชาวโลก ท่านได้เห็นกิจการที่เราทำเพื่อชนชาติอิสราเอล แม้ว่าพวกเขาจะไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้รับชีวิต แม้ว่าพวกปุโรหิต

และพวกผู้ปกครองจะร่วมกันกระทำกับเราตามที่มุ่งหมายไว้ แม้ว่าพวกเขาไม่ยอมรับเราตามที่พระคัมภีร์ได้ทำนายไว้ล่วงหน้า แต่พวกเขาก็ยังมีโอกาสอีกครั้งที่จะรับพระบุตรของพระเจ้า ท่านได้เห็นแล้วว่าทุกคนที่มาหาเราและสารภาพความผิดบาป เราเต็มใจยกโทษให้พวกเขา ทุกคนที่มาหาเรา เราจะไม่ขับไล่เลย ทุกคนที่ปรารถนา ก็จะเป็นดีกับพระเจ้าและรับชีวิตนิรันดร์ได้ สาวกทั้งหลายของเราเอ๋ย เรามอบข่าวแห่งความเมตตากรุณานี้ให้แก่พวกท่าน ท่านจะต้องประกาศข่าวนี้แก่ชนชาติอิสราเอลก่อน แล้วจึงประกาศไปยังทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกภาษา และทุกชนชาติ ท่านจะต้องประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวยิวและชาวต่างชาติ ทุกคนที่เชื่อจะรวมกันมาอยู่ในคริสตจักรเดียวกัน {DA 821.1}

สาวกทั้งหลายจะได้รับอำนาจอันมหัศจรรย์ผ่านทางของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ คำพยานของพวกเขาจะได้รับการรับรองด้วยหมายสำคัญและการอัศจรรย์ อัครสาวกจะไม่ใช้คนกลุ่มเดียวเท่า

นั้นที่ทำการอัศจรรย์ได้ แต่คนทั้งหลายที่รับคำสอนของอัครสาวกก็จะทำการอัศจรรย์ได้ด้วย พระเยซูตรัสว่า “มีคนเชื่อที่ไหนหมายสำคัญเหล่านี้จะเกิดขึ้นที่นั่น คือพวกเขาจะขับผีออกโดยนามของเรา พวกเขาจะพูดภาษาแปลกๆ พวกเขาจะจับงูได้ด้วยมือเปล่า ถ้าพวกเขากินยาพิษใดๆ มันจะไม่ทำอันตรายแก่พวกเขา และพวกเขาจะวางมือบนคนเจ็บคนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค” มาระโก 16:17, 18 {DA 821.2}

ในสมัยนั้น การวางยาพิษเป็นสิ่งที่นิยมทำกันอยู่เสมอ คนที่ไร้ศีลธรรมจะไม่รอช้าที่จะกำจัดผู้ที่ขัดขวางความทะเยอทะยานของตน พระเยซูทรงทราบดีว่าชีวิตของสาวกตกอยู่ในภัยอันตรายเช่นนี้หลายคนคิดว่าการฆ่าพยานของพระเจ้าให้ตายนั้นเป็นการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้า ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงสัญญาที่จะคุ้มครองปกป้องพวกเขาให้พ้นจากภัยอันตรายนี้ {DA 821.3}

สาวกจะได้รับอำนาจอย่างเดียวกันกับของพระเยซูที่ “ทรง

รักษาบรรดาโรคภัยไข้เจ็บของชาวเมืองให้หาย” โดยการรักษาโรคทางกายให้หายในพระนามของพระองค์ พวกเขาก็จะเป็นพยานถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่จะรักษาดวงวิญญาณให้หายได้ด้วย มัทธิว 4:23; 9:6 บัดนี้พระคริสต์ทรงสัญญาที่จะประทานอำนาจอย่างใหม่ให้แก่พวกเขา พวกเขาจะต้องเทศนาสั่งสอนชนชาติอื่นๆ และพวกเขาจะได้รับอำนาจให้พูดภาษาอื่นๆ ได้ เหล่าอัครสาวกและมิตรสหายของพวกเขาเป็นคนที่ไม่ได้รับการศึกษาดังแต่อย่างใด แต่กระนั้นด้วยการหลังพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันเพ็นเทคอสต์ ถ้อยคำที่พวกเขาพูดไม่ว่าจะเป็นภาษาของเขาเองหรือภาษาต่างประเทศ จะเป็นภาษาที่บริสุทธิ์ เข้าใจได้ง่ายและพวกเขาพูดภาษาเหล่านั้นได้อย่างถูกต้องทั้งสำเนียงก็ชัดเจน {DA 821.4}

โดยประการฉะนี้พระคริสต์ทรงมอบหมายพันธกิจให้แก่สาวกของพระองค์ พระองค์ทรงจัดเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างให้พร้อมสำหรับการดำเนินงานและพระองค์เองทรงเป็นผู้รับผิดชอบความสำเร็จของงาน

ตราบใดที่พวกเขายอมเชื่อฟังและทำงานร่วมกับพระองค์ พวกเขาจะไม่ล้มเหลว พระองค์ตรัสสั่งพวกเขาว่า จงออกไปประกาศสั่งสอนชนทุกประเทศ จงไปยังท้องถิ่นที่อยู่ห่างไกลที่สุดในดินแดนที่มีมนุษย์อาศัยและท่านจงรู้ไว้เถิดว่าเราจะอยู่กับท่าน จงทำงานด้วยความเชื่อและความวางใจ เพราะเราจะไม่มีวันละทิ้งพวกท่านเลย {DA 822.1}

พระมหาบัญชาของพระผู้ช่วยให้รอดที่ประทานให้แก่สาวกทั้งหลายนั้นนับรวมผู้เชื่อทั้งหมดเอาไว้ด้วย พระมหาบัญชานี้ครอบคลุมผู้ที่เชื่อในพระคริสต์ทุกคนจนถึงวาระสุดท้ายของยุค เป็นความเข้าใจผิดอย่างร้ายแรงที่จะคิดว่าการช่วยจิตวิญญาณให้ได้รับความรอดขึ้นอยู่กับศาสนาจารย์ที่เจิมแล้วเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ทุกคนที่ได้รับการทรงดลใจจากพระเจ้าจะได้รับมอบหมายให้ประกาศข่าวประเสริฐ ทุกคนที่รับชีวิตของพระคริสต์ได้รับการเจิมตั้งให้เป็นผู้ที่จะช่วยเพื่อนมนุษย์ให้ได้รับความรอด คริสตจักรของพระเจ้าได้รับการแต่งตั้งไว้เพื่อพันธกิจนี้ และทุกคนที่ยอมรับคำปฏิญาณ

ศักดิ์สิทธิ์ของคริสตจักรได้ปฎิญาณ
ตนไว้ว่าจะเป็นผู้ร่วมงานกับพระ
คริสต์ {DA 822.2}

“พระวิญญาณและเจ้าสาวกล่าวว่า ‘เชิญเสด็จมาเถิด’ และให้คนที่ได้
ยินกล่าวด้วยว่า ‘เชิญเสด็จมาเถิด’”
วิวรณ์ 22:17 ทุกคนที่ได้ยินคำเชิญนี้
จะต้องกล่าวย้าคำเชิญนี้ ไม่ว่าบุคคล
ผู้หนึ่งจะมีอาชีพใดก็ตาม หน้าที่อันดับ
แรกของเขาที่จะต้องชักนำดวง
วิญญาณมาหาพระคริสต์ เขาอาจ
จะพูดต่อหน้าที่ประชุมไม่ได้แต่เขา
ทำงานกับคนแต่ละคนได้ เขาเอาคำ
สั่งสอนที่ได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า
ของเขาไปบอกพวกเขาได้ พันธกิจ
แห่งการรับใช้ไม่ได้หมายถึงการ
เทศนาแต่เพียงอย่างเดียว พวกเขา
ปรนนิบัติรับใช้ด้วยการบรรเทาความ
เจ็บป่วยและความทุกข์ทรมาน ช่วย
คนยากไร้ขัดสน และพูดคำปลอบ
ประโลมใจผู้ที่ทุกข์ยากและมีความ
เชื่ออ่อนแอ ไกลและไกลยังมีจิตวิญญาณ
หลายดวงที่ตกทุกข์อยู่ในความรู้สึกผิด
ไม่ใช่ความยากลำบาก การตรากตรำ
หรือความยากจนที่ทำให้มนุษย์ชาติ
ตกต่ำ มันคือความรู้สึกผิดและการ
กระทำผิด สิ่งนี้สร้างความวุ่นและ

ความไม่พึงพอใจมาให้ พระคริสต์
ทรงปรารถนาให้ผู้รับใช้ของพระองค์
ปรนนิบัติดวงวิญญาณทั้งหลายที่ป่วย
ด้วยบาป {DA 822.3}

สาวกจะต้องเริ่มทำงานของ
พวกเขาจากจุดที่พวกเขาอยู่ พวกเขา
จะต้องไม่ปล่อยให้ท้องนาที่ทำงาน
ยากที่สุดและคาดหวังผลได้น้อยที่สุด
ผ่านไป ด้วยประการฉะนี้ผู้รับใช้
ทุกคนของพระคริสต์จะต้องเริ่มงาน
จากตำแหน่งที่เขาอยู่ ในครอบครัว
ของเราเองอาจจะมีจิตวิญญาณที่
หิวกระหายความเห็นอกเห็นใจและ
ขาดอาหารแห่งชีวิต อาจจะมีเด็ก ๆ
ที่ต้องถูกฝึกให้ทำงานเพื่อพระคริสต์
ยังมีคนนอกศาสนาอยู่ตรงประตู
หน้าบ้านของเรา ให้เราทำงานที่อยู่
ใกล้ที่สุดด้วยความสัตย์ซื่อ แล้วให้
ความพยายามของเราขยายกว้างไกล
ตามที่พระหัตถ์ของพระเจ้าจะทรงนำ
งานของหลายคนอาจจะดูเหมือน
ถูกจำกัดด้วยสภาพการณ์ต่าง ๆ แต่
ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด หากลงมือทำด้วยความ
เชื่อและด้วยความขยันหมั่น
เพียรแล้ว จะได้เห็นผลจนถึงที่สุด
ปลายของแผ่นดินโลก ในสมัยที่พระ
คริสต์ทรงอยู่ในแผ่นดินโลกนี้ ดูประ

หนึ่งว่าพันธกิจของพระองค์ถูกจำกัด อยู่ในวงแคบ แต่ฝูงชนมหาศาลจากทั่วสารทิศได้ยินข่าวสารของพระองค์ บ่อยครั้งพระเจ้าทรงใช้วิธีเรียบง่ายที่สุดทำงานเพื่อให้เกิดผลที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เป็นแผนการของพระองค์ที่ทุกส่วนของพันธกิจของพระองค์ต้องพึ่งส่วนอื่นๆ ของพันธกิจตั้งวงล้อมซ้อนอยู่กลางวงล้อม ทั้งหมดทำงานประสานเข้าด้วยกัน คนงานที่ถ่อมตนที่สุดเมื่อถูกขับเคลื่อนด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะสัมผัสสายเครื่องดนตรีที่ตาเปล่ามองไม่เห็น และจะส่งเสียงดนตรีไพเราะดังกังวานไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก ตลอดทุกยุคสมัย {DA 822.4}

แต่จะต้องไม่มองข้ามพระบัญชาที่ว่า “พวกท่านจงออกไปทั่วโลก” เราได้รับการทรงเรียกให้เงยหน้าดู “เลยขอบเขตของพวกท่าน” 2 โครินธ์ 10:16 พระคริสต์ทรงทำลายกำแพงแห่งอคติที่อยู่ระหว่างเชื้อชาติและสอนให้รักครอบครัวมนุษย์ทั้งหมด พระองค์ทรงยกมนุษย์ให้ออกจากแวดวงคับแคบที่ความเห็นแก่ตัวได้กำหนดไว้ พระองค์ทรงลบล้างเส้นแบ่งแยกขอบเขต

และความแตกต่างอันจอมปลอมของสังคม พระองค์ไม่ทรงแบ่งแยกความแตกต่างระหว่างเพื่อนบ้านและคนแปลกหน้า มิตรสหายหรือศัตรู พระองค์ทรงสอนเราให้คอยมองว่าจิตวิญญาณขัดสนทุกดวงเป็นพี่น้องของเราและโลกนี้เป็นท้องนาของพวกเรา {DA 823.1}

เมื่อพระเจ้าช่วยให้รอดตรัสว่า “จงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน” พระองค์ยังตรัสอีกด้วยว่า “มีคนเชื่อที่ไหน หมายถึงเหล่านี้จะเกิดขึ้นที่นั่น คือพวกเขาจะขับผีออกโดยนามของเรา พวกเขาจะพูดภาษาแปลกๆ พวกเขาจะจับงูได้ด้วยมือเปล่า ถ้าพวกเขากินยาพิษใดๆ มันจะไม่ทำอันตรายแก่พวกเขา และพวกเขาจะวางมือบนคนเจ็บคนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค” พระสัญญานี้มีขอบเขตกว้างไกลเท่าพระมหาบัญชา ไม่ใช่ว่าของประทานทุกอย่างจะประทานให้แก่ผู้เชื่อแต่ละคน พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรง “จัดสรรสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแก่แต่ละคนตามชอบพระทัยพระองค์” 1 โครินธ์ 12:11 แต่มีพระสัญญาว่าจะทรงมอบของ

ประทานของพระวิญญาณให้แก่ผู้เชื่อทุกคนตามความจำเป็นสำหรับใช้ในพระราชกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้า ปัจจุบันนี้พระสัญญาที่มีอำนาจและความน่าเชื่อถือเท่าเทียมกับในสมัยของอัครสาวก “มีคนเชื่อที่ไหนหมายสำคัญเหล่านี้จะเกิดขึ้นที่นั่น” นี่คือสิทธิพิเศษของบุตรทั้งหลายของพระเจ้า และความเชื่อควรจะยึดมั่นในทุกสิ่งเท่าที่พอจะทำได้ เพื่อจะรับรองสนับสนุนความเชื่อนั้น {DA 823.2}

“พวกเขาจะวางมือบนคนเจ็บคนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค” โลกนี้เป็นเรือนโรคเรือนขนาดใหญ่ แต่พระคริสต์เสด็จมาเพื่อทรงรักษาคนเจ็บป่วยและประกาศการช่วยกู้ให้กับคนที่ตกเป็นเชลยของซาตานในตัวพระองค์เองทรงเป็นสุขภาพที่สมบูรณ์และกำลัง พระองค์ทรงโปรดประทานชีวิตให้แก่คนป่วยเจ็บและคนตกทุกข์และผู้ที่ถูกมารครอบครอง พระองค์ไม่ทรงทอดทิ้งคนใดที่เข้ามารับอำนาจการรักษาของพระองค์ พระองค์ทรงทราบดีว่าคนที่พากันมาขอร้องให้พระองค์ช่วยนั้นได้นำโรคมารัฐตัวเอง แต่ถึงกระนั้น

พระองค์ก็ไม่ได้ปฏิเสธที่จะรักษาพวกเขาให้หาย และเมื่อฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์เข้าสู่จิตวิญญาณที่น่าสมเพชเวทนาเหล่านั้น พวกเขาจะสำนึกในบาป และหลายคนได้รับการรักษาให้หายจากโรคทั้งทางจิตวิญญาณและโรคทางกาย ข้าพเจ้าประเสริฐยังคงมีอำนาจเช่นเดิม แล้วทำไมปัจจุบันนี้เราจึงไม่เห็นผลอย่างเดียวกันนี้เล่า? {DA 823.3}

พระคริสต์ทรงสัมผัสได้ถึงความทุกข์โศกของทุกคนที่ตกอยู่ในความทรมาน เมื่อวิญญาณชั่วทำลายร่างกายของมนุษย์ พระคริสต์ทรงสัมผัสได้ถึงคำสาปนั้น เมื่อความร้อนของไข้สูงกำลังแผดเผากระแสน้ำแห่งชีวิตให้หมดไป พระองค์ทรงเข้าพระทัยดีถึงความระทมทุกข์นั้น และพระองค์ทรงเติมพระทัยที่จะรักษาคนป่วยเจ็บในปัจจุบันนี้เช่นเดียวกับในสมัยที่พระองค์ทรงดำเนินอยู่ในแผ่นดินโลก ผู้รับใช้ของพระคริสต์เป็นตัวแทนของพระองค์ พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้พวกเขาใช้ฤทธิ์อำนาจแห่งการรักษาของพระองค์ {DA 823.4}

ในวิธีการรักษาของพระผู้ช่วย

ให้รอดนั้นมีบทเรียนที่มอบให้สาวกของพระองค์ มีอยู่ครั้งหนึ่ง พระเยซูทรงเอาโคลนทาตาของคนตาบอด แล้วตรัสบัญชาเขาว่า “จงไปล้างออกเสียในสระสิโลอัมเถิด” (สิโลอัมแปลว่า ใช้ไป) เขาจึงไปล้างแล้วกลับเห็นได้” ยอห์น 9:7 การรักษาคนป่วยเจ็บให้หายจะต้องใช้ฤทธิ์อำนาจของพระผู้ทรงเป็นแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่เท่านั้น แต่ถึงกระนั้น พระคริสต์ทรงใช้ของธรรมดาที่มีอยู่ในธรรมชาติ ถึงแม้พระองค์ไม่ได้ใช้ยารักษาโรคแต่พระองค์ทรงเห็นชอบที่จะใช้วิธีบำบัดที่เรียบง่ายและเป็นธรรมชาติ {DA 824.1}

พระคริสต์ตรัสกับหลายคนที่พระองค์ทรงรักษาให้หายป่วยแล้วว่า “นี่ย่ำทำบาปอีก เพื่อจะไม่มีเหตุเลวร้ายกว่านั้นเกิดกับท่าน” ยอห์น 5:14 ด้วยประการฉะนี้ พระคริสต์ทรงสอนว่า ความเจ็บป่วยเป็นผลของการล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าทั้งทางฝ่ายธรรมชาติและฝ่ายจิตวิญญาณ ความทุกข์ยากยิ่งใหญ่ในโลกจะไม่มีอยู่อีกต่อไปหากมนุษย์จะดำเนินชีวิตที่สอดคล้องกับแผนการของพระผู้สร้าง {DA 824.2}

พระคริสต์ทรงเป็นผู้นำและเป็นพระอาจารย์ของชนชาติอิสราเอลสมัยโบราณ และพระองค์ทรงสอนพวกเขาว่า สุขภาพที่ดีเป็นบำเหน็จรางวัลของการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า พระเจ้าผู้ทรงเป็นแพทย์ใหญ่ทรงรักษาคนเจ็บป่วยในแผ่นดินปาเลสไตน์ ตรัสบอกประชากรของพระองค์จากเสาเมฆว่าพวกเขาจะต้องทำอะไรและพระเจ้าจะทรงกระทำการใดเพื่อพวกเขา พระองค์ตรัสว่า “ถ้าเจ้าใส่ใจฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า และทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระองค์ อีกทั้งเงี่ยหูฟังพระบัญญัติของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ทุกประการแล้ว โรคต่างๆ ซึ่งเรานับตาลให้เกิดขึ้นแก่คนอียิปต์นั้น เราจะไม่ให้เกิดขึ้นกับเจ้าเลย เพราะเราคือยาห์เวห์ แพทย์ของเจ้า” อพยพ 15:26 พระคริสต์ประทานคำสอนอย่างเฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตและพระองค์ประทานคำมั่นสัญญาให้แก่พวกเขาว่า “พระยาห์เวห์จะทรงเอาความเจ็บไข้ไปจากพวกท่าน” เฉลยธรรมบัญญัติ 7:15 เมื่อพวกเขา

ปฏิบัติตามเงื่อนไขอย่างครบถ้วน
แล้วก็จะได้รับตามที่ทรงสัญญาไว้ว่า
“ไม่มีสักคนหนึ่งในตระกูลของพระองค์
ที่อ่อนแอ” สดุดี 105:37 TKJV
{DA 824.3}

บทเรียนนี้มีไว้เพื่อเรา ทุกคน
ที่ต้องการถนอมรักษาสุขภาพให้แข็งแรง
จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไข ทุกคน
จะต้องเรียนรู้ว่าเงื่อนไขเหล่านี้คืออะไร
พระเจ้าไม่พอพระทัยกับการขาด
ความรู้เรื่องกฎบัญญัติของพระองค์
ไม่ว่าจะเป็นกฎธรรมชาติหรือกฎ
ทางฝ่ายจิตวิญญาณ เราต้องเป็น
ผู้ร่วมกระทำกับพระเจ้าในการ
ฟื้นฟูสุขภาพทั้งด้านร่างกายและ
จิตวิญญาณให้กลับสู่สภาพเดิม
{DA 824.4}

และเราจะต้องสอนคนอื่นว่า
จะถนอมดูแลสุขภาพและรักษา
สุขภาพให้กลับมามีชีวิตได้อย่างไร
สำหรับคนที่ป่วยเราจะต้องใช้วิธี
บำบัดที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ใน
ธรรมชาติ และเราจะต้องชี้แนะคนป่วย
ให้ไปหาพระเจ้าซึ่งเป็นเพียงผู้เดียว
ที่รักษาโรคให้หายได้ เป็นหน้าที่ของ
เราที่จะนำเสนอมคนป่วยและผู้ที่ถูกข
ทรมานไปยังพระคริสต์ด้วยแขนแห่ง

ความเชื่อของเรา เราจะต้องสอน
พวกเขาให้เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงเป็น
แพทย์ยิ่งใหญ่ เราจะต้องยึดมั่นใน
พระสัญญาของพระองค์และอธิษฐาน
ขอการสำแดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์
หัวใจสำคัญของข่าวประเสริฐคือการ
รักษาคนป่วยเจ็บให้กลับคืนสู่สภาพ
ดีดังเดิม และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรง
ปรารถนาที่จะให้เราบอกคนป่วย
คนสิ้นหวังและคนทุกข์ยากให้ยึด
พระกำลังของพระองค์ไว้อย่างมั่นคง
{DA 824.5}

อำนาจแห่งความรักมีอยู่ใน
การรักษาของพระคริสต์ และด้วย
การมีส่วนร่วมในความรักนั้นเราจึง
เป็นเครื่องมือในพระราชกิจของพระ
องค์ได้ ถ้าเราละเลยที่จะเอาตัวเรา
เชื่อมต่อกับพระคริสต์ กระแสแห่ง
พลังที่ให้ชีวิตจะไหลผ่านอย่างไร้ประโยชน์
จากตัวเราไปยังประชาชนไม่ได้ ใน
อดีตมีอยู่หลายแห่งที่พระคริสต์เอง
ทรงประกอบกิจยิ่งใหญ่มากมาย
ไม่ได้เนื่องจากความไม่เชื่อของพวก
เขา เช่นเดียวกันในเวลานี้ความ
ไม่เชื่อได้แยกคริสตจักรออกไปจาก
พระเจ้าผู้ช่วยเหลือของเขอ คริสตจักร
ยึดสภาพที่แท้จริงของเรื่องนิรันดร์

กาลไว้อย่างอ่อนแรง สภาพที่คริสตจักรขาดความเชื่อเช่นนี้ทำให้พระเจ้าผิดหวังและปล้นเอาพระสิริของพระองค์ไป {DA 825.1}

การประกอบกิจของพระคริสต์ทำให้คริสตจักรได้รับคำมั่นสัญญาว่าพระองค์จะทรงสถิตอยู่ด้วย พระองค์ตรัสว่า จงออกไปสั่งสอน “*นี่แน่ะเราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค*” การรับแอกของพระองค์มาแบกไว้เป็นเงื่อนไขอันดับแรกของการรับฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ชีวิตของคริสตจักรขึ้นกับความซื่อสัตย์ของคริสตจักรในการปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ การละเลยพระราชกิจจะเชื่อเชิญให้ความอ่อนแอและความเสื่อมโทรมฝ่ายจิตวิญญาณเข้ามาอย่างแนบเนียนเมื่อไม่มีการลงมือทำงานอย่างขยันขันแข็งเพื่อผู้อื่นแล้ว ความรักก็จะสูญหายไปและความเชื่อของเราก็จะลดน้อยถอยลงไป {DA 825.2}

พระคริสต์ทรงปรารถนาที่จะให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้อบรมสั่งสอนคริสตจักรในเรื่องงานการประกาศข่าวประเสริฐ พวกเขาจะต้องสอนประชาชนว่าจะแสวงหาและ

ช่วยคนที่หลงทางให้รอดได้อย่างไร แต่พวกเขาทั้งหลายกำลังทำงานนี้อยู่หรือไม่? อนิจจา มีสักกี่คนที่กำลังช่วยพัดประกายไฟแห่งชีวิตในคริสตจักรที่พร้อมจะมอดดับให้ลุกโชน! มีคริสตจักรกี่แห่งที่ต้องได้รับการดูแลราวกับลูกแกะป่วยจากผู้ที่สมควรจะออกไปตามหาลูกแกะหลงหาย! และคนนับล้านที่ไม่มีพระคริสต์กำลังพินาศไปอยู่ตลอดเวลา {DA 825.3}

เพื่อเห็นแก่มนุษยธรรมความรักของพระเจ้าได้ถูกปลุกเร้าอย่างลึกลับจนไม่อาจหยั่งได้ และบรรดาทูตสวรรค์ต่างพิศวงเมื่อเห็นผู้รับความรักยิ่งใหญ่นี้แสดงความซาบซึ้งออกมาอย่างผิวเผิน เหล่าทูตสวรรค์รู้สึกพิศวงเมื่อมนุษย์มีความสำนึกบุญคุณในความรักของพระเจ้าแค่เพียงตื่นขึ้น เรารู้ได้หรือไม่ว่าพระคริสต์ทรงเฝ้าคำนึงถึงเรื่องนี้อย่างไร? คุณพ่อคุณแม่จะรู้สึกอย่างไรเมื่อทราบว่าลูกของพวกเขาที่หลงทางอยู่กลางหิมะและความหนาวเหน็บถูกคนที่น่าจะช่วยพวกเขาให้รอดได้นั้นมองข้ามและปล่อยให้พินาศไป? พวกเขาจะไม่รู้สึกเศร้าโศกอย่าง

สุดขีดและขุ่นเคืองอย่างบ้าคลั่งหรือ? พวกเขาจะไม่ประณามคนเหล่านั้นว่าเป็นฆาตกรด้วยความโกรธเคืองเดือดดาลด้วยน้ำตาและรุนแรงเท่าความรักของพวกเขาหรือ? ความทุกข์ระทมของมนุษย์ทุกคนเป็นความทุกข์ระทมของบุตรของพระเจ้า และผู้ที่ไม่ยื่นมือออกเพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่กำลังพินาศจะกระตุ้นพระพิโรธอันชอบธรรมของพระองค์ นี่คือพระพิโรธของพระเมษโปดก ผู้ที่อ้างตนว่าร่วมสามัคคีธรรมกับพระคริสต์แต่เพิกเฉยต่อความต้องการของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันนั้น พระองค์จะทรงประกาศในวันพิพากษาอันยิ่งใหญ่ว่า “เราไม่รู้ว่าคุณเจ้าที่ทำความชั่วมาจากไหนจงไปให้พ้นหน้าเรา” ลูกา 13:27 {DA 825.4}

พระมหาบัญชาที่พระคริสต์ประทานให้แก่สาวกนั้นไม่เพียงประกอบด้วยโครงร่างงานของพวกเขาเท่านั้นแต่ยังประทานข่าวสารให้กับพวกเขาด้วย พระองค์ตรัสสั่งว่า จงสอนประชาชนให้ “ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราสั่งพวกท่านไว้” สาวกจะต้องสอนสิ่งที่พระคริสต์ทรงสอนพวกเขา ซึ่งไม่เพียงถ้อยคำที่พระองค์

ตรัสเองเท่านั้นแต่รวมถึงคำสอนทั้งหมดที่ตรัสผ่านบรรดาผู้เผยพระวจนะและครูของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมด้วย จะต้องตัดคำสอนของมนุษย์ทิ้งไป ไม่มีช่องว่างให้กับธรรมเนียมประเพณี ทฤษฎี และข้อสรุปต่างๆ ของมนุษย์หรือกฎระเบียบของคริสตจักร กฎระเบียบต่างๆ ที่ผู้มีอำนาจฝ่ายศาสนาบัญญัติขึ้นไม่รวมอยู่ในพระมหาบัญชานี้ ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ผู้รับใช้ของพระคริสต์จะต้องไม่สอน สมบัติที่พระองค์ประทานให้แก่สาวกเพื่อส่งต่อให้แก่คนในโลก คือ “*ธรรมเนียมปฏิบัติและคำของผู้เผยพระวจนะทั้งหมด*” รวมถึงบันทึกพระวจนะคำและการประกอบกิจของพระองค์ พระนามของพระคริสต์เป็นหลักการสำคัญของพวกเขา เป็นตราสัญลักษณ์ของความโดดเด่น เป็นสายผูกพันความเป็นหนึ่ง เป็นอำนาจสำหรับแนวทางการกระทำของพวกเขา และเป็นแหล่งกำเนิดความสำเร็จของพวกเขา ไม่มีสิ่งใดที่ไม่ได้รับการประทับตราด้วยพระนามของพระองค์จะได้รับการยอมรับในอาณาจักรของพระองค์ {DA 826.1}

จะต้องประกาศข่าวประเสริฐ

ออกไปไม่ใช่ในลักษณะทฤษฎีที่ไร้
 วิญญาณแต่เป็นอำนาจอันมีชีวิตที่
 จะเปลี่ยนแปลงชีวิตได้ พระเจ้าทรง
 ปราบปรามให้คนทั้งหลายที่รับพระคุณ
 ของพระองค์เป็นพยานถึงอำนาจของ
 พระคุณ คนที่มีแนวทางดำเนินชีวิต
 ที่น่ารังเกียจที่สุดเมื่อกลับใจแล้ว
 พระองค์ทรงยอมรับด้วยเต็มพระทัย
 เมื่อพวกเขากลับใจพระองค์จะประทาน
 พระวิญญาณของพระองค์แก่พวกเขา
 และวางเขาไว้ในตำแหน่งที่มีเกียรติ
 สูงที่สุดซึ่งเป็นตำแหน่งแห่งความ
 วางใจและทรงบัญชาให้พวกเขาออกไป
 ไปประกาศพระเมตตาอันไม่จำกัด
 ของพระองค์ให้แก่ฝูงชนที่ไม่ภักดี
 พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้ผู้รับใช้
 ของพระองค์เป็นพยานถึงความจริง
 ว่า โดยอาศัยพระคุณของพระเจ้า
 มนุษย์จะมีลักษณะอุปนิสัยที่เหมือน
 พระคริสต์และจะชื่นชมยินดีในคำมั่น
 สัญญาแห่งความรักยิ่งใหญ่ของพระ
 องค์ พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้
 เราเป็นพยานถึงความจริงที่ว่าพระ
 องค์จะไม่ทรงพอพระทัยจนกว่าจะ
 นำมนุษยชาติกลับคืนมาและกลับไป
 ยังตำแหน่งอันศักดิ์สิทธิ์อีกครั้งใน
 ฐานะบุตรชายบุตรหญิงของพระองค์

{DA 826.2}

ความอ่อนโยนของผู้เลี้ยงแกะ
 ความรักของบิดามารดาและพระคุณ
 อันไร้ที่เปรียบของพระผู้ช่วยให้รอด
 ผู้ทรงกอปรด้วยความเมตตาสงสาร
 มีอยู่ในพระคริสต์ พระองค์ทรงนำ
 เสนอพระพรต่าง ๆ ของพระองค์ใน
 ลักษณะที่น่าดึงดูดใจที่สุด พระองค์
 ไม่ทรงพอพระทัยกับการแค่กล่าว
 คำอวยพรเหล่านั้นเท่านั้นแต่ทรงนำ
 เสนอพระพรเหล่านั้นด้วยวิธีที่น่าดึงดูด
 ใจมากที่สุดเพื่อปลุกให้เกิดความ
 ปราบปรามที่จะรับพระพรเหล่านั้นมา
 ครอบครองไว้ ในลักษณะเดียวกัน
 ผู้รับใช้ของพระเจ้าจะต้องนำเสนอ
 ความไพบูรณ์แห่งพระสิริของพระเจ้า
 พระผู้ทรงเป็นของขั้วขั้วพิเศษอัน
 ล้ำค่าเหนือคำพรรณนา ความรักอัน
 ประเสริฐของพระคริสต์จะหลอม
 ละลายหัวใจและทำให้หัวใจสงบใน
 ขณะที่การพูดแค่หลักคำสอนเพียง
 อย่างเดียวไม่อาจทำสิ่งใดให้สำเร็จได้
 “พระเจ้าของพวกท่านตรัสว่า ‘จงชูใจ
 จงชูใจประชากรของเรา’” “โอ คิโยน
 ผู้นำชาวดี จงเปล่งเสียงของเจ้าด้วย
 เต็มกำลัง โอ เยเรชาเล็มผู้นำชาวดี
 จงเปล่งเสียงเถิด อย่างกลัวเลย จง

พูดกับเมืองทั้งหลายของยูดาห์ว่า ‘ดูเถิด พระเจ้าของพวกเจ้า!’.... พระองค์จะทรงเลี้ยงฝูงแกะของพระองค์เหมือนผู้เลี้ยงแกะ พระองค์จะทรงรวบรวมลูกแกะไว้ด้วยพระกรของพระองค์ พระองค์จะทรงอุ้มไว้ที่พระทรง” อีสยาห์ 40:1, 9-11

จึงบอกประชาชนว่าพระองค์ทรง “โดดเด่นท่ามกลางคนนับหมื่น” และพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ “หวานน้ำที่สุด” เพลงซาโลมอน 5:10, 16

คำพูดเพียงอย่างเดียวบรรยายสิ่งนี้ไม่ได้ จึงให้พระวจนะสะท้อนออกมาในลักษณะอุปนิสัยและเปิดเผยออกมาในชีวิต พระคริสต์ประทับเป็นภาพเหมือนของพระองค์ในตัวสาวกทุกคน พระเจ้า “ทรงกำหนด” ทุกคน “ไว้ก่อนให้เป็นตามพระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์” โรม 8:29

ในทุกคนจะต้องเปิดเผยให้โลกเห็นความรักที่อดทนนาน ความบริสุทธิ์ ความนอบน้อม ความเมตตาและความจริงของพระคริสต์ {DA 826.3}

สาวกกลุ่มแรกพากันออกไปประกาศพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาสำแดงพระคริสต์ให้ปรากฏในชีวิตของพวกเขา และองค์พระผู้เป็น

เจ้าทรงประกอบกิจร่วมกับพวกเขา “ทรงสนับสนุนคำสอนของพวกเขาด้วยการให้มีหมายสำคัญประกอบคำสอน” มาระโก 16:20 สาวกเหล่านี้ได้เตรียมตัวกันก่อนทำงาน พวกเขาได้ร่วมประชุมกันก่อนวันเพ็นเทคอสต์ และกำจัดความแตกแยกบาดหมางออกไป พวกเขาปรองดองกันเป็นหนึ่งเดียว พวกเขาเชื่อในพระสัญญาที่พระคริสต์ตรัสไว้ว่าจะทรงอวยพรพวกเขาและพวกเขาก็อธิษฐานด้วยความเชื่อ พวกเขาไม่ได้ทูลขอพระพรให้กับตัวเองเท่านั้น พวกเขาแบกภาระของการที่จะช่วยจิตวิญญาณของมนุษย์ทั้งหลายให้รอด ข้าพระเสริฐจะต้องประกาศไปจนถึงดินแดนที่สุดปลายของโลก และพวกเขายืนมีรับอำนาจที่พระคริสต์ทรงสัญญาไว้ หลังจากนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงหลั่งลงมาและหลายพันคนกลับใจใหม่ในวันเดียว {DA 827.1}

ทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นนี้จะเกิดขึ้นได้อีกเช่นกันในปัจจุบัน จงเทศนาพระคำของพระเจ้าแทนคำคาดเดาของมนุษย์ จงให้คริสเตียนทั้งหลายละทิ้งความขัดแย้งและ

มอบถวายตนเองให้พระเจ้าเพื่อช่วย
จิตวิญญาณทั้งหลายให้รอด ให้เขา
ทั้งหลายทูลขอพระพรด้วยความเชื่อ
แล้วพระพรก็จะมา การหลังพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ในวันเพ็นเทคอสต์
เป็น “*ฝนต้นฤดู*” และผลลัพท์นั้น
ยิ่งใหญ่แต่ “*ฝนชุกปลายฤดู*” จะ
บริบูรณ์มากยิ่งขึ้น โยเอล 2:23
{DA 827.2}

ทุกคนที่อุทิศจิตวิญญาณ กาย
และจิตใจแด่พระเจ้าจะได้รับพลัง
อำนาจทางกายและทางปัญญาอย่าง
สม่ำเสมอ คลังสมบัติที่ไม่มีวันเหือด
แห้งอยู่ในกำมือของพวกเขา พระ
คริสต์ประทานลมหายใจแห่งวิญญาณ
ของพระองค์เองซึ่งเป็นชีวิตแท้ของ
พระองค์ให้แก่พวกเขา พระวิญญาณ
บริสุทธิ์ประทานอำนาจเต็มทีเพื่อ
ทำงานในหัวใจและในความคิด พระ
คุณของพระเจ้าได้ขยายและเพิ่มพูน
สติปัญญาความสามารถของพวกเขา
และทุกธรรมชาติที่สมบูรณ์แบบของ
พระเจาก็มาช่วยพวกเขาในพันธกิจ
การช่วยจิตวิญญาณให้รอด โดยการ
ร่วมมือกับพระคริสต์ พวกเขาจึงครบ
บริบูรณ์ในพระองค์ และความอ่อนแอ
ของมนุษย์ได้รับพลังเสริมจนสามารถ

ประกอบพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรง
ฤทธานุภาพสูงสุดได้ {DA 827.3}

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงปรารถนา
ที่จะสำแดงพระคุณของพระองค์และ
ประทับพระลักษณะนิสัยพระองค์ไว้
ทั่วทั้งโลก โลกเป็นทรัพย์สินสมบัติที่
พระองค์ทรงได้ไว้แล้ว และพระองค์
ทรงปรารถนาที่จะให้มนุษย์มีเสรีภาพ
บริสุทธิ์ และศักดิ์สิทธิ์ แม้ชาตงาน
ทำงานขัดขวางความมุ่งหมายนี้
แต่กระนั้นโดยอาศัยพระโลหิตที่
พระคริสต์ทรงหลั่งเพื่อโลกนี้ ทุกคน
จะต้องได้รับชัยชนะเพื่อถวายพระสิริ
แด่พระเจ้าและพระเมษโปดก พระ
คริสต์จะไม่ทรงพอพระทัยจนกว่า
ชัยชนะจะครบถ้วนสมบูรณ์และ
“*ท่านจะเห็นความทุกข์ลำบากแห่ง
จิตวิญญาณของท่าน และจะพอใจ*”
อิสยาห์ 53:11 ทุกชาติในแผ่นดินโลก
จะได้ยินข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ
ของพระองค์ ไม่ใช่ทุกคนจะยอมรับ
พระคุณของพระองค์แต่ “*จะมีพงศ์
พันธุ์หนึ่งปรนนิบัติพระองค์ คนรุ่น
หลังจะได้ฟังเรื่ององค์เจ้านาย*” สดุดี
22:30 “*ราชอาณาจักรและความยิ่งใหญ่
แห่งบรรดาราชอาณาจักรภายใต้
สวรรค์ทั้งสิ้นจะต้องถูกมอบไว้แก่*

บรรดาผู้บริสุทธิ์คือ ประชากรของ
องค์ผู้สูงสุดนั้น” และ “แผ่นดินโลก
จะเต็มด้วยความรู้ในเรื่องของพระ
ยาห์வேห์เหมือนน้ำปกคลุมทะเลอยู่
นั้น” “แล้วพวกเขาจะยำเกรงพระ
นามพระยาห์வேห์จากตะวันตกและ
ยำเกรงพระสิริของพระองค์จากที่
ตะวันออก” ตาเนียล 7:27; อิสยาห์
11:9; 59:19 {DA 827.4}

“เท้าของผู้นำข่าวซึ่งอยู่บนภูเขา
นั้นช่างงดงามจริง คือผู้นำข่าวที่
ประกาศสันติภาพ และผู้ที่นำข่าว
อันน่ายินดี ทั้งเท้าของผู้ประกาศ

ความรอดและผู้กล่าวกับศิโยนว่า
‘พระเจ้าของท่านทรงครอบครอง’
. . . . จงเปล่งเสียงร้องเพลงแห่ง
ความยินดีด้วยกัน เพราะว่าพระ
ยาห์வேห์ทรงปลดปล่อยชนชาติของ
พระองค์. . . พระยาห์வேห์เปลื้อง
พระกรอันบริสุทธิ์ของพระองค์ต่อหน้า
ต่อตาประชาชาติทั้งหมด และ
สุดปลายแผ่นดินโลกทั้งหมดจะ
เห็นความรอดของพระเจ้าของเรา”

อิสยาห์ 52:7-10 {DA 828.1}

“พระคริสต์ประทับเป็นภาพเหมือนของพระองค์ในตัวสาวกทุกคน....
ในทุกคนจะต้องเปิดเผยให้โลกเห็นความรักที่อดทนนาน ความบริสุทธิ์
ความนอบน้อม ความเมตตาและความจริงของพระคริสต์” {DA 826.3}

“เรากำลังจะขึ้นไปหาพระบิดาของเรา และพระบิดาของพวกเขา”

บทนี้อ้างอิงจากลูกา 24:50-53; กิจการ 1:9-12

เวลามาถึงแล้วที่พระคริสต์จะต้องเสด็จกลับไปยังบัลลังก์ของพระบิดาของพระองค์ ในฐานะพระเจ้าผู้พิชิตที่มีชัยชนะ พระองค์จะทรงนำถ้วยรางวัลแห่งชัยชนะกลับไปยังบัลลังก์แห่งสรวงสวรรค์ พระองค์ทรงประกาศต่อพระบิดาก่อนหน้าที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์ว่า “ข้าพระองค์ทำกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทำนั้นสำเร็จแล้ว” ยอห์น 17:4 ภายหลังจากทรงคืนพระชนม์แล้ว พระองค์ยังประทับอยู่บนโลกระยะเวลาหนึ่งเพื่อให้สาวกของพระองค์คุ้นเคยกับพระองค์ในสภาพพระวรกายที่เป็นขึ้นจากตายและได้รับเกียรติสิริบัดนี้พระองค์ทรงพร้อมที่จะจากพวกเขาไปแล้ว พระองค์ทรงประทับตรารับรองความจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงชนม์

สาวกของพระองค์ไม่ต้องเชื่อมโยงพระองค์กับอุโมงค์ฝังศพอีกต่อไป พวกเขาคิดถึงพระองค์ในฐานะผู้ที่ได้รับเกียรติสิริต่อหน้าจักรวาลแห่งฟ้าสวรรค์ได้ {DA 829.1}

ในการเลือกสถานที่สำหรับการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์นั้น พระเยซูทรงเลือกจุดที่ได้รับการเจิมให้ศักดิ์สิทธิ์จากการที่เสด็จไปที่นั่นบ่อยครั้ง ขณะทรงอยู่ท่ามกลางมนุษย์ ไม่ใช่ภูเขาศิโยนอันเป็นเมืองของกษัตริย์ดาวิด ไม่ใช่ภูเขาโมริยาห์ซึ่งเป็นที่ตั้งของพระวิหารที่จะได้รับเกียรตินี้ ณ ที่นั้นพระคริสต์ทรงถูกเยาะเย้ยและถูกปฎิเสท ณ ที่นั้น คลื่นแห่งพระเมตตาถูกตีโต้กลับด้วยหัวใจที่แข็งราวกับหินแต่ก็ยังคงไหลกลับมาด้วยกระแสแห่งรักที่แรงกล้ายิ่งขึ้น จากที่แห่งนั้น พระเยซู

เมื่อทรงเหนื่อยล้าและมีภาระหนักใจ ได้เสด็จไปเพื่อแสวงหาการพักผ่อน ในภูเขามะกอกเทศ รัชมีภาพอัน ศักดิ์สิทธิ์ที่เคยปรากฏอยู่เหนือหีบ พันธสัญญาและหายไปจากวิหารหลัง แรกนั้นได้ปรากฏอยู่บนภูเขาทางฝั่ง ตะวันออกราวกับลึกลับใจที่จะละทิ้ง เมืองที่ถูกเลือกสรร พระคริสต์ก็เช่น เดียวกันทรงประทับอยู่บนภูเขา มะกอกเทศทอดพระเนตรไปยังกรุง เยรูซาเล็มด้วยพระหทัยวอนหา ร้อง และหุบเขาของภูเขาลูกนี้ได้รับการเจิม ด้วยคำอธิษฐานและน้ำพระเนตรของ พระองค์ เนินสูงชันของภูเขาเคยส่ง เสียงสะท้อนให้กับเสียงร้องแห่งชัยชนะของมหาชนที่ประกาศให้พระองค์ ขึ้นครองเป็นพระราชอาณัติ บริเวณ ทางลาดลงเขา พระองค์ทรงพบที่พัก อาศัยในบ้านของลาซารัสที่หมู่บ้าน เบธานี ในสวนเกตเสมณีที่ตั้งอยู่ตรง ดินเขา พระองค์ทรงเคยอธิษฐานและ คร่ำครวญอย่างทุกข์ระทมโดดเดี่ยว จากภูเขาแห่งนี้พระองค์จะได้เสด็จขึ้น ไปยังสวรรค์ ณ บณยอดเขา พระบาท ของพระองค์จะหยุดพักเมื่อเสด็จกลับ มาอีกครั้ง พระองค์จะประทับอยู่บน ภูเขามะกอกเทศไม่ใช่ในฐานะคนที่

รับความเจ็บปวดแต่ในฐานะษัตริย์ ผู้ทรงรัศมีภาพและมีชัยชนะ ในขณะที่ เดียวกันเสียงร้องฮาเลลูยาภาษาฮีบรู ผสานกับเสียงร้องโฮซันนาของคน ต่างชาติ และเสียงร้องของผู้ที่ได้รับการไถ่จำนวนมากจะดังขึ้นด้วยเสียง ร้องอันดังก้องไปทั่วว่า จงนมัถวาย มงกุฎองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนทั้ง ปวง! {DA 829.2}

ในเวลานี้พระเยซูทรงดำเนิน ไปพร้อมกับสาวกสิบเอ็ดคนมุ่งหน้า ไปยังภูเขา ขณะที่พวกเขาผ่านประตู เมืองของกรุงเยรูซาเล็ม มีสายตา มากมายที่จ้องมองด้วยความสงสัย พวกเขาถูกกลุ่มคนขนาดเล็กที่นำโดย พระองค์ท่านหนึ่งที่ไม่กี่สัปดาห์ก่อน หน้านี้ถูกพวกผู้ปกครองตัดสิน ประหารชีวิตและนำไปตรึงกางเขน พวกเขาไม่ทราบว่านี่จะเป็นการ สิ้นหนาคั้งสุดท้ายกับพระอาจารย์ ของพวกเขา พระเยซูทรงใช้เวลา สันทนากับพวกเขาด้วยการทบทวน คำสั่งสอนที่ประทานให้ก่อนหน้านี้ ขณะที่พวกเขาเดินเข้ามาใกล้สวน เกตเสมณี พระองค์ทรงหยุดเพื่อที่ พวกเขาจะได้ระลึกถึงบทเรียนที่ ประทานไว้ในคำคืนแห่งความทุกข์

ทรมานครั้งยิ่งใหญ่ของพระองค์ อีกครั้งหนึ่งที่พระองค์ทอดพระเนตรเถาองุ่นซึ่งพระองค์ทรงใช้เป็นตัวแทนถึงการรวมคริสตจักรของพระองค์เข้ากับตัวพระองค์เองและพระบิดา อีกครั้งหนึ่งพระองค์ทรงกล่าวเน้นย้ำความจริงที่ทรงเปิดเผยไว้ในขณะนั้น รอบตัวพระองค์มีสิ่งเตือนใจให้รำลึกถึงความรักข้างเดียวที่ไม่ได้รับการตอบรับกลับ แม้แต่พวกสาวกที่พระองค์รักสุดหัวใจก็ยังตำหนิและทอดทิ้งพระองค์ในช่วงเวลาที่พระองค์ทรงต้องทนทุกข์อย่างอัปยศอดสู {DA 830.1}

พระคริสต์ดำเนินชีวิตมาแล้วในโลกเป็นเวลาสามสิบสามปี พระองค์ทรงทนต่อการเหยียดหยาม การดูหมิ่น และการเย้ยหยัน พระองค์ทรงถูกปฏิเสศและถูกนำไปตรึงกางเขน บัดนี้เมื่อกำลังจะขึ้นสู่บัลลังก์แห่งพระสิริของพระองค์ ในขณะที่พระองค์ทรงทบทวนความอกตัญญูของผู้คนที่พระองค์เสด็จมาเพื่อช่วยให้รอด พระองค์จะไม่ทรงถอนความเห็นใจและความรักของพระองค์ไปจากพวกเขาหรือไม่? ความรักของพระองค์ไม่ได้มีจุดศูนย์รวมอยู่ในดินแดนที่พระองค์ได้รับการชื่นชม

และในที่ที่ทูตสวรรค์ผู้ปราศจากบาปรอคอยที่จะปรนนิบัติทำตามพระบัญชาหรือไม่? พระสัญญาของพระองค์ที่มีต่อคนที่พระองค์รักซึ่งพระองค์ทรงฝากไว้บนโลกคือ “เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” มัทธิว 28:20 {DA 830.2}

เมื่อพวกเขามาถึงภูเขามะกอกเทศแล้ว พระเยซูทรงนำทางเสด็จผ่านยอดเขาไปยังบริเวณของหมู่บ้านเบธานี ณ ที่นี้พระองค์ทรงหยุดพักสักครู่และสาวกมาล้อมอยู่รอบพระองค์ ดูเหมือนว่าลำแสงแห่งความสว่างเปล่งประกายออกมาจากพระพักตร์ของพระองค์ในขณะที่พระองค์ทรงมองพวกเขาด้วยความรัก พระองค์ไม่ได้ว่ากล่าวความผิดและความล้มเหลวของพวกเขา พระดำรัสอันอ่อนโยนที่สุดเป็นพระดำรัสสุดท้ายจากริมพระโอษฐ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาที่เข้าสู่หูของพวกเขาด้วยพระหัตถ์ที่กางออกในท่าอวยพร และราวกับมั่นใจในการดูแลปกป้องของพระองค์ พระองค์เสด็จขึ้นจากพวกเขาไปช้าๆ ทรงถูกดึงขึ้นไปยังสวรรค์ด้วยพลังที่แรงกว่าแรงดึงดูด

ใดๆ ในโลก ขณะที่พระองค์เสด็จสูง
ขึ้นไป พวกสาวกตกตะลึงมองดูองค์
พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาเป็นครั้ง
สุดท้าย เมฆแห่งรัศมีภาพซ่อนพระ
องค์ลับไปจากสายตาของพวกเขา
และพระดำรัสกลับมาหาพวกเขาใน
ขณะที่รถม้าเมฆของทูตสวรรค์รับ
พระองค์ไปว่า “นี่แหละ เราจะอยู่กับ
ท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้น
ยุค” ในขณะที่เดียวกันก็มีเสียงดนตรี
อันไพเราะและปิติยินดีอย่างที่สุดจาก
คณะนักร้องประสานเสียงของทูต
สวรรค์ลอยลงมายังพวกเขา {DA
830.3}

ในขณะที่พวกสาวกยังคงจ้อง
มองขึ้นไปข้างบน มีเสียงพูดกับพวก
เขาซึ่งฟังดูเหมือนเสียงดนตรีอัน
ไพเราะ พวกเขาหันกลับไปและเห็น
ทูตสวรรค์สององค์ในรูปร่างของ
มนุษย์พูดกับพวกเขาว่า “ชาวกาลิลี
เอ๋ย ทำไมพวกท่านถึงยืนจ้องมอง
ฟ้าสวรรค์? พระเยซูองค์นี้ที่ทรงรับ
ไปจากท่านทั้งหลายขึ้นไปยังสวรรค์
นั้น จะเสด็จมาอีกในลักษณะเดียวกับ
ที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์
เสด็จไปยังสวรรค์นั้น” {DA 831.1}

ทูตสวรรค์ทั้งสองนี้เป็นส่วน

หนึ่งของกลุ่มทูตสวรรค์ที่รอคอย
อยู่ในเมฆที่ส่องแสงเจิดจ้าเพื่อรอ
รับพระเยซูไปยังบ้านในสวรรค์ของ
พระองค์ พวกเขาเป็นทูตสวรรค์ที่
ได้รับการยกย่องมากที่สุดและเป็น
ทูตสวรรค์สององค์ที่มายังอุโมงค์
ฝังศพเมื่อพระคริสต์ทรงคืนพระชนม์
และพวกเขาอยู่กับพระองค์ตลอด
ชีวิตของพระองค์ขณะทรงอาศัยอยู่
ในโลก ชาวสวรรค์ทั้งหมดเฝ้ารอคอย
ด้วยความปรารถนาอันร้อนรนอยาก
จะให้วันที่พระคริสต์อาศัยในโลกที่
เปราะเปื้อนด้วยคำสาปแช่งแห่ง
บาปมาถึงจุดสิ้นสุด บัดนี้ได้เวลาแล้ว
ที่จักรวาลแห่งฟ้าสวรรค์จะต้อนรับ
พระราชอาคันตุกะของพวกเขา ทูตสวรรค์
สององค์นั้นไม่ปรารถนาที่จะไปเข้า
รวมกลุ่มใหญ่ที่ต้อนรับพระเยซูหรือ?
แต่ด้วยความเห็นอกเห็นใจและ
ความรักที่มีต่อผู้ที่พระองค์ทรงจาก
ไปนั้น ทั้งสององค์จึงรอคอยที่จะปลอบ
โยนพวกเขา “ทูตสวรรค์ทั้งปวงเป็น
เพียงวิญญาณที่รับใช้พระเจ้า ที่ทรง
ส่งไปปรนนิบัติบรรดาคนที่จะได้รับ
ความรอดไม่ใช่หรือ?” ฮีบรู 1:14
{DA 832.1}

พระคริสต์เสด็จขึ้นไปสู่สวรรค์

ในรูปร่างของมนุษย์ พวกเขาได้เห็น
เมฆรับพระองค์ไป พระเยซูองค์เดียว
กันกับที่เสด็จดำเนินร่วมกับพวก
เขา สนทนากับพวกเขาและอธิษฐาน
กับพวกเขา ผู้ทรงหักขมนบีกับ
พวกเขา ผู้ทรงอยู่ร่วมกับพวกเขา
ในเรือนทาส และผู้ที่เสด็จ
ดำเนินร่วมกับพวกเขาขึ้นภูเขามะกอกเทศ พระเยซูองค์เดียวกันนี้
บัดนี้ได้เสด็จไปเพื่อประทับบนพระ
ที่นั่งร่วมกับพระบิดาของพระองค์
และพวกทูตสวรรค์ได้ยืนยันกับ
พวกเขาว่าพระเยซูองค์เดียวกันกับ
ที่พวกเขาเห็นขึ้นไปสวรรค์นั้นจะ
เสด็จกลับมาอีกเหมือนที่เสด็จไป
สวรรค์ “พระองค์จะเสด็จมาพร้อมกับ
หมู่เมฆและนัยน์ตาทุกดวงจะ
เห็นพระองค์” “องค์พระผู้เป็นเจ้า
จะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยพระดำรัส
สั่ง ด้วยเสียงเรียกของหัวหน้า
ทูตสวรรค์และด้วยเสียงแตรของ
พระเจ้า และทุกคนที่ตายแล้วใน
พระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน” “เมื่อ
บุตรมนุษย์เสด็จมาด้วยพระรัศมี
พร้อมกับทูตสวรรค์ทั้งหมดแล้ว
พระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอัน
รุ่งโรจน์ของพระองค์” วิวรณ์ 1:7;

1 เรสะโลนิกา 4:16; มัทธิว 25:31
ด้วยประการฉะนี้พระสัญญาของ
พระองค์เองที่ประทานให้สาวกจะ
สำเร็จ “เมื่อเราไปจัดเตรียมที่ไว้
สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีก
และรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเรา
อยู่ที่ไหนพวกท่านจะได้อยู่ที่นั่นด้วย”
ยอห์น 14:3 พวกเขาจึงชื่นชมยินดี
ในความหวังของการจะเสด็จกลับมา
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา
{DA 832.2}

เมื่อสาวกทั้งหลายกลับไปยัง
กรุงเยรูซาเล็ม ประชาชนมองพวก
เขาด้วยความประหลาดใจ หลังจาก
การพิพากษาและการตรึงกางเขน
ของพระอาจารย์ของพวกเขา มีการ
คาดเดาว่าพวกเขาจะหดหู่และ
ละลายใจ ศัตรูของพวกเขาคาดว่า
จะเห็นความเศร้าโศกและความพ่าย
แพ้บนสีหน้าของพวกเขา แต่แทนที่
จะเป็นเช่นนั้น กลับมีแต่ความชื่นชม
ยินดีและความมีชัย ใบหน้าของพวกเขา
เปล่งประกายด้วยความสุขที่ไม่ได้
เกิดมาจากทางฝ่ายโลก พวกเขา
ไม่ได้โศกเศร้ากับความหวังที่สูญสิ้น
ไปแต่เต็มไปด้วยการสรรเสริญ
และขอบพระคุณพระเจ้า พวกเขา

เล่าเรื่องการคืนพระชนม์ของพระ
คริสต์และการเสด็จสู่สวรรค์ด้วยความ
ชื่นชมยินดี และคนมากมายยอมรับ
คำพยานของพวกเขา {DA 832.3}

สาวกทั้งหลายไม่หวาดระแวง
กับอนาคตอีกต่อไป พวกเขารู้ว่า
พระเจ้าช่วยให้รอดประทับอยู่ในสวรรค์
และความเห็นอกเห็นใจของพระองค์
ยังคงอยู่กับพวกเขา พวกเขารู้ว่ามิ
ตรสหายองค์หนึ่งประทับอยู่บน
บัลลังก์ของพระเจ้า และพวกเขา
พร้อมที่จะนำเสนอคำทูลขอต่อพระ
บิดาในพระนามของพระเยซู พวก
เขาก็มกราบลงอธิษฐานด้วยความ
เลื่อมใสอย่างจริงใจและกล่าว
ย้ำคำมั่นสัญญาที่ว่า “ถ้าท่านขอสิ่ง
ใดจากพระบิดาในนามของเรา พระ
องค์จะประทานสิ่งนั้นแก่ท่าน จน
บัดนี้พวกท่านก็ยังไม่ได้ขอสิ่งใดใน
นามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้
เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะ
มีเต็มเปี่ยม” ยอห์น 16:23, 24 พวก
เขายืนมือแห่งความเชื่อให้สูงขึ้น

และสูงขึ้น พร้อมข้อเท็จจริงอัน
ยิ่งใหญ่ที่ว่า “พระคริสต์ผู้ทรงสิ้น
พระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้
ทรงคืนพระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้อง
ขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรง
อธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย”
โรม 8:34 TKJV และวันเพ็ญเทศกาล
ทำให้พวกเขามีความสุขอย่างเต็มล้น
จากการสถิตอยู่ด้วยขององค์ผู้ช่วย
ตามที่พระคริสต์ได้ทรงสัญญาไว้
{DA 833.1}

ทั้งสวรรค์รอคอยต้อนรับพระ
ผู้ช่วยให้รอดสู่บัลลังก์แห่งฟ้าสวรรค์
ขณะที่พระองค์เสด็จขึ้นไป พระองค์
ทรงนำทางอยู่ด้านหน้า มหาชนที่
ได้รับการปลดปล่อยในวันที่พระองค์
ทรงเป็นขึ้นมานั้นติดตามมาและชาว
สวรรค์ที่โห่ร้องสรรเสริญและขับร้อง
บทเพลงก็ร่วมอยู่ในขบวนแห่งความ
ปิติยินดีนี้ {DA 833.2}

เมื่อพวกเขาเข้ามาใกล้เมือง
ของพระเจ้า คำทักทายจากทูตสวรรค์
ที่นำทางดังขึ้นมาว่า

“ประตูเมืองเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้น
บานประตูนิรันดร์เอ๋ย จงยกขึ้นเถิด
เพื่อทมิฬผู้ทรงพระสิริจะได้เสด็จเข้ามา”

ทูตสวรรค์ที่รออยู่ตรงประตูทางเข้าถามว่า
“กษัตริย์ผู้ทรงพระสิรินั้นคือผู้ใด?”

พวกเขาถามเช่นนี้ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาไม่รู้จักพระองค์ แต่
เนื่องจากพวกเขามีความประสงค์ที่จะฟังคำตอบแห่งการสรรเสริญเยินยอ

“คือพระยาห์เวห์ ผู้ทรงเข้มแข็งและทรงอำนาจ
พระยาห์เวห์ผู้ทรงอำนาจในสงคราม
ประตูเมืองเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้น
บานประตูนรินทร์เอ๋ย จงยกขึ้นเถิด
เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงพระสิริจะได้เสด็จเข้ามา”

อีกครั้งทูตสวรรค์ที่รออยู่ตรงประตูทางเข้าประตูถามว่า

“กษัตริย์ผู้ทรงพระสิรินั้นคือผู้ใด?”

ทูตสวรรค์ที่นำทางตอบด้วยน้ำเสียงอันไพเราะว่า

“คือพระยาห์เวห์จอมทัพ
พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ทรงพระสิริ”
สดุดี 24:7-10 {DA 833.6}

จากนั้นประตูเมืองของพระเจ้า
ก็เปิดออกกว้างและบรรดาทูตสวรรค์
ก็บินผ่านเข้าประตูไปอย่างรวดเร็ว
ท่ามกลางเสียงดนตรีแห่งความปิติ
ยินดีอย่างเหลือล้นที่ดังฟุ้งขึ้นมา
{DA 833.7}

มีพระที่นั่งตั้งอยู่ที่นั่นและล้อม
รอบด้วยรั้วแห่งพระสัญญา เครูบ
และเสราฟิมอยู่ที่นั่น ผู้บัญชาการ
ของบรรดาทูตสวรรค์และเหล่าบุตร
ของพระเจ้ารวมถึงตัวแทนของโลก
ที่ยังไม่ได้ล้มลงในบาปมาร่วมชุมนุม

กันอยู่ที่นั่น สภาสวรรค์ที่ก่อนหน้านี้
ลูซีเฟอร์เคยกล่าวหาพระเจ้าและ
พระบุตรของพระองค์และตัวแทน
ของอาณาจักรที่ปราศจากบาปซึ่ง
ซาตานเคยคิดจะเอาอำนาจของตน
ครอบครองอยู่เหนือพวกเขาเหล่านั้น
ทั้งหมดอยู่ที่นั่นคอยต้อนรับพระผู้ไถ่
พวกเขากระตือรือร้นที่จะเฉลิมฉลอง
ชัยชนะของพระองค์และถวายพระ
เกียรติแด่กษัตริย์ของพวกเขา {DA
834.1}

แต่พระองค์ทรงบอกพระหัตถ์ให้
พวกเขาถอยกลับไป ยังก่อน พระองค์
ทรงรับมงกุฎแห่งพระสิริและฉลอง
พระองค์อย่างพระราชาในเวลานี้
ไม่ได้ พระองค์เสด็จเข้าไปเฝ้าเบื้อง
พระพักตร์พระบิดาของพระองค์
พระองค์ทรงขึ้นไปยังศิรัษะที่บาดเจ็บ
ของพระองค์ สีข้างที่ถูกแทง พระ
บาทที่เปราะเปื้อน พระองค์ทรง
ชูพระหัตถ์ที่มีรอยตะปู พระองค์
ทรงขึ้นไปยังหลักฐานแห่งชัยชนะ
พระองค์ทูลเสนอพระเจ้า ด้วยการ
บอกถวายพืชผลรุ่นแรกคือกลุ่มคน
ที่เป็นขึ้นมาจากความตายพร้อมกับ
พระองค์ พวกเขาเป็นตัวแทนของ
มหาชนที่จะก้าวออกมาจากหลุมฝัง

ศพเมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สอง
พระองค์เสด็จเข้าไปใกล้พระบิดา
ผู้ทรงมีความสุขร่วมกับพระองค์เมื่อ
มีคนบาปคนหนึ่งกลับใจ พระองค์
ทรงปีติยินดีด้วยการร้องเพลง ก่อน
การวางรากฐานของโลก พระบิดา
และพระบุตรทรงทำพันธสัญญาที่
จะไถ่มนุษย์หากซาตานเอาชนะ
พวกเขาได้ ทั้งสององค์จับพระหัตถ์
กันปฏิญาณอย่างจริงจังว่าพระคริสต์
จะทรงเป็นผู้ค้ำประกันเผ่าพันธุ์มนุษย์
คำปฏิญาณนี้พระคริสต์ทรงประกอบ
กิจจนสำเร็จแล้ว ขณะที่ทรงตั้งอยู่
บนกางเขนนั้น พระองค์ทรงร้องขึ้น
มาว่า “สำเร็จแล้ว” พระองค์ได้ทูล
ประโยคนั้นต่อพระบิดา ข้อตกลงที่
สัญญาไว้นั้นทำเสร็จสมบูรณ์แล้ว
บัดนี้พระองค์ทรงประกาศว่า พระ
บิดาเจ้าข้า สำเร็จแล้ว ข้าพระองค์
ทำพระประสงค์ของพระองค์เสร็จสิ้น
แล้ว โอ พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้า
พระองค์ประกอบราชกิจแห่งการไถ่
จนเสร็จสมบูรณ์แล้ว หากความยุติ
ธรรมของพระองค์ได้รับการทดแทน
สมปรารถนาแล้ว “ข้าพระองค์ปรารถ
นาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ประทาน
แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ใน

ที่ที่ข้าพระองค์อยู่นั้น” ยอห์น 19:30;
17:24 {DA 834.2}

พระสุรเสียงของพระเจ้าที่ประกาศให้ได้ยินว่าพระเยซูทรงรับโทษอย่างยุติธรรมแล้วเพื่อไถ่มนุษย์ให้หลุดพ้นจากการลวงละเมิด ซาตานถูกปราบแล้ว คนของพระคริสต์ที่ตรากตรำดิ้นรนในโลกได้รับการยอมรับไว้ “ในพระเยซูที่พระองค์ทรงรัก”

เอเฟซัส 1:6 ต่อหน้าทูตแห่งฟ้าสวรรค์และตัวแทนของโลกที่ไม่ได้ล้มลงในบาปได้ประกาศว่าพวกเขาได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้ว พระองค์ประทับอยู่ ณ ที่ใด คริสตจักรของพระองค์จะอยู่ที่นั่น “ความรักมั่นคงและความซื่อสัตย์จะพบกัน ความชอบธรรมและสันติภาพจะจับกัน” สดุดี 85:10 พระกรของพระบิดาโอบล้อมพระบุตรของพระองค์ไว้ และพระราชทานพระดำรัสว่า จง “ให้ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ากราบนมัสการพระบุตร” ฮีบรู 1:6 {DA 834.3}

ด้วยความสุขที่ไม่อาจเปล่งออกมาทางวาจาได้นั้น เหล่าผู้ปกครองและเทพผู้ครองและศักดิ์เทพต่างยอมรับอำนาจสูงสุดของเจ้าชายแห่งชีวิต

ชาวสวรรค์ทั้งหมดหมอบลงกราบต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ในขณะที่เสียงโห่ร้องยินดีดังไปทั่วลานสวรรค์ “พระเมษโปดกผู้ถูกปลงพระชนม์ แล้วนั้นทรงสมควรได้รับฤทธานภาพ ทรัพย์สมบัติ พระปัญญา พระกำลัง พระเกียรติ พระสิริ และคำสดุดี” วិธรณ 5:12 {DA 834.4}

เสียงเพลงแห่งชัยชนะผสมเข้ากับเสียงดนตรีจากพิณของทูตสวรรค์ จนดูเหมือนว่าทั้งสวรรค์เต็มไปด้วยความสุขและการสรรเสริญ ความรักได้ชัยชนะแล้ว พบผู้ที่หลงหายไปแล้ว เสียงก็ก้องดังไปทั่วสวรรค์ประกาศว่า “ขอให้คำสดุดี พระเกียรติ พระสิริและอาณูภาพจงมีแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งและแด่พระเมษโปดกตลอดไป เป็นนิรันดร์” วิธรณ 5:13 {DA 835.1}

จากฉากแห่งความสุขในสวรรค์นั้น มีเสียงสะท้อนของพระดำรัสอันประเสริฐของพระคริสต์ที่ดังกลับมาสู่เราบนโลกว่า “เรากำลังจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของพวกท่าน ไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกท่าน” ยอห์น 20:17 ครอบครัวแห่งสวรรค์และครอบครัว

ของโลกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อ
เราพระเจ้าของเราเสด็จขึ้นไปแล้ว
และเพื่อเราพระองค์ทรงพระชนม์
“เพราะเหตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถ
ช่วยคนทั้งหลายที่เข้ามาใกล้พระเจ้า

โดยทางพระองค์นั้นอย่างเต็มที่
เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่
ทุกเวลา เพื่อทูลขอเผื่อคนเหล่านั้น”
ฮีบรู 7:25 {DA 835.2}

พระเยซูตรัสว่า “ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของพระองค์ได้ถูกลิขิตไว้แล้ว
ในสวรรค์จากการปรึกษาร่วมกันระหว่างพระบิดากับพระองค์เอง
ทั้งหมดได้รับการเปิดเผยไว้ล่วงหน้าผ่านมนุษย์ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์
ทรงดลใจ....ในเรื่องของการปฏิเสธว่าเราเป็นพระเมสสิยาห์นั้น
ได้เกิดขึ้นแล้ว ทุกเรื่องที่เรากล่าวถึงเกี่ยวกับความอัปยศที่เราจะต้องแบกรับ
และความตายที่เราจะต้องเผชิญล้วนเกิดขึ้นแล้ว
ท่านจะต้องยืนยันขึ้นแข็งใส่ใจศึกษาพระคัมภีร์ให้มากขึ้น....
คำพยากรณ์ที่กล่าวเจาะจงถึงเรานี้ได้สำเร็จเป็นจริงแล้ว” {DA 820.1}

